ANNALES
ECCLESIASTICI
AUCTORE
CÆSARE BARONIO
SORANO
E CONGREGATIONE ORATORII
S. R. E. PRESBYTERO
CARDINALI
TIT. SS. NEREI ET ACHILLEI
ET SEDIS APOSTOLICÆ BIBLIOTHECARIO
UNA CUM CRITICA HISTORICO-CHRONOLOGICA
P. ANTONII PAGII
DOCTORIS THEOLOGI
Ordinis Minorum Convent. S. Francisci.

In qua rerum narratio defenditur, illustratur, suppletur, ordo temporum corrigitur, & Periodo Græco-Romana munitur.

Additur præterea Dissertatio Hypatica ejusdem Pagii; *& Epistola consularis Henrici* Card. Norisii.
In hac vero editione Fasti Consulares ab A.U.C. 709. ad annum Christi 567. illustrantur, supplentur, & castigantur.
Accedunt animadversiones in Pagium, & præcipue circa Chronologiam inferioris ævi ab eo digestam.

Tomus Undecimus.

LUCÆ

Typis Leonardi Venturini MDCCXLII.

De Superiorum Licentia.

ANNALES
ECCLESIASTICI.

JESU CHRISTI ANNUS 600.	GREGORII PAP. ANNUS 11.	MAURITII IMP. ANNUS 19.

I. Sclavini barbari irrumpunt in Italiam.

SEXCENTESIMUS adest Domini annus, tertiæ Indictionis, Reipub. utique funestus, Sclavis sive Sclavinis barbaris eo usque progressis, ut jam Italiam penetrarent, ipso S. Gregorio deteriora adhuc fore prænunciante. Ad Maximum enim Salonitanum Episcopum ista rescripsit (a): *Ad Romanam venias urbem communis filius presbyter Veteranus, ita me podagræ doloribus debilem reperit, ut fraternitatis tuæ epistolis per me respondere nullatenus valuissem. Et quidem de Sclavorum gente, quæ vobis valde imminet, & affligor vehementer, & conturbor. Affligor in his quæ jam in vobis patior: conturbor, quia per Istriæ aditum jam Italiam intrare cœperunt.* Quæ nam autem funesta acta sint per hujusmodi barbaros Sclavos Italiam invadentes, apud Paulum diaconum ita breviter habes (b):

(a) Greg. l. 8. ep. 36. Ind. 3.

(b) Paul. diac. l. 4. c. 14. in fi.

II. *Hoc*, inquit, *nihilominus anno Sclavi Istriam, interfectis militibus, lacrymabiliter deprædati sunt.* Sed de Chaiano, sive Gagano Avarum Rege Venetiam provinciam invadente, Forumque Julii insidiis Romildæ relictæ Agilulphi Ducis capiente & comburente, idem Paulus pluribus narrat (c). Viduata marito, qui eodem tunc bello perierat impudica ista femina, spe sumendi sibi maritum eumdem Regem Avarum Chaianum, prodidit eidem civitatem. Sed quam dignam crimine pœnam subierit, ab eodem hæc tantum accipe: *Postmodum quoque palum Rex in medio campo, configi præcipiens, eamdem ejus cacumini inseri mandavit, inquiens: Talem te dignum est maritum habere. Igitur dira proditrix patriæ tali exitio periit, quæ amplius suæ libidini quam civium & consanguineorum saluti prospexerat. Filiæ vero ejus non matris libidinem secutæ, sed castitatis amorem, caventes ne ab Avaribus contaminarentur, crudorum pullorum carnes sibi inter mammillas sub fascia posuerunt, quæ ex calore putrefacta odorem fœtidum exhalabant. Cumque vellent eas Avares contingere, non sustinentes fœtorem, putabant naturaliter eas ita fœtere, procul ab eis cum execratione recedentes, atque dicentes omnes Longobardas putidas esse. Hac itaque arte Avarum libidinem puellæ nobiles evadentes, & ipsæ castæ servatæ sunt, & utile servandæ castitatis (si quid tale contigerit) feminis omnibus reliquerunt exemplum. Quæ postea per diversas regiones venumda-*

(c) Paul. diac. l. 4. c. 12.

Romilda dignam suscepit ob peccatum pœnam.

PAGIUS SÆC. VI. Anno Æræ Hispan. DCXXXVIII. A.C. 600.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6093.

⊙ 21. CB. ☽ 12. P. 10. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 600.

GREGORII PAPÆ 11.

MAURICII IMP. 19.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *XVIII. post Consulatum Mauricii Tiberii Aug. solius XVI.* ut habet Chronicon Alexandrinum.

Ad

ta, juxta nobilitatem suam dignis sunt nuptiis potitæ: nam una dicitur Alemannorum Regi, alia vero Bajcariorum Principi nupsisse. Hucusque Paulus diaconus de cladibus per barbaros Sclavinos & Avares illatis in extremas illas Italiæ partes, ubi (ut vidimus) schismatici Episcopi erant: ulterius autem in regiones Catholicorum progredi, minime illis a Deo concessum fuisse videtur.

III. S. Greg. triste vaticinium.

Sed ad sanctum Gregorium redeamus, qui dum in ea epistola res Italiæ eo modo deplorat, quæ paterentur Itali ab amicis & defensoribus, nempe ministris Imperatoris, ita subdit: *De Juliano autem Scribone quid dicam, nescio: quando ubique video, quia nobis peccata nostra respondeant, ut & foris a Gentibus, & intus a Judicibus conturbemur? Sed nolite de talibus omnino contristari: quia qui post nos vixerint, deteriora tempora videbunt, ita ut in comparatione sui temporis felices nos æstiment dies habuisse.* Ita quidem vaticinatus spiritu divino S. Gregorius, æque veridicus inventus est esse propheta: etenim non barbarorum dumtaxat cladibus afflictatum est Imperium, sed sub hæreticis Imperatoribus Dei Ecclesia mirum in modum vexata est, usque adeo, ut vinctus catenis abriperetur ab Urbe Pontifex, & diro exilio exagitatus martyr mori cogeretur, invalescentibus ubique hæreticis: additumque est malum omnium maximum absque controversia ab omnibus iudicatum, nempe ortus nefandissimæ sectæ Mahometanæ, & Sarracenorum eam profitentium immanissima in universum pene Christianum orbem grassatio atque dominium; quorum comparatione, verum dicit Gregorius, hæc fuisse æstimanda levissima, atque ista tempora felicissima: Ita quidem res se habere, quæ tomi hujus sunt reliqua annis singulis declarabunt. Ad finem vero epistolæ de conversione hæreticorum curanda idem scribit sanctus Gregorius, accersens eos Romam, spondensque illis omnem securitatem veniendi & abeundi.

Quod vero pertinet ad dictum Scribonem ab Imperatore missum atque deterius quam hostes infestantem populum; hic intexenda mentio est, quæ de eo habetur in Theophane (*a*) præsenti anno Mauritii Imperatoris: ipsum nempe ob id quod Episcopum Constantinopolitanum violentius ab ecclesia abduxerat, a populo fuisse urbe pulsum eo tempore, quo iidem Sclavini contra Constantinopolitanam civitatem progressuri essent.

(*a*) *Miscel. an. 15. Mauritii Imp.*

His quoque temporibus accidit, ut excursantibus & grassantibus barbaris per Illyricum atque Dalmatiam, ob Epidauri Episcopo corpus sancti Donati translatum fuerit in Corcyram insulam, collocatumque in castro Cassiopi dicto. Extant (*b*) de his plures sancti Gregorii epistolæ sub Indictione septima datæ, cum Epidauri Episcopus castrum illud sibi satageret vendicare.

(*b*) *Greg. l. 12. ep. 1. 3. & 8.*

IV. Avares devastant Pannoniam.

Hoc anno, nempe tertio ante Mauritii obitum, Chajanus Rex Avarum inferiorem Pannoniam invadens, cunctaque vastans, neque a sancti Alexandri martyris sacris reliquiis abstinuit, cujus rei gratia meritas pœnas exolvit. De his dicturi, primum videamus quæ ista præcesserint inter Priscum ducem exercitus Imperatoris, & ipsum Regem barbarum: quæ ita narrantur ex Theophane in Miscella: *Priscus Singidone relicta, huic,* Chajano scilicet, *efficitur proximus. Cum autem Paschalis festivitas haberetur, & Romani fame tabescerent, audiens Chajanus Prisco significabat, ut sibi plaustra mitteret ad portanda illis alimenta, quatenus cum hilaritate propriam festivitatem celebrarent. Quadraginta itaque plaustra plena bis mittit. Pari modo & Priscus species Indicas barbaro quasdam remisit, piper videlicet, & folium Indicum, & costum, & cassiam, atque alia ex iis quæ quæruntur; cum Chajanus apud Sirmium resideret: qui receptis his, gavisus est valde in eis; & donec compleretur dies festus, Romani ac barbari simul habitabant, & non erat in utrisque viribus timor.*

Induciæ ob festum paschatis.

Cumque finiisset dies festus, barbari separati sunt abinvicem a Romanis, & Driziparam venientes, civitatem depopulati sunt & S. Alexandri martyris eccle-

PAGIUS II. *Gesta Romanos inter & Avares anno DXCVIII.*

Ad num. IV. Baronius dicit, se narrare gesta Romanos inter & Avares anno tertio ante obitum Mauricii, & in medium affert quæ de iisdem habet Auctor Miscellæ, *anno XVIII. Imperii Mauricii*, exeunte scilicet; cum verno tempore ac æstate expeditiones militares contingant: quo pacto pertinerent ea ad currentem Christi annum, quo & consignantur a Theophane, quem Baronius non viderat. Theophanes enim anno Incarnationis DXCII. qui Kalendis Septemb. superioris Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno Indictione tertia, mense Martio, Priscus educto exercitu Singidonem versus proficiscitur*, &c. quæ Urbs est Mœsiæ superioris, hodie Serviæ. Quare tam Theophanes, quam Auctor Miscellæ, qui eum exscripsit, existimarunt, bellum istud hoc anno confectum esse. Verum valde hallucinati sunt; Theophylactus enim, qui hoc tempore vivebat, & ex quo Theophanes quæ de eo scribit, mutuatus est, manifeste indicat, bellum illud spectare ad annum Mauricii Imp. XVII. exeuntem, ad vernum scilicet tempus ac æstatem anni Christi quingentesimi nonagesimi noni. In lib. 7. cap. 13. & seqq. de eo bello agit, & lib. 8. qui ejus Operis ultimus est, recitat quæ posterioribus Mauricii annis secuta

elesium incenderunt, sepulcrumque ipsius argenteo tecto coopertum spoliunt, sed & injuriis martyris corpus afficiunt; multamque in Thracia prædam capientes, epulabuntur splendide contra Romanos elati. Cumque Commentiolus dux venisset Byzantium, maxima urbi turbatio & æstus incubuit; ita ut timore detenti consilium caperent Europam deserendi, & in Asiam & Chalcedonem migrandi. Quin & Imperator excubitoribus, armatoque & electo cuneo sumpto, murum munivit: vulgus autem urbem custodiebat, & Senatus commonebat Imperatorem legationem ad Chajanum mittendi. Deus autem vindictam martyris faciens Alexandri, pestilentiam languoris barbaris intulit, & in uno die septem filios Chajani per febrem & inguinariam passionem occidit una cum aliis turbis multis: ita ut post triumphala gaudium cum carminibus & canticis lamentationes & lacrymæ & luctus sine consolatione possiderent barbaros. Hæc eadem Nicephorus (a) quoque & alii habent. Sed pergit auctor:

(a) Nicep. lib. 18. c. 38. 39.

At vero Senatus rogabat Cæsarem legationem ad Chajanum mitteret. Imperator autem Armazonem misit ad Chajanum cum multis muneribus Driziperam, qui verbis mitibus blandiretur. At ille nolebat dona suscipere, lamento intolerabili filiorum morte detentus. Dicebat autem ad legatum: Judicet Deus inter me & te & Imperatorem Mauritium. Ego vero captivos ei reddo, per unum animum unum numisma percepturus ab eo. Mauritius autem id dare minime passus est. Verum Chajanus petiit per singulas animas unum accipere nummum: at Imperator nec sic dare consensit, sed nec in quatuor siliquis. Tum Chajanus commotus furore omnes occidit & ad propria redit, cum quinquaginta millia aureorum pactis imposuisset. Hæc de rebus hoc anno gestis. Porro Mauritii impium facinus, quo tot insontes perire, non redimens, passus est, severe admodum ultus est Deus, ut suo loco dicemus. Subdit auctor de legatione ab exercitu missa contra suum ipsorum ducem. Inter alios missos legatos fuit unus Phocas, qui postea Imperator creatus est, qui paulo liberius atque severius allocutus intrepide Imperatorem, a quodam Patriciorum alapa percussus est, & barba evulsus: unde Phocæ occasio nova tentandi oblata est. Quomodo autem ipse in Mauritium insurrexit, dicendum est suo loco.

V. Eulog. Episc. Alexan. sua scripta ad Greg. cognoscenda misit.

Eodem anno, cum Eulogius Patriarcha Alexandrinus Romam ad sanctum Gregorium misisset cognoscendum atque probandum commentarium suum adversus Agnoitas hæreticos scriptum, ipse Gregorius eumdem cognitum ut Catholicum laudavit. Ita plane Orthodoxorum scriptorum morem fuisse, tomo superiori demonstravimus, ut adversus hæreticos quæ scriberent, eadem antequam ederent, cognoscenda mitterent ad Romanum Pontificem, prout hoc anno factum ab Eulogio dictum est, de cujus scriptis habet ista ipse Gregorius (b): *In eo sensu quod dudum scripseram, ita rescribo: quia de doctrina vestra contra hæreticos, qui dicuntur Agnoitæ, fuit valde quod admiraremur: quod autem displiceret, non fuit. In eodem autem sensu jamdudum communi filio nostro Anatolio diacono plura scripseram. Ita autem doctrina vestra per omnia Latinis Patribus concordavit, ut mirum mihi non esset, quod in diversis linguis spiritus non fuerit diversus, &c.* Sed & in superioribus litteris ad eum sub eadem hac tertia Indictione datis, cum eadem ipsius scripta commendat, hæc habet inter alia (c): *Sit ergo illi laus, sit in excelsis & gloria, cujus dono adhuc in sede Petri clamat vox Marci, de cujus effusione spiritus cum sacerdos ad perscrutanda mysteria, scilicet ad Sancta sanctorum intrat, in sancta Ecclesia velut in Tabernaculo in verbis prædicationis spiritalia tintinnabula resonant. Recta itaque & valde laudabilis est vestra prædicatio. Sed omnipotentem Dominum deprecamur, ut diu vos etiam in hac vita custodiat; ut de Dei organo, quod estis, in hoc mundo latius, vox veritatis resonet. Pro me autem, peto, intercedite, ut hujus peregrinationis via, quæ mihi asperior fa-*

(b) Greg. l. 8. ep. 42. Ind. 3.

(c) Greg. l. 8. ep. 35. Ind. 3.

PAGIUS

cuta sunt. Quia tamen tacet crudelitatem in captivorum duodecim millia, quos non ita grandi pecunia redimere potuisset Mauricius, qua de re omnes alii locuti sunt, Nicephorus sc. Lib. 18. cap. 38. Zonaras, Michael Glycas, Constantinus Manasses, Cedrenus, & Auctor Chronici Alexandrini initio Imperii Phocæ, rem summarie ex Theophane referam. *Chaganus* cum *Priscum* Singidonem versus profectum esse didicisset, ex adverso collectis viribus, in Mœsiam irrupit, indeque *Priscus* ea Urbe relicta ad eum accedendum esse judicavit. Festis Paschalibus Romani cum Barbaris permixtim & absque discrimine conversati sunt; *nec in utrius castris terroris suspicio exorta est.* Diebus vero solemnibus jam elapsis Barbari a Romanis sejunguntur. Porro *Mauricius* suppetiis *Prisco* ferendis *Commentiolum* misit, quorundamque rumor fuit, Mauricium mandasse Comentiolo, ut Romanum exercitum a tumultibus concitandis deinceps compescendum adversariis proderet. Sane is turbabat ordines, postquam Barbari irruere, atque ita Romani in fugam versi sunt, quemadmodum & ipse Commentiolus, qui ad *Driziperam* salutem quæsivit, sed Cives eum Urbe expulere. Tum Barbari *Driziperam* profecti in Sancti *Alexandri Martyris* templum incendio grassati sunt, illusis prius & contemptis ejus

sta est, cum celeritate finiatur. Reputans se inutilem, brevem sibi optat vitam, longiorem tamen ipsi Eulogio deprecatus. Porro de Agnoitis hæreticis quinam isti fuerint, dictum est superiori tomo: ut superfluum sit eadem hic repetere.

VI. Moritur hoc anno Constantius Episcopus Mediolanensis: quo audito Gregorius magnopere doluit. Ad populum enim & clerum ejus civitatis scribens: hæc ait (a): *Quantus nos de obitu fratris & coepiscopi nostri Constantii mœror afficiat, paginali explere locutione non possumus. Sed quam multa bona partes illæ in uno homine perdiderunt, utinam vicinæ repentina calamitate non sentiant. Nam quemadmodum sollicitus in Ecclesiasticæ regula disciplinæ, vel quam fuerit vigilans tuitione civitatis vestræ, non habemus incognitum.* Deposito autem luctu, ussurgit vigore sacerdotali adversus Agilulphum Regem, qui Mediolanensibus nominare ipse volebat Episcopum: cujus studiis utque conatibus ipse resistens Gregorius, hæc ad eos: *Illud autem quod vobis ab Agilulpho indicastis scriptum, dilectionem vestram non moveat. Nam nos in hominem, qui non a Catholicis & maxime a Longobardis eligitur, nulla prabemus ratione consensum. Nec si alicujus præsumptionis usurpatione factus fuerit, in locum vel ordinem illum sacerdotis suscipimus: quia vicarius S. Ambrosii indignus evidenter ostenditur, si electus a talibus ordinatur. Nec enim est quod vos hac ex causa deterreat, vel aliquam vobis necessitatem incutiat; quia unde possunt alimenta S. Ambrosii servientibus clericis ministrari nihil in hostium locis, sed in Sicilia & in aliis Reipublicæ partibus, Deo protegente, consistit.* Hæc ad eos Gregorius, monens ut in proposito firmites maneant in facta per eos electione Deusdedit diaconi in ejus sedis Episcopum; quod & exclusa Agilulphi Regis petitione, strenue impletum est. Porro ex Annalibus Mediolanensibus (b) proditur, sanctum Gregorium Papam concessisse Mediolanensibus, ut deficientibus Regibus Longobardorum, ejus civitatis Antistes (quisquis esset) coacto Concilio Episcoporum, eligeret Regem quem vellet.

(a) Greg. l.8. ep.63. Ind. 3.

De obitu Constant. Epis. Mediolan. & electione successoris.

(b) Sigon. de regn. Ital. an. 601.

VII. Inter hæc autem solicitus invigilans super Ecclesias ipse Gregorius, si quid ab Episcopis minus rectum factum sciisset, continuo studuit emendare, vehementius commotus in Lucullum Episcopum (c), qui res Ecclesiæ in proprios usus converterat, & quartam partem redditnum debitam ecclesiæ fabricæ usurparat. Insuper Mariniani Episcopi (d) Ravennatis oscitantiam increpavit, quod ipso non reclamante, neque (ut par erat) ex adverso surgente, sanctimonialis fuerat e monasterio educta, & a seductore retenta. Sed & Basilium Capuanum Episcopum apud sæculares Præfectos diutius agentem non tulit, sed inde pelli, & ad Ecclesiam suam redire compelli debere, scripsit ad Romanum Defensorem his paucis (e): *Perlatum ad nos est reverendissimum fratrem nostrum Basilium Episcopum velut unum de laicis in causis sæcularibus occupari, & Prætoriis inutiliter deservire. Quæ res quoniam & ipsum vilem reddit, & reverentiam sacerdotalem annihilat: statim ut experientia tua hoc præceptum susceperit, cum ita ad revertendum districta executione compellat: quatenus ei illic, te insistente, quinque diebus sub qualibet excusatione immorari non liceat: ne si quolibet modo eum ibidem amplius moram habere permiseris, cum ipso apud nos graviter incipias esse culpabilis.* Hæc voluimus totidem verbis Gregorii reddidisse, ad declarandum quum execrabile ab eodem sanctissimo Pontifice haberetur, ut Episcopus apud sæculares Principes moraretur. Increpavit vero Leonem Episcopum Catanensem, (f) quod non correxisset quod ferebatur scandalum de monachis cum mulieribus consuetudinem habentibus: quem hujuscemodi urget dilemmate: *Aut enim hæc fieri nescisti, & culpa neglectus vehementer argueris: aut certe factam recognovisti & graviorem erga te videris indignationem exigere, cur tantum facinus ultione districtissima non punisti.*

Redarguit Greg. Episc. reprehensione dignos.

(c) Greg. l.8. ep.1. Ind.3.

(d) Greg. l.8. ep.9. Ind.3.

(e) Greg. l.8. ep.11. Ind.3.

(f) Greg. l.8. ep.21. Ind. 3.

VIII. Quod vero crebra exoriri solerent scandala ex religiosis Deo dicatis monachis, ad futura mala antevertenda, postquam prave facta corrigendu præcepit, (g), prohibuit ne quis conversionis causa veniens ad monasterium, ante biennium tonsura initiaretur. Commonuit item hoc an-

(g) Greg. l.8. ep.23. Ind.3.

PAGIUS ejus Reliquiis: inde coacta per totam Thraciam præda, collectisque captivis in Romanos insultabant.

III. *Comentiolo* Byzantium reverse, ingens ex illmore perturbatio toti Urbi incubait; Imperator *Longum murum* tutabatur, Urbem vero populi factiones. Deus injurias Martyri irrogatas altorus morbum pestilentem in Barbaros immisit, qui uno die septem *Chagani* liberos cum innumera populi multitudine extinxit. Senatu suadente Legati ad Chaganum *Drizaperam* missi, quos Barbarus ita affatur: *Sedet Deus æquus judex inter me & Mauricium Imp. ipse violandæ paci ansam dedit. Captivos tamen omnes ei reddam accepto in singula capita nummo uno.* Mauricio eam summam depromere non ferente, dimidium nummum pro singulorum capite rursum postulat *Chaganus*, sed frustra. Ea propter Chaganus cunctos ad unum interfecit, & in propriam Regionem regressus, tributo, quod ex antiquis conditionibus Romani pendebant, quinquaginta millia de novo addidit. Ex istis odium in-

Mauricius captivos etiam vili pretio redimere recusat.

anno Januarium Calaritanum Episcopum, (a) quod minime pro defensione pauperum assurgeret, eum infirmiores a potentioribus opprimerentur. Carthaginensis enim Episcopi relatione, & Innocentii in Africa Præfecti id Gregorius scriptis acceperat, virorum maxime religiosorum, de quibus sæpe superius. Quorum Innocentius petierat ab ipso Gregorio libros in Job ab eo conscriptos: quos dum Gregorius mittit, ad eum scripsit hæc inter alia (b): *Quod vero in expositione S. Job transmitti vobis codicem voluistis: de vestro omnino studio gaudemus, quoniam illi rei eminentiam vestram studere conspicimus, quæ nec totos foras eos exire permittat, & ad cor iterum secularibus curis dispersos recolligat. Sed si delicioso cupitis pabulo saginari, beati Augustini Patriarchæ vestri opuscula legite, & ad comparationem siliginis illius nostrum furfurem non quæratis.* Hæc ipse. Sane quidem e religiosorum manibus neuter horum liber excidere aliquando deberet, cum ex illis veluti quibusdam funibus retrahatur homo ab exterioribus distractionibus ad sui considerationem, efficiaturque sui habitator, licet ad diversa peregrinari cogatur. Monuit præterea Gregorius eumdem Joannem Calaritanum Episcopum, quid agere deberet, cum quis ad Ecclesiam confugeret, & quomodo reddendus esset. Sed & idem reprehendit (c) hoc anno Bonifacium Episcopum Regiensem eo quod sua Ecclesia litigaret cum Expræfecto, monens, ut eligeret viros qui eam citius dirimerent controversiam.

(a) Greg. l.8. ep.38. Ind. 3.

(b) Greg. l.8. ep.37. Ind. 3. De scriptis Greg. & Aug.

(c) Greg. l.8. ep.18. Ind. 3.

Accidit ut hoc etiam anno moreretur Fortunatus Episcopus Neapolitanus conjurationibus implicitus, & ab ipso Gregorio sæpe monitus. Cum autem de successoris electione studia diversa essent, atque alii elegissent Joannem diaconum parvulam filiam habentem, rejecit ejus electionem Gregorius, eo quod ex parvulæ filiæ indicio castitas ejus haud adeo solidata videretur. Sed audi prudentem circumspectorem: ait enim (d): *Joannem diaconum, qui ab altera parte electus est, parvulam habere filiam, quorundam relatione cognovimus. Unde si rationem voluissent attendere, nec illi eum eligere nec ipse debuerat consentire. Nam qua præsumptione ad Episcopatum audet accedere, qui adhuc longam sui corporis continentium, filiola teste convincitur non habere?* Reiicitur ab eo & Petrus ab altera parte electus, eo quod esset (ut ait) simplex, & quod solidos dedisset ad usuram. His igitur rejectis, electus fuit Paschasius, per quem voluit erogari clericis & pauperibus, quæ ex pecuniis Ecclesiæ prædecessor minime erogasset.

(d) Greg. l.8. ep.41. Ind. 3.

IX. De distributione rerum Ecclesiasticarum.

Sed quomodo ejusmodi distributio fieri soleret, accipe unde discas cætera. Meminisse enim in primis debes, quod sæpius dictum est, ex redditibus Ecclesiæ solitas fieri quatuor canonicas portiones, quarum unam sibi retineret Episcopus, clerus alteram, duas alias in pauperes & Ecclesiæ ædificationem impendendas. Quæ igitur de duabus portionibus, clericorum scilicet atque pauperum, sibi Fortunatus retinuerat, Gregorius ita ex more erogari mandavit (e): *Constituisse nos recolis, ut ex pecuniis Ecclesiæ vestræ portio cleri vel pauperum, quam minime decessor vester præbuerat, id est, quadringenti solidi seorsum fieri debuissent, qui ejusdem cleri atque pauperum erogationi proficerent: quod quia diutius non est differendum, volumus ut secundum distributionem præsentibus scriptis insertam, coram Anthemio subdiacono nostro sine difficultate aliqua fraternitas vestra debeat erogare. Videlicet.*

(e) Greg. l.9. ep.19. Ind. 4.

Præbendi itaque sunt clericis vestris, per singulos (sicut prospexeritis) simul omnis summa solidi centum: præsentibus, quos centum viginti sex esse cognovimus, dandi sunt solidi sexagintatres, id est, medius solidus per singulos: presbyteris ac diaconibus & clericis peregrinis solidi quinquaginta: hominibus honestis ac egenis, quos publice petere vere-

PAGIUS ingens in *Mauricium* conflatum, unde & conviciis eum aperte proscindere cœpit exercitus, missis ad eum contra *Comentiolum*, qui se ab ipso in prælio proditos quererentur. *Phocas*, qui postea Imperium eripuit, unus e missis fuit, qui insolentibus in Mauricium probris, audiente etiam Senatu, invectus est. Porro Imperator objectas *Comentiolo* accusationes non admisit; *ex quo insidiarum in Imperatorem deinceps structarum series processit*, inquit Theophanes. Legendus Theophylactus citatus, qui pluribus hæc narrat, omissa tamen (incertum qua de causa), Mauricii culpa ob crudelitatem in captivos exercitam.

IV. His autem addit Theophylactus cap. 14. *Chaganus accusabat Imperatorem rupta pacis, nec mentiebatur. Reveru namque Romanis pace male conservata, & bello irritato, prædictas sibi clades accersebant. Etenim principiis non bonis, perniciosa rursus concluduntur. Ex pacto autem Ister ad Romanorum, Abarumque fines dirimendos constituitur, & potestas ejusdem contra Sclavos trajiciendi conceditur. Præterea denuo vicena aureorum millia antea pactis adduntur. Atque hoc sane modo bellum inter Abares, & Romanos profligatum est.* Sed hæc gesta, ut dixi, anno DXCIX.

Pax Romanos inter & Avares sancita.

V. Baronius eadem refert ex Auctore Miscellæ, & Nicephoro in sua Historia; verum perperam tradit, facta hæc esse in inferiori Pannonia, ibique *Chaganum* a Sancti *Alexandri Martyris* sacris Reliquiis non abstinuisse: cum gesta sint in Thracia, ubi *Drizipera*, ut a Theophylacto & Theophane, vel *Drusipara*, at a Ptolomæo lib. 3. Geograph. cap. 11. vocatur, situs est ad fluvium Arzum, & ubi Sanctus *Alexander* Romanus

S. Alexander Martyrium fecit in Thracia.

recundia non permittit, solidi centum quinquaginta: ita ut quidam eorum ad singulas tremisses, quidam ad binos, quidam ad singulos solidos, vel si visum fuerit amplius dividantur *. *Reliquis vero pauperibus, qui eleemosynam publice petere consueverunt, solidos triginta sex. Ecce nos quantum vel quibus dari debeat distribuimus. Sed quia sicut prævidimur, non omnibus aqualiter est prabendum; necesse est ut una cum prædicto subdiacono, prout provideritis, dare singulis debeatis, &c.* Vidisti, lector, quomodo Ecclesiastici redditus duabus ex partibus clericis & pauperibus solerent olim partiri? ut magnopere timendum sit illis, qui post tot de his sancitos canones longe aliter agunt.

* dimittantur

X. De Leontio in Italiam misso.

Mittitur hoc anno in Italiam administrare Urbanam præfecturam Leontius Exconsul, revocaturque Gregorius, cui redeunti Constantinopolim dedit S. Gregorius Papa litteras commendaticias easdemque testes ejus magistratus bene perfuncti: extant (*a*) ipsæ quidem. Hic enim ministrorum Imperatoris minis compulsus intra ecclesiæ septa, ad quæ confugerat, aliquando se continuit, sed persuasione Gregorii Papæ egressus est, rationem suæ administrationis redditurus. Quod ad Leontium missum in Italiam pertinet: in Siciliam primum se contulit, illic mandata ab Imperatore negotia peracturus. Hunc ipsum Domitianus Episcopus cognatus Imperatoris, de quo superius, litteris (*b*) suis ad sanctum Gregorium missis plurimum laudavit; immo & Litteris (*c*) anno superiore ad ipsum Leontium datis ab ipso Gregorio valde commendatus habetur.

(*a*) Greg. l.8. ep.54. 55.56.57. 58.59.

(*b*) Greg. l.8. ep.50. Ind. 3.

(*c*) Greg. l.7. ep.34. Ind. 3.

XI. Dum vero idem adhuc in Sicilia moraretur, redegit in ordinem Libertinum virum clarissimum ex Præfecto voluntate Imperatoris, cæsumque bonis spoliavit: quem eidem Leontio cum sanctus Gregorius commendasset, Leontius scripta ipsius ad eum misit, ut manifeste cognosceret quam meruisset ille latam damnationis suæ sententiam. Verum rescribens (*d*) ad Leontium Gregorius, ea ex parte ipsum redarguit, quod virum liberum cædere minime debuisset ut servum. Perseverabat adhuc antiquæ legis usus, ne homo liber subderetur flagellis: cujus violatæ legis causa Gregorius vindex insurgens, his eum commonuisse verbis voluit: *Si quam*, inquit, *rebus publicis fraudem fecit, substantia ejus cædi debuit, non libertas. Nam in hoc quod liberi cæduntur, ut taceam quod omnipotens Deus offenditur, ut taceam quod opinio vestra vehementer gravatur, piissimi tamen Imperatoris nostri omnino tempora fuscantur. Hoc enim inter Reges Gentium & Imperatores Romanorum distat, quia Reges Gentium domini servorum sunt, Imperator vero Romanorum dominus liberorum. Unde & vos quicquid agitis, prius quidem servata justitia, deinde custodita per omnia libertate agere debetis.* Ita quidem. Si enim adeo declamatum est a Cicerone in Verrem, quod liberos homines Romanos sæpe cædi jussisset; quomodo sanctus Gregorius Christianum Præfectum non redargueret? In quem post aliqua in detestationem crudelitatis, & ob oculos positam Domini sententiam, qua ait (*e*): *Quod vultis ut faciant vobis homines, hoc facite illis.* Ista subjungit: *Metuamus quod iterum dicit* (*f*): *in qua mensura mensi fueritis, in ea remetietur vobis. Quid autem gloria vestra existimat, quia si superbe, si crudeliter agimus, despecto Deo, nobis homines placeamus? Nullo modo.* Et inferius: *Si autem dicitur, quod sine verberibus, sine terroribus fraudes publica inveniri non possunt: hoc admittere poteram, si in ratiociniorum causa dominum Leontius non venisset. Nam verum est quia illi solent in muneribus excedere, qui in sensu & lingue deficiunt: de qua re se mihi vestra gloria non valet excusare. Nam quæ auditis, vel quæ dicitis, subtiliter exquireus, inveni quia homines sine causa ceditis, qui, auxiliante Deo, verbis agero*

(*d*) Greg. l.8. ep.51. Ind. 3. Immane esse cædere liberum hominem.

(*e*) Matt. 7.

(*f*) Ibidem

PAGIUS nus Martyrium fecit, ut videre est in Actis ejus Martyrii apud Henschenium ad diem XIII. mensis Maji, in quibus etiam legitur, quemadmodum & in Menologio Basilii Imp. ac in MS. Synaxario Ecclesiæ Constantinopolitanæ asservato in Bibliotheca Collegii Parisiensis Ludovici Magni, *Sanctum Alexandrum* Maximiano imperante passum esse, quod & in Martyrologio Romano ad diem XXVII. mensis Martii etiam habetur. Quare corrigendum quod narrat Baronius anno CCCVIII. num. XXVII. *Alexandrum* sc. martyrio coronatum esse tertio Imperii Maximini anno Driziparæ in *Illyrico*. Licet enim Drizipara non in *Illyrico*, sed in Thracia, inter Hadrianopolim & Heracleam ad ortum posita sit, Thraciam tamen in *Illyrico* aliqui Geographi recentiorum temporum locant. At Alexander non sub Maximino, sed sub Maximiano occubuit, ut videre est in laudatis Actis Notis illustratis ab Henschenio, qui & de Sancto Alexandro Martyre agit etiam ad diem XXVII. Martii. Porro, ut id obiter annotem, *Drizipera* apud Cedrenum ad annum X. Mauricii perperam dicitur *Drizin*, qui error ex Theophylacto lib. 6 cap. 5. tollendus est. Is enim ibidem scribit, *Chaganum*, postquam *Anchialo* discessisset, *Drizi.peram* profectum esse. Quod exscribens Cedrenus refert, Chaganum cum Anchialum venisset, inde *Drizinem* (in Græco ἐς τὸ Δριζιν) trajecisse. Hoc Librariorum mendum cum non observasset Ortelius in Thesauro Geographico, in voce *Drizin*, dicit eam esse Urbem Thraciæ ex Cedreno, seque putare eandem esse eam *Drizon*, quam fingit Urbem fuisse Thraciæ,

An-

gere omnia potestis. His vero saluberrimam hanc admonitionem adjungit.

XII. Ira a Præsidibus temperanda.

Ita ergo age, gloriose fili, ut in actione commissa prius illum habeas placatum, qui continet omnia, ac deinde serenissimi Principis utilitatem cum omni solicitudine impleas: nam & in ejus actione, a quo tibi commissa est, esse negligentem, non sine peccato existimo. Sed quia, omnipotente Deo largiente, idonea est vestra sapientia & rationes vigilanter & subtiliter exquirere, & Creatoris vobis judicium per mansuetudinem placare: quoties ira animum invadit, mentem edoma, vince te ipsum: differ tempus furoris; & cum tranquilla mens fuerit, quod placet vindica. Ira enim in vindicta malorum sequi debet rationem animi, non præire, ut quasi ancilla justitia post tergum veniat, & non lasciva ante faciem prorumpat. Aliquando vero ostendenda est, & non exhibenda: aliquando exhibenda est, & numquam sequenda. Quando enim in executione justitiæ placata mente irascimur, iracundiam & non sequimur & exhibemus, &c. Plura id genus ingerit viro religioso, qui pro justitia nimis concitatus apparuit. Ad postremum autem hæc quæ subdit, corrigenda proponit: *Alia quoque currit opinio, quia alii præ aliis gravantur: & ex quibusdam, quæ ex Principali jussione expensa sunt, minime reparantur *. Quod si verum sit, nescio. Si tamen ita est, hoc omnino facere & pro timore æterni judicii, & pro ipsius humana considerationis ratione minime debetis. Ecce gloriose fili, amore Dei, tuoque provocatus, cuncta quæ sensi, cuncta quæ audivi, breviter indicavi. Sapientis autem viri est, & breviter audita latius pensare, & quæque Deo displicent, in celeritate corrigere.* Hæc ad Leontium.

Quæ sint corrigenda admonet.

* reputatur

Sed ipse Gregorius paternis visceribus amplexus miserrimum Libertinum Expræfectum eodem tempore privatum præfectura provinciæ, libertate, nobilitate, atque divitiis, consolatoriis litteris convenit, atque eleemosynis fovit, brevem hanc ad eum scribens epistolam (a):

(a) Greg. l. 8. ep. 31. Ind. 3.

XIII. Consolatur Gregorius Libertinum Expræfectum.

Quantæ vos sæculi hujus premant angustiæ, incognitum non habemus. Sed quia in summa tribulatione positis sola est consolatio misericordia Creatoris; in eum spem vestram ponite, ad ipsumque tota vos mente convertite, qui & juste cum vult, permittit affligi, & confidentem in se misericorditer liberat. Ipsi ergo gratias agite, & patienter quæcumque illata sunt sustinete. Nam rectæ mentis est, Deum non solum in prosperis benedicere, sed etiam in adversitatibus collaudare. In his igitur quæ patimini, nullum contra Deum murmur cordi vestro surrepat; quia ad quid hoc Creator noster operetur, ignotum est. Forsitan enim magnifice fili, aliquid illum in prosperis positus offendisti, unde te clementi amaritudine vult purgare. Et ideo nec temporalis te frangat afflictio, nec rerum damna deseruerint: quia si in adversis gratias referens, Deum tibi patientia feceris esse placabilem, & quæ amissa sunt multiplicata reddantur, & super hæc gaudia æterna præstantur. Peto autem, ne injuriosum ducatis, quod viginti annonas vestitus ad pueros vestros per Romanum Defensorem scripsimus præberi: quia de B. Petri Apostoli rebus quamvis parva sint quæ offeruntur, pro magna semper benedictione suscipienda sunt: quoniam & hic vobis valebit majora impendere, & apud omnipotentem Deum beneficia æterna præstare. Hactenus ad Libertinum Gregorius:

Sed

PAGIUS VI. *Rursus rupta.*

Anno currenti *Comentiolus* de integro Dux deligitur. *Ubi æstas adfuit* ex Urbe discedit, Romanisque secum in gratiam reversis ad Istrum contendit ac Singidone cum Prisco se conjungit, inquit Theophylactus lib. 8. cap. 1. ubi sermo esse non potest quam de æstate currentis Christi anni, Mauricii scilicet XVIII. excuntis. Addit Theophylactus cap. 2. *Quarto die in concionem coacto exercitu, & Prisco verba faciente pax inter Romanos & Abares dissuitur: quod, ut facerent, Mauricius Imperatoris mandato Ducibus præceperat.* Disrupta itaque pace pugnatum est a Romanis cum Avaribus quinquies, illis semper vincentibus, ut narrat Theophylactus citatus cap. 2. & 3. qui capite sequenti refert, *Comentiolum* cum diris suorum execrationibus Philippopolim venientem, totam illic hyemem traduxisse, *& initio veris*, sequentis scilicet anni, Byzantium reversum, *æstate mox sequente* ejusdem Christi anni DCI. rursum Ducem a Mauricio designatum esse. Ideo autem Comentiolus illis præliis non interfuit, quia quando *Romani Viminacium (Insula est in Istro flumine) deferuntur*, ibi *Comentiolus graviter se habere visus est*, inquit Theophylactus cap. 2.

VII. *Theodosius Mauricii Imp. filius uxorem accipit.*

Post hæc Theophylactus cap. 4. inquit: *Anno Imperii Mauricii decimo nono nihil inter Romanos & Barbaros gestum est* (vere nempe & æstate insequentis Christi anni), *vicesimo Petrum fratrem Imperatoris Prætorem Europæ declaravit. Sed anno priore* (præsenti scilicet) *Theodosio filio Imperator singulari apparatu legitimo connubio Germani, excellentissimi viri, & illustrissimi Senatoris filiam conjunxit. Paucis diebus a nuptiis, ipsa hyeme Byzantii ob annonæ gravitatem fame laborarunt. Cumque jam dies quadragesimus adesset, celebritatis Natalium Magni Dei Jesu Christi, quem Gentes universa per Orbem terrarum venerantur, plebs seditionem adversus Imperatorem incipit. Consueverat ille cum populo eum diem in templo peragere. Cumque ibidem jam sacris precibus distineretur, quidam plebeii novarum rerum cupidi eum maledictis lacerant, & lapidibus insectantur. Mauricius corporis custodibus mandat, uti se invadentes clavis ferreis (quæ Romanis districta dicuntur) deterreant, & impetum in eos simulent. Germanus Theodosium chlamyde sua protectum, per Hi-*

Sed quem audisti corripientem Leontium Præfectum, & consolantem afflictum Libertinum, afflictus ipse doloribus, lisque maxime cruciatus, numquam aliquid prætermisisse voluit, quod animarum videret saluti posse conducere. Qui igitur Præfectum ira percitum ministrantem justitiam monuit, pariter & Guidiscalcum Ducem Campaniæ in monasterium & Abbatem, cujus monachus ad hostes fugerat, præter jus fasque consurgentem, data ad eum epistola cohibere conatus est (a). Sed & Clementinam Patriciam potentissimam feminam apud Neapolim commorantem, plus satis odio indulgentem, æque paterne commonuit: ad quam, post laudatam ipsam in quibus videbatur esse laudanda, hæc habet (b): *Nunciatum siquidem mihi est, quod si quando vos quisquam offenderit, dolorem inremissibiliter retinetis. Quod si verum est (quia quantum vos diligo, tantum contristor) peto ut hoc a vobis vitium nobiliter excludatis, & fecus boni operis segetem inimici semen crescere non sinatis, &c.* Plura inculcans de remissione & oblivione injuriarum. Quæ sunt autem ejusdem Gregorii sive res gestæ, sive scripta omnia sub Indictione quarta, in sequentem annum reiicimus: quia cum mensibus minime inveniantur esse distincta, sicut alia sub præcedentibus Indictionibus, sequentis anni periodo ea includere operæpretium esse putamus.

(a) Greg. l.8. ep.12. Ind. 3.

(b) Greg. l.8. ep.16. Ind. 3.

Sex-

PAGIUS *larus (locus est Urbis) illæsum e templo educit.* Quæ verba cum referat Theophylactus, postquam sermonem habuit de quinque præliis Romanos inter & Avares commissis, evidens est ibidem eum narrare gesta anno Mauricii XVIII. exeunte. Anno itaque Christi sexcentesimo paulo ante Nativitatem Christi Germani filia conjux Theodosio Mauricii filio data, ineunte scilicet anno decimo nono ejusdem Mauricii. Theophanes quidem anno Incarnationis DXCIV. qui Kalend. Sept. anni Christi DCI. exorditur, scribit: *Hoc anno mense Novembri, Indictione V. Mauricius Imp. filium filia Germani Patricii matrimonio junxit*, sed, uti in aliis, quæ ad hoc bellum spectant, in anno fallitur; multoque magis Auctor Chronici Alexandrini, qui Indictione V. post Consulatum Mauricii XVIII. anno nempe Christi sexcentesimo secundo, scribit: *Hoc anno mense Februario per septem dies solemnia nuptiarum Theodosii filii Mauricii peracta sunt, a nona die usque ad XV. ejusdem mensis Februarii.* Standum igitur quoad rerum gestarum narrationem Theophylacto Auctori æquali, existimandumque eas nuptias anno currenti, mense Novembri, ut habet Theophanes, anno Imperii Mauricii decimo nono jam ab aliquot mensibus inchoato, celebratas esse, ac vere, æstateque sequentis Christi anni Romanos inter & Avares nihil actum fuisse. Hanc nostram Chronologiam quæ annis DCI. & DCII. ex Theophylacto in medium adducemus, confirmabunt. Ista jejunius a Baronio, aliisque recentibus Historicis tractata e tenebris, quibus circumfusa sunt, educere e re esse duximus.

Hoc anno Concilium *Romanum* III. celebratum, de quo anno sequenti.

I. SExcentesimusprimus agitur annus Redemptoris nostri, quarta indictione: quo S. Gregorius duodecimum sui Pontificatus inchoavit annum, eumdemque ob prolabentes in deterius ipsius corporis ægritudines sibi molestissimum: cum enim anno præterito se biennium agere in eo quem patiebatur morbo testetur, sane quidem tertius hic numerandus ab eo fuit, idemque præcedentibus longe molestior, ut ejus testificatione liquet ex epistola quam scripsit hoc anno ad Maximianum (a) Arabiæ Episcopum, cujus scribendæ rationem primum tibi aperiendam duximus, ut intelligere possis quam toto Christiano orbe creverit cultus sanctorum. Etenim ex Arabia idem Maximianus Antistes Romam Candidum Abbatem misit, ut acciperet a sancto Gregorio sanctorum reliquias: quibus eidem datis, ad ipsum Gregorius ista rescripsit:

(a) Greg. l.9.ep.27. Ind.4.

II. Reliquiæ Sanctorum ab Arabiæ Episc. petitæ.

Latore hujus præsentium Candido Abbate pro petendis reliquiis veniente, quæ & concessæ sunt, quanto de fraternitatis tuæ nutrimento lætatus sum, quod in eo studium tuæ fraternitatis apparuit, tanto contristatus sum, quod ejus, ut volui, præsentia uti non potui, quod me ægrotum reperit, & discedens in infirmitate adhuc positum dereliquit. Multum enim jam tempus est, quod surgere de lectulo non valeo. Nam modo me podagræ dolor cruciat, modo nescio quis in toto corpore cum dolore se ignis expandit; & fit plerumque, ut uno me tempore ardor cum dolore affligat, & corpus in me animusque deficiat. Quantis autem aliis necessitatibus, extra hæc quæ retuli, infirmitatis afficiar, enumerare non valeo. Sed breviter dico, quia sic me infectio noxii humoris imbibit, ut vivere mihi pœna sit, & mortem desideranter expectem, quam gemitibus meis solam esse credo posse remedium. Proinde frater sanctissime, divina pro me pietatis misericordiam deprecare, ut percussionis suæ erga me flagella propitius mitiget, & patientiam tolerandi concedat, ne nimio (quod absit) tædio in impatientiam cor erumpat, & ea quæ bene curari per plagam poterat culpa, crescat ex murmure. Hæc sunt Gregorii doloribus absorpti lamenta.

S. Gregorii infirmitas exasperata.

(b) Greg. l.9.ep.38. Ind.4.

III. Extant de iisdem repetitæ querelæ in literis (b) ad Rusticianam Patriciam degentem Constantinopoli, ipsi Gregorio sanguine conjunctam, de qua sæpe superius dictum est. Ex quibus pariter intelliges, cujus habitudinis corporis ipse Gregorius fuerit: ait enim, dum eamdem eodem laborantem morbo consolatur: *De podagræ autem molestia, quam vobis evenisse signastis, & contristatus vehementer sum, & lætatus: lætatus, quia humor noxius inferiora petens, superiora perfecte deseruit; contristatus vero, quia in tam tenuissimo corpore dolores vos nimios perpeti pertimesco. Ubi enim caro deest, quæ virtus esse poterit doloribus resistere? Me etenim, quem qualis fuerim nostis, ita amaritudo animi & assidua exacerbatio, atque præter hoc podagræ molestia affecit, ut corpus meum tamquam in sepultura, ita siccatum sit: unde fit, ut jam de lectulo raro surgere valeam. Si ergo mei molem corporis in tantam ariditatem podagræ dolor redegit; quid de vestro corpore sentiam, quod nimis siccum ante dolores fuit?* Hæc Gregorius ad Rusticianam.

Habitudo corporis S. Gregorii.

Miserat ista oblationes ad basilicam Apostoli Petri, vela scilicet super ejus venerandum sepulcrum ponenda: miserat & eleemosynam ad monasterium sancti Andreæ ab ipso Gregorio Romæ constructum. Sed & de his acturi, attende primum Gregorii ad eam rescribentis immensam animi demissionem, cum hæc habet in ipso epistolæ exordio:

IV. Gregorii immensa humilitas.

*Excellentia vestræ scripta suscepi, quæ me in gravissima ægritudine positum de salute, de devotione, ac de dulcedine sua omnino relevarunt. Unum vero ægre suscepi, quia in eisdem epistolis ad me (quod semel esse poterat) sæpius dicebatur, Ancilla vestra, Ancilla vestra. Ego enim, qui per Episcopatus onera servus sum omnium factus, qua ratione se illa mihi ancillam dicit, cujus ante susceptum Episcopatum propinquus * fui? Et ideo rogo per omnipotentem Deum, ne hoc verbum aliquando ad me in scriptis vestris inveniam.* Sed de muneribus & eorum delatione ad basilicam S. Petri ista mox subdit:

*proprius

Ea autem quæ ex purissimo sincerissimoque corde beato Petro Apostolorum principi munera transmisistis, præsente omni clero suscepta, atque illic suspensa sunt. Filius enim meus vir memorandus domnus Sym-

V. Rusticianæ oblatia ad S. Petrum missa.

PAGIUS SÆC.VII. Olymp. 345. Anno Eræ Hisp. DCXXXIX. A.C. 601.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6094.

☉ 22. A. ☽ 13. P. 26. Mart. Indict. 4.

JESU CHRISTI 601.

GREGORII PAPÆ 12.

MAURICII IMP. 20.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *XIX. post Consulatum Mauricii Tiberii Aug. solius XVII.* ut legitur in Chronico Alexandrino.

Ad

Symmachus, quia ægrotum me ex podagræ dolore & pene desperatum reperit, scripta vestra mihi dare distulit, & post multum temporis quam vela suscepta sunt, dedit. Postmodum vero in scriptis excellentiæ vestræ invenimus, ut cum litania ad B. Petri Ecclesiam portari debuissent. Quod ideo minime factum est, quia (sicut prædixi) ante vela quam scripta suscepimus. Tamen prædictus vir cum omni familia domus vestræ hoc fecit, quod vos cum clero facere voluistis. Sed etsi voces defuerunt hominum, habet ipsa vestra oblatio apud omnipotentem Deum vocem suam. In ejus enim pietate confido, quia cujus corpus vos cooperuistis in terra, ejus vos intercessio ab omnibus peccatis proteget in cælo. Et de eleemosyna facta monasterio S. Andreæ, post nonnulla, ista subjungit: *De eleemosyna vero, quam B. Apostoli Andreæ monasterio fecistis, quid necesse est me aliquid dicere, cum scriptum sit* (a): *Absconde eleemosynam in sinu pauperis, & hæc pro te exorabit, &c.* De quo etiam monasterio mira quædam, quæ iisdem temporibus acciderunt, enarrat, sic dicens:

(a) Eccl. 9.

VI. *Indico autem, quia ob tanta miracula, tanta cura, tanta custodia monachorum in eodem monasterio ejusdem Apostoli est, ac si specialiter Abbas monasterii ipse sit. Nam ut pauca de multis loquar, quæ Abbate ac Præposito monasterii narrantibus agnovi, edicam. Quadam die duo ex eodem fratres transmissi sunt, qui aliquid emere pro monasterii utilitate debuissent: unus junior, qui prudentior videbatur; alter senior, qui custos junioris esset. Perrexerunt utrique, & de pretio quod acceperunt, ipse qui custos missus fuerat, nesciente altero, de eodem pretio furtum fecit. Qui mox ut ad monasterium sunt reversi, atque ante oratorii limen venerunt, arreptus a dæmonio is qui furtum fecerat, cecidit, & vexari cœpit. Dimissus autem a dæmonio, concurrentibus monachis, requisitus est, num forsitan de eo quod acceperat, furtum fecisset? negavit. Iterum vexatus est. Dimissus, atque iterum requisitus, negavit, atque iterum vexatus est. Octo itaque vicibus negavit, octo vicibus est vexatus. Post octavam vero negationem, necnon vexationem, confessus est quantos nummos furto abstulerat; & agens pœnitentiam prostratus, se peccasse testatus est. Ulterius vero ad eum dæmonium non accessit.*

Monachus fur arreptus a dæmone.

VII. *Alio quoque tempore, dum in die natalitio ejusdem Apostoli jam meridianis horis fratres quiescerent, subito quidam frater apertis oculis cæcatus cœpit tremere, & voces ingentes emittere, quibus vocibus testabatur ferre se non posse quod patiebatur. Concurrentes fratres viderunt cæcum apertis oculis trementem, & acclamantem, & a præsentibus alienum, nihilque quod foris agi poterat sentientem: eumque in manibus levaverunt, atque ante altare sancti Andreæ Apostoli projecerunt, ipsique pro eo in oratione prostrati sunt. Qui statim ad se reversus, quid passus fuerat, confessus est: quia senex quidam ei apparuit, & canem nigrum ad eum dilaniandum dimisit, dicens: Quare fugere voluisti de monasterio isto? Cumque evadere de canis morsibus nullo modo potuissem, venerunt quidam monachi, & eumdem senem pro me rogaverunt: qui statim jussit canem abscedere, & ipse ad me reversus sum. Qui etiam confessus est, quia eo die, quo ista pertuli: consilium habueram de eodem monasterio fugere.*

S. Andreas vindex insurgit in monachum fugam parantem

Alius quoque monachus discedere ex eodem monasterio latenter voluit. Cumque hoc mente tractasset, voluit oratorium ingredi; sed statim dæmonio traditus, vehementissime vexatus est. Relinquebatur vero a dæmonio, si extra oratorium stetisset, & nihil patiebatur adversi. Si vero conatus fuisset ingredi, statim maligno spiritui traditus vexabatur. Cumque hoc sæpius fieret, culpam suam confessus est, quia de monasterio egredi cogitabat. Tunc collecti pro eo fratres, sese per triduum in precibus astrinxerunt, atque ita curatus est, ut ad eum postmodum numquam spiritus malignus accederet. Dicebat, autem, se eumdem B. Apostolum dum vexaretur, vidisse, seque ab eo increpatum esse, cur de monasterio voluisset abscedere.

VIII. *Alii quoque duo fratres de eodem monasterio fugerunt, atque aliquas prius col-*

le-

PAGIUS II. Concilium Romanum IV. sub S. Gregorio PP.

Ad num. VIII. & IX. Sanctus *Gregorius* Monachorum quieti consulens, in horum favorem Synodale Decretum emisit, *Constituti* nomine appellari solitum, idque in Synodo Romana, quæ in Collectione Conciliorum Labbeana dicitur *tertia tempore Gregorii Papæ I.* cum tamen *quarta* vocari debeat, & quæ sub hujus anni finem a Baronio recitatur, celebrata sit mense Novembri superioris Christi anni, ut mox videbitur. Concilium istud IV. ordine inter Romana deinceps appellandum, dicitur in laudato Constituto conctum, *die Nonas* [1] *Aprilis, Indictione quarta*, quæ hoc anno mense Aprili in cursu fuit; ideoque non in anno a Collectoribus Conciliorum, sed in eorum ordine erratum.

A num.

[1] D*ie nonas Aprilis, Indictione IV.* An forte legendum: *Die nona Aprilis?* Utique nona Aprilis non vero nonarum Aprilis dies in Dominicam hoc anno incidit. MANSI

Fugitivi monachi quæsiti & inventi.

loquendo fratribus signa dederunt, quod per viam Appiam descendentes, Hierosolymam tenderent. Qui exeuntes diverterunt ab itinere, & ut a sequentibus inveniri minime potuissent, retrusas cryptas juxta Flaminiam portam invenientes, in eis sese occultaverunt. Cum vero vespertinis horis requisiti, minime in congregatione inventi essent: ascensis caballis, eos quidam fratres secuti sunt, per Metronis portam exeuntes, ut eos in Latinam vel Appiam viam sequerentur. Subito autem eis consilium ortum est, ut eos in Salaria via requirerent. Extra civitatem igitur pergentes deflexerunt iter in Salariam. Eos vero minime invenientes, per portam Flaminiam decreverunt reverti. Cumque reverterentur, mox ut equi eorum ante cryptas illas venerunt, in quibus se absconderant, fixerunt gradus: pulsati & compulsi passum movere non potuerunt. Consideraverant monachi rem talem sine mysteriis esse non posse. Attenderunt ad cryptas, viderunt eorum aditus missa maceria damnatos: sed caballis eorum nusquam euntibus, descenderunt. Deposuerunt lapides, qui in ore cryptarum positi fuerant: ingressi sunt, eosque in iisdem tenebrosis latibulis terra consternatos invenerunt. Qui ad monasterium reducti, ex eodem miraculo ita sunt meliorati, ut eis multum profuerit ad parum temporis de monasterio fugisse. Hæc dixi, ut excellentia vestra innotesceret, cujus oratorio eleemosynam fecistis. Hucusque Gregorius. Perseverasse etiam ad sua usque tempora ut miracula ingentia in eodem loco Deus operaretur, Joannes diaconus testatur, qui nonnulla ex eis scribit.

Cum autem adeo (ut vidisti) Gregorius laboraret corporis morbis, nihil tamen reperitur remisisse curæ pastoralis, prospiciens cunctis, in omnibus vigilans & laborans. Hoc namque anno collegit Synodum Episcoporum, in qua ante suæ vitæ exitum, quem proxime imminere ob jugem corporis malam valetudinem sentiebat, voluit consulere monachorum quieti & indemnitati, probe sciens ipse jam antea monachus id expertus, quantas interdum solerent ab Episcopis monachi molestias pati. Sic igitur collectis Episcopis viginti presbyteris pariter atque diaconis Cardinalibus, Nonis Aprilis pro monachis edidit decretum, quod appellari consueverat Constitutum. Desideratur illud quidem inter opera ipsius; sed inventum a nobis in bibliotheca Vaticana, hic tibi describendum putavimus, nefas existimantes vel apicem scriptorum & decretorum tanti Pontificis sinere latere oblivione sepultum. Est autem hujusmodi:

IX. Greg. constitutum pro monachis.

Gregorius Episcopus omnibus Episcopis.

*Quam sit necessarium monasteriorum quieti conspicere, & de eorum perpetua securitate tractare, anteactum nos officium, quod in regimine cœnobii exhibuimus, informat. Et quia in plurimis monasteriis multa a Præsulibus præjudicia atque gravamina in monachos pertulisse cognoscimus; oportet ut vestræ fraternitatis provisio de futura quiete eorum salubri disponat ordinatione, quatenus conversantes in illis, in Dei servitio, gratia ipsius suffragante, libere perseverent. Sed ne ex ea, quæ magis emendanda est consuetudine, quisquam monachis quicquam molestiæ præsumat inferre: necesse est, ut hæc quæ inferius enumerare curavimus, ita studio fraternitatis Episcopi * debeant custodire, ut ex eis non possit ulterius inquietudinis occasio reperiri.*

* Episcoporum

Interdicimus igitur in nomine Domini nostri Jesu Christi, & ex auctoritate beati Petri Apostolorum principis, cujus vice huic Romanæ Ecclesiæ præsidemus, prohibemus, ut nullus Episcoporum, aut sæcularium ultra præsumat de redditibus, rebus vel chartis monasteriorum, vel de cellis, vel villis quæ ad ea pertinent, quocumque modo, vel qualibet occasione minuere, vel dolos, vel immissiones aliquas facere. Si qua causa forte inter terram venientem ad partem suarum Ecclesiarum & monasteriorum evenerit, & pacifice non potuit ordinari; apud electos Abbates & alios Patres timentes Dominum, sive voluntaria delusione, mediis sacrosanctis Evangeliis finiatur.

Defuncto autem Abbate cujusque congregationis, non extraneus eligatur, nisi de eadem congregatione, quem sibi propria voluntate concors fratrum societas elegerit; & qui electus fuerit, sine dolo vel venalitate aliqua ordinetur. Quod si ipsi inter se personam invenire nequeant, solerter sibi curent de aliis monasteriis similiter ordinandum. Neque constituto Abbate, quæcumque persona qualibet occasione præponatur, nisi forte exstantibus (quod absit) criminibus, quæ sacri canones punire monstrantur.

Pariter autem custodiendum est, ut invito Abbate, ad ordinanda alia monasteria, aut ad ordines sacros, vel clericatus officium tolli exinde monachi non debeant. Descriptiones quoque rerum & chartarum monasterii ab Episcopo Ecclesiasticas fieri omnino vetamus: sed si quando res exigit, Abbas loci cum aliis fratribus causas rerum inventarum faciat, & eorum consilio judicio finiantur: Obeunte quoque Abbate, Episcopus in describendis providendisque rebus monasterii acquisitis, vel datis perquirendis nullatenus se permisceat. Missas quoque publicas ab eo in cœnobiis fieri omnino prohibemus, ne in ser-

eorum Dei receſſibus & eorum receptaculis ulla popularis præbeatur occaſio conventus, vel mulierum ſit novus introitus quod omnino nec expedit animabus eorum. Neque audeat ibi cathedram collocare, vel quantamlibet poteſtatem habere imperandi, nec aliquam ordinationem quamvis leviſſimam faciendi, niſi ab Abbate loci fuerit rogatus: quatenus monachi ſemper maneant in Abbatum ſuorum poteſtate. Nullumque monachum ſine teſtimonio vel conceſſione Abbatis in aliqua Eccleſia teneat, vel ad aliquem promoveat honorem.

Hanc ergo ſcriptorum noſtrorum paginam omni futuro tempore ab omnibus Epiſcopis firmam ſtatuimus illibatamque ſervari, ut & ſua Eccleſia juvante Domino tantummodo jure contenti, & monaſteria Eccleſiaſticis conditionibus, ſeu angariis, vel quibuſlibet obſequiis ſecularibus nullo modo ſubjaceant, nullis canonicis juribus deſerviant; ſed remotis vexationibus ac cunctis gravaminibus divinum opus cum ſumma animi devotione perficiant. Hactenus Gregorii Conſtitutum.

Univerſi Epiſcopi reſpondere: *Libertati monachorum congaudemus, & quæ nunc de his ſtatuit beatitudo veſtra, firmamus.* Sequuntur iſta omnia ſubſcriptiones, & primo loco ejuſdem Pontificis hoc modo:

Gregorius Epiſcopus Catholicæ & Apoſtolicæ Romanæ Eccleſiæ, huic Conſtituto a nobis promulgato ſubſcripſi.

Agnellus Epiſcopus ſanctæ Eccleſiæ Ferentinenſis huic Conſtituto a vobis promulgato ſubſcripſi.

Humilis Epiſcopus Belitrenſis huic Conſtituto a vobis promulgato ſubſcripſi: & ſic alii omnes Epiſcopi numero viginti, quatuordecim presbyteri, & diaconi quatuor, die Nonas Aprilis Indictione quarta. Hactenus de Conſtituto in Synodo habito, annitente Gregorio Papa conſulere monachorum quieti.

X. At non publica tantum, ſed & privata curavit, ſublevans eos quos ſciret calumniam paſſos, ut fieri contigit hoc pariter anno cum ſorore Imperatoris, quam undique oppreſſam accuſationibus ſic defendere ſtuduit, ut tamen eam ad pœnitentiam provocaret. Quod enim literis Theotiſtæ Patriciæ ſororis (ut diximus) Imperatoris, Conſtantinopoli ſcribentis, certior factus eſſet, pati ipſam calumniam de pravis & hæreticis quibuſdam opinionibus: eamdem, ut ipſa ſe purgaret, admonuit (a). Quatuor itaque capitibus eam obnoxiam affirmabant, quæ ipſe Gregorius confutat. At cum de his rumores jam diu antea emerſiſſent, quibus & nonnulli calumnioſe fuerant accuſati: inde accidit, ut & calumniam de his pati ipſam Gregorius putaret, vel credere id fortaſſe diſſimularet, ut eam ad pœnitentiam abſque opprobrio perducere poſſet. Audi ergo peritum agricolam & zizania evellentem, & ſegetem conſervantem, dum damnat errores, & errantes ab iiſdem immunes ſervat: nam ad eam hæc ſcribit inter alia:

Theotiſta ſoror Imp. in ſuſpicionem hæreſis adducta.

(a) Greg. l. 9. ep. 39. Ind. 4.

XI. *De quatuor errorum capitibus.*

Ad me etenim (ſicut noſtis) cum apud veſtigia dominorum in regia urbe demorarer, multi ex eis venire conſueverunt, qui de prædictis capitulis accuſabantur. Sed teſte conſcientia fateor, numquam in eis aliquid erroris, aliquid pravitatis, aliquid de his, quæ contra eos dicebantur, inveni. Unde & eos, opinione contempta, familiariter ſuſcipere, & magis ab inſequentibus defendere curabam. Dicebatur namque contra eos, quia ſub obtentu religionis conjugia ſolverent, & quia dicerent quod baptiſma peccata penitus non auferret: & ſi de iniquitatibus ſuis quis in triennium pœnitentiam ageret, poſtmodum ei perverſe vivere liceret: & quia ſi compulſi aliquid, de quibus reprehendebantur, anathematizare ſe dicerent, anathematis vinculo nullo modo teneri. Hæc ſunt quatuor errorum capita quæ ipſi Theotiſtæ impingebantur: quam cum excuſet S. Gregorius, ipſam tamen ſecreto ea abjurare, atque juramento ſe purgare debere ſuadet: ait enim ſuperius in eadem epiſtola: *Priores eorum ſponte vobis ſecreto vocandi ſunt, atque ipſis ratio reddenda, & perverſa quædam capitula, quæ tenere vos exiſtimant, eorum ipſis anathematizanda. Quod ſi etiam (ſicut dicitur) dari a vobis anathema ficte ſuſpicantur; etiam jurejurando firmandum eſt, vos numquam eadem capitula tenere, numquam tenuiſſe. Nec vobis indignum videatur tale eis modo ſatisfacere, nec de Imperiali genere ſit contra eos aliquod in mente veſtra faſtidium; omnes etenim fratres ſumus.* Docet autem, non dedignari debere quoſlibet potentes rationem de ſe petentibus reddere.

XII. *In contemptores excommunicationis.*

Ubi vero Gregorius valide ſatis ejuſmodi abſque fundamentis erectas diaboli machinas veritate Catholica diſiecit: eos qui Eccleſiæ nihil ducerent anathema, anathematizans ac damnans, hæc ait: *Si vero ſunt qui dicunt, quia compulſus quiſpiam neceſſitate ſi anathematizatus fuerit, anathematis vinculo non te-*

PAGIUS III. *S. Gregorius ſcribit ad filiam Imperatoris.*

A num. X. ad XIV. Epiſtola XXXIX. libri IX. Regiſtri divi Gregorii Indict. IV. data eſt ad *Theodiſtam Patriciam*, filiam Mauricii Imp. non vero ad *Theotiſtam* ſororem ejuſdem Imperatoris, ut perperam a Baronio appellatur; qua de re infra ſuo loco.

Ad

tenetur: ipsi sibi testes sunt, quia Christiani non sunt. Quia ligamenta sanctæ Ecclesiæ variis se existimant conatibus solvere; ac per hoc nec absolutionem sanctæ Ecclesiæ, quam præstat Fidelibus, veram putant, si ligaturas ejus veras esse atque valere non æstimant. Contra quos diutius disputandum non est; quia despiciendi per omnia & anathematizandi sunt: ut unde veritatem fallere se credunt, inde in peccatis suis veraciter ligentur. Si qui sunt igitur qui sub nomine Christiano hæc quæ prædiximus errorum capitula aut prædicare audent, aut taciti apud semetipsos tenere, hos procul dubio & anathematizavimus & anathematizamus. Fuisse autem in ejusmodi erroribus semina quædam Priscillianistarum hæresis, si quis recte consideret, intelliget.

XIII.

Ad postremum vero hæc de indiscreta habet inquisitione quorumdam: *Quia sunt multi Fidelium, qui imperito zelo succenduntur, & sæpe dum quosdam quasi hæreticos insequuntur, hæreses faciunt: eorum infirmitati consulendum est, & sicut prædixi, ratione & mansuetudine sunt placandi. Illis quippe sunt similes, de quibus scriptum est: (a) Testimonium illis perhibeo, quod æmulationem Dei habent, sed non secundum scientiam. Vestra itaque excellentia, quæ in lectione, in lacrymis, atque in eleemosynis incessabiliter vivit, eorum (sicut petii) imperitiam placare mansuetis exhortationibus ac responsionibus debet, ut non solum de semetipsa, sed etiam de illis gloriam æternæ retributionis inveniat.* Hæc Gregorius: ex cujus dictis illud observa, quod licet Theotistam ipsam possam calumniam æstimare se pluribus dicat, vult tamen ipsam eosdem anathematizare errores objectos, atque se juramento purgare, feminam alioqui religiosissimam habitam, ab ipsoque Gregorio sæpe laudatam. Nam præter ea quæ de eadem aliis superioribus litteris summis laudibus prædicavit, in hac modo data epistola iste habet: *Magnas omnipotenti Deo gratias agere debemus, quod piissimi & benignissimi Imperatores nostri tales de suo genere juxta se propinquos habent, de quorum conversatione nobis omnibus grande sit gaudium.* Ita quidem enituisse sanctitate eximie affines & consanguineas, ipsasque filias Mauritii Imperatoris, quæ ad finem ejus Imperii dicenda erunt, facient manifestum.

(a) Rom. 10.

Quisque satisfacere tenetur de fide quam sequitur.

XIV. Esychius Episcopus Hierosol.

Quod rursus ad Orientales res pertinet, hoc anno defuncto Amos Hierosolymorum Episcopo subrogatus est in locum ejus Esychius: qui more majorum, ut Catholicæ & Apostolicæ communionis particeps fieret, misit suæ fidei professionem Romam ad sanctum Gregorium Papam; qui ea accepta, & Catholica cognita atque laudata, ad ipsum litteras reddidit, in quibus hæc inter alia (b): *In hujus itaque arca mysticæ* Noe *ædificatione vos currere, relecta fraternitatis vestræ epistola, recta fidei compage gaudemus, magnasque omnipotenti Deo gratias exsolvimus, qui & immutatis gregis sui pastoribus, fidem quam semel sanctis Patribus tradidit, etiam post eos immutabilem custodit.* Et post nonnulla: *Tua ergo fraternitas spiritaliter edocta rectam per omnia fidem percolit, & quæ quærenda erant, subtiliter enarravit. Fides itaque vestra, fides est nostra. Ea tenemus, quæ dicitis; ea dicimus, quæ tenetis.* At de moribus quæ corriganda sint admonet, subdens: *Quia vero pervenit ad nos in Orientis Ecclesiis nullum ad sacrum ordinem nisi ex præmiorum datione pervenire: si ita esse vestra fraternitas agnoscit, hanc primam oblationem omnipotenti Deo offerat, ut a subjectis sibi Ecclesiis errorem Simoniacæ hæreseos compescat. Nam (ut alia taceam) quales esse in sacris ordinibus poterunt, qui ad hoc non merito, sed præmio provehuntur? &c.* Plura subdens in detestationem erroris ac sceleris.

(b) Greg. l. 9. ep. 40. Ind. 4.

XV. Viget Simoniaca hæresis in Gallis.

Vix credi potest, quantum hoc tempore in universo orbe ejusmodi labe Ecclesia Dei inquinaretur: qui enim hoc anno id adversus Orientales exclamat, adversus quoque Occidentales vociferatur: etenim quos sæpe monuerat & redarguerat Gallicanos Episcopos, atque ipsos Francorum Reges sinentes ejusmodi vepribus repleri agrum Dominicum, eosque non extirpantes, hoc item anno adversus eosdem querelas reperit, instans opportune & importune. Extant de his ab ipso Gregorio scriptæ litteræ (c) ad Primatem Galliarum Arelatensem Episcopum Virgilium: ubi ingemiscens, quod quæ est idolorum servitus & cultus, in Dei Ecclesiam introducta esset, avaritia scilicet, quæ nec se abstinuerat a sacris, ut in aurum cuncta converteret, ita exclamat: *Proh nefas! manus illicito munere polluit, & alios se benedictione credit*

(c) Greg. l. 9. ep. 49. Ind. 4.

PAGIUS IV. *Moritur Amos Episc. Hierosolymorum.*

Ad num. XIV. Baronius accurate consignavit hoc anno mortem *Amos* Episcopi Hierosolymitani, cui Nicephorus in Chronico, & Tabulæ Theophani insertæ annos octo assignant. Nam Divus Gregorius lib. 9. Indict. 4. Epist. 40. respondet Synodicæ *Isicii* ejus successoris, & post eam Epistolam dedit eam, quæ numero est XLV. ad *Donum* Episcopum Messanensem, mense Junio, *Indict. IV.* aliamque *Aetherio Episcopo Galliæ*, Lugdunensi scilicet, quæ numero est L. scriptam die X. Julii Indict. IV. Quare *Amos* sedere cœperat ante annum DXCV. quo ejus initium collocat Baronius; alioquin annos octo sedere non potuisset.

A num.

dit erigere, cum ipse jam sit propria iniquitate substratus, & sua nihilominus ambitione captivus. Hujus ergo mali rapacitas quia arcem vestra mentis numquam intravit, & innoxias habere vos manus de ordinationibus perhibetis, omnipotenti Deo gratias agite, & tanto vos Dei debitores esse cognoscite, quanto illæsi ab hujus morbi contagione, eo custodiente, mansistis. Sed hæc vobis minus quam poterant bona proficiunt, si hæc & in aliis solicite non vetatis. Sicut enim in te istud tibi malum displicuit, ita hoc & in fratre cum dolore zelare debueras, &c. Monet ut Synodum cogat, & scelus tollat. Scribit id ipsum ad Aetherium (a) Episcopum Lugdunensem, petitque ab eo scripta S. Irenæi diu quæsita & non inventa. Ubi vero eodem argumento de Simonia tollenda litteras scripsit (b) ad Desiderium Episcopum Viennensem, eumdem redarguit, quod Grammaticam quosdam doceret, nefas ducens Episcopum in ejusmodi litterarum studiis immorari:

(a) Greg. l. 9. ep. 50. Ind. 4.

(b) Idem l. 9. ep. 48. Ind. 4.

XVI. Agit cum Episcopis & regibus Franc. pro extirpanda Simonia.

Insuper de extirpanda Simonia ad singulos Francorum Reges Theodoricum, Theodobertum, atque Clotharium litteras dedit (c), & ob eam causam cogendam esse Synodum monuit, addiditque alias ad Brunichildem eorum aviam Reginam Francorum. Hanc vero moderantem regni habenas instantius urget his verbis: *Facite quod Dei est, & Deus faciet quod vestrum est. Itaque Synodum congregari præcipite, & peccatum Simoniacæ hæresis de regno vestro inter alia (sicut antea scripsimus) definitione Concilii studiosius prohibete. Sacrificium Deo, devicto interiori hoste, offerte: ut exteriores adversarios, ipso adjuvante, vincatis: ut quale vos contra inimicos ipsius studium gesseritis, tale illud in vestro juvamine sentiatis. Mihi autem credite, quia (sicut jam experimento multorum didicimus) in damno expenditur, quicquid cum peccato congregatur. Si vultis igitur nihil injuste perdere, summopere studete per injustitiam nihil habere. In terrenis etenim rebus semper causa damni est origo peccati.*

(c) Idem l. 9. ep. 53. 54. 55. 57. Ind. 4.

Vos itaque si eminere adversantibus gentibus vultis, si earum, auctore, Deo victrices existere festinatis, ejusdem omnipotentis Domini cum tremore præcepta suscipite, ut ipse pro vobis contra adversarios vestros pugnare dignetur, qui per sacrum eloquium pollicitus est, dicens: Dominus pugnabit pro vobis, & vos tacebitis. Hactenus Gregorius ad Brunichildem dierum malorum inveteratam Reginam, quæ cum non cognoverit tempus vocationis suæ, facta est, ulciscente numine, posteris exemplum summæ calamitatis, ut suo loco dicturi sumus. Sed accipe quid de eadem Simonia vigente sub Brunichilde scribat sanctus Audoenus Episcopus Rhotomagensis in Eligio: *Illis diebus immaniter Simoniaca hæresis pullulabat in urbibus & in cunctis finibus regni Francorum, maximeque a temporibus Brunichildis infelicissimæ Reginæ usque ad tempora Dagoberti Regis violabat hoc contagium fidem Catholicam.* Vigebat hoc tempore & viguit hæc pestis, donec tandem opera sancti Eligii & Audoeni ipsius per Dagobertum Regem compressa est.

Rursum vero quod & præter Simoniacam labem pravi mores ubique Galliarum sacerdotes infecerant, omnisque ipsis regnantibus vitiis disciplina Ecclesiastica conticesceret, instat iterum S. Gregorius, pulsat denuo, & vehementius clamat, ad eamdem Brunichildem, utpote malorum omnium fontem, ista scribens (d).

(d) Greg. l. 9. ep. 64. Ind. 4.

XVII. De pravis moribus Sacerdotum corrigendis.

Cum scriptum sit, Justitia elevat gentem, miseros autem facit populos peccatum: tunc regnum stabilire creditur, cum culpa, quæ cognoscitur, citius emendatur. Multorum igitur ad nos relatione pervenit (quod dicere sine afflictione cordis nimia non valemus) ita quosdam sacerdotes in illis partibus impudice ac iniqui-

PAGIUS V. *S. Augustinus ordinatur Ep.*

A num. XVII. ad XXV. *Augustinus* ad Arelatensem Episcopum venit, ut ab eo Episcopus ordinaretur, anno DXCVII. ut suo loco ostendi, & manifeste liquet ex Epistola Sancti Gregorii ad Eulogium Episcopum Alexandrinum, data mense Junio anni DXCVIII. in qua ait, Monachum a se missum in Angliam *a Germanorum Episcopis* Episcopum factum esse, ut anno DXCVII. num. III. explicavimus.

VI. *Variæ Epistolæ a S. Gregorio PP. pro conversione Anglorum datæ.*

Novem Epistolarum, quibus *Gregorius* Papa Monachos in Angliam cum *Laurentio* Presbytero proficiscentes variis Episcopis Galliarum, *Theodorico* ac *Theodeberto* Regibus Francorum, ac *Brunichildi* Reginæ commendavit, mentionem non facit Beda, quia scilicet eas non viderat. Observat tamen currenti anno, quem recte decimum nonum Mauricii Augusti, & XVIII. post Consulatum Mauricii constituit, modo scilicet loquendi Victoriano, Indictione quarta, scripta a Gregorio fuisse de rebus Anglicis Epistolas V. duas *XV. Kalend. Julias*, unam videlicet *Mellito* Abbati, alteram Augustino Episcopo Dorovernensi seu Cantuariensi, tres alias *X. Kal. Julias*, *Virgilio* Episcopo Arelatensi, iterum Augustino Episcopo Dorovernensi, & *Edilbertho* Regi Cantuariorum. Apud Bedam lib. 1. cap. 28. primo loco ponitur Epistola Gregorii ad Virgilium Episcopum Arelatensem, quæ in Registro Gregoriano est LXIII. libri IX. Sed apud Bedam hic præfigitur titulus: *Reverendissimo & sanctissimo fratri Virgilio Episcopo Gregorius servus servorum Dei*, & in fine hæc adjunguntur: *data die X. Kalend. Juliarum, imperante Domino nostro Mauricio Tiberio piissimo Augusto, anno decimo nono, post Consulatum ejusdem Domini nostri anno decimo octavo Indictione quarta*, quæ mense Junio, quo ea Epistola data, hoc anno numerabatur. Baronius hanc sub-

quiter conversari, at & audire nobis opprobrium; & lamentabile sit referre. Ne ergo postquam hujus nequitiæ huc usque se tetendit opinio, aliena pravitas aut nostram animam, aut regnum vestrum peccati sui jaculo feriat: ardenter ad hæc debemus ulciscenda consurgere, ne paucorum facinus multorum possit esse perditio. Nam causa sunt ruinæ populi sacerdotes mali. Quis enim populi se peccatis intercessor objiciat, si sacerdos, qui exorare debuerat, graviora committat? Sed quoniam eos quorum est locus hæc insequi, nec sollicitudo ad requisitionem, nec zelus excitat ad vindictam; scripta ad nos vestra discurrant, ut personam (si præcipitis) cum vestræ auctoritatis assensu transmittamus, quæ una cum aliis sacerdotibus hæc & subtiliter quærere, & secundum Deum debeat emendare. Cogitasse namque Gregorium ad eos mittere Augustinum Anglorum Episcopum, ipsius epistolæ quæ extant apud Bedam (a) fidem faciunt. Pergit vero: *Nec enim sunt dissimulanda quæ dicimus: quia qui emendare potest & negligit, participem se procul dubio delicti constituit. Providete ergo animæ vestræ, providete nepotibus, quos cupitis regnare feliciter, providete provinciis; & priusquam Creator noster manum suam ad feriendum extendat, de correctione hujus sceleris studiosissime cogitate, ne tanto postmodum acrius feriat, quanto modo diutius & clementer expectat. Scitote autem, quod Deo nostro magnum sacrificium placationis offertis, si tanti labem facinoris de vestris citius finibus amputatis.* Hæc ad Brunichildem Gregorius: & quidem verissimus vates inventus fuit. Factum est enim, ut cum ista contemneret, & regnum ipsa Deus ademerit duobus nepotibus, & ipsa infamissime perierit: sed de his suo loco. Quod autem absens sanctus Gregorius per litteras fecit, hoc præsens operatus est S. Columbanus sæpe redarguens Brunichildem, ut ex rebus ab eo gestis fideliter scriptis apparet, de quibus inferius.

(a) Bed. l. 1. c. 28.

Brunichil. denuo monet S. Gregorius.

Hoc eodem anno Augustinus ad Arelatensem Antistitem venit, ut ab eo, secundum S. Gregorii jussionem, ordinaretur Episcopus: quo reverso in Britanniam, mox (ut ait Beda *b*) quidam ex iis qui cum ipso Augustino in Angliam missi fuerant, ab eodem Romam cum litteris suis redire jussi sunt ad S. Gregorium, ut ab eo major numerus verbum Dei annunciantium illuc mitteretur. Quinam autem fuerint, qui in Urbem sunt regressi, declarat ipse Gregorius in epistola (*c*) ad Reginam Anglorum data, nempe fuisse Laurentium, atque Petrum. Gregorius vero, iis acceptis litteris, non defuit officio, ut petitio Augustini consequeretur effectum. Quamobrem una cum Petro atque Laurentio alios dirigit. De quibus Beda: *Misit*, inquit, *cum præfatis legatariis suis complures cooperatores ac verbi ministros, in quibus primi & præcipui erant Mellitus, Justus, Paulinus, Ruffinianus: & per eos generaliter universa quæ ad cultum erant & ministerium ecclesiæ necessaria, vasa videlicet sacra, & vestimenta altarium, ornamentaque ecclesiarum, & sacerdotalia vel clericalia indumenta, sanctorum etiam Apostolorum ac martyrum reliquias, necnon codices plurimos.* His etiam in Gallias ad Regem Francorum litteras (*d*) dedit commendaticias, ad Clotharium videlicet, Brunichildem, Theodoricum, & Theodobertum, Francorum Reges; commendavitque (*e*) eosdem Episcopis Virgilio Arelatensi, Mennæ Tolosano, & Aetherio Lugdunensi. Reddidit pariter Gregorius litteras ad Augustinum Anglorum Apostolum, his congratulatus ipsis verbis ipso epistolæ exordio (*f*):

(b) Bed. l. 1. c. 27.

(c) Bed. l. 1. c. 29.

(d) Greg. l. 9. ep. 51. 56. & sup. 53. 54.

(e) Greg. l. 9. ep. 49. 50. 52.

(f) Idem l. 9. ep. 58. Ind. 4.

XVIII. Gratulatur Augustino Gregor.

Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis: quia granum frumenti mortuum cadens in terram, multum fructum attulit, ne solum regnaret in cælo, cujus morte vivimus, cujus infirmitate roboramur, cujus passione a passione eripimur; cujus amore in Britannia fratres quærimus, quos ignorabamus, cujus munere, quos nescientes quærebamus, invenimus. Quis autem narrare sufficiat, quanta hic lætitia in omnium corde Fidelium fuerit exorta, quod gens Anglorum, operante Dei omnipotentis gratia, & tua fraternitate laborante, expulsis errorum tenebris, sanctæ fidei luce perfu-

PAGIUS

scriptionem tam in hac Epistola quam in aliis laudatis prætermittit, sola Indictione IV. die ac mense memoratis, quia scilicet annum XIX. Mauricii ibi *errore* positum existimat, quod ejus Chronologiæ adversetur. Cointius vero, qui initium Mauricii Imp. cum anno Christi DLXXXIII. perperam illigavit; hoc anno num. IX. & anno DXCVI. num. XIII. ait, hanc & similes Bedæ Epistolas suspectas esse, quoad titulum & notas temporis, quia titulus ille *Gregorius servus servorum Dei* præfigi non solet Gregorianis Epistolis, & hujusmodi characteres Chronologici non consentiunt cum initio Imperii Mauritii, annoque ejus Consulatus, quia nempe *ipse* existimat, *Mauricium* imperare cœpisse anno DLXXXIII. & ex illis sequi eo anno Mauricium Consulem processisse.

Verum inde intelligere debebat Vir doctissimus, *Mauricium* anno DLXXXII. Tiberio Constantino successisse, cum omnes subscriptiones Literarum a Beda relatarum id manifestissime evincant. Ad hæc Epistola I. libri VIII. Registri Gregoriani inscribitur: *Gregorius servus servorum Dei, Romano Defensori Siciliæ*, & Episto-

VII. Tituli & subscriptiones Epistolarum D. Gregorii omissa.

fusa est; quod mente & devotione integerrima jam calcat idola, quibus prius vesano timore subiacebat; quod omnipotenti Deo puro corde substernitur: quod a pravi operis lapsibus sanctæ prædicationis regulis ligatur: quod præceptis divinis animo subjecet, & intellectu sublevatur; quod usque ad terram se in oratione humiliat, ne mente jaceat in terra? Cujus hoc opus est, nisi ejus qui ait: Pater meus usque nunc operatur, & ego operor? Qui ut mundum ostenderet non sapientia hominum, sed sua se virtute convertere prædicatores suos, quos in mundum misit, sine litteris elegit: hoc etiam modo faciens, quia in Anglorum gente fortia dignatus est per infirmos operari. Reddens vero causam, ipsum Augustinum, ne ob tam grandia facta inflaretur, ut humiliter de se sentiat monet, ista subdens: *Sed est in isto dono cælesti frater carissime, quod cum magno gaudio vehementissime debeat formidari. Scio enim, quod omnipotens Deus per dilectionem tuam in gente quam eligi voluit, magna miracula ostendit. Unde necesse est, ut de eodem dono cælesti & timendo gaudeas & gaudendo pertimescas. Gaudeas videlicet, quia Anglorum animæ per exteriora miracula ad interiorem gratiam pertrahuntur: pertimescas vero, ne inter signa quæ fiunt, infirmus animus in sui præsumptione se elevet, & unde foras in honore attollitur, inde per inanem gloriam intus cadat.* Hæc & alia providus architectus, studens illæsa, quibus moles erigitur, instrumenta servare. Scripsit pariter ad Aldiberthum Anglorum Regem gratulatorias litteras de ipsius ex dæmonum cultu ad veram Christi fidem conversione; quas hic reddi integras, dignitas argumenti postulat atque personæ: sic enim se habent (*a*):

(*a*) Greg. l. 9. ep. 60. Ind. 4.

XIX. Literæ S. Gregorii ad Regem Anglos.

*Propter hoc omnipotens Deus bonos quosque ad populorum regimina perducit ut per eos omnibus, quibus prælati fuerint, dona suæ pietatis impendat. Quod in Anglorum gente factum cognovimus, cui vestra gloria idcirco præposita est, ut per bona quæ vobis concessa sunt, etiam subjectæ vobis genti superna beneficia præstarentur. Et ideo, gloriose fili, eam quam accepisti divinitus gratiam sollicita mente custodi: Christianam fidem in populis tibi subditis extendere festina: zelum rectitudinis tuæ in eorum conversione multiplica: idolorum cultus insequere: fanorum ædificia everte, subditorum mentes * in magna vitæ munditia exhortando, terrendo, blandiendo, corrigendo, & boni operis exempla monstrando ædifica; ut illum retributorem invenias in cælo, cujus nomen atque cognitionem dilataveris in terra. Ipse enim vestræ quoque gloriæ nomen etiam posteris gloriosius reddet, cujus vos honorem quæritis & servatis in gentibus. Sic enim Constantinus quondam piissimus Imperator Romanam Rempublicam a perversis idolorum cultibus revocans, omnipotenti Domino Deo nostro Jesu Christo secum subdidit, seque cum subjectis populis tota ad Deum mente convertit. Unde factum est, ut antiquorum nomen Principum suis vir ille laudibus vinceret, & tanto in opinione prædecessores suos quanto, & in bono opere superaret. Et nunc itaque vestra gloria cognitionem unius Dei Patris & Filii & Spiritus sancti Regibus ac populis sibimet subjectis festinet infundere, ut & antiquos gentis suæ Reges laudibus ac meritis transeat, & quanto in subjectis suis aliena peccata deterserit, tanto etiam de peccatis propriis ante omnipotentis Dei terribile examen securior fiat.*

* mores

Reverendissimus autem frater noster Augustinus Episcopus in monasterii regula doctus, sacra Scripturæ scientia repletus bonis, auctore Deo, operibus præditus, quæque vos admonet, libenter audite, devote peragite, studiose in memoria reservate: quia si vos eum in eo quod pro omnipotente Deo loquitur auditis, idem omnipotens Deus hunc pro vobis exorantem celerius exaudiet. Si enim (quod absit) verba ejus postponitis; quando eum omnipotens Deus poterit audire pro vobis quem vos negligitis audire pro Deo? To-

ta

PAGIUS

stola I. libri IX. *Gregorius servus servorum Dei, Innocentio Africæ Præfecto.* Gussanvillæus quidem in Notis ad primam Epistolam dicit se dubitare, an nuncupatio illa a Gregorio ibi usurpata fuerit. Sed, ut observat Garnerius in Appendice ad Notas capitis I. libri de Ordine Romano, nulla est in toto Gregorii Registro Epistola, quæ non sit a Collectore; suis, quas haberet, solemnibus formulis spoliata: habuisse tamen omnes, vel ex eo uno apertum est, quod ad sæculares viros, feminasque multæ datæ sint, nec ulla tamen domini dominæque nomen in epigraphe præferat, quamvis id nunquam omissum Joannes Diaconus in ejus Vita tradat. Accedit, quod cum Gregorius in Epistolis, eodem Diacono teste, post Joannis Constantinopolitani insolentem arrogantiam, se semper servum servorum Dei inscriberet, paucæ tamen (non autem *nulla*, sicut perperam scribit Garnerius) ut nunc habentur, hanc inscriptionem præferant; deinde cum Epistolas Pelagii II. ad Istriæ Episcopos ipsemet Gregorius, dum adhuc vir privatus esset scripserit, usitatamque formam in iis servaverit, credibile non est, eum a more prædecessoris recessisse. Epistolæ itaque Gregorii a Beda recitatæ nullo modo interpolatæ sunt, ex iisque Mauricii Imperium anno DLXXXII. affigendum esse necessario consequitur.

VIII. Dicit etiam Cointius apud Bedam lib. 1. cap. 29. describi Epistolam Gregorii ad Augustinum, quæ in Registro Gregoriano est XV. libri XII.

& in

ta igitur mente cum eo vos in fervore fidei stringite, atque adnisum illius, virtute quam vobis Divinitas tribuit, adjuvate: ut regni sui vos ipse faciat esse participes, cujus vos fidem in regno vestro recipitis & facitis custodiri. Præterea scire vestram gloriam volumus, quia sicut in Scriptura sacra ex verbis Domini omnipotentis agnoscimus præsentis mundi jam terminus juxta est, & sanctorum regnum venturum est, quod nullo umquam poterit fine terminari. Appropinquante autem eodem mundi termino, multa imminent quæ ante non fuerunt, videlicet, immutationes aeris, terroresque de cælo, & contra ordinem temporum tempestates, bella, fames, pestilentiæ terræmotus per loca: quæ tamen non omnia nostris diebus ventura sunt, sed post nostros dies omnia subsequentur.

XX. Dies Judicii proxima semper a Sanctis credita.

Vos itaque si qua ex his evenire in terra vestra cognoscitis, nullo modo vestrum animum perturbetis: quia idcirco hæc signa de fine sæculi præmittuntur, ut de animabus nostris debeamus esse soliciti, de mortis hora suspecti, ut venturo Judici in bonis actibus inveniamur præparati. Ista quidem Gregorius (ut etiam superius dictum est) quod ob excrescentia supra modum peccata atque flagella prædictum a Domino prope esse ejus putaret adventum: quem cum ipse Deus nemini voluerit fieri manifestum, & Ecclesia Dei, ipsius Christi admonitione assidue rogare sit jussa, ut adveniat regnum illius; haud levitatis arguendi sunt Patres, qui suis sæculis prope adesse mundi finem existimarunt: sicut nemo prudens ac pius dixerit, levitatis esse redarguendos Apostolos, si qui ipsorum sua ætate id eventurum videntur existimasse prænunciantes futuros aliquando homines post suas ambulantes conscientias, illa omnia derisuros; monentes e contra Fideles, ut vigiles, in bonis operibus invenirentur: ad quos Petrus (a) de his agens: *Cum igitur hæc omnia dissolvenda sint: quales oportet vos esse in sanctis conversationibus & pietatibus, expectantes & properantes in adventum diei Domini &c.* Demum vero Gregorius his claudit epistolam:

(a) 2. Pet. 3.

Hæc nunc gloriose fili paucis locutus sum ut cum Christiana fides in regno vestro excreverit, nostra quoque apud vos locutio latior excrescat, & tanto plus loqui libeat, quanto se in mente vestra gaudia de gentis vestræ perfecta conversione multiplicant. Parva autem xenia transmisi quæ vobis parva non erunt, cum a nobis ex beati Petri Apostoli fuerint benedictione suscepta. Omnipotens itaque Deus in vobis gratiam suam, quam cœpit, custodiat atque perficiat, atque & hic vitam vestram per multorum annorum curricula extendat, & post longa tempora in cælestis patriæ congregatione suscipiat. Hucusque ad Regem Anglorum Gregorius. Recitatur hæc ipsa epistola a Beda in historia ejusdem gentis Anglorum: sed cum data ponatur anno decimonono Mauritii Imp. errore id factum apparet: nam hoc anno ea scripta esse monstratur ex Indictionis quartæ nota ibidem posita. Ad Aldibergam autem Reginam ejus conjugem ista idem S. Gregorius (b).

(b) Greg. l.9. ep.59. Ind. 4.

XXI. Ad Aldibergam Anglorum Reginam ep.

Qui post terrenam potestatem regni cælestis gloriam cupit acquirere, ad faciendum lucrum Creatori suo debet enixius laborare, ut ad ea quæ desiderat, operationis suæ gradibus possit ascendere, sicut vos fecisse gaudemus. Remeantes igitur dilectissimus filius noster Laurentius presbyter & Petrus monachus, qualis erga reverendissimum fratrem & coepiscopum nostrum Augustinum gloria vestra exstiterit, quantaque illi solatia vel qualem charitatem impenderit, retulerunt. Et omnipotentem Deum benediximus, qui conversionem gentis Anglorum mercedi vestræ dignatus est propitius reservare. Nam sicut per recordandæ memoriæ Helenam matrem piissimi Constantini Imperatoris ad Christianam fidem corda Romanorum accendit, ita & per gloriæ vestræ studium in Anglorum gentem ejus misericordiam confidimus operari. Et quidem

PAGIUS Epistola Gregorii ad Augustinum subscriptio legitima.

& locari sub Indictione septima, quam Mauricii Principatus non attigit: cœpta enim ea Kalendis Septemb. anni Christi DCIII. Quapropter, inquit Cointius, in fine illius Epistolæ apud Bedam expungendi sunt hi characteres Chronologici: *Data die X. Kalend. Jul. imperante Domino nostro Mauricio Tiberio piissimo Augusto, anno decimo nono, post Consulatum ejusdem Domini anno decimo octavo, Indictione quarta.* Verum licet ea conclusio desit in MSS. & editis Registri exemplaribus, eamque in sua editione Gossanvillæus contra leges Criticæ ex Beda supplevérit, non ideo apud Bedam addititia est; quia Collectores non solum Epistolas, quæ in Registro Divi Gregorii extant, subscriptionibus mutilarunt, sed etiam temporis, quo datæ sunt, ordinem non semper repræsentarunt, ut passim ostendimus. Ex argumento itaque a Cointio adducto aliud deduci non potest quam eam Gregorii Epistolam, quæ sub Indictione IV. referenda erat, sub Indictione VII. male collocatam esse.

IX. Vicariatus S. Augustino concessus fuit personalis.

In Decretali Epistola a Sancto Gregorio ad Augustinum, qui eum de nonnullis consuluerat, scripta, mentio est Vicariatus Apostolici Augustino concessi, non quidem conceptis verbis, sed ex consequentia, ut colligitur ex septimo ejusdem Gregorii responso ad interrogationes Augustini apud Bedam lib. 1. cap. 27. Interrogaverat illum Augustinus qualiter deberet cum Galliarum & Britanniarum Episcopis agere. Respondit Gregorius: *In Galliarum Episcopos*

jamdudum gloriosi filii nostri conjugis vestri animos prudentiæ vestræ bono, sicut re vera Christianæ debuistis inflectere, at pro regni & animæ suæ salutem fidem quam colitis sequeretur: quatenus & de eo & per eum de totius gentis conversione digna vobis in cælestibus gaudiis retributio nasceretur. Nam postquam (sicut diximus) & recta fide gloria vestra munita & litteris docta est, hoc vobis nec tardum, nec debuit esse difficile.

Et quoniam, Deo volente, aptum nunc tempus est; agite, ut divina gratia cooperante, cum augmento possitis, quod neglectum est, reparare. Itaque mentem gloriosi conjugis vestri in dilectione Christianæ fidei adhortatione assidua roborate: vestra illi sollicitudo augmentum in Deum amoris infundat, atque ita animos ejus etiam pro subjectæ sibi gentis plenissima conversione succendat, ut & magnum omnipotenti Domino de devotionis suæ studio sacrificium offeratis, & ea quæ de vobis narrata sunt, crescant, & vera esse modis omnibus approbentur: quia bona vestra non solum jam apud Romanos, qui pro vita vestra fortius oraverunt, sed etiam per diversa loca & usque Constantinopolim ad serenissimum Principem pervenerunt: ut sicut nobis de Christianitatis vestræ solatiis lætitia facta est, ita quoque de perfecta operatione vestra Angelis fiat gaudium in cælis. Sic vos in adjutorio supradicti reverendissimi fratris & coepiscopi nostri, & servorum Dei, quos illuc misimus, in conversione gentis vestræ devote ac totis viribus exhibete, ut & hic feliciter cum glorioso filio nostro conjuge vestro regnetis, & post longa annorum tempora futuræ quoque vitæ gaudia, quæ finem habere nesciunt, capiatis. Oramus autem omnipotentem Deum, ut gloriæ vestræ cor & ad operanda quæ diximus gratiæ suæ igne succendat, & æternæ mercedis fructum vobis de placita sibi operatione concedat. Ista ad Reginam Anglorum Gregorius.

Quod autem in litteris ad Regem datis monuerat eum ut idolorum templa destrueret: hæc, ut sibi visus est, in melius correxit, scribens ad Mellitum Abbatem his verbis (*u*):

(u) Apud Bed. l. 1. hist. Angl. c. 30. & Greg. l. 9. ep. 71.

XXII. Gregorius mutat sententiam de templis idolorum.

Dilectissimo filio Mellito Abbati Gregorius servus servorum Dei.

Post discessum congregationis nostræ, quæ tecum est, valde sumus suspensi redditi, quia nil de prosperitate vestri itineris audisse nos contigit. Cum vero vos Deus omnipotens ad reverendissimum virum fratrem nostrum Augustinum episcopum perduxerit, dicite ei quod diu mecum de causa Anglorum cogitans tractavi: videlicet quia fana idolorum destrui in eadem gente minime debeant, sed ipsa quæ in eis sunt idola destruantur. Aqua benedicta fiat, in eisdem fanis aspergatur, altaria construantur, reliquiæ ponantur. Quia si fana eadem bene constructa sunt, necesse est ut a cultu dæmonum in obsequium veri Dei debeant commutari: ut dum gens ipsa eadem fana sua non videt destrui, de corde errorem deponat, & Deum verum cognoscens & adorans, ad loca quæ consuevit, familiarius concurrat. Et quia boves solent in sacrificio dæmonum multos occidere, debet his etiam hac de re aliqua solemnitas immutari, ut die dedicationis vel natalitia sanctorum martyrum, quorum illic reliquiæ ponuntur, tabernacula sibi circa easdem ecclesias, quæ ex fanis commutatæ sunt, de ramis arborum faciant, & religiosis conviviis solemnitatem celebrent, nec diabolo jam animalia immolent, sed ad laudem Dei in esu suo animalia occidant, & donatori omnium de satietate sua gratias referant: ut dum eis aliqua exterius gaudia reservantur, ad interiora gaudia consentire facilius valeant: nam duris mentibus simul omnia abscindere, impossibile, esse non dubium est. Quia et qui locum summum ascendere nititur, necesse est ut gradibus, vel passibus, non autem saltibus elevetur. Sic Israelitico populo in Ægypto Dominus se quidem innotuit, sed

Ritus gentilicii ad pietatem convertendi.

PAGIUS *copos nullam tibi auctoritatem tribuimus: quia ab antiquis Prædecessorum meorum temporibus, Pallium Arelatensis Episcopus accepit, quem nos privare auctoritate percepta minime debemus.* Cum Pallio igitur conjuncta tum erat dignitas Vicarii Apostolicæ Sedis, quam adimere Arelatensi Episcopo noluit Gregorius. Porro Privilegium illud personale tantum fuit, non vero perpetuum, ut manifeste colligitur ex Epistola Gregorii ad Augustinum, quam ex Beda lib. 1. cap. 29. recitat Baronius; cum præterea constet, Cantuarienses Archiepiscopos nonnisi diu post ista tempora factos fuisse Vicarios Romani Pontificis, ita ut Ecclesiæ illius Episcopus diceretur Legatus natus Sedis Apostolicæ. Ita Baluzius V. C. in supplemento lib. 5. de Concordia Sacerdotii & Imperii cap. 42. num. 9. juxta ea quæ habet Marca lib. 6. cap. 7. num. 3. ubi Præsul doctissimus ait, ævo Divi Gregorii invaluisse, ut Romanus Pontifex Pallio ornaret Metropolitanos quibus vices suas in Provinciis committebat, uti Archiepiscopum Thessalonicensem, & Justinianæ primæ sive Bulgariæ Metropolitam; & in Galliis, Arelatensem. Verum de usu Pallii temporibus, in quibus versamur, non est una constansque omnium sententia, ut videre est apud Garnerium loco laudato ad Notas capitis 4. Sufficiat hic observare Episcopos Britanniæ Augustino a Gregorio subjici his verbis, quæ leguntur in fine septimi responsi: *Britanniarum vero omnes Episcopos tuæ Fraternitati committimus.*

sed tamen eis sacrificiorum usus, quos diabolo solebant exhibere, in cultu proprio reservavit, ut eis in sacrificio suo animalia immolare praeciperet: quatenus cor mutantes, aliud de sacrificio amitterent, aliud retinerent: ut etsi ipsa essent animalia quae offerre consueverant, verumtamen Deo haec & non idolis immolantes, jam sacrificia ipsa non essent. Haec igitur dilectionem tuam praedicto fratri necesse est dicere, ut ipse in praesenti illic positus perpendat, qualiter omnia debeat dispensare. Deus te incolumem custodiat, dilectissime fili. Data die decimaquinta Kalendarum Juliarum, imperante, &c. Indictione quarta.

Quo pariter anno, cum per eosdem quos Augustinus ad Gregorium miserat, consuluisset ipsum de nonnullis ad Episcopale officium pertinentibus in administratione Ecclesiae Anglicanae: Gregorius ad consultationes ejus singulas respondens, decretalem epistolam scripsit, quae licet ultimo loco epistolarum ejus sit posita, hic tamen est collocanda testificatione Bedae, qui ipsam una cum aliis litteris quarta Indictione datam affirmat (a): tu eam prolixam nimis, si libet, consule.

(a) Beda l. 1. hist. Angl. c. 27.

Tunc etiam post dies quinque, auctore Beda, apparet eumdem sanctum Gregorium misisse pallium ad sanctum Augustinum, junctis, his litteris (b):

(b) Apud Bed. l. 1. hist. Angl. c. 29.

Reverendissimo ac sanctissimo fratri Augustino coepiscopo Gregorius servus servorum Dei.

XXIII. Pallium mittit Greg. ad Augustinum, & Episcopatus designat.

Cum certum sit pro omnipotenti Deo laborantibus ineffabilia aeterni regni praemia reservari, nobis tamen eis necesse est bonorum beneficia tribuere, ut spiritalis operis studio ex remuneratione valeant multiplicius insudare. Et quia nova Anglorum Ecclesia ad omnipotentis Dei gratiam, eodem Domino largiente, & te laborante, perducta est: usum tibi pallii in ea ad sola Missarum solemnia agenda concedimus: ita ut per loca singula, duodecim Episcopos ordines, qui tuae subjaceant ditioni, quatenus Londoniensis civitatis Episcopus semper in posterum a Synodo propria debeat consecrari, atque honoris pallium ab hac sancta & Apostolica, cui Deo auctore deservio, sede percipiat. Ad Eboracum vero civitatem te volumus Episcopum mittere, quem ipse judicaveris ordinare: ita dumtaxat, ut si eadem civitas cum finitimis locis verbum Dei receperit, ipsa quoque duodecim Episcopos ordinet, & Metropolitani honore perfruatur: quia ei quoque si vita comes fuerit, pallium tribuere, favente Domino, disponimus, quem tamen tuae fraternitatis volumus dispositioni subjacere. Post obitum vero tuum, ita Episcopis, quos ordinaverit, praesit, ut Londoniensis Episcopi nullo modo ditioni subjaceat.

Sit vero inter Londoniensis & Eboracensis civitatis Episcopos in posterum honoris ista distinctio, ut ipse prior habeatur, qui prius fuerit ordinatus. Communi autem consilio, concordique actione, quae sunt pro Christi zelo agenda, disponant unanimiter, recte sentiant, & ea quae senserint, non sibimet discrepando perficiant. Tua vero fraternitas non solum eos Episcopos quos ordinavit, neque eos tantummodo qui Eboraci per Episcopum fuerint ordinati, sed etiam omnes Britanniae sacerdotes habeat, Deo Domino nostro Jesu Christo auctore, subiectos: quatenus ex lingua & vita tuae sanctitatis & recte credendi & bene vivendi normam percipiant, atque officium suum fide ac moribus exequentes, ad caelestia, cum Dominus voluerit, regna pertingant. Deus te incolumem custodiat, reverendissime frater. Data die decima Kalendarum Juliarum, Mauritio &c. Indictione quarta.

Quae autem dona miserit sanctus Gregorius ad Augustinum per eos quos hoc anno in Angliam dimisit, Beda recenset his verbis (c): *Per eos generaliter universa quae ad cultum erant ac ministerium ecclesiae necessaria misit, vasa videlicet sacra, & vestimenta altarium, ornamenta quoque ecclesiarum, & sacerdotalia & clericalia indumenta, sanctorum etiam Apostolorum ac Martyrum reliquias, necnon & codices plurimos; misit etiam litteras, quibus significat se ei pallium direxisse,* &c. Quid autem, ubi haec omnia Augustinus accepisset, fecerit ab eodem Beda, audi, cum ait (d):

(c) Beda l. 1. hist. Angl. c. 29.

(d) Beda l. 2. c. 33.

XXIV. Aug. Eccles. restituit & monasterium aedificat.

At Augustinus ubi in regia civitate sedem Episcopalem (ut praediximus) accepit: recuperavit in ea, regio fultus adminiculo, ecclesiam, quam ibi Romanorum antiquorum fideli opere factam fuisse didicerat, & eam in nomine sancti Salvatoris Dei & Domini nostri Jesu Christi sacravit, atque ibidem sibi habitationem statuit & cunctis successoribus suis. Fecit autem monasterium non longe ab ipsa civitate ad Orientem, in quo ejus hortatu Edilberthus ecclesiam beatorum Apostolorum Petri & Pauli a fundamentis construxit ac diversis donis ditavit, in qua & ipsius Augustini & omnium Episcoporum Doroverneusium simul & Regum Cantiae poni corpora possent: quam tamen ecclesiam non ipse Augustinus, sed successor ejus Laurentius consecravit. Primus autem ejus monasterii Abbas Petrus presbyter fuit, qui legatus in Galliam missus, demersus est in sinu maris qui vocatur Amplear, & ab incolis loci ignobiliter traditur sepulturae. Sed omnipotens Deus, ut qualis meriti vir fuerit, demonstraret, omni nocte supra sepulcrum ejus lux caelestis apparuit: donec animadvertentes vi-

*vicini qui videbant, sanctum fuisse virum qui ibi esset sepultus, & investigantes unde & quis esset, abstulerunt corpus, & in Bolonia * civitate, juxta honorem tanto viro congruum in ecclesia posuerunt.* Hæc de Petro, quem monachum hoc anno cum Laurentio & aliis a Gregorio Papa missum esse in Angliam, habent ipsius Gregorii litteræ ad Aldibergam Reginam superius recitatæ. Hæc sunt cunabula Ecclesiæ Anglicanæ.

* Bononia

XXV. (a) Greg. l. 9. ep. 61. Ind. 4. Respondet Greg. ad consultationem Hibernorum.

Fuit etiam hoc anno Gregorio (a) cum Hibernis agendum, quod ipsum consuluissent ejus insulæ Episcopi, quid de Nestorianis agendum esset redeuntibus ad Ecclesiam, num denuo baptizandi? Respondit quidem ex antiquæ Ecclesiæ Catholicæ instituto, non esse rebaptizandos qui in nomine sanctæ Trinitatis baptizati sunt; hincque fieri, ut neque Eutychianos, neque Nestorianos, immo nec Arianos Ecclesia Catholica rebaptizet, quos sciret in nomine Trinitatis ab ipsis esse baptizatos, secus autem de Montanistis atque Bonosianis, quos non baptizare in nomine Trinitatis certum esset: differre autem in ritibus Orientalem ab occidentali Ecclesia, dum ista per manuum impositionem dumtaxat ejusmodi recipere in Ecclesiam pœnitentes consueverit, Orientales vero eosdem per chrismatis suscipiant unctionem. Porro hos, de quibus agitur, Nestorianos cum fidei Catholicæ professione esse recipiendos cum jubeat, eosdemque perfecte edocendos incarnationis mysterium præcipiat: ipse eadem epistola catechesim perfectam apponit, qua populi instruantur. Ista Gregorius lecto decumbens, & doloribus (ut vidisti) vexatus assidue, atque inter barbarorum gladios in Italiam ac Siciliam evaginatos, quibus in primis precibus occurrendum putavit. Et quidem quod Sclavini (ut cœperant) non influxerint in Occidentales oras, Italiam, atque Siciliam, non armorum vis, sed preces intercesserant. Audi, rogo, quid hoc anno ipse de his scribat ad Siciliæ Episcopos omnes circulari epistola (b):

(b) Greg. l. 9. ep. 45. Ind. 4.

XXVI.

Super afflictiones & gemitus, quos annosa hac continuatione de hostibus sustinemus, major nos metus excruciat, quod inimicos nostros omni adnisu ad Siciliæ invasionem cognoscimus festinare. Sed ne hac illis molientibus prosperitatem multitudo nostrorum præbeat peccatorum, tota nos corde ad Redemptoris nostri remedia conferamus; & quibus resistere virtute non possumus, lacrymis obviemus. Nam quid vobis cavendum, quidve sit vehementius formidandum, ex istius provinciæ debetis desolatione colligere. Itaque hortor, fratres carissimi, ut omni hebdomada, quarta & sexta feria litaniam inexcusabiliter indicatis, & contra barbaricæ crudelitatis incursus supernæ protectionis auxilium imploretis. Sed ut ad aures Dei viam precibus faciatis vigilantius studendum est, ut voces actibus adjuventur. Nam inanis fit oratio, ubi prava est actio. Quia igitur quanta immineat ceraitis imminere periculum, tanto simul omnes in fletu debetis & gemitu occupari, filios vestros a sæculi perversitate, sacerdotali quamprimum adhortatione compescite. Discant injusta contemnere, & quæ Deo placita sunt, amare: ut illos possitis habere ad impetrandam divinæ misericordiæ gratiam adjutores. Ne si neglexeritis, ultio eorum precum orationum superet, & sævientis inimici gladius (quod absit) resecet; quos monentis verba non corrigunt. Deus autem noster justus & pius est, & sicut perseverantibus in pravitate districtus est, ita conversis misericors. Ad ipsum ergo tota mente contriti cordis ejulatione curramus, ab ipso ereptionis nostræ solatia postulemus. Quoniam benignus & mitis est, si nos a malis nostris emendatos suæ viderit mandata diligere, & hic nos potens est ab hoste defendere, & in futuro æterna nobis gaudia præparare. Hactenus litaniarum indictio ob imminentia ibi pericula. Profuisse quidem remedia ista declaravit eventus; cum certum sit, nullam hostium passam esse incursionem Siciliam, & inaccessam Sclavinis remansisse Italiam. Ita quidem Gregorius tunc potentior, cum gravius infirmatur.

Litanias faciendas ad Barb. vitandos monet.

At ægrotans ipse Gregorius, ægrotantium quam exactissimam curam gessit: testantur id ipsius litteræ ad Marinianum Ravennatem Episcopum, quem antea suum

---

PAGIUS X. S. Gregorius scribit ad Hiberos de baptismo ab hæreticis collato.

Ad num. XXV. & seq. Epistola LXI. Libri IX. Registri Gregoriani Indict. IV. data est *Quirico Episcopo, & cæteris Episcopis in Hibernia Catholicis.* Marca tamen in Appendice ad Concilium Claromontanum sub Urbano II. de hoc titulo ita loquitur: *Gregorii Epistola inscriptionem ad Hiberniæ Episcopos emendandam duxi, Iberiam substituendo, tum quod inquisitio de Nestorianis facta satis docet de Orientis partibus agi, in quibus solis hæresis illa vigebat; tum quod initio Epistolæ annectat Gregorius, Legatum Episcoporum Romam se conferentem, in Hierosolymorum Urbe Epistolas cum aliis rebus perdidisse: quod de Hibernis in ultimo Occidente positis, nonnisi absurdissime dici potest, quemadmodum Iberis in finibus Ponti sitis & fidem Christianam ab ipsa Constantini ætate amplexis apprime congruit. Nestorianos ergo per solam fidei Professionem recipiendos consultationi respondens dicit Gregorius, neque baptismo iterato, neque manu imposita, vel chrismate collato. Et ille quidem traditionem Patrum laudat, qua ritum alium erga Nestorianos non adhibendum decebat.* His addit Gussanvilæus in Notis ad eam Epistolam, non deesse manuscriptos Codices, qui lectionem hanc confirment, Thuaneum, qui in Indice Epistolarum ha-

suum monachum, postea factum Episcopum licet sæpe redarguerit avaritiæ & negligentiæ, blanditur illi tamen cum scivit ægrotum esse, Romamque ad se vocat, ut curari melius possit, eumque laudibos ornat, ac si sanctissimus esset. Quibus discamus quantum sit ægrotis compatiendum atque præstandum. Sed accipe epistolam (a) ipsam, quam admireris:

(a) Greg. l. 9. ep. 28. Ind. 4.

Venientes quidam Ravennates homines gravissimo mærore me perculserunt, quia fraternitatem tuam de vomitu sanguinis retulerunt ægrotare. Ex qua re sollicite & singillatim eos quos hic doctos lectione novimus medicos fecimus inquiri, & quid singuli senserint, quidve dictaverint, sanctitati vestræ scriptum transmisimus: qui tamen quietem & silentium præ omnibus dictant: quam si tua fraternitas in sua Ecclesia possit habere, valde sum dubius. Et ideo videtur mihi, ut ordinata illic Ecclesia, vel qui Missarum solemnia explere valeant, vel qui Episcopii curam gerere, hospitalitatemque & susceptiones possint exhibere, quive monasteriis custodiendis præesse noverint, tua fraternitas ad me ante æstivum tempus debeat venire: ut ægritudinis tuæ ego specialiter, in quantum valeo, curam geram, quietem tuam custodiam: quia huic ægritudini æstivum tempus medici vehementer dicunt periculosum, & valde pertimesco, ne si curas aliquas cum adversitate temporis habueris, amplius ex eadem molestia pericliteris.

*Ego enim ipse valde sum debilis: & omnino valde est utile, ut cum Dei gratia sanus ad tuam redeas Ecclesiam; aut certe si vocandus es inter tuorum manus voceris: & ego qui me proximum morti video, si me omnipotens ante te vocare Deus voluerit, inter tuas manus transire debeam. Si autem qualitas temporis ad veniendum præpedierit, aliquo parvo remedio * dato, apud Agonem agi potest, ut ipse vobiscum hominem suum usque Romam transmittat. Si autem eadem ægritudine gravari te sentis, & venire disponis, cum paucis tibi veniendum est: quia mecum in Episcopio manens, quotidiana obsequia de hac Ecclesia habebis. Propterea nec hortor, nec admoneo, sed districte præcipio, ut jejunare minime præsumas: quia dicunt medici huic molestiæ valde esse contrarium: nisi forte si grandis solemnitas exigit, quinque in anno vicibus concedo. Sed & a vigiliis quoque temperandum est, & preces quæ super cereum in Ravennate civitate dici solent, vel expositiones Evangelii, quæ circa Paschalem solemnitatem a sacerdotibus fiunt, per alium dicantur: & tua dilectio contra virtutem laborem sibi minime imponat. Hæc autem dixi, ut si te melius senseris, & venire distuleris, sciat quid debeas ex meo mandato custodire.*

* præmio

Hæc ad Marinianum Gregorius.

Quid autem de Mariniano sit actum, si cupis scire; ex ejusdem Gregorii litteris post biennium datis, nempe Indictione sexta, aliquanto eum se melius habuisse cognosces, atque Ravennæ mansisse: ad quem tunc ista Gregorius (b).

(b) Greg. l. 11. ep. 34. Ind. 6. edit. Rom.

Multa nos, frater carissime, cogit infirmitas, ex quibus, si sani essemus, jure reprehensibiles videremur. Sed quia aliter subsistere in hoc fragili corpore positi non valemus, nisi ejus languoribus serviamus: erubescere quod imponit necessitas, non debemus. Et ideo quoniam eruptionem sanguinis patientibus jejunia medici omnino dicunt esse contraria; his fraternitatem tuam hortamur affatibus, ut reducens ad animum ea quæ est solita de ægritudine sustinere, jejunandi sibi laborem minime imponat. Si autem Deo miserante, adeo melioratam se esse, ac virtutem suam sufficere posse cognoscit; semel aut bis in hebdomada jejunare permittimus. Sed illud te præ omnibus studere convenit, ut exasperationem sentire nullo modo debeas: ne ægritudo, quæ modo levior est & quasi suspensa creditur, per exacerbationem postmodum gravior sentiatur. Hæc Gregorius: ex quibus intelligas, quanta ejus consueverint esse jejunia, cui neque adeo suo bis tantum in hebdomada jejunare, pro magna relaxatione concedit.

Jejunium temperatum quale.

XXVII.

Qui res Ravennates sunt prosecuti, Marinianum tradunt (c) pervenisse usque ad annum Redemptoris sexcentesimum-sextum, sicque supervixisse Gregorio; atque ad ejus tumulum ejusmodi inscriptum fuisse epitaphium:

(c) Ex Agnel. in vita ejus & Rub. l. 4.

San-

PAGIUS habet, *Hiberia*, licet in ipsa Epistola habeatur *Hibernia*, Codicem Vaticanum num. 612. & Anselmum Lucensem in Collectione Can. lib. 8. cap. 24. ubi legitur, *Quirico Episcopo, & cæteris Hiberia Episcopis*. Verum sive ea Epistola data sit ad Episcopum *Hiberiæ* seu *Iberiæ* Regionis Asiæ Colchidem inter & Albaniam, sive ad Episcopum Hiberniæ, non dubito, quin legendum sit, *Episcopis in Hibernia Catholicis*, quia, ut supra ostendimus, Divi Gregorii tempore *Hiberni* vocabantur etiam *Hiberi*. Ex eo itaque titulo hæc difficultas dirimi non potest, & ratio tamen quam ex Epistola Marca deducit, non magis admittenda, quam ejus emendatio. Non dissimilem quæstionem agitatam, sæculo præterito refert Maldonatus Disp. de baptismo quæst. 4. *merito disputatum est*, inquit, *a Viris doctis de baptismo Calvinistarum, nec desunt, qui putent non esse verum baptismum*. Tum utriusque partis argumenta refert. Pro validitate tamen talis baptismi pronunciavit Pius V. ut notat ibidem Gussanvillæus. Post Pium V. Syno-

Sanctissimis semper monitis memorande sacerdos
Hoc positus tumulo Marinianne jaces.
Corpore defunctus, tamen est tua fama superstes:
Artus obit terris, lux tua facta tenet.
Mœnibus his veniens Romana Antistes ab urbe,
Tutasti precibus sancte Ravennatium.
Cuncta salutifero disponens tempora sæcli,
Te pius in populo, Christo regente, dedit.
Quod tamen his templis meruisset funere busta,
Te placuisse Deo tanta sepulcra probant.
Utque vices cujus gessisti vite sacerdos,
Ipsius inque locis sit tibi causa quies.

XXVIII. Quem igitur pro sanitate corporis alterius adeo solicitum vidisti, pro salute animæ quantum fuerit Gregorius anxius, videre est in eo, quod hoc eodem anno contigit de viro illo clarissimo Venantio Patricio, sed ex monacho, quem ad meliorem frugem & ad pristinam vitam repetendam anno primo sui Pontificatus literis (a) frustra fuerat cohortatus: hunc enim cum audisset ab ejus filiabus clarissimis feminis Antonia atque Barbara ad mortem ægrotare, valde de ipsius animæ salute solicitus ad Joannem Episcopum Syracusanum de eo ita scribit (b): *Vestra igitur sanctitas primam quam decet curam negligere non debet, ut de anima ejus cogitare debeat, exhortando, rogando, Dei terribile judicium proponendo, ineffabilem ejus misericordiam promittendo, ut ad habitum suum redire vel in extremis debeat: ne ei tantæ culpæ reatus in æterno judicio obsistat.* Vult eumdem Episcopum gerere curam filiarum, ejus atque bonorum, quæ Fisci nomine potuissent periclitari. Erant ipsæ neptes Rusticianæ Patriciæ degentis Constantinopoli, de qua sæpe superius, ut apparet ex litteris (c) ad eam postea datis. Ad has vero consolatorias S. Gregorius litteras dedit de ægritudine patris, quæ extant (d):

(a) Greg. l.1. ep.33. Ind.9.
De Venantii Patricii anima solicitus Greg.
(b) Greg. l.9. ep.35. Ind.4.
(c) Greg. l.11.ep.24. Ind.6.
(d) Greg. l.9.ep.30. Ind.4.

Defuncto autem ipsarum parente Venantio, has Romam redire habuisse in animo, ad quod explendum sanctas Gregorius eas hortatus est ex ejus litteris ad finem Indictionis hujus datis apparet, In quibus & ista leguntur (e): *Quod autem ad beati Petri Apostolorum Principis limina festinare vos dicitis, opto nimis & æstuante animi desiderio expecto, ut dignis meritis junctas vos in ejus Ecclesia videam: quatenus & vos de me solamen aliquantulum, & ego de vestri præsentia non parvam lætitiam acquiram. Vero autem reverendissimo fratri meo Episcopo Joanni & Romano Defensori causas vestras studui commendare, ut quæ cœperunt, Deo auctore, debeant perficere. Xenium autem vestram, duas racanas, quas de labore vestro esse mandastis, libenter accepi. Sed tamen cognoscite quia non mihi mandatum credidi: nam vos de de labore alieno laudem quæritis, quæ fortasse adhuc ad fusum manum numquam misistis. Nec tamen me res ista contristat: quia opto ut sanctam Scripturam legere ametis: ut quandiu vos omnipotens Deus viris conjunxerit, sciatis qualiter vivere, & domum vestram qualiter disponere debeatis.* Hæc ipse ad eas virgines sibi affinitate conjunctas.

(e) Greg. l.9. ep.75. Ind.4.

XXIX. Quod autem ad publica negotia spectat: hoc eodem anno Gregorius Romæ Concilium habuit, In quo inter alia damna-

Romanum Concilium.

PAGIUS

...nodus Ebroicensis anno MDLXXVI. quæ refertur inter Decreta Ecclesiæ Gallicanæ, per Ludovicum Bochellum collecta, Concilium Rotomagense anno MDLXXXI. & Aquense anno MDLXXXVI. idem declararunt.

XI. Ad num. XXIX. Concilium *Romanum* III. pertinet ad præcedentem Christi annum. In eo damnatus *Andreas* Græcus homo sub monachali habitu degens apud Basilicam Sancti Pauli, quod detectus esset impostor atque falsarius, ut liquet ex Epist. LXIX. libri IX. Registri Gregoriani Indict. IV. ac præterea concessa est testandi facultas *Probo* Abbati Monasterii Sancti Andreæ a Divo Gregorio Papa constructi, nuncque a Monachis Camaldolensibus inhabitati. Hujus Concilii Romani Acta ad nos non pervenere; Sed qui in eo errores damnati fuerint, intelligere possumus ex Bibliotheca Photii Cod. CLXII. cujus titulus est: *Eusebii Episcopi contra Andream quemdam libri X.* Tum: *lecti sunt*, inquit Photius, *Eusebii cujusdam, ut dignitate Episcopi, sic & fide Orthodoxi, decem libri adversus Andream quemdam inclusum, qui horum illi scribendorum causam dedit*, &c. Hæreticam dein illius sententiam pluribus refellere aggreditur Erat enim ille ex eorum numero, qui ab improba, quam tenebant opinione, Aphthartodocetæ sunt dicti. Erant hi *Incorruptionis* assertores, de quorum hæresis initio locuti sumus anno DXIX. num. XVIII. qui contendebant, Corpus Christi esse incorruptibile. Andreas per literas monitus ab Eusebio, (quem ex Epistola LXIX. lib noni Registri Gregoriani, recitata a Baronio, Thessalonicensem Episcopum fuisse liquet) non solum errorem non emendavit; sed *in sinistram inclinavit, & deteriora arripuit. Alterum enim mox librum scripsit, quo planius ea, quæ prius asseruerat, & (ut arbitratur) demonstratione quadam astruit. In quem librum decem hos pius ille Eusebius conscripsit.* Quatuor Andreæ errores erant. I. Corruptionis vocabulum soli peccato congruere. II. Corpus Christi ex ipsa cum Verbo conjunctione immortale, impatibile & incorruptibile factum esse. III. Adami corpus ante lapsum non fuisse natura mortale & corruptibile. IV. Mundum incorruptibilem esse, & interitus expertem. Refert enim Photius Andream multa Sanctorum Patrum dicta

Concilium Romanum III. sub S. Gregorio.

mnatus est Andreas Græcus homo sub monachali habitu degens apud basilicam S. Pauli, detectus impostor atque falsarius; de quo scribit pariter ipse Gregorius ad Eusebium Thessalonicæ Episcopum verbis istis (n): *Lator præsentium Theodorus Ecclesiæ vestræ lector ad sanctorum Apostolorum limina veniens, dum omnes (homo quippe novus) haberet incognitos, Andreæ monacho, qui ad sanctum Paulum inclusus fuerat, res & chartas quas detulit, ut re vera olim noto, innocenter deposuit, credens quidem, quod mens ipsius, sicut & nos ante habueramus, cum habitu concordaret. Sed tantæ ille pravitatis inventus est, ut si ejus stultitiæ sub inclusionis suæ specie paulo adhuc amplius licuisset, multorum animas malitiæ suæ falsitate deciperet, & quæcumque potuisset, non levia scandala generaret.*

(n) Greg. l. 9. ep. 69. Ind. 4. Andreas impostor & falsarius.

*Nam inter alia quæ idem Andreas pessime cogitavit & fecit, eam quoque quam ad nos misistis, dum apud ipsum a præfato latore esset deposita, ita falsavit epistolam, ut quicumque eam legeret, vos nec Catholicos nec recta sapere evidenter argueret. Ex qua re contigit, ut dum veritatem studiose quæreremus, ejus quæ latebat iniquitas vulgaretur: & tanta in eo reperta sunt, quanta nec de scelerato quocumque laico crederentur. Et quia inter diversa mala aliquos etiam sermones scripsit, atque eos ex nostro nomine titulavit, & suspicati * sumus ne eos alicubi transmiserit: fraternitas vestra sollicitudinem gerat, & si quid tale repererit, eos & exscindi & omnino faciat aboleri: ut quod imperitus litterarum & Scripturæ divinæ nescius, nostro (sicut diximus) nomine prænotavit, quorumdam ani-*

* suspecti

PAGIUS. dicta adulterata, vi in suam detorsisse sententiam, erroremque suum ex illis, *ut sibi quidem persuasit*, confirmasse, ac denique hæreticorum dicta quædam compilasse, eaque Sanctis Patribus attribuere ausum esse. Eusebius pluribus hunc Andreæ Monachi inclusi, ut etiam eum Sanctus Gregorius in Epistola laudata appellat, errorem refellit, & controversiam de *Corruptibili & Incorruptibili* egregie explicat. Quare epitome decem Librorum Eusebii in Collectionem Conciliorum transferri debet, non minus, quam Epistola Divi Gregorii, qui hujus falsarii in Concilio Romano damnati ob errores in ea epitome contentos, meminit.

XII. Epocha hujus Concilii.

Celebratum porro Concilium istud mense Novembri anni Christi superioris, ideoque tertium ordine Romanum dicendum est, non quartum, ut huc usque ab omnibus Conciliorum Collectoribus perperam appellatum. Epistolæ enim XXII. ejusdem libri datæ *Probo Abbati Monasterii Sancti Andreæ*, ut habet titulus, initium est: *In nomine Domini Dei nostri & Salvatoris Jesu Christi, imperantibus Domno Mauricio, & Tiberio Augustis, anno Incarnationis Dominicæ sexcentesimo primo, eodemque Domno undecies Consule, sub die tertio Nonarum Octobrium, præsidente Beatissimo & Apostolico Papa Gregorio, atque considentibus Reverendissimis Mennam Episcopo Telesino*, &c. ac paulo post recitatus supplex libellus Probi, his verbis inchoatus: *In nomine Domini Dei nostri Jesu Christi imperante Domno Mauricio Tiberio piissimo Augusto, die III. Kal. Octob. Indict. IV.* In hoc Concilio eidem Probo adjudicatur quod postularat, testandi scilicet facultas. Additur in fine Decreti, *dat. mense Novembris Indictione IV.* Quare cum tam mense Octobris, quam mense Novembris præcedentis Christi anni indictio quarta in cursu fuerit, apparet, Concilium istud ad eum Christi annum pertinere, qui erat Mauricii Imperatoris XIX. Consulatus vero ejus XVII. secundum modum loquendi Victorianum, quem solum Gregorius in suis Epistolis adhibuit. Verum enim vero aliqua a quopiam sciolo huic Epistolæ XXII. adjecta, quæ inter se pugnant. Primo hæc inscriptio: *Gregorius Probo Abbati Monasterii Sancti Andreæ*, deest in omnibus antiquis Codicibus MSS. Bibliothecæ Regiæ, Colbertinæ, & in quatuor Vaticanæ. Secundo Codex quidem MS. 1065. Colbertinus non differt ab editis quoad initium illius Epistolæ mox recitatum, sed in quatuor aliis Epistola ab his verbis incipit: *præsidente Beatissimo & Apostolico Papa Gregorio*, &c. Neque dubito, quin antecedentia verba addititia sint potius quam corrupta; cum *Tiberius* nunquam cum Mauricio patre imperaverit, nec Sanctus *Gregorius*, nec ejus Decessores, Era Incarnationis usi fuerint, & Consulatus XI Mauricii cum Indictione IV. nullo pacto copulari possit. Præterquamquod anno elapso currebat annus Incarnationis DC. & verisimile non est, Auctorem illius additamenti adhibuisse Eram Dionysianam a Pisanis adoptatam, quæ uno anno vulgarem ac communem præcedit.

XIII. Characteres Chronologici Concilio Romano III. inserti.

Hæc tamen interpolatio non solum antiqua, sed etiam vires acquisivit eundo; extat enim in variis Codicibus MSS. cum ipso Imperii Mauriciani anno, qui non legitur in exemplaribus editis. In Codice Colbertino 726. Epistola his verbis incipit: *In nomine Domini & Salvatoris nostri J. C. Imperantibus Domno Mauricio Tiberio PP. Aug. anno XIII. eodemque Domino Cons. anno undecimo, sub die III. Nonas Octob. Indictione IV. præsidente*, &c. Idem habetur in Codice Colbertino 135. nisi quod loco, *Indict. IV.* scriptum est, *Indict. III.* In Codice Monasterii Floriacensis, qui nunc extat in Bibliotheca Regia initium Epistolæ est: *In nomine Domini Dei & Salvatoris N. J. C. imperante Domino Mauricio Tiberio Augusto anno XIII. eodemque Domino Cons. anno XI. sub die III. Non. Octob. Indict. IV.* Idem legitur in uno Codice Vaticano, sed in alio annus Imperii & Consulatus variatur, & exaratum est, *anno XIV. ejusdem Domini nostri, Consulatus anno XIII.* Denique integra Epistola deest in Codice Colbertino 2058. Ex quibus patet, quanta circumspectio considerationisque in usu Manuscriptorum adhibenda sit, & ex temporariis notis in Codicibus, vel editis, vel manu exaratis, in hac Epistola expressis solam Indictionis & mensium notam in certam rei gestæ notitiam nos perducere posse.

XIV. Mauricius unicum Consulatum gessit.

Onuphrius in Fastis, qui initium hujus Epistolæ mendosum esse vel interpolatum non animadverterat, eo innixus non solum eam hoc anno datam arbitratus est, sed etiam *Mauricium* anno DXCII. secundum Consulatum gessisse; (quam in rem Fastos Græcos citat), & præsenti anno undecimum Consulatum iniisse; cum tamen, si ejus opinio vera esset, *Mauricius*

animos non possit inficere. Nam nos nec Græcum novimus nec aliquod opus aliquando Græce conscripsimus. Alia vero mala ipsius, vel quid de ea a nobis in Concilio statutum sit, antedicti portitoris, quem fraternitati vestræ in omnibus commendamus, quia præsens inventus est, relatione cognoscetis. Hæc de impostore cognito, & in Concilio damnato Gregorius. Quas vero nefandus homo de suis sceleribus pœnas dederit, cum non scribat, nobis incertum: certi tamen reddi possumus, minime ipsum effugisse eas, quibus affici hoc anno Gregorius mandavit Hilarium subdiaconum, qui calumniatus fuerat Joannem diaconum, de quo ad Anthemium ista scribit (*a*):

(*a*) Greg. l. 9. ep. 66. Ind. 4.

Quia erga tanta nequitia malum sine digna non debet ultione transire, suprascriptum fratrem nostrum Paschasium volumus admoneri, ut eumdem Hilarium prius subdiaconatus, quo indignus fungitur, privet officio, atque verberibus publice castigatum faciat in exilium deportari, ut unius pœna multorum possit esse correctio. Si hanc in calumniatorem subdiaconum hoc anno severitatem exhibuit, quantam oportuit exercuisse in talem falsarium, calumniatorem, & impostorem? Reperitur hoc quoque anno Gregorius dedisse litteras (*b*) de inquirendis atque severe puniendis incantatoribus ac sortilegis.

(*b*) Greg. l. 9. ep. 47. Ind. 4.

Sicut vero adversus impios atque scelestos homines sanctissimi viri zelus exarsit, ita e contra eos quos munus suum novit religiose explere, fovit, & suis pene visceribus clausit. Vides hæc ex ipsius litteris (*c*) ad Bonum Abbatem cœnobii Lerinensis antiquitus fœcunditate sanctorum conspicui. Iste namque relaxatam a prædecessore monasticam observantiam fibulis disciplinæ restrinxit. Quem ipse Gregorius, de perseverantiæ bono solicitus, ut perseveret admonens salutaria monita impertitur.

(*c*) Greg. l. 9. ep. 8. Ind. 4.

Quod igitur ad dictum Concilium rursus pertinet, ibidem Probo Abbati data est a S. Gregorio testandi facultas de iis bonis, quæ ante susceptum monasticum habitum habebat. Extant de iis Acta publica (*d*) die & Consf. consignata, annoque in primis adventus Domini, his verbis: *Imperantibus domno Mauritio & Tiberio AA. anno incarnationis Dominicæ sexcentesimoprimo, eodemque domno undecies Consule, sub die tertia Nonar. Octobrium, præsidente beatissimo & Apostolico Papa Gregorio, &c.* Tu reliqua Acta consulas. Tanti namque momenti æstimabatur facultatem testandi dare monacho, etiam de bonis ante ingressum monasterii acquisitis, ut id Gregorius facere noluerit, nisi in Synodum convocatis sanctæ Romanæ Ecclesiæ presbyteris & diaconis Cardinalibus, & Episcopis qui in Urbe tunc erant. Hactenus de rebus gestis S. Gregorii anni hujus, cum prætermittamus alia plura quæ idem Gregorius hoc anno de privatis negotiis ad diversos scripsit, ne fastidium lector sentiat quem ista cupientem ad ipsum

(*d*) Greg. l. 9. ep. 22. Ind. 4.

PAGIUS

eius hoc anno decimum tantum Consulatum capessisset. Verum, ut jam in Dissertatione Hypatica demonstravi, Consulatus perpetuus, qualis fuit Mauricii, non iterabatur. Præterea Fasti Siculi, ut tunc vocabatur Chronicon Alexandrinum, Onophrio non favent; etenim sub Indictione V. annoque Mauricii XX. post ejusdem Consulatum XVIII. habent: *Secundo Consulatu ejusdem religiosissimi Principis nostri, Novembri mense ejusdem Indictionis* (nempe V.) *Phocas cum exercitu contra Mauricium seditionem movit.* Quare Consulatus ille secundus in annum sequentem incideret. Verum locus ille corruptus est, Consulatusque ille II. additi tius. Mirum porro Ducangium in notis ad Chronicon Alexandrinum, seu ut ipse appellat, *Chronicon Paschale*, in errorem a me in laudata Dissert. penitus profligatum incidisse, licet eam legerit.

XV. *Epocha Concilii Romani III. ex Indictione & Mense solum deducenda.*

In eadem Dissertatione hanc Epistolam, ideoque & hoc Romanum Concilium, suo anno primus reddidi, meamque sententiam tam Indictione IV. cum mense Octobri copulata, quam anno Incarnationis DCI. prout a quibusdam etiam in Italia alias anticipabatur, confirmavi, quia videlicet, nec tunc manuscripta videram, neque locus ibi erat examinandi, an Divus Gregorius Æram Incarnationis aliquando usurpasset. Nihilominus Papebrocius V. C. jacens se hujus difficultatis solutionem a me accipere, in Paralipomenis in Conatum ad Catalogos Pontificum, ultima pagina Tomi 7. Sanctorum mensis Maji, de Baronio, Onuphrio, ac de me loquens ait: *ego existimo & hos* (nempe Baronium & Onuphrium) *& illum* (nempe me) *hallucinatos, si crediderunt actum istum Gregoriano Registro ab initio insertum fuisse; reclamante stylo totius Registri, quod mere ac simpliciter est epistolare, nec similem alium (quales tamen centenos ac centenos exercuit Gregorius) uspiam habet admixtum Epistolis.* Sed cum actua iste in omnibus Codicibus Gregorii tam editis, quam MSS. præterquam in uno solo a me laudato reperiatur, duæ illæ conjecturæ eo leviores, quo Epistola XLIV. Libri IV. ejusdem Registri, quia complectitur gesta secundæ Synodi Romanæ, habitæ sub eodem Sancto Pontifice, exhibeat in fine subscriptiones XXII. Episcoporum cum nominibus Civitatum in quibus sederunt, ac præterea subscriptiones triginta trium Presbyterorum, & totidem Ecclesiarum, quibus addicti erant, eaque Epistola his verbis exordiatur: *Regnante in perpetuum Domino nostro Jesu Christo*, quam formulam a Divo Gregorio alibi usurpatam non invenio. Ad hæc Epistola 56. Lib. 11. Indict. VI. continet varias leges a diversis Imperatoribus sancitas; cum tamen D. Gregorius in suis Epistolis leges citare solitus non sit: adeo verum est, eum unum eumdemque scribendi genus non semper sectari. Quod vero

ipsum epistolarum codicem amandamus.

XXX. (a) *Aimoi. de gestis Franc. l. 3. c. 87. 88.*

Hoc anno qui numeratur (*a*) quintus Regum Francorum Theodoberti atque Theodorici fratrum, conflatum est civile bellum inter eos atque Clotharium filium Regis Chilperici, hæredem vero Gunthramni; magnaque facta utrinque cæde, cessit victoria tandem Theodoberto atque Theodorico, fugiente Clothario. *In qua pugna* (inquit Aimoinus) *Angelus Domini astans evaginatum visus est tenuisse gladium*. Et quidem visio non solum quod fieret, sed quod futurum erat, haud dubiis demonstravit

Bellum civile in Galliis inter Reges Francor.

Ann. Eccl. Tom. XI. D signis

PAGIUS vero ibidem dicit Papebrocius credidisse me Divum Gregorium Era Incarnationis usum jam respondi, loco Dissertationis meæ ab eo laudato me in id unum incubuisse, ut Mauricii *Postconsulatus* a Divo Gregorio memoratos suis annis illigarem, cætera, præsertim quæ longioris fuissent operæ, qualis est quæstio an Pontifices Romani Eram Christianam usurparint, disceptare nihil tunc morans.

XVI. *Bellum inter Francorum Reges exortum.*

Ad num. XXX. Bellum, quod Aimoinus lib. 3. cap. 88. & Fredegarius in Chronico cap. 20. narrant gestum a *Theoderico* Burgundiæ & *Theodeberto* Austrasiæ Regibus adversus *Clotarium II.* Neustriæ Regem, in quo hic oppressus & parte ditionis spoliatus, pertinet ad superiorem Christi annum. Uterque enim Historicus asserit, illud contigisse anno V. Regni Theodorici, qui prioribus mensibus anni Christi DXCVI. Childeberto II. patri successerat. Susceptum bellum adnitente *Brunichilde* Theodeberti atque Theodorici avia, quæ per invidiam pessima consilia *Theoderico* subministrabat, ut tradunt Historici citati, quibus suffragantur Auctor de gestis Francorum cap. 38. & Anonymus Auctor Vitæ Sancti Betharii Episcopi Carnotensis apud Duchesnium Tomo I. Scriptorum Francorum, qui prodit Theodoricum, cum accepisset thesauros innumerabiles in Ecclesia Carnotensi repositos, direxisse illuc maximam exercitus sui partem, qui Civitatem tunc munitissimam barbarico more invasit, maximam multitudinem populi interfecit, & Sanctum *Betharium* captum atque ligatum usque ad Regem Theodoricum, & Brunichildem deduxit. Attamen Rex & Regina videntes humilitatem Betharii, & cognoscentes Sanctitatem ejus, captam prædam reddi jussere: *Imperante namque Theoderico, redditur omnis captivitas, prædaque magna, thesaurique Ecclesiæ. Insuper etiam aliis multis muneribus, a Rege cunctisque Optimatibus honoratus, revertitur ad propriam, Christo propitiante, Civitatem*, inquit Anonymus, qui cum affirmet, Theodoberto ac Theodorico *Reccaredum* Wisigothorum Regem auxilio fuisse, consilio *Brunichildis*, quæ genere Hispana ac Gotha erat, indicat hoc bellum anno superiori factum esse; cum, ut mox ostendam, *Reccaredus* æstate hujus anni vita functus fuerit. Vixit autem *Sanctus Betharius* usque ad annum circiter DCXXIII, ut eo anno scribit Cointius num. XI. qui addit, eum coli die secundo mensis Augusti, & pretiosas ejus exuvias conditas esse in matrice Ecclesia Carnotensi. [1]

XVII. *Moritur Reccaredus Hispaniæ Rex.*

Hoc anno, ut habent Vasæus, & Vulsa in Chronicis, *Reccaredus* Hispaniarum Rex, relicto maximo sui desiderio, rebus humanis exemptus est, postquam regnasset, inquit Vulsa, annos XV. mensem I. dies X. Quare cum circa finem mensis Aprilis anni DLXXXVI. Regnum inierit, mense Junio mortuus est. Is leges Gothicas in compendium contraxit, Romanos multis præliis vicit, Gothorum Imperium florentissimum reddidit, illudque Ariana hæresi purgavit. Refert Isidorus, *Reccaredum* Toleti sub ipsam mortem pœnitentia publica, ex Christianorum veteri ritu fidem rectæ gloriæ, quam initio Regni percepit, cumulasse, & *Liubam* filium ejus (qui tamen *Liuva* dicendus est) Era DCXXXIX. hoc scilicet anno ei successisse.

XVIII. *Anno Mauricii XIX. nihil gestum est in bello Avarico.*

Quoad res Orientales a Baronio, sicuti & mortem *Reccaredi*, prætermissas, Theophylactus lib. 8. cap. 4. postquam narravit, quinque præclaras victorias anno superiori a Romanis de Chagano Avarum rege reportatas, ait: *Anno Imperii Mauricii decimo nono nihil inter Romanos, & Barbaros gestum est. Vicesimo Petrum Prætorem Europæ declaravit*. Tum capite seq. *Petrum Istrum petens, Palastolum venit, ibique castris extitatis, æstatem transigit. Ineunte autumno in Dardaniæ latus, sive angulum vadit*. Subdit, sermonem miscuisse de pace cum *Apsico* Barbarorum Duce, sed cum non posset redintegrari, utrumque exercitum inde abscessisse. Tum agit de iis, quæ æstate proxima, autumnoque gesta sunt, anno scilicet Mauricii ultimo. Ex his apparet primo, ex Theophylacti sententia annum XIX. Mauricii Imp. concurrere cum præsenti Christi anno, ideoque & hujus Imperium au-

NOTÆ [1] Circa hunc annum celebratum fuisse Concilium quoddam Senonense docet nos vetustus Author Vitæ S. Betharii Carnotensis Episcopi, qui narrato bello a Theodorico Rege Burgundiæ gesto cum Chlotario, cæterisque, de quibus Pagius hic subdit: *Accidit quoque illis diebus, ut indiceretur Synodale Concilium Senonis Civitate, ad quam cum pervenisset* (Betharius) *cum cæteris Clericis coram Pontificibus, cum omni honore ibidem est susceptus*. Vide Bollandist. ad diem 2. Augusti pag. 171. Concilium hoc indictum fuisse videtur a Patribus Gallicanis, ut obsequerentur voluntati S. Gregorii Papæ, qui scriptis per Galliam literis ad Regem, ad Reginam, ad Virgilium Arelatensem, aliosque suasit, Concilia indicere ad morum reformationem, ad tollendam simoniam, & neophitorum ordinationem. Has literas detulit Cyriacus Abbas S. Andreæ in clivo Scauri quem ad easdem Synodos admitti Pontifex rogavit. Nec alia forte est Synodus illa hoc circiter anno in Gallia celebrata, ad quam invitatus S. Columbanus ire recusavit, ne ut ipse ait in Epistola II. quietem suam ad duodecim annos inter fratres suos (in solitudine scilicet Vosagi) productam turbaret. Actum in ea de quæstione Paschatis, quæ ætate illa inter Scotos, Britones, Gallos, ac Romanos agitabatur. Author Collectionis Conciliorum Veneto-Labbeanæ Concilii hujus notitiam ex Basnagio in Annalibus accepit. Basnagius vero sicut & Mabillonius in Annalibus Benedictinis lib. 9. num. 34. rem ex Epistola S. Columbani repetentes sub nomine Concilii incerti loci illud designarunt. Sed locum Concilii Senonensem urbem fuisse ex vita S. Betharii a nobis producta aperte discimus. MANSI

signis: siquidem ira Dei effusa supra Reges Francorum effecit, ut se invicem civili bello consumerent. Ita quidem dum Gregorium & S. Columbanum sæpe monentes audire despiciunt, cito experti sunt de contemptu vindictam.

Se-

PAGIUS anno DLXXXII. inchoatum fuisse. Secundo, ipsum *Theophylactum* lib. 5. cap. 16. perperam copulasse Eclipsim Solarem, quæ mense Martio anni Christi DXCII. visa est, & de qua suo loco egimus, cum anno ejusdem Imperatoris nono, huncque errorem eidem, non vero librariis attribuendum esse; cum in loco ejus mox recitato afferat, *Petrum* a *Mauricio* Imperatore ejus fratre renunciatum fuisse Prætorem Europæ anno Imperii Mauriciani XX. cum tamen, ipsomet Theophylacto teste, æstate anni Imperii ejus XIX. currenti scilicet, jam exercitum ductaret, & cum Barbarorum Duce de pace ageret. Ultimus enim error librariis tribui non potest, ideoque uterque Auctori adscribendus.

JESU CHRISTI ANNUS 602.	GREGORII PAP. ANNUS 13.	MAURITII IMP. ANNUS 17.

I. Longob. rursum bellum inferunt.

SEquitur Christi annus secundus post sexcentesimum, quintæ Indictionis: quo absoluto tempore pacis initæ inter Romanos: & Longobardos, rursum utrinque certatum est: sed peccatis exigentibus, posteriores (ut S. Gregorius sæpe deplorat) tulere Romani victi ab Ariulpho (ita enim vocat eum Paulus diaconus a) Duce Spoleti. Id quidem hoc anno contigisse, ejusdem Pauli assertione manifeste probatur, dum ait, anno sequenti a bello habito inter Francorum Reges, in quo Clotharius superatus est, post bellum adversus Romanos ipsum Ariulphum defunctum esse: quibus optime consentit quod in epistola hoc anno data ad Eulogium Alexandrinum Episcopum ista deplorat his verbis (b): *Pro me vero ut oretis peto: quia inter gladios Longobardorum, quos sustineo, podagræ doloribus vehementer affligor*. Accidit namque (ut diximus) peccatis exigentibus, ut Gentilis barbarus Romanos vicerit, opem illi ferente per sanctum martyrem Sabinum offenso numine, sicuti in ultionem Deus est usus sæpe Regibus Babyloniæ ad plectendos Hebræos, prout sanctus Hieronymus in epistola ad Heliodorum in epitaphio Nepotiani testatur, cum ait: *Miseri Israelitæ, ad quorum comparationem Nabuchodonosor servus Dei dicitur! Infelices nos, qui tantum displicemus Deo, ut per rabiem barbarorum illius in nos ira desæviat!* Ita Hieronymus. Sed audi rem gestam, admiratione quidem dignam, ita ab eodem Paulo dicono recensitam (c):

Sequenti anno Ariulphus Dux, qui Faroaldo apud Spoletum successerat, moritur. Hic Ariulphus cum bellum contra Romanos in Camerino gessisset, victoriamque patrasset, requirere a suis hominibus cœpit, quisnam vir ille fuisset, quem in prælio, quod gesserat, tam strenue pugnantem vidisset. Cumque sui responderent, se illic nullum fortius bellantem, quam Ducem ipsum vidisse; ille ait: Certe multo per omnia meliorem ibi alium vidi: qui quoties me adversæ partis aliquis percutere voluit, me semper suo clypeo protexit. Cumque Dux ipse prope Spoletum, ubi basilica beati martyris Sabini Episcopi sita est, in qua ejusdem venerabile corpus requiescit, advenisset: interrogavit cujus illa tam ampla domus esset. Responsum est ei a viris Fidelibus, Sabinum ibi martyrem requiescere; quem Christiani, quoties in bello contra hostes irent, præsidium haberent, ac eum propterea in suum auxilium vocarent. Ariulphus vero cum adhuc esset Gentilis, ita respondit: Et potest fieri, ut homo mortuus aliquod viventibus auxilium præstet? Qui cum hoc dixisset equo desiliens, eamdem basilicam conspecturus intravit. Tunc aliis orantibus, ipse picturas ejusdem basilicæ mirari cæpit. Qui cum figuram beati martyris Sabini conspexisset, mox cum juramento affirmavit, talem omnino eum virum, qui se bello protexerat, formam habitumque habuisse. Tuncque intellectum est, martyrem Sabinum eidem in prælio adjutorum contulisse. Hucusque de Ariulpho Paulus diaconus, qui de ejus Christianitate verbum nullum. Quamobrem quo usus erat Deus in puniendis Christianorum peccatis ministro, eumdem accepto muneri ingratum eodem anno mortis pœna affecit.

(a) Paul. diac. l.4. c.5.

(b) Greg. l.10.ep.14. Ind.5.

(c) Paul. diac. l.4. c.5.

II. Schismatici & hæretici ad Eccles. redeuntes.

Qui igitur mæstus fuit S. Gregorius ex ejusmodi a Longobardis clade suscepta, lætatus nonnihil est schismaticorum & hæreticorum ad Catholicam communionem reversione. Tergestinus enim Episcopus sponte ad Ecclesiam rediit, necnon hæretici nonnulli Eutychiani, Monophysitæ dicti, qui sponte ex Oriente Romam, ut hæresim detestarentur, fidemque Catholicam amplexarentur, se contulerunt. Extat ad eumdem Episcopum S. Gregorii epistola (d) ad unitatem Catholicam provocantis. Sed audi quam facere solerent

(d) Greg. l.10.ep.36. Ind.5. edit. Rom.

PAGIUS SÆC.VII An. Æræ Hispan. DCXL. A. C.602.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6095.

☉ 23. G. ☽ 24. P. 13. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 602.

GREGORII PAPÆ 13.

PHOCÆ IMP. 1.

I. Postconsulatus.

IS annos hac formula notatus: *XX. post Consulatum Mauricii Tiberii Aug. solius XVIII.* In Chronico Alexandrinum.

II.

Ad num. I. Prælium inter Romanos & Longobardos commissum, in quo *Ariulphus* Dux Spoleti & vir gentilis, *Sancto Sabino* Martyre illi opem ferente, vicit, retrahendum est ad annum superiorem. Paulus enim Diaconus, qui illud lib. 4. Historiæ Longobard. cap. 17. juxta accuratas editiones Grotii & Gruteri narrat, postquam locutus est de bello *Clotarium* inter & *Theodebertum* Francorum Reges gesto, ait: *sequenti anno Ariulphus Dux moritur*, & postea de victoria ab eo relata verba facit. Quare cum anno DC. *Clotarius* a *Theodeberto* superatus fuerit, anno DCI. *Ariulphus* de Romanis victor extitit.

Bellum Longobardorum anno superiori gestum.

III.

Ad num. II. & seq. Cum Schismatici ad Ecclesiasticam unionem redibant, juramenti formulam a Gregorio conflatam recitabant, quam ipsemet exhibet lib. 10. Epist. XXXI. Indict. V. Inseruit eam Annalibus Baronius hoc anno num. III.

(a) Greg. l. 10. ep. 30. Ind. 5. edit. Rom.

redeuntes ad Ecclesiam fidei & unitatis professionem: relata ipsa habetur apud S. Gregorium in ejus epistolis his verbis (a):

III. Professio Catholica.

Quotiens cordis oculus nube erroris obductus, superna illustrationis lumine fit serenus, magna cautela nitendum est, ne latenter auctor schismatis irruat, & ab unitatis radice eos qui ad eam reversi fuerunt, telo iterum erroris abscindat. Et ideo ego ille civitatis illius Episcopus, comperto divisionis laqueo, quo tenebar, diutina mecum cogitatione pertractans, prona & spontanea voluntate ad unitatem sedis Apostolicæ, divina gratia duce, reversus sum. Et ne non pura mente, seu simulate reversus existimer, sub mei ordinis casu spondeo & anathematis obligatione, atque promitto tibi, & per te sancto Petro Apostolorum principi, atque ejus vicario beatissimo Gregorio, vel successoribus ipsius, me numquam quorumlibet suasionibus, vel quocumque alio modo ad schisma, de quo Redemptoris nostri misericordia liberante ereptus sum, reversurum; sed semper me in unitate sanctæ Ecclesiæ Catholicæ & communione Romani Pontificis per omnia permansurum.

Unde jurans, dico per Deum omnipotentem, & hæc sancta quatuor Evangelia, quæ in manibus meis teneo, & salutem piissimorum atque illustrium dominorum nostrorum Rempublicam gubernantium, me in unitate (sicut dixi) Ecclesiæ Catholicæ, ad quam, Deo propitio, sum reversus, & communione Romani Pontificis semper & sine dubio permanere. Quod si (quod absit) aliqua excusatione vel argumenta ab hac me unitate divisero; perjurii reatum incurrens, æternæ pœnæ obligatus inveniar, & cum auctore schismatis habeam in futuro sæculo portionem. Hanc autem confessionem, promissionisque meæ chartulam notario meo cum consensu presbyterorum, & diaconorum, atque clericorum, qui me in hac unitate obligantes in suprascriptis omnibus prona simul voluntate secuti, atque propriis manibus subscripturi sunt, scribendum dictavi, & propria manu subscribens tibi tradidi. Acta in loco illo, die & Consulibus suprascriptis.

Subscriptio Episcopi.

Ego ille Episcopus civitatis illius huic confessioni, promissionique meæ, præstita de conservandis suprascriptis omnibus sacramento, subscripsi. Quod autem in professione hac Catholicæ unitatis nulla penitus mentio habetur de fidei dogmatibus, quorum causa conflatum est schisma, ut nonnisi eorum confessione facta, esset quis in Ecclesiam admittendus: desiderari videtur in ea pars illa professionis, qua quinta Synodus asseritur & comprobatur: quam nos acceptam una cum diversis epistolis a nostro Fabro Parisiis missis, hic suo loco reddendam esse putavimus: sic enim se habet.

Professio fidei Orthodoxæ.

Fateor me sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor Concilia recipere & venerari, Nicænum, scilicet, in quo perversum Arii dogma destruitur; Constantinopolitanum quoque, in quo Eunomii & Macedonii error convincitur; Ephesinum etiam primum, in quo Nestorii impietas judicatur; Chalcedonense, in quo Eutychis Dioscorique pravitas reprobatur tota devotione complector, integerrima approbatione custodio; quia in his, velut in quadrato lapide, sanctæ fidei structura consurgit, & cujuslibet vitæ atque actionis existit. Quisquis eorum soliditatem non tenet, etiam si lapis esse cernitur, tamen extra ædificium jacet. Quintum quoque Concilium pariter veneror, in quo epistola, quæ Ibæ dicitur erroris plena reprobatur; Theodorus personam mediatoris Dei & hominum in duabus subsistentiis separans, ad impietatis perfidiam cecidisse convincitur: Scripta quoque Theodoreti, per quæ beati Cyrilli fides reprehenditur ausu dementiæ reprobata refutantur. Cuncta vero quæ præfata Concilia respuunt, respuo, quæ venerantur, amplector: quia dum universali sunt consensu constituta, se & non illa destruit, quisquis præsumit aut solvere, quos religarint, aut ligare quos solverint. Quisquis ergo aliud sapit, anathema sit. Quisquis ergo prædictarum Synodorum fidem tenet, pax ei sit a Deo patre per Jesum Chri-

PAGIUS Fidei Professio Schismaticorum ad Ecclesiam redeuntium.

III. sed sine titulo hoc, qui præfigitur eidem Epistolæ in editione Gregoriana Gussanvillæi: *Promissio cujusdam Episcopi hæresim suam anathematizantis, quam solvi fecit in nomine Domini Imp. Constantinopoli sub die X. mensis Febr. indict. V.* Idem Eminentissimus Cardinalis in editione Coloniensi, & in alia in Addit. ad Tomum IX. ait desiderari in Gregorii libris fidei Professionem, quam recitabant Schismatici, dum ad Ecclesiam revertebantur, accepisse se tamen illam a Nicolao Fabro, quam in Annales inseruit. Emin. Card. Norisius in Dissert. de Synodo quinta cap. 9. paragrapho 5. eamdem iisdem omnino verbis dicit recitari lib. 2. Epist. XXIV. ad Patriarchas in fine, incipere que ab his verbis: *præterea quia corde creditur ad justitiam*, usque ad finem Epistolæ. Etenim, hic in Ecclesia mos id temporis vigebat, *ut quoties* (verba sunt Gregorii) *in quatuor præcipuis Sedibus Antistites ordinantur, Synodales sibi Epistolas vicissim mittunt, in quibus se sanctam Chalcedonensem Synodum cum aliis generalibus Synodis custodire fateantur.* Quare Gregorius acceptis Imperatoris literis, quibus ipsius consecrationem ratam habebat, quinto sui Pontificatus mense elegantissimam Synodicam Epistolam ad Patriarchas misit, in cujus fine ait: *sicuti Sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor Concilia suscipere, & venerari me fateor.* Ita eruditissimus Card. Norisius.

Ve-

Christum Filium ejus, qui cum eo vivit & regnat consubstantialiter Deus in unitate Spiritus Sancti per omnia secula seculorum Amen. Explicit. Sed jam cœptam prosequamur historiam ☞.

At vero ubi Tergestinus Episcopus reversus est, blanditiis primum tentatur a Severo Graudensi Episcopo schismaticorum capite: sed minime acquiescens, diram ab eo persecutionem est passus, cujus rei gratia opus fuit ut sanctus Gregorius adversus persecutorem severum imploraret auxilium Smaragdi Exarchi, quod contigit anno sequenti, quo ad eumdem Exarchum pro eo litteras dedit. (a) Porro iste Severus, qui dicitur Grandensis Episcopus, haud dubium ipsa idem est cum Severo Aquilejensi; sed incensa & diruta (ut dictum est) Aquileja, idem Severus in Grandensi Ecclesia sedem collocavit, unde & Grandensis est nominatus Episcopus, idemque Metropolitanus concedente id Pelagio Papa Eliæ Episcopo Aquilejensi, cum adhuc cum Romana Ecclesia communicaret, tempora Tiberii Imperatoris. Hæc de his quæ ad schismaticos spectant.

(a) Greg. l. 11. ep. 40. Indict. 6. edit. Rom.

Quod autem pertinet ad Monophysitas hæreticos Ægyptios ad Catholicam fidem conversos in Siciliam primum, inde Romam ad Apostolorum limina venientes: extat ipsius S. Gregorii epistola (b) ad Eulogium Alexandrinum Episcopum, qua ipsos illi commendat, ne ab aliis hæreticis persecutionem patiantur; ait enim: *Latores præsentium in Siciliam venientes, a Monophysitarum errore conversi sunt, atque sanctæ universali Ecclesiæ semetipsos adunaverunt. Qui ad beati Petri Apostolorum principis ecclesiam pervenientes, poposcerunt a me ut eos meis epistolis vestræ beatitudini commendare debuissem: quatenus ab hæreticis, qui juxta ipsos sunt positi, nullam jam violentiam perpeti permittantur. Et quia unus eorum dicit, monasterium in quo fuit, a parentibus suis fuisse constructum: auctoritatem desiderat a sanctitate vestra percipere, ut hi qui in eo sunt hæretici, aut ad sinum sanctæ Ecclesiæ redeant, aut de eodem monasterio repellantur. Hæc a nobis indicata vobis esse sufficiant: nam de vestra beatitudine novimus, quia quidquid ad zelum Dei omnipotentis pertinet, cum omni facere fervore festinet.* Hæc de his ad Eulogium S. Gregorius: atque de schismaticis & hæreticis ad Ecclesiam redeuntibus satis.

(b) Greg. l. 10. ep. 45. Ind. 5. edit. Rom.

IV. Concilium Bizacenum in causa Primatis prov. Bizacenæ.

Fuit hoc anno eidem Gregorio in rebus Africanæ Ecclesiæ laborandum. Atque primum cum Clementius Primas provinciæ Bizacenæ gravium criminum reus constitutus esset apud ipsum Romanum Pontificem, quod inter Longobardorum gladios sæpius idem Pontifex versaretur: placuit ipsi, ut ab Episcopis comprovincialibus causa quam exactissime tractaretur, collecto Episcoporum Concilio, ad quos ista conscripsit (c): *Ante multum tempus quædam ad nos de fratre nostro Clementio Primate vestro perlata sunt, quæ cor nostrum non modico mærore transfigerent: sed prementibus diversis tribulationibus, & maxime circumfrementibus hostibus, ea nobis non fuit spatium requirendi. Et quoniam ita sunt gravia, ut transire indiscussa nulla modo debeant: fraternitatem vestram his hortamur affatibus, ut cum omni sollicitudine ac vivacitate, veritatis indagare substantiam multis modis debeatis: ut aut si ita sunt ut audita sunt, ultione canonica resecentur; aut si falsa, fratris nostri innocentia diu sub nefandæ opinionis dilaceratione non jaceat, &c.* Monet enim plurimis, ut naviter in opus incumbant.

(c) Greg. l. 10. ep. 35. edit. Rom.

V. Concilium in Numidia collectum.

Quod item ad Africanas res spectat: idem quoque hoc anno rescripsit in causa Donadei in Numidia diaconi: qui ab Episcopo suo Victore injusta gradu depositus appellavit ad Apostolicam sedem, auditusque est a S. Gregorio, qui ejus causam cognosci voluit a Primate Numidiæ, aliisque ejus provinciæ Episcopis in pu-

PAGIUS IV. *Diversa ab illa quam emittebant Pontifices Rom. in sua ordinatione.*

Verum tam ipse, quam Baronius hac in re hallucinati sunt. Baronius quidem, quia arbitratus est in Professione Catholicæ unitatis, quam ipsemet recitat, & cujus epigraphen mox retulimus, desiderari videri partem illam, quæ quinta Synodus asseritur, quia in citata Professione nulla mentio habetur de fidei dogmatibus, quorum causa conflatum est schisma. Putavit etiam Baronius Professionem fidei sibi a Nicolao Fabro transmissam, aliud non esse, quam partem illam in Professione fidei schismaticorum a librariis prætermissam. At exemplar illud Nicolai Fabri, cujus titulus est: *Professio fidei Orthodoxa*, pars tantum est Professionis fidei a Sancto Gregorio ad quatuor Patriarchas missæ aliquot mensibus a sua ordinatione: quæ Professio fidei integra recitatur libro primo Registr. Epist. XXIV. unde exemplar illud Nicolai Fabri desumptum est, ut illud cum fine ejusdem Epistolæ conferenti manifeste liquebit. Professio itaque fidei a Schismaticis adhiberi solita, integra est tam apud Baronium, quam in lib. X. Registri Gregoriani, & in Baroniana nihil deest præter titulum a collectoribus Conciliorum, vel ab aliquo alio eidem additum. Pars vero Professionis fidei, quam recitat Baronius ex codice Nicolai Fabri, pars est Professionis fidei a Sancto Gregorio emissæ. In libro Diurno Romanorum Pontificum recitantur tres aliæ fidei Professiones sine nomine Pontificis Romani, qui eas pronuntiavit; in quibus etiam, sicuti in Gregoriana, articuli fidei memorantur. Falsus est etiam Baronius in eo quod autumavit, partem illam Professionis fidei Parisiis ad se transmissam nunquam lucem vidisse. Norisius vero Cardinalis, qui recte animadvertit, eandem partem jamdiu typis datam esse, & contineri in Epist. XXIV. libri primi,

in

pobiico Concilio, ut si re vera innocens diaconas repertus esset, digna censura percelleretur ipse, qui eum damnarat Victor Episcopus. Extant de his datæ Gregorii litteræ (a) ad Columbum in Numidia Episcopum. Porro in eodem Concilio celebrando in Numidia ab ejus provinciæ Primate Victore atque aliis collegis Episcopis cognosci etiam mandat S. Gregorius causam Paulini Regensis in eadem provincia Episcopi qui a suis clericis fuerat accusatus. Erat inter alias accusatio illa, qaod Simoniacis ordines Ecclesiasticos conferret: quod si verom esse inveniretar, tam Episcopos accipientes quam dantes debere canonica pœna damnari jussit: præcipieos insaper, at in eodem ipsorum Concilio rursus adversas Simoniacos pœnæ innuvarentur. Hæc ad Victorem (b) Primatem Numidiæ, & ad Columbum in eadem provincia Episcopam Gregorius scribit, piurimumqae commendar, præcipiens, ut si opus esset, Hilarius sedis Apostolicæ Chartularius, in eadem provincia degens ad Ecclesiastica curanda negotia, eidem Episcoporum Concilio interesse deberet. Scripsit (c) prætcrea & hac indictiona ad Dominicum Episcopum Carthaginensem, a qao acceperat cum litteris reliquias sancti Agilai martyris, habetqae de cura pastorali saluberrimas admonitiones.

(a) Greg. l. 10. ep. 8. Ind. 5.

(b) Greg. l. 10. ep. 39. edit. Rom.

(c) Greg. l. 10. ep. 1. Ind. 5.

VI.

Fuerunt hoc anno & alia judicia Episcoporum ad Apostolicam sedem delata, ab ipso autem S. Gregorio aliis cognoscenda delegata, ut causa Pauli Episcopi Diaclini, * quam delegat Joanni Episcopo Primæ Justinianæ vicem agenti ipsius Romani Pontificis. Extant de his ipsius Gregorii litteræ sub hac Indictione datæ, (d) & aliæ codem argumento ad Constantium Episcopum. (e) Vides in his Apostolicæ sedis auctoritatem adeo vigentem, ut neque bella, neque alia incommoda retinere potuerint homines, quo minus tam ab Oriente, quam Occidente ex Transmarinis Ecclesiis appellationes & alia judicia deferrentur ad Apostolicam sedem.

* Docleatini.

De Paulo Epi. Diaclino.

(d) Greg. l. 10. ep. 33. Ind. 5.

(e) Greg. l. 10. ep. 34. Ind. 5. edit. Rom.

Quod autem ad Pauli Episcopi causam pertinet: damnatus hic ob corporale (ut ait Gregorius) peccatum, & ab Episcopata depositus, cam alius in locum ejus subrogatus esset, ipse vi militum irrupit in ecclesiam, & bona auferens, sabrogatum Episcopum pene ad mortem trucidavit. Quibus auditis, jubet idem S. Gregorius, ut tanti facinoris reus retrudi debetet in monasterium ad perpetuam pœnitentiam usque ad obitum, communione corporis & sanguinis Domini privatas.

Qui igitur adversus facinorosos Episcopos Ecclesiasticæ vigore censuræ arigi consuevit, idem inclinabat se (ut sæpe vidimus) compassione erga fratres coepiscopos quacumque vexatione oppressos, non despiciens, sed prompte audiens & exaudiens eorum petitiones. Nam audi, quanam hoc anno erga Episcopam indigentem affectas fuerit animi compassione, eidem opem ferens: scribens enim ad Venantium Perusinum Episcopum, hæc habet (f):

(f) Greg. l. 10. ep. 52. Ind. 5. edit. Rom.

VII. Ad Episcopum frigus patientem vestem mittit.

Fratrem & coepiscopum nostram Ecclesium frigore omnino laborare cognovimus, pro eo quod hiemalem vestem non habebat. Et quia aliquid sibi a nobis petiit debere transmitti: fraternitati tua ad hoc per latorem præsentium transmisimus amphimalam tunicam, vel pectoralem, ut a te ei debeat sine mora transmitti. Et ideo ad prædictum fratrem nostrum sub omni illud celeritate stude transmittere; atque nobis hoc ipsum, quia transmiseris, tais renunciare epistolis non omittas: sed ita fac, ut ad transmittendum (quia vehemens frigus est) moram aliquam minime facias. Hæc Gregorius qaam propensissima solicitudine fratris coepiscopi prospiciens egestati. Sed non prætereat (quod in hoc argumento versamur) quam nisus sit mœrentem hominem, quem ante reprehenderat, postea pariter consolari. Audi, quæso, qaæ scribat ad Opportunum hoc itidem anno (g):

(g) Greg. l. 10. ep. 14. Ind. 5. edit. Rom.

VIII. Consolatur mœrentem.

Pervenit ad me, quia ex eo tempore quo dilectionem tuam verbis asperis propter quadam qua mihi jure displicuerant, contristavi, magna tibi sit oborta tristitia, atque continuus animi mœror. Unde, te dilectissime fili, volo cognoscere, quia ego

PAGIUS

In eo cum Baronio deceptus est, quod crediderit, eam a Schismaticis de more emissam, & in horum fidei Professione dogmata fidei de more memorata fuisse. In ista enim mentio tantum erat Schismatis, ad quod nunquam se reversuros promittebant, & unitatis Ecclesiæ Catholicæ, in qua se semper permansuros jurabant, ut ex laudata formula in lib. 10. Epist. XXX. Registri Sancti Gregorii descripta satis intelligitur.

V.

Ad num. VI. Epistola XXXIV. Registri Gregoriani lib. X indict. V. data est *Joanni Episcopo primæ Justinianæ*, qua Gregorius ei mandat, ut cogat Paulum *Docleatinæ civitatis* Episcopum, ob corporale crimen jam dignitate depositum restituere Ecclesiæ, quæ dicebatur abstulisse. In exemplari, quo Baronius usus Paulus dicitur Episcopus *Diaclinus*, & ex correctione Baronii *Docleatinus*. Verum in editione Gussanvillæi, cæteris quæ hactenus prodiere correctiore, recte Paulus appellatur *Episcopus Docleatinæ civitatis*. *Doclea* erat Urbs Illyrici cujus populi vocabantur *Docleata*, ut docet Ptolomæus lib. 2. Geogr. cap. 17. & quidem Episcopalis; quibusdam *Antivari*, aliis vero *Cataro* ad Rhyzonicum sinum. Suberat olim *Scodritano* Episcopo, qui tunc Primas erat, & *Scodra* Metropolis fuit Prævalis, donec Justinianus patriam suam *Acrida* Justinianam nominavit, & Metropolim declaravit, ut habetur Novella 131.

Epistola D. Gregorii de causa Pauli Episc. Docleatini.

*ego illa verba non asperitate cordis, sed amore tuæ animæ sum locutus. Tu itaque ad omnipotentem Deum tota mente convertere: quantum sit fugitiva præsens vita, considera: æterna præmia lucrari festina: in quantum virtus sufficit, castiga carnem, quæ quandiu in voluptatibus vixit, animam castigavit *. Benignitatem proximis exhibe: psalmodiæ & lacrymis horas vitæ frequentius impende: illata mala a proximis æquanimiter tolera. Si contra veritatem injuriam pertuleris, lucrum puta: ut hæc agens, per temporalia, quæ despiciendo pateris, ad cælestia regna pertingas.* Ista Gregorius, brevi compendio totius Christianæ vitæ perfectionem perstringens. Sed reliquas ejus res gestas prosequamur.

* mortificavit

IX. De lignis pro Basilicis Apostolorum.

Inter multiplicium negotiorum labores & afflictiones, quibus jugiter tenebatur, curam suscepit hoc anno Gregorius utriusque basilicæ, Pauli omnium amplissimæ, atque Petri, ut collabentia earum tecta instauraret: cujus rei gratia Sabino subdiacono injunxit, ut prægrandes trabes incidendas curaret, atque ad mare deferendas, quo navigio Romam perduci possent. Scripsit de his pariter & ad Arogem Ducem: extant ad eos datæ epistolæ (*a*); sed vitiatum scias codicem, ubi perperam legitur de partibus Britannorum eas esse mittendas. Quomodo enim tam longæ petendæ trabes fuere, cum propinquiores essent in diversis Italiæ oris silvæ cæduæ earumdem trabium fertiles? Sed si qua in provincia Sabinus degeret, & negotia Ecclesiæ ageret, intelligemus; plane sciemus, non ex Britannia esse petitas trabes, sed e Brutina provincia. Etenim ex diversis epistolis ad eumdem Sabinum subdiaconum superius datis (*b*), in quibus de Rhegitanæ Ecclesiæ negotiis agitur, apparet ipsum curasse sedis Apostolicæ negotia in Brutiorum provincia, ubi Rhegium est. Sicque quod in litteris Gregorii dicitur de partibus Britannorum esse petendas trabes, restituendum est, ut dicere velit, de partibus Brutiorum, quæ provincia hodie Calabria dicitur. Sed & quod ad Maurentium Magistrum militum de eadem re Gregorius scribit, ut litteras suas, quas ad dictum Sabinum subdiaconum mittit, quam citissime curet certo homini perferendas dare: cum constet eumdem Maurentium Neapoli constitisse (ut apparet ex ejusdem Gregorii litteris (*c*) ad eum datis) istud ipsum affirmare suadet. Recitat Paulus diaconus (*d*) epistolam S. Gregorii tunc eadem de causa scriptam ad Arogem, quem nominat Arigem, & loco Britannorum legit Brixiorum, sive Briccorum: sed Brutiorum esse legendum, quæ dicta sunt, indicant. Fuit Aroges Dux Beneventi, cujus ducatus amplitudo regiones omnes continebat, quæ Hadriatico atque Tyrrheno, includuntur a littore Hydruntino Campanum usque, locis aliquibus exceptis, quæ adhuc Orientali Imperio subjecta erant. Est mentio de eodem Duce apud eumdem S. Gregorium in epistola ad Joannem Episcopum Ravennatem libro secundo, & alibi. Sed & confirmat hæc omnia quæ dicta sunt auctoritas Anastasii Bibliothecarii, qui in Gregorio Secundo Romano Pontifice testatur, trabes pro eadem omnium amplissima basilica sancti Pauli e Calabria esse petitas, atque Romam navigio missas.

(*a*) Greg. l. 10. ep. 24. 25. 26. Ind. 5.

(*b*) Greg. l. 7. ep. 46. Ind. 2. l. 8. ep. 5. 6. Ind. 3.

(*c*) Greg. l. 8. ep. 26. Ind. 3.

(*d*) Paul. diac. l. 4. c. 6.

X.

Hoc anno S. Gregorius scribens (*e*) ad Joannem subdiaconum Ravennatem, prævia occasione obitus Claudii Abbatiis, recenset suas lucubrationes, vel a se scriptas, vel ab aliis exceptas, vel translatas: atque primum: *Præterea*, inquit, *quia idem carissimus quondam filius meus Claudius aliqua me loquentem de Proverbiis, de Canticis canticorum, de Prophetis, de libris quoque Regum, & de Heptateuco audierat, quæ ego scripto tradere præ infirmitate non potui, ipse ea suo sensu & stylo dictavit, ne oblivione deperirent, ut apto tempore hæc eadem mihi inferret, & emendatius dictarentur. Quæ cum mihi legisset, inveni dictorum meorum sensum valde in multis inutiliter fuisse permutatum. Unde necesse est, ut tua experientia, omni excusatione & mora cessante, ad ejus monasterium accedat, & convenire fratres faciat, ut sub omni veritate quantascumque de diversis scripturis chartas detulit, ad medium deducant: quas tu suscipe, & mihi celerrime transmitte.* Hæc de exceptis per Claudium Abbatem: Alia vero occasione de libris a se scriptis & editis ista subdit:

(*e*) Greg. l. 10. ep. 22. Ind. 5.

Sermones Greg. excepti ab aliis.

XI.

*Illud autem quod ad me quorumdam relatione perlatum est, quia reverendissimus frater & coepiscopus meus Marinianus legi commentarios * beati Job publice ad vigilias facit, non grate suscepi: quia non est illud opus populare, & rudibus auditoribus impedimentum magis quam provectum generat. Sed dic ei, ut commenta Psalmorum legi ad vigilias faciat, quæ mentes sæcularium ad bonos mores præcipue informant. Neque enim volo, dum in hac carne sum, si qua dixisse me contigit, ea facile hominibus innotescere *. Nam quia dilectissimæ memoriæ Anatolius diaconus* (Apocrisarius fuit hic a Gregorio missus post Sabinianum Constantinopolim & ibi defunctus) *quærenti ac jubenti domno Imperatori librum regulæ pastoralis dedit, ægre suscepi: quem sanctissimus frater & coepiscopus meus Anastasius Antiochenus in Græcam linguam transtulit; &*

sicut

* commenta

De lib. moralium non publice legendis.

* innotesci.

sicut mihi scriptum est, ei valde placuit: sed mihi valde displicuit, ut qui meliora habent, in minimis occupentur, &c. Subdit de supplendis ex Romano codice, quæ decurtata seu omissa in eo libro legerentur in codice Ravennate. Quod vero ad Claudii Abbatis successorem a monachis delectum Constantinum pertinet: rejecit illum sanctus Gregorius, eo quod inquit, peculiaritati studeret, quodque scisset ipsum profectum esse in Picenum ad aliud quod ibi haberet monasterium, solum, absque fratrum suorum aliquo teste. Sed de his hactenus.

XII. Quod autem ad rerum Orientalium statum pertinet: hoc anno occisum esse Mauritium Imp. una cum filiis, & subrogatum Phocam, publica monumenta apud Gregorium ita descripta testantur undecimi libri exordio (a):

(a) Greg. l. 11. c. 1.

De tempore necis Maur. Imp. & filiorum.

In nomine Domini Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, per Indictionem sextam die vigesimatertia mensis Novembris, temporibus domini & beatissimi Papæ Gregorii, coronatus est Phocas & Leontia Augusta Septimo in Palatio, quod dicitur Secundianas, & occisus est Mauritius Imperator cum omnibus filiis suis masculis, id est, Theodasio jam coronato, Tiberio, Petro, Paulo, & Justiniano simul & Petro fratre suprascripti Mauritii Augusti; sed & aliqui procerum, qui ei cohærebant, id est, Constantius Patricius & Curator, & Placidas, sed & Georgius Notarius Principis. Hæc ibi quod ad tempus pertinet.

Plane accidit secundum illud Sapientiæ: (b) *Audite Reges & intelligite, Horrende & cito apparebit vobis: quoniam judicium durissimum in his qui præsunt fiet.* Ita quidem patefactum est horrendum Dei judicium adversus Mauritium Imperatorem, dum de facinore haud pridem perpetrato persolvit pœnam (ut licuit) talionis: dum enim ipse passus esset tot millia innocentium Christianorum a diro barbaro immanissime cædi, quos minimo potuisset redimere pretio, reus factus innoxii effusi sanguinis, ipse a tyranno una cum insontibus filiis crudelissime necatus est, nullo adjuvante, eripiente nemine. Sentiens vero ipse manum esse hanc Domini porrectam ad ulciscendam, specimen edidit probatissimi Christiani, conficiens sibi ex calice iræ Dei poculum medicinæ, quod sibi prodesset ad peccatorum suorum purgationem & perfectam salutem animæ consequendam. Sed age jam cuncta eodem, quo se habuerunt ordine, recenseamus.

(b) Sap. 6.

XIII. Primum quidem quæ de Mauritii nece ostensa sunt divinitus Theodoro Siceotæ Episcopo Anastasiopolitano, dicenda sunt. Eleusius rem gestam sic narrat, qui illi inhærebat (c): *Antequam Mauritius Imperator occideretur, cum in Dei genitricis monasterio vir sanctus præfinitum psalmorum numerum legeret, in sanctuario recens exædificato, lucerna, quæ semper ardet, extincta est. Quapropter uni ex fratribus annuit ut eam accenderet: sed cum statim rursus extincta esset, frater redist, & cum precibus eam iterum accendit. Repenteque rursus extincta, vir sanctus illum reprehendens, tamquam inepte id fecisset; ipse accessit, & manu sua illam accendit. Sed cum illic adhuc staret, similiter rursum extincta est. Tunc fratribus omnibus congregatis, severe locutus est ad hunc modum: Signum hoc, fratres, non simpliciter (mihi credite) nec temere contigit. Vos ergo diligenter explorate quid egeritis, & in conspectu Dei peccatum vestrum confitemini. Licet enim vos illud celare conemini, Deus ipse patefaciet. Cum autem fratres sibi nullius esse culpæ conscios respondissent, ad obsecrandum Deum accessit, ut sibi rem indicaret. Cumque re divinitus patefacta, tristis esset, & cum gemitu diceret: Vere tu Isaia naturam hominis expendisti, cum diceres (d): Omnis homo fœnum, & omnis gloria ejus tamquam flos fœni: aruit fœnum, & flos ejus decidit. Et cum hæc loqueretur, fratres rogabant eum, ut rem omnibus patefaceret. Quibus cum præcepisset, ut rem nemini indicarent, prædixit eis, quo mortis genere Mauritius Imperator esset interiturus. Fratribusque mersta id ille oven-*

(c) Vit. S. Th. Sic. apud Sur. t. 2. die 22. April.

De Visione ostensa S. Theodoro de nece Mauritii.

(d) Isa. 4.

PAGIUS VI.

Mauricius Imp. occiditur.

A num. XII. ad XXI. Theophylactus lib. 8. cap. 5. & seqq. narrat quæ ultima æstate & autumno Imperii Mauriciani gesta sunt, atque, *autumno adventante*, cum Mauricius *Petro* fratri Europæ Prætori jussisset, ut copias in Sclavorum regione *per hyemem* retineret, Romanos acerrime recusasse propter prædæ spem exiguam & barbaricam locorum illorum frequentiam. Hinc ad Petrum leucis viginti distantem a castris, legatos mittunt octo, *e quibus etiam erat Phocas tyrannus immitissimus*. Petebant autem, ut liceret in hyberna domum redire. *Petrus* ad castra profectus Imperatoris ad se literas demonstrat, & se multitudini opponit. Verum postridie milites rursum coeuntes Exarchum *Phocam* centurionem sibi præficiunt, eumque supra scutum alte sublatum, faustis gratulationibus prosequuntur. His auditis *Petrus* fugæ se committit, & ad Imperatorem venit. Is legatos ad Phocam mittit. Sed hac de re tyrannus insolescit, procellaque excitata Mauricius ægre ad ædem Martyris *Autonomi* vivus evadit. Tandemque populo Phocæ applaudente, *omnibusque res novas exposcentibus, promulgatur pestis illa, & fceptri Dominus tyrannus deligitur*, qui *Mauricio vitam eripit, prius, eo spectante, maribus ejusdem filiis jugulatis. Cum nutrix unum de puerulis Imperatoris suffurata, suum adhuc lactantem pro eo jugulandum subjecisset, ferunt, quod res est, Mauricium percussoribus arcanum detexisse, occultationemque puerili indicasse, & minime justum esse affirmasse, ista*

venturum respondentibus ob ea qua improbe gessisset: Sic ipse quidem, filii (inquit S. Theodoras) morietur, sed post eum multo deteriora contingent, qua hac atas non expectat. Sed de hie postea.

XIV. Aliæ prædictiones de nece Mauritii.

Rursum vero prædictiones. Etenim ante annum Imperatorie necis hæc etiam præcessisse, Cedreni habent Annales: *Monachus quidam, cujus vita exercitatio illustris erat, strictum gladium tenens a foro usque ad aneam portam procurrit, omnibus pradicens Imperatorem gladio occisum iri. Sed Herodianus Mauritio palam, qua ipsi eventura essent, denunciavit.* Tune etiam & populum in Mauritii ludibrium Maurum quemdam hominem Mauritio similem super asinum imposuisse, & corona ex aliis confecta coronasse, & ac si Imperator esset, per urbem duxisse, sannisque, jocis, scommatibus, ac sibilis insectatum cum universum vulgus, affirmat: addit præterea, portenta monstraque plura, & e cælo signa ad id indicandum præcessisse, quæ singula Nicephorus refert (a): præcognitumque Mauritio, ab eo se occidendum esse, cujus nomen duabus hie litteris inchoatur P. H. cujus rei gratia Philippicus sororis ipsius maritus in suspicionem adductus est: sed divinitus per somnium certiorem de nomine interfectoris Mauritium esse redditum. Narrat cuncta verbis istis Cedrenus:

(a) Nic. l.18.c.38.

XV. Maur. male sibi conscios pœnas hic exoptavit.

Sic igitur eodem anno ultimo Mauritii Imp. ipse ad se reversus, recordatusque Deum nihil clam esse, cumque pro meritis cuique suis sive bona sive mala tribuere: tum quam graviter peccasset, quod captivos redimere noluit: expedient esse cogitavit, ut in hac vita temporaneas, & non in futura aternas pænas daret. Itaque libellos supplices scripsit ad omnes Patriarchas, & monachos in omnia monasteria, etiam Hierosolymam misit, at a Deo peterent, ut ipse de peccatis admissis in hac vita & non in futura pænas lueret. Quin & in Philippicum impegit sororis sua maritum, suspicatus ab eo cædem sibi parari, ex vaticinio quodam, quo significatum esset, ab PH. esse cavendum. Caterum Philipicus innocens juramentis modis omnibus apud eum se purgare non destitit. Mauritius autem, cum pro ipso ubique viri pii Dominum precarentur, quadam nocte in somnis ejusmodi visum vidit: nempe astare se ante Salvatoris imaginem in Palatii porta area collocatam, atque una simul multam turbam captivorum ipsum apud Dominum accusantium. Tum ipsum Judicem jubere Mauritium causam dicturum sisti. Sicque a satellitibus correptum, & in porphyretico umbilico ibi posito constitutum, ab eodem Jesu Christo Domino interrogatum fuisse, ubinam sibi pœnas rependi vellet, in hac scilicet vel futura vita & ipsum autem Mauritium ita respondisse: Domine benignissime, juste Judex, hic malo potius, quam in altera vita. Nec mora, statim jussum esse, ut cum uxore sua & liberis, totuque familia Phoca militi trucidandus daretur. Expergefactus, statim accubitorem suum misit, qui Philippicum ad se perduceret.

XVI. Philippicus in suspicionem adductus liberatur.

Cum autem vocari se nocte Philippicus cognovisset, qui jam antea se scisset in suspicionem apud Imperatorem adductum, de se actum putavit: quamobrem antequam ad ipsum Imperatorem accederet, sacram Eucharistia communionem accepit, & abiit, uxorem Gordiam nomine relinquens ejulantem sacco cinereque conspersam, dolorem immensum, quo angebatur præseferentem. Ut autem ad Imperatorem Philippicus venit, sese ad ejus pedes stratus advolvit. Sed Imperator, accubitore foras exire jusso, ipse ad Philippici pedes accidit, dicens: Ignosce mihi, frater, quas tibi innocenti calumnias tribui. Suspicabar quidem te mea vita insidias moliri, sed jam te innocentem cognovi. Hortor autem, ut dicas mihi, si quem Phocam militem in exercitu nosti. Novi, ait ille, quemdam, qui pridem ab exercitu missus, cum tua majestate jurgavit. Quarenti autem Mauritio, quo ille praditus esset ingenio: respondit, hominem esse timidum & crudelem. Tum Imperator: Si timidus est, inquit, homicida est. Narravitque Philippico insomnium. Subdit vero de comete, qui apparuit, gladii formam habente, qui quasi lingua cælestis quæ essent eventura prædiceret. Post hæc vero quid re-

PAGIUS

ista subtractione sui filii germanam cadem quasi adulterari atque corrumpi. Tyrannus Petro Mauricii germano cervices præcidit. Tollitur e medio etiam *Comentiolus*, qui Europæ Dux *fuerat*, aliique. Hæc Theophylactus.

VII. Phocas invadit Imperium.

Auctor Chronici Alexandrini, cujus tantum Fastos Baronius legerat, selecta quædam sub anno Mauricii XX. refert: *Sexto Julii quinta indictionis, Edicto proposito scriptum est reliqua parte anni usque ad Januarium nempe: Sexta indictione. Ita & secundo Consulatu ejusdem religiosissimi Principis nostri Novembri mense ejusdem indictionis, Phocas cum exercitu contra Mauricium seditionem movit & Mauricius Tiberius cum uxore Constantina & novem liberis, sex maribus nempe: Theodosio, Tiberio, Petro, Paulo, Justino, & Justiniano; & tribus virginibus, Anastasia, Theoctisto, & Cleopatra XXII. mensis Dii, qui Romanis est November, noctu, illucescente jam XXIII. die qui fuit feria sexta, fugit. Phocas autem XXIII. ejusdem mensis feria sexta a Cyriaco Patriarcha Constantinopolitano in ade veneranda S. Joannis, qua est in Hebdomo, inauguratus, XXV. die dicti mensis die Dominico ab Hebdomo per Auream, & Troadesias porticus, mediamque Urbem totam, usque ad Pa-*

ferret legatio ad sanctos viros missa, sic breviter narrat: *Postridie Magistrianus, quem ad hoc ablegaverat Mauritius venit a sanctis hoc responsum ferens: Probat Deus conversionem tuam, & animæ salutem concedit, teque totumque familiam tuam collocat inter electos, sed Imperii cum dedecore jacturam patieris. Quibus auditis, Mauritius Deo laudes & gratias dixit.*

XVII. Phocas Centurio creatur Imperator.

Inter hæc autem accidit ut Petrus germanus Imperatoris litteras ipsius jussu ad exercitum mitteret, quibus juberet, ut trajecto Istro, milites ibidem hiemarent. Quod cum audisset exercitus, commotus vehementer, seditionemque faciens, de novo creando Imperatore tumultuose agere inceperunt, quem audacem scirent esse militem Phocam Centurionem super scutum elevantes acclamant, salutantque Imperatorem. Ubi autem ista innotuere Petro, mox Byzantium veniens, certiorem de his reddit Imperatorem: qui jam adventare sentiens hostem navim conscendit cum liberis & uxore; sed tempestate repulsus vix periculum evasit, delatus ad sanctum Autonomum: eademque nocte podagræ dolores ipsum corripuere. Qui vero erant Constantinopoli contrariæ factionis Prasini, occurrentes Phocæ eumdem plurimum honoravere, persuaseruntque in Hebdomon venire. Inter hæc accidit peti a populo adversæ partis Theodosium filium Mauritii Imperatorem. Hic Mauritius adversatus. Timens sibi Germanus in Deiparæ, Cyri dictum, templum aufugit: quo jussus abstrahi a militibus, sed tutatus est eum populus. Sed hæc Theophanes pluribus.

XVIII.

At modo de promotione & unctione Phocæ historiam prosequamur. Cum se contulisset ad Septimum Phocas, facti sunt illi obviam Patriarcha Constantinopolitanus, necnon & senatores. Exegit vero ab eo Cyriacus Patriarcha ex more confessionem Catholicæ fidei, promissionemque, qua polliceretur juxta ritum, se Ecclesiam a dissensionibus conservaturum immunem. Quibus peractis, idem Phocas in ecclesia Sancti Joannis Baptistæ insignibus Imperatoriis decoratur; ex quo facto clades provenit Imperii, Biduo post Phocas curru Imperatorio advectus venit in Regiam. Quinta vero die Leontiam conjugem suam, corona ei imposita, Augustam nuncupavit.

Leontia Augusta creata.

XIX.

Cum autem ex more pristino in editione spectaculorum Phocas totus esset, & in Circo de loci prærogativa oborta contentio fuisset, populus tumultuatus Mauritium appellavit, quod nondum mortuus esset. Movit res inexpectata invidiam Imperatoris: qui mox excitatus, missis militibus ad Mauritium, eum ad portum Eutropii adduci jussit. Ubi ante oculos ejus jussi sunt necari quinque filii masculi. Ad quæ ille alta philosophia dixisse fertur illud Davidicum: *Justus es Domine & rectum judicium tuum*. Interea vero cum nutrix subtraxisset unum e nece, & pro illo filium suum offerret: id Mauritius fieri vetuit, infantemque suum prodidit, qui visus est, e vulneribus lac dare cum sanguine. Tandem vero ultimo loco Mauritius ipse occisus est, cum se casu superiorem in omnibus demonstrasset. Horum omnium abscissa capita de-

Mauritius cum filiis occiditur.

PAGIUS

latium, nemine resistente, sed cunctis applaudentibus curru vectus Constantinopolim ingressus est. Verum priora verba corrupta sunt; mense enim Julio currebat adhuc indictio V. eaque ante Septembrem mutari non potuit. Præterea certum est *Mauricium* semel Consulem processisse, quod & ipsemet Auctor Chronici Alexandrini ostendit, qui præsentem annum his characteribus notat: *Indict. V. Mauricii XX. post ejusdem Consul. XVIII.* Quod si Mauricius secundum Consulatum gessisset, Auctor Chronici Alexandrini loco verborum illorum scripsisset: *Indict. V. Mauricii XX. et secundo Consule solo.* Illum itaque locum depravatum esse, certissimum; quod tamen non animadvertit Ducangius in notis ad illud Chronicon, ubi eum sanum contendit, miraturque me in Dissertatione Hypatica hunc Mauricianum characterismum omisisse. [1]

Sub-

NOTÆ

[1] HUnc textum Chronici Alexandrini corruptum esse duplici conjectura Pagius arguit. Primo, quod Indictionem sextam hoc anno incœpisse censeat die VI. Julii. Secundo quod in hunc annum secundum Mauricii Consulatum conferat. Sed alia ex his conjecturis nonnisi ex depravata Textus versione processit. Ita enim habet Græcum ex nupera editione Veneta, Dufresnii pag. 301. Καὶ τῇ ς' τοῦ Ἰουλίου μηνὸς τῆς αὐτῆς ἰνδικτιῶνος... ἐγράφη τῷ λοιπῷ μέχρι χρόνου. τοῦ μέχρι ἀπιόντος Ἰανουαρίου τῆς ἕκτης ἰνδικτιῶνος, ἔτους. Καὶ ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ quæ sic probe vertit Dufresnius: *Sexto deinde Julii mensis die ejusdem V. Indictionis proposito edicto scriptum est reliqua parte anni, nempe usque ad Januarium VI. Indictionis, sic: Et Consulatu ejusdem piissimi Domini nostri.* Non ergo ait Chronici Author Indictionem VI. a die illa Junii mensis cœpisse; sed asserit secundum Mauricii Consulatum a die illa usque ad Januarium VI. Indictionis in Actis publicis consignatum fuisse. Quoad secundam vero non est cur antiquus & coevus Author ex eo quod rem nobis ignotam & inexploratam ferat, continuo interpolatus censeatur. Profecto nec de Justini altero Consulatu, quidquam aliquid hucusque cognitum, seu a Veteribus adnotatum fuit; quem tamen nemo post ea quæ nos ad A. 565. n. adnotavimus negaverit. Forte Mauricius secundum solemnem Consulatum hoc anno solemni ritu & in curuli sella procedendo gessit. Quem tamen secundum Consulatum in exordio anni Author Chronici non adnotavit, eo quod medio elapso anno Consulatum suscepturum instare comperit. MANSI

delata in campum juxta tribunal, ad fœtorem usque ibidem permanserunt, donec Phocas licentiam ea auferendi atque sepulturæ mandandi concessit, quæ una cum corporibus delata sunt ad sepulcrum S. Mamantis. Defuit autem liberorum Mauritii internecioni Theodosius abiegatus a parte ad petendam auxilium a Cosrhoe Persarum Rege: sed quomodo interceptus, & neci postea ipse etiam traditus sit, dicemus anno sequenti, quo contigit. De nece quoque conjugis & filiarum virginum suo item loco dicturi sumus. Habet hæc eadem de interitu Mauritii Theophanes totidem ferme (a) verbis, sed paulo copiosius explicat: ubi subditur, interfectum post hæc fuisse Petrum Mauritii fratrem, & alios proceres multos. Philippicum vero cognatum Imperatoris attonsum capite, sacerdotio initiatum, sectatum vitam quietam, tradit Cedrenus, eum videlicet jugalis ejus idem, vitæ genus arripuisset.

(a) Miscel. l.17.

XX. Alexandriæ eodem die cognita mors Mauritii.

Quomodo autem hæc quæ Constantinopoli gesta sunt, dæmones Alexandriæ nunciaverint a Theophane ita narratur: *Interea Calligraphus quidam Alexandriæ venerabilis vir, ex matutina vigilia domum vadens, media nocte videt statuas ex metallo æris abstractas, & voce grandi dicentes, interemptum Mauritium & filios ipsius, atque omnes casus, qui apud Byzantium fuerunt gesti. Mane vero facto, pergens, hæc Augustali retulit, qui præcepit ei, nulli hæc manifesta facere; scribensque diem præstolabatur exitum. Die vero nona prætereunte, ecce nuncius venit, indicans Mauritii interemptionem. Tunc Augustalis dæmonum vaticinium publicavit.* Hæc ibi. Qui autem præter Mauritium & filios interempti fuerint, Nicephorus ea quæ sunt dicta prolixius prosecutus, ita recenset (b): *Proinde Petrum Mauritii fratrem* tyrannus *ferro necat. Occiditur præterea, de quo sæpe facta est mentio, dux Commentiolus, item Georgius Philippici filius, Præsentinus, etiam, cui rursus & consilia sua Petrus crediderat: postremo vero & Theodosius Mauritii successor, ex itinere (ut dictum est) retractus.* Sed de ipso agetur anno sequenti.

(b) Nicep. l.18. c.41.

XXI. De annis Imperii Mauritii.

His enarratis, jam superest, tantum, ut annos, quibus Mauritius imperavit, ad calculos revocemus. Accidit namque, ut unus errans, idem & reliquos rem absque exacta consideratione prætergredientes, in errorem eumdem secum ferret. Hæc dixerim, quod penes Græcos vel alios ferme omnes una videtur esse communis assertio de tempore quo Mauritius imperavit, nimirum ipsum ad annum vigesimum pervenisse: istud quidem expressum invenies apud Theophanem, Cedrenum, Nicephorum, (c) qui & ejus ætati tribuit annos sexagintatres, idemque Zonaras habet, hoc ipsum Beda, & alii. Sed antequam alios corrigamus, ea primum menda, quæ volvendo cusos hactenus tomi hujus ternionës reperimus de inchoatis vel absolutis Mauritii Imp. annis expurgemus: ut hac una animadversione corrigas omnes errores illapsos, ut singulos in annis singulis positos ejus annos semper inchoatos intelligas, non absolutos. His emendatis, exactam jam Mauritii Imperii temporis rationem ineamus.

(c) Ibidem c.40. in fin.

Jam superius ex scriptoribus qui eodem tempore vixerunt, ostendimus creatum Mauritium anno Redemptoris quingentesimooctogesimosexto; idque tam Græci quam Latini auctores testantur, qui eodem vivebant tempore: quo etiam anno Tiberium prædecessorem Mauritii mortuum tradunt, quarto Idus Augusti: a quo tempore si incipias numerare annos Mauritii usque ad præsentem annum, quo testificatione publicorum Actorum & aliorum constat mense Novembri Indictionis sextæ occisum Mauritium, & subrogatum Phocam; utique reperiet ipsum nonnisi annos sexdecim ac menses tres & aliquot dies imperasse.

PAGIUS XIII. Crudelitas Phocæ in Mauricium ejusque filios.

Subdit Auctor Chronici Alexandrini: *Comprehensus vero Mauricius Tiberius cum uxore & octo liberis in æde S. Autonomi juxta Prænetum, & XXVII. die ejusdem mensis, feria tertia, occiditur ad Chalcedonem ipse Mauricius Tiberius ac Petrus, Justinus & Justinianus, & Petrus Mauricii germanus Curopalata captus & ipse. Interfecti sunt in Diadromo ad Acritam Constantinus Lardis ex Præfecto factus Prætorio Logotheta & curator Ormisdi, filius præterea Mauricii Theodosius, & Comentiolus Patricius, & militiæ Præfectus cæsus est trans Urbem ad S. Cononis propter mare. Et corpus ipsius a canibus devoratum est. A XXV. ejusdem mensis in reliquam anni partem, usque ad Januarium nempe, præsentis Indictionis VI. perscriptum est in publicis Imperii causis: PHOCÆ ANNO PRIMO.*

IX. Ad num. XXI. & seq. *Mauricium* die XIV. mensis Augusti anni DLXXXII. *Tiberio Constantino* successisse, & exeunte mense Novembri hujus Christi anni trucidatum esse, ideoque & imperasse annos viginti, menses tres, dies aliquot in posterum vocari non potest in controversiam, solutis jam omnibus difficultatibus, quæ nostra etiam ætate viros doctissimos in errorem traxerunt. Baronius, qui anno DLXXXVI. ejus initium collocarat, eique hoc anno Imperii annos XVI. tantum assignarat, in Appendice ad Tomum XII. ad annum DLXXXVI. & in editione Coloniensi ad eumdem annum Tomo VII. Evagrium errasse in recensendis annis Justini, Tiberii & Mauricii agnovit, licet verius dixisset Evagrii textum a librariis depravatum fuisse, ut suo loco ostendi; uno tamen anno adhuc erravit Baronius, cum Mauricii Imperium anno DLXXXIII. illigandum esse docoerit. Verum quidem est, Zonaram, Cedrenum, aliosque passim ei annos viginti tribuere; sed Histo-

Mauricius annum XXI. Imperii inchoavit.

XXII. Sed quoniam apud S. Gregorium & Bedam in publicis monumentis depravatum interdum invenies numerum Indictionum & discrepare ab aliis annis aliter consignatis: provocamus lectorem ad Evagrium (*a*) rationem temporum non obiter & oscitanter afferentem, sed summa (ut profitetur) industria & diligentia statuentem, qui cum suæ ætatis tempora quam studiosissime recensere se profiteatur, erit ipse nobis instar omnium aliter sentientium. Repetenda sunt ergo hic verba ipsius ita dicentis: *Ut autem ordinem temporum accuratissime complectamur, intelligendum est, Justinum Juniorem per se solum ad annos duodecim & menses decem cum dimidio regnasse, atque una cum Tiberio ad annos tres & undecim menses, totumque tempus regni sui annos sexdecim & menses novem cum dimidio complexum esse. Regnavit autem Tiberius per se solum annos quatuor, cum Justino autem tres, & menses undecim.* Sunt hæc Evagrii verba, canonque firmissimus temporis constitutus.

(*a*) Evag. l. 5. c. 13.

XXIII. Sic igitur dum numerat ab obitu Justiniani Imp. cui Justinus successit: cum constet Justinianum (*b*) Idibus Novembris diem obiisse anno Domini quingentesimo sexagesimoquinto, atque teste eodem Evagrio (*c*) imperasse annos trigintaocto & menses octo, sicque obiisse anno Redemptoris, quingentesimo sexagesimoquinto: his si addas annos decem & septem minus mense uno cum dimidio, quibus imperavit Justinus, pervenies ad annum Domini quingentesimum octogesimumsecundum. His jungas quatuor, quibus solum regnasse Tiberium idem Evagrius tradit; pevenies ad annum Domini quingentesimum octogesimumsextum: a quo tempore incipe numerare annos Mauritii usque ad præsentem annum; utique non amplius quam annos sexdecim & tres menses (ut superius dictum est) reperies. Hæc dicta sunto ad rectam annorum Imperii Mauritii rationem, auctore Evagrio omnia ob oculos habente, & annos Imperatoris ad exactissimam temporis rationem revocante: quibus reliquos corrigas omnes & emendes, nisi auctores numero potius quam veritate pollentes sequendos existimes.

(*b*) Ex Corippi carm. dit. sup.
(*c*) Evagr. l. 4. c. ult.

XXIV. Porro scito calumniam fuisse, quam adversa populi pars intulit (*d*) in Mauritium, quod Marcionis hæresis sectator esset: siquidem superius vidimus ejusdem fidem Catholicam non solum receptam, sed prædicatam sæpe a sancto Gregorio Romano Pontifice (*e*), cujus de his sententia vera certaque haberi debet, non inconstantis vulgi & perciti furore jactata convicia. Quæ vero laude digna de Mauritio Nicephorus ad finem habeat (*f*), accipe: ait enim: *Mauritius Imp. summopere viros eloquentia insignes coluit: liberalis etiam erga eos, qui pulcherrimis optimisque disciplinis præclaram operam navassent. Celebria quoque opera in Romani Imperii ditione construxit: quorum est unum sanctorum Quadraginta martyrum ecclesiæ, quam Tiberius antea ædificare aggressus fuerat. Sacram quoque Apostoli Pauli ædem Tarsi Ciliciæ eumdem construxisse ferunt. Fertur & illud quoque de eo, quod tertiam partem pensionum vectigalium subditis suis remiserit, quodque liberaliter Byzantiis triginta talenta donaverit, ut aquæductuum meatus renovarent. Item præclarum illud stemma & ornamentum, quod ei Sophia Augusta socrus & conjux Constantina ambitiose admodum & magnifice elaborarant, cum id ne semel quidem gestasset, maximo Dei templo intulit, & divinæ mensæ consecratum, aurea catella suspendit: quod ipsum ornamentum usque ad expugnationem urbis duravit.* Hæc Nicephorus.

(*d*) Nicep. l. 18. c. 39.
(*e*) Greg. l. 9. ep. 40. Ind. 4.
(*f*) Nicep. l. 18. c. 42.
Quæ de Mauritio laudentur probe facta.

XXV. Verum cur ad extrema hæc omnium calamitatum Mauritius tandem prolapsus inciderit ut intelligas, superiores ejus gressus non recto tramite fixos memoria repete, quæ scilicet quantave adversus libertatem Ecclesiasticam sanxerit, quæve in sanctissimum Patrem Gregorium perpetrarit: ut plane illam visus sit subiisse

PAGIUS storici illi annos completos, ut fere fit, tantum numerant. Qui enim annos non integros in summam contulere, uti Beda lib. 5. cap. 23. & Paulus de gestis Longobard. lib. 4. cap. 27. tradunt, eum Imperium *uno & viginti annis tenuisse*. Ducangius in Familiis Augustis Byzantinis cap. 9. refert Nummum Mauricii Augusti in postica inscriptum: ANNO XX. aliumque in quo legitur, ANNO XX. infra, THEUP. id est, *Thessalonica urbe percussus*.

X. Ad num. XXIII. & seq. Virtutes & vitia Mauricii Imperatoris non tacuit Theophylactus Simocatta in sua Historia, quam publicavit extremis Heraclii Augusti temporibus. Libro enim 8. cap. 12. loquitur de morte *Chosrois* Persarum Regis, quæ contigit anno DCXXVIII. Non itaque ante illum Christi annum Historiam suam scripsit Theophylactus, qui in Dialogo, quem eidem præfixit, dicit a *Mauricii* morte & a tempore quo *Tyrannus Calydonius* ita Phocam vocat, Imperator declaratus est, Historiam fuisse quasi mortuam, nec quandiu ipse imperavit, in Aula Cæsarea fuisse locum Philosophiæ. *Theophylactus* in Prologo prioris partis Quæstionum Physicarum, se in Græcia natum, & *Locros* patriam habuisse tradit. Se Christianum fuisse posterioris partis earumdem Quæstionum Prologo indicat, sicuti in Historia lib. 8. cap. 4. & seq. sed clarius lib. 8. cap. 13. ut ex verbis ejus anno sequenti num. II. referendis patebit. Ad dignitates publicas evectus est, ut ex ejus Scriptis eruit Hankius libro de Byzantinarum rerum Scriptoribus parte 1. cap. 9. ubi plura tam de eo, quam de illius Scri-

Theophylactus Heraclio imperante Historiam Mauritianam scripsit.

se quodammodo pœnam, quæ in sacris Proverbiis reperitur ita esse sancita (a): *Oculum, qui subsannat patrem, effodiant eum corvi de torrentibus, & comedant eum filii aquilæ.* Passus namque & hanc ignominiam esset, secto capite usque ad putredinem in foro exposito, nisi vallatum semper fuisset a spectantibus & admirantibus populis. Hæc de his satis.

Sex-

(a) Prov. 30.

PAGIUS Scriptis. Historiæ ejus libri a Jacobo Pontano e Græco in Latinum versi inserti sunt Corpori Historicorum Byzantinorum typis Regiis edito, & Oudinus in supplemento de Script. Ecclesiast. pag. 157. ejus Scripta recenset, indicatque quibus in locis, quibusve annis typis mandata fuerint.

Inventio corporis S. Victoris Martyris, de quo anno DCVIII.

JESU CHRISTI ANNUS	GREGORII PAP. ANNUS	PHOCÆ IMP. ANNUS
603.	14.	1.

I. *Phocas Romæ acclamatus Imperatur.*

SExcenteſimus atque tertius numeratur annus ſextæ Indictionis, quo inchoatur Gregorii Papæ decimuſquartus, & Phocæ Imperatoris primus, cum & Romæ idem acclamatus eſt Imperator menſe Aprili: non enim ante illud tempus allatæ ſunt Romam regnantium Auguſtorum imagines, de quibus hæc apud Gregorium in exordio undecimi libri: *Venit autem icona ſupraſcriptorum Phocæ & Leontiæ Auguſtorum Romam ſeptimo Kalendas Maii, & acclamatum eſt eis in Lateranis in baſilica Julii ab omni clero vel Senatu: Exaudi Chriſte: Phocæ Auguſto & Leontiæ Auguſtæ vita. Tunc juſſit ipſam iconem dominus beatiſſimus & Apoſtolicus Gregorius Papa reponi in oratorio S. Cæſarii martyris intra Palatium.* Hæc ibi ex Actis publicis.

Quod audis de Imaginibus Auguſtorum Romam allatis: alias ſæpe diximus, eas mitti ſolitas ab Imperatoribus in diverſas provincias Imperio Romano ſubjectas, & ad Principis amicos, eaſdemque dici conſueviſſe Laurata, quaſi Laureata. Eſt de his ampla mentio in epiſtola Gregorii Papæ Secundi ad Leonem Iſauricum Imperatorem, de qua ſuo loco inferius. His veluti Imperatori præſenti debitus honoris cultus deferri conſuevit ab omnibus; & in eas peccans, majeſtatis reus efficiebatur, ut ſuperius dictum eſt in Conſtantino Magno, cum ejus imaginem quidam Ægyptii lapidibus appetiiſſent. Eſt de veneratione imaginum Principum frequens mentio apud poſteriorem Nicænam Synodum, & Damaſcenum, vel alios, qui ſcripſerunt de veneratione ſacrarum imaginum.

II. Quod autem poſtquam iiſdem Auguſtorum imaginibus Romam miſſis, in baſilica Julii in Lateranis debitæ ſunt a clero atque populo acclamationes exhibitæ, juſſerit ſanctus Gregorius reponi eas in oratorio ſancti Cæſarii martyris intra Palatium: non putes locum illum fuiſſe, in Palatino, vel Palatio Lateranenſi, quod Patriarchium dicebatur; ſed eccleſiam illam (quæ aliquando Diaconia, poſtea vero Titulus fuit) poſitam in viæ Appiæ divortio a Latina, haud procul a Titulo S. Sixti. Ædes enim perampl æ illic erant ſive ſui Pontificis, ſive Imperatoris, cum Romæ eſſe contingeret, inſervientes, quæ Sacrum Palatium dicebantur, ut teſtatur Anaſtaſius in Sergio Papa, quem illic eligi contigit adverſus altercantes inter ſe ſchiſmaticos. Perſeveravit eadem eccleſia antiqua nobilitate celebris uſque ad tempora noſtra eodem nomine Tituli ſancti Cæſarii in Palatio, ut complura publica monumenta docent, atque noviſſime Acta ſacroſancti Concilii Tridentini, quibus ſubſcriptus legitur Chriſtophorus Cardinalis Madrucius Tridentinus, presbyter Tituli ſancti Cæſarii in Palatio. Porro eamdem ipſam nimia vetuſtate collapſam, penituſque inacceſſam atque deſertam, ob idque e numero Titulorum expunctam a Sixto V. Pontifice, Clemens Papa VIII. Eccleſiaſticarum antiquitatum tenaciſſimus cuſtos & conſervator ipſam reſtituturus in Titulum, in veterem formam extruendam atque exornandam curavit

De titulo S. Cæſarii in palatio.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hiſpan. DCXLI. A. C. 603.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6096.

☉ 24. F. ☽ 15. P. 7. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 603.

GREGORII PAPÆ 14.

PHOCÆ IMP. 2.

I. HIC annus iſta formula notatus eſt: *Phoca Aug. anno primo*, uti de Juſtino Juniore diximus. Verum quidem eſt, in Chronico Alexandrino hoc anno legi: *Indict. VI. Phoca Aug. ſolo Conſule.* [1] Sed locum iſtum corruptum eſſe ex ſeq. ultimis Phocæ annis ab ipſomet Auctore Chronici Alexandrini recte diſpoſitis manifeſte patebit. *Phocas* itaque hoc anno Conſul tantum deſignatus eſt. Theophanes enim anno Incarnat. DXCVI. Kal. Septemb. hujus Chriſti anni inchoato, inquit: *Hoc anno menſis Decembris die ſeptimo Indictione ſeptima ad ſolitas Feſtorum ſolemnitates, ſparſis in populum pro Conſulum more nummis proceſſit.*

Phocas Conſul deſignatur.

NOTÆ [1] HOs Phocæ Conſulatus ſic reformandos cenſeo, ex regula anno 565. 2. a me ſtabilita. Anno 602. exeunte, ac initio anno 603. Phocas Conſulatum minus ſolemnem cum Imperio habuit. Ideo in Chronico Alexandrino annus iſte 603. recte notatur: *Phoca Aug. ſolo Coſ.* Anno vero 604. Phocas Conſulatum ſolemnem a Kalendis Januarii geſſit; qui proinde annus duplici formula notari potuit, nempe *poſt Conſulatus* (Conſulatus prioris) *annus primus*; quod ab Authore Chronici præſtitum eſt; & *annus Conſulatus Phocæ* (Conſulatus nempe ſecundi & ſolemnis) prout in Faſtis expreſſus eſt. Denique anno 605. & deinceps poſtconſulatus a ſecundo Conſulatu ducti numerari cæpti ſunt. MANSI

ravit: quo etiam nomine illi potissimum ei bene precantur, qui antiquam loci nobilitatem non ignorant. At de oratorio S. Cæsarii hæc obiter dicta satis. Jam rerum gestarum seriem prosequamur.

III. Præstitit & Phocas haud dubium, quod reliqui omnes Augusti (ut sæpe superius est demonstratum) præstare consuerunt, simulac electi essent Imperatores: nimirum, ut fidei suæ professionem Catholicam mitterent ad Romanum Pontificem, quo in universa Catholica Ecclesia nomen Catholicum communionemque consequerentur. Non omisisse ipsum quæ usitatæ solemnitatis essent, qui religiosos alios ritus in sua consecratione implesse voluit, par est credere. Porro sanctus Gregorius simulac accepisset de ejus evectione in Imperium nuncium, litteras ad ipsum dedit: extant ipsæ, quibus intueri per transennam possis, quam deploratissimus esset status Romani Imperii sub Mauritio: sic enim se habet epistola (a) ad eumdata de adepto Imperio gratulatoria, ut moris erat:

(a) Greg. l. 11. ep. 38. Ind. 6. edit. Rom.

(b) Dan. 2.

(c) Dan. 4.

Epistola S. Gregorii ad Phocam.

Gloria in excelsis Deo, qui juxta quod scriptum est (b), mutat tempora, & transfert regna: & qui hoc cunctis innotuit, quod per prophetam suum (c) loqui dignatus est, dicens: Quia dominatur Excelsus in regno hominum, & cui voluerit ipse dat illud. In omnipotentis quippe Dei incomprehensibili dispensatione alternatim vitæ mortalis sunt moderamina: & aliquando cum injustorum multorum peccata refrænanda sunt, unus erigitur, per cujus duritiam tribulationis jugo subjectorum colla deprimantur: quod in nostra diutius afflictione probavimus. Aliquando vero, cum misericors Deus mœrentium multorum corda sua decrevit consolatione refovere, unum ad regiminis culmen provehit, per cujus misericordiæ viscera in cunctorum mentibus exultationis suæ gratiam infundit. De qua exultationis abundantia roborari nos citius credimus, qui benignitatem vestræ pietatis ad Imperiale fastigium pervenisse gaudemus. Lætentur cœli, & exultet terra, & de vestris benignis actibus universæ Reipublicæ populus nunc usque vehementer afflictus hilarescat. Comprimantur jugo dominationis vestræ superbæ mentes hostium. Releventur vestra misericordia contriti ac depressi animi subjectorum. Virtus cœlestis gratiæ inimicis terribiles vos faciat, pietas subditis benignos.

IV. Mala quæ sub Mauritio vigebant.

Quiescat felicissimis temporibus vestris universa Respublica, prolata sub causarum imagine præda pacis. Cessent testamentorum insidiæ, donationum gratiæ violenter exactæ. Redeat cunctis in rebus propriis secura possessio, ut sine timore habere se gaudeant, quæ non sunt eis fraudibus acquisita. Reformetur in singulis sub jugo Imperii vestri libertas sua. Hoc namque inter Reges Gentium & Reipublicæ Imperatores distat, quod Reges Gentium domini servorum sunt, Imperatores vero Reipub. domini liberorum. Sed melius hoc orando, quam suggerendo dicimus. Omnipotens Deus in cuncta cogitatione & opere cor vestræ pietatis suæ gratiæ manu teneat; & quæque juste, quæque clementer agenda sunt, inhabitator vestri pectoris Spiritus sanctus benigne disponat: ut de temporali regno vestra clementia post multorum annorum curricula ad cœlestia regna pertingat. Hæc Gregorius primum ad Phocam. Accidit vero, ut post hæc ab ipso Phoca receperit Gregorius litteras, quibus, persolutis quæ solerent reliqui Imperatores officiis, questus est ipse novus Imperator cum sancto Gregorio, quod nullum invenerit Constantinopoli ex more residere sanctæ Romanæ Ecclesiæ Apocrisarium. Accidit enim (ut anno superiori dictum est) obiisse eum, qui in eadem muneris functione post Sabinianum missus fuerat Anatolius, cui necdum suffectus quisquam erat. Ad hæc respondens Gregorius, se excusat ob temporis iniquitatem, cujus causa nullus inventus esset, qui ejusmodi provinciam subire vellet: adeo enim iniqua fuerant & Romanæ Ecclesiæ molesta illa extrema tempora Mauritii Imperatoris, Deo amplius non ferenda. Referibens ergo Gregorius, simul etiam de miserando statu Romanæ Ecclesiæ eundem certiorem reddit. Litteræ vero ipsæ sic se habent (d):

(d) Greg. l. 11. ep. 45. Ind. 2. edit. Rom.

V. Posteriores litteræ Gregorii ad Phocam.

Considerare cum gaudiis & magnis actionibus gratiarum libet, quantas omnipotenti Domino laudes debemus, quod remoto jugo tristitiæ, ad libertatis tempora sub Imperialis benignitatis vestræ pietate pervenimus. Nam quod permanere in Palatio juxta antiquam consuetudinem Apostolicæ sedis diaconum vestra serenitas non invenit, non hoc meæ negligentiæ, sed gravissimæ necessitatis fuit: quia dum ministri omnes hujus nostræ Ecclesiæ contrita asperaque tempora cum formidine declinarent atque refugerent, nulli eorum poterat imponi, ut ad urbem regiam in Palatio permansurus accederet. Sed postquam vestram clementiam, omnipotentis Dei gratia disponente, ad culmen Imperii pervenisse cognoverunt: ipsi quoque suadente lætitia, ad vestra vestigia venire festinant, qui prius illuc accedere valde timuerant. Sed quia eorum quidam ita senectute sunt debiles, ut laborem ferre vix possint, quidam Ecclesiasticis curis vehementer implicantur: & lator præsentium, qui primus omnium Defensor fuit, bene mihi ex longa assiduitate compertus est vita, fide ac moribus approbatus: hunc aptum pietatis vestræ vestigiis judicavi. Unde eumdem, auctore Deo, diaco-

Bonifacius Apocrisarius mittitur Constantinop.

conum feci, & sub celeritate transmittere studui, qui cuncta, quæ in his partibus aguntur, invento opportuno tempore, valeat clementiæ vestræ suggerere. Propter quod rogo, ut serenitas vestra pias aures inclinare dignetur: ut tanto nobis valeat celerius misereri, quanto afflictionem nostram verius ex ejus relatione cognoverit.

Qualiter enim quotidianis gladiis & quantis Longobardorum incursionibus ecce jam per trigintaquinque annorum longitudinem premimur, nullis explere vocibus suggestionis valemus. Sed in omnipotenti Domino confidimus, qui quæ cœpit consolationis suæ nobis bona perficiet: & qui suscitavit in Republica pios dominos, etiam extinguet crudeles inimicos. Sancta itaque Trinitas vitam vestram per tempora longa custodiat, ut de bono vestræ pietatis, quod tarde suscepimus, diutius gaudeamus. Hactenus ad Phocam Augustum Gregorius. Porro hic qui missus est ex Defensore diaconus Apocrisarius, Bonifacius fuit, ut apparet ex epistola data ad Cyriacum Constantinopolitanum Episcopum: & eum puto Bonifacium, qui secundus post Gregorium successit Romanus Pontifex. Sed & ad Leontiam Imperatricem aliam tunc epistolam dedit Gregorius his verbis conscriptam (a):

(a) Greg. l. 11. ep. 46. Ind. 6. edit. Rom.

VI. Greg. litteræ ad Leontiam August.

Quæ lingua loqui, quis animus cogitare sufficiat, quanta de serenitate vestri imperii omnipotenti Deo gratias debemus, quod tam dura longi temporis pondera cervicibus nostris amota sunt, & Imperialis culminis leve jugum subiit, quod libeat portare subjectis? Reddatur ergo Creatori omnium ab hymnidicis Angelorum choris gloria in cælo; persolvatur ab hominibus gratiarum actio in terra: quia universa Respublica, quæ multa mœroris pertulit vulnera, jam nunc consolationis vestræ invenit fomenta. Unde nobis necesse est omnipotentis Dei misericordiam enixius exorare, ut cor vestræ pietatis sua semper dextera teneat, ejusque cogitationes cælestis gratia ope dispenset: quatenus tranquillitas vestra tanto rectius valeat sibi servientes regere, quanto dominatori omnium noverit verius deservire. In amore Catholicæ fidei faciat defensores suos, quos fecit ex benigno opere Imperatores nostros. Infundat in vestris mentibus zelum simul & mansuetudinem: ut semper pio fervore valeatis & quicquid in Deo exceditur, non inultum relinquere, & si quid in vobis delinquitur parcendo tolerare. Det vobis in vestra pietate Pulcheriæ Augustæ clementiam, quæ pro zelo Catholicæ fidei in sancta Synodo Helena nova vocata est.

VII.

Omnipotentis Dei misericordia largiora vobis cum piissimo domino spatia vivendi concedat: ut quo vestra longius vita extenditur, subjectorum omnium consolatio validius confirmetur. Rogare forsitan debui, ut Ecclesiam beati Petri Apostoli, quæ nunc usque gravibus insidiis laboravit, haberet vestra tranquillitas specialiter commendatam. Sed quia scio quia omnipotentem Deum diligitis, non debeo petere quod sponte ex benignitate vestræ pietatis exhibetis. Quanto enim plus timetis Conditorem omnium, tanto amplius ejus potestis Ecclesiam amare, cui dictum est (b): Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam: & cui dicitur: Tibi dabo claves regni cælorum: & quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælo: & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in cælo. Unde nobis dubium non est, quem forti amore ad eum vos stringitis, per quem solvi ab omnibus peccatorum nexibus desideratis. Ipse ergo sit vestri custos Imperii, sit vobis protector in terra, sit pro vobis intercessor in cælo: ut per hoc quod relevatis duris ponderibus in vestro Imperio subjectos gaudere facitis, post multa annorum tempora in cælesti regno gaudeatis. Hucusque ad Leontiam. Sane quidem (ut accidere solet, cum novi Principes regnare incipiunt) spes haud mediocris de Phoca Imperatore concepta erat, & meliora futura tempora sperabantur, eo quod una cum Mauritio, vel extincti, vel ejecti essent, qui provincialium sanguinem suxerant magistratus illi, qui & durissima tyrannide (ut vidimus) universos oppresserant.

(b) Matt. 16.

VIII.

Cum ergo Apocrisarium Gregorius Constantinopolim mitteret Bonifacium, eidem etiam ad Cyriacum Constantinopolitanum Episcopum litteras dedit, easdemque pacis conciliatrices: etenim illis ipsum hortata-

PAGIUS II. *Mauricius avaritia vitio laboravit.*

A num. VII. ad XIV. Theophylactus lib. 8. cap. 13. ait, *Prædicatur Mauricius eloquentiæ fuisse rapidissimus, quique in artibus liberalibus desudassent, eos honoribus insignibus cumulasse. Ædificasse item Tarsi templum Pauli Cilicis, qui toto pene Orbe salutariter Evangelium Christi Jesu Unigeniti Filii Dei disseminavit. Insuper tertiam partem vectigalium subditis remisisse, & Byzantiis ad aquæductus renovandos triginta talenta donavisse.* Quibus ea verbis liquet primo, Theophylactum Christianum fuisse. Secundo, Mauricium subditos tributis non oppressisse. Illum tamen avaritiæ vitio laborasse, imo & sordidum fuisse dicit Zonaras, offerens ipsum milites *a Chagano* captos redimere noluisse, *partim ex tenacitate, partim militum odio*; Addit Zonaras, Mauricii avaritiam militibus defectionis occasionem præbuisse, cum *Petro* fratri suo jussit, ut Istro cum copiis trajecto, inde commeatum peteret; *Id consilium*, inquit Zo-

(a) Greg. l. 11. ep. 47. Ind. 6. edit. Rom.

Ultimæ Gregorii ad Cyriacum litteræ.

(b) Jo. 14.

tatus est concordiam in Ecclesia custodire in spiriru humilitatis. Litteræ autem sic se babent (a):

Quanta sit pacis virtus carissime frater ex voce Dominica dilsgentius intuenter, quæ ait (b): Pacem meam relinquo vobis, pacem meam do vobis: ita in ejus nos decet dilectione persistere, ut locum præbere discordiæ nullo modo debeamus. Sed quia in radice ipsius aliter vivere non valemus, nisi mente & actu humilitatem, quam ipse auctor pacis docuit, teneamus: cum ea charitate, qua dignum est, suademus, ut profanam elationem, quæ animabus semper adversa est, cordis pede calcantes, perversi superbique vocabuli scandalum Ecclesiæ auferre de medio festinetis: ne a pacis nostræ societate divisi inveniri possitis; sed unus in nobis spiritus, una mens, una charitas, una in Christo, qui sua membra esse nos voluit, sit compago concordiæ. Nam quam durum, quam indecens, quam crudele, quamque a sacerdotali proposito sit extraneum, pacem illum, quam aliis prædicat, non habere, sanctitas vestra consideret, & suos de superbia fratres scandalizare abstineat. Sed hæc magis studeat, ut vana aut superflua elationis auctorem, humilitatis queat ense prosternere: quatenus ex ejusmodi victoria suum vos habitaculum sancti Spiritus gratia sibi vendicet, & aperte impleatur in vobis quod scriptum est (c): Templum Dei sanctum est, quod estis vos. Præsentium vero portitorem dilectissimum communem filium Bonifacium diaconum vobis in omnibus commendamus, ut quocumque necesse fuerit, solatia vestra (sicut decet) inveniat sanctitatis. Hæc Gregorius in causa admodum deplorata: dum licet minime se audiri ferme certo compertum haberet, tamen noluit deesse officio neque desperare penitus de hominis salute; quod suos monuerit Apostolos Dominus, dicens (d): *Nonne duodecim sunt horæ diei?* Quasi significaret, nullius esse desperandam salutem, cum homo sui natura mobilis ad singula omnino momenta & interdum in melius mutari possit.

(c) Cor. 6.

(d) Jo. 11.

IX. Jam vero prosequentes missum a Gregorio Apocrisarium, quæ agerentur Constantinopoli & in reliqua parte Orientalis Imperii, videamus, ad ipsum Gregorium postmodum reversuri. Atque in primis quam diversus ac pene contrarius extiterit Phocas ab ea quam de ipso spem conceperat sanctus Gregorius, atque ad ipsum scripserat, a Cedreno audiamos primum ejus formam ita describente: *Statura*, inquit, *fuit mediocri, deformis, terribilis aspectu, rubente capillo, superciliis coeuntibus, mento raso, cicatrice in mala notatus, quæ ipso irascente denigrabatur: vinosus, mulierosus, sanguinarius, rigidus, in dicendo ferox, a miseratione alienus, moribus ferus, hæreticus. Uxor ejus Leontia iisdem fuit moribus imbuta.* At quod hæreticus dicatur Phocas calumniose id passus videtur. Verum tum ea ejus sæviente tyrannide, tum ex aliunde emergentibus malis fuisse tempora ejus Imperii infelicissima, idem auctor tradit his verbis: *Illius ætate omne genus malorum in Romanum Imperium exundaverat: nam & hominum & bestiarum mortua est immensa multitudo, & terra fruges negante, tam fames tam gravissima pestes obortæ sunt, biemesque fuerant adeo sævæ, ut congelaverit mare, ac pisces perierint.* Refert idem hoc anno, quod cum circensi libertate populus Phocam dicteriis exagitasset, ab eodem dira passus sit, occisis aliis, aliis membris mutilatis.

Quali aspectu & moribus Phocas Aug.

X. Sed audi miserandam necem Theodosii filii Mauritii, quem ad Cosrhoem legatum a patre ad petendum auxilium missum diximus, ob idque non necatum cum reliquis, sed postea, cum hoc anno summa diligentia Phocæ captus esset. *Fama obtinet* (inquit Cedrenus e) *Theodosium Mauritii filium ad Cosrhoem legatum, missis a Phoca ministris, Nicææ captum, jussum necari, cum ad locum, cui nomen est Leucactæ pervenisset. Theodosium porro petiisse, ut priusquam necaretur, divinis impertiri posset mysteriis. Quod postquam impetravit, actis Deo gratiis, lapidem a terra sustulisse, eoque ter pectus suum percussisse, ita orantem: Domine Jesu Christe, tu scis me nulli hominum injuriam fecisse: nunc autem mihi evenit ut tua jubet potentia. His dictis, caput ei fuit amputatum.* Hæc de nece honestissimi juvenis jam in sortem Imperii a patre ante delecti. Verum ista de Theodosio neque tunc temporis ita credita, sed alium in ejus locum ad necem suppositum, jactatum fuit: onde & factum est, ut novæ fabricarentur contra Imperatorem insidiæ, de qoibus suo loco dicendum inferius.

Theodosius Mauritii filius ad necem petitus.

(e) Cedren. Annal. an. 1. Phoc. Imp.

PAGIUS Zonaras, *ab avaritia est profectum, ut legionibus latrociniis se sustentantibus, militaria stipendia lucraretur.* Quod consilium *Mauricii* avaritiæ attribuunt etiam Theophylactus lib. 8. cap. 6. & *Petrus* frater Imperatoris capite sequenti.

III. Theophylactus lib. 8. cap. ultimo loquens de Chosroe Persarum Rege scribit: *Chosroes belli causam & invitamentum sibi Phocæ tyrannidem sumens, illud Orbi exitiosum classicum cecinit, quod Romanorum, Persarumque fortunas afflixit. Visus est enim plane Chosroes, tueri, & asserere velle Sanctam Mauricii memoriam.* Theophanes anno Incarnationis DXCV. postquam retulit Theodosium Mauricii filium fuga evasisse, & periculo superstitem vixisse famam tulisse, subdit: *Hanc famam Persarum Rex Choe*-

Initium belli Romanos inter & Persas.

XI. Cum autem, ante obtruncatis qui Constantinopoli reperti erant, qui aberant quærerentur ad necem: fuit inter eos Georgius Cappadox, vir nobilis & insignis, de quo scribit Eleusius in rebus gestis sancti Theodori Siceotæ, cujus ipse fuit discipulus, & quæ vidit scriptis mandavit: ait enim, dum recenset miracula a sanctissimo viro edita (a): *Georgius Cappadox cum magna militum manu catenis collo manibusque ac pedibus injectis vinctus traheretur ad Phocam Imperatorem, tamquam imminutæ majestatis criminibus obnoxius: cupiebat sanctum Theodorum invisere, & ejus se precibus commendare: eodem & custodes desideria tenebantur. Quamobrem ad eum se contulerunt, & accepta ejus benedictione, illum rogarunt, ut Georgium vinctum admoneret, ut animo sincero se duci sineret, nec sibi, nec ipsis insidias faceret, ne in capitis periculum apud Imperatorem incurrerent. Id fecit sanctus pater: divinarum enim Scripturarum usus testimoniis, monebat eum, hæc inquiens: Fili, quæ sunt in hac vita, brevia caducaque sunt: quæ vero in altera vita nos manent, stabilia & sempiterna. Cave igitur, ne tibi mortem consciscas, in æternum supplicium incidas. Illudque considera, fili, & tibi ipse propone, ut sive hoc, sive alio criminum jure damnatus, capite plectaris libenti animo supplicium subeas, ut in vita futura liber sis & absolutus. Quod si nullius es tibi criminis conscius, multo libentius, si condemneris, supplicium adi, ut coronam eamdem accipias, quam sancti omnes, qui injuria interfecti sunt, perceperunt. Expedit enim vim injuste patientem mori, quemadmodum & sancto Abel, & innocenti contigit Zachariæ, & sancto Joanni Baptistæ, & sanctis Apostolis, & Christi martyribus.*

(a) Extat apud Sur. t. 2. die 22. April.

De Georgio Cappadoce vincto ad Phocam ducto.

XII. *His & multis aliis divinarum Scripturarum testimoniis Georgius animo confirmatus, ut divinorum mysteriorum particeps fieret petiit. Tunc B. Theodorus ad custodes: Veremini, inquit, filii, mysterium Domini, & solvite hunc, dum illud accipit: neque enim est, ut quisquam vinculis constrictus Christum suscipiat, qui pro nobis passus est, ut nos ab inferni vinculis liberaret. Cum autem illi se, excusarent dicerentque id sibi non licere: Georgium enim esse virum nobilem ac strenuum, qui si solutus esset, & vellet ingratus esse & aufugere, nullo modo comprehendi posset: beatus Theodorus sumpto divinæ communionis poculo, ut id illi impertiret, suspirans ad Deum suspexit, & illico vincula humi cum strepitu conciderunt. Quamobrem cum milites tumultuarentur, & ad fores claudendas currerent, ne Georgius fugeret: Nihil*, inquit sanctus Theodorus, *timeatis: ego enim gratum & sincerum hujus viri animum plane novi. Cum igitur divina ei mysteria tribuisset, voluit etiam, ut simul cum custodibus apud se cibum caperet. Post autem, vinculis rursum injectis, discesserunt.* Hactenus auctor, qui intentus res admirandas Theodori prosequi, his enarratis, ad alia miracula viri admirabilis recensenda se confert, relicto Georgio cum satellitibus ipsum ducentibus.

Ingens S. Theodori miraculum.

XIII. Sed redeamus ad Phocham Imperatorem: *Qui* (inquit Nicephorus (b) *quinta ab inito Imperio mense, litteras ad Cosrhoem Persarum Regem (quod consuetudo hujusmodi a multo tempore Romanis ac Persis fuerit) per Lilium familiarem suum, qui etiam Mauritii cædem patravit, misit: quibus litteris, ad imperialem dignitatem conscendisse se, significabat. Ille vero iræ intemperiis actus legitimam Mauritio vindictam præstare volens, pacta cum Romanis fœdera rupit, & perniciosum illud orbi classicum cecinit. Id namque Persarum simul, & Romanorum felicem tranquillumque statum solvit, eoque initio Persicum bellum est ortum, & Persæ Syriam, Palæstinam, Phœnicem quoque brevi subegere: ditioni quoque suæ Armeniam, mox Cappadociam, Galatiam, & Paphlagoniam adjecere. Quia impetu, quem cohibere non esset, ducti, ad ipsum usque Chalcedonem, quæ ex adverso Byzantio sita est, advenere. Parte vero alia Avares Europam omnia vastantes percurrerunt, & cædes hominum plurima grassata est, qualem haud quisquam umquam vidit, non tantum civibus passim, sed ipsis etiam militaribus copiis interemptis.* Hæc & alia Nicephorus, quæ paulo ante

(b) Nicep. l. 18. c. 43.

Fœdus initum ante cum Persis ruptum.

PAGIUS *fines variis mendaciis in id consiliis pro libito auxit; Theodosium penes se habere simulans, seque subinde procurare, ut paternum reciperet Imperium, cum revera ipse de usurpando Romanorum Imperio cogitaret; quemadmodum se ipsum variis demum modis prodidit, bella maxime ex improviso in Romanos inferendo, eorumque Ditiones fœde diripiendo.* Hoc itaque anno Romanorum cum Persis pax dirempta est.

IV. Sævitia *Phocæ* in uxorem Mauricii & in reliquam ejus familiam, de qua Baronius anno DCVII. num. III. ad hunc annum pertinet, ut eo loco ostendam. [1]

Crudelitas Phocæ Imp.

Liu-

NOTÆ [1] CÆdes uxoris Mauricii & filiorum non quidem ad hunc annum, sed potius ad A. 605. pertinet, quo & ab ipso Pagio rejicitur. Vide ad A. 607. 4. MANSI

te retulimus. Sunt hæc malorum initia: hicque meminisse oportet S. Gregorii ad Anastasium Episcopum Antiochenum oraculi, quo prænunciavit conquerentibus aliis de illorum temporum malis, fore ut eadem in posterum adeo crescerent, ut qui tunc viverent, felices dicturi eos essent, qui præcessissent. Porro hæc a Nicephoro enarrata, hoc anno cœpta, ad futura tempora sunt propagata.

XIV. Cum his tumultibus Constantinopolitana civitas agitaretur, ut ad tyranni imperium pro animi arbitrio nobilissimorum virorum capita truncarentur: ad Eusebiam Patriciam conjugem Strategii viri clarissimi, quo superior malis his omnibus esset, brevem hanc epistolam (a) Gregorius hoc anno dedit, unicuique in hujuscemodi angustiis versanti ob oculos ponendam:

(a) Greg. l.11.ep.37. Ind. 6.

Greg. ep. ad Eusebiam.

Etsi occupata mens vestra divitiis, aut fortasse regia civitatis tumultuosis implicationibus, nos per epistolas suas visitare postponit: nostrum est tamen etiam adversa filiorum corda dulci charitate prosequi, eaque ad benignum animum & admonendo & orando revocare. Unde nunc debitum salutationis alloquium solvens, hortor, ut excellentia vestra a civitatis illius superfluis tumultibus animum avertat, plusque ea quæ animæ, quam quæ sunt corporis cogitet. Transitoria esse omnia perpendat. Venturi Judicis examen tremendum cum metu, & lacrymis quotidie sine cessatione consideret: illumque diem, in quo perturbanda sunt omnia, cum timore ad animum reducat, ut iram Judicis in ipso jam die non timeat. Omnipotens autem Deus hæc vestris cogitationibus aspiratione sui spiritus infundat, vosque & hic cum nobilissimo conjuge vestro & tranquille vivere, & de domni Strategii salute gaudere faciat, atque post longa tempora ad æterna præmia pervenire concedat. Hactenus ad Eusebiam Gregorius.

At nec Occidens sine tumultu permansit, Longobardis (ut dictum est) termino pacis elapso, cuncta vastantibus. De his enim ad Eulogium Alexandrinum Episcopum hoc anno idem Gregorius scribens, hæc ait (b): *Rogo ergo, ut pro me peccatore enixius oretis: quia & dolor corporis, & amaritudo cordis, & immensa vastitas mortalitatis inter barbarorum gladios me vehementer affligit. Inter quæ omnia non temporalem, sed æternam consolationem requiro, quam per me impetrare non valeo, sed intercessione vestræ beatitudinis hanc me obtinere confido.* Hæc ad Eulogium, cujus in laborando pro fide Catholica studium valde commendat; reprehendit tamen aliis litteris, (c) quod Simoniam ab Alexandrina Ecclesia non eradicat. Quod autem laborare oculis eumdem Eulogium audivisset, ad sanandum morbum mittit ex Apostolorum catenis antidotum: ait enim ad finem ejusdem epistolæ: *Transmisimus crucem parvulam, in qua de catenis amatorum vestrorum sanctorum Petri & Pauli Apostolorum inserta est benedictio, quæ oculis vestris assidue supponatur: quia multa per eamdem benedictionem fieri miracula consueverunt.* De suis item angustiis anni hujus hæc idem Gregorius ad Rusticianam Patriciam (d): *Ego autem in tanto gemitu & occupationibus vivo, ut ad dies quos ago, me pervenisse pœniteat, solaque mihi consolatio sit mortis expectatio.* Audisti Apostolicum virum instar Apostoli Pauli (e) supra modum gravatum supra virtutem, ita ut tæderet ipsum vitæ? Habet eadem scribens (f) ad Philippum presbyterum. Et quidem exauditus est, ut haud diutius in hujus vitæ detineretur angustiis, eis solutus anno sequenti, ut suo loco dicemus. Modo anni hujus reliquas ab eo res gestas prosequamur.

(b) Greg. l.11.ep.49. Ind. 6. edit. Rom.

(c) Greg. ib. ep.47.

(d) Greg. ib. ep. 26. edit. Rom.

(e) 2. Cor. 1.

(f) Greg. ibid. ep. 58.

XV. Legatio missa a Regib. Franc. ad Gregor. Papa.

Hoc anno missa est legatio a Francorum Regina Brunichilde & Theodorico ejus nepote Rege ad S. Gregorium Papam: functi ea fuerunt nobiles Franci Burgoaldus & Varmaricarius, per quos petiit Regina dari ab ipso Pontifice privilegia Ecclesiæ S. Martini, quam ipsa erexerat in suburbano Agaunensi, necnon monasterio ancillarum Dei, atque etiam xenodochio a se item in eadem civitate constructo. Concessisse petita omnia, Gregorius ipse testatur in litteris (g) ad eam redditis. Sane quidem auctor est Aimoinus (h), tot tantaque pia ædificia a Brunichilde esse constructa, ut incredibile videatur, ab una femina regnante dumtaxat in Austria atque Burgundia erigi potuisse.

(g) Greg. l.11. ep.8. Ind. 6.

(h) Aim. l. 4.c.1. in fin.

Sed & alia fuit hujus legationis mittendæ ratio, nimirum ut iidem cum Imperatore recens creato pacem inirent opera ipsius Gregorii: qua in re omnem se navaturum operam ipse pollicetur. Sed & quod missus fuerat ab iisdem Men-

PAGIUS V. Cadit Liuva Hispaniarum Regis.

Liuvam Hispaniarum Regem *Wittericus sumpta tyrannide innocuum Regno dejecit, præcisaque dextra occidit, anno ætatis vicesimo secundo*, inquit Isidorus in Chronico. Regnavit *annis duobus*, ut idem tradit, *sed nulla re gesta ad memoriam insigni. Wittericus*, qui Æra DCXLI. Regnum iniit, & per annos septem tenuit, plurima illicita fecit, eodem Isidoro teste.

VI. S. Columbanus scribit ad Gregorium magnum.

Sanctus *Columbanus* in Epistula ad Sabinianum Papam, qui Sancto Gregorio successit, refert se plures ad hunc Sanctum Epistolas scripsisse, ex quibus unica tantum restat, cujus etiam sensum crebræ mendæ sæpe evertunt. In ea *Columbanus* petit a Sancto Gregorio reso-

nus Tolosanus Episcopus a Sede Apostolica judicandus: illum jam juramento purgatum, innoxiumque repertum, se dimisisse restatur. Quomodo autem fieri soleret purgatio ista, accipe ex ipsius Gregorii verbis, cum ait: *Mennam vero reverendissimum fratrem & coepiscopum nostrum, postquam ea quæ de eo dicta fuerant requirentes, in nullo invenimus esse culpabilem: qui insuper ad sacratissimum corpus beati Petri Apostoli sub jurejurando satisfaciens, ab his quæ objecta ejus opinioni fuerant, se demonstravit alienum: reverti illum purgatum absolutumque permisimus.* Requisitus etiam per eos legatos fuit, ut mola valetudine laboranti Episcopo alius subrogaretur. Quod fieri non debere respondit, sed Coadiutorem dandum eidem ita laboranti. Quod vero iidem petiissent legati dari licentiam bigamum ordinandi: ad hæc ipse respondit: *Similiter vero de quodam bigamo requisisti, an ad sacrum ordinem potuisset accedere: juxta canonicam regulam omnino vetamus. Absit enim, ut vestris temporibus, in quibus tam multa pia ac religiosa agitis, aliquid contra Ecclesiasticum institutum fieri permittatis.* Postrema autem fuit de cogenda in Gallia Synodo petitio legatorum, de qua habet ista Gregorius:

XVI. De Synodo coganda petitio.

Præfati autem magnifici filii nostri, dato capitulari, inter cætera petierunt, quod sibi vestra perhibuere jussione mandatum, ut talis debeat a nobis in Galliis persona transmitti, quæ, facta Synodo, cuncta quæ contra sacratissimos canones perpetrantur, omnipotenti Deo auctore, possit corrigere. In qua re gloriæ vestræ curam cognovimus, quam de vita animæ & de regni vestri soliditate cogitatis: quia Redemptorem nostrum formidantes, ejusque in omnibus præcepta servantes, & hic agitis ut diu regni vestri gubernacula subsistant, & post longa annorum curricula vos quoque de terreno regno ad regnum cæleste transeatis. Apto autem tempore, si Deo placuerit, veneranda excellentiæ vestræ desideria implere curabimus. Hæc de his Gregorius, quæ utinam serio & non per imaginem quamdam ab iis acta essent, ut solent politici cuncta etiam religiose affectare, quo apud suos & exteros æstimatione polleant, Romanumque Pontificem ejusmodi illecebris alliciant, ut si possint, in iis quæ moliuntur, ipsum habeant adjutorem; ut fecisse Brunichildem, exitus declaravit. Quod enim indigerent iidem Reges Gregorii opera pro sanciendo fœdere cum Imperatore, iidem quæ ante de cogenda Synodo ab ipsis (ut vidimus) petierat Gregorius, modo se ab eo petere profitentur. Ipsum autem petitum a Regina privilegium pro religiosis locis extat (a) adhuc integrum, quod tu consulas: hic nos tantum apponemus, quæ in fine habet adversus Reges, & alios ab iis missos magistratus & Episcopos, si quid contra privilegium ab Apostolica sede concessum tentare præsumpserint:

(a) Greg. l. 11. ep. 10. Ind. 7.

XVII. Greg. præscribit leges Regibus, & non parentes Regno privat.

Si quis vero Regum, inquit, *sacerdotum, Judicum, personarumque sæcularium hanc constitutionis nostræ paginam agnoscens, contra eam venire tentaverit: potestatis honorisque sui dignitate careat, reumque se divino judicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat: & nisi vel ea quæ ab illo male ablata sunt, restituerit, vel digna pœnitentia illicite acta defleverit, a sacratissimo corpore ac sanguine Dei & Domini nostri Redemptoris Jesu Christi alienus fiat, atque in æterno examine districtæ ultioni subjaceat, &c.* Vides lector (quod & superius eadem occasione ostendimus) quantum insit in Romano Pontifice auctoritatis, ut in iis quæ ipse concedit, Regibus leges præscribat, & iisdem, nisi pareant, pro pœna privationem regni apponat; quam & appositam vidimus superius in privilegio concesso ecclesiæ S. Medardi. Hæc, inquam, S. Gregorius; quem jure haud quisquam poterit, ut vanum hominem illicita adversus Reges, & Principes præsumentem reprehendere, vel fastus arguere, ac mentis tumidæ nota signare, quem doctissimum, & æque mitissimum omnium, humillimumque non est qui non prædicet, atque ex ejus rebus gestis ac scriptis affirmet.

Hoc anno Romæ error ille per S. Gregorium Papam, corrigitur, quo quidam vel ex superstitione judaica, vel ritu Græco coli debere sabbatum, perinde atque Dominicum diem, prædicabant. Scribens enim de his ad populum Romanum, errorem refellit, dum ait (b): *Pervenit ad me, quosdam perversi spiritus homines prava inter vos aliqua & sanctæ fidei adversa seminasse, ita ut die sabbati aliquid operari prohiberent. Quos quid aliud, nisi Antichristi prædicatores dixerim? Qui veniens, diem sabbatum atque Dominicam ab omni facit opere custodiri. Quia enim mori se & resurgere simulat, haberi vult in venene-*

(b) Greg. l. 11. ep. 3. Ind. 6.

PAGIUS

solutionem circa ritum tum Romanum celebrandi Pascha Luna XXI. tum Gallicanum Luna XXII. utrumque, sed præcipue posteriorem impugnans, & abolendum suadens auctoritate & *Anatolii*, cujus textum adducit, & peritorum de Hibernia Calculatorum, qui *Victorii* Cyclum veluti imperfectum spreverunt. Dein impugnatione potissimi fundamenti, quo censuit nitii utriusque ritus assertores, nempe *Pascha non esse celebrandum cum Judæis*. Demum quod utrum-

ueratione diem Dominicum: & quia Judaizare populum compellit, ut exteriorem ritum legis revocet, & sibi Judæorum perfidiam subdat, coli vult sabbatum. Hæc Gregorius de Antichristo, qui non propter Christi resurrectionem (ut facere consuevit Ecclesia) custodiri faciet Dominicum diem, sed sui causa cum ea se die resurrexisse mentietur. Subdit vero idem Gregorius: *Aliud quoque ad me perlatum est, vobis a perversis hominibus esse prædicatum, ut Dominico die nullus debeat lavari. Et quidem si pro luxuria ac voluptate quis lavari appetit, hoc fieri nec reliquo quolibet die concedimus: si autem pro necessitate corporis, hoc nec Dominico die prohibemus.* Et infra: *Nam si Dominico die corpus lavare, peccatum est: lavari ergo die eodem nec faciem debet. Si autem hoc in corporis parte conceditur: cur hoc, exigente necessitate, toti corpori negetur? Dominico vero die a labore terreno cessandum est &c.*

Porro qui sedulo curæ universalis Ecclesiæ prospiciebat, eo fortior animo, quo corpore infirmior apparebat, inter alia multa quæ hoc anno ex epistolis ad diversos datis peregisse conspicitur, de redarguendo Paschasio Episcopo ad Anthemium subdiaconum litteras dedit, in quibus inter alia quæ correctione digna ipse Gregorius numerat, illud etiam ad postremum reprehendit, cum ait (a): *Hoc quoque ejus culpis adjungitur, quod ita quotidie despectus cum uno aut duobus clericis dicitur ad mare descendere, ut & apud suos in fabula sit, & extraneis sic vilis ac despicabilis videatur, ut nihil habere Episcopalis vel ingenii, vel reverentiæ videatur. Quod si ita est, non sine culpa tua esse cognoscas, qui eum objurgare atque coercere, ut dignum est, distulisti.* Hæc & alia ipse in detestationem Episcopi, qui contemptibilis appareret. Ex quibus intelligas, non recens esse ut Episcopi pluribus stipati famulis incedant, sed quam maxime antiquitus custoditum: adeo ut Pontificia censeretur reprehensione dignus, qui cum uno vel duobus clericis animi causa ad mare descenderet. Erat iste Paschasius Neapolitanus Episcopus quem aliis quoque litteris (b) monet, ut Judæos non per vim, sed rationibus ac mansuetudine ad fidem invitaret. Extat ad eumdem Anthemium ipsius Gregorii alia scripta epistola (c), qua queritur de negligentia omnium Episcoporum Campaniæ provinciæ, quos vult emendari.

(a) Greg. l. 11. ep. 31. Ind. 6. edit. Rom.

(b) Greg. l. 11. ep. 15. Ind. 6.

(c) Idem eod. l. ep. 35.

XVIII. Inter alias Episcoporum causas, quæ hoc anno ex diversis Ecclesiis ad Apostolicam sedem delatæ sunt, fuit ex Hispania deducta causa Januarii Episcopi (d) Malacitani, & Stephani alterius Ecclesiæ in Hispania Episcopi, qui Comitioli viri potentis opera abstracti a suis Ecclesiis, a quibusdam aliis Episcopis condemnati, in exilium detrusi fuerant. Qui omnes ita injuste oppressi ad Apostolicæ sedis judicium recurrerunt, appellantes ipsum Romanum Pontificem. Horum querelas cum audivisset Pontifex, seque ad id teneri ex munere universalis curæ pastoralis intelligeret, quod (ut ipse profitetur e) caput omnium Ecclesiarum Romana Ecclesia existat, quæ omnes inferiores judicet sedes; misit ad hoc in Hispanias Joannem Defensorem, cui proficiscenti (f) commonitorium (ita dictum) dedit, admonitiones illas videlicet, quibus in causa prosequenda ac judicanda uti debuisset, & ex earum præscripto cuncta peragere. His acceptis Joannes Defensor in Hispaniam profectus, præsidens Judex causæ, omnibus exacte perspectis, riteque cognitis, pronunciavit sententiam, qua depositos ab Episcopatu Episcopos solvendos exilio, suisque restituendos Ecclesiis judicavit; Episcopos vero, qui eos injuste deposuerant, in monasterium ad sex mensium spatium censuit detrudendos; subrogatos autem in locum ipsorum penitus reiiciendos, privatos ministerio cujuslibet ordinis Ecclesiastici. Extat ejusdem Defensoris de his tunc lata sententia (g). Sic igitur beneficio & auctoritate Apostolicæ sedis Romanæ Ecclesiæ, qui per sæcularem potentiam oppressi fuerant sacerdotes, Antistites venerandi ignominiose in exilium detrusi, revocati suas singuli receperunt Ecclesias. Injunxit idem Pontifex eidem Joanni Defensori institutionem ac reformationem monasterii insulæ Capreanæ (h) apud Majoricam insulam positæ.

Concessit hoc anno S. Gregorio Papa Sardiniæ insulæ habitatoribus Vitalem Defensorem mittendum ad Phocam Imp. Constantinopolim pro sublevandis gravaminibus, quibus (ut superius est demonstratum) habitatores ejusdem insulæ affligebantur. Est de his epistola (i) ipsius ad eumdem Vitalem in Sardinia degentem, qua etiam monet redarguendum fuisse Januarium Calaritanum Episcopum ob hospitalia ejus insulæ destituta: ait enim: *Experientia tua indicante comperimus xenodochia in Sardinia constituta gra-*

(d) Idem l. 11. ep. 52. Ind. 6. edit. Rom.

(e) Greg. l. 11. ep. 56. Ind. 6. edit. Rom.

(f) Greg. l. 11. ep. 52.

Causa Hispanorum Episcoporum ad Gregor. Pap. delata.

Episc. exules restituti.

(g) Apud S. Greg. l. 11. ep. 55. edit. Rom.

(h) Greg. l. 11. ep. 54. Ind. 6. edit. Rom.

(i) Greg. l. 11. ep. 59. Ind. 6.

PAGIUS utrumve ritum sequentes plures dies Azymorum seu Paschales reipsa agnoscant, quam Sacra Scriptura tradat. Secundo, sententiam Divi *Gregorii* poscit circa adeptos simoniace aut violata jam clericali continentia, Episcopalem gradum. Tertio, circa Monachos, qui e suis Claustris contra Prælatorum suorum voluntatem alio migrant pietatis prætextu. Indicat de-

gravem habere neglectum. Unde reverendissimus frater & coepiscopus noster Januarius vehementissime fuerat objurgandus nisi nos ejus senectus ac simplicitas, & superveniens ægritudo, quam ipse retulisti, suspenderet, &c. De ejus ægritudine rursus inferius hujusmodi occasione: *De hoc igitur quod scripsisti fratrem & coepiscopum nostrum Januarium, tempore quo sacrificium celebrat, tantam pati frequenter angustiam, ut vix post longa intervalla ad locum canonis redire valeat, quem reliquit; atque ex hoc multos dubitare, si communionem debeant de ejus consecratione percipere: admonendi sunt ut nullatenus pertimescant, sed cum omni fide & securitate communicent: quia ægritudo personæ sacri mysterii benedictionem nec mutat, nec polluit. Secretius tamen omnino idem frater noster hortandus est, ut quoties eamdem molestiam senserit, non procedat, ne ex hoc se & despiciendum præbeat, & infirmorum animis scandalum faciat.* Hæc de his Gregorius, qui novis angustiis ex ingruentibus Longobardorum motibus cruciatur.

XIX. Hoc enim anno Longobardorum Dux Arnulphus oppugnaturus Urbem, parat exercitum mense Junio, & cum proxime instaret dies natalis Apostolorum, molitur Urbis excidium. De his Gregorius sollicitus scribit litteras ad Velocem Magistrum militum Imperatoris in alia Italiæ parte degentem, his verbis (*a*):

(*a*) Greg. l. 12. ep. 21. Ind. 7.

Conatus Gregorii adversus Longobardos.

Et pridem expressimus gloriæ vestræ, quia milites illuc erant parati venire: sed quoniam inimicos congregatos & huc discurrere epistola vestra significaverat, hæc eos hic causa retinuit. Nunc vero utile est visum, ut aliquanti illuc milites transmittantur, quos gloria tua admonere & hortari, ut parati sint ad laborem, studeat: & occasione inventa, cum gloriosis filiis nostris Mauritio & Vitaliano loquere; & quæcumque vobis, Deo adjutore, pro utilitate Reipublicæ statuerint, facite. Et si huc, vel ad Ravennates partes nec dicendum Arnulphum * *cognoveritis excurrere: vos a dorso ejus, sicut viros decet fortes, laborate, quatenus opinio vestra ex laboris vestri qualitate amplius in Republica, Deo auxiliante, proficiat.* Scripsit vero & ad ipsos Mauritium & Vitalianum, ubi Arnulphus Romam direxit exercitum, verbis istis (*b*):

* Ariolphum.

(*b*) Greg. l. 12. ep. 22. Ind. 7.

XX. De motibus Arnulphi ducis Longob.

Gloriæ vestræ suscipientes epistolas, Deo gratias egimus, quia de salute vestra cognovimus: & de sollicitudine vestra multum gavisi sumus, & mox ea quæ scripsistis parata fuerunt. Sed Aldio vir memorandus post adventum hominum vestrorum nobis scripsit, quia in proximo jam Arnulphus esset: & timuimus, ne milites, qui ad vos diriguntur, in manus ejus inciderent. Et tamen hic (quantum Deus adjuverit) contra eum filius noster gloriosus Magister militum se paravit. Sed & gloria vestra, si huc perrexerit ipse hostis, quomodo consuevistis, cum auxilio Dei a dorso ejus, quod potestis, perficite. Speramus enim in omnipotentis Dei virtute, & in ipsius B. Petri Apostolorum principis, in cujus natali sanguinem effundere desiderat, quia ipsum sibi contrarium sine mora inveniet. Hucusque Gregorius, quæ sunt militiæ tractans, cum urgeret occasio. Quas quidem litteras hoc argumento scriptas, licet in codice sub septima sint Indictione collocatæ, sub sexta hac reponendas esse, ea potissimum ratio cogit asserere, quod cum hæc acta esse dicantur mense Junio, quo natalis Apostolorum agitur, non possunt sub Indictione septima confecta dici: si quidem sanctus Gregorius mortuus reperitur sub eadem Indictione mense Martio, ut suo loco dicturi sumus. Sunt & aliæ litteræ ejusdem Gregorii ad eosdem eodem argumento datæ (*c*), cum & suadet eis, ut incursionem parante illo Romam versus, soliciti sint ipsi ut loca ejus deprædentur, quo ita ipse revocetur a cœptis.

(*c*) Greg. l. 12. ep. 23. Ind. 7.

XXI. Ad hoc spectat, quod in his angustiis detentus idem sanctus Gregorius, pro custodia Neapolitanæ civitatis misit Constantium Tribunum, litterasque ad milites dedit, ut illi parerent. Ita quidem ipse, Pontifex cum esset, militaria cogitur pertractare, invigilareque super ipsas etiam Imperatoris civitates, ne caperentur ab ingruentibus Longobardis. Sed audiamus ipsius Gregorii litteras, quæ sic se habent (*d*): *Summa militiæ laus inter alia bona merita hæc est, obedientiam sanctæ Reipublicæ utilitatibus exhibere, quodque sibi utiliter imperatum fuerit, obtemperare: sicut & nunc devotionem vestram fecisse didicimus, quæ epistolis nostris, quibus magnificum virum Constantium Tribunum custodiæ civitatis deputavimus præesse, paruit, & congruam militaris devotionis obedientiam demonstravit. Unde scriptis vos præsentibus curavimus admonendos, uti prædicto magnifico viro Tribuno (sicut & fecistis) omnem debeatis pro serenissimorum dominorum utilitate vel conservanda civitate obedientiam exhibere: quatenus quicquid a vobis hactenus bene gestum agnoscitur, per præsentis temporis vigilantiam ac solici-*

Gregorius tribunum mittit pro custodia civit. Neapol.

(*d*) Greg. ib. ep. 24. Ind. 7.

PAGIUS denique desiderium suum *Gregorium* videndi, *Pastorale* ejus dilaudat, extremas Expositionis in Ezechielem & Cantica Canticorum ad se mitti rogat, suadetque, ut Zachariam quoque exponat. Quo anno ea Epistola ad Gregorium data sit, incompertum. Extat inter *Columbani* Opuscula a Patricio Flamingo ab aliquot annis in lucem emissa, ex eaque apparet, quantum hoc sem-

licitudinem augmentetis. Hucusque ad milites Gregorius, non ad Episcopos, ut vetus habet editio: ad milites enim ipsum scribere, ipsius epistolæ argumentum satis ostendit. Vides, lector, quanta polleret etiam in politicis administrandis auctoritate Romanus Pontifex, dum civitati non suæ, sed subditæ Imperatori, quem vult deligit custodem, præficitque Præfectum, cui pareant milites: hæcque sub Phoca tyranno. O tempora hac ex parte felicia! Utinam modo essent ipsi integra spiritaliu jura, quæ majori in dies ignominia tantæ sedis aversione contentiosa calcantur. Sed suo ipsorum damno (certo scito) Deum, qui talia agunt, experientur (quod nolim) ultorem.

Quod vero ad ejusmodi magno strepitu excitatos tumultus Longobardorum pertinet: nubeculam istam minantem Urbis & totius Italiæ cladem, vento difflatam esse apparet, ac sequenti anno, confecta iterum pace cum Longobardis redditam perfectam serenitatem. At de rebus anni præsentis satis, cum tamen plura alia noscantur fuisse ejusdem Pontificis gesta negotia diversi generis; ad quæ intuenda in litteris ejus perspicuis cunctis lectorem relicimus.

Se-

PAGIUS tempore controversia de Paschate ferveret, disciplina Monachalis relaxata esset, & *Simonia* in Clero vigeret.

Sanctus *Desiderius* Episc. Viennensis in exilium pulsus, ut anno DCXII. videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 604.	GREGORII PAP. ANNUS 15.	PHOCÆ IMP. ANNUS 2.

I. SEquitur ordine temporum Christi annus sexcentesimusquartus, ac S. Gregorii decimusquartus inchoatus jam anno superiori a tempore exordientis Indictionis septimæ, idemque ultimus ejusdem Pontificatus, quo ipse quarto Idus Martias, Deo vocante, feliciter ex hac vita migravit: de cujus felici ad Deum transitu antequam agamus, reliqua quæ his mensibus ab inchoata septima Indictione contigerunt, hic primum nobis sunt enarranda. Hoc igitur anno pax cum Agilulpho Rege Longobardorum iterum renovata est, quæ jam ante elapso tempore statuto cessarat. Sancita itaque pace, cum idem Rex auctus fuisset prole mascula, eam pia mater Theodolinda in fide Catholica voluit baptizari. De quibus omnibus ipsa Regina certiorem reddidit S. Gregorium, datis ad eum litteris, missisque Romam legatis. Ista cum accepisset sanctissimus Pontifex, ad Theodolindam Reginam, eidem gratulatus, litteras reddidit, misitque sacra munuscula nato filio. Litteræ autem sic se habent (a):

Pax iterum cum Longobardis facta.

(a) Greg. l. 12. ep. 7. Ind. 7.

II. *Epistola Greg. ad Theodolindam.*

Scripta quæ ad nos dudum a Januensibus partibus transmisistis, gaudii vestri nos fecere participes, propterea quod omnipotentis Dei gratia & filium vobis donatum, & quod valde excellentiæ vestræ est laudabile, Catholicæ eum fidei novimus sociatum. Nec enim de Christianitate vestra aliud credendum fuerat, nisi id studere vos, ut quem divino munere suscepistis, Catholicæ rectitudinis auxilio muniretis: & ut Redemptor noster familiarem te suam famulam cognosceret, & Longobardorum genti novum Regem in timore suo feliciter enutriret. Unde oramus omnipotentem Deum, ut & vos in mandatorum suorum via custodiat, & eumdem excellentissimum filium nostrum Adulovaldum in suo faciat amore proficere: quatenus sicut hic inter homines jam magnus est, sic quoque ex bonis actibus ante Dei nostri oculos sit gloriosus.

III. *De Secundini scriptis convincendis.*

Illud autem quod excellentia vestra scripsit, ut dilectissimo filio nostro Secundino Abbati, ad ea quæ scripsit, subtiliter respondere deberemus, quis vel petitionem illius, vel vestra desideria, quæ multis esse profutura cognoscit, si ægritudo non obsisteret, duceret postponenda? Sed tanta nos podagræ nunc infirmitas tenet, ut non solum non dictare, sed nec ad loquendum possimus assurgere: sicut & præsentium portitores legati vestri cognoverunt, qui nos & venientes infirmos invenerunt, & discedentes in summo vitæ periculo atque discrimine reliquere. Ita quidem: nam eodem ipse Gregorius (ut paulo post dicturi sumus) extinctus est morbo. Sed quæ sunt reliqua ejus epistolæ prosequamur: *Sed si*, inquit, *omnipotente Deo disponente convaluero, ad cuncta quæ mihi scripsit, subtiliter respondebo. Eum tamen Synodum, quæ piæ memoriæ Justiniani tempore facta est, per latores præsentium transmisi, ut prædictus filius meus de-*

PAGIUS SÆC. VII An. Æræ Hispan. DCXLII. A. C. 604.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6097.

☉ 25. ED. ☽ 16. P. 22. Mart. Indict. 7.

JESU CHRISTI 604.

SABINIANI PAPÆ 2.

PHOCÆ IMP. 3.

I. *Phocas Consul procedit.*

[1] IS annus hac formula notatus: *II. Phoca Aug. primum solo Consule*, licet per errorem in Chronico Alexandrino hoc anno legatur: *Phoca II. post Consulatum Phocæ Augusti.* [2] Annis sequentibus ex ipsomet Auctore Chronici Alexandrini eum errorem emendabimus. Præterea in Fastis Heracleanis a Dodwello publicatis *Phocæ* Consulatus huic Christi anno illigatur, quemadmodum & in Chronico Theophanis, ut anno superiori vidimus. Denique Epistolæ Divi Gregorii Papæ ad Felicem Subdiaconum a Margarino initio Tomi 2. Bullarii Casinensis relata, his verbis subscribitur: *data VIII. Kal. Februarias D. N. D. Phoca Aug. anno secundo, & Consulatus ejus anno primo, Indict. VII.* quæ Kal. Sept. præcedentis Christi anni inchoata est. Quare Petavius in Notis ad Breviarium Historicum Nicephori Patriarchæ Constantinopol. *Phocam* anno sequenti Consulatum iniisse perperam credidit, indeque annos eundem Consulatum consequentes cum Imperii annis sine errore copulare non potuit. Quod si Vir doctissimus subscriptionem laudatæ Epistolæ Gregorianæ apud Baronium hoc anno num. XVI. legisset, eam opinionem amplexus non esset. *Consulatus enim anno primo*, idem est, ac *anno post Consulatum*, modo sc. loquendi a Mario in Chronico usurpato.

NOTÆ [1] INscriptiones basilicæ S. Pauli num. 043. *Dat.* VIII. *Kal. Februarias Dn.* D. PHOCA PP. *Aug. Anno Secundo & consolatus ejus anno primo Ind. Septima.* Vid. Pagium Dissert. Hypat. pag. 341. GEORGIUS

[2] PUrum ab errore esse textum Chronici Alexandrini in Nota ad annum superiorem demonstravi. MANSI

lectissimus ipsam legens, agnoscat quia falsa sunt omnia, quæ contra sedem Apostolicam vel Catholicam Ecclesiam audierat. Absit enim nos cujuslibet sensum hæretici recipere, vel a tomo sanctæ memoriæ prædecessoris nostri in aliquo deviare; sed quæcumque a sanctis quatuor Synodis sunt definita recipimus, & quæcumque reprobata sunt, condemnamus. Hæc ad plenam satisfactionem ab eodem Gregorio scripta fuere.

IV. Munera a Gregorio ad infantem missa.

Quod autem ad munera eidem Filio Regis recens nato pertinet, hæc in iisdem litteris ita habentur expressa: *Excellentissimo autem filio nostro Adulovvaldo Regi transmittere filateria curavimus.* Ita quidem nominat quas veteres nominare consueverant bullas ad collum appendi solitas: quæ autem filareria continerent, aperit dicens: *Id est, Crucem cum ligno S. Crucis Domini, & lectionem sancti Evangelii theca Persica inclusam.* Quæ vero Reginæ filiæ, sorori nati infantis munera mittat, declarat, dum subdit: *Filiæ quoque meæ, sorori ejus, tres annulos transmisi, duos cum hyacinthis & unum cum albula: quæ eis per vos peto dari, ut apud eos nostra charitas ex vestra excellentia condiatur. Paterna præterea charitate persolventes salutationis officium, petimus ut excellentissimo filio nostro conjugi vestro pro nobis de facta pace gratias referatis, atque ejus animum (sicut consuevistis) ad pacem de futuro per omnia provocetis: quatenus mercedem populi innocentis, qui in scandalo perire poterat, ante conspectum Dei, inter multa bona quæ agitis, invenire possitis.* Hactenus litteræ S. Gregorii ad Reginam communicantem quidem Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ, hærentem tamen & dubitantem adhuc de Quinta Synodo & Tribus in ea jam condemnatis capitibus, quorum causa schisma conflatum adhuc vigeret, & Secundinus ille, de quo superius, objectiones scriptis mandasset, ad quas Gregorium respondere rogarat. Quod autem id minime ipsum fecisse appareat, causam afferere in promptu est, nimirum, quod (ut dicimus) hoc anno mense Martio ex hac vita in æternam requiem sublatus sit.

V. De epistolis ad sua loca restituendis.

Qui igitur tot tantisque cruciabatur doloribus, jam (ut vidimus) quadriennio jugiter toleratis, non destitit strenue usque ad extremum spiritum laborare, ut indicant ejus epistolæ, quæ extant hoc anno datæ sub septima Indictione. Sunt tamen aliquæ ibidem collocatæ, quæ longe ante datæ esse inveniuntur, ut inter alias illa ad Domitianum Metropolitanum, (*a*) ad quem aliæ superius datæ reperiuntur Mauritii tempore. Cognatus hic erat Imperatoris, degens Constantinopoli, ut superiores plures ad eum datæ litteræ docent: cumque in iis sub hac septima Indictione collocatis habeatur mentio de Sabiniano diacono, qui agebat ante plures annos Apocrisarium Constantinopoli, plane ad ea sunt referendæ tempora, quibus ille eo munere fungebatur in dicta regia civitate. Sicut & litteræ (*b*) ad Augustinum in Anglia Episcopum, quæ ultimo loco ponuntur, quas datas esse ante tres annos, nempe quarta Indictione, superius diximus. Id ipsum affirmaverimus de epistola scripta ad Petrum subdiaconum in Sicilia, quam datam esse a S. Gregorio undecima Indictione, ex eadem deducimus argumentum. His non tam explosis, quam ad sua loca destinatis, quæ fuerunt ejusdem Gregorii anni hujus epistolæ atque postrema videamus.

(*a*) Greg. l. 12. ep. 14. Ind. 7.

(*b*) Greg. l. 12. ep. 30. Ind. 7.

VI.

Hoc itaque anno cum vacasset Ecclesia Anconitana pastore, delectus ad eam Florentius Archidiaconus, etiam si doctus, a S. Gregorio minime probatus fuit, eo quod & senectute confectus, & tenacissimus esset, ut nunquam domum ejus (quod ait *c*) amicus ad charitatem introiret; sed & illud additum tradit impedimentum, quod jurasset numquam ad Episcopatum accedere. Ita quidem vigilantissimus semper ne quis in Episcopatum non omni ea parte probatus irreperet quæcumque hominis essent perscrutari diligentissime voluit, ut complures ab ipso de his datæ epistolæ docent.

(*c*) Greg. l. 12. ep. 6. Ind. 7.

Diligentia Greg. in probandis delectis Episc.

VII. Consultatio Felicis & Greg. responsio.

Eodem quoque anno missa est ea Sicilia a Felice Episcopo Messanensi de nonnullis ad ipsum Gregorium Romanum Pontificem consultatio. Extat ipsa Felicis epistola tomo secundo Conciliorum: & licet cujus Felicis ea epistola sit, non appareat; tamen quod reperiatur idem Gregorius haud pridem scripsisse ad Felicem in Sicilia Episcopum Messanensem, (*d*) facile inducor ut credam hunc eumdem esse Felicem. Causa autem præcipua hujus mittendæ consultationis ad S. Gregorium ea fuit, quod cum sciretur ipsum S. Gregorium scribentem ad Augustinum in Anglia Episcopum concessisse, ut ratum haberetur matrimonium in gradu quarto affinitatis contractum: grave scandalum passi sunt multi, potissimum vero Siciliæ Episcopi, eo quod S. Gregorius ea concedens, haud consentientia constitutionibus prædecessorum statuisset, & longe diversa ab iis quæ a sacrosanctis Conciliorum decretis firmata essent. Sed Felicis consulentis audiamus verba, quæ sunt hujusmodi:

(*d*) Greg. l. 12. ep. 10. Ind. 7.

VIII.

Perlatum est siquidem a quibusdam Roma venientibus, vos Augustino consodali nostro per venerabilem sanctitatem vestram postmodum Episcopo Anglorum genti ordinato & illuc directo atque Anglis scri-

psisse, ut * *olim ad fidem conversos per vos concedi, ut quarta progenie conjuncti non separentur. Quæ consuetudo dudum in illis aut in aliis partibus, quando una vobiscum ab infantia nutritus atque edoctus fui, non erat: nec in ullis prædecessorum vestrorum decretis, aut reliquorum generaliter, ac specialiter Patrum institutis legi, aut hactenus ab ullis recte sentientibus esse concessum didici. Sed semper usque ad septimum originis suæ gradum hoc a sanctis decessoribus vestris & cæteris sanctis Patribus tam in Nicæna Synodo, quam & in aliis sanctis Conciliis congregatis servari debere reperi, & a recte viventibus & Deum timentibus hominibus studiose prævideri cognovimus.* Et inferius post duo alia ab eo quæsita, in id ipsum cujus causa epistolam scribere aggressus erat, rediens, ista subdit, ab eo admoneri petens, num pro Anglis tantum indulgendo ea statuisset de quarto gradu, an omnibus etiam Ecclesiis servanda proponeret: *Nos*, inquit, *ea quæ legimus, & observari a Fidelibus cognovimus, non increpanda (quod absit) vobis significavimus, sed quid rationabiliter & fideliter super his observare debeamus, requirimus.*

* non olim

Matrimonium intra septimum gradum vetitum.

Et quoniam non modicum murmur super hac re nobiscum versatur: quid respondere fratribus & coepiscopis nostris debeamus, a vobis, quasi a capite, responsum quærimus: ne super his ancipites remaneamus, aut murmur ullum tam nostris temporibus, quam post, inter vos & alios remaneat: rumorque vester, qui semper bonus & optimus fuit, detractionibus laceretur, & subrodatur, aut nomen vestrum (quod absit) supervenientibus temporibus blasphemetur. Nos autem, quæ recta sunt, auctore Deo, humili corde servantes, uno vinculo charitatis vobis constricti, vestram religionem in omnibus, ut fideles alumni, defendentes, a vobis quæ recta sunt, quærimus. Scimus enim ut semper sanctæ sedis Præsules primo Apostoli, deinde successores eorum fecerunt, vos universalis Ecclesiæ & maxime Episcoporum (qui oculi propter contemplationem & speculationem vocantur) Domini curam gerere, ac de religione & lege vestra assidue cogitare, &c.

IX. Ex magna indulgentia Anglis concessum in quarto grado contractum tenere.

Hæc verbatim reddidisse voluimus, ut pateat quæ esset olim de dispensando in nuptiis contrahendis, vel contractis inviolate observata censura, cum magnum in Ecclesia Dei scandalum datum videretur, si quod de gradu septimo hactenus servatum esset, ad quartum sanctus Gregorius redegisset. Cui quidem adversum se excitato rumori & conflato scandalo occurrere quantocyus ipse non prætermittens, ad eamdem primam consultationem respondit, non esse in exemplum adducendum, quod novellæ Ecclesiæ Anglicanæ concessisset, ut in tertio & quarto gradu conjuncti legitime inter se matrimonium contrahere possent; sed qui in gradu vetito contraxissent, in eo ex summa indulgentia permanerent. Quamobrem monet Gregorius, ne Fideles usque ad gradum septimum affinitatis matrimonium contrahant: quod non recens a se statutum, sed a prædecessoribus traditum sibi servandum inviolabili lege proponit. In quam sententiam hæc ait: *Nam si ea destruerem, quæ antecessores nostri statuerunt; non constructor, sed eversor esse juste comprobarer.* Et inferius post multa in eamdem sententiam inculcata, aliaque ad quæsita ab eo responsa, hæc habet:

Progeniem vero suam unumquemque debit qui fideliter edocti sunt, & jam firma radice plantati stant inconvulsi, usque ad septimam observare decernimus generationem, & quamdiu se affinitate agnoscunt propinquos, ad hujus copulæ non accedere societatem præsumant. Nec eam, quam aliquis ex propria consanguinitate conjugem habuit, vel aliqua illicita pollutione maculavit, in conjugium ducere ulli licet Christianorum, vel licebit: quia incestuosus est talis coitus, & abominabilis est Deo, & cunctis bonis hominibus. Incestuosos vero nullo conjugii nomine reputandos, a sanctis Patribus dudum statutum esse legimus. Ideo nolumus nos in hac re a vobis, sive a cæteris Fidelibus reprehendi: quia quod in his Anglorum genti indulsimus, non formam dando, sed considerando ne Christianitatis bonum, quod cœperant, imperfectum dimitterent, egimus, &c. Monet autem, ut omnes incestuosos ab Ecclesia segreget, tamquam pestilentes oves, nec nisi post legitimam satisfactionem in Ecclesiam recipiantur. Ad finem vero: *Quod*, inquit, *specialiter tibi tuisque (ut tuæ litteræ innotuerunt) consultis scribimus generaliter omnibus tenere mandamus.* Hæc Gregorius, universæ Catholicæ Ecclesiæ leges sanciens, vel potius a prædecessoribus sancitas renovans de matrimoniis inter Christianos contrahendis. Frigescente autem spiritu eum invalesceret magis caro, ab Innocentio Tertio Romano Pontifice in Concilio Lateranensi, ad graviora peccata vitanda, relaxata est nonnihil fibula disciplinæ, ut infra quatuor tantum gradus prohibitum fuerit matrimonium.

X. Respondens vero Gregorius ad reliquas duas Felicis consultationes non vexandos a subditis Episcopos, pluribus monet: & de ecclesiarum dedicatione respondet, ut quod dubitatur factum, sit integre faciendum: *Eo quod* (ut ait)

non

non moſtretur iteratum, quod non certis indiciis oſtenditur rite perattum. Quod rurſum ad res Siciliæ ſpectat, maleficos ibi degentes magnopere eſt inſectatus. Quod enim in Dei lege ſcriptum eſſet: (*a*) *Maleficos non patieris vivere*: eoſdem deteſtatus, totis eſt ſemper viribus inſecutus. Scripſit de his (*b*) ad Cyprianum diaconum, mandans ipſos inquiri atque puniri, nec deſiſtere, etiamſi reperiret ſæcularem præfecturam adverſari: in fine enim poſt multa ad eoſdem maleficos inquirendos & puniendos inculcata, hæc addit: *Virum autem glorioſum dominum Libertinum Prætorem in tali loco per contemplationem omnipotentis Dei adjutorem te habere confido. In hac tamen cauſa mitescere minime debuiſti, etiam ſi tibi quilibet ſæcularis Judex adverſarius potuiſſet exiſtere.* Hæc ad Cyprianum diaconum patrimonium ſancti Petri in Sicilia curantem ipſe Gregorius, qui & anno ſuperiori Paulum Scholaſticum ad hujuſmodi maleficos inſectandos vehementer hortatus fuit (*c*).

(*a*) Exod. 22.

Maleficos exagitat S. Greg.

(*b*) Greg. l. 12. ep. 53. Ind. 7.

(*c*) Greg. l. 11. ep. 56. Ind. 6.

XI.

De cauſa Corcyrana.

Eodem hoc anno fatigarunt Gregorium contentiones inter Epiſcopum Epidauri (*d*) & Alcyſonum Corcyræ inſulæ Epiſcopum. Quod enim irruentibus barbaris (ut ſuperius dictum eſt) corpus ſancti Donati inde delatum fuit in Corcyram inſulam, collocatumque in caſtro Caſſiopi dicto, Epidauri Epiſcopus illud ſibi caſtrum pariter ſtuduit vendicare, reſiſtente Alcyſono, qui ab Epiſcopo Nicopolitano Metropolita ſententiam accepit, qua ipſi caſtrum adjudicabat; quam ſententiam ſedes Apoſtolica confirmavit. Cum autem novus eſt creatus Phocas Imperator, eumdem convenit Epiſcopus Epidauri, falſaque ingerens multa, eum monuit, ut pro ipſo contra latam ſententiam reſcriberet. Quod adeo iniquum ut per eumdem Imperatorem corrigeretur, ſanctus Gregorius litteras ad Apocriſarium Conſtantinopolim miſit, jubens ut conveniens Imperatorem agat, ut bene definita ſua quoque juſſione confirmet. Quid vero hæc ſecutum ſit, intercurrente Gregorii morte, neſcitur.

(*d*) Greg. l. 12. ep. 2. 3. 8.

Quod autem vehementius ſancti Gregorii animum excruciavit, illud etiam fuit, quod Neapoli in Campania (licet vetus editio, in Gallia, habeat) ſacrilegium didicit perpetratum, cum miles per vim rapuit virginem Deo in monaſterio conſecratam. Redarguit vero Gudoinum Ducem Neapolitanum, quod adverſus ejuſmodi facinus ultor non inſurrexiſſet, cum præſertim prædicatæ probitatis ipſe vir ab omnibus laudaretur: ad quem hæc breviter ſcripſit (*e*):

(*e*) Greg. l. 12. ep. 3. Ind. 7.

XII.

Cum inter multa bona, quæ nobis de magnitudine veſtra ſæpius nunciantur, illud in vobis plus laudabile dicitur exiſtere, quod caſtitatem diligitis & diſciplinam (ſicut dignum eſt) cuſtoditis: ſatis mirati ſumus, quod in milite illo, qui ancillam Dei diabolica inſtigatione perdiderit, diſtrictiſſima vindicta hactenus facta non fuerit. Nam moribus & bonitati veſtræ valde conveniens fuit, ut ante ad nos altio, quam perpetratæ culpæ iniquitas perveniret. Sed quia vindictam hujus ſceleris non voluntate veſtra, ſed aliorum ſurreptionibus credimus eſſe ſuſpenſam, neque hoc peccatum vel humerum indiſciplinati militis, vel loca illa, in quibus commiſſum eſt, valeat premere: hortamur, ut ſine excuſatione aliqua vel modo, qualis vobis fervor ſit erga caſtitatis cuſtodiam demonſtrantes, ita pro exemplo aliorum ſtricte emendare tantum facinus feſtinetis, ut & Deum vobis, in cujus ille hoc injuriam perpetravit, & timorem ejus deſpexit, placabilem faciatis, & nos vobis de zeli veſtri rectitudine gratias referamus: nam tantam iniquitatem inultam remanere nullo modo patimur. Hæc Gregorius degens in lecto ægrotus, ſed in iis quæ peccarentur in Deum explorator vigilans, & ultor exurgens. Qui & ſicut ſegnem Ducem ad ulciſcendum immane facinus arguit, ita & nimis feſtinum in excommunicationis ferenda ſententia Maximianum Epiſcopum reprehendit; ad quem breviter iſta: (*f*) *Frequenter me admonuiſſe vos recolo, ut in proferenda ſententia eſſe præcipites nullatenus deberetis. Et nunc ecce cognovi quia reverendiſſimum virum Abbatem Euſebium commota furore veſtra fraternitas excommunicavit. Quod ego valde miratus ſum, ut non antiqua ejus converſatio, non ætas longa, non ægritudo diuturna, ab ira veſtrum animum flecteret. Qualibet enim in eo fuerit exceſſus, ipſa ægritudinis afflictio ei debuit pro flagello ſufficere: quem enim divina diſciplina contriverit, ei humana flagella addi ſuperfluum fuit.* Et paulo poſt, ut eidem ſatisfaciat, ita monet: *Eumdem tamen præfatum virum quanto furore exaſperaſti, tanta nunc dulcedine conſolare: quia valde injuſtum eſt, ut qui te plus amaverunt, ipſi te ſine cauſa atrociorem contra ſe ſentiant.* Hæc Gregorius.

Redarguitur Dux ob inultum ſacrilegium.

Redarguit præproperum excommunicatorem Epiſc.

(*f*) Greg. l. 12. ep. 26.

XIII.

Vidiſti primum quam animoſe inſurrexit adverſus Ducem remiſſum nimis, & quomodo ad vindictam currentem nunc præcipitem nimis Epiſcopum, habenas retrahendo, retraxit? Ita quidem pro ratione perſonarum proficua aptans cuique medicamenta. Porro tranquillitatem animi in Epiſcopis plurimum commendavit; ad quam conſequendam, unam eam patere viam oſtendit, ſi contemplationis ſtudium Epiſcopus non remittat: quo nomine laudavit hoc anno Junium Epiſcopum Catanenſem, quod contemplationi va-

vacaret: nam ad ipsum scribit hæc inter alia (*a*):

(a) Greg. l. 12. ep. 25. Ind. 7. vet. edit.

Tantam, inquit, *quieti vestræ congaudeo, quantum de meis occupationibus ingemisco: atque hoc summopere exhortor, ut si palatum cordis dulcedo tetigit externa suavitatis, ita introrsum rapiatur animus, ut triste sit omne quod foris sonat, omne quod foris delectat. Laudo autem, quod humana conventicula cavetis: quia sæpe animus, qui renovari in Deo per compunctionis gratiam desiderat, per prava colloquia iterum veterascit. Quæsivi autem qui vobis inhæreret in lectionis sacræ collegio, & neminem reperi, & vehementer ingemui paupertatem boni. Et quamvis peccator ego valde; occultus tamen si ad beati Petri Apostoli limina venire volueris, in sacro eloquio strictum me poteris habere collegam.* Hæc Gregorius: ex cujus postremis verbis, quibus dixit, non reperiri qui posset ei in sacræ lectionis collegio inhærere; & quod postea subiicit, se fore in sacro eloquio ipsi collegam: intelligas ejusmodi fuisse sacram exercitationem, ut simul positi viri interioris profectus studiosi, aliquid legerent de divinis Scripturis, & de his quæ lecta essent, singuli qui præsentes essent, quid sentirent, dicere rogarentur. In hujuscemodi spiritalibus epulis reficere se consuevisse sanctum Gregorium, ex his quæ ipse scribit in homiliis super Ezechielem intellexisti, dum & profitetur se ex fratrum in ejusmodi lectione collegarum responsionibus admodum profecisse: nam audi eum rursum: (*b*) *Scio enim, quia plerumque multa in sacro eloquio; quæ solus intelligere non potui, coram fratribus meis positus intellexi: ex quo intellectu & hoc quoque intelligere studui, ut scirem ex quorum mihi merito intellectus daretur. Patet enim, quia hoc mihi pro illis datur, quibus mihi præsentibus datur. Ex qua re largiente Deo agitur, ut sensus crescat, & elatio decrescat.* Hæc ipse; ex quibus quæ dicta sunt de lectione & colloquio de rebus divinis simul haberi solitis, perspicue intelligere possis.

Synaxis in legendo & colloquendo.

(b) Greg. in Ezechiel. hom. 14. in princ.

Quos vero Dei servos longe abesse novit, & apud se habere non posset, quod detinerentur aliis occupationibus impediti, eosdem frequentavit litteris, & eleemosynarum largitione fulcivit: quod cum in pluribus præteritorum annorum epistolis manifeste eluceat, ejus rei non deest hoc etiam anno exemplum, cum scribit litteras ad Joannem Abbatem montis Sinai in Arabia, cujus enixe implorat ad Deum preces, mittens ea, quibus illum pro locis sibi subjectis indigere scivisset: nam ad finem epistolæ (*c*): *Filio nostro Simplicio renunciante cognovimus, lectos vel lectisternia in Gerontocomio, quod a quodam illic Isauro constructum est, deesse. Propterea misimus lenas quindecim, rachanas triginta, lectos quindecim, pretium quoque de emendis culcitris, vel naula dedimus: quæ dilectionem tuam petimus non indigne suscipere, sed in loco, quo sunt transmissa, præbere.* Sed de eodem Joanne Abbate consule superius dicta.

(c) Greg. l. 12. ep. 16. Ind. 7.

XIV. Eodem pariter anno, Indictionis videlicet septimæ, sanctus Gregorius basilicæ sancti Pauli peculiariter adscripsit latifundium ad Aquas Salvias cum aliis fundis pro luminaribus incendendis: quod quidem scripto voluit confirmatum, cujus est iste præfatio (*d*): *Licet omnia quæ hæc Apostolica sedes habet Ecclesia Apostolorum Petri & Pauli, quorum honore & beneficiis acquisita sunt, Deo fiat auctore communia: esse tamen debet in administratione actionum diversitas personarum, ut in assignatis cuique rebus cura adhiberi possit impensior. Cum igitur pro ecclesia B. Pauli Apostoli sollicitudo debita nos commoneret, ut minus illic habere luminaria idem præco fidei cerneretur, qui totum mundum lumine suæ prædicationis implevit, & valde incongruum esse ac durissimum videretur, ut illa ei specialiter possessio non serviret, in qua palmam sumens martyrii, capite est truncatus, ut viveret: utile judicavimus, eamdem massam, quæ ad Aquas Salvias nuncupatur cum omnibus fundis suis, &c.* Voluimus hæc reddidisse verbatim, quo scires non esse figmentum, vel recens quoddam inventum, quod dictum est superius suo loco, Apostolum Paulum ad Aquas Salvias capite truncatum fuisse. Extat hactenus eadem constitutio Gregorii in ejusdem basilicæ marmorea tabula incisa. Porro hujuscemodi donationem diversis in Urbe Ecclesiis a S. Gregorio collatarum alia item incisa lapidibus extant vetera monumenta, ut in Ecclesia sanctorum Joannis & Pauli Titulo Pammachii, in basilica sancti Petri, & aliis fortasse in locis. Ejus autem quod pro foribus est basilicæ S. Petri, sic se habet exordium usque ad nomina eorum, quæ donantur prædiorum:

(d) Greg. l. 12. ep. 9. Ind. 7.

Basilicæ S. Pauli assignata prædia pro luminaribus.

XV. *Dominis sanctis ac beatissimis Petro & Paulo Apostolorum principibus Gregorius indignus servus. Quoties laudi vestræ usibus servitura quædam licet parva conquirimus, vestra vobis reddimus, non nostra largimur: ut hæc agentes, non simus elati de munere, sed de solutione securi. Nam quid unquam sine vobis nostrum est, qui non possumus accepta reddere, nisi quia per vos iterum, & ipsum hoc ut redderemus, accepimus? Unde ego vester servus reducens ad animum, multum me vobis, B. Apostoli Petre & Paule, esse devotiorem, propter quod ab arboribus ma-*

Basilicæ Apost. luminaribus dicata oliveta a S. Greg.

tris

tris meæ, divina potentiæ gratia protegente, intra gremium Ecclesiæ vestræ adolevi, & ad incrementum per singulos gradus usque ad summum apicem sacerdotii, licet immeritum, perducere estis dignati: Ideoque hoc privilegii munusculum humili interim offerre devotione provide. Statuo enim, & a meis successoribus servandum sine aliqua refragatione constituo, ut loca vel prædia cum olivetis, quæ inferius describuntur, quæ pro concinnatione luminariorum vestrorum a diversis quibus detinebantur recolligens, vestra vobis dicavi immutilata permanere. Id est, in patrimonio Appiæ, &c. Sunt omnia prædia cum olivetis numero triginta quinque. Ex quibus intelligas, quam abundans esse soleret copia lampadum incensarum, quarum tantum usui tot tantaque inservire deberent oliveta. [1]

XVI. Jam vero reliquum est, ut de tempore obitus ipsius Gregorii agamus: de quo certum est errare eos, qui dixerunt ipsum sexta Indictione defunctum. Joannes enim diaconus eum hoc anno septima esse defunctum Indictione affirmat (*a*), idemque asseverat Beda. Et ne dici possit errorem in numerum irrepsisse, hæc omnia certiora redduntur (ut nulla de his possit dubitatio exoriri) ex dicta tabula donationis, quæ habetur in basilica S. Pauli, ad cujus finem hæc habentur: *Dat. VIII. Kal. Februarias, Imp. D. N. Phoca PP. Aug. anno secundo, Consulatus ejus anno primo, Indictione septima.* Quamobrem hoc anno eum esse defunctum, exploratissimum est. Puto quidem eam constitutionem fuisse postremam S. Gregorii, quem constat ad æternam vitam transiisse duodecima die mensis Martii. Habes ex his etiam quod corrigas in Paulo diacono, qui etsi sub anno secundo Phocæ obitum ponit sancti Gregorii, dum tamen fuisse octavæ Indictionis annum tradit (*b*), errare certum est.

(*a*) *Jo. diac. l. 4. c. 8.*

(*b*) *Paul. diac. l. 8. c. 68.*

XVII. De obitu S. Greg. Papæ. Sic igitur sanctissimus Pontifex, qui se vere hic exulem senserat ac peregrinum, quod tamdiu in optatis habuit, atque multorum precibus jamdiu conatus fuerat impetrare, est feliciter consecutus, migrans dicta die duodecima Martii ex hac vita in illam æternam, ad quam, dum vixit, jugiter anhelavit. Sedit annos tredecim, menses sex, & dies novem, tempore qui creatus tertia die Septembris, mortuus est dicta duodecima Martii; quod tabulæ Ecclesiasticæ perpetua memoria notatum custodiunt.

☞ Apud Manlium in veteribus monumentis basilicæ Vaticanæ, post epitaphium sepulcro S. Gregorii inditum, hæc de tempore Sedis ejus & obitus addita leguntur:

Hic requiescit Gregorius Papa, qui sedit annos tredecim, menses sex, dies decem, depositus quarto Idus Martii. Quod ponit decem dies, & nos diximus novem, hic post terminum, illic ab ipso termino numeratum scias, ut nulla sit discrepantia, cum de die nulla sit dissensio. ☜

Sepultus est autem (ut ait Joannes diaconus) in extrema porticu basilicæ sancti Petri. Quatuor enim porticus cum haberet basilica illa, duas scilicet hinc inde ab ejus gremii lateribus positas: quinque vero erunt, si quis ipsum medium gremium inter porticus numeret, ut complures consueverunt. Quæ igitur egrediendo basilicam a dextro latere extrema porticus est, extrema parte sepulcrum continuit S. Gregorii, ubi adhuc extat subter altare S. Andreæ, cujus ipse fuerat studiosissimus; licet non eadem forma, qua olim, modo extructum appareat: tunc enim in eo (ut testatur Joannes diaconus) ejusmodi inscriptum epitaphium legebatur (*c*):

(*c*) *Jo. diac. in Vita S. Greg. l. 8. c. 68.* Epitaphium sepulcri S. Greg.

Suscipe terra tuo corpus de corpore sumptum,
Reddere quod valeas, vivificante Deo.
Spiritus astra petit: lethi nil jura valebunt,
Cui vitæ alterius mors magis ipsa via est.
Pontificis summi hoc clauduntur membra sepulcro,
Qui innumeris semper vivit ubique bonis.
Esuriem dapibus superavit, frigora veste,

Atque

PAGIUS II. *Moritur S. Gregorius PP.* Ad num. XVII. Sanctus *Gregorius* Magnus immortalis memoriæ Pontifex *mortuus est, & sepultus in Basilica Beati Petri Apostoli die XII. mensis Martii*, inquit Anastasius, qui cum solitus sit diem tantum sepulturæ notare, eo loquendi modo indicat, illum uno eodemque die & mortuum, & sepultum. Quare durationem ejus Pontificatus accurate consignavit, cum dixit, eum sedisse *annos tredecim, menses sex, dies decem*, die scilicet emortuali in eam summam collato. Qua de re inter omnes convenit.

NOTÆ [1] TAbula lapidea in porticu Basilicæ Vaticanæ, ubi dona continentur Principi Apostolorum oblata, exarata est *Gregorio* II. Rom. Pont. non *Gregorio Magno* ut Baronius putavit; patet id ex nomine *Leonis* Imperatoris. Data est enim *Idibus Novembris imperante piissimo Leone*, nempe *Leone Isaurico*, cujus Imperii annus primus fuit A. D. 717. *Gregorii* II. Pontificatus anno tertio. GEORGIUS

Atque animas monitis texit ab hoste sacris.
Implebatque actus, quicquid sermone docebat,
Esset ut exemplum mystica verba loquens.
Anglos ad Christum convertit mente benigna,
Sic fidei acquirens agmina gente nova.
Hic labor, hoc studium, hæc tibi cura, hoc pastor agebas,
Ut Domino offerres plurima lucra gregis.
Hisque Dei Consul factus lætare triumphis:
Nam mercedem operum jam sine fine tenes.

Hactenus epitaphium, quod rude sæculum dare potuit, quo jam Latinum agrum, & montem ipsum quem fingunt poetæ Parnasum Musæ exules reliquisseut. Sed præstat hic elogium sanctissimi viri de Gregorio recitare: ut intelligere possis, quanta gloria fuerit acceptus a posteris. Ildefonsus enim ille Toletanus Episcopus in libello quem confecit de viris illustribus (quem manuscriptum bibliotheca Vaticana custodit) numeraturus ejus scripta, ipso ingressu operis, de Gregorio ista habet:

XVIII. S. Greg. laudes.

Gregorius Papa, Romanæ sedis & Apostolicæ Præsul, compunctione timoris Dei plenus, & humilitate summus, tantoque per gratiam Spiritus sancti scientiæ lumine præditus, ut non modo illi præsentium temporum quisquam, sed nec in præteritis quidem par fuerit unquam. Hucusque ex Isidoro (a) de viris illustribus, quem inferius citat: pergit vero ipse, hæc addens: *Ita enim cunctorum meritorum claruit perfectione sublimis, ut exclusis omnium illustrium virorum comparationibus, nihil illi simile demonstret antiquitas. Vicit enim sanctitate Antonium, eloquentia Cyprianum, sapientia Augustinum.* At hæc si tibi videri possint hyperbolice dicta: quod ex his possis consequi, illud est, quod ea æstimatione ad posteros fama de sanctitate & doctrina Gregorii propagata est, ut maxima quæque Gregorium diligentibus visa sint ipso minora Gregorio.

(a) Isidor. de vir. illustr. c. 27.

XIX. Columba ad aurem S. Greg.

Porro istiusmodi præmissis Ildefonsus de ipso præconiis, ad enumeranda ea quæ edidit commentaria se convertit; quæ nos suo loco & tempore, quo singula scripta sunt, collocavimus. Verum ipsa divino potius tribuenda esse numini, quam humanæ industriæ, manifesta visio declarasse fertur. Etenim ad ipsum columbam desuper lapsam, cum quid de sacris litteris scribere vellet, visam a Petro diacono esse, & ea de causa columbam in capite ad aurem ejus pingi consuevisse, Joannes diaconus (b) asserit, ea ex causa scilicet, quod a divino Spiritu (cujus columba symbolum tenet) quæcumque scripta ab eo sunt, ipsi esse suggesta, constans opinio fuit. Cæterum diabolum quibus valuit artibus per ministros suos conatum esse, ut ejusdem lucubrationes ignibus traderentur, idem Joannes diaconus habet, qui hæc ait (c):

(b) Jo. diac. vit. S. Gre. l. 4. c. 69.

(c) Jo. diac. eod. cap.

XX. Calumniæ in S. Gre. jactatæ a malevolis.

Quo scilicet liberalissimo pastore defuncto vehementissima fames eodem anno incubuit. Et quanto patrono tunc Roma caruerit, licet rerum inopia toto pene mundo monstraverit, invidorum tamen feritas minime recognovit: nam sicut a majoribus traditur, cum calumniarum veterum incentores Gregorium prodigum dilapidatoremque multiplicis Patriarchatus thesauri perstreperent, deficiente personali materie, ad comburendos ejus libros cœperunt pariter anhelare. Quorum dum quosdam combussissent, & reliquos vellent exurere: Petrus diaconus familiarissimus ejus, cum quo quatuor Dialogorum libros disputaverat, creditur * *vehementer obstitisse, dicens, ad obliterandam ejus memoriam librorum exustionem nihil proficere, quorum exemplaria, diversis petentibus, mundi ambitum penetrassent: subjungens, immane sacrilegium esse, tanti Patris tot & tales libros exurere, super cujus caput Spiritum sanctum ipse in similitudinem columbæ tractantis frequentissime perspexisset.*

* traditur

XXI. Petri diac. testimonium de sanctitate Gregorii.

Cumque dudum devotum populum diaconus cerneret occasione temporis cum invidis resultare, in hoc omnium sententiam dicitur provocasse: Ut si quod dixerat, jurejurando confirmans, mori continuo meruisset, ipsi a librorum exustione desisterent: si vero superstes sui testimonii extitisset, ipse quoque combustoribus manus daret. Itaque cum Evangeliis in ambonem venerabilis levita Petrus ascendens: mox ut Gregorianæ sanctitati testimonium præbuit, inter verba veræ confessionis spiritum efflavit, & a dolore mortis extraneus juxta Pyrgi basim (sicut hactenus cernitur) confessor veritatis meruit sepeliri. Hinc est quod consuetudinaliter Spiritus sanctus in specie columbæ super scribentis Gregorii caput depingitur, & quod expositionum illius pars maxima, quæ utique ab invidis exusta recolitur, non habetur. Hæc Joannes ex majorum (ut ait) traditione.

XXII. De combustione librorum S. Greg. dubia assertio.

Sed quæ fuerint ista, ignota penitus Isidoro atque Ildefonso, qui recensentes catalogum scriptorum ejus licet præter illa, alia plura fuisse a Gregorio scripta testentur, de exustione tamen qua aliqua perierint, verbum nullum. Fides ergo vacillat auctoris, eoque magis, quod neque apud Paterium ipsius Gregorii Nota-

tarium de his aliqua mentio habeatur: qui dum cuncta divinæ Scripturæ testimonia ab ipso Gregorio elucidata in ordinem suum redegisset, de exustione nihil, cujus cum ipse præsens Romæ esset, meminisse necessario debuisset: unde apud me (ut dixi) fides auctoris valde redditur dubia. Sigebertus etiam nullam, obstante Petro diacono, factam esse librorum exustionem testatur in Chronico, sed de viris illustribus (a) secus, ubi & addit hæc de Paterio: *Paterius Romanæ Ecclesiæ Notarius & Secundicerius, colligens omnia divinæ Scripturæ testimonia, per quæ Gregorius obscura suæ expositionis elucidavit, tres libros edidit, duos de testimoniis veteris Testamenti, & unum de testimoniis novi Testamenti; ipsumque codicem appellavit, librum Testimoniorum.* Hæc ipse. Extat ejusmodi Paterii lucubratio. Porro de ipso Paterio sæpe fit mentio in epistolis & aliis Actis publicis sancti Gregorii.

(a) *Sigeb. de vir. illustr. c.42. & 43.*

XXIII. Quod rursus ad ejusdem S. Gregorii scripta pertinet: dum audis apud Joannem diaconum tredecim libros numeratos esse epistolarum ipsius secundum annorum numerum quibus in Pontificatu vixit: cum hodie nonnisi duodecim numerentur, non putes unum ex ipsis esse deperditum, sed eosdem omnes aliter numeratos, nempe vel per annos Pontificatus ejus, vel secundum Indictiones digestos. Præter hæc autem Antiphonarium a S. Gregorio Ecclesiæ usui relictum fuit, de quo Sigebertus: *Quæ scriptura Gregorium tam illustravit, quam illud quod Antiphonarium regulari musica modulatione centonizavit, & scholas cantorum in Romana Ecclesia constituit.* Hæc ipse. Quibus adde Sacramentarium sive librum sacramentorum, nempe ad sacros ritus Missarumque solemnia volumen pertinens, nuper cusum. *Sed & in ipsa Missarum celebratione* (*inquit Beda*) *tria verba maximæ perfectionis plena superadjecit*, videlicet: *Diesque nostros in tua pace disponas, atque ab æterna damnatione nos eripi, & in electorum tuorum jubeas grege numerari.* At hæc de scriptis sancti Gregorii satis sunto, præter illa, quæ suis locis superius diximus. Res vero gestas ipsius non ab alio Joanne diacono, quam ab eo quem diximus scriptas fuisse, certo reperimus: verum ante ipsum a Paulo diacono id factum constat, sed excidit ejusmodi lucubratio.

Quoniam autem habet quamdam scriptio cum pictura cognationem: quæ idem Gregorius in suo monasterio picta reliquisset, suoque titulo prænotata, quæ adhuc tempore Joannis diaconi integra erant, ea eodem auctore Joanne hic describenda sunt, qui ea refert in hunc modum (b).

(b) *Jo. diac. in vit. S. Greg. l.4. c.83.*

XXIV. De imagine Gordiani. *In ejus venerabilis monasterii atrio, jussu Gregorii, juxta Nymphium duæ iconæ veterrimæ artificialiter depictæ usque hactenus videntur. In quarum altera beatus Apostolus Petrus sedens conspicitur, eumque stantem Gordianum Regionarium, videlicet patrem Gregorii, manu dextera per dexteram nihilominus suscepisse. Cujus Gordiani habitus, castanei coloris planeta est, & sub planeta dalmatica, in pedibus caligas habens, statura longa, facies deducta, virides oculi, barba modica, capilli condensi, vultus gravis.*

De imagine S. Silviæ. *In altera vero mater Gregorii sedens depicta est Silvia candido velamine a dextero humero taliter contra sinistrum revoluto contecta, ut sub eo manus tamquam de planeta subducat, & circa pectus sub gula inferior tunica pseudolactinei coloris appareat, quæ magno sinuamine super pedes defluit duabus zonis ad similitudinem dalmaticarum, sed latioribus omnino distincta: statura plena, facies rotunda quidem & candida, sed senio jam rugosa, quam ipsa quoque senectus pulcherrimam fuisse significent, oculis glaucis & grandibus, superciliis modicis, labellis venustis, vultu hilaris, ferens in capite matronalem mitram candentis brandei raricate* **oblatam: duobus dexteræ digitis signaculo Crucis se munire velle prætendens: in sinistra vero patens Psalterium retinens, in quo hoc scriptum est:* (c) *Vivet anima mea & laudabit te, & judicia tua adjuvabunt me. A dextero vero cubitu usque ad sinistrum circa scapulas versus ascendens reflectitur, qui ita se habet:* GREGORIUS SILVIÆ MATRI FECIT.

* ombla-tam.

(c) *Ps. 118.*

XXV. De imagine S. Gregorii. Sed & in absidicula post fratrum cellarium Gregorius ejusdem artificis magisterio in rota gypsica pictus ostenditur, statura justa & bene formata, facie de paternæ faciei longitudine & maternæ rotunditate ita medie temperata, ut cum rotunditate quadam decentissime videatur esse deducta, barba paterno more subfulva & modica, ita calvaster, ut in media fronte gemellos cincinnos rarusculos habeat, & dextrorsum reflexos: corona rotunda & spatiosa, capillo subnigro & decenter intorto sub auriculæ medium propendente, fronte spatiosa, elatis & longis & exilibus superciliis: oculis pupillas furvis non quidem magnis, sed patulis subocularibus plenis: naso a radice superciliorum subtiliter directo, circa medium latiore deinde paulo recurvo, & in extremo patulis naribus præminente, ore rubro, crassis, & subdividuis labiis, genis compositis, mento a confinio maxillarum decibiliter prominente: colore aquilino & vivido, nondum (sicut postea contigit) cardiaco: vultu miti, manibus pulchris, teretibus di-

digitis & habilibus ad scribendum. Præterea planeta super dalmaticam castaneam, Evangelium in sinistra, modus Crucis in dextera: pallio mediocri, a dextero videlicet humero sub pectore supra stomachum circulatim deducto, deinde sursum per sinistrum humerum post tergum deposito, cujus pars altera super eumdem humerum veniens, propria rectitudine non per medium corporis, sed ex latere pendet: circa verticem vero tabulæ similitudinem (quod viventis insigne est) præferens, non coronam. Ex quo manifestissime declaratur, quia Gregorius dum adhoc viveret, suam similitudinem depingi salubriter voluit, in quo posset a suis monachis non pro elationis gloria, sed pro cognitæ districtionis cautela frequentius intueri: ubi hujusmodi distichon ipse dictavit:

Christe potens Domine nostri largitor honoris,
Indultum officium solita pietate guberna.

Ubi etiam, tempore jam Petri Archidiaconi, & Joannis Oeconomi, Saturninus Monachus dextera lævaque beati Gregorii effigies sanctorum Apostolorum, quemadmodum modo videntur depinxit. Quo scilicet loco nonnumquam divinitus candela succenditur, & in ejusdem similitudinis effigie pro regimine sui monasterii sæpe B. Gregorius præsentatur. Hactenus de imaginibus Joannes diaconus, his subiiciens S. Gregorii in eodem monasterio varias apparitiones, de quibus nos suo loco dicturi sumus.

XXVI. Gordianum diaconum fuisse indicat ejus habitus.

Sed miror, ab ipso Joanne diacono, dum contemplatus est atque descripsit Gordiani patris S. Gregorii imaginem, non consideratum, vel si consideravit, non declaratum, eodem ferme habitu decoratas fuisse utriusque, patris scilicet, atque filii pictas imagines, nihilque magis habuisse a patre Gregorium, nisi pallium, quod erat insigne Pontificum: utriusque enim ait fuisse indumentum planetam castanei coloris, & sub planeta dalmaticam. Ex quibus in eam adducor sententiam, ut opiner patrem sancti Gregorii fuisse aliquo modo sacris initiatum: ut de plurimis accidisse constat hominibus conjugatis, qui accepto ab uxore consensu, vitæ se clericali, vel monasticæ manciparunt. Quod insuper idem Gordianus Regionarius nominetur, titulus iste est septem primi ordinis diaconorum, qui Regionarii dicebantur: unde fit, ut interdum fuerim opinatus, ipsum fuisse diaconum Regionarium, nempe unum ex septem diaconis Cardinalibus.

XXVII.

Dalmaticam quidem fuisse insigne diaconorum Romanæ Ecclesiæ, aliquando vero aliis Ecclesiis ex privilegio a Pontifice Romano concessam, ex ejusdem sancti Gregorii (a) epistolis, patet. Sed & quod caligas habuisse in pedibus Gordiani imaginem dicit, utique & hoc ipsum ad ornatum Romanæ Ecclesiæ diaconi pertinet. Erat enim diaconis Romanæ Ecclesiæ ejusmodi ornamentum, quod interdum pro magno privilegio concedi solitum alicujus nobilis Ecclesiæ diaconis superius dictum est ex ipsius S. Gregorii epistola ad Joannem Episcopum Syracusanum (b), ubi agit de calceis compaginatis. Vides igitur, & attentius tu considera quam reddat pictura Gordiani patris S. Gregorii, num tantummodo Senatorem, vel sacris initiatum diaconum Regionarium. Cæterum ipsi Joanni diacono debemus plurimum, quod hujusmodi antiquitus effigiata coloribus monumenta, jam omnino deperdita, nobis suis scriptis integra custodivit: sed quæ ex aliis inde acceptis illis similibus exemplaribus summa industria F. Angeli Rocchæ venerabilis Sacristæ S. D. N. Clementis Papæ VIII. formis expressa sunt, hic tibi imprimenda curavimus.

(a) Greg. l. 7. ep. 113. Ind. 2. edit. Rom.

(b) Greg. l. 7. ep. 28. Ind. 1.

IMAGINES AD VIVVM EXPRESSAE
EX AEDICVLA SANCTI ANDREAE
PROPE BEATI GREGORII MAGNI ECCLESIAM,
NECNON EX VITA EIVSDEM BEATI GREGORII
A IOANNE DIACONO LIB.IV.CAP.LXXXIII.ET LXXXIV
CONSCRIPTA

Gordianus S. Gregorij pater. S. Gregorius Magnus. Silvia S. Gregorij mater.

Quod vero ad alias venerandas imagines ab eodem S. Gregorio pingi jussas pertinet: habes hæc ab Hadriano Pontifice in epistola ad Carolum Magnum asserta: S. Gregorius Papa in monasterio suo pulchrum fecit oratorium & ipsum diversum historiis pingi fecit, atque sacras ibidem direxit imagines: ubi & cum beato Eleutherio pro ægritudine stomachi sui ingressus in oratione pariter exauditi sunt, & ille vir S. Eleutherius (quem dicunt & mortuum suscitasse) ante ipsas sacras imagines se prosternens, divinam rogare clementiam cum S. Gregorio non dubitavit; sed fidem ferentes perfectam, pariter exauditi sunt: & usque hactenus apud nos venerantur. Sed & ecclesiam Arianorum, cujus ipse S. Gregorius in dialogis meminit, placuit eidem S. Gregorio, ut in fide Catholica, introductis illic beati Sebastiani & beatæ Agathæ martyrum reliquiis dedicare debuisset: quod & factum est: & diversis ipse beatus Gregorius pingi fecit eam tamen in musivo quam in coloribus, & venerandas imagines illic erexit, & a tunc usque hactenus venerantur. Hæc Hadrianus.

XXVIII. At licet ipse Gregorius vivens sibi caverit, ne sui corporis tegumenta honore & cultu sanctis debito pupulus veneraretur, ob idque sancito (ut vidimus) canone statuisset, ut cum Pontificis Romani corpus ad sepeliendum deferretur, nullo tegmine valeretur: Deus tamen voluit, ut refossa postea una cum corpore ejus ornamenta Pontificia populus pio cultu prosequeretur: nam audi quid dicat idem Joannes diaconus (a): *Hujus beatissimi Gregorii venerabile corpus a Gregorio Quarto sedis Apostolicæ Præsule post annos centum vigintiquinque* (ita corrigas textum, qui habet, quinquaginta) *translatum ante novellum Secretarium constructis absidibus, sicuti modo cernitur, sub altari sui nominis collocatur, quo ejus anniversaria solemnitas, cunctis certatim peraoctantibus, veneratione gratissima celebratur: in qua pallium ejus, & filacteria, sed & baltheus ejus consuetudinaliter osculantur.* Per filacteria autem Crucem pectoralem reliquiis refertam ad collum ferri solitam significari, ea ipsius Gregorii epistola ad Theodolindam intelligere satis potes (b). Pergit vero ipse: *Quæ singulatim considerata, & antiquitatem viri, & mediocritatem habitus, & speciem regularis propositi signis perspicuis repræsentant. Nam in eo quod pallium ejus bysso candente contextum nullis fuisse cernitur acubus perforatum, sic ipsum circa scapulas obvolutum fuisse, non autem confixum dignoscitur, sicut vetustissimis musivis vel picturis ostenditur. Quod autem reliquiarum filacteria tenui argento fabricata, vilique pallio de collo suspensa fuisse videntur, habitus ejus mediocritas demonstratur. Porro in exilitate balthei, quæ unius pollicis mensuram numquam excedit, speciem propositi regularis olim a S. Benedicto statuti, cujus ipse vitam describens in Dialogo, regulam quoque laudaverat, eum servasse luce clarius manifestat.* Hæc ipse. Cæterum antiquitus, cum diversi essent ordines monachorum, haud memini eosdem adeo habitu valde fuisse distinctos, ut vel ex cingulo, cujus quis observantiæ esset, dignosci facile potuisset.

(a) Jo. diac. vit. S. Gregorii l. 4. c. 80.

De reliquiis S. Gregorii a populo Rom. honore cultis.

(b) Greg. l. 12. ep. 7. Ind. 7.

XXIX. Reliquæ res gestæ S. Gregorii.

Quod autem ad reliquas res gestas S. Gregorii: habet Anastasius *ipsum fecisse ciborium cum columnis quatuor ex argento puro super sepulcrum S. Petri Apostoli, statuissque ut supra sepulcrum ejusdem Apostoli Missæ celebrarentur.* Construxisse quoque oratorium apud oratorium Hilarii Papæ, monumenta ecclesiæ Lateranensis testantur, illicque solitum ostendi stratum ipsius, ac locum illum dictum oratorium sanctæ Crucis ab eodem frequentatum, in iisdem asseritur. Porro insignia monumenta ista sub Sixto Quinto dejecta doluimus. Ad postremum autem hæc idem Anastasius de ordinationibus ab eo habitis: *Hic fecit ordinationes duas, unam in Quadragesima, aliam in mense Septembris: creavit presbyteros triginta novem, diaconos quinque, Episcopos per diversa loca sexagintaduos, & cessavit Episcopatus ejus menses quinque & dies decem & octo.* Hæc ipse. Porro nos non profitemur hic cuncta, quæ sunt magni Gregorii recitare; nam de aliquibus miraculis in promptu est quem consulas Joannem diaconum, apud quem multa invenies, quibus ejus vitæ sanctitas commendetur. Brevitati (quantum licuit) consulendum nobis fuit, cum præsertim adhuc multa de ipso dicenda supersint.

De vulgata quæstione animæ Traiani ab inferis revocatæ.

Nam tempus a nobis exigit, & facta diu ante promissio cogit tractationem habere de eo, quod fertur de Traiani anima precibus sancti Gregorii ab inferis liberata. Quamobrem hic antequam ad successorem Gregorii transeamus, quod attigimus antea secundo Annalium tomo ipso primo anno Traiani, & in ejus obitu, polliciti que sumus locupletius suo loco tractare, fusius est pertractandum.

XXX. Scimus commentum istud non inter aniculas tantum vulgusque jactatum, sed Theologorum recentiorum ferme omnium ore versatum, eorum aliquibus affirmantibus Traiani animam precibus sancti Gregorii ab inferis revocatam, aliquibus vero negantibus: sursumque eos, qui factum id ut scriptum reperitur verum existimarunt, quomodo id se habere potuerit (cum multa veritati sentiant adversari) longissimas easdemque perplexas

inge-

ingerere quæstiones, diversa diversis sentientibus: ut sit plane dolendum, in his universam occupatam diu tentam scholam Theologorum Scholasticorum. Quos quidem in primis excusatione dignos quisque putarit, cum quam acceperint a Joanne Damasceno historiam, nonnisi veram putarunt, utpote a viro gravissimo scriptam, & a Joanne diacono confirmatam. Deinde quod non est Theologorum, res gestas quam studiosissime disquirere: cum contingat etiam disputationis causa non semper proponi id quod vere est, sed sub conditione si sit, ut multis exemplis constat: sicque acciderit, ut proposita quæstione ex facto a Damasceno narrato; quomodo id fieri potuerit, fusius disputarint. Quo nomine ipsos excusatione dignos existimo.

XXXI. At quid accidit? Cum a quibusdam ornatissimis alicujus nominis sæculi hujus nostri Theologis ejusmodi de anima Traiani ab inferis revocata historia, ut fabula inanis, penitus exploderetur: statim occursum est, ut ad fulciendum quod absque fundamento corrueret ædificium, paucos ante annos ederetur libellus, De vera liberatione animæ Traiani a pœnis inferni precibus sancti Gregorii Papæ. Quod igitur ex instituto suscepto elucidandæ historicæ veritatis, & ea promissione facta tenear duplici vinculo obligatus; in his erit aliquantulum immorandum. Sede, quæso, æquus arbiter lector: appello te veritatis amantem, non quem privata affectio cum semel imbuerit, sit impossibile vel mille funibus ex rationibus a veritate bene compactis vel latum unguem e sententia dimoveri.

In primis autem illud omnino leve & inane prorsus fundamentum, supra quod tota ista erecta moles innititur, est revellendum: ut cum eam videris super nihilum fabricatam, evanescere, nec posse subsistere, statim intelligas. Traiani enim in primis laudata probitas stabilis veluti fundamenti loco statuitur: nimirum, quod dicatur ejus Gregorius misertus ob eam causam doluisse, ingemuisse, addidisse etiam preces, quibus eum evocaret ab inferis. Jacto vero istiusmodi de Traiani vitæ integritate in historia fundamento cum Deo adversari sciretur, idem veluti Latinis infensus, quod Græcus esset historicus, reiicitur ab auctore, qui fabulam hanc defendendam suscepit: sed plane decipitur, cum enormium Trajani vitiorum unum tantum putavit assertorem esse Dionem, qui quidem haud meruit post tot sæcula ejusmodi calumniam pati, vir sane laudatissimus, Latinorumque studiosissimus, quique in urbe florentissima præ animi integritate ordinario Consulatu dignus est habitus. Sed ad eludendam istiusmodi objectionem, inanemque tergiversationem, Latinos etiam adhibebimus testes: ac primum, quæ de eodem Traiano a nobis in hanc sententiam sunt dicta superius secundo tomo sub anno ejus primo, ita repetamus hic totidem ferme verbis (a):

(a) Annal. t. 2. Traiani an. 1.

XXXII. Traianus moribus turpissimus.

Dio Cassius, suorum temporum scriptorum facile princeps, cum multa de Traiano laude dignissima prædicet, hæc tandem: *Nihil omnino erat, quod optime non exerceret. Vini damtaxat appetens, & in adolescentulos pronus extra calumniam habitus est, utpote qui numquam ex eo turpe aut mali quicquam effecit. Nam qui vinum usque ad satietatem biberet, sobrius tamen erat, neque in crimen, prægravante vino, propulsus est: & in masculorum amoribus, ita sibi temperavit, at nihil per vim, dum voluptate obsequitur, molitetur.* Vides Dionem tantum abesse ut calumniis agat livore percitus, ut eumdem plus æquo excusare studuerit, cum nonnisi volentibus abuti consueverit? Egregiam vero laudem, si volentes tantum (proh pudor!) pueros habuit in deliciis: quasi reperiri posset, nisi forte Christianus, qui non in omnibus assentiretur Imperatori. Quis non absque culpa vel pœna præstare se putaret, quod tam bonus peteret Imperator? Sed provoco ipsos, qui eum laudant, ad suas ipsorum leges. Quid ipsorum poeta, (b) qui is temporibus vixit?

(b) Juven. satyr. 2.

Quod si vexantur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scantinia.

XXXIII. Domitianum laudans, qui ejusmodi nefandum crimen legibus insectaretur. Qualis ergo habendus est Traianus Imperator, cujus comparatione, hac saltem ex parte, Domitianus omnium scelestissimus, sanctissimus habeatur, quippe qui ejusmodi facinorosos, cujusvis conditionis essent, statutis a lege pœnis mulctabat? Nam Suetonius hæc de ipso testatur: (c) *Quosdam ex utroque ordine lege Scantinia condemnavit.* Sed quam idem pœnæ præ ceteris Traianus fuerit obnoxius, qui nec in sua explenda libidine nepoti pepercit? Scribit enim Aelius Spartianus hæc de Hadriano filio consobrini Traiani: *Fuitque in amore Traiani, nec tamen ei per pedagogos puerorum, quos Traianus impensius diligebat, Gallo favente, defuit.* Inter optimos ne, vel saltem bonos recensendus ille videri potest, qui scriptorum Græcorum & Latinorum antiquorum testimonio omnium turpissimus est habendus; quem & Julianus (d) Cæsar Christianorum hostis ea persona Sileni sugillat, quod a turpi & nefandissima voluptate victus esset, ut indignus haberetur, qui cum periculo Ganymedis inter deos videretur esse receptus? Vides quæ contra tuum Traianum fœdiora obiece-

(c) Suet. in Domit. c. 8.

Ab ipsis [illegible] Traianus sugillatus.

(d) Julian. Cæs.

cerint alii testes, quorum comparatione fuerat tibi Dio laudandus, qui illum excusat, & non calumniis appetendus?

XXXIV. At si istiusmodi historicæ veritati admoveas clariores Sole radios Evangelicæ veritatis, inspicies sententia Pauli (a) ad Romanos ipsos ea de re scribentis plane hujusmodi delinquentes vel omnium sceleratissimos Dei sententia in reprobum sensum datos, atque a Deo penitus derelictos, hos, inquam, qui aliorum pondere scelerum in ejusmodi imum turpitudinis cœnum sinantur præcipites ferri: ait enim: *Propterea tradidit illos Deus in passiones ignominia. Nam feminæ eorum immutaverunt naturalem usum in eum usum qui est contra naturam. Similiter autem & masculi, relicto naturali usu feminæ, exarserunt in desideriis suis invicem, masculi in masculos turpitudinem operantes, & mercedem quam oportuit erroris sui in semetipsis recipientes. Et sicut non probaverunt Deum habere in notitia: tradidit illos Deus in reprobum sensum, ut faciunt ea quæ non conveniunt, repletos omni malignitate & malitia, &c.* Ecce Dei sententia & Pauli testimonio, quam omnium sceleratissimi habendi sint, patet, qui ita effecti essent omnium turpissimi, sic in eos numine ulciscente peccatum impietatis.

(a) Rom. 1.

Sodomitici dati in reprobum sensum.

Post hæc autem ejusmodi adiecimus corollarium ex absurdo: qui fiet ut dicatur anima Traiani precibus S. Gregorii ab inferorum pœnis eruta, & in cælum elata; & affirmemus hominem impurissimum inter sanctos in cælo una cum Deo in æternam beatitudinem cooptatum, quem Julianus Apostata ob eam causam nec sub ipsa Lunæ concavitate in deorum convivium admitti voluit, nisi ab intemperanti ejus animo prius custoditus fuisset, cui admodum timebatur, Ganymedes? *Cum Traianum* (inquit Julianus) *conspicatus Silenus, quamvis submissa voce loqueretur, intelligi tamen volens, hæc verba protulit: Hoc tempore maxime summa cura & diligentia est adhibenda domino Jovi, qua illi custodiatur Ganymedes.* Patieturne quis, rogo (si ex fabulis deducere liceat argumentum,) in summum coelum Traianum dici receptum, quem ne in infimum quidem cælum, nisi salvo Ganymede, putavit in convivium suorum deorum admitti? Hactenus ibi diximus: quibus videas Traiani nefandas turpitudines non unius Dionis, sed plurium suorumque Gentilium testificatione prolatas, terra caeloque (cum ex causa fingere ita licuit) decantatas. Pro hujusne tam horrendo scelere inquinati & in suis peccatis atque infidelitate mortui liberatione ab inferis dicemus orasse Gregorium & exauditum esse, cum pro hujusmodi nefandi criminis reis impiis Sodomitis adhuc viventibus magnus pater credentium Abraham intercessor factus non valuerit exaudiri, quin ignibus cælitus traderentur, quod non inventi essent in eis justi, quos daret petenti Deo optimo maximo obsides?

Adde his alia execranda hominis crimina, quibus & se iniquissimum exhibuit in Christianos. Dicentne justum Principem eum, qui tot Christianorum innocentium millia crudelissime necari fecit? qui ætati non parcens, vel sexui, sæviit velut bestia truculenta, rabidus carnifex, jugulator insontium, hac ex parte nequissimus & iniquissimus? quod & apologiæ sanctorum Patrum pro Christianis ad ipsum datæ testantur. Qua ergo fronte pro Traiano divinum (ut ajunt) citant oraculum in revelatione, quam dicunt factam sanctæ Mathildi, qua dicitur Traianus omnibus virtutibus plenus, quem præter impietatem ex cultu idolorum eidem inhærentem, tot immanium vides criminum reum? Si ita comparatum hominem virtutibus plenum dixeris: sileant penitus certa illa divina oracula, quibus dicitur: (b) *Qui in uno offendit, factus est omnium reus.* Et: *Modicum* (c) *fermentum totam massam corrumpit.* Cum igitur auctor mendacii non sit Deus, non potuerunt ista divinitus revelari, quæ tam patentis mendacii arguuntur, ut virtutibus plenus ille dicatur, qui non in uno vel in minimis, sed in pluribus maximisque peccatis offenderit.

(b) Jac. 2.

(c) Gal. 5.

XXXV. Sed videamus, an solidiora sint, quæ super adeo inane fundamentum sunt ædificata. Ostendunt quidem in omnibus parem fundamento structuram, dum ejusmodi narrant historiam: Cum anno secundo sui Pontificatus Gregorius procederet cum clero ex basilica Lateranensi ad S. Petri, per forum Traiani transivit: ubi ob oculos posita simulacra in eodem collocata intuitus, inter alia admiratus est ea, quæ ex ære vel lapide facta reddebant Traiani ex equo desilientis imaginem, & viduæ quærenti adhibentis aures, & quod petebat implentis. Tunc in memoriam S. Gregorius nobile factum Traiani revocavit, quo vindictam de nece filii viduam implorantem, licet esset in procinctu bellico, profecturus in Dacos, subsistens patienter audivit, & ei in omnibus satisfecit, pecuniam copiose tribuens, vel (ut alii fabulantur) filium suum obsidem relinquens. Quod egregium factum, (inquiunt) per inspectas imagines S. Gregorius in memoriam revocans, ita compassione affectus est animo, ut pro Traiani animæ ab inferis liberatione Dominum exorarit: quem exauditum fuisse, per visum Angelus indicavit, monuitque ne amplius ista præsumeret. Hæc summatim a nobis complexa

Historiæ de liberatione Traiani ab inferis compendium.

sunt

sunt ex multis, cum tamen in ejusdem historiæ narratione non una omniam sit assertio (eum una sit veritas) sed prorsus diversa: sed quod omnes æque a veritate procul erraverint; quis eorum sit potius audiendus, non habemus quem præponamus.

XXXVI. Falsa redarguitur historia de vidua & Traiano.

Quoniam autem in una narratione duæ quæ longe diversis temporibus accidisse feruntur, junguntur in unum historiæ, altera de vidua sub Traiano, altera vero de eo, quod post quingentos annos factum sit a sancto Gregorio. De priori primum acturus, si rogem eos, qui ista asserunt, quisnam ejus ita compositæ narrationis auctor existat, neminem habent antiquorum historicorum, quem prodant, quam nonnisi post seacentos annos a Traiani temporibus auditam fuisse, vel scriptam asserere possunt. Petierim rursus ab ipsis: Quisquis ille fuerit qui primas scripsit, unde accepit? Ut enim quis rem gestam adeo admirandam ante annos quingentos gestam afferat pro constanti; certe ut audiendus sit, unde acceperit, debet ingenue profiteri: quod si facere prætermittat, tunc (secundum illud Ecclesiastici *a*) levis est corde, qui cito credit. Etenim sua ita cuilibet licebit fingere sibi somnia, si adeo facilem quemquam, qui audiat, & credat, inveniet. Potuisset ista commentus, etsi non certum auctorem, aliquam saltem inditam statuis fictam inscriptionem, ad fidem de mendacio faciendam, testem adducere. Sed est cæca & stupida semper fictio, ut nesciat esse omni ex parte munita. Quæ igitur incognita prorsus fuit antiquis scriptoribus omnibus qui res Traiani sunt prosecuti, itemque posteris hactenus inaudita, eam data sæpius occasione ejusdem meminisse oportuisset; ut a recentioribus asserta recipi debeat, nulla quidem ratio persuadet.

(a) Eccl. 19.

Quam ergo ita super nullum hærere vides fundamentum, quomodo putas stabit vana constructio? Sed audi quibus, ne corruat, stipulis fulciatur, dum dicunt, accidere potuisse, ut ejusmodi historia scripta fuerit a Dione, sed ab eo qui Dionem in compendium redegit, Xiphilino fuerit prætermissa; & sic Dione deperdito, pariter ipsa perierit. Rogo ipsos: Quomodo qui recitat illam scisse potuit, si nec apud Xiphilini compendium eam invenerit, nec apud ipsam integram Dionis historiam, quæ exciderat? Quod si tamen ea cuncta vera esse dixerimus: quantum declamandum erit in Plinium, qui panegyricum Traiano dicens, cum ipsius recte gestorum seriem texuit, rei adeo memorandæ, cujus tam præclare monumenta extarent, nullam prorsus fecerit mentionem? sicque oscitantiæ solertissimus scriptor redarguendus esset, qui ab omnibus quam exactissimus commendatur. Ut ex his intelligas quam ejuscemodi excogitatum commentum non a vero tantum, sed etiam a verisimilitudine procul absit.

XXXVII. Mendax in omnibus redarguitur historia.

In eo autem quod asserit auctor, sanctum Gregorium per forum Traiani transeuntem æneæ statuæ inspectione commotum, ut oraret pro redemptione animæ Traiani a pœnis inferni: putavit imperitus nugator, ipsius, inquam, auctor historiæ, tempore sancti Gregorii eo splendore quo ante fuerat, perstitisse forum Traiani, statuasque erectas super bases suas perseverasse eo decore quo antea fuerant collocatæ. Quod si in memoriam revocasset tot clades Urbis ante sancti Gregorii tempus illatas, haud facile invenisset tale quod effinxit historiæ argumentum. Ut enim omittamus illam Urbis expilationem sub Alarico factam: quis nescit in illa alia deprædatione per Gensericum Wandalorum Regem (quod auctore Procopio (*b*) liquet) suis fuisse ornamentis præclarioribus Urbem spoliatam, ac statuis æneis insignioribus, quæ essent ob oculos positæ, cujusmodi extabant in foro Traiani, ipsamque etiam nec pepercisse iis quæ pro imbricibus erant in tectis æneis tegulis? Etenim eodem auctore liquet, ipsum Capitolium detexisse tabulis æneis auratis, quibus contectum erat: Quæ omnia deferenda in Africam navigio imposita tradit, periisse autem cuncta naufragio. Quid præterea reliquas sæpe factas Urbis ejusdem semel ab Erulis, sæpius a Gothis deprædationes memorem? Sed revoca in memoriam, quæ de Urbe ruinis crebris attrita ipsemet sanctus Gregorius testatur sæpe, ut inter alia super Ezechielem (*c*). Quid? putas pepercisse barbaros æneis statuis, quos etiam intra petras æs impactum atque plumbum revulsisse, Cassiodorus (*d*) est auctor? Hæc satis sunto ad convincendam erroris assertam historiam, quam non veritate tantum, sed (ut diximus) verisimilitudine etiam carere penitus, prudens lector intelligit.

(b) Procop. de bello Vvand. l. 1.

(c) Greg. in Ezec. hom. 18. dial. l. 2. c. 9.

(d) Cassiod. l. 3. ep. 31.

XXXVIII. Quam procul abfuit ut id Gregorius cogitarit.

Sed & quod ad ipsum Gregorium spectat: adiiciam amplius, ut consultum sit æstimationi sanctissimi patris, quod ipse ut id faceret tantum abfuit, ut ne cogitatione quidem aliquando fuerit meditatus: qui e contrario insectatus est eos, atque hæreticos etiam appellat, qui Redemptorem nostrum, cum descendit ad inferos, peccatores omnes positos in inferno confitentes ipsum Deum, salvasse dixere. Est de his ejus epistola (*e*) ad Constantinopolitanæ Ecclesiæ presbyterum Georgium, & Theodorum diaconum. Postquam enim hujusmodi esse hæreticos ex sententia Philastrii & Augustini asseruit, hæc subdit: *Hæc itaque*

(e) Greg. l. 6. ep. 15. Ind. 15.

que omnia pertractantes, nihil aliud teneatis, nisi quod vera fides per Catholicam Ecclesiam docet: quia descendens ad inferos Dominus illos solummodo ab inferni claustris eripuit, quos viventes in carne per suam gratiam in fide & bona operatione servavit. Quod enim per Evangelium dicit (a): *Cum exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum: omnia videlicet electa. Nam trahi ad Deum post mortem non potuit, qui se a Deo male vivendo separavit.* Hæc ipse cum doceat, quis adeo imprudens dixerit, tentasse ipsum Gregorium precibus obtinere, quod nec a Christo ipso ad inferos descendente fuisse factum asseruit, & secus sentire, esse hæreticum prædicavit? Ista diximus, & sæpe sæpius inculcaverimus, ad indicandum non solum id quod asseritur non fuisse a Gregorio factum, sed nec in mentem ipsi cadere potuisse, qui dictæ sententiæ adeo fuerit adversatus.

(a) Jo. 12.

XXXIX. S. Jo. Damasc. de anima Traiani liberata assertio.

Sed unde, dices, tantus error invaluit, ut ejusmodi historia tamquam vera absque aliqua discussione a nonnullis magni nominis Theologis accepta, non primum de ejus fide quæsitum, sed dumtaxat, quomodo fieri potuerit, repugnante divina lege, fuerit ab iisdem adeo disputatum? In promptu est dicere. Quod enim eadem asserta reperiretur a viro sanctissimo, magnique nominis Theologo, Joanne inquam Damasceno, haud in dubium revocandam putarunt, vel ut falsam rejiciendam esse duxerunt; cum præsertim eam uti rem certam indubitatamque ipse prodiderit verbis istis (b): *Prodeat in medium Gregorius Dialogus antiquioris Romæ Episcopus, vir (ut omnes norunt) tum vitæ sanctitate, tum eruditione clarus ac celebris; quem, cum sacris operaretur, cælestem ac divinum Angelum, sacrosancti muneris socium habuisse narrant. Hic cum per locum lapidibus stratum aliquando iter faceret, dedita opera constitit, intentissimasque pro peccatorum Traiani remissione preces ad animarum amantem & misericordem Dominum fudit, statimque vocem hujusmodi divinitus emissam audivit: Preces tuas exaudivi, ac Traiano ignosco. Tu vero posthac caveto, ne mihi pro impiis supplex sis. Quodque istud verum sit, atque ab omni calumnia alienum, Oriens totus atque Occidens testatur.* Hæc Damascenus, quæ cum Gregorio cognomento Dialogo, adscribantur, non Primo, sed secundo Gregorio tribuenda essent, ex sententia Græcorum auctorum. Sed de his nobis disserendum erit in Gregorio Secundo, Tomo sequenti.

(b) Dam. in orat. de fidel. defun.

At cum hæc utcumque a tanto viro, tanto præconio, orbis totius attestatione absque vel levi aliqua dubitatione noscerentur allata, absque aliqua veritatis exactiore discussione credita acceptaque a reliquis fuerunt; cum præsertim quæ ita simpliciter narrata sunt, penicillo orationis coloratam alii eamdem historiam fusius scriptam ediderint: adeo ut complures eam uti rem veritate constantem acceperint, quæ tamen (mea sententia) ad lapidem Lydium primum fuerat afferenda, atque an vere ita se res habuisset, commentumve esset & impostura, solicitius exquirendum. Quod cum fieri omissum fuerit: vel sero saltem consulentes integritati ac majestati pariter Christianæ religionis, an verum vel falsum sit, quod tanti viri testificatione narratur, discutiendum quam diligenter erit.

XL. Viri auctoritas non præjudicat veritati.

Ac primum quidem ab omni imposturæ suspicione virum sanctissimum immunem reddimus, nihilque ab ipso commenticium esse factum, vel excogitatum, constanter asserimus: sed quod ipse vere factum accepit ac credidit, hoc ipsum quomodo audivit, scriptis suis bona fide mandavit. At in his quæ ad rerum gestarum veritatem spectant, quam frequenter accidat falli etiam prudentissimos, non in antiquis tantummodo, sed & in his quæ facta dicuntur in eodem loco quo ipsi sunt, & quo vivunt tempora, cum usus doceat, pluribus demonstrare, supervacaneum esse putamus. Ob idque nihil est, ut quantavis, sive sanctitatis, sive doctrinæ cujuslibet prærogativa viri, quod non factum, sit umquam, ut factum asserentis, ipsi veritati præjudicium possit inferre; cum in his quæ sunt facti, non dogmatis, potuerit quisque sanctissimus atque doctissimus, fideique Orthodoxæ professor atque defensor aliquando falli. Sit in exemplum, quod qui major est Damasceno Theologus, ita antonomastice dictus, celeberrimus sanctitate atque doctrina Gregorius Nazianzenus in ea oratione, quam de sancto Cypriano ad populum habuit, manifestissimo lapsus errore cognoscitur, cum duos in unum Cyprianos conflat, Antiochenum, atque Carthaginensem, quos constat fuisse diversos, inter seque distinctos. Num, rogo te, eminentia superexcellens undique comparata cumulataque in viro tanto efficere potest, ut quod mendacium est, veritas sit; & quod perinde ac verum ab eo falsum assertum est, recipiatur ab omnibus? Minime gentium, dices; sed rejiciendum penitus asseres, quod contrarium historicæ veritati a quovis allatum firmatumque ut verum fuerit. Ita quidem jure, omnesque prudentes hoc ipsum dicent, ac firmiter profitebuntur.

XLI.

Cum nihil igitur præjudicii inferat veritati viri prærogativa, ut indiscussum tamquam divinum oraculum quicquid ab eo dictum fuerit citra sancta Ecclesiasti-

ca

ca dogmata, ut verum accipiendum sit: patere, quæso, ut dicta primum a Joanne Damasceno de liberata Gregorii precibus Traiani anima ab Inferis, quæ in medium sunt allata, examinemus. Sufficere quidem potuissent ad mendacium arguendum, quæ de historia nulla veritate suffulta a nobis superius sunt demonstrata. Sed quoniam (ut audisti) Oriens, & Occidens, atque universus orbis rei gestæ testis adducitur; hoc ipsum perscrutandum nobis erit.

Incognita Latinis historia.

Accidere solet interdum, ut aliquid vulgo allatum, si quis certos velit examinare testes, an verum sit; neminem id serio testantem inveniat, fiatque ut quod ab omnibus dici jactatur, asseratur a nemine, rumorque ille evanescat in auras: quod plane in hac causa, de qua agitur, factum reperimus. Cum enim post obitum sancti Gregorii, labentibus annis centum & amplius quod excurrit, id de eo reperiretur ipse Damascenus esse testatus: Joannes diaconus, qui sub Joanne Octavo trecentis ferme post annis ab ipso Gregorio vixit, ac scripsit in Urbe vitam ipsius, ubi ad locum hunc devenit, ut narraret rem adeo celebrem, scriptoque firmatam, consignatamque certis testibus posteris eam relinqueret: hæsisse plane est visus in salebris, dum nihil habuit quod ad rem testandam ex Archivo Romano peteret, vel ex aliis Italiæ locis, aut Galliarum, Hispaniarumve, aut aliarum provinciarum Ecclesiis adducere posset: sed migrandum ipsi fuit ad divisos penitus toto orbe Britannos, ex Anglicana, inquam, Ecclesia accersere testes. Vides igitur hyperbolem illam de Occidentis & Orientis testificatione, ceu bullam levem inflatam vento, sui inanitate disruptam evanuisse.

XLII.

(a) Jo. diac. in vit. S. Greg. l. 2. c. 44.

Ex Anglia quid acceptum.

Quid igitur de re tanta idem scrutatus Joannes diaconus in medium adducat, audi, cum ait (a): *Legitur etiam penes easdem Anglorum Ecclesias, quod Gregorius per forum Traiani (quod ipse quondam pulcherrimis ædificiis venustaverat) procedens, judicii ejus; quo viduam consolatus fuerat, recordatus, &c.* Inferius vero post enarratam dictam historiam, eam plane fide dubiam tradit, cum subdit: *Sed cum de superioribus miraculis Romanorum sit nemo qui dubitet; de hoc quod apud Saxones legitur, hujus precibus Traiani animam ab inferni cruciatibus liberatam, ob id vel maxima dubitari videtur, quod tantus doctor nequaquam præsumeret pro Pagano prorsus orare, qui quarto Dialogorum suarum libro docuerit, eamdem causam esse cur non oretur a sanctis in futuro judicio pro peccatoribus æterno igne damnatis, quæ nunc etiam causa est, ut non orent sancti homines pro hominibus infidelibus impiisque defunctis.* Hæc de ratione allata cur non reciperetur, sed maxime dubitaretur de historiæ veritate. Quibus satisfacere ipse cupiens, addit ista: *Non advertentes, quia non legitur pro Traiano Gregorium exorasse, sed tantum flevisse: sic enim cum non oraverit, Gregorius plangendo potuit exaudiri, sicuti cum Moyses (b) dolenda taceret, patuit clamasse videri, &c.*

(b) Exod. 14.

XLIII. Jo. diac. discrepat a Damasceno.

Sed insulsa defensio, cum & mendaclum mendacio suffulcitur, allato exemplo de Moyse, quod tantum tacuerit, & non oraverit: cum etsi non verbis expressis, mente tamen orasse, & ad Deum potentiori modo orando clamasse omnium eadem sit sanctorum Patrum sententia. Sed & Joannis ista defensio destruit ipsam, quæ a Joanne Damasceno narratur, historiam; cum ab eo satis expresse dicatur orasse Gregorius, a Deoque reprehensus, ac monitus ne amplius id præsumeret. Hinc tu videas ipsum Joannem diaconum citare minime voluisse Damascenum, quod ex ejus sententia Gregorius videri posset prævaricator, dum quæ docuerat, idem ipse contrario facto destruxerit, secundum Pauli sententiam (c): *Si quæ destruxi, iterum hæc ædifico: prævaricatorem me constituo.* Rursum vero ad probationem facti, quod divinæ quoque Scripturæ repugnare sentiret, addit Joannes diaconus Traiani animam ita fuisse a pœnis inferni liberatam, ut tamen haud fuerit in cælum assumpta. Hæc ipse, in his multum laborans, ut dubium, quod asserit factum, quoquo modo fieri potuisse demonstret. Qui si de re gesta certiora nancisci testimonia potuisset, minime quidem prætermisisset afferre, dum labentem molem nullo fundamento subnixam, ut potuit, studuit suffulcire.

(c) Gal. 2.

XLIV. Levitas Græcorum arguitur.

Sed multo gravius errarunt Græci, qui, nulla veritatis facta discussione, adeo plenam fidem his adhibuere, ut in ipsorum Euchologio, capite nonagesimosexto, ejusmodi pro defunctis preces habeantur: *Quemadmodum Traianum per intensam servi tui Gregorii Dialogi intercessionem flagro solvisti: exaudi etiam nos te orantes non pro idolorum cultore, sed pro fideli servo tuo, qui te propter imbecillitatem ad iracundiam provocavit.* Ita Græci. At Gregorium Dialogum scias non nominatum ab ipsis Primum, sed Secundum Gregorium, ut suo loco dicetur. Verum quod ad preces attinet: Romana Ecclesia, quæ non circumfertur omni vento doctrinæ, nec unius vel alterius levi assertione movetur, sed stans supra firmam petram, quæ vera certaque tradita novit, atque secura solidaque consistere, ipsa recipit atque sectatur, procul ab ejusmodi gene-

re

re precum ſemper abhorruit. Præſtabat quidem in re tanta, quid ſancta Romana teneret Eccleſia, cujus Pontificis ea actio prædicaretur, quidve ipſa ſervaret, Græcos ipſos quam diligentiſſime explorare, ſimul & conſulendo requirere, atque demum ejus exempla ſectari. Sed ubi ab ea illi diviſi ſunt ſchiſmate, in quæ non ſunt mala prolapſi?

XLV.

His igitur duobus primariis auctoribus, altero Græco, Latino altero, confutatis: qui ejuſmodi commentum nihilominus ſectati ſunt recentiores, delinientes nullo ſtantem fundamento ſtructuram abſque temperamento, alii alia addiderant pro mentis arbitrio. Nam ex ipſis dixerunt alii Traianum ad vitam revocatum a ſancto Gregorio, & baptizatum, rurſumque vita ſunctum abiiſſe in cœlum. Alii, non revixiſſe corpus, ſed clanculo animam a Gregorio baptizatam. Alii, nequaquam ab inferis liberatam, ſed pœnis (ut dicunt) alleviatam: atque ita fabulas fabulis addidere, ut ridiculum etiam illud demum ſit ſuperadditum de Traiani cranio cum vivida adhuc lingua reperto, qua ipſe ſuam miſeriam deplorans, ad commiſerationem ſanctum Gregorium commoverit, & ad preces, pro ipſo ad Deum fundendas.

Fabula fabulis ornata.

XLVI.

Sed jam faceſſant hæc ludiera, riſu potius deſpicanda, quam diſputatione ſeria confutanda. Cum enim in eo argumento verſemur, quo divinæ Scripturæ vis inferatur: non tantum non audiendæ ſunt aniles fabulæ: ſed etſi quæ ſolida, firmave & veritate conſtantia videri poſſent, eadem nonniſi cognita prius atque diſcuſſa, penituſque examinata, & centies ad Lydium admota lapidem, vix audienda eſſent, probanda omnino nequaquam. At quid præterea? Adducunt in medium ex ſanctæ Brigidæ ſive Brigittæ, quod (ut ajunt) habetur quarto libro ejus revelationum, capite decimotertio, cum agitur de eleemoſynis & orationibus pro animabus Fidelium defunctorum aliiſque ſuffragiis, divina ſententia revelatum, in exemplumque a Chriſto ſancti Gregorii factum inductum, cum ipſe ſuis precibus animam Imperatoris ex inferis in ſublimem gradum evexit. Rurſum vero his ſubnectunt quod ſanctæ Machildis nomine libro quinto viſionum ac revelationum ſcriptum legitur capite ſexto de animabus Sampſonis, Salomonis, Origenis, atque Traiani cum ei divinitus revelatum ponitur noluiſſe Deum de illis occulta pandere diverſis ex cauſis ibi narratis: & cum ad ſtatum animæ Traiani ventum eſt: *Quod ego ſtatuerim* inquit, *mea liberalitate de anima Traiani, nolo ut homines ſciant, ut fides Catholica ex hoc magis augeatur: quamvis enim iſte tandem fuerit omnibus virtutibus plenus, fuit tamen infidelis baptiſmate carens.* Audiſti in omnibus iſtis non puto divinitus allatis, ſed humanitus fabricatis, inter ſe invicem repugnantiam?

Revelationes quæ adducuntur in teſtimonium.

XLVII.

Veneror quidem (ut par eſt) ſanctas ipſas accolo; ſed de revelationibus ipſis factis, vel potius ipſis adſcriptis, ea dumtaxat recipio, quæ Eccleſia recipit, quam ſcimus non potuiſſe iſta probare, quæ ſunt inter ſe adeo pugnantia. Nonne ſunt inter ſe contraria, noluiſſe Deum de animæ Traiani liberatione certi aliquid ſciri & voluiſſe iſtæc revelari, ac reddi omnibus manifeſta. Ita plane. Quomodo igitur idem Dominus S. Brigittæ quam maniſeſtiſſime tradidit, precibus ſancti Gregorii, Traiani animam allevatam; Mathildi vero item divinitus traditum affirmatur, nolle Deum ut ſciant homines de anima Traiani quid factum? Nonne repugnant inter ſe revelatum ſanctæ Brigittæ fuiſſe, Traiani animam liberatam, & manifeſtatum Mathildi, non eſſe voluntatis Dei, ut ſciant hoc homines? Sane quidem. Sed dices, colligi ex Mathildis ſcriptis poſſe, liberalitate divina Traiani animam liberatam. Tunc (quod deterius eſt) reperies in eodem contextu verborum contrarias ineſſe ſententias, nempe: Nolo ut ſciant homines: & quod contrarium eſt, Hominibus oſtendo quid factum.

Revelationes inanes convincuntur

XLVIII.

Sed & accipe repugnantem antecedentibus conſequentiam, ubi roganti de ſtatu illarum nominatarum quatuor animarum, reſponſum ipſi poſtea a Domino ponitur in hanc ſententiam: Quid ipſe egerit de anima Sampſonis velle occultum eſſe, ut homines timeant, nec de inimicis ſuis vindictam expetant: Et de Salomonis anima æque præſtare non detegi, ut homines fugiant peccata carnalia. De Origenis pariter animæ ſtatu, quis ſit, latere homines velle, ne ſcientia inflati, ſuperbia elati pereant. Si ergo ut magis timerent homines, iſta omnia fieri noluiſſe manifeſta dicit: quomodo non magis ad incutiendum timorem præſtabat reddere penitus manifeſtum illos eſſe damnatos? Cum e contra tacendo, viſus ſit prædicaſſe ſilentio, quod ſciri non expediret, nempe eos eſſe ſalvatos, ut tacendo in timore homines contineret; qui ſi ſciſſent, magis fuiſſent timore liberi: ſicque ex ſilentio imminui potius quam augeri timor peccantibus poſſit, dum de eorum damnatione ad inferos omnino ſiletur, & ex ſilentio ſpes magis ſalvationis augetur, quæ ex ipſo ſilentio amplius prædicari videtur. Quod ſi hæc ſub ſilentio fecit Deus (ut aiunt) nota Mathildi, plane prævaricationis ipſa arguitur eo modo (ut diximus) manifeſtans.

XLIX. Sed absit ut credam quid hujusmodi divinitus pronunciatum. *Eloquia (a) enim Domini casta, argentum igne examinatum, probatum terræ, purgatum septulum;* quæ nec rubiginis quicquam admittant. Nec fiat ut credam quid hujusmodi fuisse sanctissimis feminis revelatum, vel ab ipsis esse conscriptum, sed tantum ipsarum nomine ab aliis promulgatum. Abeant igitur vana commenta, sileant prorsus inanes fabulæ, sepelianturque æterno silentio; data venia iis, qui quod factum acceperunt, verum putantes, de eo scripserunt: laudetur tamen zelus eorum, qui quod assertum invenerunt, quomodo se habere potuerit, scholastice disseruerunt: magis vero laude digni habeantur, qui emunctis naribus odorati falsitatem, errorem sunt detestati. Sic itaque tandem postliminio veritas reddita, sua fulgens integritate ac sinceritate firma tutaque consistat, nec amplius historica veritas istiusmodi labefactetur ineptiis.

(a) Ps. 11.

Vidisti quidem quam levibus ac frivolis nitatur res tanta fabellis, & traducatur undique mendaciis historia tanti momenti: quæ etsi testes gravissimos potuisset habere sibi invicem consentientes, in nullo discrepantes, pluresque contestes id ipsum asserentes, omnique genere probationum id affirmantes: adhuc tamen ob offensam majestatem Evangelicæ veritatis, & sacra totius Ecclesiæ Catholicæ firmata stabilitaque dogmata adhuc inquam fuisset jure meritoque de veritate historiæ dubitandum, eaque ad discussionem exactissimam revocanda: sed & probata veraque inventa, non tamen continuo divulganda, sed veluti arcanum quoddam in sacris Ecclesiæ penetralibus retinenda. Quanto ergo magis prudens quisque facile judicaverit esse oblivione delendam damnandamque silentio, quæ probatione destituitur, mendaciis scatet, nec saltem verisimili aliqua nititur conjectura, neque ullo stabili fundamento subsistit? dignamque esse (quod vetus Proverbium habet) rejici in Beatam, in quam Tralauus moriens est projectus ad inferos?

L. Sed & execratione æque insectanda sunt, quæ nomine Joannis & Petri diaconorum S. Gregorii in medium afferuntur ex codice Vaticano scripta, quæ ob id recipienda simplices putent tamquam divinum oraculum: quasi non omnis copiosa bibliotheca referat similitudinem sagenæ missæ in mare ea omni genere piscium congregantis, bonos & malos continens libros, probatos & improbatos, utiles & inanes simul amplexans, illos ut sequatur, rejiciat vero istos. Sed audi quæ ibi pluteo tertio, numero centesimo quinquagesimotertio, in codice Dialogorum sancti Gregorii ad finem ejus apposita sunt, velut additamentum: *Anno secundo Pontificatus divi Gregorii Papæ collecta Cardinalium & Episcoporum & cæterorum Romanæ Ecclesiæ multitudine clericorum, Ecclesiam istam, quam ad honorem sancti Andreæ Apostoli in Clivo Scauri construxerat, in qua etiam religionis rudimenta & sanctitatis susceperat sacramenta, eo quo decuit, prout ejus anima desiderabat, consecravit honore, quam & plenarie dotavit, & privilegiis Apostolicis premunivit. Consecratione vero peracta, flexis ad terram genibus, se Domino humili supplicatione prosternens, preces fudit ad Dominum, dicens: Domine Jesu Christe Fili Dei vivi, qui dixisti Apostolis tuis, & per Apostolos universis fidelibus Christianis: Quæcumque petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis: peto ab omnipotentia tuæ majestatis, quatenus quicumque deinceps in hujus Ecclesiæ circuitu se delegerit sepeliendum, modo fidem tenuerit Christianam, in perpetuum non sit incendiis mancipandus, sed potius ad æternæ vitæ gaudia sublimandus. Oratione vero completa, apparuit ei Angelus Domini, dicens, Gregori, exaudita est oratio tua secundum quod a Domino postulasti. Sed quia hoc poscere præsumpsisti, nihilominus & quia pro anima Trajani Imperatoris viri infidelis orandum esse duxisti, scias te in hoc sæculo a corporali quam pateris infirmitate fore minime liberandum; a qua, si duo hæc a Domino non petiisses, liberatus proculdubio fuisses. Et certe sicut cælestis nuncii vera fuit atque perpetua de exaudita oratione annunciatio, ita etiam infirmitatis non levandæ cassa nequaquam extitit comminatio: nam stomachi languore, continuo dolore, continuisque febribus licet lentis usque ad vitæ exitum laboravit. Hanc autem orationem & divinam revelationem B. Gregorius nobis videlicet Petro Diacono, & Joanni diacono patefecit: quas ad scientiam posterorum nos stylo duximus officio transmittendas.* Hæc vanus impostor.

Aliæ refellitur impostura.

LI. *Sed vere mendacium operatus est stylus mendax scribarum.* Ita jure dixerim cum Hieremia (b). Non ista Petrus atque Joannes S. Gregorii Papæ diaconi dixere, vel scripsere: neque istius temporis scriptio illa esse probatur, sed longe posterioris sæculi: non enim in usu hoc tempore fuit Romanæ Ecclesiæ, ut sanctus nominaretur Divus, vel ante Episcopos ponerentur Cardinales, ut factum hujus exordio scriptionis intelligis. Quæ & in eo insuper patentis arguitur mendacii, dum languore, stomachi jugiter ad obitum usque laborasse sanctum Gregorium mendax auctor affirmat: nam

(b) Hier. 8.

nam ex ipsius Gregorii epistolis, plurimis (ut vidimus) in locis mendacium detegitur, dum quo vexaretur jugiter morbo, sæpissime ipse queritur. Stomachi infirmitas longe ante Pontificatum ipsum vexavit: sed nec quidem a secundo Pontificatus anno jugi cæpit usque ad obitum morbo gravari, at longe postea, ut suo loco superius demonstratum est.

LII. Considerandum prætetea, quantum sit tanto indigna doctore quæ afferitur facta petitio, ut omnis deligens sepulturam in circuitu ejus Ecclesiæ, dummodo fuerit fide Christianus, non sit perpetuis inferni flammis mancipandus, sed ad æternæ vitæ gaudia sublimandus. Nam primum, quod ad locum spectat: nonne semper moris fuit in Ecclesia Dei, ut certis conscriberetur limitibus e parte aliqua Ecclesiæ cœmeterium? Quomodo ergo dicitur: In hujus Ecclesiæ circuitu si quis delegerit sepeliri? Ubi aliquando ejus forma inventa est cœmeterii, illius præsertim Ecclesiæ, quæ haberet sibi inhærens monasterium? Rituales plane omnes veteres libri repugnant & contradicunt:

LIII. Sed & quid tam alienum a S. Gregorio, quam ab ipso petitum dicere, ut Christiana fide quis imbutus, ea loci sepulturæ electione tantum, liber sit a pœnis inferni, & certus æternæ gloriæ paradisi? Conferantur ista cum illis quæ ab ipso Gregorio reperiuntur esse conscripta iis omnino contraria, nempe procul abesse, ut Christianus homo, quem criminalis culpa sequatur, loco possit sacro juvari. Ubi enim in Dialogorum quarto volumine agit de Valentini corpore ab Ecclesia post mortem projecto, hæc in fine habet (a): *Ex qua re, Petre, collige, quia his quos peccata gravia deprimunt, si in sacro loco sepeliri se faciant, restat, ut etiam de sua præsumptione judicentur: quatenus eos sacra loca non liberent, sed etiam culpa temeritatis accuset.* Hæc ibi. Et in fine sequentis capitis (b): *Quid igitur loca sacra sepultis prosunt, quando ii qui indigni sunt, ab iisdem sacris locis divinitus projiciuntur?* Ista ubi agit de tinctoris corpore in Ecclesia sepulto, ac postea non invento. Et dum superius in eodem argumento versatur, agens de femina sanctimoniali sepulta incensa reperta, ad finem hæc ait (c): *Qua ex re aperte datur intelligi, quia hi, quibus peccata dimissa non fuerint, ad evitandum judicium sacris locis post mortem non valeant adjuvari.* Hæc sunt germana scripta Gregorii, eadem ut admodum seria tertio inculcantis: quibus explodas impostorum commenta, & eauffles alia cuncta, quæ his adversari noscuntur; eoque magis quod ista scripsit Gtegorius anno quarto sui Pontificatus (eo enim anno ipsum scripsisse libros Dialogorum, ex iis quæ suo loco superius dicta sunt, satis superque exploratum habetur) ea vero de salvatione eorum qui sepelirentur in circuitu ejus Ecclesiæ, anno secundo ejusdem Pontificatus accidisse ab impostore finguntur. Ut plane conspiciatur, si talia præcessissent, quibus afferitur ratione loci sacri ad sepulturam delecti liberari aliquem a gehenna, & fieri compotem paradisi; contra hæc ipsa suis scriptis toties repetitis Gregorium ipsum pugnasse, destruxisseque penitus omnem de loco sacro fiduciam, si vitæ bene institutæ merita non adsint. Feruntur alias a Gregotio vel instituta, vel acta, quæ recentiores scriptores congesserunt: quæ cum antiquorum careant auctoritate, libentius prætermittimus: disquirimus enim atque examinamus, & non absque delectu consarcinamus historias, ut quæcumque a recentioribus scripta reperimus, absque majorum testificatione vera putemus:

(a) Greg. dial. l. 4. c. 53.

(b) Ibid. l. 4. c. 54.

(c) Greg. dial. l. 4. c. 51.

His igitur jam purgatis quisquiliis, ejectisque sordibus, quibus sub specie quadam pietatis Dei Ecclesia ab impostoribus videbatur aspersa; cum jam dictis factisque Magni Gregorii omni ex parte, explosis nugis, sit bene consultum, diutius quam par erat in his immorati, quæ anni hujus sunt reliqua videamus.

LIV. Ubi itaque post Gregorii Papæ obitum sedes vacasset menses quinque ac dies decem

PAGIUS III. *Ei succedit Sabinianus.* Ad ann. LIV. Ait Anastasius: *Cessavit Episcopatus menses V. dies XVIII.* quod etiam legitur in aliquot manuscriptis ejus exemplaribus & in Orderico lib. 2. Verum Anastasius ex iis, quæ ipsemet de duratione Sedis Sabiniani Sancti Gregorii successoris, & sequentium Pontificum scribit, emendandus. Ex illis enim certo constat, Interpontificium fuisse mensium sex & diei unius, ac *Sabinianum* natione Tuscum ordinatum esse die decima tertia mensis Septembris, in quam Dominica hoc anno incidebat.

IV. Fuerat *Sabinianus* Sancti Gregorii Diaconus, eo nomine in Epist. LI. lib. II. Indict. XI. nominatus. Mos erat Diaconos potius quam Presbyteros eligere, ut ex Veterum monumentis eo pertinentibus manifestum est; hi enim Ecclesiæ res non temporales tantum, sed etiam spirituales penitus noverant; cumque omnia in potestate haberent, reliquorum animos sibi facile deviaciebant. Dubium esse potest, an quando Romanus Pontifex ex Diaconis creabatur, prætermisso Presbyteri gradu, Pontifex ordinaretur. Affirmativam partem tuetur Mabillonius in Commentario prævio in ordinem Romanum paragrapho 18. innixus secundo libello Ordinis Romani, in quo, ubi de Pontificis Romani electione mentio fit, hæc leguntur: *Eligitur unus de Cardinalibus, de quacumque titulo fuerit; tantum ut a prædecessore sit Pontifice ordinatus, aut Presbyter aut Diaconus. Nam Episcopus esse non poterit.* At vero in

Pontifices Romani ex ordine Diaconorum sæpe assumpti.

De creatione Sabiniani Papæ.

eem & novem, ipsis Kalendis Septembris (ut Anastasius habet) communi consensu eligitur Sabinianus. Id quidem tam Latini quam Græci omnes æque confirmant: ex quibus redarguas Nicephorum (a) Callistum, dum post S. Gregorium somniat quemdam Innocentium ejus successorem aliis scriptoribus penitus inauditum. Porro Sabinianus hic ille est, qui diaconus cum esset, ab eodem S. Gregorio missus fuit (ut vidimus) Constantinopolim Apocrisarius: quo revocato, suffectus in locum ejus est Anatolius: eoque defuncto, subrogatus est, Phoca creato Imperatore, anno superiori Bonifacius æque diaconus. Fuit Sabinianus natione Tuscus, patria Volaterranus, ex patre nomine Bono. Cæterum non caruisse Sabiniani electionem tumultu, indicat successoris Constitutum ab ipso de electione Summi Pontificis editum, de quo suo loco dicemus.

(a) Nicep. l. 18. c. ult.

LV. Quod autem sub hoc eodem Redemptoris anno Beda recenseat sancti Augustini in Anglia Episcopi obitum: hic opportune reliqua ejusdem Augustini, quæ nulla certi anni nota tradita reperiuntur, sunt ante ejus obitum referenda, atque in primis recensendæ Synodi, quas idem Metropolitanus habuit cum Episcopis antiquæ Britannorum Ecclesiæ, jam multo tempore a communione Catholicæ Ecclesiæ diro schismate ante divisis. Narrat quæ in eis acta sunt exactissime Beda his verbis (b): *Interea Augustinus adjutorio usus Edilberthi Regis, convocavit ad suum colloquium Episcopos, sive doctores maximæ & proximæ Britonum provinciæ, in loco ubi usque hodie lingua Anglorum Augustinaezat, id est, robur Augustini, in confinio Vecciorum & Occidentalium Saxonum appellatur. Cœpitque eis fraterna admonitione suadere, ut pace Catholica secum habita, communem evangelizandi Gentibus pro Domino laborem susciperent. Non enim Paschæ diem Dominicum suo tempore, sed a decimaquarta usque ad vigesimam Lunam observabant: quæ computatio octogintaquatuor annorum circulo continetur. Sed & alia plurima unitati Ecclesiæ contraria faciebant. Qui cum longa disputatione habita, neque precibus, neque hortamentis, neque increpationibus Augustini ac sociorum ejus assensum præbere voluissent, sed suas potius traditiones universis, quæ per orbem sibi in Christo concordant Ecclesiis, præferrent: sanctus pariter Augustinus hunc laboriosi ac longi certaminis finem fecit, ut diceret: Obsecremus Deum, qui habitare facit unanimes in domo patris sui, ut ipse nobis insinuare cælestibus signis dignetur, quæ sequenda traditio, quibus sit viis ad ingressum regni illius properandum. Adducatur aliquis æger; & per cujus preces fuerit curatus, hujus fides & operatio Deo devota atque omnibus sequenda credatur.*

(b) Bed. hist. Angl. l. 2. c. 2.

Duæ Synodi in Anglia habitæ ab Augustino.

LVI. *Quod cum adversarii inviti licet concederent: allatus est quidam de genere Anglorum oculorum luce privatus, qui cum oblatus Britonum sacerdotibus, nihil cu-*

PAGIUS

in ejusdem Electi consecratione nullum est discrimen electi Diaconi aut Presbyteri, sed una eademque pro utroque præscribitur ordinatio.

V. Pontifices ex Diaconis assumpti per saltum ordinari soliti.

Hanc conjecturam roborat Mabillonius exemplis Valentini & Nicolai I. quorum ille ex Archidiacono, hic ex Diacono electus absque alia ordinatione Pontifices creati sunt, quod ex Anastasio manifestum est. Valentinus quippe *statim a sua electione condignis gloriæ laudibus ad Lateranense Patriarchium deductus & in Pontificali est positus Throno. Deinde ejus consecrationis die illucescente, eumdem ad Beati Petri Ecclesiam omnes pariter Romani a Palatio deducentes, in alto throno summum consecravere Pontificem; qui mox culmina scandens Beato Petri, sacrificiis pie oblatis, ad Palatium remeavit.* Nicolaus vero, ubi apud Lateranensem Basilicam *Apostolico solio* impositus fuit; *postmodum in Basilicam Beati Petri deductus, præsente Cæsare consecratus est, Apostolicaque sublimatus in Sede factus est Pontifex, & Missarum solemnia super sacratissimum corpus Apostoli celebravit.* Vides utrobique nullam collati Presbyteratus factam mentionem. Nec mirum; cum Diaconi ad Episcopatum electi per saltum apud Romanos ordinarentur, ut adstruere videtur libellus prior Ordinis Romani. Eadem enim ejus qui ex Diacono, atque illius, qui ex Presbytero ordinatur, consecratio. Nimirum fortasse quia, ut sentit Hieronymus Epistola 85. in Episcopo & Presbyter continetur.

VI. Quod Latinis Photius exprobrat.

Hanc sententiam confirmat ista Photii adversus Romanos objectio, Cur Levitæ Episcopi fierent, Presbyteri gradu non prius accepto? Istam quidem objectionem ex calumnia ortam dicit Ratramnus, eamque retorquet in adversarios, qui ex *Laicis subito tonsis faciebant Episcopos contra regulas Ecclesiasticas*. At Æneas Parisiensis Episcopus facti veritatem non diffitetur, respondetque, *quod forte illi, qui istiusce ordinatione affectaverunt, hoc intelligi volunt, quia qui benedictione Pontificali perfungitur, reliquarum benedictionum honore decoretur; & quod in sublimitate majoris Pontificis consistat etiam honor minoris Sacerdotis*. Tum subdit: *Forsitan autem illi, qui de Diacono ordinant Episcopum prætermissa benedictione Presbyterali, assertione Beati Hieronymi loquentis ad Titum, ex parte concredere videntur qui officium Presbyteri in aliquo comparticipari affirmat ministerio Episcopali*. Ex quibus liquet, *Æneam* admisisse id quod Photius objiciebat, nempe quod *tunc apud Romanos plerumque Diaconus quidam saltu, non percepta Presbyterali benedictione, in Episcopum subito consecraretur:* quæ erat septima objectio Photiana. Hæc Mabillonius citatus paragrapho 26. Quando mos iste ordinandi per saltum Romæ desierit, suo loco dicetur.

VII. Synodus a S. Augustino celebrata.

A num. LV. ad LXVI. *Augustinus* primus Dorobernia seu Cantuariæ Archiepiscopus anno incerto Synodum celebravit in *confinio Vicciorum & Occidentalium Saxonum*, inquit, Beda lib.

curationis vel sanationis horum ministerio perciperet; tandem Augustinus justa necessitate compulsus, flectit genua sua ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, deprecans, ut visum cæco, quem amiserat, restitueret, & per illuminationem unius hominis corporalem in plurimorum cordibus, Fidelium spiritalis gratiæ lucem accenderet. Nec mora, illuminatur cæcus, ac verus summæ lucis præco ab omnibus prædicatur Augustinus. Tum Britones confitentur quidem intellexisse se, veram esse viam justitiæ, quam prædicaret Augustinus, sed non se posse absque suorum consensu ac licentia priscis abdicare moribus. Unde postulabant, ut secundo Synodus, pluribus advenientibus, fieret.

Cæco dat lucem Augustinus.

LVII. Rursus Episcoporum conventus.

Quod cum esset statutum, venerunt (ut perhibent) septem Britonum Episcopi & plures viri doctissimi, maxime de nobilissimo eorum monasterio, quod vocatur lingua Anglorum Bancornaburg, cui tempore illo Dinooth Abbas præfuisse narratur. Qui ad præfatum ituri Concilium, venerunt primo ad quemdam virum sanctum ac prudentem (ita quidem ab ipsis creditum) qui apud ipsos anachoreticam ducere solebat vitam: consulentes, an ad petitionem Augustini suos deserere traditiones deberent? Qui respondebat: Si homo Dei est, sequimini illum. Dixerunt: Et unde hoc possumus probare? At ille: Dominus, inquit, ait; Tollite jugum meum super vos, & discite a me, quia mitis sum & humilis corde. Si ergo Augustinus ille mitis est & humilis corde, credibile est quia jugum Christi & ipse portet, & vobis portandum offerat: Sin autem immitis ac superbus est, constat quia non est de Deo, neque vobis ejus sermo curandus est. Qui rursus aiebant: Et unde vel hoc dignoscere valemus? Procurate, inquit, ut ipse prior cum suis ad locum Synodi adveniat: & si vobis appropinquantibus assurrexerit, scientes quia famulus Christi est obtemperanter illum audite,

LVIII. Falsum datum signum.

Falsum sane signum dignoscendi hominem dedit pseudopropheta, & plane Apostolicis dictis omnino contrarium. Sententia siquidem est sancti Joannis Apostoli, nullo dignandos honore vel officio humanitatis ejusmodi homines ab Ecclesia Catholica divisos, ita dicentis (a): *Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum nec Ave ei dixeritis.* Cum videlicet hujusmodi homines sunt pertinaces, quales existimare potuerit hos Augustinos, quos sæpe admonitos nulla flexisset Apostolicæ sedis auctoritas, cujus condemnarentur exemplo eum quod ipsam sciebant observare, illi pertinaci animo facere renuissent, dum nec adeo patenti edito divinitus signo penitus acquievissent: advenisseque eos putarit contentionis gratia, non conversionis; qui re vera (ut Pharisæi Dominum) ut ipsum eo signo tentarent, venerant. Sed pergit ille: *Sin autem vos spreverit, nec coram vobis assurgere voluerit, cum sitis numero plures; & ipse spernatur a vobis.* O malum consilium! Spernendus ne est Judex a reis vocatis causam dicere, si a Judice ejusmodi obsequii officiis non colantur? Ubi sententia Apostoli dicentis (b): *Obedite præpositis vestris etiam dyscolis?* Et Domini asserentis (c), sedentibus pharisaico fastu super cathedram Moysis obediendum esse Scribis & Pharisæis? Subdit vero reliqua rerum gestarum Beda in hunc modum:

(a) Joan. 2.

(b) Heb. 13.

(c) Mat. 23.

LIX.

Fecerunt ut dixerat. Factumque est, ut venientibus illis, sederet Augustinus in sella. Quod illi videntes, mox in iram conversi sunt, eumque notantes superbiæ, cunctis quæ dicebat, contradicere laborabant. Dicebat autem eis: Quod in multis quidem nostræ consuetudini, immo universalis Ecclesiæ contraria geritis: Et tamen si in tribus his mihi obtemperare vultis, Ut Pascha pro tempore celebretis, Ut ministerium baptizandi, quo Deo renascimur, juxta morem Romanæ sanctæ & Apo-

Conditiones ab Augustino præscriptæ.

PAGIUS

lib. 2. cap. 2. ideoque versus Herefordiæ Comitatum, ubi populi illi habitabant. In ea Augustinus petiit ab Episcopis septem, & plurimis Doctoribus Britannicis, qui intererant, ut Britones essent Romanis conformes in tribus istis, in Paschate celebrando, in Baptismo ministrando, & in prædicando Anglosaxonibus. Verum illi *oblata sibi perpetuæ salutis consilia* spreverunt, inquit Beda.

VIII. Auctoritatem Rom. Pontificis in hac Synodo controversam asserunt Protestantes Angliæ.

Eduardus Stillingfleetus Decanus Londinensis in libro *de Originibus Britannicis*, ut evertat Patriarchatum Pontificis Romani in omnes Ecclesias Occidentales proponit ea, quæ occasione Legationis Augustini dicta putantur a Monachis Banchorensibus, & Episcopis Britannis in Synodo de qua agimus, aitque: *Augustinus plenus, ut putabat, instructus potestate rogavit Episcopos Britannicos, ut sibi occurrerent in loco dicto Augustini .... Illis autem eo venientibus proposuit, ut amplecterentur unitatem Ecclesiæ Catholicæ, & postea operam conferrent ad conversionem Gentilium. Multa enim, inquit Beda, ab illis fiebant, repugnantia unitati Ecclesiæ: quibus verbis eos schismatis accusabat.* Conditiones *oblatæ Communionis continebant, quod se subjicerent Ecclesiæ Romanæ, & auctoritatem Augustini agnoscerent: sed nihil aliud ab eis obtineri potuit, quam quod promitterent, se consilium super ea re inituros, & quod iterum eo frequentiores convenirent. Convenerunt itaque septem Episcopi Britannorum, & multi alii Viri Eruditi, præcipue ex Monasterio Banchorensi, cui Dinothus tunc præerat, ibique tandem conclusum fuit, quod Britanni nullatenus se subjicerent Ecclesiæ Romanæ, aut admitterent Augustinum in suum Archiepiscopum.* Addit præfatus Scriptor, istius Historiæ veritatem non solum inniti testimonio Bedæ, sed etiam fide manuscripti per Spel-

& Apostolicæ Ecclesiæ compleatis, Ut genti Anglorum una nobiscum prædicetis verbum Domini: cætera quæ agitis, quamvis moribus nostris contraria, æquanimiter cuncta tolerabimus. At nihil horum se facturos, neque illum pro Archiepiscopo habituros esse respondebant, conferentes ad invicem: Quia si modo nobis assurgere noluit, quanto magis si ei subdi cœperimus, jam nos pro nihilo contemnet? Quibus vir Domini Augustinus fertur minitans prædixisse, quod si pacem cum fratribus accipere nollent, bellum ab hostibus forent accepturi: & si nationi Anglorum noluissent viam vitæ prædicare, per horum manus ultionem essent mortis passuri. Quod ita per omnia, ut prædixerat, divino agente judicio, patratum est. Siquidem post hæc ipse, de quo diximus, Anglorum Rex fortissimus Edilfridus, collecto grandi exercitu, ad civitatem Legionum, quæ a gente Anglorum Legacestir, a Brittonibus autem rectius Carlegion appellatur, maximam gentis perfidæ stragem dedit. Cumque bellum acturus videret sacerdotes eorum, qui ad exorandum Deum pro milite bellum agente convenerant, seorsum in tutiore loco consistere: sciscitabatur, qui essent hi quidve acturi illo convenissent? Erant autem plurimi eorum de monasterio Bancor, in quo tantus fertur fuisse numerus monachorum, ut cum in septem portiones esset cum præpositis sibi Rectoribus monasterium divisum, nulla horum portio minus quam trecentos homines haberet, qui omnes de labore manuum suarum vivere solebant.

LX. Profligantur schismatici.

Horum ergo plurimi ad memoratam aciem, peracto jejunio triduano, cum aliis orandi causa convenerant, habentes defensorem nomine Brocmalium, qui eos intentos precibus a barbarorum gladiis protegeret. Quorum causam adventus cum intellexisset Rex Edilfridus, ait: Ergo si adversum nos ad Deum suum clamant, profecto & ipsi, quamvis arma non ferant, contra nos pugnant, qui adversis nos imprecationibus persequuntur. Itaque in hos primum arma verti jubet, & sic cæteras nefandæ militiæ copias non sine magno exercitus sui damno delevit. Extinctos in ea pugna ferunt de his, qui ad orandum venerant, viros circiter mille ducentos, & solum quinquaginta fuga esse lapsos. Brocmalius ad primum hostium adventum cum suis terga vertens, eos quos defendere debuerat, inermes ac nudos ferientibus gladiis reliquit. Sicque completum est præsagium sancti Pontificis Augustini, quamvis ipso jam multo ante tempore ad cælestia regna sublato: ut etiam temporalis interitus ultionem sentirent perfidi, quod oblata sibi perpetuæ salutis consilia spreverant. Hactenus de his Beda: quibus plane cum videris Britannorum Episcoporum, eorumdemque schismaticorum animum refractarium ab unitate Catholicæ Ecclesiæ penitus resilientem: satis assequi potes, lector, caussam, cur eorum patriam, ipsam Britanniam insulam Deus tradiderit barbaris dominandam: ut acciderit eis secundum illud Evangelicum (a): *Auferetur a vobis regnum Dei, & dabitur genti facienti fructum ejus.* Ita plane judicia Domini justificata in semetipsa, ut qui refugit sinum matris, incidat in extraneos, eosdemque hostes, vindices sceleris a Deo immissos; quod & in reliquas gentes ab Apostolica recedentes Ecclesia fieri consuetum, plurima docent exempla. Quid vero præterea hoc anno ab ipso Augustino ante obitum gestum sit de subrogatione & creatione novorum Pontificum, pergit Beda referre.

(a) Matt. 21.

LXI. Hoc eodem namque anno in Anglia idem Augustinus ob propagationem Christianæ religionis creavit duos Episcopos, Mellitum, atque Justum. Porro rem gestam ita Beda enarrat (b): *Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo quarto Augustinus Britanniarum Archiepiscopus ordinavit duos Episcopos, Mellitum videlicet, & Ju-*

(b) Beda hist. Angl. l. 2. c. 3.

PAGIUS

Spelmannum editi, in quo *Dinothus* Abbas Banchorensis fertur dixisse, se nescire, quis esset ille Papa, quem Patrem Patrum vocabant, cui *Augustinus* a Britannis Episcopis obedientiam præstari volebat. Quamvis autem hoc Manuscriptum suppositionis a quibusdam argui fateatur, adducit tamen auctoritatem Spelmanni, qui, inquit, *illud refert Britannice, Anglice, & Latine, ac indicat, unde illud habuit: accurate illud transcripsit, addetque sibi visum fuisse antiquum manuscriptum, & descriptum ex antiquiori sine anno aut nomine Auctoris, & adhuc asservari in Bibliotheca Cottoniana. Hæc omnia sunt signa candoris, & fidelitatis, nec quicquam ulterius exigi potest. Spelmannus enim erat vir acrioris judicii, & sagacitatis, quam ut ipsi facile imponi posset nuperu inventione aut noviter scripta schedula.*

IX. Refelluntur.

Ex hujus Auctoris verbis facile colligitur, illum, etsi præcipuum causæ suæ fundamentum in auctoritate Bedæ constituat, non tamen negare auctoritatem manuscripti a Spelmanno editi, quod tanquam recens confictum rejiciendum videtur, ut ostendit Schelstratius in Dissertatione *de Auctoritate Patriarchali & Metropolitica* adversus ea, quæ Scriptor iste literis mandavit. Neque enim verisimile est, *Dinotum* Abbatem Banchorensem illa dixisse de Romani Pontificis potestate, quæ eum dixisse Manuscriptum illud perhibet. Nam nova res non erat auctoritas Pontificia in Britanniæ Insulis, neque recens aliquod inventum Patriarchalis Romani Pontificis in Ecclesias Britannicas auctoritas, ut antiqua Anglicanæ Ecclesiæ monumenta pervolventibus manifestissimum fit. Quod illud, quod Spelmannus produxit, non adeo antiquum videtur, ut post Schisma exarari non po-

Novi Epi. creati & novæ Ecclesiæ erectæ.

& Justum: Mellitum quidem ad prædicandum provinciæ Orientalium Saxonum, qui Themesi fluvio dirimuntur a Cantio, & ipsi Orientali mari contigui, quorum metropolis Londonia civitas est super ripam præfati fluminis posita, & ipsa multorum emporium populorum terra marique venientium. In qua videlicet gente tunc temporis Saberethus nepos Edilberti ex sorore Ricula regnavit, quamvis sub potestate positus ejusdem Edilberthi, qui omnibus (ut supra dictum est) usque ad terminum Humbri fluminis Anglorum gentibus imperabat. Ubi vero & hæc provincia verbum veritatis prædicante Mellito, accepit; fecit Rex Edilberthus in civitate Londonia ecclesiam sancti Pauli Apostoli, in qua locum sedis Episcopalis & ipse & successores ejus haberent. Justum vero in ipso Cantio Augustinus ordinavit Episcopum in civitate Doroverni, quam gens Anglorum a primario quondam illius, qui dicebatur Rofschester cognominant. Distat autem a Doroverni millibus passuum ferme vigintiquatuor ad Occidentem: in qua Rex Edilberthus ecclesiam beati Andreæ Apostoli fecit. Qui etiam Episcopis utriusque hujus Ecclesiæ dona multa, sicut & Dorovernensis, obtulit; sed & territoria ac possessiones in usum eorum qui erant cum Episcopis adjecit.

LXII. S. Augustini Epis. obitus & sepultura.

Defunctus est autem Deo dilectus pater Augustinus, & positum corpus ejus foras juxta ecclesiam beatorum Apostolorum Petri & Pauli, cujus supra meminimus, quod ea necdum fuerat perfecta, nec dedicata: mox vero ut dedicata est intro illatum, in porticu illius Aquilonari decenter sepultum est: in qua etiam sequentium Archiepiscoporum omnium sunt corpora tumulata, præter duorum tantummodo, id est, Theodori & Berthualdi, quorum corpora in ipsa ecclesia posita sunt, eo quod prædicta porticus plura capere nequivit. Habet hæc in medio sui pene altare in honorem beati Gregorii Papæ dedicatum, in quo per omne sabbatum a presbytero loci illius Agenda eorum solemniter celebrantur. Scriptum vero est in tumba ejusdem Augustini epitaphium hujusmodi.

HIC REQVIESCIT DOMINVS AVGVSTINVS DOROVERNIENSIS ARCHIEPISCOPVS PRIMVS. QVI OLIM HVC A BEATO GREGORIO ROMANÆ VRBIS PONTIFICE DIRECTVS, ET A DEO OPERATIONE MIRACVLORVM SVFFVLTVS, ET EDILBERTVM REGEM AC GENTEM ILLIVS AB IDOLORVM CVLTV AD FIDEM CHRISTI PERDVXIT, ET COMPLETIS IN PACE DIEBVS OFFICII SVI DEFVNCTVS EST SEPTIMO KALENDAS JVNIAS EODEM REGE REGNANTE.

Pergit vero Beda (a):

(a) Beda l.2. c.4.

LXIII. De Laurentii successoris Augustini Episcopatu.

Successit autem Augustino in Episcopatum Laurentius, quem ipse idcirco adhuc vivens ordinaverat, ne se defuncto status Ecclesiæ tam rudis vel ad horam pastore destitutus vacillare inciperet. In quo & exemplum sequebatur primi pastoris Ecclesiæ, hoc est, beatissimi Apostolorum principis Petri, qui fundata Romæ Ecclesia Christi, Clementem sibi adjutorem evangelizandi simul & successorem consecrasse perhibetur. Verum id S. Gregorii Papæ nutu Augustinum fecisse, certum est, cum ne id fieri posset, canones ante vetuissent. Quomodo autem per eumdem magna est facta ad Christianam religionem atque ad Catholicam unitatem accessio non Anglorum tantum, sed & aliorum, idem auctor ita narrat (b):

(b) Beda de gest. Angl. l.2. c.4.

LXIV. Fidei propagatio per Laurentium.

Laurentius Archiepiscopatus gradu potitus, strenuissime fundamenta Ecclesiæ, quæ nobiliter jacta vidit, augmentare, atque ad perfectum debiti culminis & cre-

PAGIUS

potuerit: *quo autem tempore*, inquit Spelmannus Tomo I. Concil. Angliæ, *confectus fuit Codex ille, vel quo auctore, nec mihi in eadem constitit, nec alias certe explorare potui, sed haberi censeo Codicem in Cottoniana Bibliotheca*, &c. nihil certi de hoc Codicis Auctore se habuisse significat Spelmannus, sed plurimum de eo se se dubitare, non obscure innuit. Deinde cum fateatur, se nescire, quandonam conscriptus sit Codex, in quo Monumentum illud habetur, facile colligitur, illum antiquum non esse: Quin imo ex idiomate satis superque cognoscitur, Monumentum recentiorem ætatem sapere, & nequaquam ad tempora Augustini, ac Gregorii Magni referri posse. Ad Acta autem, quæ ex Beda lib. 2. cap. 2. ab illo Auctore adferuntur, jamdiu Viri docti responderunt, nullam quæstionem de Primatu Romani Pontificis inter *Augustinum* & *Britannos* Episcopos fuisse, sed solum de quibusdam Ecclesiæ traditionibus, & de Metropolitana Augustini dignitate, ac Britones Episcopos solummodo contendisse, se *Augustino* tanquam Archiepiscopo subjectos esse non debere. Ponamus tamen controversiam etiam fuisse de Primatu Romani Pontificis, quis non videt Acta apud Bedam hujus Auctoris placita evertere? Testantur ea, *Britones controversiam instituisse de Traditionibus*, quas universis, quæ per Orbem sibi in Christo concordant, Ecclesiis præferebant: ut si quæstio fuerit de Primatu Romani Pontificis, manifestum sit, universas per Orbem Ecclesias Primatum Petri successoria tunc agnovisse. Supposito itaque, quod *Britanni* inter cæteras Traditiones etiam illam de Primatu Romani Pontificis rejecarint, quid inde aliud sequeretur, quam quod observavit Baronius, illos post Saxonum irruptionem a ritibus & religionis Catho-

crebra voce sanctæ exhortationis & continuis piæ operationis exemplis provehere curavit. Denique non solum novæ, quæ de Anglis erat collecta, Ecclesiæ curam gerebat, sed & veterum Britanniæ incolarum, necnon & Scotorum, qui Hiberniam insulam Britanniæ proximam incolunt, populis pastoralem impendere sollicitudinem curabat. Siquidem ubi Scotorum in præfata ipsorum patria, quomodo & Britonum in ipsa Britannia vitam ac professionem minus Ecclesiasticam in multis esse cognovit, maxime quod Paschæ solemnitatem non suo tempore celebrarent, sed (ut supra docuimus) a decima quarta Luna usque ad vigesimam Dominicæ resurrectionis diem observandum esse putarent: scripsit cum coepiscopis suis exhortatoriam ad eos epistolam, obsecrans eos & contestans unitatem pacis & Catholicæ observationis cum ea, quæ toto orbe diffusa est Christi Ecclesia tenere.

LXV. Schismatici a Deo puniti.

Eadem plane qua Britanni, pariter & Scoti erant schismatis fuligine tincti, ac discessionis ab Ecclesia Romana rei: ob idque eadem qua Brittanni, & ipsi sunt a Deo vindicta multati, ut feris barbaris traderentur, Anglis videlicet atque Saxonibus, secundum illud a Hieremia (a) prædictum Israeli: *Ecce ego adducam super vos gentem de longinquo, gentem robustam. Et inferius: Quod si dixeritis: Quare fecit nobis Dominus Deus noster hæc omnia? Dices ad eos: Sicut dereliquistis me, & servistis Deo alieno in terra vestra, sic servietis alienis in terra non vestra*: utpote quæ possidebitur ab extraneis. Deos plane alienos colere omnes schismatici quodammodo convincuntur, eo quod unus Deus nonnisi in una recte colatur Ecclesia, a qua qui declinat, ad alienos deficere reperitur, juxta illud Samuelis (b): *quasi peccatum ariolandi est, repugnare; & quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere.* Sane si quis prudens tamquam ex alta specula in universum terrarum orbem conjiciat oculos; plane conspiciet, hac una potissimum ex causa traditos esse Christianos populos barbaris in servitutem, quod ipsi prius recesserint ab Ecclesia. Ita & Africanis contigit dari Vvandalis; ubi dura mente communicare cum totius orbis Catholica Ecclesia recusarunt: ita Hispanis tradi Sarracenis, ut in hujus tomi fine dicetur: ita Orientalibus omnibus ulciscente Deo, factum apparet, cum descissentes ab Ecclesiæ Catholicæ communione dati sunt barbaris opprimendi. Sed quid Laurentius Episcopus una cum suis ad eos scripserit, ex ejus epistolæ parte, quam Beda recitat, videamus: sic enim se habet:

(a) Hier. 5.

(b) 1. Reg. 15.

*Dominis * carissimis fratribus Episcopis vel Abbatibus per universam Scotiam, Laurentius, Mellitus, & Justus Episcopi, servi servorum Dei.*

* Domnis

Dum nos sedes Apostolica more suo, sicut in universo orbe terrarum, in his Occiduis partibus ad prædicandum gentibus Paganis dirigeret atque in hanc insulam, quæ Britannia nuncupatur, contigit introisse, antequam cognosceremus, credentes quod juxta morem universalis Ecclesiæ ingrederentur, in magna reverentia sanctitatis tam Britones quam Scotos venerati sumus: sed cognoscentes Britones, Scotos meliores putavimus; Scotos vero per Dagamum Episcopum in hanc quam superius memoravimus insulam & Columbanum Abbatem in Galliis venientem, nihil discrepare a Britonibus in eorum conversatione didicimus. Nam Dagamus Episcopus ad nos veniens, non solum cibum nobiscum, sed nec in eodem hospitio, in quo vescebamur, sumere voluit. Hucusque ex epistola recitat Beda, ad ostendendum tam Britones quam Scotos ab Ecclesia Catholica fuisse ante divisos. Sed & subdit: *Misit idem Laurentius cum coepiscopis suis etiam Britonum sacerdotibus litteras suo gradu condignas, quibus eos in unitate Catholica confirmare satagit. Sed quantum hoc agendo profecerit, adhuc præsentia tempora declarant.* Hactenus Beda de rebus in Anglia gestis hoc tempore.

Quot autem quantosve labores adeo paucos numero Roma missos Dei sacerdotes oportuit subiisse, vix æstimari potest: ubi non solum ad Anglorum gentem numerosissimam ab idolorum cultu avito revocandam, & veræ religioni jungendam, fuit illis diu noctuque haud impigre laborandum; sed etiam ad Britannos

PAGIUS

tholicæ dogmatibus defecisse, & tanquam Schismaticos a centro Communionis Ecclesiasticæ separatos fuisse. Desinant itaque Protestantes Angliæ Britannorum, & Monachorum Banchorensium responsa Catholicis objicere. Sed hac de re plura Schelestratus. Legendus etiam Alfordus in Annal. Ecclesiæ Anglicanæ hoc anno num. II. & seqq.

X. Altera Synodus Cantuariæ habita.

Convocavit Augustinus aliud Concilium *Cantuariæ*, & *Ethelberto* Cantii Rege adstipulante, *Petrum Monachum*, qui cum eo in Angliam venerat, Abbatem præposuit Monasterio a se juxta Cantuariam fundato. Meminit hujus Concilii Thomas Sprottus, atque celebratum fuisse *anno Dominicæ Incarnationis DCV. die quinto Idus Januarii.* In Monastico Anglicano pag. 23. & seq. refertur donatio fundi, in quo constructum est Monasterium, ejusque confirmatio; datum autem utrumque Scriptum in *Civitate Dorobernia anno ab Incarnatione Christi DCV. Indictione VI.* Verum error in Indictionem irrepsit, legendumque, *Indictione VIII.* quæ anno Dionysiano DCV. quo Acta illa exarata, incursa erat, mense Januario. Alia quippe donatio Regis ibidem recitata, in qua *Petrus Abbas* eligitur, hanc exhibet subscriptionem: *Actum*

nos & Scotos a schismate liberandos & Catholicæ Ecclesiæ jungendos laboriosissime insudandum; eoque magis, quod si fieri potuisset ut ii Catholicæ redderentur Ecclesiæ, iisdem ad conversionem reliquorum Anglorum, qui adhuc infideles remanserant, uti possent. Erant plane regiones albæ ad messem, & cum multa messis appareret, operarii tamen perpauci reperiebantur. Sed inane est redditum hujuscemodi consilium, adversantibus illis, & invidentibus (ut queritur Beda) Anglorum saluti, cum peregrini tantummodo illis Evangelium prædicarent sacerdotes. Verum non defuit perpaucis iis divina virtus, quæ in arduis semper in summa rerum desperatione ipsis præsto fuit, prout quæ suis inferius locis dicentur, facile demonstrabunt.

LXVI. Sed jam Orientales res anni hujus hactenus intactas invisamus. Eo erat statu misero Respublica constituta, ut in ea non vetus nobilitas, nec probata virtus ad magistratus adipiscendos haberent accessum, sed pecunia tantum esset cujusque conciliatrix honoris ac dignitatis; & quod turpius atque sordidius videri poterat, id minime secreto agi soleret, sed inolita diu consuetudine publice venales expositi magistratus fuerint, auctione proposita. Vix credi hæc possent, nisi de his certam exploratamque fidem faceret epistola (a) sancti Gregorii hoc anno ad Honoratum diaconum his verbis conscripta, cujus alia occasione superius etiam meminimus.

Venales honores in Oriente.

(a) *Greg. l. 12. ep. 27. Ind. 7.*

LXVII. *De emtione Exconsulatus.*

Filius meus dominus Venantius, nepos quondam Opilionis Patricii, ad beatum Petrum Apostolum venit, hac a me summopere petiturus, ut causam ejus tuæ dilectioni commendare debuissem. Honores enim non habet, & chartas Exconsolatus petiit, pro quibus triginta auri libras transmisit, ut ei debeant comparari.

PAGIUS *Anno quadragesimo quinto anno Regni nostri sub die V. Idus Januarii.* Quare Angli ab initio suæ conversionis Eram Christianam ab Augustino, qui tribus illis Actis subscripsit, acceperunt, eamque Cantii Reges in suis Diplomatis expressere; cum contra Francorum Reges stirpis Merovingicæ nunquam eam in Actis publicis adhibuerint. Reges Cantuariorum imitati sunt postea alii Angliæ Reges, cum fidem Christianam amplexi sunt, ut infra videbimus. [1]

XI. *Era Christiana cum fide in Anglia recepta.*

Respondebit forsan aliquis annum Incarnationis in laudata Diplomata infartum fuisse; cum id factum videamus in quamplurimis Regum Merovingicorum Chartis. At licet verum sit, annum Incarnationis variis Regum Anglorum Diplomatis, & illis forsan, quæ mox produximus, additum fuisse, supersunt tamen adhuc in Anglia, non quidem Autographa, sed exemplaria ex illis alias descripta, quæ hujus rei indubitatam fidem faciunt. *Augustinus* itaque, ut Anglos facilius Christo lucraretur, ab eo quidem die, quo antea annum exordiebantur, ejus initium removendum non esse duxit, sed in locum Eræ ab eis antea usurpatæ, Eram Incarnationis ante quinquaginta annos & amplius a Dionysio Exiguo Latinis propositam, ab eodem die auspicari suasit; Antiqui enim Anglorum populi, teste Beda lib. de Temporum ratione cap. 13. *incipiebant annum ab octavo Kalendarum Januariarum die, ubi nunc Natale Domini celebramus; & ipsam noctem, nunc nobis sacrosanctam, tunc gentili vocabulo* Modsenecht, *idest, matrum noctem appellabant*, nisi legendum sit *matrem noctium*. Dionysius Eram Incarnationis a die XXV. Martii & Annunciatione Beatæ Virginis inchoandam docuerat; verum quemadmodum aliqui, quando postea eam in usum vocarunt, a Paschate, a quo antea annum exordiebantur, ejus initium ducere voluere; ita Angli antiquorum Saxonum vestigia secuti eandem a die XXV. mensis Decembris inchoandam censuere, eo magis quo dies ille Natali Christi, cujus fidem amplexi erant, jamdiu Sacer esset.

Hinc licet ab aliquot sæculis *Angli* Eram Incarnationis a die XXV. mensis Martii anni Juliani XLVI. uti Dionysius instituerat, inchoent, certum tamen eorum Decessores a die Natali Christi anni Juliani XLV. eandem exorsos esse. Ab eo die Beda in Historia Gentis Anglorum, Anonymus, qui ejus Epitomen continuavit, & Auctor Chronologiæ Saxonicæ, qui initio undecimi sæculi vixit, annum auspicati sunt. Licet enim ex citatis Historicis, quibus vetustiores non extant, hujus rei exempla in medium proferre non possimus; cum tamen constet, eos ante diem XXV. Martii annum incœpisse, inde sequitur, non ab alio die, quam a Natali Christi anni Juliani XLV. eosdem anni exordium deduxisse. Manifeste id colligitur ex Charta Eduardi Confessoris in Monastico Anglicano Tomo I. pag. 61. recitata, quæ his verbis clauditur: *Acta apud Westmonasterium V. Kalendas Januarii die Sanctorum Innocentium anno Dominicæ Incarnationis MLXVI. Indictione III.* Et tamen annus is secundum Dionysianos erat tantum MLXV. Atque hinc fluxit, ut his annorum characterismis Historias, & Chronica sua Scriptores Anglici notaverint. Gervasius Dorovernensis, seu Cantuariensis Monachus, qui vivebat anno MCC. postquam dixit in sua Historia, quosdam annos Domini ab Annunciatione, quosdam a Nativitate, quosdam a Circumcisione, quosdam vero a Passione computare, subdit: *Prædecessores meos sequi cupio, & annos subscriptos a Natali Domini incipio.* Durabat adhuc mos ille in Anglia anno MCCLXII, nam in Tomo II. Monastici Anglicani pag. 457. extat Charta Roberti Dunelmensis Episcopi, *data apud Dunelmum die Sabbati in crastino Epi-*

XII. *Era apud antiquos Anglos a Natali Domini inchoata.*

NOTÆ [1] Si conjecturis indulgere in re dubia liceat, suspicor Concilium hoc Cantuariense, siquidem habitum fuerit die V. Id. Januarii ad annum 606. pertinere. Eo enim anno dies illa mensis in Dominicam incidit qua die Concilia cogi pro consueto more solebant. Hæc si admittantur illustri exemplo patebit Anglos ætate illa annum serius quam ab initio Januarii exorsos fuisse, ineunte enim anno 606, annus 605, nondum apud illos totus effluxerat. MANSI

ri. In qua re volo ut dilectio tua se summopere impendat: quia talis vir est, cui etiam honor sine pretio debeatur. Et quia easdem chartas emere paratus est, ut dixi non valde necesse est ut ex me aliquid serenissimis Principibus dicatur, sed magis ex se agat dilectio tua, quatenus oblatis in sacella consuetudinibus honores mereatur accipere. Si quid tamen potueris mitius agere, maximam de eo mercedem habebis. Sed ita fac ut labor ejus, quo hic ad nos fatigatus est, vacuus non sit. Si vero in eadem causa difficile aliquid esse perspexeris: etiam quia per me hoc postulet, indicare debes, & cujus bonitatis, cujus modestiæ sit atque sapientiæ, serenissimis dominis intimare. Hæc Gregorius, qui dum id tribuit consuetudini, nihil est quod Phocæ tyrannidi solummodo imputetur.

LXVIII. (a) Miscell. l. 17. an. 2. Phoca. Res Bellicæ in Oriente.

Quod vero ad res ipsius Phocæ Imperatoris pertinet, hoc ipso anno (a) Cosrhoes Rex Persarum, pace jam fracta, collectum copiosum exercitum in Romani Imperii provincias immisit: ipsum namque & Narses post necem Mauritii rebellans, Edessamque obtinens, adversus novum Imperatorem concitavit. Cum Phocas creat Magistrum militum Domentiolum sive Domitium, mittitque adversus Narsetem Germanum Prætorem; pactisque cum Abarum Rege induciis, totum militiæ robur in Orientem perduxit; occiso vero Germano, Leontium contra eumdem Narsetem impellit. Sed male pugnatum cum esset a Romanis, obtinente Cosrhoe victoriam, in Leontium ira Phocæ Imperatoris conversa est, quem vinctum cum ignominia duci jussit. Hunc finem res anni hujus sunt consecutæ.

Ann. Eccl. Tom. XI.

K Quo-

PAGIUS

piphania Domini, anno ab Incarnatione Domini MCCLXII. Pontificatus nostri anno XI. Quod si tunc Angli annos Eræ Christianæ a die XXV. Martii, ut postea ab eis præstitum, numerassent, fuisset in Incarnationis annos MCCLXI. ut illæ temporariæ notæ demonstrant. His scriptis ad manus meas venit Dissertatio de *Cyclo Paschali Ravennate annorum XCV.* a Cardinali Norisio in lucem emissa, in qua existimat, *Bedam* in Historia Anglorum Epocha annorum ab Incarnatione Dominica passim uti, eosque non a Natali Domini anni Juliani XLV. sed a Christi Conceptione, quæ contigerit die XXV. Martii *Bedam* dinumerare. Verum ex iis, quæ passim in hoc Opere ex Beda proferemus, eum Incarnationis Epocham ante diem XXV. mensis Martii anni Juliani XLVI. inchoare, certum fiet; quo posito nullum dubium remanet, quin *Beda* Eræ vulgaris seu Epochæ Incarnationis initium a Natali Christi anni Juliani XLV. repetat.

XIII. *S. Petrus primus Abbas Monasterii Cantuariensis.*

Porro *Petrus* S. Augustini adjutor primusque ab eo constitutus Abbas Monasterii SS. Petri & Pauli, quod deinde S. Augustini est appellatum, inter primos Anglorum Apostolos, jure connumerari potest. De eo legendi Beda lib. 1. cap. 33. & Bollandus ad diem VI. mensis Januarii, quo ejus Natale consignatur in Martyrologio Anglicano. Monasterium illud maximis quondam opibus ab *Æthelberto* Rege locupletatum, situm erat in suburbio Cantuariæ, duravitque usque ad Henricum VIII. Anglorum Regem, qui inde Monachos expulit. Nunc ejus maxima pars ruinis involuta, reliqua in ædem Regiam conversa.

XIV. *S. Augustinus Londini nunquam sedit.*

Anno Dominicæ Incarnationis DCIV. Augustinus Brittaniarum Archiepiscopus ordinavit duos Episcopos, Mellitum videlicet & Justum; Mellitum quidem ad prædicandum Provinciæ Orientalium Saxonum, quorum Metropolis Lundonia Civitas est; Justum vero in ipsa Cantia Augustinus ordinavit Episcopum in Civitate Dorovernis, inquit Beda lib. 2. cap. 3. Ordinatus fuerat S. Augustinus a Metropolita Galliæ *Episcopus Britanniæ*. Gregorius enim duas Metropoles in Britannia esse voluerat, Londinensem sc. & Eboracensem, ut videre est apud Bedam lib. 1. cap. 29. jusseratque Augustino, ut Sedem suam Londini collocaret. Sed is non eam Londini, ut sanxerat Gregorius, sed Cantuariæ, quæ Regia Civitas erat, fixit, quod ibi extructam a Christianis, *Romanorum antiquorum*, aut potius Britannorum reliquiis Ecclesiam S. Salvatoris Domini nostri Jesu Christi invenisset, ut habet Beda lib. 1. cap. 33. Hinc perperam Joannes Marhamus in Propilæo ad Monasticum Anglicanum scribit, Augustinum Londinensem Metropolitam fuisse; quod ante eum Sigebertus in Chronico, hoc anno insinuarat, dicens: *Per Augustinum Archiepiscopum translata est dignitas Archiepiscopatus, quæ prius Londini erat ad Cantuariensem Ecclesiam.* Etenim in priori donatione ex Monastico Anglicano mox recitata legitur: *Ego Augustinus gratia Dei Archiepiscopus testis consentiens libenter subscripsi.* In secunda: *Ego Augustinus gratia Dei Archiepiscopus libenter subscripsi.* In tertia denique: *Confirmata est hæc donatio præsentibus testibus Reverentissimo patre Augustino Dorovernensis Ecclesiæ Archiepiscopo primo, Mellito quoque & Justo Londonia & Rofensis Ecclesiæ Præsulibus,* &c. Denique Willelmus Malmesburiensis lib. 2. Londinensium Præsulum Catalogum texens *Mellitum* primum eorum fuisse dicit. Quare Sedem quidem Londonensem D. Gregorius designarat, Augustino, sed hic cum ejus approbatione Cantuariam elegit, neque unquam Londini sedit. Porro *Justus* ordinatus est Episcopus Dorovernis seu Roffensis, vulgo *Rochester*, quæ Urbs in Itinerario Antonini dicitur *Durobrivum*, de qua legendus Cambdenus in Cantio.

XV. *Saberetus Orient. Saxonum Rex baptizatur.*

Augustinus itaque ordinavit *Mellitum*, inquit Beda laudatus, *ad prædicandum Provinciæ Orientalium Saxonum, qui Tamesi Fluvio dirimuntur a Cantia, & ipsi Orientali mari contigui, quorum Metropolis Lundonia Civitas est, super ripam præfati fluminis posita, & ipsa multorum emporium populorum terra marique venientium; in qua videlicet gente tunc temporis Saberethus nepos Edelberti ex sorore Ritula regnabat, quamvis sub potestate positus ejusdem Edelberti, qui omnibus (ut supra dictum est) usque ad terminum Humbræ fluminis, Anglorum gentibus imperabat.* Seberius, Sigebertus, & Seberetus etiam dictus, regebat Regionem illam, quæ hodie a situ Insulæ *Essexia* & *Media* appellatur; Petiit in eam mitti Christianæ Doctrinæ Præcones, qui illam fidei rudimenta docerent, & hoc anno, ut habet etiam Chronographus Saxo, primum Sacramentum suscepit, & quidem *Ethelberti* Regis cura. *Cantia* ergo & *Saxonia* Orientalis fuere duo priora heptarchiæ

Reg

LXIX. Quomodo autem tanta accepta clade Domitius incolumis evaserit precibus viri sanctissimi Theodori Siceotæ, de quo sæpe superius: Eleusium, qui aderat, ista narrantem audi: ait enim, dum miracula ab eo edita referre pergit, his verbis (a): *Paucis post diebus interfectus est Mauritius Imperator, & Imperio potitus est Phocas. Qui cum in Orientem misisset Domitium consobrinum* (nepotem alii hunc dicunt) *ut exercitum duceret adversus Persas, qui regiones nostras vastabant & prædabantur: is autem Domitius de hostium impetu, qui in Cappadociam usque pervenerant, deque Sergii Patricii Imperatoris propinqui interitu intellexisset, magno in mœrore & metu versabatur, nec iter susceptum audebat perficere. Audita igitur servi Dei fama, ad eum se in monasterium contulit, seque ad ejus pedes abiiciens, supplex rogabat, ut pro se Deum precaretur, ut scire posset quid sibi agendum esset, in dubio enim se propter hostium incursum versari. Respondens illi Dei servus: Abi, inquit, fili in nomine Dei, & susceptum iter perfice: incolumis enim ad exercitum pervenies. Verum cum in acie stabis adversus Persas, & prælium inibis, in magno discrimine versaberis. Sed commenda te Deo, & sancto ejus martyri Georgio, ut te a periculo integrum conservet. Cum igitur te periculum premet, memor eris hujusce precationis, & Deus te a periculo eripiet. Hæc & alia multa tempori congruentia locutus, benedixit ei, atque abire permisit.*

(a) Apud Sur. t. 2. die 22. Apr.

Domitius ad S. Theodorum divertit.

LXX. *Pervenit igitur incolumis ad exercitum, ut vir sanctus prædixerat. Cumque inito cum Persis certamine insidiis peteretur, magnoque esset in discrimine cum universo exercitu, meminit verborum sancti viri, cujus precibus Deo fuerat commendatus; & pedes in cannetum ingressus delituit, atque ita periculo se subduxit: collectoque exercitu, in Romanorum loca se contulit, & ad Imperatorem pervenit. Quo quidem in itinere virum sanctum invisit, & magna cum fide ad pedes ejus prostratus gratias egit Deo, qui se precibus ipsius a tanto periculo eripuisset; & confessus est omnia, quæ beatus vir prædixerat, contigisse. Solemni igitur Dominico die celebrato, & suscepta viri sancti benedictione, ad regiam urbem profectus est, & ex eo tempore magna in-* ve-

Domitius incolumis redit Constantinopolim.

PAGIUS XVI. Regna, quæ Christi fidem amplexa sunt.

Beda Melliti & Justi ordinationibus memoratis recitat obitum S. Augustini, quem dicit contigisse die XXVI. mensis Maji, ejusque Epitaphium, in quo appellatur *Doroverneasis Archiepiscopus primus*; eumque annum ejus emortualem non exprimat, hinc Baronius præsentem elegit. Verum ex dictis liquet, illum mense Januario anni DCV. adhuc in vivis fuisse. Imo initio anni Christi DCVII. adhuc vixisse constat. Nam in Monastici Anglicani Tom. I. pag. 90. narratur fundatio Cœnobii Æliensis in agro Cantabrigensi, & in Historia MS. Eliensis Ecclesiæ in Bibliotheca Cottoniana adservata, ista scribuntur: *In primitiva Ecclesia nascentis fidei & Christianitatis, B. Augustinus Ecclesiam ibi fabricavit in honore semper Virginis Mariæ, anno ab Incarnatione Domini DCVII. adventus sui in Angliam anno XI. cujus operis Rex Ethelberthus fundator extitit*. Hinc Papebrocius ad diem XXVI. Maii, quo S. Augustinus colitur, & Henschenius ad diem secundam Februarii in Commentario prævio ad Vitam S. Laurentii immediati successoris D. Augustini, hujus mortem illigant anno Christi DCVIII. quod Wigorniensis asserat, eum demortuum VII. Kalend. Junii, *feria tertia*; quia, inquiunt, eo anno duplici littera Dominicali G F. insignito feria tertia in diem XXVI. Maii incidit. Verum feria tertia denotat tantum annum DCIV. vel annum DCX. Nam anno DCVIII. dies XXVI. mensis Maji cadit in feriam primam, ut Methodus Cyclica demonstrat. Anno autem DCX. Augustinus jam mortalitatem expleverat, ut infra videbimus. Quamobrem ille characterismus flocci faciendus.

Inquiritur in annum emortualem S. Augustini.

XVII. Mortuum *Augustinum* esse anno sexcentesimo septimo erui videtur a schemate seu figura summi altaris Ecclesiæ Cœnobiticæ S. Augustini Cantuariensis, quæ extat Tom. I. Monastici Anglicani pag. 24. Exhibentur ibi Reliquiarum scrinia, in eo altari, aut circum, posita, & Inscriptiones in veteri ejus MS. insertæ. In medio legitur:

Mortuus Augustinus anno DCVII.

ANNO DOMINI MCCXL. VIII. KAL. OCTOBR.

Antiqua Ecclesia præsentis Monasterii dedicata fuit a S. Laurentio Archiepiscopo, anno Domini DCXIII. anno XVI. ab adventu Sancti Augustini in Angliam: quo anno translatum fuit corpus Sancti Augustini a loco quo prius jacuit per VII. annos foras juxta Ecclesiam nondum perfectam in eandem Ecclesiam jam confectam, ac reverenter in porticu aquilonali, ubi modo est Ecclesia Sanctæ Mariæ tumulatum fuit, ubi jacuit per CDLXXVIII. annos usque ad annum Domini MXCI. &c. Quæ legi possunt in eodem Monastico Anglicano. Tam Auctor Historiæ Ecclesiæ Eliensis citatus, quam qui hanc Inscriptionem posuit, adventum S. Augustini in Angliam ab anno Christi DXCVII. deducunt, ut passim etiam Beda, & alii Scriptores Anglici. Si itaque S. Augustinus anno DCXIII. jam per septem annos in sepulcro jacuerat, in eo anno DCVII. fuerat tumulatus. Anno MCCXL. VIII. Kal. Octob. Sanctuarium S. Augustini altaribus tribus dedicatis ornatum fuit, & Sanctorum corpora per circuitum apte disposita, ut videre est in præclaro illo Monumento, in quo leguntur nomina undecim Archiepiscoporum Cantuariensium, videlicet *SS. Augustini, Laurentii, Melliti, Justi, Honorii, Deusdedit, Theodori, Britwaldi, Tatwini, Nothelmi, & Lamberti*. Præterea *S. Mildredæ Virginis*, & *S. Adriani Abbatis*. Ad hæc visitur Mausoleum cum hac Inscriptione: *Sanctus Ethelbertus*; & duo cernuntur oratiola, quorum uni adscriptum: *Sanctus Letard*, qui Silvanectensis Episcopus fuit. Quo ex Schemate Henschenius ad diem XXIV. Februarii in

veneratione habuit beatum Theodorum, & sanctam ejus mansionem; & semper cum ab Oriente ad regiam urbem iter faceret, ad sanctum virum divertebat, multaque munera ejus mansioni & sancti Georgii templo & oratoriis relinquebat. Hucusque de his Eleusius. Quæ autem hæc secuta sint, dicentur anno sequenti.

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS in Commentario prævio ad Vitam S. Letardi, hujus Sancti & dictorum Archiepiscoporum antiquæ venerationis certa vestigia eruit. Postquam hæc scripseram, vidi Mabillonium iisdem fundamentis innixum mortem D. Augustini consignasse anno DCVII. ut legere est in Sæculo primo Benedictino, ubi Vitam ejus a Gotselino scriptam refert. Fatendum tamen hanc epocham sat certam non esse, solisque conjecturis inniti.

JESU CHRISTI ANNUS 605.	SABINIANI PAP. ANNUS 1.	PHOCÆ IMP. ANNUS 3.

I.

SExcentefimus quintus adaft annus o-ctavæ Indictionis, algore & fterilitate, ex qua dira famas eft orta lugubris: da quibus ifta Paulus diaconus (a): *Fuit*, inquit, *biems frigida nimis, & emortuæ funt vitas pene in omnibus locis, meffifque percuffæ uredine paffim avanuere. Debuit etenim mundus famem fitimque pati, quando decedente tanto doctore, animas hominum fpiritalis alimoniæ penuria, fitifque ariditas invafit.* Hæc Paulus diaconus hoc anno octavæ Indictionis, licet penuriam alii ad fuperiorem referant annum: fad prima ifta eft hiems poft Gregorii obitum, quem anno fuperiori, varc inchoante, defunctum conftat, eademque octavæ hujus fuit Indictionis. Subdit idem auctor (b): *Sequenti menfe Julii Adaluvaldus * Agilulphi filius creatus eft Longobardorum Rex apud Mediolanum in Circa in præfentia patris fui Agilulphi Regis, aftantibus legatis Theodoberti, & pax firmata eft perpetua cum Francis.* Hæc ipfa, qui & de obitu Severi Patriarchæ ifta fubjungit (c):

(a) Paul. diac. l. 4. c. 9. vet. edi.

Fames ingens.

(b) Paul. diac. l. 4. c. 30. vet. ed.

* Adulovaldus.

Adaluvaldus Rex Longobard. creatus.

(c) Paul. diac. eod. c. & in nov. edit. 34.

II.

De Aquilejenfi & Gradenfi Patriarchis.

His diebus defuncto Severo Patriarcha, ordinatus eft loco ejus Joannes Abbas Patriarcha in Aquileja vetere cum confenfu Regis Agilulphi. In Gradu quoque ordinatus eft Patriarcha Epiphanius, qui fuerat Primicerius Notariorum, ab Epifcopis qui erant fub Romanis: & ex illo tempore cœperunt duo effe Patriarchæ. Nempe Aquilejenfis, atque Grandenfis: immo & eadem ex caufa incolatus Aquilejenfis Forum Julii etiam eodem eft nomine nobilitatum; adeo ut idem Aquilejæ Patriarcha, dictus quoque Inveniatur Patriarcha Forojulienfis: ita apud Uvalfridum Strabonem (d) & apud Marianum Scotum appallatum invenias.

(d) Valfr. Strab. de reb. Eccl. c. 25.

III.

Quod autem ad hiftoriam de duobus Patriarchis, Aquilejenfi altero, altero varo Gradenfi fimul creatis pertinet: qui rem geftam minime funt accuratius profecuti, divinantes dixere, alterum, nempe Aquilejenfem ab Agiulpho electum, Gradenfem vero a Gradenfi populo, remque delatam ad Romanum Pontificem, ab eoque Joanne rejecto, probatum effe Candidianum. Sed hæc ipfi (ut diximus) divinando. Porro veritas geftæ rei ex Mantuano Concilio proditur, quod celebratum eft fub Eugenio Papa anno quarto Pontificatus ipfius, extat in noftra bibliotheca in vetufto codice, quo & Pauli diaconi hiftoria fcripta habetur: ad finem enim ipfius pofita funt Acta Concilii, in quo agitata eft ejufmodi controverfia inter Aquilejenfem & Gradenfem Epifcopos. Rex igitur minime acta eft inter Catholicos & Catholicos (ut ifti putant) neque inter hæreticos & hæreticos, fchifmaticos & fchifmaticos, fed inter fchifmaticos & Catholicos, favente electioni fchifmatici Aquilejenfis Epifcopi Agiulpho Rege Longobardorum, Gradenfis vero promotioni Italiæ Exarcho. Exarchus enim tum ob quietum pacificumque Ecclefiæ ftatum comprimere ftuduit Aquilejenfem Epifcopum fchifmaticorum validiffimum propugnatorem, tum etiam ob Reipublicæ commoda ægre patiebatur Iftriæ Epifcopos fchifmate effe divifos, quos minis & pœnis Ecclefiæ Catholicæ cogebat effe conjunctos.

Exarchi ftudia adverfus fchifmaticos.

Ut igitur contra fchifmaticum Epifcopum Aquilejenfem eligeretur qui Romanæ communicaret Ecclefiæ, laboravit Exarchus, compulitque Iftriæ provinciæ Epifcopos non fequi Aquilejenfem, fed Gradenfem, quem elegiffent: atque ita duo diverfi, inter feque contrarii electi funt

PAGIUS SÆC. VII Olymp. 346. Anno Eræ Hifp. DCXLIII. A.C. 605.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6098.

☉ 26. C. ☽ 17. P. 12. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 605.

SABINIANI PAPÆ 2.

PHOCÆ IMP. 4.

I.

Poftconfulatus.

HIC annus ifta formula notatur: *III. poft Confulatum Phocæ Augufti primum*. Ita Auctor Chronici Alexandrini; ex quo manifeftum fit Phocam anno fuperiori Confulem proceffiffe. non vero anno DCIII. ut in eodem Chronico errore amanuenfium legitur. [1]

II.

Adaloaldus fit confors Regni Langobardici.

Ad num. I. Paulus lib. 4. de Geftis Langobard. cap. 31. poftquam fuperiori capite mortem Sancti Gregorii Papæ, & famem quæ propter hyemis frigiditatem contigit, narravit, inquit: *Sequenti æftate* (præcedentis fcilicet anni) *menfe Julio levatus Adaloaldus Rex fuper Langobardos, & defponfata eft eidem Regio puero filia Regis Theudeberti, & firmata eft pax perpetua cum Francis*. De illis fponfalibus non loquitur Baronius; fed Hadrianus Valefius lib. 16. Rerum Franc. & Cointius in Annal. Franc. fcribunt, ea hoc vel fuperiori anno peracta effe. Extat quidem diploma Tomo 2. Bullarii Cafinenfis ab Adaloaldo Rege ad Bertulfum Abbatem

NOTÆ [1] AUthorem Chronici Alexandriai nunquam a recta via aberraffe fupra ad A. 603. 1. demonftravi. MANSI

Historia de Aquilejensi & Graden. Episcopis.

sunt Patriarchæ; pro Romanis, Catolicis scilicet, Candidianus Gradensis Episcopus; & pro schismaticis Joannes Aquilejensis, cui favebat (ut audisti a Paulo diacono) Agilulphus, Exarchus autem Gradensi patrocinabatur. Sicque res transacta est, quousque Aquilejenses perseverarunt in schismate: redditis vero ipsis Ecclesiæ Catholicæ, æque sublatum ust schisma, suisque juribus integrata a Mantuano Concilio atque Romano Pontifice Ecclesia Aquilejensis.

IV. Sed præstat ejusdem Concilii jam hic recitare partem Actorum, quæ ad ejusmodi historiam elucidandam spectare noscuntur. Sic enim se habent, dum causa ponitur migrationis Aquilejensis Episcopi Gradum, ux scriptis allatis pro Aquilejensibus schismaticis, verbis istis: *Relatum ergo a nonnullis est in eadem Synodo*, Mantuana videlicet, *quod eo tempore quo Longobardi Italiam invaserunt, Romanam Ecclesiam vir sanctissimus Benedictus Papa regebat; Aquilejensi quoque civitati, ejusque populo Paulus Patriarcha praerat. Qui Longobardorum barbariem & immanitatem metuens, ex civitate Aquilejensi & de propria sede ad Gradus insulam confugiens, plebem suam, omnemque thesaurum, & sedem sanctissimam Marci & Hermagoræ secum ad eamdem insulam detulit, idcirco non ut sedem aut primatum Ecclesiæ suæ suæque provinciæ constitueret inibi, sed ut barbarorum rabiem posset evadere. Qui duodecim annis sacerdotium gerens, ab hac luce subtractus est, regendamque Ecclesiam Probino reliquit. Isto quoque defuncto, præfatæ Ecclesiæ Aquilejensi sacerdos Elias præficitur. Et hoc quoque mortuo, Severus huic succedens, regendam suscepit Ecclesiam. Defuncto itaque Severo, ordinatur loco ejus Joannes Patriarcha in Aquileja eo tempore quo Agilulphus Rex Longobardorum regnabat: in Gradu quoque ordinatus est hæreticus Candidianus.*

V. Hic attende, lector, quod dum Candidianus hæreticus appellatus, quem Romanum, nempe commonicantem Romanæ Ecclesiæ Paulus diaconus nominavit: aperte cognoscere potes, ejus adversarios fuisse schismaticos, qui (ut sæpe superius dictum est) hæreticos appellare consueverunt damnatores Tria illa capitula; qui re vera consentientes Quintæ Synodo, Catholici erant; reliqui vero qui his adversarentur, schismatici: ex quorum scriptis hæc quæ recitata sunt, illata fuere in dicta Acta Synodi Mantuanæ, sicut & reliqua, quæ sequuntur his verbis: *Hic enim Candidianus non per consensum comprovincialium Episcoporum, nec in civitate Aquileja, sed in diœcesim & plebem Aquilejensem Gradus, quæ est per parva insula, contra canonum statuta & sanctorum Patrum decreta ordinatus est. Inter alia probat hoc hujus Aquilejensis Ecclesiæ Joannis Antistitis epistola ad Agilulphum Regem directa, cujus textus inter cætera ad locum talis est:*

VI. *Qualis autem unitas dicitur facta, ubi spatha, ubi claustra carcerum, ubi flagella fustium, ubi longa exilia crudeliumque pœnarum discrimina parabantur? Et miseri suffraganei Ecclesiæ nostræ scilicet Episcopi Istriæ cum summa vi, & necessitate a Gradensi castro Ravennam compulsione districtissima ducebantur Græcorum.* Exarchi potentia scilicet a Græco Imperatore in Italiam missi, cujus imperio ad Candidianum ordinandum (ut dictum est) vocati fuerant Istriæ Episcopi. Sed pergit: *Necnon etiam ibi loquendi licentia negabatur, atque Candidianus inutilis, qui ob sui sceleris immanitatem præfata sanctæ recordationis a domino Severo decessore nostro sub anathematis interpositione obligatus est, ne ad potiorem gradum unquam accederet: quam a suisque corde faventibus in prædicto Gradensi castro adulteriam matri Ecclesiæ improbe ingerens, ordinatur Episcopus. Et Petrus, Providentius, seu Agnellus Episcopi Istriæ, qui adhuc fidem sanctam tenebant, & Candidiano necdum consentiebat, de Ecclesiis suis a militibus tracti, & cum gravi injuria & contumeliis ad eum venire compulsi sunt. Si enim ei recte consentientes essent, voluntarie illi consentire debuerant, non autem per vim. Et post pauca: Sic laborate & agite, quatenus & fides Catholica vestris augeatur temporibus, & in Gradensi castro, postquam infelix Candidianus de hoc sæculo ad æterna supplicia transmigraret,* al-

PAGIUS

tem Bobiensem directum, quo bona Monasterio per Agilulphum Regem patrem suum collata confirmat, *Datum Papia sub die XVI. mensis Augusti, anno Regni nostri feliciter XVII. per Indictionem primam*, quæ anno Christi DCXXVIII. qui Præfecturæ Bertulfi primus erat, in cursu fuit. Quod si verum foret, anno sexcentesimo undecimo post diem decimum sextum mensis Augusti, *Adaloaldus* patris collega dictus fuisset, illique filia *Theodeberti* Francorum Regis desponsata; At in subscriptionem illam errorem irrepsisse anno DCXXVI. num. IX. ostendemus. *Theodebertus*, qui juxta Gregorium Turonensem lib. 9. cap. 4. anno Childeberti Regis XI. natus est, hoc anno ætatis suæ vicesimum vix attigerat. *Adaloaldus* vero exeunte anno sexcentesimo tertio in lucem venerat; cum in Registro Divi Gregorii *Indict. VII.* Epistola VII. data sit Theodolindæ Reginæ Longobardorum, qua ei *Adaloaldum* filium natum gratulatur, & quidem mense Januarii, ideoque superiori Christi anno. Quamobrem *Theodeberti* filia, cujus nomen ignoratur, trima vel quadrima hoc anno erat, *Adaloaldus* vero secundum ætatis annum nondum excesserat. Ad

altera inique ordinatio ibi minime celebretur, nec populus iste amplius tribuletur, Et vere si hoc, Domino auxiliante, egeritis: quod primum est, Christus Dominus potestati vestræ erit bonorum operum retributor: & quia Gradus mari & fluctibus cingitur, & Istria quæ prius Aquilejæ suæ metropoli subjecta fuerat, Smaragdo Exarcho existente, tum a Longobardis capi non potuerat, sed ad jura Græcorum transiit: quo factum est quod Rex nullum ei potuit præstare auxilium: ac per hoc, ipso annitente Exarcho, Istriæ Episcopi de Ecclesiis suis a militibus Græcorum tracti sint & hunc Candidianum ordinare compulsi. Hucusque ex Joannis Patriarchæ Aquilejensis epistola ad Agilulphum Regem Longobardorum, quem patronum interpellat adversus Catholicos pro schismaticis.

VII. Sane quidem propensiores fuisse Agilulphum atque ejus conjugem Reginam Theodolindam erga schismaticos, cum ex epistolis sancti Gregorii Papæ superius est demonstratum, tum etiam ex recitatæ epistolæ fragmento satis apparet. Factum est autem postea, ut Patriarcha Aquilejensis Gradensi castro exutus, non amplius apud Gradum sedem tempore turbinis bellici collocaverit, sed sese contulerit ad Forum Julii: unde & accidit (quod nuper diximus) ut idem & Juliensis Patriarcha nominaretur: hactenus enim qui Aquilejensis erat Episcopus, idem & Gradensis dicebatur, ut vidimus de Severo ex Gregorio: Etenim extant Acta Synodalia sub Elia Aquilejensi Episcopo tunc Catholico & Romanæ Ecclesiæ communicante, in quibus de his agitur, & recitatur epistola Pelagii Papæ ad Eliam, qua conceditur ut Gradum loco Aquilejæ ipse teneat, sitque eadem metropolis, quæ & nova Aquileja ab ipso est nuncupata: unde evenit ut idem Episcopus & Patriarcha aliquando Aquilejensis, aliquando vero Gradensis nominaretur. At de his modo satis.

VIII. *Sabiniani Papæ obitus.* Moritur autem hoc anno, octava Indictione, undecimo Kalendas Martias Sabinianus Papa, cum sedisset menses quinque & dies undeviginti. Ita consentiunt omnes veteres, atque etiam Græci, nempe ipsum esse defunctum eodem quo creatus est anno. Scripti codices repentini ejus obitus causam terribiliorem afferunt: cujus totius rei gestæ tragœdiam Sigebertus ita summatim complexus est: *Cum Sabinianus Papa & ipse liberalitati Gregorii prædecessoris sui derogaret, Gregorius eum per visum ter pro culpa tenaciæ & hujus derogationis increpatum, quod non resipisceret, etiam quarto horribiliter increpans, & comminans, in capite percussit: Quo ille dolore vexatus, non multo post mortem obiit.* Hæc Sigebertus. Cujus rei gratia accidit, ut eo defuncto (ut habet Anastasius) non ex more per medium civitatis deferretur cum funebri pompa corpus ejus ad basilicam sancti Petri, sed ejiceretur extra Urbem per portam sancti Joannis, deferreturque extra muros usque ad pontem Milvium, inde vero inferretur in ipsam sancti Petri ecclesiam, ubi est sepulturæ mandatum: exasperatum enim admodum fuisse adversus eum populum Romanum eo quod triticum Ecclesiæ non erogasset (ut S. Gregorius consueverat) in pauperes, sed venum exposuisset triginta solidis modium unum. De eo præterea hæc idem Anastasius. *Hic in ecclesia beati Petri laminaria dedit.* Et paulo inferius: *Hic Ecclesiam clero implevit. Hic fecit Episcopos per diversa loca numero viginti sex. Et cessavit Episcopatus ejus menses undecim, dies viginti sex.* Hæc de vacatione sedis cum Anastasius scribat, nescio quomodo unum dumtaxat diem tribuat aliquis ex recentioribus: nos quem antiquiorem & fideliorem Anastasio sequamur, habemus neminem. Præterea repugnat ratio, cum non sedere soleret electus Pontifex, nec consecrari, nisi ut (ferebat iniquitas tem-

po-

PAGIUS III. *Obitus Sabiniani PP.* Ad num. VIII. & seq. Anastasius scribit, *Sabinianum* Papam sedisse *annum unum, menses quinque, dies novem*, additque: *qui & sepultus est in Ecclesia Beati Petri Apostoli die XXII. mensis Februarii.* Annum etiam unum, menses V. & dies IX. eidem assignant duo MSS. Colbertina Anastasii, unum Thuaneum, Regino in Catalogo Pontificum Rom. Hermannus in Chronico, Ordericus lib. 2. Honorius Augustodunensis, Catalogus posterior Corbeiensis, aliique Catalogi. Quare cum Pontificatum inierit anno superiori die XIII. mensis Septembris, mors ejus accidit anno sequenti, die vicesima secunda Februarii, quo & sepultum dicit Anastasius, non vero XI. *Kalend. Martii*, seu die XIX. mensis Februarii, ut perperam Baronius scribit, addens, eum sedisse *menses quinque & dies XIX.* consentire omnes Veteres, atque etiam Græcos; quod memoriæ lapsui attribuendum; cum utrique Anastasio suffragentur, nisi forsan aliqui erraverint, atque nullius hac in re auctoritatis. Ex hac Sedis *Sabiniani* mutilatione factum, ut in aliquot sequentium Pontificum Sede describenda unius anni prochronismo Baronius peccaverit. Papebrochius in Conatu Chronico-Historico Pontificum Rom. mortem Sabiniani consignavit die XXII. Februarii sequentis Christi anni, ejus vero ordinationem die XXX. Augusti superioris anni; quo pacto non die XXII. sed die VII. Februarii sequentis anni fato functus esset; cum ipsemet fateatur Anastasium durationem Sedis *Sabiniani* recte recensuisse. Verum tamen est quod Papebrochius observavit, Baronium fidem adhibere non debuisse fabulæ a Sigeberto in Chronico temere relatæ, *Sabinianum* scilicet propter tenacitatem a suo decessore Sancto Gregorio per noctem apparente increpitum, percussumque in

ca-

poris) Imperator ratum id habuisset: quare diutiores esse consueverunt sedis Romanæ vacationes.

IX.

Porro eadem dira urgente fame, in detestationem immisericordis avaritiæ magnum Sigebertus narrat accidisse miraculum, quod verbis istis describit sub Pontificatu ejusdem Sabiniani (a): *Hoc tempore* inquit, *pauper quidam cum a nautis eleemosynam peteret, nec acciperet, dicente nauclero: Desiste aleemosynam petare a nobis, qui nihil præter lapides habemus: cum subiecisset pauper: Omnia ergo vertantur in lapides: quicquid manducabile in navi erat, in lapides conversum est, colore & forma rerum eadem permanente.* Hæc ipse. Et quidem ex divinæ scripturæ præscripto, quod est in Ecclesiastico, (b) accidit: *Non exasperes pauperem in inopia sua. Cor inopis ne afflixeris, & non protrahas datum angustianti. Maledicentis enim tibi in amaritudine animæ exaudietur deprecatio illius: exaudiet autem eum, qui fecit illum.* Ut non adeo mirum videatur id factum esse: sed potius mirandum sit, si maledictionem pauperum non semper statimque divina ultio subsequatur. At de anni hujus penuria satis.

(a) *Sigeb. in Chron.*

Cibaria in lapides conversa.

(b) *Eccl. 4.*

X.

Quod spectat ad res Orientales, nihil præterea hoc anno factum proditur (c), nisi quod ad cladem Romani Imperii Duces a Cosrhoe missi sint: cum Phocas in necem Narsetis, qui rebellarat, cuncta miscens, per fas & nefas, iteratis cum juramentis præstitis ad Romanos redire tandem persuasit: quem cum in potestatem accepisset, periurus atque fidifragus vivum comburi præcepit. Hunc tandem consecutus est finem celeberrimus Dux, Persarum & aliorum barbarorum victoriis si quis alius ante gloriosissimus. Quare ex ejus obitu magnus Romanis dolor accessit, ac timor incussus: Persæ vero gaudio exultarunt, eo quod vel ipsum tantum Narsetis nomen pavendum omnibus illis esset. Effecerunt ista, ut Phocas tyrannus potius quam Imperator ab omnibus haberetur, utpote qui non hostium, sed Romanorum cæde stabilire sibi conaretur Imperium, eo præsertim tempore, quo Persæ adversus Romanos in dies magis magisque sævirent. Ipse vero Phocas sentiens se ab omnibus timeri tantum, amari autem a nemine, omnes suspectos habens, amabat ipse nullum, ac novas suorum cædes pro tenuissimis suspicionibus in dies meditans, civium sanguine civitatem infecit.

(c) *Cedren. & Miscel. hoc ann. 3. Phocæ.*

Narses vivus combustus a Phoca Imp.

Cum

PAGIUS

capite, non multo post obiisse, Nihil enim tale habet quisquam Antiquorum de Vita & miraculis Sancti Gregorii scribentium, nequidem Joannes Diaconus, qui tamen finem lib. 4. ejusmodi vindictæ exemplis per XII. capita deductis, implevit.

IV.

In Collectaneis Operum divi Columbani a Patricio Flamingo editis, legitur hujus Sancti Epistola *ad Pontificem Romanum* cujus nomen tacetur, scripta. *Columbanus* ipsum humiliter rogat, ut dignetur sibi facultatem facere Pascha, sicut accepit a Senioribus suis, celebrandi; ad quod inducit exemplum Aniceti Papæ & Polycarpi, ac Decretum Concilii Constantinopolitani primi, in quo habetur: *Ecclesias autem Dei in Barbaricis nationibus constitutas administrari oportet secundum eam, quæ obtinuit, & in usu habetur consuetudinem Patrum.* Existimat Flamingus laudatus, Pontificem Rom. ad quem e Gallia *Columbanus* scripsit, esse *Bonifacium* IV. quia in ea Epistola Columbanus dicit, literas a se ad Gregorium transmissas, Sabanæ insidiis non fuisse redditas, & a Gregorii obitu usque ad mortem Columbani duo dumtaxat Romani Pontifices intercessisse legantur, *Sabinianus* & *Bonifacius* IV. ac Sabinianus quinque solum mensibus & diebus XIX. in Pontificatu vixerit, quo permodici temporis intervallo vix bene ad Columbanum in remotissima eremo viventem novi Pontificis fama perferri potuerit. Ita Flamingus Vir doctissimus. Verum prætérquamquod *Bonifacium* tertium memoriæ defectu omittit, diuturnior fuit Sabiniani Pontificatus, quam ipse cum Baronio putaverit; & S. Gregorii fama per Italiam celebratior, quam ut intra triennium Silvam eidem proximam non pervaserit. Hæc itaque Epistola ad hunc Pontificem referenda. *Columbanus* cum ea mittit quos de Paschatis celebrandi ritu Cyclos elaboraverat, & Gregorio Papæ miserat, ac nunc quoque examinandos postulat, ut ex initio & fine ejusdem Epistolæ colligitur.

S. Columbanus scribit ad Pontificem Rom. de Paschate.

JESU CHRISTI ANNUS 606.	BONIFACII PAP. III. ANNUS 1.	PHOCÆ IMP. ANNUS 4.

I. Bonifacius Papa III. creatur.

CUm fextus fupra fexcentefimum annum ageretur, nona Indictione, ubi jam (tefte Anaftafio) Romana fedes ceffaffet anno fere integro, undecim fcilicet menfibus atque vigintifex diebus, decimoquinto Kalendas Martias Papa creatur Bonifacius ex diacono, Joannis filius, Romanus patria, qui a S. Gregorio miffus fuerat Conftantinopolim Apocrifarius ad Pocham Imperatorem. Accidiffe vidimus, ut qui eo functi effent munere iidem in Summum Pontificem fæpius deligerentur: ita Vigilium, Pafchalem, Gregorium, atque Sabinianum (ut dicere de reliquis omittamus) electos fuiffe reperimus. Quod enim (ut dictum eft) ex Orientalium Imperatorum tyrannide electioni cleri oporteret accedere confenfum Imperatoris; eum eligere ftudebant, quem fcirent eidem fore gratum. Ut de Bonifacio isto apparet contigiffe, qui ufque ad Gregorii obitum Conftantinopoli degens, eumdem fibi Phocam demeruit, in ejus fe infinuans amicitiam.

II. Phocas contra Cyriacum favet Bonifacio.

Cujus rei caufa factum eft, ut cum ex more litteras ad eum Phocas Imper. fcriberet in odium Cyriaci Conftantinopolitani Patriarchæ profeffus fit folum Romanum Pontificem effe dicendum Oecumenicum, nempe univerfalem Epifcopum, Conftantinopolitanum nequaquam. Id quidem ipfum Bonifacium ab eo obtinuiffe, Anaftafius his verbis teftatur: *Hic*, inquit, *obtinuit apud Phocham Principem, ut fedes Apoftolica beati Petri Apoftoli caput effet omnium Ecclefiarum, id eft, Romana Ecclefia: quia Ecclefia Conftantinopolitana primam fe omnium Ecclefiarum fcribebat*. Hæc Anaftafius. Habet eadem Paulus diaconus (a) totidem ferme verbis, quæ fic fe habent: *Hic Phocas Imperator, rogante Papa Bonifacio, ftatuit fedem Romanæ & Apoftolicæ Ecclefiæ primam effe, cum prius Conftantinopolitana fe primam omnium fcriberet*. Hæc Paulus. Quod enim interceffiffent quædam inimicitiæ & odiorum fomenta inter Phocam ipfum atque Cyriacum Patriarcham, in ejus odium faviffe videtur ipfe Imp. Romano Pontifici præter morem fuorum prædecefforum. Siquidem Mauritius nullum locum dedit petitionibus & querelis fancti Gregorii crebrius expoftulantis, quod tum Joannes, tum ejus fucceffor Cyriacus nomen fibi ufurparant Univerfalis; & petentis, ut ab ejufmodi nomine ceffaret, & eo titulo penitus abftineret, perfeverante illo nihilominus in fententia. Infenfus ergo Cyriaco Phocas Imperiali edicto fancivit, decere ejufmodi nomen Romanam tantum Ecclefiam, ipfique foli convenire Romano Pontifici ut diceretur Univerfalis, non autem Epifcopo Conftantinopolitano.

(a) Paul. diac. de geft. Longob. l. 4. c. 11. vet. ed.

III. Simultatum occafio inter Phocam atque Cyriacum.

Quæ vero fimultatis occafio hoc anno exorta fuerit inter Phocam atque Cyriacum, tum apud Theopanem, tum etiam apud Cedrenum ex Græcorum Annalibus hoc anno expreffum habes. A Theophane enim hæc his verbis patefiunt: *Anno Imperii Pochæ quarto Scholafticas eunuchus, vir gloriofus Palatii, Conftantinam dominam olim Auguftam conjugem Mauritii Imperatoris cum tribus filiabus ejus accipiens, ad magnam ecclefiam confugit, confilio Germani Patricii defiderantis Imperium. Fit igitur feditio magna in urbe. Germanus autem Demarcho Prafinorum talentum auri mifit, ut cooperaretur ei: primores autem vulgi id admittere noluerunt. At vero tyrannus in ecclefiam ad abftrahendum mulieres deftinavit. Sane Patriarcha Cyriacus tunc reftitit tyranno, minime paffus e templo tyrannice abduci mulieres. Verum juramentis certo eo reddito a Phoca, quod non læderet eas, educuntur e templo, & clauduntur in monafterio*. Hæc ibi. Quod igitur expetita præda, Cyriaci opera e manibus effet elapfa, ex qua fomenta fubminiftrari videret novi creandi Imperatoris; in Cyriacum (ut dictum eft) Phocas exacerbatus, in ipfum quod valuit tunc explevit: cæterum fequenti anno necem mulierum regiarum a Phoca imperatam fuiffe, fuo loco dicetur. Ipfe vero Cyriacus (ut creditur) mœrore confectus, hoc eodem anno (ut Annales Græcorum habent) ex hac vita fublatus eft.

IV.

Ifta autem cum ita fe habuiffe perfpexeris, hic tibi, lector, ex veteri hifto-
ria

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hifpan. DCXLIV. A.C. 606.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6099.

☉ 27. B. ☽ 18. P. 3. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 606.

SABINIANI PAPÆ 2.

PHOCÆ IMP. 5.

I. Poftconfulatus.

IS annos hac formula notatus: *IV. poft Confulatum Phocæ Aug. II.* ita Auctor Chronici Alexandrini.

II. Bonifacius III. fit Pontifex Rom.

Ad num. I. *Sabinianus* Papa hoc anno mortuus eft die XXII. menfis Februarii, uti anno præcedenti demonftravimus. *Ceffavit Epifcopatus menfes XI. dies XXVI.* ut ait Anaftafius. Quare *Bonifacius III. natione Romanus* ordinatus eft die decima nona Februarii infequentis Chrifti anni, in quam Dominica incidit, & Anaftafius in Interpontificio numerando diem emortualem Sabiniani excludit, ac propterea diem unum minus numerat.

Inanis Novatorum conatus.

ria novam illationem a Novatoribus factam proponentes, risum, puto, movebimus, cum videris adpictum in pariete leporem turbas confluxisse undique venatorum, & latrasse ubique canes, quasi quæsitam diutissime prædam nactos. Sagacissimi siquidem Novatores (quorum præcipuus est ille conatus, ut ad labefactandum Ecclesiæ Romanæ primatum comportent undique machinas) simulac invenerunt a Phoca Imp. Romanæ Ecclesiæ tributum esse primatum: quot putas ipsos plausibus accepisse sententiam, eamque acclamationibus celebrasse, & declamationibus exaggerasse, nimirum, quod ejus super omnes Ecclesias prærogativa sit tyrannice usurpata, a tyranno concessa, a Phoca scilicet Imperatore primitus impertita Bonifacio Tertio hujus nominis Ecclesiæ Romanæ Pontifici? Verum cum exultant (a) sicut victores capta præda, eisdem perinde accidisse videtur, ac reprobi Saulis appartitoribus atque nunciis (ut de divina Scriptura prodatur exemplum b) cum putantes se Davidem, quem quærebant, jam tenere captivum, & vincire catenis; illo elapso, pellitum simulacrum loco ipsius apprehendisse videntes, cum rubore senserunt se fuisse delusos, ubi longe aliter quam putarent accidisse noverunt.

(a) Isai. 9.

(b) 1. Reg. 19.

V. Primatus Rom. Ecc. semper cognitus.

At quomodo potuit Phocas super Constantinopolitanam Ecclesiam Romanæ contulisse primatum, quem numquam aliquem Constantinopolitanum Episcopum profiteri desiisse, quis poterit invenire? Nonne vidimus nuper a sententiis Joannis Episcopi Constantinopolitani esse a pluribus appellatum ad Apostolicam sedem, & adversus latam ab eo sententiam sanctum Gregorium judicasse, nec ipsum Joannem ab ipsius Apostolicæ sedis judicio resiliisse? Nonne & ejus successorem Cyriacum vidimus esse professum, subjectum se esse Romano Pontifici, prout superius dictum est suo loco? Si hæc de refractariis Constantinopolitanæ Ecclesiæ Patriarchis dici possunt, atque probari: de pacificis & obsequentibus quid dicendum? Si hoc jure sedi Apostolicæ debitum; quid de nomine altercandum? Nonne longe ante Phocam nomen Oecumenici a Synodo Chalcedonensi & a Patriarcha Alexandrino Romano Pontifici esse oblatum certum est, ut testatur ipse Gregorius, (c) ut taceamus de inferioribus Episcopis? Quid ergo suo edicto contulit Romanæ Ecclesiæ Phocas? Nihil plane, nisi quod declararit sua sententia, indebite usurpari ab Episcopo Constantinopolitano Oecumenici nomen, quod Romanæ dumtaxat deberetur Ecclesiæ: cum alioqui Romanam Ecclesiam semper tenuisse primatum super omnes totius orbis Ecclesias, ne ipsi quidem adversarii contradixerint, ut superius suis locis latissime est demonstratum: sed in eo dumtaxat cum dictis Ecclesiæ Constantinopolitanæ Episcopis controversia erat, quod invitis ac reclamantibus Romanis Pontificibus, Constantinopolitani Episcopi titulum sibi Oecumenici usurpassent. Quod ergo Phocas in odium Cyriaci (ut dictum est) adjudicasset causam Rom. Pontifici, ut non Constantinopolitanus, sed ipse solus Oecumenicus diceretur: putarunt rerum ignari, a Phoca ejusmodi Romano Pontifici tributum esse privilegium, ut in Ecclesia Catholica primatum gereret. Sed quam hæc ridenda sint & sibilis insectanda (si ita liceret Christianæ modestiæ) omnes intelligent, qui ab adventu Domini usque ad Phocam elapsos annos singillatim in Annalibus recensuerint, atque viderint vix aliquem prætercurrere annum, quo non eluceat Ecclesiæ Romanæ primatus: adeo ut facilius sit negare non lucere Solem, vel ignem non calefacere, quam ejusmodi fulgentes veritatis sparsos ubique radios obscurare.

(c) Greg. l. 7. ep. 30. Ind. 1.

VI. a Molineum Othomanum vel his similes author insectatur.

Erant misertimi leguleii (a) hujuscemodi adeo obtusis & infantilibus certantes spiculis (quæ sagittas infantium jure dixeris) ad labefactandam super firmam petram Romanam Ecclesiam divinitus stabilitam. Nihil igitur præterea a Phoca (ut dictum est) obtinuit Bonifacius, quam quod a Mauritio sæpe petiisset Magnus Gregorius, ut vana de titulo Oecumenici blaterantem Joannem primum, deinde Cyriacum cohiberet: erat enim de nomine tantum quæstio, de ipsa scilicet Universalis tituli inscriptione neganda illis. Nam in epistola ad Mauritium de his data hæc habet ipse Gregorius (d): *Secundum petitionem prædicti Sabiniani diaconi* (Apocrisarius erat iste tunc Apostolicæ sedis) *aut piissimus dominus ipsum dignetur judicare negotium aut sæpe nominatum virum, ut ab hac tandem intentione cesset, deflectere. Si ergo judicio pietatis vestræ justissimo, vel clementibus admonitionibus cesserit, omnipotenti Deo gratias referimus; sin autem in eadem diutius contentione persisterit, hac de re jam veritatis sententiam tenemus, quæ ait (e): Omnis qui se exaltat, humiliabitur, &c.* Ita depositionem comminatus. Quod ergo expetiit a Mauritio Gregorius, & non obtinuit, ut vanum hominem titulum sibi indebitum usurpantem compesceret: hoc a Phoca obtinuit Bonifacius, ut coercuerit Cyriacum sibi inconcessa sumentem. Sic igitur edictum Phocæ non dedit primatum Ecclesiæ Romanæ, sed illi tantum jure competere nomen Oecumenici judicavit, ut plane aperta adeo luce veritatis cum ista constent, legulejos pœniteat No-

(d) Greg. l. 4. ep. 32. Ind. 13.

(e) Luc. 14.

Novatores id in controversiam adduxisse; quibus acciderit secundum illud Proverbiorum (*u*): *Os stulti confusioni proximum est*. Et illud: *Os stultorum pascitur imperitia*. Sed in his ulterius non immorandum.

(*u*) Prov. 9. 15.

VII. Cyriaci Constantinop. obitus.

Ubi igitur hæc per Phocam Imperatorem sunt instituta, Cyriacus Constantinopolitanus Episcopus, propugnator acerrimus præsumpti Oecumenici tituli, mœrore consumptus ac dolore confectus diem obiit, ubi sedisset annos decem, & undecimum inchoasset. *In cujus locum subrogatus est Thomas diaconus & sacellarius magni templi*. Hæc Cedrenus hoc anno qoarto Phocæ Imperatoris. Sed quæ sunt reliqua Bonifacii Papæ videamus.

VIII. Concilium Romanum.

Hic ubi primum sedem Pontificiam est adeptus, ad corrigendum pravum usum, qui in electione Pontificis in Romanam Ecclesiam irrepsisse videbatur, addixit animum: cujus rei causa Episcoporum Concilium in basilica Vaticana collegit. Ambitio namque verecundiæ nescia eo procaciæ adigebat aliquos Romanæ Ecclesiæ clericos, ut superstite adhuc Pontifice, de eo qui esset post ejus obitum eligendus in successorem, tractarent. At licet alias ante fuisset sacris legibus Pontificiis vetita ejusmodi facinorosa molitio, adhuc tamen Synodali simul Pontificioque decreto id rursum esse tollendum Bonifacio visum fuit; de quo Anastasius Bibliothecarius ista habet: *Hic fecit Constitutum*, decretum scilicet *in ecclesia beati Petri, in qua sederunt Episcopi septuagintaduo, presbyteri Romani triginta quatuor, diaconi & clerus omnis, sub anathemate, ut nullus, Pontifice vivente, aut Episcopo civitatis suæ, præsumat loqui de successore, aut partes sibi facere, nisi tertio die depositionis ejus, adunato clero & filiis Ecclesiæ, tunc electio fieret; & quem quisque voluerit, haberet licentiam eligendi sibi sacerdotem*. Hæc in dicta Romana Synodo serio pertractata fuerunt ac stabilita. Perierunt Acta Synodi hujus, sicut & alia ejusdem Bonifacii: Qui hoc eodem anno ex hac vita decessit duodecima die mensis Novembris, ubi sedisset menses tantum octo & dies viginti tres. Ita ex Anastasio, cujus etiam testificatione proditur cessasse Episcopatus ejus menses decem & dies sex.

Bonif. PP. III. obitus.

Hoc

PAGIUS III. *Obitus Cyriaci Patriarcha Constantinopolit.*

Ad num. VII. Auctor Chronici Alexandrini anno IV. post Consulatum Phocæ Aug. II. ait: *Hoc anno Cyriacus Patriarcha Constantinopolitanus mense Hyperberetæo, hoc est, Octob. apud Romanos XXIX. die Sabbati obiit, funusque curatum est trigesimo ejusdem mensis die Dominica, & repositum corpus pro more in æde SS. Apostolorum*, quod accurate ab eo scriptum. Hoc enim anno dies Dominica incidit in diem XXX. Octobris, & *Cyriacus* in nonnullis Fastis memoratur die XXX. Octobris, qui tamen in Menæis excusis colitur die XXVII. Octobris. Tum anno sequenti in eodem Chronico legitur: *Hoc anno mense Audynæo, apud Romanos XXIII. Januarii, creatus est Patriarcha Constantinopolitanus Thomas Magnæ Ecclesiæ Diaconus, & Patriarchæ Sacellarius ultro expetitus*. Quare non audiendus Theophanes, qui anno Incarnat. secundum Alex. DXCVIII. Kalendis Septembris superioris Christi anni inchoato, tradit *Thomam* mensis Octobris die undecimo in locum Cyriaci suffectum esse. Nicephorus in Chronico annos XI. Cyriaco, qui anno DXCV. sedere cœperat, attribuit.

IV. *Moritur Bonifacius III. Papa.*

Ad num. VIII. Anastasius tradit, Bonifacium III. sedisse *menses octo, dies viginti octo*, sepultum vero esse *in Ecclesia B. Petri Apostoli die duodecima mensis Novembris*; quod etiam legitur in Catalogo Palatino, & in uno exemplari MS. Anastasii Bibliothecæ Colbertinæ. Verum Bonifacium III. supra menses VIII. sedisse tantum dies XXII. testantur tria exemplaria MSS. Anastasii, unum Colbertinum, & duo Freheriana, posterior Catalogus Corbeiensis, Ordericus lib. 2. Luitprandus, Abbo, Hermannus Contractus, & Catalogus Reginonis, in quo tamen loco *menses VIII.* perperam leguntur *anni VIII.* Quamobrem *Bonifacius* III. qui die XIX. mensis Februarii anni Christi insequentis ordinatus fuerat, mortuus est eodem anno nocte diei decimæ Novembris, sepultusque die duodecima ejusdem mensis. Anastasius itaque in illa enumeratione dierum excludit illum, quo mortuus est;

V. *Anno insequenti ea mors contigit.*

Bonifacium III. die X. mensis Novembris sequentis Christi anni e vivis excessisse confirmat Epitaphium ejus, quod exstat in Codice MS. Virdunensis Cœnobii Sancti Vitoni, in quo post Damasi Versus referuntur quædam Epitaphia Romanorum quorundam Pontificum cum hac Chronica clausula in fine Epitaphii Bonifaciani, quam Mabillonius misit ad Papebrocium, a quo descripta est in Paralipomenis ad Conatum in Catalogos Pontificum: *Hic requievit Bonefatius, qui sedit menses VII. dies XXXII. Depositus pridie Idus Novemb. imperante Domno Foca PP.* (idest perpetuo) *Aug. anno VI. Indict. XI.* quæ Indictio cum die XII. mensis Novembris seu pridie Idus Novemb. conjuncta annum DCVII. certo denotat, demonstratque Baronium in fine Pontificatus Sabiniani & Bonifacii III. consignando hallucinatum esse. Hæc tamen clausula ab aliquo imperito exarata, cum loco; *menses VIII.* posuerit *menses VII.* & loco, *dies XXII.* scripserit, *dies XXXII.* & loco, *anno V.* posuerit, *anno VI.* Phocas enim, qui die XXIII. mensis Novembris anni DCII. coronatus fuit, die XII. mensis Novembris anni DCVII. quintum Imperii annum duntaxat numerabat. Baronius Bonifacio III. supra menses VIII. dies XXIII. ex Anastasio assignat, sed ex aliquo mendoso ejus Codice.

VI. *Faustus discipulus S. Mauri.*

Sabiniani morte suo anno reddita, manifestum est *Fausti* discipuli Sancti Benedicti e Gallia in Italiam reditum non contigisse hoc anno, quo de eo loquitur Baronius. Leo enim Ostiensis in Chronico Casinensi Lib. 1. cap. 3. ait: *Tertio interea Bonifacio Apostolicæ Sedi præsidente, memoratus Faustus, qui cum Beato Mauro ad Gallias perrexerat, ad prædictum Lateranense Cœnobium rediit, atque a Beato Theodoro (qui tunc post sanctæ memoriæ Valentinianum tertius eandem Congregationem regebat) rogatus atque compulsus, Historiam de vita Beati Mauri signata veritate conscripsit, quam idem Papa Bonifacius approbans, sua auctoritate roboravit*. Bonifacius autem III. anno tantum DCVII. Ponti-

IX. Hoc eodem anno, cum adhuc Bonifacius Papa Ecclesiæ præsideret, rediit e Galliis Faustus monachus discipulus sancti Benedicti: scriptamque a se vitam S. Mauri abbatis, cui comes accesserat, secum ferens, ipsi Bonifacio probandam obtulit. Hæc Leo Ostiensis (a) porro in ejus commentarii præfatione de his agitur. Sed hic finis præsentis anni.

(a) Leo Ost. hist Cass. l. 1. c. 3.

PAGIUS tifex Romanus electus est. *Faustus* Casinum non rediit, ut multi scripsere, quia Monasterium Casinense jam pridem a Langobardis eversum fuerat, & Monachi cum Romam se recepissent, ibi Cœnobium ad Basilicam Lateranensem incolebant, Petrus Diaconus in Libro de Ortu & Vita Justorum sacri Cœnobii Casinensis, *Faustum* Romæ sepultum tradit in Monasterio Lateranensi, nec ullam illius aliam lucubrationem recenset præter *Sancti Mauri* Vitam, de qua suo loco egimus.

JESU CHRISTI ANNUS 607.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 1.	PHOCÆ IMP. ANNUS 5.

I. Bonifacius Papa IV. creatur.

SExcentesimusseptimus decimæ Indictionis cum ageretur annus, Bonifacius ex Valeria civitate Marsorum, Joannis medici filius, ex presbytero, ejus nominis Quartus, Pontifex creatur die decimaoctava Septembris. Qui statim domum suam in monasterium erexit, quod & redditibus locupletavit: Idemque cum videret Phocam Imperatorem erga Romanos Pontifices propensiorem (quod nemo Romanorum Pontificum hactenus tentasset) ab ipso Imperatore dari sibi Pantheon nobile Romæ delubrum petiit, ut illud expurgatum ab antiquæ sordibus idololatriæ, in honorem Dei genitricis Mariæ & sanctorum Martyrum Domino consecraret. Quod ipso liberaliter concedente, id quod optavit, absque mora felicissime præstitit. Hæc ex Anastasio. Sic igitur mirandum illud tot antiquorum scriptorum præconiis celebratum, a Marco Agrippa ter Consule tempore Augusti Imperatoris templum erectum, Jovique Vindici consecratum, cessit tandem usui Christianæ religionis post sexcentos trigintaduos annos. Intactum id quidem permanserat a demolientibus

Pantheon Deo dicatum.

(ut dictum est) dæmonum sedes Romanis Christianis ob solidæ molis structuram firmissime stabilitam; neque adhuc Christianæ religionis usui fuerat mancipatum, quod id fieri, execrabile videretur. Nam ex S. Gregorio vidimus, primum ab ipso decretum, ut novæ gentis Anglorum Christianorum, quæ erant templa idolis dedicata diruerentur: sed postmodum ab eodem novellæ plantationi indultum fuisse, ut eadem integra remanerent, dummodo expurgata solemni ritu, ex profanis sancta reddita, sacro cultui aptarentur. Sic igitur Pantheon in ecclesiam commutato & consecrato, tituloque Dei genitricis Mariæ nobilitato, sacrisque Martyrum reliquiis ex cœmeteriis extra Urbem positis locupletato, nomen ipsi comparatum est, ut Dei genitricis templum ad Martyres diceretur, quo decorum titulo hactenus perseverat.

II.

Quod ad res pertinet Orientales turbulentissimus fuit iste annus Constantinopolitanis: nam detecta conjuratione, Phocas in cædem nobilissimorum exarsit. Quomodo autem ista se habuerint, in Annalibus ex Theophane in Miscella digestis ita

---

PAGIUS SÆC.VII An. U.C. 1360. Anno Æræ Hisp. DCXLV. A.C. 607.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6100.

☉ 18. A. ☽ 19. P. 23. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 607.

BONIFACII III. PAPÆ 1.

PHOCÆ IMP. 6.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *V. post Consulatum Phocæ Aug. III.* Ita Auctor Chronici Alexandrini.

II. Bonifacius IV. anno sequenti Pontifex Rom. renunciatus.

Ad num. I. Bonifacius III. die XIX. Februarii hujus anni ordinatus est, & e vivis excessit die X. mensis Novembris, ac die XII. sepultus, ut anno præcedenti monstravi. Post ejus mortem *cessavit Episcopatus menses decem, dies sex*, inquit Anastasius, quod & in variis ejus Manuscriptis exemplaribus legitur. Verum ex annis, mensibus, & diebus, quibus Bonifacium IV. *natione Marsorum* Bonifacii III. successorem Ecclesiæ Romanæ præfuisse tradit, eum in Interpontificio illo numerando errasse, & Bonifacium IV. die vicesimaquinta mensis Augusti, in quam anno sexcentesimo octavo Dominica incidebat, ordinatum fuisse constabit.

III. Pantheon in Ecclesiam S. Mariæ conversum.

Bonifacius IV. *petiit a Phocate Principe templum, quod appellatur Pantheon; in quo fecit Ecclesiam Sanctæ Mariæ semper Virginis, & omnium Martyrum: in qua Ecclesiæ Princeps multa bona obtulit*, inquit Anastasius. Hæc Ecclesia etiam nunc Romæ visitur, diciturque *S. Maria Rotunda*, ob ædificii formam. Ejus Dedicatio inscripta est antiquis Martyrologiis ad diem *III. Idus Maji*, seu ad diem XIII. mensis Maji, ut videre est in genuino Martyrologio Bedæ, Usuardi, Adonis, Notkeri, & in Martyrologio Romano hodierno, ubi appellatur *dedicatio Ecclesiæ Sanctæ Mariæ ad Martyres*. Quæ si in Dominica facta est, inquit Papebrocius ad diem XXV. mensis Maji in Vita Sancti Bonifacii IV. referenda ea ad annum DCXIII. quo dies XIII. Maji cum Dominica concurrit; hujusmodi enim Encænia diebus Dominicis fieri solita, & in toto Pontificatu Bonifacii IV. dies Dominica & XIII. Maji non concurrunt, nisi eo anno littera Dominicali G. notato. Verum cum *Phocas* anno DCX. peremptus fuerit, & dedicatio hæc eo vivente peracta sit, ut liquet ex Auctoribus a Baronio in Notis ad Martyrologium Romanum, ad diem XIII. Maji citatis, ea collocanda cum Sigeberto in Chronico, anno primo Bonifacii IV. Verum quidem est, illam die Dominicali factam esse, sed non die XIII. mensis Maji, quo in Martyrologiis recitatur. Dedicationes enim Ecclesiarum, Pontificum ordinationes, Natalitia Sanctorum, horumque Translationes aliis sæpe diebus, quam quibus contigerint, Martyrologiis inscribi, passim in hoc Opere demonstramus.

IV. Phocas in familiam, Mauricii aliosque sævit.

A num. II. ad VII. In Chronico Alexandrino Indict. VI. anno scilicet Christi DCIII. legitur: *Hoc anno Constantina Eximperatrix conjecta est in Monasterium. Philippicus Patricius & Comes excubitorum, & Germanus Patricius Theodosii Mauricii filii socer in Clericos attonsi sunt. Deinde seditione a populo mota exusta est ædes Lausiaca & Prætorium Præfecti Urbis usque ad Arcas, quæ sunt e regione fori Constantini piæ recordationis, &c. Penetravit incendium ad medium Prætorium Præfecti Urbis & fori. Interfectus est etiam Prasinæ factionis administrator Joannes cognomento Crucis.* Suffragatur Auctori Chronici Alexandrini Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DXCV. qui anno Christi DCIII. definit: *Imperatricem Constantinam cum filiabus tribus, in domo privata, cui Leonis mo-*

(a) Miscel. l. 17.

Priscus & Domitia ut Imperatores habiti.

ita narrantur (a): *Anno imperi quinto Phocas filiam suam Domitiam Prisco Patricio & comiti excubitorum junxit, & factis in Palatio Marinæ nuptiis, jussit fieri ludum equestrem. Demarchi autem utriusque partis, Prasinæ scilicet & Venetæ Principes apud quatuor columnas cum Imperialibus signis statuerant Prisci, ac Domitiæ signa*, nempe ipsorum imagines. *Quibus auditis Imperator iratus est, & mittens adduxit Demarchos, Theophanem scilicet & Pamphilum; & statuens nudos, jussit eos decollari. Cum enim misisset Protocursorem, ut interrogaret eos, quo præcipitato fecerint hoc: dixerunt, quia secundum consuetudinem Lineatoris hoc fecerunt. Porro Lineatores sive Mensores interrogati, quam ob causam id fecerint, dixerunt: Quia cum Imperatores ab omnibus nominati fiat, hoc a nobis ipsis fecimus.* Quod enim in faustis nuptiarum acclamationibus iidem, nempe filia & gener Imperatoris, æque fuissent acclamati Imperatores; ii quibus cura ornandi pompam incumbebat (dicebantur hi mensores, sive Delineatores) eorumdem imagines cum insignibus Imperatoriis publice exposuerunt. Sed pergit auctor: *Sane Priscus timore tenebatur, ne forte Imperatoris iram incurreret. Turbis autem clamantibus misericordiam concede sibi, veniam dedit Phocas. Ex tunc ergo Priscus indignationem passus, non erat recte cum Phoca,*

III. Constantina cum filiabus & aliis occisa.

Interea mulier quædam, Petronia nomine, fit Constantinæ Imperatrici relictæ Mauritii ministra, quæ ad Germanum respensa ferebat. Porro cum fama dilataretur, quod Theodosius Mauritii filius viveret, spem bonam tam Constantina quam Germanus habebant. At vero scelerata Petronia hæc tyranno manifesta fecit. At tyrannus Constantinam Theoprepio Exarcho ad torquendum prodidit. Quæ dum torqueretur, Romanum Patricium nosse interlocutiones suas confessa est. Qui comprehensus atque discussus, etiam alios fore in insidias tyrannidis sibi cooperatores perhibuit. Comprehensus est autem Theodorus Orientis Præfectus quem tyrannus interemit: Helpidii quoque pedes præcidens tradidit igni, Romanumque decollavit. Porro Constantinam cum tribus filiabus, in loco ubi Mauritius interemptus est, gladio trucidavit, Germanum autem & ejus filiam ore macheræ occidit; similiter & Joannem, & Zizam Patricium, & Theodosium, qui Sabadinæ dignitate habebatur, insignis, & Andream Sanctocroben, & David Chartophylacem Hormisdæ. Hucusque de cæde nobilium Annales habent: eadem hoc anno Cedrenus & alii narrant. Quod autem de Theodosio adhuc superstite credito dictum accepisti, a Nicephoro melius ista cognosce, dum ait (b):

(b) Niceph. l. 18. c. 41.

IV. De Theodosii obitu & vita rumor incertus.

Fama autem obtinet, percussorem Theodosio parcentem, alium pro eo admodum illi similem jugulasse; ipsum vero Theodosium profugum in locis multis multa expertum, postea morbo interiisse. Atque ea quidem fama per omnes Romani Imperii ditiones vulgata est; sed eam barbarus quidam erro, perquam tenui conjectura id facere ausus, protulit, propterea quod caput ejus solum, non cum aliis qui cæsi sunt, exhibitum non sit. Verum inquisitio ipsa satis solicitudine summa defatigata, Theodosium etiam mortuum esse cognovit. Hucusque Nicephorus de Theodosio, qui ad necem matris (hoc additum ad calamitatem) atque sororum & propinquorum, mortuus, est creditus vivere. Subdit his vero Nicephorus de sepulcro ipsorum: *Eorum autem cæterorumque Imperialium corporum (decem autem fuere) reliquiæ longo post tempore in Mamantis martyris templo prope murum, cui Xylocercus nomen est, repositæ sunt. Templum autem id Pharasmanes eunuchus construxit, qui sub Justiniano Imperialis cubiculi præfectus fuit. Porro in communis sepulcri eorum monumento epigramma hoc insculptum est.*

Epitaphium Mauritii, Constantinæ, & filiorum.

O ego mille modis Regum miseranda duorum,
Mauritii conjux, filia Tiberii!
Edocui Regina satis, fœcundaque mater,
Quam sint multorum commoda sceptra Ducum.

Mi-

PAGIUS

nomen tyrannus inclusit. Quæ verba Theophanes ex Theophylacto lib. 8. cap. ult. excerpsit. Addit Theophylactus: *Mense quinto Literis scriptis Chosroen de sua inauguratione Lilio hujus tyrannicæ creationis delecto Nuncio, monet*, quæ ibidem etiam ex eodem, quem tamen non citat, refert Theophanes, qui ideo tam Legationem *Lilii*, quem perperam *Bilium* vocat, quam *Constantinæ* & filiarum captivitatem suo anno reddit. Post quintum itaque mensem, ab inauguratione scilicet Phocæ, Legatio illa obita; cum antea *Constantina* cum filiabus indigne habita fuisset.

V. Idem Auctor Chronici Alexandrini Indictione VIII. anno scilicet DCV. narrata cæde aliquot Magnatum jussu tyranni peracta, addit: *Eodem anno Constantina Imperatrix trans Urbem in portu Eutropii ad Chalcedonem plexa est, & reliqui Mauricii liberi muliebris stirpis, Anastasia, Theoctista, & Cleopatra una cum filia Germani, quæ fuit conjux Theodosii, ipsoque Germanus una cum illis sublatus est.* Idem habet Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DXCIX. sed verosimilius est Auctorem Chronici Alexandrini rectius hanc Tragœdiam consignasse.

Phocas eandem familiam extinguit.

VI. Interim dum Phocas in familiam Regiam & Cives nobiliores sævit, *Persæ Euphraten transgressi, Syriam universam, & Palæstinam atque Phœniciam populati sunt, ingentemque stragem at-*

que

Militis infidi jaceo, populique furore:
Et mecum conjux, progeniesque jacet.
Næ miseræ Niobes ego sum vitale cadaver.
Plura ne Cissæis, plura Jocasta tulit?
Esto, jure pater: car pignora parva necantur
Humani prorsus nescia turba doli?
Non jam Roma meis carpes e frondibus umbram:
Eruta Threicio stirps Aquilone jacet.

Ita apud Nicephorum, & apud alios alia translatione; Græce autem sic (*a*):

(*a*) *Apud Cedren. in Compend.*

Α δ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα, καὶ ἀμφοτέρων βασιλήων,
Τιβερίου θυγάτηρ, Μαυρικίου τε δάμαρ!
Η πολύπαις βασίλεια, καὶ ἡ δείξασα * λοχείην,
Ως ἀγαθὸν τελέθει καὶ πολυκοιρανίη,
Κεῖμαι σὺν τεκέεσσι καὶ ὑμετέρῳ παρακοίτῃ,
Δήμου ἀτασθαλίῃ, καὶ μανίῃ στρατιῆς.
Τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρονα, τῆς Ιοκάστης,
Αἲ αἲ τῆς Νιόβης ἔμπνοος εἰμὶ νέκυς.
Ναὶ ναὶ τὴν γενέταν, τί μάτην τὰ νεογνὰ ἔπεφνεν,
Ανθρώπων κακίης μηδὲν ἐπιστάμενα;
Ημετέροις πετάλοισι κατάσκιος οὐκέτι Ρώμη
Ρίζα γὰρ ἐκλάσθη Θρηικίοις ἀνέμοις.

V. Ex pia Mauritii familia pluresque pietate insignes feminæ extitere: exornat vero Ecclesiasticas tabulas tum Græcorum tum Latinorum ejusdem filia, Sopatra nomine sanctissima virgo, inter sanctos relata, anniversariaque commemoratione donata una cum Eustolia & Romana, quarum natalis in Ecclesia agitur die nona Novembris (*b*). Est præterea mentio apud Sophronium (*c*) de Damiana clarissima femina & maxime pia atque sorore Imperatoris Hierosolymis vitam degente una cum nepte sua ac Mauritii, hac videlicet occasione:

(*b*) *Menol. & Rom. Mart. ea die.*
(*c*) *Prat. Spir. c. 127.*

Narravit nobis, inquit, *eadem Abbatissa Damiana & hoc, dicens: Die sancto parasceve, antequam includerer, abii ad sanctus Cosmam & Damianum, & illic totam noctem peregi. Venit itaque sero anus quædam ex Galatia Phrygiæ, & dabat omnibus qui in templo erant duo minuta. Die igitur quadam neptis mea & fidelissimi Imperatoris Mauritii veniens ad sanctam civitatem orationis gratia, egit ibi annum integrum. Assumpsi ergo eum, & duxi ad sanctos Cosmam & Damianum. Cum igitur in oratorio essemus, ajo cognatæ meæ: Vide filia, quia venit anus quædam dans duo minuta (ea enim mihi sæpius dederat) Sume illa, ne superbias. Illa autem indignans dicebat: Oblatum habeo accipere? Tunc dixi ei: Etiam accipe: mulier enim sancta est, & magnæ virtutis. Tota enim hebdomada jejunat, & quicquid hebdomada laborans lucratur, erogat iis qui in templo hoc inveniuntur: est enim vidua quasi annorum octoginta. Sume igitur duo minuta, & da illa tu quidem alteri: tantum ne respuas anus istius sacrificium. Ista nobis loquentibus, ecce anus veniens duo minuta erogabat, veniensque dedit mihi cum omni silentio: dedit autem & nepti meæ, dicens: Accipe ista, & comede. Cum ergo abiisset, agnovimus quod Deus illi revelasset quod dixeram ei, ut acciperet, & alteri paupere daret. Misit igitur unum ex pueris suis, & de duobus minutis emit lupinos, & comedit. Asserebat autem coram Deo dicens, eos tamquam mel dulces fuisse, ita ut miraretur & glorificaret Deum, qui dat gratiam servis suis.* Hæc tibi a nobis hic occasione filiorum & aliorum Mauritii propinquorum relata.

VI. Porro ad Phocæ crudelitatem & illud utique addendum, quod cum ex Imperatore in tyrannum conversus, in nobilium civium necem debaccharetur, & quemcumque vel levis tangeret suspicio detruderet in carcerem; cum unus carcer, qui eos includeret, haud adeo spatiosus esset, ipsi pædore atque fœtore mirum in modum cruciabantur: verum quod non caperet omnes, commiseratione piæ feminæ est dilatatus. Glicas siquidem auctor est, (*d*) eumdem qui unicus tempore Constantini ædificatus est carcer Constantinopoli, absque aliquo incremento usque ad Phocam Imp. permansisse: quo tempore nobilissima matrona commiserata ejusmodi intolerabile carceratorum cruciamentum ex loci angustia pereuntium, suam cessit domum Imperatori ad carcerem ampliandum. Dum in his esset Phocas, Cosrhoes Rex Persarum suo exercitu superiorem & inferiorem Syriam deprædatus est, nullo sibi obviam facto qui resisteret. Hæc Annales.

Carcer dilatatus.

(*d*) *Glyc. Annal. in Constantino Magno.*

VII. Eodem quoque anno ægrotans idem Phocas Imperator a divina misericordia non derelinquitur, sed sanatur a S. Theodoro cognomento Siceota, de quo sæpe su-

PAGIUS

Persæ Romanos affligunt.

quæ prædam in Romanorum Ditione fecere, inquit Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DXCIX. qui cum mense Augusto currentis Christi anni absolvitur.

VII. Ad num. VII, & seqq. Sanctus *Theodorus Siceota* Constantinopolim evocatus est a Sanctissimo Patriarcha Thoma, ubi dum versaretur Imperatorem Phocam manuum, ac pedum doloribus excruciatum sanavit, & *admonuit, ut ab hominum afflictione & sanguinis effusione tempe-*

S. Theodorus Siceota Constantinopolim evocatur.

superius. Quomodo autem id acciderit, ex Eleusio ejus discipulo scriptore ipsius vitæ hic reddamus: sed prius quod ingens hoc pariter tempore prodigium accidisse narrat, describamus: ait enim:

(a) Extat apud Sur. die 22. April.

Portentum ingens de Crucibus se collidentibus.

(a) Cum in oppidis finitimis supplicationes fierent, & Cruces, quæ gestari solent, horribili miserandaque spectaculo per se concuterentur & commoverentur: interrogatus vir divinus Theodorus quid sibi id vellet, respondit: Deum o filei, precibus placata; quoniam magna mundo imminent calamitates. Damitius autem Patricius vir clarissimus promiserat se auream Crucem ad supplicationis adorationisque usum effecturum. Itaque misit vir sanctus Epiphanium diaconum ad illum. Qui cum aurifici aurum dedisset, diaconum rogavit, ut tantisper moraretur, dum aurifex opus conficeret. Et sanctissimus Patriarcha Thomas, qui post beata memoria Cyriacum in Pontificia regia Civitatis sede successerat, laudata viri gloriosi pietate, dedit etiam ipse particulam venerandi ligni sancta Crucis & particulam sancti sepulcri Salvatoris nostri Dei, & veli particulam sanctissima Dei genitricis, coaiciendas in umbilicum illius Crucis, qua ex auro caufiabatur. Quæsivit autem ex ipso diacono, utrum verus fuisset ille Crucium motus, qui in regione Galatarum factus fuisse dicebatur. Cumque diaconus id affirmasset, valde timuit beatissimus Patriarcha, & solicitudine plenus epistolam scripsit ad servum Dei rogans eum, ut quam celerrime ad se in civitatem regiam proficisceretur. Annuit vir sanctus. Quæ autem proficiscens miracula in via ediderit, idem auctor pluribus narrat, quæ dicere prætermittimus brevitatis causa: tu, si libet, consulere auctorem poteris. Ipse vero illis enarratis, de his quæ sunt gesta Constantinopoli, istam texit historiam:

VIII. Phocas sanatur a S. Theodoro.

Ingressus igitur in urbem regiam, a beatissimo Thoma Patriarcha honorifice & magno cum gaudio susceptus est. Et cum se inter se consalutassent, obtulit ei discipulum suum Joannem, & vita sanctitatem ac mores ejus commendans, petiit ut eum monasteriorum Præfectum constitueret: quod statim fecit sanctissimus Patriarcha, palliumque tribuit, & præmisit ad sancta monasteria. Phocas etiam Imperator eum accersendum curavit: manuum enim ac pedum doloribus excruciatus jacebat. Sancto igitur viro ingresso, & manus suas illi imponente atque precante, sublevatus Imperator rogavit eum, ut pro se proque Imperio precaretur. Quamobrem admonuit eum vir sanctus, ut ab hominum afflictione & sanguinis effusione temperaret, si preces suas a Deo vellet exaudiri.

IX.

Cum autem ab Imperatore discessisset, rogavit eum beatissimus Thomas Patriarcha, ut pro sua in illum benevolentia apud se diverteret, & Deum obsecraret, ut in cælesti vita simul invenirentur. Et quæsivit ab eo, an verus fuisset admirabilis ille Crucium in supplicationibus motus. Quod cum verum fuisse intellexisset, cœpit orare virum sanctum, ut indicaret quid signum illud portenderet. Tum sanctus recusare, seque abiectum atque humilem dicere, nec scire quid responderet ad interrogata. Prostratus ille ad pedes ejus, se surrecturum negavit, nisi in ea re sibi morem gereret. Scio enim, inquit, tibi non signum hoc solum, sed alia multa esse nota: neque enim illud ad hunc usque diem neglexisti. Quod si neglexisses, tamen patefiet tibi, si petieris a Deo. Cum igitur se desiderio ejus satisfacturum promisisset Christi servus, eum surgere coegit; & lacrymans: Nolebam, inquit, te affligi: neque enim expedit hæc te scire. Verum quando ita vis scire ea Crucium concussione multa nobis gravia molestaque prænunciari. Significat enim plurimos a religione nostra defecturos, & barbararum gentium incursiones, & magnam sanguinis effusionem, & ingens exitium, & in universo orbe seditiones fore, & sanctas Ecclesias desertum iri & divini cultus atque Imperii interitum, & adversarii adventum appropinquare. Reliquum est, ut tamquam gubernator Ecclesia & populi pastor Deo notis viribus assidue supplices, ut ignoscat populo, & pro misericordia sua hæc omnia moderetur.

Theodorus prodigium explicat, & ventura mala prædicit.

X.

His auditis, beatissimus Patriarcha magno timore mœstitiaque correptus, cum lacrymis cœpit rogare sanctum virum, ut Deum obsecraret, quo animam suam tolleret, antequam ab illis calamitatibus apprimeretur. Cumque vellet S. Theodorus in patriam redire, quoniam quietis & silentii sui tempus adventabat; id illi non permisit beatissimus Patriarcha. Increbuerat enim rumor, civitatem haud ita multo post absorptum iri. Quamobrem voluit ut apud se hiemem traduceret. Namque dicebat, se precibus ejus apud Deum pro populo indigere, ut saltem mala differat, quæ comminatur. Cum autem vir sanctus locum proprium ad habitandum postularet, jussit ut in sancti Stephani mansione, quæ Romanorum dicitur, habitaret. Natali igitur die Salvatoris nostri Dei illic sese inclusit, ut quietem & abstinentiam solitam observaret. Hactenus de rebus gestis anni hujus: quæ

PAGIUS *peraret, si preces suas a Deo vellet exaudiri,* inquit Eleusius in hujus Sancti Vita cap. 14. qui addit, Thomam Patriarcham cum rogasse, ut apud se remaneret, qui ejus desiderio annuens habitavit in Monasterio S. Stephani: *quo tempore contigit, ut sanctissimus Patriarcha in*

quæ autem fequuntur, fequenti potius contigiffe nofcuntur, nofque fuo loco narraturi fumus.

XI. Quomodo impleta prædictio.

Quod ad prodigium fpectat a Theodoro generatim tantum Patriarchæ petenti explicatum, ne timentem ipfum nimio terrore concuteret: eventa ipfa, quæ paucos poft annos contigerunt, quot quantaque mala portenderit, declararunt. Etenim præter immanes Chriftianorum cædes a graffantibus Perfis ubique in Oriente patratas, fancta civitas Hierofolyma ab eifdem capta eft, & fanctiffima Cruce fpoliata, quæ ab ipfis in Perfidem tranflata fuit. His acceffit novorum hæreticorum poft annos item paucos ab inferis portis eruptio: fuerunt hi Monothelitæ, qui univerfæ Ecclefiæ Orientali graviffima damna dederunt. Sed & quod his omnibus funeftius acerbiufque videri poteft, hoc pariter fæculo ex Neftorianis, Arianis, Judæifque conflatum eft immane illud monftrum, quod univerfum pene fibi orbem fubegit, utque in dies magis magifque majoribus succeffionibus armorum potentia fævit adverfus Cruces bella gerens. Hoc enim fuiffe videtur quod dicebat fanctus, Adverfarii adventum appropinquare, nempe nefandiffimum Mahometem fectæ Mahometanorum principem, quæ (ut fuo loco dicturi fumus) hoc deploratiffimo fæculo paucos poft annos fumpfit exordium, tanto antea fignificata portento. Hic rurfum meminiffe oportet etiam S. Gregorii Papæ ad Maximum Salonitanum Epifcopum epiftolæ (a), qua item eft de his proditum vaticinium, quo tanta mala obventura prædixit, ut beati a pofteris dicendi effent majores, innumeris licet calamitatibus preffi, quod ea ex hac vita fublati non viderint: fed repetenda hic funt ejus verba prophetice dicta: *Nolite*, inquit, *de talibus omnino contriftari: quia qui poft nos vixerint, deteriora tempora videbunt; ita ut comparatione fui temporis, felices nos æftiment dies habuiffe*. Licet fame, bellis affiduis & pefte fuerint ea tempora funeftiffima, fed florentiffima videri potuerunt cum posterioribus comparata.

(a) Greg. l. 8. ep. 36. Ind. 5.

An-

PAGIUS *in morbum incideret; itaque nuncium mifit ad Beatum Theodorum, rogans eum, ut fibi daret finem vitæ*. Quod cum tantopere flagitaffet S. Thomas, mortem ejus Theodorus a Deo impetravit, ut pluribus in laudata Vita apud Baronium narratur. Quare cum *Sanctus Thomas* anno DCX. menfe Martio obierit, profectio Conftantinopolitana Sancti *Theodori* uno aut altero poft præfentem anno contigit. Neque Baronius alia ratione illam huic anno illigavit, nifi quia *Thomam* anno fequenti ad Deum migraffe exiftimarit.

S. *Defiderius* Viennenfis Epifcopus in exilium miffus necatur, ut anno DCXII. oftendemus. Obitus *S. Eulogii* Epifc. Alexandrini, de quo anno fequenti.

JESU CHRISTI ANNUS 608.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 2.	PHOCÆ IMP. ANNUS 6.

1\. Annus qui fequitur octavus poft fexcentefimum, Indictionis undecimæ, multis itidem malis calamitofus plane Orientalibus extitit & infeliciffimus. Annales fiquidem habent (a), factam effe mortalitatem atque penuriam omnis rei, infuper effufum rurfus fanguinem nobilium civium, & Perfarum graffationes Chalcedonem ufque, devicto Romano exercitu. Hæc omnia fexto Phocæ anno contigiffe narrantur a Theophane in Annalibus. Siquidem Phocas poftquam Mauritii cognationem e medio fuftulit Comentiolum Thraciæ Prætorem & multos alios necavit: quorum omnium pertæfus ejus gener Prifcus, qui anno fuperiori in difcrimen adductus fuit, adverfus eum conjurationem moliri cœpit: de eo enim hæc a Theophane in iifdem Annalibus: *Anno Imperii Phocæ fexto Prifcus intueri non fuftinens tum injufta homicidia, quam cætera mala, quæ a Phoca patrabantur, fcripfit ad Heraclium Patricium & Prætorem Africæ, quo Heraclium filium fuum & Nicetam filium Gregoræ Patricii Subprætorem fuum mitteret, quatenus contra Phocam tyrannum venirent. Audiebat enim eum rebellionem meditari in Africa: unde nec navigia hoc anno Conftantinopolim confcenderunt.* At quæ hoc anno tentari cœpta fuere fequenti funt executioni mandata: dicemus de his fuo loco.

(a) Mifcel. l.17. Cedr. Annal. in Phoca.

Prifcus Phocæ focero molitur infidias.

Quod vero ad bellicas acceptas clades pertinet, hæc apud eofdem Annales fcripta leguntur: *Præterea Perfæ una cum Cardarige Duce egreffi ceperunt Armeniam & Cappadociam, pugnantefque Romanorum verterunt militias, ceperuntque Galatiam & Paphlagoniam, & venerunt ufque Chalcedonem fine parcitate depopulantes omnem ætatem. Et hi quidem foris portam Romanis tyrannidem inferebant: Phocas vero his pejora intrinfecus patrabat, occidens atque captivans.* Hæc ibi.

II. Quo pariter anno Thomas Conftantinopolitanus Epifcopus, ubi fediffet annos duos & menfes feptem, fecundum Nicephori Chronicon, ex hac vita (quod valde cupiit, & precibus impetravit,) libens volenfque difceffit. Rem geftam Eleufius Theodori Siceotæ difcipulus fuorum temporum rerum fcriptor, his verbis ita recenfet (b):

Obitus Thomæ Epifc. Conftantinop.

Quo tempore, inquit, *contigit ut fanctiffimus Patriarcha in morbum incideret. Itaque nuncium mifit ad beatum Theodorum, rogans eum, ut Deum precaretur, ut fibi daret vitæ finem. At Chrifti fervus refpondit, quamvis ipfe, ut fanctus olim Apoftolus Paulus diffolvi, & effe cum Chrifto cuperet, tamen cum magis effet neceffarium, ut pro populi falute in corpore maneret, oraturum potius, ut illi vitam & fanitatem elargiretur. Sed nuncium rurfus ad Dei fervum mifit Patriarcha: Per Dominum, inquiens, obteftor te, pater, fi diligis me, ut pro mutua & fraterna inter nos benevolentia Deum obfecres, ut depofitum pignus fuum recipiat, e corpore meo, meque ab imminentibus periculis liberet: neque enim fpectare poffum, quæ tu prænunciafti. Tunc Dei fervus flexis genibus, & fufis pro ipfo precibus, nunciavit ei per Epiphanium miniftrum, fe quidem vitam ejus pro falute omnium exoptaffe: verum quoniam tantopere flagitaffet, pro fe preces fundi, ut diffolveretur & effet cum Chrifto, juffis ipfius obtemperaffe, & Deum illi quæ cuperet conceffurum, & petitionem ejus eodem die impletum iri. Quamobrem fi jubes, inquit, ut veniam ad te, ftatim id faciam: fin minus, nos tamen viciffim apud Chriftum Dominum confpiciemus. Hoc audito beatiffimus Patriarcha gavifus eft gaudio magno, & Deum laudans monuit fervum ejus ne exiret, neve a quietis & abftinentiæ fuæ difcederet inftituto: contentum enim fe effe promiffo ejus, quod*

(b) Eleuf. in vit. Theo. apud Sur. t. 2. die 22. April.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hifpan. DCXLV. A.C. 608.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6101.

☉ 2. GF. ☽ 2. P. 7. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 608.

BONIFACII IV. PAPÆ 2.

PHOCÆ IMP. 7.

I. Poftconfulatus. Is annus hac formula notatus: *VI. poft Confulatum Phocæ Aug. IV.* Ita legitur in Chronico Alexandrino.

II. Ad num. II. & feqq. Auctor Chronici Alexandrini Indict. XIII. anno fcilicet Chrifti DCX. ait: *Hoc anno menfe Dyftro, qui Romanis eft Martius, die XX. qui incidit in feriam fextam, moritur Thomas Patriarcha Conftantinopolitanus, & XXII. ejufdem menfis die Dominica terra mandatur. Octavo Artemifii feu Aprilis, Indict. XIII. Sabbato magno Conftantinopoli Patriarcha creatus eft Sergius magni Templi Diaconus Conftantinopoli.* Verum loco, *octavo Artemifii*, legendum, *decimo octavo Xanthici*, qui dies anno DCX. in Sabbatum fanctum incidit. Auctor enim Chronici Alexandrini, quemadmodum & alii Græci, qui menfes fuos ad Julianos adaptarunt, menfem Majum Artemifii, Aprilem vero Xanthici nomine femper appellat, ut paffim apud eum legere eft. Baronius annos duos & menfes feptem ex Nicephoro in Chronico Thomæ affignat. Verum mendofo Nicephori Chronico ufus eft; nam tam in editione Græca a Scaligero publicata, quam in editione Luparea ha-

Moritur S. Thomas Patriarcha Conftantinop.

se vicissim apud Christum essent conspecturi. Hoc & Imperator cum intellexisset, sanctissimum Patriarcham invisit. Qui cum omnibus benedixisset, ante horam vespertinam cum prudentia atque constantia mirabili ad Dominum migravit. Hujus obitu cum servi Dei familiares angerentur, quod tam amicum atque benevolum Patrem ac Patriarcham amisissent: Nolite, inquit vir sanctus, *modicæ fidei homines & pusilli animi, dolere & conqueri: qui enim futurus est Patriarcha, non minus nos diliget.*

III. Sergius Episc. Constantinop.

Quod & factum est. Sergius enim, qui creatus est Patriarcha, venit ipse ad Dei servum, nec permisit ut prius a quoquam certior fieret, sed de improviso eum psalmos canentem offendit, & ad pedes ejus prostratus, rogavit illum, ut pro se Dominum precaretur, quo divina ipsius gratia dignus effectus Episcopatu & Apostolica sede, ex voluntate ejus populum in pace regeret & gubernaret: se enim juniorem esse & imperitiorem, quam ut sine præcipuo & singulari Dei præsidio id præstare posset. At Dei servus, precibus fusis, ipsumque complexus: Idcirco, inquit, tibi juveni tantum Deus onus imposuit, ut majore virtute viribusque sustineas calamitates & molestius impendentes, id quod præcessor tuus sibi præstare non posse videbatur. Confirma igitur te, & robustus sis, atque viriliter age. Deo enim confisus, spero administrationem tuam & diuturnam & præclaram fore. Ex eo tempore majores vires suscipiens Patriarcha in suo munere administrando recte se gessit, & majore quam præcessor ipsius benevolentia virum sanctum est prosecutus. Hæc de Sergio auctor.

IV. (u) 1. Reg. 9.

Porro Sergius instar Saul (u), qui ipso exordio coram Samuele magnum specimen dedit optime administrandi regni, cum esset humilis in oculis suis, neque (teste divina Scriptura) esset vir melior illo in Israel; ex vita hactenus virtutibus exculta pie sancteque ducta, magnam de se apud omnes, præsertim vero apud præclaros sanctitate viros concitarat expectationem: cujus rei gratia sanctus Theodorus ita magnifice eadem ferme fausta responsa de eo dedit, quæ de Saule Samuel, eo quod eamdem ipse spem de Sergio concepisset, quam Samuel de Saule. At non semper propheticus spiritus prophetis sanctis inhæret futura aperiens cuncta, ut fusius sanctus Gregorius docuit super Ezechielem. Quæ igitur de Sergio prænunciata audisti a Theodoro (ne scandalum patiaris) non prophetice dicta intelligas, sed (ut accepisti) quod ita ipse fore speraret: *Deo enim confisus*, inquit, *spero administrationem tuam & diuturnam & præclaram fore*. Talia namque de ipso sperare cogebat vita Sergii famaque vulgata, & ostensa illa tunc convenientis ipsum & sternentis se ad pedes ejus humilitas.

V.

Est carmen Georgii Pisidæ admirandi hujus temporis nominis apud Græcos in poetica facultate, quo vitæ hujus vanitatem deplorat, ad eumdem Sergium Patriarcham inscriptum, ubi inter alia ab ipsa animi demissione eumdem plurimum commendat his jambis:

Sergii laudes ex Georgio Pisida.

Lumen coruscum Christianorum chori,
Tu mens paterna, cor superbum neutiquam.
Volites per astra quamquam, & adeas æthera,
Te deprimis, congrederis & mortalibus, &c.

Et in carmine de opificio mundi hæc de eodem Sergio:

Hac Patriarcha clamitatque & dictitat:
Ut balbus is sit plurima ob jejunia,
At non loquendo intus sonum magnum dedit,
In cordis igne cum indidit linguam suam,
Hanc condiditque, & reddita est vocalior:
Tacensque clamat, guttur ut Mosis sacrum,
Attenditurque idem, licet non agitet os.
Largo imbre terram irrorat, atque oculis pluit:
Ningit frequenter lacrymarum cum impetu.
Nunc nos, latere etsi videtur, novimus:

Nam

PAGIUS

bentur anni tres & menses quinque; quis scilicet Nicephorus *Thomæ* initium deduxit a die XXIX. mensis Octobris anni DCVI. Quo pacto *Thomas* annos tres & menses quinque sedisset. Verum cum is ordinatus tantum fuerit die XXII. Januarii anni DCVII. ut suo loco dixi, præfuit Ecclesiæ Constantinopolitanæ annos tres, & menses non amplius duos, ut diserte tradit Nicephorus Callixti lib. 18. cap. 44. cui consentiunt Menologium Basilii Imp. vetustum Synaxarium MS. Collegii Parisiensis Ludovici Magni, & Menæa excusa, ac MSS. ut videre est apud Bollandum ad diem XX. Martii, quo Sanctus Thomas colitur. Nicephorus Callixti ibidem addit: *Thomas iste domum maximam in ædibus Episcopalibus exstruxit: quæ domus, nomen a conditore suo acceptum, in hodiernum usque diem retinet, & Thomaitis vocatur.* Ædes Patriarchæ vocabantur *Patriarchium*, quod variis Tricliniis constabat. Præcipuum *Thomaites* nuncupabatur, illudque conflagravit incendio anno primo Constantini Irenes Augustæ filii, unaque cum Thomaite præclari Joannis Chrysostomi in Sacram Scripturam Commentarii,

qui

Nam notus infra lumina abiiciens erat,
Cum sensa sursum animi elevaret omnia.
O passionum barbararum carnifex!
Siquidem has trucidas ore sermonis sacri:
Munita cum sint nostra monstres mœnia:
Sunt quippe liberi urbium muri tui:
Et silicibus strue alta propugnacula
Christo angularis lapidis in loco sito.

Hæc & alia summa laude digna de Sergio Georgius Pisida: quibus tu intelligas, quantæ tunc esset Sergius iste in Oriente æstimationis.

Verum sicuti Saul, ita & iste in transversum actus, non in eadem qua cœperat animi demissione persisteos, in foveam erroris lapsus, ex eadem, sicut ille, numquam exurgens, pessime periit; ex optimo nequissimus redditus, caput & dux factus Monothelitarum hæreticorum, de quo inferius plura eademque funesta dicenda erunt.

VI. Reliqua Theodori Constant. degentis. Sed quæ sunt reliqua gestorum viri sanctissimi Theodori Constantinopoli degentis, videamus. *Reprehendebat* (inquit Eleusius) *vir sanctus illum morem, quo multi, præsertim in dignitate constituti post mysteriorum perceptionem ad lavacra se conferebant. Quamobrem clericorum cœtus sanctissimæ magnæ ecclesiæ ad eum se contulit, & sic eum est allocutus: Quoniam audivimus, pater sanctissime, te eos reprehendere, qui post mysteriorum perceptionem se lavant; ad te confugimus, ut intelligamus utrum id ex sacræ Scripturæ lectione, an aliunde didiceris. Vir divinus ita respondit: Legimus in Scripturis sanctis (a): Omne mendacium a malo est: & (b) Perdes omnes qui loquuntur mendacium. Scitote igitur Deum mihi indicasse, eos valde peccare, qui post sanctam communionem ad balnea se conferunt, ut corpus laveut & curent. Quis enim unguentum delibutus & aromatibus, eorum abstergit suavitatem? Quis simulac cum Imperatore pransus est, ad balneum currit?* Hæc ipse. Quod vero ejusmodi non essent parvipendenda, signis post hæc editis Deus dicta ab eo voluit confirmasse: pergit enim Eleusius:

(a) 1. Jo. 2. (b) Psal. 5.

VII. *Cum autem adhuc in eadem mansione moraretur, multæ turbæ eo occurebant; ut benedictionem susciperent. Et cum ad eum quidam vexatus a dæmone accessisset, & multa vociferaretur, increpans eum, & pectus ejus manu percutiens, spiritui immundo, qui in illo erat, imperavit ut exiret, & statim egressus est, cum aliis fratribus spectantibus, tum Zoilo Dei studiosissimo, qui eorum præfectus postea factus est. Alia item complura miracula fecit, dum illic esset, per gratiam Christi Dei nostri. Quare pietatis colentissimus Christophorus mansionis præfectus, & fratres omnes cupientes imaginem ipsius apud se manere, pictorem accersiverunt, qui perspecta ejus facie, effigiem illius exprimeret. Cum igitur eorum desiderio pictor satisfecisset, antequam virum sanctum dimitterent, duxerunt eum ubi imago illa erat, ut ei benediceret. Qui cum gravitate subridens: Vos, inquit, fures estis: cur enim hoc fecistis, nisi ut aliquid aliquando furemini? Et cum ei benedixisset, discessit.* Quæ autem ab eo ibidem gesta sunt cum Domitio Patricio cognato Phocæ Imperatoris, ex eodem auctore sic accipe:

Imago S. Theodori a pictore effigiata.

VIII. Domitius Patricius quæ a S. Theodoro obtinet. *Domitius vero Patricius vir clarissimus domum suam, quæ in Arcadianis est, virum sanctum adduxit, ut familiæ suæ benediceret. Cumque Irenem conjugem suam, feminam pietatis amantissimam, adduxisset: Benedic, inquit, domine, huic conservæ meæ, ex qua ego, cum simul diu vixerimus, nullos adhuc liberos suscepi; quamobrem in mœrore versamur. At vir sanctus cum ei precibus fusis benedixisset: Dei gratia, inquit, hæc tibi filios mares pariet. Adduxit denique familiam universam & famulos & ancillas, ut omnibus benediceret: inter quos ancilla quædam post omnes sequens, occultum dæmonium habebat, & magno cum dolore tunc e lectulo surrexerat. Hanc vir vere divinus procul conspicatus, jussit ut ad se adduceretur: & cum illam sinistra manu comprehendisset, cœpit dextera sua pectus ejus percutere, & vexantem dæmonem increpare, ne occultus maneret, sed patefieret. Statim igitur dæmon movere cœpit, & tamquam vim patiens vociferari. At vir sanctus, ea humi projecta, & pede super collo ejus imposito, ad Orientem conversus, tacite precabatur, ut labia tantum moveret, nec vox ejus exaudiretur. Cumque ad precationis finem pervenisset, clara voce, ut omnes possent intelligere, laudem & gloriam subjecit sanctissimæ Trinitatis. Mansit igitur puella diu muta; sed cum interim reliquis omnibus benedixisset, ab eo excitata sur-*

PAGIUS qui in eo asservabantur, igne absumpti sunt, teste Zonara lib. 3. dum loquitur de Irene & Constantino ejus filio. Eandem rem narrat Cedrenus sub anno X. ejusdem Constantini, aitque: *Incendium Tricliniorum Patriarchæ domus, quod Thomaites appellabatur, & ei subjectas camerat absumpsit, ubi reposita erant schedæ universa Scriptura, quibus eam S. Joannes Chrysostomus fuerat interpretatus.* In illis itaque cameris aut fornicibus erat Bibliotheca Patriarcharum, ut testatur idem Cedrenus in Theophilo pag. 552. ubi ait, *Theophanem* Confessorem Sacra-

vixit incolumis, & in omni vita sua sana permansit. Porro Domini conjux Irene (ut vir divinus prædixerat) tres filios peperit, cum statim post ejus benedictionem primum filium concepisset. Dimissus ergo Christi servus ab Imperatore & a Patriarcha, ad monasterium suum reversus est. Hæc de rebus ab eo gestis Constantinopoli: reliqua quæ subiiciuntur, sequenti anno accidisse noscuntur.

IX. Eulogii Epis. Alexandr. obitus & scripta.

Hoc eodem anno moritur vir sanctissimus Eulogius Episcopus Alexandrinus, cum sedisset (ut habet Nicephori Chronicon) annos vigintiseptem, vir sane tum sanctitate, tum etiam doctrina insignis, hoc deploratissimo tempore a Deo concessus ad restaurandam collapsam jacentemque diu Ecclesiam Alexandrinam, hæreticos atque schismaticos revocans ad Ecclesiam. Hujus fuerunt præclara scriptorum monumenta, quæ a Photio numerantur videlicet, liber ipsius, in quo S. Leonis Papæ & Cyrilli Alexandrini partes tuetur pro unione hypostatica, de qua actum est in Concilio Chalcedonensi, quam Petrus Theodosius, & alii impugnabant quos omnes confutat. Alius præterea ab ipso scriptus est eodem ferme argumento commentarius adversus Severianos, Theodosianos, & Gajanitas, eosdemque Acephalos eamdem unitatem impugnantes. Insuper ejusdem sunt undecim orationes seu apologiæ pro Concilio Chalcedonensi & sancto Leone Papa, eædemque summa pietate atque doctrina refertæ. Rursus idem Eulogius scriptum reliquit librum alium contra Agnoitas. Hæ sunt quæ Eulogii a Photio recensentur lucubrationes. Quomodo autem sanctus Leo ipsi Eulogio rependit gratias, quod pro suæ epistolæ defensione laborasset, audi quæ de Theodoro Episcopo apud Sophronium legantur (a).

(a) Sophro. Prat. Spir. c. 148.

X. *Theodorus sanctissimus Episcopus Darnæ civitatis, quæ in Libya est narravit nobis, dicens: Cum essem cubicularius sancti Papæ Eulogii, vidi in somnis virum venerandi habitus statura procerum, dicentem mihi: Nuncia meum Papæ Eulogio adventum. Ad quem ego: Quis es domine, qui jubes ut nunciem? Respondens ille dixit: Ego sum Leo Pontifex Romanus. Ingressus igitur ego nunciavi, dicens: Sanctissimus & beatissimus Papa Leo Romanæ sedis Antistes convenire vos vult. Cum hoc audisset Papa Eulogius, exurgens concitus occurrit in occursum ejus. Salutantesque se invicem, oratione facta, resederunt. Tunc vero divinus & eximius Leo dixit S. Eulogio: Scis quare huc venerim ad vos? Respondit ille: Non. Ait ipse: Veni, ut vobis gratias agerem, quia rite & magnifice pro epistola mea respondistis, quam scriptam misi ad fratrem meum Constantinopolitanum Patriarcham, sensum quidem & sententiam meam aperientem, hæreticorum autem ora obstruentem. Scito autem, frater, quia non mihi tantum vestrum divinum laborem studiumque contulisti, sed etiam supremo culmini Apostolorum Petro, & ipsi præ omnibus quæ a nobis prædicatur veritati, quæ est Christus Deus noster. Ista vero non semel, sed bis terque conspiciens, trina apparitione firmatus, enarravi S. Papæ Eulogio. Qui cum audisset, lacrymatus est, extendensque in cælum manus suas, Deo gratias retulit, dicens: Gratias tibi ago, dominator Christe Deus noster, quia cum indignus sim, veritatis tuæ præconem me facere dignatus es, & per orationes servorum tuorum Petri ac Leonis parvam & modicam alacritatem nostram, tamquam duo viduæ minuta, summa & ineffabili benignitate suscipere dignatus es.* Hactenus de Eulogio, qui inter sanctos receptus anniversaria die in Ecclesia celebratur Idibus Septembris. Successit vero in locum ejus Theodorus Scribon.

XI. Res autem Occidentalis Ecclesiæ his temporibus subobscuræ, in Gallia tantum inventione corporis S. Victoris (b) mar-

(b) Sigeb. in Chron. hoc anno

PAGIUS

erarum imaginum defensorem, cum ei præsentaretur liber quidam corruptus, postulasse, ut *ex Patriarcha Bibliotheca Thomaitica codex afferretur*. Quæ quidem *Bibliotheca Patriarchis* non semel dicitur in Actis VI. Synodi Act. XIII. & XIV. ut videre est apud Ducangium in Constantinopoli Christiana num. IX. ex quo suppleri poterunt omissa a Bollando citato. Thomas *impio Sergio Sede cessit. At Diaconus quidem Ecclesiæ* (scilicet Constantinopol.) *fuit; sed a Syris & Jacobitis generis originem traxit*, inquit Nicephorus Callixti loco citato.

III. S. Eulogius Patriarcha Alexan. moritur.

Ad num. IX. S. *Eulogius* Episcopus Alexandrinus, qui anno DLXXX. ad Præsulatum evectus fuerat, ad Deum migravit anno superiori. Nicephorus quidem in Chronico tam in editione Scaligeriana, quam in editione Luparcana assignat ei annos tantum XVII. ἔτη ιζ, sed legendum, ἔτη κζ, seu *annos XXVII*, qui error Amanuensibus attribuendus. Nicephorus enim Callixti lib. 18. cap. 36. & Auctor Tabularum Theophani insertarum annos eidem XXVII. diserte tribuunt, licet in versione Latina ejusdem Nicephori legantur anni XXV. errore scilicet Typographi. Neque ejus Sedis durationem breviorem fuisse demonstrat duratio Patriarcharum, qui eum, & præcessere, & secuti sunt. Colitur die XIII. mensis Septembris, & non minus doctrina, quam sanctitate claruit, ut videre est in Bibliotheca Photii Cod. CCVIII. CCXXV. CCXXVI. CCXXVII. CCXXX. & CCLXXX. ubi multa Operum ejus fragmenta recitantur. Adhæc Combefisius Tomo I. Auctarii Bibliothecæ Græco-Lat. pag. 651. publicavit sermonem Sancti Eulogii *in diem festum Palmarum & in pullum asini*. Ei successit *Theodorus* Scribo.

IV. Ad num. XI. Aimoinus lib. 3. cap. 90. & Fre-

De S. Victoris martyris inventione.

(a) Aimoin. l. 3. c. 90.

martyris luce coruſcant, de quo hæc miranda habet Aimoinus (*a*): *Beatus vero Eucbonius Pontifex Maurienenſis corpus S. Victoris, qui Solodori una cum S. Urſo paſſus fuerat, hoc modo invenit: Quadam nocte in ſua civitate quieſcentem revelatio divina per viſum admonuit, ut ſurgens quantocyus, ad Eccleſiam, quam Sedeleuba quondam Burgundionum Regina in ſuburbano Genabenſi conſtruxit, iret. Ibi in medio baſilicæ deſignant locum, quo corpus ſanctum eſſet humatum. Cumque Epiſcopus Genabenſem feſtinus adiiſſet urbem, aſſumptis ſecum Ruſtico & Patricio Antiſtitibus, biduano peracto jejunio, nocte ſequenti eo loci quo glorioſi martyris quieſcebant membra lux cœleſtis apparuit. Tunc hi tres Domini ſacerdotes, elevato quo tenebantur lapide, invenerunt ſanctum in arca argentea jacentem, cujus facies ſeptemplicius quam cujuſlibet viventis hominis divino irradiata ſplendebat fulgore. Huic tam egregii martyris inventioni interfuit Theodoricus princeps, qui loco illi maximam portionem facultatis Vvarinchari contulit, quam ille (ut præfati ſumus) eleemoſynis delegaverat erogandam. Ad ſepulcrum denique beatiſſimi Victoris, Chriſti potentia multa exinde miraculorum oſtendit ſigna.* Hæc de Victoris martyris inventione, de quo conſule quæ in Notis ad Romanum Martyrologium (*b*) diximus. Hæc autem in deteſtationem recentiorum hagiomachorum dicta ſunto; qui ſciant teſtes eſſe in cælo martyres eorum impietatis, atque eoſdem vindices affuturos.

(b) Not. in Rom. Mart. die 30. Septembr. c.

Chri-

PAGIUS *Inventio corporis S. Victoris Martyris.*

Fredegarius cap. 21. & 22. referunt Inventionem corporis Sancti Victoris, qui Salodoro cum S. Urſo paſſus fuerat. *Aeconio* Epiſcopo Maurianenſi revelatio facta eſt, ut iret ad Eccleſiam *quam Sedeleuba Regina in ſuburbano Genavenſi conſtruxerat*, in cujus Eccleſiæ medio corpus inveniret. Quo cum duobus comitantibus Epiſcopis perrexiſſet, in arca argentea Sanctum corpus ſepultum invenit, ut pluribus narrat Fredegarius. *Victor & Urſus* Martyres erant ex Legione Thebæorum, de quibus mentio in Martyrologio Romano ad diem ultimum Septembris; *Sedeleuba* vero ſoror S. Clotildis Clodoveo Regi quondam nuptæ, Reginæ titulo a Fredegario & Aimoino cohoneſtata, quia filia erat *Chilperici* Burgundionum Regis. Eam Gregorius Turonenſis lib. 2. cap. 28. non *Sedeleubam*, ſed *Mucuranam* nuncupat, ut obſervat Dominicius in Ansberti familia rediviva part. 2. cap. 14. ubi plures illuſtres Viros recenſet, qui ſub duplici nomenclatura deſignantur ab antiquis Auctoribus. Porro *Salodurum* vel Salodorum, Gallis *Soleurre*, Oppidum eſt antiquiſſimum ad Helvetios pertinens medium inter Friburgum, & Baſileam. Hanc inventionem juxta Sigebertum in Chronico huic anno illigat Baronius. Verum ea ad annum DCII. retrahenda; cum Fredegarius & Aimoinus anno ſexto Regis Theodeberti eam contigiſſe narrent, & Fredegarius eodem anno Phocam Imperium uſurpaſſe tradat.

JESU CHRISTI ANNUS	BONIFACII PAP. IV. ANNUS	PHOCÆ IMP. ANNUS
609.	3.	7.

I. CHristi Redemptoris annus sexcentesimus nonus, duodecimæ Indictionis, calamitatibus in dies majoribus auctus volvitur, quo omnia ubique cædibus flagrant: de quibus antequam agamus, de Bonoso hoc anno (ut habent Annales *a*) creato Comite Orientis aliqua dicenda erunt. Phocas siquidem ingenio ferox æquales sibi homines truculentos ad Rempublicam administrandam deligebat, quos præsertim vidisset nobilium sanguine cruentatos: ex quorum numero delectus ab eo fuit Bonosus, auctusque Comitiva Orientali, quæ maxima omnium consuevit esse præfectura. Cui tamen ea reliqua fuit religio, ut in provinciam proficiscens, voluerit B. Theodori, de quo nos plura superius, precibus communiri. Quæ autem inter utrumque transacta fuerint, ex Eleusio, qui interfuit, dignam Annalibus recenseamus historiam; ait enim (*b*): *Bonosus homo immitis, cum in Orientis partes Proconsul iret, & ad monasterium appropinquaret, audita viri divini fama, nuncium ad eum misit, rogans, ut ad oratorium S. Gemellà veniret; quoniam illic ipse Deum adoraturus, cuperet viri sancti benedictionem accipere, cum non posset ad monasterium accedere, quia festinaret proficisci. Ad eum igitur venit sanctus Theodorus: cumque pro illo precaretur, & ipse staret, nec cervicem inclinaret, vir sanctus apprehensis frontis ejus capillis, eum deorsum traxit. Ita virtus fiduciam sumere consuevit, nec humanam metuere potestatem. Justus enim (ut scriptum est c) confidit ut leo.*

(a) Miscel. l. 17. hoc ann. 7. Phoca.

Bonosus Comes Orientis.

(b) Extat apud Sur. t. 2. die 22. April.

(c) Prov. 28.

II. *Nos autem, qui cum viro sancto oramus, valde timebamus, ne Proconsul ut erat vir ferus & crudelis, contumelia se affectum existimans, indignaretur. At ipse humaniter, & precationem & reprehensionem suscipiens, virum sanctum veneratus est, & manum ejus deosculans pectori suo admovit, obsecrans eum ut pro se Deum oraret, ut a dolore quodam, quo pectus ejus laborabat, liberaretur.*

Quare vir sanctus digitis pectus ejus leniter percutiens: Tibi prius, inquit, orandum est, ut interior homo corrigatur & convalescat: illo enim curato, facile exterior liberabitur. Hoc ego quoque pro me Deum rogo. Quamobrem da te lenitati, & Deum time, ut preces meæ exaudiantur. Nam si ego quidem pro te orem, tu autem pietatem & virtutem negligas, inanis erit mea precatio. Esto igitur clemens & misericors in homines Christianos. In magistratu tuo ne te crudelem & inhumanum præbeas: sed peccata tua considerans, in aliorum peccatis vindicandis sis mitis ac benignus. Cave ne umquam effundas sanguinem innocentem. Si enim is qui fatuum aliquem tantum appellarit, reus futurus est; quanto magis punietur a Deo, qui injuste sanguinem effuderit?

Monetur Bonosus a Theodoro.

Hæc pietatis semina in animo ejus tamquam in terra fæcunda cum vir sanctus conjecisset: ille nummos aliquot protulit, quos viro sancto religionis gratia daret: recusantemque coegit accipere, rogans ut singulos singulis fratribus distribueret. Cui vir sanctus, antequam eos conspexisset: Quomodo, inquit, cum sint quinquaginta nummi, ita distribui poterunt, ut singuli fratres, qui sunt centum, singulos accipiant? Tunc ille viri divini verba admiratus, respondit: Quinquaginta profecto sunt, ut ore tuo sancto, venerande pater, pronunciasti. Mox igitur totidem alios mittam, ut omnibus satis esse queant. Quod & fecit. Sic justorum virtus solet homines etiam superbos, mites ac mansuetos reddere. Sic quippe Deus, quo viri justi verba in corde Præsidis altioribus fixa radicibus jugiter inhærerent, in re quantumlibet levi voluit per ipsum prophetico spiritu abscondita fieri manifesta de nummorum numero. Pergit vero auctor alia digna viro sanctissimo miracula recensere, quæ tu videas: nos ipsius Bonosi Orientis Præfecti modo in procinctu positi vestigia prosequamur.

III. Qui ergo adversus Persas Romanorum regiones infestantes a Phoca Imperatore mis-

---

PAGIUS SÆC. VII. Olymp. 347. Anno Eræ Hisp. DCXLVII. A.C. 609.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6102.

☉ 2. E. ☽ 2. P. 30. Mart. Indict. 12.

JESU CHRISTI 609.

BONIFACII IV. PAPÆ 2.

PHOCÆ IMP. 8.

I. IS annus hac formula notatus: *VII. post Consulatum Phocæ Aug. V.* Ita Auctor Chronici Alex.

Postconsulatus.

Ad num. III. Sanctus Anastasius Patriarcha Antiochenus, non hoc anno, sed sequenti occisus; Auctor enim Chronici Alexandrini anno post Consulatum Phocæ Aug. VI. ait: *Prochodochsiorum Præfectus, eudosque portus & trans Urbem, Septembri mense Indictione XIV. renunciavit, Anastasium Patriarcham Antiochenum, qui Scholasticus fuerat, a militibus interemptum esse.* Theophanes quidem cædem Anastasii anno Incarnat. secundum Alex. DCI. Kalendis Septembris anni Christi superioris inchoato recitat, anno scilicet Phocæ VII. Sed Theophanis errorem vidit Cedrenus, qui eandem ad annum Phocæ octavum differt. Quem anni integri

II. S. Anastasius Patriarcha Antiochenus occiditur.

missus cum exercitu fuit, ob exortum Antiochiæ civile bellum revocatur, ad illudque compescendum converti præcipitur. Quodnam autem & quale istud fuerit, ex Annalibus accipe, ubi hæc ita narrantur:

(a) Misçel. l. 17. an. 7. Phocæ Imper. & Cedren. anno ultimo. Anastasius Episc. Antioch. occiditur a Judæis.

(a) Anno Imperii Phocæ septimo, Antiocheni Judæi simultate inquieta commissa contra Christianos, occidunt Anastasium magnum Patriarcham Antiochiæ, mittentes pudenda ejus in os ejus, & post hæc trahentes eum in plateam urbis. Interfecerunt autem & civium multos, & incenderunt eos. Phocas vero fecit Comitem Orientis Bonosum, & Chotin Magistrum militum, & transmisit eos adversus illos, & non valuerunt sedare inquietudinem illorum. Coacervantes vero exercitus irruerunt in illos, & plurimos occiderunt, & quosdam eorum detruncatis artubus, ab urbe reddiderunt extorres. Hæc breviter de rebus Antiochenis. Eadem Nicephorus cum referat (b), errore eum lapsum superius demonstravimus, dum hunc esse putavit Sinaitam Anastasium ejus prædecessorem, cum constet illum sub Mauritio Imperatore mortuum, hunc sub Phoca esse necatum. Porro iste Anastasius, qui ita inique adeoque crudeliter ab iisdem Dei hostibus, qui Christum Dominum Redemptorem interfecerunt, occisus est, inter sanctos martyres meruit cooptari, atque anniversaria memoria in Ecclesia (c) celebrari.

(b) Niceph. l. 18. c. 44.

(c) Rom. Martyr. die 21. Decem.

IV.

Sed quæ rursus hoc anno mala patrata sunt, & ex lætis luctus provenit, ex iisdem citatis sæpe Theophanis Annalibus accipe, ubi ista habentur (d) Phocas autem fecit Circensem ludum, & Prasini conviciis eum lacessere, clamantes: Iterum in Gabasta bibisti (*sicut fuerat acclamatum, cum creatus est Imperator, ignominiæ causa*) iterum sensum perdidisti (*erat autem Gabasta populi genus prægrande.*) *Cum igitur ita populus acclamasset, jussu Phocæ Cosmas Præfectus multas ex eis detruncavit, quosdam vero decollavit, nonnullos autem in saccos missos in mari necavit. Porro Prasini coacervati miserunt ignem in prætorium, & incenderunt curiam & scrinia, & carceres, ex quibus egressi vincti fugere. Hinc iratus Phocas eos militia privat.* Et inferius:

(d) Misçel. an. 7. Phoc.

Tumultus & cædes populi.

V.

Hoc anno hiems enormis efficitur, ita ut maris mollities in glaciei duritiam verteretur. Tum Phocas Macrobium Scribonem jussit fugitum apud Septimum pendentem in lucem in qua tyrones exercebantur, quasi conscium insidiarum suarum. Theodorus enim Præfectus Cappadox & Hel-

PAGIUS gri prochronismum usque ad annum Christi sexcentesimum nonagesimum tertium Theophanes propagavit, per annos scilicet circiter octoginta quatuor, ut passim dum de rebus ab eo narratis verba faciemus, indicabimus. Jacobus Goar in Notis ad Theophanem hunc errorem quidem animadvertit, sed ejus finem non indagavit. Et Henschenius Tomo 3. SS. mensis Martii in Exegesi præliminari, quæ est *de Chronographia S. Theophanis*, cap. 3. ejus quidem finem & initium sollicite investigavit, sed perperam credidit, in eo perdurasse Theophanem usque ad annum penultimum Copronymi Imperatoris, per annos scilicet CLXXIII. & eidem initium fecisse anno quinto Phocæ Imperatoris. Nam præterquam quod obscurum est, quo *Phocæ* anno Theophanes errare cœperit; cum Auctorem non habeamus, qui res a Phoca gestas, certo suis annis reddiderit, infra evidentibus argumentis constabit, Theophanem anno Incarnat. secundum Alexan. DCLXXXVI. qui septem numeris additis nos ducit ad annum Dionysianum DCXCIII. in viam rediisse. Ut igitur Theophanem per annos LXXXIV. cum Æræ Dionysianæ sectatoribus in concordiam revocemus, annis Æræ Alexandrinæ, quibus utitur, non septem, ut antea, sed octo annos addemus; eoque pacto ejus Chronologia nostræ respondere poterit. Qua de re monitum hic volui Lectorem, ne nova hac numerandi ratione conturbetur. Nicephorus in Chronico & Tabulæ Theophani insertæ annos tantum novem *Anastasio* tribuunt; sed cum exeunte anno DXCVIII. Sedem inierit duodecimum inchoavit. In Anastasio Catalogum Episcoporum Antiochensium claudit idem Nicephorus, quod ab eo tempore plerumque Episcopi hæretici eam Sedem occuparint. Quare nomen *Anastasii* Martyris successoris nos later.

III. Isichius Episc. Hierosolymorum & Theodorus Scribo Episc. Alex. moriuntur.

Ad num. V. Baronius mortem *Isichii* Patriarchæ Hierosolymitani recte hoc anno consignat. Auctor enim Chronici Alexandrini post Consulatum Phocæ anno V. habet: *Hoc anno Africa & Alexandria ab Imperio deficiunt, & occiditur Patriarcha Alexandrinus ab adversariis; Isacius Hierosolymorum Pontifex vixit; in cujus locum sufficitur Zacharias Presbyter, & sacrorum vasorum custos Ecclesiæ Constantinopolitanæ. Ardessa in hostium potestatem venit.* Ita locum Chronici Alexandrini vertit Raderus. Verum in Græco legitur: *παύεται δὲ καὶ Ἰσάκιος ὁ ἀπὸ Ἱεροσολύμων*, quæ verba sic vertenda, *Requievit vero & Isacius Episcopus Hierosolymorum*, idest, *obiit*. Male etiam Ducangius locum illum interpretatur: *Abdicatur vero Isacius*. Nam verum quidem est, hoc verbum *παύομαι*, significare *dignitatem abdico*, sed tantum quando jungitur cum genitivo *τῆς ἀρχῆς*, non vero absolute & sine adjectione. Nostra interpretatio confirmatur ex Nicephoro in Chronico & Tabulis Theophani insertis, in quibus Isichio, qui anno DCI. sedere cœperat, anni octo assignantur. Patriarcha ille Alexandrinus, qui interfectus est, vocabatur *Theodorus Scribo*, cujus mortem Baronius in annum sequentem perperam differt. Porro hæc Chronici Alexandrini Chronologia ex his, quæ habet Nicephorus Callisti lib. 18. cap. ult. confirmatur. Ait enim librum illum 18. *triginta duorum annorum tempus* continere, & quando Opus suum absolvit, *Phocam* interfectum esse; in Urbe imperante Ecclesiasticum clavum obtinuisse *Sergium*; in Alexandrina Sede *Theodoro Scribani* post biennium demortuo successisse *Joannem Misericordem Cyprium*; & *Zachariam* Isaacio in Sede Hierosolymitana. Librum illum 18. ab Imperio Augusto Tiberii Constantini, ideoque ab anno Christi DLXXVIII. inchoat Nicephorus.

Qua-

Phocæ parantur insidiæ.

Helpidius Præpositus armamenti, & alii diversi consilium fecerunt in Hippodromo Phocam occidendi. Et facto prandio, Theodorus Præpositus Prætorio cœpit eis texere intentionem suam. Contigit autem illic inveniri Anastasium Comitem largitionum. Prandio ergo facto, & enarratis his quæ insidiarum erant, pœnituit Anastasium illic se repertum, & non dixit quæ cordi suo inerant, sed siluit. At vero Helpidius perdurabat, dicens: Non vultis, ut cum sederit in solio super Hippodromum, hunc comprehendam, & evellam oculos ejus, & sic eum interficiam? Et pollicebatur eis dare currus. Re præterea Phocæ nota ex proditione Anastasii facta, jussit Præfectum Helpidium, & primores qui sciverant rem cum omni diligentia discuti. Cumque discuterentur, quæ insidiarum fuerant, confessi sunt, & quod Theodorum voluerint facere Principem. Porro Phocas jussit decollari Theodorum, Helpidium, Anastasium, & cæteros qui insidias suas cognoverant.

Insidiarum conscii necantur.

Hucusque res Phocæ anni hujus: quibus vides ipsum infelicissimum, cum tyrannice invasisset Imperium, idem & tyrannice administrasse, ex quo tandem miserrime cæsus sublatus est, ut sequenti anno dicemus: quem præstasset apud milites lixam, quam Imperatorem professum esse. Eo cæca dominandi cupiditas homines impellere solet, ut dum quod est supra vires appetunt, tenereque non valent, sub molis ruina oppressi deficiant.

Hoc eodem anno Esychius Hierosolymorum Episcopus, ubi sedisset annos octo (ut habet Nicephori Chronicon) ex hac vita migravit; successitque ipsi Zacharias, de quo plura suis locis dicturi sumus.

VI. Bellici apparatus.

Quod ad res pertinet Occidentis, scito Africam totam in procinctu fuisse ob bellum, quod inferendum parabatur ab Heraclio adversus Phocam Imperatorem: cum & Gallia ferveret bellis civilibus, & Italia gemeret sub gladiis Longobardorum. Res vero anni hujus Romanæ Ecclesiæ prorsus obscuræ remanent.

Qui

PAGIUS

Quare anno Christi DXC. exeunte terminatur ejus Historia, tuncque *Zacharias*, & S. *Joannes Eleemosynarius* Sacrum munus administrabant. *Scritoni* annos etiam duos tribuunt Nicephorus Patriarcha in Chronico, & Tabulæ Theophani insertæ. De Africæ & Alexandriæ defectione ac cæde Alexandrini Episcopi silent Theophanes, Cedrenus, & Auctor Chronici Orientalis.

IV. *Obitus S. Virgilii Episc. Arelatensis.*

Virgilium Episcopum Arelatensem anno DCI. adhuc in vivis fuisse ostendit epistola XLIV. lib. 1. Registri Gregoriani *Indict. IV.* ad eum data. Sed quot annis postea superstes fuerit, nondum detegi potuit, quia Auctor Anonymus ejus Vitæ Scriptor gravis, quem sub sæculi VIII. initium vixisse ex numero 7. ejusdem Vitæ colligitur, nec diem nec annum mortis ejus memoravit, & ea Vita fine suo mutilata ad nos pervenit, ut videre est apud Mabillonium sæculo secundo Benedictino, & apud Bollandum ad diem V. mensis Martii, quo colitur a Monachis Lerinensibus. Post *Virgilium* Arelatensem Ecclesiam administrarunt *Florianus*, cujus mentio in Diptychis Ecclesiæ Arelatensis Tomo 3. Analect. pag. 432. a Mabillonio publicatis, & post illum *Theodosius*, qui sedebat anno sexcentesimo tricesimo secundo, ut suo loco ostendam. Quare S. *Virgilius* hoc circiter anno diem obiit. Natus in Aquitania, Monasterii Lerinensis Monachus fuit & in eodem loco Abbas secundum Anonymum, ubi dum commissum sibi gregem custodit, Episcopus Arelatensis renunciatur. Basilicam in honorem S. Stephani Protomartyris Arelati construxit, a sacris qui in ea reconduntur cineribus, nunc *S. Trophimi* nuncupatam. Alteram ædem in Divi Honorati Lerinensis Monasterii fundatoris honorem ædificavit extra muros Civitatis, quæ hodie a Religiosis divi Francisci de Paula inhabitatur. Turonensis in lib. 9. cap. 23. ad Childeberti II. annum XIII. Christi DLXXXVIII. ait: *Obiit & Licerius Arelatensis Episcopus, in cujus loco Virgilius Abba Augustodunensis, opitulante Syagrio Episcopo, substitutus est.* Laudato tamen Anonymo, qui eum Abbatem Lerinensem dicit, majorem fidem hac in re habendam existimarim. De præclaris ejus virtutibus, pluribus idem Anonymus agit.

V. *Moritur Tassilo Bajoariæ Dux.*

Hoc circiter anno *Tassilo* Bajoariorum Dux diem obiit. Paulus enim Diaconus lib. 4. cap. 41. ait: *Mortuo Tassilone Bajoariorum Duce filius ejus Garibaldus Agunti a Sclavis devictus est, & Bajoariorum termini a prædantibus invaduntur. Bajoarii tamen, viribus resumptis, & prædas ab hostibus excusserunt, & hostes de finibus suis repulerunt.* Quæ autem narrat Paulus ante & post hæc verba, circa hæc tempora contigere. *Garibaldus II.* Sclavos, Carantanos nempe, bello solicitans ad *Aguntum* Norici oppidum ab Aquileja XC. millia passuum, a Julio Carnico LX. dissitum, in Antonini Itinerario memoratum, primo congressu infeliciter pugnat, sed collectis brevi iterum viribus finibus victor eos pepulit. Neque de eo aliud literis proditum. Ex tempore, quo *Tassilo* mortuus, & *Garibaldus* II. Bojorum Dux renunciatus, manifestus fit eorum error, qui adventum Sancti *Rudberti* in Bajoariam, cum anno secundo *Childeberti* II. post Guntramnum regnantis, copulant. *Rudbertus* enim in Bajoariam venit, cum eam *Theodo* administraret, toto vero Principatus *Childeberti* II. tempore nullus *Theodo* Bajoariam rexit, licet id rerum Boicarum Scriptores omnes persuasum habuerint.

JESU CHRISTI ANNUS 610.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 4.	PHOCÆ IMP. ANNUS 8.

I.

QUi sequitur ordine annus Christi sexcentesimus decimus, Indictionis decimæ tertiæ, idem numeratur Phocæ Imperatoris octavus & ultimus: hoc enim anno ex hac vita exiit sævissime trucidatus. Quomodo autem hæc se habuerint, ex Annalibus in Miscella ex Theophane recensitis describemus (*a*). Verum (quod semel admonuisse sat erit) scito supputationem annorum Domini, quæ apud Græcos reperitur, differre ab ea quæ apud Latinos est, annis octo si quidem hunc quem octavum Phocæ Augusti annum omnes numerant, eumdem illi sexcentesimum secundum Domini annum ponunt: sed nec constans una eademque est apud eos Christi annorum supputatio: etenim in hunc usque annum quo occisus est Phocas, Nicephorus (*b*) numerat annos Domini sexcentos viginti quinque; Latini autem recte sexcentos decem supputant: *Quo inquiunt, Heraclius in Africa Imperator appellatus venit cum navibus castellatis habentibus intra se arculas, & imagines Dei matris, quemadmodum Præses Georgius quoque* perbibet, *ducens & exercitum copiosum sub Africa & Mauritania: similiter & Niceta filius Gregoræ Patricii per Alexandriam & Pentapolim habens secum multum populum pedestrem. Desponsaverat autem Heraclius Eudociam filiam Rogati Afri, quæ illo tempore Constantinopoli erat una cum Epiphania matre Heraclii. Andreas autem Phocas quod mater Heraclii in civitate esset, necnon & Eudocia, quæ ipsi fuerat desponsata, tenuit eas & observavit in dominico monasterio, quod cognominatur Novæ pœnitentiæ.*

(*a*) *Miscel. in Heracl. anno 1.*

Annorum Christi supputatio Græcorum diversa.

(*b*) *Nicep. l. 18. c. 26. in fin.*

Expeditio Heracliana in Phocam.

II.

Cum autem abiisset Heraclius Abidum, invenit Theodorum Comitem Abidi, & sciscitatus ab eo, cognovit quæ Constantinopoli movebantur. At vero Phocas misit fratrem suum Domentiolum Magistrum ad custodiendos muros longos: qui cum comperisset Heraclium Abidum adiisse, muris dimissis, fugit, & introivit Constantinopolim. Porro Heraclius apud Abidum recepit omnes exules principes, quos ibidem Phocas relegaverat in exilium, & ascendit cum eis Heracleam. Stephanus

Victoria potitur Heraclius.

 au-

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCXLVIII. A.C. 610.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6103.

☉ 3. D. ☽ 3. P. 19. April. Indict. 13.

JESU CHRISTI 610.

BONIFACII IV. PAPÆ 5.

HERACLII IMP. 1.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *VIII. post Consulatum Phocæ Aug. VI.* Ita Auctor Chronici Alexandrini, qui postea Indictione XIV. Kalend. Septemb. inchoata inquit: *A septimo Octob. præsentis Indict. usque ad XIII. Januarii Indict. ejusdem in publicis Tabulis Imperii Heraclii* (*anno primo*): quæ duæ ultimæ voces ab Amanuensi prætermissæ.

II. Conjuratio in Phocam Imp.

A num. I. ad V. Auctor Chronici Alexandrini scribit: *Hoc anno mense Hyperberetao, Romanis Octobri die tertio, Indict. XIV. Sabbato, apparet magna Classis ad Castellum Rotundum* (situm ad Civitatis angulum; qui Propontidem spectat, rotundum appellatum, quod in orbicularem formam extructum esset, de quo Ducangius in Constantinopoli Christiana lib. I. num. 16.) *in quo erat Heraclius Heraclii filius. Tunc Phocas eodem die a Processu Hebdomi* (erat Hebdomon partim intra, partim extra Urbem Constantinopolitanam, ut ibidem Ducangius lib. 2. num. 44. & seqq.) *circa vesperam equo venit in Urbis Palatium. Die sequenti, qui fuit Dominicus, navibus Urbi admotis, Bonosus, qui Phocæ Imperio magna & atrocia facinora in magna Urbe Antiochia designarat, impulsu Theophanis æterna digni memoria, cum ea tempestate esset Constantinopoli, conjecto igne in Cæsariis vicinam, desiiit, &* fugit, *in portum Juliani ad locum, qui Mauri dicitur, redactus ad angustias se ipsum præcipitem dedit in mare, acceptoque ab quodam occubiturus vulnere ictus gladii in mari, ut erat, oppetiit, cujus ejectum cadaver raptum & tractum est ad Bovem eumdem. Die sexto* (legendum, *die quinto*, in quem hoc anno feria secunda incidit) *ejusdem mensis feria secunda illucescente Photius curator Palatii Placidiani, & Probus Patricius raptum Phocam ex Palatio Archangeli omnibus nudatum vestibus deduxerunt in portum velut ad ædem Sophiæ, impositumque nutu ostenderunt classi, & hunc deportarunt ad Heraclium: cujus Phocæ præcisa ab humero dextra; & capite amputato, manus quidem ipsius cuspidi imposita a foro per mediam Urbem traducta est, caput autem conto præfixum, & ita ipsum quoque circumlatum est. Truncus autem corpore per ventrem captatus, ad Chalcam Hyppodromi deportatus est, pone quem tractus est, & Leo quidam Syrus officio Sacellarius, cumque adhuc spiraret, quispiam illum juxta Chalcam ligno percussit, ex qua plaga decessit, caputque illius præfixum cuspide est. Corpora ita dicata illius & Phocæ ad Bovem concremata sunt. Similiter etiam ibidem exustus est Mapparius & Tuxeota, qui cognominatus est ab Dæmonariis. Hora nona ejusdem diei Lunæ Heraclius Imperatorem inauguratus est a Sergio Patriarcha Constantinopolitano in Templo magno. Postero die qui fuit dies Martis, dum celebrarentur Circenses ludi, Leontii Syri caput illatum est, & cum statua Phocæ, quam dum viveret illi in Circum cum cereis accensis candidati vani mortales intulerant, exustum est. Concrematum est eodem tempore Venetum bandum.* Ita Auctor Chronici Alexandrini.

III. Occiditur.

IV.

Photii, quem Cedrenus *Photinum* perperam vocat, unius ex Illustribus, uxorem tyrannus vi constupraret, ut testantur idem Cedrenus, Zo-

autem Cyzici Metropolites acceptum stemma sanctæ Dei genitricis Mariæ de Ecclesia detulit Heraclio. Præterea cum Constantinopolim pervenisset, divertit ad portum Sophiæ, initoque bello, vicit gratia Christi tyrannum. Vulgus autem hunc comprehensum interfecerant, & igne apud Taurum (sive dixeris forum Bovis) cremaverunt. Hæc Theophanes. Ex Cedreno autem adduntur ista: vexisse nimirum secum ex Africa Heraclium venerandam quoque imaginem Salvatoris nullo manuum ministerio factam, sed miraculo effigiatam; quam etiam secum habuisse, cum adversus Cosrhoen profectus est in bellum Persicum, Itidem Annales edocent, nosque suo loco dicemus. Plane consultius esse experimento cognitum est contra hostes ferre Christi Redemptoris atque Dei genitricis imagines, quam more Romano, Imperatorum effigies. Quæ autem contigerint post belli navalis victoriam, idem Cedrenus ista addit, distincte satis necem Phocæ pertractans:

Imagines sacræ in bello feruntur.

III. Phocas obtruncatur.

Tunc Photinus quidam, cujus uxori Phocas stuprum intulerat, in Regiam cum militibus irrumpit, Phocam ignominiose e solio detrahit, Imperatoria veste spoliat; nigraque circumdatum veste, & numellis inclusum contemptim ad Heraclium deducit. Qui ut primum conspexit Phocam: Miser, inquit, ita ne Rempublicam gubernasti? At deploratus Phocas respondit: Tuum est rectius eam gerere. Illico autem Heraclius jubet manus & pedes, mox humeros & pudenda amputari, tandem & caput: trunci quod reliquum fuit, milites in forum Bovis combusserunt. Hunc tandem consecutus est finem immanissimus tyrannus. Subdit vero Cedrenus: *Adjuvit Heraclii conatum etiam Crispus gener Phocæ, quem Imperio potitus Heraclius Cappadociæ Præsidem fecit. Sed cum Crispus sibi seditionem moverat, Heraclius eum in Senatum perduxit; manuque tenens chartam, in qua indicia Crispi insidiarum in Heraclium erant scripta, ea caput Crispi pulsavit, dicens: Miser, qui ne socero quidem fidem præstiteris: quid faceres amico? In clericum ergo eum redigit, & solam vertere jubet: itaque in exilio mortuus est. Porro quidam sanctus monachus, Phoca imperante, Deum ad disceptationem provocans; quæsivit, cur tam impium Christianis imposuit Imperatorem? Audivitque vocem, cum quidem neminem videret, sibi dicentem: Deteriorem illo alium inveniri potuisse nullum, & hoc meruisse Constantinopolitanorum flagitia.*

IV. Phocas inter martyres haberi optavit necatos in bello.

Ad postremum de Phoca illud non prætermittendum, ipsum, dum imperaret, contendisse magnis studiis, ut ii quos in bello adversus Christianæ fidei hostes certantes occidi contigisset, inter martyres censerentur. Hac ipsum puto via collapsam militiam Romanorum exercitus, enervatumque militum robur erigere atque firmare conatum esse, cum videret annis singulis a Rege Persarum eos sterni atque fugari: probe sciens, non viros tantum, sed & feminas ætate quoque tenellas fortiores ea spe extitisse tortoribus, atque inermes superasse etiam Imperatores. Cum autem ejusmodi animi sui consilium prodidisset in medium, & per sacerdotes, quorum sciret arbitrii esse sancire canones, ea perfici postulasset: minime auditus fuit. Restiterunt tunc magna laude Constantinopolitanus & alii qui cum eo ibi erant Antistites, u-

tern-

PAGIUS

Theophanes annum unum prætermisit, & multa ex Georgio Pisidio desumsit.

Zonaras, & S. Nicephorus Patriarcha Constantinopolitanus in suo Breviario Historico, quod ab Imperio Phocæ exorditur, & cujus ope Historiam Ecclesiasticam usque ad annum DCCLXVIII. quo perducitur, illustrabimus. *Crispus* Imperatoris gener, Præfectus Urbi, Phocæ ob recentem iojuriam iosensus *Heraclium* omnibus in rebus adiuvit, inquit idem Nicephorus, qui addit, *Heraclium*, statim ac Urbem accessit, in *Domentiolum* Phocæ fratrem, & *Bonosum* ac *Leontium* fisci Quæstorem mortis supplicium decrevisse. Sed Bonosi mortem, ut mox vidimus, Auctor Chronici Alexandrini aliter narrat. Theophanes, qui Georgii Pisidii Historiam legerat, S. Nicephoro ignotam, anno Incarnat. secundum Alexandrinos DCII. (qui additis septem unitatibus non vero octo, ut vulgaris est sententia, ducit nos ad annum Eræ Christianæ DCIX. cujus mense Septembri inchoatur,) in narratione interitus Phocæ, non differt ab aliis, sed in tempore graviter hallucinatur, & cum anno Eræ Christianæ DCIX. quæ præsenti contigere, conjungit; ait enim: *Hoc anno mense Octobris die quarto, Indictione decima quarta Heraclius ex Africa appulit cum navibus turritis, in quarum malis arcula & Deiparæ imagines appensæ, prout Pisidius Georgius narrat, ingenti exercitu ex Africa & Mauritania advecto* & cætera, quæ Baronius ex Auctore Miscellæ recitat. Is enim Auctor ex Theophane, tanquam ex flumine suos rivos deduxit, & Baronius Theophanem non viderat, ex quo ideo multa in Annales nobis corrivanda fuere. Porro Indictio XIV. non respondet anno DCII. Eræ Alexandrinæ mense Octobri, neque ideo anno Eræ Christianæ DCIX. eodem mense. Quare manifestum est, *Theophanem* annum unum, paulo ante currentem, prætermisisse, & anno Alexandrino DCII. recitasse, quæ anno DCIII. Ejusdem Eræ contigere. Imposterum itaque usque ad annum Dionysianum DCXCIII. annis Incarnationis a Theophane usurpatis, non septem, sicuti antea, sed octo unitates addemus, ut Era Incarnationis ab eo usurpata cum Dionysiana conveniat, ut jam anno præcedenti dixi.

V. *Historia Georgii Pisidii inedita.*

Quoad *Georgium Pisidium* a Theophane loco laudato citatum, scripsit is *de Heraclio Imperatore, de bello Persico*, itemque *de Avarico*, ac *laudationem Anastasii Martyris*, ut testatur Suidas in suo Lexico; sed ea Opera nondum lucem viderunt. Claudius Maltretus S. Jesu, qui Historiam Procopii in linguam Latinam vertit, in Præfatione suæ versionis dicit, penes

se

tentes potiſſimum auctoritate S. Baſilii, cujus eſſet ad Amphilochium canon pœnitentialis de iis qui in bello feciſſent homicidium, ut non impertiretur eis ſacra communio abſque prævia pœnitentia. Cum audiſſet ille tanti Patris ſententiam, ejus ceſſit auctoritati, ab inſtituto penitus ceſſans. Habet iſta Theodorus (*a*) Balſamon, dum ejuſdem ſancti Baſilii canones interpretatur. Sic igitur Phocas (ut dictum eſt) hoc anno occiditur, cum Imperii annum octavum inchoaſſet. Fuiſſe autem una cum Phoca alios fratres ejus & neceſſarios enecatos, Zonaras auctor eſt.

(*a*) *Theod. Balſam. in cant. 93. Baſil. epiſt. ad Amphil.*

V. Heraclius Imp.

De Heraclio autem in Imperatorem Conliantinopoli coronato iſta produnt Græcorum Annales: *Ingreſſus ergo Heraclius regalia, coronatus eſt a Sergio Patriarcha in oratorio ſancti Stephani in Palatio ſito. Coronata eſt vero eadem die Eudocia* (ita ex Fabia dicta, ut teſtatur Zonaras atque Cedrenus) *ſponſa ejus in Auguſtam: & accepit uterque a Sergio Patriarcha nuptiarum coronas: & uno eodemque die Imperator ſimul & ſponſus oſtenditur.* Cujus effigies habitudoque corporis ita deſcribitur: *Fuit Heraclius ſtatura mediocri, robuſtus, firmo pectore, oculis elegantibus ac nonnihil cæſiis, fulvo crine, albus, barba lata atque prolixa: ſed Imperator factus, extemplo comam totondit, ac mentum raſit, qui eſt Imperatorum habitus. Fuit autem ipſe genere Cappadox ex viris illuſtribus ortus, & divitiis florentiſſimus, manu promptus ac robuſtus, Conſtantinumque minime degenerem ex conjuge prima ſuſcepit.* Hæc Glicas, atque Cedrenus.

VI. Cæduntor Romani a Perſis.

Fuiſſet plane hic annus in omnibus ex nece tyranni feliciſſimus, niſi Perlarum cladem eſſet expertus. Etenim hæc Annales habent: *Menſe vero Maii caſtra moverunt Perſæ contra Syriam, & ceperunt Apameam & Edeſſam, & venerunt uſque Antiochiam. Porro Romani occurrentes eis ſuperati ſunt & periit omnis populus Romanorum, adeo ut valde pauci ex his evaderent.* Hic rerum Orientalium ſtatus, in meliori tamen ſpe ob tyrannum demptum de medio, collocatus.

VII.

Hoc item anno Theodorus Alexandrinus

Ann. Eccl. Tom. XI. N 2

PAGIUS

ſe habuiſſe libros illos adhuc ineditos, Holſtenii beneficio, ſeque eos, excepta laudatione S. Anaſtaſii, cujus non meminit, in lucem editurum, ſed eo morte prævento libri illi adhuc deſiderantur. Erat *Georgius Piſidius* magnæ Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ Diaconus & Chartularius.

VI. *Quot annis regnavit Phocas.*

Phocas interfectus eſt, *cum Imperio per annos octo inſultaſſet*, inquit Zonaras, cui conſentiunt Auctor Chronici Alexandrini, Cedrenus & alii; ex quibus demendi menſis, & aliquot dies; cum die XXIII. Novembris anni DCII. coronatus fuerit: *Heraclius* vero hoc anno die quinta menſis Octobris Imperator inauguratus ſit. Sed *Theophanes*, qui annum unum ejus Imperii omiſit, ſeptem ei tantum tribuit, cum tamen ipſemet errorem ſuum aperiat, dum aſſerit Phocam *Indictione ſexta*, ineunte ſcilicet Imperium invaſiſſe, & *Indictione XIV.* etiam ineunte periiſſe.

VII. *Nicephorus Calliſti Hiſtoriam ſuam ad hunc annum perduxit.*

Uſque ad interitum Phocæ *Nicephorus* Calliſti Xanthopuli filius Hiſtoriam ſuam Eccleſiaſticam perduxit, ut ipſe teſtatur in fine libri XVIII. qui ejus Operis ultimus eſt. Legitur quidem in ejus Hiſtoria argumentum quinque aliorum librorum ab *Heraclii* exordio uſque ad mortem Leonis Sapientis Imp. ſeu annum Chriſti DCCCCXI. ſed a quibuſdam Viris doctis addititium creditur. Hiſtoriam illam *Andronico Seniori*, qui exeunte ſæculo Eccleſiæ decimo tertio apud Conſtantinopolim imperavit, dicavit, & in illam varia inſeruit, quæ vix alibi occurrunt, libris ex quibus illa deſumpta deperditis. Utitur era tam Incarnationis, quam mundi ſibi propria, in qua tamen non ſibi ſemper conſtat. Ait enim fuiſſe tunc in curſo annum ab Orbe condito 6130. a Chriſti autem Nativitate ſexcenteſimum & vigeſimum quintum; cum tamen Conſtantinopolitani Kal. Septemb. hujus anni numerent tantum annum mundi 6119. Incarnationis vero DCXI. Certum eſt Conſtantinopolitanos in minori numero annorum Incarnationis annos octo minus, quam in minori numero annorum mundi numerare, Nicephorum vero in minori numero annorum Nativitatis Chriſti annos quinque minus colligere, quam in minori numero annorum mundi; & tamen aliquando ipſemet non annos quinque, ſed annos ſex in Incarnatione minus numerat, ut patebit percurrenti clauſulam Chronologicam in fine cujuſlibet libri appoſitam. Immo *Nicephorus* ſibi quandoque contradicit, ut in laudato exemplo. Nam lib. 1. cap. 10. ſcribit Salvatorem noſtrum natum eſſe anno mundi 5505. ab Auguſti Imperio XLII. & a Macedonicæ Ditionis ſolutione XXVIII. qui characteres annum Julianum XLIII. certo deſignant, a quo anno Juliano ad annum ejuſdem Eræ DCLV. qui concurrit cum anno Eræ Dionyſianæ currenti, ſeu DCX. ſi utrumque extremum computes, fluxere anni DCXIII. qui additi anno mundi 5505. reddunt annos mundi 6117. utroque extremo in ſummam collato. Et tamen *Nicephorus* numerat annum 6130. Adhæc præſenti Chriſti anno numerat annum Nativitatis Chriſti DCXXV. cum habere debuiſſet annum DCXIII. Quare in Auctore illo tam anni mundi, quam Nativitatis plerumque corrupti, nec ſupereſt aliud exemplar MS. ejus Hiſtoriæ, quam unicum ex reliquiis Bibliothecæ Matthiæ Hungariæ Regis in præda Turcica repertum, & in Bibliotheca Cæſarea aſſervatum, quo uſi ſunt Joannes Langus, & poſtea Fronto Ducæus in ſuis Verſionibus Hiſtoriæ Nicephorianæ. Quare errores illi Chronologici emendari non poſſunt, niſi deducendo annos Nativitatis ab anno Juliano XLIII. eidemque anno Juliano annum mundi 5505. aſſigendo.

VIII. *Perſæ vincunt Romanos.*

Ad num. VI. Cum victoria a Perſis de Romanis in Syria reportata, de qua Baronius ex Auctore Miſcellæ, & Theophanes ſub Indictione XIV. contigerit *menſe Maio*, utroque Hiſtorico teſte, pertinet ea ad annum ſequentem; præterquam quod menſe Maio hujus anni nondum *Heraclius* imperabat.

IX.

A num. VII. ad X. Obitus *Sancti Thomæ* Patriar-

nus Episcopus ubi sedisset annos duos (ut habet Nicephori Chronicon) mortuus est, atque in ejus locum creatus est Joannes cognomento Eleemosynarius, cujus res praeclare gestas scriptis mandavit Leontius Neapolis Cypri ejusdem aequalis, quae cognita atque recepta fuere in Concilio Nicaeno posteriori. Fuit ipse Joannes genere Cyprius filius Epiphanii ejusdem insulae Praefecti: de cujus electione memoria satis digna Leontius ista habet: (a) *Hinc evadit omnibus manifestus non privatis solum & principibus, sed etiam ipsi Imperatori. Heraclius autem tunc sceptra tenebat Romanorum. Quamobrem cum civitas Alexandrina tunc esset orbata Patriarcha, ad hunc virum toto contendit desiderio, & rogabat Imperatorem, ne ipsa a scopo suo excideret, sed ab eo Pontifice pasceretur eorum Ecclesia. Et ille quidem magnum illum accersit protinus, & omnibus modis conatur ei persuadere, ut ad sedem ascendat. Ille autem strenue resistit, dicens se timere rei magnitudinem, nec se posse tantam sustinere dignitatem. Cum vero Nicetas dignitate Patricius* (hunc puto Nicetam illum, qui occidit Phocam Imperatorem, de quo hoc eodem anno superius) *qui tunc multum poterat apud Imperatorem, & beato Joanni erat frater spiritu & omnibus amicitia erat ei optime conjunctus, & alioqui recte sciebat virtutem eius incomparabilem, & noverat illum (si ullus esset alius) ea sede esse dignum; vehementer instaret Imperatori, dicens ne eum remitteret, sed vel invitum ad sedem eveheret: urgens Imperator majore impetu & spiritu persuadet Joanni, ut suscipiat Pontificatum, ut qui reputaverit non sine Dei numine fuisse tantam Alexandrini populi commotionem & Imperatoris contentionem. Fit itaque sedis Marci successor tempore quidem nescio quotus post illum, sed non multum remotus a vita illius & virtute; quemodo etiam possunt ostendere, quae statim post susceptam administrationem recte ab illo sunt gesta.*

(a) *Leont. vita Joan. apud Sur. die 23. Januar.*

Joannes eleemosynarius Alexandr. Episc.

VIII. Quae ipso sui sedis initio Joannes egerit.

Postquam enim ascendit sedem, hoc ante alia omnia contendit, ut renovaret Marci praedicationem & fidem Patrum qui praecesserant, & haereticorum quae enata fuerant zizania evelleret radicitus. Nam cum Petrus Cnaphaeus blasphemam quamdam in Divinitatem additionem hymno ter sancto ausus esset inferere, & ei quod est, Sanctus immortalis, adjecisset. Qui crucifixus est propter nos: divinus ille vir, hac blasphemia sublata, impatibilem & immortalem Divinitatem suo dogmate asseruit, & gregem ita sentire docuit. Quamvis enim Eulogius ejusdem Ecclesiae sanctus Episcopus in id ipsum plurimum laborasset, multumque profecisset, tamen deficiente qui eos in officio contineret, in morbum graviori damno relapsi sunt: cujus rei causa plurimum Joanni quoque laboris remansit, ex quo & magnum proventum collegit. Nam audi quae mox Leontius subdit: *Cum autem invenisset septem sola Orthodoxorum oratoria, ea effecit decies plura, at qui ea septuaginta constituerit. Deinde omne confert studium ut qui capti fuerant omne genus haeresibus, converterentur ad pietatem.* Correxit insuper hic, quod corrigendum scripserat sanctus Gregorius Papa (ut vidimus) ad Eulogium, nempe de extirpandis Simoniae malis fruticibus, quos in agro ejus Ecclesiae mirum in modum excrevisse, vehementer doluit: quomodo autem continuo securim apposuit ad radicem infelicis arboris, ita pergit dicere de eo Leontius: *Fuit zelus ejus vehementissimus in ordinationibus, ut eae quidem purae essent a lucris & muneribus, nulla autem earum fieret citra examinationem. Praeterea autem maximam adhibuit diligentiam in defendendis iis quibus fiebat injuria, & ne Judices gratificando personis jus proderent, sed justitiae trutina ponderarent judicia, & nec ad gratiam respicerent, nec ad odium.*

Digna Episcop. opera.

Quod autem erat ei maximum & maxime proprium, erat misericordia in pauperes, & in curandis indigentibus insatiabilitas & proclivitas, quae non poterat comprimi, & nihil omnino parcere pecuniis, adeo ut etiam saepe ad fundum ipsum perveniret. Cum itaque praeter alia sua beneficia extruxisset xenodochia & nosocomia & ptocotrophia, eis frumentum attribuit quotidianum; tantaeque haec erant ei curae, ut etiam pauperibus feminis, quibus ad pariendum non erant habitacula, neque aliquid eorum quae sunt apta ad earum curationem, septem domos attribuerit ex diversis locis civitatis, effeceritque ut in eis essent lecti, & stragula, & suppeditatio alimentorum, qua reficeretur indigentia parientium. Praeter haec pauperibus quoque clericis providebat, & nai-

PAGIUS

triarchae Constantinopolitani, quem Baronius cum anno DCVIII. copulavit, ad praesentem spectat, ut ibidem demonstravimus. *Theodorus* vero *Scriba* Patriarcha Alexandrinus anno superiori interfectus, eodemque Sanctus *Joannes Eleemosynarius* in ejus locum suffectus, ut videre est anno DCIX. Scribit quidem Metaphraste, seu Auctor Vitae ejusdem Sancti Joannis a Bollando ad diem XXIII. Januarii, quo is Sanctus colitur pag. 517. recitatae, *Heraclium* Sceptra tenuisse Romanorum, quando *Joannes* Patriarcha Alexandrinus renunciatus est; sed cum *Leontius* Neapoleos Cypri Episcopus Auctor coaetaneus, ea quo sua deprompsit Metaphraste, aut qui Auctor est illius Vitae, id non dicat, verosimile est, errorem illum inde profluxisse, quod quia Heraclio Imperante Joannes Episcopatum gessit, cum sub ejus Imperio Episcopum

S. Joannes Eleemosynarius fit Episc. Alexandrinus.

& unicuique pecuniæ præbebantur annuæ: non iis autem solis, sed etiam Episcopis, quibus sumptus minime suppetebant ad victum.

IX. Singulos pauperes describi fecit Joannes.

His addenda sunt quæ hoc ipso sedis suæ exordio idem Joannes circa pauperum curam memoratu digna instituit. Ait enim Leontius: *Cum primum ejus fidei creditus fuisset Episcopatus, iis accersitis qui res Ecclesiæ dispensabant, iis etiam simul audientibus qui erant a secreto: Non est, inquit, justum, o fratres & in ministerio socii, ullius alterius rei curam gerere prius quam Christi. Euntes itaque per totam civitatem singulatim describite meos dominos. Cum autem illi, postquam hoc dixisset, dubitarent, & quinam essent Patriarchæ domini, interrogarent: Quos vos (dixit ille) pauperes & mendicos soletis appellare, eos ego dominos meos & adjutores nomino: nam ii soli mihi possunt opem ferre, ut a Christi regno non excidam. Postquam autem cito factum fuerat, quod jusserat, intellexit, omnes qui numerati fuerant, efficere septem millia & quingentos; & jussit unicuique eorum dari sumptum diurnum. Post hæc autem suum convertit studium ad hoc, ut justis ponderibus & mensuris uterentur qui vivebant in civitate: quod quidem pulchre fecit vir justus publice præscriptis edictis.*

Porro hoc quoque ab illo factum est, quo magnam curam gerebat eorum quibus fiebat injuria. Nam cum accepisset multos ad eum accessuros, & de iis quæ illis facta fuerant injuriis supplicaturos, ab iis qui ipsum sequebantur arceri: quid facit? Duobus hebdomadæ constitutis diebus, quarto inquam die, & die parasceves sedens in templi porticibus, se cuilibet volenti præbebat adeundum, nonnullos ex iis qui erant virtute insignes habens secum considentes. Quibus sæpe dictitabat illud dignum quod scriptis & memoriæ mandetur: Si nobis (dicens) qui sumus homines, licet omnino ad Deum accedere absque ullo intercessore, & de quibus volumus eum rogare: quomodo non ipsi quoque nostris conservis portas aperuerimus absque ullo impedimento? & non cuilibet, cui est opus, benignam aurem præbuerimus? Scimus enim eadem mensura qua mensi fuerimus, eamdem nos esse mensuram vicissim accepturos. Cum autem (ut consueverat) aliquando præsedisset & nullus accessisset, surgens vespere, recessit tristis & lacrymans. Nullo vero audente rogare causam, cur esset tristis: divinus qui aderat Sophronius: Quid est, inquit, o vir divine, quod te affecit molestia, & animi ægritudine bonam tuam implevit animam? Ille autem miti, ac leni voce: Hodie, inquit, miserandus Joannes non ab aliquo ullam accepit mercedem, neque ullum vel minimum piaculum potuit offerre Christo pro multis & magnis suis delictis, quomodo neque alias unquam. Quid hoc illo minus (nisi etiam majus dixeris) quod dicunt esse cujusdam Imperatoris Romanorum, qui dixit: Hodie non regnavimus, quoniam neminem affecimus beneficio? Cum itaque sacrosanctus intellexisset Sophronius: quid sibi vellet quod ab eo dictum fuerat: Tu potius, inquit, lætari oporteret, & non tristitia affici, o beatissime domine, quod tibi commissum gregem feceris vivere in tanta pace, ut nullus de re aliqua cum vicino habeat controversiam, sed tamquam Angeli aliqui absque ulla lite & contentione vivant in terra. Cum autem verum esse quod dixerat invenisset vir mitissimus, statim fuit traductus ad animi lætitiam, & pro eo Deo egit gratias. Hoc dicunt etiam esse imitatum, qui Heraclio in Imperio successit, Constantinum, qui etiam hujus divini viri fuit filius secundum spiritum. Hucusque de primordiis tanti Præsulis Joannis Leontius.

X. Quod vero pertinet ad res Occidentales: celebrata est hoc anno ☞ mense Februarii, ☞ vivente adhuc Phoca Imp. a Bonifacio IV. Pontifice Synodus Romæ de rebus Anglorum. Mellitus enim Londoniensis * Episcopus ea de causa Romam ad Bonifacium ipsum se contulit. De his autem hæc Beda habet (a): *His temporibus venit Mellitus Londoniæ Episcopus Romam, de necessariis Ecclesiæ Anglorum causis cum Apostolico Papa Bonifacio tractaturus. Et cum idem Papa reverendissimus cogeret Synodum Episcoporum Italiæ de vita monachorum & quiete ordinaturus, & ipse Mellitus inter eos assedit, anno octavo Imperii Phocatis, Indictione decimatertia, tertia die Kalendarum Martiarum: ut quæque erant regulari-*

* Londiniensis

(a) Beda hist. Angl. li. 2. c. 4.

Concilium Romæ pro Anglis.

PAGIUS pum creatum existimarit; nisi forte Episcopatus Alexandrinus per annum integrum vel amplius vacaverit.

X. Concilium Romanum in causa Anglorum.

A num. X. ad XII. Beda lib. 2. cap. 4. refert, *Mellitum* primum Episcopum Londinensem Romam se contulisse, *de necessariis Ecclesiæ Anglorum causis cum Apostolico Papa Bonifacio tractaturum*, ipsumque in Synodo Romana *anno octavo Imperii Phocatis Principis, Indictione XIII. tertia die Kalendarum Mart.* habita inter Italiæ Episcopos assedisse, & postea discessisse cum Epistolis, quas Bonifacius IV. Archiepiscopo Laurentio, & Edilbertho Regi direxit. Cum vero Beda, quæ essent causæ illæ Ecclesiasticæ non referat, putavit Baronius *Mellitum* Romam profectum, ut sciret, utrum consecratio Ecclesiæ eo quo fuerat modo peracta, rata haberi deberet. *Ethelbertus* enim Rex Monasterium fundaverat extra muros Londinenses in honorem B. Petri, qui apparens cuidam piscatori, eidem dixit, se Episcopalem benedictionem prævenisse, ut refert Baronius ex Vi-

ta

lariter decreta sua quoque auctoritate subscribens confirmaret, ac in Britanniam rediens, secum Anglorum Ecclesiæ mandata atque observanda deferret una cum epistolis, quas idem Pontifex Deo dilecto Archiepiscopo Laurentio & clero universo, similiter & Edilbertho Regi atque genti Anglorum direxit. Hic est Bonifacius quartus a B. Gregorio Romanæ urbis Episcopo, qui impetravit a Phocate Principe donari Ecclesiæ Christi templum Romæ, quod Pantheon vocabatur ab antiquis, &c. ut supra. At epistolæ a Bonifacio Papa scriptæ in Britanniam ad diversos desiderantur, sicut & ejusdem Concilii Romæ habiti Acta. Recens namque erat erectum monasterium extra mœnia Londinii sive Londonii civitatis, pro cujus regulari observantia Mellitus solicitus Romam se contulerat: utpote quod illud ipsum fore sciret, si bene custodiretur, amplum seminarium, ex quo omnes Ecclesiæ quæ erant in Anglia sibi asciscarent Antistites. His accedebat alia causa, quæ & potissima videri poterat, de Ecclesiæ S. Petri ejusdem monasterii facta divinitus dedicatione, num rata haberi deberet. Nam quid valde mirandum tunc acciderit, Ealredus Abbas scriptor gravissimus, qui res gestas S. Eduardi Regis Anglorum scriptis tradidit, hoc ipsum posteris probe testatum reliquit verbis istis (a):

(a) Ealred. in vita S. Eduardi Reg. apud Sur. die 5. Jan.

XI. *Tempore quo Rex Ethelbertus, qui regnavit in Cantia, prædicante beato Augustino, fidei sacramenta susceperat, nepos ejus Sebertus* (Saberethum hunc vocat Beda b) *qui Orientalibus Anglis præfuit fidem eodem Episcopo evangelizante suscepit. Hic Londoniis, quæ regni sui caput habebatur, intra muros ecclesiam beati Pauli fabricavit, & Episcopali honore, Mellitum Episcopum instituens, honoravit: extra muros vero in Occidentali parte in honore beati Petri monasterium insigne fundavit, & multis possessionibus ditavit. Nocte autem dedicationem ejusdem ecclesiæ præcedente, piscatori cuidam Thamensis fluvii, qui idem monasterium præterfluit, ulteriori ripa in habitu peregrino beatus Petrus apparens, promissa mercede, transponi se ab eodem & petiit & promeruit. Egressus autem de navicula, ecclesiam, piscatore cernente, ingreditur: Et ecce subito lux cælestis emicuit, miroque splendore illustrans omnia, noctem convertit in diem. Adfuit cum Apostolo multitudo civium supernorum ingredientium, melodiaque cælestis insonuit, indicibilis odoris fragrantia nares perfundebat. Peractis autem omnibus quæ ad ecclesiæ dedicationem spectant solemniis, redit ad piscatorem piscium piscator egregius hominum. Quem dum divini luminis fulgore perterritum & alienatum pene sensibus reperisset, blanda consolatione reddit hominem sibi, animum rationi.*

(b) Beda hist. Angl. lib. 2. c. 3.

Miraculum de consecrata sua Ecclesia a S. Petro.

Ingredientes cymbam simul uterque piscator: ait Petrus: Numquid pulmentarium non habes? Et ille: Inconsueta, inquit, lucis perfusione stupidus, & expectatione tui detentus nihil cepi, sed promissam a te mercedem securus expectavi. Ad hæc Apostolus ait: Laxa nunc retia in capturam. Paruit imperanti piscator, & mox implevit rete piscium maxima multitudo. Omnes erant ejusdem generis pisces, præter unum miræ enormitatis esocinum. Quibus ad ripam extractis, dixit Apostolus: Hunc, qui præ cæteris pretio & magnitudine præcellit, Mellito ex mea parte defer piscem Episcopo: pro nautica vero mercede cætera tibi tolle. Hujus generis copia abundabis in vita tua, & longo tempore post te progenies tua: tantum ne ultra piscari audeatis celebritate Dominica. Ego sum Petrus qui loquor tecum, qui cum meis concivibus constructam in meo nomine basilicam dedicavi, Episcopalemque benedictionem mea sanctificationis auctoritate præveni. Dic ergo Pontifici quæ vidisti & audisti; tuoque sermoni signa parietibus impressa testimonium perhibebunt. Supersedeat igitur dedicatione: suppleat quod omisimus, Dominicæ corporis & sanguinis sacrosancta mysteria: populumque sermone erudiens, notificat omnibus, hunc locum me crebro vi-

si-

PAGIUS ta Sancti Eduardi Anglorum Regis, quæ recitator a Bollando ad diem V. mensis Januarii. Verum post Baronii mortem Holstenius in Collectione Romana pag. 242. publicavit Bonifacii Papæ IV. Decretum Synodale promulgatum in hoc Concilio Romano, quo discimus, qua de causa celebratum fuerit. Erant quidam qui in Anglia asserebant *Monachos, quia mundo mortui sunt, & Deo vivunt, Sacerdotalis officii potentia indignos, neque pœnitentiam, neque Christianitatem largiri, neque absolvere posse per Sacerdotali officio divinitus injunctam potestatem.* Bonifacius decertantes contra Monachos Sacerdotalis potentia arcere officio præcipit. Recitat ibidem Holstenius Bonifacii IV. Epistolam in eodem Concilio ad Athelbertum Regem Anglorum datam, in qua Pontifex inquit: *Quod ab Apostolica Sede per Coepiscopum nostrum Mellitum postulastis, libenti animo concedimus: idest, ut vestra Benignitas in Monasterio in Dorovernensi Civitate constituto, quod Sanctus Doctor vester Augustinus consecravit, licenter per omnia Monachorum regulariter viventium habitationem statuat.* Quare hæc duo tantum in Anglorum favorem ibidem peracta, repressi nempe qui Monachis adversabantur, & confirmata fundatio Monasterii Dorovernensis seu Cantuariensis, de quo anno DCIV. egimus. Porro cum in ea ad Ethelbertum Regem Epistola Laurentium *dilectissimum fratrem* appellet, asseratque Beda citatus Mellitum detulisse literas, *quas idem Pontifex Deo dilecto Archiepiscopo Laurentio direxit*, liquet Sanctum Augustinum ante præsentem annum mortuum esse; eam exeunte Februa-

ſitaturum, hic me fidelium votis & precibus adfuturum, ſobrie vero & pie & juſte in hoc ſaeculo viventibus cæli januam reſeraturum. His dictis, confeſtim ab ejus oculis diſparuit.

Mane autem facto, Epiſcopo Mellito ad dedicandam eccleſiam procedenti, cum piſce piſcator occurrit, & omnia quæ ſibi mandata fuerant, pandit. Stupet Antiſtes, reſeratiſque eccleſiæ valvis, videt pavimentum utriuſque alphabeti inſcriptione ſignatum, parietem biſſenis in locis ſanctificationis oleo litum, totidem cereorum reliquias duodenis Crucibus inhærere, & quaſi recenti aſperſione adhuc cuncta madeſcere. Quod videns Epiſcopus, una cum populo Deum benedicebat, & illi gratias referebat. Dat fidem miraculo piſcatoris illius tota ſucceſſio, quæ ſicut a patre acceperat, totius emolumenti, quod ars illa deinceps ei conferret, beato Petro, eique ſervientibus decimas offerebat. Unus autem ſemel fraudem auſus inferre, mox tandiu artis caruit beneficio, donec confeſſus reatum, & ablatum reſtitueret, & promitteret correctionem. Hucuſque de his Ealredus. Ad hæc igitur tam grandia Summo Pontifici ſignificanda (ſi conjectura agere interdum licet) utique opinatus fuerim Mellitum Romam conceſſiſſe ad conſulendum ipſum, numquid ſtandum foret viſis ejuſmodi, ut amplius eccleſia illa minime conſecrari deberet, ſimulque & quæ opus erant pro ejuſdem monaſterii optima inſtitutione ab eodem Pontifice requiſiſſe.

XII. Concilium Toletanum ſub Gundemaro Rege.

Hoc itidem anno ſexcenteſimo decimo, qui ab Hiſpanis notatur æra ſexcenteſima quadrageſimaoctava, celebratum eſt Toletanum Concilium ſub Gundemaro Rege qui tertius fuit a Reccaredo primo ex Gothis Rege Catholico: poſt eum enim Liuba regnum tenuit annos duos, & annos ſex menſeſque decem ejus ſucceſſor Wittericus. Quænam autem hujus celebrandi Concilii cauſa præceſſerit, ex ejus Actis ſatis accipitur, necnon ex ejuſdem Regis Gundemari conſtitutione hoc eodem anno edita, quam ſubiiciemus. Cum enim Toletanæ Eccleſiæ primatum aliqui labefactare ſtuderent, quaſi non totius ipſa Carthaginenſis provinciæ Metropolis, ſed tantum Carpetaniæ: hac de cauſa, ad hæc definienda, Synodum hanc oportuit congregari. Qui adverſabantur, ea potiſſimum ratione agebant, quod apparebat in ſubſcriptione facta per Euphemium Epiſcopum Toletanum in Concilio tertio Toletano ipſum ſe ſubſcripſiſſe Metropolitanum provinciæ Carpetaniæ. Quod ergo tunc ex modeſtia factum videri poterat, ne quid juris ob id imminutum eſſet Eccleſiæ Toletanæ, ex eaque occaſione negotium faceſſeretur Toletanis Antiſtitibus: viſum eſt Concilio, ipſique Regi iſta per Synodale decretum debere fieri notiora. Hæc quidem ex iis quæ in eadem Gundemari conſtitutione habentur, ſatis colligi poſſe videntur. Sic igitur in hoc Concilio nihil præterea actum apparet ab Epiſcopis provinciæ Carthaginenſis, qui in unum convenerunt numero quindecim, niſi ut profiterentur Eccleſiam Toletanam Carthaginenſis provinciæ eſſe Metropolim, eamque antiquitus conſecutam eſſe dignitatem. Porro decretum ipſorum ſic ſe habet:

XIII. De primatu Eccleſ. Tolet. in Hiſpania.

Convenientibus nobis in unum pro religione & fidem quam Chriſto debemus, placuit, ne quid ultra in nobis abſurdum vel illicitum oriatur, alterna collatione decretum juſtiſſimæ promulgare ſententiæ, quo perſpicue clareat inter nos ordo ac diſciplina Eccleſiaſticæ dignitatis, & agnoſcatur fraternæ concordiæ pacis. Tali ergo diſpoſitione neceſſarium continentes ob ſtudium noſtri ordinis communi electione decrevimus congruum eſſe provida diſpoſitione judicium, fatentes hujus ſacroſanctæ Toletanæ Eccleſiæ ſedem Metropolitani nominis habere auctoritatem, eamque noſtris Eccleſiis & honoris anteire poteſtate & meritis. Cujus quidem principatus nequaquam collationis noſtræ conniventia nuper eligitur, ſed jam-

PAGIUS

bruario hujus anni Bonifacius IV. ad Laurentium ejus in Epiſcopato Cantuarienſi ſucceſſorem literas dederit. Decretum illud, & Epiſtola ad Athelbertum Regem inſerta ſunt a Labbeo Tomo V. Conciliorum.

XI. *S. Mellitus fundat Monaſterium Veſtmonaſterienſe.*

Monaſterii Sancti Petri Londini fundati, & ejus Dedicationis mentionem non facit Beda; Willelmus tamen Malmesburienſis in lib. 2. de Pont. Angl. teſtatur, *Mellitum* Monaſterium B. Petro in Occidentali Civitatis Londonienſis parte feciſſe, *ipſius Apoſtoli (ut fertur) admonitum nuncio*, ejuſque Eccleſiam Sanctum Petrum dedicaſſe, eo modo quo recitat Baronius ex Beato Ealredo Abbate Rievallenſi in Anglia in Vita S. Eduardi Angliæ Regis, quod etiam legitur apud Sulcardum Monachum Weſtmonaſterienſem in Chronico, Nicolaum Papam II. in literis ad eumdem *Eduardum* datis, Auctorem fundationis Abbatiæ Monaſterienſis, alioſque, quorum loca integra referuntur Tomo I. Monaſtici Anglicani pag. 55. & ſeqq. Vocatum eſt poſtea *VVeſtmonaſterium*, quia ſitum eſt ad Occidentalem Londini plagam. Celeberrimum illud fuit; cum Regum Angliæ inauguratione & coronatione, tum etiam ſepultura, ita ut a Lelando *Orbis miraculum* appelletur. Verum regnante in Anglia *Elizabetha* ejecti & varie divexati Monachi, & Eccleſia in Collegiatam Heterodoxorum converſa, ut videre eſt apud Cambdenum in deſcriptione Britanniæ, alioſque. De hoc tamen Monaſterio in Concilio Romano hoc anno habito actum non eſt, ut patet ex dictis.

XII.

Ad num. XII. & ſeqq. Iſidorus in Chronico ait,

jamdudum existere, antiquorum Patrum Synoduli sententia declaratur, ea dumtaxat Concilii forma, quæ apud Sanctum Montanum Episcopum in eadem urbe legitur habita. Proinde ergo dispositionem nostram instructa collationis definitione celebrantes, elegimus ne quis ultra comprovincialium sacerdotum inani ac perversa contentione obnitatur hujus sacrosanctæ Ecclesiæ Toletana primatum contemnere, atque pervicaci schismatum studio ad summos sacerdotalium infularum ordines, remota hujus sedis potestate, a nobis quempiam (sicut hactenus factum est) provehere. Talem itaque specialiter a nobis ac successoribus nostris deferri dignitatis honorificentiam huic Ecclesiæ pollicemur, qualem in decretis sanctorum Conciliorum beatissimi Patres Metropolitanis Ecclesiis decreverunt. Hujus ergo & nos reverentiæ observationem fideli custodia pollicemur: hujus honorificentiam conservari diligenti prospectu a successoribus nostris per metas sequentium ætatum volumus. Sane quicumque ex nobis vel successoribus nostris hæc statuta transcenderit, anathema sit Domino nostro Jesu Christo, atque culmine sacerdotali dejectus, perpetua excommunicationis sententia prædamnetur. Facta constitutio sacerdotum in urbe Toletana sub die X. Kalendar. Novemb. anno regni primo piissimi atque gloriosissimi Gundemari Regis, Æra DCXLVIII. Sequitur deinde subscriptio quindecim Episcoporum.

Post hæc vero facta est constitutio a Gundemaro Rege probante quæ a Dei sacerdotibus statuta essent; quæ eidem Concilio apposita his verbis habetur:

Flavius Gundemarus Rex venerabilibus Patribus nostris Carthaginensibus sacerdotibus.

XIV. Constitutio Gundemari Regis de Eccl. Tol.

*Licet regni nostri cura in disponendis atque gubernandis humani generis rebus promptissima esse videatur: tunc tamen majestas nostra maxime gloriosiori decoratur fama virtutum, cum ea quæ ad Divinitatis & religionis ordinem pertinent, æquitate rectissimi tramitis disponuntur: scientes, ob hoc pietatem nostram non solum diuturnum temporalis imperii consequi titulum, sed etiam æternorum adipisci gloriam meritorum. Nonnullam enim in disciplinis Ecclesiasticis contra canonum auctoritatem per moras præcedentium temporum licentiam sibi de usurpatione præteriti Principes fecerunt: ita ut quidam Episcoporum Carthaginensis provinciæ non revereantur contra canonicæ auctoritatis sententiam passim ac libere contra Metropolitanæ Ecclesiæ potestatem per quasdam fratrias & conspirationes inexploratæ vitæ omnes * Episcopali officio provehi, atque hanc ipsam præfatæ Ecclesiæ dignitatem imperii nostri solio sublimatam contemnere, perturbantes Ecclesiastici ordinis veritatem, ejusque sedis auctoritate, quam prisca canonum declarat sententia, abutentes. Quod nos ultra modo usque in perpetuum fieri nequaquam permittimus, sed honorem primatus juxta antiquam Synodalis Concilii auctoritatem per omnes Carthaginensis provinciæ Ecclesias Toletanæ Ecclesiæ sedis Episcopum habere ostendimus, cumque inter coepiscopos tam honoris præcellere dignitate, quam nominis, juxta quod de Metropolitanis per singulas provincias antiqua canonum traditio sanxit, & auctoritas vetus permisit. Neque eamdem Carthaginensem provinciam in ancipiti duorum Metropolitanorum regimine contra Patrum decreta permittimus dividendam, per quod oriatur varietas schismatum, quibus subvertatur fides, & unitas scindatur. Sed hæc ipsa sedes (sicut prædictum est) antiqua nominis sui ac nostri cultu Imperii, ita & totius provinciæ polleat Ecclesiæ dignitate, & præcellat potestate.*

* homines

Illud autem quod jampridem in generali Synodo Concilii Toletani a venerabili Euphemio Episcopo manus subscriptione notatum est, Carpetaniæ provinciæ Toletanam esse sedem Metropolim: nos ejusdem ignorantiæ sententiam corrigimus, scientes proculdubio Carpetaniæ regionem non esse provinciam, sed partem Carthaginensis provinciæ, juxta quod & antiqua rerum gestarum monumenta declarant. Ob hoc, quia una eademque provincia est, decernimus, ut sicut Bœtica, Lusitania, vel Tarraconensis provincia, vel reliquæ ad regni nostri regimina pertinentes, secundum antiqua Patrum decreta singulos noscuntur habere Metropolitanos, ita & Carthaginensis provincia unum eumdemque, quem prisca Synodalis declarat auctoritas, & veneretur Primatem, & inter omnes comprovinciales summum honoret Antistitem: neque quicquam contempto eodem ultra fiat, qualiter hactenus arrogantium sacerdotum superba tentavit præsumptio.

Sane per hoc auctoritatis nostræ edictum amodo & vivendi damus tenorem, & religionis vel innocentiæ legem; nec ultra postmodum inordinata licentia ab Episcopis similia fieri patimur: sed per nostram clementiam, præterita negligentia, pietatis

PAGIUS Concilium Toletanum III.

ait, *VVittericum* Wisigothorum Regem, postquam *annis septem* regnasset, gladio periisse, conjuratione quorumdam inter epulas interfectum, additque Gundemarum *Æra DCXLVIII.* currenti scilicet Christi anno, eidem successisse. Eo regnante celebratum est Concilium Toletanum, numero III. ab eo tempore, quo *Reccaredus* Rex fidem Catholicam amplexus est. In *Actis* habitum legitur, *sub die X. Kalendarum Novembrium anno Regni primo piissimi atque gloriosissimi*

tis intuitu & veniam damus, & indulgentiæ spem concedimus; & dum sit magna culpa hactenus deliquisse, majoris tamen ac inexpiabilis censuræ tenebit obnoxios, qui hoc nostrum decretum ex auctoritate priscorum Patrum veniens, temerario ausu violare tentaverit; nec ultra veniam delicti faciemus admissi, adempti, si dehinc honorem ejusdem Ecclesiæ quilibet Carthaginensium sacerdotum contempserit: subiturus procul dubio inobediens tam degradationis vel excommunicationis Ecclesiasticæ sententiam, quam etiam nostræ severitatis censuram. Nos enim talia in divinis Ecclesiis disponentes, credimus fideliter regnum Imperii nostri ita divino gubernaculo regi, sicut & nos cultum ordinis, zelo justitiæ accensi, & corrigere studemus, & in perpetuum servare disponimus. Hactenus constitutio regia, cui non Episcopi dictæ Synodi, sed ex aliis Hispaniæ provinciis & Galliæ Narbonensis subscripti habentur numero vigintisex: qua (ut apparet) Rex nihil sua potestate decernit, sed quæ a Conciliis olim essent decreta, servari mandat, appositis pœnis per Episcopos latis vel ferendis, suæ addita comminatione censuræ. Cui quidem constitutioni cum Episcopi vigintisex (ut diximus) subscripti legantur, primo loco S. Isidorus chirographum suum ita apposuit;

Ego Isidorus Hispalensis Ecclesiæ provinciæ Beticæ Metropolitanus Episcopus, dum in urbem Toletanam pro occursu regio advenissem, agatis his constitutionibus, assensum prabui, atque subscripsi. Itidem Innocentius Emeritensis Metropolitanus Lusitaniæ iisdem verbis, ac deinceps cæteri. Quod vero nec dicto Concilio, neque constitutioni Gundemari subscriptus reperiatur Episcopus Carthaginensis: refugisse idem videri potest his interesse decretis, quæ sciret in præjudicium prærogativæ suæ Ecclesiæ ferri, cum ipse Metropolitanum se esse ejusdem Carthaginensis provinciæ jactaret, Toletanum vero partis ejus quæ Carpetaniæ dicebatur. Ut autem non unius Carthaginensis provinciæ, sed totius Hispaniæ Toletanus Episcopus Primas esset, ab Ecclesia Romana Toletanam Ecclesiam esse consecutam certum est, neque id semel, sed repetitis sæpius postea privilegiis perpetuo stabilitum.

Quando autem primum acciderit, ut Toletana Ecclesia ab Ecclesia Romana hujusmodi consecuta sit privilegium, id fateor mihi hactenus inexploratum. Nam quod aliqui tradunt id esse consecutam Ecclesiam Toletanam a temporibus S. Petri Apostoli & ab ipso Petro, haud probari potest. Quomodo enim id tunc factum potuit, si an primatum ipsa gereret unius provinciæ Carthaginensis, in controversiam deductum fuit hoc tempore Gundemari Regis, ut ex ipsius edicto liquet? Certe quidem id Rex minime prætermisisset asserere, qui Toletano Episcopo tantummodo tribuit, ut inter coepiscopos provinciæ Carthaginensis ipse primatus jure præcellat, ut ex recitato constat edicto. Hec & alia sunt quæ me de Toletanæ Ecclesiæ primatu hujus temporis super omnes Hispaniarum Ecclesias dubitare compellunt. Cæterum summo honore super omnes alias Hispaniarum Ecclesias semper habitam esse Toletanam, evidens illud est argumentum, quod longe frequentiora illic reperiuntur sacra Concilia celebrata.

PAGIUS *simi Gundemari Regis, Era DCXLVIII.* Eidem interfuere XV. Episcopi Provinciæ Carthaginensis, qui omnes agnovere in Toletana Ecclesia Sedem Metropolitanam jam dudum constitutam fuisse. Intimatum etiam Patribus ejusdem Synodi Decretum *Gundemari* Regis, quo statuit, ut Sedes Toletana Primatus ac dignitatis Metropolitanæ honore potiatur, non in Carpetania solum sed in tota Provincia Carthaginensi, ut videre est apud Baronium.

XIII. *Exilium S. Columbani.*

Sanctus *Columbanus* in exilium missus a *Theoderico* Burgundiæ Rege, ut anno DCXII. ostendemus. Sanctus *Anastasius* Patriarcha Antiochenus occiditur, ut anno præcedenti diximus.

JESU CHRISTI ANNUS 611.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 5.	HERACLII IMP. ANNUS 2.

I. (a) Theop. an. 2. Heraclii Imp. Cæsarea a Persis capta.

CHristi Redemptoris annus sexcentesimus undecimus, Indictionis decimæ quartæ, qui sequitur ærumnosus Romano Imperiu extitit, cum (ut ex Theopane (a) produnt Annales) Persæ ax more irrumpentes in Armeniam & Cappadociam, post ingentem prædam hominum & vastationem potiti sunt Cæsarea Cappadociæ, populumque captivum duxerunt. Jam libere quo volebant Persæ absque obice grassabantur, axarcitu Romanorum pessumdato. Quo pariter anno Eudocia Augusta, tertia dia Maii, Heraclio Imp. peperit filium Heraclium minorem, qui & Constantinus junior dictus est: sad eodem anno ipsa decessit Imperatrix, decimaquinta inchoata Indictione. Quid vero inhumanum acciderit in ejusdem Augustæ funera, a Zonara accipe ita narratum: *Cum ejus funus ornatu regio per forum efferretur, puella quædam barbara prospectans, sputum imprudens in feretrum dejecit: ob quod factum comprehensa, & cremata, Imperatrici infeliciter parentavit.* Hæc ipsa.

Heracl. junior nascitur, moritur Augusta.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCXLIX. A.C. 611.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6104.

☉ 4. C. ☽ 4. P. 4. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 611.

BONIFACII IV. PAPÆ 4.

HERACLII IMP. 2.

I. Consulatus Heraclii.

AUctor Chronici Alexandrini postquam asferuit, a septimo Octobris Indictionis XIV. usque ad XIII. Januarii hujus anni publicas Tabulas consignatas fuisse *Imperii Heraclii anno primo*, addita *Et a XIV. ejusdem mensis ejusdemque Indictionis scriptam est in reliquum tempus anni usque ad Decembrem nempe expletum: XV. INDICTIONE ET CONSULATU EJUSDEM RELIGIOSISSIMI NOSTRI PRINCIPIS.* Verum locus corruptus, & aliqua verba, omissa sunt; cum Indictio XV. nonnisi Kal. Septemb. hujus anni inchoari potuerit. Quæ depravatio Ducangium in nova editione Chronici Alexandrini, seu, ut ipse vocat, Magni Paschalis, traxit in errorem. Existimavit enim Consulatum Heraclii anno sequenti gestum esse, licet, ex serie Postconsulatuum ab Auctore Chronici Alexandrini digestorum certo constet, Consulatum in hunc annum incidisse. [1]

II. Imperium Roman. a Persis labefactatum.

Ad ann. I. Baronius, qui Theophanem non legerat, quia post ejus mortem in lucem prodiit, sed viderat tantum quæ Anastasius in sua Historia Ecclesiastica, & Auctor Miscellæ ex eo referunt, gesta sub *Heraclii* Imperii anno uno plerumque anticipat, quæ juxta methodum duobus superioribus annis a nobis insinuatam, in suum locum restituenda sunt, ea quidem eodem, quo Baronius anno, recitantes, ut nostra narratio ejus narrationi respondeat, sed annum indicantes ad quem ea revocari debent. Theophanes itaque anno Alex. DCIII. qui Kal. Septemb. anni Christi currentis inchoatur, ait: *Hoc anno Persæ Cæsaream Cappadociæ potiti, plures hominum myriadas in captivitatem egerunt. Heraclius autem, Imperio assumto, rem omnem Romanam labefactatam reperit. Europam enim Barbari reddiderunt desertam, universam Asiam Persæ pessumdederant, & Urbes integras in captivitatem abduxerant, Romanumque exercitum bellis consumpserant continuis. Ista conspiciens Imperator, quid ageret dubius hærebat. Exercitu siquidem omni perlustrato, num aliqui ex iis qui cum Phoca tyrannidis ejus fautores adversus Mauricium præliati inter vivos superessent, perscrutatus, per legiones cunctas rimatus duos solos invenit residuos.* Quæ pertinent ad annum sequentem; ad hunc vero referendum, quod anno superiori n. VI. Baronius refert de Syria a Persis *mense Maio* devastata.

III. Constantinus Heraclio nascitur.

Constantinus, qui postea imperavit, natus est Heraclio anno tantum sequenti, quo Auctor Chronici Alexandrini scribit: *Hoc anno mense Artemisio, Romanis Maii III. feria quarta, natus est in Proasteo Sophianæ Heraclius Junior* Constantinus *Heraclii & Eudociæ filius*. Anno enim sequenti feria IV. convenit in diem III. mensis Maii. Auctori Chronici Alexandrini consentit Theophanes anno Alexandrino mox relato, qui ait, eadem die, *Indictione decima, quinta*, Constantinum in lucem prodiisse, *Augusti vero mensis die XIV. eadem Indictione* Eudociam Augustam diem extremum obiisse. Auctor Chronici Alexandrini eandem mortem recitat anno sequenti, aitque contigisse *XIII. Augusti XV. Indict. die Dominica*, ideoque anno DCXII. quo feria prima & dies XIII. Augusti concurrunt.

IV. Nascitur etiam Epiphania.

Hoc vero anno in eodem Chronico legitur: *Ipso mense Xanthico, qui Latinis est Aprilis XX. feria III. hora septima, ingens terræ motus extitit, ut cogerentur ante Pentecosten XXII. ejusdem mensis feria quinta in campum prodire, preces fundere, & illud solemne Trisagium psallere. Septimo Julii ejusdem Indictionis feria quarta, hora VIII. nata est Epiphania filia Heraclii &* Eu-

NOTÆ [1] NEscio unde verba illa Chronici Alexandrini Pagius desumpserit; certe ex versione mendosa; probatissima enim Dufresnii, qua utor edit. Venet. pag. 305. sic recte legit: *Ab ipso VII. Octobris die præsentis Indictionis* (XIV. a Septembri anni 610. cœptæ) *usque ad XIV. Januarii mensis ejusdem Indictionis* (anni 611.) *scriptum est in Actis publicis: Imperante Heraclio; & a XIV. ejusdem* (indictionis) *ipsius mensis scriptum est in reliquum anni, usque a Decembrem*, scilicet expletam *XV. Indictionis* (a Septembri cœptæ) *sic: Et Consulatu ejusdem piissimi Domini nostri* Καὶ ἀπὸ ιδ΄ καὶ αὐτῆς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐγράφη εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον, τὸν μέχρι, δηλονότι Δεκεμβρίου πληρουμένου, τῆς ιε΄ Ἐπινεμήσεως, οὕτω, Καὶ Ὑπατείας τοῦ αὐτοῦ &c. Nihil profecto hic mendi inest. MANSI

II. S. Austregisili Epis. Bituricensis obitus.

Quod ad res Occidentalis Ecclesiæ pertinet, scriptorum inopia remanserunt prorsus obscuræ, nisi quod Ecclesia Gallicana vita & obitu sanctissimi Præsulis Bituricensis Austregisili claruit: de quo erroris arguas eum qui in annum vigesimum septimum post sexcentesimum ejus obitum refert. Etenim cum constet ante Theodoricum Francorum Regem esse defunctum, quem post triennium liquet ea hac vita migrasse; nequaquam ad tempus illud potuit pervenisse. Res ab eo gestas quam fidelissime conscriptas fuisse, lector accuratus intelliget. Hic adolescens inter aulicos apud Guntheramnum Regem militans, bene institutæ vitæ splendore emicuit, opeque tandem Ætherii Lugdunensis Episcopi missionem e curia obtinuit, ut inter clericos vitam in Ecclesia ageret, initiatusque fuit subdiaconatu a B. Aunario Antisiodorensi Episcopo; ac tandem post digna facta, præcedentibus prophetiis, vocatus est post Apollinarem ad regimen Bituricensis Ecclesiæ, cui cum bene præfuisset annis duodecim, egregie virtutibus atque miraculis coruscans, vita functus est tempore isto, cum Theodoricus Rex ad corradendas pecunias totus esset, & ad id aptos delegisset viros improbos, atque inter alios Guarnerium sævum immisericordemque penitus hominem exactorem misisset: cum interim ipsum sanctum Austregisilum contigit diem extremum claudere, postquam exactori sacerdotali robore restitisset. Sed quomodo id acciderit, ab eodem auctore cuncta fidelissime prosequente sic accipe (*a*):

(*a*) *Acta Austregisili Episc. c. 12. extant apud Sur. die 20. Maii.*

Cum adhuc, inquit, *in humanis ageret beatus Austregisilus, tamquam pastor bonus curam Ecclesiæ & plebis sibi commissæ quotidie pervigilem gerebat, eamque a luporum faucibus servare studebat. Accidit autem, ut ex palatio Theodorici Regis, ipso Rege permittente ad urbem Bituricensem accederet Guarnerius homo sævissimus, avaritiæ & turpi lucro addictus superbia tumidus, ab ea urbe pecuniam Regis nomine, quam dare non consuesset, exacturus. Permoti cives insolito onere, omnes ad beatum Austregisilum confugiunt: orant ut hanc vim ab ipsis propulsare velit. Vir sanctus ad Deum se confert, diurnis atque nocturnis precibus ejus aures continenter pulsat, ut populum suum hac vexatione liberaret. Jam ad urbem adventabat miser ille Guarnerius, & ad eum exit sanctus Episcopus, atque pro commissa sibi plebe murum se opponit, paratus etiam, si res postulet, Christi exemplo pro ovibus suis animam ponere. Dicit Guarnerio: Unde venis, homo improbe, & quid facere instituisti? Non permittat Deus, ut in hanc intres urbem, & civium censum agas. Tum vero Guarnerius acri ira commotus, quod invito Episcopo non posset Regis & suam explere voluntatem, furibundus ad Regem abit: nunciat illi, renitente Austregisilo Episcopo, quod ipse jussisset, se facere non potuisse. Interea vero beato fine Austregisilus quievit in pace:* cum magna adhuc cura super gregem invigilaret, miracula edens, quæ auctor enarrat: idemque qui in Guarnerium factum post viri sancti obitum fit, verbis istis refert, cum ait:

III. Guarnerii exactoris impetum fregit S. Austregisilus.

Ejus

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS

Eudocia in suburbio Hieria. Hoc enim anno feria quarta in diem VII. Julii, & feria tertia in diem XX. Aprilis incidunt. Ex his verbis dum discimus, primum in more fuisse, ut *Trisagium* in Festo Pentecostes caneretur, & non antea. Secundo, *Xanthicum* convenire cum nostro Aprili, non vero Artemisium, ideoque anno DCVIII. n. II. errorem, qui irrepsit in idem Chronicon, recte a nobis fuisse emendatum.

V. Moritur S. Austregisilus.

A num. II. ad VI. *Sanctus Austregisilus*, qui inter illustriores Ecclesiæ Bituricensis Episcopos fuit, ad Deum migravit anno sexcentesimo vicesimo quarto, quo *plenus dierum in bona confessione obiit XIII. Kalendas Junii*, ut inquit Auctor Anonymus ejus Vitæ, plane coætaneus, ut liquet ex numero 24. & 16. ejusdem Vitæ ab Henschenio ad diem XX. Maji, & a Mabillonio sæculo Secundo Benedictino recitatæ. Qui uterque Auctor ac etiam Cointius in Annal. Ecclesiast. Franc. Tomo 2. eo quo diximus anno, *Austregisilum* demortuum demonstrant. Annus enim ejus emortualis a nullo ex Antiquis memoratus ex ejus Vita colligendus fuit. Sanctus *Sulpicius Severus* Bituricensis Episcopus obiit anno DXCI. ut supra ostendi. Ei successit Sanctus *Eustasius*, seu, ut ab aliis vocatur, *Eustachius*, qui annos XII. Episcopatum gessit, obiitque pridie Kalend. Januar. ut scribit Joannes Chenutius Bituricensis, in Notitia Archiepiscoporum Diœcesis Bituricensis describenda accuratus, ideoque anno Christi DCII. exeunte. Anno insequenti Sanctus *Apollinaris* juxta eundem Chenutiam Eustasium excepit, seditque annos novem, ut idem Chenutius habet, ideoque obiit vel anno sexcentesimo undecimo, ut idem refert, vel potius anno DCXII. si verum est quod tradit Robertus in Gallia Christiana, *Austregisilum* ex Abbate Sancti Nicetii in Basilica Lugdunensi consecratum fuisse Episcopum Bituricensem die decima tertia Februarii, in quam anno DCXII. Dominica cadebat: *In eo gradu dignitatis duodecim annis rexit Ecclesiam, sicut ipse Angelo revelante cognoverat*, ut ait Anonymus laudatus lib. 1. cap. 2. num. 20. Quare vitam cum morte commutavit anno sexcentesimo vicesimoquarto, die vicesima mensis Maji.

VI. Ejus Nativitas & Dignitates.

Labbeus Tomo 2. novæ Bibliothecæ pag. 350. & seqq. eandem Austregisili Vitam refert, & pag. 363. Elogium olim Tumulo ejus marmoreæ insculptum ex libro MS. Ecclesiæ Collegiatæ *de Castro*, in qua post mortem sepultus fuit, in quo legitur: *Tertio Decembrium Kalendarum proles edita procedens ab alvo absolvit genetricis viscera, bis vicenis & primo Childeberto regnante in anno. Feria hic quarta tempus signatur, & quarta-decima quoque Luna fertur per alta Scorpii* &c. Austregisilus natus est anno Christi DLI. quo dies III. Kal. Decemb.

seu

Ejus diaconus Sulpitius illi successit. Redit postea Guarnerius, executurus sub Sulpitio, quod sub Austregisilo non potuerat. Sulpitius vero anxius, ad Dominum confugit, ab illo consilium rei bene gerendæ petens: erat enim vir mitis & lenis hominisque violentiæ ut resistere posset, non videbat. Deinde Guarnerium adit: orat, ut qui sub ipsius decessore ab hujusmodi onere immunes fuissent, illos etiam suis temporibus pateretur solita gaudere libertate. At Guarnerius homo ferus, viri Dei preces contempsit. Dixit itaque ille Sulpitius: Si quidem contra jus & fas tua eris potitus voluntate, non diu tamen impune feeas. Ille vero in urbem ingreditur, facit ut erat jussus: omnibusque pro voto expeditis, corpore, non animo adit S. Austregisile ecclesiam, tamquam preces illic oblaturus.

IV. Suodamno Guarnerius in Austregisilum oblocutus.

Ut vidit autem monumentum sancti viri a fidelibus Christianis auro argentoque mirifice exornatum, dixit arrogantissime: Austregisilus aurum suum & argentum in pauperes erogare debuit, non jubere ut suum sepulcrum illo tegeretur. Non hoc ille dicebat, quod ei curæ essent pauperes, sed instar Judæ proditoris avaritia æstuabat. Postea a sepulcro viri Dei discedens, orationis causa altaria circuibat. Cumque in ipsa basilica ambularet: lignum quoddam, ad quod vela suspensa erant, ab alto ruit super caput ejus. Manavit igitur sanguis a capite per oculos & barbam, & ad terram usque defluxit. Et miser ille clamavit voce qua potuit: Austregisilus dum vixit, semper in me hostili animo fuit, & jam mortuus me prope interficit. Ita infelix nec culpam agnovit suam, nec a beato viro veniam petiit, immo vero fervens malitia Augustodunum ire instituit, ut ejus loci Episcopum perderet.

V. Dira vindicta in Guarnerium.

In ipso autem itinere in pago quodam, cum omnes recubuissent, surrexit a mensa, & ad exonerandum ventrem secessit. Interim somno correptus obdormit: evigilans dicit assistentibus: Austregisilus & Sulpitius hac hora urceum aureum miserunt mihi. Quis vestrum habet illum? Ita illusus homo aurum rapiens, aurum somniat: sed plenum ira Dei vas illud fuisse, declaravit eventus: nam pergit auctor: *Negantibus illis, se quicquam hujusmodi vidisse, sua verba repetiit, nesciens quid diceret. Mox vero intestina ejus & viscera omnia in cloacam deciderunt, eaque nocte vitam perdidit. Ex eo tempore nemo ausus fuit regiorum ministrorum ab urbe Bituricensi eam pecuniam extorquere, absterrente omnes tam diro interitu illius, qui salis exactionis primus auctor fuisset.* Subiicit auctor alia admiranda de eodem sancto adversus rerum Ecclesiasticarum invasores. Sed de his hactenus. Propagata est ad posteros memoria sancti Austregisili tum ob vitam sanctissime ductam & miraculis insigniter illustratam, tum etiam quod in cœlis ipsum vivere mundo defunctum post obitum signa edita declararunt: colit Dei Ecclesia memoriam ejus anniversaria celebritate vigesima die Maii. Qui autem ipsi successit Sulpitius, pariter inter sanctos adnumeratur.

VI.

Porro qui ob bella quibus Theodobertum fratrem e regno pellere laboravit, Theodoricus Rex subditos graviter afflixit; in se divinam vindictam concitavit: adeo ut ubi se voti compotem factum, fratre perempto, putavit, ipse miserrime luens pœnas, regnum atque vitam per-

PAGIUS

seu dies XXIX. mensis Novemb. in feriam quartam incidit, Regni vero *Childeberti* Regis hujus nominis primi annus XLI. incœpit die XXVII. mensis Novembris, quo ideo anno DXI. *Clodoveo Magno* patri successerat. Quare Chronologiam nostram hoc Epitaphium egregie confirmat. In obsequio Regis Guntramni *Austregisilus* deputatus a patre, non modicum temporis spatium sub sæculari disciplina prudenter militavit; adeoque Regi gratus erat, ut linteum, quo is lotis manibus tergere solitus erat, ipse proferret, *& ob hoc Mapparius vocabatur*. Aulæ pertæsus a Beato *Aunario* seu *Aunachario* Episcopo Autissiodorensi Subdiaconus ordinatus est: factus deinde Abbas jussu Aetherii Episcopi Lugdunensis. Denique Sancto *Apollinari* demortuo Episcopus Bituricensis renunciatus est.

VII. *Ejus Vita ab Anonymo scripta.*

Cæterum res gestæ, & miracula ejus tribus libris comprehensa sub unius Anonymi laudati nomine, a diversis Auctoribus diversisque etiam sæculis scripta sunt. Primo libro ejus virtutes & præclara opera usque ad ejus obitum *literis* mandavit Auctor coævus; sed liber secundus continet potissimum miracula adversus raptores bonorum Ecclesiasticorum, tempore *Eudonis* Ducis Aquitaniæ, qui vixit tempore Caroli Martelli. Postremus liber recentioris memoriæ miracula complectitur. Quod vero Baronius refert de *Garnerio*, seu *Varnerio* exactore, cui dicitur sanctus Episcopus se se opposuisse, & qui postea misere periisse memoratur sub Pontificatu Sancti Sulpicii cognomento Pii Austregisili successoris, prohibentis dari hujusmodi tributum, fabulosum esse dicit Cointius anno DCXXIV. n. VIII. quod referatur tantum in secundo libro, cujus Auctor non satis solide in omnibus procedit, ut etiam Henschenius citatus observavit. Ibi enim insinuatur *VVarnerium* ultimis Austregisili temporibus, & vivente *Theodorico* Rege, voluisse Urbem Biturigum sub tributo censere; cum tamen *Theodoricus* anno DCXIII. e vivis excesserit, & *Bituriges* parerent Clotario II. qui eidem Theodorico Regi agnato suo jam successerat. Qua de re plura Cointius.

VIII. *Bellum inter Theodebertum & Theodoricum.*

Ad n. VI. de bello inter *Theodebertum* & *Theodoricum* Francorum Reges gesto, & de exilio S. *Columbani* Abbatis Luxoviensis anno sequenti commodius agemus.

perdiderit; sed hæc post triennium acciderunt, cum antea sanctum Columbanum e regni sui finibus expulisset, ut dicturi sumus anno sequenti. Sicque omnis illa, quæ non super justitiam religiosamque Christiano Rege decentem vitam regni moles innixa erat, sed super prudentiam carnis, quæ mors (a) est; uno ferme momento collapsa periit funditus, nulla relicta posteris filiis sui regni propagine. Sed de Theodorico ex impiæ Brunichildis aviæ consilio hauriente divinam ultionem dicturi sumus anno sequenti.

(a) Rom. 8.

I. *Sarracenorum in Syriam grassationes.*

QUI novus volvitur annus sexcentesimus duodecimus, Indictionis decimæquintæ, iræ Dei minime expers fuit, cum malorum ingruentium nullus finis esset, vel saltem momentanea quies. Cessantibus enim hoc anno Persis jam victoriis exatiatis, prædisque expletis invadentes Romanum Imperium Sarraceni in Syriam incursiones sævissimas habuerunt, ferro ignique cuncta miscentes: cum interea Heraclius Epiphaniam filiam Augustam nuncupavit, quæ (ut habet Theophanes) a Sergio Patriarcha coronata est; idque anni hujus exordio: vergente vero ipso ad finem, jam prima Indictione currente, ab eodem Patriarcha Heraclius junior ejusdem Imperatoris filius, idemque Constantinus cognominatus, coronatus est, cum Imperator adversus Persas in sequentem annum expeditionem pararet. Hunc filium fuisse secundum spiritum Joannis Episcopi Alexandrini, auctor est Leontius in vita ipsius Joannis.

II. Quod ad res Francorum anni hujus pertinet infeliciter accidit, ut Theodoricus Rex malis consiliis Brunichildis obtemperans, adversus Dei servos bellum gesserit, ex quo diram in se vindictam provocavit, qua postea exuitur vita simul & regno. Hic enim est ille annus, quo sanctus Columbanus probatissimæ sanctitatis Abbas, cum opera Brunichildis per Theodoricum Regem expelleretur e suo quod in ejus regno construxerat monasterio, vaticinatus est fore, ut intra triennium ipse penitus regno privaretur, & monarchiam totius Galliæ Clotharius obtineret. Cum igitur intra triennium ea contigissent impleri, errare plane noscuntur, qui ejusmodi persecutionem ad alia tempora referunt. Nos autem rei gestæ historiam a Jona (non a Beda, ut errore aliqui putant) qui his temporibus vixit & ab Eustasio successore Columbani hæc accepit, omni sinceritate conscriptam, ab omnibusque fida auctoritate receptam, hic reddamus. Magno plano Dei beneficio factum apparet, ut vir tantus ex Hibernia in Gallias veniens, illustraret temporibus his perditissimis Ecclesiam Dei: quem præexcelsum meritis si quis aliqua ex parte exæquet Eliæ, haud mea sententia a scopo veritatis aberrarit; cum videre sit in sanctissimo viro eremum cum suis colente, præter mi-

xi-

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCL. A.C. 612.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6105.

☉ 5. BA. ☽ 5. P. 26. Mart. Indict. 15.

JESU CHRISTI 612.

BONIFACII IV. PAPÆ 5.

HERACLII IMP. 3.

I. *Postconsulatus.* II. *Epiphania coronatio.*

IS annus hac formula notatur: *II. post Consulatum Heraclii Augusti*. Ita Auctor Chronici Alexandrini.

Ad num. I. Hoc anno tertia die mensis Maii natus est *Heraclius Junior* Constantinus dictus, & die XIII. Augusti ejusdem anni *Eudocia* Augusta e vivis excessit, ut anno superiori probavimus. *Quarto Hyperberetai, seu Octobris coronata est filia Epiphania, quæ & Eudocia audit, in templo Sancti Stephani, quod in Palatio est*, ut habet Auctor Chronici Alexandrini Indictione XV. Quod confirmat Theophanes anno Incarnationis Eræ Alexandrinæ DCIV. qui Kalendis Septemb. hujus anni exordiri debet; ait enim: *Hoc anno mensis Octobris die quarta, indictione prima Epiphania Imperatoris Heraclii filia in Oratorio sancti Stephani, quod in Palatio, a Sergio Patriarcha Augusta corona redimita est*. Ubi etiam observabis, Theophanem sub anno Eræ Alexandrinæ DCIV. narrare, quæ contigere anno ejusdem Eræ DCV. mense Octobri, Indictione I. notato. Quare, ut supra semel & iterum monui, annis Incarnationis secundum Alexandrinos per annos amplius octoginta, non anni VII. sed VIII. addendi, ut perveniamus ad annum Eræ Dionysianæ, quo res quæ referuntur, gestæ sunt. Recte itaque illa inauguratio a Baronio consignata, non item coronatio Heraclii novi Constantini, quæ pertinet ad annum sequentem, ut ibi videbimus.

III. *Progressus Persarum.* Porro Persæ hoc anno *Cæsaream* Cappadociæ occuparant, ut anno superiori Baronii ordinem sequentes ex Theophane ostendimus. Illorum exercitui præerat *Raxates*, ut eruo ex Theophylacto lib. 8. cap. 12. ubi ait: *Quando Heraclius Imp. expeditione adversus Raxatem suscepta exercitum recensuit, re inquisita, duos duntaxat milites ex illa multitudine, quæ tyranno faverat, superstites invenit, tametsi anni non multi intercessissent*, anni nempe decem; cum Phocas tyrannus anno DCII. Mauricium Imp. interfecerit. Quod Theophanes ex Theophylacto desumsit, & huic anno recte illigavit. Ejus verba anno superiori retulimus.

IV. *Incursiones Saracenorum.* Invasiones vero Saracenorum in Syriam de quibus Baronius ex Auctore Miscellæ, qui ait: *Tertio Imperii Heraclii anno Saraceni actem contra Syriam direxerunt, & exterminatis nonnullis viris reversi sunt*, pertinens ad annum sequentem; cum Theophanes eas memoret anno Alexandrino DCIV. Kal. Septembris hujus Christi anni inchoato, & expeditiones militares verno tempore incipi solitæ essent.

V. *S. Columbanus in exilium pellitur.* A num. II. ad XIV. S. *Columbanus* Abbas Luxoviensis e suo Monasterio a *Theodorico* Burgundiæ Rege, & ab avia ejus *Brunechilde* pulsus est, anno ejusdem Theodorici decimo quarto, ut tradunt Fredegarius in Chronico cap. 36. & Aimoinus lib. 3. cap. 95. ideoque anno Christi sexcentesimo nono. *Childebertus* enim, cui *Theodoricus* successit, initio anni DXCVI. e vivis abiit, ut suo loco diximus. Rem gestam plu-

rificam abstinentiam, & exactissimam monasticam observantiam, atque alias ejus eminentes virtutes, Dei honoris zelum, & fortitudine animi ad Principes arguendos: qui & in eo similior est visus Eliæ, quod persecutoribus non caruerit, novo Acab, & altera Jezabele, ut tu ipse probe cognosces, cum res anni hujus ab eo gestas accipies.

III. Jam annus vigesimus agebatur (ut idem Jonas Abbas est auctor) ea quo sanctus Columbanus veniens ex Hibernia Luxoviense in Gallia monasterium erexerat, cum persecutione cogente, inde exul cogitur proficisci: qua vero causa præcedente, eumdem auctorem exacte cuncta prosequentem attende: qui ab exordio regni Theodoberti ac Theodorici incipiens, ita ait (a): *Mortuo Childeberto infra adolescentiæ annos, regnaverunt filii Childeberti duo, Theodobertus & Theodoricus cum avia sua Brunichilde. Regno Burgundionum Theodoricus potitur, regnum Austrasianorum Theodobertus suscepit regendum. Theodoricus ergo quia in terminis regni sui beatum Columbanum haberet, gratulabatur non minimum. Ad quem cum sæpissime veniret, cœpit eum vir Dei increpare, cur concubinarum adulteriis misceretur, & non potius legitimi conjugii solamine frueretur, ut regalis proles ex honorabili Regina prodiret, & non potius ex lupanaribus videretur emergi. Cumque jam ad viri Dei imperium Regis sermo obtemperaret, & se ab omnibus illicitis segregare sponderet: mentem Brunichildis aviæ, secundæ (ut erat) Jezabelis, antiquus anguis adiit, eamque contra virum Dei stimulatam superbiæ aculeo excitat, quia cerneret viro Dei Theodoricum obedire. Verebatur enim, ne si abjectis concubinis Reginam aulæ præfecisset, & dignitatis & honoris sui modum amputasset.* O cæcam fallacemque ac sibi ipsi penitus mentientem prudentiam carnis, dum peccatis putat stabilitatem sibi parare dominii, juriumque proculcatione jus quærere posse regnandi! Qualem autem ista sibi ruinam pararit, dum iis artibus perpetuitatem regnandi quæsivit, declaravit eventus. Sed pergit Jonas (b):

(a) Joan. in vita S. Columb. c. 17.

(b) Joan. in vita S. Columb. c. 18. apud Bedam.

IV. Redarguit Brunichildem, & detestatur prolem Regiam Columbanus.

Evenit ergo, ut quadam die beatus Columbanus ad Brunichildem veniret: erat enim tunc apud Brocoriacum villam. Cumque illa eum in aulam venisse cerneret, filios Theodorici, quos de adulterinis permixtionibus habebat, ad virum Dei adducit. Quos cum vidisset, sciscitatur quid sibi velint. Cui Brunichildis ait: Regis sunt filii: tu eos tua benedictione robora. At ille: Nequaquam, inquit, istos regalia sceptra suscepturos scias, quia de lupanaribus emerserunt. Illa furens, parvulos abire jubet. Egrediens ergo vir Dei regiam aulam, dum limitem transiliret, fragor (terræmotus scilicet) *exortus totam domum quatiens, omnibus terrorem incussit, nec tamen miseræ feminæ furorem compescuit. Parat deinde insidias moliri, vicinisque monasteriis per nuncios imperat, ut nulli eorum extra monasterium iter pandatur, neque receptacula monachis ejus vel qualibet subsidia tribuantur.*

Cernens autem beatus Columbanus regios animos adversum se permotos, ad eum properat, ut suis monitis miseræ pertinaciæ impetum frangat: erat enim tunc temporis ad Spissiam villam publicam. Quo cum jam Sole occumbente venisset, Regi nunciant virum Dei inibi esse, nec in regiis domibus metari velle. Tunc ait Theodoricus, melius esse virum Dei opportunis subsidiis honorare, quam Dominum ex servorum ejus offensa ad iracundiam provocare. Jubet ergo regio cultu opportuna parari, Deique famulo dirigi. Itaque venerunt, & juxta imperium Regis oblata offerunt. Qui cum vidisset dapes & pocula cultu regio administrata, inquirit quid sibi velint ista. Ajunt illi, sibi a Rege esse directa. Abominatus autem ea, ait: Scriptum est: Munera impiorum reprobat Altissimus. Non enim dignum est, ut famulorum Dei ora cibis eorum polluantur, qui non solum suis, verum etiam aliorum habitaculis famulis Dei aditum denegant. His dictis, vascula omnia in frusta disrupta sunt, vinaque ac sicera solo diffusa, & cætera separatim dispersa. Pavefacti autem ministri, rei gestæ causam Regi nuntiant. Tunc ille pavore perculsus, cum avia diluculo

PAGIUS pluribus narrat Baronius hoc anno ex Jona in Vita S. Columbani, quam Mabillonius Sæculo secundo Benedictino collatam cum diversis Codicibus MSS. correctiorem exhibet. In ea a numero 31. ad 38. narrantur, quæ contigere, dum in exilium duceretur, antequam ad Vesontionensem Urbem perveniret. *Columbanus* feminas, ipsamque *Brunichildem* Reginam ab aditu Luxoviensis Monasterii repellebat; septa enim Cœnobii duas in partes diviserat, quarum exterior Viris excipiendis patebat, interior minime. Regina itaque, quod arceretur ab ingressu Monasterii, cœpit Abbatem sævissimo odio prosequi: *Ea maxime pro causa sepefato Columbano infesta erat, eo quod accessum feminarum a præfato Monasterio propellebat, & sibi, qua Regina erat, idem contradixerat. Qua de re datum fuerat Edictum Regali indignatione roboratum, ut omnes sub institutione Pii Patris Columbani degentes, intra septa Monasterii adeo arctarentur, ut nemini locus daretur extra exeundi*, inquit Auctor Anonymus ætate suppari in Vita sancti Agili Abbatis Resbacensis, in provincia Galliæ, quæ nunc *Brie* appellatur. Quæ Vita recitatur a Mabillonio Sæculo secundo Benedictino. Eandem odii *Brunichildis* in Columbanum causam refert Jonas.

Ce-

lo ad virum Dei properat, precantur de commisso veniam, se impostèrum emendare pollicentur. His placatus promissis, ad monasterium rediit. Sed polliciti vadimonii jura minime servata violantur: exercentur miseriarum incrementa, solitaque à Rege adulteria patrantur.

V. Concitatur Theodoricus Rex adversus Columbanum.

Quo audito, beatus Columbanus litteras ad eum verberibus plenas direxit, comminaturque excommunicationem, si emendare delicta non vellet. Ad haec rursum permota Brunichildis, Regis animum adversus beatum Columbanum excitat, omnique conatu perturbare contendit, orabatque proceres aulicos optimates omnes, ut Regis animum contra virum Dei perturbarent. Episcopos autem sollicitare aggressa est, ut de ejus religione detrahendo, statum regulae, quam suis custodiendam monachis indiderat, macularent. Obtemperantes igitur aulici persuasionibus miserae Reginae, Regis animum contra virum Dei perturbant, cogentes ut accederet, ac religionem probaret. Coactus itaque Rex ad virum Dei Luxovium venit, conquestusque est cum eo, cur a provincialium moribus discederet, & intra septa secretiora omnibus Christianis aditus non pateret. Beatus itaque Columbanus, ut erat audax & animo vigens, talia obiicienti respondit, se consuetudinem non habere ut saecularibus hominibus & a religione alienis famulorum Dei habitationis pandat introitum, sed opportuna aptaque loca ad hoc habere parata, quo omnium hospitum adventus suscipiatur. Ad haec Rex: Si, inquit, largitatis nostrae munera & solaminis supplementum capere cupis, omnibus in locis omnium patebit introitus. Vir Dei respondit: Si quod nunc usque sub regularis disciplinae habenis constrictum fuit, violare conaris: nec tuis muneribus, nec quibuscumque subsidiis me fore a te scias sustentandum. Et si hanc ob causam tu hoc in loco venisti, ut servorum Dei coenobia destruas, & regularem disciplinam macules: scito tuum regnum funditus ruiturum, & cum omni propagine regia demergendum. Quod postea rei probavit eventus. Jam enim temerario conata Rex refectorium ingressus fuerat. His ergo territus dictis, foras celer repedat. Duris post haec viri Dei increpationibus Rex urgetur. Contra quae Theodoricus ait: Martyrii coronam me tibi inferendam speras? Non esse, ait, tantae dementiae se, ut hoc tantum patraret scelus: sed quae sunt potioris consilii agere, & utiliora paraturum: Ut quia ab omnium saecularium moribus desciscat, quâ venerat, ea via repedare studeat. Aulicorum simul consona voce vota prorumpunt, se habere non velle his in locis, qui omnibus non societur. Ad haec beatus Columbanus se dicit de coenobii septis non egressurum, nisi violenter abstrahatur.

VI. Columban. ducitur in exilium.

Discessit ergo Rex, relinquens virum quemdam procerem, nomine Baudolfum. Is enim cum remansisset, virum Dei a monasterio pellit, & penes Vesontionense oppidum perducit ad exulandum, quoadusque regalis sententia de eo quid voluisset, decerneret. At Dominus voluit ostendere, non egressum esse solum Columbanum, sed divinam virtutem illi indissolubili vinculo junctam eum sequi. Nam attende quid accidit: Commorans ergo ibi, audit carcerem plenum esse damnatorum hominum mortis damna expectantium. Ad quem vir Dei properat, ingressusque ostium, nullo obstante, verbum Dei damnatis depromit: spondentque illi, si liberarentur, emendaturos, & de commissa noxa poenitentiam acturos. Beatus itaque Columbanus post haec ministro Domoale, cujus superius fecimus mentionem, imperat, ut manu ferrum quo compedes irretiti erant atque innexi, apprehendat & trahat: quod ille apprehensum trahet, & velut frutex putrefactus per partes comminuitur, egredique carcerem damnatos solutis compedibus jubet. Peracto autem Evangelici cultus officio (pedes enim lavit, linteoque abstersit) imperat deinde ut ecclesiam petant, & commissi sceleris poenitendo ac fletibus abluendo culpas laveut. Properantes ergo illi, ecclesiae fores obseratas reperiunt.

Vinctos liberat Columbanus.

Tri-

PAGIUS VI. Ejus itinerarium.

Columbanus a Regis Theodorici satellitibus ex Urbe Vesontionensi Nannetas perducitur: *Egressus ergo vir Sanctus cum suis vicesimo anno post incolatum eremi illius per Urbem Vesontionum Augustodunum usque ad Cavalonem Castrum pervenit*, inquit Jonas numero 38. Sed loco *Cavalonis*, scribendum esse *Avallonem*, quod est Burgundiae oppidum inter Augustodunum & Autissiodorum, notat Mabillonius ex alia ejusdem Sancti Vita, Anonymi opera compendiose scripta, quibusdam in locis a Jona discrepante. Alter Anonymus Auctor Vitae Sancti Agili ait: *Beatus Columbanus propulsione Theoderici Regis per dolositatem pessimae Brunichildis exagitatus, vicesimo anno, ex quo Monasterium intra vasta eremi instaurare coeperat, vi praefati Regis ab eo amovetur, ac natale solum repetere perurgetur*. Columbanus Luxoviensis Monasterii fundamenta jecit anno DXC. ut suo loco dixi. Quare exilium anno DCIX. eidem irrogatum, quamvis verosimile sit, nonnisi anno DCX. a Gallia egressum esse. Ex Jona enim, qui itinerarium ejus descripsit, discimus eum ex Avallone properasse Autissiodorum, ibique Ragamundo, qui eum ducebat, dixisse: *Memento* inquit, *o Ragamunde, Clotarium, quem nunc spernitis, INTRA TRIENNIUM Dominum habebitis*. Quae verba ante annum DCX. non videntur prolata; cum Clotarius anno tantum DCXIII. totius Galliae Monarchiam obtinuerit. Progressus exin ab Autissiodoro, *ad Nivernis Oppidum* venit, indeque ad *Aurelianensem Urbem*, navigantes ergo per Ligerim *ad Turonensem* perveniunt *Urbem*, ubi Columbanus invitatus a

Leo-

Tribunus igitur militum cum vidisset virtute Dei per beatum Columbanum damnatorum compedes fractos, & vacuum sibi tantummodo relictum ergastulum, insequi calces damnatorum, ac si a somno excitatus, cum militibus cœpit. Illi vero post tergum appropinquare satellites videntes, & fores ecclesiæ obseratas cernentes, gemina vallati angustia, virum Dei compellant, ut eruantur. Ille autem anxio anhelitu sursumcaput attollit, precaturque Dominum, ut sua virtute ereptos e ferro non sinat denuo tradi satellitum nexui. Nec morata auctoris bonitas fores firmis obseratas claustris reserat, atque in angustia positis aditum pandit, pernicique cursu ingrediuntur ecclesiam. Fores autem post damnatorum introitum in oculis militum absque humana manu obserantur, ac si custos usu clavigero pernicitor & reserasset & obserasset. Perveniens ergo beatus Columbanus cum suis, simulque & Tribunus cum militibus, fores obseratas repererunt: Aspasiumque nomine custodem quærunt, ut claves largiatur. Qui cum venisset, clavigeroque usu fores reserare voluisset, ait se numquam diligentius obserata claustra invenisse. Nec quisquam post ausus est damnatis injuriam inferre, quos divina virtus eruerat.

VII. Ista tam grandia atque patentia eo potissimum tempore a servo suo Deus peragi voluit, quo adversariis ejus innotesceret, qualis esset, quem exturbareor & eicerent: ut vel timore concussi Pharaonem saltem imitarentur, qui visis prodigiis, quem a se rejecerat Moysem, iterum atque iterum revocavit. His quidem admonitus qui eum in exilium deducebat, ab eo recedens, dimittit ipsum abire liberum: at Reges non sic; nam audi Jonam: (a) *Cum nullus*, inquit, *contrarius existeret, ipse per mediam urbem cum suis ad monasterium regreditur. Quo audito Brunichildis ac Theodoricus, quod scilicet ab exilio revertisset, atrocioribus iræ aculeis stimulantur, jubentque militum cohortem, ut rursum virum Dei abstrahant, & ad pristinum prorsus exilium revocent. Venientes ergo milites cum Tribuno, peragrant septa monasterii, virumque Dei perquirunt. Residebat autem ille in atrio ecclesiæ, librumque legebat. Ubi cum sæpe venissent, & prope eum transirent, ita ut nonnulli in ejus pedes offenderent, & vestimentis suis eum tangerent, sed obcæcatis luminibus nequaquam eum viderent; erat spectaculum pulcherrimum. Ille autem ovans cernebat quærentes, nec omnino videbatur: illi in medio eorum positum, cum viderentur ab eo, non videbant. Venitque Tribunus, intuitusque per fenestram, virum Dei videt inter ipsos residere & legere: cernensque virtutem Dei, ait: Quid tam intente atria ecclesiæ peragratis, nec omnino reperitis? Nequaquam amplius insaniæ errore cor vestrum decipiatur: non enim vos poteritis eum invenire, quem virtus divina tegit. Redite ab hac intentione, & Regi properemus nunciare, quia eum minime repperistis. Datur autem manifeste intelligi, Tribunum militum non sponte ad parandum viro Dei injuriam venisse, & ideo ad eum videndum lumen meruisse.*

(a) Jon. in Columbano c. 19.

Iterom quæsitus ad exilium Colombanus.

Renunciantibus ergo illis auribus Regis, ille aucto furore miseræ intentionis, Bertharium Comitem ad eum requirendum attentius virorum cum præsidio, simulque & Baudolfum, quem superius miserat, destinavit. Quo cum venissent, beatum Columbanum in ecclesia positum psallentem & orationi deditum cum omni congregatione fratrum reperiunt, sicque virum Dei alloquuntur: Vir Dei, precamur, ut tam regiis, quam etiam nostris præceptis obedias, egressusque pergas eo itinere, quo primum huc advenisti in locis. At ille: Non enim, inquit, reor placere Conditori, semel natali solo ob Christi timorem relicto, denuo repedare. Cumque nullatenus cernerent sibi virum Dei obedire, relictis quibusdam, quibus ferocia animi fortior erat, Bertharius abscessit. Hi vero qui remanserant, virum Dei hortantur, ut illis misereatur, qui ad tale opus patrandum infeliciter fuerant relicti, eorumque periculo consuleret: qui si eum violenter non abstraherent mortis periculum incurrerent. At ille ait, jam sæpius testatum esse, nisi vi abstra-

PAGIUS Leopario illius Urbis Episcopo Theodorici Regis necem, quæ anno DCXIII. contigit, prædixit, uni e convivis dicens: *Si Regis Theodorici junctus es fœderi, hæc auribus ejus infer, & ipsum & suos liberos INTRA TRIENNII esse CIRCULUM delendos, radicitusque stirpem ejus Dominum eradicaturum.* Postea *navali itinere ovans usque ad Nannetis Oppidum venit, & ibi aliquamisper moratus est.*

VII. Dum in ea Urbe versatur, scripsit Epistolam ordine IV. ad *Attalam & Monachos* Congregationis suæ Luxoviensis, qui de ejus violenta expulsione jussu *Theodorici* Regis facta plurimum contristati erant, eosque consolatur, & paterna cohortatione ad patientiam & mutuam concordiam, *Attala* ipsis in Patrem præposito excitat. Deinde ad ipsum *Attalam* conversus, quædam circa Fratrum administrationem documenta proponit: & postea omnes ad perseverantiam in Cruce Christi ferenda hortatur, monens donum tam pretiosum non propriis meritis, sed Dei gratia & misericordia, humili ac devota supplicatione impetranda conquiri. Postremo refert, se se adigi ad repetendum natale solum, & suam erga ipsos sollicitudinem paterno affectu insinuans eorum se devotioni commendat: *Nunc mihi*, inquit, *scribenti nuncius supervenit, narrans mihi navem pa-*

S. Attala Monasterio Luxoviensi ad tempus præficitur.

straberetur, se non discessurum.

VIII. *Illi autem gemino vallati periculo, undique urgente formidine pallium, quo indutus erat, attingunt: alii genibus provoluti, cum lacrymis precantur, ut pro tanti sceleris culpa illis ignosceret, qui non suis desideriis, sed regiis obtemperarent praeceptis. Videns itaque vir Dei, periculum aliorum fore, si sua severitati satisfaceret, cum omnium ejulatu atque mœrore egreditur, deputatis a Rege custodibus, qui quousque ditionis suæ regno pelleretur, non eum relinquerent, sed pariter cum illo ambularent: inter quos primus Ragamundus erat, qui eum universis fratribus velut funus subsequentibus, Nannetes eum usque perduxit. Anxius itaque pater tantorum membrorum dispendio, cælos respicit: Æterne, inquiens, conditor rerum, tu nobis locum præpara opportunum, quo tibi suæ famulentur in sæcula plebes. Consolatur deinde universam simul cohortem, ut spem non perdant, sed omnipotenti Deo immensas laudes rependant. Se hoc non dispendium suum vel suorum pati, sed ob multiplicandas monachorum plebes hanc esse datam occasionem. Et quicumque se sequi velint, promptissimo animo ad sustinendas injurias convenirent; qui vero in supradicto cœnobio remanere voluerint, securi in hoc loco remanerent: cito Dominum de eorum mœrore ultionem daturum.*

Perducitur extra Regnum Theodorici Columbanus.

IX. *Sed cum æquo animo de custodia pastoris segregari nollent, custodes Regis, inquiunt, nequaquam hinc se sequi alios permissuros, nisi eos quos sui ortus terra dederat, vel qui a Brittannicis arvis ipsum secuti fuerant; cæteros qui Gallico orti forent solo, præceptis esse regiis inibi remansuros. At cum egregius pater cerneret vi a se sua membra discerpi, tum suus quam etiam membrorum suorum dolor multiplicabatur, & pro tanti sceleris pondere Dominum omnium consolatorem deprecatur, ut quos a se regia pertinacia segregabat, ipse sua custodia tueretur. Inter quos venerabilis vir, qui post in eodem monasterio pater exstitit, Eustasius discipulus & minister Sancti viri violenter avellitur, intendente super eum Nugetio * avunculo ejus, qui Lingonicæ Ecclesiæ Pontifex erat. Egressus ergo vir sanctus cum suis vigesimo anno post incolatum eremi illius, per urbem Vesontionem Augustodunumque ad Avellonem castrum pervenit,*

Columbanus cogitur recedere a suis.

* Nicetio

X. Porro qui eum avulsus ab aliis secutus est intimus discipulus ipsius Eustasius, ut Lucas Paulum, totum iter illud ad Italiam usque accurate recensuit, scribens itinerarium: a quo Jonas, qui vitam sancti conscripsit, accipiens intexuit Actis ejus, prout ipse eum citans profiteri videtur, relegens loca singula, singulasque personas, apud quas hospitio sus-

Ex Eustasio Jonas cuncta descripsit.

PAGIUS *parari, qua invitus vehar in meam regionem; sed si fugero, nullus vetat custos, nam hoc videntur velle, ut ego fugiam.* Hinc colligit Flamingos in Collectaneis Operum divi Colombani a se publicatis, ex Nanuetensi Civitate hanc Epistolam missam esse, ubi moram trahebat Vir Sanctus, cum *Suffronius* Nannetensis Urbis Episcopus una cum *Teudoaldo* Comite juxta Regis Imperium navem quæri jusserat, qua in Hiberniam ipse cum suis veheretur, ut liquet ex Jona num. 47. Porro in allocutione ad Attalam, cui Monachorum Luxoviensium curam ad tempus commiserat, ait: *Timeo ne & illis propter Pascha sit discordia, ne forte diabolo insidiante, vos alienare velint, si cum eis pacem non teneatis.* Verebatur scilicet Columbanus, ne aliqui ex suis Monachis, abjecta sua, quam memorem tenebat, traditionem aliam sequerentur. Epistolas Divi *Columbani* non viderat Mabillonius, quando Acta Sanctorum Ordinis Sancti Benedicti elucubravit. Ignoratum hactenus fuerat, quis post expulsum Luxovio *Columbanum* huic Monasterio præfuisset usque dum *Eustasius* ejusdem Abbas nominaretur, quod nunc ex ea Epistola didicimus.

VIII. *Moratus ergo ibi paululum, post ad Clotarium Hilperici filium, qui Neustrasiis Francis regnabat, extrema Gallia ad Oceanum posita pergit,* inquit Jonas num. 48. Morante eo penes *Clotarium*, lis oritur inter Theodebertum & Theodoricum, disceptantibus utrisque de Regni terminis. Tunc Columbanus Clotario dixit, *suam intra triennii tempus in Ditionem utrorum Regna venire.* Post hæc coegit *Clotarium* Vir Dei, ut sibi solamen largiretur, ut per *Theodeberti* Regnum, si valeret, ad Italiam, Alpium juga transcedens perveniret. Datis ergo comitibus, qui eum usque ad *Theodebertum* perducerent, itinere arrepto ad Parisios Urbem pervenit, deinde ad Meldense Oppidum, & tandem ad Theodebertum; *Quem cum Theodebertus vidisset, ovans suis sedibus recepit,* inquit Jonas. Tunc annuente eo elegit ad tempus stationem intra Germaniæ terminos, in oppido diruto ad

Columbanus per triennium in Alemannia Evangelium prædicat.

NOTÆ [1] S. ATtalam Luxoviensi Monasterio post discessum S. Columbani ad tempus præfuisse ignoratum est hucusque, & modo etiam non constat. Quanquam enim S. Colombanus in Epistola sua a Pagio hic laudata, Monachos suos Attalæ commendatos habere voluit; eidem tamen Attalæ ibidem optionem dat, an Luxovii residere, aut sequi se maluerit. Siquidem venire ad Magistrum eligit, Waldolenum in præfectura substituit. Notat id Mabillonius verbis ejusdem Epistolæ relatis Annal. Benedict. lib. X. num. 50. Attalam Viro Sancto adhæsisse opinor, cujus pariter exemplum sequuto Waldoleno, ut notat Mabillonius *ibid.* præfectura ad Eustasium devoluta fuit. Profecto sequenti anno 613. regimen Monasterii penes Eustasium fuisse, Pagius *ibid.* num. 6. ex Authore Vitæ S. Walarici animadvertit; & Jonas in Vita S. Eustasii diserte scribit: *Cum venerabilis Columbanus vigesimo anno post incolatum eremi Luxovium reliquisset, in supradicto loco venerabilis Eustasius pater suffectus est.* MANS.

susceptus est sanctus: sicque sicuti veram certamque, ita elegantissimam historiam scripsit; quam si integram legeris, plane disces totum illud iter exilii nihil aliud fuisse, quam longe ductum ejusdem viri Dei triumphum, quo ipsius victoria adversus Reges, & eorum detestanda crudelitas signis atque prodigiis est ubique locorum decantata. Nos autem brevitatis causa ea quæ tunc crebro sunt facta in via miracula referre prætermittimus, hic illa tantummodo reddituri, quæ ipsi cum Clothario Rege primum, inde vero cum Theodoberto pariter Rege Francorum intercesserunt. Sed primum quæ ultima est verba locutus cum Ragamundo misso a Rege Theodorico, ut extra limites regni sanctum virum deduceret, audiamus.

XI.
Prædictiones Columbani de Regno Francorum.

Ait enim Jonas, quod cum Autisiodorum pervenissent, ad eum qui se ducebat conversus Columbanus, hæc dixit: *Memento, o Ragamunde, quod Clotharium, quem nunc spernitis, intra triennium dominum habebitis. At ille: Cur, inquit, talia domine mi ais? Illeque ait: Videbis prorsus quæ dixi, si tunc vitam cum superis feras.* Hoc ipsum vaticinium depromere coactus est Columbanus, dum una cum affine Theodoberti & amico Theodorici in convivio resideret in via apud Turonensem Episcopum Leuparium, qui ipsum visitantem sancti Martini sepulcrum exceperat mensa. Nam de his hec Jonas (a): *Cum ora refectionis eum eo in mensa resideret, interrogatus cur retro ad patriam repedaret; respondit: Canis me Theodoricus a meis fratribus abegit. Tunc unus e convivis, Chrodoaldus nomine, qui amitam Theodoberti Regis in conjugium habebat, Regi tamen Theodorico fidelis erat, huic viro Dei humili voce respondit, esse melius lac po-*

(a) Jon. in vita S. Columbani c. 22.

tare, quam absynthium. Putabat enim ea verba in amaritudine animi & cordis odio ab ipso prolata. Cui vir Dei ait: *Cognosco te Regis Theodorici fœderis jura servare velle. At ille fatetur, se fœdus fidei promissæ, quamdiu valeret, observare. Cui Beatus Columbanus respondens: Si, inquit, Regis Theodorici vinctus es fœdere, amico tuo & domino lætus eris a me legatus directus. Hæc ergo ejus auribus infer: Et ipsum & suos liberos intra triennii circulum esse delendos, radicitusque ejus stirpem Dominum esse eradicaturum. Cur, inquit supradictus vir, famule Dei talia promis? At ille: Non enim queo silere, quæ mihi loquenda Dominus tradit.* Hæc ibi tunc Columbanus.

XII.

Sed quomodo, cum ad Clotharium Regem pervenit, eadem prædixit, ab eodem auctore sic accipe (b). *Post ad Clotharium Chilperici Regis filium, qui in Austrasiis Francis regnabat in extrema Gallia ad Oceanum positis, pergit. Porro Clotarius audierat, quantis qualibusve injuriis virum Dei Brunehildis, ac Theodoricus fatigaverunt. Quem cum vidisset, veluti cæleste numen * recepit, orans que precatur, ut si velit, intra sui regni terminos resideat, seque ei, prout voluerit, famulaturum. At ille nequaquam ait his in locis se consistere velle, vel ob suam peregrinationem augendam, vel illis inimicitiarum occasionem sedandam. Tenuit ergo eum Clotharius quantis potuit penes se diebus: castigatusque ab eo pro quibusdam erroribus, quibus vix ulla regia caret, spondet se Clotharius juxta ejus imperium omnia emendaturum. Erat enim Clotharius solers in amore sapientiæ: inventum ergo optatum munus gratificabatur. Morante igitur eo penes Clotharium, lis oritur inter Theodober-*

(b) Jon. in vita S. Columb. c. 33.

* munus

Quæ Columbanus cum Rege Clothario.

PAGIUS

ad Rhenum nomine *Brigantium*: circa quod oberrans, & mira multa efficit, & Barbaros complures ad Christi fidem reducit. *Columbanus* itaque Ditiones adiit, quas *Theodebertus* Theodorico fratri eis Rhenum nuper ademerat, qua de re legendus Fredegarius in Chronico cap. 37. loquens de gestis anno X. Regni Theodorici. Porro *Brigantium* situm est ad dextram lacus Brigantini ripam, quod lacui nomen imposuit. Jonas num. 51. & seqq. Brigantio vicinas ait esse *nationes Suevorum*, quo nomine Alemannos intelligit. *Suevi* enim, ut testatur Cluverius lib. 3. Antiq. German. cap. 28. in Alemannorum sedes *paulatim ad Danubii fontem, ac porro in Rhætiam ad Brigantinum usque lacum* succedentes, nomen his terris suum intulerunt, quod in hanc usque diem manet. Lacum illum Veteres *Brigantinum* ab Oppido Brigantio, recentiores *Constantiensem* ab Urbe Constantia vocarunt.

IX.

Hanc posteriorem peregrinationis *Columbani* partem longe distinctius descripsit Walfridus in Vita Sancti Galli cap. 4. & seqq. aitque *Columbanum*, accepta a Theodeberto Rege licentia eligendi locum ubicumque voluisset, venisse *ad Lacum Turicinum*, ut ipse vocat, seu ad caput lacus Tigurini, vulgo *Zurich*, ibique cum invenisset homines idola sacrificiis venerantes, illic substitisse, & *Sanctum Gallum* ejus discipulum, fana in quibus dæmoniis sacrificabant, igni succendisse; sed cum arida contumacium corda inaniter irrigarent, perrexisse in Castrum quod *Arbona* vocatur, quæ Urbs sita est ad sinistram ripam lacus Brigantini, tandemque ad ipsum *Brigantium*, ubi Columbanus Beato Gallo injunxit, ut populum ab errore idololatriæ ad cultum Dei exhortatione salutari revocaret. Oratorium in honorem Sanctæ *Aureliæ* constructum reperere, circa quod mansiunculas sibi fecere. Nonnulli conversi sunt ad Dominum, alii propter imaginum comminutionem gravi indignationis rabie turbati recesserunt. *Post hæc permansit ibi Beatus Columbanus cum commilitonibus suis tribus annis*, inquit Walfridus, ab anno scilicet Christi DCX. ad annum præsentem, quo postquam *Theodebertus*

S. Gallus venit ad S. Columbanum.

tum & Theodoricum, disceptantibus utrisque de regni termino. Et utrique ad Clotharium legatos dirigunt, uterque adversus fratrem auxilium postulat. Quod Clotharius beato viro insinuare procurat, consulens, si videretur ejus consilio, se uni consentiendo, contra alium dimicare. Ad quem ille, prophetico repletus spiritu, ait: neutris eum fore pariturum consiliis, in suam autem intra triennii tempus ditionem utrorumque regna venire. Videns autem Clotharius a viro Dei talia sibi prophetico ore dici, neutri parere voluit: sed promissum sibi tempus fideliter expectans, postea potitus est triumpho victoriæ. Hæc ad Clotharium dicta Deus voluit miraculis ibidem recensitis consignari, ne posset de eorum eventu ullatenus dubitari.

XIII. Dignum plane consideratione videtur, quanto suo damno Reges in servos Dei delinquant, & quantum sibi acquirant emolumenti, cum eos amore prosequuntur atque foveant. Exemplo plane id perspicue cernere est in eodem, de quo est sermo, Francorum Rege Theodorico: qui licet peccatis haud levibus esset obnoxius; dum tamen Columbanum Dei servum bene habuit & officiis frequentavit, prospera illi cuncta ac felicia evenerunt, atque in bellis victorias & alia bona plurima est consecutus: simulac vero redarguentem prosequitur odio, persequitur, & extra regnum proiicit: mox ac si a fundamentis revulsus esset lapis, cui regni moles inniteretur, bello exorto civili, nutare cœpit, ac brevi totum penitus collapsum est ipsius regnum, ut audies.

Sed quæ sunt modo anni hujus reliquæ ejusdem sancti res gestæ, prosequamur. Venisse eum post hæc ad Theodoberium Regem, idem Jonas affirmat, qui subdit (a): *Exinde ad Theodobertum Regem venit. Quem cum Theodobertus vidisset, ovans suis sedibus recepit. Jam enim multi fratrum post eum ex Luxovio venerant, quos ille veluti ex hostium præda ereptos suscipiebat.* Porro illis in regionibus ipsum aliquantisper morari ob conversionem proxime positorum Suevorum, divinus Spiritus jussit, cui obtemperans, idololatras ad Christi fidem convertit. Quomodo autem acciderit, audi: Sunt (inquit Jonas) *inibi vicinæ* apud Moguntiam *nationes Suevorum. Ubi cum moraretur, & inter habitatores loci illius progrederetur, reperit eos sacrificium profanum libare velle, vasque magnum, quod vulgo cupam vocant, quod viginti modios amplius nec minus capiebat, cerevisia plenum in medio positum. Ad quod vir Dei accessit, sciscitaturque quid de illo fieri vellent. Ajunt illi, se deo suo Vadono nomine, quem Mercurium (ut alii ajunt) autumant esse, libare velle. Ille autem pestiferum opus audiens, vas insufflat, miroque modo vas cum fragore dissolvitur, & per frusta dividitur. Vas ergo dum rapido cum liquore cerevisiæ prorumpit, manifeste est datum intelligi diabolum in eo vase esse occultatum, qui per profanum liquorem caperet animas sacrificantium. Videntes autem barbari, stupefacti, ajunt magnum virum Dei habere halitum, qui sic posset dissolvere vas ligaminibus munitum. Castigatos itaque Evangelicis dictis, ut ab his segregarentur sacrificiis, domum redire imperat. Multi enim eorum tunc per B. Columbani suasum vel doctrinam ad Christi fidem conversi baptismum sunt consecuti: alios quos jam lavacro ablutos error detinebat profanus, ad cultum Evangelicæ doctrinæ monitis suis, ut bonus pastor, Ecclesiæ finibus reducebat.* In sequentem usque annum illic moratum esse Columbanum, auctor ostendit. Quæ autem antequam recederet, Theodoberto Regi jam adversus fratrem bello certanti suaserit, suo loco dicturi sumus.

Suevi idololatræ ad Christum conversi.

(a) Jon. ibi. c. 26.

Dum

PAGIUS

rus Rex e *Theodorico* Rege fratre profligatus est, tandemque cæsus, occubuit, ut anno sequenti Baronii ordinem sequentes monstrabimus. Tres itaque anni illi incompleti fuere, & hallucinatus est Baronius hoc anno num. XIII. ubi ait, Jonam ostendere *Columbanum* illic annum unum moratum esse.

X. S. Eustasius venit ad S. Columbanum.

Interea cogitatio in mentem Columbani *ruit, ut Venetiorum, qui & Sclavi dicuntur, terminos adiret, cæcasque mentes Evangelicæ luce illustraret*, inquit Jonas cap. 56. qui subdit, cum intellexisset, Angelo ei per visum apparente, non esse gentis illius in promptu fidei profectum, quievisse in loco illo, *donec aditus ad Italiam panderetur*. Ex his liquet ætate Jonæ in agro Venetorum, consedisse Sclavos seu Sclavenos, quos Procopius lib. 4. de Bell.Goth. c. 25. trajecto Danubio temporibus Justiniani Augusti in Illyricum irrupisse testatur. *Columbano* Abbati in toto illo itinere, quod Luxovio Nannetas atque ad ostium Ligeris, & inde cum in Neustriam ad *Clotarium* Regem, tum in Austriam ad *Theodebertum* suscepit, aliqui comites fuere, quorum meminit Jonas, sed non Eustasius, qui quominus Columbanum Luxovio discedentem sequeretur, a ministris *Theodorici* Regis prohibitus est, ut inquit idem Jonas. Secessit itaque *Eustasius* in Austriam, *Columbano* e Neustria, illic advenienti occurrit, itinerisque quod supererat, comitem se dedit *Brigantium* usque, ubi sub ipsius Columbani disciplina vixit, teste Jona, qui loquens de quodam miraculo tempore egellatis a Columbano patrato ait: *Eustasio hoc cognovimus referente, qui eo tempore inter reliquos sub Viri Dei obedientia ibidem tenebatur adnexus*; quod refert *Jonas* antequam sermonem habeat de consilio Columbani mox memorato ad Sclavos se conferendi. Sed jam hoc miraculum, quam illud Columbani consilium, ad annum DCXI.

quo

XIV. S. Desiderios Epis. Viennens. post exilium martyr effectus.

Dum vero anni hujus res gestas sancti Columbani Jonas recenset, ad S. Desiderium Viennensem Episcopum orationem convertens, hæc ait: *Eo itaque in tempore Theodoricus & Brunichildis non solum adversus Columbanum insaniebant, verum etiam & contra sanctissimum Desiderium Viennensis urbis Episcopum adversabantur. Quem primo exilio damnatum, multis injuriis affligere nitebantur, ad postremum vero glorioso martyrio coronarunt. Cujus gesta scripta habentur, quibus & quantis adversitatibus gloriosos apud Dominum meruit habere triumphos.* Hæc de his Jonas obiter, ad Columbanum suum mox stylum convertens. Non tyrannice primum irrupit Rex in Desiderium, sed eum antea in Concilio Cabilonensi per suæ factionis Episcopos damnari præcepit: qui depositus gradu, ejectus est in exilium, atque martyrium consecutus. Eadem de Desiderii Episcopi exilio atque martyrio alii, qui prosecuti sunt res Francorum, testati sunt: sed Acta quæ citat Jonas, nondum vidimus. Hoc ipso namque Redemptoris anno sanctum Desiderium martyrio vita functum, lapidibus obrutum, Sigebertus testa-

PAGIUS

quo ea Cointius num. XIV. consignat, pertinere videntur. Cæterum *Eustasius* nonnisi post Theodeberti Regis cædem *Luxovium* venit, ut anno sequenti ostendemus.

XI. *Exilium S. Desiderii Episc. Vienn.*

Ad num. XIV. Jonas in Vita Sancti Columbani num. 54. postquam narravit exilium hujus Sancti Abbatis, ait: *Eo tempore Theodoricus atque Brunichildis non solum adversus Columbanum insaniebant, verum etiam & contra sanctissimum Desiderium Viennensis Urbis Episcopum adversabantur, quem primum exilio damnatum multis injuriis affligere nitebantur, ad postremum vero glorioso Martyrio coronarunt: cujus gesta scripta habentur, quibus & quantis adversitatibus gloriosum apud Dominum meruit habere triumphum.* Quæ a Jona occasione persecutionis Columbani obiter narrata. In Vita Sancti Desiderii scripta ab Auctore coævo sub Domnolo successore, publicata ab Henschenio ad diem XXIII. Maii dicitur, dum *Desiderii* in exilio positi fama de die in diem crebresceret, *Brunichildem* simulantem se super eum pietate motam fore, jussisse eum ad propriam Sedem redire, *cum jam in exilio constaret eum per annos quatuor detentum fuisse.* Quare exilium illud quadriennale fuit, ut docet etiam Ado Viennensis Episcopus in sua ad Ecclesiam Viennensem Epistola, & in passione Sancti Desiderii. Eam *Desiderii* Vitam ab Anonymo scriptam viderat Jonas; sed cum in ea, nec annus ejus exilii, nec annus ejus passionis memorentur, eo tempore quo Columbanus, Desiderium vexatum fuisse, Jonas putavit. Verum Fredegarius in Chronico cap. 24. annum exilii *Desiderii* duplici characterismo declarat, aitque: *Anno VIII. Regni Theuderici de concubina nascitur ei filius nomine Childebertus: & Synodus Cabilloni colligitur. Desiderium Viennensem Episcopum dejiciunt, instigante Aridio Lugdunensi Episcopo, & Brunichilde, & subrogatus est loco ipsius in Sacerdotale officio Domnulus. Desiderius vero in insulam quandam exilio retruditur. Eo anno Sol obscuratus est.* Idem habet Aimoinus lib. 3. cap. 90. Anno itaque Christi sexcentesimo tertio Synodus illa adversus Sanctum Desiderium celebrata: eo enim *Theodoricus* Burgundiæ Rex annum VIII. Regni inchoavit, & die duodecimo mensis Augusti ingens *Solis eclipsis* facta, idque feria secunda, hora tertia postmeridiana, ut ab Astronomis observatum.

XII. *S. Desiderii Martyrium.*

Post ejus reditum, anno scilicet DCVII. qui ejus exilii quartus est, cum miracula ab eo tunc patrata ad aures Theodorici Regis pervenissent, ab eo petiit, ut ad se dignaretur venire: quoniam plurimum desiderabat ejus colloquio perfrui, & interrogatus Desiderius a Rege, si melios esset conjugium sortiri, quam per carnis miseriam bacchari, illico respondit, melius esse nubere quam uri, & quod propter fornicationem unusquisque suam uxorem habeat. Quæ cum Brunichildi renunciata fuissent, protinus eum præcepit interfici; quod & factum est *in territorio Lugdunensi, juxta flumen, cujus vocabulum est Calarona, X. Kal. Junii.* Ita Anonymus. Mortem Sancti Desiderii Fredegarius, & Aimoinus citati cum anno XII. Theodorici Regis copulant, seu anno Christi sexcentesimo septimo. Joannes a Sancto Albino in Historia Lugdunensi part. 1. sect. 17. dicit vicum, cui nomen est hodie Sancti Desiderii, vulgo *S. Didier*, rigari amne, vernacula incolarum lingua nuncupato, *la Chalaronne*, qui ideo alius non est quam qui memoratur tam ab Anonymo, quam ab Adone. Quoad *Aridium* Lugdunensem Episcopum, Theophylus Raynaudus in Sanctorum Lugdunensium Indiculo pro tuenda fama hujus Præsulis, cujus memoria in Diœcesi Lugdunensi Officio Ecclesiastico recolitur *quarto Idus Augusti*, multa in medium affert contra Fredegarium & Aimoinum; & revera, neque Anonymus, neque Ado in laudata Epistola *Aridii* meminere.

XIII. *S. Aridius Episc. Lugdun. duplicis culpa reus.*

Severtius in Catalogo Episcoporum Lugdunensium tres proponit rationes, quibus *Aridii* Sanctitas propugnari possit. Nempe *quod male deceptus fuerit, quando insidias porrexit sanctissimo Desiderio Viennensi; ut peccatum ejusmodi excusatione dignum videatur; vel quod falsa est ea narratio de ipsius flagitio; vel tandem quod e vestigio ad exitum usque vitæ acerbissimum pœnitentiæ genus in se susceperit, & exegerit ob perpetratum in fratrem crudele spectaculum.* Tertia duabus aliis præferenda videtur. Anonymus enim qui Vitam Sancti Romarici Abbatis Habendensis in literas retulit, quæ extat apud Mabillonium Sæculo secundo Benedictino, num. 3. ait: *Cum Theodericus Rex germanum suum Theodebertum persecutus fuisset, genitore supradicti Viri* (nempe Sancti Romarici) *interfecto, villa eorum fisci ditionibus redacta sunt, ac deinceps Romaricus, quia fidem servaverat, a persequentium nequitia fugatus Mettis petiit. Erat denique tunc temporis in Palatio unus Episcopus nomine Aridius, qui Brunichilda Reginæ sedulo famulabatur alloquio; illiusque supradictus Vir prostratus pedibus supplicat, ut res apud Reginam suo interventu recipere potuisset; illeque ira sauciatus os Viri pede excusso impie verberavit, &c. sed inlucescente die crastino vulgatum est Regem Theodericum mortis sententia percussum fuisse: ac deinceps accitus a Regina vel Episcopo Aridio Romaricus, reddito patrimonio supplicatur, ut saltem per ipsum eidem de* Ur-

ftatur in Chronico, & (ut puto) ex ejus martyrii Actis. Ado ejusdem Viennensis Ecclesiæ Episcopus tradit S. Desiderio subrogatum fuisse Domnolum virum pietate insignem, cujus charitas in redimendis captivis maxime enituerit. Porro Desiderius in numerum sanctorum martyrum cooptatus, in Ecclesia Catholica duplici memoria annua (a) celebratur.

(a) *Martyrol. Rom. 11. Febr & 23. Maii*

☞ Post hæc autem edita, in lucem prodiit (b) epistola Adonis Viennensis Ecclesiæ Episcopi de martyrio S. Desiderii, omni quidem acceptatione dignissima, quam, si cupis plura de eodem sanctissimo Martyre scire, consulere poteris. Extat ipsa quidem tomo sexto Antiquarum lectionum per Canisium collectarum ☜.

(b) *Antiq. lection. t. 6. pag. 445.*

Cum

PAGIUS

Urbe Mettensi fugiendi darentur spatia. Ille diligens inimicos suos, auxilium ipsis, ut tempus potuit, non negavit.

XIV. *S. Aridius criminis pœnitet.*

Commissum illud ab Aridio flagitium anno DCXIII. quo *Theodoricus* Rex e vita migravit. Sed utramque culpam severioribus pœnis expiandi tempus *Aridius* habuit, cum ante annum DCXXIV. quo, ut testatur Flodoardus lib. 2. Hist. cap. 5. *Theodericus* Episcopus Lugdunensis Concilio Rhemensi interfuit, nullus alius eidem Ecclesiæ præfuisse reperiatur. Verum quidem est, Severtium laudatum asserere hæc in antiquo Bellijocensia Ecclesiæ Collegialis Martyrologio MS. legi IV. Idus Augustas: *Lugduni Sancti Arigii Episcopi & Confessoris, qui rexit Ecclesiam annis octo, mensibus sex*; quod & Theophylus Raynaudus affirmat etiam haberi in Martyrologio Lugdunensi eodem die. Arigius autem, ut ex mox dictis liquet, anno DCIII. jam Lugdunensem Ecclesiam regebat. Verum hujusmodi Martyrologia longe post annum Christi millesimum exarata, & tam brevia Pontificatus ex conjectura ab aliquo imperito attributa Sancto *Aridio*; præterquam quod veteribus Martyrologiis similes annotationes nulla veritate nixas non raro adjectas fuisse, multis exemplis constat.

XV. *Utraque culpa ejus perperam inter fabulas connumerata.*

Cointius anno DCVII. & Mabillonius in Notis ad Vitam Sancti Romarici qui secundam vitam *Arigii* Sanctitatis defendendæ elegere, respondent hæc falso impingi *Aridio*, & huic fabellæ refragari rationem temporum, cum is tantum sederit annis octo ac sex mensibus. Verum jam ostendimus, *Aridii* Pontificatum longe diuturniorem fuisse; Auctorem vero Anonymum, qui Vitam Sancti *Romarici* scripsit, antiquum esse ac gravem, & scripsisse etiam Vitas S. *Amati* ac Sancti *Adelphi* Abbatum Habendensium ostendit ipsemet Mabillonius in observationibus præviis ad Vitam Sancti *Amati*. Ætate enim suam indicat in Vita Amati num. V. dum hujus Cellam & trabem miraculo auctam se vidisse testatur: In Vita *S. Romarici* se ejus discipulis æqualem vixisse num. IX. & ult. prodit, ac demum *Adelphi* Acta post tres annos ab ejus morte, quæ contigit anno DCLXX. a se scripta innuit num. II. Neque aliquid in tribus illis Vitis legitur quod in falsitatis suspicionem vocetur. Sicut itaque Sanctitati *Romarici* non officit quod aliquot post hunc annos *Agrestii* seu *Agresteni* schismatici suasionibus seductus fuerit, ut refert Jonas in Vita Sancti Eustasii Abbatis Luxoviensis, quia resipuit; ita nec duplex culpa ab *Aridio* commissa quia pœnitentia purgata, hujus Sanctitati obstat. Et quemadmodum culpa *Romarici* in dubium revocari non debet, licet ab Auctore Anonymo ejus Vitæ Scriptore prætermissa fuerit; pari eademque ratione nec culpa Aridii inter fabulas numeranda, quia Anonymus & Ado, qui Martyrium Sancti *Desiderii* narrarunt; ne verbum quidem de Aridio habent. Ex quibus & patet quam infirmum sit argumentum negativum.

XVI. *Moritur Gundemarus Hispaniarum Rex.*

Isidorus in Chronico juxta editionem Labbei Tomo I. novæ Bibliothecæ scribit, *Gundemarum* Hispaniarum Regem Era DCL. cum duobus annis regnasset, obiisse, quod & in editione Grotii etiam legitur. Vulsa in Chronico ei attribuit annum I. menses X. dies XIII. ideoque Isidorus numero rotundo locutus est, & *Gundemarus* præsenti anno e vivis abiit. Ei successit *Sisebutus*, cujus exordium Baronius perperam in annum præcedentem refert, ut anno DCXIV. num. XL. demonstrabimus.

JESU CHRISTI ANNUS 613.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 7.	HERACLII IMP. ANNUS 4.

I. CUm Christi Redemptoris annus ageretur sexcentesimus decimustertius, Indictionis primæ, rursum consueta Persarum irruptione afflictatum est Orientis Imperium: de quo ista in Græcorum Annalibus (a): *Anno Imperii Heraclii quarto ceperunt Persæ Damascum, & captivum duxerunt populum multum: Heraclius autem Imperator, legatis ad Cosrhoen missis, rogavit eum, ut parceret hominum sanguinem immisericorditer fundendi, & definiret tributa, & acciperet pacta. Qui legatos inefficaces dimisit, nulla eis reddita ratione, sperans comprehendere Romanum modis omnibus principatum.* Hæc de rebus bellicis ex Theophane. Ex quo autem Damasci hic facta est mentio, quid in ejus territorio contigerit, ubi per Sarracenos ante aliquot annos incursio facta est, hic describendum putamus, quod certus annus, quo id acciderit, non ponatur. Porro ejusmodi ingens miraculum scriptum fuit per S. Anastasium Sinaitam, de quo plura superius; postea autem in oratione de imaginibus tertia a Joanne Damasceno recitatum ejus verbis in hunc modum:

(a) *Miscel. l. 18. an. 4. Heraclii.*

Damascus a Persis capta.

II. *Quatuor passuum millibus a Damasco distat locus, qui Carsatas dicitur, quo in loco sancti Theodori templum est. In hoc templum ingressi Sarraceni, omnibus illud sordibus & immunditiis ex feminarum & puerorum atque animalium rationis expertium commixtione fudaverunt. Quadam igitur die cum plures ipsorum considerent, & colloquerentur, unus eorum sagittam in sancti Theodori intorsit imaginem, & dexterum ipsius humerum vulneravit: statimque sanguis defluxit, & ad extremam usque imaginis partem decidit, omnibus id quod factum fuerat, sagittamque in humero sancti defixum, & sanguinem emanantem contuentibus. Quo tamen admirabili signo perspecto, non resipuerunt, nec eum qui sagittam conjecerat pœnituit, nec quisquam eorum commotus est, non recesserunt e templo, nec illud commaculare destiterunt. Attamen extremo sunt affecti supplicio. Cum enim viginti essent eorum familiæ qui in templo commorabantur, intra paucos dies acerbo omnes morbo deleti sunt, cum eo in loco nemo ipsorum diebus illis interierit, exceptis iis qui in templo fuerant* com-

In sacrilegos divina vindicta.

PAGIUS SÆC. VII Olymp. 348. Anno Eræ Hispan. DCLI. A. C. 613.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6106.

☉ 6. G. ☽ 6. P. 15. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 613.

BONIFACII IV. PAPÆ 6.

HERACLII IMP. 4.

I. Heraclius Junior Constantinus.

IS annus hac formula notatus: *III. post Consulatum Heraclii Aug. II.* ut habes Auctor Chronici Alexandrini, qui subdit: *Hoc anno mense Audynæo, Romanis XXII. Januarii feria secunda filius Heraclius Junior, Constantinus, Imperator, a patre suo Heraclio in Palatio inauguratus est, & vecta ascendit Circum, ibique coronatus a Senatu Imperator est adoratus, & a factionibus faustis acclamationibus consalutatus. Itaque cum patre suo egressus est ad Magnam Ecclesiam, a Philaretogestatus, a XXII. Januarii imperatum est, uti scriberetur post illa solemnia (IN NOMINE) Imperii religiosissimorum nostrorum Principum, & maximorum beneficiorum auctorum Flavii Heraclii piissimi anno III.* post Consulatum ejusdem anno II. *& Flavii Heraclii Junioris, Constantini, a Deo custoditi filii ejus anno primo semper Augustorum, Imperatorum.* Hæc itaque coronatio hoc, anno quo feria secunda incidit in diem XXII. Januarii, peracta falliturque Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCIV. Kal. Septemb. superioris Christi anni inchoato, qui ait: *Decembris die XXV. prima Indict. Heraclius Heraclii filius, novus Constantinus, a Sergio Patriarcha Imperii collega coronatus est.* Quem Theophanis errorem manifestissimum facit dies XXII. Januarii, quo omnes Heraclii Junioris anni ab auctore Chronici Alexandrini inchoantur.

II. Ad num. I. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCV. Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoato, narrat, Persas, capta *Damasco*, innumeros captivos secum abduxisse, *Heraclium* Chosroem eorum Regem per Legatos frustra ad pacem sollicitasse, & *Martinam* sibi conjugio copulasse. Sed Legatio illa anno DCXV. obita, ut ibidem demonstrabimus; bellum vero ad annum sequentem pertinere videtur, expeditionibus bellicis verno tempore inchoari solitis. Nicephorus in Chronico pag. 10. hæc de eo matrimonio habet: *Heraclius facinus ingens contra jus omne ac Romanorum leges aggressus, Mariæ sororis filiam Martinam sibi matrimonio conjunxit, Martino patre natam, cui Maria ante Eutropium nupserat. Ex hac liberis duobus susceptis, alteri Flavio, alteri Theodosio nomen imposuit. Sed tum nefandum scelus Divina justitia persequitur; horum enim liberorum seniori collum ita dissolutum est, ut alio torqueri non posset, junior erepto audiendi sensu penitus obsurduit. At turpes illas & inhonestas nuptias Prasina potissimum factio per Circenses ludos agitabat, approbantibus contra & faventibus aliis. Sergius porro Constantinopolitanus Patriarcha, literis suis vehementius instabat, ut illam cum muliere societatem abjiceret. Adhac Imperator ita respondit: Recte tu quidem omnino dicis; quod enim & Patriarcham & amicum decet, quoddam veluti debitum reddidisti. Sed nostri erit arbitrii facere ipsis præstare quod jubes. Per idem tempus Ecclesiarum thesauri distracti sunt, & tributi nomine in barbaros divisi.*

Heraclius Martinam ducit, & Legatos ad Chosroem mittit.

Ad

commorati. Hac igitur imago sagitta percussa adhuc superest, sagittaque vulnus habet & vestigia sanguinis. Multi autem eorum qui rem viderunt, & eo tempore fuerunt, quo res hac admiranda contigit, adhuc vivunt: & ego ejus imaginem vidi, & quod vidi monumentis mandavi. Hactenus de his Damascenus ex Anastasio Sinaita; quæ incerto nobis anno facta, hic (ut dictum est) Damasci cladis a barbaris illatæ occasione certo anno voluimus consignata posuisse.

III. Heraclii incestuosum conjugium.

Quo item anno Heraclius, defuncta jam antea uxore, incestuosas nuptias contrahens, neptem suam) quod nefarii est existimatum exempli) in matrimonium duxit: de quo hæc ex Theophane in Annalibus Græcorum: *Heraclius eodem anno duxit incestu Martinam neptem suam uxorem, & pronunciavit eam Augustum coronatam a Sergio Patriarcha.* Hæc ibi. Porro detestandum id habitum est facinus, nec a Deo sine vindicta dimissum. Zonaras enim, ubi de Heraclii obitu agit, nec non Cedrenus, & alii, eum turpia passum tradunt atque nefanda, quæ referunt: quibus quisque intelligere potuisset, Deo maxime displicuisse ejuscemodi nuptias, quantumlibet Patriarchæ consensione suffultas, quas adeo monstruosa vindicta fuerit prosecutus.

IV. S. Theodori Siceotæ obitus.

Hoc eodem anno, quo absolvitur tertius Imperii Heraclii, & quartus inchoatur migrat ex hac vita ad Deum celeberrimus ille S. Theodorus Siceota ex Episcopo Archimandrita, de quo plura sæpeque superius dicta sunt. Eleusius ejus discipulus, qui res ab eo gestas scriptis mandavit, hæc de tempore obitus in fine habet (a): *Decessit e vita sanctissimus & beatissimus ac fidelissimus Christi servus Theodorus tertio Imperii anno pietatis & Christi studiosissimi Imperatoris Heraclii, quo quidem anno filius ejus Deo carissimus creatus fuit Cæsar, Indictione prima, die vigesimasecunda mensis Aprilis. Cujus precibus utinam ad Christi Dei nostri tribunal misericordiam consequamur, &c.* Hæc auctor, qui eamdem de rebus gestis viri sanctissimi scriptionem ejusmodi testificatione consignatam reliquit, ad finem ejus hæc habens, de quibus & superius mentio facta est: *Hæc ego Eleusius, qui & Georgius a S. Theodoro vocatus sum, omnia Deo adjuvante conscripsi. Neque vero miraculorum ipsius expers fui, sed ea maxime omnium expertus sum. Cum enim parentes mei ex oppido Adigermaro oriundi diu simul vixissent, nec ullos possent liberos suscipere, ad sanctum virum accesserunt; cumque zonas, quibus ille benedixerat, accepissent, ego conceptus sum, & in lucem editus, & infans ipsi oblatus: qui & in ejus sancto monasterio enutritus, a religiosissimo præfecto litteras didici. Cumque parentes mei filium alterum, S. Theodori precibus suscepissent, ejus illi nomen imposuerunt. Duodecim igitur annorum spatio, quo apud illum vixi, multorum miraculorum, quæ ab ipso facta sunt, inspector fui: quæ autem ab illo superioribus temporibus gesta fuerant, ea vel a ministris ejus qui spectatores extiterant, vel ab iisdem qui curati sunt, accepi: quamquam & multa me oblitum esse confiteor, & nonnulla propter imbecillitatem meam prætermisisse. Pauca igitur e plurimis attigi, &c.* Porro S. Theodori memoria in benedictione est tam apud Græcos, quam Latinos, eque anniversaria die celebrantes natalem ipsius, quo ex hac vita discessit (ut dictum est) vigesimasecunda mensis Aprilis.

(a) Apud Sur. die 22. April.

V.

Hic idem est annus, quo Theodobertus Francorum Rex victus a Theodorico fratre, initiari clericatu coactus, tandem occiditur: quod supplicium antevertisset omnino si S. Columbani consiliis paruisset. At quomodo sa hæc habuerint, accipe ex eodem, de quo superiori anno, auctore Jona (b): *Interea,* inquit, in-

(b) Jonas in vita S. Columb. c. 27.

PAGIUS III. *Obitus S. Theodori Siceotæ.*

Ad num. IV. Eleusius, seu Georgius in Vita S. Theodori Siceotæ dicit, hunc Sanctum e vita decessisse, *tertio Imperii anno pietatis & Christi studiosissimi Imperatoris Heraclii, quo quidem anno filius ejus Deo charissimus Constantinus creatus fuit Cæsar, Indictione prima, die XXII. mensis Aprilis.* Quæ verba Baronius recitat hoc anno, qui tamen superiori Constantini inaugurationem alligarat. Theodori Vitam exhibet Henschenius ad diem XXII. Aprilis notatque ejus nomen inscriptum esse diei XXII. Aprilis Menologio Basilii Imp. ubi appellatur *Thaumaturgus*, ob *innumera ab eo edita miracula*, & Constantinopoli celebratam olim festivam ejus solemnitatem in æde magni Martyris Georgii, quam ædificarat. Ex his vides tres opiniones fuisse de die inaugurationis Constantini, & Cæsaris nomine Augustos aliquando designari, quod multa exempla tam ex Auctoribus Græcis quam Latinis petita demonstrant.

IV. *Theodebertus Austrasiæ Rex a Theodorico fratre vincitur, occiditurque.*

Ad num. V. & seq. Novissimum inter *Theodebertum*, *Theodoricum & Clotarium* Francorum Reges bellum anno XVII. Regni Theoderici gestum est, Fredegario cap. 38. & Aimoino lib. 3. cap. 98. testibus, ideoque anno Christi sexcentesimo duodecimo. Ex Jona in Vita Sancti Colombani cap. 27. & Fredegario laudatis discimus, *Theodebertum* Austrasiorum Regem bis acie fusum fuisse, semel prope *Tullum*, quod Oppidum abest a Castro Nasio aliquot millibus passuum. Magna ibi utrimque cæde facta, fusus tandem fugatusque *Theodebertus*, qui reparatis viribus, ferox Theodorico apud *Tolbiacum* postea occurrit, atque iterum prælium commisit. Ferunt a Francis cæterisque gentibus nunquam tam acriter fortiterque esse pugnatum. Sed victus iterum *Theodebertus* fugit, & cum eo exercitus ejus. Illum Colonia cum reliquiis copiarum excepit. Persecutus est eum Theodoricus, *& suorum proditione captum ad aviam Brunechildem*

inter Theodoricum Theodobertumque lis firmatur, ac quisque adversus fratrem usque ad internecionem deſævit, utriſque gentium robore ſuperbientibus. Inter hæc vir Dei Columbanus ad Theodobertum accedit, eique ſuadet ut cœptæ arrogantiæ ſupercilium deponat, ſeque clericum faciat, & in Eccleſia poſitus ſacræ ſubderetur religioni, ne ſimul cum damno præſentis regni æternæ pateretur vitæ diſpendia. Quod dictum & Regi & omnibus circumſtantibus riſum excitat, aientes ſe numquam audiſſe Merovagum in regno ſublimatum voluntarie clericum fuiſſe. Deteſtantibus ergo omnibus, B. Columbanus ait: Si voluntarius nullatenus clericatus honorem ſumit, in brevi invitus clericus exiſtet. His ergo dictis vir Dei ad cellulam remeat; moxque prophetici dicti eventum res non diu dilata affirmat. Nec mora, Theodoricus Theodobertum ad bellum provocat, & prope Tullum devictum fugat, poſtque collecto exercitus robore perſequitur. Simili modo gentium multarum Theodobertus robore vallatus ad Tulbiacenſe caſtrum pugnaturus occurrit. Ibi prælio inito, innumeræ gentium phalanges ex utroque exercitu perierunt, & victus tandem Theodobertus fugit.

Vaticinium Columbani de Theodoberto Rege.

VI. *Eo igitur tempore vir Dei in eremo morabatur, contentus tantum unius miniſtri Chagnoaldi famulatu. Ea hora ergo qua apud Tulbiacum commiſſum eſt bellum, ſupra quercus putrefactum truncum vir librum legens reſidebat: quem ſubitus ſopor oppreſſit, & quid inter duos Reges ageretur vidit. Moxque excitatus, miniſtrum vocat, cruentumque Regum pugnam indicat, ac multum humanum ſanguinem fuſum ſuſpirat. Cui temerario conatu miniſter ait: Pater mi, Theodoberto tuis precibus præbe ſuffragium, ut communem debelles hoſtem Theodoricum. Ad hæc B. Columbanus ait: Stultum ac religioni alienam conſilium adminiſtras: non enim Dominus ita voluit, qui nos pro inimicis noſtris orare præcepit. Inquiſivit ergo poſt miniſter temporis diem & horam, reperitque ita fuiſſe, ſicut viro Dei fuerat revelatum. Perſecutus eſt ergo Theodobertum Theodoricus, & ſuorum proditione captum ad aviam Brunichildem direxit. Quem cum avia recepiſſet, quia Theodorici partibus Brunichildis favens erat, furens Theodobertum fieri clericum rogavit, et non poſt multos dies impie nimis poſt clericatum perimi juſſit.* Hæc de exitu Theodoberti Jonas ſui temporis ſcriptor. At recentiores qui proſecuti ſunt res Francorum, de Theodoberti clericatu nihil: addunt vero, Brunichildem ſæviiſſe in filios Theodoberti, eos omnes neci tradentem. Sed de clericatu Regis præſtat audire eos qui tunc præſentes hic fuere. Sic igitur periit Theodobertus anno regni ſui decimoſeptimo, cum & ipſe eo anno conjugem occidiſſet. Cum vero Theodoricus ad annum decimumoctavum ſui regni perveniſſe tradatur, ſequenti anno de ejus obitu acturi ſumus.

Theodobertus Rex occiditur.

VII. At de Columbano horum omnium propheta divinitus inſpirato narrationem repetamus. Quidnam autem in mente habuerit, ſi Deus annuiſſet, modo dicendum: *Interea* (inquit Jonas *a*) *cogitatio in mentem ruit, ut Veneticorum, qui & Sclavi dicuntur* (ſive potius Sclavorum, qui in Venetiæ provinciæ partibus degerent) *terminos adiret, cæcaſque mentes Evangelica luce illuſtraret, ac ab origine per devia aberrantibus veritatis viam panderet. Cumque hoc votis patrandum* Q *ineſ-*

(a) Joan. in vita S. Columbani c. 26. in fin.

PAGIUS *dem direxit, quem cum avia recepiſſet, quia Theodorici partibus Brunechildis favens erat, furens Theodobertum fieri Clericum rogavit. At non poſt multos dies, impie nimis poſt Clericatum perimi juſſit,* inquit Jonas. Fredegarius, qui Jonam legerat, Clericatum Theodeberti reticuit, aitque, *menſe Madio* exercitum adunatum eſſe, ac paulo poſt in Tullenſi agro pugnatum; ideoque exeunte vere hoc bellum geſtum. Duo filii *Theodeberto* fuere ex duabus uxoribus ex *Belichilde* Clotarius, ex *Theudechilde Meroveus*, quos *Theodoricus* patruus aut Brunechildis necari juſſere. *Meroveum* eliſo ad petram cerebro peremptum tradunt omnes, eumque in albis tunc poſitum obſervant Auctor Appendicis ad Marii Chronicon & Aimoinus. Fredegarius tamen cap. 42. *Clotarii* tantum meminit. Natus erat *Theodebertus* anno XI. Childeberti patris, ut prodit Turonenſis lib. 8. capp. 37. & 38. quare vixit annos viginti ſex, regnavitque annos XVII. Anno Regni ſui XV. Chriſti nempe DCX. ut habet Fredegarius capit. 37. *Belichildem* priorem uxorem interfecerat.

V. Ad num. VII. & ſeq. Sanctus Columbanus anno DCXI. conſilium de Evangelio *Sclavis* prædicando iniit, ut anno ſuperiori diximus, annoque DCXII. cum vidiſſet devictum a *Theodorico* Theodebertum, a quo plurimum diligebatur, relicta Germania, ubi fere triennio commoratus eſt, Italiam ingreditur, ubi ab Agilulpho Longobardorum Rege honorifice receptus eſt, inquit Jonas in ejus Vita, ibique *Cœnobium quod Bobium appellatur in Alpibus Cottiis ædificavit, quod quadraginta millibus ab Urbe diſtat Ticinenſi*, inquit Paulus Diaconus lib. 4. de geſtis Langobard. cap. 15. Petrus Maria Campi Tomo I. Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ Placentinæ, in cujus Diœceſi Bobium eſt, [s] refert lib. 6. fol. 168. Diploma Agilulphi Regis, quo Co-

S. Columbanus relicta Germania Italiam petit.

NOTÆ [s] IN *cujus Diœceſi* (Placentinæ) *Bobium eſt*. Erat olim; nunc in Epiſcopalem Urbem erectum Januenſi Metropolitæ ſubmittitur. MANSI

insisset Angelus Domini per visum apparuit, parvoque ambitu, velut paginali solent stylo orbis describere circulum, mundi compagem monstravit: Cernis, inquiens, quod maneat totus orbis desertus? perge dextra lævaque qua eligis, ut laboris tui fructus comedas. Intellexit ergo ille, non esse gentis illius in promptu fidei profectus: quievitque in loco, donec aditus ad Italiam viam pandat. Et post alia nuper recensita, subdit ista (*a*):

(*a*) *Jon. ibid. c. 29.*

VIII. Columbanus in Italiam venit.

Beatus ergo Columbanus cum vidisset (ut superius diximus) devictum a Theoderico Theodobertum, relicta Gallia, atque Germania, Italiam ingreditur: ubi ab Agilulpho Longobardorum Rege honorifice receptus est: qui largitu optione, ut intra Italiam quocumque in loca voluisset, habitaret, Dei consultu actum est, dum ille penes Mediolanum urbem moraretur, ut hæresis eorum fraudes, id est Arianæ perfidiæ, Scripturarum cautero discerpere ac dissecare vellet, contra quos etiam libellum florentis scientiæ edidit. Longobardi namque magna ex parte ejusmodi tenebantur morbo oppressi, quos curare propensiori studio Columbanus laboravit. Pergit Jonas dicere de monasterio ab eodem ædificato in loco Bobium appellato.

IX.

Porro eum qui comitatus est sanctum virum in Galliis, Eustasium, Luxovium ad monasterium primum redire jussum, ex eodem auctore colligitur, & eo qui res gestas sancti Vualerici Abbatis conscripsit, ejusdem temporis scriptore, qui & testatur a sancto Columbano relictum, præfectum monasterii Luxoviensis eumdem Vualericum discipulum suum, eximiæ sanctitatis virum & in miraculorum editione præstantem, qui una cum Eustasio vindicaverunt monasterium Luxoviense e manibus laicorum, qui postquam sanctus Columbanus recessit, diripere ejus bona non sunt veriti. Porro ab eodem Vualerico propagatum est monasticum institutum in Galliis, ædificante ipso aliud monasterium, adjuvante Clothario Rege Francorum, apud Ambianum. Extant (*b*) ejus res gestæ fideliter scriptæ

(*b*) *Habentur Sur. die 1. Apr.*

PAGIUS

Columbano vel ejus sociis donat Basilicam S. Petri Bobii sitam, & una per milliaria quatuor in circuitu omnem vicinam ditionem: cujus Monasterii ipse primus Abbas extitit, ac post eum SS. Attala, Bertolfus, & Weodelbertus. Neque enim ante annum DCXII. *Columbanus* in Italiam venit; cum ante eum annum *Theodeberti* mors non contigerit. Walfridus in Vita S. Galli cap. 8. & seq. refert nonnullos Civium Brigantii propter idolorum suorum abolitionem, contra *Columbanum* & socios odio concitasse, & *Gunzonem* Ducem, apud quem illos accusavere, quod illorum causa venatio publica turbaretur, famulos Dei de eo loco discedere jussisse. Sancti igitur Viri *consilio communi Italiam petere decreverunt*: sed cum proficiscendi tempus instaret, B. Gallum repentina febris invasit. Post discessum Magistri & sociorum *Gallus* sanitati restitutus Cellam condidit in sylva speciosa inter duos fluviolos posita, ut sequentibus capp. narrat Walfridus. Post aliquot annos non longe ab Angia insula condidit Monasterium etiamnum celeberrimum, Sancti *Galli* Oppido nobilitatum, ad lacum *Acronium* in finibus Helvetiorum & Vindelicorum: cujus Monasterii Abbas inter Imperii Principes locum nunc obtinet.

VI. S. Eustasius fit Abbas Luxoviensis.

Ad num. IX. S. *Eustasius*, qui in Alemannia socius laborum *Columbani* fuit, cum in Italiam proficiscentem videtur secutus: neque enim verosimile est, Luxovium cujus Abbas destinatus erat, venisse ante mortem *Theoderici*, a quo Columbanus in exilium pulsus fuerat. Auctor Anonymus Vitæ Sancti Walarici, Abbatis Leuconaensis primi cap. 9. ait Walaricum, cum adhuc Monachus esset, Luxovium venisse & ibi aliquanto tempore habitasse: *In præfato vero*, inquit, *Luxovio post discessum Beati Viri* (nempe Columbani) *nonnulli pastores ad manendum ibidem convenerant, & B. VValaricus de quadam cellula egrediens, juxta Domini virtutem, expulsis sæcularibus cupit ipsum sanctum locum destruere. Inter hæc Beatus Austasius)* (idest Eustasius) *a B. Columbano fuerat destinatus ad hoc ipsum Cœnobium regendum, cum adhuc quadam ex parte fines ipsius Monasterii quidam utique sæculares possiderent. Cum autem de ipsis sæcularibus dejiciendis calumnia & lis insurgere conaretur, tunc B. Austasius cum esset & ipse nobilitate generis & moribus decoratus, una cum famulo Dei VValarico, sic illos suasoriis & suis mellifluis eloquiis, auxiliante Domino, de prædictis finibus Monasterii promoverunt, ut de ipsorum sæcularium controversia nullum inter eos scandalum exurgeret.* Ubi tamen nullus sermo est de *Sancto Attala*, quem *Columbanus* Luxovium relinquens eidem præposuerat. Quære incertum, an *Attala* in Luxoviensi Monasterio usque ad *VValarici* adventum remanserit; an vero ab eo per eos sæculares ejectus fuerit [1]. Sed quidquid de hac re sit, non videtur *Eustasius* ante præsentem annum, quo *Clotarium* universam Francorum Monarchiam obtinuisse anno sequenti ostendemus, suæ Præfecturæ seu Abbatiæ Luxoviensis possessionem iniisse.

VII. Floret S. VValaricus primus Abbas Monasterii de suo nomine appellati.

VValaricus autem in patria apud Arvernos primum vitam monasticam egit, tum prope Urbem Antissiodorensem, ac dein in Luxoviensi Cœnobio sub Sancto Columbano. Cum in Neustriam venisset *Clotarius* totius Franciæ tunc Monarcha locum ei secretum & remotioris vitæ, & habitatui Monachorum satis aptum, qui *Leuconaus* dicebatur, concessit, obi *VValaricus* cellulæ se in inclusit. Est *Leuconaus* locus Diœceseos Ambianensis, nunc Monasterio & Oppido Sancti Walarici dictis illustratus, & a Congregationis Sancti Mauri Benedictinis inhabitatus. Regnante *Clotario* II. e vivis excessit, aliquot ante annos quam moreretur Sanctus *Attala*, quem die X. Martii anni DCXXVIII. ad De-

NOTÆ [1] Attalam Luxoviensi Monasterio nunquam præfuisse anno superiori in Nota ad num. 7. probavimus. MANSI

ptæ in omnibus consentientes veritati, quibus & traditur a Jona Abbate conscriptam esse vitam S. Columbani; quod & affirmat Sigebertus de viris illustribus.

X. Edilberthi Angl. Regis obitus.

Accidit præterea, ut hoc anno primus Rex Anglorum Christianus Edilbertus ex hac vita transiret; de quo ista Beda (a): *Anno ab incarnatione Dominica sexcentesimo decimotertio (qui est annus vigesimusprimus ex quo Augustinus Episcopus cum sociis ad prædicandum genti Anglorum missus est) Edilberthus Rex Centuariorum post regnum temporale, quod quinquaginta & sex annis gloriosissime tenuerat, æterna cælestis regni gaudia subiit: qui tertius quidem in Regibus gentis Anglorum cunctis Australibus eorum provinciis, quæ Humbro fluvio & contiguis ei terminis sequestrantur a Borealibus, imperavit; sed primus omnium cæli regna conscendit.* Et inferius: *Defunctus vero est Rex Edilbertus die vigesimaquarta mensis Februarii post viginti & unum annos acceptæ fidei, atque in porticu sancti Martini intra ecclesiam beatorum Apostolorum Petri & Pauli sepultus, ubi & Bertha Regina conjux condita est.* ☞ At licet hunc annum Redemptoris consignet Beda obitus Edilberthi Regis; tamen in ejusdem Bedæ epitome annus obitus ipsius Regis ponitur sexcentesimus decimus sextus. Rursus vero, cum idem (ut vidisti) iterato affirmet, vigesimo primo anno, ex quo Fidem Christianam accepisset, esse mortuum: si numeres ab anno quingentesimo nonagesimo septimo, quo Fidem Christianam ipsum recepisse, idem ipse testatur in epitome, & liquet ex ipsius historiæ libro primo, capite vigesimo tertio & sequenti, de quo dubitandi nullus est locus, cum id pateat ex S. Gregorii Papæ litteris tunc datis; plane dicendum erit, ipsum Regem defunctum esse anno Redemptoris sexcentesimo decimo octavo ☜. De quo pergit Beda: *Qui inter cætera bona, quæ genti suæ consulendo conferebat, etiam decreta illi judiciorum juxta exempla Romanorum cum consilio sapientium constituit: quæ conscripta Anglorum sermone hactenus habentur & observantur ab ea. In quibus primitus posuit, qualiter id emendare deberet, qui aliquid rerum vel Ecclesiæ, vel Episcopi, vel reliquorum ordinum furto auferret: volens scilicet tuitionem eis, quos & quorum doctrinam susceperat, præstare.* Video quod fundamentum posuit, dum ad stabiliendum perpetuo regnum animum semel addixit? Subdit vero Beda de persecutione facta sub ejusdem Regis successore:

(a) Beda hist. Angl. l. 2. c. 3.

XI. Eccl. Anglicana persecutionem patitur.

At vero post mortem Edilberti, cum filius ejus Eadualdus regni gubernacula suscepisset, magno tenellis adhuc ibi Ecclesiæ crementis detrimento fuit. Siquidem non solum Christi fidem recipere noluerat, sed & fornicatione pollutus est tali, qualem nec inter gentes auditam Apostolus testatur, ita ut uxorem patris haberet. Quo utroque scelere occasionem dedit ad priorem vomitum revertendi, iis

PAGIUS. Deum migrasse, infra videbimus. Neque enim in *Walarici* Vita annus ejus emortualis memoratus, aut alii characteres expressi, ex quibus illum eruere possimus præter illos duos. Verum quidem est, diserte in ea cap. 29. legi, eum *die Dominico* demortuum; & eum in Usuardi, & quorundam aliorum Martyrologiis die duodecima Decembris mors ejus consignetur, existimasse Mabillonium Sæculo secundo Benedictino, ubi Vitam Sancti Walarici laudatam exhibet, eam contigisse anno sexcentesimo vicesimo secundo, quo dies Dominica in diem XII. Decembris incidit; Henschenium vero, apud quem eadem Vita legitur ad diem primam Aprilis, eandem mortem retrahere ad annum sexcentesimum decimum nonum, quia in quibusdam Martyrologiis ab eo citatis natale ejus legitur ad diem primam Aprilis, quæ eo anno Dominicalis erat; denique Cointium anno DCXXIII. num. XVIII. putasse eo anno die undecima Decembris in quam Dominica cadebat, quave perperam dicit Usuardum ejus natalis meminisse, Walaricum ad Superos evolasse. Verum Doctorum istorum Virorum inanis hac in re diligentia; cum Sancti Martyrologiis aliis plerumque diebus inscribantur, quam quibus e vita migrarint. Nihil itaque quoad annum obitualem Sancti *Walarici* compertum habemus, quam quod obierit ante an. DCXXVIII. quo *Clotarius*, qui ei superstes fuit, vivere desiit. Nam eo anno *Attalam* etiam mortuum esse, non ita certum, quin in controversiam revocari possit.

VIII. Annus Emortualis S. Ethelberti Cantiæ Regis.

Ad num. X. & seqq. In exemplari Historiæ Bedæ, quo Baronius usus est, lib. 2. cap. 5. legitur, *Ethelbertum* Cantii Regem, qui primus ex Regibus Heptarchiæ Anglicanæ fidem Christianam suscepit, mortuum esse anno Incarnationis DCXIII. in Epitome vero, anno DCXVI. quem ultimum locum mendose descriptum existimat Baronius, & cum loco laudato Historiæ Beda tradat, eum e vivis excessisse, *post viginti & unum annos acceptæ fidei*, plane inquit, dicendum erit, ipsum defunctum esse anno DCXVIII. si numeres ab anno DXCVII quo fidem Christianam ipsum recepisse, tam in Historia, quam in Epitome testatur Beda. Verum non in Bedæ Epitomen, sed in exemplar Historiæ ejus, quo usus est Baronius, error irrepsit, certumque esse debet, *Ethelbertum* Regem anno DCXVI. ad cœlestem patriam migrasse. Editio enim Cantabrigiensis omnium optima, ac versio Saxonica Aluredi Regis annum illum Christi præferunt. Præterea extant Codices sex MSS. Historiæ Gentis Anglorum in Bibliotheca Colbertina, quos consului, ex quibus quinque habent, *anno ab Incarnatione Dominica sexcentesimo decimo sexto*. Verum quidem est, in paraphrasi Saxonica legi Tʼimb, idest, *circum*, ut notatur in ora marginali: sed solet Paraphrastes hujusmodi particula uti, cum annos Incarnationis designat. Sic Beda lib. 5. cap.

qui sub imperio sui parentis, vel favore, vel timore regio, fidei & castimoniæ jura susceperunt. Nec supernæ flagella districtionis perfido Regi castigando vel corrigendo defuere: nam crebra mentis vesania & spiritus immundi invasione premebatur. Auxit autem procellam hujusmodi perturbationis etiam mors Saberethi Regis Orientalium Saxonum: qui ubi regna perennia petens, tres filios suos, qui Pagani perduraverant, regni temporalis hæredes reliquit, cœperunt illi mox idololatriæ, quam vivente eo aliquantulum intermisisse videbantur, palam servire, subjectisque populis idola colendi liberam dare licentiam.

Cumque viderent Pontificem celebratis in Ecclesia Missarum solemniis Eucharistiam populo dare; dicebant (ut vulgo fertur) ad eum, barbara inflante stultitia: Quare non & nobis porrigis panem nitidum, quem & patri nostro Saba (sic namque eum appellare consueverunt) dabas, & populo adhuc in Ecclesia dare non desistis? Quibus ille respondebat: Si vultis ablui fonte illo salutari, quo pater vester ablutus est, potestis etiam panis sancti, cui ille participabat, esse participes. Sin autem lavacrum vitæ contemnitis, nullatenus valetis panem vitæ percipere. At illi: Nolumus, inquiunt, fontem illum intrare, quia nec illo opus nos habere novimus: sed tamen pane illo refici volumus.

XII. Regea impii expellunt Episcopum.

Cumque diligenter ac sæpe ab illo essent admoniti, nequaquam fieri posse ut absque purgatione sacrosancta quis oblationi sacrosanctæ communicet: ad ultimum furore commoti aiebant: Si non vis assentire nobis in tam facili causa quam petimus, non poteris jam in nostra provincia demorari. Et expulerunt eum, ac de suo regno cum suis abire jusserunt. Qui expulsus inde, venit Cantium, tractaturus cum Laurentio & Justo coepiscopis, quid in his esset agendum. Decretumque est communi consilio, quia satius esset, ut omnes in patriam redeuntes, libera ibi mente Domino deservirent, quam inter rebelles fidei barbaros sine fructu desiderent. Discessere itaque primo Mellitus ac Justus, atque ad partes Galliæ secessere, ibi rerum finem expectare disponentes. Sed non multo tempore Reges, qui

Mellitus & Justus discedunt ex Anglia.

PAGIUS

cap. 24. scribit, *Victredum* Cantuariorum Regem mortuum esse anno Dominicæ Incarnationis septingentesimo vicesimo quinto, & Paraphraste vertit, Waes Ymb, idest, *erat circa* DCCXXV. Chiffletius ultimus Editor Historiæ Bedæ in Epitome annum XVI. retinuit, in Historia vero reposuit, *anno ab Incarnatione Dominica sexcentesimo decimo septimo*, licet in Notis fateatur in Codice Trevirensi, quem secutus est in sua editione, legi ANNO AB. I. D. DCXVI. Sed hæc emendatio mera depravatio est; cum Beda non aliud in Historia, quam in Epitome scripserit. Quare de anno mortis *Etbilberti* Regis non restat amplius ambigendi locus, recteque illum Hermannus Contractus juxta editionem Canisianam cum anno DCXVI. copulavit, sicuti & novus Chronographus Saxo.

IX. *Mortuus est anno XXI. a Missione Gregoriana.*

Difficultas tantum est, quomodo annus DCXVI. vocari possit a Beda annus *XXI. accepta fidei* cum ex ipsomet Beda constet, Augustinum & socios anno tantum DXCVII. in Britanniam appulisse. Verum Beda se ipsum satis explicare videtur. Hæc enim ejus verba: *Anno ab Incarnatione Dominica sexcentesimo decimo sexto (qui est annus vicesimus primus, ex quo Augustinus Episcopus cum sociis ad prædicandum genti Anglorum missus est) Edilberchtus Rex Cantuariorum, post Regnum temporale, quod quinquaginta & sex annis gloriosissime tenuerat, æterna cœlestis Regni gaudia subiit.* Et paulo post: *defunctus vero est Rex Edilberchtus die vicesima quarta mensis Februarii, post viginti & unum annos acceptæ fidei.* Ubi Beda annum primum *acceptæ fidei* non distinguit ab anno, quo Augustinus & socii in Britanniam ad annunciandam veritatem Evangelicam a Divo Gregorio directi sunt, quem inter omnes constat, fuisse annum quingentesimum nonagesimum sextum; a quo ad annum DCXVI. anni XXI. utrimque scilicet incompleti, interiiciuntur. Quamobrem Cointius anno DCXVI. num. VIII. perperam contendit, legendum esse, *post viginti annos accepta fidei;* cum priora Bedæ verba posteriora satis explicent, & Bedam ad Missionem Apostolicam utrobique respicere innuant; ac loca obscura ex iis, quæ manifesta, interpretanda sint.

X. *Ejus liberi.*

S. *Ethelberti* Cantianorum Regis nomen Martyrologio Romano, aliisque quibusdam inscriptum, ut videre est, apud Henschenium ad diem XXIV. Februarii in Commentario prævio ad ejus Vitam. Uxorem duxerat Ethelbertus *Bertham*, seu Aldibergam Chariberti Parisiorum Regis filiam, & *tum Francorum contubernio gens eatenus barbara Anglorum ad unas consuetudines confœderata, silvestres animos in dies exuere, & ad leniores mores declinare*, inquit Malmesburiensis lib. 1. cap. 1. Suscepit ex Bertha *Eadbaldum*, qui illi successit duasque filias Sanctam *Edelburgam* & Sanctam *Eadburgam*. Illa Sancto *Edvino* Northumbrorum Regi nupta, suo matrimonio occasio fuit fidei percipiendæ genti Northanymbrorum, inquit Beda lib. 2. cap. 9. Qua de re infra: hæc vero Virginitatem coluit, refertusque in aliquibus Fastis ad diem XIII. Decembris, sicuti *Edelburga* ad VIII. Septemb. Quoad *Eadbaldum*, post Ethelberti patris obitum soli Cantio præfuit; Ethelbertus vero Rex extiterat Cantii, & cæteris Heptarchiæ Regibus imperarat, *qui*, ut ait Beda lib. 2. cap. 5. *Humbro fluvio, & contiguis ei terminis sequestrantur a Borealibus*. Illud enim Imperium ab *Ethelberto* transiit ad *Redvald* Regem Orientalium Anglorum, a *Redvald* ad *Osvvaldum* Northumbriæ Regem, & ab Osvaldo ad *Osvvium* fratrem ejus, ut narrat ibidem Beda. *Eadbaldus*, qui vivente patre Christi fidem recipere noluerat, post ejus mortem *Laurentium & Justum* Episcopos e Cantio expulit; sibi vero *Saberethi* Regis Orientalium Saxonum *Mellitum*: Mellitus & Justus in Galliam secessere, sed *Laurentius* correptus ab Apostolo Petro sibi apparente Britanniam non reliquit, ut narrat Beda lib. 2. capp. 5. & 6.

Ethel-

qui praeconem a se veritatis expulerant, dæmoniacis cultibus impune serviebant: nam egressi contra gentem Gevissorum in prælium, omnes pariter cum sua militia corruerunt: nec sic (licet auctoribus perditis) excitatum ad scelera vulgus potuit corrigi, atque ad simplicitatem fidei & charitatis, quæ est in Christo, revocari. Hæc de discessione Episcoporum Beda: quomodo autem divino monitu sint revocati, sequenti anno, quo contigit, dicturi sumus.

De-

PAGIUS XI.

Saberethus Orientalium Saxonum Rex moritur.

Ethelberti mortem præcessit vel secuta est mors *Saberethi* Regis Orientalium Saxonum, quorum Metropolis *Londinia* Civitas erat. Beda enim eodem capite de utriusque morte agit, & quam utraque Ecclesiæ Anglicanæ funesta fuerit, exponit. Tunc in Anglia, cujus nomine Heptarchia seu septem Regna in Britannia ab Anglis & Saxonibus instituta continentur, tres tantum Pontifices erant, *Laurentius* Archiepiscupus Cantuariensis, *Mellitus* Episcopus Londoniensis, & *Justus* Episcopus Rhofensis, quia fides Christiana suscepta tantum fuerat in duobus Regnis, in Cantio videlicet & in Orientali Saxonia, sub prænominatis Regibus *Edelbertho & Saberetho*, suasque Diœceses in Cantio Laurentius & Justus, in Orientali Saxonia Mellitus administrarat: sed *Mellitus & Justus*, postquam uterque Rex e vivis excessit, cum Cantium & Orientalis Saxonia sub Seredo, Sewardo, & Sigeberto filiis Saberethi, ethnicis Regibus denuo gemeret, in Galliam secessere, ut testatur Beda citatus, ibique per annum morati sunt.

Theodoricus Burgundiæ & Austrasiæ Rex hoc anno obiit, ut insequenti videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 614.	BONIFACII PAP. IV. ANNUS 8.	HERACLII IMP. ANNUS 5.

I. Bonifacii Papæ obitus.

DEcimo quarto supra sexcentesimum anno Redemptoris nostri, Indictione secunda, octava Maii (licet aliqui habeant, vigesimaquinta ejusdem mensis) Bonifacius Papa Quartus ejus nominis moritur, cum sedisset annos sex, menses octo, ac dies tredecim, atque ordinationibus duabus creasset diaconos octo, & Episcopos per diversa loca vigintiquinque: sepultusque est in basilica S. Petri. In monimentis Vaticanæ basilicæ collectis a Manlio istiusmodi epitaphium inscriptum ejus sepulcro traditur:

Vi-

PAGIUS SÆC.VII. Anno Eræ Hispan. DCLII. A.C. 614.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6107.

☉ 7. F. ☽ 7. P. 31. Mart. Indict. 2.

JESU CHRISTI 614.

BONIFACII IV. PAPÆ 7.

HERACLII IMP. 5.

I. *Postconsulatus.*

IS annos hac formula notatur: *IV. post Consulatum Heraclii Aug. III.* Ita Auctor Chronici Alexandrini, qui subdit: *a XXII. Januarii scribitur: Imperii Heraclii Junioris Constantini anno II.*

II. *S. Bonifacii IV. PP. obitus.*

Ad num. I. S. *Bonifacius* IV. sedit *annos sex, menses octo, dies tredecim* ut habent Anastasius, Ordericus lib. 2. Abbo, Hermannus Contractus in Chronico, Catalogus Palatinus aliique Catalogi. Quare cum Sedem inierit anno sexcentesimo octavo, die vicesima quinta mensis Augusti, ad Deum migravit die septima mensis Maii anni Christi insequentis, & sepultus est die octava ejusdem mensis. Baronius refert Epitaphium ex Monumentis Vaticanæ Basilicæ a Manlio collectis ejus sepulcro inscriptum, in cujus fine legitur: *Hic requiescit Bonifacius junior, qui sedit annos sex, menses VIII. dies XII. Depositus est VIII. Idus Maii, imperante Domino Heraclio, anno ejus V.* ubi dies tantum duodecim supra menses octo numerat, quia sc. diem emortualem excludit. Anastasius dicit, Bonifacium sepultum esse *ad B. Petrum Apostolum, die XXV. mensis Maii*. Verum dies ille ad aliquam ejus Translationem referendus. Anastasius enim, quemadmodum ante Sanctum Bonifacium IV. diem Translationis aut secundæ sepulturæ Pontificum Romanorum loco eorundem diei emortualis quandoque memorat, ita & in Bonifacio eadem via graditur, neque a sua consuetudine descíscit. Hæc tamen Translatio turbavit Papebrochium, qui in Conatu Chronico Historico asserit, ex laudato Epitaphio manifeste liquere diem sepulturæ ab Anastasio imposterum notatum non posse assumi pro regula terminandorum Pontificatuum; cum Anastasius, inquit, respiciat tantum Pontificum sepulturam solemnem, ad unum, duos, aut plores etiam menses dilatam. Existimat itaque Papebrochius, hoc circiter tempore Clerum Romanum, Pontifice mortuo, statim defunctum esse extemporaneæ depositionis officio in Basilica Lateranensi, indeque processisse ad tractandam futuri Pontificis electionem; qua citius seriusque peracta, citius etiam seriusque curata fuerit a jam Electo mortui decessoris solemnis depositio. Verum jam in Additionibus ad Tomum I. & ad annum LXIX. hujusmodi solemnes exequias commentitias esse diximus: idque hoc Tomo in morte quorundam Pontificum Romanorum demonstravimus.

III. *Variæ Translationes S. Bonifacii IV.*

Baronius qui ideo Sancti Bonifacii mortem notaverit, quia *Sabiniano* annum unum abstulit, refert aliam illius sepulchralem Inscriptionem ex eodem Manlio, quam & exhibet Romanus Canonicus, qui sub Eugenio III. scripsit, quatuorque sæculis Manlium præcessit. Quæ cum Baronio, aliisque errandi ansam præbuerit, hic integra recitanda, explicandaque:

Gregorio quartus jacet hic Bonifacius almus
Hujus qui Sedis fuit aquus Rector & ædis:
Tempore qui Phoca cernens templum fore Roma,
Delubra cunctorum fuerant quæ dæmoniorum,
Hoc expurgavit, Sanctis cunctisque dicavit.
Cujus Natalis solemnia qui celebratis,
Primis Septembris fert hac lux quarta Kalendis.

Hæc dies quarta a primis Kalendis sumi potest, & pro die XXVIII. mensis Augusti, & pro quarta die mensis Septembris, secundum varium respectum ad Kal. Septembris. Sed quocumque modo duos ultimos Versus interpreteris, neque ad diem mortis Bonifacii IV. neque ad diem ejus ordinationis, *Natalis* nomine sæpe expressæ, referri possunt. Quare hallucinatus est Annalista doctissimus, qui ex iisdem deduxit, *Bonifacium* IV. ordinatum esse Romanum Pontificem die quarta mensis Septembris; sic enim neque Dominica, neque aliquo Festo solemni consecratus fuisset; quod & de die XXVIII. mensis Augusti pariter dicendum. Neque etiam dies ille quartus Septembris, aut XXVIII. Augusti intelligi potest de Dedicatione Ecclesiæ Sanctæ Mariæ ad Martyres, quæ antea *Pantheon* vocabatur: quia eo tempore, quo Bonifacius cum *Phoca* Imperatore convixit, dies Dominica neque in diem XXVIII. Augusti, neque in diem IV. Septembris incidit. Quare certum est, natalem illum Bonifacio attributum pertinere, aut ad aliquam ejus Reliquiarum Translationem, aut ad alicujus Ecclesiæ in illius honorem constructæ Dedicationem. *Natalis* enim nomine exprimitur Inventio aut Translatio Sancti Stephani in Martyrologio Hieronymiano ad diem II. mensis Augusti, his verbis: *In Antiochia Natalis Reliquiarum Protomartyris Stephani, & Diaconi*; quod iisdem verbis in Martyrologio Notkeri legitur. *Natalis* etiam nomine utitur Ado ad diem XIII. mensis Maii ubi de Pantheo in Ecclesiam mutato ait: *Natalis Sanctæ Mariæ ad Martyres*; & Sanctus Leo Magnus in sermone LXXXII. *in Natali Sanctorum septem fratrum Martyrum Macchabæorum & Dedicatione Ecclesiæ* habito inquit: *Duplex causa lætitiæ est; in qua & natalem Ecclesiæ colimus & Martyrum passione gaudemus*, quia scilicet & Ecclesia in horum Martyrum honorem constructa dedicata est, & eorum Reliquiæ translatæ. Imo tam late est nominis *Natalis* significatio, ut etiam *dies Cœ-*

na

Ejusdem epitaphium.

Vita hominum brevis est: hanc certa terminat hora;
Sed vitæ æternæ deinde paratur iter.
Quæ non indecora, aut rursum peritura videtur;
Sed pulchrum atque decens jam sine fine manet.

Sic igitur quid mors simulis agitaris iniquis?
Quid feris incassum? Quid furibunda geris?
Commoda nulla tibi poterunt tua facta referre,
Nec prodesse potest impetus iste tibi.

PAGIUS

Gre- ... *ne Domini* ab Antiquis *Natalis Calicis* appellata fuerit, ut videre est in Eligio Noviomensi Episcopo homilia 10. aliisque apud Ducangium in Glossario mediæ & infimæ Latinitatis, in voce *Natale*. Quanto igitur magis Poetæ licuit, *Natalis* nomen in alterutra illarum significationum usurpare!

IV. *Duæ Bonifacii IV. Translationes explicantur.*

Prior *Sancti Bonifacii* IV. Translatio facta est die XXV. mensis Maii, quo eum sepultum Anastasius dicit, quove in Ecclesia Vaticana etiamnum colitur, & ad quam nomen ejus in variis Martyrologiis inscribitur, ut videre est apud Papebrocium ad eundem diem in Commentario Historico de hoc sancto Pontifice. Post Anastasii mortem, quæ exeunte nono Ecclesiæ sæculo contigit, earumdem Reliquiarum alia elevatio facta, anno quidem incerto, sed die quarta mensis Septembris, ut ex recitato Epitaphio intelligere est. Quare cum Bonifacius octavus ad Ravenianam portam Ecclesiæ Beati Petri oratorium Bonifacianum dedicavit, tertiamque Translationem fecit, illum diem quartam mensis Septembris elegisse, Versus mox recitandi indicant, ideoque vel annum 1295. vel annum 1300. quibus solis annis in toto Bonifacii VIII. Pontificatu Dominica incidit in quartum diem mensis Septembris. Etenim Ludovicus Jacob in Bibliotheca Pontificia refert laudatum Epitaphium duobus versibus auctum post Versum, *Hoc expurgavit*, &c. Hos hic subiicio.

Octavus titulo hoc Bonifacius ossa reperta,
Hac locat, erecto Bonifaci nominis ara;
Cujus Natalis solemnia qui celebratis,
Primis Septembris fert hac lux quarta Kalendis.

Romanus Canonicus, qui prodit, sepulturam Sancti Bonifacii fuisse juxta portam Ecclesiæ Sancti Petri *Ravenniam* dictam, hoc Epitaphium sic interpolatum non vidit, quia quinquaginta circiter annis ante Bonifacium VIII. vixit; nec forte Bellinus, qui Martyrologium suum ad usum Curiæ Romanæ anno 1498. publicavit. Nam Sancti *Bonifacii* tantum meminit ad diem XXV. mensis Maii. Ex eo Additamento colligo eam a Bonifacio VIII. Translationem peractam esse *die IV. Septembris* post annum 1294.

V. *Quibus diebus Translationes de more factæ.*

Certe *Translationes* Sanctorum aliquando factas esse, aut diebus, quibus antea translati, vel diebus, quibus mortui, aut ordinati Episcopi fuerant, multis exemplis constat. Quod hic necessario existimandum, cum Auctor illius Additamenti alia ratione non potuerit illud interserere Epitaphio Bonifaciano ante duos ultimos Versus, in quibus diei secundæ Translationis mentio, nisi quia eadem pariter die *tertia* celebrata. Neque enim Interpolator Epitaphii Bonifaciani Natale hujus Sancti Pontificis ante diem IV. Septembris immediate collocasset, nisi eo die *Bonifacius VIII.* ejus altare dicasset, ornasset, & dotasset, quod ab illo factum testatur Aringhus in Roma Subterranea lib. 2. cap. 8. Papebrocius loco citato, & in Paralipomenis ad Conatum Chronico-Historicum Epitaphium illud & ejus Additamentum refert, suasque conjecturas in medium adducit. Sed me nodum solvisse existimo.

VI. *Deusdedit succedit Bonifacio IV.*

In variis Anastasii editionibus, etiam in Regia, imo & in uno Codice Ms. Colbertino Interpontificii tempus non exprimitur. In exemplaribus tamen MSS. Regio, Mazarino & Thuano legitur, cessasse Episcopatum *menses septem, dies viginti quinque*; in altero Thuano, & in Orderico lib. 2. cessasse *menses sex, dies viginti quinque*; in uno Fricheriano & in uno Colbertino, *menses X. dies quinque*. Verum numeri illi ubique mendosi. Nam cum *Deusdedit* natione Romanus ordinatus fuerit anno sequenti, die decima nona mensis Octobris, in quam Dominica cadebat, apparet, cessasse Sedem menses quinque & dies duodecim. In exemplari Anastasii, quo Baronius usus est, legebatur, *Deusdedit filius Stephani, ex Subdiacono sedit annos tres*, &c. Verum in editione Regia, variisque Codicibus MSS. Anastasii corruptus ille locus recte in hunc modum restitutus est, *ex patre Stephano Subdiacono*. Neque enim Subdiaconi Romani Pontifices eligi soliti.

VII. *S. Columbanus scribit ad Bonifacium IV. de tribus Capitulis.*

Inter Epistolas *Sancti Columbani* a Patricio Flamingo in Collectaneis hujus Sancti Operum recitatas, & nuper in Tom. XII. Bibliothecæ Veterum Patrum editionis Lugdunensis translatas, extat una magni momenti ad *Bonifacium* IV. Papam data, qua cum Annales Ecclesiastici mirum in modum illustrari possint, integram hic exhibere visum, licet quibusdam in locis ab Amanuensi depravatam. Epistolæ aliquas ejusdem Auctoris notulas subiiciam.

Pulcherrimo omnium totius Europæ Ecclesiarum Capiti, Papæ prædulci, præcelso Præsuli, Pastorum Pastori, Reverendissimo Speculatori; humillimus Celsissimo, minimus Maximo; agrestis Urbano, micrologus Eloquentissimo, extremus Primo, peregrinus Indigenæ, pauperculus Præpotenti (mirum dictu! nova res) rara avis, scribere audet Bonifacio Patri Palumbus. (1)

Quis poterit glaber audire? Quis non statim dicat? Quis est iste garrulus, præsumptuosus, qui non rogatus talia scribere audet? Quis talionis inventor non confestim in illud antiquum probrosum erumpat elogium, quo Moysi Hebræus ille, qui faciebat injuriam fratri suo, respondit: Quis te constituit Principem aut Judicem super nos? *Cui ego prior respondeo, non esse præsumptionem, ubi constat esse necessitatem ad Ecclesiæ ædificationem, & si in persona cavillatur, non quis dico, sed quid dico consideret. Quid enim tacebit peregrinus Christianus quod jam diu declamat vicinus Arianus?* Meliora namque sunt vulnera amici quam fraudulenta oscula inimici. *Alii detrahunt late in secreto, ego tristis et dolens arguam in publico; sed Schismatis noxii mala, non impiorum pacificorum bona. Non igitur pro vanitate aut procacitate scribere vilissimæ qualitatis homunculus tam præcelsis Viris præsumo, dolor enim potius me, quam elatio compel-* *lit*

Exod. 2. 14.

Proverb. 27. 6.

Gregorii semper monita, atque exempla magistri
Vita, opere, ac dignis moribus iste sequens.
Quo † hic terra reputans sunt hujus maxima vota,
Mittere ad astra animam, reddere corpus humo.
Saucia multiplici, si quidnam membra dolore
Rursus in antiquo pulvere versa manent.
Quæ conjuncta anima stabilito in corpore surgant
Ad vitam æternam, te precante magis.

San-

PAGIUS

lis vobis indicare, humillima, ut decet, suggestione, quod nomen Dei (2) per vos contendentes utrimque blasphematur inter Gentes. Doleo enim, fateor, de infamia Cathedræ Sancti Petri, scio tamen super me esse negotium, & quod prima fronte sub prunas, ut dicitur, faciem ponam; sed quid mihi facies coram hominibus, ubi Zelus fidei prodi arcesse est? coram Deo & Angelis non confundar; laus est pro Deo coram hominibus confundi; si exaudiar, commune lucrum erit; si despiciar, mea merces erit. Ego enim, ut amicus, ut discipulus, ut pedissequus vester, non ut alienus loquar; ideo libere eloquar nostris utpote Magistris ac spiritualis navis Gubernatoribus, ac mysticis Proretis dicens: Vigilate, quia mare procellosum est, & flagris exasperatur feralibus, quia non a sola minax unda, quæ etiam permota pontum semper cautis spumosis concava verticibus, hyperbolice, licet de longe turgescens, extollitur, & ante se calabra falcatæ ossa mollibus trudit; sed tempestas totius elementi, nimirum undique consurgentis, & undique commoti, mysticæ navis naufragium intentat, ideo audeo timidus, cauta clamare: Vigilate, quia aqua jam intravit in Ecclesiæ navem, & navis periclitatur.

VIII. Columbanus a Trium Capitulorum defensoribus deceptus.

Nos enim Sanctorum Petri & Pauli & omnium Discipulorum, Divinum Canonem Spiritu Sancto (adde dictante) *scribentium, discipuli sumus, toti Hiberi (3) ultimi habitatores mundi, nihil extra Evangelicam & Apostolicam Doctrinam recipientes: nullus hæreticus, nullus Judæus, nullus Schismaticus fuit; sed fides Catholica, sicut a Vobis primum, Sanctorum scilicet Apostolorum successoribus, tradita est, inconcussa tenetur. Qua fiducia roboratus ausus sum, ac si stimulatus suscitare vos contra eos, qui blasphemant tuos* (legendum, *Vos*) *& Hæreticorum receptores clamant ac Schismaticos vocant, ut gloriatio mea, qua pro vobis fidus illis respondens locutus sum, non sit inanis, & illi confundantur, non nos. Ego enim pro vobis promisi, quod nullum Hæreticum Ecclesia Romana defendat contra Catholicam fidem, sicut discipulus ita decet sentire de Magistro. Idcirco lubenti animo, & piis auribus necessariæ insinuationem præsumptionis meæ suscipite: quidquid enim dixero aut utile, aut orthodoxum, vobis reputabitur: laus enim Magistri in discipulorum suorum doctrina est: ideo si sapienter locutus fuerit filius, lætificabitur pater & vestra laus erit, quia a vobis, ut dixi, processit; non enim rivo puritas, sed fonti reputanda est. Si vero aliqua tanquam zeli modum excedentis verba, aut in hac aut in altera contra Agripp.... qui me movit ad scribendum Epistola* (hæc ad nos non pervenit) *inveneritis incondita, meæ indiscretioni, non elationi deputetis.*

IX.

Vigilate itaque pro Ecclesiæ pace, subvenite ovibus vestris, jam tanquam luporum terroribus pavidis; quæ vos ipsos insuper nimio utpote pavore (4) in alternantem circumacte, convertibulum timeant. Ideo dubitanter partim venientes, partim vero recedentes, sicut veniunt, sic revertuntur, & semper in pavore sunt. Quamobrem utere veri, o Papa, Pastoris sibilis, notaque voce, & sta inter illas & lupos, ut deposito pavore, tunc primum te ex integro cognoscant Pastorem. Populus enim quem video dum multos sustinet Hæreticos, Zelosus est, & cito tanquam grex pavidus turbatur, & inde non cito securus est, quia tantos Italia lupos habuit, quorum catuli vix possunt toti elidi; dum nimirum inter antea tanti nutriti sunt. Auferat deleat Deus (adde, *&*) *tale semen, & nutriat grege suo* (legendum, *greges suos*)*: teque compungat, vigilanter insistas officio tuo Pastorali, stans super custodiam tuam die ac nocte, ut videas baculum illum nuceum, quem uncinum postea videre merearis tempore fructus colligendi veros. Ut ergo honore Apostolico non careas, conserva fidem Apostolicam, confirma testimonio, robora Scripto, muni Synodo; ut nullus tibi juste resistat. Noli despicere consiliolum alienigenæ, tanquam Doctor illius zelantis pro te. Mundus jam declinat, Princeps Pastorum appropinquat, cave ne te negligentem inveniat, & conservos pugnis male exempli percutientem, manducantemque cum Habeant, & bibentem, ne contingat* (lege, contingant) *frequentia securitati: qui enim ignorat, ignorabitur.*

Teium Capitulorum Defensores injuste de negligentia Bonifacii questi.

1. Corinth. 1. 14.

X. Invehitur Columbanus in negligentiam Pastorum.

Non sufficit tibi quod pro te ipso sollicitus sis, qui multorum curam suscepisti; cui enim plus creditur, plus ab eo exigitur. Vigila itaque, quæso Papa, vigila; & iterum dico vigila, quia forte non bene vigilavit. (5.) Vigilius, quem caput scandali isti clamant, qui vobis culpam injiciunt. Vigila primo pro fide, deinde pro operibus fidei jubendis, vitiisque calcandis, quia tua vigilantia multorum erit salus, sicut e contrario tua securitas multorum erit vastatio. Mittat te Isaias in montem, qui evangelizas Sion; imo per Isaiam Deus, juxta tui nominis interpretationem, in speculam veræ contemplationis ponat; in quo, quasi cunctis mortalibus altior positus, vicinusque Cœlestium effectus, exaltans quasi tuba vocem tuam annunties populo Domini tui, tibi ab eo commisso, peccata eorum, & domui Jacob iniquitates eorum. Noli timere culpam mendacii; habes enim quod annunciare debeas; multi enim, quod gravius est, per securitatem Pastorum in his Regionibus dejecti sunt, & multi per prosperitatem infelicissima abundantia decepti sunt. Inde quia juxta minas Domini, sanguis Sanctorum de manibus requirendus erit Pastorum, vigilandum est diligenter, idest prædicandum est frequenter Verbum Domini a Pastoribus & Ecclesiæ, Speculatoribus, & Magistris, ut nullus pereat per ignorantiam. Si enim per socordiam perierit, suus sanguis in suum caput reputabitur. Sed cur hoc mordacius diu omnibus nota commemoraverim, in subjectis subnectam.

Isa. 40.
Isa. 58.

Faciunt enim & hæc ad proposita suggestionis prima genera: ligata namque sunt simul utraque: ex his enim pendent illa; & ideo ista primum amputanda sunt; non enim curat de errore, qui non curat de religione. Hinc namque totus consistit agon, hic tota stat causa; hic ille gladius hic acutus pertingens usque ad divisionem carnis

XI. Errores & vitia inter se connexa.

Sancta fides merito, vita clementia Patris
Spem certam hanc famulos jussit habere suos.
Ann. Eccl. Tom. XI.

Hic requiescit Bonifacius junior, qui sedit annos sex, menses octo, dies duodecim, depositus est octavo Idus Maii, imperante domino Heraclio anno ejus quinto. R Ex-

PAGIUS

Apoc. 4. Hebr. 4.

nis & animæ, compagum, medullarum, qui est discretor cordis, & cogitationum, *usque ad ea debet secare nervos. Hinc sale Divino sermo noster conditus* (lege condiendus) *est; omne nempe sacrificium sale aspergi præceptum est. Hinc scintilla de igne illo Divino, quem Dominus in terram mittere venit, descendentes comburant lignum, fænum, stipulam, quæ male superædificantur a multis* super fundamentum. *Hoc admirandum, cur toties superædificamur Christiani,* I. Corinth. 3. *præter quod* nemo aliud potest ponere, præter id quod positum est, quod est Jesus Christus? *Heu quanta gehennæ fomenta ubique præparantur de his infelicibus Ædificiis, super quæ comburenda, sermo ille scintillans Domini descendens de incredibili illius semper vivi immensitate excidit dicendo:* „ Attendite vobis, ne forte aggraven- Luc. 21. „ tur corda vestra in crapula & ebrietate, & „ curis hujus vitæ, & superveniat in vos dies „ illa repentina; tanquam laqueus enim superveniet in omnes qui sedent super faciem „ universæ terræ. *Vides quo terrore Dominus nostrum soporem, ac noxium teporem ad vigilantiam suscitat, ne imparati inveniamur. Ideo ego dixi: Papa vigila, tempus est de somno surgere, Dominus appropinquat, & prope jam in fine consistimus inter tempora periculosa. Ecce conturbantur gentes, inclinantur Regna; adeo cito dabit vocem suam Altissimus, & movebitur terra.*

XII. Columbanus Bonifacium IV ad vitia & errores eradicandos stimulat.

Ego quasi timidus, dum non sim fortis bellator, quia hostem adversariorum circumdedisse nos video, Te licet importunis clamoribus tanquam Ducum Principem suscitare conor; ad Te namque totius exercitus Domini, in campo potius corpentis; quam pugnantis: & partim, (quod lacrymabilius est) adversariis potius manus dantis, quam resistentis, periculum pertinet. Te totum expectat, qui potestatem habens omnia ordinandi, bellum instituendi, Duces excitandi, arma corripi jubendi, aciem constituendi, tubas undique sonandi, certamen demum, Te in fronte gradiente, ineundi. Quia ut, diu, ut apparet, in hac Regione, in hoc spirituali bello victi sumus, etenim Christiani, vitiis primum carnalibus; ac pomposa conversatione; deinde fidei vacillante tepore, qua infirmata, inimicis nostris, dum non sensibus, circumdati sumus triplicibus; qui dati sunt nobis ad vindictam nostræ luxuriosæ securitatis. Omnium enim malorum causa est cæca prosperitatis securitas. Miror, fateor, talem securitatem; & unde hic lethalis sopor totos pene cooperit; vereor quæ corda, quæ aures, qui sensus, quos nequaquam ignita ipsius Domini verba suscitaverunt ad vigilantiam Zelo jugiter ferventis, ad contemptum mundi, ad paupertatem Christi, sicut multas gentes ita asseruerunt (idest, complantarunt, seu conjunxerunt).

XIII. Dicit Columbanus se Longobardorum Regis jussu hæc ad Pontificem scribere. Luc. 4.

Ego enim de extremo mundo veniens, ubi bella Domini prœliari spirituales Duces conspexi, & sperans hu antea videre fortiores, peritiorosque hujus sancti conflictus Duces; & ita inveniens, ac siquidam campi bellici rusceduo cadaverum, ac madidus post pugnam contemplator Cruoidus, (idest conspersus seu rubricatus sanguine cæsorum; ut verba, quæ immediate habet Columbanus, insinuant), *stupeo, & dolens ac timens, ad Te tantum, qui unica spes de Principibus es, per honorem potens Petri Apostoli Sancti, respiciens plango tanti exercitus stragem. Sed quia fragilis ingenii cymba non tam in altum, juxta verbum Domini ducta est, quam adhuc in uno hæreat loco, (non enim charta totum comprehendere potest, quod animus variantibus carpsit,) Epistola angustiis concludere voluit, dum a Rege cogor, ut singillatim suggeram tuis piis auribus sui negotium doloris: dolor namque suus est* (6.) *Schisma populi pro Regina, pro filio, forte & pro se ipso: fertur enim dixisse, si certum sciret, & ipse crederet. Redeamus ad librum, quem juxta ripam dimisimus* (idest ad propositum redeat oratio).

XIV. Columbanus Bonifacium IV urget ut Schisma Trium Capitulorum profliget.

Ne igitur hoc fune erroris longissimo liget latro antiquus homines, causa Schismatis incidatur, quæso, confestim a Te cultello quodammodo Sancti Petri, idest, vera in Synodo fidei confessione, & Hæreticorum omnium abominatione, ac anathematizatione, ut mundes Cathedram Petri ab omni errore, (horrore, hæc vox videtur intrusa) *si quis est, ut aiunt, intromissus; si non, puritas agnoscatur ab omnibus. Dolendum enim ac deflendum est, si in Sede Apostolica fides Catholica non tenetur, sed ut totum dicam, (ne adulari ultra fas, etiam Vobis videar) dolendum quoque est, quod non Vos priores pro Zelo fidei, ut decebat, parte a vobis recedente* (idest fidelium & maxime ipsius Bonifacii Comprovincialium, idest, Italorum, ratione Schismatis) *utpote qui potestatem legitimam habuistis, contemto ostensa prius Vestra fidei puritate condemnastis, nec excommunicastis quare* (idest, quod, aut quia) *vel infamare auderet fidei Orthodoxæ Sedem principalem. Scitis enim quam sæva animadversione a Patribus in Synodo Nicæna Sancta damnati sunt innocentium criminatores. Sed hæc dicens, non nescieus multas esse causas in multitudine clamosa, & acuta, tumultuosa, quæ non permittunt hæc ad purum usque investigari: non quia crederem, sed quæ nunc fieri debeant, dixi. Si qui sunt rebelles contra veritatem vestri Comprovinciales, tantum culpa includat hos; non enim ignominiare potest os farina, aut aliqua materia plenum: omnis enim res læditur alicui contrarietate.*

XV. Columbanus a Schismaticis deceptus de Bonifacii fide dubitat.

Idcirco precor Vos pro Christo, subvenite famæ vestræ, quæ laceratur inter gentes, ne perfidia vestra reputetur ab æmulis, si amplius taceatis. Nolite itaque amplius dissimulare, nolite tacere; sed potius emittite vocem veri Pastoris, quam agnoscunt suæ oves, quæ alienorum vocem non audiunt, sed fugiant ab eo. Ego suffigo Vos, meos Patres & proprios Patronos ad depellendam confusionem de facie filiorum Vestrorum ac discipulorum, qui pro vobis confunduntur, & quod his majus est, ut caligo suspicionis tollatur de Cathedra Sancti Petri. Inde Conventum age, ut ea, quæ Vobis objiciuntur, purgetis: non enim lusus currus Vobis objicitur (idest, non aliquid parvi momenti Vobis objicitur). *Hæreticorum enim receptio* (7.) *ut audio Vobis reputatur, quod absit credi verum fuisse, esse, vel fore. Dicunt enim Eutychen, Nestorium, Dioscorum, antiquos, ut scimus, Hæreticos, a Vigilio in Synodo, nescio quam* (lege, qua) *in Quinta receptos fuisse. Ecce causam totius, ut aiunt scandali: si & Vos sic recepistis, ut dicunt,* Joann. 10.

aut

Extat ibidem ejusdem Bonifacii alia ejusmodi sepulcralis inscriptio:

Gregorio quartus jacet hic Bonifacius almus.
Hujus qui Sedis fuit aequus rector, & aedis.
Tempore qui Phocae cernens templum fore Romae.
Delubra cunctorum fuerant quae daemoniorum.
Hoc expurgavit sanctis cunctisque dicavit,
Cujus natalis solemnia qui celebratis Pre-

PAGIUS

Rom. 14. 23.

aut si & ipsum Vigilium scitis sic infectum defunctum fuisse, quare illum contra conscientiam recitatis? Omne enim quod non est ex fide, peccatum est. *Jam Vestra culpa est, si vos deviastis de vera fiducia,* (idest de fide Catholica & Orthodoxa, ut ex sequentibus liquet) *& primam fidem irritam fecistis, merito vestri juniores Vobis resistunt* (I.), *& merito Vobiscum non communicant, donec praedictorum memoria deleatur, & oblivioni tradatur. Si enim haec certa magis quam fabulosa sunt, versa vice filii vestri in caput conversi sunt, Vos vero in caudam, quod etiam dici dolor est: ideo & vestri erunt Judices, qui semper Orthodoxam fidem servaverunt, quicumque illi fuerint, etiamsi juniores vestri videantur. Ipsi autem Orthodoxi, & veri Catholici* (idest, sunt) *qui neque Haereticos, neque suspectos aliquos aliquando receperunt, neque defenderunt, sed in Zelo vero fidei permanserunt.*

XVI. Ex quorumdam errore universam Ecclesiam affligi necesse est.

Si igitur & isti tales non tales sint, ut Seniores ordine, culpa tamen Majores judicent, veritatem invicem veniam pro tam longa discordia postulantes, & utrique nullum contra rationem defendentes, nec Vos haereticos, nec illi suspectos; quo utrique celerius concordate. Sed indulgete mihi talia conflagrosa loca tractandi, si qua forinsecus verba aures pias offenderunt, quia consequentia (legendum, consequentis) *ratio historiae nihil me de quastiono praeterire permittit, & libertas paternae consuetudinis, ut ita dicam, me audere ex parte facit. Non enim apud nos persona, sed ratio valet; amor autem Pacis Evangelicae totum me dicere cogit, ut Vobis sit super ambobus, qui unum chorus esse debuistis,* (&) *magnitudo sollicitudinis mea pro concordia,* (&) *pace Vestra,* (Idest, ut utraque pars, nempe Vigilius, & qui ab eo recesserant, mirentur sollicitudinem meam pro concordia & pace vestra; videtur enim ibi intelligenda conjunctio.) *Si enim patitur unum membrum, compatiuntur omnia membra. Non enim, ut ante dixi, devincti sumus*

I Corinth. 12.

Cathedra Sancti Petri; licet enim Roma magna est, & vulgata; per istam Cathedram tantum apud nos est magna & clara. Quamquam enim Ausoniae decoris, ac si augustissimum quoddam ac aetheris procul sejunctum climatibus promiscuis, Urbis quondam conditae nomen, nimio favore omnium prope gentium, totis per Orbem, usque in Occidua transmundialis limitis loca, triumphalibus saltuatim, licet hyperbolice pelagi verticibus undique consurgentibus (mirum dictu!) non prohibentibus longe lateque vulgatum est: ex eo tamen tempore quo Deus & Dei filius esse dignatus est, ac in duobus illis ferventissimis Dei Spiritus equis, Petro scilicet & Paulo Apostolis (quorum chara pignora Vos felices fecerunt) per mare gentium equitans, turbavit aquas multas, & innumerabilium populorum millibus multiplicavit quadrigas supremus ipse auriga currus illius, qui est Christus, Pater verus agitator Israel, trans Euriporum, reuma, trans Delphinum dorsa trans turgescentem Dradantem, ad nos usque pervenit.

XVII.

Ex tunc Vos magni estis & clari, & Roma ipsa nobilior & clarior est: & si dici potest propter Christi geminos Apostolos (dico ipsos caelos a Spiritu Sancto dictos, Dei gloriam enarrantes, de quibus fertur: In omnem terram exivit sonus eorum, & in fines Orbis terrae verba illorum) *vos prope Caelestes estis, & Roma Orbis terrarum caput est Ecclesiarum, salva loci Dominicae Resurrectionis singulari praerogativa. Et ideo sicut magnus honor Vestrae est pro dignitate Cathedrae, ita magna cura Vobis necessaria est, ut non perdatis Vestram dignitatem propter aliquam perversitatem. Tamdiu enim potestas apud Vos erit, quamdiu recta ratio permanserit: ille enim certus Regni caelorum Clavicularius est, qui dignis per veram scientiam aperit, & indignis claudit. Alioquin si contraria fecerit, nec aperire nec claudere poterit. Cum haec igitur vera sint, & sine ulla contradictione ab omnibus vere sapientibus recepta sint (licet omnibus notum est) & nemo (sit) qui nesciat qualiter Salvator noster Sancto Petro Regni caelorum contulit claves, & Vos per hoc forte superciliosum nescio quid prae caeteris Vobis majoris auctoritatis, ac in divinis rebus potestatis vindicatis, noveritis minorem fore potestatem Vestram apud Dominum, si vel cogitatis hoc in cordibus vestris, quia unitas fidei in toto Orbe unitatem fecit potestatis, & praerogativa; ita ut libertas veritati ubique ab omnibus detur, & aditus errori ab omnibus similiter abnegetur; quia confessio recta etiam Sancto privilegium dedit Claviculario, communi omnium Nonno* (hausit Columbanus hanc vocem a regula S. Benedicti cap. 62. ubi dicitur: Juniores Priores suos Nonnos, vocent, quod intelligitur paterna reverentia. Ita ibi), *liceat etiam Junioribus vestris sollicitare vos pro zelo fidei, pro amore pacis, pro Ecclesiae unitate communis matris, quae nimirum intra viscera more Rebeccae, distrepitur materna, & dolet pro vina, ac intestino bello filiorum suorum, & maesta luget divisionem viscerum suorum. Lachrymis in hoc opus est magis quam verbis.*

Novis rationibus Bonifacium IV. urget, ut discordiis finem imponat.

Psalmo. 18.

XVIII. Iterum pacem inculcat Columbanus.

Quomodo praevaluit inimicus Christiani nominis post filii Dei viva verba post Evangeliorum plenitudinem, post Apostolicam doctrinam, post authenticam Orthodoxorum Auctorum scripturam, qui de Novo ac Veteri sacramenta fidei diverso sermone aperuerunt, Corpus Christi dividere & membra separare, & ipsius filii Dei Salvatoris mundi tunicam scindere, quae est unitas? Tuum est hoc artificium, Diabole, quem Christus pax nostra, qui fecit utraque unum, vincat. Ideo cito, charissimi, concordate & convenite in unum, & nolite contendere pro antiquis litibus; sed magis tacete & aeterno silentio & oblivioni eas tradite; & si qua dubia sunt, Divino judicio reservate. Quae autem manifesta sunt, de quibus homines judicare possunt juste sine personarum acceptione judicate, sitque judicium pacificum in portis vestris, & acquiescite vos invicem; ut sit gaudium in caelo & in terra pro pace & conjunctione vestra; Quid vobis aliud defendere praeter fidem Catholicam, si veri Christiani estis utrique? Non enim ego possum scire, unde Christianus contra Christianum de fide possit contendere; sed quidquid dixerit Orthodoxus Christianus, qui recte Do-

Ephes. 2.

Primis Septembris forte hæc lux quarta Kalendas.

Hæc ibi.

Sed quod habet de mense Septembris, non ad obitum refertur, sed ad creationem, quæ natalis dici & celebrari anti-

quitus consuevit, licet ex Anastasio superius dictum sit, ipsum creatum die decimaoctava Septembris.

Deusdedit Papa creatus.

Cumque post obitum vacasset sedes menses quinque & dies duodecim, Deusdedit Romanus filius Stephani, ex subdiacono creatur Romanus Pontifex decimatertia die Novembris. Hæc ex A-

PAGIUS

Dominum glorificat, respondebit alter Amen; quia & ille similiter amat & credit. Unum itaque omnes dicite & unum sentite, ut utrique unum sitis toti Christiani.

XIX. *Ex his patet, Columbanum non vidisse Acta V Synodi.*

Nam si, ut audivi, aliqui in Christo duas substantias non credunt, Hæretici potius, quam Christiani credendi sunt; Christus enim Salvator noster verus Deus, æternus sine tempore, & verus homo absque peccato ex tempore est, qui juxta Divinitatem coæternus est Patri, & juxta humanitatem junior est matre. Qui natus in carne nequaquam deerat cælo; manens in Trinitate vixit in mundo. Et (9) *ideo si scriptum est in V. Synodo, ut quidam mihi dixit, quod qui duas substantias adorat, orationem suam divisam habeat, ille divisus est a Sanctis, & separatus est a Deo, qui scripsit. Nam nos pro unitate personæ, in qua complacuit plenitudinem Divinitatis inhabitare corporaliter, unum Christum credimus, Divinitatem ejus & humanitatem; quia qui descendit ipse est qui ascendit super omnes cælos ut adimpleret omnia. Si quis aliter de Incarnatione Domini senserit, hostis est fidei & abominandus est omnibus Christianis ac anathematizandus, cujuscumque ordinis, aut sexus, aut gradus fuerit; nullus enim ad injuriam Dei hominem honorare debet. Ideo quæso vos pro Christo nulli parcite, qui vos a Christo separare tentaverit; sed potius ei in faciem resistite, si quis volens vel nolens credere, Vos a fide Catholica revocare voluerit.*

Ephes. 4.

XX. *Verum asserit se jussu Longobardici Regis hæc scribere.*

Date quæso, veniam mihi nimis injurioso asperoque cuidam loquaci, qui de tali causa aliter scribere non potui. Dum enim veritati per omnia placere volo, azima sum amaritudinis non nescienti comedenda, soli Deo servivi, qui est benedictus in sæcula. Ego germanitatem meam probavi & zelum fidei meæ, dum malui reprehensoribus locum dare, quam in tali causa os, quamvis ineruditum, non aperire. Idcirco quamvis trisulcus arcuato vulnere scorpius insurgat in his, de quibus scriptum est, extendere linguam suam, sicut arcum mendacii; qui nova quæque, licet epicroca judicant, repet nimirum effecto, hyperbolice; quique eliginosis celeres, palearibus, scriptis quibusque non lepidis, invida refragationis semper opponunt pellaces; sed quando Rex gentilis (idest indigena, seu qui de gente sc tecra est) *peregrinum scribere Longobardus* (nempe Rex Agilulfus) *Statum hebetem rogat, quando unda torrentis antiqui retro redundat, quis non mirabitur potius quam calumniabitur? Ego tamen non trepidabo, neque in causa Dei linguas hominum formidabo, quæ frequentius mentiuntur, quam vera loquantur; cum potius verecundia resistendum, quam ignavia subjiciendum sit, ubi necessitas rogat.*

XXI. *Igitur, ut ad id loci regrediar, unde digressus sum, rogo Vos, quia, multi dubitant de fidei Vestra puritate, ut cito tollatis hunc nævum de Sancta Cathedra claritate; non enim decet Romana Ecclesiæ gravitatem, hac instantis levitatis fama, ut qualibet vi possit moveri a soliditate veræ fidei pro qua tot Martyres Dei suum sanguinem fuderunt, malentes mori, quam convel-*

li. Nunquid enim si in nostris temporibus persecutio venerit ultimo squamma illius invisa, cujus coriorum vix universa naves poterunt portare, non usque ad sanguinem resistemus adversus peccatum repugnando, sicut Patres nostri fecerunt, Apostolos dico, & tot Martyres? Si gravis fuit persecutio in initio fidei, quanto magis in fine, de quo Dominus dicit: „Putasne veniens filius hominis inveniat fidem in terra? *Et iterum:* „nisi breviati fuissent dies illi, non fieret omnis caro salva. *Felix quem mors ante tollat, quam infirmus neget. Dicit tamen electos ibi futuros, de quibus nimirum prædixit discipulis suis:* Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. *Cum itaque electi futuri in diebus illis periculosioribus cæteris, ante etenim* (loco, etenim, legendum etiam) *ac retro incomparabilibus, sustinebunt, Domino roborante, majora: cur nos in tutioribus adhuc ac serenioribus, vel pro fide nostra, qua Ethnicis ac Judæis, ac Hæreticis differimus, non sustinebimus, Domino adjuvante, minora.* (Supra squammæ nomine intelligit Antichristum, ut colligitur ex locis Scripturæ postea citatis, de illo a Sanctis Patribus explicatis.)

Exempla persecutionis initio Ecclesiæ mota omnem persecutionem contemnendam docet.

Lucæ 18.

Matthæi 24.

XXII. *Rogat Bonifacium IV. ut tam diuturno bello finem imponat.*

Sed talia fundenti, utpote serpenti acta, ac dicenti potius, quam facienti mihi, Jonæ Hebraice, Peristeræ *Græce,* Columbæ *Latine, potius* (forsan tamen) *tantum vestra idiomatis lingua nancto* (forsan nuncupato) *licet prisco* (deest aliquod verbum) *inter Hebræo nomine, cujus & pene subivi naufragium, veniam quæso sicut sæpe rogavi, date;* quia necessitate magis quam cenodoxia scribere coactus sum, dum quidam literis suis, quibus me *primo pene ingressu in hujus regionis terminos arripuit, vos mihi cavendos, tanquam in Nestorii sectam decidentes, significavit. Cui attonitus respondi in brevi, ut potui, non credens sua allegationi: sed ne ullo modo veritati essem contrarius, juxta suam Epistolam; & juxta meam bonam de Vobis æstimationem* (ego *enim credo semper columnam Ecclesiæ firmam esse in Roma*) *responsum variavi, quod Vobis direxi relegendum, ac concertandum, sicubi contra veritatem venit; non enim me inter irreprehensibiles profiteri audeo. Post hanc autem scribendi occasionem, insuper Regis insistit jussio* Agius (legendum Agilulfi)*: cujus postulatio me in stuporem ac in sollicitudinem posuit multiplicem: quippe quia non sine miraculo reor esse quod video. Reges namque Arianam hanc labem in hac diu regione, calcando fidem Catholicam, firmarunt; nunc nostram rogant roborari fidem. Forte Christus pio* (adde oculo) *nos nunc respicit, cujus favore omne nascitur bonum. Nos valde miseri sumus, si nostra de parte scalon amplius fiat. Rogat itaque Rex, rogatque Regina, rogant Te toti, ut quam celerrime possit fieri, fiant omnia unum, fiat ut patria pax, pax fiat mox fidei, ut toti deinceps, grex unus, fiat Christi, Rex Regum, Tu Petrum, Te tota sequatur Italia. Quid suavius pace per* (legendum post) *bella? Quid dulcius conjunctione fratrum, diu separatorum?* Finis Epistolæ valde depravate descriptæ ad rem nostram non facit.

nastasio. Ut autem Subdiaconus Romanus Pontifex crearetur, tunc primum accidit absque majorum exemplo: ut plane in clero magnas fluctuationes concitatas esse, sit argumento. Verum alia est lectio ab hac diversa, ut dicat, Filius Stephani subdiaconi, Sed ut, omissis aliis, Deusdedit eligeretur, egregia ejus id sanctitas præstitit, qua mirifice inter tot tenebras illustratus emicuit. Quo

PAGIUS XXIII. *Epistola Columbani notis Patricii Flamming. illustrata.*

Hæc Epistola hoc vel superiori anno, *Agilulphi* Longobardorum Regis jussu, e Monasterio Bobiensi a *Columbano* scripta, qui se numero (1.) ex humilitate *Palumbum* vocat, idest columbam silvestrem. (2.) Insinuat per hæc tempora inter Romanum Pontificem & Italiæ Episcopos illos, ut puto, qui Tria Capitula defendebant, fuisse aliquam discordiam, de qua clarius infra num. XVIII. his verbis: *Agnoscite vos invicem, ut sit gaudium in cælo, & in terra pro pace & conjunctione vestra;* mox concludens: *Unum itaque omnes dicite, & unum sentite, ut utrique unum sitis, toti Christiani*, &c. (3) *Toti Heberi*, hoc est, Hiberni, ut ipsemet Columbanus indicat in Epistola sua II. sub finem, ubi ait: *Unius enim sumus corporis commembra, sive Galli, sive Britanni, sive Iberi, sive quaque gentes.* Hiberni dicti *Iberi*, ab Ibero flumine Hispaniæ. Referunt enim originem suam ad *Iberiam* sive *Hesperiam Antiquam*, hoc est, Hispaniam. (4.) Schisma ob Tria capitula in V. Synodo damnata enatum multis post *Vigilium* annis, in aliquibus Occidentis Regionibus perduravit, & quidem in Hibernia, & Italia, ut ex hac Divi *Columbani* Epistola discimus. Qui eo infecti erant, *Vigilium* caput scandali inclamasse referuntur; qui & *Bonifacium* IV. Sanctissimum Pontificem, Hæreticorum receptorem calumniabantur: ad quam calumniam tollendam tota hæc Epistola directa. Cæterum non vituperandus *Vigilius*, si novis emergentibus causis & periculis Schismatis, sæpe sententiam mutarit: & si quæ per *Constitutum* statuerat, eadem denuo ad reducendos Orientales Schismaticos, Quintæ Synodi approbatione revocarit. Cum enim V. Synodus teste S. Gregorio lib. 3. Epist. 37. nihil contra quatuor Synodos constituerit, vel senserit: & in ea de personis tantummodo, non autem de fide, actum sit, & de his personis, de quibus in Chalcedonensi Concilio nihil habetur, potuit *Vigilius* pro remedio tot malorum mutare sententiam.

XXIV. *Defensores Trium Capitulorum Bonifacii IV tempore Ecclesiam turbarunt.*

[5.] *Dolor namque suus est*, &c. Is locus intelligitur de Schismate illorum qui V. Synodum a *Vigilio* & Successoribus probatam impugnare pergebant, idque *Theodelindæ* Longobardorum Reginæ, ipsique Regi, ac *Adaloaldo* filio agendum suggerebant, ad quorum calumnias repellendas S. *Gregorius* Reginæ litteras cum Legatis transmiserat, quibus hortabatur, ne imperitorum & malevolorum hominum, contra V. Synodi auctoritatem imposturis aures præbeat, ipsi & filio *Adaloaldo* V. Synodi exemplaria mittens, ut ipsemet lib. 12. Epist. 22. testatur. Hujus factionis homines per *Bonifacii* IV. tempora Ecclesiam turbasse, ea hac Columbani Epistola, & ex Monumentis a Baronio anno DCXXXVIII. numer. IV. recitatis, usque ad initium Pontificatus Honorii Papæ in Schismate perdurasse intelligimus. Illorum suasionibus *Agilulphum* & Regiam familiam nonnihil fuisse suspensos, insinuat *Columbanus*, dum ait num. XIII. *Fertur enim Rex dixisse*, &c. Ubi notatur ejus hæsitatio, quæ eum movit, ut singula per *Columbanum* Pontifici suggereret, ut hic clare indicat. [6] *Hæreticorum receptio*, &c. quia enim *Bonifacius* V. Synodum admiserat; qui *Vigilium* Hæreticorum receptorem & fautorem, ita etiam *Bonifacium* calumniabantur. Porro quod hac ratione *Bonifacium* Hæreticorum receptorem dixerint, consequentia mox verba demonstrant: *Dicunt enim Eutychen, Nestorium*, &c. *Ecce causam totius, ut ajunt, scandali.* Verum commentum illud a Schismaticis confictum erat. Verba *Columbani* manifeste ostendunt, eum non fuisse de causa *Vigilii* & Quintæ Synodi Actis bene edoctum; ubique enim conditionate ac dubitative, seu ex aliorum duntaxat relatione loquitur: *Hæreticorum enim*, inquit, *receptio, ut audio*, & iterum: *a Vigilio in Synodo, nescio quam*, &c. Huc item spectant illa verba ejus ad Bonifacium: *Si & vos sic recepistis, ut dicitur.* Nec non & ista: *Si hæc certa magis quam fabulosa sunt*.

XXV. *Bonifacium ipsum de hæresi criminati sunt.*

[7] *Merito vestri Juniores*, &c. possunt enim subditi resistere Papæ publice in hæresim lapso, ex communi Theologorum sententia. Quare *Bonifacius*, publice hæreseos insimulatus erat a Schismaticis. Dicit enim *Columbanus* ipsum alloquens: *Hæreticorum enim receptio, ut audio, vobis reputatur.* Et infra: *Multi dubitant de fidei vestræ puritate.* Et quidem hoc manifeste ostendit, cum postea subdit, plures ab ejus communione abstinuisse, quod propter occultam hæresim fieri minime licuisset. Deinde ad calcem Epistolæ refert, se monitum a quodam, ut ipsum tanquam Nestoriana infectum hæresi declinaret. Ex quibus satis apparet, falsam illam de *Bonifacio* suspicionem jam tum apud multos fuisse vulgatam, & inter alios apud ipsum forsan Longobardorum Regem, qui sanctum virum ad hæc scribenda induxerat, Sed ea nulla veritate fulciebatur, illamque pro falsa semper habuit *Columbanus*, ut multa hujus Epistolæ loca evidenter declarant. Nam in principio demonstrat, se constanter resistere iis, qui *Bonifacium* vel suos Hæreticorum receptores clamabant, cum ait: *Ego enim pro vobis promisi*, &c. Item postea alio in loco: *Dolendum est, quod non Vos priores pro Zelo fidei*, &c. Ubi videtur reprehendere Pontificem, quod non represserit Schismaticos illos vel Hæreticos, qui ipsum & quidem innocentem injuste calumniabantur; unde subdit: *Scitis enim quam sæva animadversione in Synodo Romana*, &c. Non multo post in eandem sententiam: *Hæreticorum receptio, ut audio, vobis reputatur, quod absit credi verum fuisse*

NOTÆ [1] Schisma trium Capitulorum in Hiberniam penetrasse, neque ex hac S. Columbani Epistola, neque ex alio quocumque veteri monumento probari posse ostendimus in Nota ad A. 529. 2. Id autem manifeste ex eo etiam liquet, quod argumentum Schismatis illius adeo ignotum erat S. Columbano, ut de eo cum Pontifice acturus scribere se dixerit quæ ex auditu, cum in Italiam venit, compererat. Parumque adeo rem norat, ut ex Epistola hic a Pagio recitata constet de Synodo V, ex qua omnis dissidiorum origo, nihil vel parum illum nosse. MANSI

II.

Quo pariter anno Ecclesia Anglicana collapsa resurgit, & majoribus in dies incrementis augetur ac stabilitur. Siquidem Rex Adelvaldus filius Edilberthi præter spem omnem Christianus effectus, Episcopos qui in Galliam fugerant, Mellitum & Justum revocavit post annum in Angliam, Quomodo autem hæc adeo inexpectata a Deo concessa fuerint, a Beda sic narrantur (a): *Cum vero Laurentius Mellitum, Justumque secuturus, ac Britanniam esset relicturus, jussit ipsa sibi nocte in Ecclesia beatorum Apostolorum Petri & Pauli, de qua frequenter jam diximus, stratum parari. In quo cum post multas preces ac lacrymas ad Deum pro statu Ecclesiæ fusas, ad quiescendum membra posuisset, atque obdormisset: apparuit ei beatissimus Apostolorum Princeps, & multo illum tempore secretæ noctis flagellis acrioribus afficiens, sciscitabatur Apostolica districtione, quare gregem, quem sibi ipse crediderat, relinqueret, vel cui pastorum oves Christi in medio luporum positus fugiens ipse dimitteret? An mei, inquit, oblitus es exempli, qui pro parvulis Christi, quos mihi in judicium suæ dilectionis commendaverat, vincula, verbera, carceres, afflictiones, ipsum postremo mortem, mortem autem crucis ab infidelibus & inimicis Christi ipse cum Christo coronandus pertuli? His beati Petri flagellis simul & exhortationibus animatus famulus Christi Laurentius, mox mane facto, venit ad Regem, & retecto vestimento, quantis esset verberibus laceratus, ostendit. Qui multum miratus, & inquirens quis tanto viro tales ausus esset plagas infligere: ut audivit, quia causa suæ salutis Episcopus ab Apostolo Christi tanta esset tormenta plagasque perpessus; extimuit multum, atque anathematizato omni idololatriæ cultu, abdicato connubio non legitimo suscepit fidem Christi, & baptizatus, Ecclesiæ rebus, quantum valuit, in omnibus consulere & favere curavit.*

(a) Beda l. 2. c. 9. Laurentii Episc. correptio, & Adelvaldi Regis conversio.

III. Revocantur in Angliam Episcopi.

Misit etiam in Galliam, & revocavit Mellitum & Justum, eosque ad suas Ecclesias libere instituendas redire præcepit. Qui post annum ex quo abierant, reversi sunt. Et Justus quidem ad civitatem Rhofi, cui præfuerat, rediit; Mellitum vero Londonienses Episcopum recipere noluerunt, idololatris Pontificibus magis servire gaudentes. Non enim tanta erat ei, quanta patri ipsius regni potestas, ut etiam nolentibus ac contradicentibus Paganis, Antistitem suæ posset Ecclesiæ reddere. Veruntamen ipse cum sua gente, ex quo ad Dominum conversus est, divinis se studuit mancipare præceptis. Denique & in monasterio beatissimi Apostolorum Principis Ecclesiam sanctæ Dei genitricis fecit, quam consecravit Archiepiscopus Mellitus. Hæc Beda.

IV.

Sed de Britannia in Gallias transeat oratio, narratura terribile Dei judicium adversus improbum Regem Theodoricum, & nefariam Brunichildem Reginam ejus

PAGIUS

ipsi, esse, vel fore. Ubi non tantum innuit, se nullam illi commento fidem adhibuisse, sed neque ab alio ullatenus adhiberi debere. Nec his obstat, quod infra dicit ad Bonifacium: *Si & Vos sic recepistis.* Nam loquitur in casu, quo ista vera fuissent, non quod ipse pro tunc ita contigisse crediderit, ut colligitur ex particula conditionali addita, & his, quæ mox infra subdit: *Si enim hæc certa magis quam fabulosa*, &c. Denique in calce Epistolæ hoc expressius quod diximus, indicat, cum ait: *Quidam literis suis, quibus me primo*, &c. Sed quia nonnulli alii, præsertim Schismatici, non ita bene de Bonifacio sentiebant, falsis Hæreticorum criminationibus seducti, Vir Sanctus in hac Epistola, Zelo fidei commotus, conatur ipsum inducere ad cogendam Synodum, seque de sinistra per æmulos suspicione suscitata purgandum.

XXVI. *Columbanus non bene instructus de gestis in Synodo V.*

(8.) *Ideo si scriptum est in V. Synodo*, &c. Merito asserit Vir Sanctus, eum qui illa verba scripsit, divisum esse a Sanctis & separatum a Deo, in unitate Personæ, Divinam humanamque Christi naturam devote professus. Sed inde liquet, eum de Actis in V. Synodo non satis instructum, vel saltem depravata exemplaria nactum esse; cum error iste de una in Christo substantia ejusque auctor Eutyches non semel in V. Synodo damnatus reperiatur. Ita Patricius Flaminguis, qui anno 1637. Opuscula Columbani in lucem emisit, & notis illustravit. Illud valde dolendum eam Epistolam variis in locis depravatam ad nos pervenisse: ex ea enim discimus quæ hactenus omnes latuerant.

XXVII. *Eadbaldus Rex fit Christianus.*

Ad num. II. *Eadbaldus* Cantii Rex, qui post Sancti *Ethelberti* patris mortem Christianam Religionem amplexus est, revocavit *Mellitum & Justum*, quos antea expulerat, *qui post annum ex quo abierant, reversi sunt*, inquit Beda lib. 2. cap. 6. Quare cum *Ethelbertus* anno DCXVI. ad Deum migrarit, Mellitus & Justus anno DCXVII. in Britanniam rediere.

XXVIII. *Moritur Theodoricus Burgundiæ & Austriæ Rex.*

A. num. IV, ad XII. post *Theodeberti* Austrasiæ Regis mortem, quæ anno DCXII. contigit, *Clotarius* II. Neustriæ Rex, sicuti inter ipsum & *Theodoricum* Burgundiæ Regem, antequam hic adversus *Theodebertum* bellum moveret convenerat, Ducatum *Dentelini* a Theodeberto quondam sibi ereptum, in Ditionem suam celeriter redegit. Erat Ducatus *Dentelini* Regio inter Sequanam & Isaram ac Oceanum jacens. Verum *Theodoricus*, qui *Clotharium* inani pollicitatione præmii a societate *Theodeberti* solummodo avertere voluerat, magna indignatione accenditur, & Ducatum *Dentelini*, velut partem Austriæ sibi ademptum a *Clotario* postulat, *anno Regni sui XVIII.* inquit Fredegarius in Chronico cap. 38. Jamque copiæ iter faciebant contra *Clotarium*, cum Theodoricus *profluvio ventris moritur*, ideoque non hoc anno, ut putavit Baronius, neque an. DCXII. ut arbitratus est Hadrianus Valesius lib. 17. Rer. Franc. sed anno sexcentesimo decimo tertio, cujus initio cœpit annus XVIII. Theodorici Regis, qui *Divinitus percussus inter flagrantes ignis incendia mortuus est*, inquit Jonas in Vita Sancti Columbani num. 58. in genere mortis dissentiens

ejus aviam, qui post alia peccata deformis (ut vidimus) addiderunt ut bellum excitarint adversus Dei servos: nam postquam S. Desiderium Episcopum Viennensem occidendum curarunt, & S. Columbanum a suo regno longius expulerunt: aliud etiam nefandum sacrilegium his additum est ab impia femina: etenim virum sanctissimum necandum jussit Delfinum Episcopum Lugdunensem, ut Beda testatur (a), qui dum agit de Vvilfridi in Urbem peregrinatione, hæc ait: *Cum menses aliquot in studiis occupatus felicibus exegisset, rediit ad Delfinum in Galliam, & tres annos apud ipsum commoratus, attonsus est ab eo, & in tanto habitus amore, ut hæredem sibi illum facere cogitaret: sed ne hoc fieri posset, Antistes crudeli morte peremptus est, & Vvilfridus ad suæ potius, hoc est, Anglorum gentis Episcopatum reservatus. Nam Brunichilda Regina, missis militibus, Episcopum jussit interfici: quem ad locum quidem, in quo decollandus erat, secutus est Vvilfridus clericus illius, desiderans cum eo (tametsi ipso multum prohibente) pariter occumbere. Sed hunc ubi peregrinum atque oriundum de natione Anglorum cognovere carnifices, pepercere illi, neque eum trucidare cum suo voluere Pontifice.* Hæc Beda. Risimus autem recentiorem auctorem, qui conatus est eamdem Brunichildem excusare, Aethiopem lavans, quæ ab omnibus historicis hujus temporis sacrilega, sanguinaria, & ubique nefaria conclamatur: neque enim Gregorii laudes crimina postea commissa purgant. Jam vero ubi completa est iniquitas ejus, adfuit tempus ut ejusdem S. Columbani sæpius repetitum vaticinium impleretur, quo prædixerat fore ut intra triennii temporis spatium Clotharius totius Galliæ regno potiretur.

(a) Beda l. 5. c. 20.

Delfinus Epis. Lugdun. occiditur.

V. Theodorici Regis Francorum interitus.

Jam accepisti anno superiori, bello victum a fratre Theodorico Theodobertum e medio internecione esse sublatum anno regni sui decimoseptimo, quem superiorem annum fuisse, ex ipsius regni exordio satis exacte superius est demonstratum: eum vero uno amplius anno Theodoricum regnasse majores tradant, utique hoc anno ipsum finem imposuisse regnandi, dicere opus est. Quem quidem fulmine ictum interiisse, Jonas (b) Abbas sui temporis historiam scribens testari videtur: veneno autem necatum dolo Brunichildis aviæ ob inimicitias post obitum Theodoberti ortas testatur Aimoinus (c), refertque aliorum sententiam dicentium eum ex hac vita ereptum dysenteriæ morbo, decimooctavo regni sui anno. Sed accipe quæ Jonas de ejus interitu habet, & addit de vindicta Clotharii in Brunichildem divini judicii severitate vibrata. Ubi enim de Theodoberti obitu egit, ita nos subdit: *Porro Theodoricus penes Metense morans oppidum, divinitus percussus, inter flagrantis ignis incendia mortuus est. Post quem Brunechildis filium ejus Sigebertum in regnum suffecit.*

(b) Joan. in Columb. c. 28.

(c) Aimoin. l. 3. c. 100.

VI.

Antequam autem reliqua prosequamur, non prætereamus de hoc Sigeberto filio Theodorici in Regem provecto egregium facinus, quod hoc tempore, ipso exordio ejusdem regni accidit: scribit id Uvalfridus Strabo magni nominis suæ ætatis auctor in rebus gestis S. Galli Abbatis, de virgine ejusdem Regis sponsa, Fridiburga nomine, a S. Gallo a dæmone liberata, & Deo dedicata, dignum quidem memoria exemplum, quod intexatur Annalibus. Ubi enim de virgine ornata narrationem absolvit, hæc auctor: (d) *Non multis evolutis diebus, volens Rex*

(d) Apud Sur. 16. Octobr. c. 21.

PAGIUS

tiens a Fredegario & hic ab Aimoino, qui lib. 3. cap. 100. scribit, Theodoricum *dysenteria morbo* periisse. Vixit *Theodoricus* annos viginti sex, regnavitque annos XVIII. incompletos. Reliquit quatuor filios, *Sigibertum*, *Childebertum*, *Corbum*, & *Meroveum*. Fallitur enim Jonas laudatus, quando ait, Clotarium cepisse Sigibertum, *fratresque ejus quinque*, hosque separatim peremisse. Nam præter *Sigibertum*, non fratres ejus quinque, sed fratres ejus duos cepit *Clotarius Corbum* scilicet & *Meroveum*, ac Sigibertus & Corbus ejus jussu interfecti, vita Meroveo concessa ut prodit Fredegarius, cap. 42.

XXIX. Sigibertus Theodorici filius paucis mensibus in Austria regnat.

Mortuo enim Theodorico Rege *Brunechildis filium ejus Sigibertum in Regnum suffecit*, inquit Jonas, cui favet Hermannus Contractus: Imo Fredegarius ipse in libro primo Chronici publicati ab Henrico Canisio Tomo 2. Antiq. Lect. disertis verbis annos CLVI. esse dicit, a *Constantino & Rufo Coss. ad annum primum Regni Sigiberti Regis Francorum, filii Theuderici Regis*. Constantinus & Rufus anno Christi CDXLVII. Consulatum gessere, ideoque anni illi CLVI. integri numerati anno Christi superiori terminantur; liquetque non tantum *Sigibertum*, puerum annorum circiter undecim, per aliquot menses regnasse in Austria, & errasse qui eum inter Francorum Reges connumerari noluerunt; sed etiam Baronium *Theodorici* mortem in præsentem annum male distulisse. Walafridus Strabo Abbas Augiensis, Ludovici Pii æqualis, in libro de Vita Sancti Galli Abbatis *Sigibertum* hunc de uxore ducenda cogitasse scribit, traditque Sanctum *Gallum* filiam Gunzonis Ducis nomine *Frideburgam*, Sigiberti sponsam a dæmonio liberasse; cumque Edicto convocati ad nuptias Episcopi & Principes essent, *Frideburgam* deposita veste Regia Monasticam sumsisse, Cyprianumque Arelatensem Episcopum suasisse Regi, ne puellæ votum irritum faceret, cui ipse morem præstitit, & *Frideburgam* Monasterio puellarum in Civitate Metensi præposuit, ut pluribus narrat Baronius ex eodem Walafrido, cui hac in re fidem adhibet. Verum commentum hoc esse, pluribus ostendunt Hadrianus Valesius laudatus, & post eum Cointius anno DCXIV. num. VI. & seqq. Walafridus manum admovit calamo post ducentos & amplius annos ab obitu Sancti Galli, facileque labi potuit in errorem, cum

ad-

Rex idem puellam suis thalamis sociare, celebri edicto sacerdotum & principum suorum senatum nuptiarum praecepit adesse solemniis. Cumque stipatus agmine procerum, introisset ubi ipsa manebat, dixit illi: Ascendamus in palatium: nam nuptiæ paratæ sunt, sacerdotes & capita populorum cum benedictionibus congruis advenerunt. Quibus illa auditis, cecidit ad pedes ejus, dicens: Mi domine, quia præterita passio suo me pondere tabefecit, vires absorbuit valetudo contraria, & membrorum officia ægritudine sunt resoluta: da mihi vel septem dierum inducias, ut aliquatenus virium detrimenta recuperem, & sic tuis possim applicari conspectibus. Quam petitionem dum Rex pie susciperet, ad palatium remeavit.

Fridiburgæ virginis dignum facinus.

VII. Ad sacrum asylum Fridiburga confugit.

Transactis interea septem diebus, circa matutinum officium, puella cum duobus viris totidemque puellis ecclesiam beati Stephani protomartyris introivit, & secedens post januas templi, exuit se vestimentis regalibus, & habitum propositi sanctioris assumpsit, nescientibus hoc viris qui pariter cum illa advenerunt. Deposito ergo terrenæ dignitatis amictu, sanctimoniæ nitorem cum quodam sui secuta contemptu, accessit ad altare, & in faciem proruens, Dominum studiosius adoravit; ac deinde cum se erigeret, cornu comprehendit altaris, & hujuscemodi voces emisit: B. Stephane, qui sanguine tuo testimonium Christo perhibuisti, deprecationem meam tuis meritis Domino commendato, ut tua intercessione hodie cor domini mei Regis convertat secundum voluntatem meam, ne velamen, quod amore Dei suscepi, auferat de capite meo.

VIII.

Viri ergo qui erant cum illa, hæc videntes, venerunt ad Regem, & nunciaverunt ei quæ facta fuerant. Et ille advocans sacerdotes & quosdam principes suos, cœpit inquirere ab eis, quid super hac re faciendum censerent. Cyprianus Arelatensis Regi respondit: Quia (ut liquido claret) puella hæc, cum a dæmonio erueretur, hoc se vota, quod perfecisse videtur, constrinxit: cavendum tibi est, ne forte, si irritum feceris votum ejus, redivivo dæmonum comprimatur incursu, & fiant illi novissima pejora prioribus, tu vero tanti criminis reatum incurras. Rex ergo justitiæ tenax, & timore Domini plenus, huic consilio devotæ mentis pandit assensum: & ingressus ecclesiam, fecit afferri vestem nuptiis præparatam, & coronam sponsæ uxoribus imponendam. His allatis, dum puellam ad se jussisset accedere: sponsa Dei jam Agni comitatibus hærens, avelli non potuit ab altari; quia se timebat de ecclesia protrahendam.

Cumque instantius aræ cornibus inhæreret, Rex eam ne timeret, admonuit: Hodie, inquiens, per omnia tuæ voluntatis ve-

PAGIUS

adeo remotus esset ab illius ætate cujus gesta literis commendabat. Secundo, *Sigibertus*, ut ex Fredegario cap. 21. liquet, in lucem editus est anno VII. Regni Theodorici, periitque anno Christi DCXIII. ideoque uxori ducendæ impar tunc erat. Tertio, *Sigibertus* paucos menses regnavit turbatissimis temporibus, atque variæ res, quas Walafridus de Sigiberto & Frideburga narrat, bello flagrante, brevique spatio geri potuerunt.

XXX. *Duæ de Sigiberto Rege opiniones refelluntur.*

Mabillonius, qui Sæculo secundo Benedictino Vitam Sancti Galli a Walafrido scriptam recitat, recurrit ad alium Sigibertum, atque convenire hæc *vel Sigiberto Dagoberti filio (quemadmodum vetusta Abbatiæ S. Martini Metensis Instrumenta docent apud Meurissium Madaurensem Episcopum in Hist. Metens. Episc. in Pappolo) vel certe tribuenda est Sigiberto seu Sigberehto Orientalium Anglorum Regi*, homini bono ac religioso, qui dudum in Gallia, dum inimicitias *Redwaldi* fugiens exularet, lavacrum Baptismi percepit, *regnante Dagoberto, ut Beda in lib. 3. Hist. cap. 18. auctor est*. Ita Mabillonius. At Walafridus *Sigibertum Theodorici filium* diserte appellat cap. 25. Ad hæc Sigibertus Dagoberti filius anno DCXXXIII. vix natus erat, *Theodorus* Ecclesiæ Arelatensi præerat, & Sanctus *Gallus* vivere desierat, ut infra ostendam; neque denique verosimile est, *Sigberehtum* Principem exulem in Civitate Regia *Frideburgam* potuisse præferre *Monasterio Ancillarum Dei, quod in honore B. Petri Principis Apostolorum constructum est in Metensium Civitate*, quod tamen scribit Walafridus cap. 22. Parte alia Trithemius, Hieronymus, Gebuillerus, Wolfangus, Lazius & alii, qui Augustissimæ Domus Habsburgo-Austriacæ Originem a Pharamundo primo Francorum Rege derivarunt, referunt, *Sigibertum* post fratrum & patris cædem occulte servatum, in Francia Orientali apud cognatos suos latuisse, & post patrui sui *Theodorici* Regis mortem a Clotario II. Francorum Rege Ducatum *Alamanniæ superioris*, sive *Helvetiam* accepisse, nec diadema & cætera Regni insignia usurpare prohibitum esse. Verum tota hæc de *Sigiberto* fabula ex dictis corruit, & jam pridem a Francisco Guillimanno lib. 2. Habsburgiacorum, cap. 4. & a Joanne Seifrido Abbate Zwetalensi lib. 1. *Arboris Anitianæ* cap. 3. solide refutata fuit.

XXXI. *Theodorici Regis familia penitus extincta.*

Clotarius Rex Neustriæ, qui copias legerat, ut Theodorico pro Denteleni Ducatu bellum minitanti resisteret, audita Theodorici morte, *factione Arnulphi & Pippini, vel cæterorum Procerum Auster ingreditur*, inquit Fredegarius cap. 40. tandemque cum exercitu *usque Ararem, id est, Saugonnam fluvium pervenit. Captis filiis Theodorici tribus, Sigoberto, Corbo, & Merovæo, quem ipse de fonte exceperat; Childebertus fugaciter ascendens, nunquam postea fuit reversus*, inquit Fredegarius cap. 42. qui addit, Sigobertum & Corbum jussu Clotarii interfectos, Merovæum in Neptriam perductum, & Brunechildem post varia opprobria membratim disruptam. Anonymus in Appendice ad Marium Aventicensem, anno sexcentesimo vicesimo quarto, quæ acceperat de morte Brunichildis nepotum ac pronepotum ejus ita enarrat: *Per illud tempus divisa in tribus olim Regnis Francia, in uno a præfato Rege* (scilicet Clotario) *Fran-*

co-

videbis effectum. Porro illa inter spem & metum posita, caput super altare reclinans: Ecce, ait, ancilla Domini, fiat mihi secundum voluntatem ejus. Rex vero jussit sacerdotibus, ut elevarent eam, & ad se perducerent: Quo facto, induta est, illo jubente, veste regali, & sacro velamine coronata. Intuitus autem eam Rex religiosus, dixit illi: Ecce meis te nuptiis præparatam, sponsi cælestis, Domini nostri videlicet Jesu Christi cedo complexibus. Et dexteram ejus comprehendens, posuit in altari: deinde ecclesiæ limen excedens, lacrymis absconditum patefecit amorem. Post hæc vocavit eam, & juxta se fecit in palatio residere, & donis ingentibus honoratam, præfecit monasterio ancillarum Dei, quod in honore B. Petri principis Apostolorum constructum est in Metensium civitate, ubi gesta sunt universa quæ proxima narratione retulimus. In his autem omnibus perficiendis secuta est puella consilium beatissimi Galli, qui eam, Domino auxiliante, a dæmonio liberavit. Hactenus de Fridiburga filia Gunzonis Ducis, sponsa vero Sigeberti Regis. In quo glorioso facinore non minus eluxit pietas Regis, cum religionem suis censuit affectibus præponendam, quam virginis de contemptis regalibus nuptiis ingens animi fortitudo.

IX. Sed obfuit pio Regi avia Brunichildis a qua post Theodorici patris obitum evectus fuerat in Regem: quotquot enim adversus Brunichildem odium conceperant, in Sigebertum illud penitus convertebant. Obfuit & detestabilis vita parentis, ut divinitus immissa vindicta omnes filios ejus secundum sancti Columbani oraculum cito pertigerit. De his enim Jonas ista habet (a): *Itaque Clotharius memor prophetiæ viri Dei, collecto exercitu, fines regni, qui suæ ditioni debebantur, conatur accipere. Contra quem Sigebertus cum hostium cuneis pugnaturus advenit. Quem Clotharius captum perimit, fratresque ejus quinque Theo-*

(a) Jon. in vit. S. Columbani c. 28.

PAGIUS *eorum Regnum conjungitur, atque persequente Theuderico Rege germanum suum Austrasiorum Regem Theudebertum, vincentes Franci in Burgundiam moventes, Austrasios ad extremum ipsum ceciderunt. Nec mora, victor Theudericus Mettis cum obiisset, Sigoberto filio parvulo cum avia sua Brunihilde, Regnum male usurpatum reliquit, qui vivente adhuc germano suo nepotem proprium ad petram in albis elidi jussit. Per idem tempus victi filii sui a Rege præfato Chlotachario capiuntur, ac præfata Regina, prædictorum avia, ab eo capta, diversoque pœnarum genere afflicta, deinde camelo imposita, multis fuit spectaculum præbuit; postremo ferocissimo coniugatu pedibus equi tergo, extremum spiritum exhalavit. Cujusque deinceps corpusculum incendentes populi, sepulcrum ignis fuit, ac deinceps judicium paternum sine misericordia in germano & nepote quondam datum, in filiis redundavit, eosque a quibusdam, ut ajunt, interemptos, Monarchiam prænuncupatus Rex in tribus Regnis obtinuit, quam feliciter religioseque gubernans, quadragesimo nunc cum prioribus Regni sui anno vitam ducit.* Deinde hæc verba proxime subiicit, opusque suum sic claudit: *Fiunt igitur ab exordio mundi usque in Horam præsentem, idest XIV. Heraclii, & XL. Chlothacarii Regis annum, anni quinquies mille, DCCCXXII.* Verum error irrepsit in numerum DCCCXXII. legendumque, DCCCXXV. quinarii enim nota in binarium sæpe a Librariis transformata, & annus mundanus Eræ LXX. Interpretum, in minori numero, si unitatem abiicias, ostendit annum currentem Eræ Dionysianæ, in minori scil. numero. Quare Anonymus ille hæc scribebat anno Christi DCXXIV. quo XIV. *Heraclii* Augusti, & XL. Clotarii Regis in cursu erant. Neque enim dici potest errorem cubare in anno Heraclii. Anonymus enim iste Clotarii Regis an. XL. cum anno XIV. Heraclii Augusti componit alio etiam loco, ubi hæc habet: *Hujus Imperatoris* (nempe Heraclii) *temporibus, ad XIV. usque Imperii sui annum, & Chlothacarii gloriosissimi Francorum Principis quadragesimum Regni sui annum, multa Reipublicæ partibus, ubique pene a diversis gentibus dispendia inlata fuere.*

XXXII. *Brunichildes a quibusdam immerito excusata.* Regnavit *Brunichildis* primum in Austria cum Viro, atque cum filio; deinde post *Guntramni* mortem etiam in Burgundia. Amisso filio nepotum *Theodeberti* ac *Theodorici* aliquandiu tutelam gessit, itaque vixit, ut minime initiis extrema responderint. Vitia enim diu reverentia & metu viri ac filii repressa, vel potius utcumque dissimulata & obtecta, postremo sub nepotibus parvulis universa eruperunt. Sunt tamen qui eam excusare, & quemadmodum vulgo dicitur; Æthiopem lavando dealbare conantur. Imprimis *Mariana* Hispanus in Historia Regum Hispaniæ, & Cointius in Annal. Ecclesiast. Francorum; ille quia popularem suam hic quia Reginam Franciæ. Sed Hadrianus Valesius eitatus, quia Baronius sub nomine recentioris Auctoris *Marianam* deridere contentus fuit, hunc pluribus refellit, & ex iis, quæ habet, Cointium audiendum non esse apparet. Porro cædes Sancti *Dalphini* Episcopi Lugdunensis, quam Baronius num. IV. recitat, non *Brunichilde*, sed *Bathilde* regnante patrata est, ut anno DCLVIII. num. VI. & seq. demonstrabimus.

XXXIII. *Initium Monarchia Clotarii II. certis argumentis stabilitur.* His anno DCXIII. jam provecto, ut ex duratione Regni *Sigoberti*, seu *Sigiberti*, & ex iis quæ contigere post Theodorici mortem colligitur gestis, *Clotarius* II. Neustriæ Rex Monarchiam Francorum obtinuit, extinctis Regibus *a quibus per quinquaginta ferme & unum regnatum est annos*, inquit Aimoinus Initio Libri IV. *Clotarius* I. qui eandem adeptus fuerat mortuus est anno DLXI. a quo ad annum DCXIII. intercurrunt anni quinquaginta & unus: Aimoinus enim annum DCXIII. quia incompletus fuit, excludit, qui numerandi modus fraudi fuit Hadriano Valesio. Inde enim perperam intulit Clotarii II. Monarchiam ab anno DCXII. inchoatam fuisse, refragante Fredegario, qui cap. 43. refert, *Clotarium* anno XXX. Regni sui Burgundiæ & Austriæ Regna arripuisse, post mortem scilicet Theodorici & Sigiberti ejus filii; quem Regni annum prioribus mensibus anni Christi DCXIII. *Clotarius* exorsus est. Præterea Fredegarius cap. 42. ait: *firmatum est omne Regnum Francorum, sicut a prio-*

Brunichildis & filiorum Theodorici interitus.

Theodorici filias cum avia Bruaichilde cœpit: pueras separatim peremit; Brunichildem vero prima iguabiliter camelo impasitam, hostibus gyrando monstravit; postque indomitorum equarum caudis irretitam miserabiliter vita privavit. Funditus ergo radicitusque deleta Theadorici stirpe, Clatharius pastus est trium regnarum solus manarchia. Qua facta beati Columbani praphetia in omnibus impleta est. Hæc Jonas: eadem pluribus Aimoinus & alii recensentes feminæ improbæ scelera, quam non duorum, sed unius indomiti equi caudæ alligatam tradunt, sicque miserando modo raptatam mori calcibus equi coactam. Hæc quidem Rex, ut clamanti in eam populo satisfaceret. Ait enim Aimoinus (b):

(b) *Aimoin. l. 4. c. 1.*

X.

Acclamantibus cunctis, postquam camelo imposita est circumducta, *inauditis eam debere subiici pœnis, jubet immitem exhiberi equam, crinesque miserrima Regina cum brachiis caudæ ejus calligari, ac demum ad cursum concituri. Sicque prima impetu currentis equi calcibus cerebrum dispersum, reliqua veramembra per aspera quaque fruticibus rupibusve protracta laca dissipata sunt.* Hunc consecuta est finem femina suorum propinquorum cædibus per multa annorum spatia exsatiata: decem namque Reges ejus opera & consilio fuisse extinctos, Clotharius numeravit. Porro tanta istius scelera toleravit Deus, usque dum in servos suos non est furens femina debacchata. Has ipsa messuit fruges ex mundanæ prudentiæ semine, quæ nihil non tentavit facinoris, ut regnaret, posset que mori Regina; talemque triumphum meruit ex cæde multiplici conjunctorum, ac tali morte obire diem illa, quæ Dei servos hostiliter est persecuta.

XI. Clotharius solus regnat in Gallia.

Sic igitur Brunichilde una cum spuria prole Regum e medio sublata, Clotharius solus monarchiam totius Galliæ (secundum quod sanctus Columbanus prædixerat) est consecutus: memorque viri sanctissimi vaticinii, legationem ad eum satis dignam mittit per Eustathium præfectum Luxoviensis monasterii ejus discipulum una cum collegis nobilibus monachis, ut rogarent ipsum remeare in Gallias ad locum ex quo ejectus fuerat. Obiit diligenter munus susceptum legationis Eustathius: verum persuadere id minime potuit Columbano, utpote qui probe sciret jam imminere sui corporis dissolutionem: præstitit autem illud, ut parenenticas ad Regem litteras daret easdemque commonitorias, quibus eum intra limites bene institutæ vitæ contineret: quas Rex pius gratissime accepit, & ex earum præscripto vitam moresque composuit. Habet hæc omnia Jonas in fine rerum gestarum ejusdem Columbani. De eodem Clothario Rege illud quidem habetur expressum, fuisse studiosissimum servorum Dei, qui sciret eorumdem cultu conciliare sibi pariter Deum. Inter alios autem sanctissimos viros, qui diebus his florebant in Galliis, fuit Arnolphus Metensis Episcopus vitæ moribus & miraculis clarus: hunc sibi adhibuerat in consiliis Rex Thedobertus: quomodo autem & Clotharius ejus usus est opera, dicemus anno sequenti.

Proficit Clotharius monitis Columbani.

PAGIUS

priore Clotario fuerat dominatum, cunctis thesauris ditioni Clotarii subiectis. Quod feliciter post XV. annos tenuit. Obiit autem *Clotarius II.* anno DCXXVIII. ideoque anni illi XV. non solum ab anno DCXIII. inchoati sed etiam aliquot mensium appendicula a Fredegario, ut fit, prætermissa. Initium itaque Monarchiæ *Clotarii* II. extra omnem controversiam esse debet.

XXXIV. *Floret S. Arnulphus Metensis Episcopus.*

Antequam *Clotarius* II. in Neastria regnaret, Sanctus *Arnulphus* ad Episcopatum Metensem evectus fuerat. Is cum *Pippino*, in divisione Procerum Austrasiorum, quorum aliqui *Brunichildi* pronepotique ejus, & Burgundionum maxima pars favebant, eam execrabatur, post expertam toleratamque diu ejus sævitiam. Itaque cum *Pippino*, aliisque Austrasiorum Optimatibus clam accersivit *Clotarium*, qui Austrasiam cum exercitu ingressus est, ut refert Fredegarius laudatus. Ante Episcupatum uxorem duxerat; in Vita S. Clodulphi ejus filii *Dodam* appellatam, sed paucis annis cum illa vixit. Anno enim sexcentesimo decimo factus est Antistes Metensis, & *Doda* Trevjros in Monasterium secessit. Ex illorum conjugio nati sunt duo filii, *Clodulphus* scilicet & *Anschisus*, quos, cum pater creatus est Pontifex, in tenerrima ætate fuisse ex iis, quæ infra dicemus, constabit. Paulus Diaconus præter Historiam Langobardorum scripsit etiam Libellum *de Episcopis Metensis Ecclesiæ*, qui refertur in corpore *Francicæ Historiæ veteris & sinceræ*, Hannoviæ anno MDCXIII. edito, in cujus Libelli fine habentur nomina Pontificum Metensis Sedis cum annis & diebus quibus in Præsulatu fuere, ab Auctore Anonymo descripta: quo utroque Opusculo in digerendis temporibus Episcoporum Metensium utemur, Appendicem illam sub nomine *Codicis S. Symphoriani* citantes. Ab anno enim, quo S. *Clodulphus* Episcopus Metensis ordinatus est, pendet Chronologia subsequentium Pontificum Metensium, eo fere modo, quo Chronologia Episcoporum Turonensium ab ordinatione & morte Sancti Martini. Sed cum nullus ex recentioribus Scriptoribus, qui de Episcopis Metensibus, aut universim, aut in speciali egere ad diem Dominicam, qua Episcuporum ordinationes fieri solitæ erant, animum adverterit, hinc factum, ut Successorum Sancti *Arnulphi*, inter quos plures valde illustres fuere, finis & initia male consignata reperiantur. Diem ordinationis S. *Arnulphi* & S. *Goerici* ejus successoris detegere potis non fuit; sed ex die emortuali S. *Goerici* liquet, Sanctum *Arnulphum* anno sexcentesimo decimo Episcopatum adeptum esse.

XII.

Inhærebat præterea lateri Regis Faro nobilis vir & prudentissimus, qui postea creatus Episcopus Meldensis egregia claruit sanctitate, In cujus rebus gestis fideliter scriptis mentio habetur de legatione contumeliosa a Saxonibus ad Clotharium missa hoc ipso anno nempe monarchiæ ipsius exordio, cujus causa ipsi legati subiissent supplicium mortis, nisi Faro intercessisset. Res gesta ita narratur (a): *Non desunt qui scribant, missos tum ad Clotharium Regem* (cum suscepit Francorum monarchiam) *a Saxonum gente legatos, eosque verbis injuriosis usos, usque adeo Clotharii animum exacerbasse, ut jusserit eos confestim interfici; ira præcipite eum extimulante. Et quamvis proceres eum a tali facinore dehortarentur, dicerentque, si legatis quamvis inimicæ gentis eam vim afferat, eum jus gentium violaturum, & contra: ipsas quoque Francorum leges venturum, nihil tamen apud iratum Regem efficere potuisse, quod ruptis moderationis habenis, sanum consilium non admitteret. Tum vero magna usum prudentia Faronem, dixisse, ut fieret quod Rex mandasset, sed ita tamen ut in posterum diem legatorum cædes differretur. Eam sententiam omnium sedisse animis, legatos ea nocte a milite custoditos: ad eos autem accessisse Faronem, & tantum suis apud eos sermonibus effecisse, ut Christiana religione voluerint initiari. Atque id cum ille Regi & aulicis indicasset, non solum vita donatos, sed etiam muneribus affectos ad suos cum gaudio revertisse.* Hæc de legatis. De ipso autem Farone quomodo sæculo atque curiæ nuncium remiserit, ita idem prosequitur auctor:

(a) Apud Sur. die 28. Octobr.

Cohibet iram Regis Faro.

XIII. De S. Fara Abbatissa.

Interea autem cum apud Clotharium Regem multa præclare gereret, sororem Faram virginem sanctissimam cognovit magno ipsius videndi desiderio teneri. Accessit igitur ad eam, & in tantum familiari ejus colloquio sapientique sermone permotus est, ut amplissimos palatii honores, Regisque singularem amicitiam sibi negligendum putarit, ipsiusque conjugii oblectamenta, adhuc vigente juventutis flore, respuerit, & consentiente uxore Blidechilde, Ecclesiastico ordini se adjunxerit, ecclesiam beati Stephani Meldensis, quæ tum magna premebatur paupertate, multis villarum opibus ditarit, sanctæ quoque Faræ cœnobium magnifice sub-

PAGIUS XXXV. *Florent S. Faro Episc. Meldensis & S. Fara soror ejus.*

Ad num. XII. & seq. Sanctus *Faro*, quem summo in honore habuit *Chlotarius* Rex, successit *Gundoaldo* Episcopo Meldensi, qui Synodum Remensem anno DCXXIV. sua subscriptione confirmavit. *S. Burgundofaram*. *Faram* etiam appellatam, S Faronis sororem, quam S. *Columbanus* Deo sacraverat ab infantia, *S. Eustasius* Sanctimonialium diu desideratis vestibus per *Gundoaldum* tunc Meldensem Episcopum induit. *Chagnericus* Faræ pater in solo sibi proprio Monasterium ei erexit paulo infra Meldas *Ebriacense*, & S. *Faræ* postea nuncupatum; quod etiamnum florentissimum est tum numero ac religione Sanctimonialium, quæ S. Benedicti Regulam districte servant, tum nomine ac opibus. De isto Monasterio agit Beda lib. 3. cap. 8. & Anglos, cum needum multa apud eos constructa essent Monasteria, filias suas Francorum Monasteriis erudiendas, ac Sponso Cœlesti copulandas mittere solitos esse testatur, *maxime*, inquit, *in Brige & in Cale, & in Andelegum Monasterio*, idest, in Monasterio Farensi, quod ipse *Brigense* vocat, in Calensi, & in Andelago Monasterio, non longe ab Urbe Rotomagensi sito. *Faro* sororis exemplo incitatus Ecclesiastico ordini sese sociavit, ejusque conjux Sacrum velamen accepit. Sancto *Fiacrio* ex Scotia venienti Monasterium tribus ab urbe Meldis milliaribus distans concessit, & post *Gundoaldi* ejus Urbis Episcopi mortem ei succedere meruit, *Clotario* secundo adhuc superstite. Vixit usque ad annum circiter sexcentesimum septuagesimum secundum: nam, ut docet Beda lib. 4. cap. 1. *Adrianum* a Vitaliano Papa in Angliam missum anno DCLXVIII. Meldis excepit. Colitur in Martyrologiis Usuardi & Adonis die XXVIII. Octobris, successoremque habuit, non *VValdebertum* Abbatem Luxoviensem, ut putavit Cointius, sed *Hildevertum*, ut recte in Officio Ecclesiastico Meldensis Ecclesiæ legitur. Surius ad diem XXVIII. Octob. compendium Vitæ hujus S. Præsulis exhibet; Mabillonius autem Sæculo II. Benedictino integram ejus Vitam, ex qua illud exceptum, Auctore (ut videtur) Hildegario Meldensi Episcopo, regnante Carolo Calvo Imperatore scriptam, primus in lucem protulit; quam tamen fabulis scatere tam Mabillonius, quam Cointius anno DCLXXII. n. VI. & seqq. demonstrant.

XXXVI. *Testamentum S. Faræ.*

Vivebat adhuc Sancta *Burgundofara* anno DCXXXII. San-Marthani enim Tom. IV. Galliæ Christianæ pag. 365. & Cointius anno DCXXXII. num. XXIII. ejus Testamentum recitant, quod his verbis inchoatur: *Anno quinta regnante Domno Dagoberto Rege gloriosissimo, sub die VII. Kal. Novembris*, & his absolvitur: *Actum in Cœnobio Ebriaco sub die VII. Idus Octobris*. Quare in diem error irrepsit. Claudius Castellanus Canonicus Ecclesiæ Metropolitanæ Parisiensis, Vir eruditissimus, qui vidit exemplar hujus Testamenti in Monasterio Faræmonasterii asservatum, docuit me illud non esse autographum, accuratius extare apud San-Marthanos, quam apud Cointium, qui dicit, quæ sequuntur hæc verba, *sub die VII. Idus Octobris*, legi non potuisse; cum tamen vox *Octobris* ultima sit in eo Testamento. Præterea hæc verba, *centum libras*, quas Fara se dare dicit *Chanulfo*, non habentur in exemplari ejusdem Monasterii, nec in eo quod transmissum est ad San-Marthanos. Character valde diversus est a Merovingico, eique similis, quo exaratæ sunt Chartæ sæculo decimo & duobus sequentibus.

XXXVII. *Interpolatum & immutatum.*

Adhæc stylus non magis Merovingicos, quam character, ut manifeste liquebit Testamentum hoc conferenti cum Charta *Chrotbildis* prænobilis Matronæ, æri incisa apud Mabillonium lib. 5. de Re Diplomatica pag. 379. cum Charta *Vandemiris* Viri illustris, cum Charta *Agirardi* Episcopi Carnotensis, quæ in eodem libro habentur, & cum Charta *Ermentrudæ* Matronæ, quæ extat apud Mabillonium in Appendice Litur-

sublimarit, & non cives modo, sed etiam peregrinos & exules suis facultatibus sustentarit. Crescente autem fama sanctitatis ejus, genus Anglorum magno ejus amore incensa, puellas virgines mittebat, quæ ejus opera in monasteriis Faræ, & alia quodam, Christo militarent. Testatur id quidem etiam Beda, (a) qui & meminit de Farone Meldensi Episcopi hospite Hadriani, qai a Vitaliano Papa in Angliam missus (b) fuit, fitqae mentio ejasdem in Actis S. Eastasii Abbatis Luxoviensis, ubi & plura de sorore ejas Bargandofora, eadem eum Fara, qaasi Burgunda Fara. Sed de his modo satis.

(a) Beda lib. 4. c. 23.

(b) Beda lib. 4. c. 2.

XIV. Hierosolyma capta a Persis.

Jam vero qui auditur ab Oriente luctus, & quæ Hierosolymis elamat vox sanguinis, in se stylum convertit. Hoc siquidem anno quinto Heraclii Imperatoris a Cosrhoe Persarum Rege Syrias cum exercitu devastante sacrosancta Hierosolymitana civitas capitur, & qui in ea erant Christiani captivi misere ducti sant, Jadæisqae vili pretio venumdati, qui ab ipsis non more gentium in servitute retenti sunt, sed diversis innumerisque afflicti suppliciis, dire admodum trucidati. Luctaosa quidem historia, ingabrisque tragœdia, quæ tamen qaam brevissime in Annalibus a Theophane ita reperitur esse descripta:

Anno quinti Imperii Heraclii ceperunt Persæ Jordanem bella & Palæstinam & sanctam civitatem, & multos in ea per Judæorum manus interfecerunt, id est (ut quidam aiunt) millia nonaginta. Isti enim ementes Christianos, prout unusquisque habere poterat, occidebant eos. Zachariam vero Hierosolymitanum Præsulem comprehensum, & pretiosa & vivifica ligna S. Crucis cum multa præda abduxerunt in Persidem. Hæc Annales, paucis his verbis dignam ingenti volumine historiam perstringentes: ut hoc doloris ad luctum accedat, quod dignam prolixa narratione tractationem nimia brevitate restrinxerint, & quodammodo præfocaverint; fortasse ne legentis animam nimio mœrore conficerent. Sed contrarium sæpe accidit: etenim aberiores lacrymas elicit lacrymaram ipsa compressio, cum terminum dolor tandem inveniat, si liberæ ei semel relaxentur habenæ.

XV. Joannes eleemos. subvenit Hierosolymitanis.

Si quæ aatem in tanta vastitate inveniri potait consolatio, subministrata est ea qaidem a magno illo Alexandrino Patriarcha Joanne, de qao scribit ista Leontius: *Cum Persæ populati essent universam Syriam; qui eorum manus potuerunt effugere, tum laici qui magistratum gerebant & privati, tum clerici cum Episcopis confugiunt Alexandriam. Quibus omnibus dives ille & minime angustus convivator quotidie suppeditabat quæ erant ad usum necessaria, non ad indigentium aspiciens multitudinem, ut aliquid faceret quod esset sordidi & illiberalis animi; sed ad eum qui aperit manum, & omne animal implet benedictione. Cum autem Rasmizas dux exercitus Cosrhois vastasset & depopulatus esset veneranda loca Hierosolymorum: postquam hoc audivit ille homo Dei & quod omnia sancta fuissent igni tradita, deflet quidem non secus ac Hieremias, id quod factum fuerat. Non hactenus autem consistit ejus commiseratio, sed mittit etiam Chrysippum quemdam virum pium, tradens ei multum auri, frumentumque & alia alimenta & indumenta, & ad ea vehenda jumenta plurima, tum ut aspiceret vastitatem, tum etiam ut eos qui remanserant ex captivitate satis per ea quæ dicta fuerunt recrearet. Præterea autem Theodorum quoque Amathuntis Episcopum, & Anastasium Præfectum magni montis Antonii, & Gregorium Episcopum Rhinocurorum emittit ad eos recipiendos, qui abducti fuerant in captivitatem, vim auri præbens prope innumerabilem.* Hæc Leontias obiter.

XVI. Threni Antiochi de Hierosolyma capta.

Non defuit ejusmodi Hierosolymitano exeidio, præter Joannem Episcopum Alexandrinum, alias qai proxime cuncta vidit lamentator, & qui Threnos scripserit Hieremias, & ad lugendum pariter alios invitarit. Fuit iste Antiochas monachus Palæstinus vitæ sanctitate mirificus, & doctrina celebris, cujas extant homiliæ centum andetriginta; qai sparsim ejusmodi cladem in iais homiliis deplorasse apparet, ut cum ait (c): *Debemus lacrymas profundere amaritudinis plenas. Primum quidem, quod civitas sancta incendio conflagrarit, Crux quoque sancta Christi Dei nostri in Persidem transmigrarit. In eorum item gratiam qui tot*

(c) Antioch. hom. 107. to. 2. Bib. san. Patr.

PAGIUS

turgiæ Gallicanæ pag. 462. Quare Testamentum istud non ex autographo, sed ex aliquo exemplari, eoque correcto & immutato descriptum. Nono enim, decimo, & undecimo sæculo pravus usus invaluerat, ut verba, & integræ phrases Chartarum & Vitarum Sanctorum ab Exscriptoribus emendarentur & corrigerentur. Denique sigillum Chartæ impressum non est, ut mos fuit ante Pippinum, & in eo repræsentatur Abbatissa cum litteris istis circum descriptis, SIGILLU........ DIS, ac ista FAREMONAST........ cum tamen vivente Sancta *Fara* scriptum fuisset, EBORIACENSI, non vero FAREMONAST. Hæ litteræ, DIS, videntur, esse ultima syllaba, vel *Rothildis*, vel *Hersendis*, vel Helvidie, aut alicujus alterius Abbatissæ Faræmonasteriensis, quæ sæculo circiter XII. vixerit. Porro cum *Eboriacus*, seu *Faræmonasterium* fuerit in Episcopata Meldensi, quintus ille *Dagoberti* annus de Regno ejus Neustrasiano intelligendus.

A num. XIV. ad XXXIX. Theophanes anno XXXVIII. Eræ

attriti bellis perierunt: nobis enim erant comcorpores, & eadem nobiscum insigniebantur fide. Ad quem modum Joel propheta clamat (a): Plangite sacerdotes qui ministratis altari, quia misere afflicta est omnis terra. Flete sacerdotes qui ministratis Domino, & dicite: Parce Domine populo tuo, & ne des hæreditatem tuam in opprobrium, ut dominentur ejus nationes, ut ne dicant: Ubi est Deus eorum? Et rursum eadem lugendo refricat (b). Insuper alibi his verbis (c): Si quando alias, nunc maxime temporis, juxta quod dictum est: Neque enim nunc vel obgannire licet, aut aperire os. Siquidem, Domine servis tuis, & iis qui te colunt, confusio inusta est, & illatum opprobrium. Tibi enim Deo nostro justitia, nobis autem confusio vultus nostri (ut hæc probat dies) nobis, Principibus nostris, & Regibus nostris: quia peccavimus, inique egimus, & a celsitudine deflexìmus via tua, nec mandatis tuis obedivimus. Quæ enim prophetico afflatus spiritu futura præcinuit Hieremias, nunc temporis contigere. Is enim ait (d): Confusi sumus, quia audivimus opprobrium nostrum; operuit ignominia faciem nostram, quia ingressi sunt alienigenæ sanctuaria nostra in domum Domini, &c.

(a) Joel. 2.
(b) Antioc. hom. 90.
(c) Antio. hom. 69.
(d) Hier. 51.

XVII. Preces Antiochi, sive exomolog.

Sed sicut & Hieremias ad Threnorum calcem preces apposuit fructuosas, eodem quoque modo sanctus Antiochus adddidit orationem ad Deum conversus, sermonem precatorium fundens, qui inscribitur Antiochi exomologesis, quæ ad homiliarum finem legitur in hunc modum: Domine Deus omnipotens, magnus tu & admirabilis, qui custodis testamentum tuum & misericordiam tuam his qui te diligunt & custodiunt mandata tua, Memor (e) esto miserationum tuarum & copiosæ misericordiæ tuæ, quæ a sæculo sunt. Ne obliviscaris testamenti tui, qui dixisti: (f) Si mandata mea non custodieritis, visitabo in virga iniquitates vestras, & in verberibus injustitias vestras, misericordiam autem meam non dispergam a vobis; & quæ procedunt per labia mea non faciam irrita. Confirmentur sermones isti tui, Here benignissime, & aufer peccata nostra, quippe qui miserator es & longanimis. Tibi enim Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei nostræ adoperuit (ut hæc dies probat) quia peccavimus coram te, Domine, neque exaudivimus vocem tuam, ut ambularemus in mandatis tuis quæ dedisti in conspectu nostro, sed contempsimus te, Domine Deus noster: eoque cohæserunt nobis ingentia mala hæc. Ne sic quidem conversi sumus ad custodiam mandatorum tuorum; sed abivimus unusquisque in sensum pravi cordis nostri, ut faceremus quæ mala sunt coram oculis tuis, Domine. Ecce sanctuaria nostra hæc deserta: civitas igni succensa est, populus in captivitatem abductus. Facti sumus in opprobrium his qui in circuitu nostro sunt. Facti sumus subtus & non supra: quia peccavimus tibi Domino Deo nostro, eo quod non audivimus vocem tuam. Ob hoc expulisti nos, & destruxisti nos, & commovisti terram, & conturbasti eam. Cæterum tu longanimis cum sis & copiosæ misericordiæ, sana contritiones ejus, quia commota est vehementer: populus enim tuus expertus est dura, super quo frustra invocatum est, nomen tuum. Impleti sunt sermones prophetarum tuorum super nos: Quia venerunt (g) gentes in hæreditatem tuam, & polluerunt templum tuum in quo mysterium perfectum est, dispensationis unigeniti tui: & sanctuarium tuum igni succenderunt, quin & Hierusalem posuerunt in pomorum custodiam: morticina servorum tuorum in medio juxta ac in circuitu Hierusalem passim disiecta sunt, nec erat qui sepeliret.

(e) Psal. 24.
(f) Psal. 88.
(g) Psal. 78.

XVIII. Opprobrium defecit Christianorum.

Fortitudinem nostram, ornamentum ac decus, salutis, inquam, nostræ spem, nempe Crucem Christi tradidisti fidei adversariis. Facti sumus opprobrium tam vicinis, quam qui longissime dissiti sunt, subsannatio & derisio omnibus gentibus. Avertisti enim nos retrorsum post inimicos nostros, & qui oderunt nos, diripiebant sibi. Dedisti nos tamquam oves ad escam expositas, & inter gentes dispersisti nos. Vendidisti populum tuum sine pretio, & non erat multitudo in commutationibus nostris. Tradidisti nos in manus inimicorum exlegum, ac Regi iniquo, omniumque qui per universam terram gradiuntur longe malignissimo addixisti nos. Ne sic quidem universis flagellis tuis attriti indoluimus: adeo sensus nostri nimia con-

PAGIUS

Hierosolyma a Persis capta.

Eræ Alexandrinæ DCVI. qui Kalendis Septembris currentis Christi anni inchoatur, refert Persas Jordanis loca, Palæstinam & Sanctam Civitatem armorum vi subegisse. Hinc Baronius hanc cladem huic anno illigavit. Sigoantius quam Theophanes tempus expressit Auctor Chronici Alexandrini, qui sub Indictione II. scribit: Hoc anno mense Junio malum nobis accidit æternis lachrymis prosequendum. Præter alias enim multas Orientis Civitates etiam Hierosolyma a Persis capta est, multis millibus in ea Clericis, Monachis, Sacris Virginibus occisis. Inceditur Dominicum Sepulcrum, nobilissimaque Dei templa, & ut verbo dicam, pretiosa omnia evertuntur. Veneranda Crucis ligna una cum Sacris vasis, quorum innumerus fuit numerus a Persis auferuntur. Ipse Zacharias Patriarcha captivus ducitur. Atque hæc omnia non longo facta sunt tempore, sed intra paucos dies accidere XIV. Gorpiæi mensis, qui Romanis est September, III. Indictione, in tertia Vitalis Crucis exaltatione accepta est Sacra spongia, quæ una cum Vitali Cruce exaltatur in Magna Ecclesia missa ab Nicetu Patricio. XXVIII. Hyperberetæi sive Octobris die

contentione ac studio in malum propendent ab usque pueritia, sed & ad annos provecti viriles in hujusmodi vitiis solito amplius occallescimus. Prorsus Domine justus tu in omnibus quæ fecisti nobis: nunc demum scimus, quia peccata nostra ipsa restiterunt nobis: peccata enim nostra nimis quam multa increverunt in conspectu tuo, Domine. Sed misericordia tua, Domine, anticipet nos, quia tu in nobis, Domine, & nomen tuum sanctum invocatum est super nos.

XIX. *Quiescat, obsecro, ira furoris tui, & ne confundas nos in finem, neque memineris iniquitatum nostrarum antiquarum & ne a nobis quidem recens commissarum: neu indignos nos pronuncies tuis miserationibus: quin potius reminiscere quia tanti nos æstimavit tua benignitas, quos pretioso tuo sanguine redimeres. Peccavimus; placare Domine: inique gessimus; tua, Here, condonet indulgentia: offendimus, conciliator sancte. Illustra faciem tuam Domine super servos tuos, qui tyrannica impressione premuntur inclementer: eque solio sublimi tuo mitte eis & suggere auxilium, o potens. Populum tuum ab omni calamitate, cui misere succumbit, eripe, & ab omni legis tuæ prævaricatione redimito, & e manu prævaricatorum subduc illos. Per tua viscera pietatis excute a nobis Domine ac disperge impendens omne vitæ discrimen: neque in finem tuam hanc hæreditatem tradideris in internecionem, tametsi nostræ iniquitates id promereantur. Quin potius tuæ nos anticipent miserationes Domine Deus noster: etenim a sæculo non desinis copiosæ & exuberantis misericordiæ tuæ dona effundere in omnem creaturam tuam. Tu quidem omnium nostrum refugium factus es, & in te sperantium asylum salutare. Esto nobis Domine turris fortitudinis a facie inimicorum nostrorum, neu sinas ad internecionem & cladem extremam tradi in eorum manus qui te non noverunt, animas confitentium tibi; neque patiaris, Domine, tam insigni ignominia aspergi hæreditatem tuam a gente sic effrænata & impudenti.*

XX. *Magis tu inclina Domine aurem tuam & exaudi, ac respice de cælo sancto tuo ad hanc nostram exinanitionem, ac demolitionem & excidium civitatis tuæ Hierusalem, pro qua invocatum est nomen tuum super ipsam cunctam Ecclesiam tuam, cujus substructionem supra solidam petram collocaste, dicens: Portæ inferi non prævalebunt adversus eam. Exaudi Domine orationem servorum tuorum, auresque tuas accomoda nostris deprecationibus. Illustra faciem tuam super sanctuarium tuum: neque enim fiducia subnixi justificationum nostrarum, nostram hanc supplicationem tuæ majestati offerimus. Nam qua fronte id ausint, qui te quotidiana accessione peccatorum exacerbant? Magis vero sub umbram tuarum confugimus miserationum: multæ sunt enim. Domine exaudi: Esto Domine placabilis: Domine attende. Parce, mi Domine, populo tuo, & ne des hæreditatem tuam in opprobrium, ut dominentur ei gentes: ne quando dicant: Ubi est Deus eorum? Neque propter iniquitates nostras unquam permiseris, ut nomen tuum sanctum blasphemetur in gentibus quæ te non noverunt. Tibi Domino Deo nostro justitia, nobis autem confusio faciei usque in præsens. Nec enim usque neglexi-mus ad te converti: callosæ adeo sumus ac præduræ cervicis. Si mutabit Æthiops pellem suam, & nos vitæ hactenus pessime institutæ propositum immutabimus. Plane mala hæc omnia in nos properora reciderunt; neque sic ad pœnitentiæ portum nos*

PAGIUS *die Sabbati, ea nocte, quæ præcedit Dominicam, Veneranda Lancea e Sacris Hierosolymorum locis allata est, quam quidam familiaris execrabilis Sarbara, acceptam a Barbaris dedit Nicetæ, de quo diximus. Et statim die Dominico in Maximo & sanctissimo Templo proclamata est simul ac illata est. Tertia & quarta feria a viris adorata est; quinta & sexta a feminis.* Sed loco, XXVIII. *Hyperberetai*, legendum, *XXVI. Hyperberetai*, hoc enim anno dies XXVI. Octobris incidit in diem Sabati, dies vero XXVIII. in feriam secundam, sed is error, ad quem animum non advertit Ducangius in nova hujus Chronici Editione, librario adscribendus.

XXXIX. *Hæc Epocha magis confirmatur.* Petavius in Notis ad Breviarium Nicephori pag. 66. mendum illud quidem observavit, sed inde perperam intulit, quæ mox ex Auctore Chronici Alexandrini retulimus revocanda esse ad annum sequentem, quo Indictio III. in cursu fuit, & loco, *die XXVII. Hyperberetai* seu Octobris, legendum esse, XVIII. in quem Sabbatum incidebat. Inde concludit, hanc calamitatem anno sequenti contigisse; præsertim quia Theophanes & Cedrenus eam cum anno quinto Heraclii copulant; & Auctorem Chronici Alexandrini Indictionem inchoare a die XXIV. Septemb. non vero a Kalendis Septembris, ut Scaliger lib. 5. de Emendat. Temp. putavit. Verum inde colligere debuit Petavius, hunc Chronographum, qui priores hujus anni menses Indictione II. notavit, Indictionum circulum a die prima Septembris auspicari. Galli quidem, Germani & Angli id præstiterunt, sed ut alibi ostendi, Græci a Kalendis Septemb. nunquam vero a die XXIV. Septemb. Indictionem exorsi sunt. Quo ad annum captæ Hierosolymæ, in quo etiam Petavius errat, prætterquamquod Thophanes & Cedrenus Imperatorum annos mense Septembri cum anno civili auspicentur, & in Chronologia Theophanis recte digerenda, non ad annos Imperatorum, sed ad annum Eræ Alexandrinæ respiciendum est, auctoritas Chronici Alexandrini hac in re prævalere debet; cum mensem, dies, & ferias diserte memoret, & error Librarii, qui committi facile potuit ob numerorum affinitatem, ei adscribendus non sit. Obiter observabis, per hæc tempora Theophanem in Chronologia, præter annum, quem præterit, non raro peccare.

nos recepimus, aut resipuimus, magis vero prioribus peccatis peccata adjecimus. Ne sic quidem, Domine, rogavimus faciem tuam, ut vel sero avocares nos a cogitationibus cordis nostri pessimi.

XXI. *Evigilasti tandem Domine, experrectus super flagitiis nostris, & super nos induxisti virgam furoris tui: siquidem justus es Domine in omnibus: non enim exaudivimus vocem tuam, ut per viam mandatorum tuorum ingrederemur. Sed & nunc, Domine Deus noster, quandoquidem in signis & portentis ab insano errore idololatriæ summovisti nos, fecistique tibi ipsi nomen usque in præsens; quiesce, obsecro Domine. Imminuti enim sumus super terram & tamquam immundi omnes nos effecti. Quasi pannus mulieris menstruatæ justitia nostra, inque morem marcescentium foliorum ipsi defluximus propter iniquitates nostras. Non enim superest qui invocet nomen tuum. Sane quam juste avertisti a nobis faciem tuam. Et nunc, Domine, Pater noster tu es, nos autem lutum, opera manuum tuarum omnes nos. Ne irascaris nobis valde, neve in tempore memineris peccatorum nostrorum: quin potius vide Domine, quia populus tuus omnes nos.*

Civitas sancti templi tui in solitudinem redacta est, & gloria Sion incendio conflagravit, simulque monumenta gloriæ nostræ universa conciderunt. Ad hæc etiam omnia, allisisti nos, Domine, valide, & humiliasti vehementer. Neque enim viam inivimus vitæ melioris, magis autem per calles devios, nempe post peccata nostra. Parce Domine populo tuo & hæreditati tuæ, proque gloria nominis tui erue nos de manu inimicorum nostrorum: ut noverit terra omnis, quia tu Domine Deus noster in bello potens, & miserationes tuæ in generationem & generationem perseverant super populum tuum de se alioqui nimis præsumentem. Cæterum, o hominum amator clementissime, quid te oremus peccatores, aut apprecemur nobis secundum quod oportet, plane nescimus, qui sumus terra & cinis: habemus tamen apud tuam benignitatem qui pro nobis interpellet, nempe Verbum tuum nulla prorsus aspergine peccati decoloratum, quod per tua viscera misericordiæ misisti, suum ut plasma revocaret in vitam. Caro factus Filius idem tuus nostri causa passus est cruci se affigi. Is abolevit quod adversum nos erat chirographum peccatorum nostrorum, factus propitiatio. Sed & Spiritum sanctum tuum totius sanctitatis infusorem misit. Et hic pro nobis quoque interpellat, non quidem servili more, sed prout tantam addecet majestatem, & consueta in nos benignitate; cui etiam curæ est tuum hoc plasma. Here mi, memor esto tantæ istius tuæ erga nos clementiæ.

XXII. *Crucis etiamnum reminiscere unigeniti tui, & a magnitudine gloriæ tuæ nobis emitte miserationes tuas, neque non gratiam ac donum sancti Spiritus tui, qui suo ad nos gratioso adventu recta provehat ad ea exempla quæ tibi cum primis placent, ac demum vitam illam assequi promereamur æternam. Nos igitur, indigni licet, o Domine, fiducia tamen subnixi tuæ solius gratiæ, petimus propter immaculatum Filium ac Verbum Patris Dominum nostrum Jesum Christum, qui dixit: (a) Petite, & dabitur vobis: Quærite, & invenietis: Pulsate, & aperietur vobis. Omnis enim qui petit accipit; & qui quærit invenit; & pulsanti aperietur. Iterum: Si igitur vos, cum sitis mali, nostis dona bona dare filiis vestris: quanto magis Pater vester cælestis dabit Spiritum sanctum petentibus se? Eoque te addecet gloria omnis, honor suspiciendus, & supplex cultus o Pater, Fili, & Spiritus sancte, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.* Hoeusque Antiochi cum peccatorum confessione precatio, nec quidem inutilis & inefficax.

(a) Matt. 7.

Etenim non (ut olim, cum tempore Sedeciæ Regis facta est Hierosolymorum desolatio) ad septuaginta annos retardata est ejus restauratio, neque ut sub Tito Imperatore facta est nunquam resarcienda vastatio, sed paucos post annos contigit hostium præpotens debellatio; & captivorum qui adeant, necnon sancti Episcopi Zachariæ & aliorum postliminio reversio, atque sanctissimæ Crucis cum triumpho solemnis restitutio, ecclesiarumque (ut suo loco dicturi sumus) integra restauratio.

XXIII. Porro sciendum, preces has, aliasque Antiochi homilias ita ab eo elaboratas esse hoc ipso tempore, ut suis prodesset monachis non valentibus loco uno consistere, sed ob eorumdem barbarorum grassationes huc atque illuc per loca deserta salutem sibi quærentibus: ut scilicet illi in tanta penuria verbi Dei secum in pera sua ferrent quem manducarent panem spiritualem, ac ne exortes penitus essent monasticæ vitæ institutorum. Quod autem istud fuerit animi ipsius consilium, accipe ex iis quæ ipse earum exordio est præfatus ad Eustathium (a), cujus exhortatione elaborandum opus susceperat: *Tale enim*, inquit, *scribendi munus vestra suscepi exhortatione: quod momentis singulis loca & civitates permutare cogimur per hanc Chaldaicæ gentis tempestatem, quæ totum pene terrarum orbem sua premit tyrannide.* Et paulo post: *Non ausus uni e vobis peculiariter, sed in commune omnibus qualemcumque hanc inferre doctrinam.* Hæc & alia de concionibus quas temporibus iis ipse pertexuit. Sed & in epistola nuncupatoria præfixa operi hæc felicius explicantur, simulque & mar-

(a) Antio. hom. 60.

martyrii sanctorum monachorum, quod octo ante dies quam caperetur Hierosolymorum civitas contigerat, enarratio. Quod autem ipsum exordium minus integrum habeatur in Antiocho Latinitate donato & in lucem edito, cum desint nonnulla ipsius epistolæ ad Eustathium; id tibi ex Vaticano codice integro reddere integrum, operæpretium me facturum existimo: sic enim se habet ea versione Federici Merii usu litterarum amicitia mihi conjunctissimi, præfixo epistola ejusmodi titulo:

XXIV. *Epistola Antiochi monachi lauræ Sabæ Abbatis ad Eustathium præpositum monasterio Attalenæ Ancyræ civitatis Galatiæ.* His adjectum a glossario Lauream neoterici Græci insigniæ dicunt monasteria pro magna hominum copia, quæ devotionis ergo instar multarum aquarum confluunt.

XXV. Epist. Antioc. ad Eustathium. *Cum ad me scripseris, Eustathi pater venerande, te magna affici molestia, dum e loco ad locum & e regione in regionem migrare cogeris metu vigentis Chaldæorum calamitatis; fame etiam & siti laborare non panis & aquæ, sed juxta Evangelicum * dictum, verbi Dei, cum neque libros circumferre possitis, neque ita facile in locis in quibus exulatis, quæ vultis, invenire valeatis: cumque mea præceperis humilitati, ut epitomen aliquam divinarum scripturarum ad te mitterem, quæ neque circumferendo gravis esset præ magnitudine, neque sui tenuitate in ea aliquid eorum quæ ad utilitatem & salutem animæ faciunt, desideraretur: Obtemperavi libenter tuis mandatis, & quamprimum quod petis faciendum curavi. E sacra igitur Scriptura centum quinquaginta excerpsi capita juncta quidem simul, invicem tamen ita disjuncta, ut qui ea legerit, nulla confusione trahatur. Et hæc tuæ misi pietati: quæ cum acceperis, Deo, quam par est, & gloriam & gratiarum actionem reddas, qui suam virtutem imbecillis impertitur, ut in infirmitate perficiuntur. Tu vero contra tuis Deo gratis precibus nos foveas, ut quod reliquum est nobis vitæ tempus juxta Dei voluntatem peragere possimus. Si vero aliquid (ut facile fieri potuit) imperfectum offenderis ignoscens (quæso te) meæ tenuitati, tum etiam temporis angustiæ tribuas, qua tuis mandatis volui obtemperare.*

* Propheticum

XXVI. De martyribus necatis a Sarracenis. *Quoniam vero illud præterea scripsisti, ut tibi aliquid diceremus de sanctis patribus nostræ Lauræ, an vera sint quæ a nonnullis audisse dices de eorum videlicet vita & nece, cum vix illa credi possint, & sensum omnem superent: necessarium propterea duxi, brevibus tibi prius aperire quæ ad illos attinent, ac deinceps subjicere quæ diximus sacræ Scripturæ capitula. De laudabili vero vita eorum in præsentiarum agere, id temporis non postulat, nec mea lingua illa posset facile percurrere. Illud tantum dicam, quod re vera homines erant divini (si homines tantum illos oporteat dicere potius quam Angelos, cum in exercitatione spirituali, & monastica vita, & laboribus quos pro pietate sustulerant a juventute sua, insenuerint) senes quidem venerandi & canos capillos habebant, sed mente magis præstabant & humilitate, honesti, modesti, veridici, irreprehensibiles, justi, pii, ab omni turpitudine & pravitate alieni, omnibus bonis exornati, & divino repleti amore: nonnulli ipsorum centum excesserunt annos, & quinquagintusen in quietu & monastica vita cum peregissent, nec e Laura & monasterio umquam recesserunt: nonnulli vero neque ad ecclesiam processerunt, nec civitatem amplius viderunt, ex quo vitam monasticam semel fuerant amplexati: variis etiam virtutibus emicabant, terrestres scilicet Angeli, & cælestes homines. Quapropter hunc finem sunt adepti, & victoriæ præmium sunt consecuti.*

Cum enim Ismaelitæ ad nostrum accessissent monasterium, una septimana antequam sancta civitas fuisset occupata & universa ecclesiæ sacra vasa jam diripuissent, plerique patres aufugerunt quamprimum; remanserunt autem in monasterio qui fortiores Christi fuerunt servi, sacrum illum locum destituere nullo pacto volentes. Barbari vero cum illos comprehendissent, & multos dies illos inhumane tractassent & tormentis afflixissent, pecunias hoc pacto se inventuros putantes, apud quos nihil hujus sæculi reperiebatur. Hucusque sunt quæ desiderantur in codice ex quo Godefridus Tilmannus traostulit in Latinum & edidit, quæ ex Vaticano supplevimus; reliqua autem quem sequuntur, ex versione Tilmanni promuntur his verbis:

XXVII. Sarraceni saeviunt in Sanctos monachos. *Illi simulatque intellexerunt sua se tandem spe & proposito excidisse, in efferatissimam versi rabiem, ad unum membratim beatos illos conciderunt. Qui & lætitia incredibili perfusi, ac proinde alacri vultu renidentes, omni cum actione gratiarum animas reddiderunt Domino, quippe non ita pridem in votis habuerunt resolvi & esse cum Christo. Corpora vero plusquam tragice cæsa cum non paucos dies in humum disjecta sine sepulturæ beneficio jacuissent, ab Arabia illo usque adproperavimus. Et quidem animius Abbas Nicomedes spectaculum illud miserabile cæsorum patrum contemplatus, deliquio animi concidit, atque illinc relatus mortuus prope est. Modestus prætera & ipse sanctissimus adventum nostrum cum antevertisset, & sanctorum illorum lustrasset prius habitacula omnia, eadem* an-

angore animi contractus, multis se proluit lacrymis ac sancta quæ eatenus resederant lipsana (hoc est, sanctorum reliquias) *circumplexus, in patrum superiorum deposuit conditoriis.*

Is ad hæc ubi solemnem persolvit ex more sermonem consuetum, illud mox oraculum Isaiæ exerta voce deprompsit (a): *Viri justi tolluntur, & nemo recogitat. A facie iniquitatis sublatus est justus. Erit in pace sepulcrum ejus & spes illorum immortalitate plena. In paucis* (b) *vexati, in multis bene disponentur: quia Deus tentavit illos, & invenit eos dignos se, & quasi holocausti hostiam accepit eos in tempore visitationis ipsorum, splendescent ac refulgebunt. Et hæc de sanctis illis cum edisseruisset, unumquemque nostrum hortari cœpit, ne quo emigraremus loci illius nostri desertores, magis vero eas quæ imminebant tentationes generoso pectore perferremus, Dominicæ illius memores sententiæ* (c), *quia angusta est porta & arcta via quæ ducit ad vitam; sed & Apostoli dicentis* (d): *Quia per multas tribulationes oportet nos introire in regnum Dei. Hujus itaque admonitioni visum est gerere morem, eoque in Laura duos prope menses permansimus.*

(a) Isai. 57.
(b) Sapien. 3.
(c) Matt. 7. Luc. 13.
(d) Act. 14.

XXVIII.

Subdit vero de fuga illinc rursus inita ad aliud monasterium, & inde ad aliud, ac de aliis hinc inde dispersis. Et inferius de iisdem sanctis monachis a Sarracenis occisis: *Numerus*, inquit, *sanctorum patrum, quos tyrannica sustulit impressio, est quadragintaquatuor. Horum memoria Maio mense celebratur decimaquinta* * *mensis die.* Addit his de spirituali præfectura sanctæ civitatis collata Modesto sanctissimo monacho; sed de ea suo loco dicturi opportune sumus. Porro eumdem martyrum diem natalem celebrat Ecclesia Catholica decimasexta mensis Maii, qua descripti habentur in sacris tabulis, ex quibus dicta die annis singulis eorum memoria publico præconio redditur Christiano populo rediviva.

* decimasexta

XXIX. Judæorum in Christianos insultatio.

Præter igitur immensa mala, quæ a Sarracenis, & multo magis a Persis sunt illata, insultatio his accessit & perfidorum exprobatio Judæorum in Christianos ac persecutio, potestate (ut vidimus) a Persis accepta occidendi, omnique crudelitate in eos sæviendi: adeo ut collapsæ penitus visæ sint res Christianorum, dato in captivitatem sacrosancto vexillo Crucis, quod hactenus appareret dæmones etiam superasse. Pusillo quidem animo & fida imbecilla præditi homines grave sunt scandalum passi, deficientibus ex eis aliquibus ad Judæos, quasi victa Cruce, extinctum ipsum videretur Christianæ religionis robur, atque potentia. Ad debiles enim pervertendos satis prætens ob oculos positum spectaculum videri poterat, Christi cuncta loca profanata cernere, ubi vel natus vel passus Dominus esset, sacrosanctumque vexillum ab impiis e templo absque ulla vel levi saltem ultione manu violenta sublatum, aliasque sacras reliquias conculcatas, ac vasa sacra divinis aptata mysteriis manibus contrectata nefandorum, & eorum usui mancipata: hæc, inquam, & alia hujusmodi satis erant ad debilium dejectionem: ad fortiorum vero casum diabolica quoque accessit tentatio, in angelum lucis apparens ipse diabolus. Nam audi miserandum casum monachi Sinaitæ, quem idem describit Antiochus (e):

(e) Antio. homil. 84.

XXX. Sinaitæ monachi labentis in Judaismum miserandus casus.

Fuit, inquit, *in monte Sina monachus quidam, qui celebre adeo edidit suæ continentiæ specimen, ut in cellula multos vixerit annos inclusus: postremo multifariis revelationibus diaboli & in somniis illusus, ad Judaismum delapsus est & carnis circumcisionem. Cum igitur diabolus huic identidem vera quædam insomnia demonstrasset, & veluti objecta illecebra inescasset illius obscuratam mentem: novissime oculis illius ubiicit copiosam turbam Apostolorum, Martyrum, aliorumque omnis generis Christianorum densissimis tenebris & omni dedecore oppletam: parte opposita, Mosen, prophetas, populum quoque Judæorum* (*Deo ulcoqui invisum*) *offert splendida admodum luce conspicuos, inque gaudio & hilaritate vitam traducentes. Hæc cum spectasset miser, evestigio surrexit, derelictoque sancto illo monte in Palæstinam usque pervenit, rectaque contendit in Noara & Libyadem, asyla Judæorum. Cum istis denarrasset, quæ sibi visæ fuissent, diabolicas apparitiones, circumcisus est, ac professus Judaismum, accepit uxorem, inque omnium prospectu adversus Christianos edidit dogmata, propugnator factus Judaicæ superstitionis.*

XXXI. Vindicta in monach. apost.

Hunc ego vidi ac plerique monachorum: neque enim, quatuor anni sunt a morte illius, qua misere perruptus est: cathari enim profluvium aliquandiu passus, & vermium arrosione contabescens, expiravit. Hunc cum vidissemus ego & alii aliquot monachi correpti timore ingenti, cum luctu lamentati sumus. Erat id sane quam miserabile spectaculum. Vir hic totus incanuerat in monastica exercitatione, consenueratque laboribus attritus: & is tandem cum mulieribus jocabatur, immundarum carnium, nempe Judaicarum, gustu se defœdabat & inquinabat, verba loquebatur obscœna & impudica, blasphemabat Christum, Spiritum sanctum non tolerandis afficiebat contumeliis. Et hunc talem illi sine lege Judæi secundum vocabant Abraham. Hucusque de his Antiochus. Sed redeamus ad Cosrhoen Crucem

cem sanctam Hierosolymis in Persidem transferentem.

XXXII. S. Crux intacta translata in Persidem.

Plane admiratione dignum illud fuit, impium hominem adeo esse reveritum salutis nostræ trophæum, ut nec ausus fuerit ab ipsa theca, qua operiebatur, signaculum amovere, & clavo aperire, ut vel illud inspiceret; sed timore perculsum, uti in sacrosancto templi loco asservabatur, eodem modo in Persidem voluisse transferre, veluti demum intactum Hierosolymam reportatum fuit: quod testatus est Modestus tunc Hierosolymorum Episcopus, itemque universus clerus Hierosolymitanæ Ecclesiæ. Tradit hæc omnia Suidas in Heraclio. His adde quæ in eamdem sententiam apud Adonem (*a*) in Martyrologio narrata habentur, nimirum summa religione Crucem in Perside asservatam & honorifice custoditam.

(*a*) *Ado in Marty. 14. Sept.*

XXXIII. Crux vincit cum victa videtur.

Adde his majora, nempe quod sicut qui in Cruce pependit, tunc vicit omnia, cum victus atque mortuus visus est: ita plane cum a Cosrhoe capta veluti se defendere nescia Crux fuit inter hostium manubias collocata, tunc ipsa victorem vicit, & Christianum populum liberavit, atque triumphans debellatis penitus hostibus, divina potentia ad propria remeavit: ut longe id superet miracula illa quæ Arca (*b*) fœderis, cum captiva ducta est, in terra Philisthinorum olim edidit: etenim tunc etsi afflicti, non tamen victi ab Israelitis penitus sunt Philistæi.

(*b*) 1. *Reg.* 5.

XXXIV. De virtute immensa S. Crucis.

At nequaquam fuit ligni aridi tanta præstare, sed plane virtutis divinæ ejus qui Deus & homo in Cruce pependit, cujus potestas omnem superat potestatem atque potentiam, ipse Rex Regum & Dominus dominantium, statuens per infame supplicium Crucis salvos facere credentes, ut quod infirmius est Dei, hoc fortius sit apud homines. Quod cum semper in Ecclesia sit demonstratum sive per lignum sive per signum Crucis sanctissimæ: hoc quoque tempore maxime claruit cum ab hostibus delata fuit in Persidem. Ubi cum esset, terrorem ingentem iisdem Persis incussit, quod jactaretur ab ipsis Deum Christianorum in eam provinciam advenisse: ut plane non emortuum illuc visum fuerit lignum advectum, sed virga vigilans, & sceptrum vivens, omnibus dominans. Hæc quam vera sint, testimonium petamus ab ipsis Persis, ex Actis inquam, sanctissimi martyris Anastasii Persæ, quæ quidem non a Metaphraste scripta fuere, sed descripta potius, & ante ipsum Metaphrastem cognita probataque in sacrosancto Nicæno posteriori Concilio, & a Latinis ut fide dignissima recepta, atque emendata a Beda, si quæ vitio translatoris potuissent mendosa videri. Audi igitur ex ipso exordio præfationis auctorem (*c*):

XXXV. (*c*) *Ext. apud Sur. die 22. Januarii.* Crucis virtus non potest esse captiva.

Cum, inquit, *magna civitas Hierosolymorum capta fuisset a Rege Persarum, & sacra illa loca quæ mei Christi videre conversationem & Cruci affixionem & resurrectionem, Medorum lanceæ & igni, iis quos ipse novit modis essent tradita: & multa alia capta sunt cum civitate, & salutis quoque nostræ trophæum, mortis solutio, peccati internecio, lignum inquam vivificæ Crucis illinc translatum est in Persidem: quod quidem mihi videtur divinioris esse gratiæ, & ejus qui est crucifixus, solius dispensationis, quæ sæpe novit etiam per adversarios ea contexere, quæ sunt meliora & utiliora. Postquam enim salutaris Crux Domini hostilibus capta fuit manibus, & in Persidem (ut diximus) in ea captivitate captiva abducta est a barbaris; imitatur eum qui in ea fuit affixus, Christum: vel potius ipsa Persiam evertit, & spoliat falsam religionem, & quæ se digna erant captivas abducit animas vere laudabili, & longe pulcherrima captivitate; aut (ut magis proprie dicam) a captivitate revocat, & eis rursum pristinam restituit libertatem.*

XXXVI. Anast. Persæ conversionis origo.

Simulac enim ingreditur Persidem, eam statim totam illustrans radiis suæ gratiæ, ferit quidem animas infidelium, non secus ac Sol, qui laborantem oculum ingreditur: fideles autem non secus ac fulgor quidam apparens in tenebris, revocat. Ex quibus fuit unus is qui nobis nunc est propositus Anastasius, & si nondum quidem cultu, sed jam moribus & instituto. Qui processit quidem e vico qui vocabatur Rasnuni, est vero regionis Razech, quæ sita est in Perside. Erat autem nomen ejus moribus conveniens & ex re ipsa magis cognitum (is enim vocabatur Magundat). Erat autem illius Bau filius qui erat in re magica præstantissimus & eruditissimus. Qui cum præesset communi ludo litterario, & multos haberet adolescentes ad eum ventitantes captus amore præstigiarum, & cum in hoc solum omne suum studium poneret, nempe in rei magicæ exercitatione, in filio maxime arte utitur, & rem magicam eum tam diligenter docet, ut in ejus cognitione patri nihil esset reliquum, quod non notum quoque esset filio.

XXXVII. Anast. Persa afflatur divino spiritu.

Cum autem adolescentiæ ætatem jam attingeret, & Rex Cosrhoe novum exercitum in Perside colligeret, ipse quoque cum aliis refertur in numerum tyronum. Quoniam vero veneranda Crux Domini totam agitabat & perturbabat Persidem, infidelibus quidem horrorem & terrorem incutiens, fidelibus autem suaviter admodum & placide illucescens: de ea quidem fama quædam per omnes pervadebat, fama inquam, quæ paulo crassius & indoctius prædicabat, Christianorum Deum adesse

Persis. Ad quam hic adolescens repente fuit accensus animo. Jam enim occulte eum tangebat ille ignis, quem Christus venit jacere super terram: qui quidem non sinebat quiescere pulchram illius adolescentiam: sed statim omnes obibat portes, de eo sciscitans quam vehementissime poterat & diligentissime. Cum audiret autem ab omnibus, eam esse Crucem, in qua Christus Dei Filius, qui a Christianis adoratur, fuit crucifixus; veluti ignem igni adjecit, & quæstioni conjunxit quæstionem & ex responsione accepit occasionem alterius interrogationis, & multo magis sitiebat discere, Quemadmodum ex cælo quidem descenderit, cum sit Deus, & quemadmodum etiam factus sit homo, & cur etiam sit ad Crucem condemnatus, & a quibus, & an sit ad cælum reversus, unde descenderat.

XXXVIII. Anastasius instruitur Christ. fide.

Cum autem a piis ei annunciaretur carnis susceptæ divini consilii mysterium, aures quidem pietatis semina libenter suscipiebant, anima vero producebat sensim spicam fidei, & ei desiderium paulatim innascebatur, subibatque æmulatio ejus perpessionum: quæ cum in ejus anima aucta & amplificata essent, eum informant & instituunt ad optimum vitæ genus, eludumque & insignem testem, martyrem inquam, efficiunt, ut jam procedens declarabit oratio. Subdit his, quomodo idem relicto Persarum exercitu, amore suscipiendi baptismatis, se contulit ad Romanorum exercitum, indeque Hierapolim, ubi apud argentarium degens genere Persam hominem Christianum, latius res didicerit Christianorum; incensus vero fuerit multo magis ad subeundum martyrium, ubi in ecclesiarum (ut ait auctor) parietibus picta intueretur certamina sanctorum martyrum. Quomodo autem inde abiit Hierosolymam, atque consecutus est sacrum baptismum, suo loco dicemus.

XXXIX. Fulgent in Perside Crucis mirac.

Illuxit & virtus Crucis tunc in Perside iis etiam qui vincti absque spe redemptionis tenebantur in carcere, dum per hostiam illam in Cruce primitus immolatam, divinitus liberantur. Rem admirandam Leontius tradit sui temporis scriptor, & rei in sua patria gestæ narrator (a): *Dicebat enim*, inquit, *quod a Persis quidam abductus captivus, in custodia qua appellatur Lethe asservabatur vinctus. Lex autem erat apud Persas, ut qui conjecti erant in eam custodiam, nunquam revocarentur, & ea ratione consentaneum est, eam fuisse vocatam Lethen, id est oblivionem. Illinc autem cum quidam potuisset aufugere & in Cyprum venire, affirmarunt parentibus adolescentis, eum esse mortuum in custodia. Illi vero tres quotannis Synaxes celebrabant, tamquam eo mortuo. Quatuor anni prætererant, cum filius illinc aufugiens, redit domum. Quem cum parentes non tamquam qui fugisset e custodia, sed tamquam qui surrexisset ex mortuis, cum magno stupore aspexissent, & fuissent ineffabili voluptate repleti, & alia faciebant & dicebant, quæ anima quæ talem vidisset, faceret & diceret; & quemadmodum ei tamquam jam mortuo fecerant justa quæ fiunt mortuis; & eum cum docuissent, quinam essent ii dies, nempe dies sanctorum Theophaniorum, & dies salutaris Paschæ, & dies sancta Pentecostes. Hæc cum ille audisset & in memoriam revocasset, parentibus affirmabat, quod iis ipsis diebus relaxabatur a vinculis adventu cujusdam qui gestabat lampadem, & fruebatur omni securitate; diebus autem sequentibus tenebatur vinculis, sicut prius.* Hæc Leontius in Joanne.

(a) Leon. in vita S. Joan. Eleemosy.

De captivo Missæ oblatione sæpe vinculis soluto.

XL.

Sed jam Hispaniarum res invisamus: Sisebuti regnantis in Hispaniis annus hic quartus numerandus erit, secundum Isidori Chronicon, dum uno amplius an-

PAGIUS XL. *Sisebutus anno DCXII. Rex Hispaniæ dictus.*

Ad num. XXXIX. & seqq. Extant in Gothorum legum Volumine leges duæ a *Sisebuto* Rege promulgatæ quarto Regni anno, quibus *Judæos* sibi subditos fidem Catholicam amplecti jubet. Quare cum *Sisebutus* anno sexcentesimo duodecimo regnare in Hispaniis cœperit, *Judæi* qui Baptismum suscipere noluerunt, anno tantum sequenti e Gothicis ditionibus expulsi. Isidorus quidem in Chronico scribit: *Era DCL. anno Imperii Heraclii secundo Regali fastigio evocatur. Qui initio Regni Judæos ad fidem Christianam promovens*, & cætera a Baronio num. XLI. ex Luca Tudensi recitata. Sed tam Isidorus, quam Lucas Tudensis hallucinantur quoad annum rei gestæ, & Baronius, quoad initium Regni Sisebuti. Supponit enim *Sisebutum* anno DCXI. Regem Hispaniarum creatum esse, quia, inquit, Isidorus affirmat *Heraclium* uno amplius anno præcedere Sisebutum in Regno, cum tamen *Heraclius* mense Octobri anni DCX. dictus fuerit Imperator & *Sisebutus* Idibus Februarii anni DCXII. nondum regnaret; quod liquet ex Epitaphio relato a Garsia Loaisa in Notis ad Concilium Hispalense II. in quo legitur: SACERDOS OCCVRRIT AMATOR. ÆTATIS SVÆ XLIII. DIE ID. FEBR. ÆRA DCLII. FELICITER II. SISEBVTI REGIS. EPISCOPATVS AN. I. ET MEN. X. T. IN PACE AMEN. Era DCLII. coincidit cum currenti Christi anno, quo Idibus Februarii secundum Regni annum agebat *Sisebutus*. Quare anno DCXII. Post Idus Februarias Regnum inierat; & quidem circa finem illius mensis. Cum enim, ut num. sequenti ostendam, Antiqui annum quintum Heraclii cum quarto Sisebuti comparent; manifesto indicant, utrumque in majori sui parte simul concurrisse. *Heraclius* autem anno DCX. die quinta mensis Octobris Imperator renunciatus est, ideoque & *Sisebutus* circa finem mensis Februarii Hispaniarum Rex declaratus, cum eum ante mensem Februarium dignitatem Regiam obtinuisse, ut existimemus, obstet laudatum Epitaphium. Sed redeo ad Isidorum, in cujus Chronico non annotum Impe-

anno Heraclium præcedere Sisebutum in regno affirmat: nam quem ponit Heraclii quintum, quartum asserit Sisebuti, sicut ab ipso conscripta breviter Gothorum historia docet. Qui & in Chronicon præfatione tradit se usque ad Heraclii & Sisebuti tempora ipsum Chronicon perduxisse: quod nuper editum habes jam erroribus emaculatum, quantum licuit, & doctis notis illustratum a Garsia Loaisa, viro quidem diserto, cujus industria sacra Concilia & alia Ecclesiastica Hispaniæ monumenta, carie consumpta & situ obsita, mirifice illustrata jam fulgent. Sed quod idem Isidorus illic postremo loco ponit, hic reddamus: *In Hispania quoque*, inquit, *Sisebutus Gothorum Rex quasdam ejusdem Romanæ militiæ urbes cepit, & Judæos regni sui subditos ad Christi fidem convertit.* Sed violentia quidem adhibita, ut canon quingentesimusseptimus Toletani quarti magni Concilii docet his verbis, dum de Judæis ait: *Ergo non vi, sed libera arbitrii facultate, ut convertantur, suadendi sunt, non potius impellendi. Qui autem jampridem ad Christianitatem venire coacti sunt (sicut factum est temporibus religiosissimi Principis Sisebuti) quia jam constat eos esse sacramentis divinis associatos, & baptismi gratiam percepisse, & chrismate unctos esse, & corporis Domini & sanguinis extitisse participes; oportet ut fidem etiam quam vi vel necessitate susceperunt, tenere cogantur, &c.*

Judæi jussi inviti baptizari.

XLI.

Quamnam vim ipse Rex adhibuerit, ut Judæi ad fidem converterentur, lex ab eo de his data significat, quæ sic se habet (a): *Cum Veritas ipsa petere & pulsare nos deceat, præmonens quod regnum cœlorum vim patiatur: in nullo est dubium, quod ille indultæ gratiæ munus abhorreat, qui ad eam procedere ardenti animo non festinat. Proinde si quis Judæorum, de his scilicet qui nondum sunt baptizati, aut se baptizare distulerit, aut filios suos vel famulos suos nullo modo ad sacerdotes baptizandos remiserit, vel se suosque de baptismo subtraxerit, & vel unius anni spatium post legem hanc editam quispiam illorum sine gratia baptismi transierit: horum omnium transgressor quisque ille repertus fuerit, & centum flagella decalvatus suscipiat, & debita multetur exilii pœna: res tamen ejus ad Principis potestatem pertineat, qualiter si incorrigibilem durior eum custodierit vita, perpetua in ejus, cui Prin-*

(a) Leg. Visigot. l. 12. tit. 3. l. 3.

Lex Sisebuti de Judæi baptis.

PAGIUS

peratorum, qui sæpius in eo mendose descripti sunt, sed Eræ Hispanicæ ratio habenda; juxta quam regulam *Sisebutus* Gundemaro Regi successit anno DCXII. quia Isidorus ejus Regni initium cum Era DCL. conjungit. Et hæc de initio Regni *Sisebuti*.

XLI. *Judæos Baptismum suscipere compellit.*

Auctor Appendicis ad Marii Aventicensis Chronicon, qui hoc tempore vivebat, ut supra ostendi, Judæos anno tantum sequenti ad fidem Christianam suscipiendam coactos esse nos edocet: *Heraclius*, inquit, *quinto Imperii sui dum fungitur anno, Sisebutus Gothorum Rex in Spania plurimas Romanæ militiæ, Urbes, quarto Regni sui sibi bellando subiicit, & Judæos sui Regni subditos, præter eos qui fuga lapsi sunt ad Francos, ad fidem Christi convertit.* Factum id itaque anno sequenti, quo *Heraclius* quintum Imperii absolvit, & *Sisebutus* quartum Regni inchoavit. Vasæus in Chronico notat Isidorum in Etymologiis lib. 5. cap. ult. juxta exemplaria MSS. asserere gestum id esse, *anno Heraclii quinto, & Sisebuti quarto.* Quæ diversa lectio Isidori notatur etiam in fine vulgarium Editionum Librorum de Etymologiis. In Bibliotheca Colbertina num. 140. extat *Brevis Temporum Expositio Melliti*, quæ ab Adamo incipitur, & anno V. Heraclii Imp. terminatur, in cujus fine *Mellitus* ait, Sisebutum Gothorum Principem in Hispania plurimas Romanæ militiæ Urbes sibi bellando subjecisse, & *Judæos* sui Regni subditos ad fidem Christi convertisse. Addit Mellitus: *Fiunt igitur anni ab exordio mundi usque in Eraclii annum præsentem; hoc est in anno quinto Imperii Heraclii, & quarto religiosissimi Principis Sisebuti V̄. DCCCXLVIIII.* Ubi V̄. quinque millia significat; sed loco DCCCXLVIIII. legendum DCCCXV. Est enim hæc Era Septuaginta Interpretum, quæ in minori numero, si unitatem abdices, minorem numerum, anni Dionysiani repræsentat. Ex his intelligimus, illam Expositionem Temporum, quæ nondum lucem vidit, non tantum esse perductam usque ad annum Christi DCXV. sed etiam eo anno ab Auctore suo scriptam. Is enim post hæc dicit, *sequentia tempora Deo nota esse.* [1] Quare ea non-

NOTÆ

[1] Juvat hic nonnulla promere quæ pergrata Eruditis fore confido. Ea igitur quæ hic apud Pagium ex MS. Colbertino eruta Mellito cuidam tribuuntur, totidem verbis in MS. Codice Cathedralis nostræ Lucanæ, sæculo nono, vel forte etiam octavo scripta leguntur. Ita ergo MS. iste Codex Chronicon Isidori referens: *VDCCCCXIII.* (ita codex sed mendo manifesto, cum inferius hæc eadem temporis nota ita exprimatur VDCCCXIII.) *Heraclius dehinc quintum agit annum imperii. Sisebutus Gothorum gloriosissimus Princeps plurimas Romanæ militiæ urbes sibi debellando subiecit, & Judæos sui regni subditos ad Christi fidem convertit. Fiunt igitur ab exordio mundi usque ad præsentem eram, hoc est in anno V. Imperatoris Heraclii & IV. principis Sisebuti anni VDCCCXIII.* Eram hic non exprimit Isidorus & annos Mundi non satis accurate ab amanuensi expressos censeo; forte enim scribendum fuerat VDCCCXIIII. ut in editis Chronicis Isidori legitur. Idem facile retulit Mellitus quem in fragmento a Pagio servato Isidorum excripsisse ex iis quæ ex nostro Codice retulimus perspicuum est. Ita ergo forte & Mellitus scripsit; nec nisi oscitantia amanuensis in Codicem Colbertinum aliter irrepsit. MANSI

cept largiri voluerit, potestate permaneant. Hactenus lex. Ado Viennensis ait, Judæorum, qui baptizari renuerunt, nonullos fuga lapsos ad Francos migrasse in Galliis: nonaginta millia Judæorum tunc baptizata fuisse, alii (*a*) tradunt. Porro & hoc ipsum factitatum esse in Galliis sub Dagoberto Rege Clotharii filio, hortante Heraclio Imperatore, historici qui Francorum res sunt prosecuti (*b*) confirmant: factumque hoc ipsum postea ab eodem Heraclio Hierosolymis, ex ejus legibus (*c*) liquet.

(*a*) *Aimo. hist. Fran. l. 4. c. 22.*
(*b*) *Aimo. ibid. & Append. ad Greg. Turon.*
(*c*) *Jur. Oriental. lib. 1.*

XLII. In Galliis & in Oriente Judæi baptizari jussi.

Fuit ejusdem Imperatoris in Judæos accensus zelus, cum & illi in Christianos insito medullis odio flagrantes grassati essent tempore quo Cosrhoes Persarum Rex (*ut diximus*) potitus fuerat sancta Hierosolymorum civitate. Porro alia intercessit causa, cur de baptizandis cunctis Judæis Heraclius tum apud suos tum apud exteros durus fuit exactor, nempe quæ apud Gregorium Turonensem ita ponitur, cum agitur de fine ejusdem Heraclii Imperatoris: *Cum esset litteris nimium eruditus, astrologus efficitur: per quod cernens a circumcisis gentibus divino nutu Imperium esse vastandum, ad Dagobertum Regem Francorum dirigens, petit ab eo ut omnes Judæos regni sui ad fidem Catholicam baptizandos præciperet. Quod protinus Dagobertus implevit. Heraclius per omnes provincias Imperii tale idemque facere decrevit: ignorabat enim unde hæc calamitas contra Imperium surrectura esset.* Nempe a Sarracenis, iisdemque Hebræorum instar circumcisis. Sed hæc de Heraclio postea contigerunt, ubi defuncto Clothario, ejus filius Dagobertus regnare cœpit: hic autem occasione Sisebuti Regis sanctionis narrata. De his Tudensis agens in Chronico, affirmat ista de Judæis facta esse ipso ejus regni exordio; ait enim: *Initio regni, Judæos ad fidem Christianam promovens, æmulationem quidem habuit, sed non secundum scientiam: potestate enim compulit, quos provocare fidei ratione oportuit. Sed (sicut scriptum est) sive per occasionem, sive per veritatem Christus annuncietur.* Hæc ipse qui eundem Regem egregia sanctitate præditum commendat, de quo in fine ipsius dicturi sumus.

Qui

PAGIUS

dum transierant. Cæterum laudata de Heraclio & Sisebuto verba, quæ tam in Libro 5. Etymol. Isidori, quam in Chronico MS. Melliti leguntur, non hic ab Isidoro, sed Isidorus ex Mellito excerpsit; cum ille Libro quinto Etymologiarum quindecim alios adjecerit, ideoque & Libros suos XX. Originum sive Etymologiarum longe post hunc annum composuerit, quos cum non complevisset S. *Braulio* Cæsaraugustanus Episc. perfecit, digessitque in eam, quam cernimus, formam.

XLII. *Dagobertus Rex Judæos ad Baptismum cogit, sed non hortatu Heraclii Aug.*

Baronius num. XLI. citat locum Fredegarii in Chronico cap. 65. sub nomine Appendicis ad Gregorium Turonensem, in quo dicitur de Heraclio Imperatore: *Cum esset Literis nimie eruditus, Astrologus efficitur, per quod cernens incircumcisis gentibus Divino nutu Imperium esse vastandum, ad Dagobertum Regem Francorum dirigens, petens, ut omnes Judæos Regni sui ad fidem Catholicam baptizandum præciperet; quod protinus Dagobertus implevit. Heraclius per omnes Provincias Imperii taliter, idemque facere decrevit. Ignorabat unde hæc calamitas contra Imperium surgeret.* Narrat hæc Fredegarius anno Dagoberti octavo, deducto ab anno Christi DCXXII. quo is consors Regni a Clotario patre declaratus est. Verum, ut ait Hadrianus Valesius lib 19. Rer. Franc. pag. 100. Veteres rerum Gallicarum Scriptores id memoriæ non tradidere: nec rei hujus ulla usquam in Græcis Scriptoribus mentio; Ex quibus etiam nullus *Heraclium Augustum* Astrologum fuisse dicit. Contra Cedrenus prodit, *anno XII. Imperii Heraclii Stephanum Alexandrinum Astrologum, tertio Nonas Septembris affirmasse Saracenos per annos CCCLXV. longe lateque regnaturos*. Heraclius autem ignorare non potuit, quæ Stephanus Mathematicus, homo ditionis suæ, natus scilicet Alexandriæ in Ægypto, Saracenis prædixerat; ideoque nec Judæos metuere debuit, sed Saracenos. Præterea *Heraclius*, cum Crucem Dominicam a *Siroe* Rege Persarum remissam Hierosolyma referret, *Beniamin* cuidam Judæo, homini admodum opulento & Christianis infesto, a quo ipse cum exercitu suo Tiberiade fuerat exceptus epulo, admonitionibus persuasit, ut baptizaretur, Teste Theophane. Non ergo *Judæos* coegit fidem Christianam profiteri, aut recusantes finibus Imperii Romani expulit *Heraclius*, qui Judæis Hierosolymitanis Hierosolymam, de qua tam male meriti erant, tertium ab Urbe lapidem interdicere contentus fuit. Denique non minus Imperatoris intererat, Hispanienses Judæos, quam Gallicanos baptizari, aut domo expelli; & tamen nihil ejusmodi a Rege Hispaniæ petiisse dicitur. Falsum est enim quod gratis affirmat Mariana in Historia Regum Hispaniæ, jam antea hortatu *Heraclii* a Sisebuto Rege Hispaniæ Judæos ablui jussos coactosque esse. Si itaque *Dagobertus* Judæos ad Baptismum suscipiendum coegit, id *Heraclii* Imperatoris rogatu factum non fuit. Vide hac de re Cointium anno DCXXIX. n. IX.

JESU CHRISTI ANNUS 615.	DEUSDEDIT PAP. ANNUS 1.	HERACLII IMP. ANNUS 6.

I. Cosrhoes Ægyptum & alias provincias depopulatus.

QUI sequitur annus sexcentesimus decimusquintus, notatur Indictione tertia: quo, nullo resistente, Cosrhoes (ut habent Annales *a*) invasit Ægyptum, excurrensque Libyam, Carthaginem usque pervenit, quam frustra tentavit: plurimisque in captivitatem obductis, onustus præda est reversus in Persidem. Est de his item mentio apud Leontium occasione narrationis historiæ Joannis Episcopi Alexandrini, perpetuis quidem digne monumentis, cum de ingenti fame agit, quæ vexavit Ægyptum: ait enim (*b*):

II.

Cum magna multitudo eorum qui manum Persicam effugerant, confugisset Alexandriam, & esset magna alimenti penuria, maxime quod nec illo tempore Nilus ascendisset, ut consueverat, & pecunia Ecclesiæ essent consumptæ: coactus est ille magnus mille libras auri mutuas accipere ab aliquibus. Cum autem eas quoque consumpsisset, agitabatur magna sollicitudine, & Dei orabat benignitatem, ut in rebus dubiis aliquam viam excogitaret. Sed etiam si ad tantam redactus fuisset inopiam, non fuit tamen victus a calamitate, non divinas leges & sacras constitutiones affecit dedecore, nec intermisit commissum sibi gregem accurate regere. Itaque cum quidam clericus ex iis qui secundas nuptias contraxerant, abundans divitiis vellet consequi gradum diaconatus, resciviisset autem has Patriarchæ angustias, & arripuisset tempus tamquam opportunum, si pecuniis levata inopia, assequeretur id quod desiderabat, chartam tradit beato Joanni, quæ sic habebat.

III. Simoniacus opportunam captat occasionem.

Cum accepissem angustias in quas redacta est munifica dextera domini mei, non existimavi oportere me quidem degere in deliciis & rerum abundantia, dominum autem meum redactum esse in angustias. Sunt autem apud me frumenti quidem multa millia, auri autem centum libræ & quinquaginta. Eas velim per te dare Christo, si tamen judicatus fuero dignus ejus diaconatu per sanctam tuam ordinationem. Inventum enim est alicubi dictum fuisse apud Apostolum, ex necessitate legis quoque fieri translationem. Vidisti artem, & attendisti fraudes, quibus invadit Ecclesiæ septa pecuniis Simoniacus? Sane quidem meminisse debemus, fuisse S. Gregorii querelam apud Eulogium Alexandrinum Episcopum de Simoniaca peste, quæ Alexandrinam Ecclesiam invasisset.

(*a*) Miscell. li. 24. ex Theophane, & Cedren. in Compen. hoc anno 6. Heracl.

(*b*) Leont. in vit. Joa. Eleemos.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLVIII. A.C. 615.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6108.

☉ 8. E. ☽ 8. P. 10. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 615.

DEUSDEDIT PAPÆ 1.

HERACLII IMP. 6.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *V. post Consulatum Heraclii Aug. IV.* ut legitur in Chronico Alexandrino, ubi additur: *A XXII. Januarii scribitur: Imperii Heraclii Junioris annus III.*

II. Ægyptus a Saracenis subacta.

A num. I. ad VI. Theophanes anno Eræ Alex. DCVII. qui Kal. Sep. hujus Christi anni exorditur ait: *Hoc anno Persæ Ægyptum, Alexandriam, & Libyam ad usque fines Æthiopiæ subegerunt: & collecta captivorum multitudine, spoliis etiam amplissimis, & pecuniarum vi asportata, suas in Provincias redierunt. Chalcedonem quidem occupare non valuerunt; sed præsidio ad eam obsidendam relicto, secesserunt.* Hæc depopulatio hoc anno a Baronio recitata ex Auctore Miscellæ, Anastasio in Hist. Ecclesiast. & Cedreno ad annum VI. Heraclii. Verum referenda est ad annum sequentem, cujus verno tempore expeditiones militares de more susceptæ. Præterea Auctores illi *Carthaginem* pro *Chalcedone* scripsere, Baroniumque decepere, quia hæc Græcis Καλχηδὼν illa Καρχηδὼν dicitur, & ea nominum vicinitas Librarios facile in errorem inducere potuit. Immo Petavius in Notis ad Nicephori Historiam qui hoc observavit, postea, cum sermo est de iterata *Chalcedonis* oppugnatione, de qua anno sequenti agemus, asserit Persas *Carthaginem* expugnasse; cum tamen non sint alia quæ narrat Theophanes, cum de ista secunda oppugnatione loquitur, ab iis, quæ narrat S. Nicephorus de ea secunda obsidione: neque enim verbum ullum de *Carthagine* Nicephorus habet.

III. Prior Legatio Heraclii ad Chosroem Persarum Regem.

Ad Chalcedonem tamen Persas hoc anno excurrisse testatur Auctor Chronici Alexandrini *Indictione III.* hoc scilicet anno, qui etiam memorat Legationem ab Imperatore in Persidem missam; *Saen*, inquit, *Persarum Exarchus Chalcedonem usque populabundus excurrit, agrumque Chrysopolitanum infestavit, & Antipera videbatur, qui acceptis ab Imperatore Heraclio ad portum Chalcedonensem per se navigio traicientem muneribus recessit pollicitus parem futuram, si ab Romanis Legati ad Chosroem mitterentur. Missi ergo ex nobis Legati tres, Olympius, inquam, Præfectus Prætorio, Leontius Præfectus Urbi, & Anastasius sanctissimæ Ecclesiæ Magnæ Constantinopolitanæ Presbyter cum responsis a nostris Principibus ad execratum a Deo Chosroem, quarum sententia hæc fuit.* Sed antequam eam referam, explicandum quid *Antipera* voce intelligat Auctor Chronici Alex. Ducangius lib. 4. Constantinopolis Christianæ cap. 10. ostendit, *Græcos* littus sinus Ceratini, quod Constantinopoli obversatur, *Peram*, *Antiperam* vero ripam ejusdem sinus Urbi objectam appellasse, interdumque *Antiperam* ab eis sumi pro Asiatico littore, quod Peræ seu Peræ obversatur. Sic apud Curopalatem in Romano Diogene, *Heræum* Palatium, quod ad littus Asiaticum Urbi oppositum extitit, ἐς τὸν ἀντιπέραν statuitur. Quo etiam sensu Auctor Chronici Alex. loco laudato *Antiperam* Asiaticum littus vocat. Pergit hic Chrono-

et. Sed quid ad hæc Joannes, ita Leontius pergit narrare.

IV. Reiicitur a Joanne Simoniacus.

Eum ergo seorsum accersit Patriarcha, non volens multis præsentibus eum afficere dedecore, & dicit ei: Tua quidem oblatio, o fili, est magna & huic tempori necessaria, sed est vitiosa, & propter hoc ipsum non admittenda. Non ignoras enim quod oves quæ ex lege (a) offerebantur, si non essent vitii expertes, etiam si essent magnæ, non poterant admitti ad sacrificium. Qua de causa nec munera (b) Cain Deo fuerunt accepta. Illud autem ex necessitate (c) etiam fieri legis translationem, hoc ab Apostolo dictum esse scimus de lege veteri. Quid enim tibi videtur quod situm est apud fratrem Domini Jacobum? sic autem habet (d): Qui totam legem impleverit, in uno autem lapsus sit, esse omnium reum. Fratres autem nostros pauperes, etiam si nos versemur in inopia, qui aluit Deus usque in hodiernum diem, ipse eorum quoque de cætero curam geret, si modo nos ejus mandata servemus immobilia. Quid enim quod facere non possit? aut quid sit difficile ei, qui (e) quinque panes in deserto aliquando multiplicavit, si decem modios qui sunt in meo horreo benedixerit, eos in magnam augere multitudinem? Quamobrem tibi, o fili convenit id quod Simoni dictum est in Actis (f): Non est tibi pars neque sors in hac parte. Hæc ad eum Joannes magna ergo Deum fiducia præditus. Sed quid mirandum fuerit subsecutum, attende.

(a) Levit. 22. (b) Genes. 4. (c) Hebr. 7. (d) Jacob. 2. (e) Joan. 6. (f) Act. 8.

V.

Nondum ille (inquit Leontius) *dimissus domum ire, re infecta redierat; cum magno Joanni significatur, duas naves Ecclesiæ in portum appulisse, ferentes ex Sicilia multa frumenti millia. Quod quidem cum ille audivisset, procidens ad genua Deo egit gratias, dicens: Qui quærunt te Domine, & servant tua mandata, non minuentur omni bono. Quamobrem magnifico sanctissimum nomen tuum quod non permiseris servo tuo, ut tuam gratiam venumdaret pecunia. Sed sic quidem in angustiis dilatatus fuit inclytus, quod non pro usu rerum necessariarum prodidit accuratam regulæ observationem.* Hucusque Leontius: quibus plane docetur, quanta suadeat mala prudentia carnis, cum in Deum peccare consulit potius, quam de ejus providentia spem concipere; eradicans quam fideles habere jubentur erga Deum fiduciam: quo fit ut res Ecclesiæ quotidie in deterius prolabantur, si humana prudentia nitamur potius, quam spe in Deo firmiter collocata.

Prudentia carnis adversatrix Ecclesiæ.

VI. Tyranni in Italia.

Accessit autem hoc anno ad mala quibus Romanum Imperium adeo esset in Oriente labefactatum, ut etiam in Occidente quod residuum erat nutare cœperit, rebellante Joanne Præfecto urbis Neapolitanæ, cæso Joanne Exarcho. Cujus rei gratia missus est in Italiam Eleutherius Exarchus, qui & ipse post biennium suæ administrationis in tyran-

PAGIUS

nographus, recitatque Legatorum Orationem his verbis conceptam.

IV. Oratio Legatorum.

Qui omnia procreavit, & omnia continet Deus dignum sua bonitate munus mortalibus contulit, Imperii, inquam, providentiam, qua securitas vitæ nobis procuratur, aut si in difficultatem incurramus, curam reperimus. Ad hoc divinum munus providentiam, inquam, Regiam (respicientes) præ cunctis summam Vestram clementiam oratum venimus, uti venia dignetur ausos præter rationem prioris Reipublicæ statum, præsentem erga Majestatem Vestram recognitione uti. Neque enim ignoramus præterito tempore consuetudinem obtinuisse, qua volebat lites quasdam inter duas Respublicas natas per Principum earum declarationes mutuas, quidquid erat controversum, componere. Sed hunc morem Phocas Imperii Romani insiditor infregit. Corrupto enim Romano, qui in Thracia erat, exercitu, statim imperantem hanc Urbem nostram invasit, & Mauricium sancte nobis imperantem una cum conjuge & liberis, cognatisque, nec paucis ex Magistratu sustulit. Unde factum, ut V. Majestas irritata tantopere statum Reipublicæ Romanæ debilitaverit. Cum ergo intelligeret is, qui nunc pie nobis imperat, quæ a prædone illo facta essent, unaque æterna memoria dignus pater ejus decreverant, ex tanctis illis angustiis Imperium Romanum in libertatem asserere, quod & fecere quamvis a Vestra Majestate valde labefactatum.

V.

Post mortem ergo tyranni cum noster Imperator vellet cognatos suos accipere, & in Africam ad patrem suum remittere, moneretque nos, ut quem vellemus Imperatorem designaremus, ægre cessit precibus nostris, ut Imperium reciperet; propter duarum quoque Rerumpublicarum perturbationem, & civilem motum locum non habuit præstandi, qua oportebat, ut debitum honorem amplissimæ Majestati Serenitatis vestræ exhiberet. Statueramus ergo, neglecto more cujus ante mentionem fecimus, humiles nos homunciones ad tantum Regum Regem preces sternere, & mittere ex nobis, qui ad vestigia vestra admitterentur; sed hoc propter ea, quæ intervenerunt, exequi usque ad hodiernum diem non fuimus ausi. Quia tamen Saitu Bahmanzadago illustrissimus Persici exercitus Exarchus ad fines Chalcedonis accessit, & cum nostro religiosissimo Imperatore nobiscum collocutus, rogatus est ab omnibus, ut nobiscum de pace tractaret, respondit penes se paciscendi potestatem non esse, deprecaturum tamen super hoc Clementiam Vestram.

Asserunt hanc primam esse Heracl. ad Chosroem Legationem.

VI. Petunt, ut Pax Persas inter, & Romanos sanciatur.

Nunc vero & responsum misit nobis per Spadduarem, pollicitus juratusque amplissimam Vestram Majestatem Legatos nostros pro dignitate, ut decet suscepturam, & salvos ad nos remissuram, illudque a Clementia Vestra imperatum esse. Nos vero his freti promissis imprimis vero Deo & Vestra Magnificentia, servos vestros Olympium clarissimum virum, Consularem, Patricium & Præfectum Prætorio: Leontium clarissimum item Consularem, Patricium, Præfectum Urbi, eundemque Syncellum, quos ut suprema Majestas Vestra, quemadmodum decet, excipiat, oramus, uti quamprimum fieri poterit nobis cum grata Deo pace, quæ amantem pacis Majestatem Vestram decent, nobis reportent. Obsecramus etiam Clementiam Vestram, ut Heraclium religiosissimum Imperatorem nostrum loco

rannum erupit. Quod enim prope collapsum crederetur Romanum Imperium, Persis absque obice ubique grassantibus; quodque adeo infirmæ vires esse scirentur tunc regnantis Heraclii, at ejus consternatus penitus animus cerneretur: crevit audacia sceleratorum, qui istiusmodi dejectionis Imperatoris consideratione animum erexerunt; atque ipse qui in Italiam fuerat missus Exarchus, studere cæpit, ut pereuntis Imperii sibi partem aliquam vendicaret: ad quod magis impellebat ipsa securitas. Etenim Heraclius cum non satis esset ob oculos grassantibus Persis occurrere; quomodo putaretur rebus Italicis esse subventurus, & non magis fore contempturus crederetur ipsum quod intra fauces erat Longobardorum Italiæ regnum, quod etsi e tyranni manibus eriperetur, a barbaris tamen jam fixas illic sedes habentibus ut defenderetur, nulla penitus spes esse videri posset?

VII. Joannes Tyrannus occiditur.

Hæc agitans mente Eleutherius, non statim defectionem instituit, sed ad conciliandos sibi primum subditorum animos justissimi principis manus exolvit, ut prædecessoris Joannis cædem ulcisceretur: quo facto, Romam se contulit atque inde Neapolim, ubi contra Joannem illum cognomento Compsinum ejus civitatis ac provinciæ Præfectum, qui se principem constituerat, arma movens, eum subegit atque occidit, seque Regem appellavit Italiæ. Habet hæc paucis istis Anastasius in rebus gestis Deusdedit Rom. Pontificis: *Eodem*, inquit, *tempore veniens Eleutherius Patricius & cubicularius occidit omnes qui in nece Joannes Exarchi & Judicis Reipublicæ fuerant mixti. Hic venit Romam & susceptus est a sanctissimo Deusdedit Papa optime. Qui egressus de Roma, venit Neapolim, quæ tenebatur a Joanne Compsino intacta. Et sic pugnando Eleutherius Patricius ingressus est Neapolim*

PAGIUS

loco filii habeat, paratum in omnibus Serenitati Vestræ cultum & officium præstare. Quod si feceris, geminam sibi gloriam comparabis, cum ex fortitudine bellica, tum ex pacis gratificatione. Nos porro quiete immortali munere Vestro nobis parta causam habebimus pro Vestro beato statu longaque vita Deum deprecandi æternum Reipub. Romanæ a vobis beneficium possessuri. Ita Auctor Chronici Alexandrini hoc anno.

VII. *Legati a Persis crudeliter habiti.*

Nicephorus in Breviario pag. 7. eadem quæ ex Theophane supra recitavimus, sed sine ulla temporis nota, refert: ac præterea narrat orationem, quam habuit *Sais*, quem *Saitum* vocat, ad Imperatorem Heraclium, ut eum ad Legatos destinandos impelleret, additque: *Cum his* (tribus nempe Heraclii Legatis) *Saitus, abductis a Chalcedone copiis recessit, & in Persidem profectus est. Ac quamdiu iter per Romanum Imperium fuit, Legatos omni honore ac cultu prosequebatur: simul atque vero Persarum fines attigit, ferreas catenas injiciens ad Chosroen deduxit. Qui ubi comperit Heraclium a Saito Imperatorio loco habitum, & honoratum, non ad se tanquam captivum abreptum, quod jamdudum somniabat, atque animo properat, vehementer in eum commotus est: ac postremo detracta pelle, & utre ex illa facto, acerba ac violenta morte damnavit: Romanorum vero Legatos seorsim quam diligentissimis custodiis habitos miserandum in modum afflixit.*

VIII. *Ea Legatio hoc anno obita.*

Petavius in Notis ad Breviarium Nicephori pag. 62. contendit, colloquium illud cum *Sae*, atque *Heraclii* Legationem ad Chosroen pertinere ad annum sequentem, & ad Indictionem IV. ac annum Heraclii VI. licet sub Indictione III. quæ hoc anno obtinuit, recitetur in Chronico Alexandrino; quia in eodem post memoratam Indictionem III. dicitur: *Hoc anno Sergio Patriarcha Constantinop. a prima Jejuniorum seu Quadragesima hebdomade, Indict. IV. cæpit psalli post illud, Dirigatur, quando præsanctificata dona e sacrario in Altare inferuntur, postquam dixit Sacerdos: Juxta gratiam donationis Christi tui, statim incipit populus: Nunc virtutes cœlorum nobiscum invisibiliter Deum colunt: ecce ingreditur Rex gloriæ: ecce Sacrificium mysticum efficitur: in fide & timore accedamus, ut participes Vitæ æternæ efficiamur, Alleluia. Hoc non solum in jejuniis præsanctificatorum canitur, sed aliis etiam diebus, quandocumque præsanctificata sunt.* Parte alia sub Indictione IV. annoque Heraclii VI. diem primam mensis Martii feriam secundam fuisse dicit Auctor Chronici Alexandrini. Igitur, inquit Petavius, anno Christi DCXVI. Indict. IV. Heraclii VI. *Sae* castra ad Chalcedonem applicuit. Petavium sequuntur Bollandus in Vita S. Anastasii Persæ ad diem XXII. Januarii in Commentario prævio paragrapho a. & alii passim. Verum hallucinantur; cum Auctor Chronici Alexandrini anno DCXV. suo more ipso anni, de quo loqui intendit, initio characteres præfigat, scilicet Indictionem III. annum V. post Consulatum Heraclii Aug. IV. annumque III. Heraclii Junioris, quæ certæ sunt currentis anni notæ, & postea verba faciat de consuetudine inducta a *Sergio* Patriarcha, & de Legatione ad *Chosroen* missa. Verum quidem est anno sequenti diem primum Martii feriam secundam fuisse, & Indictionem IV. locum habuisse. Sed inde tantum sequitur, loco laudato, ubi legitur, *Indict. IV. cæpit psalli*, legendum esse, *Indict. III. cæpit psalli*. Similia menda in eo Chronico passim deprehendere est. Cæterum feriæ secundæ Chronographus Alexandrinus non hoc anno, sed sequenti mentionem facit; at hoc ad rem nostram non facit.

IX. *Heraclii Imp. ad Chosroen Legatio in tres perperam divisa.*

Præterea fallitur Petavius, quando ait, hujus Legationis *Theophanem* non meminisse. Hic enim mentionem facit duarum Legationum ab *Heraclio* ad Chosroen missarum, & Zonaras scribit, Imperatorem per Legatos bis pacem a *Chosroe* petiisse, priorique Legatione repudiata, misisse & aliam, sed utramque irritam fuisse. Theophanes autem de priori loquitur, anno Heraclii IV. Eræque Alexandrinæ DCV. seu anno Christi DCXIII. aut DCXIV. ideoque unius anni prochronismo peccat. De alia anno DCXVII. ex eodem Theophane agemus. Legationem enim, quam ex Auctore Chronici Alexandrini mox recitavimus, priorem fuisse, & ante eam nullam missam, ipsimet Legati in sua Oratione mox relata expressis verbis affirmant, ut legere est num. V. Baronius utriusque Legationis mentionem facit; prioris quidem anno DCXIII. num. I. posterioris anno DCXXI. num. III. sed Heraclium semel tantum

polim, & interfecit tyrannum: reversusque est Ravennam: & data roga militibus pax facta est in tota Italia. Hæc apud Anastasium: sed de tyrannide ejus & nece dicetur suo loco in successore Deusdedit Pontificis.

VIII. Deusdedit Papa osculo sanat leprosum.

Fuit infaustus item hic annus Italiæ itidem ob terræmotus vehementissimos, & ob eam quæ eos subsecuta est lues elephantiæ. Tuncque accidit, ut cum afflictatæ Urbi prospiceret ipse sanctissimus Pontifex Deusdedit, præsensque visitaret ægrotos, miseratione commotus, unum ex illis, in quo Christum (qui ab Isaia *a*) quasi leprosus ob immanes cruciatus, quos passurus erat, præcognitus fuit) contemplatus, exosculatusque, divino miraculo ab eodem morbo reddiderit mundum. Testantur id veterrima Ecclesiastica monumenta (*b*), ex quibus in ejus natali die, cum fieri ipsius solet in Ecclesia commemoratio anniversaria, ejusmodi miraculum publice decantatur.

(*a*) *Isai.* 53.

(*b*) *Martyr. Rom. die* 8. *Novem.*

IX. Clotharii pietas.

Quod spectat ad res Francorum: cum anno superiori Clotharius, peremptis hostibus, solus totius Galliæ regni monarchiam consecutus esset, nihil antiquius habuit, quam ut coleret pietatem, Deique amicos viros sanctos (ut anno superiori dictum est) usu sibi amicitiæ jungeret, atque consiliarios adhiberet. Fuit ex iis unus Arnulphus Metensis Episcopus cui suum filium Dagobertum tradidit instituendum, quem regni totius hæredem fore speraret. Tanti enim sanctum hunc virum faciebat Clotharius Rex, ut eo inconsulto quicquam facere non auderet, itemque Regina; qui non interdiu tantum, sed noctu etiam eumdem sæpius adire solerent: unde curialibus canibus oblatrandi in eum & famam ejus dilacerandi ac corrodendi occasio data est. Sed quam severe Deus ultus sit in hujusmodi detractores, accipe ab auctore qui tunc vixit & scripsit, Jona Abbate, qui post alia miranda de viro sancto relata, ista subiicit: *Quidam scelestus homo, nomine Notto, ausus est irrogare cum complicibus suis Episcopo sancto injuriam, asserens scilicet eum non esse cultorem Dei, sed potius hominem deditum voluptati, ad cujus lectum nocturnis horis non solum Rex, verum etiam Regina tamquam consilium flagitantes interdum properarent.*

X. Divina ultio in detractores.

Cum ergo vir ille die quadam, alvo referto vino, una cum detrahente socio suo strata petisset, jubente Domino, omnia vestimenta illorum vallantur undique flamma. Quibus illico cum ingenti clamore prosilientibus, & aquam circa nates ac genitalia loca, ubi camisiæ illorum acerrime cremabantur, iniicientibus, nec omnino flammam divinitus missam extinguere valentibus, tandem ad instar porcorum luto volutabri sese pariter involvunt, & ibi diu vociferantes, vix ad ultimam pœnam, quam merito patiebantur, evaserunt. In quibus profecto impletum est hoc, quod scriptum est in psalmo (c): Detrahentem secreto proximo suo hunc persequebar. In tantum ut & illud divina censura factum non ambigamus, quod detractores isti vehementissime cremabantur in partibus illis, ubi libido, de qua calumniabantur virum justum, regnare non dubitatur. Nec multo post auctor hujus detractionis, præfatus videlicet Notto, in hujusmodi criminibus diffamatur apud

(*c*) *Psal.* 100.

PAGIUS

tum Legatos ad *Chosroem*, & quidem hoc anno misisse jam ostendi, ideoque secundam & tertiam Legationem, de qua loquitur Baronius, fictitiam esse, apud me certum. Zonaras enim refert Legatos Heraclii ad Chosroen interfectos fuisse. Hæc ejus verba, dum de gestis anno primo Persici belli agit: *Heraclius etiam in Persiam interiorem penetravit, Urbes evertit, Lucos una cum igni, qui ab illis colitur, delevit, cognitaque Legatorum suorum cæde iratus, ferro atque incendio in omnia grassatus est.* Nicephorus vero pag. 14. dum sermonem habet de iis, quæ gesta sunt inter Heraclium & Siroen filium ac successorem Chosrois post hujus interitum, refert, *Siroem* inter alia hæc ad Heraclium scripsisse: *de Legatis vero, quos Saitus fraude circumventus ad Chosroen perduxerat, ita significavit, Leontium naturali exitu vitam finisse, cæteros Chosroen fustuario necasse, cum primum Heraclii in Persidem irruptionem audisset.* Idem Nicephorus & Auctor Chronici Alexandrini unius tantum Legationis ad Chosroen missæ meminere; & cum Proceres qui hoc anno missi sunt, detenti fuerint, & istorum tantum cædis Zonaras & Nicephorus mentionem faciant, evidens est, secundam & tertiam legationem mera commenta esse.

X. A num. IX. ad XIII. In Vita Sancti Arnulphi Metensis Episcopi, & unius ex præcipuis Consiliariis Clotarii II. universæ Franciæ Regis, referuntur quæ Baronius de eo hic habet. Scripta ea Vita a Monacho Anonymo coævo, ut ostendit Mabillonius Sæculo 2. Benedictino, ubi eam repræsentat. Siquidem numero II. Arnulphi *laudabilia facta nonnulla a familiaribus illius narrantibus, pleraque per semetipsum cognovisse se*, asserit Anonymus. Deinde hunc ipsum Auctorem interfuisse illi miraculo, quo *Arnulphus* ipsum incendium extinxit, constat ex num. XX. ubi se *Romarici* socium, ac proinde Monachum satis declarat. Postremo in fine Vitæ alloquitur *Clodulphum Metensem* Episcopum, *Arnulphi* filium, quo jubente eam scripserat, ut Auctor Vitæ Clodulphi num. XXIII. observavit. Quæ quidem Jonæ Bobiensi Monacho, quem Baronius istius lucubrationis conditorem suspicatur, convenire non possunt, qui nec Sancti *Romarici* socius, nec ad Sancti *Clodulphi* Pontificatum superstes fuisse videtur. Certe Jonas principio Vitæ Sancti *Bertulfi* Abbatis Bobiensis mentionem facit *Arnulphi*, cujus consanguineus erat *Bertulphus*; nec tamen de Arnulphi Vita a se scripta aut scribenda quidquam loquitur. Ita Mabillonius. Ultimum tamen ejus argumentum, si priori non inniteretur, fidem non faceret; præsertim cum *Jonas* po-

Floret S. Arnulphus Episcopus Metensis.

apud Regem, ut scelera ejus una cum vita regalis gladius amputaret, necnon & filius ejus eidem sententiæ subjaceret. Hæc de ultione divinitus in detractores immissa. Qui rursum subiicit ista.

XI. Vas sacrum non impune retinet laicus.

Per idem tempus, cum beatus Arnulphus jam pene omnes thesauros Ecclesiæ in usus pauperum erogasset, supererat adhuc discus argenteus habens libras septuagintaduas. Hunc quidam Hugo primus procerum dato pretio comparavit. Sed omnipotens Deus non passus est, ut laicus illo frueretur, qui in honorem beati Stephani protomartyris olim consecratus habebatur. Prædicto siquidem Hugone præpeti morte prostrato, discus ille Clothario Regi allatus est: qui cum, referentibus quibusdam, comperisset hunc a beato Arnulpho ob alimoniam pauperum venumdatum fuisse, mox tamquam cælitus inspiratus, jubet eum velociter superpositis centum aureis ad Metensem civitatem sancto Pontifici deferri. Hæc auctor qui & recitat fragmentum epistolæ Regis ejusdem ad Arnulfum eremi secreta captantem & nuncium remittere Ecclesiæ cupientem, verbis istis:

XII. Clotharii ad Arnolfum Epis. epistolæ fragmentum.

Hoc quod per epistolam vestram, domine pater, rogare voluistis, ut in loco vestro alter substituatur Episcopus: nullatenus nostra præsumptio facere præsumit; sed potius omni devotione rogamus, ut si in bonorum operum exercitio vitam ulteubi ducere deliberatis, apud populum vobis commissum, sicut cœpistis, conversando, exemplum ei sitis promerendæ salutis. Hæc ex Clotharii ad eum epistola scripta. Coluit præterea Clotharius sanctum Gaudericum Cameracensem Episcopum, qui hoc ipso tempore egregia florebat sanctitate, ut ejus Acta (a) testantur. Sed & magno honore prosecutus est sanctam Godobertam virginem discipulam sancti Eligii Episcopi Noviomensis, a quo & Deo dicata fuit. Huic idem Rex suum cessit palatium ad monasterium erigendum, quod & villis locupletavit. Extant res ab ea præclare gestæ (b).

(a) *Apud Sur. die 17. Augusti.*

(b) *Apud Sur. die 21. April.*

XIII.

Quod autem ad bellicas ejusdem Clotharii expeditiones pertinet, hoc ipso exordio monarchiæ in Gallia exercitum ad-

PAGIUS

potuisset prius Vitam Sancti Bertulfi, quam S. Arnulphi scribere; nec tunc de altera scribenda cogitare. Argumentum itaque inficiativum solitarie sumtum infimum est, quod vel ex eo patet, quod ibidem Mabillonius tradat, *Arnulphum* non fuisse Episcopum initio Monarchiæ Clotarii, cum Fredegarius cap. 40. dum *factione Arnulphi & Pippini* Clotarium in Austriam anno DCXIII. vocatum scribit, *Arnulphum* non dicat Episcopum, quod tamen postea nomen capp. 52. & 58. eidem tribuit. Sedem itaque Metensem *Arnulphum* anno DCXIV. iniisse existimat Mabillonius, & eam abdicasse anno DCXXIX. Verum *Arnulphum* anno DCX. Episcopum Metensem dictum esse, supra insinuavimus, eumque anno DCXXV. abdicasse infra demonstrabimus. Recte igitur Auctor Vitæ Sancti Clodulphi ejus filii num. IV. prodit eum Principatu ac permissu Thodeberti Regis Sedem Metentem obtinuisse: quod in altera Vita S. Arnulphi, diversa ab ea, quæ extat apud Mabillonium, etiam asseritur.

XI. S. Godeberta Clotario III. regnante vixit.

Sancta *Godebertha*, de qua loquitur Baronius, non regnante Clotario II. sed regnante *Clotario III.* vixit. Nam in ejus Vita mendose scripta, quæ extat apud Bollandum die XXI. Aprilis, dicitur: *Vir Dei* Sanctus Eligius *in conspectu Clotarii Regis eam annulo suo desponsavit Domino. Inde perveniens ad Noviomensem Civitatem, Clotarius Rex dedit illi Palatium suum cum Oratorio Sancti Georgii Martyris, & villas duas & duodecim feminas, quæ in illo Monasterio sedulo serviebant.* Eligius vero nondum præerat Sedi Noviomagensi, quando *Clotarius* II. in tota Francia regnabat, ordinatus tantum Episcopus anno DCXL. Dum adhuc laicus esset, in villa Solemniaco, vulgo *Solignac*, nobilissimum Virorum Cœnobium construxit, & factus Episcopus duo alia fundavit, alterum ad Tornacum, alterum Monialium in Civitate Noviomensi; & ex Luxoviensi Cœnobio ac Sancti Columbani disciplina Monachos accepit, quos in utroque Virorum Monasterio constituit. In Monasterio Noviomensi Sanctam *Godebertam* vel *Godebertam*, coram Clotario Rege sponsam dicavit, ideoque coram Clotario hujus nominis tertio, qui anno DCLVI. regnare cœpit. *Eligii* itaque Pontificatus, qui toties in Actis Sanctæ Godebertæ asseritur, annis duodecim a morte Clotarii II. distat. Cumque Sanctus *Eligius* anno DCLVIII. vitam clauserit, Sancta *Godeberta* anno uno aut altero ante Sancti Eligii mortem Monialis effecta. Multis illa miraculis inclaruit, sævissimam pestem indicto triduano jejunio sopivit, & incendium signo sanctæ Crucis profligavit. Noviomenses eam tanquam Patronam colunt tertio Idus Aprilis.

XII. Floret S. Gaugericus Episc. Camerac. & Attrebat.

Sanctus *Gaugericus* Episcopus Attrebatensis & Cameracensis usque ad Clotarii II. Francorum Monarchæ tempora pervenit, ut aperte testatur vetus Auctor ejus Vitæ apud Surium III. Idus Augusti, quo die nomen ejus legitur in Tabulis Ecclesiasticis. Ait enim eum a Clotario ad Aulam vocatum, ut quas Regia pietas in pauperum usus conferebat, liberali manu distribuenda susciperet. Neque Cameracum paruit Clotario, antequam Austrasiæ & Burgundiæ potiretur. *Obtinuit Cathedram suam Beatus Episcopus ad annos plus minus tri[illegible] novem, virtutibus insignis; miraculis celebris, fide integer, operibus bonis perpetuo intentus*, inquit Anonymus in ejus Vita, qui & ait, construxisse Basilicam haud procul Cameraco, in loco olim Dæmonum cultui dedicato, & *III. Idus Augusti* obdormisse in Domino. Monasterium illud in honorem Sancti *Medardi* tunc fundatum, est hodie quadraginta Canonicorum Collegium, translatum ad Cameracensem Sancti Vedasti Ecclesiam Parochialem, ut refert Cointius anno DCXIX. num. XXI. quo ejus mortem collocat.

XIII.

Ad num. XIII. & seq. Sanctus *Lupus* Episcopus Senonensis post Sanctos Martyres *Savinianum & Potentianum*, quibus suæ Sedis Encœnia debet Ecclesia Senonensis, cæteris suis Præsulibus

adversus Burgundiam novit. Quæ vero tunc gesserit sanctus Lupus Episcopus Senonensis, ejus Acta declarant his verbis: (a) *Mortuo Theodorico Principe, Rex Clotharius in Burgundiam veniens, hostili manu armatum Blidebodem ducem misit in Senones. Illo ergo tela atrociter in oppidum vibrante, sanctus Episcopus Lupus in Domino fidens, ad protomartyris Stephani ædem se contulit. Cumque ad convocandum populum signum ecclesiæ tangeret, viribus hostes destitati, tantoque sunt terrore correpti, ut nullam sibi salutis spem superesse putarent, nisi fuga sibi consulerent. Ita vir sanctissimus, dum instar Moysi ad cælum tollit manus, hostes profligat.* Hæc ibi.

(a) Extant apud Sur. tom. 5. die 1. Septem.

XIV. De usu campanarum.

Porro quod ait auctor, S. Lupum ad convocandum populum signum Ecclesiæ tetigisse: illud fuisse prægrande tintinnabulum quod vocant campanam, quæ habentur inferius declarant: nam post multa hæc ibidem: *Clotharius Rex ubi comperit signum vel campanam S. Stephani sonum edere gratissimum, jussit eam Parisios transferri, ut ejus tinnitu sæpius delectaretur. Displicuit ea res beato Episcopo. Itaque mox ut ablata est a Senonibus, omnem soni gratiam amisit. Id Rex intelligens, ocyus jubet suo illam loco restitui. Ubi autem ad pontem Senonicum ventum est, redit illi pristinus sonus & ob sancti viri merita septimo milliario auditus est.* Hæc de campana Senonensi: quibus declaratur, jam hoc tempore in usu frequenti eas esse receptas: In Oriente autem adhuc consuetudo illa perseverabat pulsandi ligna ad populum convocandum.

XV. S. Columbani Abbatis obitus.

Hoc pariter anno mirificus ille Dei cultor Columbanus, Regum pravorum terror & vindex, ex hac vita migravit; de quo ista Jonas habet: *Beatus Columbanus, expleto anni circulo, in antedicto cœnobio Bobiensi, vita beata functus, animam membris solutam cælo reddidit*

no-

PAGIUS

S. Lupus Episc. Senonensis flexit a partibus Sigiberti Junioris.

libus eminet sanctimonia morum & signorum magnificentia, jugique populorum accursu ad ejus sacrum corpus in Cœnobitica *S. Columbæ Martyris* Senonensi Basilica, ubi sepultus est. Ejus Vitam scripsit Auctor antiquus Anonymus apud Sorium ad diem I. Septembris, ex qua refert Baronius, mortuo *Theoderico* Rege, *Clotarium* II. in Burgundiam venientem *Blidebodem* Ducem in Senones misisse; sed cum Sanctus *Lupus* Episcopus ad evocandum populum signum Ecclesiæ tetigisset, hostes fuga sibi consuluisse. Ex quibus discimus, *Sanctum Lupum* pro Sigiberto Rege filio Theoderici laudabiliter ac strenue sn se gessisse. Verum acta hæc anno sexcentesimo decimo tertio, quo *Theodericus* obiit, *Clotarius* II. in Burgundiam venit, & *Sigibertus* puer misere periit. De *Sancto Lupo* rursus sermo erit anno DCXXXI. ubi Baronius recitat ejus exilium, quod tamen ad annum DCXIV. pertinet.

XIV. Moritur Sanctus Columbanus Abbas Bobiensis.

Ad num XV. Mors *Sancti Columbani* Abbatis Luxoviensis accurate hoc anno a Baronio consignata. Annus colligitur ex Jona, qui testatur, illum uno duntaxat anno vixisse post *Eustasii* Abbatis Luxoviensis ad eum Legationem, jussu Clotarii II. susceptam, quæ ad superiorem annum spectat. Dies ejus emortualis in controversiam vocatus. In ejus Vita a Jona Monacho Bobiensi fere æquali scripta, & collata cum diversis Codicibus MSS a Mabillonio, qui eam recitat Sæculo secundo Benedictino, legitur: *Animam membris solutam cælo reddidit*. *XI. Kalend. Decembris*, seu die XXI. mensis Novembris, quo etiam die in variis Martyrologiis ejus memoria recolitur. In vulgata tamen Vita Sancti Columbani, & in ea, quam Patricius Flamignus ex MS. Trevirensi inter ejus Opuscula edidit, habetur: *Animam membris solutam cælo reddidit IX. Kalend. Decembris*, seu die XXIII. Novembris, quo etiam die nomen ejus in aliquot Martyrologiis recitatur. Verum retinenda lectio, quam secutus est Mabillonius; neque enim dubito, quin *Columbanus* die XI. Kalend. Decembris ad Deum migrarit, & die IX. Kalend. ejusdem mensis sepultus fuerit, indeque aliquos occasionem sumsisse corrumpendi notam illam numeralem in ejus Vita, quod viderent ejus Festivitatem in Martyrologiis Luxoviensi, Bisontino, & Epternacensi inscribi ad diem *IX. Kalend* Decemb. cum inde inferre debuissent, *Jonam* notasse diem ejus mortis, & illos Martyrologos diem ejus sepulturæ. Ejus Vitam scripsit *Jonas*, paulo post mortem Sancti Bertulfi tertii Abbatis Bobiensis, ut liquet ex Præfatione in Vitam Sancti Columbani; & quidem *Eligio* jam Episcopo Noviomagensi, ex Vita Sancti Eustasii num. XVII. ideoque paulo post annum Christi DCXL. Monasticum Beati *Columbani* genus a Benedictino diversum ac separatum fuit; sed utrumque postea in unum vivendi genus quibusdam ritibus detractis & temperatis coaluit. *Columbanus* quinque ad diversos Epistolas scripsit, quas ex MS. Codice Monasterii Bobiensis erutas Patricius Flamingus Franciscanus in Collectaneis sacris sancti Columbani Lovanii publicavit, seu potius eo mortuo ibidem typis mandatæ sunt, quarum in hoc Opere suis locis mentionem fecimus. Ei in Monasterio Bobiensi successit Sanctus *Attala*.

XV. Synodus Pariensis.

Post Baronii mortem Sirmondus publicavit *Synodum Parisiensem*, Clotario II. universam Monarchiam Francorum regente, coactam. Septuaginta novem Episcopos eidem interfuisse dicitur in Veteri quadam Collectione, quot in nullo antea Francorum Concilio fuisse memorantur. Quare *generalis Synodus* appellatur in Concilio Rhemensi Canone III. Quindecim supersunt illius Canones; licet plures in ea editos fuisse manifeste pateat ex ejusdem Clotarii Regis Edicto, quod ipsi subnectitur, ex quo & hujus Concilii Epocham discimus. Constitutio quippe dicitur, *Data sub die XV. Kalendas Novemb. anno XXXI. Regni nostri, Parisius*. Clotarius II. Chilperico patri successit anno DLXXXIV. jam provecto, ideoque Synodus illa mense Octobri superioris vel currentis anni indicta. Canonum in ea sancitorum explicatio legenda in Historia Ecclesiæ Parisiensis a Carolo du Bois in lucem emissa.

XVI. Concilium Egarense.

Hoc anno Episcopi Provinciæ Tarraconensis convenientes in locum *Egara*, confirmarunt Constitutionem datam in Concilio Oscensi *anno XIII. Regni Reccaredi Regis*, quæ est de castimonia Presbyterorum, Diaconorum atque Subdiaconorum. In ejus enim Epigraphe dicitur, Concilium

nono Kalendas Decembris: cujus strenuitatem si quis nosse velit, in ejus dictis reperiet. Reliquiæ autem ejus eo habentur in loco condita, ubi & virtutum decore pollent, præsule Christo. Hæc Jonas qui & ejus successoris Attalæ laudandam vitam æque conscripsit. Constat quidem subrogatum esse in ipsius locum Attalam Burgundionem origine, suo magistro sanctitate non imparem. Porro qui dum vixit Columbanus Dei Ecclesiam in tot tenebris sanctitudine vitæ & miraculorum editione veluti fulgentibus radiis illustravit; æque post obitum clarus miraculis, ab ipsa Ecclesia consueto sanctis viris honore annis singulis coli cœpit. Carens autem Columbano Clotharius Rex Francorum, ejus discipulo & successore in Luxoviensi cœnobio Eustasio fruebatur; adeoque coluit monachos ejusdem Luxoviensis monasterii, ut ex eo complures ad Episcoparum promovendos curarit: recensentur hi a Jona in Eustasio, Chagnoaldus Episcopus Lugduni, Acharius Viromandorum & Noviomensis & Tornacensis, Rachnacarius Augustoduni & Basileæ, Audemarus Bononiæ & Tharonensis oppidi.

Ann. Eccl. Tom. XI. V 2 Sex-

PAGIUS

lium Egarense habitum esse *sub die Idus Januarias, anno tertio Sisebuti Regis*, qui anno DCXII. post Idus Februarias Regnum inierat. Quare hallucinatus est Labbeus in editione Conciliorum, ubi illud cum superiori anno Christi connectit. *Egara* autem, cujus nullus Veterum Geographiæ Scriptorum meminit, sita erat inter Barcinonem, Gerundam & Ausonam, ut ostendunt Baluzius in Dissert. de Episcopatu Egarensi, & Marca lib. 2. Marcæ Hispanicæ cap. 26. aliisque ejusdem Operis locis. Hodie est in Diœcesi Barcinonensi, jam inde ab an. DCXCIII. aut circiter, ejusque Episcopatus Barcinonensi conjunctus, & in loco ubi erat Egara, est Oppidum Terracinense, vulgo *Terassa* dictum.

XVII. *Moritur Bonifacius IV.*

Sanctus *Bonifacius IV.* Pontifex Romanus mortuus est die VII. mensis Maii, cui successit *Deusdedit* die XVIII. mensis Octobris, ut anno præcedenti vidimus.

XVIII. *Nascitur Imperatori filius.*

Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCVI. Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoato, ait: *Eodem anno Constantinus alter ex Martina conjuge Imperatori natus est.*

JESU CHRISTI ANNUS 616.	DEUSDEDIT PAP. ANNUS 2.	HERACLII IMP. ANNUS 7.

I. Agilulphi Reg. obitus.

(a) Paul. diac. l. 4. cap. 25.

SExcentesimus decimussextus vertitur Redemptoris annus, quarta currente Indictione: quo Agilulphus Longobardorum Rex moritur, ubi regnasset (ut Paulus (a) diaconus ait) annos vigintiquinque, cui successit major natu filius Adaluvaldus sub tutela Reginæ matris Theodolindæ: *Sub his*, inquit, *ecclesiæ restaurata sunt, & multa donationes per loca venerabilia largitæ*. Sed famosa illa fuit munificentia, quam exhibuerunt basilicæ in honorem S. Joannis Baptistæ erectæ in Modoetia, de qua ista idem Paulus (b), deque ejus erectione vivente adhuc ipso Agilulpho perfecta:

(b) Paul. diac. l. 4. c. 22. in vet. edit. Ascensian.

II. De Eccl. S. Joann. Bapt. in Modoetia.

Per idem quoque tempus, inquit, *Theodolinda Regina basilicam beati Joannis Baptista in Modoetia construxit pro se & pro viro suo & pro filiis & filiabus & cunctis Longobardis Italicensibus, ut ipse sanctus Joannes sit intercessor pro cunctis ad Dominum. Et illi venerunt inter se unanimiter majores natu cum Rege suo, una cum Theodolinda Regina dicentes: Si sanctus Joannes pro nobis interpellator sit ad Dominum Deum nostrum Jesum Christum, nos omnes unanimiter pollicemur illi omni anno in die nativitatis suæ, hoc est, VIII. Kal. Julii, de nostris facultatibus transmissuros honorifice ad oraculum ejus, ut per illius interpellationem habeamus juvamen Domini nostri Jesu Christi tam in bello, quam in aliis locis omnibus, quocumque ituri sumus.*

III. *Ab illo ergo die in omnibus actibus eorum cœperunt invocare S. Joannem, ut illis praberet auxilium virtute Domini nostri Jesu Christi, & illi omnes permanebant illæsi, victoresque extiterunt super cunctos adversarios suos. Locus autem ille supra Mediolanum duodecim millibus est, quem Regina dedicandam curavit, multisque ornamentis auri & argenti mirifice decoravit, prædiisque ditavit, familiasque & possessiones multas eidem loco addixit in honorem sancti Joannis Baptista. Dicamus assertionem scriptura Theodolinda Reginæ: Offert gloriosissima Theodolinda Regina una cum filio suo Adaluvaldo Rege sancto Joanni patrono suo de dono Dei, & de dotibus chartulam sua donationis, quam in eorum præsentia scribere fecit. Si quis quolibet tempore hanc testem voluntatis suæ corruperit, in Judicii extremi die cum Juda traditore damnetur. Ordinatio vero ejus talis fuit: De rebus sancti Joannis nullo modo se debet aliquis intromittere, nisi tantum sacerdotes qui ibi serviunt die ac nocte, tantumque famuli & famulæ quæ ibi subjecti sunt, communiter debeant vivere.*

Oblatio Theodolindæ.

Hæc apud Paulum diaconum, quæ desiderari videntur in nonnullis scriptis codicibus: accidisse enim potuit ut ex ipso originali exemplari donationis aliquis fortasse ista ad Paulum apposuerit, qui post hæc pergit narrare de habitu quo uti solerent eo tempore Longobardi; quod si cupis, tu ipsum consulas.

IV. Quod pertinet ad res Orientalis Imperii, calamitosum plane illud reddunt Annales, nempe eo usque progressos esse Persas, ut per Libyam venerint Carthagi-

---

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLIV. A. C. 616.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6109.

☉ 9. DC. ☽ 9. P. 22. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 616.

DEUSDEDIT PAPÆ 2.

HERACLII IMP. 7.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *VI. post Consulatum Heraclii Aug. V.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui subdit: *a XXII. mensis Januarii scribitur: Imperii Heraclii Junioris Constantini annus quartus.*

II. Obit. Agilulfus Longob. Rex.

Ad num. I. Paulus Diaconus lib. 4. de gestis Longobard. cap. 43. juxta accuratas editiones Grotii & Gruteri, ait: *Agilulfus, Rex, qui & Ago est appellatus, postquam viginti & quinque annos regnaverat, diem clausit extremum, relicto in Regno suo Adaloaldo admodum puero, cum Theudelinda matre.* Regiam dignitatem susceperat Agilulfus *incboante jam mense Novembri: sed tamen congregatis in unum Longobardis, postea mense Maio ab omnibus in Regnum apud Mediolanum levatus est*, inquit Paulus lib. 3. cap. ult. referens gesta anno DXC. & DXCI. Quare ejus mors recte ab Hermanno Contracto ex editione Canisii, & a Baronio huic anno illigata, perperamque a Sigeberto in Chronico in annum sequentem dilata. Quod confirmatur Diplomate Adilwaldi, seu Adaloaldi ejus filii ac successoris, recitato ab Ughello Tomo IV. Italiæ Sacræ pag. 2324. quod dicitur: *Datum Ticino in Palatio, sub die VIII. Kal. Aug. anno felicissimi Regni nostri sexto, Indict. IX. feliciter.* Nam si anno DCXXI. Indictione IX. insignito sextum Regni annum numerabat, profecto hoc anno ante diem XXVI. Julii Regnum capessierat. Donatio facta ab *Agilulfo* Rege Basilicæ S. Joannis Baptistæ a Theodelinda constructæ, quam recitat Baronius ex Paulo, in neutra editione laudata extat.

III. Persæ Alexandriam, & Chalcedonem capiunt.

Ad num. IV. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCVIII. Kalendis Septembris hujus Christi anno inchoato ait: *Hoc anno Persæ expeditionem in Chalcedonem instruentes, bello eam ceperunt*, non vero *Carthaginem*, quem errorem anno superiori emendavimus, ostendimusque *Alexandriam* hoc tantum anno in potestatem Persarum venisse. Quare hoc etiam anno Sanctus *Joannes Eleemosinarius* Episcopus Alexandrinus

ginem, eamque obsessam diu tandem ceperint. Tantopere invaluit potentia Cosrhoes, ut cum totam depopulatos esset Asiam, invaserit post Ægyptum. Africam quoque, nullo obice opposito: Ita Deus permisit barbarum Regem ad populorum peccata plectenda libere pro arbitrio in Orientem & Occidentem longe lateque grassari: cum vero ipsi placuit, redegit eum in nihilum. Inter tot tantaque orbis flagella Heraclius stupiditate quadam oppressus, omissa omni de bellicis rebus cura, ad suos filios honoribus provehendos incumbit: hoc siquidem anno (ut iidem habent Annales (*a*)) creat Consulem Constantinum Juniorem qui & Heraclius dictus est; insuper & minorem ejus fratrem ex Martina genitum, Constantinum itidem nominatum, Cæsarem appellat.

(a) *Miscel. l. 18. an. 7. Heraclii.*

V. Modestus curat Hierosolymorum Ecclesiam.

Quod vero Ecclesia sancta Hierosolymitana, abducto in perfidem Zacharia Patriarcha captivo, absque Pastore relicta esset: injuncta est ejus administratio Modesto patri monachorum cujusdam monasterii Palæstinæ: qui quidem magno animi ardore non ea tantum quæ ad animarum curam spectare videbantur, quietemque monachorum extorrium, summo studio pertractavit, sed etiam in restituendis igne consumptis ecclesiis (licet impossibile videretur rem tantam monachum unum posse præstare) alterum se Zorobabelem exhibuit. Locuples testis de his omnibus est Antiochus monachus in epistola ad Eustathium, quam superius citavimus, in qua de Modesto primum hæc habet: *Nos proinde humiles & abjecti, gratia primum Dei, deinde seria admo-* *dum & accurata diligentia præmemorati sanctissimi Modesti, sedentariam hanc exigimus vitam in leberiore & tranquilliore otio.* Et inferius rursum: *Gratia enim Christi, sed & solerti sedulitate jam dicti venerandi apprime patris nostri Modesti, cuncta id temporis incoluntur effuse istius eremi monasteria.* Ac paulo post:

VI. Templa incensa Hierosol. restaurantur.

Supersunt nuncia aliquot sane quam læta, quorum fideli relatu & vestra & omnis sinceriter Christiani animus merito possit exhilarescere. Hæc igitur valde promptus & alacer annuncio vobis: Modestus sanctitatis eximiæ vir (de quo non semel dictum) non eorum modo providam gerit curam solicitus, quæ per hanc vastum eremum sparsim disjecta sunt, monasteriorum; sed & moderandæ huic civitati ac universæ circum finitimæ regioni solerter prospicit, Deo eidem cooperante in omnibus. Hic enim ad vivum nobis exprimit imaginem novi cujuspiam Beseleelis, aut certe Zorobabelis. Gratia enim plenus Spiritus sancti, templa Salvatoris nostri Jesu Christi, quæ quidem barbarico igne conflagrarunt in sublime erigit omni prorsus digna veneratione, para ædes sanctæ Calvariæ, ac sanctæ Resurrectionis, domum insuper dignam omni honore venerandæ Crucis, quæ mater Ecclesiarum est, sed & sanctæ Assumptionis ædem a fundamentis exædificat: adeo ut per hæc læta initia de futuris quoque spes amplissimas concipiamus, idque vel ob eos maxime, qui huc sperantur venturi ab externis regionibus, sancta hæc loca ut adorent, ut omnes in commune glorificemus Deum. Hactenus Antiochus monachus. Quod

PAGIUS.

nur, ea Urbe relicta, in Cyprum venit, ibique mortuus est, ut anno DCXX. in quem Baronius obitum ejus distulit, ostendemus.

IV. *Heraclius Junior Consul, & ejus frater Cæsar dicuntur.*

Post laudata verba subjungit Theophanes: *Hoc eodem anno Januarii mensis die prima, Indictione quinta, Constantinus Junior, qui & Heraclius, Heraclii filius, Consul renunciatus est; qui Constantinum minorem proprium fratrem Heraclio & Martina genitum declaravit Cæsarem*, ideoque hic Consulatus non hoc anno, ut putavit Baronius sed insequenti ab Heraclio Juniore susceptus. Hinc Cedrenus, Auctor Miscellæ, & Simeon Logotheta in Chonico MS. Consulatum Constantini cum anno septimo Heraclii recte conjungunt.

V. *Modestus fuit Vicarius Zachariæ Episc. Hierosolym.*

Ad num. V. & seqq. *Zaccharia* Episcopo Hierosolymitano a Persis in captivitatem ducto, *Modestus* Presbyter tanquam ejus Vicarius Ecclesiam illam rexit, ut probat Baronius ex Antiocho Monacho in Epistola ad Eustathium, & confirmatur ex Auctore Anonymo coævo, qui Vitam Sancti Anastasii Persæ scripsit: ibi enim numer. XI. juxta versionem Bollandi ad diem XXII. mensis Januarii, de Modesto Presbytero dicitur: *qui eo tempore Vicarius erat Apostolici throni*, Hierosolymitani scilicet, quando Sanctus Anastasius Persa baptizatus est. Præterea Combefisius anno MDCLVI. Parisiis Zachariæ Epistolam publicavit, quam *Vidua sponsa civitatis Regis magni liberis orbata Hierosolymitano grege Pastorem non habenti, sed & reliquis omnibus in Christo Ecclesiis, residuisque in illis filiis orphanis e Perside scripsit*; quam ibidem prolixiori alia prosequitur *Modestus Zachariæ Vicarius*, omnesque fideles officii sui admonet. Quare hallucinatur Nicephorus in Breviario Historico, ubi ait, Persas salutaris Crucis vivifica ligna in Sanctis locis occupasse, *Modesto tunc Hierosolymorum Ecclesiam gubernante*.

VI. *Initium hæreseos Monothelitarum.*

Hoc circiter tempore *Monothelitarum* hæresis pullulare cœpit. Etenim *Sanctus Maximus* Abbas & Martyr *Pyrrho* Episcopo Constantinopolitano Sergii proximo successori *Sophronium* Hierosolymitanum Patriarcham de hujus mali origine accusanti, respondet apud Baron. ann. DCXXXIII. num. LIII. *Ubi erat Sophronius, quando ad Georgium cognomento Arsam Paulianistam scripsit Sergius, rogans, ut mitteret sibi auctoritates de una Operatione; inseruitque Epistolæ facere etiam se hic auctoritatibus unionem Ecclesiæ cum eis? Hanc autem Epistolam B. Joannes Papa Alexandrinus manu ab Arsa abstulit. Unde cum vellet eum ob ipsam deponere, impeditus tunc fuit ab incursu a Persis in Ægyptum facto*: qua ratione Sanctus Maximus Sophronii innocentiam tuebatur. Quamobrem cum hoc

VII. Quod anim Zacharias viveret, non alius admissus est Hierosolymorum Episcopus, cum non liceret in eodem loco Episcopos duos esse: licet ob Episcopalem præfecturam idem viventa adhuc Zacharia, fuerit nominatus Hierosolymorum Præfectus, ut in Actis S. Anastasii martyris, dum agitur de ejus baptismo post Zachariæ reditum per Modestum Hierosolymis exhibito, ut suo loco dicturi sumus. Sed re vera si non Episcopus, loco tamen Episcopi, usque dum idem postliminio rediit Zacharias, Modestus illam administravit Ecclesiam, cuncta restituens: adeo ut maximæ fuerit consolationis in tanto mœrore videre (quod impossibile putabatur) exædificari cuncta quæ exusta fuerant sacra ædificia, adversantibus præsertim Judæis, & Persis ipsis Palæstinam obtinentibus, atque tyrannice dominantibus, ut quæ dicturi sumus, ostendent.

An-

PAGIUS hoc & superiori anno Ægyptum Persæ affixerint, & mense Novembri hujus anni Sanctus *Joannes Eleemosinarius* vitam cum morte commutarit, Monothelitarum exordiam ultra hunc annum differri non potest. Hæc tamen hæresis, sicuti & Manichæorum, diversis temporibus erupit. Baronius de ea agere incipit anno DCXXII.

JESU CHRISTI ANNUS	DEUSDEDIT PAP. ANNUS	HERACLII IMP. ANNUS
617.	3.	8.

I. Deuſdedit Papæ obitus.

ANnus agitur Domini ſexcenteſimus decimusſeptimus, quinta Indictione: quo Deuſdedit Papa, ubi ſediſſet annos tres minus diebus quinque, ex hac vita diſceſſit octava die Novembris. Ita quidem ſecundum Anaſtaſii rationem, necnon Martyrologium Romanum & alia, quæ celebrant ejuſdem natalem diem octava Novembris: unde nefas putamus a tanta reſilire auctoritate: qua ratione (ut dictum eſt) ipſum habuiſſe in ſede minus dies quinque ab annis tribus apparet. Porro de eodem Deuſdedit iſta idem Anaſtaſius habet: *Hic clerum multum dilexit, ſacerdotes & clerum ad loca priſtina revocavit. Hic dimiſit propter obſequia ſua ad omnem clerum rogam unam integram. Hic fecit ordinationes tres, & in eis presbyteros novem, diaconos quinque, Epiſcopos per diverſa loca numero viginti novem.* Hæc tantum de eo Anaſtaſius: ut plane dolendum ſit tanti Pontificis facta ſcriptorum inopia adeo obſcura eſſe relicta, quæ quidem oportuit inſignia fuiſſe, cum ipſum antiquitus Eccleſia Dei coluerit ut ſanctum, eoque titulo receperit inter ſanctos, atque annua commemoratione aſſidue ſit venerata. Hujus ſcriptorum fragmentum tantum extat unius epiſtolæ ad Gordianum quemdam in Hiſpania Epiſcopum datæ, quod retinet Gratianus (a) in ſuo Decretorum volumine, quod unicum tanti viri monumentum hic prætermiſiſſe noluimus: ſic enim ſe habet:

(a) 30. q. pervenit ad nos.

II. De ſpirituali cognatione decretum.

Pervenit ad nos diaconus veſter, ſanctitatis veſtræ epiſtolam deferens, quod quidam viri ac mulieres præterito ſabbato Paſchali die, præ magno populorum incurſu, neſcientes, proprios filios ſuſcepiſſent ex lavacro ſancto. Cupis ergo ſcire, ſi pro tali accidente ratione debeant viri ac mulieres ad proprium uſum redire, an non. Nos vero mœſti in hac re inquiſivimus priorum patrum noſtrorum dicta. Invenimus autem in archivis hujus Apoſtolicæ ſedis jam talia contigiſſe in Eccleſiis Iſauriæ, Epheſiorum, ſimulque Hieroſolymæ, aliarumque civitatum. Epiſcopi etiam earum civitatum ab hac Apoſtolica ſede volentibus ſcire, utrum viri ac mulieres redirent ad proprium thorum: beatæ memoriæ ſanctiſſimi patres Julius, Innocentius, & Cæleſtinus cum Epiſcoporum plurimorum & ſacerdotum conſenſu in Eccleſia Apoſtolorum Principis prohibentes talia, perſcripſerunt & confirmaverunt, ut nullo modo ſe in conjugium

PAGIUS SÆC. VII. Olymp. 349. An. V. C. 1370. Anno Eræ Hiſpan. DCLV. A.C. 617.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6110.

☉ 10. B. ☽ 10. P. 3. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 617.

DEUSDEDIT PAPÆ 3.

HERACLII IMP. 8.

I. Poſtconſulatus.

IS annus hac formula notatus: *Heraclii VII. poſt Conſulatum Heraclii Aug. VI.* inquit Auctor Chronici Alexandrini, qui addit: *Et a. XXII. Januarii ſcribitur: Annus Imperii Heraclii Junioris quintus.* Hic quidem menſe Januario *Conſul* proceſſit, ut ex dictis anno ſuperiori num. IV. liquet, ſed ejus Conſulatu nulla monumenta reperiuntur notata, præterquam Epiſtola Honorii Papæ ad Honorium Epiſcopum Dorovernenſem ſcripta, quam recitat Beda lib. 2. cap. 18. ubi tamen Conſulatus annus mendoſe deſcriptus eſt, ut anno DCXXXIII. oſtendemus.

II. Moritur Deuſdedit Papa.

A num. I. ad IV. Baronius, qui editione Colonienſi Bedæ variis in locis depravata utebatur, verbis lib. 2. cap. 7. quæ in ea leguntur, deceptus, poſt Gregorii Magni mortem Chronologiam Pontificiam labefactavit. Hæc Bedæ verba juxta illam editionem: *Iſte Bonifacius poſt Deuſdedit Eccleſiæ præfuit anno Incarnationis Dominicæ ſexcenteſimo decimo octavo.* Verum locus ille corruptus, legendumque cum editione Chiffletiana, & Cantabrigenſi omnium optima: *qui poſt Deuſdedit Eccleſiæ præfuit, anno Incarnationis Dominicæ ſexcenteſimo nono decimo.* Deuſdedit enim ad annum ſexcenteſimum decimum octavum perveniſſe, & Bonifacium V. ejus ſucceſſorem anno ſexcenteſimo decimo nono ad Pontificatum evectum eſſe, tam ex dictis, quam ex mox dicendis certum impoſterum eſſe debet. Anaſtaſius de Deusdedit ſcribit: *qui defunctus, & ſepultus eſt ad Beatum Petrum Apoſtolum, die octava menſis Novembris*; quod & in Chronico Mariani Scoti, & quibuſdam Catalogis legitur. Ait autem eum ſediſſe annos tres, dies viginti quatuor, cui quoad annos tres conſentiunt Catalogi fere omnes, qui tamen quoad dies variant. Verum *Deuſdedit* ſediſſe *annos III. & dies XX.* tam ex die & anno ejus emortuali, quam ex Gotfrido Viterbienſi, Martino Polono in Chronicis, Auctore Faſciculi Temporum, & ex quinque Catalogis eruitur. Martinus enim Polonus, Auctor Faſciculi Temporum & Catalogi I. & II. noſtri, II. Corbeienſis a Mabillonio quinque Catalogis eruitur. Catalogi enim noſtri I. & III. II. Corbeienſis a Mabillonio Tom. III. Analect. editus; alius a Dodwello in fine Diſſert. *de Pontif. Rom. primævo ſucceſſione*, & quintus a Schelestratio in Appendice ad Opus Chronologicum Antiquit. Eccleſiæ ex vetuſto Codice Vaticano DCCC. annorum deſcriptus, ſupra annos III. habent dies XX. indeque conſequens eſt, *Deuſdedit* anno DCXV. die XIX. menſis Octob. conſecratum fuiſſe Pontificem Romanum; cum ejus mors a die VIII. menſis Novemb. anni DCXVIII. removeri non poſſit. Sancti *Deuſdedit* nomen in Martyrologio Romano Galeſinii, & in antiquioribus non legitur; ſed Baronius ob præclaras ejus virtutes illud Martyrologio Romano a ſe auctoritate Apoſtolica emendato ad diem

gium reciperent mulieres ac viri, quicumque aliqua ratione susceperint natos proprios, sed separarent se; ne suadente diabolo, tale vitium innotescat.

III. *Scitis quia quomodo septem sunt dona Spiritus sancti, ita sunt septem dona baptismi a primo pabulo sacrati salis & ingressu Ecclesiæ usque ad consummationem sancti Spiritus per chrisma. Ab hoc ergo primo sancti Spiritus dono usque ad septimum nullus Christianus suam commatrem in conjugium suscipere debet: & qui præsumpserit, tamdiu vinculo anathematis religetur, donec pœnitentiam digne egerit.* Hucusque fragmentum epistolæ Deusdedit apud Gratianum descriptum; adducatur ab aliis alia, nempe restituendam esse dotem, & liberam facultatem nubendi concessam post annum: sed neutrum apud Gratianum.

Bonifacius V. Pap. eligitur.

Post mortem vero Pontificis Deusdedit vacasse sedem mensem unum & dies sexdecim, idem qui supra Anastasius habet: licet alii codices legant dies sex. Qua ratione dicendum est, successorem ipsius Bonifacium, ejus nominis quintum ordine, subrogatum esse die decimaquarta Decembris, vel secundum alios vigesimaquarta. Quod vero hic ad finem anni hujus creatus fuerit Pontifex, in sequentem annum a Beda ponitur, ubi ait (a): *Iste Bonifacius post Deusdedit Ecclesiæ præfuit anno incarnationis Dominicæ sexcentesimo decimooctavo.* Hæc ipse. Fuit Bonifacius hic patria Neapolitanus, de quo plura inferius suo loco. *Ante tempus autem ordinationis Bonifacii* (inquit Anastasius) *Eleutherius eunuchus Patricius & Exarchus tyrannidem cum sumpsisset, Rexque Italiæ dici voluerit, venturus Romam, a militibus Ravennatibus in via occisus est, caputque ejus missum Constantinopolim ad Imperatorem.* Hæc breviter de extincto tyranno.

(a) Beda l. 2. c. 7.

IV. De Agrestino monacho & schismatico.

Quo tempore monachus vagus & profugus e monasterio Luxoviensi, nomine Agrestinus, deficiens ad schismaticos, alios secum præcipites in ruinam abducere cupiens, magnos tum in Italia tum in Gallia motus excitat. Sed cum nihil penitus proficere valuisset, inhærentibus cunctis communioni Catholicæ & Apostolicæ sedis (sicut alias semper cum in Galliis eadem esset mota quæstio) in eaque firmiter permanere statuentibus, certamen aliud suscipit, adversus scilicet monastica instituta a S. Columbano relicta suis. Traxit seditiosus homo in hanc pugnam ad suas partes plures Episcopos, ru-

PAGIUS

diem VIII. Novemb. inscripsit. Hermannus Contractus, Marianus Scotus & Sigebertus in Chronicis, *Deusdedit* mortem cum anno DCXVIII. accurate copulant, sed Bonifacii V. ejus successoris initium male cum eodem anno conjungunt, ut statim ostendo.

III. *Post longum interpontificium succedit ei Bonifacius V.*

Post ejus mortem cessavit Episcopatus non *mensem unum, & dies XVI.* uti habet Anastasius vulgatus, cui suffragantur Catalogi nostri IV. & V. sed *annum unum, mensem unum, & dies sedecim,* licet annus ille tam in Anastasianis Codicibus MSS. quam in Catalogis, quos videre licuit, præterquam in nostro Catalogo sexto Librariorum errore prætermissus fuerit; in quo tamen mensis desideratur, ac loco dierum XVI. leguntur dies VI. quasi Interpontificium fuerit anni unius, & dierum VI. Sed in eo annum illum recte expressum esse, indubitatum reddunt tam duratio Pontificatus eorum, qui *Deusdedit* præcessere, quam mors *Bonifacii* V. ejus successoris. Utraque enim ad fidem Anastasii, Catalogorum, & quorumdam Epitaphiorum suis locis memoratorum a nobis accurate consignata. Baronius, Onuphrius, aliique, qui de Pontificibus Romanis egere, ad diuturnum illud Interpontificium animum non advertere, solusque Papebrocius in Conatu Chronico-Historico, ex duratione Sedis Successorum Divi Gregorii, & initio Bonifacii V. collegit, post *Deusdedit* obitum, Sedem diu vacasse; existimavitque socordem Librarium quempiam ex Antiquioribus, pro *mensibus XV. dies XV.* scripsisse, quibus alii deinde saltem *mensem unum* præponendum putaverint. In Catalogis tamen & Anastasii exemplaribus, non dies XV. sed dies XVI. leguntur, vel saltem dies VI. Quare longe verisimilius est, Librarius, qui mensem unum & dies XVI. passim recte notavere, annum omisisse. *Bonifatium* enim V. *natione Campanum* die vigesima tertia mensis Decembris anni sexcentesimi decimi noni, in quem Dominica cadebat, ordinatum fuisse, dies & annus ejus emortualis demonstrant. Papebrocius loco laudato *Bonifacii* V. initium in diem XXVII. mensis Aprilis anni DCXX. rejicit, contra auctoritatem Bedæ loco citato, ubi docet, Bonifacium V. jam anno DCXIX. Pontificatum gessisse, quod ipsemet Papebrocius observavit adversus Baronium, qui depravatum Bedæ Codicem nactus erat. Porro cum *Deusdedit* die VIII. mensis Novemb. mortuus fuerit, & *Bonifacius* V. die XXIII. mensis Decemb. ordinatus, dies hujus ordinationis inter dies Interpontificii ab Anastasio, ut quandoque assolet, numeratus fuit; neque enim dici potest, eum excludere diem mortis Deusdedit, ac ordinationis Bonifacii V. hancque differre in diem Nativitatis Christi; Cum Beda annum Christi DCXX. ab eodem die Natali, Anglorum suorum more, exordiatur, & tamen testetur, *Bonifatium* anno DCXIX. Pontificatum suscepisse.

IV. *S. Eustasius Gentibus Evangelium prædicat.*

A num. IV. ad XV. Jonas in Vita Sancti Eustasii Abbatis Luxoviensis ait: *Reversus venerabilis vir Eustasius ad Luxovium, Magistri præceptum implere parat: ut gentes, quæ vicinæ erant fidei pabulo alerentur. Progressus igitur VVarascis prædicat; quorum alii idololatriæ cultibus dediti, alii Photini vel Bonosi errore maculati erant. His ad fidem conversis, ad Boios, qui nunc Bavocarii vocantur, tendit, eosque multo labore imbutos fideque lineamento correptos* (sic legitur in MS.) *plurimos eorum ad fidem convertit; ubi cum aliquantisper moratus fuisset, dimisit sagaces Viros, qui cœpti laboris in studio desudarent; ipse vero ad Luxovium remeare studet,* quod currenti anno contigisse indicat Vita Sancti *Agili*, qui so-

rumores ubique excitans: usque adeo, ut ad hos comprimendos Clothario Francorum Regis opus fuerit dare operam ut cogeretur Matiscone Concilium. Hæc autem quomodo se habuerint, Jonas (a) Abbas sui temporis res gestas prosecutus, cuncta exacte quam sincerissime scripsit in vita Eustasii, ex quo ista tibi depromimus.

(a) *Jonas in Eust. apud Bedam.*

V. Agrestinus insurgit in Eust.

Cum jam, inquit, Eustasius in monasterio Luxoviensi successor sancti Columbani *ab omnibus haberetur, gratus, ut nullus se beatum Columbanum perdidisse gemeret, qui ejus doctrinis imbutus fuisset, omniumque Francorum procerum honore fulciretur, & præcipue Clotharii Regis amore ac veneratione eluceret, præsertim cum cernerent in discipulo magistri instituta per omnia manere; exarsit more suo lividus adversus sancti viri famam Chelidrus, excitans contra eum unum ex subditis Agrestinum nomine, qui quondam Theoderici Regis Notarius fuerat, & quadam compunctione cordis tactus, omnia quæ possederat relinquens, & Luxovium veniens, se & sua omnia eidem venerabili Patri tradiderat. Is inquam (ut cuncta replicem) religionis speciem in monasterio gestans, post non longum tempus conversationis ejus, arrogantia mentis elatus, postulat ut gentium esse prædicator permitteretur. Quem vir sanctus diu objurgans increpat, dicens, eum rudem adhuc in religione non debere ad tale opus idoneum se putare, proponens ei in exemplum Hieremiam, qui electione Domini prædicator designatus, se dignum esse denegat, dicens* (b): *A a a Domine Deus, ecce puer ego sum, & nescio loqui. Moysen quoque, qui electus a Domino, tardioris & impeditæ linguæ se esse testatur.*

(b) *Hiere.* 1.

VI. Apostolatum ad Gentes sibi arrogat Agrestinus.

His & hujusmodi dissuasionibus cum nihil proficeret; quem tenere non valet, ire permittit. Qui cum in regionem Bajoariorum, venisset, nullum fructum exercens, ibi post aliquantum temporis ad Aquilejam transit. Aquilejenses enim discordabant a communione sedis Apostolicæ (de qua Dominus in Evangelio ad beatum Petrum loquitur, dicens: Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam) ob Trium videlicet capitulorum dissensionem, quæ præfati opere necessarium non duximus inferere. Itaque veniens Aquilejam, socius statim schismatis effectus, Romanæ sedis a communione sejunctus ac divisus est, totius orbis communionem quicumque Romanæ sedi jungeretur damnans, in sola Aquileja Orthodoxam fidem retinere decertans. Quo schismate imbutus, epistolam venenosam & increpationibus plenam ad beatum Attalam Bobiensis cœnobii patrem per Aureum Adaluvaldi Regis Longobardorum Notarium dirigit. Quam epistolam beatus Attala perlectam & ridiculo habitam, mihi tradidit servandam: quam ego etiam per multorum spatia annorum abditam penes me habui, & postea mea negligentia perdidi: nec alius utique quilibet eam, sed ipse proprio stylo scripsit.

VII. Fugatur et schismaticus Agrestinus aliud bellum excitat.

Directa itaque ad beatum Attalam epistola, ipse ad Luxovium properat: Eustasium schismatis aculeis tentat, si sanam mentem sua vesania corrumpere queat. Venerandus autem vir Eustasius paternis effaminibus errantem increpat; ut resipiscat, hortatur & obsecrat. Cumque salutaribus monitis & salubri antidoto mentem peste corruptam curare nequisset, a suo suorumque collegio segregatum abire coegit. Fugatus igitur ab Eustasio miserabilis Agrestinus, huc illucque divertit, ut aliquos sui erroris fautores facere posset. Cum vero a sententia recessisse videri potuisset, ex novo certamine quærit sibi coronam, qui ex primo retulerat ignominiam. Quodnam istud fuerit; Jonas ita declarat: *Sed cum nihil ejus imperitia longo tempore peragere quivisset, tandem adversus regulam B. Columbani livida dente garrire cœpit, ac velut cœnosa sus grunniens, per quoscumque potuit pariletatis suæ similes abominabile murmur excitavit, annuente sibi Appellino Genuensis urbis Episcopo, qui ei consanguinitate proximus erat. Hic denique Appellinus vicinos Episcopos singulatim sibi jungere in auxilium Agrestini nisus est omni studio, ita ut Re-*

PAGIUS

socius itineris Eustasio Abbati fuit. Uterque enim ad prædicandum Evangelium *Synodica definitione* missus asseritur, nec illa Synodica definitio designat alium Episcoporum cœtum, quam qui celebratus est hoc anno in villa Regia *Bonogillo*, seu *Bonogilo* ad Matronam sita, cujus mentionem facit Fredegarius cap. 44. *anno XXXIV Regni Clotarii*. Warasci autem, ut in Vita Sanctæ Salabergæ [illegible], in Provincia Sequanorum ad utramque, Duvii seu Dubis ripam sedebant, & apud eos hæresis Photiniana repullularat, quam tamen Epiphanius hæresi 71. scribit, *brevi admodum tempore* dissipatam fuisse. *Bajoario* Præfecturam seu Ducatum gerebat *Tassilo*, de quo supra verba fecimus. Aventinus lib. 4. cap. 14. quem multi secuti sunt, ait, præter *Salisburgensem* Episcopatum erectos tunc alios duos, *Laureacensem* videlicet ac *Pataviensem*. Verum hanc institutionem sæculo tantum sequenti factam, ex iis quæ tunc dicemus, certum & indubitatum reddetur.

V. *Synodus Matisconensis adversus Agrestinum Monachum.*

Cum vero Eustasius *omnium Francorum Procerum honore fulciretur*. Diabolus excitavit contra eum unum ex ejus Monachis *Agrestinum* nomine, qui cum per Aquileiam transiret, Trium Capitulorum schismate imbutus fuit, & Luxovium reversus *Eustasium* Abbatem conatus est eo veneno inficere; sed cum nihil proficeret

gem Clotharium tentaret, si suæ partis assentator fieri voluisset. At ille sciens & experimento cognitam habens B. Columbani sanctitatem & discipulorum ejus doctrinam, postquam diu redarguere tentavit, grunnientis haretici sectam, nec prævalere potuit adversus eam: statuit ut Synodali examinatione probaretur, non ambigens de auctoritate venerabilis viri Eustasii, quin omnes adversantes sanctæ regulæ sua prudentia superaret.

VIII. Concilium Matisc. cogitur.

Tunc emanante regali auctoritate, multi jam Burgundiæ Episcopi in suburbia Matisconensis urbis conveniunt: inter quos maximus hæreticorum Voarnacharius quidam, dum & ipse fieri vellet assentator Agrestinianæ partis, ipso die quando adversus Eustasium altercatio futura erat, morte præventus interiit. Sed nec eo terrore turbati cæteri consautores adversæ partis, qui convenerunt, deductum in medium Agrestium depromere cogunt, quid contra regulam Columbani vel Eustasii obiiciendum haberet. Tum ille trementibus labiis assistens, & nihil auctoritatis vel elucubrati eloquii habens, ait superflua quædam & canonicæ institutioni contraria in eorum studiis teneri cochleam videlicet, quam lamberent; Crucis signo crebro signari; & in ingressu cujuslibet domus intra cœnobium tam introeuntem quam egredientem benedictionem postulare; Columbanum etiam a cæterorum Ecclesiasticorum more desciscere, & sacra Missarum solemnia multiplicatione orationum vel collectarum celebrare.

Auditis hujusmodi objectionibus B. Eustasius conversus ad suæ partis episcopos dixit: Vos, o decus sacerdotii, probare debetis, qui in Ecclesiis veritatis ac justitiæ seminarium distribuant, & qui veritati ac religioni aliena tradant. Quicquid enim a norma veri tramitis dissentit, extra Ecclesiæ corpus segregari debet. Vestrum est discernere abiecta, an sint a Scripturarum serie aliena. Agrestinus ait: Tuo ore nobis edicito? nosse enim a te volumus, quod dignum super hoc responsum reddas? S. Eustasius respondit: Nequaquam, ait, reor contrarium esse religioni, si cochleam quam Christianus lambit, vel quodcumque vas ut poculum Crucis signo munit, cum per adventum signi Dominici pellatur pestis adversantis inimici.

IX. Fuisse quidem in more positum apud Christianos antiquitus, ut ad omnem actum & ad omnem potum & cibum signarent se signaculo Crucis, præter illa quæ de his Tertullianus tradit in libello de corona militis, & S. Hieronymus ad Eustochium; ex Eusebio suo loco vidimus Christianos milites in castris Ethnici imperatoris militantes ex eo indicio detectos fuisse Christianos esse, quod ad omnem potum signarent poculum Crucis signo. Ad aliud vero accusationis caput quod obiiciebatur, Eustasium ita respondisse, Jonas affirmat: *Introeuntem vero monachum cellulam, vel exeuntem, benedictione Domini armari, ratum duco, juxta Psalmistæ vocem (a): Dominus custodit te ab omni malo, custodiat animam tuam Dominus: Dominus custodit introitum tuum, & exitum tuum ex hoc nunc & usque in sæculum. Licet enim hoc ad unumquemque Christianum referatur, ut gratia baptismi per fidem in Ecclesia servetur, in eo videlicet, qui ad eam ingreditur, & usque ad finem perseverantiæ vigore firmetur; de quotidiano tamen motu, sive ingressu, vel egressu, seu progressu unumquemque nostrum signo Crucis armari, vel benedictione sodalium fas duco roborari.*

(a) Psal. 120.

X. *Multiplicationem vero orationum in sacris officiis credo omnibus proficere Ecclesiis; quia dum plus Dominus quæritur, plus invenitur; & cum uberius oratione pulsatur, eo citius exaudire probatur. Nihil enim amplius desiderare debemus, quam orationi incumbere, sicut Dominus sub Apostolorum numero hortatur (b): Vigilate & orate, ne intretis in tentationem. Sic & Apostolus (c) nos sine intermissione jubet orare: sic omnis Scriptura sacra hortatur nos ad Dominum sine cessatione clamare. Nihil equidem tam utile, tamque salutare, quam Creatorem multiplicatione precum & assiduitate orationum pulsare.* Ita quidem quod de multiplici collectarum numero (ut dictum est) argueretur monastica institutio, nihil judicatum est esse quod repugnaret constitutionibus sanctorum Patrum; quibus illud tantum prohibitum fuisse, suo loco diximus, ne quis præsumeret orationes in Ecclesia publice recitandas ex sua inventione præponere. Sed pergit Jonas:

(b) Matt. 26. & Luc. 22.
(c) 1. Thes. 5.

XI. *His & horum similibus responsis confusus Agrestinus addit garrulitatis noxam: calumniatur capitis comam inepte præcidi, & ab omnium hominum more desciscere. Eusta-*

PAGIUS

tandem adversus regulam Beati Columbani livido dente garrire cupit, inquit Jonas citatus, qui addit: *Tunc emanantes Regali auctoritate, multi jam Burgundiæ Episcopi, in suburbio Matisconensis Urbis conveniunt, inter quos maximus hæreticorum VVarnacharius quidam dum & ipse fieri vellet assentator Agrestinianæ partis, morte præventus interiit.* Sirmondus Synodum hanc Matisconensem usque ad annum [illegible]CXXVII. distulit, quod Fredegarius cap. 54. scribat, anno XLIII. Regni Clotarii mortuum esse *VVarnacharium* Majorem Domus. Verum perperam Sirmondus *VVarnacharium* illum cum Warnachario hæretico confundit. Hujus itaque Concilii Epocha in-

stasius autem, ut erat virtute patientiæ & scientiæ comptus: In præsentia, ait, omnium horum qui præsto sunt sacerdotum, ego ejus discipulus & successor, cujus tu disciplinam & instituta damnas, te ad divinum judicium cum eo intra præsentis anni circulum causaturum invito, ut justi Judicis examine sentias, cujus famulum tuis detractionibus maculare procures. His dictis, metus quosdam eorum qui Agrestinianæ partis fautores erant, perculit, hortanturque omnes ut pacis nexu corda jungerent, & ut iste temeritatis audaciam tolleret, & ille paterno affectu labentem piis correptionibus solveret. Ad hæc Eustasius: Vestris, inquit, libens satisfacerem precibus, si misera mens duritiam vecordiæ molliret, & correctis cauterio morbis, vel antidoto visceribus dejectis, redux ad salutifera monita remeare nitatur. Cogentibus ergo cunctis; Agrestinus simulatam pacem postulat, quod postea actibus deprompsit. Eustasius vero mitis animi suasione flexus pascentium, pacem tribuit, & pacis osculum illi porrexit. Hæc de fine Matisconensis Synodi Jonas: in qua cum nihil umquam objectum sit ab Eustasio schismaticum illum esse hominem & a Catholicæ Ecclesiæ communione sejunctum, utique par est credere ipsum ante judicium, ut illic agere posset, quoquo modo palinodiam recantasse: alioqui illi pacem dari, repugnante sententia Apostolica (a), ex qua nec Ave ei dicendum erat, nequaquam jussissent Episcopi, neque Eustasius implere curasset. Sed finem initæ palestræ spectemus. Etenim etsi ad pacis osculum receptus est, haud tamen arma dimisit, sed occultavit, suo illa tempore exerturus, ut fecit: nam audi Jonam:

Pacem suadent Episc.

(a) 2. Jon.

Vix ad intervallum brevis spatii manifestam vesaniam suam Agrestinus verecundiæ metu repellens, cœpit iterum monasteria tentare, & sub specie discipuli pretium proditionis taxare. Ad quemdam namque virum venerabilem Romaricum nomine venit, qui primæ nobilitatis fuerat apud Theodobertum Regem habitus, postque per exemplum Columbani, ac per Eustasii prædicationem monitus ad Luxovium venitus monachicæ institutioni se subdit. Quo diu sub regulari tenore vitam agente, postea Eustasio annuente, puellarum monasterium in suo proprio inseruit, & regulam Columbani illis custodiendam indidit. Cumque jam multa religione polleret, ad eum Agrestinus pergit, seseque subditum atque obedientem simulat; simulque Amatum, quem ibi Eustasius ob imbuendam regulam præfecerat, mollibus sugillationibus tentat. Nam quibusdam sacræ religionis regulis ab eis neglectis, tum Amatus quam Romaricus ab Eustasio objurgati fuerant. Læsos ergo eos ut præsensit Agrestinus, exasperatas mentes suis assertionibus jungere volens, stimulavit venenata verba sanas mentes recipere, & in contemptum regulæ Columbani propriam vesaniam propagare. Proh dolor! exitiale vas ac lethifera doctrina repletum sanas mentes diabolica insania maculavit. Abjectis etenim pristinis institutis, rudibus conati sunt præfati jam viri instruere plebem doctrinis.

XII. Romaricus & Amatus seducti ab Agrestino.

Deinde nefandus Agrestinus ad venerabilem matrem Burgundoforam iter dirigit (Abbatissa hæc erat monasterii sanctarum virginum, S. Columbani discipula)

XIII.

PAGIUS incomparta, licet verosimile sit, aliquot post currentem annos celebratum esse. In eo tria *Agrestinus* Eustasio Abbati objecit, ad quæ is solide respondit, ut videre est apud Baronium: *His & horum similibus responsis confusus Agrestinus addit garrulitatis notam calumniator, capitis comam aliter tondi, alio charactere exprimi, & ab omnium more desciscì*, inquit Jonas, ad quam quartam objectionem *Eustasius* apud Jonam nihil respondet, quia rem dissimulare non poterat, nec aliis forsitan approbari posse existimabat. *Notabat Agrestinus*, seu *Agrestius* Scoticam tonsuram, quæ dimidiatam coronam reddebat: scilicet ab aure ad aurem per frontem in coronam cæsus erat capillus, ab aure ad aurem per occipicium capillus intonsus dependa-

NOTÆ [1] Quonquam de anno, quo Matisconense Concilium celebratum fuit, nihil certi constat; illud tamen affirmare audeo, ejus celebrationem intra spatium annorum octo, quot ab anno 616. usque ad 624. excurrunt assignandam esse. Id autem arguo ex Jona in Vita S. Eustasii; narrat enim Agrestium e Luxovio in Italiam contendisse, indeque Aquilejam venientem schisma trium Capitulorum ebibisse, qua de re Epistolam ad Attalam scripsit. Tunc rediit in Galliam ubi turbas ciens Concilii Matisconæ indicendi causam præbuit. Ex his intelligimus Concilium coactum fuisse postquam Attala Bobiensem præfecturam obtinuit; ad illum enim tamquam ad suorum Monachorum Præsulem literas suas Agrestium direxisse opinor. Cœpit autem Attala post obitum S. Columbani, nempe circa annum 716. Post Concilium Agrestius SS. Romaricum & Amatum seduxit. Sed ambo dein errorem agnoverunt & acerba pœnitentia luxerunt, præsertim S. Amatus qui tantis macerationibus corpus affecit, ut ponderi succumbens, tandem anno 624. ut Pagius hic num. 7. probat, interierit. Ex hoc liquere arbitror Concilium inter annum 616. quo Attala cœpit, & 624. quo Amatus desiit, habitum fuisse. Ut autem demus aliquid excursioni Agrestii in Italiam, schismati, & molitionibus ejus in S. Eustasium ante Concilium; vicissim autem deceptioni S. Amati, ejusque resipiscentiæ ac pœnitudini post Concilium, non inani conjectura sedem Concilio annum 618. aut 620. circiter constituerelaus. MANSI

Tentatur frustra a schimatico S. Burgundofora.

la) *ut etiam illam suis simulationibus, si valuisset, macularet. Quem beata virgo Christi non feminea more, sed virili confudit responsione, dicens ad eum: Num tu confutator veritatis, & novorum introductor argumentorum ad hoc huc accessisti, ut veneno tuo dulcia mella perfunderes, & vitalia alimenta lethali amaritudine commutares? Miser ac detestabilis, tu detrahis illis, quorum ego virtutes agnovi, quorum doctrinam salubrem recepi, ex quorum eruditione multos cælestia regna penetrasse comperi. Meminisse te velim Isaiæ dictum* (a): *Væ qui dicit malum bonum, & bonum malum! Festina ergo ab his venenatis assertionibus recedere, ne te ira Dei comprehendat. Confutatus itaque his famulæ Dei increpationibus impius Agrestinus, rursus ad Romaricum & ad Amatum repedat, ut captum opus erroris ad effectum nequitiæ perducat.* Magna plane ista fuit Burgundofora & celebris sanctitate virgo, cujus res præclare gestas idem Jonas (ut ipse profitetur in vita sancti Columbani) conscripsit, de qua dicturi sumus postea. Sed de ultione divinitus in seditiosos immissa idem Jonas narrare pergit his verbis.

XIV. Dei vindicta in schismaticos.

Nec defuit illis ultio divina, cum & ipsi & alii complures jam ad hoc aspirarent, ut perversi dogmatis heretici hujus assentatores, id est, consentientes, *fierent. Lupi siquidem per intempestam noctem intra septa monasterii irrumpentes, aliquos ex fratribus morsibus suis laniarunt, atque in prædicta peste derelictos diræ morti miserabiliter tradiderunt. Quemdam etiam Pleream nomine, qui adhuc discordiæ fomitem vehementer administrabat, dæmonum rabies pervasit, & ignobiliter ad extrema perduxit: nam propria manu ipse laqueo se suspendit. Porro cum hæc ultio nequaquam fieret correctio delinquentium, major protinus vindicta secuta est. Subito namque fulgur ingens e cælo lapsum, tanto fragore percutit locum, devastat monasterium, tegmenta subvertit, plebem exterit, ut præsens correptio manifeste monstraret futuram debere fugere iram: moriique sunt ad præsens plusquam viginti homines, auctore tamen totius criminis ad pœnitentiam reservato, ut si cognosceret semetipsum & rediret, sanitatem proculdubio reciperet: nullum etenim Dominus perire desiderat; sed semper, quamvis gravibus delictis obrutum, per pœnitentiæ fomenta redire expectat. Cumque sibi sæpius pœnitentiæ locum datum infelix Agrestinus non cognovisset; ut Eustasii sententia ad judicium eum invocantes prævaleret, ante triginta dierum circulum quam vertentis anni meta compleret, a servo suo, quem ipse redemerat, securi percussus interiit; & occasio criminis dicebatur uxoris permixtio; quod quamvis multi dixerint, & vera asserere vellent, nostrum tamen affirmare non est: cuncta enim, juxta Salomonem* (b), *adducent Deus in judicium pro omni reatu, sive bonum, sive malum.* Subdit de duobus ab eo subversis monachis ad pœnitentiam receptis, necnon de Episcopis qui adversabantur ad saniorem mentem reversis, & erga instituta eadem propensioribus redditis, deque mira propagatione ordinis, & aliis monasteriis recens erectis post superatos ejusmodi tentationes. Audisti finem schismaticorum, & ad declarandam veritatem Dei judicium in vindictam prævaricatorum interpositum?

(b) Eccl. 12.

XV. Quod ad lapsos restitutos pertinet, subdit ista Jonas: *Post hæc Amatus & Romaricus Eustasii patris indulgentiam po-*

PAGIUS

debat, ut patet ex Ceolfridi Abbatis Epistola apud Bedam lib. 5. cap. 22. Quantas turbas in Britannia excitaverit *Scotica* illa *tonsura*, aliique Scotorum ritus, testatur Beda lib. 3. capp. 3. & 4. & lib. 5. cap. 16. Cogentibus ergo cunctis, *Agrestius* simulate pacem postulat, quam ei *Eustasius* tribuit, ut habet Jonas.

VI. Floret S. Romaricus II. Abbas Monasterii Habendensis.

Ad num. XV. & XVI. *Agrestius* aliquos ex fratribus Monasterii Luxoviensis seduxit, eisque contemptum Regulæ Sancti Colombani afflavit; quorum aliqui, & inter eos Agrestius misere periere: *Post hæc Amatus & Romaricus Eustasii patris indulgentiam postulantes ab eo recipiuntur, & in pristinum gradum restituuntur*, inquit Jonas in Vita Sancti Eustasii, postquam retulit ultionem Divinam de quinquaginta & amplius Monachis, & *Romarici* ac *Amati* Monachorum culpam. *Romaricus*, relicta Clotarii Regis II. Aula, Sancti *Amati* consilio, & cum multarum rerum substantia Monasterium *Luxoviense* petiit, & aliquot post annos non longe a flumine Mosella, adjutore Sancto *Eustasio*, Monasterium Sacrarum Virginum in proprio castro *Habendi*, seu *Habundi* vocato, in vertice montis Vosagi condidit anno circiter DCXX. cujus regimen post obitum *Amati* socii sui suscepit. Auctor Anonymus suppar, qui Sanctorum Amati & Adelphi Abbatum Habendensium gesta etiam scripsisse videtur, Sancti *Romarici* secundi Abbatis Habendensis Vitam literis mandavit. Eam recitat Mabillonius Sæculo Secundo Benedictino, observatque *Habendi*, Amato duce, floruisse Collegium duplex, Monachorum scilicet, seu Anachoretarum, ac Virginum, usque ad tempora Hunnorum, qui ineunte sæculo X. Cœnobium solo æquarunt. Post aliquot annos, non in eodem loco, sed ad radices montis trans Mosellam, opitulante Ludovico Rege Arnulfi Imperatoris filio, instauratum est Monasterium, accrevitque in Oppidum, *Remiremond* Gallice appellatum, nunc nobilium Virginum Canonicarum illustre Collegium. Omisit laudatus Anonymus id quod cum Agrestio seu Agrestino contigit Romarico, ut supra diximus, sed illud ex Vita citata Sancti Eustasii a Jona scripta supplendum. Ait Anonymus eum obiisse *die*, *qua Dominus triumphans ex inferis ad superos victor remeavit*, die scilicet Dominica, quæ passim ab Antiquis dies Resurrectionis Dominicæ dicitur, ideoque die octavo mensis Decembris anni sexcen-

postulantes, ab eo recipiuntur, & in pristinum gradum restituuntur. Quod vero ad Amatum spectat, vere se pœnitentem exhibuit, adeo ut sanctitate claruerit; moriensque se probe Catholicum esse declaravit edita publice fidei professione: nam qui ejus vitæ res gestas est prosecutus, hæc de ipsius pœnitentia & professione Catholica ante obitum (a): *Jam annum in eo cilicio & cinere egerat, die ac nocte jugiter precibus vacans, cum præ nimio membrorum cruciatu, cute & carnibus exesis, nuda ossa paterent, interim ille nihilominus cum lacrymis semper Domino loquebatur. Cum autem finem adesse sentiret, cuidam fratri ait: Affer epistolam Leonis Papæ, quam ille ad S. Flavianum scripsit, in qua Catholicæ fidei plenissima ratio continetur. Allata est epistola; & cum illa legeretur, ita dixit: Sic credo, o Trinitas ineffabilis: Ita confiteor, Deus omnipotens: Ita de te sentio, Fili Dei Christe Jesu: Sic de te intelligo, Spiritus sancte, æterne Deus: Atque ita unum Deum in Trinitate, trinumque in unitate confiteor.*

(a) Vit. S. Amati Sur. die 13. Sept.

Amatus pœnitens & sanctus.

Cum autem summa esset humilitate præditus, indignum se putavit, qui intra Ecclesiæ septa sepeliretur. Jussit igitur sibi fodi sepulcrum in ipso aditu basilicæ Matris Dei, & hoc epitaphium, quod ipse composuit, ei imponi:

OMNIS HOMO DEI QVI IN HVNC LOCVM SANCTVM AD ORANDVM INTROIERIS, SI MERVERIS OBTINERE QVÆ POSTVLAS, PRO ANIMA AMATI POENITENTIS HIC SEPVLTI DOMINI MISERICORDIAM DEPRECARI DIGNERIS: VT SI QVID MEA PRAVITAS DE MEIS PECCATIS OBTINERE NON POTVIT TEPIDE POENITENDO, OBTINEAT VESTRA TANTORVM CHARITAS SEDVLO DOMINI MISERICORDIAM DEPRECANDO.

Hactenus epitaphium, quo veri penitentis specimen edidit; qui & ob præclara merita inter sanctos relatus, Idibus Septembris (b) anniversaria memoria in Ecclesia celebratur.

(b) Marty. Roman. ea die.

XVI. Romaricus etiam & ipse digne omnes veri pœnitentis numeros explens, sancto fine quievit, & inter sanctos æque adnumeratus rediviva memoria annis singulis colitur sexto Idus Decembris (c). Sed mirati sumus, eos qui ipsorum res gestas sunt prosecuti, de lapsu nihil dicere: adeo ut omnino hoc remansisset incognitum, nisi Jonas in Eustasio, rerum sui temporis scriptor, id amplius notis testatum reliquisset, majori utique gloria Dei, & proficuo exemplo in ejus Ecclesia, in qua raro contingit redeuntem ab hæresi sive schismate digne pœnitere. Sed de his hactenus.

(c) Marty. Rom. dicta die.

XVII. De Legatione Heraclii ad Cosrhoen Reg. Persarum.

Quod ad res Orientales pertinet, cum nullam sibi adesse vim resistendi Persarum Principi Heraclius Imperator sentiret, tandem ad preces supplices se convertit: & quamvis antea eodem usus remedio fuisset jam missa legatione repulsus; rursus tamen novam legationem ad Cosrhoen Regem Persarum decernit, qua ab eo quibusvis iniquis conditionibus pacem exposceret. Non deerant argumenta pervalida ad movendum Regem, si apud superbum & fastu tumidum elatum victoriis hominem aliqua ratio locum habere potuisset: verum inflata arrogantia mens expers mox omnis redditur rationis. Præpotens vero præ cæteris illud potuisset ferream emollire cervicem, quod idem ipse Cosrhoes profugus, exors regni, suis redditus infensissimus; fuisset tamen ab Imperatore Romano (ut suo loco dictum est

PAGIUS centesimi quinquagesimi tertii, qua Dominica in eumdem incidit. Interpolator enim Vitæ Sancti Romarici addit: *Obiit idem Pater plenus dierum in senectute bona VI. Idus Decemb. sceptrum quidem Austrasiorum tenente Rege Sigisberto, Francorum vero Chlodoveo*, paulo scilicet ante Sigiberti obitum; cum prædixerit motus, qui post hujus mortem in Austrasia contigere, ut citatus Anonymus indicat. Ei successit *Sanctus Adelphius* in regimine Monasterii *Habendensis*, seu *Romaricensis*.

VII. Floret S. Amatus primus Abbas Monasterii Habendensis.

Quoad *Sanctum Amatum*, Monachum is induerat, dum adhuc adolescens esset, in Agaunensi Cœnobio, ubi *cum jam annos triginta* totum se virtuti dedisset, majoris solitudinis secessum expetens, non procul ad cujusdam excelsi montis rupem se contulit. Ibi per triennium vixit cum maximo corporis sui ac divitiarum contemptu. Verum cum anno DCXIV. *Eustasius* Abbas Luxoviensis Bobium ad Sanctum *Columbanum* mitteretur a *Clotario* totius Franciæ Rege, Agaunum adiit, & per arctam & pene præcipitem ad *Amatum* tetendit semitam, ut Virum Dei videret. Deceptus postea *Amatus* ab Agrestio Monacho culpam tandem agnovit, & diebus ac noctibus jugiter orationibus incubuit cum tantis macerationibus, ut ante mortem, cute & carnibus sublatis, ossa pura paterent. Anonymus qui Vitam ejus scripsit, de quo numero superiori locuti sumus, nec annum nec diem mortis ejus memorat. Sed cum mortuus sit paulo ante secessum Sancti *Arnulphi* Metensis Episcopi in eremum (siquidem a *Romarico* illuc deductus fuisse dicitur Arnulphus in Vita sua, nulla Amati mentione facta), apparet *Romaricum* jam Abbatis Habendensis curam egisse. Quare cum secessum *Arnulphi* anno DCXXV. contigisse existimemus, *Amati* primi Habendensis Abbatis mors anno sexcentesimo vicesimo quarto consignanda videtur. Nomen ejus inscribitur Martyrologiis Adonis, & Usuardi ad diem XIII. mensis Septembris; Vita vero extat apud Mabillonium Sæculo secundo Benedictino.

VIII. Ad num. XVII. Theophanes anno Æræ Alexan-

est superius) magna potentia in Imperium restitutus atque defensus: cujus præstiti adeo immensi beneficii si memor, si gratus existere voluisset, parere utrique naturæ legibus debuisset, ut redderet quod acceperat beneficium. At quid omnium legum exors barbarus truculentus? Quo cernit Romanum Imperatorem magis se subiicere, eo se ipse adversus eum omnemque Christianorum gentem insolentius extollit, nec veretur impiam illam pacis conditionem per legatos præscribere, qua vellet, si pacem cuperet, ipsum, cum omnibus suis Christianæ religionis fieri negatorem, cultorem vero Solis Persarum Dei. Referunt enim hæc Annales (a) hoc anno his verbis; *Anno octavo Imperii sui rursus Heraclius misit in Persidem legatos ad Cosrhoen postulans pacem. At Cosrhoes iterum eos sprevit, asseverans: Non parcam vobis, donec Crucifixum abnegetis, quem Deum fatemini esse, & adoretis Solem.* Hæc ibi. At respexit tandem, sero licet, Deus in Regem Assyriorum, quem dedit in opprobrium gentibus. Sed de his suo loco dicendum erit.

(a) Apud Miscell. li. 18 anno 8. Heracl. Imper.

Qui

PAGIUS

Commentitia legatio Imperatoris ad Chosroen.

xandrinæ DCIX. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoato, ait; *Hoc anno aliam legationem de pace cum Persis habenda, & ab eis expetenda ad Chosroem destinavit Heraclius. Eam iterum respuit Chosroes, dicens: Vobis minime parcam; donec Crucifixum, quem vos predicatis Deum, Solem adoratari, abnegaveritis.* Quod & ex Auctore Miscellæ narrat hoc anno Baronius; Verum, ut anno DCXV. ostendimus unam tantum Legationem ad illum Heraclius direxit; nec istam mittere potuit; cum Legati anno DCXV. in Persidem missi ibidem catenis constricti detenti fuerint usque ad annum DCXXI. quo eos Chosroes occidit, ut supra observavimus.

IX. *Constantinopolis fame & peste afflicta.*

Nicephorus in Breviario, priora tantum mentionem facit, qua narrata ait: *Angebant hae Imperatoris animum, & magnopere terrebant* (quod nempe Legatos suos Chosroes ita inhumaniter habuisset). *Accedebat & famis acerbitas, quæ sub idem tempus Imperium Romanum invasit: cum nihil amplius frumenti ex Ægypto subveheretur: ex quo Imperatori annona magna ex parte suppressa sunt. Sed & pestilens morbus tota Urbe grassatus magnam Civium multitudinem absumpsit. Quibus ex incommodis Imperator summum in mœrorem ac desperationem redactus est, Jamque migrare in Africam cogitabat, & magnam opum vim, aurique & argenti copiam ac gemmarum eo præmiserat. Quarum rerum haud exigua pars cum jam appelleret, ingenti coorta tempestate naufragio periit. Hæc cum Cives animadvertissent, quoad in ipsis situm erat, impediebant. Ac demum Patriarcha Imperatorem ad templum vocans, jurisjurandi religione obstrinxit, non se ab Urbe Regia discessurum. Quibus ille cedens, tametsi præsentibus miseriis ingemisceret, eorum tamen voluntati vel invitus paruit.* Cum vero Persæ anno superiori Alexandriam ac Ægyptum in suam potestatem redegerint, fames ac pestis hoc anno cœpisse videntur; cum sequenti Imperator annonam suppresserit, ut tunc videbimus.

I.

QUi primus Bonifacii Papæ numeratur annus, idem & Redemptoris ponitur sexcentesimus decimusoctavus, Indictionis sextæ: cum ipse Pontifex in eminenti Petri cathedra collocatus, pastorali munere mentis oculis lustrans orbem, unde lugeat, conspiciens ubique tragœdias; ex restitutu tamen jam pene collapsu in Angliu Christianu religione, unde lætetur, reperit argumentum: quod scilicet, qui jam profugi rediissent Episcopi, iterata Evangelii prædicatione, ex jacto semente manipulos læti referrent. Acceptis enim ipse Bonifacius literis de conversione Eadvaldi * Regis, ejusque sororis Edilbergæ, uxoris Eduini Regis, admodum lætatus, primum omnium diligentem operarium Evangelicum digna remuneratione prosequitur, & amice congratulatur. Etenim scribens ad Justum Roffensem Archiepiscopum, eidem pallium in signum elargitæ plenitudinis potestatis mittit. Extant quidem ipsæ Pontificis litteræ hic merito recitandæ, quæ sic se habent (a):

** Ad eius l. di Eadhaldi.*

(a) Apud Bedam lib. 2. c. 8.

II. Bonif. Pap. V. epist. ad Justum.

Dilectissimo fratri Justo, Bonifacius,

Quam devote, quamqua etiam vigilanter pro Christi Evangelio elaboraverit vestra fraternitas non solum epistolæ a vobis directæ tenor, immo indulta desuper operi vestro perfectio indicavit; nec enim omnipotens Deus aut sui nominis sacramentum, aut fructum vestri laboris deseruit, dum ipse prædicatoribus Evan-

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCLVI. A.C. 618.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6111.

⊙ 22. A. ☽ 22. P. 16. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 618.

DEUSDEDIT PAPÆ 4.

HERACLII IMP. 9.

I. Post consulatus.

IS annos hac formula notatus: *VIII. post Consulatum Heraclii Aug. VII.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui addit: *A die XXII. Januarii mensis scribitur; Imperii Heraclii Junioris Constantini annus VI.*

II. Quæ narrat Baronius de Anglia ad hunc annum non pertinent.

A num. I. ad IV. Narrat Baronins hoc anno *Bonifacium* V. Papam acceptis de conversione *Eadbaldi* Cantuariorum Regis, ejusque sororis *Edilberga*, seu *Edilburga*, uxoris *Eduini* Nordanhymbrorum Regis, literis, ea de re congratulatum esse *Justum* Rosensem Archiepiscopum, eique Pallium misisse. Et postea recitat ex Beda lib. 2. cap. 8. literas Bonifacii, cujus initium: *Dilectissimo fratri Justo Bonifacius quam devote*, &c. Verum hæc Epistola anno tantum sexcentesimo vicesimo quarto scripta, post mortem *Melliti* Episcopi Cantuariensis, cui Justus, qui Episcopus Rosensis erat, non vero Archiepiscopus, ut eum vocat Baronius, eo anno successit, ut mox demonstrabimus, postquam breviter quæ ante annum DCXXIV. in Anglia contigerint, retulerimus.

III. Non Justus sed Laurentius auctor conversionis Eadbaldi Regis.

S. *Ethelberto* Cantuariorum Rege anno sexcentesimo decimo sexto, mense Februario, vita functo successit *Eadbaldus* ejus filius, qui vivente patre *Christi fidem suscipere noluerat*. Quare *Mellitus* Episcopus Londinensis, & *Justus* Episcopus Rosensis ad partes Galliæ secedere coacti sunt, *Laurentio* Archiepiscopo Cantuariensi Beati Petri Apostolorum Principis *flagellis simul & exhortationibus* animato, ut in Cantio remanerat. Is post illam exhortationem & flagella ad *Eadbaldum* Regem venit, qui, ut audivit quæ ab Apostolo *Laurentius* perpessus esset, extimuit, *suscepit fidem Christi, & baptizatus, Ecclesiæ rebus, quantum valuit, in omnibus consulere ac favere curavit*. Revocavit etiam Mellitum & Justum, *qui post annum, ex quo abierant, reversi sunt*. Quæ omnia a Beda lib. 2 cap. 6. narrata. Conversio itaque *Eadbaldi* Regis non a *Justo*, ut scribit Baronius, sed a *Laurentio* peracta, licet Justus postea in eo erudiendo multam operam posuerit. Conversio illa contigit hoc anno, vel sequentis, quo *Laurentius* obiit, initio.

IV. Tempus Conversionis Eadbaldi Regis magis explicatur.

Reditus pariter *Melliti & Justi* in Angliam, ad hunc annum vel ad sequentem pertinent. Fit quidem mentio Regis *Eadbaldi* in literis Bonifacii Papæ hujus nominis V. *Justo* anno DCXXIV. datis, quemadmodum & in iis, quas idem Pontifex ad *Eduinum* Anglorum Regem, a Beda lib. 2. cap. 10. recitatis, anno DCXXV. ut suo loco ostendetur, scripsit; sed non uti de Conversione, quæ recens peracta fuerit, ut Bedam Baronius explicat. Ibi enim Bonifacius V. *Eadbaldi* exemplum *Eduino* proponit, & ob curam in erudiendo Eadbaldo a *Justo* adhibitam, hujus prædicationi & ministerio vicinarum gentium salutem committit. Hanc Baronii interpretationem secutus est Papebrocius in Conatu Chronico-Hist. ad Bonifacium V. qui arbitratus est, *Bonifacium*, quem Beda ibidem cap. 9. indicat, literas accepisse ex Anglia de spe conversionis Eduini Regis, post mensem Julium anni DCXXV. datas, superstitem fuisse post diem XXV. mensis Octob. ejusdem anni, quo tamen Anastasius illum sepultum fuisse diserte docet; quia, inquit Papebrocius, mensium III. spatium, quod a fine Julii ad *Bonifacii* obitum intercessisset, angustum nimis est rebus ante literas scriptas gestis, conversioni scilicet Athelvaldi seu Eadbaldi, Ethelburgæ ejus sororis, & Eduini cum ea matrimonio, ac conversioni. Verum anno DCXXV. post mensem Julium, neque de Baptismo *Eadbaldi*, neque de Baptismo sororis ejus actum, quia uterque hoc vel sequenti anno fidem Christianam amplexi sunt, sed tantum tunc de matrimonio *Ethelburga* cum *Eduino*, & de hujus Baptismo sermo fuit, quod intra mensem unum fieri potuit, ac ante mensem Octobrem *Bonifacio Papa* significari, quem ideo nullum dubium esse debet, quam die XXV. Octob. anni DCXXV. terræ mandatus fuerit; quod tamen Papebrocius in annum DCXXVI. perperam differt, ut suo loco ostendam. Sed pergo narrare, quæ ab hoc anno ad DCXXV. in Anglia gesta sunt, quia Baronius ea hoc anno narrat.

Eo-

(a) Mat. 28.

Evangelii fideliter repromisit (a): Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Quod specialiter, injuncto vobis ministerio, ejus clementia demonstravit, aperiens corda gentium ad suscipiendum prædicationis vestræ singulare mysterium. Magno enim præmio fastigiorum vestrorum, delectabilem cursum bonitatis suæ suffragiis illustravit, dum creditorum vobis talentorum fidelissimæ negotiationis officiis, uberem fructum impendens ei quod signare possitis, multiplicatis generibus præparavit. Hocque etiam illa a vobis repensatione collatum est, qui injuncto ministerio jugiter persistentes, laudabili patientia redemptionem gentis illius expectatis; & vestris ut proficerent, meritis, eorum est salvatio propinata, dicente Domino: Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Salvati ergo estis spe patientiæ, & tolerantiæ virtute: ut infidelium corda naturali ac superstitioso morbo purgata, sui consequerentur misericordiam Salvatoris. Hæc dum Bonifacius Papa inculcat, satis ostendit, profectionem ipsorum in Galliam non fuisse fugam, ut illuc amplius revertendi desierit animus, sed potius ad tempus factam secessionem, ut ibi redeundi tempus expectarent opportunum; cujus rei gratia adeo eorum tolerantia a Bonifacio commendetur. Sed pergit epistola:

III. *Susceptis namque apicibus filii nostri Eadualdi Regis, reperimus quanta sacri eloquii eruditione ejus animum ad veræ conversionis & indubitatæ fidei credulitatem fraternitas vestra perduxerit. Qua ex re de longanimitate clementiæ cælestis certam assumentes fiduciam, non solum suppositarum ei gentium plenissimam salutem, immo quoque vicinarum, vestræ quoque prædicationis ministerio credimus subsequendam: quatenus (sicut scriptum est) consummati operis vobis merces a retributore omnium bonorum Domino tribuatur. Et vere per omnem terram exiisse sonum eorum, & in fines orbis terræ verba ipsorum, universalis gentium confessio, suscepto Christianæ sacramento fidei, protestatur.*

De usu pallii.

Pallium præterea per latorem præsentium fraternitati tuæ, benignitatis studiis invitati, direximus: quod videlicet tantum in sacrosanctis mysteriis celebrandis licentiam, utendi impertivimus: concedentes etiam tibi ordinationes Episcoporum, exigente opportunitate, Domini præveniente misericordia, celebrare; ita ut Christi Evangelium plurimorum annunciatione in omnibus gentibus, quæ necdum conversæ sunt, dilatetur. Studeat ergo tua fraternitas hoc, quod sedis Apostolicæ humanitate percepit, intemerata mentis sinceritate servare, intendens cujus rei similitudine tam præcipuum indumentum humeris tuis bajulandum susceperis: talemque te Domini implorata clementia exhibendum stude, ut indulti muneris præmia non cum reatitudine, sed cum

PAGIUS V. *Obitus S. Laurentii Cantuariensis Archiep.*

Eodem libro cap. 7. recitat Beda mortem *Laurentii* Archiepiscopi Cantuariensis, quem dicit sepultum esse *die quarto Nonarum Februariarum*, post quem Mellitus Londini Episcopus, Sedem Dorovernensis seu Cantuariensis Ecclesiæ suscepit. Quot annos Sanctus Laurentius Ecclesiam illam rexerit, non declarat Beda. Sed cum ibidem scribat, Mellitum *annis quinque* rexisse Ecclesiam Cantuariensem, & obiisse anno DCXXIV. *die octavo Kalendarum Maiarum*, seu die XXIV. mensis Aprilis, manifestum est, Sancti Laurentii mortem accidisse anno sexcentesimo decimo nono, dum Sedes Romana vacaret; cum *Laurentius* die II. mensis Februarii illius anni e vivis excesserit, & *Bonifacius* V. die XXV. mensis Decembris ejusdem anni Pontifex Romanus consecratus fuerit. Quare *Laurentii* obitus a Sigeberto in Chronico anno Christi DCXIX. accurate illigatus. Quæ mihi certa stabat sententia, cum apud Warthonum part. 1. Angliæ Sacræ pag. 91. legi id tradere Gotselinum in Vita S. hujus Præsulis adhuc MS. Nam Gotselinus Monachus Bertinianus, qui exeunte sæculo Ecclesiæ XI. floruit, S. Laurentii Vitam scripsit; quæ deperdita credebatur. Illam nostro sæculo adornarunt, tam Henschenius ad diem II. Februarii, quam Mabillonius Sæc. II. Benedict.

VI. *Monachus fuit.*

Cointius anno DCXVI. n. VIII. *Laurentium*, & Francum, & Presbyterum fuisse contendit. Sed, ut observat Mabillonius ibidem, exploratum videtur, *Laurentium* ex Italia cum Augustino, non vero ex Gallis, in Britanniam profectum fuisse. Augustinus enim *Archiepiscopus genti Anglorum ordinatus misit continuo Romam Laurentium Presbyterum, & Petrum Monachum*, inquit Beda lib. 1. cap. 26. non missurus profecto, nisi quos Roma secum adductos, *Gregorio Magno* notos habebat. Ex quo apparet, etiam *Laurentium* Monachum fuisse; cum nonnisi *Monachos timentes Deum*, ut ait Beda lib. I. cap. 25. ex Italia Gregorius in Angliam miserit. Quoniam vero rariores tum erant in Monasteriis *Presbyteri*, hos Presbyteros non Monachos appellare solebant, quo nomine *Beda Presbyter* celebrari consuevit. Adde in Ecclesia Cantuariensi ab Augustino ad longa usque tempora nullos Antistites, nisi Monachos, præfuisse. Quæ duo Mabillonio recte observata. Quibus adde quæ Ordericus, qui Anglus erat, lib. 4. pag. 516. in eamdem rem habet: *Augustinus*, inquit, *& Laurentius, aliique primi Prædicatores Anglorum Monachi fuerunt, & in Episcopiis suis vice Canonicorum (quod vix in aliis terris invenitur) Monachos pie constituerunt. Cœnobia multa & præclara construxerunt, & conversis instituta regularia verbis & exemplis tradiderunt.* Agit de Laurentio Baronius anno DCIV. n. LXIV. & an. DCXIV. num. II.

VII. *Gesta in Anglia anno DCXX. & seqq.*

Mortuo Sancto Laurentio *Mellitus* Cantuariensis Archiepiscopus, & Justus Rhofensis Episcopus *cum magna Ecclesiam Anglorum cura ac labore gubernarent, susceperunt Scripta exhortatoria a Pontifice Romano & Apostolica Sede Bonifa-*

ðum commodis animarum ante tribunal summi & venturi Judicis repræsentes. Deus te incolumem custodiat, dilectissime frater. Hucusque Romani Pontificis epistola.

IV. Quod ad statum rerum Orientalium spectat, nihilo hic annus superiore felicior fuit, etsi non cum Persis res acta. Chaganus enim Avarum Rex dolo, sub pacis nomine decipiens Heraclium Imperatorem suburbia Constantinopolitanæ urbis est deprædatus. Hæc pluribus tradunt Annales summatim ex Theophane relata; & a Cedreno eadem reperita.

Edidit hoc nono anno sui Imperii Heraclius, exigente Sergio Patriarcha Constantinopolitano pragmaticam sanctionem, ne quis cooptaretur in clerum, nisi in defuncti locum subrogaretur. Accidebat enim ut procerum favore complures sese intruderent in eam Ecclesiam, adeo ut reditus ad alendos omnes non suppeterent. Id ergo cum ipse Patriarcha, jam statuisset, ab eodem Imperatore ea quæ a se decreta essent, pragmatica sanctione firmari petiit, quæ sic se habet (a):

(a) Novel. Impp. lib. 2. Novel. 4.

V. Heracl. sanctio de clericis Eccles. Constantinopol.

Etiam ea quæ sæpenumero ab hominibus excogitata præclare videntur, casus quidam forte fortuna supervenientes ad statum plane diversum traducunt. Quale quiddam cum nunc quoque contigerit, ut ad præsens mandatum respiceremus, nos incitavit. Quippe cum ii qui clero sanctæ majoris Ecclesiæ in hac urbe regia continentur, ejus res non mediocriter gravari perspexerint, multis sanctitatem vestram molestantibus, ut diversas personas in clerum recipiat, & in oratoria sanctissimæ Matris Domini ac Salvatoris nostri Jesu Christi qui Deus est, tam id quod est in Blachernis, quam quod in iis quæ Urbicii appellantur: adeo quidem ut inde diariorum quantitas (quæ alii quotidianas vocant distributiones) *quæ ipsis datur, magnopere excresceat. Deinde petentibus ut aliqua etiam officia Ecclesiastica committantur aliis de quibus non exigua rebus ejusdem sanctissimæ Ecclesiæ utilitas proveniret. Cumque quod ita geritur, correctionem consequi petiverint: gratificandum tam sanctitati vestræ, quam iis qui dicto clero continentur, duximus, ut certarum personarum numero circumscribantur indicatarum religiosarum ædium clerici, & qui Ecclesiastici ministerii officia gerunt: ita ut nemo possit inter indicatos clericos recipi, vel curas Ecclesiasticas suscipere prius quam aliquibus ex eorum ordine deficientibus, ad eum numerum, qui vobis universis placuerit, vel clerici dictarum religiosarum ædium, vel Ecclesiasticæ curationes redigantur.*

VI. *Hæc ergo vobis ita placita postquam nostras ad aures pervenerunt, precibus etiam nobis oblatis, ut per sanctionem nostram pragmaticam recte a vobis trutinata con-*

PAGIUS *facio, qui post Deusdedit Ecclesiæ præfuit, anno Incarnationis Dominicæ DCXIX.* inquit Beda lib. 2. cap. 7. ideoque anno sexcentesimo vicesimo; cum Bonifacius V. die XXIII. mensis Decembris anni DCXIX. Ecclesiam Romanam regere cœperit. Scripta illa Bonifacii, seu Epistolæ, de quibus loquitur Beda, ad nos non pervenerunt. Post hæc Beda ibidem refert, *Mellitum, postquam annis quinque* rexit Ecclesiam ad cœlos migrasse *anno ab Incarnatione Domini DCXXIV. die VIII. Kal. Maiarum.* Annus quidem in Bedæ versione Saxonica desideratur, sed reperitur in Additamentis Bedæ ætate paulo inferioribus, ut inquit Whartonus citatus pag. 92. Tum capite sequenti ait Beda, *Justum* suscepto Episcopatu Cantuariensi *Romanum* Episcopum Rhofensem consecrasse, *data sibi ordinandi Episcopos auctoritate a Pontifice Bonifacio*; cujus auctoritatis ista est forma: *Dilectissimo fratri Justo Bonifacius. Quam devote*, &c. Qua in Epistola narrat Bonifacius accepisse se ab Eadvaldo Rege *quanta sacri eloquii eruditione, ejus animum ad vera conversionis & indubitata fidei credulitatem* Justus perduxerit. Addit Bonifacius se ei Pallium direxisse, ac concedere etiam *ordinationes Episcoporum.* Ea itaque Epistola, quam Baronius hoc anno recitat, scripta *Justo*, non amplius Rhofensi Episcopo, sed Cantuariensi Archiepiscopo, quem tamen Baronius *Archiepiscopum Rhofensem* perperam appellat, ideoque non ante annum DCXXIV. data. Adhæc *Edilburga Edwino* Regi anno tantum DCXXV. nupta, at eo anno num. VIII. ipsemet Baronius ostendit; ac denique ea ante matrimonium fidem Christianam profitebatur.

VIII. *Irruptio Chagani in urbem Constantinopolitanam.*

A num. IV. ad VIII. Accessum Chagani *Abarum* Regis ad muros Urbis Constantinopolitanæ ejusque deprædationes, de quibus Baronius ex Cedreno ad annum IX. Heraclii Imp. Theophanes consignat anno Eræ Alexandrinæ DCX. qui Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatur; qua in re inter Thophanem & Cedrenum convenit. Turbat tamen Auctor Chronici Alexandrini, in quo anni duo desiderantur, a Librariis omissi. Nam in editione Raderi, qua utor, post Indictionem VIII. & Characteres anni DXX. Raderus hiatum illum duorum annorum collocat. Tum quæ in eo Chronico sub Indictione IX. recitantur, idem Raderus refert ad annum Christi DCXXIII. & quæ in eodem Chronico consequuntur, ad alios deinceps annos. In eo autem irruptio *Chagani* cum Indictione IX. ideoque cum anno Christi DCXXIII. secundum Raderum, qui eam Indictionem mendosam existimavit, copulatur. Motus ad eam Indictionem corrigendam, ut conjicere licet, quia Auctor Chronici Alexandrini semel & iterum asserit, Irruptionem factam die Dominica, quam initio affirmat incidisse in diem V. mensis Junii. Verum duo, qui desiderantur, anni notabantur Indictione X. & XI. & respondebant annis Christi DCXXII. & DCXXIII. quod vel ipsa lectio ejusdem Chronici manifestum facit. Nam narratis, quæ pertinent ad Indictionem VIII. seu annum Christi DCXX. narret quæ pertinent ad In-

firmarentur: non ubi ee nos, qui de commodis ejusdem sanctissimæ majoris Ecclesiæ Dei solicite semper cogitamus, reapse precibus vesteis annuendum duximus, dictamque sanctionem peagmaticam sanctissimæ apud nos Ecclesiæ Inegisti sumus, licentia vobis per eam concessa, ut eum qui manifesta emolumenta rebus Ecclesiæ afferet, idque vel pee donationem, vel pactiones, vel pee supremam voluntutem, vel alia ratione beneficium id quod ei datur excedentia; peins etiam quum dicti clerici, vel Ecclesiasticoeum officiorum udwinistrotores ad statutum numeeum redacti fuerint, eitea ullam probibitionem, voti suicompos fiat, oedine sacrorum cunonum nibilominus observando: sive is ipso qui hoc ugit, in aliquem ex peædictis cleris recipi volueeit, aut officium Ecclesiasticum consequi; sive animus ei sit alteri personn hunc ordinem impetrare.

VII. *Hæc igitur cum indicata sanctio pragmaticu contineot; retulit ad nos in præsenti sanctitas vestra, diversas quidem peesonas indicatis cleris adscribi cupere vel Ecclesiasticum officium accipere, vel tole quid alteri cupiam impetrare sed vereri ne postea quidam eis negotia facessant, inquieendo, quanam re ad utilitatem rerum Ecclesiasticarum peeacta, voti sui compotes facti fuerint; quando post aliquod elapsi temporis intervallum eis hujusmodi probatio difficilis accidat. Et quidem alios nolle notu esse, quæ tum in ipsos, tum erga Ecclesiam facta sint: unde fiat, ut nonnulli ab iis faciundis revocentur, quæ ad utilitatem eerum Ecclesiæ spectant. Quamobrem at per hanc occasionem id quod nuper ad ejus utilitatem est exeogitatum, damni causam ei præbeat: nos scientes supea omnes alios sanctitatem tuam Ecclesiæ sanctissimæ conducentia solicite curare atque peeficere; fiduciam ei præstamus, quod haudquaquam indicatæ sanctionis, etiam absque ulla obseevatione quæ per eam exponitur ad dicta duo cupita pertinentia procueet, respiciens (ut solet) ad ipsum Deum qui omnium quidem religiosarum adium inspector est, sed in primis sanctæ Dei majoris Ecclesiæ in hac ipsa regia urbe a qua citra intermissionem tot ac tantæ circa pias actiones expensæ proficiscuntur. Confidimus enim, quod etiam sola pee se sanctitas vestra relatorum ab se cupitum quodlibet examinans, in proposito negotio ea cum consultet, tum agat, quæcumque rebus Ecclesiasticis utilitatem sive manifestum, sive quæ ignota vulgo esse debeat, afferre possunt.* Quæ sequuntur (ut vides) litteris fuere grandiusculis exorato in Græco etiam exemplario Latinis notis: LEGI

PAGIUS Indictionem IX. qua & consignat illam deprædationem Urbis Constant. ac postea refert, quæ sub Indictione XII. seu anno Christi DCXXIV. accidere. Quare Raderus hiatum illum inter Indictionem VIII. & IX. male interposuit: cum inter Indictionem IX. & XII. interjici debeat, ideoque in eo Chronico desiderentur anni Christi DCXXII. & DCXXIII. non vero anni DCXXI. & DCXXII. ut Raderus credidit, aliisque persuasit.

IX. Facta an. DCXXI. Auctor itaque Chronici Alexandrini scribit: *Indict. IX. Heraclii XI. post Consulatum Heraclii Aug. XII. & a XXII. ejusdem indict. mense Jan. scribitur annus XI. Imperii Heraclii Junioris Constantini. Hoc anno mense Dasio apud Romanos quinto Junii, feria prima, cum Imperator Heraclius in Thracia partibus una cum Præsidibus & Præfectis atque Clericis, imo & opificibus & plebeis & altera factione cum copia non exigua versaretur: Chaganus Abarum Dux ad Longum Murum cum ingenti exercitu, per speciem pacis inter Romanos & Abares pangendæ accessit. Cumque Heraclea Indi equestres instituti essent, hac fama excita est ingens hominum multitudo ex Urbe felicissima Constantinopolitana. Sub horam autem quartam diei Dominica Chaganus, dato Abaribus per mappulam signo, omnes secum ad Longum Murum invadendum excivit, ingressique sunt Murum, illo extra cum quibusdam familiaribus manente, & ut fertur dixisse, se & mœnia urbis aggressurum, & Urbem occupaturum fuisse, nisi Deus avertisset. Enim vero exercitus illinc ingressus circa vesperam Dominica usque ad Auream portam, omnesque, quos extra Urbem repperere, una cum subvehebant, quidquid in illis, vel hominum, vel jumentorum fuit inventum, in prædam rapuere. Invaserunt etiam templum SS. Cosmæ & Damiani in Blachernis, & Michaelis Archangeli trans Urbem in Promoto, neque tantum Ciboria, & alia pretiosa abstulerunt; sed ipsam sacram Aram in templo Archangeli, omnesque captivos cum præda secum trans Danubium, nemine prohibente, abduxerunt.*

X. Cladem illam, uti jam dixi, anno Christi DCXXI. contigisse existimo, non quidem die V. mensis Junii, quæ eo anno cadebat in feriam sextam, sed alia die ejusdem mensis cum feria prima concurrente. Qui error, non Aucto-

NOTÆ [1] IN Codice ex quo Changius Versionem suam adornavit omnis hic scrupulus, quem sibi Pagius conficit ex Chronico Alexandrino, tollitur; ibi enim in annum Heraclii IX. Indictionem VII. & Heraclii Junioris VII. qui characteres sunt anni 619. irruptio ista Chagani & Avarorum confertur. Qua in re Theophanes, Cedrenus, & Chronicon conveniunt. Annus enim Alexandrinus DCX. mense Junio (cui excursionem hanc illigat Theophanes) in annum Christi 619. incidit. Hic autem trium Chronographorum consensus certam ejus rei epocham ad sensum demonstrat, erratque Pagius, qui hic annum 621. inferius vero ad A. 622. 4. annum 620. illi assignat. MANSI

LEGI. DAT. VIII. KAL. MAIAS, C. P. DOMINORUM NOSTRORUM PIISSIMORUM PERP. AVGG. HERACLII ANNO NONO, ET HERACLII NOVI CONSTANTINI FILII IPSIVS ANNO SEPTIMO.

VIII.

Huic inscriptioni adiicimus aliam itidem temporis hujus indicem, quam in Confessione Ecclesiæ sanctæ Cæciliæ in Urbe trans Tiberim positam legimus hisce verbis:

HIC REQVIESCIT THEODORVS V C GRÆCVS VIZ ....
TEVS QVI FVIT FIDELIS ET CARVS AMICVS MVLTORVM Romanæ Rei-
PVBLICÆ JVDICVM AMICITIÆ CVSTOS BENIGNVS PIVS DOMVI su-
Æ BENE PRÆPOSITVS. QVEM ETIAM LOCVM COMPARAVIT AVV.....
IORE ARCHIPBO TIT SCAE CECILIÆ SOLIDOS SEX. DEPOSITVS DIE QVat-
TADECIMA AVGVSTI IND. SEPTIMA. ET EIVS FILIVS THODORIC. qui
BIXITM VII. DEPOSITVS IDVS OCTOBRIS IMPP. DD NN PIISSIMIS AVGG
HERACLIO ANNO NONO PC EIVSDEM DN ANNO OCTABO. ATQVE
HERACLIO CONSTANTINO NOVO FILIO IPSIVS ANNO SEPTIMO IND.
SEPTIMA, QVI VIXIT ANNOS PLVSMINVS LXXV.

De pretio pro sepultura.

At quod audisti pretium datum pro sepultura: id quidem ex antiqua consuetudine quam S. Gregorius abolere conatus est, ut ipse testatur in Epistola ad Messalinum Episcopum (a), ubi hæc ait: *Secundum nostrum institutum noveris nos illicitam antiquam consuetudinem a nostra Ecclesia omnino vetasse, nec cuiquam assensum præbere ut loca humandi corporis pretio possit adipisci. Nam si Gentiles (ut arbitramur) viri Sichimitæ Abrahæ (b) pro Sara mortua, atque in loco proprio humanda, sepulturam gratis obtulerunt, & vix magna ejus importunitate coacti sunt, ut pretium de loco sepulturæ perciperent: nos qui Episcopi dicimur, de humandis fidelium corporibus, pensa quid facere debemus. Hoc ergo fraternitatis vestræ judicio committimus.* Hæc Gregorius. Vides igitur post ipsius obitum

(a) Greg. l. 7. epist. 4. indict. 1.

(b) Genes. 23.

PAGIUS

ctori, sed Librariis adscribendus, quemadmodum & quod loco, *post Consulatum Heraclii Aug. X.* in eo legatur, *post Consul. Heraclii Aug. XII.* & denique loco, *annus IX. Imperii Heraclis Junioris Constantini*, legatur *annus XI.* In eo enim Chronico crebræ librariorum mendæ occurrunt. Anno DCXXI. *Heraclius* Constantinopoli moratus est, anno vero DCXXIII. mense Martio profectus est in Orientem, ubi per aliquot annos mansit. Quare Auctor Chronici Alexandrini hanc irruptionem cum eo Christi anno minime copulavit; quo etiam anno, non Indictio IX. sed XI. neque annus Heraclii XI. sed annus Heraclii XIII. in cursu suere. Cum quocumque itaque Christi anno citatos characteres copules, in aliquos eorum errorem irrepsisse, certum est. Eandem *Chagani* irruptionem Zonaras & Nicephorus in Breviario Historico pluribus referunt, sed sine certa temporis nota.

Quo Heraclius Constantinop. moratus est.

XI. Annona publica Constantinopoli suppressa.

Ægypto & Alexandria anno DCXVI. in Persarum potestatem redactis, cum nihil amplius frumenti ex Ægypto subveheretur, Constantinopolim fames invasit, ut anno superiori ostendimus. Quam ob rem *hoc anno a Præfectis panum civilium, seu sportularum, exacta sunt in singulos panes, per rationes, tria numismata, & postquam omnes satis dedere, statim mense Aug. ejusdem Indict. VI. omnes sportularum largitiones omnino sublata sunt*, inquit Auctor Chronici Alexandrini sub Indictione VI. quæ præsenti anno obtinuit. Gothofredus in Commentario Codicis Theodosiani lib. 14. tit. 16. qui est *de frumento Urbis Constantinopolitanæ*. & tit. 17. qui est *de annonis civicis*, varia notabilia habet de annona, quæ Constantinopoli distribui solita erat, apud ipsum legenda.

XII. Pragmatica Sanctio Heraclii Aug.

Pragmatica Sanctio ab Heraclio emissa, qua cavetur, ne quis cooptetur in Clerum, nisi in defuncti locum subrogetur; quam Baronius hoc anno recitat, quæque Græce & Latine extat Tomo 2. Bibliothecæ Juris Canonici veteris, pertinet ad annum sequentem; dicitur enim *DAT. VIII. KALEND. MAIAS. CP. DOMINORVM NOSTRORVM PIISSIMORVM PERP. AVGG. HERACLII ANNO IX. ET POST CONSVLATVM EIVS ANNO VIII. ET HERACLII NOVI CONSTANTINI FILII IPSIVS ANNO VII. INDICT. VII.* quamvis ibidem in versione Latina *Indictio VII.* omissa fuerit, quemadmodum & in exemplari, quo usus est Baronius, & præterea in eadem versione loco, *anno IX.* legatur, *anno XIX.* & loco, *anno VII.* scriptum sit *anno XVII.* error qui ultimus in textum Græcum etiam irrepsit. Ex quibus intelligis, verum esse quod mox diximus, numeros sæpe in libris mendose describi, similesve errores Auctoribus plerumque male attribui.

XIII.

Ad num. VIII. refert Baronius Epitaphium cujusdam *Theodori* a se, ut testatur lectum in Ecclesia S. Cæciliæ in Urbe trans Tiberim, quod his verbis definit: DEPOSITVS DIE QVARTA DECIM. AVGVSTI IND. SEPTIMA ET EIVS FI-

itum ejus decretum de sepultura pretio non tradenda exolevisse. Sed quomodo juste pieque pro sepulturæ loco perpetuo conservando aliquid tradatur & accipiatur, tu consule Canonistas id pluribus disputantes.

Sex-

PAGIUS

Chronologia Heracliana Epitaphio confirmata.

FILIVS THEODORIC. qui VIXIT. M̄. VII. DEPOSITVS IDVS OCTOBRIS IMP̄P̄. DD̄. N̄N. PIISSIMIS AVḠG. HERACLIO ANNO NONO PC̄. EIVSDEM DN. ANNO OCTAVO. ATQVE HERACLIO CONSTANTINO NOVO FILIO IPSIVS. ANNO SEPTIMO INDICT. SEPTIMA. [1] Verum Epitaphium illud anno sequenti positum, ut Indictio VII. cum mense Augusto juncta certo denotat, quemadmodum tam anni Heraclii, quam ejus filii in ea memorati. Anno tamen sequenti mense Octobri, non Indictio VII. sed Indictio VIII. in cursu erat. Quare ea indictio mendose descripta. Nam ante sæculum Ecclesiæ octavum nullum in Italia Indictionis a Kalendis Januarii inchoatæ in Monumentis publicis exemplum occurrit. Ex duobus Heraclii Postconsulatibus liquet tam ejus Consulatum, quam Imperii annos recta a nobis collocatos fuisse.

Deusdedit Papa hoc anno e vivis excessit, annoque sequenti die XXIII. Decembris *Bonifacius* V. ei successit, ut anno DCXVII. ostendimus.

NOTÆ [1] THeodori epitaphium, alicubi mendose a Baronio exscriptum, accurate ex archetypo delineavit Antonius Maria Lupus, societatis Jesu presbyter, ac illud edidit in erudito Commentario ad S. Severæ martyris epitaphium, pag. 25. Est autem.

HIC REQVIESCIT THEODORVS V̄C̄ GRECVS VIZANTEVS QVI FVIT FIDELIS ET CARVS AMICVS MVLTORVM REIPVBLICAE IVDICVM CVSTVS BENIGNVS PIVS DOMVI SVAE BENE PRÆPOSITVS QVEM ETIAM LOCVM COMPARAVIT AV̄V̄ VICTORE ARCHIPB̄O T̄IT SC̄AE CAECILIAE. SOLDOS VI. DEPOSITVS DIE QVINTADECIMA M̄ AVGVSTI IN̄D SEPTIMA ET FILIVS EIVS THEODORACI QVII BIXIT M̄ VII. DEPOSITVS IDVS (sic) OCTOBRIS IMP̄P D̄D N̄N PIISSIMIS AVGḠ HERACLIO ANNO NONO P̄C EIVSDEM D̄N ANNO OCTABO ATQ HERACLIO CONSTANTINO NOVO FILIO IPSIVS ANNO SEPTIMO INDICTIONE SEPTIMA QVI VIXIT ANNOS PLVS MINVS LXXV.

Recte, siquid video, Lupus conjicit, præmortuum potius Patri Theodoro, filium *Theodoracium* quam mendum ad Indictionem quod attinet in lapide suspicari, ut Pagius hoc loco habet. Si enim *Theodoracius*, *Idibus Octobris*, *Indictione Septima*, a Kalendis Septembris inchoata obiit, & post aliquot menses, nempe die XV. Augusti anni insequentis 619. obiit pater ejus Theodorus, nodus omnia solvitur. Epochæ ergo Imperii *Heraclii*, & *Constantini* ejus filii in epitaphio adnotatæ, ad diem depositionis *Theodori* tantummodo pertinere videntur, non ad *Theodoracium* ejus filium, patri ante aliquot menses præmortuum; quapropter *Indictio septima* utrobique recte adnotatur; nam quæ mense *Octobris* statuitur, annum 618. designat; quæ mense Augusto, annum 619. Hinc omnia mendi suspicio sublata; neque de scalptoris vitio aut Baronii lapsu Pagius conqueri potest. Exploratissimum est autem, ut Pagius ipse monet ad A. D. 619. n. 2. annum æræ vulgaris 619. notati formula *IX. post Consulatum Heraclii* Aug. VIII. ut ex Chronico Alexandrino liquet, a quo additur: *Et a XXII. ejusdem Indictionis* (VII.) *Januarii mensis scribitur annus Heraclii Junioris Constantini VII* GEORGIUS

JESU CHRISTI ANNUS 619.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 2.	HERACLII IMP. ANNUS 10.

I. Concilium Spalense.

SExcentesimus unde vigesimus annus agitur, Indictionis septimæ, quo & nonus numeratur Sisebuti Hispaniarum Regis secundum Chronicon Isidori: cum celebrata est in Hispania Synodus Spalensis, ita dicta, ut haud obscure titulus ejus significat verbis istis: *Synodus habita in civitate Spali, sub die Iduum Novembrium, anno nono regnante gloriosissimo Principe Sisebuto, æra sexcentesima quinquagesima septima*. Sed licet ita titulus habeat, brevitatis causa, pro Hispalensis, Spalensis dicta videtur, sicut loco Hispalis, Spalis, cum non dubium sit intelligi de præclarissima illa civitate quæ in Betica provincia est, cujus bene notus, qui eidem Synodo præfuit, Episcopus Isidorus erat.

II. In hac autem Synodo controversiæ plures diversarum Ecclesiarum per sessiones singulas, quæ extant numero tredecim, sunt decisæ, & quidem satis erudite utpote S. Isidori, qui præfuit, doctrina examinatæ. In quibus obiter illud notamus, improbari ministros Episcopi esse laicos. Sunt enim hæc verba in nona sessione, cum de œconomo statuunt, ut sit clericus, sicut & alii: *Oportet nos & divinis libris & sanctorum Patrum obedire præceptis, constituentes, ut hi qui in administrationibus Ecclesiæ Pontificibus sociantur, discrepare non debeant, nec professione, nec habitu*. Sed & illud observatione dignum vetari monachis omnem consuetudinem cum dicatis Deo virginibus: nam hæc in undecima sessione: *Ea circa monachos disciplinæ cautela servata, ut remoti ab earum peculiaritate, nec usque ad vestibulum habeant accedendi familiare permissum: sed nec Abbati, vel ei qui præficitur, extra eum qui præest, loqui virginibus Christi aliquid, quod ad institutionem morum pertinet, licebit; nec cum sola qua præest frequenter eis loqui oportet, sed sub testimonio duarum aut trium sororum, ita ut rara sit accessio, & brevis omnino locutio. Absit enim ut monachos (quod etiam dictu nefas est) Christi virginibus familiares esse velimus, &c.* Ita sanctissimi Patres, non amplius bis securitatis tribuentes, quam Adam & Evæ in paradiso Dei existentibus.

III. Quid autem actum sit cum hæretico Eutychiano ejus partis quæ dicitur Acephalorum, demonstrat decima sessio. Jam diaboli opera in Hispanias usque ex Orientalibus oris venenum diffusum erat, ut nisi quantocyus eidem remedium parasset sanctissimus Isidorus, per facile illud potuerit Hispaniarum Ecclesias labefactare. Magno vero divinæ dispensationis beneficio impegit in scopulum, qui ex Oriente venenatas merces detulit in Hispanias: scopulum dixerim fidei robore fortem atque constantem Isidorum Episcopum. Sed breviter totius duodecimæ sessionis progressum audi quæ sic se habet: *Duodecima Actione ingressus est ad nos quidam ex hæresi Acephalorum, natione Syrus (ut asserit ipse) Episcopus duarum in Christo naturarum proprietatem abnegans, & Deitatem passibilem asserens: cujus dum nostris sensibus tanti erroris confusio patuisset, prolatis illi de incarnatione Domini nostri Jesu Christi testimoniis, sanctorumque Patrum sententiis recitatis, omni eundem exhortatione ad veræ fidei rectitudinem sacerdotali modestia invitavimus. Qui salutaribus monitis pertinaciter per multos diuturnosque communionis conflictus renitens, tandem gratia divina edoctus, cunctis coram astantibus, hæresim propriam abdicavit, duasque naturas & unam personam in uno eodemque Domino nostro* Jesu

Hæretici Acephali Eutychiani conversio.

PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hispan. DCLVII. A.C. 619.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6112.

☉ 12. G. ☽ 12. P. 8. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 619.

BONIFACII V. PAPÆ 2.

HERACLII IMP. 10.

I. Post consulatus.

IS annus hac formola notatur: *IX. post Consulatum Heraclii Aug. VIII.* ut habet Auctor Chronici Alex. qui addit: *Et a XXII. ejusdem Indict. Januarii mensis scribitur annus Heraclii Junioris Constantini VII.*

II. A num I. ad V. Epocha Concilii *Hispalensis* II. pro Ecclesiasticis negotiis, & contra *Acephalos*, negantes duas in Christo Naturas in una Divina Persona, tempore *Sisebuti* Hispaniarum Regis celebrati, magnis tenebris circumsepta, quia nullos in eo temporis characteres exprimitur, & qui de eo locuti sunt, inter se non conveniunt. In exemplari, quo usus est Baronius, dicitur habitum *sub die Iduum Novembrium, anno nono, regnante gloriosissimo Principe Sisebuto, Æra DCLVII.* At titulus ille ab aliquo imperito positus. Nam annus DCLVII. Eræ Hispanicæ in præsentem Christi annum competit; annus vero IX. Sisebuti Regis anno tantum sequenti, & quidem post Idus Februarii, inchoatus est, ut anno DCXIV. ostendimus. Quare in editione Conciliorum Labbeana dies Idus Novembris & annus Eræ Hispanicæ retenti sunt, annus vero *Sisebuti* omissus. Isidorus Pacensis Episcopus in suo Chronico tradit, S. Isidorum Hispalensem Episc. illud celebrasse *anno septimo Principis Sisebuti*. Rodericus Toletanus lib. 2. cap. 17. & Vasæus in Chronico eum-

Epocha Synodi Hispalensis II.

Jesu Christo confessus est, credens impassibilem naturam Deitatis, atque in sola humanitate suscepisse infirmitates passionum & Crucis. Conversus itaque utque receptus susceptæ fidei confessionem cum stipulatione jurejurando protulit, atque ab omnibus purgatus apparuit. Talique pro merito gaudentes, Christo gratias egimus, quod eumdem post pravitatem hæresis, ad rectitudinem fidei divina gratia promovisset. Quem optamus, ut permanens in fide Christi pure ac devotissime conservetur. Ita Patres.

IV. Qui scientes quam infida esse soleat fides hæreticorum pœnitentiam præseferentium, ad omne malum cavendum, vel quod per eumdem in Hispania factum esset, vel fieri post hæc posset; salubri inito consilio, sequenti sessione quæ ultima est numero decimatertia, edito canone perfectam edidere doctrinam, qua penitus Acephalorum error confutaretur, parantes antidotum ad omnes morsus venenosi serpentis, perfectam de incarnatione Domini confessionem ponentes, quam & singuli singulis subscriptionibus munivere octo numero qui Synodo interfuerunt Episcopi.

V. Sisebuti Regis obitus. Porro ipse Rex Hispaniarum Sisebutus hoc ipso anno nono sui regni ex hac vita transivit ad superos, pietate quidem vir insignis; de quo hæc apud Chronicon Lucæ Tudensis: *Adeo*, inquit, *post victorias clemens fuit, ut multos ab exercitu suo hostes in servitutem redactos, pretio illorum dominis dato, absolveret: adeo ut ejus thesaurus redemptio fuerit captivorum, Ecclesiam S. Leocadiæ Præfatus Princeps miro opere fundavit.* Fuisse ipsum moribus sanctum, scientiis eruditum, & in bello manu potentem, idem affirmat. Sed de Sisebuto Rege hactenus, qui successorem habuit Reccaredum parvulum filium, qui ab obitu patris post sex menses itidem moritur: eique successit Suinthilla anno sequenti: qui pulsis iis qui nomine Imperatoris aliquas tenebant in Hispania civitates, ipse solus monarchia potitur Hispaniarum.

VI. Inter hæc autem in Orientem tumultus bellici in dies magis augentur, Persis

PAGIUS eumdem Sisebuti Regis annum exhibent, additque Vasæus congregatum esse *mense Decembri*, ideoque anno Christi DCXVIII. juxta dicta anno DCXIV. ubi ostendi, *Sisebutum* circa finem mensis Februarii anni DCXII. Regnum iniisse. Horum trium Historicorum sententia præferenda, & hæc Synodus ad annum superiorem retrahenda; si tamen mense Novembri aut Decembri celebrata sit, qua de re non satis liquet [1] Garsias annum nonum *Sisebuti* Regis elegit, sed nullo ad id probandum argumento in medium allato.

III. *Obitus Sisebuti Regis Hisp.* Ad num. V. Sanctus Isidorus in Chronico scribit, Sisebutum Regem regnasse *annis octo, mensibus sex*, quibus Wlsa in Chronico *dies sexdecim* addit; ideoque mors ejus incidit in annum sexcentesimum vigesimum juxta dicta anno DCXIV. num. XL. Refert idem Isidorus, eum de Romanis bis triumphasse, quasdam eorum Urbes pugnando sibi subjecisse *Reccaredum*, filium parvulum, ejus successorem *paucorum dierum* Principem fuisse, & *Era sexcentesima quinquagesima nona*, anno nempe Christi sexcentesimo vicesimo primo *Suinthilam* ei successisse. Ex initio Suintilæ cum anno DCXXI. a Sancto Isidoro alligato intelligimus *Reccaredum* aliquot mensibus regnasse. Isidorus Pacensis illi tres menses assignat, & Wlsa *quatuor annos*, loco mensium IV. a Librario exaratos. Rectius Rodericus Toletanus citatus ait: *Post patris obitum Princeps paucorum dierum, idest septem mensium, consummatur*. Nam Historicos *dierum* nomine sæpe menses vel etiam annos exprimere certum. Aurelius Victor loquens de Constantino Juniori Constantini Magni filio anno CCCXVI. nato, ut eo anno num. I. ostendi, & die prima Martii anni CCCXVII. Cæsare a patre dicto, ut anno CCCXV. num. II. videre est, ait: *Constantinum, iisdem diebus natum oppido Arelatensi, Licinianumque Cæsares effecit*: & tamen Constantinus Junior anno antecedenti in lucem prodierat. Mitto alia hujusmodi exempla.

IV. *Pax Heraclium inter & Chaganum sancitu.* Ad num. VI. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXI, qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoatur, refert Heraclium cum Chagano pacem iniisse, & inter utrumque pristina pacta renovata fuisse. Anonymus vero coævus in Appendice ad Marium Aventicensem, postquam dixit, Heraclii *temporibus ad XIV. usque Imperii sui annum & Chlotacharii gloriosissimi Francorum Principis XL. Regni sui annum, multa Reip. partibus, ubique pene a diversis gentibus dispendia inlata* fuisse, subiicit: *Hunni, Murum Longum interrumpentes & ad mænia Constantinop. peraccedentes, cum prædicto Imp. muro in muro stante colloquuntur; qui acceptum ab eo pacis pretium ad tempus recedunt.* Et nihilominus tam Theophanes & Cedrenus, quam Zonaras eam pacem *per Legatos* sancitam scribunt. Auctor Chronici Alexandrini, qui eam irruptionem cum Indictione IX. seu anno Christi DCXXI. conjungit, eo anno de illa pace mentionem non facit, quia, ut conjicere licet, narravit eam, vel in fine ejusdem anni, vel in alterutro duorum consequentium; qui cum in exemplari desiderentur, datur hinc locus conjiciendi finem etiam anni DCXXI in eo deesse. Ex verbis tamen ejusdem Chronici Alexandr.

NOTÆ [1] SYnodus II. Hispalensis ad annum superiorem 618. pertinet, ut optime Pagius evincit; sed & constare pariter arbitror (qua de re Pagius ambigit) habitam illam fuisse Idibus Novembris, illa enim dies anno 618. in feriam secundam cadebat; cum vicissim Idus Decembris anni illius feriam quartam signarent. Concilia autem ex veteri more feria secunda exordiebantur. MANSI

Capta a Persis Ancyra Galatiæ.

sis Galatiam invadentibus, qui & Ancyram ejus provinciæ Metropolim occuparunt. Tot cladibus obrutus Heraclius Imperator, cogitur rursum cum Avarum Rege Gajano inire concordiam, & petere pacem, paraturus anno sequenti expeditionem in Persidem, si liceret.

Vige-

PAGIUS

xandrini anno superiori recitatis colligi videtur, ipso irruptionis tempore pacem factam non esse. Sed nihil impedit, quin credamus sub ejusdem anni finem Legatos ad *Chaganum* ab Imperatore missos, nisi forte Auctor Chronici Alexandrini, qui secundam Heraclii in Orientem profectionem ad annum DCXXIII spectantem, anno uno distulit, ut infra videbimus, eam irruptionem anno uno etiam serius recitarit. At semper scrupulus restat, cui potius credendum sit, an Auctori, qui anno DCXXIV. scripsit, an laudatis Scriptoribus, qui plura post sæcula de eadem pace egere. Interim *Ancyra* Galatiæ Metropolis a Persis capta, ut habet Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXI. [1]

Bonifacius V. die XXIII. Decembris Pontifex Romanus consecratus est, ut anno DCXVII. ostendi.

NOTÆ

[1] IN chronologia invasionis hujus, quam anno superiori constituimus recto cursu omnia fluunt. Igitur anno isto 619. Indictione VII. currente & notato anno Heraclii IX. mense Junio die decimaquinta (ita enim emendandam censeo corruptam lectionem Chronici Alexandrini, in quo habetur die quinta feria prima; neque enim dies quinta in Dominicam cadebat, sed dies decimaquinta) Chagani exercitus ad Urbis C. P. mœnia successit, & postquam hostilia multa intulit, tandem ingentem prædam & captivorum turbam secum trans Danubium abduxit. Ita Chronicon Alexandrinum, cui Theophanes & Cedrenus consentiunt. Addit hisce Theophanes pacem seu inducias inter Chaganum & Heraclium compositas, easque consignat anno Alexandrino DCXI. qui a Septembri anni hujus cœpit. Ex quo intelligimus inducias hasce nonnisi post Septembrim hujus anni conciliatas fuisse. MANSI

JESU CHRISTI ANNUS 620.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 3.	HERACLII IMP. ANNUS 11.

I. *Apparatus ad bellum Persicum.*

VIgesimus supra sexcentesimum annas adest, indictione octava: quo Heraclias Imperator, inita pace cum Avarum Rege Gajano, totus est in expeditione paranda adversas Persas, sequenti anno contra eos moturas exercitum. Sed quod primum existimatur robar exercitus, pecunia cum careret, nec unde matao eam acciperet, uspiam esset, vel aliquod a popalis exigendi tribatum spes ulla reliqaa remaneret, sæpe iisdem spoliatis a Persis; eo tandem adactas est, ut ab Ecclesiis & aliis religiosis domibus matao pecuniam quæreret, quam esset eisdem restituturus: sed & qaod ea non satis esset, sacris usus est vasis aareis vel argenteis ad conflandam pecuniam, qua posset militibus pro templis ipsis certantibas stipendia solvere. Hæc autem de pecunia & vasis sacris in pecuniam conflatis, Theophanes sic habet: *Sumptis aatem mutuo venerabilium domarum pecuniis, a penuria coarctatus, accepit etiam Ecclesiæ magnæ multa candelabra simul & vasa ministratoria: quibus conflatis, exarari fecit in bis nummos aureos & argenteos plurimas.*

II. Porro collectio istiusmodi pecuniarum non facta est Constantinopoli tantum, sed & in aliis totias Imperii civitatibus, in qaibus pretiosum aliqaid inventam esset, Legati sunt in Orientalem aniversam plagam ab Imperatore Quæstores viri quidem insignes: Alexandriam aatem & in universam Ægyptum missus est Nicetas Patricius, de quo saperius diximus. Hic igitur cum Alexandrinæ Ecclesiæ pecanias in fiscum inferre conaretur, nactus est adversantem Joannem Alexandrinum Episcopum, qui cuncta soleret in pauperes erogare, cam negaret se daturum, qaod suam non esset, sed pauperum. At quomodo hæc altercatio memoria digna transacta sit inter ipsum Nicetam Patricium, atque Joannem, petamus a Leontio Neapolis in Cypro Episcopo, qui omni sinceritate res ab ipso Joanne gestas scriptis mandavit (*a*). Sunt ea hujusmodi quæ in magnam admirationem legentem adducant, ut nisi essent a gravissimo ejus temporis scriptore prodita, vix fidem apad aliquem invenirent. Sed hic totidem verbis reddamus: sic enim se habent:

(*a*) *Extat apud. Sur. die 23. Jan.*

III. Joan. Eleemosyn. restitit Nicetæ exactori.

Accedens ad beatum Joannem Patriarcham Nicetas Patricius: Manus, inqait, Imperatoris eget multis pecuniis, quas ad necessarios usus Reipublicæ quotidie consumat. Nam ipse quoque vides, in quantas angustias redacta sit Respablica. Oportet ergo, ut qaæ temere & ad nihil quod oportet a te coasumuntar, deferantur ad ærarium publicum. Ille autem nihil propterea conturbatus: Non est, inquit, justum, ut quæ Regi cælesti sunt consecrata, prodantur Regi terreno: est hoc enim plane sacrilegium, & non parvum in Deum peccatum. Sin autem tibi visum est sic facere: ecce quæcumque sunt Ecclesiæ, ea accipe, & fac ut volueris, si qaidem nulla ratio ab hac te abducet sententia; mea enim voluntate ne obolam quidem dimittam eorum quæ sunt reposita. Hæc quidem ipse: sed, eo quod caasa esset Deo grata ut per Heracliam Persæ debellarentur, & sancta Crux vindicaretur ex ipsorum manibus, ad rem tan-

---

PAGIUS SÆC. VII
Anno Eræ Hispan. DCLVIII
A.C. 620.

ANNO PERIODI GRECO-ROMANÆ 6113.

☉ 13. FE. ☽ 13. P. 30. Mart. Indict. 8.

JESU CHRISTI 620.

BONIFACII V. PAPÆ 2.

HERACLII IMP. 11.

I. *Postconsulatus.*

IS annus hæc formula notatus: *X. post Consulatum Heraclii Aug. IX.* ut habet Auctor Chronici Alex. qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. Januarii mensis scribitur annus Heraclii Junioris Constantini VIII.*

II. *Heraclius ad debellandum Chosroem sacra vasa insumit.*

Ad num. I. Quod narrat Baronius de sacris vasis ad conflandam pecuniam militibus distribuendam ab *Heraclio* insumptis, pertinet ad sequentem Christi annum, quia Theophanes recitat illud anno Eræ Alexandrinæ DCXIII. Kalend. Septemb illius Christi anni inchoato, & tam Anastasius in Hist. Ecclesiast. quam Cedrenus; & Auctor Miscellæ ad annum XII. Heraclii eamdem rem referunt. His accedit Zonaras qui ait: *Imperator cum exercitum hostibus parem non haberet, ac pecunia inopia laboraret: argentum & aurum ex Magna Ecclesia & aliis Sacris ædibus mutuatus, nummos inde cudit, collectumque ex Provinciis populum militari disciplina exercet, ac socios accersit. Et post Festum Paschatis, Sarbarum Chosroa Archisatrapam, cum magnis copiis contra Romanos missum, profligat, ejusque exercitum trucidat*, anno scilicet DCXXII. ut suo loco videbimus.

III. *Annus emortualis S. Joannis Eleemosin.*

A num. II. & seqq. *Leontius* Episcopus Neapoleos in Cypro, qui, ut ait Baronius num. II. omni sinceritate res a Sancto Joanne Eleemosinario Episcopo Alexandrino gestas scriptis mandavit, locuturus de ejus morte cap. 24. ait: *Quando permittente Deo pro peccatis nostris, futurum erat, ut traderetur Alexandria sine Deo Persis, ... fugam arripuit in propriam patriam, videlicet in Cyprum, in civitatem suam.* Addit Leontius, *Nicetam* Patricium Joanni amicissimum rogasse eum, ut veniret *usque ad Regiam Civitatem.* Sed cum in Rhodum navi pervenissent, & Joannes per Angelum vocaretur ad Deum, redit in Cyprum, ubi animam Deo red-

tantam divinitus aliæ, quas donaret Nicetæ Patricio & Quæstori, sunt suppeditatæ pecuniæ, ut proxime audies, magno miraculo, quod exigebat maxima causa, ipsa scilicet vindicatio sanctissimæ Crucis de manibus barbarorum, pergit enim Leontius:

IV. *Nihil ergo (nescio quomodo) ex eo repressus vir ille admirabilis* Nicetas, *vocat eos qui sequebantur, & statim jubet tollere pecunias, nihil aliud relinquens Patriarchæ, nisi solas centum libras auri. Interim autem dum descendebant ii qui eas portabant, occurrunt quibusdam ascendentibus ad Patriarcham, qui mellis amphoras afferebant ad eum, in quarum nonnullis inscriptum erat, MEL PRIMARIUM, in aliis autem, MEL FUMO CARENS. Postquam ergo hæc vidit Patricius, & agnovit inscriptionem, significavit Patriarchæ, ut ad ipsum mittatur una ex amphoris. Cum ii autem cujus fidei hæc commissa fuerunt, eorum (ut mos est) fecisset periculum, & deinde intellexisset quod in eis factum erat miraculum, & B. Joanni significasset quod sunt omnia auri plena; illico unam mittit ad Patricium, quod inscriptum erat. MEL PRIMARIUM. Ad eum autem mittit etiam litteras, quarum hæc erat vis: Dominus, qui dixit (a): Non te dimittam, nec te derelinquam; ipse pro iis, quas tua celsitudo nunc abstulit, pecunias reddidit alias: id autem tibi declarabit quæ nunc ad te missa fuit amphora, quæ est una ex iis. Scias ergo, quod Deum, qui spiritum & alimentum omnibus suppeditat, homo in quem cadit interitus, nequaquam poterit in angustum redigere.* Hæc breviter ad Nicetam Patricium Patriarcha. Pergit reliqua ita narrare Leontius.

Aurum divinitus suppeditatum.

(a) Hebr. 13. Jos. 1.

V. *Porro autem præcipit etiam, iis qui ferebant amphoram, ut eis præsentibus aperiretur in conspectu Patricii, & ei renunciarent, quod alia omnes, quas vidit, ita se habent, & sic sunt auro plenæ. Cum eum ergo invenissent convivantem, ei tradunt epistolam, ostendentes etiam amphoram. Quam quidem postquam vidit: Irascitur mihi omnino dominus meus, inquit; neque enim unam mihi solam misisset. Qui autem portabant, quomodo fuerat eis imperatum, cum in ejus conspectu aperuissent amphoram, & pecunias effudissent, annunciabant fuisse reliquas auro similiter repletas. Cum vero perlegens epistolam, invenisset quod homo Deum non potest in angustum redigere: ad se postea reversus, & timore repletus (eorum enim quæ non recte facta sunt pœnitentia cito movetur generosa virtutis amans anima) Vivit Deus, exclamavit, nec humilis Nicetas sustinebit tentare eum in angustum redigere. Cum statim itaque surrexisset, & quascumque ex Ecclesia sustulerat pecunias rursus sumpsisset, & ipsam quæ missa fuerat amphoram, quin etiam e suo libras trecentas addidisset; ascendit ad Patriarcham, veniam petens inconsiderati consilii. Ille autem eum lubenter excipiens, neque ei ex-*

PAGIUS

reddidit. Quare cum *Alexandria* in potestatem Persarum redacta fuerit anno sexcentesimo decimo sexto, ut anno DCXV, num. II, ostendimus, & ex iis, quæ consequentibus annis retulimus non solum Alexandriam; sed etiam totam Ægyptum eo anno amissam constet, fuga illa Sancti Joannis Eleemosynarii ejusque mors ab eodem Christi anno removeri non possunt, ut jam observarunt Rosweydus in Notationibus ad vitam Sancti Joannis, Petavius in Notis ad Breviarum Nicephori, & Bollandus ad diem XXIII. Januarii in Commentario prævio ad hujus Sancti Vitam. Nec est quod respondeat Baronius num. VI. Sanctum *Joannem* nequaquam eo tempore suam reliquisse Ecclesiam, *etsi*, inquit, *latebras, ne captivus duceretur, captasse potuit.* Nam a quo id accepit Cardinalis doctissimus, qui quæ non ex Leontio, ipse ex Metaphraste in Vita Sancti Joannis refert? Respondet Baronius, nullam apud se dubitationem esse, quia ea narratio a Metaphraste Vitæ Joanni addita fuerit. At eadem narratio, quod non animadvertit Baronius, apud Leontium, cujus verba mox recitavimus, legitur, ideoque Metaphraste eam Vitæ Joannis, non addidit, sed ex Leontio hausit.

IV. *Ejus Vita explicatur.* Ad hæc quod recitat Baronius ex utraque Sancti Joannis Vita, *Nicetam* scilicet Patricium dixisse *Joanni* Regnum arctari, & pecunia egere, ideoque quæ eidem a fidelibus sine parcitate erogabantur, deberi Imperio, & *Joannem* noluisse quidem dare, sed non restitisse Nicetæ Patricio thesaurum suum auferenti, ut narrat Leontius cap. 4. & Metaphraste cap. etiam 4. longe ante mortem Sancti Joannis contigisse oportet, & ante annum DCXVI. cum eo anno *Alexandria* a Persis expugnata fuerit, ideoque nonnisi ante illum annum *Nicetas Patricius* ad eam mitti potuerit, ut Ecclesiasticas pecunias in fiscum redigeret. Quare ea pecuniarum collectio nihil commune habet cum illa, de qua num. II. egimus. Hæc enim anno DCXXI. imperata; illa vero ante annum DCXVI. contingere debuit.

V. *Dies ejus emortualis.* Baronius num. IX. ait, memoriam *Sancti Joannis* die XXIII. mensis Januarii, *qua*, inquit, *obiit*, hactenus repetitam in Ecclesia perseverare, & in Notis ad Martyrologium putat, hanc ipsam esse diem ordinationis ejus, quæ & natalis diei consuevit, asseritque agere itidem de eodem ea die Græcos, licet *Natalis dies sit tertia Februarii*. Sed hac in re, ut notat Bollandus citatus, non solum a semetipso dissentit; sed etiam manifeste fallitur. Nam Leontius cap. 15. & Metaphraste cap. 24. tradunt, sanctum *Joannem* mortuum esse die sancto Martyri Mennæ sacra, ideoque die undecima mensis Novembris, quo Syri, Ægyptii, Græci & Latini memoriam ejus celebrant. Quia tamen dies illa Sancto Mennæ apud Orientales, apud Latinos Sancto Martino Turonensi Episcopo dicatus est, Sanctus *Joannes* aliis diebus, prout cui-

exprobravit, neque aliquid locutus est quod ei afferret molestiam; sed verbis potius animum consolantibus & spiritualibus admonitionibus confirmatum amandavit. Ab eo autem tempore tanto fuerunt inter se conjuncti vinculo amicitiæ, ut etiam Patriarcha fuerit ejus filiorum susceptor. Hactenus Leontius de magno illo Dei Eleemosynario, cui re vera non semel e cœlesti thesauro potentiæ divinæ, cui omnia parent, unde date pauperibus posset, copiose Deus est elargitus: ne putes a tanto viro scriptas fabulas, cui testimonium perhibet septima œcumenica Synodus, ex cujus Actis habetur expressum etiam Simeonis Sali vitam ipsum scripsisse, necnon historiam sui temporis, incipientem a Mauritio narrare eas quæ fuerunt in Ecclesia perturbationes, qua caremus. Porro qui exscripsit ex prototypo, Metaphrasten paraphrastice aliquid addidisse ad Acta Leontii, non negamus, ut quæ postea addidit haud veritate constantia verbis istis:

VI. *Hic re vera bonus pastor, divinus inquam Patriarcha, credens principi pastorum Christo, qui jubet (a): Si persecuti fuerint vos in una civitate, fugite in aliam; cum esset Alexandria tradenda Persarum manibus, divina providentia illinc quidem recedit, migrat autem in suam patriam Cyprum, suum ei corpus largiturus, ut quæ eum aluerat: prsciverat enim jam appropinquare decessum.* Hæc, inquam, ab ipso addita, nulla est apud me dubitatio: etenim Persarum incursionem factam in Ægyptum diu ante contigisse, certum est ex iis quæ superius dicta sunt: quo tempore ipse nequaquam suam reliquit Ecclesiam, etsi latebras, ne captivus duceretur, captasse potuit. Cæterum hujus Alexandria profectionis alia causa longeque diversa fuit. Cum enim virtutem tanti viri Nicetas Patricius cognovisset, optavit eum ducere ad Imperatorem Constantinopolim, quo ab ipso percepta benedictione, securior ille ad Persicum bellum proficisceretur: id quod demonstrant ipsius verba Leontii, quæ sequuntur in hunc modum: *Is itaque cujus supe mentionem fecimus, Patricius Nicetas, accepta occasione ex eo quod Persæ irruperant, obsecrat virum divinum, ut veniat usque ad regiam civitatem precibus & benedictione impertiturus Imperatorem.*

(a) Mat. 10.

De recessu Jo. Episc. Alexan.

VII. *Ille autem cum sciret qualis esset fides viri clarissimi, annuit quidem petitioni. Cum ambo autem nave veherentur, & jam essent in medio mari, incidunt in gravem tempestatem. Cum vero navis tam vehementer quateretur fluctibus, ut mox esset mittenda in profundum, visus est nocte illa, qua fuerat excitata tempestas, Patricius in somnis videre Patriarcham cum pauperibus aliquando quidem per totam navem circumcursantem, aliquando autem cum ipsis manus extendentem, & e cælis petentem auxilium. Cum autem jam in Rhodum insulam pervenissent, ipse ille Patriarcha cum a se discessisset, re vera vidit & non in somnis splendidum virum eunucho similem, aureum sceptrum habentem in manibus, ad eum accedentem dicere: Vocat te Rex Regum. Statim ergo accersito Patricio, cum dixisset qualem habuisset visionem: Tu, inquit, o vir splendidissime, studuisti nos deducere ad eum qui regnat in terra; qui autem cælum & terram & omnia sua tenet di-*

PAGIUS cuique Ecclesiæ opportunum fuit, colitur; cujus rei varia exempla suis locis in medium adduxi. Petavius citatus, qui annum emortualem S. *Joannis* suo anno reddidit, ejus tamen Episcopatus initium cum anno DCX. mortem vero cum initio anni DCXVI. perperam illigavit, præsertim cum ibidem pag. 56. tradat, *Alexandriam* a Persis anno DCXVI. fuisse occupatam; nam hoc pacto Sanctus Joannes anno DCXV. ab ea Urbe fugisset, imo & mortuus fuisset, antequam a Persis caperetur. Metaphraste quidem in Sancti Joannis Vita num. 3. de Episcopatu ejus loquens ait: *Heraclius tunc sceptra tenebat Romanorum*. Sed Metaphraste, ut inquit Bollandus laudatus, dum suæ Chronologiæ Vitas Sanctorum conformat, *non semel aberravit*. Nihil enim profert Leontius unde id confici queat. Quare nec Baronius, nec Petavius eorum verborum rationem habere debuerunt.

VI. *Quot annis Episcopus fuerit.* Episcopus renunciatus fuerat Sanctus Joannes anno DCIX. quare sedit tantum annos octo, eosque utrimque incompletos, non vero annos decem, ut legitur in Chronico Nicephori, & in Tabulis Theophani insertis, qui error neminem movere debet, cum idem Nicephorus annos XXII. *Zacharia* Patriarchæ Hierosolymitano ante captam Hierosolymam affigat, qui tamen vix quinque annos in ea sedit. Baronius qui initium *Joannis* anno DCX. perperam collocavit, Nicephori auctoritate innixus decem illos annos retinere voluit, ut videre est num. X. Bollandus in laudato Commentario num. 10. eundem decem annorum numerum retinere volens existimat, *Joannem* anno DCVI. electum Patriarcham, post decem annos, anno DCXVI. vita functum esse; quo pacto ejus Decessorum initium & finis ei loco suo movendi fuerunt, ut incorrupta, quam de eis statuit Chronologia videre est.

VII. *Leontius Vitam Joannis eleemosynarii, aliaque scripsit.* Accurate vero observat Bollandus Vitam *Sancti Joannis eleemosynarii* primum scriptam fuisse a *Joanne & Sophronio*, qui sæpe *Sancti* a Leontio, & a Metaphraste *Viri excellentissimi* nominantur. *Joannes* ille, vulgo *Moschus*, sive *Eviratus* cognominatur, Auctorque est libri, qui inscribitur, *Pratum spirituale*, quod exstat Græce & Latine, in, cujus elogio lib. 10. præfixo dicitur, *Sophronium* Joannis Eleemosynarii demortui Reliquias ad Cœnobium Sancti Theodosii, Indictionis VIII. initio, anno scilicet Christi DCXIX. vel currenti transtulisse. Sed vita illa de Sancto Joanne Eleemosinario non ex-

ditione, prior ad se accersit. Ille vero hoc dicto tristitia affectus & dolore repletus, non potuit quidem eum retinere: sed cum venerabilium ejus precum fructum jucunde accepisset, quam potuit officiosissime eum dimittit in Cyprum.

VIII. Testamentum Joannis Eleemosynarii.

Cum autem in suam civitatem pervenisset Amathuntem, jussit Scribis ut scriberent testamentum, quod sic habebat: Joannes humilis quidem servus servorum Dei, propter autem mihi impositam Pontificatus dignitatem gratia Christi liber, ago tibi gratias, Domine Deus meus, quod me dignum censueris, qui tua tibi offerrem, & quod ex mundi bonis nihil aliud sit mihi reliquum, nisi tertia pars nummi, quam ipsam jubeo quoque dari pauperibus, qui sunt mihi fratres in Christo. Quando enim Dei permissione creatus fui Episcopus Alexandriæ, inveni in meo Episcopatu circiter octo millia librarum auri: ex oblatione autem piorum collegi denis millibus plures his pecunias; quas cum cognoscerem esse Christi, Christo etiam dare volui, cui nunc quoque trado animam.

IX. Obitus ejusdem Joann. & miracul. in sepultura.

Cum hoc testamentum sic fecisset, ille magnus homo Dei deposuit spiritum in manus Dei viventis. In ejus autem sepultura fit miraculum, quod nulli cedit ex iis quæ umquam facta sunt mirabilia. Nam cum esset deponendus in æde oratoria admirabilium operum effectoris Tyconis, in quadam capsa, in qua erant condita duo corpora Episcoporum; videre licebat hæc mortua corpora veluti animata tribuere cultum beato corpori: nam a se invicem sejuncta in medium accipiunt. Et hoc quidem quod evenit in ejus sepultura, visum est multorum oculis. Pergit Leontius alia narrare miracula, quæ post obitum ad ejus sepulcrum facta sunt; sed hæc satis ad institutum. Porro celebris est toto orbe Christiano memoria S. Joannis Eleemosynarii, cultu sanctis debito honorata, quæ anniversaria die qua obiit, hactenus repetita in Ecclesia (*a*) magno præconio perseverat.

(*a*) *Marty. Roman. die 23. Jan.*

X. Georgius Joanni succedit in Episcopatu.

Joanne itaque ad superos (ut vidimus) evocato, hoc ipso anno, qui decimus ponitur sedis ejus (tot enim tradit Nicephorus vixisse in Episcopatu) in locum ipsius suffectus est Georgius. Hunc illum esse consobrinum putamus ejusdem Joannis, de quo in Actis Leontius elegantem hanc scribit historiam:

Magni Joannis consobrinus erat, nomine Georgius. Is contumelia affectus ab aliquo caupone civitatis vehementer fuerat morsus, & id ferebat gravissime. Id enim faciebat magnum quod erat inter eos discrimen, nempe & ejus cum magno affinitas, & nimia sordes & humilitas ejus qui fecerat injuriam. Accedit ergo seorsum ad B. Joannem adolescens, lacrymis & dolore cordis, quo angebatur, deplorans injuriam. Cum sic eum vidisset victam ab omni perturbatione Patriarcha volens eum demulcere & veluti recreare: Et ausus est, inquit, omnino os adversus te aperire, & omnino contumelia afficere aliquis eum, qui est mihi carissimus? Benedictus Dominus, rem in ipso faciam, ut admiretur omnis Alexandria.

XI. Mansuetudinis dignum exemplum.

Postquam autem vidit eum propter id quod dixerat, paululum remisisse de animi ægritudine: Fili, inquit, mihi jucundissime: si re vera vis mea parvitatis esse & nominari consobrinus, para te ipsum non solum adversus contumelias, sed etiam si sit amplius aliquid dicendum etiam adversus ipsa flagra. Vera enim nobilitas non ex sanguine & carne, sed ex virtute animæ accipit formam & characterem. Statim ergo accersito principe cauponum, ei denunciavit, ne consuetum deinceps vectigal acciperet ab eo qui suum consobrinum affecerat contumelia, aut aliquid ex iis quæ ab eo de more dabantur Ecclesiæ. Propter quæ admirati omnes incomparabilem illius patientiam, intellexerunt omnes hoc esse supplicium, quod erat minatus tota Alexandria. Hucusque Leontius. Porro quod antiquitus in more esset positum Ecclesiæ Alexandrinæ, ut defunctis illis Episcopis qui præstantiores fuissent, &

PAGIUS; extat. Deinde ejusdem Sancti Vitam scripsit *Leontius* Neapoleos, vulgo *Lemissa*, sive *Nemosia*, in insula Cypro Episcopus, quam Metaphraste e Leontio aut integre descripsit, aut in compendium contraxit, paucis admodum in medium adductis, soloque primo capite contentis, quæ a *Leontio* omissa fuerant. Quare mirum est, inquit Bollandus, Leontio *Metaphrasten* a Baronio præferri; præsertim cum post paucos a Sancti *Joannis* morte annos Leontius Vitam illam in lucem emiserit. Baronius n.V. ubi de utraque Vita agit, addit ex Actis haberi expressum etiam *Simeonis Sali* Vitam Leontium scripsisse, nec non Historiam sui temporis, incipientem a Mauricio narrare eas, quæ fuerunt in Ecclesia perturbationes. Sed an. DXLVIII. num.XI. ubi de Sancto *Simeone Salo*, egimus, illius hallucinationis causam aperuimus. Tomo 2. Auctarii Græco-Latini posterioris ad Bibliothecam Sanctorum Patrum editionis Parisiensis referuntur Orationes duæ hujus Leontii, quarum prima *in Sanctum Simeonem senem, qui Christum Dominum in suas ulnas suscepit*: altera *in Festum Mediæ Pentecostes, in Cæcum a nativitate, & in Sanctum Petrum ab Herode in carcerem detrusum*, titulum præfert.

VIII. *Georgius Episcopus Alexandrinus post S. Joannem Eleemosynarium.*

Sancto Joanni successit *Georgius*, quem Baronius *num.* X. hunc illum esse consobrinum putat ejusdem Joannis, de quo in Actis *Leontius* cap. 5. recitat quandam historiam apud Baronium legendam, qui num XI. hanc suæ conjecturæ rationem reddit, quod antiquitus in more esset positum Ecclesiæ Alexandrinæ, ut defunctis Episcopis, qui præstantiores fuissent, *aliquis ex*

eam illustrassent Ecclesiam, aliquis ex eorum propinquis successor eligeretur (ut vidimus de Cyrillo nepote Theophili in locum ejus subrogato) inde ducimus argumentum, ut quem ponunt successorem Joannis Georgium, is fuerit ejusdem, quem diximus consobrinus. Sed de his satis.

Cum

PAGIUS *ex eorum propinquis Successor eligeretur*. Sed inquit Bollandus, id ducentis abhinc annis contigerat quidem in *Cyrillo* nepote Theophyli, sed sæpius factum, non observatur. Deinde *Georgius* ille ea tunc ætate esse non potuit, ut Patriarchæ fungi munere posset, qui Metaphrastæ ὁ νέος, idest, *adolescens* dicitur, & apud *Leontium* instar pueri flet, ut observavit Rosvveydus. Anastasius in Hist. Ecclesiast. scribit: *Anno Imperii Heraclii decimo Georgius Antiochenus habetur Antistes*. Verum Theophanes, quem Anastasius ibidem e Græco in Latinum vertit, ne verbum quidem habet de *Georgio* aut Antiocheno aut Alexandrino, prorsusque commentitium anno X. Heraclii *Georgium* aliquem renunciatum esse Episcopum aut Alexandrinum aut Antiochenum. Is tamen Anastasii locus fucum fecisse videtur Baronio, eumque induxisse, ut mortem Sancti *Joannis* & *Georgii* ejus successoris initium cum hoc anno copularet.

I. Heraclii expeditio in Persas.

CUM ageret Heraclius in Imperio annum duodecimum, & annus esset Domini sexcentesimus vigesimusprimus, mense Aprili, die quarta, Indictione nona (ita corrigendum pro decima) celebrata solemnitate Paschali, mox secunda feria vesperi motus est contra Persidem. Hæc ex Theophane. Et paulo post: *Dimisitque filium suum cum Sergio Patriarcha in urbe, disponendi causa negotia una cum Bonoso Patricio viro sagaci & per exacta prudenti atque perito. Scripsit autem & ad Gajanum Regem Avarum preces curam agendi super Romanorum negotiis, tamquam qui secum amicitiam fuerit pactus, tutorem filii sui hunc appellans. Motus autem a regia urbe, exivit per locum qui dicitur Portæ, navigio iter agens.* Quomodo vero antequam in hostes proficisceretur, delectu habito, exercuit ad prœlium desides milites, narrat, cum & juramento se militibus loco parentis obstrinxit. Sed quomodo id tunc ab eo factum sit, itidem ex Theophane accipe:

Heraclius confirmat milites.

Imperator venerandam Christi imaginem manibus sumens, illam videlicet, quam non hominis manus coloribus pinxit, sed Dei virtus, qua effectum est ut sine semine conciperetur in utero & nasceretur, id miraculo ante præstiterat; ea, inquam, sumpta, juravit universo exercitui se una cum illis usque ad mortem strenue certaturum, militesque omnes loco filiorum habiturum. Ita benevolentia potius quam potentia sibi conciliavit exercitum, fortemque reddidit adversus Persas ejusmodi verbis:

II.

Videte fratres & filii: quot inimici Dei conculcaverint regionem nostram, & urbes exterminaverint, & altaria concremaverint, & mensas incruentorum sacrificiorum sanguinibus homicidiorum repleverint, & ecclesias, quæ flagitia non admittunt, flagitiosissimis repleverint voluptatibus. His adjecit præcepta, quibus omnes commonuit sectari justitiam ac pietatem, & a peccatis penitus abstinere. Hæc omnia ex Theophane: reliqua petimus ex Cedreni Annalibus in quibus ista subiiciuntur, quibus allocutus sit Sergium Patriarcham: *In manibus Dei, Deiparæ, & tuis relinquo urbem hanc, & filium meum. Inde magnum templum ingressus, atratus calceos pronus procubuit, & ita precatus est: Domine Deus & Jesu Christe, ne nos propter peccata nostra hostibus tuis irridendos præbeas, sed intuere in nos, ac miserere nostri, & victoriam de hostibus tuis concede, ne glorientur scelerati, & tuæ insultent hæreditati. Hunc ita animo demisso orantem videns Georgius Pisidensis, ita allocutus est:*

Dei auxilium supplex implorat Heraclius.

Nigrum, Imperator, nunc induta calceum,
Rubefacies tinctum cruore Persico.

Inde Heraclius in manus sumpta Christi imagine, quam sine manuum opera effectam supra retulimus, Euxinum mare adversus Persas navigavit. Sed quid ante hæc hostes? ex eodem sic accipe.

In-

PAGIUS SÆC.VII Olymp. 350. Anno Æræ Hisp. DCLIX. A.C. 621.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6214.

☉ 14. D. ☽ 24. P. 19. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 621.

BONIFACII V. PAPÆ 3.

HERACLII IMP. 11.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus; *XI. post Consulatum Heraclii Aug. X. & a XXII. Indict. IX. mense Jan. scribitur, annus IX. Imperii Heraclii Junioris Constantini*, ut habet Auctor Chronici Alexandrini, nisi quod errore Librariorum, loco *post Conf. Heraclii Aug. X.* legitur, *post Conf. Heraclii Aug. XII.* & loco *annus IX.* scribitur, *annus XI.* ut anno DCXVIII. n. VIII. ostendimus, refellentes vulgatam opinionem, quæ hunc annum in Chronico Alexandrino deesse docet.

II. A num. I ad X. Bellum *Persicum*, quod per sexennium duravit, anno tantum sequenti inchoatum, ideoque Baronius, qui ejus exordium hoc anno collocat, anno illud anticipat. Theophanes quæ in eo gesta, accurate quidem narravit, & ex eo Cedrenus ac Miscella; sed res uno semper anno citius quam contigerint, recitavit, cujus errorem Baronius secutus est. Quare quæ de anno primo belli Persici mox explicabimus postquam rerum hoc anno gestarum mentionem fecerimus, pertinent ad annum sequentem.

Bellum Persicum anno sequenti inchoatum.

III. Theophanes anno Incarnationis secundum Alex. DCXII. Kal. Septemb. superioris Christi anni inchoato, ait: *Heraclius divino ardore incitatus, pace ex voto cum Abaribus composita, exercitus suos ab Europa in Asiam transtulit, invadendaque Persidis Deo opitulante consilium cepit*, ubi Theophanes de re præsenti anno peracta loquitur, ut ostendit Cedrenus, qui anno Heraclii XII. quem Kalendis Septembris hujus anni cum anno civili de more auspicatur, refert *tertia mensis Septembris, septimana quinta die*, Stephanum quemdam Alexandrinum nonnulla prædixisse de duratione Imperii Saracenorum, quæ ipse recitat, postquam scilicet anno XI. ejusdem Imperatoris, eadem quæ mox ex Theophane narravimus, in medium adduxit.

Annus primus belli Persici præpostere collocatus.

III. * Sain Legati lxx. decepti a Sai & male habiti a Cofrhoe.

*Interea Saes * a Cofrhoe Perfarum Rege cum magno exercitu contra Romanos, miffus, univerfum Orientem vaftat: cumque ad Chalcedonem ufque perveniffet, ibi aliquandiu affedit. Idem Heraclium fimulata pacificationis fpe ad colloquium de pactis invitavit. Et Imperator Sais fallacibus verbis deceptus, mittit cum eo feptuaginta de proceribus fuis legatos ad Cofrhoen, quos Saes vinctos cum contumelia in Perfidem adduxit. Sed Cofrhoes Sai, quod Heraclium vidiffet, neque cepiffet, cutem detrahi, legatos Romanos in cuftodiam duci, maleque tractari juffit.* Aderat tunc cum Sai Perfarum exercitus duce Anaftafius Perfa, qui poftea martyr fuit, & hoc anno Perfas relinquens ad Chriftianos transfugit, de quo ifta (a) in rebus geftis ipfius: *Erat ei quidam frater genere & commilito: ambo autem relati in numerum exercitus Saiu, venerunt ufque ad inclytam Chalcedonem. Cum autem divinus Heraclius eruptione facta in Perfidem contra Sain retraxiffet, rurfum Perfa exercitum aggreffus eft, & in fuam regionem vehementi ftudio eft reverfus. Exercitum autem Perficum relinquit Anaftafius, & refertur in alium multo meliorem & diviniorem.* Profequitur auctor, quomodo divertit Hierupolim, & ibi rudimenta quædam fidei Chriftianæ fufcepit, ac denum Hierofolymam petens, ibi a Modefto curante illam Ecclefiam eft baptizatus. Sed ante quam ifta videamus (quod ita temporis ordo poftulat) bellica profequamur ex iifdem Annalibus, in quibus hæc rurfus de rebus geftis anni iftius: Alium deinde adverfus Romanos ducem emifit, nomine Surbarum: qui maximis cum copiis Afiam ingreffus, Romanorum ditionem deprædatus eft.

(a) Act. S. Anaftaf. apud Sur. die 23. Jan.

Anaft. Perfa ad Chriftianos transfit.

IV. Dignum fpectaculum ab auctore proponitur.

Dignum plane confideratione fpectaculum, cum altera ex parte vides aftare Cofrhoen florentiffimo pollentem exercitu, victoriis exaturatum, tot tantifque triumphis ex fubjugato tum in Oriente, quam in Occidente Carthaginem ufque Imperio Romanorum elatum, exuviis facris onuftum, quibus & viciffe non Chriftianos tantum, fed ipfum Chriftianorum Deum & Dominum Jefum Chriftum fuperbiffime jactaretur, cum trophæo eft illo potitus infigni, quo univerfa quæ funt in terris atque apud inferos idem Dominus Jefus Chriftus fubjugaffe a colentibus eum fidelibus vere diceretur: eumdemque ipfum Cofrhoen tumido faftu Romanorum contemnentem Imperatorem, quem quamtumlibet indignis conditionibus ipfius amicitiam omni demiffione pofcentem recipere dedignatur. In adverfam vero partem convertens oculos, Heraclium intueris ubique ab Orientalibus & Occidentalibus hoftibus exagitatum, provinciis fpoliatum, exercitibus omnibus fæpe privatum, a fuis plerumque Præfectis in tyrannos mutatis elufum, ipfumque tandem pro foribus urbis pro libertate pugnare coactum, eumdemque omni humana fiducia deftitutum; a fuperis auxilium implorare, divinoque tantum auxilio fretum movere acies, quas non ipfe, fed Chriftus ducit, univerfo exercitui confpicuus in imagine; atque ante altare procumbentem, dejectum humi pro fuarum virium diffidentia, in fignumque doloris atratum, atque animo confternatum.

Heraclii virium imbecillitas.

V. Robur Perfarum.

Quidni defponderet animum, confiderans robur Perfarum invictum ac penitus infuperabile, quos, dum ipfum Romanum Imperium florentiffimum effet, tot bellicofiffimi Imperatores fuperare minime potuiffent, immo ab iifdem victi plerique ipforum indigniffima pati coacti effent. Si tanta tunc pollerent iidem barbari fortitudine, cum antiquis terminis retinerentur occlufi, a limitaneis Romanorum legionibus coarctari: quanta jure putaret modo eos præftare potentia, effeque viribus fuperiores, cum in Africam ufque Imperium propagaffent? Quæ enim mens humana, hæc meditata, non languefceret, & non deficeret penitus humanis viribus deftituta cæcutiens prudentia carnis?

VI.

Sed tunc viribus auctus refurgit, cum didicit omnem fuam in Deo collocare fiduciam, exemplo magni ducis, manu fortis, belligerique Regis & Prophetæ, di-

PAGIUS

xit. Quare Heraclius hoc anno ante menfem Sptembrem ex Europa exercitum in Afiam transportavit, & die tertia Septembris, quæ hoc anno cum feria quinta concurrebat. *Stephanus* Alexandrinus vaticinatus eft ea, quæ a Cedreno narrantur. Fallitur autem Cedrenus, qui de priore Heraclii ad Chofroen Legatione ad annum IV. Heraclii, & de fecunda ad annum ejufdem Imperatoris VIII. loquitur, & ad annum XII. ejufdem Heraclii aliam Legationem ad Chofroen obtrudit, Baroniumque, qui eandem ex eo recitat, in errorem induxit. Nam Heraclius femel tantum Legatos de pace ad Chofroen mifit anno fcilicet DCXV. ut ibi demonftravit. Quare quæ Cedrenus & Baronius narrant de tertia Legatione, referenda funt ad annum DCXV. Neque enim *Saes*, cum quo dicitur *Heraclius* de pace colloquium habuiffe, hoc tempore præfuit exercitui Perfico, fed anno DCXV. quo interiit: ac præterea copiis Imperialibus in Afiam jam tranflatis colloquium illud haberi non potuit.

IV. *Pax inter Heraclium & Chaganum fancita.*

Cum vero, Theophane citato tefte, *Heraclius* copias in Afiam non tranfportarit, nifi pace jam cum Chagano facta, hujus irruptio ad Urbem Conftantinopolitanam, quam fupra ex Auctore Chronici Alexandrini, qui eam hoc anno recitat, narravimus, pertinere videtur ad præcedentem Chrifti annum, & pax ad præfentem; ita ut ficut Auctor Chronici Alexandrini fe-

(a) Psal. 41. (b) Psal. 59. Heraclius omnem spem collocat in Deo. (c) Psal. 23. (d) Joan. 16. (e) Matt. 28. (f) Hebr. 11.

dicentis (a): *Ad me ipsum conturbata est anima mea, propterea memor ero tui.* Qui & quantum ex hoc sibi spondeat, alibi secure fatetur, ubi ait (b): *In Deo faciemus virtutem, & ipse ad nihilum deducet tribulantes nos:* Ipse scilicet Dominus Deus exercituum, Dominus fortis & potens, Dominus potens in prœlio (c). Virescere sentit magis languescentem animum, dum enim irriguo divinarum promissionum infundit, dum recolit dictum a Domino (d): *Confidite, ego vici mundum.* Et: *Data (e) est mihi omnis potestas in cælo & in terra.* Dumque Apostolico classico illa audit pronunciata (f): *Sancti per fidem vicerunt regna, fortes facti sunt in bello, & castra verterunt exterorum.* Dumque scit magna fiducia dictum a Jonatha (g), & repetitum ab Asa Rege Juda (h): *Non est Domino difficile salvare, vel in multis, vel in paucis.* Cum ille uno tantum milite armigero suo stipatus ingentes copias vicerit Philistinorum, iste vero longe impari numero fugarit prostraverit decies centena millia hostium falcatis curribus septa; sed & cum in mentem revocat etiam absque militibus pugnasse aliquando pro populo Dei adversus hostes (i) cælestes acies, eosdemque penitus delevisse.

(g) 1. Reg. 14. (h) 2. Par. 14. (i) 4. Reg. 19.

VII. Justitia & religio Heraclii exercitum comitantur.

Talia vero tantaque de Deo sperare posse pietas suadebat, atque justitia promittebat. Militabat enim in castris ipsa religio, comitabatur vero justitia: sanctificat illa bellum, ista coronat. Quænam umquam religiosior hac bellandi causa præcessit, qua sacrosanctum atque vivificum Crucis lignum Hierosolymis ablatum, & translatum in Persidem repetitur, atque tot damna & ignominiæ illatæ ubique sanctis ecclesiis vindicantur, & quæ adhuc remanserant integræ defenduntur, & in omnibus pro religione ipsa servanda certatur? Quod umquam illo prœlio justius, quo cum justa quæruntur, ingratissimi omnium Principis, qui Romanorum armis amissum recuperat regnum, injustitia propulsatur, adeo læso ab ipso jure naturæ, & jure gentium violato, atque divino penitus proculcato?

VIII.

Quod igitur religiosum justumque suscepit bellum Heraclius, æque religiose ac juste aggreditur atque prosequitur, cum primum (ut vidimus) ex legis divinæ præscripto (k), hosti pacem obtulit, quam ille penitus respuit. His accesserunt efficaces ad Deum preces, cultusque justitiæ. Quæ vero quantave hæc secum sint bona, anni singuli qui sequuntur significabunt: haud enim tot amplissima dona voluerunt anni unius periodo circumscribi. Sed quæ subiiciant superius dictis (l) Annales, audi summatim ista reddentes, quæ sui magnitudine volumen exposcerent:

(k) Deut. 20. Legitimum bellum. (l) Cedr. in Annal. an. 12. Heraclii Imp. ante eum Theophanes, Zonaras, & alii.

IX. Victoria de Persis.

Ut Armeniæ fines intravit, occurrere sibi intellexit turmam equitum Persarum, quibus animus erat subito ipsum adoriri. Sed Romani qui in primo erant agmine, cum in hos incidissent, multis cæsis, ducem eorum vinctum ad Heraclium adduxerunt. Ingruente hieme, in Ponticam regionem deflexit Heraclius: cumque eum ibi hiematurum Persæ opinarentur, clam ipsis reversus in Persidem irruit. Hoc auditum barbarorum animos dejecit. Et eorum ductor Sarbarus nomine *cum Romanorum avertendorum causa in Ciliciam duxisset, rebus suis metuens, necesse habuit Romanos a tergo subsequi. Cumque statuisset nocte quadam obscura furtim hostes lædere, accidit forte ut Luna ea nocte emergeret. Itaque Romanos aggredi non ausus, montes occupat atque inde digressus levia committit prælia, in quibus omnibus Romana res fuit superior. Animos exercitui auxit Imperatoris alacritas, qui audacter in primam aciem prosiliebat, ac pro suis propugnabat. Justa deinde conserta pugna, victores Romani Persicum exercitum deleverunt: tantum paucis quibusdam fuga elapsis, omnibus hostium impedimentis potiti sunt. Ob hæc Romani Deo & Imperatori gratias egerunt.* Ca-

PAGIUS

secundam Heraclii profectionem in Orientem, ita & Chagani irruptionem, anno uno distulerit. [1]

V. *Gesta anno sequenti in bello Persico.*

Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXIII. qui kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatus, exorditur narrationem belli Persici, aitque: *Hoc anno mensis Aprilis die quarto, Indictione decima, Heraclius solemnitate Paschali peracta, feria secunda sub vesperam confestim arma moturus in Persidem perrexit.* Addit Theophanes, eum candelabra Magnæ Ecclesiæ cudendis numismatis applicasse, & filium suum *Sergii* Patriarchæ & *Bonosi* consilio rem communem administraturum in Urbe reliquisse. Quamobrem cum anno sequenti Pascha inciderit in diem quartum Aprilis, eo anno die quinta ejusdem mensis, quæ fuit feria secunda, *Heraclius* ad bellum Persicum profectus est, non vero currenti, ut habet Baronius, quo Pascha celebratum die XIX. Aprilis. Vidit difficultatem Baronius, atque Indictionem *nonam*, loco *decima* reponendam esse. Verum vim argumen-

NOTÆ [1] Irruptionem Chagani in Urbem Constantinop. neque in hunc annum, ut Pagius ad A. 618. 8. sensit, neque in annum 620. ut idem Pagius hic deducit, sed in annum 619. referendam esse Chronologi omnes summo consensu docent, ut nos ad A. 618. 8. demonstravimus. MANSI

Cæterum Heraclius exercitu cum duce in Armeniam ad hiberna dimisso, Byzantium rediit. Hucusque in Græcorum Annalibus de rebus gestis hoc anno in Persas: quibus hæc adduntur ad alia ex Theophane in Miscella: *Porro Romani, extentis in cælum manibus, Deo gratias referebant, & pro Imperatore, qui se bene probaverat, indeficienter orabant. Qui enim antea nec Persicum audebant pulverem videre, nunc immota inventa eorum tabernacula spoliant. Quis enim sperasset Persarum inexpugnabile genus terga daturum Romanis?* Hæc ibi & alia quæ narrata sunt totidem ferme verbis habentur expressa. Sic igitur tot tantaque Crux Christi dona largitor, vincens Persas, cum captiva detinetur a Persis.

X. Sed jam quem transfugam ad Romanos reliquimus Persam voluntate Christianum, conveniamus, ejusque Hierosolymam proficiscentis & sanctum baptismum suscipientis vestigia consectemur. Acta enim ipsius ab auctore ejus temporis scripta esse noscuntur, cognitaque in Nicæno posteriori Concilio, quæ ista habent (a):

(a) Apud Sur. die 22. Januarii.

Primum quidem post fugam ad Romanos, *cum venisset Hierapolim, divertit ad quemdam Persam Christianum arte argenti conflatorem: & cum artem conflandi argenti exercuisset, manus quidem habebat intentus operi, animus autem semper & cogitatio in Dei amore versabatur & alebatur, eumque sibi adhuc magis accendebat, & ab ipso rursus inflammabatur vehementius. Quamobrem eum rogabat ille beatus, ut divinum baptismum consequeretur, & omnino a prioribus sordibus expurgaretur, & ab illa labe præstigiarum: ut non solum voluntate & electione, sed anima quoque & corpore esset purgatus, & fieret Christi partis, quam desiderabat, illius signatus signaculo. Cum ille autem ex Persis timeret periculum, & ideo morando, rem differret in futurum: interim quidem ad divina templa additione magnum suum solabatur desiderium, & cum argenti conflatore ad ipsa adeunte ipse quoque simul adibat, & cum orante simul orabat. Et cum sanctorum miracula & certamina videret descripta in parietibus, de iis admodum diligenter rogabat. Cum vero audivisset, quales eis vita, mores, & virtus, & qualia propter Christum certamina, & qualem apud ipsum rursus fiduciam eis liceret consequi: non poterat am-*

De Anastasio Persa.

PAGIUS

menti non elidit, quia Indictione nona Pascha celebratum est die XIX. Aprilis, ut mox dixi.

VI. *Heraclius Persas vincit.* Prima hæc expeditio *Heraclio* felix faustaque fuit. Nam, ut narrat Theophanes, ubi *ad Armenia fines intravit*, adversariorum Dux vinculis mancipatus ad eum ductus est, illius comites fusi, reliquique armis deleti. *Ingruente vero hyeme* in Persidem irruit. Persæ levia sæpius iniere prælia, in quibus omnibus semper superiores evasere Romani. Cæterum Persarum Dux moræ impatiens, diviso in tria agmina exercitu, ex improviso apparuit. Verum Romani occupatis eorum Castris, bellicum apparatum omnem diripiunt. *Imperator, relicto exercitu, Duceque ei præposito, sub cujus cura hybernum in Armenia transigeret, Byzantium reversus est.* Sed hæc, ut jam dixi, anno sequenti peracta.

VII. *S. Anastasius Persa militiam deserit.* Ad num. X. & seqq. Sanctus *Anastasius Persa* Baptismum Hierosolymis suscepit anno sexcentesimo vicesimo, non vero currenti, ut habet Baronius. Acta enim ejus & septuaginta sociorum Martyrum in Assyria passorum ab Auctore coævo scripta, & a Simeone Metaphraste in compendium redacta, quæ Bollandus ad diem XXII. Januarii, ex veteri Græco MSS. Latine reddidit, capite primo testantur, Anastasium in exercitu, quem *Sain* Persarum Dux ducebat, militantem cum eo Chalcedonem, profectum esse, indeque in Orientem, ubi relicta militia *Hierapolim concessit, ac divertit ad Christianum quemdam opificio argentarium, eique cohabitans artem eam addidicit, cumque eo operabatur. Exiguo igitur tempore cum Christiano illo viro commoratus, optimum animo desiderium concepit Hierosolymam adeundi, atque illic sanctum suscipiendi Baptisma. Illud vero propositum Deo propitio exequuturus in sanctam venit Civitatem, & viro Christum amanti, eandem cudendi argenti artem profitenti, cohabitat; cui cum omne animi sui desiderium aperuisset, expetere se nimirum, & Christo dare nomen, & Sacro baptismate initiari, deductus est ab eo ad Eliam sanctissimum Presbyterum Sanctæ Resurrectionis*, inquit Anonymus citatus, qui addit, *Eliam* deduxisse eum ad *Modestum* eo tempore *Vicarium Apostolici Throni*, & peracto Baptismate *Eliam* perduxisse illum ad Monasterium Sancti Abbatis Anastasii, & a *Justino* illius Cœnobii Præfecto factum esse Monachum, *Indictione octava imperante Heraclio piissimo & Christum amante anno Imperii ejus decimo*, qui annus est Christi DCXIX. a die quinta mensis Octobris, & DCXX. potiore sui parte. Sanctus igitur *Anastasius* anno sexcentesimo decimo septimo, quo *Sain Chalcedonem* expugnavit, ut anno DCXVI. ostendimus, in Orientem venit; anno incerto ab exercitu secessit; Hierapoli primum, mox Hierosolymæ, aurifabro cohabitavit usque ad annum DCXX. quo Christi fidem & Monasticam vitam amplexus est, ut habent Hermannus ex editione Canisii, & Sigebertus in Chronicis, quia in re eis adhærendum esse, ex dicendis in morte S. Anastasii constabit.

VIII. *Sed aliquot ante præsentem annos.* Baronius, qui laudata Acta non videret, sed tantum, quæ ex iis Metaphrastes excerpsit, ait corrigendum esse numerum, dum id accidisse dicit anno X. Imperii Heraclii; cum liquido, inquit, constet *Sain* Ducis Persarum, sub quo *Anastasius* militabat, adventum Chalcedonem contigisse anno XII. Heraclii Imp. Ita ille num. XII. qui jam num. III. retulerat ex Cedreno *Saen* a Chosroe Persarum Rege missum Chalcedonem usque pervenisse, & Imperatorem cum eo LXX. de Proceribus suis Legatos ad Chosroen misisse, sed hunc *Sai* eum detrahi & Legatos male tractari jussisse. Verum Cedrenum valde hallucinatum esse, & ex unica Imperatoris Heraclii ad Chosroen Legatione tres confinxisse supra observavimus. Præterea falsum

est

amplius continere id quod ejus parturiebat animus, sed statuit proficisci Hierosolymam, & baptismum illic consequi.

XI. Anastasius Persa Hierosolymis baptizator.

Cum ergo in sanctam pervenisset civitatem, & accessisset in domum cujusdam qui ipse quoque argenti conflandi exercitabat artem, ei aperit causam sui adventus, nempe quod vellet traduci ad pietatem & verum Dei cultum, & ad Christum adduci per baptismum. Ille autem eum adducit ad Eliam sanctæ Resurrectionis sanctissimum presbyterum: qui cum supinis (ut dicitur) manibus juvenem accepisset, de eo refert ad Modestum, qui sedi præerat Apostolicæ, & sic divinum baptismum assequitur, & venerandæ Crucis vere pulcher fructus ostenditur; & Anastasius, ex Magundat, *transmutato nomine appellatur, sumpta denominatione a revocatione & ad meliora mutatione a priori infidelitate & præstigiis. Una autem cum eo baptizatur quoque quidam alius qui erat ejusdem etiam patriæ & regionis, cujus Anastasius, qui fuit ejus quoque socius in perferendo pro Christo martyrio, & easdem est Edessæ coronas consecutus.*

XII. Anastasius sub Justino Abbate instituitur.

Cum autem mansisset Anastasius octoginta dies apud presbyterum, quibus non licet egredi eos qui modo fuere illuminati: rogavit eum divinus Elias, quidnam de se deinceps velit. Ille autem rogavit ut habitum consequeretur monasticum. Cum vero ad hoc quoque annuisset presbyter (jam enim veluti ex quadam pellucida veste & ex decoro habitu & statu ostendebatur nobilitas animæ, & quali virtute futurus esset Anastasius, & ideo ipse facile cessit ejus precibus) venit cum eo post divini mysterii celebrationem ad monasterium sancti Anastasii, ut ejus quoque fieret mansionis particeps, cujus futurus erat virtutis socius, sicut etiam nominis. Ac monasterium quidem ad quartum lapidem erat remotum a sancta civitate, ei autem præerat Justinus vir & alioqui clarus & boni spiritus, variis donis ornatus. Quem cum simul cum multis quoque aliis rogasset presbyter, in monasterium admissus est Anastasius anno decimo, * *Imperii Heraclii illius egregii & fidelis.* Hæc auctor: corrigendus est tamen numerus errore corruptus, dum id accidisse dicit anno decimo Imperii Heraclii, cum liquido constet Sais ducis Persarum, sub quo Anastasius militabat, adventum Chalcedonem contigisse anno duodecimo Heraclii Imperatoris.

* duodecimo

XIII.

Conveniunt his quæ dicta sunt de monasterio Anastasii, quæ habet Antiochus hujus & ipse temporis scriptor in epistola ad Eustathium, dum ejusdem monasterii meminit, aitque: *Confugimus ad monasterium civitati propinquum, quod quidem ab Hierosolymis distat stadiis fere viginti, cui nomen Abbatis Anastasii.* Deque Justino Præfecto ejusdem monasterii ista habet: *Justinus hic Dei cum sit sapientissimus cultor, in illo suo monasterio, gratia preduce Christi, numerosam admodum confluentium eo locі adscivit congregationem, sic tenax & observans canonis ac cæterarum constitutionum Laurensis cœnobii, ut ubi bis neutrobi evariet, sui semper similis: adeo ut non facile quis usquam inveniat inter vitæ communis professores, qui sic tueatur ac servet mordicus spiritualem vivendi sanctionem. Floret is, & quotidiana virtutum accessione succrescit, sitque magnus temporis progressu, ut ille olim eximius Isaac: ita ut & nos quoties aciem mentis in hunc unum pressius intendimus,*

Justini Abbatis virtutes.

PAGIUS est, tot Proceres ab *Heraclio* Legatos destinatos: in ea enim Legatione tres tantum fuere, uti Auctor Chronici Alexandrini & Nicephorus testantur; neque plures fuissent in secunda, si vere obita esset. Dicit quidem Petavius in Notis ad Nicephorum pag. 64. numerum istum apud Græcos littera δ indicatum expungendum esse, uti & apud Theophanem. Sed littera illa non habetur apud Theophanem editionis Regiæ, neque in variantibus lectionibus, sed in Annalibus tantum Michaelis Glycæ pag. 276. quod indicat, unum ab altero ingeotem illum Legatorum numerum, vel utrumque, a quodam fabulatore hausisse. Adhæc *Sais* ille, qui de pace collocutus est cum *Heraclio*, & Legatos ejus ad *Chosroen* duxit, morti traditus est anno DCXV. quo Legatio illa missa. Quare *Sais* iste diversus est ab eo, de quo sermo in Vita Sancti Anastasii Persæ. Bollandus in Commentario prævio ad laudata Acta paragrapho II. scribit, tempus Conversionis *Anastasii* ad fidem, & ejus Martyrii ex ipsis Actis clarius esse, quam ut ulla prorsus elucidatione egeret, nisi summi Chronologi novas sibi ultro hic difficultates creassent. Et quidem Petavius in Notis Chronologicis ad Breviarium Nicephori asserit *Saen*, a Chosroe anno DCXVI. missum Ægyptum occupasse, indeque ad Chalcedonem usque cum copiis profectum, *Heraclii* Legatos secum in Orientem ad *Chosroen* deduxisse, eoque anno Sanctum *Anastasium* in *Sais* castris militantem, Baptismum suscepisse, annoque DCXXII. Martyrium obiisse.

IX. *Anastasius alio anno militiam deseruit, aliоque baptismum suscepit.*

Verum ex dictis constat, Ægyptum & Alexandriam eo quidem anno in potestatem Persarum venisse, sed Legatos *Heraclii* anno DCXV. a *Sae* ad *Chosroen* perductos fuisse, & omnino anno DCCXVII. quo Chalcedo a Persis subacta aut altero ex insequentibus, *Anastasium* militiam reliquisse. Infra vero visuri sumus ejusdem Anastasii Martyrium ante annum DCXXVIII. non contigisse, quod recte observavit Bollandus, qui tamen male confundit annum, quo Chalcedonem venit cum eo, quo baptizatus est. Ait enim docere Theophanem, *anno X. Heraclii Persas Ancyram Galatiæ bello cepisse*, & cum Ancyra haud procul Chalcedone distet, eos ad eam Urbem excurrisse, juxta hæc Nicephori in Breviario verba: *Quin Persæ longius insuper progressi, Chalcedonem properabant*, ideoque Præfe-

ne veluti ad scopum recta collineamus, incredibili perfundamur gaudio. In omni circum regione tanti patris celebritas instar pellucidi luminaris micat, splendoremque suum ejaculatur. Semen est hic sancti patris nostri Saba. Hæc de Justino Abbate Antiochus ad Eustathium, a nobis hic relata tum ad pulchrem consensionem utriusque historiæ demonstrandam, tum etiam ad declarandum sub quam sancto viro fuerit Anastasius spiritualibus institutis educatus. Porro conveniemus eumdem Anastasium iterum, cum martyrii candidatum eum agon excipiet.

Chri-

PAGIUS

fectum exercitui Persico, dum eo anno Ancyram obsidione cingeret, Chalcedonem populabundum excurrisse: Verum *Chalcedo* anno DCXVII. Persicæ Ditionis facta, quam utrum Persæ postea deseruerint, incertum; cui si præsidium imposuere, ad eam postea excursiones non fecere. Neque Nicephorus Bollando favet, cum occupationis *Ancyra* ne verbum quidem habeat, & uti Theophanes ac Cedrenus, bis loquatur de obsidione Chalcedonis. Primo pag. 7. ubi ait, *Saitum* seu *Sam*, dum eam obsideret, ad colloquium Imperatorem invitasse, & ab eo obtinuisse, ut Legationem ad *Chosroem* destinaret. Et secundo pag. 11. ubi narrata Hierosolymorum occupatione, quæ contigit anno DCXIV. subiicit verba a Bollando de Chalcedone mox recitata. Quare Nicephorus confirmat quod scribit Theophanes, Persas scilicet Chalcedonem occupare non valentes, *Præsidio ad eam obsidendam relicto*, secessisse, anno nempe DCXVI. aut saltem DCXV. exeunte, & postea anno DCXVII. expeditionem in illam instruentes, bello eam cepisse.

X. *Refellitur contraria sententia.*

Ad hanc expeditionem hæc Nicephori verba referuntur: *Quia Persæ longius insuper progressi Chalcedonem properabant*, ad quam & venere, cum ab illis expugnatam fuisse affirmet Theophanes. In eo itaque peccat Bollandus, quod annum, quo Anastasius Chalcedonem profectus est, ab eo quo Baptismum accepit, & Monachum induit, non distinguat. Nam inter expugnationem Chalcedonensem & Baptismum susceptum triennii spatium interjectum fuit. Fallitur denique Bollandus quando existimat, *Sigebertum* in Chronico Martyrium Sancti Anastasii consignare anno DCXX. qui juxta eum est octavus Heraclii, quod eo anno tam ejus Conversionem, quam mortem ac sociorum recitet. Sigebertus quippe Epitomatorum more res diversis annis gestas uno tenore recitat, & licet in Imperatorum annis sæpius erret, non inde tamen sequitur, cum etiam errare in iis, quæ male cum Imperatorum annis copulat. Recte itaque Sigebertus Conversionem Sancti Anastasii anno Christi DCXX. narrat; cum eo ineunte sacro Lavacro tinctus fuerit.

JESU CHRISTI ANNUS 622.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 5.	HERACLII IMP. ANNUS. 13.

I. *Vis magna Crucis Christi in Perſide demonſtrata.*

CHriſti Redemptoris annus adeſt ſexcenteſimus vigeſimusſecundus, Indictionis decimæ: quo ſancta Crux capta a Perſis & in Perſide collocata, ſua potentia, immo ejus qui in ipſa paſſus eſt virtute corroboratos erectoſque Romanos ad novas victorias provehit & exaltat; contra vero erectos ſuperbia Perſas, elatoſque continuatis plurium annorum victoriis deprimit uſque ad ipſius Coſrhois miſerandum interitum. Iſta, inquam, omnia non humana virtute ſunt facta (nam ferme ſemper Perſis vis Romana ſuccubuit) ſed Chriſti potentia, cujus veneranda imago præcedebat Romanos exercitus: quod etiam ipſi profeſſi ſunt Perſæ, cum accidit ſecundum illud cantici Moyſi (*a*): *Quomodo perſequebatur unus mille, & duo fugarent decem millia? Nonne ideo, quia Deus ſuus vendidit eos, & Dominus concluſit illos? Non enim eſt Deus noſter ut dii eorum, & inimici noſtri ſunt judices.* Sed magna cum Invidia Iconoclaſtarum, qui optaſſent peſſumdatum potius Romanum Imperium, quam prævia ſancta Chriſti imagine vincere. Jam vero quæ hoc anno decimotertio Heraclii Imperatoris facta ſunt, videamus.

(*a*) Deut. 32.

II. Ut tantis a Deo augeretur hoc potiſſimum anno Heraclius beneficiis, etiam in eo ipſius erga Deum pietas interceſſit, cum hæreticum hominem pravam hæreſim ſibi ſuadere tentantem confutavit, redarguit, atque a ſe procul abjecit. Iſta quidem habet Sergius Epiſcopus Conſtantinopolitanus in epiſtola data ad Honorium Romanum Pontificem, recitata in Actione duodecima Sextæ Synodi, verbis iſtis: *Ante aliquod certum tempus, cum adverſus Perſas confirmatus dominus noſter & magnus victor Imperator promovebat exercitum propter certamina a Deo ſibi credita Chriſto amabilis Reipublicæ, & ad partes Armeniæ provinciæ perveniſſet; unus ex principibus impiæ partis Severi execrabilis, nomine Paulus, in illis locis apparens, ad ejus pietatem acceſſit, ſermonem pro ſua errabunda hæreſi proferens, & hoc profecto dumtaxat ſatisfaciendo; in quibus piiſſima ejus ac regalis magnanimitas (cum cæteris enim donis Dei etiam divinorum dogmatum locupletari ſcientia meruit) dum redarguiſſet ac depompaſſet pravam ejus impietatem, profanis ejus aſtutiis, ſanctæ noſtræ Eccleſiæ ut verus ejus propugnator recta atque immaculata diverſo protulit dogmata, inter quæ & unius operationis Chriſti veri Dei noſtri mentionem effecit.* Hæc Sergius, dum pravam ſuam ſententiam Imperatoris nomine nobilitare ſtuduit, cum tamen non Imperator, ſed ipſe eſſet hæreticus, licet adhuc occultus: nomine enim Imperatoris (quod ſuis ſcriptis indidit) ſtuduiſſe hæreſim propagare, quæ inferius di-

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hiſpan. DCLX. Anno Hegiræ I. inchoato die 15. Julii Fer. 6. A.C. 622.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6115.

☉ 15. C. ☽ 15. P. 4. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 622.

BONIFACII V. PAPÆ 4.

HERACLII IMP. 13.

I. *Poſtconſulatus.*

IS annus hac formula notatus: *XII. poſt Conſulatum Heraclii Aug. XI. & a XXII. menſis Januarii ſcribitur annus X. Heraclii Junioris Conſtantini*, ut ex dictis annis præcedentibus liquet. Hic enim annus prior eſt e duobus, qui in Chronico Alexandrino deſiderantur.

II. *Hæreſim Monothelitarum paululum ſe prodit.*

A num. I. & II. Hoc anno *Paulus Monoculus* Severi ſectator qui Theodoſiopoli in Armenia habitabat, cum Heraclio Auguſto collocutus, ſe ſe hæreſim ^Monothelitarum profiteri teſtatus eſt. De eo enim Sergius Patriarcha Conſtantinop. hæc ad Honorium Papam ſcribit: *Ante aliquod certum tempus cum adverſum Perſas confirmatus Dominus noſter & Magnus victor Imperator promovebat exercitum, & ad partes Armeniæ perveniſſet, unus ex principibus impiæ partis Severi execrabilis, nomine Paulus, in illis partibus apparens, ad ejus Pietatem acceſſit, ſermonem pro ſua errabunda hæreſi proferens, & hoc profecto duntaxat ſatisfaciendo, in quibus piiſſima ejus & regalis magnanimitas, dum redarguiſſet, ac depompaſſet pravam ejus impietatem, prophanis ejus aſtutiis Sancta Eccleſiæ noſtra, ut verus propugnator ejus recta atque immaculata e diverſo protulit dogmata, inter quæ & unius Operationis Chriſti veri Dei noſtri mentionem effecit.* Hæc diſputatio, inquit Lupus in Diſſert. de VI. Synodo cap. 1. fuit omnino Synodalis, facta, ut teſtatur in eadem Epiſtola *Sergius*, præſente Cyro Phaſidis Epiſcopo, Lazorum Metropolita, atque in ea juſſi ſunt Armeni expungere profanum Sacri *Triſagii* additamentum, recipere Synodum Chalcedonenſem penitus recedere ab *Eutychete*, & plena communione uniri Græcis, ut dicitur in Armena Hiſtoria a Galano publicata.

III. *Heraclius deceptus a Paulo Severiano.*

Porro Sergius Jacobita *Paulum Severianum*, Eutychianiſta Eutychianiſtam vocat hæreticum, quia nempe ejuſdem erroris diverſam factionem ſequebantur. *Heraclium* Auguſtum ex tunc fuiſſe ſeductum, oſtendit facta ab illo mentio de una Operatione & quidem *Cyrus* Phaſidis Epiſcopus adhuc Orthodoxus erat, profitens non ſolum dogmaticam Sancti *Leonis* Epiſtolam; ſed & duas Operationes in Domino. Unde & illum inde deducere multa conatur *Sergius* per litteras in XII. Actione VI. Synodi lectas. De iſto *Paulo* Acephalorum intra Armeniam capite loquitur Maximus Martyr Sophronium, qui illum de hæreſis origine accuſabat, defendens: *Ubi erat Sophronius, dum Theodoſiopolim ad Paulum Monoculum & Severi ſectatorem ſcripſit* (Sergius

dicentur, ostendent. Haud namque concordat, ut redarguens Heraclius hæreticum Severianum duas in unum confundentem naturas, unam ipse cum eo operationem in Christo statueret. Sed de his suo loco inferius.

III. Quod autem pertinet ad ipsas res in bello gestas, eas (breviter licet) Græcorum reddunt Annales, vel qui ex vetustioribus monumentis a Cedreno sunt descripti, vel qui a Theophane: nos (ut anno superiori fecimus) quæ desiderantur in alteris, ex alteris concinne supplebimus. Qui vero ex Theophane ab Anastasio traduntur excepti, hæc habent:

Secunda expeditio Heraclii in Persas.

Anno Imperii sui decimotertio Heraclius profectus a regia urbe, celeriter in Armeniam properavit. Chosroes autem Rex Persarum misit Sarmanazarim (quem alii vocant Sarnabazam) *cum exercitu suo, ut in Romanorum terram intraret. Heraclius autem scribebat Chosroi, ut pacem amplecteretur.* Fecerat id etiam alias ante Christianus Imperator (ut dictum est) ex divinæ legis (a) præscripto, qua jubetur, ut illaturus bellum in hostes, pacem prius eis offerat; quam si accipere recusent, tunc armis agendum. *Præmissa igitur legatione pacis, eam contestationem apposuit, quod si Chosroes pacem respueret, sciret* (inquit auctor) *se cum exercitu suo in Persidem ingressurum.* Verum ventosa hæc visa est Chosroi comminatio Imperatoris, cui nec tantum virium atque animi inesse putaret, ut tam ardua vel cogitare posset, nempe missum a Chosroe ingentem exercitum a tergo sibi relinquere, & ulterius procedendo caput petere, ipsumque aggredi Regem tot tantisque victoriis gloriosum, cujus vel nomen etiam longe positis Afris territamento esset. Chosroi igitur omnia ista de Heraclio inania penitus visa sunt: non enim audere illum Persidi appropinquare putabat: verum eventa ipsum longe falli significarunt. Siquidem: *Imperator* (subdunt Annales) *duodecima Kalendarum Majarum die ingressus est Persidem. Quo Chosroes comperto, Sarmanazarim reverti jussit; & collectis ex tota Perside militibus suis, & traditis eis Sathin, velociter eos adunari Sarmanazare jussit.*

(a) Deut. 20.

IV. Heraclii concio ad milites.

Heraclius autem, advocato exercitu suo, verbis exhortatoriis incitabat eos, dicens: Viri fratres Dei amorem in mente sumamus, injuriam ejus requirere satagamus. Stemus igitur fortiter adversus inimicos, qui multa dira in Christianos operati sunt. Revereamur Romanum Imperium, quod ejusdem ipsius est Domini, & non alterius: & stemus adversus hostes impiis telis armatos. Induamus fidem, ne timeamus interemptionem & interemptricem gentem; quia intra terram Persarum consistimus, & ingens fuga fert periculum. Vindicemus corruptiones virginum; recisa commilitonum membra nostrorum videntes, corda doleamus. Non sunt hæc nullam mercedem habentia, sed vitæ perennis præmia. Stemus vigilanter, & Dominus nobis cooperabitur, & perdet inimicos nostros. Hactenus ex oratione imperatoris, non quidem ab historico (ut absolet fieri in profanis) oratoriis coloribus picta, arbitrioque eloquentis oratoris luculenter efficta, sed pure reddita ex verbis ejusdem loquentis, ac sincere descripta: in qua potius aliquid sit diminutum, quam additum. Sed pergit auctor:

V. Quæ respondit exercitus.

Cùmque Imperator his & aliis quamplurimis commonitionibus populam exhortatus esset, respondit ei unus pro omnibus Di-

PAGIUS

gius scilicet) *misso etiam ad illum libello Menna & Theodori Pharanitani cum sua approbatione?* Fuit Theodorus Pharanitanus unus ex primis Monothelismi Auctoribus, ut ex eo Sancti Maximi loco liquet. Quare cum Heraclius currenti anno Armeniæ fines intraverit, ut anno superiori ostendimus, hoc etiam anno *Paulus Monoculus* impietatem suam detexit, quod recte a Baronio hic narratum.

IV. *Primus annus belli Persici.*

Ad num. III. & seqq. Est hic primus annus belli Persici, non secundus, ut autumavit Baronius, ideoque quæ de illo anno superiori narravit, ad præsentem pertinent; quæ vero ex Theophane hic explicamus, anno sequenti gesta sunt Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXIV. Kal. Septembris hujus Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno mensis Martii die decimo quinto, Indictione undecima* (ideoque sequenti Christi anno) *solvens ab Urbe Regina Imperator magnis itineribus in Armeniam contendit. Persarum vero Rex Chosroes Sarbanazam ad fines Romanorum invadendos summisit.... Imperator mensis Aprilis die vigesimo in Persiam irruptionem fecit: quod ubi resciunt Chosroes, Sarbarazam revocat, & collectis ex universa Perside copiis, iisque Saïi Duci commissis, quam citius Sarbaraza adjungeret se, ut viribus unitis in Imperatorem progrederentur, edixit.* Refert postea Theophanes, *Heraclium* in mediam ipsam Persidem velocissime penetrasse, & obvias quasque Urbes & vicos igne devastasse, ac in Albania hyemasse, ubi Persas, quos ad quinquaginta millia captivos secum ducebat, *pro innata sibi misericordia a vinculis solvit*, quæ ex Anastasio fusius Baronius narrat.

V. *Nomina Ducum a Chosroe adversus Heraclium missorum.*

Petavius in Notis ad Breviarium Nicephori pag. 62. dicit, quinque omnino Duces a *Chosroe* contra Heraclium missos; sed sex ego invenio. Primus est *Razates*, de quo locuti sumus anno DCXII. num. III. & cujus Baronius non meminit. Secundus est *Saïs*, quem *Saitum* Nicephorus appellat, & a quo Ægyptum & omnem Orientem vastatum refert. Huic Chosroes pellem detrahi jussit anno DCXV. ut eo anno n. VII. ostendimus. Tertius est *Sarbarus*, ut eum vocat Nicephorus, vel *Sarbanazas*, ut a Theophane & Cedreno, vel *Sarbarazas*, ut ab iisdem vocatur ad annum Heraclii XIII. Quartus est *Sarablangas*, de quo meminere Cedrenus & Theophanes anno Heraclii XIV. Quintus *Saïs*, cujus iidem mentionem fecere, quique anno Heraclii XVI. mortuus est. Sextus *Razates* qui

Dilatasti angustiam cordis nostri, domine, os tuum in admonitione dilatans: acuerunt sermones tui gladios nostros, & animos qui vinci nequeunt, effecerunt. Expeditos nos tuis verbis exhibuisti. Erubescimus in pugnis, te aspicientes, non procedere; & jussiones tuas in omnibus sequimur. Hæc nomine omnium dicta. Imperator autem sumptis militibus, mox ad Persidem interiorem accessit, igne comburens urbes & castra. Vidisset plane, qui mente aliquid amplius quam corporis oculis intueri solet, Heraclio præstitum, quod olim Deus fuerat Cyro pollicitus verbis illis (*a*): *Perge fortiter. Ego ante te ibo, & gloriosos terræ humiliabo: portas æreas conteram, & vectes ferreos confringam: & dabo tibi thesauros absconditos, & arcana secretorum.* Etenim cum sæpe Romanis, ut Juliano & aliis, vitio datum sit, quod incaute nimis se ad perdendum exercitum in regiones Persarum immiserint, cum & longe præstantioribus numero atque fortitudine militibus polleret Romanus exercitus, & ex universo terrarum orbe suppeditarentur pecuniæ Imperatori, ipsaque militaris disciplina vigeret, & longe infirmiores essent hostes, attriti sæpe ac bellis superati a milite Romano, quomodo non temeritatis nota fuisset sugillandus Heraclius, qui cum adeo paucis iisdemque collectitiis copiis ad nomen tantum Cosrhois fugere solitis, hostium provinciis post terga relictis, auderet in Persidem ingredi, & ipsum aggredi Cosrhoen: nisi certo scisset præire exercitum Deum? Quod declaratum est illo signo, de quo in psalmo (*b*): *Cum pertransires in deserto, terra mota est: etenim cœli distillaverunt a facie Dei Sinai, a facie Dei Israel.* Nam pergit auctor:

(*a*) *Isai.* 45.

Deus præest Christiano exercitui.

(*b*) *Psal.* 67.

VI.

Fit etiam terribile hic quoddam miraculum. In æstivo quippe Solstitio æther sudore factus est madidus, animos Romani exercitus recreans, adeo ut hinc spem optimam sumerent, secundum quod sequitur: *Pluviam voluntariam segregabis Deus hereditati tuæ, & infirmata est: tu vero perfecisti eam.* Equidem (ut vidimus anno superiori) sicut Luna non obfuit Romanis copiis, sed profuit, ita nec Sol hoc anno iisdem fuit detrimento, eam benedictionem feliciter consecutis, qua dicitur (*c*): *Per diem Sol non uret te, neque Luna per noctem.* Ita quidem, cum ad imperium (*d*) Domini castra moverentur, & ad imperium ejusdem tabernacula figerentur. Sed videamus majora quæ sunt secuta, nam subdit idem auctor:

(*c*) *Psal.* 120.

(*d*) *Num.* 9.

VII.

Turbis fuga Cosrhois.

Audiens præterea Heraclius quod Cosrhoes apud Gazacenem civitatem cum quadraginta millibus bellicosorum esset virorum, impetu adversus illum perrexit. Et præmissis quibusdam ab eo Sarracenorum sibi subditorum, Cosrhois occurrunt vigiliis, & horum quosdam occiderunt, quosdam vero vinctos compedibus cum prætore ipsorum Imperatori præsentarunt. Hoc comperto Cosroes, derelicta tam civitate quam militia, fuga usus est. Quis neget ista divinitus facta, ut ob necem vigilum turpi fugæ tantus Persarum Rex omnium quicumque fuerant potentissimus se suosque committat? Accidit enim secundum divinum oraculum (*e*): *Nullus stabit contra vos: terrorem vestrum & formidinem dabit Dominus Deus vester super omnem terram, quam calcaturi estis.* Et secundum illud (*f*): *Per unam viam venient contra te, & per septem fugient a facie tua.* Sed quæ post fugam Cosrhois Heraclius divino

post

(*e*) *Deut.* 12.

(*f*) *Deut.* 34.

PAGIUS

qui anno XVII. Heraclii ab eo occisus est; sed incertum, an iste idem sit cum *Razate*, cujus jam mentionem fecimus. Fit & alterius Ducis mentio a Leontio in Vita S. Joannis Eleemosinarii, quem *Rasmiszam* vocat, a quo loca Sacra vastata scribit, quamvis id *Sarbaro*, alii attribuant.

VI.

Augusta Heraclium ad bellum proficiscentem comitata est.

Auctor Chronici Alexandrini ad Indictionem XII. hæc narrat quæ pertinent ad annum sequentem, sicuti & quæ mox ex Theophane retulimus: *Hoc anno, mense Dystro, qui apud Romanos est Martius, quinta, & vigesima die mensis, Festo Annunciationis Dominæ nostræ Dei Genitricis Imperator Heraclius cum liberis suis, Heraclio, Epiphania seu Eudocia, & Imperatrice Martina in Orientem est profectus, & ferias Paschales haud procul Nicomedia peregit* (anno autem sequenti Pascha die XXVII. Martii celebratum) *Post Pascha Imperator cum Martina Augusta Orientem recta petivit, habuitque in comitatu Anianum Maximum Domesticum. Liberi Constantinopolim reversi sunt.* Quibus ex verbis liquet irrepsisse errorem in Theophanem, & loco, mensis Martii die XV. legendum esse, mensis Martii die XXV. seu κε, loco ιε, qui error non Theophani, ut putat Petavius citatus, sed Librario adscribendus. Quæ cum narratis a Theophane egregie concordant. Si Anastasius Indictionem undecimam a Theophane memoratam in sua versione posuisset, Baronius intellexisset, quæ de bello Persico hoc anno narrat ad sequentem spectare. Porro *Martinam* comitatam esse Imperatorem docet etiam Nicephorus, cujus verba anno DCXXV. recitabimus.

VII.

Initium Secta Mahumetica.

Duæ Epochæ hoc anno inchoatæ, a quibus cum multa magni momenti pendeant, eo magis hic annotandæ, quo a Baronio prætermissæ sunt. Hoc enim anno *Mahometes* Pseudo-Propheta, cum in Urbe *Mecca* in Arabia Felice sita apparuisset, ob innovatam religionem in discrimen vocatus, ex ea fugere coactus est. Ab ea fuga Eram suam, quam *Hegiram*, id est, persecutionem vocant, Mahumetani novi cultus annos ac durationem emetiuntur. Est ea apud Mahumetanos omnes ac Orientalium Regionum incolas celeberrima, initiumque ducit a die decima sexta mensis Julii, quæ hoc anno in feriam sextam incidebat. Natus erat Mahometes, ut habet Georgius Elmacinus in Histo-

ria

præsidio fultus egerit, ista accipe ex Theophane in Annalibus: *At Heraclius insecutus, quosdum praeoccupatos accidit; caeteri autem hac illacque palantes dissipati sunt.*

Cumque pervenisset Imperator ad Gazacotensium civitatem, in suburbanis hujus reficiebat exercitum suum. Persa vero qui confugerant ad eum, perhibebant, quod Cosrhoes fugiens, igne consumpserit omnia sata in locis illis, & pervenerit ad civitatem Thebatmam in Oriente sitam, in qua erat templum ignis, & pecuniae Crysilydorum (seu Crœsi Lydorum Regis, ut habet Cedrenus) *& impostura carbonum: & his acceptis, idem Cosrhoes Damastuger* sive Dagaster, *iter egerit. Imperator autem profectus a Gazacotensium civitate, pervenit Thebatmam, & ingressus in eam, igne combussit templum Ignis: & tota civitate combusta, persecutus est Cosrhoen in angustias regionis Medorum.* Hæc ex Theophane: in Annalibus vero Cedreni, non in Thebatma, sed in Gazacote fuisse thesauros Regis & templum Ignis, traditur his verbis:

VIII. Superstitio Persica & impostura Regis combusta.

Heraclius persequens, bellatores interficit, fugientes dissipat, urbemque Gazacoten cepit. Ea in urbe fuit fanum Solis, thesaurus Crœsi Lydorum Regis, & impostura carbonum. Ingressus autem in eam, abominandum offendit Cosrhois simulacrum & effigiem ejus in glebi formam, referente palatii tholo tamquam in cœlo sedentem. Circum erat Sol, Luna, & astra, quibus ille superstitiosus tamquam diis serviebat, circumstantibus sibi angelis sceptrigeris. Machinas porro impius paraverat, quæ eo ex loco guttas pluviæ instar emitterent, sonitumque tonitrus æmulum ederent. Hæc omnia, ipsamque Ignis ædem, totamque urbem combussit Heraclius: propereque Cosrhoen per angustias Mediæ insecutus, multas urbes, multosque agros vastavit. Hæc ibi. Quæ cum audis, memoria pariter repete, quam vera sint, quæ superius dicta sunt, cum de captiva ducta Cruce Domini in Persidem actum est, eam nimirum ad demolitionem nefandorum idolorum, ad dejectionem superbissimi Regis, & conversionem complurium Persarum esse perductam: quod declaravit eventus, ut tum ex his quæ hactenus facta intellexisti, tum ex iis quæ inferius suo loco dicentur, accipies. Sicut enim magno Philisthinorum & deorum ipsorum damno illata est captiva Arca in templum Dagon; ita plane, sed longe majori jactura regni Persarum & superstitionis ipsorum, sanctissima Crux captiva in Persidem ducta est. At quid post hæc reliqua anni hujus parte Heraclius? accipe ex iisdem Annalibus ista referentibus:

IX.

Imperator jussit populum, exercitum scilicet, *tribus diebus divinum oraculum præstolantem, caste ac pure conversari: sicque responso accepto in Albania decrevit*

PAGIUS

ria Saracenica, in Urbe Mecca, die duodecima mensis Rabiei prioris, qui diei quinto Maii nostri respondet, ideoque anno Christi DLXX. Post completos annos ætatis XL. Prophetiæ munus sibi arrogavit, annoque ætatis XLIV. *publicata vocatione, jussit credere in solum Deum eumque colere & adorare; destruxitque idolorum cultum, præcepit circumcisionem: sancivit jejunium mensis Ramadani; quinque orationes; munditiem; peregrinationem ad Templum Meccanum; & ne comederetur sanguis, morticinum, aut caro porcina: atque eos, qui hæc non observabant, bello vexabat, & oppugnabat*, inquit Elmacinus, quo in rebus Saracenicis explicandis, & Historia compendiosa Dynastiarum edita a Gregorio Abulpharaiio secta Jacobita, qui uterque Auctor Baronii tempore lucem non viderat, utemur, sicuti & variis aliis rerum Arabicarum Chronographis & Historicis.

VIII. *Elmacinus Scriptor Christianus.*

Papebrocius in Historia Chronologica Patriarcharum Hierosolymitanorum pag. 34. ait, *Elmacinum*, etsi non Christianum, Christianæ tamen Historiæ valde studiosum fuisse, & quod præcipuum est, sincerum Scriptorem. At eum Christianam religionem professum esse, docet Abrahamus Ecchelensis in *Eutyche Vindicato*, in Indice MSS. librorum, quos in eo Opere ipse laudat, ubi etiam testatus, *Elmacinum* præter *Historiam Saracenicam* scripsisse Historiam ab Orbe condito ad Mahometis tempora, & illius extare adhuc duo exemplaria, ex quibus quæ Ecchelensis citat. & ex ejusdem Auctoris lectione eum Christianum fuisse manifestum redditur. Utitur Æra mundana Alexandrinorum, & aliquando Era Diocletianea, a Christianis institutis & usurpatis. Eum fuisse *Jacobitam*, ex eo liquet, quod accuratum Catalogum Patriarcharum Jacobitarum exhibeat, nulla fere Orthodoxorum Patriarcharum mentione facta.

IX. *Orthodoxi in Oriente Melkitæ appellati.*

Cum porro unus mihi scrupulus restaret, quod scilicet Elmacinus pag. 12. & alibi religionem Græcam *Orthodoxam*, Romanos vero *Orthodoxos* appellet, per literas consului amicum Historiæ Arabum peritissimum, qui me docuit, id errori Interpretis adscribendum esse, & ubicumque apud Elmacinum in versione Latina vox *Orthodoxi* legitur, *Melchitæ* nomen substituendum, ut recte vidit Erpenius Interpres pag. 247. Vox enim *Melkita* in usu est apud Christianos, qui lingua Arabica utuntur, & Elmacinus religionem Catholicam Romanam, seu Constantinopolitanam & Græcam appellat *Melkiticam*, Romanos vero seu Græcos *Melkitas* vocat. Neque enim Elmacinus, qui secta Jacobita erat, Græcos *Orthodoxos* appellasset, sed *Melkitas*, qui quidem Orthodoxi sunt, sed non in sensu ab Elmacino intento: ad quod Erpenius animum non advertit. Vox *Melki* designat hominem, qui Imperatoris religionem sequitur, & hæc divisio, quæ etiamnum in Oriente in usu est, Marciani Imperatoris, qui Dioscorum expulit, tempore exorta. Postea enim duo in Ægypto Patriarchæ fuere, quorum unus *Orthodoxis* post eam divisionem Melkitis nuncupatis, alterque *Dioscori* sectatoribus: quorum numerus magnus erat, præfuit. Baronius de *Maho-*

vit hieme commorari. Quomodo autem id acciderit de divino responso, ita apud Cedrenum reperies; *Triduo exercitum lustrat, apertisque postea inviolatis Dei Evangeliis, invenit sibi mandari ut in Albania hiemet*. Frequentem fuisse ejusmodi consultationem divini numinis per Evangelii sive totius sacræ Scripturæ codicis apertionem, quæ superiori tomo dicta sunt, satis ostendunt. Enituit tunc in Christiano Principe charitas vere Christiana in libere dimittendis quotquot captivos e Perside duxerat: nam audi reliquum itineris usque in Albaniam:

X. Heraclii misericordia erga captivos.

Dum vero abiens iter ageret, habens secum copiosam Persarum prædam, haud paucos incursus a Persicis cuneis pertulit: ipse vero divina cooperatione triumphum de omnibus retulit. Cum vero vehemens tempestas & gelu eum occupasset in via, haberetque quinquaginta millia captivorum, compassus est corde, omnium vincula solvit, indulgentiam ac libertatem omnibus tribuens: ita ut omnes cum lacrymis exorarent, etiam eum Persidis totius fieri liberatorem a mundi exterminatore & trucidatore Cosrhoes. Hactenus de rebus ab Heraclio gestis hoc anno.

Ad

PAGIUS *homerte* sermonem non habet ante annum DCXXX. quo ejus mortem recitat. Porro annum Hegiræ currentem e regione annorum Christi singulis annis notabimus, ne identidem cogamur in rebus Mahumeticis narrandis initium annorum Hegiræ, quibus contigere, exponere, utque ex lectione Annalium Ecclesiasticorum major utilitas in Lectorem redundet. Annos autem tam Olympiadum, quam Romæ conditæ prætermittemus, quia eorum mentio post hæc tempora vix apud Auctores occurrit.

X. Dagobertus Rex Austrasiæ renunciatur.

Clotarius II. post annos decem quam Austrasiam, Burgundiamque receperat, *Dagobertum* filium jam adultum una cum Pippino Duce in *Austriam* misit, ut ibi Rex fieret, atque regnaret. Quare ab Episcopis & Optimatibus regali solio Mettis impositus fuit. Fredegarius cap. 47. *octavo & tricesimo* Regni Clotarii anno id factum ait. Sed, ut scribit Hadrianus Valesius lib. 18. Rer. Franc. vitiata esse vulgati Fredegarii exemplaria docent tres ipsius Codices scripti, in quibus, pro *tricesimo octavo*, XXXIX. Regni Clotarii annus notatur: docent & præter Hermannum Contractum Auctor Gestorum Dagoberti ac Aimoinus qui cum Fredegarium transcribere soleant, & in ea re enarranda more suo ipsis *Fredegarii* verbis ambo utantur, emendatiora exemplaria nacti, *Dagobertum* anno Regni XXXIX. Austrasiorum Regem factum esse tradiderunt: quod maxime observandum est: quippe hoc initium Regni *Dagoberti*; cum in titulo illius capitis Fredegarius dicat: *De initio Regni Dagoberti*, & inde annorum Regni ejus exordium sumat. Nimirum annos XVI. regnavit *Dagobertus*, non post *Clotarii* patris sui mortem, ut ante Hadrianum Valesium recentes omnes Francorum Historici putarant; sed annos sex vivo parente Austriam rexit, eoque anno Regni XLV. Christi DCXXVIII. mortuo in tota Francia decennio regnavit. Dagoberti Epocha cum Baronium, sicuti & ante H. Valesium, omnes alios latuerit, Rerum Francicarum Chronologia toto hoc fere sæculo in Annalibus Ecclesiasticis restituenda erit. Catellus lib. 2. Hist. Comit. Tolosæ cap. 3. hæc de Regni Dagoberti exordio e veteri Codice MS. exscripsit: *Legitur in Chronicis quæ habentur in Monasterio S. Dionysii, quod regnante Dagoberto Rege Francorum, qui cœpit anno Domini DCXXII. & regnavit annis fere XVI. translatum fuit corpus S. Saturnini Martyris primi Episcopi Tolosani in Ecclesiam B. Dionysii, Sociorumque ejus*; quod is Anonymus addit revectum postea fuisse Tolosam. Illa Chronica nunc non extant, sed ex his verbis apparet Dagoberti initium alias ignoratum non fuisse.

XI. Quæ sibi retinuerit Clotarius.

Clotarius *Dagobertum* super Austrasios Regem sic instituit, ut tamen in sua potestate retinuerit, *quod Ardenna & Vosagus versus Neuster & Burgundiam excludebant*, inquit Fredegarius. Itaque Austrasiæ Regnum Neustriam versus Ardenna sylva, & Burgundiam versus Vosago monte sic circumscriptum multo minus quam antea patebat; *Clotarius* enim Diœceses, Remensem Catelaunensem, Meldensem, Laudunensem, & Cameracensem, sibi retinuit cis Ligerim, cum multis aliis trans eum fluvium ac Rhodanum in Aquitania & in Provincia, quæ prioribus Austrasiæ Regibus quondam paruerant. Baronius de initio Regni Dagobertini anno tantum DCXXVI. sermonem habet, de quo ibidem rursus agemus. Porro hallucinatus est idem Valesius, quando tam loco citato, quam in Observationibus *de Annis Dagoberti primi Francorum Regis*, tradidit, Dagobertum anno Christi sequenti inauguratum fuisse, ut enim anno DCXXIX. num. X. videbimus, hæc inauguratio currenti anno peracta est, & quidem mense Martio, die hactenus incomperto. Ex qua observatione etiam liquebit, *Fredegarium* annos Regum Francorum a Paschate non inchoare, ut aliquibus visum fuit; alioquin cum hoc anno Pascha in diem quartum Aprilis inciderit, *Dagobertus* non anno Clotarii patris XXXIX. sed anno XXXVIII. exeunte Austrasiæ Rex creatus fuisset. Denique Fredegarium annum a Kal. Martiis exordiri infra demonstrabimus.

I. ADveniente anno Redemptoris sexcentesimo vigesimotertio, undecima Indictione, ab Heraclio hæc gesta esse adversus Persas, produnt Annales (a): *Anno decimoquarto Heraclii Imperatoris Chosroes ducem exercitus constituit Sarablacam virum sceleſtiſſimum magna elatum superbia, tradiditque ipsi exercitum eorum militum, qui dicuntur Cosrboitæ & Perozitæ, qui habebantur cæteris robustiores assueti prælus, eumque adversus Heraclium misit in Albaniam: qui ubi illuc pervenerunt, nequaquam adversus Imperatorem pugnare ausi sunt, sed tenuere loca angusta, quibus in Persidem iter claudebatur, expectantes occasionem Heraclio insidiandi. Heraclius vero simulac ver illuxit, escis ad usum exercitus largiter præparatis, per apertos campos Persidem versus iter faciebat. Sarablacas vero per angustias montium atque vallium acceleravit, & occurrit ei in Persidem properanti. De his autem Heraclius ad suos, ne timerent, verba fecit, utpote difficillimis itineribus fessos; hortaturque alacriter pergere contra Chosroen. Exercitus vero parere renuit, adversantibus Lazis atque Absagis ulterius progredi. Cujus rei gratia in discrimina inciderunt. Etenim dum moras nectunt, alius dux Persarum, cui nomen Sarbaras, sive (ut alii tradunt) Sarbazanes, omni fultus potentia mittitur a Chosroe adversus Heraclium, quem insequebatur Sarablacas, qui eum ad prælium provocare minime audebat, expectans Sarbaram jam adventantem.*

(a) Miscel. 18. an. 14. Heracl. & Cedr. eod. an.

Annus tertius belli Persici.

Hostium auctæ vires.

II. Veniam precantur milites.

Quod cum Romanus exercitus comperisset, intellexit quam profieua hostibus moræ illæ cessissent, contra sui Imperatoris consilium; sicque timore perculsi, supplices ad pedes Heraclii accidentes, pœnitentes, inobedientiæ veniam, ne interirent, omnes pariter petierunt. Hos bono animo esse jubet Heraclius, & adversus Sarablacam inire bellum curavit, antequam cum eo Sarbaras jungeretur, quem multis incursionibus factis die noctuque perterruit, sed & festinavit post progredi cum suis adversus Chosroen, dimissis retro utrisque Persarum ducibus. Inter hæc duo transfugæ ex Romano exercitu ad Persas accedentes, nunciant timore perterritos Romanos capture fugam. Cum autem fama esset, alium insuper ducem cum exercitu a Chosroe adversus Heraclium decretum jam esse in procinctu, nomine Saim: duo illi priores duces, ne quam se putabant præ manibus habere victoriam, expectantes, ipsum ejus participem facerent, partim illum gloriæ sibi derogare putantes, festinarunt Heraclium obtinere; qui noctu recedens, sequenti die in loco opportuno castrametatus est: eum vero cum fugientem Persæ putarent, inordinate aggressi sunt, qui magna ex parte ab Heraclianis Dei ope repulsi atque occisi fuere una cum altero ipsorum duce Sarablaca ense in dorso transfixo, eum & captis impedimentis, insperataque sunt Romani potiti victoria.*

* Sathin Persæ plures cum duce ipsorum occisi.

III. Reparant & augent vires Persæ.

Sed adventu Saim animos resumpsere Persæ, quique fuga dispersi erant, ipsum adiere: sicque iterum invalescentes illi, timorem haud modicum ingessere Romanis, quos insequi pergunt per loca devia & difficilia in Hunnorum provinciam tendentes. Cum Lazi atque Absagi, qui in Romano militabant exercitu, formidantes, reliquerunt exercitum, atque in patriam suam reversi sunt. Ex quo factum est, ut celeriori cursu & ardentioribus animis exercitus Persarum Heraclium perstringere conaretur.

IV. Heraclius hortatur suos in discrimen adductos.

Tunc ad suos, quos videbat animo consternatos, concionem Heraclius habuit, monens eos ne timerent, utpote qui Deum haberent secum, cujus ope facillime accidere posset, ut unus mille insequeretur; hortaturque ut hilari animo, si opus sit, mortem oppetant martyrum instar: quos & occisos pro Christianæ religionis gloria, & Imperii incolumitate, atque salute fratrum, fore tandem ut posteri omnes magno sint prosecuturi præconio. Quibus dictis, struit acies hilari vultu, tamquam pu-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXI. Anno Hegiræ II. inchoato die 5. Jul. fer. 3.

A.C. 623. I. Postconsulatus.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6126.

☉ 16. B. ☽ 16. P. 27. Mart. Indict. 11.

JESU CHRISTI 623.

BONIFACII V. PAPÆ 5.

HERACLII IMP. 14.

IS annus hac formula notatur: *XIII. post Consulatum Heraclii Aug. XII. Et a XXII. mense Januarii scribitur annus XI. Heraclii Junioris Constantini*, ut sequitur ex dictis: hic enim annus deest in Chronico Alexan.

II. *Annus II. belli Persici.*

Ad num. I. & seqq. Est hic secundus annus belli Persici, eoque gesta quæ anno superiori retulimus. Quæ vero Baronius ex Anastasio hoc anno habet, ad sequentem revocanda. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXV. Kal. Septembris hujus Christi anni inchoato, eadem narrat quæ Baronius ex Anastasio, scilicet *Chosroen* adversus Heraclium tres Duces misisse *Sarablancam*, seu Sarablagam, & *Sarbazanem* seu *Sarbarazam*, necnon & *Saimum* seu *Saem*, quos *Heraclius* tribus præliis superavit, indeque hyemem in Albania traduxit, ut recte Baronius habet.

Hoc

pugnaturus cum Persis, qui jam aderant & ipsi parati ad prælium. Ita dispositi utrinque fuere cunei, qui immobiles a mane usque ad vesperam constitere, utrisque pugnam aggredi detrectantibus. Vespere autem Romanus Imperator cum suis captum prosecutus est iter, insequentibus eum Persis; sed cum illi hoc studeant viæ compendio prævenire, ut intercluderent iter, incidunt in Paludes, & in magnum discrimen deveniunt: cujus rei gratia Heraclio ulterius progrediendi fuit aditus securior patefactus in Armeniam usque, insequentibus a longe nihilominus Persis Romanos auctis copiis ex regionibus illis sibi subjectis. Qui putantes fugatos jam Romanos ac nonnisi in fuga salutem sperare, factum est, ut ipsi nihil sibi timentes, in ipso itinere quo Romanos insequebantur, satis redderentur incauti, minime cogitantes a Romanis celeri fuga abeuntibus posse damnum aliquod immitti.

V. Ingenti Heraclius potitus victoria.

Cum Heraclius ea bene usus occasione, intempesta noctis & procellosæ silentio, delectis equitibus qui in exercitu robustiores essent, duobus ex iisdem confectis agminibus, ei qui primum ducebat agmen jubet irruere in Sarbaram, ipse eum reliquis subsecutus. Hora itaque noctis nona progressi, nulla obice, omnes quos habuere obvios occiderunt; vixque ex eis reversus est unus, qui quod agebatur Sarbaræ nunciaret. Quo audito, mox nudus surgens e lecto, audax nudum pavidus conscendens equum, fuga sua saluti consuluit, relictis omnibus principibus & satrapis insuper & mulieribus cum omnibus impedimentis; qui cum supra domorum tecta effugium sibi parassent, supposito igne omnes cremati sunt, cæsi alii, alii vero capti, ut pene nullus evaserit ex iis qui sub Sarbara militarent. Inventa sunt spolia ipsius ducis exercitus Sarbaræ & arma aurata illa quidem omnia, & zona lapidibus pretiosis intexta, simul & calcei iisdem ornamentis æque decori. His omnibus potitus Heraclius, insperatam victoriam consecutus, eodem in loco tranquillo animo hiemavit. Hæc sunt quæ hoc anno per varios casus gesta, tum Theophanes, tum reliqui Græcorum Annales fideliter produnt.

VI. Fortissimum regnum Persicum haud potuit facile superari.

Sic igitur divino consilio ingens illa arbor (*a*) altis firma radicibus ad imperium Domini jussa præcidi, ad eam securi licet posita, haud uno vel altero ictu sterni potuit, ut in id non unius vel alterius anni operam insumi satis fuerit, sed oportuerit annis pluribus laborare: ita Deo, qui in sacra imagine & in virtute Romanum exercitum præcedebat, cuncta disponente, ne essent fidentes sibi ipsis, neve dicerent (*a*): *Manus nostra excelsa fecit hæc omnia.* Qui tunc victoriam e manibus præripiebat aliquando, cum in militari robore potius fiduciam collocassent; contra vero tunc Dei virtus enituit, cum res magis deploratæ videri possent: ut hoc anno accidit, cum derelicto Heraclio a socialibus copiis, satis bene sibi videri poterat esse consultum, si cum reliquis suis incolumis fines Romanos attingeret. Ita quidem cum in castris primum locum religio sibi vendicat, accidere solet ut ipse Deus milites ducat.

(*a*) *Dan.* 4.

(*a*) *Deut.* 32.

VII.

Dum autem apud Lazos esset Heraclius Imperator, magnam amicitiæ conjunctionem iniisse cum Cyro Lazorum Episcopo, testatur Sergius Constantinopolitanus Episcopus in epistola (*b*) ad Honorium Romanum Pontificem. Fuisse illum tunc quidem Catholicum, & postea translatum ab eo in Ecclesiam Alexandrinam, quæ suo loco dicentur, ostendent.

(*b*) *Sex. Synod. Act.* 12.

PAGIUS III. *Orientalium Saxonum Reges occisi.*

Hoc anno, ut testatur Florilegus, *Sexredus* & *Sewardus*, qui mortuo *Seberto* patri Orientalium Saxonum Regi successerant, & ad cultum idolorum reversi erant, cum *Kinigilso* Occidentalium Saxonum Rege pugnantes occiduntur, & impietatis in Deum pœnas luunt, ut habet etiam Malmesburiensis lib. de Reg. cap. 6. Successit in Regnum Orientale *Sigebertus*, cognomento *Parvus*, Siwardi filius, inquit Malmesburiensis. Quare *Sigebertus* Seberti filius ante fratres mortuus creditur. Nam *Sigeberto* Parvo successit alter *Sigebertus*, *Seberto*, e fratre Sigebaldo nepos, qui Christianam fidem in Orientale Regnum reduxit, ut infra videbitur. *Sigebertus Parvus* frater fuit *S. Sebbi*, de quo suo loco agetur.

I. Quartus annus belli Persici.

SEquens annus Domini vigesimusquartus post sexcentesimum, duodecima Indictione, æque laboriosus fuit Romanis bello Persico occupatis, quo divina protectio adfuisse cognita est Imperatori: ut merito illud Davidicum Heraclio ipsi fuerit occinendum (a): *Obumbrasti super caput meum in die belli*: cum videlicet casus tulit, ut cum giganteæ staturæ homine iniret singulare certamen, dum in prima acie certare fuerit compulsus. Hæc autem & alia anni hujus quomodo se habuerint, ex sæpe citatis Annalibus accipe (b):

(a) Psal. 139.
(b) Theop. an. 15. Heracl. & Cedr. Compend. Annal. eod. anno.

II. *Anno decimoquinto Imperii, cum exercitu, itinere quod per Taurum montem in Syriam ducit, superato, septimo die post exhaustum magnum laborem, ad Tigrin fluvium pervenit. Inde per Martinopolim & Amidam itinere facto, exercitum & captivos quiete refecit. Indeque litteras de rebus suis Byzantium misit, quæ magnum in urbe gaudium excitaverunt. Sarbaras porro adversus eum tendebat. Ideo Heraclius, misso militum agmine, claustra quibus ad eum iter erat, servare jubet, & ipse per exitus profectus qui versus Orientem sunt, se adversus barbaros fert. Tum Nymphio amne trajecto, ad Euphratem pervenit. Erat is ponte ex funibus & luna contexto instratus, quem Sarbaras solutum in alteram partem transtulit. Cæterum Heraclius vadum fluminis reperit, dum ad ripam ejus decurrit: itaque præter omnium opinionem Euphratem transiit mense Martio.*

III. *Inde occupatis Samosatis rursum Taurum transiit, & Germaniciam pervenit, Adanaque peragrato, ad Sarum amnem accedit. Interim Sarbaras, rursum ponte extento, Euphratem transiit, Romanosque insequitur. Imperator, Saro transmisso, exercitum quiete relaxat. Venit & barbarus ad alteram fluminis partem; cumque cerneret amnem, pontem, & propugnacula in eo a Romanis occupata, castra posuit. Romani porro incomposito agmine per pontem excurrentes, multos Persos interfecerant, nequicquam Imperatori momenti obtemperantes, ne ita nullo ordine evagarentur, atque insidiis hostium se exponerent. Itaque non multo post a Persis per insidias circumventi, pœnas suæ contumaciæ & temeritatis dederant. Ipse tunc Imperator suis in periculo constitutis opem tulit, ac quemdam giganti similem in medio pontis secum congressum feriit, inque profluentem deturbavit. Cujus casu reliqui etiam barbari territi, cum fugam facerent, obsistente pontis angustia, alii in amnem dejecti, alii gladiis interfecti sunt. Imperator eo tempore paucis quibusdam stipatus, pugnam obiit fortitudine quam pro hominis natura majore; adeo quidem, ut Sarbaras admiratione perculsus, cuidam Cosmæ cognomento Margaritæ dixerit: Vides ne, o Cosma, Cæsarem (agnoscebatur enim insignibus Imperatoriis) quanta is audacia prælium subit, solusque contra tantam multitudinem certat? Nox superveniens prælium diremit. Barbarus autem sibi metuens, retro abiit. Imperator porro suos ad Sebasteam adducit, ac trajecto Halis flumine, ibi hiemat. At Cosroes insania percitus, donaria omnium Ecclesiarum, quæ sub Persis erant, abstulit; atque Heraclio molestam rem faceret, Christianos omnes ad societatem Nestorianæ hæresis adegit.* Hæc tunc impius; sed adeo immanis sacrilegii cum impietate conjuncti meritas postea pœnas dedit, ut quæ dicturi sumus palam ostendent. Hic finis rerum gestarum anni hujus, ejusdemque quarti belli Persici.

Imperator cum Gigante congreditur & superat.

IV. Sed jam Occidentalem Ecclesiam invisamus, quæ hoc anno aucta novo sancto co-

PAGIUS SÆC.VII

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6117.

An. Æræ Hispan. CDLXII. Ann Hegiræ III. inchoato die 24. Jun. fer. 2. A. C. 624.

☉ 17. AG. ☽ 17. P. 15. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 624.

BONIFACII V. PAPÆ 6.

HERACLII IMP. 15.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatur: *XIV. post Consulatum Heraclii Aug. XIII.* ut habet Auctor Chronici Alex. qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. mensis Januarii scribitur annus XII. Heraclii Junioris Constantini.*

II. A num. I. ad IV. Est hic tertius belli Persici annus, quo gesta ea, quæ superiori Baronius refert. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXVI. Kalend. Septemb. hujus Christi anni incœpto, refert, *mense Martii die primo*, (ideoque anno Christi DCXXV.) *Heraclium* collecto exercitu universo *Syriam* dierum septem spatio emensum, ad *Euphraten* tandem pervenisse, *mensque Martio* flumen trajecisse, ac postea *Sari* fluminis pontem transgressum fixis castris quievisse, & oppositam fluminis partem *Sarbarum* Chosrois Ducem occupasse. Multa eo anno prœlia supra humanas vires strenue ac fortiter ab *Heraclio* edita, qui, ut ait Theophanes, *in Urbem Sebasteam se recepit, trajectoque Aly fluvio in ea Regione per totam hyemem substitit.*

III. annus belli Persici.

III. Ad num IV. & seq. Gesta hoc anno in Anglia, anno DCXVIII. Baronii ordinem sequentes, narravimus, diximusque cum Beda, Sanctum *Mellitum* primum Episcopum Londonensem

(a) Bed. l. 2. c. 7.

Mellit Episcopi laudes.

corufcat. Siquidem conftat, auctore Beda (a), hoc ipfo anno Mellitum Dorovernienfem Epifcopum in Anglia virum Apoftolicum miraculis clarum ex hac vita migraffe, de quo hæc ipfe in fine: *Erat autem Mellitus quidam corporis infirmitate, id eft, podagra gravatus, fed mentis greffibus fanus, alacriter terrena quæque tranfiliens, atque ad cœleftia regna femper amanda, petenda & quærenda pervolans. Erat carnis origine nobilis, fed culmine mentis nobilior. Denique, ut unum virtutis ejus (unde cætera intelligi poffint) teftimonium referam tempore quodam civitas Dorovernienfis per culpam incuriæ igne correpta, crebrefcentibus cæpit flammis confumi: quibus cum nullo aquarum injectu poffet aliquis obfiftere, jamque civitatis effet pars vaftata non minima, atque ad Epifcopium furens fe flamma dilataret, confidens Epifcopus in divinum, ubi humanum deerat auxilium, juffit fe obvium fævientibus & huc illucque volantibus ignium globis efferri.*

V. *Erat autem eo loci, ubi flammarum impetus maxime incumbebat, Martyrium beatorum quatuor Coronatorum. Ibi ergo perlatus obfequentium manibus Epifcopus, cæpit orando periculum infirmus abigere, quod firma fortium manus multum laborando nequiverat. Nec mora, ventus qui a Meridie flat, ubi incendia fparferat, contra Meridiem reflexus, primo vim furoris fui a læfione locorum quæ contra erant, abftraxit, ac mox funditus quiefcendo flammis pariter fopitis atque extinctis compefcuit. Et quia vir Dei igne divinæ charitatis fortiter ardebat, qui tempeftates poteftatum aeriarum a fua fuorumque læfione crebris orationibus vel exhortationibus repellere confueverat; merito ventis flammifque mundialibus prævalere, & ne fibi fuifque nocerent, obtinere poterat. Et hic ergo poftquam annis quinque rexit Ecclefiam, Eadbaldo regnante, migravit ad cælos, fepultufque eft cum patribus fuis in fæpe dicto monafterio & ecclefia beatiffimi Principis Apoftolorum, anno ab incarnatione Domini fexcentefimo vicefimoquarto, die octavo Kalendarum Majarum.* Hactenus de feliciffimo fancti Melliti ad cælum tranfitu Beda. Vides ergo in omnibus mirabilem Deum in fanctis fuis, eafdem diverfis in locis operati virtutes, de quibus Apoftolus ad Hebræos (b) fcribit, nempe quod fancti per fidem, præter alia magna, extinxerunt impetum ignis in Britannia, & effugaverunt aciem gladii eodem pariter anno in Oriente.

Melliti obitus.

(b) Hebr. 11.

PAGIUS

Obitus Melliti Archiepifcopi Cantuarienfis.

fem, & tertium Archiepifcopum Cantuarienfem, hoc anno, die XXIV. menfis Aprilis, ad Deum migraffe. Ejus nomen genuino Martyrologio Bedæ, Rabani, Ufuardi, & aliorum ad eum diem infcriptum eft, ficut & hodierno Martyrologio Romano.

IV. Synodus Remenfis.

Celebrata hoc anno, fub *Sonnatio* Præfule, Synodus Rhemenfis *cum aliis XL. vel eo amplius Galliarum Epifcopis, ubi etiam Sanctus Arnulphus Metenfium Præful invenitur interfuiffe*, inquit Flodoardus lib. 2. cap. 5. qui poftea Epifcoporum, qui interfuere nomina profert, interque alios *Sulpicii* Bituricenfis Epifcopi, (qui Sancto *Auftregifilo* die XX. menfis Maii currentis anni demortuo fucceffit, ut fuo loco diximus), & *Senocii* Epifcopi Elufanenfis, feu Elofani, qui tefte Fredegario cap. 54. anno Clotarii Regis XLIII. anno fcilicet DCXXVI. in exilium pulfus eft. Ideoque Synodus ifta hoc anno vel tardius fequenti congregata; cum Sanctus *Arnulphus* anno fequenti abdicato Epifcopatu in Vofagum fecefferit, ut fuo loco oftendam. Inter alios Sanctos Tabulis Ecclefiafticis infcriptos, ei fubfcripfit *Donatus* Epifcopus Vefontionenfis, qui Monafterium Virorum in ea Urbe conftruxit, aliudque Puellarum mater ejus *Flavia*, & alterum Virorum in faltu Jurenfi frater ejus *Ramelenus*, ut legitur in Vita Sancti Columbani a Jona fcripta. Sanctus *Donatus* poft aliquot annos a præfati Monafterii Monialibus rogatus, *Regulam*, quam illæ cuftodirent, ex Regulis Sanctorum Cæfarii, Benedicti, & Columbani collegit, ut in Præfatione ejus ipfemet profitetur. Extat ea in tertia parte Regularum ab Holftenio poft Baronii mortem publicatarum, & explicatur a Cointio anno DCXXVI. num. LXVI. & feqq. quo anno Concilium Rhemenfe habitum putat, exiftimatque *Donatum* vixiffe ufque ad annum DCLII. mortuum *feptimo Idus Augufti*, quæ dies illi Fefta in Diœcefi Bifuntina, inquit Chiffletius in Hiftoria Epifcoporum Vefontionenfium. Verum perperam uterque eo die mortuum colligit ex eo quod eo die colatur, quod fæpius monuimus, ut error ille vulgaris tandem eliminetur. Hujus Concilii Rhemenfis nulla in Annalibus mentio.

JESU CHRISTI ANNUS 625.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 8.	HERACLII IMP. ANNUS 16.

I. Quintus Annus belli Persici Romanis felix.

QUI sequitur belli Persici annus quintus, idemque Domini sexcentesimus vigesimusquintus, Indictione decimatertia, Romanis felix illuxit: eluxitque eo magis divina potentia, quo adversariorum conarus fortiores atque multipliciores apparuere: ut nisi divinum auxilium Romano Imperio multipliciter affuisset, illud a barbaris penitus dissipatum esset. Qui enim tam sæpe, tamque ignominiose fugatum se ac superatum Costhoes a Romanis vidit, omnes quas tum valuit vires collegit, omnemque excogitavit artem, machinatusque est consilium, quo Imperatorem una cum subjecto ipsi populo perderet. Quidnam agit? Conatur omnibus viribus convertere bellum e Perside in Romanum solum, ut æque cogeret Imperatorem in patriam reverti, atque sui tutari sedem Imperii. Quod ut præstaret, iniit fœdus cum barbaris omnibus quibus potuit ad invadendam Constantinopolitanam urbem; pacisciturque in primis cum Avarum duce Romanis formidando Gajano, homine perfido atque fidifrago, cujus fidei, recedens ab Urbe, res Romanas, prolemque suam Heraclius commendarat. Sollicitat insuper Bulgaros atque Sclavos sive Sclavinos, omnesque simul barbaros permovet ad invadendam capiendamque ipsam urbem regiam Constantinopolim: aliaque insuper in Imperatorem comparat damna atque discrimina, & multiplices parat interitus. Sed quomodo ab iis omnibus eum Deus eripuit, videamus, relegentes ipsos Græcorum Annales a Theophane primum editos & ab Anastasio Latinis datos, a Cedreno vero Græcis in compendium redactos: ex quibus omnibus simul omni fide conscriptis nos ista reddimus æque fideliter hisce verbis (a):

(a) Theop. an. 16. Heraclii Imp. & eod. an. Cedr.

II.

Anno decimosexto Imperii Heraclii Cosrhoes Persarum Rex novam fecit militiam prælium initurus, peregrinos & cives & servos, ex omni natione facta electione, coacervans. Qua delectione Sain tradita Prætori, alia quinquaginta millia ex phalange Sarbaræ electa tollens, huic sociavit, nominavitque illos Chrysolocas, quasi auream cuneum, & hos adversus Imperatorem direxit. Porro Sarbaram cum reliquo exercitu suo Constantinopolim misit, quatenus Hunnos qui essent in Occidente, quos Avares vocant, cum Bulgaribus & Sclavinis atque Gipedibus concordia sociarent, sicque adversus urbem Constantinopolitanam properarent, & hanc unanimiter obsiderent. Cum autem hoc didicisset Imperator, exercitum suum triplici parte dividens, unam ex illis præmisit ad custodiam urbis: aliam tradita Theodoro fratri, contra Saia bellare præcepit: humiliore sibi parte retenta, in Lazicam properat regionem, & in ipsa degens, Turcos ab Oriente, quos Gazaros vocant, in auxilium advocat. Sed audi mira quæ ista ab Imperatore ita bene disposita secuta sunt: *Sain*

Barbari coeunt adversus Ro. Imperium.

PAGIUS SÆC. VII. An. Æræ Hispan. DCLXIII. Anno Hegiræ IV. inchoato die 13. Jun. Fer. 5. A. C. 625.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6118.

☉ 18 F. ☽ 18. P. 31. Mart. Indict. 13.

JESU CHRISTI 625.

HONORII PAPÆ 1.

HERACLII IMP. 16.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *XV. post Consulatum Heraclii Aug. XIV.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. mensis Januarii scribitur annus XIII. Heraclii Junioris Constantini.*

II. Chalcedon a Persis obsidetur.

A num. I. ad IV. Est hic annus quartus belli Persici, non vero quintus, ut scribit Baronius, qui ideo anno sequenti gesta, hoc anno recitat, quæ hic tam ex Theophane, quam ex Nicephoro Patriarcha, & Auctore Chronici Alexandrini, qui Baronii tempore lucem non viderant, magis explicabimus. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXVII. Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoato, narrat *Chosroem Sain* Ducem cum potenti exercitu adversus Imperatorem misisse; *Sarbarum* vero Constantinopolim versus cum reliquis copiis destinasse; ut initis pactis cum *Unnis* seu Abaribus, *Bulgaris*, *Sclavis* & *Gepidibus* eam Urbem obsideret: Imperatorem vero in tres acies exercitum suum distribuisse: & primam quidem ad Urbis defensionem: aliam *Theodoro* fratri traditam *Saea* aggredi jussit: cum tertia ipse in Lazicam Regionem secessit. *Saes* a Theodoro victus præ mœrore & desperatione misere interiit. Interim dum Constantinopolis obsidetur, *Sarbarus Chalcedonem* adoritur, & terras trans fretum positas devastat, ac hibernam iisdem in locis agit tempestatem. Causam tam pertinacis moræ unus Nicephorus nos docet, qui pag. 12. ait: *Postquam Chosroes cum alia omnia comperit, tum Turcos ab Heraclio in societatem receptos, de his certiorem per literas Sarbarum reddit, ac quam celerrime ex Romanorum finibus ad se reverti jubet, & Heraclio copias suas opponeret; neque enim se illius exercitum sustinere posse. Ha porro litteræ in itinere intercepta ad Heraclium delatæ sunt: quibus ille perlectis & suppressis alias tanquam a Chosroe missas supposuit, & illas sigillo obsignatas ad Sarbarum misit, quibus ea continebantur: Romanorum Imperatorem cum Turcis amicitiam iniisse & Adoryadiganum usque pervenisse, quem misso a se exercitu cum Turcis esse profligatum, reliquos fuga sibi consuluisse. Quamobrem hortari ne ex Romano*

III. Granda conterit hostes.

Sain Cosrhoes primarius dux pollens selectissimis capitis, iisdemque (ut dictum est) præ excellentia aureis nominibus nominatis, perveniens ad fratrem Imperatoris Theodorum, bellavit contra eum. Deo autem per intercessionem semper laudabilis Dei genitricis opitulante, bello commisso, grando miræ magnitudinis contra barbaros cecidit, eorumque plurimos perculit: at vero Romana acies tranquillitate aeris potita est. Vertunt autem Romani Persas, & interficiunt multitudinem copiosam. Hoc comperta, Cosrhoes irascitur contra Sain: qui ex multo animi mœrore ægrotans, mortuus est. Cujus corpus sale conditum Cosrhoes, ad se jussit afferri, quod pluribus reddit confossum vulneribus. Hic finis potentissimi ducis, per quem Cosrhoes, sicut prius, se consecuturum perfectam victoriam existimabat. Accedunt his alia felicissima, dum moti per Imperatorem Orientales Turci, qui Gazari dicebantur, a tergo Persarum regnum invadunt: quod in Annalibus ita describitur.

IV.

Porro Gazari, disruptis Caspiis portis, Persidem adeunt in regionem Adrabigæ una cum ipsorum duce Ziebil, qui dignitate secundus a Gajano Principe erat; & quacumque loca peragrabant, tum Persas deprædabantur, tum civitates & villas igni tradebant. Profectus vero obviam Heraclius Imperator, iisdem occurrit a Lazica. Ziebel autem ipso viso accellerans, complectitur eum collo, & adorat eum, Persis ejus civitatis inspicientibus. Universus autem populus Turcorum in terram cadentes, omnes proni super faciem extensi, Imperatorem eo honore venerabantur, qui excederet morem consuetum: similiter & principes eorum super saxa concidentes, eodem schemate procidunt. Obtulit autem & Ziebel filium suum primogenitum Imperatori; ejusque sermonibus delectatus tam vultum, quam prudentiam ejus admiratur. Electisque Ziebel quadraginta millibus virorum fortium, dedit Imperatori in auxilium: porro ipse reversus est in regionem suam. His Imperator acceptis, statim contra Cosrhoem procedit. Magna quidem Dei benignitate actum est, ut cum omnes qui in Occidente essent barbari rebellarent adversus Imperatorem, ut civitatem regiam obsiderent, qui erant in Oriente fortissimi populi sponte cum validis copiis præsto essent ipsi Imperatori, & in Cosrhoen molestissimi. Sed quid actum a barbaris Constantinopolim invadentibus audiamus. Sic enim pergit auctor:

V. Constantinop. divinitus obsidione liberata.

At vero Sarbaras Cosrhois dux Chalcedonem properans, Avaresque Thraces urbi appropinquantes, hanc depopulari parant, multis machinis adversus eam commotis: iidemque & navium sculptarum ex Istro flumine multitudine infinita delata, sinum repleverunt maris. Decem sane dies urbem obsidentes, bellum terra marique gerentes, Domini virtute pariter & cooperatione, necnon & intemeratæ Dei genitricis & virginis Mariæ intercessionibus superati sunt: amissis vero terra marique ingenti numero suis magno cum dedecore discesserunt. Vigebat tunc quidem Constantinopoli, post omnipotentis Dei primarium honorem, cultus Deiparæ Virginis, cui ab ipsis Constantini temporibus eadem urbs dedicata, ejusque nomine appellata est civitas Virginis. Quamobrem & Constantinopolitani cives omnes ipsam Dei genitricem eniaius invocare soliti erant, sicut & Heraclium fecisse ap-

PAGIUS

norum agro exercitum transportet, sed Chalcedonem obsidere, ac Romanos capere prædarique pergat. Quibus acceptis literis Sarbarus eodem in loco substitit.

III. *Turci an. DCXXVII. cum Heraclio militarunt.*

Ad num. IV. Theophanes ad annum XVI. Heraclii, Eræque Alexandrinæ DCXVII. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatum, narrat adventum *Turcorum*, ut Heraclio cum quo societatem inierant auxilium ferrent: quod & ex Anastasio Baronius recitat. Sed cum Baronius bellum Persicum anno uno anticiparit, & expeditiones militares non ab autumno, sed a verno tempore inchoentur, *Turci* juxta Theophanem anni sequenti auxilio Imperatori fuere. Verum enim vero Theophanes illorum adventum anno uno citius narrat; quod ex ipsomet demonstrari potest. Initio enim anni Heraclii XVII. Eræque Alexandrinæ DCXVIII. de discessu *Turcorum* verba facit, ac de iis, quæ a mense Septembri anni Christi sexcentesimi vicesimi septimi in Perside peracta sunt, prætermissis omnibus, quæ a Septembri anni Christi DCXXVI. ad Septembrem anni DCXXVII. acciderunt, contentus retulisse sub finem anni Heraclii XVI. quæ contigere anno ejusdem Imperatoris XVII. idque verno tempore anni Christi DCXXVII. Quod evidenter eo Christi anno demonstrabo, & explicabo gesta a *Turcis* contra Persas, tam ex Nicephoro, quam ex Elmacino, eodemque Theophane, qui omnes in eundem prochronismum lapsi sunt, licet evidenter indicent, se loqui de rebus anno DCXXVII. in Perside peractis. Quamobrem, ut res obscurissima clarior reddatur, hic Baronii ordinem non sequar. Porro ex dictis manifestum fit, Turcos ab Unnis diversos non fuisse.

IV. *Constantinopolis a Chagano Avarum Rege obsessa.*

Ad num. V. & VI. Obsidionem Constantinopolitanam, quam breviter Baronius ex Anastasio narrat; accurrate describunt Nicephorus P[illegible] 21. & Auctor Chronici Alexandrini, Indictione XIV. anno scilicet sequenti, quo contigit. Hanc ex Auctore Chronici Alexandrini ad supplendos Annales Ecclesiasticos, hic referemus: *Ita opera pretium exponere, quemadmodum & nunc solus Deus plenus & misericordia & commiserationis, per gratissimas acceptissimasque intemerata Matris ipsius, & vere Domina nostra Dei Genitricis & semper Virginis Mariæ preces humilem seu supplicem hanc illius Urbem ex impiorum immanitate hostium, qui conjurati illam cin-*

dicentur, ostendent. Haud namque concordat, ut redarguens Heraclius hæreticum Severianum duas in unum confundentem naturas, unam ipse cum eo operationem in Christo statueret. Sed de his suo loco inferius.

III. Quod autem pertinet ad ipsas res in bello gestas, eas (breviter licet) Græcorum reddunt Annales, vel qui ex vetustioribus monumentis a Cedreno sunt descripti, vel qui a Theophane: nos (ut anno superiori fecimus) quæ desiderantur in alteris, ex alteris concinne supplebimus. Qui vero ex Theophane ab Anastasio traduntur accepti, hæc habent:

Secunda expeditio Heraclii in Persas.

Anno Imperii sui decimotertio Heraclius profectus a regia urbe, celeriter in Armeniam properavit. Chosroes autem Rex Persarum misit Sarmanazarim (quem alii vocant Sarnabazam) *cum exercitu suo, ut in Romanorum terram intraret. Heraclius autem scribebat Chosroi, ut pacem amplecteretur.* Fecerat id etiam alias ante Christianus Imperator (ut dictum est) ex divinæ legis (a) præscripto, qua jubetur, ut illaturus bellum in hostes, pacem prius eis offerat; quam si accipere recusent, tunc armis agendum. *Præmissa igitur legatione pacis, eam contestationem apposuit, quod si Chosroes pacem respueret, sciret* (inquit auctor) *se cum exercitu suo in Persidem ingressurum.* Verum ventosa hæc visa est Chosroi comminatio Imperatoris, cui nec tantum virium atque animi inesse putaret, ut tam ardua vel cogitare posset, nempe missum a Chosroe ingentem exercitum a tergo sibi relinquere, & ulterius procedendo caput petere, ipsumque aggredi Regem tot tantisque victoriis gloriosum, cujus vel nomen etiam longe positis Afris territamento esset. Chosroi igitur omnia ista de Heraclio inania penitus visa sunt: non enim audere illum Persidi appropinquare putabat: verum eventa ipsum longe falli significarunt. Siquidem: *Imperator* (subdunt Annales) *duodecima Kalendarum Majarum die ingressus est Persidem. Quo Chosroes comperto, Sarmanazarim reverti jussit; & collectis ex tota Perside militibus suis, & traditis eis Sathia, velociter eos adunari Sarmanazari jussit.*

(a) Deut. 20.

IV. Heraclii concio ad milites.

Heraclius autem, advocato exercitu suo, verbis exhortatoriis incitabat eos, dicens: Viri fratres Dei amorem in mente sumamus, injuriam ejus requirere satagamus. Stemus igitur fortiter adversus inimicos, qui multa dira in Christianos operati sunt. Revereamur Romanum Imperium, quod ejusdem ipsius est Domini, & non alterius: & stemus adversus hostes impiis telis armatos. Induamus fidem, nec timeamus interemptionem & interemptricem gentem; quia intra terram Persarum consistimus, & ingens fuga fert periculum. Vindicemus corruptiones virginum: recisa commilitonum membra nostrorum videntes, corde doleamus. Non sunt hæc nullam mercedem habentia, sed vitæ perennis præmia. Stemus vigilanter, & Dominus nobis cooperabitur, & perdet inimicos nostros. Hactenus ex oratione Imperatoris, non quidem ab historico (ut absolet fieri in profanis) oratoriis coloribus picta, arbitrioque eloquentis oratoris luculenter officta, sed pure reddita ex verbis ejusdem loquentis, ac sincere descripta: in qua potius aliquid sit diminutum, quam additum. Sed pergit auctor:

V. Quæ respondit exercitus.

Cùmque Imperator his & aliis quamplurimis commonitionibus populum exhortatus esset, respondit ei unus pro omnibus Di-

PAGIUS

gius scilicet) *misso etiam ad illum libello Mennæ & Theodori Pharanitani cum sua approbatione?* Fuit Theodorus Pharanitanus unus ex primis Monothelismi Auctoribus, ut ex eo Sancti Maximi loco liquet. Quare cum Heraclius currenti anno Armeniæ fines intraverit, ut anno superiori ostendimus, hoc etiam anno *Paulus Monoculus* impietatem suam detexit, quod recte a Baronio hic narratum.

IV. Primus annus belli Persici.

Ad num. III. & seqq. Est hic primus annus belli Persici, non secundus, ut existimavit Baronius, ideoque quæ de illo anno superiori narravit, ad præsentem pertinent; quæ vero ex Theophane hic explicamus, anno sequenti gesta sunt. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXIV. Kal. Septembris hujus Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno mensis Martii die decimo quinto, Indictione undecima* (ideoque sequenti Christi anno) *solvens ab Urbe Regina Imperator magnis itineribus in Armeniam contendit. Persarum vero Rex Chosroes Sarbarazam ad fines Romanorum invadendos summisit .... Imperator mensis Aprilis die vigesimo in Persiam irruptionem fecit: quod ubi rescivit Chosroes, Sarbarazam revocat, & collectis ex universa Perside copiis, iisque Sais Duci commissis, quam citius Sarbarazæ adjungeret se, ut viribus unitis in Imperatorem progrederentur, edixit.* Refert postea Theophanes, *Heraclium* in mediam ipsam Persidem velocissime penetrasse, & obvias quasque Urbes & vicos igne devastasse, ac in Albania hyemasse, ubi Persas, quos ad quinquaginta millia captivos secum ducebat, *pro innata sibi misericordia a vinculis solvit*, quæ ex Anastasio fusius Baronius narrat.

V. Nomina Ducum a Chosroe adversus Heraclium missorum.

Petavius in Notis ad Breviarium Nicephori pag. 62. dicit, quinque omnino Duces a Chosroe contra Heraclium missos; sed sex ego invenio. Primus est *Raxates*, de quo locuti sumus anno DCXII. num. III. & cujus Baronius non meminit. Secundus est *Sais*, quem *Saitum* Nicephorus appellat, & a quo Ægyptum & omnem Orientem vastatum refert. Huic Chosroes pellem detrahi jussit anno DCXV. ut eo anno n. VII. ostendimus. Tertius est *Sarbarus*, ut eum vocat Nicephorus, vel *Sarbanazas*, ut a Theophane & Cedreno, vel *Sarbarazas*, ut ab iisdem vocatur ad annum Heraclii XIII. Quartus est *Sarablanças*, de quo meminere Cedrenus & Theophanes anno Heraclii XIV. Quintus *Sais*, cujus iidem mentionem fecere, quique anno Heraclii XVI. mortuus est. Sextus *Raxates* qui

Dilataſti anguſtiam cordis noſtri, domine, os tuum in admonitione dilatans: acuerunt ſermones tui gladios noſtros, & animos qui vinci nequeunt, effecerunt. Expeditos nos tuis verbis exhibuiſti. Erubeſcimus in pugnis, te aſpicientes, non procedere; & juſſiones tuas in omnibus ſequimur. Hac nomine ornatum dicta. Imperator autem ſumptis militiis, mox ad Perſidem interiorem acceſſit, igne comburens urbes & caſtra. Vidiſſet plane, qui mente aliquid amplius quam corporis oculis intueri ſolet, Heraclio præſtitum, quod olim Deus fuerat Cyro pollicitus verbis illis (a): *Perge fortiter. Ego ante te ibo, & glorioſos terræ humiliabo: portas æreas conteram, & vectes ferreos confringam: & dabo tibi theſauros abſconditos, & arcana ſecretorum.* Etenim cum ſæpe Romanis, ut Juliano & aliis, vitio datum ſit, quod incaute nimis ſe ad perdendum exercitum in regiones Perſarum immiſerint, cum & longe præſtantioribus numero atque fortitudine militibus polleret Romanus exercitus, & ex univerſo terrarum orbe ſuppeditarentur pecuniæ Imperatori, ipſaque militaris diſciplina vigeret, & longe infirmiores eſſent hoſtes, attriti ſæpe ac bellis ſuperati a milite Romano, quomodo non temeritatis nota fuiſſet ſugillandus Heraclius, qui cum adeo paucis iiſdemque collectitiis copiis ad nomen tantum Coſrhois fugere ſolitis, hoſtium provinciis poſt terga relictis, auderet in Perſidem ingredi, & ipſum aggredi Coſrhoem: niſi certo ſciſſet præire exercitum Deum? Quod declaratum eſt illo ſigno, de quo in pſalmo (b): *Cum pertranſires in deſerto, terra mota eſt: etenim cæli diſtillaverunt a facie Dei Sinai, a facie Dei Iſrael.* Nam pergit auctor:

(a) Iſai. 45.

Deus præeſt Chriſtiano exercitui.

(b) Pſal. 67.

VI. *Fit etiam terribile hic quoddam miraculum. In æſtivo quippe Solſtitio æther ſudore factus eſt madidus, animos Romani exercitus recreans, adeo ut hinc ſpem optimam ſumerent,* ſecundum quod ſequitur.: *Pluviam voluntariam ſegregabis Deus hæreditati tuæ, & infirmata eſt: tu vero perfeciſti eam.* Equidem (ut vidimus anno ſuperiori) ſicut Luna non obfuit Romanis copiis, ſed profuit, ita nec Sol hoc anno iiſdem fuit detrimento, eam benedictionem feliciter conſecutis, qua dicitur (c): *Per diem Sol non uret te, neque Luna per noctem.* Ita quidem, cum ad imperium (d) Domini caſtra moverentur, & ad imperium ejuſdem tabernacula figerentur. Sed videamus majora quæ ſunt ſecuta, nam ſubdit idem auctor:

(c) Pſal. 120.

(d) Num. 9.

VII. *Audivit præterea Heraclius quod Coſrhoes apud Gazacotea civitatem cum quadraginta millibus bellicoſorum eſſet virorum, impetu adverſus illam perrexit. Et præmiſſis quibuſdam ab eo Sarracenorum ſibi ſubditorum, Coſrhois occurrunt vigiliæ, & horum quoſdam occiderunt, quoſdam vero vinctos compedibus cum prætore ipſorum Imperatori præſentarunt. Hoc comperto Coſroes, derelicta tam civitate quam militia, fuga uſus eſt.* Quis neget iſta divinitus facta, ut ob necem vigilum turpi fugæ tantus Perſarum Rex omnium quicumque fuerant potentiſſimus ſe ſuoſque committat? Accidit enim ſecundum divinum oraculum (e): *Nullus ſtabit contra vos: terrorem veſtrum & formidinem dabit Dominus Deus veſter ſuper omnem terram, quam calcaturi eſtis.* Et ſecundum illud (f): *Per unam viam venient contra te, & per ſeptem fugient a facie tua.* Sed quæ poſt fugam Coſrhois Heraclius divino

Turbis fuga Coſrhois.

(e) Deut. 11.

(f) Deut. 34.

poſt

PAGIUS qui anno XVII. Heraclii ab eo occiſus eſt; ſed incertum, an iſte idem ſit cum *Razate*, cujus jam mentionem fecimus. Fit & alterius Ducis mentio a Leontio in Vita S. Joannis Eleemoſinarii, quem *Raſmiſzam* vocat, a quo loca Sacra vaſtata ſcribit, quamvis id *Sarbaro*, alii attribuant.

VI. Auctor Chronici Alexandrini ad Indictionem XII. hæc narrat quæ pertinent ad annum ſequentem, ſicut & quæ mox ex Theophane retulimus: *Hoc anno, menſe Dyſtro, qui apud Romanos eſt Martius, quinta, & vigeſima die menſis, Feſto Annunciationis Dominæ noſtræ Dei Genitricis Imperator Heraclius cum liberis ſuis, Heraclio, Epiphania ſeu Eudocia, & Imperatrice Martina in Orientem eſt profectus, & ferias Paſchales haud procul Nicomedia peregit* (anno autem ſequenti Paſcha die XXVII. Martii celebratum) *Poſt Paſcha Imperator cum Martina Auguſta Orientem recta petivit, habuitque in comitatu Anianum Maximum Domeſticum. Liberi Conſtantinopolim reverſi ſunt.* Quibus ex verbis liquet irrepſiſſe errorem in Theophanem, & loco, menſis Martii die XV. legendum eſſe, menſis Martii die XXV. ſeu κε, loco ιε, qui error non Theophani, ut putat Petavius citatus, ſed Librariis adſcribendus. Quæ cum narratis a Theophane egregie concordant. Si Anaſtaſius Indictionem undecimam a Theophane memoratam in ſua verſione poſuiſſet, Baronius intellexiſſet, quæ de bello Perſico hoc anno narrat ad ſequentem ſpectare. Porro *Martinam* comitatam eſſe Imperatorem docet etiam Nicephorus, cujus verba anno DCXXV. recitabimus.

Auguſta Heraclium ad bellum proficiſcentem comitata eſt.

VII. Duæ Epochæ hoc anno inchoatæ, a quibus cum multa magni momenti pendeant, eo magis hic annotandæ, quo a Baronio prætermiſſæ ſunt. Hoc enim anno *Mahometes* Pſeudo-Propheta, cum in Urbe *Mecca* in Arabia Felice ſita apparuiſſet, ob innovatam religionem in diſcrimen vocatus, ex ea fugere coactus eſt. Ab ea fuga Eram ſuam, quam *Hegiram*, id eſt, perſecutionem vocant, Mahumetani novi cultus annos ac durationem emetiuntur. Eſt ea apud Mahumetanos omnes ac Orientalium Regionum incolas celeberrima, initiumque ducit a die decima ſexta menſis Julii, quæ hoc anno in feriam ſextam incidebat. Natus erat Mahometes, ut habet Georgius Elmacinus in Hiſto-

Initium Sectæ Mahumeticæ.

ria

præsidio fultus egerit, ista accipe ex Theophane in Annalibus: *At Heraclius insecutus, quosdam praeoccupatas occidit; cæteri autem hac illacque palantes dissipati sunt.*

Cumque pervenisset Imperatar ad Gazacoicusium civitatem, in suburbanis hujus reficiebat exercitum suum. Persæ vero qui confugerant ad eum, perhibebant, quod Cosrhoes fugiens, igne consumpserit amnia sata in locis illis, & pervenerit ad civitatem Thebatmam in Oriente sitam, in qua erat templum igais, & pecuniæ Crysilydorum (seu Crœsi Lydoram Regis, at habet Cedrenas) *& impastura carbonum: & his acceptis, idem Cosrhoes Damastager* sive Dagaster, *iter egerit. Imperator autem profectus a Gazacotensium civitate, pervenit Thebatmam, & ingressus in eam, igne combussit templum Ignis: & tota civitate combusta, persecutus est Casrhoen in angustias regianis Medorum.* Hæc ex Theophane: in Annalibas vero Cedseni, non in Thebatma, sed in Gazacote fuisse thesauros Regis & templum Ignis, traditar his verbis:

VIII. Superstitio Persicæ & impostura Regis combustæ.

Heraclius persequens, bellatores interficit, fugientes dissipat, urbemque Gazacoten capit. Ea in urbe fuit fanum Solis, thesaurus Crœsi Lydorum Regis, & impostura carbonum. Ingressus autem in eam, abaminandum offendit Cosrhois simulacrum & effigiem ejus in globi formam, referente palatii tholo tamquam in calo sedentem. Circum erat Sol, Luna, & astra, quibus ille superstitiosus tamquam diis serviebat, circumstantibus sibi angelis sceptrigeris. Machinas porro impius paraverat, quæ eo ex loco guttas pluviæ instar emitterent, sonitumque tonitrus æmulum ederent. Hæc omnia, ipsamque Ignis ædem, totamque urbem combussit Heraclius: propterque Cosrhoen per angustias Mediæ insecutus, multas urbes, multasque agros vastavit. Hæc ibi. Quæ cum audis, memoria pariter repete, quam vera sint, quæ superius dicta sunt, cum de captiva ducta Crace Domini in Persidem actum est, eam nimirum ad demolitionem nefandorum idolorum, ad dejectionem superbissimi Regis, & conversionem complurium Persarum esse perductam: qaod declaravit eventus, ut tum ex his quæ hactenas facta intellexisti, tum ex iis quæ inferias suo loco dicentur, accipies. Sicut enim magno Philisthinorum & deorum ipsoram damno illata est captiva Arca in templum Dagon; ita plane, sed longe majori jactura regni Persarum & saperstitionis ipsorum, sanctissima Crax captiva in Persidem ducta est. At quid post hæc reliqaa anni hujus parte Heraclius? accipe ex iisdem Annalibas ista referentibus:

IX.

Imperator jussit populum, exercitum scilicet, *tribus diebus divinum oraculum præstolantem, caste ac pure conversari: sicque responsa accepto in Albania decrevit*

PAGIUS

ria Saracenica, in Urbe Mecca, die duodecima mensis Rabiei prioris, qui diei quinto Maii nostri respondet, ideoque anno Christi DLXX. Post completos annos ætatis XL. Prophetiæ munus sibi arrogavit, annoque ætatis XLIV. *publicata vocatione, jussit credere in solum Deum eumque colere & adorare; destruxitque idolorum cultum, præcipit circumcisionem: sancivit jejunium mensis Ramadani; quinque orationes; munditiem; peregrinationem ad Templum Meccanum; & ne comederetur sanguis, morticinum, aut caro porcina: atque eos, qui hac non observabant, bello vexabat, & oppugnabat*, inquit Elmacinus, quo in rebus Saracenicis explicandis, & Historia compendiosa Dynastiarum edita a Gregorio Abulpharaiio secta Jacobita, qui uterque Auctor Baronii tempore lucem non viderat, utemur, sicuti & variis aliis rerum Arabicarum Chronographis & Historicis.

VIII. *Elmacinus Scriptor Christianus.*

Papebrocius in Historia Chronologica Patriarcharum Hierosolymitanorum pag. 54. ait, *Elmacinum*, etsi non Christianum, Christianæ tamen Historiæ valde studiosum fuisse, & quod præcipuum est, sincerum Scriptorem. At eum Christianam religionem professum esse, docet Abrahamus Ecchelensis in *Eutyche Vindicato*, in Indice MSS. librorum, quos in eo Opere ipse laudat, ubi etiam testatur, *Elmacinum* præter *Historiam Saracenicam* scripsisse Historiam ab Orbe condito ad Mahometis tempora, & illius extare adhuc duo exemplaria, ex quibus quæ Ecchelensis citat, & ex ejusdem Auctoris lectione eum Christianum fuisse manifestum reditur. Utitur Era mundana Alexandrinorum, & aliqnando Era Diocletianea, a Christianis institutis & usurpatis. Eum fuisse *Jacobitam*, ex eo liquet, quod accuratum Catalogum Patriarcharum Jacobitarum exhibeat, nulla fere Orthodoxorum Patriarcharum mentione facta.

IX. *Orthodoxi in Oriente Melkita appellati.*

Cum porro unus mihi scrupolus restaret, quod scilicet Elmacinus pag. 12. & alibi religionem Græcam *Orthodoxam*, Romanos vero *Orthodoxos* appellet, per literas consului amicum Historiæ Arabum peritissimum, qui me docuit, id errori Interpretis adscribendum esse, & ubicumque apud Elmacinum in versione Latina vox *Orthodoxi* legitur, *Melchita* nomen sobstituendum, ut recte vidit Erpenius Interpres pag. 247. Vox enim *Melkita* in usu est apud Christianos, qui lingua Arabica utuntur. & Elmacinus religionem Catholicam Romanam, seu Constantinopolitanam & Græcam appellat *Melkitaram*, Romanos vero seu Græcos *Melkitas* vocat. Neque enim Elmacinus, qui secta Jacobita erat, Græcos *Orthodoxos* appellasset, sed *Melkitas*, qui quidem Orthodoxi sunt, sed non in sensu ab Elmacino intento: ad quod Erpenius animum non advertit. Vox *Melki* designat hominem, qui Imperatoris religionem sequitur, & hæc divisio, quæ etiamnum in Oriente in usu est, Marciani Imperatoris, qui Dioscorum expulit, tempore exorta. Postea enim duo in Ægypto Patriarchæ fuere, quorum unus *Orthodoxis* post eam divisionem Melkitis nuncupatis, alterque *Dioscori* sectatoribus: quorum numerus magnus erat, præfuit. Baronius de *Maho-*

vit hieme commorari. Quomodo autem id acciderit de divino responso, ita apud Cedrennm reperies: *Triduo exercitum lustrat, apertisque postea inviolatis Dei Evangeliis, invenit sibi mandari ut in Albania hiemet.* Frequentem fuisse ejusmodi consultationem divini numinis per Evangelii sive totius sacræ Scripturæ codicis apertionem, quæ superiori tomo dicta sunt, satis ostendunt. Enituit tunc in Christiano Principe charitas vere Christiana in libere dimittendis quotquot captivos e Perside duxerat: nam audi reliquum itineris usque in Albaniam:

X. Heraclii misericordia erga captivos.

Dum vero abiens iter ageret, habens secum copiosam Persarum prædam, haud paucus incursus a Persicis canes pertulit: ipse vero divina cooperatione triumpham de omnibus retulit. Cum vero vehemens tempestas & gelu eum occupasset in via, haberetque quinquaginta millia captivorum, compassus est corde, omnium vincula solvit, indulgentiam ac libertatem omnibus tribuens: ita ut omnes cum lacrymis exorarent, etiam eam Persidis totius fieri liberatorem a mundi exterminatore & trucidatore Cosrhoes. Hactenus de rebus ab Heraclio gestis hoc anno.

Ad

PAGIUS *homete* sermonem non habet ante annum DCXXX. quo *ejus* mortem recitat. Porro annum Hegiræ currentem e regione annorum Christi singulis annis notabimus, ne identidem cogamur in rebus Mahumeticis narrandis initium annorum Hegiræ, quibus contigere, exponere, utque eu lectione Aonalium Ecclesiasticorum major utilitas in Lectorem redundet. Annos autem tam Olympiadum, quam Romæ conditæ prætermittemus, quia eorum mentio post hæc tempora vix apud Auctores occurrit.

X. *Dagobertus Rex Austrasiæ renunciatur.*

Clotarius II. post annos decem quam Austrasiam, Burgundiamque receperat, *Dagobertum* filium jam adultum una cum Pippino Duce in *Austriam* misit, ut ibi Rex fieret, atque regnaret. Quare ab Episcopis & Optimatibus regali solio Mettis impositus fuit. Fredegarius cap. 47. *octavo & tricesimo* Regni Clotarii anno id factum ait. Sed, ut scribit Hadrianus Valesius lib. 18. Rer. Franc. vitiata esse vulgati Fredegarii exemplaria docent tres ipsius Codices scripti, in quibus, pro *tricesimo octavo*, XXXIX. Regni Clotarii annus notatur: docent & præter Hermannum Contractum Auctor Gestorum Dagoberti aa Aimoinus qui eum Fredegarium transcribere soleant, & in ea re enarranda more suo ipsis *Fredegarii* verbis ambo utantur, emendatiora exemplaria nacti, *Dagobertum* anno Regni XXXIX. Austrasiorum Regem factum esse tradiderunt: quod maxime observandum est: quippe hoc initium Regni *Dagoberti*; cum in titolo illius capitis Fredegarius dicat: *De initio Regni Dagoberti*, & inde annorum Regni ejus exordium sumat. Nimirum annos XVI. regnavit *Dagobertus*, non post *Clotarii* patris sui mortem, ut ante Hadrianum Valesium recentes omnes Francorum Historici putarant; sed annos sex vivo parente Austriam rexit, eoque anno Regni XLV. Christi DCXXVIII. mortuo in tota Francia decennio regnavit. Dagoberti Epocha cum Baronium, sicuti & ante H. Valesium, omnes alios latuerit, Rerum Francicarum Chronologia toto hoc fere sæculo in Annalibus Ecclesiasticis restituenda erit. Catellus lib. 2. Hist. Comit. Tolosæ cap. 3. hæc de Regni Dagoberti exordio e veteri Codice MS. exscripsit: *Legitur in Chronicis quæ habentur in Monasterio S. Dionysii, quod regnante Dagoberto Rege Francorum, qui cœpit anno Domini DCXXII. & regnavit annis fere XVI. translatum fuit corpus S. Saturnini Martyris primi Episcopi Tolosani in Ecclesiam B. Dionysii, Sociorumque ejus;* quod is Anonymus addit revectum postea fuisse Tolosam. Illa Chronica nunc non extant, sed ex his verbis apparet Dagoberti, initium alias ignoratum non fuisse.

XI. *Quæ sibi retinuerit Clotarius.*

Clotarius *Dagobertum* super Austrasios Regem sic instituit, ut tamen in sua potestate retinuerit, *quod Ardenna & Vosagus versus Neuster & Burgundiam excludebant*, inquit Fredegarius. Itaque Austrasiæ Regnum Neustriam versus Ardenna sylva, & Burgundiam versus Vosago monte sic circumscriptum multo minus quam antea patebat: *Clotarius* enim Diœceses, Remensem Catalaunensem, Meldensem, Laudunensem, & Cameracensem, sibi retinuit cis Ligerim, cum multis aliis trans eum fluvium ac Rhodanum in Aquitania & in Provincia, quæ prioribus Austrasiæ Regibus quondam paruerant. Baronius de initio Regni Dagobertini anno tantum DCXXVI. sermonem habet, de quo ibidem rursus agemus. Porro hallucinatus est idem Valesius, quando tam loco citato, quam in Observationibus *de Annis Dagoberti primi Francorum Regis*, tradidit, Dagobertum anno Christi sequenti inauguratum fuisse, ut enim anno DCXXIX. num. X. videbimus, hæc inauguratio currenti anno peracta est, & quidem mense Martio, die hactenus incomperto. Ex qua observatione etiam liquebit, *Fredegarium* annos Regum Francorum a Paschate non inchoare, ut aliquibus visum fuit; alioquin cum hoc anno Pascha in diem quartum Aprilis inciderit, *Dagobertus* non anno Clotarii patris XXXIX. sed anno XXXVIII. exeunte Austrasiæ Rex creatus fuisset. Denique Fredegarium annum a Kal. Martiis exordiri infra demonstrabimus.

JESU CHRISTI ANNUS 623.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 6.	HERACLII. IMP. ANNUS 14.

I.

(a) Miscel. 18. an. 14. Heracl. & Cedr. eod. an.

Annus tertius belli Persici.

ADveniente anno Redemptoris sexcentesimo vigesimotertio, undecima Indictione, ab Heraclio hæc gesta esse adversus Persas, produnt Annales (*a*): *Anno decimoquarto Heraclii Imperatoris Chosroes ducem exercitus constituit Sarablacam virum scelestissimum magna elatum superbia, tradiditque ipsi exercitum eorum militum, qui dicuntur Cosrboitæ & Perozitæ, qui habebantur cæteris robustiores assueti præliis, eumque adversus Heraclium misit in Albaniam: qui ubi illuc pervenerunt, nequaquam adversus Imperatorem pugnare ausi sunt, sed tenuere loca augusta, quibus in Persidem iter claudretur, expectantes occasionem Heraclio insidiandi. Heraclius vero simullac ver illuxit, efeic ad usum exercitus largiter præparatis, per apertos campos Persidem versus iter faciebat. Sarablacas vero per angustias montium atque vallium accelravit, & occurrit ei in Persidem properanti. De his autem Heraclius ad suos, ne timerent, verba fecit, utpote difficillimis itineribus fessos; hortaturque alacriter pergere contra Chosroen. Exercitus vero parere renuit, adversantibus Lazis atque Absagis alterius progredi. Cujus rei gratia in discrimina inciderunt. Etenim dum moras nectunt, alius dux Persarum, cui nomen Sarbaras, sive (ut alii tradunt) Sarbazanes, omni fultus potentia mittitur a Chosroe adversus Heraclium, quem insequebatur Sarablacas, qui eum ad prælium provocare minime audebat, expectans Sarbaram jam adventantem.*

Hostium auctæ vires.

II.

Veniam precantur milites.

Quod cum Romanus exercitus comperisset, intellexit quam proficuæ hostibus moræ illæ cessissent, contra sui Imperatoris consilium; sicque timore perculsi, supplices ad pedes Heraclii accedentes, pœnitentes, inobedientiæ veniam, ut intertrenc, omnes pariter petierunt. Hos bono animo esse jubet Heraclius, & adversus Sarablacam inire bellum curavit, antequam eum eo Sarbaras jungeretur, quem multis incursionibus factis die noctuque perterruit, sed & festinavit post progredi cum suis adversus Chosroen, dimissis retro utrisque Persarum ducibus. Inter hæc duo transfugæ ex Romano exercitu ad Persas accedentes, nunciant timore perterritos Romanos captare fugam. Cum autem fama esset, alium insuper ducem cum exercitu a Chosroe adversus Heraclium decretum jam esse in procinctu, nomine Saiu; duo illi priores duces, ne quam se putabant præ manibus habere victoriam, expectantes, ipsum ejus participem facerent, partem illam gloriæ sibi derogare putantes, festinarunt Heraclium obtinere; qui noctu recedens, sequenti die in loco opportuno castrametatus est: cum vero eum fugientem Persæ putarent, inordinate aggressi sunt, qui magna ex parte ab Heracleanis Dei ope repulsi atque occisi fuere una cum altero ipsorum duce Sarablaca ense in dorso transfixo, cum & captis impedimentis, insperataque sunt Romani potiti victoria.*

* Sathin Persæ plures cum duce ipsorum occisi.

III.

Reparant & augent vires Persæ.

Sed adventu Saiu animos resumpsere Persæ, quique fuga dispersi erant, ipsum adiere: sicque iterum invalescentes illi, timorem haud modicum ingessere Romanis, quos insequi pergunt per loca devia & difficilia in Hunnorum provinciam tendentes. Cum Lazi atque Absagi, qui in Romano militabant exercitu, formidantes, reliquerunt exercitum, atque in patriam suam reversi sunt. Ex quo factum est, ut celeriori cursu & ardentioribus animis exercitus Persarum Heraclium perstringere conaretur.

IV.

Heraclius hortatur suos in discrimen adductos.

Tunc ad suos, quos videbat animo consternatos, concionem Heraclius habuit, monens eos ne timerent, utpote qui Deum haberent secum, cujus ope facillime accidere posset, ut unus mille insequeretur; hortaturque ut hilari animo, si opus sit, mortem oppetant martyrum instar: quos & cæsos pro Christianæ religionis gloria, & Imperii incolumitate, atque salute fratrum, fore tandem ut posteri omnes magno sint prosecuturi præconio. Quibus dictis, struit acies hilari vultu, tamquam pu-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXI.

Anno Hegiræ II. inchoato die 5. Jul. fer. 3.

A.C. 623.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6136.

☉ 16. B. ☽ 16. P. 27. Mart. Indict. 11.

JESU CHRISTI 623.

BONIFACII V. PAPÆ 5.

HERACLII IMP. 14.

I.

Postconsulatus.

IS annus hac formula notatur: *XIII. post Consulatum Heraclii Aug. XII. Et in XXII. mense Januarii scribitur annus XI. Heraclii Junioris Constantini*, ut sequitur ex dictis: hic enim annus deest in Chronico Alexan.

II.

Annus II. belli Persici.

Ad num. I. & seqq. Est hic secundus annus belli Persici, eoque gesta quæ anno superiori retolimus. Quæ vero Baronius ex Anastasio hoc anno habet, ad sequentem revocanda. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXV. Kal. Septembris hujus Christi anni inchoato, eadem narrat quæ Baronius ex Anastasio, scilicet *Chosroen* adversus Heraclium tres Duces misisse *Sarablaneam*, seu Sarablagam, & *Sarbazanem* seu *Sarbarazam*, necnon & *Saitum* seu *Saem*, quos *Heraclius* tribus præliis superavit, indeque hyemem in Albania traduxit, ut recte Baronius habet.

Hoc

pugnaturus cum Persis, qui jam aderant & ipsi parati ad prælium. Ita dispositi utrinque sunt cunei, qui immobiles a mane usque ad vesperam constitere, utrisque pugnam aggredi detrectantibus. Vespere autem Romanus Imperator cum suis captum prosecutus est iter, insequentibus eum Persis; sed cum illi hos studeant viæ compendio prævenire, ut intercluderent iter, incidunt in Paludes, & in magnum discrimen deveniunt: cujus rei gratia Heraclio ulterius progredienti fuit aditus securior patefactus in Armeniam usque, insequentibus a longe nihilominus Persis Romanos auctis copiis ex regionibus illis sibi subjectis. Qui putantes fugatos jam Romanos ac nonnisi in fuga salutem sperare, factum est, ut ipsi nihil sibi timentes, in ipso itinere quo Romanos insequebantur, satis redderentur incauti, minime cogitantes a Romanis celeri fuga abeuntibus posse damnum aliquod imminere.

V. Ingenti Heraclius potitur victoria.

Cum Heraclius eu bene usus occasione, intempestæ noctis & procellosæ silentio, delectis equitibus qui in exercitu robustiores essent, duobus ex iisdem confectis agminibus, ei qui primum ductabat agmen jubet irruere in Sarbaram, ipse cum reliquis subsecutus. Hora itaque noctis nona progressi, nullo obice, omnes quos habuere obvios occiderunt; vixque ex eis reversus est unus, qui quod agebatur Sarbaræ nunciavit. Quo audito, mox nudus surgens e lecto, nudus nudum pavidus conscendens equum, fuga sua saluti consuluit, relictis omnibus principibus & satrapis insuper & mulieribus cum omnibus impedimentis; qui cum supra domorum tecta effugium sibi parassent, supposito igne omnes cremati sunt, cæsi alii, alii vero capti, ut pene nullus evaserit ex iis qui sub Sarbaru militarent. Inventa sunt spolia ipsius ducis exercitus Sarbaræ & arma aurata illa quidem omnia, & zona lapidibus pretiosis intexta, simul & calcei iisdem ornamentis æque decori. Hic omnibus potitus Heraclius, insperatam victoriam consecutus, eodem in loco tranquillo animo hiemavit. Hæc sunt quæ hoc anno per varios casus gesta, tam Theophanes, tam reliqui Græcorum Annales fideliter prodant.

VI. Fortissimum regnum Persicum haud potuit facile superari.

Sic igitur divino consilio ingens illa arbor (a) altis firma radicibus ad imperium Domini jussa præcidi, ad eam securi licet posita, haud uno vel altero ictu sterni potuit, ut in id non unius vel alterius anni operam insumi satis fuerit, sed oportuerit annis pluribus laborare: ita Deo, qui in sacra imagine & in virtute Romanum exercitum præcedebat, cuncta disponente, ne essent fidentes sibi ipsis, neve dicerent (a): *Manus nostra excelsa fecit hæc omnia*. Qui tunc victoriam e manibus præripiebat aliquando, cum in militari robore potius fiduciam collocassent; contra vero tunc Dei virtus enituit, cum res magis deploratæ videri possent: ut hoc anno accidit, cum derelicto Heraclio a socialibus copiis, satis bene sibi videri poterat esse consultum, si cum reliquis suis incolumis fines Romanos attingeret. Ita quidem cum in castris primum locum religio sibi vendicat, accidere solet ut ipse Deus milites ducat.

(a) Dan. 4.

(a) Deut. 32.

VII.

Dum autem apud Lazos esset Heraclius Imperator, magnam amicitiæ conjunctionem iniisse cum Cyro Lazorum Episcopo, testatur Sergius Constantinopolitanus Episcopus in epistola (b) ad Honorium Romanum Pontificem. Fuisse illum tunc quidem Catholicum, & postea translatum ab eo in Ecclesiam Alexandrinam, quæ suo loco dicentur, ostendent.

(b) Sex. Synod. Act. 12.

PAGIUS III. Orientalium Saxonum Reges occisi.

Hoc anno, ut testatur Florilegus, *Sexredus* & *Siwardus*, qui mortuo *Seberto* patri Orientalium Saxonum Regi successerant, & ad cultum idolorum reversi erant, cum *Kinigilso* Occidentalium Saxonum Rege pugnantes occiduntur, & impietatis in Deum pœnas luunt, ut habet etiam Malmesburiensis lib. de Reg. cap. 6. Successit in Regnum Orientale *Sigebertus*, cognomento *Parvus*, Siwardi filius, inquit Malmesburiensis. Quare *Sigebertus* Seberti filius ante fratres mortuus creditur. Nam *Sigeberto* Parvo successit alter *Sigebertus*, *Seberto*, e fratre Sigebaldo nepos, qui Christianam fidem in Orientale Regnum reduxit, ut infra videbitur. *Sigebertus Parvus* frater fuit *S. Sebbi*, de quo suo loco agetur.

JESU CHRISTI ANNUS	BONIFACII PAP. V. ANNUS	HERACLII IMP. ANNUS
624.	7.	15.

I. Quartus annus belli Persici.

SEquens annus Domini vigesimusquartus post sexcentesimum, duodecima Indictione, æque laboriosus fuit Romanis bello Persico occupatis, quo divina protectio adfuisse cognita est Imperatori: ut merito illud Davidicum Heraclio ipsi fuerit occinendum (a): *Obumbrasti super caput meum in die belli*: cum videlicet casus tulit, ut cùm giganteæ staturæ homine iniret singulare certamen, dum in prima acie certare fuerit compulsus. Hæc autem & alia anni hujus quomodo se habuerint, ex sæpe citatis Annalibus accipe (b):

(a) Psal. 139. (b) Theop. an. 15. Heracl. & Cedr. Compend. Annal. eod. anno.

II. *Anno decimoquinto Imperii, cum exercitu, itinere quod per Taurum montem in Syriam ducit, superato, septimo die post exhaustum magnum laborem, ad Tigrin fluvium pervenit. Inde per Martinopolim & Amidam itinere facto, exercitum & captivos quiete refecit. Indeque litteras de rebus suis Byzantium misit, quæ magnum in urbe gaudium excitaverunt. Sarbaras porro adversus eum tendebat. Ideo Heraclius, misso militum agmine, claustra quibus ad eum iter erat, servare jubet, & ipse per exitus profectus qui versus Orientem sunt, se adversus barbaros fert. Tum Nymphio amne trajecto, ad Euphratem pervenit. Erat is ponte ex funibus & lana contexto instratus, quem Sarbaras solutum in ulteram partem transtulit. Ceterum Heraclius vadum fluminis reperit, dum ad ripam ejus decurrit: itaque præter omnium opinionem Euphratem transiit mense Martii.*

III. *Inde occupatis Samosatis rursum Taurum transiit, & Germaniciam pervenit, Adanaque peragrata, ad Sarum amnem accedit. Interim Sarbaras, rursum sponte extento, Euphratem transiit, Romanosque insequitur. Imperator, Saro transmisso, exercitum quiete relaxat. Venit & barbarus ad alteram fluminis partem; cumque cerneret amnem, pontem, & propugnacula in eo a Romanis occupata, castra posuit. Romani porro incomposito agmine per pontem excurrentes, multos Persas interfecerunt, nequicquam Imperatori monenti obtemperantes, ne ita nullo ordine evagarentur, atque insidiis hostiam se exponerent. Itaque non multo post a Persis per insidias circumventi, pœnas suæ contumaciæ & temeritatis dederunt. Ipse tunc Imperator suis in periculo constitutis opem tulit, ac quemdam giganti similem in medio pontis secum congressum feriit, inque profluentem deturbavit. Cujus casu reliqui etiam barbari territi, cum fugam facerent, obsistente pontis angustia, alii in amnem dejecti, alii gladiis interfecti sunt. Imperator eo tempore paucis quibusdam stipatus, pugnam obiit fortitudine quam pro hominis natura majore; adeo quidem, ut Sarbaras admiratione perculsus, cuidam Cosmæ cognomento Margaritæ dixerit: Vides ne, o Cosma, Cæsarem (agnoscebatur enim insignibus Imperatoriis) quanta is audacia prælium subit, solusque contra tantam multitudinem certat? Nox superveniens prælium diremit. Barbarus autem sibi metuens, retro abiit. Imperator porro suos ad Sebasteam adducit, ac trajecto Hali flumine, ibi hiemat. At Cosroes insania percitus, donaria omnium Ecclesiarum, quæ sub Persis erant, abstulit; utque Heraclio molestam rem faceret, Christianos omnes ad societatem Nestorianæ hæresis adegit.* Hæc tunc impius; sed adeo immanis sacrilegii cum impietate conjuncti meritas postea pœnas dedit, ut quæ dicturi sumus palam ostendent. Hic finis rerum gestarum anni hujus, ejusdemque quarti belli Persici.

Imperator cum Gigante congreditur & superat.

IV. Sed jam Occidentalem Ecclesiam invisamus, quæ hoc anno aucta novo sancto co-

PAGIUS SÆC. VII

An. Æræ Hispan. CDLXII. Ann Hegiræ III. inchoato die 24. Jun. fer. 2. A. C. 624.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6117.

☉ 17. AG. ☽ 17. P. 15. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 624.

BONIFACII V. PAPÆ 6.

HERACLII IMP. 15.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *XIV. post Consulatum Heraclii Aug. XIII.* ut habet Auctor Chronici Alex. qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. mensis Januarii scribitur annus XII. Heraclii Junioris Constantini.*

II. A num. I. ad IV. Est hic tertius belli Persici annus, quo gesta ea, quæ superiori Baronius refert. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXVI. Kalend. Septemb. hujus Christi anni incœpto, refert, *mensis Martii die primo*, (ideoque anno Christi DCXXV.) *Heraclium* collecto exercitu universo *Syriam* dierum septem spatio emensum, ad *Euphratem* tandem pervenisse, *mensque Martio* flumen trajecisse, ac postea *Sari* fluminis pontem transgressum fixis castris quievisse, & oppositam fluminis partem *Sarbarum* Chosrois Ducem occupasse. Multa eo anno prœlia supra humanas vires strenue ac fortiter ab *Heraclio* edita, qui, ut ait Theophanes, *in Urbem Sebasteam se recepit, trajectoque Aly fluvio in ea Regione per totam hyemem substitit.*

III. anni belli Persici.

III. Ad num IV. & seq. Gesta hoc anno in Anglia, anno DCXVIII. Baronii ordinem sequentes, narravimus, diximusque cum Beda, Sanctum *Mellitum* primum Episcopum Londonensem

coruscat. Siquidem constat, auctore Beda (a), hoc ipso anno Mellitum Dorovernensem Episcopum in Anglia virum Apostolicum miraculis clarum ex hac vita migrasse, de quo hæc ipse in fine: *Erat autem Mellitus quidam corporis infirmitate, id est, podagra gravatus, sed mentis gressibus sanus, alacriter terrena quæque transiliens, atque ad cælestia regna semper amanda, petenda & quærenda pervolans. Erat carnis origine nobilis, sed culmine mentis nobilior. Denique ut unum virtutis ejus (unde cætera intelligi possint) testimonium referam tempore quodam civitas Dorovernensis per culpam incuriæ igne correpta, crebrescentibus cœpit flammis consumi: quibus cum nullo aquarum injectu posset aliquis obsistere, jamque civitatis esset pars vastata non minima, atque ad Episcopium furens se flamma dilataret, confidens Episcopus in divinum, ubi humanum deerat auxilium, jussit se obvians sævientibus & huc illucque volantibus ignium globis efferri.*

(a) Bed. l. 2. c. 7.

Melliti Episcopi laudes.

V. *Erat autem eo loci, ubi flammarum impetus maxime incumbebat, Martyrium beatorum quatuor Coronatorum. Ibi ergo perlatus obsequentum manibus Episcopus, cœpit orando periculum infirmus abigere, quod firma fortium manus multum laborando negaiverat. Nec mora, ventus qui a Meridie flat, ubi incendia sparserat, contra Meridiem reflexus, primo vim furoris sui a læsione locorum quæ contra erant, abstraxit, ac mox funditus quiescendo flammis pariter sopitis atque extinctis compescuit. Et quia vir Dei igne divinæ charitatis fortiter ardebat, quæ tempestates potestatum aeriarum a sua suorumque læsione crebris orationibus vel exhortationibus repellere consueverat; merito ventis flammisque mundialibus prævalere, & ne sibi suisque nocerent, obtinere poterat. Et hic ergo postquam annis quinque rexit Ecclesiam, Eadbaldo regnante, migravit ad cælos, sepultusque est cum patribus suis in sæpe dicto monasterio & ecclesia beatissimi Principis Apostolorum, anno ab incarnatione Dominî sexcentesimo vicesimoquarto, die octavo Kalendarum Majarum.* Hactenus de felicissimo sancti Melliti ad cælum transitu Beda. Vides ergo in omnibus mirabilem Deum in sanctis suis, easdem diversis in locis operari virtutes, de quibus Apostolus ad Hebræos (b) scribit, nempe quod sancti per fidem, præter alia magna, extinxerunt impetum ignis in Britannia, & effugaverunt aciem gladii eodem pariter anno in Oriente.

Melliti obitus.

(b) Hebr. 11.

PAGIUS

Obitus Melliti Archiepiscopi Cantuariensis.

sem, & tertium Archiepiscopum Cantuariensem, hoc anno, die XXIV. mensis Aprilis, ad Deum migrasse. Ejus nomen genuino Martyrologio Bedæ, Rabani, Usuardi, & aliorum ad eum diem inscriptum est, sicuti & hodierno Martyrologio Romano.

IV. Celebrata hoc anno, sub *Sonnatio* Præsule, Synodus Rhemensis *cum aliis XL. vel eo amplius Galliarum Episcopis, ubi etiam Sanctus Arnulphus Metensium Præsul invenitur interfuisse*, inquit Flodoardus lib. 2. cap. 5. qui postea Episcoporum, qui interfuere nomina profert, interque alios *Sulpitii* Bituricensis Episcopi, (qui Sancto *Austregisilo* die XX. mensis Maii currentis anni demortuo successit, ut suo loco dicimus), & *Senocii* Episcopi Elusanensis, seu Elosani, qui teste Fredegario cap. 54. anno Clotarii Regis XLIII. anno scilicet DCXXVI. in exilium pulsus est. Ideoque Synodus ista hoc anno vel tardius sequenti congregata; cum Sanctus *Arnulphus* anno sequenti abdicato Episcopatu in Vosagum secesserit, ut suo loco ostendam. Inter alios Sanctos Tabulis Ecclesiasticis inscriptos, ei subscripsit *Donatus* Episcopus Vesontionensis, qui Monasterium Virorum in ea Urbe construxit, aliudque Puellarum mater ejus *Flavia*, & alterum Virorum in saltu Jurensi frater ejus *Ramelenus*, ut legitur in Vita Sancti Columbani a Jona scripta. Sanctus *Donatus* post aliquot annos a præfati Monasterii Monialibus rogatus, *Regulam*, quam illæ custodirent, ex Regulis Sanctorum Cæsarii, Benedicti, & Columbani collegit, ut in Præfatione ejus ipsemet profitetur. Extat ea in tertia parte Regularum ab Holstenio post Baronii mortem publicatarum, & explicatur a Cointio anno DCXXVI. num. LXVI. & seqq. quo anno Concilium Rhemense habitum putat, existimatque *Donatum* vixisse usque ad annum DCLII. mortuum *septimo Idus Augusti*, quæ dies illi Festa in Diœcesi Bisuntina, inquit Chiffletius in Historia Episcoporum Vesontionensium. Verum perperam uterque eo die mortuum colligit ex eo quod eo die colatur, quod sæpius monuimus, ut error ille vulgaris tandem eliminetur. Hujus Concilii Rhemensis nulla in Annalibus mentio.

Synodus Remensis.

JESU CHRISTI ANNUS 625.	BONIFACII PAP. V. ANNUS 8.	HERACLII IMP. ANNUS 16.

I. Quintus Annus belli Persici Romanis felix.

QUI sequitur belli Persici annus quintus, idemque Domini sexcentesimus vigesimusquintus, Indictione decimatertia, Romanis felix illuxit: eluxitque eo magis divina potentia, quo adversariorum conatus fortiores atque multipliciores apparuere: ut nisi divinum auxilium Romano Imperio multipliciter affuisset, illud a barbaris penitus dissipatum esset. Qui enim tam sæpe, tamque ignominiose fugatum se ac superatum Cosrhoes a Romanis vidit, omnes quas tum valuit vires collegit, omnemque excogitavit artem, machinatusque est consilium, quo Imperatorem una cum subjecto ipsi populo perderet. Quidnam agit? Conatus omnibus viribus convertere bellum e Perside in Romanum solum, ut æque cogeret Imperatorem in patriam reverti, atque sui tutari sedem Imperii. Quod ut præstaret, iniit fœdus cum barbaris omnibus quibus potuit ad invadendam Constantinopolitanam urbem; pacisciturque in primis cum Avarum duce Romanis formidando Gajano, homine perfido atque fidifrago, cujus fidei, recedens ab Urbe, res Romanas, prolemque suam Heraclius commendarat. Sollicitat insuper Bulgaros atque Sclavos sive Sclavinos, omnesque simul barbaros permovet ad invadendam capiendamque ipsam urbem regiam Constantinopolim: aliaque insuper in Imperatorem comparat damna atque discrimina, & multiplices parat interitus. Sed quomodo ab iis omnibus eum Deus eripuit, videamus, relegentes ipsos Græcorum Annales a Theophane primum editos & ab Anastasio Latinis datos, a Cedreno vero Græcis in compendium redactos: ex quibus omnibus simul omni fide conscriptis nos ista reddimus æque fideliter hisce verbis (a):

(a) Theoph. an. 16. Heraclii Imp. & eod. an. Cedr.

II.

Anno decimosexto Imperii Heraclii Cosrhoes Persarum Rex novam fecit militiam prælium initurus, peregrinos & cives & servos, ex omni natione facta electione, coacervans. Qua delectione Sain tradita Pratori, alia quinquaginta millia ex phalange Sarbaræ electa tollens, huic sociavit, nominavitque illos Chrysolacas, quasi aureum cuneum, & hos adversus Imperatorem direxit. Porro Sarboram cum reliquo exercitu suo Constantinopolim misit, quatenus Hunnos qui essent in Occidente, quos Avares vocant, cum Bulgaribus & Sclavinis atque Gipedibus concordia sociarent, sicque adversus urbem Constantinopolitanam properarent, & hanc unanimiter obsiderent. Cum autem hoc didicisset Imperator, exercitum suum triplici parte dividens, unam ex illis præmittit ad custodiam urbis: alia tradita Theodoro fratri, contra Sain bellare præcepit: humiliore sibi parte retenta, in Lazicam properat regionem, & in ipsa degens, Turcos ab Oriente, quos Gazaros vocant, in auxilium advocat. Sed audi mira quæ ista ab Imperatore ita bene disposita secuta sunt:

Barbari coeunt adversus Ro. Imperium.

Sain

PAGIUS SÆC. VII An. Æræ Hispan. DCLXIII Anno Hegiræ IV. inchoato die 13. Jun. Fer. 5. A. C. 625.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6118.

☉ 28 P. ☽ 18. P. 31. Mart. Indict. 13.

JESU CHRISTI 625.

HONORII PAPÆ 2.

HERACLII IMP. 16.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatur: *XV. post Consulatum Heraclii Aug. XIV.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. mensis Januarii scribitur annus XIII. Heraclii junioris Constantini.*

II. Chalcedon a Persis obsidetur.

A num. I. ad IV. Est hic annus quartus belli Persici, non vero quintus, ut scribit Baronius, qui ideo anno sequenti gesta, hoc anno recitat, quæ hic tam ex Theophane, quam ex Nicephoro Patriarcha, & Auctore Chronici Alexandrini, qui Baronii tempore lucem non viderant, magis explicabimus. Theophanes anno Æræ Alexandrinæ DCXVII. Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoato, narrat *Chosroem Saim* Ducem cum potenti exercitu adversus Imperatorem misisse: *Sarbarum* vero Constantinopolim versus cum reliquis copiis destinasse; ut initis pactis cum *Unnis* seu Abaribus, *Bulgaris*, *Sclavis* & *Gepidibus* eam Urbem obsideret: Imperatorem vero in tres acies exercitum suum distribuisse: & primam quidem ad Urbis defensionem: aliam *Theodoro* fratri traditam *Saim* aggredi jussit: cum tertia ipse in Lazicam Regionem secessit. *Saes* a Theodoro victus præ mœrore & desperatione misere interiit. Interim dum Constantinopolis obsidetur, *Sarbarus Chalcedonem* adoritur, & terras trans fretum positas devastat, ac hibernam iisdem in locis agit tempestatem. Causam tam pertinacis moræ unus Nicephorus nos docet, qui pag. 12. ait: *Postquam Chosroes cum alia omnia comperit, tum Turcos ab Heraclio in societatem receptos, de his certiorem per literas Sarbarum reddit, ac quam celerrime ex Romanorum finibus ad se reverti jubet, & Heraclio copias suas opponeret; neque enim se illius exercitum sustinere posse. Hæ porro litteræ in itinere interceptæ ad Heraclium delatæ sunt: quibus ille perlectis & suppressis alias tanquam a Chosroe missas supposuit, & illius sigillo obsignatas ad Sarbarum misit, quibus ea continebantur: Romanorum Imperatorem cum Turcis amicitiam iniisse & Adoryadiganum usque pervenisse, quem misso a se exercitu cum Turcis esse profligatum, reliquos fugæ sibi consuluisse. Quamobrem hortari ne ex Romano*

III. Grando conterit hostes.

Sain Cosrhoes primarius dux pollens selectissimis copiis, iisdemque (ut dictum est) præ excellentia aureis nominibus nominatis, perveniens ad fratrem Imperatoris Theodorum, bellavit contra eum. Deo autem per intercessionem semper laudabilis Dei genitricis opitulante, bello commisso, grando miræ magnitudinis contra barbaros cecidit, eorumque plurimos perculit: at vero Romana acies tranquillitate aeris potita est. Vertunt autem Romani Persas, & interficiunt multitudinem copiosam. Hoc comperto, Cosrhoes irascitur contra Sain: qui ex multo animi mœrore ægrotans, mortuus est. Cujus corpus sale conditum Cosrhoes, ad se jussit afferri, quod pluribus reddit confossum vulneribus. Hic finis potentissimi ducis, per quem Cosrhoes, sicur prius, se consecuturum perfectam victoriam existimabat. Accedunt his alia felicissima, dum moti per Imperatorem Orientatales Turci, qui Gazari dicebantur, a tergo Persarum regnum invadunt: quod in Annalibus ita describitur.

IV. *Porro Gazari, disruptis Caspiis portis, Persidem adeunt in regionem Adrabigæ una cum ipsorum duce Ziebil, qui dignitate secundus a Gajano Principe erat: & quacumque loca peragrabant, tum Persas deprædabantur, tum civitates & villas igni tradebant. Profectus vero obviam Heraclius Imperator, iisdem accurrit a Lazica. Ziebil autem ipso viso accellerans, complectitur eum collo, & adorat eum, Persis ejus civitates inspicientibus. Universus autem populus Turcorum in terram cadentes, omnes proni super faciem extensi, Imperatorem eo honore venerabantur, qui excederet morem consuetum: similiter & principes eorum super saxa concidentes, eodem schemate procidunt. Obtulit autem & Ziebil filium suum primogenitum Imperatori; ejusque sermonibus delectatus tam vultum, quam prudentiam ejus admiratur. Electisque Ziebil quadraginta millibus virorum fortium, dedit Imperatori in auxilium: porro ipse reversus est in regionem suam. His Imperator acceptis, statim contra Cosrhoem procedit.* Magna quidem Dei benignitate actum est, ut cum omnes qui in Occidente essent barbari rebellarent adversus Imperatorem, ut civitatem regiam obsiderent, qui erant in Oriente fortissimi populi sponte cum validis copiis præsto essent ipsi Imperatori, & in Cosrhoen molestissimi. Sed quid actum a barbaris Constantinopolim invadentibus audiamus. Sic enim pergit auctor:

V. Constantinop. divinitus obsidione liberata.

At vero Sarbaras Cosrhoes dux Chalcedonem properans, Avaresque Thraces urbi appropinquantes, hanc depopulari parant, multis machinis adversus eam commotis: iidemque & navium sculptarum ex Istro flumine multitudine infinita delata, sinum repleverunt maris. Decem sane dies urbem obsidentes, bellum terra marique gerentes, Domini virtute pariter & cooperatione, necnon & intemeratæ Dei genitricis & virginis Mariæ intercessionibus superati sunt: amissis vero terra marique ingenti numero suis magno cum dedecore discesserunt. Vigebat tunc quidem Constantinopoli, post omnipotentis Dei primarium honorem, cultus Deiparæ Virginis, cui ab ipsis Constantini temporibus eadem urbs dedicata, ejusque nomine appellata est civitas Virginis. Quamobrem & Constantinopolitani cives omnes ipsam Dei genitricem eniaius invocare soliti erant, sicut & Heraclium fecisse ap-

PAGIUS

norum agro exercitum transportet, sed Chalcedonem obsidere, ac Romanos capere prædarique pergat. Quibus acceptis literis Sarbarus eodem in loco substitit.

III. *Turci an. DCXXVII. cum Heraclio militarunt.*

Ad num. IV. Theophanes ad annum XVI. Heraclii, Eræque Alexandrinæ DCXVII. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatum, narrat adventum *Turcorum*, ut Heraclio cum quo societatem inierant auxilium ferrent: quod & ex Anastasio Baronius recitat. Sed cum Baronius bellum Persicum anno uno anticiparit, & expeditiones militares non ab autumno, sed a verno tempore inchoentur, *Turci* juxta Theophanem anno sequenti auxilio Imperatori fuere. Verum enim vero Theophanes illorum adventum anno uno citius narrat; quod ex ipsomet demonstrari potest. Initio enim anni Heraclii XVII. Eræque Alexandrinæ DCXVIII. de discessu *Turcorum* verba facit, ac de iis, quæ a mense Septembri anni Christi sexcentesimi vicesimi septimi in Perside peracta sunt, prætermissis omnibus, quæ a Septembri anni Christi DCXXVI. ad Septembrem anni DCXXVII. acciderunt, contenitur retulisse sub finem anni Heraclii XVI. quæ contigere anno ejusdem Imperatoris XVII. idque verno tempore anni Christi DCXXVII. Quod evidenter eo Christi anno demonstrabo, & explicabo gesta a *Turcis* contra Persas, tam ex Nicephoro, quam ex Elmacino, eodemque Theophane, qui omnes in eundem prochronismum lapsi sunt, licet evidenter indicent, se loqui de rebus anno DCXXVII. in Perside peractis. Quamobrem, ut res obscurissima clarior reddatur, hic Baronii ordinem non sequar. Porro ex dictis manifestum fit, Turcos ab Unnis diversos non fuisse.

IV. *Constantinopolis a Chagano Avarum Rege obsessa.*

Ad num. V. & VI. Obsidionem Constantinopolitanam, quam breviter Baronius ex Anastasio narrat; accurate describunt Nicephorus p. 11. & Auctor Chronici Alexandrini, Indictione XIV. anno scilicet sequenti, quo contigit. Hanc ex Auctore Chronici Alexandrini ad supplendos Annales Ecclesiasticos, hic referemus: *Est opera pretium exponere, quemadmodum & nunc solus Deus plenus & misericordia & commiserationis, per gratissimas acceptissimasque intemerata Matris ipsius, & vere Domina nostra Dei Genitricis & semper Virginis Mariæ preces humilem seu supplicem hanc illius Urbem ex impiorum immanitate hostium, qui conjurati illam sin-*

apparet, ejusque ope tam grandia confecisse quæ diximus, atque hoc eodem anno a Theodoro superatum robustissimum Persarum exercitum, pariterque a tot leonibus faucibus inhiantibus urbem ereptam. Ex quibus singulis discant duces exercitus, quibus debeant niti e superis petitis auxiliis, & pollere viribus, nimirum conciliare sibi obtinentem cuncta semper a Deo precibus sui Dei genitricem Mariam.

VI. Visa hostibus Dei Genitrix urbis liberatrix.

Ne autem inanis hæc fiducia videretur de ope Mariæ Virginis; divinitus factum est, ut non solum obsessi id perspicuo intelligerent, sed etiam hostes ipsi suo experirentur damno: nam audi quæ a Cedreno narrantur: *Tale enim*, inquit, *quippiam hostibus accidit. Viderunt barbari prima luce, cum Sol oriretur, mulierem quamdam illustrem eunuchis comitatam, porta Blachernarum exeuntem* (erat

PAGIUS

cinxerant, & potenti sua manu una cum populo in illa coperto liberarit, & ab expectato gladio, vinculis, & acerbissima servitute (expedierit) quod nemo ex omnibus facile poterit exponere: etenim execratissimus ille Salbaras Persici Exarchus Præfectusque exercitus deprehensus est, uti apparuit ex factis ipsis expectare invisissimi Deo Chagani Regis Abarum adventum, quando cum pluries ante dies Chalcedonem accessit, omniaque illius Suburbia, Palatia, Ædesque Sacras incendio sacrilego absumpsit; ibique deinceps illius adventum expectavit. Itaque XXIX. Junii Indict. XIV. hoc est die festo SS. & gloriosorum Apostolorum Petri & Pauli accepit nuncium ab hoste Dei Chagano, qui cum triginta millibus Longum tunc Murum ferebatur occupasse, quæque intra id spatium murorum essent, ita ut quicumque extra Urbem ex generosis equitibus militibusque eadem Die Dominica se se intra mœnia Theodosiana nova hujus Regiæ Urbis receperint. Et mansit exercitus circa Melantiadem paucis ex illis excurrentibus usque ad mœnia ex intervallis, & non permittentibus quemquam prodire ad quemcumque jumentorum pastum colligendum. Decem interim dies fluxere, cumque nullus hostium ad mœnia appareret, milites cum pallicariis, & civibus egressi ad decimum ab Urbe lapidem, uti meterent prematuram segetem, obviam casu habuere hostes, cæsique sunt ex utraque parte, & capti nonnulli ex militibus pallicariis, & civibus qui cum illis exierant, quod nisi milites nostri occupati fuissent in defendendis sarcinis suis & civibus, satis magnum numerum hostium eo die interfecissent. Nec diu fuit cum ex hostibus mille ad Sacram Divorum Macchabæorum ædem trans Urbem apud Sycas visendum proximi accessere, sese que Persis prodiderunt; quibus ad vicina Chrysopoleos coactis, suam inter se præsentiam per ignes significavere.

V. Chaganus de pace frustra agit.

Interim detestabilis Chaganus Athanasium clarissimum Patricium Adrianopoli cum his dictis ad Constantinopolitanos amandavit: Abi, & vide quomodo me velint tui Cives placare, & quibus donis afficere, ut in domum revertar. Clarissimo ergo Athanasio Constantinopolim veniente, & hæc Bono clarissimo Patricio & Magistro, cæterisque Præfectis exponente, illi Athanasium reprehensum everunt quod execrabili Chagano ita se subjecerit ac promiserit Constantinopolitanos, quæ illi placita essent, facturos. Tunc Athanasius clarissimus dixit hæc a se dicta esse, quæ a Magistratu (accepisset) quo tempore Legationem apud eum obiisset. Cæterum scire se istu Murum munitum esse, exercitumque præsentem adesse: nihilominus paratum se datum Chagano responsum iisdem verbis referre. Deinde videndi in Urbe exercitum & arma petivit Athanasius. Lustratione ergo facta, reperta in Urbe degentium equitum millia duodecim. Tunc Præfecti jusserunt responderi ea, quæ omnino Chaganum promoverent ad exercitum mœnibus sive Urbi admovendum. Cum ergo Athanasius illustrissimus ad Chaganum cum responsis properaret, ab eo receptus non est, sed minatus est execrandis, quod nisi sibi omnia traderentur, & Cives & Urbem funditus eversurum.

VI. Constantinopolitani Urbem strenue tuentur.

XXIX. Julii ipse Deo invisus Chaganus occupavit Murum cum universo exercitu, & se ipsum Civitati ostendit, proximo die, qui fuit XXXI. ejusdem mensis Julii venit & instruxit aciem, mansitque a prima luce usque ad XI. bellum, ciens ad portam Caliandrii usque ad portas Quanti, & inde ulterius. Ibi enim frequentissimum militem statuit in Conspectu Civitatis. In reliqua parte muri Sclavos primam quidem aciem Sclavorum pedestrem nudam, alteram pedestrem loricatam. Ad vesperam machinas aliquot seu tormenta bellica, & chelonas, a Brachialio usque ad Brachialium. Postera vero luce plura tormenta in illam partem, quæ oppugnabatur ab ipso, constituit; ita inter se vicina, uti necesse fuerit, ab obsessis quam plurimas machinas opponere intra murum, pugna quotidie cum pedestribus concurrenti nostris, Deo jubente, e superiore loco hostes longe propulsantibus. Texit autem machinas multas arundine, & extrorsum corio munivit. Ædificavit porro Chaganus a Porta Caliandrii usque ad Portam S. Romani duodecim rotunda castella seu turres præaltas, quæ prope ad defensores usque pertinebant, texitque eas corio. Nautæ vero qui in Urbe erant egressi in Civium subsidium, excogitarunt machinamentum e malis nauticis, & suspendit inde carabum (genus navigii est), quo includeret castella hostium, qui non mediocriter hostes perterruit, Bono præsertim clarissimo Magistro plurimum cum incitante.

VII. Chaganus petit ut sibi Constantinopolis tradatur.

Illustrissimus vero Magister Bonus, postea quam hostis sub mœnia successit, non destitit illum hortari, non solum ad pacta & conditiones accipiendas, sed etiam aliam partem cujus causa ad murum accesserat. Atqui Chaganus non admisit (ullam conditionem) sed interminatus dixit: Urbem vestram mihi cedite, & fortunas omnes mihi relinquite, servate vos ipsos & familias vestras. Demisit autem cymbas in mare quas secum advexerat, sed impeditus est scaphocarabis. Et hinc cymbas curavit deduci ad pontem S. Callinici tertio post die quam cœperat Urbem oppugnare: monoxyla vero sex scaphas ex una trabe confectas eo destinavit, quod magna illinc esset locorum angustia, & scaphocarabi non possent transire. Relicti porro sunt scaphocarabi in conspectu cymbarum a S. Conone usque ad fontes quæ prohibebant monoxyla sex scaphas penetrare.

VIII. Sed postulatis excluditur.

Sabbato postea circa vesperam, hoc est altera die Augusti mensis, evocavit Chaganus Præfectus Urbis ad colloquium. Et prodierunt ad ipsum Georgius illustrissimus Patricius & Theodorus clarissimus Commerciarius, Theodosius illustrissimus Patricius & Logotheta, Theodorus religiosissimus Syncellus, & Anastasius illustrissimus Patricius. Hi cum abiissent, duxit Chaganus in conspectum illorum tres Per-

erat namque a Blachernis Deiparæ templum a Constantinopolitanis frequentari solitum) *quam cum Heraclii opinarentur uxorem esse, & ad suum Principem ob mariti absentiam ire pacis petendæ causa, transitum ei concesserunt, subsequentem ex urbe hominum turbam ipsi adorturi. Ut vero fossæ ambitum egressum, non ire ad Regem viderunt, insecuti sunt eam usque ad locum, cui Veteris saxi nomen est; ubi cum fore jam essent assecuti, illa cum suis ex oculis & conspectu eorum evanuit. Ipsi autem tumultu concitato, inter se congressi ad vesperam usque mutuo strages ediderunt. Mane insequentis diei dux causam inquirens quod majorem suorum partem intestino conflictu periisse videret, turpiter domum rediit: statimque classis ab obsidione recessit; quam domum revertentem in Euxino mari oborta tempestas ita afflixit, ut perpauci ad suos redierint. Sarbarar, tametsi hæc ei molesta acciderant, tamen obsidionem Chalcedonis non solvit: sed hiemavit ibi, populans transmarina, & urbes evertens.* Hæc ibi. Quæ autem gesta sint per Heraclium Imperatorem una cum Turcis adversus Cosrhoen progredientem, in sequentem annum Annales reiiciunt, nosque suo loco de his agemus. Sic igitur, hisce adeo præclaris de hostibus divino præsidio acceptis victoriis, clausus est

PAGIUS

Persas holoserico spectabiles, missos ad Chaganum a Salbara, quos Chaganus jussit assidere sibi, nostrates autem Legatos adstare, atque ita verba fecit: Ecce vobis, Persæ Legationem ad me miserunt, parati mihi tria millia suppetiarum mittere. Ergo si placet, singuli Cives veste accepta sago & indusio ineamus societatem cum Salbara, est enim amicus meus, & transite ad illum & nulla vos injuria afficiet: mihi vero Urbem cum bonis relinquite, alia via expedienda salutis nulla est: An potestis in pisces verti & per mare evadere? An in aves migrare & in cælum evolare? En uti narrant ipsi Persæ neque Imperator vester Persidem est ingressus, neque exercitus vester hic ullus est. Cui Georgius illustrissimus: Isti, inquit, sycophantæ sunt, & impostores, impudentissimeque mentiuntur. Nam exercitus noster hic propugnat (Urbem) & religiosissimus Imperator noster ac Dominus in Perside versatur, & Regionem illam vastat. Hic lancinatus dicto unus ex Persis convicio illustrissimum Georgium Chagani nomine appetivit; cui Georgius, non tu me inquit, contumelia afficis, sed Chaganus. Addidere etiam illustrissimi Præfecti, qui (ad colloquium) exiverant, hoc dictum, quid esset, cur qui tantas haberet secum copias, Persarum tamen auxilio indigeret: & Chaganus. Si petiverô, inquit, suppetiatum mihi venient, sunt enim amici mihi: & rursum Præfecti ad Chaganum: Urbem numquam deseremus, expectamus duntaxat dum aliquid quod ad rem sit, loquamur eaque de causa ad te egressi sumus. Ergo si de pace nobiscum agere non habes in animo, dimitte nos. Et missos fecit.

IX.
Legati Persarum ad Chaganum in naves Constantinopolitanorum incidunt,

Eademque statim nocte, qua Dominicam præcedit, singulari benigni & misericordis Dei opera Persæ illi, qui Legati ad Chaganum (a Salbara) venerant, dum per Chalas Chrysopolim traiciunt, in nostras naves incidunt, in quibus erant quidam ex Orphanotrophio, unusque ex illis Persis deprehensus est, qui se ipsum in Caraben, quam sandalin vocant pronum in faciem abierit, supernoque stragulo iniecit, & ita traiicere Chrysopolim (conabatur). Nauclerus autem, qui in naviculâ erat, eumque regebat, opportuno dentreque iis, qui ex Orphanotrophio erant, innuit qui revocate cursu stragula sustulerunt, Persamque ævo maturum, in faciem jacentem inventum occidere, caputque ejus abstulere. Alios vero duos Persas in alio navigio vehentes una cum nautis ceperunt, & hos intra mœnia deduxere, & alterius quidem ex vivis manus detruncarunt, ligatasque una cum cervice illius interfecti, de collo (mutilati) suspenderunt, atque navigio impositas ad Chaganum transmisere. Alterum vero in navim conjectum, vivumque in portum Chalcedonensem deductum, & Persis ostensum in ipsa navi capite plexerunt, quod cum literis in hæc verba scriptis in terram ejecere. Chaganus, quando nobiscum de pace egit, misit nobis illos a vobis ad eum missos Legatos, & duos quidem in Urbe capite punivimus, tertii vero ex vobis habetis cervicem. Damnatus vero Chaganus eadem Dominica Chalas abiit, duxitque Scaphas in mare, quibus traiiceret, & secum Persas sibi promissos adduceret. Quo cognito, die illucescente, nostri cum septuaginta Carabis seu navibus ad Chalas, quamvis contrario venta, eruperunt, ut Chagani trajectum impedirent, reversusque est ad vesperam, cui ex Urbe esculenta poculentaque nonnulla transmissa sunt. Venit autem Eemitzis Exarchus Avarum ad portam, qui, atrox, inquit, facinus designastis, quando illos, qui hesi cum Chagano pransi sunt, occidistis, & caput illi alterumque manibus truncatum transmisistis. Cui nostri; Nos, inquiunt, non curamus illum. Nocte ergo sequentis diei non potuerunt fallere nostras excubias illorum Scaphæ, nec traiicere ad Persas, quos merserunt & occiderunt quoscumque in Scaphis Sclavos invenire potuerunt.

X.
Mari Avares victi,

Quin & Armenæ eruperunt ex manibus Blachernarum, & in nostra illic ignem conjecere quæ sunt ad D. Nicolai. Cumque Sclavi, qui ex Scaphis in aquam dimissi natandi studio tenebantur, putarent ex ignibus Avares esse, qui ad mare stationem haberent, ibi egressi ab Armeniis sunt interfecti. Alii vero perpauci natatu evadentes ad eum locum, ubi impius Chaganus castra habuerat, illius imperio sunt trucidati. Ita Deo jubente, & Domina nostra Dei Genitrice deprecante, uno momento per mare cursus hostium accidit: subduxerunt deinde nostri omnes Scaphas e mari in terram. Quæ cum accidissent, execratus Chaganus in castra sua seu fossatum reversus, tormenta bellica ex muro, quæ ipse in eo collocaverat, detraxit, & machinam, quam adificaverat, supitque rotundas turres, quas fecerat, destruere, & per noctem vallum palis sudibusque munitum suum, & turres, & chelonas corio nudatas exussit, atque cum exercitu recessit. Sunt qui dicant Sclavos, cum quod acciderat, vidissent, recessisse, eoque & impium Chaganum obsidionem solvisse, atque hos coactum esse sequi.

XI.
Obsidio ope B. Virginis solvitur,

Nec vero impius Chaganus eo tempore oppugnationis testatus est, Ego, inquit, video augusta quadam specie feminam solam per mœnia discurrere. Nunciavit quoque nostris recessurus: Nolite putare me territum metu recedere, sed quia

in

est præsens annus quintus Persici belli.

VII. Conversio Borealium Anglorum per Paulinum tentata.

Dum hæc aguntur in Oriente, Deus, ubique mirabilis, in Occidentali Ecclesia Catholica novæ plantationis multiplices futuras propagationes spem auget. Hoc siquidem anno ad Anglos Boreales, quibus præerat Rex Eduinus, porta aperta est prædicationi S. Paulini Episcopi Eboracensis, cum ad eas gentes suscepit feliciter Apostolatum. Fuerat jam ante Paulinus missus a sancto Gregorio Papa una cum Mellito, Justo atque Ruffiniano (ut testatur Beda (a) cum monitus fuisset ab Augustino, ad ingentem messem novis opus esse messoribus: postea autem, hoc videlicet anno, a Justo Archiepiscopo Episcopus est ordinatus, ut idem Beda (b) pluribus in locis profitetur. Ex quibus corrigas quod in ejusdem auctoris reperitur epitome, ipsum a Justo Episcopum ordinatum anno Domini sexcentesimo vigesimosecundo: quod potius hoc anno factum esse, idem auctor disertis verbis profitetur, etiam cum ad calculum revocat annos quibus sedit, dum agit de obitu ejus. Etenim cum anno sexcentesimo quadragesimoquarto eum esse defunctum affirmet sexto Idus Octobris, (c) tradatque sedisse annos decem & novem, & menses duos, ac dies viginti unum; constetque insuper ex eodem auctore (d) ipsum consecratum esse Episcopum duodecimo Kalendas Augusti: plane asserere cogimur, hoc anno ipsum creatum esse Episcopum. His jam de tempore satis elucidatis, quonam modo aperta sit ei janua ad annunciandum gentibus illis Evangelium, ex eodem auctore Beda dicendum erit, qui ita rei gestæ narrationem aggreditur (e):

(a) Bed. lib. 2. c. 29.

(b) Bed. l. 2. c. 7. in fin.

Paulini Episcopi creationis tempus.

(c) Bed. lib. 3. c. 14.

(d) Bed. l. 2. c. 9.

(e) Beda lib. 2. c. 9.

VIII. Nuptiæ Regis Eduini gentilis cum Edelburga Christiana.

Huic, inquit, *genti* Nordanhumbrorum, hoc est, Anglorum Aquilonarium ob flumen Humbrum ita dictorum, *occasio fuit percipiendæ fidei, quod præfatus Rex ejus Eduinus cognatione junctus est Regibus Cantuariorum, accepta in conjugem Edelburga filia Edelberti Regis, quæ alio nomine Tate vocabatur. Hujus consortium cum primo ipse, missis procis, a fratre ejus Eadbaldo, qui tunc regno Cantuariorum præerat, peteret: responsum est, non esse licitum, Christianam virginem Pagano in conjugium dari, ne fides & sacramenta cælestis Regis, consortio profanarentur Regis qui veri Dei cultus esset prorsus ignarus. Quæ dum Eduino verba nuncii referrent, promisit se nihil omnibus modis contrarium Christianæ fidei, quam virgo colebat, esse facturum: quin potius permissurum, ut fidem, cultumque suæ religionis cum omnibus qui secum venissent viris sive feminis, sacerdotibus seu ministris, more Christiano servaret. Neque abnegavit se etiam eamdem subituram esse religionem, si tamen examinata a prudentibus sanctior ac Deo dignior posset inveniri. Itaque promittitur virgo, atque Eduino mittitur, & juxta quod dispositum fuerat, ordinatur Episcopus vir Deo dilectus Paulinus, qui cum illa veniret, eamque & comites ejus, ne Paganorum possent societate pollui, quotidiana exhortatione & sacramentorum cælestium celebratione confirmaret.*

Or-

PAGIUS

in difficultatem commeatus incidi, nec opportuno tempore vos aggressus sum. Recedo ergo nunc, & sumptus annonamque comparo, reversurus ad vos, tractaturusque prout de me meriti estis. Manserunt die Veneris custodes agminis equites, qui agmen claudebant, & telis in locu muro proximo eadem die jam clara, multaque suburbia usque ad horam septimam conjecerunt, atque subduxerunt se incensa æde SS. Cosmæ & Damiani in Blachernis, & Templo S. Nicolai, omnibusque circum jacentibus locis. In ædem vero Dominæ nostræ Dei Genitricis, & Sacrarium ejus ingressi hostes nihil omnino lædere aut violare, Deo sic intemeratæ Matris precibus propitiato ac volente, potuerunt. Petiverunt autem in colloquium illustrissimum Commerciarium. Bonus laudatissimus Magister Chagano *respondit, Adhuc quidem mihi integrum fuit uti tecum agerem & paciscerer, nunc autem hanc Præfecturam germanus religiosissimi Imperatoris nostri una cum exercitu accepit, qui tecum nunc traiicit, & te in Regionem tuam comitatur, ubi inter vos de pace tractare poteritis.*

XII. Nicephorus pag. 13. loquens de prælio navali Sclavinos inter & Constantinopolitanos habito, ait: *Tanta cædes hostium facta est, ut mare ipsum purpureo colore tingeretur. Inter cæsorum cadavera Sclavinæ quoque mulieres inventæ sunt.* Addit Barbaros obsidionis ac moræ pertæsos in patriam reversos esse; tumque Patriarcham cum Constantino Imp. ad Divæ Virginis templum in Blachernis ingentes Deo gratias reddidisse, ibidemque murum ad hujus templi præsidium ædificasse. Ab eo tempore populus Constantinopolitanus Sabbatum quintæ hebdomadis Quadragesimalis festivum esse voluit Deiparæ, cujus auxilio tam eximium trophæum erectum fuit, ut in Triodio Græcorum legitur: hymnum vero in laudem ejus dici solitum, *Acathistum nominavit, quod tunc & populus & Clerus universus eodem ardore idem facerent, nemine cessante, nemine a Divinis laudibus conquiescente*, ut idem Triodiom habet. Legenda oratio Historica in Festum τῆς ἀκαθίστου, quam Combefisius in Historia Hæresis Monothelitarum publicavit, observandumque ex eodem Triodio ter Constantinopolim ab hostibus ope B. Virginis liberatam esse. Primum, anno sequenti, quo narrata contigere, ideoque sub *Heraclio*; secundo sub *Constantino Pogonato*; tertio sub *Leone Isauro*, ut suis locis ostendetur; & propter triplicem illam liberationem Festum illud celebrari. Is itaque hymnus *Acathistus* appellatur, quia *stando*, non sedendo canitur; dies vero *Acathistus*, quia omnes, nemine excepto, & nemine otiante, aut a Divinis laudibus cessante, peragitur: de quo Festo plura Gretserus lib. 3. Observat. in Codinum cap. 7.

Instituitur Hymnus Achatistus in gratiarum actionem de Urbis liberatione.

XIII. A num. VII. ad XV. Beda lib. 2. cap. 9. testatur, hoc anno gentem Nordanhymbrorum, hoc

Ordinatus est autem Paulinus Episcopus a Justo Archiepiscopo sub die duodecima Kalendarum Augustarum, anno ab incarnatione Domini sexcentesimo vigesimoquinto, & sic cum præfata virgine ad Regem Eduinum quasi comes copulæ carnalis advenit, sed ipse potius toto animo intendens, ut gentem quam adibat, ad agnitionem veritatis advocans, juxta vocem Apostoli (a), uni viro virginem castam exhiberet Christo.

(a) 2.Cor. 11.

IX. Studium Paulini propagandæ fidei.

Cumque in eam provinciam venisset, laboravit multum, ut & eos qui secum venerant, ne a fide deficerent, Domino adjuvante contineret, & aliquos (si forte posset) de Paganis ad fidei gratiam prædicando converteret. Sed sicut Apostolus ait (b) quamvis multo tempore illo laborante in verbo) Deus sæculi hujus excæcavit mentes infidelium, ne eis fulgeret illuminatio Evangelii gloriæ Christi. Hucusque Beda de rebus gestis a Paulino hoc anno, reliqua in annum sequentem rejiciens, eadem narraturus: cujus nos vestigia affectamur. Istæc autem cum rescivisset sanctæ Romanæ Ecclesiæ Bonifacius Pontifex superstes adhuc, cum sui esse muneris intelligeret, universi orbis Ecclesiis, salutique omnium hominum animarum prospicere, evestigio literas dedit ad ipsum Regem Eduinum, hortans eum ad idolorum cultum relinquendum, Deique veri religionem fidemque sectandam. Extant ipsæ quidem a Beda recitatæ his verbis (c):

(b) 2.Cor. 4.

(c) Apud Bed. l. 2. c. 10.

X. Bonifacii Pap. ad Eduinum Regem epistola.

Viro glorioso Edueno Regi Anglorum, Bonifacius Episcopus, servus servorum Dei.

Licet summæ Divinitatis potentia humanæ locutionis officiis explanari non valeat; quippe quæ sui magnitudine ita invisibili atque investigabili æternitate consistit, ut eam nulla ingenii sagacitas, quanta sit, comprehendere disserereque sufficiat: quia tamen ejus humanitas ad insinuationem sui reseratis cordis januis, quæ de semetipsa proferantur, secreta humanis mentibus inspiratione clementer infundit, ad annunciandam vobis plenitudinem fidei Christianæ, sacerdotalem curavimus solicitudinem prærogare: ut perinde Christi Evangelium, quod Salvator noster omnibus præcepit gentibus prædicari, vestris quoque sensibus inferentes, salutis vestræ remedia propinemus. Supernæ igitur majestatis clementia, quæ cuncta solo verbo præceptionis suæ condidit & creavit, cælum videlicet & terram, mare, & omnia quæ in eis sunt (dispositis ordinibus, quibus subsisterent) coæterni Verbi sui consilio, & Sancti Spiritus unitate dispensans, hominem ad imaginem & similitudinem suam ex limo terræ plasmatum constituit, eique tantam præmii prærogativam indulsit, ut eum cunctis præponeret, atque servato termino præceptionis, æternitatis subsistentia præmuniret. Hunc ergo Deum Patrem, Filium, & Spiritum sanctum, quod est individua Trinitas, ab ortu Solis usque ad occasum humanum genus, quippe ut creatorem omnium, atque factorem suum, salutifera confessione fide veneratur & colit; cui etiam summitates imperii, rerumque potestates submissæ sunt: quia ejus dispositione omnium prælatio regnorum conceditur. Ejus ergo bonitatis misericordia, totius creaturæ suæ dilatandæ subsidiis etiam in extremitate terræ positarum gentium corda frigida, sancti Spiritus fervore, in sui quoque agnitione mirabiliter est dignata succendere.

XI.

Quæ enim in gloriosi filii nostri Audobaldi Regis, gentiumque ei suppositarum illustratione clementia Redemptoris fuerit operata, plenius ex vicinitate locorum vestram gloriam conjicimus cognovisse. Ejus ergo mirabile donum & in vobis certa spei cælestis longanimitate conferri confidimus: cum profecto gloriosam conjugem vestram, quæ vestri corporis pars esse dignoscitur, æternitatis præmio per sacri baptismatis regenerationem illuminatam agnovimus. Unde præsenti stylo gloriosus vos adhortandos cum omni affectu intimæ charitatis curavimus; quatenus abominatis idolis, eorumque cultu, spretisque fanorum fatuitatibus, & auguriorum deceptibilibus blandimentis, credatis in Deum Patrem omnipotentem, ejusque Filium Jesum Christum, & Spiritum sanctum: ut credentes a diabolicæ captivitatis nexibus, sanctæ & individuæ Trinitatis cooperante potentia, absoluti, æternæ vitæ possitis esse participes.

PAGIUS

Eduinus Rex Gentilis accipit in uxorem Edilburgam feminam Christianam.

hoc est eam nationem Anglorum, quæ ad Aquilonarem Humbræ fluminis plagam habitabat, cum Rege suo *Eduino*, qui in Eboracensi Civitate morabatur, fidei Christianæ suscipiendæ spem dedisse, accepta in conjugem *Edilburge* filia Sancti Ethelberti Regis, & sororis *Eadbaldi* tunc in Cantia regnantis. Missus itaque cum ea *Paulinus*, qui ideo *ordinatus est Episcopus* (scilicet Eboracensis) *a Justo Archiepiscopo* (nempe Cantuariensi) *sub die duodecima Kalendarum Augustarum anno ab incarnatione Domini sexcentesimo vigesimo quinto*, inquit Beda. Vides eam ordinationem die Dominica factam; hoc enim anno dies XXI. mensis Julii in Dominicam incidit. Eam ordinationem præsenti anno peractam iterum scribit Beda in Epitome, licet exemplar hujus Epitomes, quod nactus est Baronius, haberet, *anno DCXXII.* Hoc conjugium ubi accepit Bonifacius Papa literas ad Eduinum Regem misit, quibus hortatus est eum ad fidem, aliasque ad conjugem ejus feminam piissimam, quibus illam monuit, ut salutis *Eduini* Regis sedulam ageret curam. Refertur utraque Epistola a Baronio ex Beda cap. 10. & 11.

Quanta autem reatitudinis culpa teneantur adstricti hi qui idololatriarum perniciosissimam superstitionem colentes amplectuntur, eorum quos colunt exempla perditionis insinuant. Unde de eis per Psalmistam dicitur (a): *Omnes dii gentium dæmonia, Dominus autem cælos fecit. Et iterum* (b). *Oculos habent, & non vident: aures habent, & non audiunt: nares habent, & non odorabunt: manus habent, & non palpabunt: pedes habent, & non ambulabunt. Similes ergo efficiuntur his, qui spem suæ confidentiæ ponunt in eis. Quomodo enim juvandi quamlibet possunt habere virtutem ii, qui ex corruptibili materia, inferiorum etiam suppositorumque tibi manibus construuntur, quibus videlicet artificium humanum accomodans, eis inanimatam membrorum similitudinem contulisti: qui nisi a te moti fuerint, ambulare non poterunt, sed tamquam lapis in uno loco positus, ita constructi, nihilque intelligentiæ habentes, ipsaque insensibilitate obruti, nullam neque lædendi neque juvandi facultatem adepti sunt? Qua ergo mentis deceptione eos deos, quibus vos ipsi imaginem corporis tradidistis, colentes sequimini, judicio discreto reperire non possumus.*

(a) Psal. 95.
(b) Psal. 113.

XII.

Unde oportet vos, suscepto signo sanctæ Crucis, per quod humanum genus redemptum est, execrandæ diabolicæ versutiæ supplantationem, qui divinæ bonitatis operibus invidus æmulusque consistit, a cordibus vestris abjicere; injectisque manibus hos quos eatenus materiæ compage vobis deos fabricastis, confringendos diminuendosque summopere procurare. Ipsa enim eorum dissolutio, corruptioque quæ numquam viventem spiritum habuit, nec sensibilitatem a suis factoribus potuit quolibet modo suscipere, vobis patenter insinuet, quod nihil erat quod eatenus colebatis, dum profecto meliores vos, qui spiritum viventem a Domino percepistis, eorum constructione nihilominus existatis: quippe quos Deus omnipotens ex primi hominis, quem plasmavit, cognatione deductos, per sæcula innumerabilibus propaginibus pullulare constituit. Accedite ergo ad agnitionem ejus qui vos creavit, qui in vobis vitæ insufflavit spiritum; qui pro vestra redemptione Filium suum unigenitum misit, ut vos ab originali peccato eriperet, & ereptos de potestate diabolicæ nequitiæ cælestibus præmiis muneraret.

Suscipite verba prædicatorum, & Evangelium Dei quod vobis annunciant: quatenus credentes (sicut sæpius dictum est) in Deum Patrem omnipotentem, & in Jesum Christum ejus Filium, & Spiritum sanctum & inseparabilem Trinitatem, fugatis dæmoniorum sensibus, expulsaque a vobis sollicitatione venenosi & deceptibilis hostis, per aquam & Spiritum sanctum renati ei cui credideritis, in splendore gloriæ sempiternæ cohabitare ejus opitulatione & munificentia valeatis. Præterea benedictionem protectoris vestri beati Petri Apostolorum principis vobis direximus, id est, camisiam cum ornatura in auro una, & lana Ancyriana una: quod petimus ut eo benignitatis animo gloria vestra suscipiat, quo a nobis noscitur destinatum. Hucusque Bonifacius ad Eduinum Anglorum Regem nondum Christianum. *Ad conjugem quoque ejus Edelburgam (subdit Beda c) hujusmodi litteras idem Pontifex misit:* quibus iste inerat præfixus titulus.

(c) Bed. l. 2. c. 11.

XIII.

Exemplar epistolæ beatissimi & Apostolici Bonifacii Papæ urbis Romæ directæ Edelburgæ Reginæ Eduini Regis.

Dominæ gloriosæ filiæ Edelburgæ Reginæ, Bonifacius Episcopus servus servorum Dei.

Redemptoris nostri benignitas humano generi, quod pretiosi sanguinis sui effusione a vinculis diabolicæ captivitatis eripuit, multa providentia, quibus salvaretur, propinavit remedia: quatenus sui nominis agnitionem diverso modo gentibus innotescens, Creatorem suum suscepto Christianæ fidei agnoscerent sacramento: quod quidem in vestræ gloriæ sensibus cælesti collatum munere mystica regeneratio vestræ purgationis patenter innuit. Magno ergo largitatis Dominicæ beneficio mens nostra gaudio exultavit quod scintillam Orthodoxæ religionis in vestri dignatus est conversione succendere; ex qua re non solum gloriosi conjugis vestri, immo totius gentis suppositæ vobis intelligentiam in amorem sui facilius inflammaret.

Bonifacii Pap. ad Edelburgam Reginam epistola.

Didicimus namque, referentibus his qui ad nos gloriosi filii nostri Audobaldi Regis laudabilem conversionem nunciantes pervenerunt, quod etiam vestra gloria, Christianæ fidei suscepto mirabili sacramento, piis & Deo placitis jugiter operibus enitescat; ab idolorum etiam cultu, seu fanorum, auguriorumque illecebris se diligenter abstineat, & ita in amore Redemptoris sui immutata devotione persistens invigilet; ut ad dilatandum Christianam fidem incessabiliter non desistat operam commodare. Cumque de glorioso conjuge vestro paterna charitas sollicite perquisisset, cognovimus, quod eatenus abominandis idolis serviens, ad suscipiendam vocem prædicatorum suam distulerit obedientiam exhibere. Qua ex re non modica nobis amaritudo congesta est, ab eo quod pars corporis vestri ab agnitione summæ & individuæ Trinitatis remansit extranea. Unde paternis officiis vestræ gloriosæ Christianitati nostram commonitionem non distulimus conferre, adhortantes, quatenus divinæ inspirationis imbu-

in

ta subsidiis importune & opportune agendum non differas at & ipse Salvatoris nostri Domini Jesu Christi cooperante potentia, Christianorum numero copuletur, ut perinde intemerato societatis fœdere jura teneas maritalis consortii. Scriptum namque est (a): Erunt duo in carne una. Quomodo namque unitas vobis conjunctionis inesse dici poterit, si a vestræ fidei splendore interpositis detestabilis erroris tenebris remanserit ille alienus?

(a) Matth. 19.

XIV. *Unde orationi continuo insistens, a longanimitate cælestis clementiæ illuminationis illius beneficia impetrare non desinas: ut videlicet, quos copulatio carnalis affectus unum quodammodo corpus exhibuisse monstratur, hos quoque unitas fidei etiam post hujus vitæ transitum in perpetua societate conservet. Insiste ergo, gloriosa filia, & summis conatibus duritiam cordis ipsius religiosa divinorum præceptorum insinuatione mollire summopere de natura, infundens sensibus ejus quantum sit præclarum, quod credendo suscepisti mysterium; quantumve sit admirabile, quod renata præmium consequi meruisti. Frigiditatem cordis ipsius sancti Spiritus annunciatione succende: quatenus amoto torpore perniciosissimi cultus, divinæ fidei calor ejus intelligentiam tuarum exhortationum frequentatione succendat: ut profecto sacræ Scripturæ testimonium per te expletum indubitanter præclareat; Salvabitur (b): vir in fidelis per mulierem fidelem. Ad hoc enim misericordiam Dominicæ pietatis consecuta es, ut fructum fidei creditorumque tibi beneficiorum Redemptori tuo multiplicem resignares. Quod equidem, suffragante præsidio benignitatis ipsius, ut explere valeas, assiduis non desistimus precibus postulare.*

(b) 1. Cor. 7.

His ergo præmissis, paternæ vobis dilectionis exhibentes officia, hortamur, ut nos (reperta portitoris occasione) de his quæ per vos superna potentia mirabiliter in conversione conjugis vestri submissæque vobis gentis dignatus fuerit operari, prosperis quantocyus nunciis reveletis: quatenus sollicitudo nostra, quæ de vestris vestrarumque omnium animæ salute optabilia desideranter expectat, vobis annuntiantibus relevetur; illustrationemque divinæ propitiationis in vobis diffusam opulentius agnoscentes, hilari confessione largitori omnium bonorum Deo, & beato Petro Apostolorum principi uberes merito gratias exolvamus. Præterea benedictione protectoris vestri beati Petri Apostolorum principis vobis direximus, id est, speculum argenteum, & pectinem eboreum inauratum: quod petimus ut eo benignitatis animo gloria vestra suscipiat, quo a nobis noscitur destinatum. Hactenus ad Reginam Bonifacius Papa. Quomodo autem vir ejus Eduinus Rex fidei Christianæ suscipiendæ admodum refractarius, urgentibus malis tandem reliquit idola, atque demum effectus est Christianus, suo loco dicturi sumus.

XV. Bonifacii Pap. V. obitus.

Cæterum in hunc usque annum Bonifacium Papam pervenisse, ex recitatis ejus litteris & significatione temporis ordina-

tio-

PAGIUS XIV. *Obitus Bonifacii V. Papæ.*

Ad num. XV. & seq. *Bonifacius* V. postquam eas in Angliam misit literas, diu superstes non fuit. Hoc enim anno die vicesima secunda Octobris supremum diem obiit, &, ut inquit Anastasius, *sepultus est ad Beatum Petrum Apostolum die vigesimo quinto mensis Octobris*, licet in Anastasio vulgato, in uno MS. Colbertino, aliisque Anastasianis legatur, eum sedisse *annos quinque & dies tredecim*: loco enim dierum tredecim, legendum, *menses decem*, ut habent aliud MS. Colbertinum, Gotfridus Viterbiensis in Chron. Luitprandus, Catalogus nominum Apostolicorum, ac 1., 2., 4., & 5. Catalogi nostri. Præterea in Bonifacii V. Epitaphio a Baronio recitato præter annos quinque, menses decem eidem assignantur: illud enim his duobus Versibus clauditur.

> *Culmen Apostolicum quinque & bis mensibus annis*
> *Rexit, & ad magni culmen honoris abit.*

Verum itaque est quod in ordinatione ejus diximus, *Bonifacium* scilicet consecratum esse Pontificem Romanum die XXIII. mensis Decembris anni DCXIX. cum ab eo die ad XXII. Octobris hujus anni, intercurrant anni quinque ac menses decem sine ulla dierum appendice. Indeque intelligimus primo exequias Bonifacii die XXII. mensis Octob. demortui in diem vigesimum quintum ejusdem mensis præter morem dilatas fuisse, cum tamen die emortuali aut saltem postridie fieri solitæ essent. Sed hac de re postea. Intelligimus secundo perperam Baronium scripsisse sedisse *Bonifacium* annos VII. menses X. diem unum, contra fidem Epitaphii a se recitati, in quo legitur eum rexisse Ecclesiam quinque annis, & bis quinque mensibus, sic enim explicari debet; ac demum hallucinatum esse Papebrocium in Conatu Chronico-Historico, ubi tradit, *Bonifacium* ordinatum anno DCXX. die XXVII. Aprilis, sedisse annos V. menses X. dies XIII. & obiisse anno DCXXVI. die XXI. Martii, ac sepultum die XXV. Octobris. Baronius ideo annos duos, contra Epitaphii & laudatorum Catalogorum fidem, Pontificatui Bonifacii adjicit, ut inveniat annum, quem *Sabiniano* detraxit, alterumque, quo Interpontificium post *Deusdedit* mortem & *Bonifacii* ordinationem interjectum mutilavit. Papebrocius autem ideo peccavit, tam in die & anno ordinationis Bonifacii, quam in die & anno ejus mortis, quia persuasum habuit, Pontifices Romanos sero post eorum mortem solemnibus exequiis cohonestatos fuisse, & Anastasium annotasse dies, quibus illæ peractæ, non vero dies quibus Pontifices sepulturæ mandati fuerint; quo principio innixus Chronotaxim Pontificum ante sæculum IX. plerumque labefactat.

XV. Papebrocium in ea sententia confirmavit alterum *Bonifacii* V. Epitaphium ab *Honorio* suc-

ces-

tionis Paulini, postquam illæ scriptæ noscuntur, certum est: ex quibus eos corrigas, qui ejusdem Pontificatui tribuunt annos dumtaxat quinque & paulo amplius quem hoc anno vigesimaquinta diu mensis Octobris vita functum esse Anastasius tradit, cum videlicet sedisset annos septem, menses decem, diem unum. Porro de rebus ab eo gestis ex pluribus hæc tantum ab eodem Anastasio referuntur:

XVI. Bonif. reliquæ res gestæ.

Hic constituit ut nullus traheretur ab ecclesia, qui ad eam confugisset, renovans scilicet antiquos canones atque decreta prædecessorum. *Insuper hic constituit, ut acolythus non præsumat reliquias sanctorum martyrum levare, sed tantum presbyter. Insuper hic constituit, ut in Laterani acoluthus non baptizaret cum diacono, sed subdiaconi sequentes. Hic perfecit cœmeterium S. Nicodemi, & dedicavit illud. Erat enim Bonifacius mitissimus super omnes homines & misericors. Hic clerum amavit, rogamque integram clero suo dedit*, donationem videlicet, ita dictum ab erogando. *Qui defunctus est sepultus est ad beatum Petrum Apostolum die vigesimaquinta mensis Octobris*. Et paulo post: *Hic fecit ordinationes duas per mensem Decembrem creavit presbyteros viginti septem, diaconos quatuor, Episcopos per diversa loca numero viginti novem. Et cessavit Episcopatus ejus menses sex & dies decem & octo.* Hæc apud Anastasium, at pauca quidem & exilia respectu aliorum quæ nobis ob inopiam scriptorum remanserunt obscura: qui enim tanta polleret probitate, præstantiora quidem peregisse, mihi facile persuadeo. Fuerunt enim silentio plane sepulta quæ his temporibus gesta sunt cum schismaticis in Italia constitutis & alia hujusmodi plura.

☞ Ex antiquis monumentis emersit una cum aliis antiquis Inscriptionibus, ejusdem Bonifacii Epitaphium, quod ipsi inscripsit ejus successor Honorius Papa: sic enim se habet (a):

(a) Extat. in Appen. antiq. Inscrip. pag. 1165. num. 10.

CUR

PAGIUS Bonifacii V. exequiæ & ætas.

cessore positum, & recitatum in Appendice *Antiquarum Inscriptionum*, ex quo intulit, solemnes Bonifacii ad Vaticanum exequias diu dilatas fuisse, *forte*, inquit, *ad annum DCXXVII. aut ultra*. Verum Poeta non intelligit justa funebria post hujus Pontificis obitum, sed serius Epitaphium illi positum. Immo si primum intelligeret, inde non sequeretur usum tulisse, ut solemnes Pontificum Rom. exequiæ diu differentur, cum Poeta dicat causam hujus dilationis non culpam, sed segnitiem fuisse; ideoque indicet non juxta, sed contra morem id accidisse. En illud, Epitaphium in margine emendatum.

* legendum protelata.

* legendum, sex.

*Cur * titulata diu torpuerunt jura sepulchri,*
Et populi nullus perstrepuit gemitus?
Segnities, non culpa fuit, si forte requiris:
Nam dolor inclusus plus lacerare solet.
Pande dolor gemitum, meritisque quiesce beatis,
Ut libeat Summi gesta referre Patris.
Hic Vir ab exorto Petri est nutritus ovili,
Sic meruit Sancti Pastor adesse gregis.
Simplicitas, sapiens, vivax: solertia, simplex,
Serpentina, fuit simplicitate vigens.
Cumque quater denos compleret Presbyter annos,
Sera senectutis mens tamen alma fuit.
*Culmen Apostolicum coluit tres * ferme per annos.*
Perfectum numerum terque quaterque gerens.
Hoc sibi pro meritis successor HONORIUS amplie
Marmore construxit munus Epitaphii.

Utraque emendatio videtur necessaria; vox enim, *titulata*, nullum sensum hoc in loco præfert, quod & Papebrocius vidit, qui in margine ait, *an? dilata.* Loco vero, *tres*, legendum esse, *sex*, Pontificatus *Bonifacii* durátio in altero ejus Epitaphio expressa manifeste indicat. Cum vero denarius numerus perfectus censeatur, ex hoc versu, *perfectum numerum terque quaterque gerens*, idem Papebrocius deducit, *Bonifacium* V. annos LXXIII. vixisse, sed inde colligendum, ut puto, eum pervenisse ad annum ætatis LXX. denario scilicet numero *ter* & *quater* multiplicato; quo pacto anno ætatis LXIV. Pontifex renunciatus est, & post sextum annum nondum absolutum e vivis abiit.

XVI. Honorius creatur Pontifex Romanus.

Anastasius ait post *Bonifacii* mortem cessasse Episcopatum *menses sex, dies XVIII.* indeque Baronius *Honorii* natione Campani creationem differt in diem XIII. mensis Maii sequentis Christi anni: Papebrocius vero dies duos ex illo Interpontificio aufert *Honoriumque* die XXVIII. mensis Septemb. anni DCXXVI. ordinatum arbitratur. Verum durationem vacationis Sedis in vulgatis, immo & in MSS. Anastasii exemplaribus & Catalogis Pontificum, quos mihi videre licuit, mendose descriptam fuisse, ex ipsomet Anastasio & *Honorii* Papæ Epistola mox memoranda manifeste constat. [x] Nam juxta dicenda ex Anastasio in morte *Honorii*, consecratus is fuit hoc anno die vigesima septima men-

NOTÆ [s] Quæ hic notat Pagius de breviando Interpontificio post Bonifacii obitum, egregie confirmantur ex pervetusto Anastasii Codice quod in pluteis Bibliothecæ Cathedralis Ecclesiæ S. Martini Lucensis servatur. Codex est sæcolo VIII. exaratus, quanquam alia, sed vetusta manu additas continet Vitas Pontificum quasdam quæ in vulgato Anastasio leguntur. In eo vero, quo loco vulgatus Anastasius fert: *Cessavit Episcopatus menses VI. dies XIV.* legitur tantummodo: *Cessavit &c. dies XIII.* Quæ si admittatur lectio, Honorii ordinatio diei III. Non. Novembris assignanda est. MANSI

Bonifac. Epitaph.

CVR TITVLATA DIV TORPVERVNT JURA SEPVLCRI
ET POPVLI NVLLVS PERSTREPVIT GEMITVS
SEGNITIES NON CVLPA FVIT QVICVMQVE REQVIRIS
NAM DOLOR INCLAVSVS PLVS LACERARE SOLET
PANDE DOLOR GEMITVM MERITISQVE QVIESCEBEATIS
VT LIBEAT SVMMI GESTA REFERRE PATRIS
HIC VIR AB EXORTV PETRI EST NVTRITVS OVILI
SED MERVIT SANCTI PASTOR ADESSE GREGIS
PVRA FIDES HOMINIS VOTIS * MANDATA BENIGNIS
* EXCVVIANS CHRISTI CANTIBVS HYMNISONIS
SIMPLICITAS SAPIENS VIVAX SOLERTIA SIMPLEX
SERPENTINA FVIT SIMPLICITATE VIGENS.
CVMQVE QVATER DENOS COMPLERET PRESBYTER ANNOS
SERA SENECTVTIS MENS TAMEN ALMA FVIT
CVLMEN APOSTOLICVM COLVIT TRES FERME PER ANNOS
PERFECTVM NVMERVM TERQVE QVATERQVE GERENS
HOC TIBI PRO MERITIS SVCCESSOR HONORIVS AMPLIS
MARMORE CONSTRVXIT MVNVS EPITAPHII.

* f. mandata
* f. Exultat

Item aliud (a):

(a) *Antiq. Inscript. in Appen. pag. 1166. n. 2.*

DA

PAGIUS

mensis Octobris, in quam Dominica incidebat. Quare Pontificatus dies tantum quinque cessavit. Post Baronii mortem Holstenius Collectionem Romanam publicavit, in qua pag. 248. recitatur Epistola *Honorii* Papæ *ad Episcopos Epiri* directa, quæ dicitur *Data Idus Decembris Indictione XIV.* ideoque hoc anno, quo Kalendis Septembribus Indictio XIV. usurpari cœpit. Quam Epistolam si Papebrocius vidisset, Bonifacii V. mortem in annum sequentem non distulisset; ex eaque, Interpontificium brevissimum fuisse certo eruitur.

XVII. *Pontificis Romani confirmatio Exarcho Ravennæ commissa.*

Honorii confirmatio non ab *Heraclio* qui a triennio in Oriente agebat, sed ab Exarcho Ravennatensi obtenta, & quidem dum is hoc anno propter rationes nobis ignotas Romæ versaretur. Neque enim fieri potuit, ut intra dies quinque electio Ravennæ nunciari potuerit, & Romam confirmatio mitti, ut ibi ordinatio fieret, attenta locorum distantia. Quamobrem Exarchum tunc Romæ fuisse omnino existimandum. *Heraclius* itaque quando *Isaacium* Constantinopoli Exarchum in Italiam misit, hanc auctoritatem ei largitus est, ne Ecclesia Romana, suæ absentiæ occasione, vacante Sede incommodum pateretur. Hanc facultatem Exarchis ab Imperatoribus collatam tandem fuisse, aliqui Viri docti jam observarunt, & in Libro diurno Romanorum Pontificum quadraginta post *Joannis* IV. Pontificatum annis scripto nonnisi obscuram mentionem Imperatoris fieri ac Decretum de electo Pontifice cum libello precum pro consensione ita delatum fuisse ad Exarchum, ac si tota in ipsum Imperialis potestas traducta esset. Rogantur etiam Archiepiscopus Ravennas, Judices & Apocrisarius Pontificius ibidem velut in Aula ipsa Imperiali residens, ut operam suam, non apud Imperatorem, sed apud Exarchum interponant pro negotii celeri expeditione. Papebrocius citatus existimat, hunc novum morem anno DCXL. in creatione *Joannis* IV. inductum fuisse. Verum brevissimum Interpontificium quod mortem *Bonifacii* V. secutum est, quodve in dubium vocari non potest, cum Anastasius Bonifacii V. obitum & Honorii ejus successoris initium recte consignaverit, hunc morem præsenti anno cœpisse demonstrat. Quod eo magis existimandum, quod longum diuturnumque Interpontificium, quod post mortem *Deusdedit Bonifacii* V. decessoris fuit, & damna inde secuta movere potuerint Clerum Romanum, ut Imperatorem rogaret, quo eam potestatem in Exarchum Ravennatensem conferret. His addo contigisse aliquando ut Pontifex electus non expectata confirmatione, neque Imperatoris, neque Exarchæ Ravennatensis consecraretur, ut in *Pelagio secundo* S. Gregorii Magni decessore ostendi.

XVIII. *Isidorus absolvit Chronicon Gothorum.*

Hoc anno, qui quintus est *Suinthilani* Hispaniarum Regis absolvitur Chronicon Gothorum a Sancto *Isidoro* Hispalensi Episcopo elucubratum: his enim verbis clauditur: *Computatis Gothorum Regum temporibus, ab exordio Athanarici Regis usque ad quintum gloriosissimi Suinthilani Principis annum, Regnum Gothorum per annos CCLVI. Deo favente reperitur esse porrectum.* Quare cum *Athanaricus* anno Christi CCCLXIX. Regnum inierit, ipso etiam Baronio ad eum annum teste, manifestum est, non solum *Isidorum* hoc anno finem Chronico suo imposuisse, sed etiam hunc esse quintum *Suinthilani* Regis & Baronium ejus exordium cum anno DCXIX. male copulasse. Ideo autem *Isidorus* ab Athanarico potius, quam ab aliquo alio Gothorum Rege hoc intervallum emetitur, quia is primus Rex e gente sua fuit, qui Christianam religionem amplexus est, contaminatam tamen Ariana hæresi, quia *Valens* Imperator a quo Doctores Christianos petierat, misit ad eum Episcopum Arianum. *Suinthilam* Isidorus variis laudibus optimo Rege dignis cumulat; *Ita ut*, inquit, *non solum Princeps populorum; sed etiam Pater pauperum vocari sit dignus*; neque dubitandum, inquit Vasæus in Chronico, quin principio Regni talis fuerit, alioquin numquam Sanctus Isidorus Regem illaudabilem falsis ornasset præconiis. *Postquam apicem fastigii Regalis conscendit, Urbes residuas, quas in Spaniis Romana manus agebat, prælio conserto obtinuit; auctamque triumphi gloriam præ ceteris Regibus felicitate mirabili reportavit. Totius Spaniæ infra Oceani fretum Monarchiam Regni primus idem potitus, quod nulli retro Principum est conlatum*, inquit Isidorus. Mariana lib. 6. de Reb. Hispan. cap. 4. tanto tempore ut Romanorum Imperium in exigua Hispaniæ parte tenuerit, Africæ vicinitatem fecisse credit, novas in dies copias supplementi causa mittentis: quo præsidio per hæc tempora destituti, cum tantum belli esset in manibus adversus Persas, non vero adversus

Ma-

DA MECVM GEMITVM SINGVLTI ROMA DOLORIS
PLENA SACERDOTIS LVCTIBVS EGREGII
CVR QVONIAM DEFLERE SOLET MENS ACTA PERICLIS
PLEBSQVE ORBATA PIIS INSVPER OFFICIIS
HIC VIR INACCESSIS TENVIT CONTRARIA FACTIS
HÆC DOCVMENTA BONIS MORIBVS APTA SVIS
MITIS IN ADVERSIS POSITVS REBVSQVE SECVNDIS
OMNIA GRATA FERENS ALTERA PRESSA TENENS
PRÆVENIT NE NATA FORENT DELICTA VIRITIM
ORTA TAMEN SECVIT CVM PIETATE GRAVI
IN COMMVNE BONVS BONIFACIVS INDE VOCATVS
PROPRIA LVCRA PVTANS PVBLICA SVBSIDIA
MVNIFICVS SAPIENS CASTVS SINCERVS ET ÆQVVS
ISTA BEATORVM SVNT PIA SVFFRAGIA
NAM VIDVALIS APEX PVPILLORVMQVE * FALANGES
CÆCORVMQVE CHORVS DVX TIBI LVCIS ERIT
INFREMVIT POST FATA SVIS MORS SAVCIA TELIS
RESPICIENS MERITVM VIVERE POSSE VIRVM
CVLMEN APOSTOLICVM QVINQVE ET BIS MENSIBVS ANNIS
REXIT ET AD MAGNI CVLMEN HONORIS ABIT.

* Phalanges

Sex-

PAGIUS Mahometem, ut perperam Mariana facile Gothorum virtuti cesserunt, *Hujus filius Riccimires in consortium Regni adsumptus, pari cum patre solio conlatatur*, inquit, Isidorus. Quare quoniam in eo Gothorum mores & jura evertebantur, Regia potestate facta hæreditaria, quæ Procerum suffragiis veteri instituto deferebatur, gentis voluntates abalienatas arbitrabatur Mariana citatus. Constat enim ex hoc tempore Republica perturbata vim, & audaciam dominatam esse; neque prius conquievisse Provincialium animos, quam *Suinthilam* & filium de Regis gradu & fastigio deturbarint. Isidori Chronicon emendatius a Grotio in Historia Gothorum, & a Labbeo Tom. I. Bibliothecæ MSS. librorum editum.

I. Honorius Papa creatus.

SExcentesimus vigesimussextus Domini annus adest, Indictione decimaquarta: quo decimatertia die mensis Maii Honorius Campanus ex patre Petronio, Consulari homine, creatus est Romanus Pontifex. Laudatissimus ipse quidem apud Anastasium habetur: res autem ab eo gestas, annis singulis, quibus peractæ esse noscuntur, in medium afferemus, easdemque omni fide probatas. Quod vero sextus hic numeretur annus belli Persici: quomodo a Romanis, divino impertito auxilio, bene pugnatum est adversus Persas, ex Theophane dicturi sumus omnium antiquiore, atque Cedreno, & aliis, his primum verbis (a):

(b) Theop. hoc ann. Heraclii, & Cedren. in Comp. eod. anno.

II. Annus sextus belli Persici.

Anno decimoseptimo, hieme in Persidem Heraclius cum Turcis ingressus, improviso Cosrhoen perterruit. Sed Turci hiemem ac crebras Persarum incursiones ægre ferentes, neque tolerandis ærumnis socios se Imperatori præbere sustinentes, paulatim ex castris dilabi, tandemque universi, deserto Romanis, domum reverti cœperunt. Tum Imperator suos ita est allocutus: Videtis, fratres, neminem nobis adesse velle, præter unum Deum, & quæ eum sine semine peperit, Virginem. Ideo fit, ut cælitus nobis misso auxilio, in nobis ac omnibus istis suam demonstret potentiam. Ista tum quidem magna fide pollens Heraclius, nec sane frustra, ut declararunt eventa: hoc namque anno superato novo præpotenti a Cosrhoe electo duce nomine Razate, ipsum Cosrhoen in angustum valde redegit. Incensis enim pluribus civitatibus, aliisque locis obviam positis, pridie Idus Decembris collatis signis, adversus Razatem prœlium iniit, in quo cum ipse Imperator, tum ex adverso Razates: in prima acie (ut in re maximi momenti) pugnarunt, tali nimirum, quorum altera prima acies prævaleret, eo victoriam universi exercitus inclinaturam.

III. Heracl. vincit Persas & fugat Cosrhoen.

Enituisse tunc quidem in pugna virtutem Imperatoris, ita iidem Græcorum produnt Annales: *Pridie sane Idus Decembris gestum est bellum: & ante omnes prosiliens Imperator, principi Persarum exercitus occurrens, divina virtute, Deique genitricis opitulatione hune dejecit.* Aliosque ab Imperatore cæsos addunt; ipsum vero Imperatorem, vulnerato equo, in discrimen adductum, ictibus plurimis scuto repulsis: factumque tandem, ut victo-

---

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXIV Anno Hegiræ V. inchoato die 2. Jun. Fer. 2. A.C. 626.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6129.

☉ 19. E. ☽ 59. P. 20. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 626.

HONORII PAPÆ 2.

HERACLII IMP. 17.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus: *XVI. post Consulatum Heraclii Aug. XV.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui addit: *Et a XXII. mensis Januarii scribitur annus XIV. Imperii Heraclii Junioris Constantini.*

II. Honorius fit Papa.

Ad num. I. Honorius die XXVII. mensis Octobris anni superioris ordinatus est Pontifex Rom. ut ibidem ostendimus.

III. Quintus belli Persici annus.

A num. II. ad IV. Est hic annus belli Persici *quintus* a verno tempore, ut solent expeditiones militares, inchoatus, quo *Chalcedo* a *Sarbara* Persarum Duce biennali obsidione cincta, Constantinopolis *a Chagano* Avarum Duce obsessa, ac Beatæ Virginis patrocinio liberata, & *Turci* in societatem Romanorum allecti ab Heraclio, quæ anno superiori, Baronius narrat: quia enim bellum Persicum anno uno anteverlit, annum illum appellat quintum ejusdem belli. Hoc vero anno, quem *sextum* belli Persici perperam vocat refert, *Turcos*, imminente hyeme *Heraclium* deseruisse & prælium *die XII. Decembris* Persas inter & Heraclium commissum memorat. Sed illud ad diem XII. mensis Decemb. anni sexcentesimi vicesimi septimi revocandum, quia Theophanes affirmat Sabbatum cum eo die concurrisse quæ feria certus est anni sequentis character. Baronius tamen, qui legerat tantum Anastasium, Auctorem Miscellæ, & Cedrenum, quorum duo priores diem XII. Decembris exprimunt, & feriam omittunt, & tertius diem ac feriam tacet, non potuit aliter scribere; cum tres hi Auctores hæc cum anno Heraclii XVII. connectant. At Petavius in Notis ad Nicephorum, pag. 70. observavit, Theophanem ac Cedrenum annos duos *Heraclii*, scilicet XVII. & XVIII. in unum temere confundere, qua in re omnes postea eum secuti sunt. Et profecto non solum character feriæ jam recitatus; sed etiam Epistola Imperatoris e Perside ad suos Constantinopolitanos data anno DCXXVIII. quo & eam recitat Auctor Chronici Alexandrini, & anno sequenti in medium afferemus, hanc Petavii assertionem certam esse demonstrant; neque dubito, quin tres laudati Auctores cum Theophanis lapsum agnoverint; cum feriam Sabbati de industria prætermiserint, imo & Indictionem XV. a Theophane cum die nona Octobris copulatam etiam tacuerint. Porro nulla in his tenebris nobis lux affulgere potest ex Nicephoro & *Zonara*, qui tamen aliquando narrant quæ a Cedreno & Theophane omissa fuere.

IV. Sextus belli Persici annus ex Georgio Pisida supplendus.

Quæ itaque de discessu *Turcorum*, ac in patriam reditu, & de prælio *Heraclium* inter & *Rhazatem* die XII. Decembris inito Baronius habet, exponenda remittimus ad finem anni sequentis, eo magis, quo Baronius ne verbum quidem eo anno habeat de iis, quæ per illum acta sunt, sive vere, sive æstate, sive etiam autumno, aut hyeme. Quia enim bellum Persicum, quod per *sexennium* tantum duravit, annoque septimo profligatum est, ab anno sexcente-

victoria a Romanis staret gloriosa admodum, utpote incruenta, cæsis nimirum ex Romanis dumtaxat numero quinquaginta, vulneratis nonnullis, ex quibus postea decem tantum mortui sunt; potitusque tunc fuit Heraclius opimis spoliis Razatis, nimirum auratis armis: quod totum Dei, Deique genitrici, quam in auxilium totius belli adsciverat Imperator, tributum est.

Pugnatum autem tradunt a primo mane usque ad horam nonam. Sed licet Romani victores extiterint, haud tamen a reliqua hostium parte fuga captata est; quæ se recepit in castra, expectans uni- xi cum superventuris copiis a Cosrhoe missis. At Imperator bene usus occasione victoriæ, contra Cosrhoen festinavit, quem haud admodum longe abesse sciret. Sed ipse suorum clade cognita, expeditus ad fugam, inde recesserat, relictis palatiis campestribus, quibus ad delicias utebatur, ubi animalium diversorum vivaria reperta sunt; quibus potitus Heraclius, ex illis pavit exercitum. Hæc usque ad Kalendas Januarias facta produntur: quæ vero post hæc secuta sunt, suo loco anno sequenti, quo contigerunt, reddenda erunt. Celebrasse autem Natalem diem Domini cum exercitu Imperatorem iisdem in locis absque timore, sed summa cum tranquillitate Deo gratias agentem, iidem produnt Annales. Istum adeo felicem nactum est finem bellum anni hujus, cum Deus ipse (ut contestatus est Imperator) una cum Dei genitrice Maria in castris adesset Romanis opitulaturus.

IV. Præcesserat ista quidem confessio Anastasii Persæ jam religione Christiani atque professione monachi: hoc namque anno Cæsareæ est tentus a provinciæ Præside, qui a Cosrhoe missus Præfectus erat in Palæstinam, quam suo imperio adjecisset. Fuit plane celebre ejusmodi certamen martyris, totique Christiano orbi conspicuum; hocque anno cœptum, sequenti vero consummatum. Magna quidem divini consilii dispensatione actum est, ut cum sævissimus ac maxime impius Cosrhoes nulla jam conditione accepturum se Romanos ad pacem legatis ad hoc missis ante responderit, nisi Christo abnegato, omnes Persarum colerent idola; ipse audiret Persas incipere esse Christianos, & opus esse jam ipsum in suos animadvertere, quod facti tunc Christiani, essent superstitionis patriæ desertores & confessores spontanei, validique præcones nominis Christi: ex quibus quidem species reddita est priorum temporum, cum Gentiles Imperatores quo magis insanirent adversus Christianos, eo copiosior multitudo ex gentibus ipsis converteretur ad fidem. Ne autem egregium certamen martyrum, quo pariter Cosrhoen, diverso tamen modo, vinci contigit, obvolutum ingrato silentio præteriisse videamur, qui tot Imperatoris prælia per sex annos integros recensuimus; hic ipsum ex eorum Actis describere, operæpretium existimamus.

Cosrhoes a suis patitur ignominiam.

V. Debet autem in primis meminisse lector, primo anno Persici belli hunc ipsum nobilem Persam Anastasium, de quo est sermo jam plene redditum Christianum, initiatumque monasticis institutis in monasterio S. Anastasii apud Hierosolymam posito, vitam monasticam coluisse; ibique adeo profecisse, ut cum virtutum omnium culmen propemodum attigisset, quod reliquum sibi esse videretur, optarit pro Christi nomine vitam quoque profundere, impellente ad hoc eum divino Spiritu, quo agebatur & movebatur pariter, præcedentibus signis haud dubiis illis quidem, quibus monitus contulit se Cæsaream Palæstinæ. Qui enim cum Syria superiori etiam Palæstinam sibi subegerat Cosrhoes, haud eam dimise-

PAGIUS tesimo vicesimo primo inchoavit, eo invitus principio ejus narrationem anno sexcentesimo vicesimo septimo absolvere necesse habuit. Præterquam quod non animadverterat Cardinalis eruditissimus, *Anastasium*, quemadmodum *Theophanem* ac *Cedrenum*, aut prætermisisse gesta vere & æstate sexti anni belli Persici, aut saltem cum aliis annis ejusdem belli confudisse. Omissio illa non nisi ex Georgio Pisidio Auctore coævo, qui edidit libros tres *de bello Persico*, quos Holstenius habuit suppleri potest. Quare cum is omnia Manuscripta sua Emin. Cardinali Francisco Barberino legaverit, rogavi V. C. Schelestratium Bibliothecæ Vaticanæ Præfectum, ut pro sua in me benevolentia ex Pisidio describere vellet; quæ anno sexto belli Persici gesta fuisse narrat. Sed ad me rescripsit Vir eruditissimus, se omnia MSS. Bibliothecæ Barberinæ, præsertimque quæ fuerant Holstenii, ibidem separatim asservata studiose percurrisse, sed nihil sibi *Georgii Pisidii* occurrisse. Quare alia via nobis ineunda erit, ut integram belli hujus historiam exhibere valeamus. Magis autem mirum videri non debet quod Theophanes, & ex eo Cedrenus, annum unum belli Persici ab Heraclio confecti prætermiserit, quam quod annos belli Persici a Mauricio gesti multiplicarit, & singulis annis hujus Imperatoris aliquam ejus adversus Persas expeditionem narrarit; licet, ut suo loco ostendi, per decem & octo menses nihil actum fuerit.

V. A num. IV. ad XIV. Sanctus *Anastasius Persa* anno sexcentesimo vicesimo Sacro lavacro tinctus est, & Monachum induit, ut supra ex ejus Actis antiquitus conscriptis ostendimus. *Assidue legebat in cella secretius certamina vel agones Sanctorum Martyrum, quotidie lachrymas effundebat, & cogitabat atque æstuabat secretius in corde suo, hoc desiderio accensus, ut eum Dominus ad Martyrii palmam vocare dignaretur. Perseve-*

S. Anastasius Persa comprehenditur & dire torquetur.

ferat, sed Præsidem illi provinciæ præficere consueverant, qui Cæsareæ degebat; apud quem contigit Anastasium fidem Christianam primum profiteri. Quomodo autem res se habuerit, ejus Acta recitata atque probata in Nicæno posteriori Concilio docent his verbis (a):

(a) Extant apud. Sur. die 22. Jan.

VI. Anast. Persa progreditur fidei confessor.

Cum pervenisset Anastasius usque ad Cæsaream Palæstinæ; in templo Deiparæ virginis duobus diebus moratur, & exinde eum rursus excepit templum omni ex parte laudandæ Euphemiæ velut quodam viæ duce utentem clanculum, qui plane ejus dirigebat gressum ad martyrium. Nam cum accederet ad templum illius semper laudandæ Euphemiæ, videt quosdam Persarum magos occupatos in quibusdam præstigiis; zeloque protinus concitatur ejus animus: sciebat enim, quam ea res esset impia & scelerata, eo quod ipse quoque in ea improba arte esset versatus: Quænam, inquit, tanta caligo vestris offusa est oculis, ut ne ea quidem aspiciatis, quæ ante pedes vestros sita sunt, quemadmodum in universum scilicet est deceptio, quæ vestram levitatem ludificatur & facilitatem, & eorum quos vos rursus ad eumdem vobiscum corripitis interitum?

VII. Qualis antea Anast.

Hanc illi admirati in dicendo libertatem & audaciam, rogaverunt, quisnam esset, & quid eum impulisset, ut hæc diceret. Ille autem: Fui ego quoque, inquit, aliquando vobis similis, & eodem falsus errore, & eisdem dedi operam præstigiis. Hæc audacter dixit, cum nihil eum puderet sua, quam ab ineunte ætate acceperat, impietatis & sordium vitæ prioris, sed potius gloriaretur, quod in fidem esset translatus, & sacro baptismo ablutus. Deinde prolixa cœpit uti oratione, rem esse execrandam arguens, & quam esset insigniter absurda aperiens; & sic paulatim seipsum eis exemplum adducens, & similiter eos invitans ad meliorem mutationem. Illi autem non solum ad hæc fuere surdis similes, sed eum etiam vehementer rogarunt ne tam impudenter quæ sunt apud Persas præclara contemneret, & in vulgus irridenda proponeret. Exinde ille vere egregius & desiderabilis Anastasius festinabat ad delectabile & jucundum martyrii hospitium.

Cum non longe autem a se remotum eum quidam vidissent ex iis qui dicuntur a Persis Caballarii, sedentes apud Derbas, sicut etiam consueverunt (hoc autem est prætorium ejus, qui apud eos dicitur Sellarius) Certe hic est delator, dixerunt inter se sermone Persico. Ille autem cum verbum sensisset, & linguam non ignorasset, ut qui ipse quoque esset Persa, & in eadem voce qua illi eruditus, eos torve & acriter intuens: Non sum delator, inquit, sunt hæc, ait, nugæ & ineptiæ; sed potius servus Jesu Christi, & vobis quidem melior: siquidem & ego fui aliquando sicut vos, & in Caballariorum numerum fui relatus. Hæc cum illi audissent, & e cathedra statim exiliissent, eum detinuerunt. Deinde cum Sellario quoque fuisset annunciatum, egreditur etiam ille ex prætorio. Et cum quisnam is esset, interrogasset, & undenam veniret, & quæ ad ipsum pertinebant, diligenter examinasset: dat servandum Anastasium in custodia tutissima. In qua jam tres dies inclusus, neque cibum, neque potum, neque aliquid aliud ab eis omnino accipere sustinuit; sed sic omnino jejunus detentus est in custodia, ut qui futurorum pro Christo periculorum aleretur sola expectatione.

VIII. Anastasius profitetur se Christianum e

IX. Anastasii iterata confessio.

Cum autem jam redisset Marzabanas ex peregrinatione (neque enim tunc erat Cæsareæ) & de Anastasio significasset Sellarius; vinctus statim adducitur martyr in prætorium. Interim vero dum Marzabanas erat in aliquibus aliis curis occupatus, agnoscit aliquis ex pueris Anastasium, qui eum in veneranda templo Deiparæ aspexerat. Cum ergo sic eum agnovisset in prætorio, & eum interrogasset quanam de causa illic adesset, ejus scopum & institutum laudans, & eum eo nomine beatum pronuncians, ejus promptum & alacrem animum magis confirmat in rebus gravibus & asperis, ut neque propter Christum timeret vincula, nec tormenta, nec mortem, sed Marzabanæ responderet strenue & viriliter. Certe etiam cum fuit apud tyrannum introductus, nec genu quidem flexit, ut semper mos est Persis adorationem reddere majoribus; sed generosum, & qui in servitutem redigi non poterat, animum per externa significabat. Cum ergo fixis oculis eum satis esset in-

Ann. Eccl. Tom. XI. | D d | tui-

PAGIUS *severavit autem in eadem mansione annos septem*, ut dicitur in ejus Actis cap. 2. num. 13. Cum vero somnio de Martyrio subeundo admonitus fuisset, postquam se Abbati suo commendavit, abiit e Monasterio, & venit usque Cæsaream Palæstinæ, ubi arguens artem magicam exercentes, se seque Christianum esse confitens, comprehensus varie vexatus est, ut idem Anonymus & Baronius ex Metaphraste narrant. Sed cum recusaret Christum etiam privatim negare, ferro vinctus ductus est ad Chosroen. Interim *approximante die Festo Exaltationis Venerandæ Crucis Domini nostri Jesu Christi*, quæ ab Orientalibus recolebatur die XIV. mensis Septembris, permissum ei fuit ire ad Templum Christianorum. Egressus de Civitate Cæsarea, tandem ingressus est in Persidis Civitatem, ubi conjectus fuit in carcerem, *sexto milliario a Discarthas, in quo erat Imperator*, inquit idem Anonymus. *Discarthas* autem idem est ac *Dastager*, quo in loco *Chosroem* Persarum Regem anno sequenti fuisse usque ad diem vicesimum tertium Decembris, supra ex Theophane ostendimus: *Imperatoris* enim nomine Interpres Latinus

tuitus Marzabanas, partim quidem ut constanti aspectu ei terrorem incusserat, partim autem ut eum consideraret diligentius, rogavit eum quisnam esset, & cujas. Ille vero respondit: Verus sum Christianus. Quod si velis etiam scire cujas sim: sum quidem Persa genere ex regione Razech, vico autem Rasnuni: qui ipse quoque aliquando fui Caballarius, & in rebus magicis exercitatus. Cumque sic essem minister tenebrarum, potui (ut vides) transire ad lucem e tenebris, & discere veritatem.

X. *Marzabanas autem cum nondum fecisset periculum quam esset generosus athleta, sed putaret rem esse facilem & expeditam eum a sua traducere sententia, cœpit illius mentem non secus ac parvi alicujus pueri parvis tentare promissionibus ille vero parvi & abjecti animi: Desiste, dicens, ab hoc errore ad patriam religionem. Si enim sic feceris, dabo tibi equos & nummos & multa bona. Martyr autem cæluminueas: Absit, inquit, Rex Christe, ut beatam tuam fallam confessionem. Propter quæ eum tamquam volcas pudore afficere Marzabonas: quid autem, placetne tibi, inquit, hoc habitu indui, quo nunc es indutus? Ille vero: Non minoris, respondit, eum facio, quam tu hanc tuam dignitatem. Quomobrem ille ira commotus: Certe tu, inquit, uteris cohabitante dæmone: neque aliud per te ipsum loqueris, quam quæ tibi ipse suggesserit. Ad ea martyr: Quando eram, inquit, in errore, male honorans impietatem, aut potius ab illa affectus ignominia, tunc gravis dæmon mecum cohabitabat; nunc habeo ipsum Christum cohabitantem qui tuos expellit dæmones. Cum autem adjecisset Marzabanus: Quid ergo? Num times, inquit, ne hæc ad Regem referantur, ille vero acerbe te cruci affigat? Quomodo, inquit, hominem timuerim, qui est patibilis, in quem cadit interitus? Nam etsi corpus superaverit, capi tamen non potest anima, & ei non possunt omnino parari insidiæ.*

XI. Marzabanas attecit laboribus Anastasium. *Hæc ergo non ferens Marzabonas, jubet ferreis collaribus collum & alterum ex pedibus subjectum vinciri, & ductum ad ergastulum, illic lapides cogi ferre gravissimos. Quod quidem cum ejus jussu factum esset, & ad ferendos lapides semper sanctus manus afferret, manus sanctos, manus quæ multum poterant apud Deum, corporeis laboribus plura erant quæ extrinsecus ei afferebantur. Multi enim ex Persis ad eum accedentes, & maxime ex iis qui orti erant ex eodem vico ex quo Anastasius, veluti proprium reputantes dedecus quæ in illum fiebant, exprobrationem adversus proximum (ut cum divino David (a) dicam, fundebant: Cur hoc fecisti? dicentes: cur antiquam nobilitatem generis affecisti contumelia effectus Christianus, & tantam nobis inussisti ignominiam, propterea in vincula conjectus & maleficorum damnatus supplicio? quod quidem nostri ferre non possunt oculi.*

(a) Psal. 14.

XII. *Cum his autem gravibus linguæ verberibus, manuum quoque beato verbera infligebant, vehementer verberantes, atque barbam vellentes, & ejus vestimenta lacerantes; & lapides quos quatuor simul juncti ferebant, eos soli Anastasio ferendos imponebant: adeo ut ipse rursus loqui visus sit cum Davide (b): Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, prolongaverunt iniquitatem suam. Idque cum nec ferre posset ferrum quod erat collo & pedi ejus impositum, sed sub eodem ferro alius quoque, cum martyre pedem haberet vinctum, quæ quidem ei nectebant omnino multiplicem coronam martyrii. Habes (si vis) alios quoque dolores & occasiones aliarum coronarum, hoc ipsum inquam, quod in conspectu eorum qui ipsum noverant, hæc & multa alia probra ab iis pateretur, quæ jam prius dicta sunt: a quibus adeo mansit nihil affectus, ut ea putaret potius encomia propter Christum, quam cor ejus ab eis moveretur aliquid.*

(b) Psal. 128.

XIII. Sævit in Anast. Marzabanas Persa. Cum autem Marzabanas eumdem rursus revocatum frustra tentasset ad Persarum superstitionis cultum revocare, verberibus ab eo exigit obedientiam, extentum enim humi, verberibus dire tam diu affici jussit, donec profiteretur facere quod juberetur. Tunc autem ille duo præstitit; alterum, ut carnifices rogarit ne vinceretur, immobilem se mansurum pollicitus absque vinculis; alterum; ne cum ipso etiam monasticum habitum veluti sacrosanctum indumentum verbera-

PAGIUS timus Actorum Sancti Anastasii *Chosroem* intelligit. Ibi hujus jussu examinatus fuit a Tribuno, cujus munera respuit, minasque contempsit. Hinc immaniter cruciatus est, ut narrat idem Anonymus. Verum contigere hæc omnia anno sequenti; cum Anastasius annos septem in Monasterio manserit, illudque anno DCXX. ingressus fuerit. Quare Baronius, qui ejus Baptismum & Monachatum anno DCXXI. narravit, ea cum præsenti anno illigare non potuit. Anno sequenti de ejus Martyrio anno DCXXVIII. toleranto verba faciemus. Porro ex iis quæ retulimus de Festo Exaltationis Sanctæ Crucis, seu juxta versionem Bollandi antiqua accuratiorem; *Instante interea sancta Festivitate Exaltationis Sanctæ Crucis, pervigilium in carcere celebrarunt*, ut ait Anonymus cap. 5. num. XXVII. liquet hanc Festivitatem ante Heracliana tempora in Oriente institutam fuisse, & ejus originem non male a Baronio in Notis Martyrologii Romani ad diem XIV. Septemb. ad Constantiniana tempora referri.

rarent, sed nudum expoliatum plagis afficerent. Cum vero neque ab eo male affecto verberibus aliquid extorquere potuisset de cultu Christiano deserendo promissionis, iterum detrudi Anastasium in carcerem Marzabanas jussit, duplici jam confessione nobilitatum. Sed rursum revocatus ad Marzabanam, & ut sacrificaret, iterum requisitus, cum id præstare penitus renuisset; denuo est retrusus in carceram. Ubi cum esset, invisitur a monachis ejus monasterii, ubi ipse ante degebat: sed & Angelorum visitatione dignus habitus est, perspicua facta etiam Judæo homini in eodem cum ipso degenti carcere: quæ apud Acta ejus martyrii lector copiosius enarrata inveniet. Subiicit his auctor alia plura, quæ facta sunt Cæsareæ de celebratione diei festi sanctissimæ Crucis, quam idem ibi Anastasius celebravit, & alia usque ad migrationem in Persidem, cum missus est ad Cosrhoen Regem: quæ in annum sequentem reiicimus, quo esse peracta noscuntur.

XIV. De conversione Eduini Regis.

At vero jam ad res novæ & coalescentis Ecclesiæ Anglicanæ stylum convertamus. Qui enim litteris Bonifacii Papæ cohortantis ipsum ad Christianam religionem amplexandam minime adhuc fuerat persuasus Rex Eduinus, de quo diximus; Dei misericordia factum est, ut in vitæ discrimen adductus, veritatis luminis aliqua saltem ex parte cœperit fieri particeps. Hæc autem quomodo acciderint, Beda sic narrat (a):

(a) Bed. l. 2. c. 9.

Edoinus in vitæ discrimen adductus.

Anno, inquit, *sequenti*, ab inito conjugio scilicet, quod factum est anno superiori, *venit in provinciam quidam sicarius, vocabulo Eumerus, missus a Rege Occidentalium Saxonum, nomine Cuichelmo, sperans se Regem Eduinum regno simul & vita privaturum; qui habebat sicam bicipitem toxicatam, ut si ferri vulnus minus ad mortem Regis sufficeret, peste juvaretur veneni. Pervenit autem ad Regem primo die Paschæ juxta amnem Doroventionem, ubi tunc erat villa regalis. Intravitque quasi nuncium domini sui referens: & cum simulatam legationem ore astuto volveret, exurrexit repente, & evaginata sub veste sica, impetum fecit in Regem. Quod cum videret Lilla minister Regis amicissimus, non habens scutum ad manum, quo Regem a nece defenderet, mox interposuit corpus suum ante ictus pungentis. Sed tanta vi hostis ferrum infixit, ut per corpus militis occisi etiam Regem vulneraret. Qui cum mox undique gladiis impeteretur, in ipso tumultu etiam alium de militibus, cui nomen erat Fordherio, sica nefanda peremit.*

XV.

Eadem autem nocte sacrosancta Dominicæ Paschæ pepererat Regina filiam Regi, cui nomen Eanfled. Cumque idem Rex præsente Paulino Episcopo gratias ageret diis suis pro nata sibi filia: contra Episcopus gratias cœpit agere Domino Christo, Regique astruere, quod ipse precibus suis apud illum obtinuerit, ut Regina sospes & absque dolore gravi sobolem procrearet. Cujus verbis delectatus Rex, promisit se, abrenunciatis idolis, Christo serviturum, si vitam sibi & victoriam donaret pugnanti adversus Regem, a quo homicida ille, qui eum vulneraverat, missus est: & in pignus promissionis implendæ, eamdem filiam suam Christo consecrandam Paulino Episcopo adsignavit: quæ baptizata est die sancto Pentecostes, prima de gente Nordanhumbrorum, cum duodecim aliis de familia ejus. Quo tempore curatus a vulnere sibi pridem inflicto Rex, collecto exercitu, venit adversus gentem Occidentalium Saxonum, ac bello inito, universos quos in necem suam conspirasse didicerat, aut occidit, aut in deditionem recepit. Sicque victor in patriam reversus, non statim & inconsulte sacramenta fidei Christianæ percipere voluit: quamvis nec idolis ultra servivit, ex quo se Christo serviturum esse promiserat; verum primo diligentius ex eo tempore & ab ipso venerabili viro Paulino rationem fidei ediscere, & cum suis primatibus, quos sapientiores noverat, curavit conferre, quid de iis agendum arbitrarentur. Sed & ipse cum esset vir natura sagacissimus, sæpe diu solus residens, ore quidem tacito, sed in intimis cordis multa secum colloquens, quid sibi esset faciendum, quæ religio servanda tractabat. Et post multa superius recitata idem Beda ista addit (b):

Filia Eduini baptizata.

Eduinus consultat de fide Christ. suscipiendo.

(b) Bed. l. 2. c. 12.

XVI.

Sed & oraculum cæleste, quod illi quondam exulanti apud Redualdum Regem Anglorum pietas divina revelare dignata est, non minimum ad suscipienda vel intelligenda doctrinæ monita salutaris sensum illius, juvit. Cum ergo videret Paulinus difficulter posse sublimitatem animi regalis ad humilitatem viæ salutaris & suscipiendum mysterium vivificæ Crucis inclinari, ac pro salute illius simul & gentis cui præerat, & verbo exhortationis apud homines & apud divinam pietatem verbo deprecationis ageret; tandem (ut verisimile videtur) didicit in spiritu, quod vel quale esset oraculum Regi quondam cælitus ostensum. Nec exinde distulit, quin continuo Regem admoneret, explere votum, quod in oraculo sibi exhibito se facturum promiserat, si temporis illius ærumnis exemptus ad regni fastigia perveniret. Erat autem oraculum hujusmodi:

XVII.

Cum persequente illum Edelfrido, qui ante eum regnavit, per diversa occultus loca vel regna multo annorum tempore pro-

De persecutione quam passus est Eduinus.

profugus vagaretur; tandem venit ad Regem Redualdum, obsecrans ut vitam suam a tanti persecutoris insidiis tutando servaret. Qui libenter eum excipiens, promisit se, quæ petebat, esse facturum. At postquam Edelfridus in hac eum provincia apparuisse, & apud Regem illius familiariter cum sociis habitare cognovit: misit nuncios, qui Redualdo pecuniam multam pro nece ejus offerrent, neque aliquid profecit: misit secundo, misit tertio, & copiosiora auri & argenti dona offerens, & bellum insuper illi, si contemneretur indicens. Qui vel minis fractus, vel corruptus muneribus, cessit deprecanti, & sive occidere se Eduinum, seu legatariis, legatis scilicet ipsis, tradere promisit.

Quod ubi fidelissimus quidam amicus illius animadvertit, intravit cubiculum quo dormire disponebat (erat enim prima hora noctis) & evocatum foras, quid erga eum agere Rex promisisset, edocuit; & insuper adjecit: Si ergo vis, hac ipsa hora educam te de hac provincia, & ea in loca te introducam, ubi numquam te vel Redualdus vel Edelfridus invenire valeant. Qui ait: Gratias quidem ago benevolentiæ tuæ: non tamen hoc facere possum quod suggeris, ut pactum quod cum tanto Rege inii, ipse primus irritum faciam, cum ille mihi nihil mali fecerit, nihil adhuc inimicitiarum intulerit. Quin potius si moriturus sum, ille me magis quam ignobilior quisquam morti tradat. Quo enim nunc fugiam, qui per omnes Britanniæ provincias tot annorum temporumque curriculis vagabundus hostium vitabam insidias?

XVIII. Visio cælitus missa Eduino in angustiis laboranti.

Abeunte igitur amico, remansit Eduinus solus foris: residensque mœstus ante palatium, multis cœpit cogitationum æstibus affici; quid ageret, quove pedem verteret, nescius. Cumque diu tacitis mentis angoribus & caco carperetur igne, vidit subito intempesta noctis silentio appropinquantem sibi hominem vultus habitusque incogniti. Quem videns, ut ignotum & inopinatum, non parum expavit. At ille accedens, salutavit eum, & interrogavit, quare illa hora, cæteris quiescentibus, & alto sopore pressis, solus ipse mœstus in lapide pervigil sederet? At ille vicissim sciscitabatur, quid ad eum pertineret, utrum ipse intus an foris noctem transigeret. Qui respondens, ait: Ne me æstimes tuæ mœstitiæ & insomniorum, & forinsecæ ac solitariæ sessionis causam nescire, Scio enim certissime qui es, & quare mœres, & quæ ventura tibi in proximo mala formidas. Sed dicito mihi, quid mercedis dare velis ei, si quis sit, qui his te mœroribus absolvat, & Redualdo suadeat, ut nec ipse tibi aliquid mali faciat, nec tuis te hostibus perimendum tradat? Qui cum se omnia quæ posset, huic tali pro mercede beneficii daturum esse responderet; adjecit ille: Quid si etiam te Regem futurum, extinctis hostibus, in veritate promittat, ita ut non solum omnes progenitores tuos, sed & omnes qui ante te Reges in gente Anglorum fuerunt, potestate transcendas?

XIX. Prædictiones quo tetenderint.

At Eduinus constantior interrogando factus, non dubitavit promittere, quin etiam ei qui tanta sibi beneficia donaret, dignis ipse gratiarum actionibus responderet. Tum ille tertio: Si autem, inquit, is qui tibi tanta talia que dona veraciter adventura prædixerit, etiam consilium tibi tuæ salutis ac vitæ melius atque utilius quam aliquis de tuis parentibus ac cognatis umquam audivit, ostendere potuerit; num ei obtemperare & monita ejus salutaria suscipere consentis? Nec distulit Eduinus, quin continuo polliceretur, se in omnibus secuturum doctrinam illius, qui se tot ac tantis calamitatibus ereptum, ad regni apicem proveheret. Quo accepto responso, confestim is qui loquebatur cum eo, imposuit dexteram suam capiti ejus, dicens: Cum hoc ergo tibi advenerit, memento hujus temporis ac loquelæ nostræ, & ea quæ nunc promittis adimplere ne differas. Et his dictis (ut ferunt) repente disparuit; ut intelligeret non hominem esse qui sibi apparuisset, sed spiritum.

XX. Mutata mens Redualdi.

Et cum regius juvenis solus adhuc ibidem sederet, gavisus quidem de collata sibi pia ac benigna consolatione; sed multum sollicitus ac mente sedula cogitans, quis esset ille, vel unde venisset, qui hæc sibi loqueretur: venit ad eum præfatus amicus illius, lætoque vultu salutans eum: Surge, inquit, intra, & sopitis ac relictis curarum anxietatibus quieti membra simul & animum compone; quia immutatum est cor Regis, nec tibi aliquid facere, sed fidem potius pollicitam servare disponit. Postquam enim cogitationem suam, de qua tibi ante dixi, Reginæ in secreto revelavit, revocavit eum illa ab intentione, admonens, quia nulla ratione conveniat tanto Regi amicum suum optimum in necessitate positum auro vendere, immo fidem suam, quæ omnibus ornamentis pretiosior est, amore pecuniæ perdere.

XXI. Victoria adversus Edelfridos.

Quid plura? fecit Rex ut dictum est; nec solum exulem nunciis hostibus non tradidit, sed etiam eum, ut in regnum perveniret, adjuvit. Nam mox redeuntibus domum nunciis, exercitum ad debellandum Edelfridum collegit copiosum, eumque sibi occurrentem cum exercitu multum impari (non enim dederat illi spatium quo totum suum congregaret atque adunaret exercitum) occidit in finibus gentis Merciorum ad Orientalem plagam amnis qui vocatur Idle: in quo certamine & filius Redualdi, vocabulo Regbe-

rt,

ri, occisos est. Ac sic Eduinus, juxta oraculum quod acceperat, non tantum Regis sibi infesti insidias vitavit, verum etiam eidem perempto, in regni gloriam successit. Hæc cum impleta essent, venit tempus exigendi ab eo quod cælesti nuncio pollicitus erat se facturum, quicquid monstraretur ab eo qui super caput ipsius manum esset impositurus: quod ut præstaretur a Paulino Episcopo Deus volens, ipsum sanctum de omnibus iis quæ transacta fuerant cum Eduino admonuit, & ut ab eo promissionem exigeret, pariter jussit. Sed audi Bedam;

XXII. Paulin. cum secretum Regi pandit, ut credat adducit.

Cum ergo, prædicante verbum Dei Paulino, Rex credere differret, & per aliquod tempus (ut diximus) horis competentibus solitarius sederet, & quid agendum sibi esset, quæ religio sequenda, sedulus secum ipse scrutari consuesset; ingrediens ad eum quadam die vir Dei Paulinus, imposuit dexteram capiti ejus, & an hoc signum agnosceret, requisivit. Qui cum tremens ad pedes ejus procidere vellet, levavit eum, & quasi familiari voce affatur: Ecce, inquit, hostium manus quos timuisti, Domino donante, evasisti: ecce regnum quod desiderasti, ipso largiente, percepisti: memento ut tertium, quod promisisti, facere non differas, suscipiendo fidem ejus, & præcepta servando, qui te & a temporalibus adversis eripiens, temporalis regni honore sublimavit. Et si deinceps voluntati ejus, quam per me tibi prædicat, obsecundare volueris, etiam a perpetuis malorum tormentis te liberabit, & æterni secum regni in cælis faciet esse participem. Quibus auditis Rex, suscipere quidem se fidem quam docebat, & velle, & debere, respondebat: verum adhuc cum amicis principalibus & consiliariis suis sese de hoc collaturum esse dicebat, ut si & illi eadem cum eo sentire vellent, omnes pariter in fonte vitæ Christo consecrarentur. Et annuente Paulino, fecit ut dixerat. Habentur Regis jussu indicta comitia, eaque maximi ponderis, utpote de vera religione sectanda. Vocantur & primates, simulque totius collegii Gentilicii sacerdotum Pontifex maximus: cujus cor Deus ita movit, ut ipse dicendo sententiam primus de idololatria abiicienda statuerit, firmiterque decreverit: nam audi Bedam:

XXIII. Gentilis Pontificis scita sententia.

Habito enim cum sapientibus consilio, sciscitabatur singillatim ab omnibus, qualis sibi doctrina hæc eatenus inaudita, & novus Divinitatis qui prædicabatur cultus videretur? Cui primus Pontificum ipsius, Coifi nomine, continuo respondit: Tu vide Rex, quale sit hoc quod nobis modo prædicatur: ergo tibi verissime, quod certum didici, profiteor, quia nihil omnino virtutis habet religio illa, quam hucusque tenuimus. Nullus enim tuorum studiosius quam ego culturæ deorum nostrorum se subdidit; & nihilominus multi sunt, qui ampliora a te beneficia quam ego, & majores accipiunt dignitates, magisque prosperantur in omnibus quæ agenda vel acquirenda disponunt. Si autem dii aliquid valerent, me potius juvare vellent, qui illis impensius servire curavi. Unde restat, ut si ea quæ nunc nobis nova prædicantur, meliora esse & fortiora, habita examinatione, perspexeris, absque ullo cunctamine suscipere illa festinemus. Cujus suasioni verbisque prudentibus alius optimatum Regis tribuens assensum, continuo subdidit:

XXIV. De vitæ brevitate sententia & veritate quærendo.

Talis, inquiens, mihi videtur, Rex, vita hominum præsens in terris ad comparationem ejus quod nobis incertum est temporis, quale cum te residente ad cœnam cum ducibus ac ministris tuis tempore brumali, accenso quidem foco in medio, & calido effecto cœnaculo, furentibus autem foris per omnia turbinibus hiemalium pluviarum vel nivium, adveniensque unus passerum domum citissime pervolarit; qui cum per unum ostium ingrediens, mox per aliud exierit: ipso quidem tempore quo intus est, hiemis tempestate non tangitur; sed tamen minimo spatio serenitatis ad momentum excurso, mox de hyeme in hyemem regrediens, tuis oculis elabitur: ita hæc vita hominum ad modicum apparet; quid autem sequatur, quidve præcesserit, prorsus ignoramus. Unde si hæc nova doctrina certius aliquid attulerit, merito sequenda esse videtur. His similia & cæteri majores natu ac Regis consiliarii divinitus admoniti prosequebantur.

XXV.

Adjecit autem Coifi primus Pontificum, *quia vellet ipsum Paulinum diligentius audire de Deo, quem prædicabat, verbum facientem. Quod cum jubente Rege, faceret; exclamavit, auditis ejus sermonibus, dicens: Jam olim intellexeram, nihil esse quod colebamus: quia videlicet quanto studiosius in eo cultu veritatem quærebam, tanto minus inveniebam. Nunc autem aperte profiteor, quia in hac prædicatione veritas claret illa, quæ nobis vitæ, & salutis, & beatitudinis æternæ dona valet tribuere. Unde suggero, Rex, ut templa & altaria, quæ sine fructu utilitatis sacravimus, ocyus anathemati & igni tradamus. Quid plura? præbuit palam assensum evangelizanti beato Paulino Rex, & abrenunciata idololatria, fidem se Christi suscipere confessus est. Cumque a præfato Pontifice sacrorum suorum quæreret, quis aras & fana idolorum cum septis, quibus erant circumdata, primus profanare deberet; ille respondit: Ego. Quis enim ea quæ per stultitiam colui, nunc ad exemplum omnium aptius, quam ipse per sapientiam mi-*

Pontifex idolorum demolitus deorum fanum.

bi

bi a Deo vere donatam, destruat? Statimque abjecta superstitione vanitatis, rogavit sibi Regem arma dare & equum emissarium, quem ascendens, ad idola destruenda venit: non enim licuerat Pontificem sacrorum vel arma ferre, vel præter quam in equa equitare. Accinctus ergo gladio, accepit lanceam in manu, & ascendens emissarium Regis, pergebat ad idola. Quod aspiciens vulgus, æstimabat eum insanire. Nec distulit ille, mox ut appropiabat ad fanum, profanare illud, injecta in eo lancea, quam tenebat: multumque gavisus de agnitione veri Dei cultus, jussit sociis suis destruere ac succendere fanum cum omnibus septis suis. Ostenditur autem locus ille quondam idolorum non longe ab Eboraco ad orientem amnem Doruventionem, & vocatur hodie Getmundin Gaham, ubi Pontifex ille, inspirante Deo vero, polluit ac destruxit eas quas ipse sacraverat aras. Hæc quidem hoc anno facta esse, discriminans singula tempora Beda declarat, qui & anno sequenti Redemptoris nostri sexcentesimo vigesimoseptimo baptizatum primo fuisse ipsum Eduinum Regem, ac deinde alios proceres, docet; nosque suo loco ea describenda servamus.

XXVI. Sunt ista sacra cunabula Ecclesiæ Anglicanæ tot signis, prodigiis, atque prædictionibus cœpta non humana arte (id enim impossibile erat) sed divina potentia, per Apostolicos tamen viros Roma a Pontifice Romano missos; quos veritatem sincere docere, & præcedentes prophetiæ, & miracula subsequentia quam manifestissime declararunt. Ut plane ingemiscendum & exclamandum cum Hieremia (a) sit piis omnibus nostri temporis: *Obstupescite cæli super hoc, & portæ ejus desolamini vehementer, dicit Dominus. Duo enim mala fecit populus meus: Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* Ita quidem, cum aversione contentiosa aversi sunt a fonte unde primum ipsis Evangelium fluxit, & hæreticis inhæserunt. Sed unica spes illa solatur, ut excisæ arboris rigatis radicibus sanguine martyrum, rursus eædem fœcundiore germine pullulent.

Sacra Ecclesiæ Anglicanæ cunabula.

(a) *Hier.* 2.

Hoc pariter anno, qui numeratur Clotharii Regis trigesimusnonus ab obitu Chilperici parentis (quem mortuum diximus anno Redemptoris quingentesimo octogesimoseptimo) idem Rex (b) consortem sibi regni adscivit Dagobertum filium suum ex Beretrude Regina susceptum, atque S. Arnulfo Metensi Episcopo (ut superius diximus) educandum traditum; quem ab eodem optimis moribus imbutum, ejusdem Arnulfi Acta testantur.

(b) *Aimoi. l.* 4. *c.* 8.

XXVII. Quod vero ad rerum Longobardorum sta-

PAGIUS VI. *Dagobertus fit Austriæ Rex.* Ad ann. XXVI. Quia Baronius mortem *Chilperici* Neustriæ Regis in annum quingentesimum octogesimum septimum male distulit, inaugurationem *Dagoberti*, Clotarii qui Chilperico patri successit, filii, in Regem Austriæ eum hoc anno copulare necesse habuit; eum Fredegarius & Aimoinus anno XXXIX. Clotarii Regis eam factam testentur. Verum certis argumentis liquet, *Chilperici* Regis mortem anno DLXXXIV. contigisse, ideoque *Dagobertus* anno sexcentesimo vicesimo secundo Rex Austriæ renunciatus, ut eo anno ostendimus. Sanctus vero *Arnulphus*, qui ei Consiliarius a patre datus est, jam anno superiori in eremum secesserat, ut infra videbimus.

VII. *Arioaldus tyrannidem in Longobardia arripit.* Ad num. XXVII. & seqq. Paulus Diaconus lib. 4. cap. 43. de *Adaloaldo* seu *Adalvvaldo* Langobardorum Rege loquens ait: *Cum Adaloaldus eversa mente insaniret, postquam cum matre* (Theodelinda scilicet) *decem regnaverat annis, de Regno ejectus est, & a Langobardis in ejus loco Arioaldus substitutus est; de cujus Regis gestis ad nostram notitiam minime aliquid pervenit.* Tum cap. sequenti: *Arioaldus, postquam super Langobardos duodecim annis Regnum tenuit, ab hac luce subtractus est. Langobardorum Regnum Rothari genere Arodus suscepit.* Recentiores omnes Chronologi non animadvertentes, Paulum Diaconum de *Arioaldi* gestis parum edoctum, ut ipsemet fatetur, perperam scripsisse hunc proxime post *Adalovardum* in Langobardia per annos duodecim regnasse, Langobardorum Chronotaxim per annos triginta & amplius depravarunt; neque ante *Grimoaldi* Regis initium in viam redierunt. Regnum Langobardorum anno sexcentesimo sexagesimo secundo suscepit *Grimoaldus*, ideoque tricesimo sexto post currentem anno: & tamen secundum Pauli supputationem, quadraginta tres tantum anni ab *Adaloaldi* depositione, quam hoc vel saltem superiori anno factam fuisse supponit, ad *Grimoaldi* initium interjiciuntur. Paulus enim annos duodecim *Arioaldo*, sedecim & menses quatuor *Rhotari*, quinque annos & aliquot dies *Rodoaldo*, & novem *Ariberto* assignat, post cujus mortem *Bertaridus*, & *Godebertus* ejus filii per annum circiter Regnum tenuere. Hujus Historici error inde profluxit, quod non advertit, *Arioaldum* & *Adalvvaldum* uno eodemque tempore in diversis Langobardiæ partibus, per aliquot annos, regnasse; quod tamen non fugit Sigebertum in Chronico, qui *Adalvvaldo* annos tredecim recte attribuit, nulla *Arioaldi* (quia scilicet Regnum Langobardicum ex parte duntaxat usurparat, illudque vivente Adalwaldo administrarat), mentione facta. Ideo autem Sigebertus *Adaloaldi* mortem anno uno serius differt, quia *Agilulfi* ejus patris initium anno uno etiam tardius collocarat.

VIII. *Arioaldus eodem quo Adaloaldo tempore regnavit.* Res ita se habuit; Postquam *Adalvvaldus* aliquot regnaverat annos, *Arioaldus*, qui Arianus erat, partem Regni occupavit, & *Ticini* quæ tunc Urbs Regia erat, sedem fixit, *Adalvvaldo* interim aliam Regni partem conservante. Simultanea duorum illorum Regnum Dominatio ex Honorii Pontificis Romani literis deducitur. Is per literas incerto anno datas hortatus est *Isacium* Ravennæ Exarcham, ut *Adalvvaldum*

ſtatum pertinet: hoc ipſo anno eorum Rex Adalvaldus, cum regnaſſet annos decem, ejectus regno eſt, ſubrogato in ejus locum Ariovaldo. Habet enim de his iſta Paulus: (a) *Sub iis*, nempe Adalvaldo, & matre ipſius Theodolinda, *eccleſiæ reſtauratæ ſunt, & multæ donationes per loca venerabilia largitæ. Sed cum Adalvaldus everſa mente inſaniret, poſtquam cum matre decem regnaverat annis de regno ejectus eſt, & a Longabardis in ejus locum Ariovaldus ſubſtitutus eſt.* Hæc Paulus: qui licet non dicat ejuſdem mentis everſionem arte venefica procuratam, ex iis tamen quæ inferius idem aſſerit, filium Arichis itidem Longobardorum Regis ex potione doloſe propinata eadem eſſe paſſum, id ipſum accidiſſe Adalvaldo poſſumus exiſtimare. Cæterum id paſſum eſſe Adalvaldum, ubi mater ejus Theodolinda ex hac vita deceſſiſſet, videri poteſt: etenim ante filium eam deceſſiſſe, inde conjicimus, quod poſt filii obitum nuſquam amplius de ea fit mentio, quæ in tot turbinibus Longobardorum neceſſario fuerat nominanda, cum regia polleret auctoritate.

(a) Paul. diac. lib. 4. c. 5.

Adalvaldus Regno privatur, & ſubrogatur Ariovaldus.

XXVIII. Honorius Papa laborat pro reſtitutione Adalvaldi Regis.

Cæterum haud putamus Adalvaldum Regem ita mente motum fuiſſe, ut omnem penitus rationis uſum emiſerit: etenim ſi ita fuiſſet, minime putandum pro eo reſtituendo in regnum Honorium Pontificem adeo laboraſſe. Sanctus enim Pontifex cum accepiſſet Regem ejectum qui Catholica fide præſtabat, inque locum ejus fuiſſe ſubrogatum Ariovaldum, idque favore Epiſcoporum Ciſalpinorum, hominem præſertim Arianæ hæreſis ſordibus labefactatum; nihil prætermiſit ſtudii & diligentiæ ut eos puniret, litteraſque de his dedit ad Iſacium Ravennatem Exarchum: qui laboravit, ut qui ejectus fuerat Adalvaldus, reſtitueretur in regnum, & perfidus ejiceretur Arianus. Porro Pontificis Romani epiſtola apud Ivonem ita breviter ſcripta legitur:

XXIX.

Delatum eſt ad nos, Epiſcopos Tranſpadanos Petro Pauli filio ſuadere conatos eſſe, ut Adalvaldum Regem deſereret, Ariovaldoque tyranno ſe applicaret. Quamobrem quia Petrus pravis eorum conſiliis reſpuit obedire, & ſacramenta Regi Agoni (Agilulpho videlicet) *Adalvaldi patri præſtita ſancte cupit ſervare: & quia hoc Deo & hominibus eſt ingratum, ut qui tale facinus vindicare deberent, eorum ipſi ſuaſores exiſtant; rogamus vos, ut poſtquam Adalvaldum divino in regnum* (*ut ſperamus*) *auxilio reduxeritis, prædictos Epiſcopos Romam mittere velitis, ne ſcelus hujuſmodi impunitum relinquamus.* Hactenus apud Ivonem.

XXX.

Deſiiſſe autem a cœptis Exarchum, pacemque cum novo Rege iniiſſe, eamque integram ſervatam eſſe conſtat. Quod vero Exarchus cum tyranno pacem ſanxerit, nullam aliam puto cauſam interceſſiſſe potiorem, quam cum vires Romani Imperii ſimul collectæ eſſent contra Choſroen ad bellum Perſicum: haud ſatis videri poterant ad aliud bellum in Italia contra univerſam gentem Longobardorum agendum. Cum igitur reſtitutio Adalvaldi haud adeo facilis futura cognita eſſet, Exarchus viſus eſt mutaſſe conſilium, ceſſaſſeque de Adalvaldo eſſe ſolicitus. Quid autem contra abſentes Ciſalpinos Epiſcopos Honorius canonum vindex egerit, haud compertum habetur. Sed & res geſtæ tum ab Exarcho, tum ab

PAGIUS

dum in regnum reduceret, ut videre eſt apud Baronium, qui illas recitat, ex iiſque colligit, *Adalvvaldum* rationis uſum omnino non amiſiſſe; cum alioquin Pontifex Romanus pro eo reſtituendo operam ſuam non contuliſſet. Addit rumorem illum a tyranno ſparſum, ut obducta *dementiæ* ſpecie Regnum ejus facilius invaderet. Præterea Jonas, qui hoc tempore vivebat, in Vita Sancti *Bertulfi*, qui anno DCXXVII. S. *Attala* in Abbatiam Bobienſem ſucceſſit num. XI. tradit *Blidulphum* Monachum Monaſterii Bobienſis miſſum fuiſſe a ſancto *Attala* Abbate Bobienſi *ad Ticinum Urbem*, ibique obvium habuiſſe *Ariovaldum* Regem Longobardorum, ut ex Jona Baronius narrat. Ex quo liquet, *Ariovaldum* tyrannidis ſuæ initio *Ticini* ſedem fixiſſe. Inde tamen poſtea ejectum eſſe, & eam Urbem *Adalvvaldum* recuperaſſe ſtatim videbimus. Adhæc tradit Jonas, *Bertulfum*, poſtquam S. *Attala* in Abbatiam Bobienſem ſucceſſiſſet, regnante *Arioaldo*, Romam ad Honorium Papam ejus permiſſu veniſſe. Eſt autem *Bobium* inter Placentiam & Dertonam, & 35. milliaribus a Ticino diſtat, quod ideo *Arioaldo* parebat; cum ſine ejus conſenſu *Bertulfus* Romanum Pontif. adire non potuerit.

IX. Oſtenditur Adalvaldum in Regnum reſtitutum fuiſſe.

At non minus exploratum eſt, *Adalvvaldum* eodem tempore Langobardiæ dominatum eſſe: extat enim Tomo 1. Bullarii Caſinenſis Diploma ab eo ad Bertulfum, cum jam Bobii Abbas eſſet directum, quo bona Monaſterio Bobienſi ab Agilulfo Rege patre collata confirmat, *Datum Papiæ ſub die XVI. menſis Auguſti, anno Regni noſtri feliciter XVII. per Indictionem primam*; quæ anno Chriſti DCXXVIII. Bertulfi Abbatis *primo*, menſe Auguſto in curſu fuit annuſque ille XVII. Adalwaldi ab anno Chriſti DCXVI. quo Agilulpho patri in Regnum ſucceſſit, deſumitur. Quare loco, *anno Regni noſtri XVII.* legendum, *anno Regni noſtri XII.* vel forſan XIII. In eodem Bullario legitur aliud Diploma, quo eadem bona confirmantur, ſed directum *Attala* Bertulfi deceſſori, datumque *Ticini in Palatio ſub die octavo Kal. Aug. feliciſſimi Regni noſtri ſexto decimo, per Indictionem quintam decimam*. Eſt hic annus Chriſti ſexcenteſimus viceſimus ſeptimus, quo ideo exeunte Julio Sanctus *Attala* adhuc Monaſterii Bobienſis non procul a Ticino ſeu Papia ſiti, Abbas erat. Ex quibus intelligimus, *Ticinum* & *Bobium*, dum adhuc Bertulfus Monachus eſſet, in poteſtate tyranni fuiſſe juxta ſuperius ex Jona in ejus

ab Ariovaldo, remanserant prorsus obscuræ. Paulus enim diaconus, quod de Ariovaldo Longobardorum Rege nihil scribat, hisce verbis excusat: *De cujus rebus gestis ad nostram notitiam minime aliquid pervenit.* Sicque silentio sepultam relinquit historiam duodecim annorum Regis Longobardorum, ita plane de rebus suorum Longobardorum haud adeo benemeritus, multa præteriens, quæ nos ex diversis scriptoribus ejus temporis in medium adduximus, atque pariter adducemus; & de hoc ipso Ariovaldo multa ex Jona Abbate hujus temporis historico, de quo superius meminimus, dicturi sumus. Hic enim in rebus gestis S. Bertolfi, de his quæ acciderunt sub Attala Abbate, hæc habet de eodem Rege Ariovaldo Arianæ sectæ addictissimo:

XXXI. Blidulfus presb. quid in Regem Arianum.

Cum aliquo tempore Bidulfus presbyter, ejusdem vero Bobiensis monasterii monachus, a beato patre Attala ad Ticinum urbem directus fuisset, ibique pervenisset, obvium habuit Ariovaldum Regem Langobardorum Arianæ sectæ credulum. Is ergo cum vidisset Blidulfum presbyterum, ait ad suos: De Columbani monachis iste est, qui nobis salutantibus apta denegat respondere. Cumque jam haud procul abesset presbyter, salutavit eum Rex, ironice tamen. Ad hæc Blidulfus: Salutem, inquit, optarem tuam, si tu seductoribus tuis non faveres, & alienis a veritate Christi doctrinis animum non accommodares. Justum etenim esset, ineffabilem Trinitatem una Deitate confiteri, non tres potestates, sed tres personas; nec unam trium numinum personam, sed tres in veritate, Patris, & Filii, & Spiritus sancti personas, una voluntate, potestate, & essentia. Hæc paulisper audiens Rex, cum progressus fuisset, iracundia succensus questus est, se non habere ministros, qui obruente noctis caligine monachum illum ita contumaciter in conspectu suo locutum sollicitarent, & fustibus ac sudibus confessum morti traderent.

XXXII.

Tunc unus vesanior cæteris, ad hoc patrandum, se respondit esse paratum: Dicit ei Rex: Si voluntati meæ satisfeceris in hoc, muneribus te mox, illucescente die crastino, ditabo. Progressus itaque pessimus ille, alium sceleris socium similem sibi assumit, & obortis tetris tenebris, viam qua monachus a cœna cujusdam Christiani, qui invitaverat eum, ad hospitium regredi debuit, vigilanter custodit. Cum ergo monachus inopinate venisset ad locum custodiæ, percussus in cerebro, & omni compage corporis collisus, pro mortuo cadavere relictus est ab ipsis satellitibus, nulla de populo id sentiente; erat enim abditus locus,

sed

PAGIUS eius vita in medium allata; sed anno Christi DCXXVII. eodem *Bertulfo* adhuc Monacho, jam paruisse *Adaloaldo* Regi, quemadmodum & anno DCXXVIII. *Bertulfo*, jam Abbate Bobiensi. Turbat tamen Privilegium quoddam ab Honorio Pontifice Romano eidem Bertulfo Abbati concessum, quod legitur Tomo IV. Italiæ Sacræ in Catalogo Episcoporum Bobiensium, quod dicitur datum *III. Idus Januar. Indict. I.* anno scilicet Christi DCXXVIII. Nam Jonas Abbas in Vita Sancti Attalæ, apud Bollandum ad diem X. Martii, & apud Mabillonium Sæculo secundo Benedictino, indicat *Attalam* animam cœlo reddidisse mense circiter Februario aut Martio circa annum DCXXVI. secundum Bollandum, anno DCXXVII. secundum Mabillonium. Et tamen ex Diplomate citato, & *Indictione XV.* ac *mense Julio* dato liquet, eum mortuum non esse mense Februario, aut Martio anni DCXXVII. & ex Rescripto Honorii Papæ exarato *Indictione prima* ipsum jam demortuum fuisse mense Januario anni sexcentesimi vicesimi octavi. Adhæc Jonas in Vita Sancti *Valarici* Abbatis Leuconaensis apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino num. XL. asserit *Blitmundum*, cum esset in Bobio sub obedientia B. Attalæ Abbatis, ab hoc obtinuisse licentiam veniendi ad locum, ubi Sanctus *Valaricus* sepultus fuerat, & *pauco intervallo* Attalam migrasse ad Dominum. *Tunc ille Monachus ad antedictum locum accessit, in quo pene anni spatio eremitalem ac sterilem vitam duxit. Tunc petiit præfatus Vir Blitmundus a glorioso Rege Clotario, ut tale præceptum daret ut ibi construeret monasterium*, nempe *Leuconaense* in Diœcesi Ambianensi, ideoque *Attala* animam Deo reddidit anno sexcentesimo vicesimo septimo, die incerto, ut anno sequenti ostendemus; cum *Clotarius* Rex anno DCXXVIII. vita functus fuerit. Quare cum tam ex citato Honorii Rescripto, quam ex Jona Auctore coævo constet, *Attalam* mortuum esse anno sequenti, in Diplomate Adalwaldi Regis legendum, *anno Regni nostri decimo, Indict. decima tertia*, loco, *decimo sexto, & Indictione decima quinta*.[1]

X. *Adaloaldus* itaque & *Arioaldus* eodem tem-

po-

NOTÆ [1] HÆc Aduvaldi, seu Adaloaldi in regnum restitutio viris doctis minime probatur, utpote quæ est contra perspicua Pauli Diaconi & Fredegarii testimonia; ambo enim conveniunt in afferenda Regis hujus depositione, & post eam obitu. Nec multum deferendum subscriptionibus illis diplomatum a Pagio adductis, utpote quæ ipso fatente Pagio, mendosæ sunt. Recte igitur cum Cl. Blanchin in Notis ad Paulum Diaconum lib. 4. cap. 43. depositio Adaloaldi anno 624. qui & quadragesimas Clotharii est illigenda; atque hinc deducti anni duodecim Arioaldi in annum 636. desinant, quod exordium Regni Rotharis figendum est. His constitutis, Rotharis Regis annus octavus incidet in annum 643. quod Procemio Legum ejusdem Rotharis, de quo nos in Nota ad A. 638. congruit. MANSI

sed nec vocem dare quiverat, anticipatus laco & immanibus ictibus. Considerasti ne, lector, barbarum Regem, eumdemque perfidum Arianum, in presbyterum insultantem sibi, alioqui sui regni monachum monasterii, ulciscendo, erubuisse die lucem, sed tenebras noctis interfectorem expectare voluisse? Unde intelligas, quam eo deteriores sint nostri temporis Novatores gloriantes cum quid hujusmodi ipsos in Orthodoxum hominem ex optato contigerit perpetrare. Sed audi miranda quæ Jonas subdit his verbis:

Quam deteriores Arianis Novatores.

XXXIII. *Porro is ad cujus domum metatus fuerat, nesciens quidem eventum rei, sed tamen suspicatus hoc ipsum quod evenerat (erat enim & ipse presbyter) arrepto baculo, venit ad locum, reperiensque jacentem ac si somno depressum, excitare conatus est. Ad cujus ille vocem, velut ab stratu incolumis surgit, nec plagarum vestigiis apparentibus, cum eo pariter ad hospitium pergit, indicans qualiter a latronibus quibusdam comprehensus, dirissimis plagis mactatus fuisset, nec tamen aliquid inde sensisset. Peractis deinde causis pro quibus exierat, ad monasterium repedavit. Post cujus discessum protinus ille, qui se se spontaneum ad iniquum opus patrandum indiderat, dæmonio corripitur, & diversis pœnarum incendiis flagellatur, commissum facinus excitabiliter confitetur. Universus autem populus in ejus cruciatibus timore perculsus clamavit, & dixit: Quicumque Bobiensibus monachis malum aliquod intulerit, simili ultione subjacebit: & qui Arianarum persuasionibus acquiescit, tales ictus justo Judicio merito sustinebit.*

Incolumis a Deo redditus presbyter.

Divina ultio in percussorem.

Videns facinus suum infelix Ariovaldus divinitus manifestatum, confusus inde & metuens, ne sibi tale quid eveniat, ipsum quem vis horrida torquebat cum conviatoribus ad beatum Attalam dirigit, postulans ut commissum malum ignoscat, respondens se multum ejus obsequia paratum fore, si sua dona dignaretur accipere. Beatus pater Attalas respondit, se numquam in perpetuum Ariani hominis dona suscepturum. Rogat tamen universos fratres, ut pro pestifero qui adductus fuerat, orationem ad Dominum fundunt. Quibus attentius orantibus, pestifer ille sanitati redditur, sed vita lucris non diu potitur. Nam cum ad propria redire desideraret, correptus igne febrium, inter pœnales incendii calamitates vita privatus est. Quem nequaquam juxta aliorum sepulcra sepelire ausi sunt, sed procul ab hominibus in quodam conspicuo loco posuerunt, quo prætereuntes dicerent: Hic jacet ille miser humatus, qui Bobiensibus monachis crudelitatem suam ostendit. Hæc de presbytero, qui ob zelum Catholicæ fidei adeo vehementer est in Regem ipsum Arianum invectus. Quid autem tunc pariter acciderit monacho fanum idolorum incendere satagenti, ex eodem Jona Abbate audi mira: narratis enim quæ nuper dicta sunt, mox ista prosequitur recensere:

XXXIV.

Dona Ariani hominis respuuntur.

XXXV. *Per idem tempus alius monachus, Marovеus nomine, ad Terdonam urbem a beato patre Attala directus, ad quamdam villam supra Tanarum fluvium sita pervenit: ubi fanum inter arbores positum videns, allatum ignem supposuit, lignorumque congeriem in modum pyræ coacervavit.*

Quod

PAGIUS pore in Longobardis regnarunt, idque ab anno XL. Clotarii Regis, ut testantur Fredegarius cap. 49. & Aimoinus lib. 4. cap. 11. idest, ab anno Christi DCXXIV. quo cum duodecim ex Proceribus *Adalovaldus* Rex gladio trucidasset, a cæteris Regno pulsus est, & in ejus locum *Arioaldus* Taurinensis Dux, qui germanam Adalwaldi Regis habebat uxorem nomine *Gundebergam*, substituerunt, ut inquit uterque Historicus. Addit Fredegarius, *Adalovaldum* Regem veneno hausto interiisse, & *Arioaldum*, quem *Charoaldum* appellat, statim Regnum arripuisse. Sed hac in re manifeste fallitur, ut ex dictis liquet. Tum cap. 69. *anno VIII. Dagoberti*, Christi scilicet DCXXIX. refert Fredegarius, *Arioaldum* tertiam partem summæ, quæ sibi singulis annis ab Imperatore solvebatur, *Isacio* Ravennæ Exarchæ remisisse; quod *Tusonem* unum ex Ducibus Longobardorum eum ageret in Tuscia, adversus se rebellantem Regni sui initio, eo *Dagoberti* Regis anno proditione sustulisset: *Post hæc* subdit Fredegarius, *Continuo Charoaldus Rex moritur.* Certum est itaque Paulum Diaconum annos XII. *Arioaldo* Regi male attribuisse: Sigebertum *Adalvaldo* Regi annos XIII. recte assignasse, Baronium, cæterosque omnes recentiores, ignorata restitutione *Adalovaldi* in Regnum, ejus Successorum annos usque ad *Grimoaldum* Regem mutilasse, eidemque *Arioaldo* successisse *Rotharim*, justitiæ tramitem sequentem, sed Arianum, ut prodit Paulus lib. 4. cap. 44. Nam idem Jonas in Vita Sancti Bertulfi num. XII. scribit, *Ariovaldum generum Agilulfi, cognatum Adalovaldi secta Ariana credulum, post Adalovaldi obitum Regnum Longobardorum regendum suscepisse.* Denique ex Fredegario alium Pauli errorem anno DCLIX. num. V.) manifeste emendabo.

Rotharis succedit Arioaldo.

Habita hoc anno Pseudo Synodus Constantinopolitana *a Sergio* Regiæ Urbis Episcopo, ut docet Libellus Synodicus, qui tempore Baronii non extabat. In eo legitur: *Heraclius bello contra Persas divinitus suscepto* (an. nempe DCXXII. *Phasidem fluvium in potestatem redegit* (anno currenti,) *ubi quidam Acephalorum* Paulus nempe Monoculus, de quo an. DCXXII. egimus, qui ideo Heraclium Augustum iterum convenit,) *quæstionem de voluntatibus & operationibus ei suggessit. Quam quidem quæstionem magis cum Cyro Phasidis* (Civitatis sitæ ad ostia Phasidis fluvii) *Episcopo communicasset; & uterque dubitaret, Sergio Constantinopolitano isthæc renunciarunt. Ille vero hæretico instituto Synedrio, & Athan Mena particulatim considerans, unam voluntatem in Christo Deo & Servatore nostro esse, Imperatori Heraclio rescripsit.* Quæ revera

XI. *Synodus Constant. Monothelitarum.*

Cy-

De Moroveo incensore delubri.

Quod videntes cultorae fani, Moroveum apprehensum, diuque fustibus cæsum, & ictibus collisum, in fluvium demergere conantur: sed monachum unda recipere nolebat, quamquam ille omnimode pro tali causa mori paratus esset. Cumque cernerent non posse demergi, quem Domini miseratio custodiret, prosternunt super undas Moroveum, macceriamque lapidum desuper coacervant, ut immane pondus corpus ejus submitteret undis: relictoque (ut ipsi rebantur) cadavere, ad metatus revertuntur. Quibus abeuntibus, Moroveus nihil mali sentiens, incolumis a fluvio surgit, ac disruptis nexibus, Terdonam ingreditur; & peracto negotio suo, ad monasterium repedat. Continuo divina ultione prosequente, omnes qui ad opus illud patrandum crudeles se exhibuerant, diversis pœnis afflicti sunt: alios namque cæcitas, alios ignis urit, alios contractio publica, alios omnium membrorum debilitas invasit, diversique diversa percepere tormenta: quorum tamen aliqui ad Bobiense cœnobium se deduci rogaverunt, & postulata jam venia, per pœnitentiæ medicamenta illatas pœnas evaserunt; reliqui omnes in eadem ultione mortui sunt. Hec Jonas de rebus quæ suo tempore acciderunt, qui sub eodem Attala se annos novem transegisse in eodem monasterio, ipse testatur, dum ejusdem Attalæ res gestas sua scriptione prosequitur. Sed redeamus ad reliquas res gestas cum Honorio Papa sub successore ejus Bertolfo, Abbate, & eodem Rege Ariovaldo, qui etsi hæreticus esse non desierit, ad meliorem tamen frugem in iis quæ ad mores pertinent revocatus est. Id enim Jonas, ejusmodi sui temporis retexens historiam, ita tradit: *Cum jam*, inquit, *egregiis moribus, bonitate disciplina, & omni virtutum ornamento polleret, cœpit antiquus anguis quiddam contrarietatis adversus eum machinari. Excitavit enim quemdam Proclum nomine, Cleronensis urbis Pontificem: qui ut subjectum sibi præfatum Abbatem cum cœnobii supplemento faceret, omni nisu intendebat, vicinosque Pontifices & alios quoslibet primates ad id peragendum muneribus attentabat. Super eadem quoque re adiit Ariovaldum Regem Longobardorum, qui eodem tempore regnabat. Sed cum nihil aliud a Rege responsi accepisset, nisi ut Ecclesiastico jure probarent, utrum cœnobia procul ab urbibus sita, Episcopali debeant ministrari dominio; illa omnes quos potuit suo intentui jungit.*

Episc. Cleronensis quid in monachos Bobien.

XXXVI. Explorat mentem Regis Abbas.

Cumque hæc agerentur, unus aliquis ex aula clam præfato Bertolfo totius machinamenti causam per internuncium manifestavit. At ille statim experiendi causa quosdam de pueris suis direxit ad Regem. Quibus Ariovaldus inter alia respondit: Non est meum sacerdotum causas discernere, quas Synodalis examinatio ad purum debet judicare. Vides Regis quamvis Ariani scitum responsum, quem imprudens Episcopus adversus monachos interpellavit? ita plane adeo perspicuum est, semper sacra per homines sacros, & Ecclesiastica per Ecclesiasticos viros tractari debere, ut neque hæretici ipsi Principes tenebris errorum offusi id potuerint non vidisse, solis temporis hujus cæcutientibus Novatoribus, qui rebelles facti sunt lumini: nam ne tanta luce corusca videre quæ sunt omnibus nota cogantur, crassa obstinatione, obductis mentis oculis, spontanea sunt cæcitate percussi.

PAGIUS

Cyrum inter & Sergium acta esse tradit ipsemet Sergius in Epistola ad Honorium Papam, recitata a Baronio anno DCXXXIII. num. X. & seqq. *Lazicam* vero, in qua Heraclius Imp. hoc anno contra Persas pugnavit, diversam non fuisse a *Colchide*, in qua Phasis Urbs posita, testatur Agathias, qui Justiniani & Justini Junioris temporibus vixit. Ille enim lib. 2. pag. 55. loquens de Lazis a Persis bello lacessitis, ait: *Lazi autem olim Colchi dicebantur, & hos illos esse constat; neque de hoc quisquam dubitaverit, qui Phasidem & Caucasum, & diuturnam eorum circa hæc loca habitationem consideravit.* Quare in sexta Synodo legitur: *Theodorus indignus Episcopus Phasidis in Lazige*, id est, in Lazica regione; & Ortelius in Thesauro Geographico in voce, *Colchis*, ait, Phasidem in Colchide esse neminem ignorare. Est etiamnum Urbs ampla in Mengrelia, ut vocatur regione.

XII. Congressus Cyri Episc. Phasidis cum Heraclio.

In epistola laudata, postquam Sergius narravit, *Paulum Severianum* seu Monoculum congressum esse cum Heraclio Aug. cum is ad partes Armeniæ venisset, anno scilicet DCXXII. subiungit: *Post aliquod vero tempus idem a Deo confirmatus Imperator in Provinciam Lazorum adveniens* (hoc scilicet anno) *recordatus est disputationis, quam, sicut diximus, fecerat ad Paulum illum hæreticum, in præsentia Cyri sanctissimi tunc quidem ejusdem Christo amabilis Lazorum Provincia Metropolitanam Sedem tenentis,* (Phasidem nempe Urbem) *nunc autem magnam Alexandriam regentis. Prædictus igitur sanctissimus Vir, his auditis, ejus Serenitati respondit, nescire subtiliter, utrum unam an duas operationes Christi veri Dei nostri adstruere necesse sit. Ergo per jussionem ejus Pietatis per literas proprias interrogavit nos prædictus sanctissimus Vir, utrum unam operationem an duas in Salvatore nostro necesse sit dicere: & si quosdam noscamus Sanctorum & Beatissimorum Patrum unam dicentes Operationem. Unde nos, quæ nostra erant sententia, per nostra rescripta ei significavimus; dirigentes etiam sermonem acclamatorium Mennæ sanctissimi quondam Patriarchæ hujus a Deo conservandæ Regiæ Urbis, porrectum ab eo hic præsenti Vigilio Sanctæ memoriæ Prædecessori Sanctitatis Vestræ, habentem & diversa testimonia de una operatione, & una voluntate Salvatoris nostri Christi veri Dei nostri.* Libellum tamen Mennæ, qui Vigilio Papæ porrectus fingitur, eidem Mennæ falso adscriptum notavit Baronius anno DCLXXX. num. XLVI.

XIII.

Quæ currenti anno acta esse, non tantum discimus ex Theophane, qui *Heraclium* anno V. bel-

cussi. Sed pergit Jonas: *Sciscitantur illi qui a sancto Abbate missi fuerant: Utrum Rex fautor esse velit prædicti Episcopi, an Abbatis sui? Ad quod Rex, nequaquam se, ait, illis favere velle, qui famulo Dei molestias aliquas aut injurias vellent irrogare.*

XXXVII. Bertolfus Romam venit ad Pontificem. *Cum ergo venerabilis Bertolfus Regem quamvis barbarum & Arianæ sectæ credulum tam humane de causa sua locutum fuisse cognovisset: poscit, ut supplemento ipsius, Romam ad sedem Apostolicam venire queat. Quo statim largis manibus impenso, Romam iter arripiens, ad Honorium Papam accessit.* Quamvis enim (ut dictum est hoc eodem anno paulo superius) pax composita esset inter Longobardos atque Romanos, ut commeatus esset utrinque liber; tamen vetitum fuisse videtur ab Ariano Principe, ne cuiquam ex suis liberum esset adire Romanum Pontificem quem sensisset sibi suisque dogmatibus adversari, atque Adalvaldo studere; quod & datis litteris ad Exarchum, recitatis superius, declaravit. His tamen posthabitis, æquitatis amans Princeps licet Arianus aditum illi ad Pontificem Romanum aperuit. Quid autem egerit sanctus Abbas, ubi Romam se ad Honorium contulit, ab eodem auctore sic accipe:

XXXVIII. Res gestæ cum Honorio Pap. *Cum Pontifici*, inquit, *rei causam ille patefecisset, ille de industria quærit, quæ sit consuetudinis suæ regularis disciplina.* Hæc idcirco, ut si forte errores monachi essent, faveret illis, ab Episcoporum potestate dimovens. *Cum vero* (subdit auctor) *cuncta alacri animo in aures Præsulis digessisset, placuit beato Honorio, ut regularis sertes religionis cultum ac humilitatis indicia teneret. At ubi hæc omnia vera relatione perdidicit, sanctus Papa quotidiano affamine venerabilem Bertolfum roborare nisus est, ut cœpti itineris laborem non relinqueret, & Arianæ pestis perfidiam Evangelico mucrone ferire non abnueret.*

XXXIX. Laudes Honorii Papæ. *Erat enim venerabilis Præsul Honorius sagax animo, vigens consilio, doctrina clarus, dulcedine & humilitate pollens. Lætabatur e gentibus sociam reperisse, cum quo dulcia promeret effamina; nec prorsus delectabatur ut cito ab ejus consortio segregaretur: sed cum vehemens æstus quiescendi longum prohiberet spatium, præbuit optatum munus sanctus Papa patri memorato Bertolfo, privilegia scilicet sedis Apostolicæ quatenus nullus Episcoporum in præfato cœnobio quolibet jure dominari conaretur. Percepto ergo munere optato ad patriam reversi sumus.* Ex his vides, lector, ipsum scriptionis auctorem Jonam, ut Lucam Pauli, comitem fuisse peregrinationis Abbatis sui Bertolfi, ubi Romam ille se contulit; qui & pergit:

XL. Ægrotat S. Bertolfus. *Cumque peracto aliquanto itineris spatio, Tuscanis arvis postpositis, Apennini juga attingentes, ad castrum, cui nomen Bismantum est, venissemus, tanta vis febrium Bertolfum patrem oppressit, ut omnino morte præveniri crederetur. Erat enim vigilia passionis beatorum Apostolorum Petri & Pauli. Cumque jam atra nox irrueret, ille inter ignes febrium accersitum me, ac curis meis dedita, de nocturna vigilia inquisivit. Sed cum ego dicerem, omnia jam bene esse disposita, ille ait: Et tu ante stratum meum per totam noctis metam, quousque diei prorumpat crepusculum, excuba. Cum ergo excubassem, quousque intempesta nox irrueret, tantus sopor oppressit me, ut sursum caput attollere non valerem: omnesque qui erga tentorium sarcinas, vel equos custodientes excubabant, simili sunt oppressi sopore.*

XLI. A S. Petro curatus S. Bertolfus. *Interea beatus Apostolorum princeps Petrus advenit, ac super stratum ægri patris astans: Surge inquit, & sospes cum conviatoribus tuis abscede. Inquirente autem beato patre, quis esset, qui sibi talia juberet, ille respondit: Ego sum Petrus, cujus hodie clara in toto orbe celebrantur solemnia. Et hæc dicens, abscessit. At ille timore perculsus, trepido corde sciscitari cœpit a me, si audissem vocem, vel aspectum alicujus vidissem. Ad quod ego respondi: Minime. Non cernis, inquit, falvam lucem, ubi Petrus Apostolus pergit? Tunc tandem agnosceas quid causa gestaret interrogatio ejus, vix ob-*

Ann. Eccl. Tom. XI. E e 2 ti-

PAGIUS

belli Persici in Lazica fuisse testatur; sed etiam ex Actione XIII. Sextæ Synodi generalis. In ea Georgius Ecclesiæ Constantinopolitanæ Diaconus & Chartophylax dixit ad præsentem Synodum: *Inveni in Chartophylacio venerabilis Patriarchii Epistolam Cyri Episcopi, qui tunc Phasidis fuerat missam ad Georgium quemdam Patriarcham hujus Regiæ Urbis ante quinquaginta seu annos per quartamdecimam Indictionem præteriti circuli, interrogantis per eamdem Epistolam prædictum Sergium de quæstione Operationum.* Habita illa Actio anno DCLXXXI. a quo si per annos LVI. retrocedas, ad præsentem Indictione XIV. notatum pervenies. Quare Pseudo-

Currenti anno habita.

Synodus Constantinopolitana hoc vel sequenti anno celebrata, ante eam vero *Cyri* ad Sergium Epistola scriptis, certumque quod scribit Theophanes, *Heraclium* hoc anno in Lazica fuisse.

XIV. Arcadius Episc. Cypri a Monothelismo abhorret. Has literas *Cyri* ad Sergium Baronius anno DCXXIX. num. IX. quo eas datas putat, exhibet; sed ex his eas ad præsentem annum pertinere evincitur. Ex iisdem literis discimus, *Heraclium* Aug. jussionem quandam edidisse adversus *Paulum Severianum*, ubi una prædicabatur in Christo post unionem operatio eamque ad *Arcadium* Cypri Archiepiscopum transmisisse, quam *Sergius* Episcopus Constantinopolit. pro-

sinere meriti enixis precibus, ut mihi rei panderet veritatem. Hæc in reditu ab Urbe acciderunt: pergit reliqua de sancto viro miranda referre, sed satis ista ad institutum. Hæc autem omnia cum sub Ariovaldo Rege gesta esse Jonas asfirmet, qui præsens fuit, nec tamen quotonam regni ejus anno facta sint, certo tradat, eadem hic ipso exordio Ariovaldi recensuisse voluimus: quæ cuncta Paulum diaconum præterierunt, cui Jonæ scripta incomperta fuisse noscuntur.

An-

PAGIUS. probavit, & quæ in ea de Monothelismo continebantur. At *Arcadium* eam rejecisse, liquet ex litteris *Sergii* Archiepiscopi Cypri ejus successoris relatis in secondo Secretario Concilii Lateranensis. Periit ea *Sergii* Cypri Antistitis Epistola, quemadmodum & quæ ab Heraclio Aug. ad *Arcadium* missa est. Ex ea tamen, quam *Sergius* hujus successor ad Theodorum Papam scripsit, satis constat, Pseudo-Synodum Constantinopolitanam, omnesque Sergii Constantinopolit. Patriarchæ artes, infelicem in Cypro successum habuisse.

JESU CHRISTI ANNUS 627. | HONORII PAP. ANNUS 2. | HERACLII IMP. ANNUS 18.

I. De S. Anastasio in Persidem ducto & tormentis addicto.

ANno, qui sequitur, Domini sexcentesimo vigesimoseptimo, Indictione decimaquinta die vigesimasecunda mensis Januarii, S. Anastasiua Persa, post iteratam sæpe anno superiori confessionem, Cæsarea Palæstinæ ad Chosroen Regem in Persidem missus, magna animi constantia post dira tormenta martyrium consummavit. Quomodo autem ea acciderint, ejus Acta omni fide posteris tradita docent: quæ cum dubium oon sit scripta esse ab ejusdem temporis auctore, alterum de duobus eum fuisse mihi facile persuadeo; vel Antiochum monachum, quem hujus temporis scriptorem in eo argumento versatum vidimus, dum scilicet aliorum monachorum tunc a Sarracenis occisorum historiam texuit ad Eustathium scribens; aut Sophronium, qui (ut dicemus) paulo post factus est Hierosolymitanus Episcopus, & ipse eodam tempore claruit inter scriptores Ecclesiasticos. Quicquid sit, sicuti martyr in tanta caligine toti orbi Christiano gloriosus effulsit, ita pariter res ab eo præclare gestæ, scriptis mandatæ, ubique vulgatæ atque receptæ innotuere. Sed prosequamar ea quæ de ipso in Perside hoc anno accidisse liquent.

II. Crucis gloria fulget in Anastasio.

Magna quidem Dei providentia contigisse declararunt eventa, ut homo Persa Christi confessor, Crucisque prædicator & vindea vocaretar in Persidem, completurus agonem atque consummaturus martyrium; ut ibi tamquam in theatro Crucem ab ignominia vindicaret, atque ejus gloriam prædicaret: de qua sibi videbatur Rea impius triumphasse; eamdemque cofitendo sanguine illustraret, conspicuamque morte redderet, & post mortem quot miraculis, tot fulgoribus decoraret, a qua ipse omnem esset fortitudioem consecutus: ut nihil plane aliud ostenderet factum esse, cum sancta Crux in Persidem est delata quam sceptrum Dominantis advectum, quo Persarum imperium frangeretur, secundum illud Davidicum (*a*): *Reges eos in virga ferrea, & tamquam vas figule confringes eos.* Tunc enim sicut fortius, ita & clarius ipsius sanctæ Crucis potentissima virtus enituit. Etenim perspicuo est declaratum exemplo, Chosroen invictum ante superari penitus cædique minime potuisse, nisi postquam Crua in Persidem est allata; atque cum cæsus est martyr, auctus est tanto milite Romanus exercitus, qui cælestes secum duceret legiones. Sed jam certamen ipsum martyris spectemus oculis, quod Acta ejus martyrii ita exhibent (*b*):

(*a*) Psal. 2.

(*b*) Vit. S. Anast. Per. apud Sur. die 22. Januar.

III.

Cum jam pervenisset in Persidem, datur in custodiam, sitam in quodam prædio, quod vocatur Betsuloe, quæ ad sextum lapidem distat a Discartba, in quo Rex versabatur Chosroes. Qui vero cum eo erat frater, in domo Cortacti, qui erat illius Jesdin filius, hospitio fuit acceptus. Et carcer quidem martyrem habuit cum maleficis. Cum autem post aliquot dies de eo fuisset relatum ad Chosroen: ille misso uno ex Magistratibus eum rogavit, quisnam esset, & cujus, & quidnam eum movisset ut patriam relinqueret religionem. Is vero per quemdam respondet interpretem: nam ne voce quidem Persica volebat uti amplius, ut qui eam abjurasset linguam una cum religione, aut linguæ potius esset infensus propter falsam religionem. Respondet ergo: Quoniam (dicens) vester deorum cultus est manifestum exitium & error dæmonum: quem quidem cum ipse aliquando sequerer, nuper luce commutavi tenebras, & die noctem, & Sole obscuram caliginem, illi Deo me dedicans, qui est cæli, & terræ, & omnium quæ videntur & mente percipiuntur, opifex.

Cosrhoes audit de Anast.

IV.

Cui Magistratus: Miser, inquit, non eum quem vos Christiani colitis, cruci Judæi affixere? Quomodo ergo Persicæ re-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXV. Anno Hegiræ VI. inchoato die 22. Maii fer. 6.

A.C. 627. I. Postconsulatus.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6120.

☉ 20. D. ☽ 2. P. 22. April. Indict. 15.

JESU CHRISTI 627.

HONORII PAPÆ 3.

HERACLII IMP. 18.

HIc annus ista formula notatus *XVII. post Consulatum Heraclii Aug. XVI.* ut habet Auctor Chronici Alexandrini, qui addit: *Et a XXII. die mensis Januar. scribitur annus XV. Imperii Heraclii Junioris Constantini.*

II. S. Anastasius Persa anno sequenti Martyrio coronatus.

A num. I. ad XIII. Sanctus *Anastasius Persa*, qui hoc anno ad Chosroen Persarum Regem, quod fidem Christianam negare nollet, ductus est, ejusque jussu variis modis cruciatus, ut anno superiori ostendi, anno tandem sequenti cum sociis circiter septuaginta interfectus, ut hoc anno, sed loco non suo, Baronius, ex Metaphraste narrat. Acta illa depravata eum in hunc errorem induxere: in illis enim legitur, Monachum quendam Sancti Anastasii Reliquias in Sergii Monasterin deposuisse, *Decimo septimo quidem anno Imperii Heraclii vicesimo autem secundo die mensis Jan. Is enim fuit dies, qui vidit decessum Martyris*, ideoque die XXII. mensis Januarii hujus Christi anni, quo

Crucis gloriam prædicat Anast.

religioni Christianorum res prætulisti? Martyr autem: Quod fuerit quidem, inquit, a Judæis crucifixus, ipse quoque assentior; sed sua sponte, & pro nobis ingratis, & qui sumus beneficii accepti immemores. Ejus enim benignitatis & clementiæ est hoc vel maxime admirabile, quod cum esset Deus, & Salvator omnium, & opifex hujus universi, non solum propter nos servi formam accepit, cum de cælo descendisset, sed etiam pro nobis crucem volens subiit & mortem, ut nostrum peccatum tolleret, quod ex maligni insidiis & fraudibus inflictum erat hominibus. Vos autem inimicum prætulistis, qui stulte illius fraudes in hodiernum usque diem sequimini, & Soli sacrificatis, & Igni, & Lunæ, nullum ne Christi quidem cædis, si non alterius, ducentes rationem.

V. *Habetur quæst. de Anastasio.*

Respondens autem Magistratus: Quid tibi, inquit, cum his stultis verbis & supervacaneis? Ecce enim tibi a Rege insignes dignitates, & zonæ aureæ, & equi & quæcumque illustria & gloriosa sunt parata. Agedum ergo, patriam suscipe religionem. Ad hæc martyr: Mihi, inquit, o Præses, quæ hic sunt jucunda & valde expetenda & invidiosa, nomen scilicet, deliciæ, & divitiæ, & splendor, jam sunt diu abhinc contemptui; ut qui vitam susceperim monasticam, & a solo spe, quam hinc concepi, pendeam. Hujus rei, etiam antequam loquar, hic venerandus monachorum habitus, & hic vilis pannus certus est nuncius. Quomodo ergo ea, in quæ omne studium, omnemque meam curam contuli & sollicitudinem, ea nunc habebo contemptui, Regis, qui est ad tempus, & in quem cadit interitus, inductus promissionibus? Ad quæ cum non haberet Magistratus quid diceret, reducit ad eum qui miserat e custodia, ei lingua omnia significans. Qua de causa ille non leviter indignatus, jubet cum sua suasione vim quoque adhibere, & verbis etiam miscere supplicia.

VI. *Sequenti autem die, cum rursus Magistratus venisset ad custodiam, ea quæ imperata fuerant, cœpit re ipsa exequi, & jussit ut per vim protrusum illinc athletam abducerent: ipse quoque multas minas intentans vehementique insultu & tumultu se fortem & strenuum illam animam perterrefacturum existimans. Ille vero nihil effeminatum, nihil quod sit pusilli & abjecti animi, & nihil quod sit indignum iis, quæ præcesserant, præseferens cum illa consueta & jucundissima morum simplicitate: Ne labores, inquit, neque defatigeris domine Præses: Mihi enim, qui sum mei Christi gratia confirmatus, non persuadebis ut a pietate deficiam. Fac ergo quæcumque vis, a nullo abstinens.*

Quæstio repetita

VII. *Anast. dira patitur.*

Hanc Anastasii cum prudentia constantiam nulla moderatio excepit, aut humanitas; sed vinctus, more Persico, virgis cædebatur crudeliter. Cum is autem verberaretur, hoc decantabat Magistratus: Cum maximis Regis donis & honoribus persuaderi non sustinueris, ad hæc sis deinceps paratus. Sic enim te quotidie verberans, consumam plagis. Ille autem cum eum juberet rursum quæ vellet facere, jubet martyri relaxatum vinculis, cum extensus esset supinus, lignis mediis intercipit tibias, utrumque autem eorum extrema premere viros aliquos robustos, qui & corporum magnitudine & ætatis vigore præstarent. Martyr autem, cum sic ejus tibiæ premerentur usque ad ossa, magno & excelso animo & plane philosophico tolerabat. Quod quidem cum vidisset Magistratus, & cognovisset se ex eo magis augere ejus patientiæ & tolerantiæ constantiam: rursus in tutissimam eum trudit custodiam, ut de eo rursum referret ad Regem.

VIII. *Visitatur a Christianis Anastas.*

Cum is autem cui erat commissa cura carceris, Sellarius, esset religione Christianus, & ideo eorum misereretur, qui pro pietate laborabant & eo quod est bonum & honestum, & eis qui vellent ex Christianis concederet ingressum: interdiu ingrediens sine ulla prohibitione frater monasterii, qui cum martyre venerat ex Cæsarea, consolabatur illam asperam & tetram

PAGIUS

quo annus Heraclii Imp. XVII. in cursu erat. Verum standum est Actis Sancti Anastasii ex Veteri Græco MS. post Baronii mortem Latine redditis a Bollando ad diem XXII. Januarii, in quibus legitur: *Consummavit agonem Confessionis Christi Martyr Anastasius vigesima secunda Januarii mensis, anni decimi octavi imperii Heraclii piissimi Imperatoris, & decimi sexti Constantini ejus filii*, qui characteres annum sequentem, quo Heraclius Junior die XXII. Januarii annum Regni XVI. auspicatus est, certo designant. Hunc hujus Martyrii annum confirmat Bollandus num. 37. ex oratione Martyris ad duos concaptivos: *Ego crastina die vitam finio, vos post paucos dies liberabimini, & iniquus, impiusque Rex* (scilicet Chosroes) *interficietur*. Diciturque mox num. 38. *post decem dies, prima Februarii Heraclius cum exercitu eo venit*. Consonat ipsius Heraclii Epistola, eo ipsius Imperii anno, Indictione I. e Perside, mense Aprili (cujus *III. dies Dominica* erat, ut ibi dicitur) Constantinopolim missa, ibique lecta est XV. Maii, ipsa Pentecostes die; qua memorat, *Chosroem* XXIV. Februarii a filio primogenito *Syroe* captum, vinctumque, & XXVIII. ejusdem omnibus excruciatum doloribus e vivis sublatum, additque in fine Heraclius, *se XX. Aprilis castra movisse, in Armeniam profecturum*. Ibi vero num. 38. de Theodoro fratre Imperatoris legitur: *Frater ejus cum exercitu egressus est in Regionem Armeniorum*, ut magis ex iis, quæ mox recito, intelligetur.

So-

rum in carcere babitationem, & quot ex plagis senserat dolores, & quas ex vinculis & ulia malorum perpessione acceperat molestias. Multi quoque alii viri pii, cum quibus illius quoque Jesdin filii ad eum ingredientes, ad speciosos ejus pedes & bona aperte evangelizantes, procidebant, & vincula deosculabantur; & rogabant ut ab eo aliquas consequerentur preces & benedictiones. Cum is autem hæc omnino minime admitteret (ille enim toto semper animo & mente humanæ gloriæ, hujus, inquam, vanæ & infidæ & fallacis, & quæ nihil habet firmum ne stabile, resecabat occasiones) ipsi vinculis ceram immittentes, quæ ex illis exprimebatur, effigiem, tamquam maximum aliquod remedium & salutare ad omnem morbum & dolorem solvendum efferebant.

IX. Rursom repetita quæstio.

Non multum temporis intercessit, & rursus veniens ille Magistratus in custodiam, an jussit cederet regiis, frustra interrogabat, aut potius quærens occasionem gratificandi animo crudelissimo, qui pœnas cupiebat sumere. Cum is autem non parum ægre tulisset interrogationem, & magna contentione & motione capitis, id quod sæpe dixerat, tunc quoque respondisset: Scito me Christo & pietati nihil esse prælaturum; jubet eum rursus quoque clavis verberari, sicut prius. Cum vero viri statuam potius quam virum visi essent verberare, quantum licuit conjicere, ex eo quod esset ejus animus plene inflexibilis; eo quidem relicto in custodia, recedit Magistratus, & aliquot interjectis diebus ad eum revertitur, varias artes & rationes excogitans, & nunc quidem minis & promissis, nunc autem minis & suppliciis eum revocans ad negandam pietatem.

X. Diris afficitur tormentis Anastasius.

Cum autem idem esset Anastasius, nec his inclinaretur, nec illis deleniretur prioribus vinculis & plagis est traditus. Deinde cum fuisset relaxatus a vinculis, ex altera manu suspenditur, cum lapis gravissimi ponderis esset alligatus alteri ex pedibus. Cum eum ergo sic pendentem, & sic divulsum duabus horis reliquisset Magistratus, videretque robur & firmitatem minime dissolvi martyris; illum quidem remittit: ad Regem autem reversus, immutabilem ejus mentem significat & summam animi fortitudinem. Ipse quoque ei consulit, ne amplius periculum faciat in Anastasio, nec permittat ut tanta altitudo & magnitudo Imperii ab unius viri constantia videatur superata.

XI. Alii septuaginta martyres.

Hinc cum omnem spem superandi martyris Rex abjecisset, mittit post decimumquintum diem & eumdem Magistratum & quosdam alios ex subditis, ut non solum sanctum, sed multos quoque alios Christianos cum eo interimerent. Illi autem cum venissent in carcerem, expellunt Christianos captivos non pauciores quam septuaginta, una cum martyre: cum quibus erant ii quoque qui cum Anastasio Cæsareæ damnati fuerant ad custodiam, signaculique & vinculorum fuerant ei socii. Quos cum eduxissent ex prædio Betsaloes, in quo fuerat carcer ædificatus, & ad fluvium statuissent, eos singulatim dividentes, & eorum collo funem inicientes, & miserabiliter ante oculos martyris suffocantes; functo in unoquoque summergendo dicebant: Cur vis, sicut unus ex his, violenter tolli de medio, & non potius Regi parere, & priorem consequi felicitatem? Ille autem cum his mentem adhibuisset, & in cælum oculos sustulisset, & Deo ingentes egisset gratias, quod jam pro ipso mortem videret esse subeundam: Deinde ad illos quoque conversus: Ego, inquit, pro Christi mei charitate, ardentique & vehementi in eum amore exspectabam omne membrum minutatim concidi, expectans novam aliquam & inauditam mortem. Quoniam autem hæc est ea, quam vos mihi minamini: ago tibi gratias soli Deo meo & Salvatori Christo, quod morte, quæ usque adeo vacat omni labore & molestia, quam quidem paulo post ipsa quoque attulisset natura, me voluisti emere honorem martyrii. Cum hæc dixisset, & hæc ultima verba præclare esset locutus, æquali morte sic quoque est consummatus.

XII. S. Anastasio caput amputatur.

Carnifices autem cum sacrum illud caput amputassent, ut eum esse interfectum ostenderent, ad Regem deferunt. Sellarium vero, qui præerat custodiæ carceris,

PAGIUS III. *Sed ante eum socii ejus occisi.*

Sociorum Anastasii Martyrium describitur in Actis num. 33. *Post quinque dies misit Rex eundem Præfectum & alios cum eo, ut Sanctum Martyrem, aliosque Christianos captivos interficerent. Qui venientes jusserunt extra oppidum Betsaloen, ubi erat custodia, Anastasium, aliosque circiter septuaginta Viros ad flumen educi ibidem coram sancto Martyre funibus strangulari omnes.* Additur *Sanctum Anastasium* postea simili morte perfunctum esse. Prædixerat antea suam mortem & duorum concaptivorum liberationem, qui cum propriis oculis rerum exitum vidissent, proprio hæc ore indicarunt Anonymo, Martyrii S. Anastasii, & sociorum Scriptori. Memoria S. Anastasii inscripta est ad diem XXII. Januarii Græcorum Anthologio, Horologio Menologio Christophori Proconsolis Mitilænei, aliisque, quod Genebrardus vertit: ut mirum sit, inquit Bollandus citatus in Commentario prævio paragrapho 4. a Baronio in Notis ad Martyrologium tradi, de S. Anastasio agere *hoc die Latinos, Græcos autem decima quinta hujus*: quo die in solo Menologio a Canisio edito ejus traditur Elogium, quia scilicet eo die aliqua ejus Reliquiarum Translatio alicubi celebratur. Porro Hermannus Contractus in editione Canisii, Athanasii & sociorum Martyrium cum anno DCVIII. accurate connectit.

A oum.

ris, cum esset Christianus, & sciret martyrum honorare corpora, vellet autem sanctis tollere reliquias, & eas separare ab aliis, ne tantum lateret bonum permixtum cum cæteris corporibus; prohibuere carnifices. Cum filiis autem Jesdin annunciata fuisset viri consummatio, ad quam euntem martyrem illorum pueri consequebantur & illi serviebant, ii pecunia corrumpunt carnificum diligentiam, & ut corpus sibi liceret in loco separato deponere, non paucis emunt pecuniis. Deinde is quoque monachus, qui cum martyre excesserat e Cæsarea, & cum decertante ad finem usque manserat, cujus etiam sæpe fecimus mentionem, eum & pueros filiorum Jesdin, & quosdam ex iis, qui illic erant, monachis in noctem sequentem assumens, ut martyris corpus pie sancteque componeret, venisset (O quomodo, o Christe, laudabo miraculorum tuorum magnitudinem) invenit canes alia quidem corpora toto ore exedentes, ab hoc autem solo se abstinentes, ut quod non subiiceretur amplius legibus corporis. Jam enim erat pulchritudinis corona in manu Dei (ut divinus dixit Isaias) & diadema regni in manu Dei ejus. Cum sustulisset ergo corpus martyris & mundis linteis, quæ dedere filii Jesdin pro ultimis corporis exequiis, mundans illas & sanctas involvisset reliquias, in Sergii martyris monasterio, quod ad unum lapidem distabat a vico, deposuit decimoseptimo quidem anno Imperii pii Heraclii (qui hoc anno absolvitur, & inchoatur decimus octavus) *vigesimo autem secundo die mensis Januarii: is enim fuit dies, qui vidit decessum martyris.* Quod audis de monasterio sancti Sergii martyris nomine apud Persas, ne mireris siquidem superius pluribus declaratum est, ob ingentia ab eodem martyre accepta beneficia eundem Cosrhoen ipsum S. Sergium fuisse prosecutum muneribus, publicisque notis inscriptis id ipsum esse testatum. Agit post hæc auctor de translatione corporis ejusdem Anastasii martyris, facta illa quidem occiso Cosrhoe, cum in Perside miraculis coruscavit. At desideratur scriptio illa Georgii Pisidæ hujus temporis luculenti scriptoris, qua laudationem ejusdem martyris Anastasii ipsum prosecutum esse Suidas testatur.

Canes parcunt corpori S. martyris.

XIII. Nos vero quæ interea post illatam martyri necem miseranda valde Cosrhoi acciderint, hic ex Theophanis Græcorum Annalibus referamus. Victus a martyre Cosrhoes, jam facile erat superandus ab Imperatore: siquidem adversus eum pro Heraclio pugnaturus Anastasius moriens exurrexit; quod patefecit eventus. Sane

De fuga Chosrhois.

PAGIUS IV. *Gesta adversus Persas vere & æstate hujus anni.*

A num. XIII. ad XXX. Anno superiori diximus, Theophanem aliosque qui extant Historicos Byzantinos tacere quæ verno tempore ac æstate hujus Christi anni, quo sextus belli Persici inchoatus, gesta fuere, eaque non nisi ex Georgio Pisidio hactenus inedito addisci posse, cujus de hac re relationem dum frustra exspectamus, incidimus in Historiam Saracenicam Elmacini, qui libro primo pag. 53. ea narrat quæ nonnisi vere ac æstate præsenti agi potuere, ideoque defectum Theophanis & Scriptorum Byzantinorum supplere Elmacinus videtur; eo magis quod ipse diserte testetur, se quæ de *Heraclio* narrat, accepisse ex Historia Christianorum, ideoque ex Georgio Pisidio; cum ea quæ de *Heraclio* habet, in Historicis Byzantinis, qui lucem viderunt, non reperiantur, & in libris hactenus Editis nulla mentio fit alterius Historici, qui hujus Imperatoris gesta scripserit, & ad nos non pervenerit, quam Georgii Pisidii. Ait itaque *Elmacinus*, Heraclium scripsisse *ad Chacanum Regem Hararerum*, idest, Turcarum, Theophanes enim & Cedrenus ad annum Heraclii XVI. testantur, *Turcos* Orientales, quorum auxilia Heraclius ambivit, fuisse etiam appellatos *Chazares*, qui Principem suum vocabant *Caganum*, seu *Cacanum*, quemadmodum & Avares seu Hunni, ut testatur Sigebertus anno DXX. Addit Elmacinus, ab eo petiisse Heraclium, *ut juvaret se XL. millibus equitum: id si faceret, affinitatem se cum eo contracturum, filiamque ei suam in uxorem daturum esse. Profectus itaque in Syriam Heraclius, multas expugnavit Urbes, quas Persæ tenebant, suosque in iis Præfectos constituere.... Erat autem major Persicorum militum pars dispersa per Syriam, & Mesopotamiam, quas cepit, atque ordine perdidit Heraclius, Chosroes vero mandata dedit Marzubano, qui & Zurabbar vocabatur, eumque præfecit exercitui, ut exiret oppugnatum Heraclium* (est is idem Dua, quem Theophanes & Cedrenus ad annum Heraclii XVII. *Rhazatem* appellant, traduntque eo anno a Chosroe adversus Heraclium missum fuisse). *Et profectus hic Zurabbar est, donec pervenit in Provinciam Mausila. Heraclius autem occupatus erat in subjuganda Armenia, Ægypto & Syria, profligens omnes Persarum copias, quæ in illis terris erant. Quique superstites manserunt, eum secuti sunt. Collecti autem Raha* (ita Edessam Mesopotomiæ celeberrimum Oppidum etiam hodie Orientales vocant) *Heraclio erant trecenta equitum millia: & e tractibus Hararorum* (idest Chazarorum seu Turcorum) *XL. plus minus equitum millia ad eum venerant* (eundem numerum Nicephorus habet): *quæ cum in Aderbigiana Provinciam pervenissent, scripsit his Heraclius, ut illic subsisterent, donec eo veniret. Et subjugata Armenia Ninevem contendit, ac ad portam Mastaman castra metatus est.*

V. *Turci in belli societatem ab Heraclio vocati.*

Nicephorus pag. 15. temporis ordine non servato gesta sub finem anni superioris & præsentis initio non dissimiliter a Theophane & Elmacino, sed fusius his verbis explicat: *Hinc Euxino mari navigans per Lazorum Provinciam in Persidem irrumpere conatus est: ubi ex Martina conjuge filius nascitur* (*hanc enim secum adduxerat*), *quem Heraclium nominavit. Inde porro Legatos cum donis ad Turcarum Principem destinat, quibus eum ad belli contra Persas societatem alliceret. His ille acceptis, auxilio futurum se pollicitus est.* Quæ contigere anno superiori, quo, ut Theophanes ad annum XVI. Heraclii testatur, Imperator in Lazica fuit

ne quidem sicuti Abel sanguis vindictam expetens, ad Deum clamasse dicitur, ita & Anastasii martyris sanguis in Cosrhoen a Deo ultionem quam citissime obtinuisse cognoscitur. Fugiens hinc inde miser instar Cain, tandem a filio suo vinculis tentus, dirissimam omnium pati mortem coactus est. Sed quomodo ista se habuerint, videamus. Natalem diem Domini egisse Heraclium Imp. in ædibus Hyesdem sive Jesdemonis, ibique exercitum refecisse, iidem Annales (a) tradunt: occupasse insuper alia loca Cosrhois in campestribus ad habitandum erecta (quas villas nos dicimus) iidem produnt, quorum hæc sunt nomina, Dezeridan, Rusa, Beibal, sive Beclam, Beddarach, quæ, erant loca Damastager, ubi degebat Cosrhoes.

(a) *Theop. & Cedren. an. 18. Heracl. Imp.*

XIV. Heraclius potitur bonis Cosrhois.

Illic vero Romanorum inventa signa bellica in præliis capta trecenta numero Heraclius vindicavit, aliisque bonis plurimis diversi generis ad Persarum delicias ibi positis potitus est. *Et his ruinis & igni traditis* (inquit auctor) *gratias egerunt Deo, qui per intercessionem Dei genitricis talia miracula patrat. Quis enim speravit umquam Cosrhoen fugere a facie Romani Principis de palatiis suis quæ erant in Damastager & petere Ctesiphontem?* Celebrasse etiam in gratiarum actione Heraclium Epiphaniæ festum diem pene Damastager, iidem produnt Annales. Cosrhoes autem novem dies inde profectus cum conjugibus atque liberis, itemque peculiis, & cum prope esset munitissimus locus Ctesiphon Romanorum præliis celeberrimus; noluit locum ingredi: quod a Magis ipsi olim prædictum fuisset, periturum fore, cum Ctesiphontem accederet. Sed abiit Seleuciam, locum trans Tigrim æque munitissimum, ubi resedit securus tamquam loco tutissimo, reposito ibi thesauro.

XV. Chalcedo liberata ab obsidione.

Dum hæc agerentur in Perside, contigit solvi obsidionem Chalcedonis, a Sarbara duce Persarum inita pace cum filio Imperatoris Constantinopoli. Cum enim in suspicionem adductus esset Sarbaras apud Cosrhoen, quod Romanis consentiret, missæ sunt ab eo litteræ ad Cardarigam collegam, ut illum interficeret, exercitumque in Persidem reduceret: sed interceptis iis litteris, & a filio Imperatoris ostensis Sarbaræ, & aliis confictis

PAGIUS

fuit, expeditione militari anni belli Persici quinti jam confecta.

VI. Cum Heraclio contra Persas militant.

Subdit immediate Nicephorus: *Ea re gavisus Heraclius ad illum pervenit* (vere scilicet currentis Christi anni ineunte,) *Qui adesse Imperatorem audiens, cum magna Turcarum manu obviam processit.* Imperator detractam sibi coronam Turcæ capiti imposuit, & *Eudociæ* filiæ imaginem demonstrans, uxorem ei spopondit, si sibi contra hostes auxilium daret. Barbarus imaginis pulchritudine impulsus ad firmandam societatem propensior factus est, & statim Turcarum copias cum *Duce ei tradidit*; Hic congressus factus, ut videtur, in Aderbigiana Provincia, ubi Turci Imperatorem exspectarunt, ut mox diximus ex Elmacino, qui gesta postea a Turcis omnino omisit, sed quæ accurrate narrat Nicephorus. *Quibuscum* (Turcarum scilicet copiis) *in Persidem irruens Oppida subvertit, atque igne delubra prosternit. Postquam Chosroes cum alia omnia comperit, tum Turcas ab Heraclio in societatem receptos de his certiorem per literas Barbarum reddit, ut quam celerrime ex Romanorum finibus ad se reverti jubet, & Heraclii copias suas opponere: neque enim se illius exercitum sustinere posse. Ha porro litera in itinere intercepta ad Heraclium delata sunt: quibus ille perlectis & suppressis alias tanquam a Chosroe missas supposuit, & illius sigillo obsignatas ad Sarbarum misit, quibus ea continebantur: Romanorum Imperatorem cum Turcis amicitiam iniisse & Adoryadiganum usque pervenisse, quam misso a se exercitu cum Turcis esse profligatum, reliquos fuga sibi consuluisse: quamobrem hortari, ne ex Romanorum agro exercitum transportet, sed Chalcedonem obsidere ac Romanos capere prædarique pergat. Quibus acceptis literis Barbarus in eodem loco, subsistit.* De discessu Turcorum nullam mentionem facit Nicephorus, sed Theophanes, qui in narrandis Turcorum gestis Nicephoro consentit eos ineunte Septembri currentis Christi anni Romanos deseruisse diserte refert.

VII. Turci hoc anno a societate belli recedunt.

Elmacini suffragator etiam Theophanes ad annum Heraclii XVI. qui ait, Heraclium in Lazicam regionem secessisse; *ibique mora aliquandiu protracta, Turcos Orientales, quos Chazares vocant, ad belli societatem* allexisse. Tum addit: *Porro Chazari Caspiis, portis disruptis in Persidem irrumpunt, & Ziebele Duce, cui a Chazano secunda dignitas inerat, Adroegam Provinciam penetrant. Quocumque vero progrediebantur, Persas adducebant captivos, & Urbes pagosque igne devastabant. Interea Imperator a Lazica solvens, illis se adjungere & occurrere statuit.* Dein ad annum Heraclii XVII. qui cum mense Augusto currentis Christi anni absolvitur, ait: *Hoc anno jam a mense Septembri Heraclius una cum Turcis in Persiam irrumpens, Chosroen in animi anxietatem conjecit. Turci vero incumbentem hyemem prospicientes tandem omnes societate belli deserta redierunt.* Et postea narrat Theophanes quæ a mense Octobri hujus anni usque ad finem belli Persici contigisse statim ostendemus. Ex quibus liquet, Theophanem Heraclii cum Turcis societatem anno uno anteverti sse. Quod confirmat Elmacinus, licet ipse etiam in eumdem prochronismum incidat, cum quæ ex eo recitamus, *cum anno Hegiræ quarto* copulet. Nam nulla de discessu Turcorum mentione facta post præfata narrata immediate subiungit: *Et subjugata Armenia Niniven contendit, ac ad Portam maximam castra metatus est* (Heraclius autem secundum Theophanem prima die Decembris juxta Ninivem castra applicuit. *Sed veniente Zurabbar, concurrerunt exercitus, & prælium magnum commissum est fugati Persa, & amplius quingenta eorum millia occisa. Interfectus & Zurabbar est, Dux exercitus. Heraclius autem omnes eorum opes diripuit.* Provinciam, quam Theophanes *Adroegam*, & Nicephorus pag. 12. *Adoryadiganum*, Elmacinus *Aderbigianam* nuncupat, & tam Theophanes ac Cedrenus, quam Elmacinus hunc Turcorum adventum in Persidem cum anno

donacealiorum ducum exercitus; factum est, ut omnes inita pace cum Romanis, in Persidem ad propria remearint, Cosrhoe in eo quo constitutus erat periculo derelicto: qui paucos post dies suorum prodisione captus a filio, atque demum miserando interitu occisus est.

XVI. Cosrhoes a filio capitur.

Etenim cum Cosrhoes Seleuciæ ubi degebat, in dysenteriæ morbum incidisset, ut coronaret filium suum Mardesam ex Syra dilecta conjoge natum, operam dedit. Quod ubi comperit major natu filius Syroes, cum optimatibus egit de necando parente Cosrhoe, usus ad hoc & Romanorum auxilio, cum de his omnibus ☞ Heraclium ☜ monuisset, quem fore sibi propitium persuaserat; dum captivos omnes Imperatori subditos vinculis solvit, ac patrem insecutus est, fugientemque cepit. Quæ autem postquam vinculis Cosrhoes nexus fuit, pati coactus sit accipe ab auctore:

XVII. Finis miserrimus Cosrhois.

Cum, inquit, *Cosrhoes fugere tentasset, nec valuisset, tentus est, & valide vinctus ferreis compedibus colligatus, cui & circa collum ferrea pondera imponunt: & mittunt eum in domum tenebrarum, quam recens extructam ipse munivit ad recondendas pecunias; panisque parum & aquæ tribuentes, fame necabant. Ajebat enim Syroes filius: Comedat aurum, quod incassum collegit, propter quod etiam multos fame necavit, mundumque delevit. Porro misit idem Syroes Satrapas ad eum injuriis impetendum & conspuendum: & ductum Mardazanem**, *quem coronare volebat, filium ejus ante ipsum occidit, & sic reliquos filios ejus in conspectu ipsius peremerunt: & misit omnes qui inimici ejus essent, ut eum injuriis afficerent, percuterent, atque conspuerent. Denique per quinque dies hoc facto, jussit Syroes ipsum arcubus interficere, sicque paulatim in malis nequissimam animam suam tradidit.* Hæc Annales de Interitu Cosrhois. Talis plane decebat finis destructorem Orientalis orbis Cosshoen, talisque exitus expectabat nefarium atque sacrilegum Regem, pestem, facemque civitatum Romano Imperio subjectarum.

* Mardesam.

XVIII. Justissima de Cosrhoe ultio.

Non alia quidem quam ista digna supplicia per filium ministrata debebantur homini, qui ausus fuerat post plurima admissa nefanda, etiam in sacrosanctam Dominicam Crucem Hierosolymis manus violentes injicere, inter manubias collocare, & in Persidem secum ferre. Decuit omnino ista omnia perpeti ingratum & perfidum Regem, qui (ut sua ipsemet prodidit confessione amplis notis in au-

PAGIUS

no Heraclii XVI. & Christi DCXXVI. male copulant; alioquin tam *Turci quam Heraclius* verno tempore & æstate hujus anni otiosi fuissent, nullaque expeditio militaris ab utrisque suscepta esset. Sed ex Elmacino & Theophane, qui non minus in rerum narratione quam in prava temporis consignatione inter se conveniant, hæc præsenti anno gesta esse mox certo constabit.

VIII. *Prælium Heraclium inter & Rhazatem anno exeunte commissum.*

Theophanes itaque ad annum Heraclii XVII. Eræque Alexandrinæ DCXVIII. refert *Heraclium* postquam a Turcis se desertum vidit, exercitum suum allocutum esse, ac dixisse Deum solum & Beatam Virginem belli societatem cum illis iniisse, ut auxium eis suum manifesto mitteret; *Chosroem* copiis suis Rhazatem præfecisse, & in Heraclium misisse, huncque Persidis Urbes & vicos ferro igneque devastasse. Tum subjungit; *Nono vero mensis Octobris die, Indictione decima quinta, in Provinciam Chamaetam pervenit, & dierum septem & quiete exercitum refecit. Rhazates autem Gauzacum profectus, pone sequebatur Imperatorem ...... Prima deinde Decembris die Imperator ad magnum fluvium, cui nomen Zabas pervenit, eoque trajecto juxta Niniveni civitatem castra applicuit. Circa fluvium pariter Romanos insecutus Rhazates appulit ...... Campo ad pugnam apto reperto, exercitum ad allocutionem vocat, & ordine componit. Rhazates pariter cum eumdem locum venisset, in tres cuneos totum exercitum distribuit, & in Imperatorem præliaturus se confert. Mensis itaque Decembris die duodecimo, quæ Sabbati fuit, certamen commissum.* Refert postea ipso toto die nusquam substituisse, aut cessasse conflictum *Rhazatem* bello cecidisse, & Romanos a Deo solo suppetiis datis præclaram victoriam reportasse; die vero Decembris primo supra vicesimum Imperatorem Niniven occupasse, & postea ad *Jesdem* domos castra fixisse, & in eodem loco Christi Natalitiorum celebrasse solemnitatem. Quæ currenti anno, non vero superiori, ut perperam Theophanes, gesta esse concursus Sabbati cum die XII. Decembris certo designat; quemadmodum loco, *IX. Octobris die Indict. XV.* legendum esse, *IX. Octobris die Indict. I.* quæ hoc anno Kalendis Septembris auspicata est.

IX. *Anno sequenti Chosroes jussu Siroæ filii interficitur.*

Dein, ut narrat Theophanes, Imperator aliqua Palatia *Chosroæ* evertit & prima Januarii die in Palatio *Beclal* dicto castra figit, didicitque *Chosroem* jam a mensis Decembris die vicesimo tertio a Palatio ad Dastager sito movisse, ac *Ctesiphontem* se se recepisse. *Festo Luminum*, idest Epiphaniæ in *Dastager* celebrato, diruit *Chosrois* Palatia, quæ stupendæ prorsus structuræ erant. Porro *Sarbarum*, quasi Romanorum partibus propensum apud *Chosroem* Persarum nonnulli criminati sunt. Quare missis per Spathariom ad *Cardaregam* Sarbarazæ collegam ad Chalcedonem expugnandam castra metatum jussis, ut e medio tollat *Sarbarazam*, significat. Is autem, qui literas ferebat, a Romanis comprehensus Constantinop. Imperatoris filio coram sistitur. Hic *Sarbarazam* ad se confestim vocat, qui lecta illa Epistola cum Imperatoris filio & Patriarcha pactum init. Adulteratis deinde *Chosrois* literis, sibi occidi jusso quadringentos alios adjunxit Optimates, ac Duces, & ipsum *Cardaregan* convocat, qui Chosroen Regia dignitate excidisse publicant, compositisque cum Imperatore pacis fœderibus, decernunt, ut Chalcedone abscederent, & in patriam revertantur. Cum vero *Siroes* de fratre in Regem coronando patris *Chosrois* consilium comperisset, quia ipse primogenitus erat, animo commotus, Lega-

auro signatis, ut superius suo loco est demonstratum) Dei beneficio & Sancti Sergii martyris intercessinne regnum fuerat consecutus. Ita plane justo Dei consilio decens fuit deorsum externi elaram ac sublimem mentem nullas pacis conditinnes Heraclii supplicis vel audire volentem, unam illam tantum spem salutis eidem offerentem, si procul abjecta Christiana religione, Persarum deos colerent Romani omnes: nam putavit insella, ubi Crucem captivam duxit, se Deum Christianorum pariter superasse. Ista quidem subire a suis Persis tormenta meruit Rex, qui paucos ante dies in sanctissimum martyrem Anastasium Persam sævierat. Pugnavit sane, & vicit impium tyrannum martyr occisus, & captivata sacratissima Crux crucem dirissimam intulit capienti. Ejusmodi esse solent Christianæ victoriæ, ut tunc in omnibus vincat Christus, cum omnia videri possunt ab hostibus superata.

XIX. *Triomphi plures de Chosroe relati.*

At non caruit tanta victoria glorinso triumpho, immo triumphis. Et ut dicamus de singulis, triumphavit martyr occisus, cum ejus venerandum corpus religiosa pompa Cæsaream transfertur e Perside. Triumphavit sanctissima Crux, cum illæsa pristino loco redditur, & soluto vinculis Pontifice Zacharia, celebri cultu Hierosolymis restituitur. Egit pariter & triumphum omnibus Imperatorum triumphis augustiorem Heraclius Imperator. Sed & de his singulis paulo fusius nobis agendum:

XX.

Quod vero ad Anastasii martyris, qui & ordine primus fuit, triumphum pertinet: desideratur in Actis ejus translatio Cæsaream facta in Palæstinam, ubi primum contigit ipsum certasse pro fide, atque impios superasse: præter enim Acta illa, adhuc extabat liber miraculo-

PAGIUS

gatum misit ad Imperatorem, a quo petiit *Heraclius*, ut Siroes custodias referaret, vinctos in eis Romanos liberaret, & cum eis moveret adversus Chosroen. *Siroes* in patrem arma movet, qui captus, gravibusque catenis onustus, conjectus est in carcerem, filius, quem nuper Regem coronare consiliabatur, & reliqui omnes ejus liberi sub ejus conspectu e medio sublati, & *Sirois* jussu *Chosroes* sagittis confossus. Tum *Siroes* hujus necem per literas Heraclio anonciat: detentos custodiis Christianos cum Patriarcha *Zacharia*, & vivificis Lignis Hierosolymis com olim a *Sarbaraza* caperetur, sublatis, restituit. Hæc summarie ex Theophane descripta, quæ partim ad hujus anni finem, partim ad sequentis initium acta, ut Auctor Chronici Alexandrini nos dubitare non sinit.

X. *Pax inter Heraclium & Syroen Persarum Regem sancita.*

His conformia scribit Elmacinus, qui narrato prælio, inter Heraclium & Rhazatem, quem Zurabhsrem vocat, habito, ait: *Siroes autem filius Chosroe, qui in carcere patrie sui vinctus detentus fuerat, e carcere egressus, & patre occiso, ei in Imperio successit. Regnaverat autem Chosroes annos XXXVIII. Et Siroes regnare cœpit anno quinto Hegira, qui XVIII. erat Heraclii, Alexandri vero DCCCCXL. Heraclius dein in pagum Themaninum, quem extruxit Noachus P. M. postquam ex Arcba est egressus; venit, & ut Arca locum videret, ascendit in Montem Giudium, qui eminet supra omnes illas terras: est enim valde excelsus. Hinc in Amida Regionem abiit, ubi aliquandiu substitit. Siroes autem Chosroa filius Legatos misit ad Heraclium: pacem ab eo petens, quam & obtinuit: sed ea conditione, ut restitueret ei quidquid pater ejus eripuerat Romanis. Atque ea lege pax est inita. Et cum statueret Heraclius in Syrias proficisci, oneris id; loco ejus, suscepit frater ejus Theodorus; quem jussit Persas omnes e Mesopotamia, & Syria in Regionem eorum educere. Hic itaque, loco illius profectus, Civitates singulas est ingressus; constituens in iis Præfectos ejus, donec omnes perlustravit: & Constantinopolim est reversus.* Quæ omnia sequenti Christi anno accidere. Cum vero Elmacinus referat ea gesta esse anno Hegiræ V. quem male cum anno Christi sequenti copulat, manifeste indicat, se male etiam scribere societatem Chazarorum seu Turcorum cum Heraclio initam esse *anno Hegira quarto*. Ex quo tamen errore intelligimus, eum significare societatem illam peractam anno proximo ante *Chosrois* interitum, eodemque anno *Heraclium* subegisse Urbes Armeniæ, Ægypti, & Syriæ, quod ipse solus nos edocuit; cum nullus ex Historicis Byzantinis quæ a societate Turcorum cum Heraclio ad eorum recessum, præliumque cum *Rhazate* habitum, medio illo tempore inter Romanos & Persas gesta fuerint; literis mandarit.

XI. *Pacis conditiones utrimque exequtioni mandantur.*

Chosroes, qui exeunte anno DXC. Regnum inierat, recte dicitur ab Elmacino regnasse annos XXXVIII. & in Chronico Sigeberti ac Tabulis Theophani insertis, annos XXXIX. in completos scilicet; sed perperam traditur periisse anno Alexandri seu Seleucidarum DCCCCXL. cum mense Februario, ut mox videbitur, interfectus fuerit, & annos ille Alexandreos die prima Octobris sequentis Christi anni exordium sumpserit. Quod vero Elmacinus narrat de Theodoro Imperatoris fratre, confirmatur a Theophane, qui anno Heraclii XVIII. Eræque Alexandrinæ DCXIX. utroque Kalendis Septembris præsentis Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno pacis fœdere Romanos inter ac Persas firmato, Imperator Theodorum proprium fratrem cum literis, & a Rege Persarum Siroe Viris delegatis misit, qui Persas Edessa, in Palæstina, Hierosolymis, & in ceteris Romanorum Civitatibus repertos cum pace in Persiam reducerent, & eos absque impedimento vel incommodo per Romanam Ditionem pertransire fidem adhiberent operam. Imperator itaque continuos sex annos Persiam bello fatigans, septimo tandem pace parta (velut mystico quodam spectaculo in se se probato) cum ingenti gaudio Constantinop. reversus est.* Zonaras, Constantinus Manasses, & alii eodem modo loquendi utuntur, quod scilicet sicut VI. diebus mundus a Deo fabricatus est, ac VII. quievit, ita cum VI. totos annos *Heraclius* cum *Chosroe* pugnasset, VII. tandem ei bello optatum finem imposuit. Verum anni illi VI. ab anno DCXXII. & XII. Heraclii usque ad annum DCXXVIII. & XVIII. Heraclii intercurrerunt, non vero, sicut in Annalibus Baronius, ab anno DCXXI. ad currentem, ut certum indubitatumque reddit Epistola Heraclii ad Constantinopolitanos suos scripta, ex qua & manifestum fit, tam

Corpus S. Anastasii translatum Cæsaream.

rum ejus, qui & ipse periit, fragmento dumtaxat salvo, quod in frequenti Patrum consessu recitatum exscriptumque reperitur in Actione quarta posterioris Nicæni Concilii verbis istis; *Agedum, & in Cæsarea Palæstinæ regionis mirifica a sancto viro designata recenseamus. Cum sanctæ civitati reliquiæ sacræ appropinquassent, omnibus res ea fuit declarata & significata. Itaque lætitia magna perfusi omnes, surgentes subito, lignaque sacra pulsantes invicem, obviam facti sunt in veneranda Deiparæ æde, quæ appellatur Nova. Illinc cum Cruce & supplicatione egressi sunt læti & gaudentes cum gratiarum actione sacris reliquiis munus in memoriam sancti offerentes: cum mulier quædam ex primariis civitatis feminis, cui nomen Arete, verum a virtute, quam Græci ἀρετὴν vocant, longe alienissima, ad infidelitatem conversa dixit: Ego reliquias e Perside venientes numquam venerabor. O miserum & desperatum feminam! Non audivit hæc misera sacri Davidici* (a) *vocem increpantis eos qui impudenti & inverecundo ore quidvis effutiunt: Cessare, inquit, facito linguam tuam a malo, & labia tua ne loquantur dolum. Quid igitur glorificans eos quos glorificat Deus in hanc designavit deinceps me referente audietis.*

(a) *Ps. 38.*

XXI. *Cum sacræ reliquiæ in urbem delatæ fuissent, communi sententia cives martyri oratorium prope Tetrapylum (locus is est in medio civitatis) construere decreverunt; quin etiam illius imaginem illic constituerunt. Jam cum esset extructum oratorium, sanctus martyr in habitu monachi per somnum coram misera astitit, illique ait: E lumbis ægrotas. Ipsa autem respondens: Non, inquit, domine: neque enim quicquam mali sentio. Postquam hæc dixisset, expergefacta, subito dolores inferuere sensit, cœpitque clamare & gemere; atque adeo graviter affecta fuit, ut ne otii quidem satis habuerit, qui expectare quivisset, quænam tum subiti & vehementes doloris causa, quisve auctor esse posset. Sic enim quatuor diebus in cruciatibus substitit. Quin-*

Mulier dat pœnas blasphemiæ.

PAGIUS Theophanem quam Elmacinum accurate quidem quæ paulo ante interitum Chosrois, & post illum contigere narrasse, sed tamen ea tempori suo non reddidisse.

XII. *Heraclius ad Constantinopolitanos scribit interitum Chosrois & inaugurationem ejus filii.*

Auctor Chronici Alexandrini anno sequenti scribit: *XVIII. anno Imperii Heraclii, post Consul. XVII. & XVI. Imperii Heraclii Jun. Constantini filii ejus XV. Maji Indict. prima ipsa Pentecostes die* (ideoque anno DCXXVIII. quo Festum illud incidit in diem XV. Maii,) *lectæ sunt literæ ex suggestu in sanctissima Dei Magna Ecclesia missæ ex Oriente ab Heraclio sacratissimo Imperatore nostro, quæ mortem Chosroæ, & inaugurationem Siroæ Persarum Regis nunciabant, quæ ad verbum ita habent: Exultate Deo omnis terra; servite Domino in lætitia, &c. Cecidit enim superbus & perduellis Dei Chosroes. Cecidit, & detractus est ad inferos, & deleta est de terra memoria ejus. Ille elatus & loquens iniquitatem in superbia & contemptu adversus Dominum nostrum J. C. verum Deum & intemeratam ejus Matrem, benedictam Dominam nostram Dei Genitricem, semperque Virginem Mariam. Periit impius cum sonitu: conversus est labor ejus in caput eius, & in verticem iniquitas ejus descendit. Nam XXIV. Februarii præteriti mensis, instante jam prima Indictione, tumultu & seditione a Siroe primogenito illius filio in ipsum concitata (quemadmodum vobis in secundis mandatis significavimus,) omnibusque Dynastis & Satrapis Persarum, totoque exercitu, una cum conducto aliunde, & peregrino milite, ab execrato Chosroe ad partes Siroei cum Gurdanaspa Persici exercitus prius Ductore transiere. Hinc didicit invisus Deo Chosroes fugitare, qui captus vinctusque conjectus est in turrim seu Castellum novum ab ipsomet ad servandam collectam ab eo pecuniam extructum.*

XIII. *Dies inaugurationis Siroæ & interitus Chosrois.*

Et XXV. ejusdem Febr. Siroe inaugurato, & Rege Persarum renunciato, & XXVIII. ejusdem mensis, cum odium Dei Chosroes quartum jam diem in vinculis omnibus excruciatus doloribus fuisset, illum ingratum & perduellem Dei, superbumque & impium in Deum acerbissimo genere mortis Siroeas sustulit; uti sciret, Jesum ex Maria natum, & a Judæis crucifixum, quemadmodum ipse scripserat, & per blasphemiam appellarat, Omnipotentem esse Deum, illique reddiderit, prout a nobis ipsum scriptum fuerat. Et ille quidem theomachus ex hac vita ita discessit ...

XIV. *Tractatio Pacis inter Heraclium & Siroem.*

In secundis autem ad vos datis a nobis mandatis ex Castris nostris Canzacæ vicinis, quæ continebant acta a XVII. Octobris ad XV. Martii exposuimus, quo pacto Deus, & Domina nostra Dei Genitrix, nobis & dilectis Christo copiis nostris supra quam capi possit ab homine, succurrerit. (Ex quibus liquet, supra num. VIII. loco *die nono Octobris Indict. XV.* nos recte apud Theophanem legendum monuisse *die IX. Octobris Indict. I.* cum ibidem dicat Theophanes, Heraclium dierum septem quiete exercitum refecisse, ad diem scilicet XVII. Octobris ab Heraclio in hac Epistola memoratum. Porro *Ganzacum*, seu, ut loquitur Heraclius, *Canzacum*, Urbs fuit Persidis interioris, ut testantur Theophanes & Cedrenus ad annum Heraclii XIII. & quidem juxta Provinciam Chamaetham, vel in eadem Provincia, ut colligitur ex Theophane, dum de illa exercitus quiete sermonem habet.) *Et quomodo videntibus nobis impius & e sterquilinio effossus Chosroes a Dastagerdo fugiens ad Ctesiphontem usque profugerit, & Regias suas cum multis Provinciis Persici Regni amiserit, quodque hac occasione Siroeas contra illum movere potuerit. Post missam vero illam nostram ad vos hanc denunciationem XV. die præsentis mensis Martii, dum explorare studemus, quæ postea Chosroa per Siroeam evenerint, & nos in varias oras, locaque Siarsuram usque & parvum Zaba Chalebos, sive Jesdem misissemus exploratum utraque via, cum ex Castris nostris, tum ex Saracenorum pio Imperio nostro subjectarum Regione, ait, quemadmodum dictum est, explorare possemus, quid inibi gereretur, tum XXIV. Martii adduxerunt ad nos Excubitores in Castra, quæ Canzacæ proxima sunt, Persam unum & alterum Armenium, qui nobis libellum porrexerunt, a quodam Persarum Secretario Chosdae Anzamarano scriptum, qui continebat: A Siroa Re-*

to autem die sub crepusculum vidit sibi sanctum illum astantem, atque ad eam dicentem: Descende ad Tetrapylum, sanctique Anastasii intercessionem apud Deum posce, quo sana fias. Ipsa igitur cum surrexisset ex grabato, in memoriamque blasphemia illa & impia verba, quæ contra caput suum dixerat, redirent; convocatis liberis suis, ad eos dixit: Tollite me tollite me, inque templum S. Anastasii concedamus: siquidem jam edocta sum meo cum periculo, reliquias ex Perside venientes, adorandas, venerandasque; & quæ Deus sacravit, ea non esse communia appellanda. Impositam itaque eam ferculo bajularunt.

XXII. Pœnitens mulier sanatur.

Cum autem appropinquaret ipsi loco; ipsa eminus conspicata sancti imaginem, cum lacrymis cœpit exclamare: Hic est qui in somnis vere a me visus instruxit me de malis quæ me habent. Deinde se ipsam in solum prosternens, sanctumque orationibus flebilibus martyrem placans, sana firmaque surrexit: & quæ paulo ante alienis pedibus incedebat, extremaque patiebatur, nunc suis itidem domum una cum reliquis, Deum glorificans, martyremque magnificans perrexit. Hucusque in Synodo recitarum; cum mox eadem Acta Nicæna ista subjungunt: *Petrus & Petrus religiosissimi presbyteri, Vicarii Hadriani Papæ veteris Romæ dixerunt: Ipsa illa imago in præsentem diem Romæ est in monasterio cum pretioso capite. Joannes Episcopus Tauromeniæ dixit: Recte dixerunt venerabiles Vicarii; nam & in Sicilia muliercula cum dæmonio vexaretur, Romam profecta, ad imaginem sanctissimam supradictam sanata est.* Hucusque de Anastasii sacris reliquis & veneranda ejus imagine Acta Nicæni posterioris Concilii. Ex quibus satis intelligere potuisti, non solum e Perside Cæsaream Palæstinæ S. Anastasium longum duxisse in sui corporis translatione triumphum; sed & ipsum Romam usque, cum illuc sacrum translatum est caput & veneranda ejus imago, summa gloria propagatum. Extant adhuc ibi eadem sacra pignora, caput ipsum & eadem sacra imago decentissimo ornatu recondita, ubi primum tunc translata sunt in monasterium S. Vincentii ad Aquas Salvias, quod & auctum est etiam Ecclesiæ nomine S. Anastasii.

De capite & imagine S. Anastas. Romam translatis.

Sed jam de Crucis triumpho ex perfido victo ac neci dato tyranno agamus. Cosrhois enim filius, Syroes dictus, occiso patre, & potitus regno Persarum, non immemor ejus quam pepigerat pacis cum Heraclio Imperatore; e vestigio Roma-

XXIII. S. Crucis post victoriam triumphus.

PAGIUS

go Persarum inaugurato missum (Secretarium Chosdaem) cum aliis Dynastis una cum libello ad monasterio ad nos, qui cum venisset in locum Armanum, visum est mittere ad nos Viros illos duos, uti a nobis commeatus, (hoc est certi homines) daretur Secretario, ut tuto ad nos cum suis pervenire posset. Ut autem intelleximus, illum sibi timere quod multa videret tentoria Persica in itinere a nostro victore exercitu, & a (Duce) Norbano tria millia ablata, sine comitatu (a nobis misso) noluit ad nos venire. Itaque XXV. ejusdem mensis Martii amandavimus ad illos Heliam illustrissimum Ducem cognomento Barsorum, & Theodotum amplissimum Drungarium cum delecta juventute, & XX. equis phaleris, sellisque instructis, qui occurrerent Legatis, & ad nos salvos deducerent. Placuit etiam his adjungere Gusdanaspam Rhazium Persici exercitus Chiliarchum seu Tribunum, qui ad nos venerat, quando inter Siroem & Chosroem tumultus prionum & simultas extitit.

XV. Siroes Legatos mittit ad Heraclium.

XXX. Porro Martii accepimus nuntium, in his ipsis Castris quæ ad Canzacos sita sunt, ab Helia & Theodoto & Gasdanaspa, qui se affirmabant, in monte Zara in altissimas nives incidisse, incolasque Persas ex nivibus cum jumentis egressos, nivibus disjectis, viam aperuisse, quod cognovissent Legatos a Siroe Rege missos adventare, & præ hiemis niviumque altitudine montem Zara superare non posse.

XVI. Hos Heraclius perhumaniter excepit.

Unde nos & juncta nobiscum Christianus exercitus noster apertissime vidit a Dei clementi nutu & bonitate nos ductos & servatos fuisse. Etenim si vel paucos dies cunctati ad montem Zaram fuissemus, hiemsque tam gravis ingruisset, in magnam annonæ & commeatus difficultatem felicissimus noster exercitus incidisset. Castra enim movimus a Siarsurio, hoc est, XXIV. Feb. usque ad XXX. Martii nives nulla ceciderunt. Et cum ad agram Canzacorum venissemus, magnam rerum omnium ad victum copiam, & hominum & jumentorum opera accepimus. Hibernavimusque cum in ipsa Civitate Canzacorum, quæ amplissima, domosque complectitur ter mille, tum in vicinis Oppidis, uti facile potueramus, tot dies uno loco commorari. Imperavimus etiam nostris Chesilo dilecto legionibus, uti jumenta per domos in Urbe, dum saviret tempestas, tribuerent, atque nonnisi unicum equum in castris nostris, quæ Urbi proxima erant, serum singuli haberent. Barsmanas enim Præfectus Canzacorum, & omnes incolæ ejus cum intelligerent Zara montem a nobis superatum, recesserunt ab Urbe, & in montes & Castella Arcesque firmiores confugere. Quando autem Viros illos a Siroe Rege Persarum missos admisimus, unum ex illis, Persum, inquam, una cum aliis Viris ad Barsmanam Canzacorum Regulum, qui inde XL. millibus passuum aberat, & in Castellum munitum se contulerat, amandavimus, & per libellum monuimus, uti XXVII. jumenta Legatorum causa adornaret, ut compendio ac sine impedimento ad Regem Siroem penetrare possent. Barsmanas receptis Legatis una cum libello, multis hymnis, & nos, & Siroen Regem Persarum summis laudibus celebravit, juxtaque cum illo universi, qui illic erant. Certior enim eras factus a Legato Persa illum perduellem Deo Chosroen periisse, Regemque Persarum Siroen acclamatum esse. Rescripsit ergo nobis idem Barsmanas, se jumenta, ut imperaveramus, ad Legatorum usum egregie instructurum, & quando accepturus esset alterum Nuncium a nobis de adventu Legatorum se ipsum præsto futurum, jumentaque secum adducturum, omniaque officia, servitiaque exhibiturum. Nobis porro eisdem in castris ad Canza-

manos omnes solvit captivos, interque eos Zachariam Hierosolymorum Antistitem, liberosque abire jussit, simulque sacratissimum venerandæ Crucis lignum illæsum ipsum quidem & intactum, dixerim nec a Persis quidem visum, restituit: etenim teste Suida (quod diximus) signaculum, quo clausum erat, fuit inventum illæsum. Sunt hæc Suidæ verba in Heraclio: *Ipse vero acceptis vivificis lignis obsignatis, quemadmodum accepta fuerant atque permanserant, Hierosolymam profectus, Modesto Pontifici atque ejus clero monstravit. Hi & sigillum incolume & intactum agnoverunt, & clavem ab eo sumpserunt, & adorarunt, & in altum sustulerunt. Imperator igitur ea Byzantium misit, quæ Sergius in Blachernis reposuit.* Hæc Suidas.

XXIV. Zachar. reditus Hierosolymam.

Ex quibus etiam intelligis, Zachariam Pontificem, antequam Hierosolymam venerit, esse defunctum, & qui hactenus (ut diximus) eo absente illam Ecclesiam curasset, Modestum in locum ejus esse suffectum. Verum alii his repugnant, ut Theophanes, & (quod majus est communis Ecclesiæ traditio, habentes scilicet Zachariam excepisse Hierosolymis Heraclium & sanctam Crucem. Porro primum advenisse Heraclium Constantinopolim, sequenti vero anno Hierosolymam esse profectum, reportasseque illuc sanctissimæ Crucis lignum, Annales produnt: eo enim gloriosior extitit venerandæ Crucis triumphus, quo longiori ambitu est perductus, accurrentibus ad spectaculum ubique fidelibus cum suffitibus atque luminibus, & ex more hymnos sacros tantæ victoriæ occinentibus.

XXV. Triumphus Heraclii.

Ipsi vero Imperatori Crucis virtute datum, ut longe præclarius quam quivis ante Romanorum Imperatorum, de victore Cosrhoe, qui & vinci credi non poterat, triumpharit. Non metimur ex pompa ducta gloriam tanti triumphi, quamvis nec ista caruerit, sed ex iteratis per annos septem victoriis, quarum causa per annos singulos singuli erant ipsi decernendi triumphi. Quotnam debita fuere illi trophæa de liberato universo Orientali Imperio, vindicata pristina libertate, receptis tot ab illis sublatis munitionibus, ereptis ab hæreticis Nestorianis Ecclesiis, quas Cosrhoes, Catholicis expulsis, in odium Catholici Imperatoris illis tradiderat? uti Edessæ inter alia loca factum esse, Annales produnt. Adde his, quot spoliis hostilibus fuerit exornandus ille triumphus avitis antiquorum Regum & ejusdem Cosrhois ornamentis: quot insuper ex provinciis debellatis, captis civitatibus, dirutis & direptis castris, tabellis pictis fuerit pompa triumphi locupletanda, & exornanda militaribus signis ab hostibus ablatis, vel Romanis jam antea a Persis in prælis

PAGIUS

Zacum positis ad diem tertium Aprilis cunctantibus advenit Phaiacus Regi a Secretis, quem Rhasnanen vocant, circa horam secundam, die Dominico (qui anno DCXXVIII. incidit in diem III. Aprilis,) *eundemque eadem hora admisimus, qui nobis literas a Cabata Siroe clementissimo Persarum Rege reddidit, quæ inaugurationem ejus continebant, quibusque pollicebatur, se nobiscum & cum omnibus mortalibus pacem colere.*

XVII. Pace pacta dimissi Siroe Legati.

Visum ergo nobis est exemplar literarum Cabata Siroe clementissimi Regis his nostris ad vos literis ac mandatis inserere. Deinde quid ad illius libellum responderimus, subjungere. Mansimus vero eodem in loco castrorum Canzacis vicinorum usque ad septimum Aprilis, hoc est XXVII. dies. Octavo autem ejusdem mensis eundem Phaiacum a Secretis Rasnanen, honore debito, una cum comitibus ipsius cultum & affectum, habuit enim secum in comitatu non plurimos, dimisimus sociumque ille via Legatum nostrum Eustathium amplissimum Virum Tabularium adjunximus. Atque ita speramus in Dominum nostrum J. C. *bonum & omnipotentem Deum, atque in Dominam nostram Dei Genitricem omnia pro bonitate ipsius compositum & administratum iri.*

XVIII. Heraclius proficiscitur in Armeniam.

Nor XX. *ejusdem mensis, Deo auspice, castra movimus, in Armeniam profecturi. Vos vero bene gerite, & pro nobis assiduissime pro viribus Deum apprecamini, uti nos, quemadmodum desideramus, ad vos revisere vestroque aspectu frui possimus.*

XIX.

Subiicit postea Auctor Chronici Alexandrini exemplar literarum a Cabata Siroe Sadasadace Persarum Rege ad Heraclium scriptarum, *Siroes* ab Elmacino vocatur *Kobadus*, quod ideo hic annotamus, quia diversitatem nominum Scriptores non raro in errorem impellere animadvertimus.

Scripsit Siroes ad Heraclium

XX. *Heraclius triumphat de Persis more antiquorum Imperatorum*

Heraclius anno sequenti, quo hæc gesta sunt, Constantinopolim adventavit, *Indictione secunda*, inquit Nicephorus pag. 15. ideoque post mensem Augustum ubi, ut narrat Baronius num. XXVI. & seq. magno omnium applausu exceptus est. Suidas vero quem citat, scribit in Urbem duxisse quatuor elephantes, *quos in equestribus certaminibus in triumpho duxit*, quod accepit a Nicephoro pag. 15. Qua in re *Heraclius* imitatus est antiquos Imperatores, Alexandrum Severum, Gallienum, & Galerium Maximianum, quorum currus in triumpho Persico non ab equis, sed ab elephantis trahebatur; imo in nummis, qui post devictos Persas cudebantur, quadrigæ triomphales in eis expressæ sunt cum quatuor elephantis, ut Tomo præcedenti ostendi. Hinc Medallio, seu Nummus majoris magnitudinis a Ducangio in Dissert. de inferioris ævi Numismatibus, ex Gaza Regia Tabul. IV. delineatus & num. LXV. ab eo explicatus, in quo *Heraclius*, non elephantis, sed quadrigis instructo curru effictus exhibetur, mere adulterinus ac spurius est. Nec est quod dicat Ducangius, eum Nummum referri debere ad solemnem Heraclii in Urbem Hierosolymitanam ingressum; cum scilicet acceptam a Persis vivificam Crucem in eam intulit: nullus quippe ex Antiquis prodidit, *Heraclium* tunc triumphum egisse, sed solum de ejus triumpho loquuntur, quando sermonem habent de ejus post confectum Persicum bellum in Urbem reditu

llis sæpe captis, illo vero potissimum, quo victus est diabolus sanctissimæ Crucis ligno, eodemque signo, cujus virtute omnis hostium fortitudo fracta roburque solutum est, ac penitus dissipatum.

XXVI. Adventus Constantinopolim.

At istæc omnia a scriptoribus prætermissa silentio esse dolemus, cum hæc tantum Annales habeant: *Populus civitatis, audito adventu Heraclii Imperatoris Constantinopolim, intolerabili cuncti desiderio rapti ferebantur obviam illi una cum Patriarcha & Constantino sive Constantio Imperatore filio ejus egressi sunt, portantes ramos olivarum & lampades, laudantes eum cum gratulatione & lacrymis. Accedens autem filius ejus, accidit ad pedes ejus, & cum amplexatus eum esset, infuderunt ambo lacrymis terram. Hoc autem populus inspecto, conversi Deo hymnos gratificos retulerunt: sicque demum suscepto Imperatore, urbem exultantes ingressi sunt.* Hucusque ex Theophane in Annalibus. Addit vero hæc pauca Suidas.

XXVII. De pecunia & aliis rebus pretiosis perditis.

Multis cum laudibus Constantinopoli susceptus est. In urbem duxit quatuor elephantes, quos in equestribus certaminibus in triumpho duxit. At inter tot læta infaustum unum non mediocrem mœrorem attulit, quod idem Suidas paucis his narrat: *Hic Heraclius cum Sergio Patriarcha maximam pecuniam & aurum & argentum & gemmas pretiosas mitteret, illa omnia submersa sunt.* Erant ista restituenda Ecclesiis illis, a quibus mutuo Heraclius acceperat. Verum pius Imperator noluit ex his ullum Ecclesias sentire damnum: nam idem Suidas paulo superius: *Et quia, inquit, de opibus magnæ Ecclesiæ pecuniam sumpserat, constituit ut fisco & ipsi Ecclesiæ & clero annua pecunia penderetur.*

XXVIII.

Actum præterea ab Heraclio per Theodorum fratrem suum apud novum Regem Persarum Syroen, habent Annales (a) ut quæ hactenos occupatæ fuerant, a Persis Imperii Romani provinciæ, Persis, qui in eis essent, recedentibus, liberæ esse sinerentur, ut prius. Cesserat enim Persis plena Syria superior & inferior, Palæstina scilicet, & quæ in ea civitates essent. Porro de rebus gestis Heraclii in bello Persico fideliorem quem sequeremur invenimus nullum, nisi Theophanem, ex quo ea quæ dicta sunt, relata habentur in Annalibus. Scimus ab aliis aliqua nonnulla iisdem adjici fabulosa, quæ consulto prætermisisse maluimus.

(a) Theop. hoc anno.

XXIX.

Caremus scriptis illis Georgii Pisidæ, quibus (ut auctor est Suidas) prosecutus est historiam omnem de Heraclio Imperatore tam de bello Persico, quam etiam de bello Abarico soluta oratione, hujus temporis auctor magni nominis; qui & his ferme diebus pulcherrimis jambis adversus Proclum philosophum hæreticum scripsit Carmen, sive mundi opificium, ad

PAGIUS

dita. Scio Nummos *contorniatos*, ut ab Antiquariis appellantur, qualis est Nummus ille Heraclii, adulterinos omnes esse; cum cusi sint longe post mortem Imperatorum, ad revocandam rerum ab illis gestarum memoriam. Verum quando illi contra Historiam peccant, licet antiquioris sint ævi, parum faciendi. Medallionis tamen Heraclii ectypon varie descripsere Lipsius, Strada, Patinus, Oiselius & alii. Porro Constantinopoli etiam post annum Christi millesimum aliquando triumphatum fuisse Tomo sequenti ostendam.

XXI. *In Nummis Heraclii Crux expressa.*

Baronius num. XXIX dicit, quod cum imagines Imperatorum eorum triumphos consueverint exornare, pariterque vexilla victricia ipsius reddere clariores, visum sibi esse proponere imagines Heracliorum patris & filii Imperatorum, & multiplicibus modis Cruces triumphales expressas. Sed tempore, quo *Heraclius* de Persis triumphavit, nimia erat barbaries, quam ut in Nummis ejus jussu cusis antiquæ consuetudinis ratio habita fuerit. Hinc apud Ducangium in Nummis Tiberii Constantini, Phocæ, Leonis Isauri, & aliorum Imperatorum similes Cruces cernuntur, quæ in Nummis *Heraclii* a Baronio propositis. Nihil tamen impedit, quin Heracliani occasione triumphi ejus Persici cusi fuerint, aut saltem ejus in Urbem Hierosolymitanam cum vivificis lignis ingressus.

XXII. *Historiam Heraclianam scripsit Georgius Pisidius.*

Si libri duo de *Heraclii Imperatoris Laudibus*, tres de *Bello ejus Persico*, & unus *de bello Avarico* ad muros Urbis Constantinopolitanæ a Georgio Pisidio elucubrati, quos Holstenius habuit, aliquando lucem viderint, (quod summopere exoptandum) historia Heracliana majorem lucem accipiet, varia quæ nunc latent patefient, non pauci errores vitari & emendari, & aliquæ, quibus nunc fœdata est, fabulæ detegi facile poterunt.

XXIII. *Tertia Heraclii in Orientem profectio.*

Nicephorus enim varia in medium affert, quibus alii Byzantinæ Historiæ Scriptores refragantur. Ait verbi gratia quando *Sarbarus* vivifica ligna Crucis in Sanctis locis occupavit, *Modestum* tunc Hierosolymorum Ecclesiam gubernasse; *Sarbarum*, qui post Siroen & ejus filium tyrannidem in Persida sumpsit, vivifica ligna ad Imperatorem misisse, hancque e Persida redeuntem Crucem secum detulisse, Hierosolymam perrexisse, & *Modesto* Patriarchæ ejusque Clero monstrasse: post hæc erecta illic Cruce eam illico Byzantium remisisse, & paulo post illuc rediisse, nec postea refert, quo anno ea Hierosolyma, desperatis rebus Syriacis, Byzantium reportata fuerit. Præterea dicit *Modestum*, tam excidii quam restitutionis tempore Hierosolymorum Episcopum fuisse, & in Chronico *Zacharia* Modesti decessori tribuit annos XXII. ante Hyerosolymorum cladem; *Modesto* vero annum unum, cæteris Historicis his contraria scribentibus. Verum, donec major lux ex *Pisidio* affulgeat, Theophanem, aliosque sequi longe tutius est; cum ex Actis Sancti *Anastasii* ab Auctore coævo scriptis constet, post captam Hierosolymam *Modestum* Vicarium tantum fuisse *Zachariæ*, ut anno DCXVI. ostendimus. *Heraclius* itaque sacra ligna a *Siroe* accepit, & recta Constantinopolim anno sequenti detulit. Tum anno sexcentesimo vicesimo nono *Heraclius* ea restituit Hierosolymis, non vero hoc anno, seu eo quo Constantinopolim rediit, ut perperam

ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum: ad cujus finem pro Heraclio Imperatore; post recensitas acceptas de Persis victorias, ita fundit ad Deum preces:

Miraculorum tu architecte maxime,
Qui januas summi tuo nutu ætheris
Quando opus est claudis, recludis hac item
Quoties libet, sentisque id esse commodum;
Nunc inferas expande præsens januas:
Valvas enim mundi incolarum dicimus
Hanc civitatem, quæ tua est munita ope.
Concede, ut Imperium obtinet qui a te suum,
Mundi arbiter, qui subegit Persida,
Vel liberavit potius ipsam Persida,
Orbis fruatur ditione, Sol quem obit,
Ostende terram imitarier cæli globos,
Sol unicus dominetur his ut infimis.
Nam Persici qui visus est dominator soli,
Hunc Imperatorem orbis esse convenit,
Fac ergo sudores laborum ut ipsius
Puri lavacri sint loco, æternæ & stolæ,
Timoris auge robur illi Numinis:
Insignia hinc tua aufert victoriæ,
Referens secundam ab hostibus victoriam,
Ignobiles ut igne vastans barbaros.

Hucusque Heraclio preces: pro filiis autem ipsius istas mox subiicit;

Fac stare virides surculos pro vividis
Fœcunditatis secularis fructibus:
Imagines fac patris ut sint optimi.
Nam sic eos robur turbitur duplex.
Acutiores redde eorum cuspides
In barbaros ferocientes ensibus.
Intende mentes, quo saluti consulant,
Et comprime omne robur adversarium:
Expande & iisdem januas patis fatrus:
Superba cordis sensa magni deprimo.
Hæc Patriarcha clamitat, &c.

Hactenus ex Georgio Pisida, cum tamquam ex uberrima messe pertenues spicas legimus. Sed quod & imagines Imperatorum etiam eorum triumphos consueverint exornare, pariterque vexilla victricia ipsos reddere clariores; eadem ex antiquis nummis hic tibi spectanda proponimus, rudi licet (ut ferebat sæculum) cusa Minerva, nimirum imagines Heracliorum patris & filii Imperatorum, & multiplicibus modis Cruces triumphales expressas.

At

PAGIUS ram Baronius num. XXIII. & sequenti, ubi & Zachariam jam defunctum fuisse asserit. Theophanes enim anno Incarnationis DCXX. qui Kalend. Septemb. anni Christi DCXXVIII. exorditur, ait; *Hoc anno ineunte vere Heraclius Imp. venerandis & vivificis lignis secum latis, regina civitate solvens Hierosolymam Deo grates persoluturus perrexit.... Deinde Hierosolymam ingressus, Patriarcha Zacharia Sede sua restituto, & venerandis vivificisque lignis loco suo redditis, debitas grates Deo persolvit.* Quare Zacharias tunc vivebat, ut infra magis videbitur, & peregrinatio illa ab *Heraclio* suscepta anno DCXXIX.

(a) Num. aureus Lelii Pasqua.

(a)

(b) Num. aureus Lelii Pasqua.

(b)

(c) Num. argent. Lelii Pasqua.

(c)

At ficut in Oriente ex acceptis Crucis virtute victoriis Christiana religio fuit hoc anno mirifice illustrata, ita & in Occidentalis Ecclesiæ extrema parte, in Britannia, inquam, ipsa, hoc eodem anno fuit eadem propagata; cum Eduinus Rex, abdicata jam idololatria, fidem Christianam professus, hoc ipso anno Paschali tempore sacro baptismate initiatus est, ejusque exemplo Anglorum infinita propemodum multitudo Christianam fidem amplexata fuit. Quomodo vero ista se habuerint, Bedam narrantem audiamus, qui hæc ait (d):

(d) Bed. de gest. Angl. l. 2. c. 14.

XXX. Igitur accepit Rex Eduinus cum cunctis gentis suæ nobilibus ac plebe perplurima fidem & lavacrum sanctæ regenerationis, anno regni sui undecimo, qui est annus Dominicæ incarnationis sexcentesimus vigesimusseptimus, ab adventu vero Anglorum in Britanniam annus circiter centesimusoctogesimus. Baptizatus est autem Eboraci die sancto Paschæ, pridie Iduum Aprilium, in Ecclesia S. Petri Apostoli, quam ibidem ipse de ligno, cum catechizaretur, atque ad percipiendum baptisma imbueretur, citato opere construxit. In qua etiam civitate ipsi doctori atque Antistiti suo Paulino sedem Episcopatus donavit. Mox autem ut baptisma consecutus est, curavit, docente eodem Paulino, majorem ipso in loco & augustiorem de lapide fabricare basilicam, in cujus medio ipsum quod

Eduinus Rex baptizatur.

PAGIUS XXIV. *Eduinus Rex Angliæ Baptismum suscepit.*

A num. XXX. ad XXXIII. Beda lib. 2. cap. 14. refert, Eduinum Regem Nordanhymbrorum hoc est Anglorum, qui ad Aquilonarem Humbræ fluminis plagam habitabant, Baptismum accepisse, *anno Regni sui undecimo, qui est annus Dominicæ Incarnationis DCXXVII.* Et quidem *Eboraci die Sancto Paschæ, pridie Iduum Aprilium*, idest die XII. Aprilis, quo currenti anno Pascha celebratum, & in eadem Civitate *Doctori atque Antistiti suo Paulino sedem Episcopatus* donasse. *Eduinus* anno sexcentesimo decimo sexto aut decimo septimo Regnum Nordanhym-

quod prius fecerat oratorium includeret. Præparatis ergo fundamentis in gyro prioris oratorii per quadrum cœpit ædificare basilicam. Sed priusquam altitudo parietum esset consummata, Rex ipse impia nece occisus, opus idem successori suo Osvaldo perficiendum reliquit.

XXXI. Plurimorum conversio ad fidem.

Paulinus autem ex eo tempore sex annis continuis, idest, usque ad finem Imperii Regis illius, verbum Dei, annuente ac favente ipso, in ea provincia prædicabat: credebantque & baptizabantur quotquot erant præordinati ad vitam æternam, in quibus erant Osfridus & Eadfridus filii Regis Eduini, qui ambo ei exuli nati sunt de Quenburga filia Cearli Regis Merciorum. Baptizati sunt tempore sequenti & alii liberi ejus de Edelburga Regina progeniti, Edilhimus, & Ediltridis filia, & alter filius Busefrea: quorum primi albati adhuc rapti sunt de hac vita, & Eboraci in Ecclesia sepulti. Baptizatus est & Iffi filius Osfridi, necnon & alii nobiles & egregii viri non pauci. Tantus autem fertur tunc fuisse fervor fidei ac desiderium lavacri salutaris genti Nordumbrorum, ut quodam tempore Paulinus veniens cum Rege & Regina in villam regiam, quæ vocatur Adiegin, trigintasex diebus ibidem cum eis catechizandi & baptizandi officio deditus moraretur: quibus diebus cunctis a mane usque ad vesperam nihil aliud ageret, quam confluentem eo de cunctis viculis ac locis plebem Christi verbo salutis instruere, atque instructam in fluvio Gleni, qui proximus erat, lavacro remissionis abluere. Hæc villa tempore sequentium Regum deserta, & alia pro illa est facta in loco qui vocatur Melumin.

XXXII. Angli provinciæ Deirorum conversi.

Hæc quidem in provincia Berniciorum: sed & in provincia Deirorum, ubi sæpius manere cum Rege solebat, baptizabat in fluvio Sualva, qui vicum juxta Cataractam præterfluit. Nondum enim oratoria vel baptisteria in ipso exordio nascentis ibi Ecclesiæ poterant ædificari. Attamen in campo Dono, ubi tunc etiam villa regia erat, fecit basilicam, quam postmodum Pagani, a quibus Eduinus Rex occisus est, cum tota eadem villa succenderunt, pro qua Reges posteriores fecere sibi villam in regione quæ vocatur Loidis. Evasit autem ignem altare, quia lapideum erat, & servatur adhuc in monasterio reverendissimi Abbatis & presbyteri Trumuulfi, quod in silva Elmete est.

XXXIII. (a) Bed. l. 2. c. 15. Redualdi Regis conversio & lapsus.

Tantam (a) autem (ut fertur) devotionem Eduinus erga cultum veritatis habuit, ut etiam Regi Orientalium Anglorum Carpualdo filio Redualdi persuaderet, relictis idolorum superstitionibus, fidem & sacramenta Christi cum sua provincia suscipere. Et quidem pater ejus Redualdus jamdudum in Cantio sacramentis Christianæ fidei imbutus est, sed frustra: nam rediens domum, ab uxore sua & quibusdam perversis doctoribus seductus est, atque a sinceritate fidei depra-

PAGIUS

hymbrorum inierat, quod antiquitus in duas Provincias seu Regna divisum erat, *Berniciorum* scilicet & *Deirorum*, ut testatur Beda lib. 3. cap. 1. In utroque Paulinum infinitam gentis illius multitudinem Sacro Lavacro abluisse *sex annis continuis*, idest ad finem usque Imperii Eduini, qui anno DCXXXIII. occisus est, refert idem Beda cap. 14. & 20.

XXV. *Angli Orientales ad fidem Christianam.*

Ad num. XXXIII. & seqq. *Anglorum Orientalium* conversionem, quam hoc anno Baronius recitat, anno tantum sexcentesimo vicesimo nono contigisse insinuat Beda lib. 2. cap. 15. ex quo hæc summarie describo. *Sigebertus* frater Carpualdi Orientalium Anglorum Regis, *vivente adhuc fratre, cum exularet in Gallia, fidei Sacramentis imbutus est, quorum participem, mox ubi regnare cœpit, totam suam Provinciam facere curavit*. Sigbertus autem anno sexcentesimo vicesimo nono regnare cœpit. Beda enim prodit, *Eduinum* Nordanhymbrorum Regem *Carpualdo* Orientalium Anglorum Regi veritatem Religionis Christianæ persuasisse, sed *non multo postquam fidem accepit tempore* Carpualdum occisum; *& exinde tribus annis* Provinciam in errore versatam esse, donec accepit Regnum frater ejus *Sigebertus*, cujus studiis favit *Felix* Episcopus, qui de Burgundionum partibus, ubi ortus & ordinatus est, cum venisset ad *Honorium* Archiepiscopum Doroverensem seu Cantuariensem, ab eo missus est ad prædicandum verbum Vitæ provinciæ Orientalium Anglorum, quam totam ad fidem perduxit, *accepitque Sedem Episcopatus in Civitate Dummoc: & cum septemdecim annos eidem Provinciæ Pontificali regimine præfuisset, ibidem in pace vitam finivit*. *Dummoc*, hodie *Dunwicus* est, & fuit olim Emporium nobile. Sed quia locus mari conterminus, undarum vitio vix habet oppidi veteris reliquias. Diu tamen ibi post *Felicem* Episcopi sederunt: eratque ea Urbs maritima in Provincia Suffolciæ. Postea Beda lib. 3. cap. 20. rursus scribit. Felicem Orientalium Anglorum Episcopum *post XVII. annos accepti Episcopatus* defunctum esse, anno sc. sexcentesimo quadragesimo sexto, ut eo anno monstrabimus. Quare Carpualdus anno DCXXVII. quo baptizatus est, occisus, *Sigbertus* post triennium incompletum, anno nempe DCXXIX. aut tardius anno DCXXX. in Regnum successit, & *Felix* prædicationi Anglorum Orientalium statim incumbere cœpit. Orientalium Anglorum Regnum complectebatur Provincias *Norfolciam*, *Suthfolciam & Cantabrigiam* cum insula Elii, ut notavit Spelmannus in Prolegomenis ad Tomum I. Conc. Britanniæ.

XXVI. *Secta Mahometica sensim propagatur.*

Elmacinus lib. I. Historiæ Saracenicæ refert varia prælia a *Mahomete* in Arabia adversus Judæos & infideles hoc & superioribus annis habita, additque eum *anno Hegiræ sexto* inauguratum esse sub arbore. *Anno* vero *septimo* He-

pravatus, habuit poſteriora pejora prioribus: ita ut in morem antiquorum Samaritanorum & Chriſto ſervire videretur & de iis quibus antea ſerviebat; atque in eodem fano & altare haberet ad ſacrificium Chriſti, & arulam ad victimas dæmoniorum: quod videlicet fanum Rex ejuſdem provinciæ Alduulf (qui noſtra ætate fuit) uſque ad ſuum tempus perduraſſe, & ſe in pueritia vidiſſe teſtabatur.

XXXIV. Erat autem præfatus Rex Redualdus natu nobilis, quamlibet actu ignobilis, filius Tytili, cujus pater fuit Vuffa, a quo Reges Anglorum Orientalium Vuffingas appellantur. Verum Carpualdus non multo poſtquam fidem accepit tempore occiſus eſt a viro Gentili, nomine Richberto, & exinde tribus annis provincia in errore verſata eſt, donec accepit regnum ejuſdem frater Carpualdi Sibertus, vir per omnia doctiſſimus atque Chriſtianiſſimus, *qui vivente adhuc fratre cum exularet in Gallia, fidei ſacramentis imbutus eſt, quorum participem, mox ubi regnare cœpit, totam ſuam provinciam facere curavit: cujus ſtudiis glorioſiſſime favit Felix Epiſcopus, qui de Burgundionum partibus ubi ortus & ordinatus eſt, cum veniſſet ad Honorium Archiepiſcopum, eique indicaſſet deſiderium ſuum, miſit eum ad prædicandum verbum vitæ præfatæ nationi Anglorum. Nec vota ipſius incaſſum cecidere; quia potius fructum in ea multiplicem credentium populorum pius agri ſpiritalis cultor invenit. Siquidem totam illam provinciam juxta ſui nominis ſacramentum, a longa iniquitate atque infelicitate liberatam, ad fidem, & opera juſtitiæ ac perpetuæ felicitatis dona perduxit; accepitque ſedem Epiſcopatus in civitate Dummock: & cum ſeptemdecim annos eidem provinciæ Pontificali regimine præfuiſſet, ibidem in pace vitam finivit.*

XXXV. Prooagatio fidei ad externos Anglos. *Prædicabat (b) autem Paulinus verbum etiam provinciæ Lindiſi, quæ eſt prima ad meridianam Humbri fluminis ripam, pertingens uſque ad mare: Præfectumque Lindocolinæ civitatis, cui nomen erat Blecca, primum cum domo ſua convertit ad Dominum. In qua videlicet civitate & eccleſiam operis egregii de lapide fecit, cujus tecto vel longa incuria*

(b) Bed. l.2. c.16.

PAGIUS *Hegira*, eum ſibi ſumpſiſſe ſoggeſtum conſtantem gradibus duobus ac ſedili, cum antea orationem habens in Templo inniteretur ſuſtentacolo ligneo. Sic ſenſim impiam Sectam ſuam propagavit Mahometes.

XXVII. *Moritur S. Euſtaſius Luxovienſis Abbas*, Hoc anno *Sanctus Euſtaſius* Abbas ſecundus Luxovienſis *cum victoria pace tertio Kalendas Maii atherea penetravit Regna, Duce Chriſto* inquit Jonas Monachus Bobienſis, Auctor coævus in ejus Vita a Mabillonio Sæculo ſecundo Benedictino recitata, & ad MSS. Codices emendata. Dies ejus emortualis in controverſiam venit. Bollandus enim ad diem XXIX. menſis Martii eandem Vitam ex MSS. *ut* ipſe ait, refert, in qua dies & menſis mortis *Euſtaſii* non memoratur, atque nomen Sancti Euſtaſii Abbatis inſcriptum eſſe variis antiqois MSS. Martyrologiis, ſed ad quem diem, ipſe non indicat. Mabillonius vero loco, *III. Kalendas Maii*, dicit, legendum, *IV. Kalend. Maii, quemadmodum* inquit *conſtat ex antiquis Martyrologiis VVandelberti & Adonis*, ubi errore Typographi loco *IV. Kalend. Aprilis* ſcriptum eſt, *IV. Kalend. Maii*. At cum Martyrologiis ſæpe depoſitio Sanctorum aliis diebus, quam quibus contigit, inſcripta reperiatur, Acta Sanctorum ex illis corrigi non poſſunt. Non dubito itaque quin dies III. Kalend. Maii ſeu dies viceſimus nonus menſis Aprilis temporis proceſſu additus fuerit Manuſcriptis Jonæ, quæ Mabillonius legit, cum deſit in iis quæ Bollandus præ manibus habuit, & tam in Martyrologiis Luxovienſi, quam Siſontino ad IV. Kalendas Aprilis habeatur: *Depoſitio S. Euſtaſii Abbatis Luxovienſis*, ad III. Kalendas Maii in Luxovienſi. *Item S. Euſtaſii Abbatis Luxovienſis*; & in Biſuntino ad eandem diem, *Tranſlatio Sancti Euſtaſii Abbatis*. Quæ Tranſlatio alia eſſe non poteſt, quam quæ facta eſt, cum corpus Sancti *Euſtaſii* delatum eſt Wargavillam, vulgo *Vergaville* in Lotharingia, in Abbatiam Sanctimonialium Ord. S. Bened. Diœceſis Metenſis prope Diuzam Oppidum Gallice *Dieuze*, quo in loco Bollandus & Mabillonius ſcribunt, Sancti Euſtaſii corpus aſſervari, & hunc Sanctum maxime in liberandis energumenis & amentibus reſtituendis elucere. Mabillonius & Henſchenius Euſtaſii mortem cum anno Chriſti DCXXV. connectunt, quia in Vita Sanctæ Salabergæ num. VII. curam fratrum Luxovienſium, *tribus non parum minus egiſſe luſtris* dicitur poſt *Columbanum* qui anno DCX. Luxovio pulſus eſt. Verum quindecim illorum annorum initium ab anno ſexcenteſimo duodecimo, quo Theodebertus Rex obiit, aut potius ab anno ſexcenteſimo decimo tertio, quo *Clotarius II.* totius Franciæ Monarchiam adeptus eſt, repetendum eſſe demonſtravimus. Sancto *Euſtaſio* ſucceſſit Sanctus *VVandelbertus*, qui multa Monaſteria per vicina Luxovio loca ſub Sancti Columbani Regula conſtructa perfecit.

XXVIII. *Moritur S. Attala Abbas Bobienſis*, Mortuus eſt etiam hoc anno Sanctus *Attala* ſecundus Abbas Bobienſis, ut ex dictis anno ſuperiori certum redditur. Verum de die ejus emortuali eadem controverſia eſſe poteſt, ac de die emortuali Sancti Euſtaſii Abbatis Luxovienſis ſecundi. Mabillonius enim Sæculo ſecundo Benedictino exhibet ejus Vitam a Jona Monacho Bobienſi ſcriptam, ex Chronologia Lerinenſi, Henſchenio & Codd. MSS. in cujus numero VII. legitur: *Conſolatus erga cunctos, vita præſentis nexibus abſolutus, animam Cælo reddidit*. Addit Mabillonius, in Notis *VI. Idus Martias teſte Uſuardo*: & tamen Henſchenius ad diem X. Martii eandem Vitam recitat *ex quatuor codicibus MSS.* in eaque habetur: *Conſolatus erga cunctos, vita præſentis nexibus abſolutus animam Cælo reddidit ſexto Idus Martii*. Quare ſicuti in Vita Euſtaſii, ita & in Vita Sancti Attalæ dies utriuſque obitualis additus ab iis, qui Sanctos diebus, quibus obierant coltos fuiſſe perſuaſum habuere. Nam licet id ſæpe contingat, ſæpe etiam aliis diebus, quam quibus ad Deum migrarunt, Martyrologiis inſcripti; quod ſatis te-

via, vel hostili manu dejecto, parietes hactenus stare videntur, & omnibus annis aliqua miracula sanitatum in eodem loco solent ad utilitatem eorum qui fideliter quærunt, ostendi. In qua ecclesia Paulinus, transeunte ad Christum Justo, Honorium pro eo consecravit Episcopum, ut in sequentibus suo loco dicemus. De hujus fide provinciæ narravit mihi presbyter & Abbas quidam, vir veracissimus, de monasterio Peartaa, vocabulo Deda, retulisse sibi quemdam seniorum, baptizatum se fuisse die media, a Paulino Episcopo, præsente Rege Eduino, & multam populi turbam in fluvio Trehenta, juxta civitatem quæ lingua Anglorum Tiouulfingacester vocatur: qui etiam effigiem ejusdem Paulini referre esset solitus, quod esset longæ staturæ, paululum incurvus, nigro capillo, facie macilenta, naso adunco pertenui, venerabilis simul & terribilis aspectu. Habuit autem secum in ministerio & Jacobum diaconum, virum atque industrium ac nobilem in Christo & in Ecclesia, qui ad nostra usque tempora permansit.

XXXVI. Pax in Anglia.

Tanta autem eo tempore pax in Britannia, quaquaversum imperium Regis Eduini pervenerat, fuisse perhibetur, ut (sicut usque hodie in proverbio dicitur) etiam si mulier una cum recens nata parvulo vellet totam perambulare insulam a mari ad mare, nullo se lædente, valeret. Tantum quoque Rex idem utilitati suæ gentis consuluit, ut plerisque in locis, ubi fontes lucidos juxta publicos viarum transitus conspexit, ibi ob refrigerium viantium erectis stipitibus & æreos cacos

PAGIUS

iterare non possumus ad vulgarem opinionem evertendam. Henschenius quidem ibidem varia Martyrologia memorat, quibus *Attala* nomen ad eum diem inscriptum est, atque Ferrarum in Indice Topographico ad Catalogum Sanctorum Italiæ, & in Catalogo generali scribere sub voce *Bobio*, Translationem *Attalæ* primo die Septembris legi; sed inde nihil certi colligi potest; cum in uno eodemque Martyrologio duobus aut etiam tribus diebus nomen alicujus Sancti aliquando inscribatur, licet in nullo eorum obierint.

XXIX. *Discipulus fuit S. Arigii Episc. Vapincensis.*

Attala nobili genere in Burgundia natus *Arigio cuidam Pontifici a genitore commendatus est*, liberalibus literis imbuendus. Factus deinde Monachus Lirinensis *diu* in illo Cœnobio vitam duxit, cumque ad Beatum Columbanum Luxoviensem Abbatem venisset, egregie post illius obitum Bobiense Cœnobium rexit, *& in omni disciplina regularis tenoris* erudivit, inquit Jonas. Successorem habuit in eadem Præfectura Sanctum *Bertulfum*, de quo infra. Porro *Aridius* seu *Arigius*, non Lugdunensis, ut putavit Henschenius, seu potius Bollandus, sed Vapincensis Episcopus fuit, ut recte conjecit Mabillonius, hic enim non solum Cabillone in Burgundia natus, ut testis est Anonymus Vitæ ejus Scriptor coævus in Actis Bollandinis ad diem primum mensis Maii, quo colitur; sed etiam interfuit Conciliis Valentino anno DLXXXV. & Matisconensi II. eodem circiter tempore celebratis, & vivebat adhuc anno DCI. quo Gregorius Magnus ad eum scripsit Epistolam LI. Libri IX sui Registri; cum contra *Aetherius* Lugdunensis Episcopus eodem anno literas acceperit a Divo Gregorio Magno, ut videre est apud Baronium eo anno num. XVII. post *Aetherium* vero *Arigium* Lugdunensem Antistitem fuisse, indubitatum est. Quare cum *Attala diu* in Monasterio Lirinensi vitam duxerit, eique cura Monasterii Luxoviensis a B. Columbano, cum in exilium missus est, commissa fuerit, ut suo loco dixi, *Arigius* Vapincensis Episcopus magnæ sanctitatis Vir præceptor Attalæ fuit, anno incerto mortuus. Ejus Vita ab Auctore Anonymo coævo scripta extat Tom. I. Bibl. Labbei.

XXX. Non multo post Eustasium Sanctus *Gallus* Abbas celeberrimi Monasterii ad lacum Acronium in finibus Helvetiorum & Vindelicorum positi, ac de ejus nomine appellati, mortalitatem reliquit. Nam Walafridus Strabo ejus Vitæ Auctor, postquam cap. 28. narravit Legationem a Monachis Luxoviensibus ad eum missam, ut eorum Abbas esse vellet, & quomodo eos ab spe Impetrationis hujus amovit, statim capite insequenti agit de morte ejus, quam ait, contigisse inter ædificationis Monasterii ejus studia apud *Arbonam*, quod Oppidum est ad Brigantinum lacum. *Gallus* ex Hibernia in Galliam, jam Presbyter cum *Columbano* transfretavit, ejusque comes individuus fuit, præterquam in exilio, quia morbus inopinatus, ne eum sequeretur, prohibuit. Postquam sanitatem recuperavit, cellam condidit in quadam eremo Diœcesis Constantiensis, ubi tanquam Propheta habitus est. Mortuo *Gaudentio* Constantiensi Episcopo eum Episcopatum sibi a *Gunzone* Duce, cujus filiam a Dæmone liberarat, oblatum recusavit, ipsoque die quo Joannes Diaconus ejus discipulus Constantiæ Episcopus ordinatus est intra Missarum solemnia sermonem habuit, qui in Bibliotheca Veterum Patrum legitur. *Tempore subsequenti cœpit Oratorium construere mansiunculis per gyrum dispositis ad commanendum fratribus, quorum jam duodecim Monastici Sanctitate propositi roboratos doctrina & exemplis ad æternorum desideria concitavit*, inquit Walafridus, qui addit, quadam postea die Beati *Columbani* mortem sibi per visionem revelatam Sancto *Magnoaldo* suo discipulo significasse, relataque Sancti *Eustasii* morte ait: *Die sexto decimo mensis Octobris, expletis nonaginta quinque annis suæ ætatis, in senectute bona, hujus vitæ liberatus ergastulo, animam meritis plenam felicibus, reddidit bonis in usuram perennibus*. Annum, quo ea mors accidit non memorat Walafridus, quia longe post Sanctum Gallum vixit, annoque DCCCXLIX. fatis concessit.

Moritur S. Gallus Abbas Monasterii ejusdem nominis.

XXXI. *Ultra hunc vel sequentem annum vitam non produxit.*

Theodorus Monachus & Abbas Campedonensis in Vita Sancti Magni seu Magnoaldi scribit, *Gallum* anno post Sancti Columbani mortem decimo obiisse, indeque Cointius existimavit, *Gallum* anno DCXXV. e vivis abiisse. Verum præterquamquod *Eustasius*, cui Gallus superstes fuit, usque ad hunc annum vixit, larvatus ille Auctor, qui sub specioso *Theodori* sancti Magni discipuli nomine eam Vitam scripsit, pleraque a veritate aliena asserit, ut demonstrat Mabillonius Sæculo secundo Benedictino in Sancti Magni elogio Historico. Recitat ibidem Mabillonius Vitam Sancti *Galli* lauda-

cor. suspendi juberet, neque hos quisquam nisi ad usum necessarium contingere præ magnitudine vel timoris ejus auderet, vel amoris vellet, &c. Modo hæc satis, quæ cœpta hoc anno, in reliquos posteriores funt propagata: reliqua vero inferius secundum ordinem temporum describemus. Sic igitur magno Dei beneficio factum est, ut populus, qui (a) ambulabat in tenebris, videret lucem magnam, fidem videlicet, lucem veram quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, simulque igne divini Spiritus glacialis orbis humanum corda coalescerent. Sed jam ad anni sequentis res gestas veniamus.

(a) Isai. 9.

An-

PAGIUS datam, autumatque *Gallum* vixisse usque ad annum circiter sexcentesimum quadragesimum quintum, quia, inquit, si *Gallus* annos natus XCV. decessit, quis putet Constantiensi Clero ante annos decem venisse in mentem, ut hominem decrepitæ ætatis ultra annos quinque & octoginta provectum in Sedem vacuam promoveret? Imo quis credat, Monachos Luxovienses post *Eustasii* mortem de *Gallo* jam fere centenario cogitasse, ut illum ex remota regione Abbatem sibi arcesserent; deinde jam grandævum fuisse Gallum ac Beato Columbano Magistro suo ætate superiorem, dum in Galliam venit, dicere necesse est, si nonagenario major an. DCXXV. mortuus est. Denique *Gallum* Dagoberto Clotarii filio supervixisse, ostendit Ratpertus in Libro de diversis Casibus Monasterii S. Galli cap. 5. ubi de religiosis Viris, qui Sanctum virum in sua susceperunt, enumerans horum nomina habet his verbis: *Vultbertus Presbyter, & Talto Vir illustris, Tagaberti scilicet Regis Camerarius, & postea Comes ejusdem pagi a quibus idem Sanctus, cum in corpore viveret, cum augmentatione hujus loci non parva, maxima veneratione habitus est.* Ita Mabillonius. At hic Ratperti locus indicat tantum *Gallum* ad Regis Dagoberti tempora pervenisse, & præstæ conjecturæ parum urgent; cum *Gallus*, ut inquit Walafridus, vigente ac valida virium firmitate senex fuerit, *Luxovium* ab ejus Monasterio non multum distaret, ejusque licet breviori regimine, ac post mortem sepultura Constantienses Ecclesiam suam, & Luxovienses Monasterium suum valde nobilitatum iri non dubitaret. Adhæc nemo sibi facile persuaserit Monasterium Sancti Galli, quod ante *Columbani* mortem inchoatum fuit, triginta post annos, eo sæculo, quo cætera omnia non minus celeriter, quam hodie construebantur, adhuc semiperfectum fuisse. Denique Cointius anno DCXXXIII. numero IV. & seqq ostendit, jam eo anno *Martianum* Ecclesiam Constantiensem administrasse, & *Dagobertum* Regem Diœcesim Constantiensem ab Augustana distermínasse; cum tamen Walafridus cap. 30. *Joannem* Episcopum, de quo supra, *Galli* funeribus interfuisse testetur, & a morte Eustasii ad Galli mortem transeat. Quare utrumque eodem anno, vel saltem *Gallum* altero post *Eustasium* animam *Deo* reddidisse, dubitandum non videtur.

XXXII. *Determinatur numerus Clericorum Ecclesiæ Constantinopol.*

Cum Sergius Patriarcha Constantinopol. determinasset numerum Clericorum Majoris Ecclesiæ Constantinopolitanæ S. Deiparæ, quæ in Blachernis colebatur, & illorum qui in Officiis tam prædictæ Majoris Ecclesiæ, quam Patriarchæ inserviunt, Heraclius Aug. Novella data *Kalendis Maii, Constantinopoli, Indictione XV.* quæ ab illo statuta fuerant, confirmavit; ac prius quidem quam *Presbyteri* ad LXXX. *Diaconi* ad CL. mulieres *Diaconissæ* ad XL. *Subdiaconi* ad LXX. *Lectores* ad CLX. *Cantores* ad XXV. *Ostiarii* ad LXXV. numerum redigantur, nullus inter hos ullo modo referatur. Postquam contigerit, ut *Syncelli* redigantur ad II. *Cancellarii* ad XII. *Notarii* ad XII. *Vasorum Custodes* ad *Presbyteros* IV. ad *Diaconos* VI. ad *Lectores* II in hoc numero maneant. Consimiliter, qui in templo *Deiparæ*, in Blachernis situm, Sacrum ministerii cultum obeunt, in præsenti numero maneant, nec ullus admittatur prius quam *Presbyteros* ad XII. *Diaconos*, mares ad XVIII. *Diaconissas* mulieres ad VI. *Subdiaconos* ad VIII. *Lectores* ad XX. *Cantores* ad IV. *Ostiarios* ad VII. redigi contigerit. *Quippe*, inquit Heraclius, *Si hæc ita peragantur & observentur, nec in Divino ministerio diminutio quædam accidet, omnibus ordini recte comparato restitutis: & conveniens denique sacro sanctissimæ Ecclesiæ cultus status reddetur.* Extat hæc Novella Tom. II. Veteris Juris Canonici.

JESU CHRISTI ANNUS 628.	HONORII PAP. ANNUS 3.	HERACLII IMP. ANNUS. 19.

I. Heraclius Hierosolymam petit.

ANnus sequitur Redemptoris vigesimusoctavus post sexcentesimum, Indictione prima: *Quo Heraclius Imperator recedens Constantinopoli* (ait Theophanes) *ipso veris initio proficiscitur Hierosolymam, pretiosa ac vivifica Crucis ligna reportans, ad gratiarum actiones reddendas. Cumque Tiberiadem adiisset, accusavere Christiani Beniamin quemdam nomine Hebraeum, quasi sibi mala facientem: erat enim admodum opulentus; qui susceperat Imperatorem & exercitum ejus. In eum commotus Imperator: Cur, inquit, molestus es Christianis, & fidei Christianæ, quam colo? Eumdemque admonitum ut crederet, redditumque Christianum, in domo Eustathii Neapolitani (ita tunc Samaria dicebatur) baptizari voluit; apud eum enim Imperator est hospitatus. Ingressus itaque Imperator Hierosolymam, restituto tum Zacharia Pontifice, quam almæ Crucis honorandis ac vivificis lignis in proprium locum, plurimas egit Deo gratias: pulsisque ab urbe sancta Hebræis, nec ad tertium milliarium voluit eos eidem appropinquare.* Hæc habent sæpe citati Annales Theophanis, & alii ex iisdem mutuati. Adduntur vero iis ex Ecclesiasticis Ritualibus ista:

II. Crux suo loco restituta ab Heraclio.

Rediens Hierosolymam Heraclius, solemni celebritate suis humeris retulit sanctissimam Crucem *in eum montem, quo eam Salvator tulerat. Quod factum illustri miraculo commendatum est. Nam Heraclius ut erat auro & gemmis ornatus, insistere coactus est in porta quæ ad Calvariæ montem ducebat: quo enim magis progredi conabatur, eo magis retineri videbatur. Cumque ea in re & ipse Heraclius & reliqui omnes obstupescerent: Zacharias Hierosolymorum Antistes: Vide, inquit, Imperator, ne istu triumphali ornatu parum Jesu Christi paupertatem & humilitatem imitere. Tunc Heraclius abjecto amplissimo vestitu, detractisque calceis, & plebejo amictu indutus, reliquum viæ facile confecit, & in eodem Calvariæ loco Crucem statuit, unde fuerat a Persis transportata. Itaque decretum est, ut quotannis Exaltationis Crucis memoria celebraretur, quod ibidem fuerit reposita ab Heraclio, ubi Salvatori primum fuerat constituta.* Est ea dies decimaquarta Septembris. Cæterum esti eadem solemnitas æque Græcis atque Latinis celebris est, tamen dicta die Septembris celebrant illi Exaltationis nomine Inventionem ipsam; Latini vero In-

Festum Exaltationis S. Crucis.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXVI. Anno Hegiræ VII. inchoatu die 11. Maii fer. 4. A.C. 628.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6121.

☉ 21. CB. ☽ 2. P. 27. Mart. Indict. 1.

JESU CHRISTI 628.

HONORII PAPÆ 4.

HERACLII IMP. 19.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatur: *XVIII. post Consulatum Heraclii Aug. XVII.* inquit, Auctor Chronici Alex. qui subdit: *Et a XXII. ejusdem Indict. mense Januario scribitur annus XVI. Imp. Heraclii Junioris Constantini.*

II. Judæi ab Hierosolym. expulsi.

Ad num. I. & II. *Chosroes* Persarum Rex hoc anno ab Heraclio Imp. debellatus, & a *Siroe* filio jam in Regnum sublimato interfectus: pax inter Romanos & Persas sancita, ligna vivifica Crucis ab *Heraclio* Constantinopolim delata, ut anno superiori ostendimus. *Heraclius* vero nonnisi sequenti anno Crucem Hierosolymam reportavit, *Zacharia* tunc Ecclesiæ Hierosolymitanæ præsidente, ut ibidem visum est. Quare exilium Judæorum e Sancta Civitate, quod Baronius hoc anno recitat, ad sequentem etiam revocandum.

III. Festum Exaltationis Crucis antiquum, Inventionis vero novum.

Quoad Festum tam *Exaltationis* quam *Inventionis* Sanctæ Crucis, celebrabatur Hierosolymis Exaltatio jam a tempore divæ *Mariæ Ægyptiacæ* die decima quarta mensis Septembris, quo Crux e Sacrario proferebatur, & a populo adorabatur, cujus ostensionis occasione conversa est Sancta Maria Ægyptiaca, ut legitur in ejus Vita apud Bollandum, ad diem secundam mensis Aprilis cap. 5. num. XXII. quomodo vero Crucis illa Exaltatio fieret, ostendit Codinus libro de Officiis Magnæ Ecclesiæ & Aulæ Constantinopolitanæ, cap. 14. num. XXV. Ostendebatur etiam Crux *in media Jejuniorum hebdomade*, quæ nobis est Quadragesimæ tertia, ut probat Sophronii Episcopi Hierosolymitani Oratio pro ea festivitate sub *Adorationis* titulo: in qua diserte dicit, *quod in medio Jejunii, adorationis gratia, proponi solet Lignum Vitale venerandæ Crucis*: Hinc Ecclesia universalis tam in Occidente, quam in Oriente, XIV. Septembris die hoc Festum agendum suscepit. Celebrabatur etiam in Ecclesia Hierosolymitana Festum Dedicationis Ecclesiæ Resurrectionis, seu Sanctæ Crucis, quam Constantinus Magnus ædificavit, quæque dedicata est die XIII. Septembris anno CCCXXXV. ut eo anno ostendi. Festum vero *Inventionis* sub eo nomine Græcis ignotum fuit. Celebrabatur quidem Romæ tempore Gregorii Magni; cum memoretur in Sacramentario, & in Antiphonario ejus: ut Ecclesiarum Urbis exemplum nonnisi sero secutæ sunt aliæ Occidentis Ecclesiæ, & post annum DCCXX. cœpit inter universalis Ecclesiæ Festa communia numerari, ut inquit Joannes Fronto in Romano Kalendario, annis nongentis vetustiori, quod Annotationibus illustravit. Indeque factum, ut ad diem tertium mensis Maii in genuino Bedæ Martyrologio, nonnisi ultimo loco, quasi Festum recentiori memoria Fastis additum, notata legatur *Inventio S. Crucis*, post longum Alexandri, Eventii & Theoduli Elogium, ut notat Papebrocius ad diem III. mensis Maii, ubi de Inventione Sanctæ Crucis per SS. Helenam & Macarium Hierosolymis verba facit, qui & refutat quod scribit Baro-

Inventionem colunt mense Majo; dicta autem die Septembris memoriam restitutionis ejus ex Perside Hierosolymam, quam quidem solemnitatem nominant Exaltationem. Diximus de his pluribus in Notis ad Romanum Martyrologium. Quod autem sub Zacharia Episcopo id factum tradunt: sub Modesto potius accidisse, Suidas affirmat.

III. *Heraclius in Syriam superiorem peregrinatus.*

Postquam autem Heraclius Hierosolymis Deo justa persolvit, est peregrinatus in Orientem; peragransque Syriam superiorem, Edessæ ecclesias collatas (ut vidimus) Nestorianis, illis pulsis, Catholicis tradidit. Ubi autem Hierapoli esset in Phrygia, contigit Syroen Persarum Regem recens creatum, cum ageret suæ electionis annum unum, diem obiisse, percussum a Sarbara duce, sive Adeser, qui & ipse occisus est mense septimo, substitutusque in locum ejus Barrazas: qui cum item mensem septem regnum tenuisset, eum Persæ necarunt, & regnum filio Cosrhois Barahani dicto tradiderunt, qui totidem mensibus regnasse dicitur, & successorem habuisse Hormisdam; quo a Sarracenis pulso, delatum esse regnum ad Arabes. Sic igitur præpotens formidandum Romanis, collapsum penitus & desolatum est regnum Persarum. Ita plane justa Dei sententia, ubi semel cœpit Cosrhoes contra religionem Christianam insanire, & Cruci Dominicæ dominari velle, una ipse cum successoribus periit extincto penitus Persarum regno.

Collapsum Persarum Imperium.

IV. *Legationes ad Heraclium.*

Porro cum nomen Heraclii ob ingentes res fortiter in bello gestas toto orbe terrarum celeberrimum redditum esset, ad ipsum externi Reges tam ab Oriente quam ab Occidente legationes cum muneribus decrevere. Præstitit id inter alios ex Oriente (ut ex Theophane (a) Annales produnt) Rex Indorum, qui eidem gratulaturus ob Persas penitus debellatos, legatos misit cum margaritis, & lapidibus pretiosis. Ex Occidentalibus vero partibus hoc idem fecisse Dagobertum Clothari filium constat (b), functosque ea legatione Servatium atque Paternum, qui & pacem ab Imperatore petitam ad Regem, a quo missi fuerant, in Gal-

(a) *Theop. an. 22. Heracl.*

(b) *Aimoi. l. 4. c. 21.*

PAGIUS

ronius in Notis ad Romanum Martyrologium, Græcos scilicet *Crucis Inventionem* numerare inter mobilia Festa, tertia die a Resurrectione Domini celebrandam. Eo enim die Crux quidem exponebatur Hierosolymis, sed etiam id duobus aliis diebus fiebat tam Constantinopoli, & alibi quam Hierosolymis, ut mox probavimus. Videndus etiam Florentinus in Notis ad diem XIV. Septembris Martyrologii Hieronymiani, & quæ anno DCXXVI. num. V. diximus.

IV. *Neapolis Urbs Palæstinæ diversa a Samaria.*

Porro *Heraclius* Hierosolymam proficiscens Judæum quemdam admodum opulentum, qui in Urbe Tiberiade Christianis valde nocebat, Christianum redditum *in domo Eustathii Neapolitani baptizari voluit*, ut narrat Baronius ex Auctore Miscellæ, hicque ex Theophane. Sed quod ait Baronius, *Samariam* tunc *Neapolim* vocatam fuisse, ex Stephano in Lib. de Urbibus acceptum solide refellitur a Cardinali Norisio in Differt. V. de Epochis Syro-Maced. §. I. & II. Plinius enim lib. 5. cap. 13. inter Palæstinæ Urbes *Sebasten* & *Neapolim* nominat, & Hieronymus qui diutius in Palæstina vixit, & mortuus est, in Epitaphio Sanctæ Paulæ notat, Neapolim fuisse Veterem *Sichem*, additque: *Vidit* (nempe Paola) *XII. Patriarcharum sepulcra, & Sebasten, idest, Samariam, quæ in honorem Augusti ab Herode Græco sermone* Augusta *est nominata*. Plura de Samaria & Neapoli doctissimus Cardinalis citatus.

V. *Zacharia in Sedem Jerosolymorum restitutio, & Siroa Regis Persarum obitus.*

Ad num. III. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXX. qui Kalendis Septemb. hujus Christi anni inchoatur, postquem narravit, Heraclium eo anno *Zachariam* Sedi Hierosolymitanæ restituisse, & veneranda ligna loco suo reddidisse, ait: *Edessam profectus, Ecclesiam sub Chosroæ temporibus a Nestorianis occupatam Orthodoxis restituit. Cum Hierapolim venisset, Siroem Persarum Regem obiisse, & Adeser ejus filium Persarum Regnum consecutum intellexit. In eum post Imperii mensem septimum Sarbarazas rebellavit, & Principe deleto Persis imperavit menses duos. Eo sublato Boranem Chosrois filiam in Regem sibi præfecere. Quæ Regnum administravit menses septem. Huic successit Hormisdas, qui demum a Saracenis solio depulsus est; ac tandem Persicum Regnum Arabibus subjectum est, & in hanc usque diem sub ipsis remansit*, ad initium scilicet sæculi Ecclesiæ noni, quo hæc Theophanes scribebat. Verum cum Hormisda, qui & *Jasdegirdes* appellatus est, anno tantum sexcentesimo trigesimo secundo Persarum Regnum adeptus fuerit, post mortem aliquot eorundem Regum Interregnum aliquod fuisse necesse est. Elmacinus enim in Historia Saracenica pag. 22. menses tantum octo *Siroæ*, & menses quinque *Ardsiiro* ejus filio ita ab eo vocato assignat. Quare circa mensem Aprilis sequentis Christi anni *Adeser* periit. Perperam autem scribit Elmacinus, *Siroem* filium fuisse *Mariæ* filiæ Mauricii Imperatoris, quam fabulam ab Arabicis Scriptoribus hausit Guilielmus Tyrius lib. 1. cap. 2. cum de eo matrimonio *Mariæ* cum Chosroe altum sit apud Historiæ Byzantinæ Scriptores silentium, & ea fabula conficta sit ab Arabibus, quod inaudissent, *Chosroem* habuisse uxorem Christianam, quam *Syram* nuncupatam fuisse habent Theophylactus lib. 5. cap. 13. & Evagrius lib. 4. cap. 27. De aliis Persarum Regibus legendus Elmacinus citatus.

VI. *Legati e Gallia & India ad Heraclium missi.*

Ad num. IV. Tam Theophanes, quam Fredegarius cap. 65. testantur, *Indorum* Regem, & Dagobertum Francorum Principem Legatos ad Heraclium misisse ob partam ab illo de Persis Victoriam; sed Theophanes de illa Legatione Indorum loquitur anno Eræ Alexandrinæ DCXXIII. quæ ideo ante annum Christi DCXXXI. peracta non est; & Fredegarius, cui consentit Aimoinus lib. 4. cap. 22. de Legatione Gallicana verba facit anno Dagoberti VIII. a Regno ejus in Austria deducto, ideoque anno Christi DCXXIX. Addunt Fredegarius & Aimoinus, Francorum Legatos in Galliam reversos nunciasse *Pacem perpetuam cum Heraclio se firmasse*.

Ad

Gallias retulere. Sed quæ tam læta sint funestissima subsecota, aggredimur enarrare.

V. *Heraclius suo magno damno se sacris immiscet dogmatibus.*

Dum enim otiosus Edessæ Heraclius Imperator degeret, oblitus se esse militem atque hominem laicum, magno suo damno, velut si Episcopus esset, disputare cœpit de dogmatibus Ecclesiasticis. Sergius enim Constantinopolitanus Episcopus in epistola ad Honorium Papam hæc inter alia habet: *Nuper pissimus & a Deo coronatus dominus noster apud Edessam demorans civitatem, post ad nos apices fecit, præcipientes, ut paterna illa testimonia deflaremus, quæ continentur in libro dogmatico (sicut dictum est) facto a sanctæ memoriæ Menna ad sanctissimum Vigilium de una operatione & una voluntate; & sic a Deo instructæ ejus serenitati dirigere deberemus, quod & ad effectum perduximus. Nos autem quæ dudum mota sunt, memoria retinentes, & tumultum, qui ex hujuscemodi motione cœpit, scientes, suggessimus ejus pissimæ serenitati per mediocrem nostram suggestionem & scripta ad Sacellarium Imperialem consequenter hujus capitali subtilitatem, &c.* Sic plane accidit, ut felicissimus Heraclius, nactus infelicissimum præceptorem, pravam ab eo doctrinam acceperit, de qua inferius sæpius suis locis dicendum erit.

VI. Quod enim totus ferme Oriens diversis scateret hæreticis, potissimum vero Eutychianis, & iis qui ex eis provenerant, variis nominibus nuncupatis, insuper & Nestorianis etiam universam plane Syriam occupantibus, itemque Apollinaristis, quorum haud numerus erat exi-

PAGIUS VII. *Gesta ab Heraclio dum Edessæ moratur.*

Ad num. V. & VI. Elmacinus in Hist. Sarac. pag. 14. postquam narravit: *Heraclium pace cum persis inita Constantinopolim reversum esse*, ait: *Deinde profectus est Heraclius Roham, jussitque Christianos reverti a Secta Jacobitica ad Orthodoxam; id quod fecerunt. Substitit autem Ruha annum integrum.* Heraclius itaque, qui ut num. V. ostendi, *Edessam*, quam Elmacinus *Roham*, & hodie Orientales *Orfa*, seu & *Rohai* appellant, anno sequenti venit, paulo post *Hierapolim* 45. circiter milliaribus ab Edessa distantem profectus est, ubi dum adhuc moraretur, *Athanasius* Jacobitarum Patriarcha ad eum accessit, si fides hac in re habenda Theophani ad annum Heraclii XX. Cum vero Hierapoli morans mortem *Siroæ* Persarum Regis acceperit, eaque sub currentis anni finem contigerit, ut mox dixi, vel *Siroes* mensibus amplius octo regnavit, vel Theophanes fallitur, dum asserit, mortem *Siroæ* Heraclio nunciatam, dum Hierapoli esset: res enim tanti momenti tardius nunciari non potuit Imperatori, quam tribus aut quatuor mensibus, postquam accidit; & tamen, si vera scribit Theophanes, & *Syroes* octo tantum mensibus Regnum obtinuerit, hujus mortis nuncium post annum integrum ad Heraclium pervenit, quod mihi non persuaserim. Denique quod narrat Baronius ex Epistola Sergii Episcopi Constantinop. in Epistola ad Honorium Papam, Imperatorem scilicet *apud Edessam* commorantem scripsisse ad Sergium *de una Operatione & una Voluntate Christi*, pertinet ad finem anni sequentis, vel ad priores menses anni sexcentesimi tricesimi, ut ex dictis colligitur. Imperator jam ab anno sexcentesimo vicesimo secundo a *Paulo Severiano* deceptus, ut ibidem ostendi, consuluit tum *Sergium* Constantinopolitanum, tum *Cyrum* Episcopum Phasidis postea ad Archiepiscopatum Antiochenum translatum, utrum scilicet in Christo duplex esset voluntas, an unica: a quibus illud habuit responsum, unam prorsus in Christo dicendam esse voluntatem & operationem. Neque admodum *Sergio* hujus sectæ Patrono laborandum fuit, ut ad sua pertraheret *Heraclium* speciosa unionis titulo, Oriente tunc in varias sectas miserandum in modum diviso; sed tantum abest, ut ejus spei ac expectationi exitus responderit, ut testatur Sanctus Maximus in Epistola ad Petrum Illustrem, quod *Ecclesia Catholica concordia frueretur, & unanimitate, nec non pacifica, atque fide tranquilla, priusquam caliginosam nubem, & stridentem fluctum maris ipse Dæmon turbationis auctor concitaret per Ministros suos Monothelitas.*

VIII. *Moritur Clotarius II. Francorum Monarcha.*

Moritur est hoc anno *Clotarius* II. totius Franciæ Monarcha, quam *XVI. annos tenuit*, inquit Fredegarius cap. 42. incompletos scilicet; cum anno sexcentesimo decimo tertio eam adeptus sit. Quod si anni Regni ejus a *Chilperici* patris obitu inchoati numerentur, *Fredegarius cap. 56. scribit eum demortuum *anno XLV. Regni sui*. Aimoinus vero lib. 4. anno paterni Regni XLIV. quia scilicet prior annos incompletos; posterior vero annos completos recenset. Patri enim successerat anno quingentesimo octogesimo quarto, in quibusdam Necrologiis dies ejus emortualis notatur *IV. Kalendas Octobris*: sed incertum, an is dies ad mortem ejus aut ad ejus commemorationem seu Officium pro defunctis, ut aliquando fit, referendus sit, imo ex triennio, quo Charibertus Aquitaniæ dominatus est, liquet illum citius vita functum esse. Baronius ob Clotarii initium triennium tardius consignatum, mortem ejus differt usque ad annum DCXXXI. quia vero ex initio Dagoberti Regis ejus filii & successoris, universa Chronologia Francica fere usque ad ultimos hujus sæculi annos pendet, hæc mors, & quæ per aliquot annos eam secuta sunt, relicto Baronii ordine diligenter nobis exponenda. Porro *Clotarius* e vivis excessit anno regni *quadragesimo quinto*, & ter uxorem duxit; ex *Haldetrude* suscepit Dagobertum, ex *Bertrude* Charibertum, nullam vero prolem reliquit ex *Sichilde*; qua de re legendus Cointius anno DCXIX. num. VI.

IX. *Mortuo patre Dagobertus Burgundiam & Neustriam occupat.*

Ut vero magis constet Fredegarium, quem in rerum Francicarum Chronologia ducem ac signiferum omnes sequi debent, annos *Dagoberti* ab ejus Regno Austrasiano, anno DCXXII suscepto deducere, ideoque quæ anno septimo ejus Regni recitat, partim hoc anno, partim insequenti gesta esse, defero hic quæ anno VII. Dagoberti habet cap 56. *Anno XLV Regni sui Clotarius moritur, & in suburbano Parisius in Ecclesia S. Vincentii sepelitur. Dagobertus cernens genitorem suum fuisse defunctum, universis Leudibus, quos regebat in Auster, jubet cum exercitu promovere: Missos in Burgundia & Auster direxit, ut suum deberent regimen eligere. Cumque Remus venisset, per suggestiones accedens, omnes Pontifices & Leudi* (Vassalli scilicet nobilio-

exiguus; divinum quoddam visum est improbis Eutychianis inventum, si dogma assereretur, in quod omnes nominati hæretici pariter convenirent, sicque pax sanciretur, dum scilicet unica tantum affirmaretur esse in Christo voluntas. In id quidem convenisse Apollinaristas, certum est, qui loco animæ vel intellectus Verbum in Christo ponerent: Nestorianos pariter in eamdem de una voluntate sententiam consensisse, qui posuerunt unionem Dei & hominis secundum solum effectum & voluntatem: Eutychianos vero liquet fuisse peculiares hujus blasphemiæ assertores, cum unam dumtaxat in Christo naturam assererent. Id quidem ex antiquioribus hujus temporis scriptoribus testatur S. Maximus in disputatione cum Pyrrho Monothelita, & ex recentioribus sanctus Thomas (a) affirmat. Vana igitur spe illa deceptus putatur Heraclius in unam sententiam omnes hæ-

(a) Thom. 3. p. q. 18. art. 1.

PAGIUS

liores) *de ergo Burgundia inibi se tradidisse noscuntur: sed & Neustrasiæ Pontificum, & Procerum plurima pars Regnum Dagoberti visi sunt expetisse. Charibertus frater suus nitebatur, si potuisset, Regnum assumere. Sed ejus voluntas pro simplicitate parum sortitur effectum. Brodulfus volens nepotem stabilire in Regnum, adversus Dagobertum muscipulaer ceperat: sed hujus rei vicissitudinem probavit eventus.*

X. *Pars Aquitaniæ Chariberto a Dagoberto concessa.*

Cap. 57. *Cumque Regnum Clotarii, tam Neptrico* (idest, Neustrasiano) *quam Burgundiæ, ab Dagoberto fuisset præoccupatum, captis thesauris & sua Ditioni redactis; tandem misericordia motus, consilio Sapientum usus, citra Ligerem & limitem Spaniæ, qui ponitur partibus Vasconiæ, seu & montes Pyrenæos, pagos & Civitates, quod fratri suo Chariberto ad transagendum ad instar privato habitu convivendum potuisset sufficere, noscitur concessisse: pagum Tolosanum, Caturcinum, Agenninsem, Petrocoreum, & Santonicum, vel quod ab his versus montes Pyrenæos excluditur, hoc tantum Chariberto regendum concessit: quin & per pactionis vinculum firmavit, ut amplius Charibertus nullo tempore adversus Dagobertum de Regno patris repetere præsumeret. Haribertus sedem Tolosam eligens, regnat in partem Provinciæ Aquitanicæ post anno tertio quod regnare cœpisset, totam Vasconiam cum exercitu superans sua Ditioni redegit aliquantulumque largiorem fecit Regni sui spatium.*

XI. *Dagobertus Nantbildem uxorem accipit.*

Cap. 58. *Dagobertus cum jam anno septimo regnans, maximam partem patris Regnum* (ut supra memini) *adsumpsit, Burgundias ingreditur. Tanto timore Pontifices, & Proceres in Regno Burgundiæ consistentes, seu & ceteros Leudes adventus Dagoberti concusserat, ut a cunctis esset mirandum. Pauperibus justitiam habentibus gaudium vehementer irrogaverat. Cumque Lingonas Civitatem venisset, tantam inter universis Leudibus suis, tam sublimibus, quam pauperibus* (hic per Leudes vassallos & subditos intelligit) *judicabat justitiam, ut crederetur omnino fuisse Deo placibile, ubi nullum intercedebat præmium, nec personarum acceptio; nisi sola dominabatur justitia, quam diligit Altissimus. Deinde adgressus Divionem, immoque & Latona* (Gallice S. Jean de Lone) *resedens aliquantis diebus totam intentionem ad universum Regni sui populum justitia judicandum posuerat. Hujus benignitatis desiderio plenus, nec somnum capiebat oculis, nec cibo satiabatur; intentissime cogitans, ut omnes cum justitia recepta de conspectu suo remearent. Eodem die, quo de Latona ad Cabillonum deliberaverat properare, priusquam lucesceret, balneum ingrediens, Brodulfum avunculum fratris Chariberti interficere jussit; qui ab Amalgario, & Arneberto Ducibus, & Villebado Patricio interfectus est. Cumque Cabilloneum, ubi justitiæ amore, quæ cœperat perficienda, Dagobertus intentionem dirigit: post per Augustidunum Autesiodero pergens, per Civitatem Senonas Parisius venit, ibique Gomatrudem Reginam Romiliaco villa (ubi ipsam matrimonio acceperat) relinquens, eo quod esset sterilis; cum consilio Francorum Nantechildem unam ex puellis de ministerio in matrimonium accipiens, Reginam sublimavit.*

XII. *Quibus usus sit Consiliariis.*

Usque eodem tempore ab initio, quo regnare cœperat, consilio primitus Beatissimi Arnulfi Metensis Urbis Pontificis, & Pippini Majoris-Domus usus; tanta prosperitate Regale regimen in Auster regebat, ut a cunctis Gentibus immenso ordine laudem haberet. Timore vero sic forti sua concusserat utilitas, ut jam devotione adreperent, sua se tradere Ditioni: ut etiam gentes quæ circa limitem Avarorum & Sclavorum consistebant, eum prompte expeterent, ut ille post tergum eorum iret feliciter, & Avaros & Sclavos, ceterasque gentium nationes usque manum publicam, suæ Ditioni subiiciendum fiducialiter spondebant. Post discessum Beati Arnulfi, adhuc consilium Pippini Majoris Domus, & Chuniberti Pontificis Urbis Coloniæ utens, & ab ipsis fortiter admonitus, tanta prosperitate & justitia amore complexus universas sibi subditas gentes, usque dum Parisius (ut supra memini) *pervenit, regebat: ut nullus de Francorum Regibus præcedentibus sua laude fuisset præcellentior.* Hæc Fredegarius de rebus gestis a Dagoberto post patris mortem, anno VII. Regni sui Austrasiam, quo eidem successit.

XIII. *Errores in Fredegario notati.*

Sed errores duo Librariorum corrigendi. Nam cap. 56. loco horum verborum, *Missos in Burgundia & Auster direxit*, legendum, *Missos in Burgundiam & Neuster direxit*, ut habent Codex MS. Sirmondianus, Aimoinus lib. 4. cap. 17. & Anonymus in Gestis Dagoberti Regis cap. 15. non enim in *Auster* Missos direxit; cum in Austria jam quiete regnaret; sed in alia Regna, quæ pater ejus tenuerat. In eodem capite 56. de Dagoberto dicitur in Duchesniana editione, *per suggestiones accedens*, sed legendum cum veteri editione, Codice Sirmondiano, & Chronico Sancti Benigni, *Suessionas per accedens*, & sic planus sensus erit. Præterea cum anno sequenti *Dagobertus* Rex ad Cadurcenses scripserit occasione ordinationis Sancti *Desiderii* a se in eorum Episcopum electi, manifestum est, eos adhuc ei subditos fuisse, ideoque *Dagobertum* Cadurcensem pagum retinuisse, donec *Charibertus* pacta conventa firmasset. Verosimile etiam est *Charibertum*, ut commodis suis magis consuleret, *Cadurcum* cum quapiam alia Urbe Tolosæ viciniori commutasse, v. g. cum Albigensi, quæ in præfata conventione a *Dagoberto* cessa fuisse non dicitur in Fredegarii Historia, in qua etiam non habetur expressis verbis *Charibertum* in Cadurcensis Urbis possessionem immissum esse. Nam Fredegarius, qui Epitomen tantum condidit, ad ista particularia non descendit. Capite 57. pace inter utrumque fratrem pacta in medium adducta, subdit, Charibertum *post annum tertium cum regnare* cœ-

hæreticos conjungendi, ut ejusmodi de una in Christo voluntate assertioni faveret, & sic colore pacis summum in Ecclesiam bellum inferret; prout quæ sunt dicenda inferius, demonstrabunt. Ita quidem ab hæreticis Orthodoxos sæpe deceptos fuisse liquet, ut prætextu pacis notam inurerent Catholicæ veritati.

Qui

PAGIUS *cepisset* totam *Vasconiam* sub suam potestatem redegisse. In hac bonorum paternorum partitione *Dagobertum* acerbius duriusque fratrem tractasse insinuat Fredegarius, qui & capite sequenti testatur, post illam concordiam *Dagobertum* Brodulfum avunculum Chariberti, quod ab hujus partibus stetisset, inhumaniter interfici jussisse. Porro non explico hic verba aliqua dariora Fredegarii in laudatis capitibus expressa, aut a Librariis corrupta, quia hæc ad rem nostram non faciunt.

XIV. *Gesta a Dagoberto primo Regni anno post Patris mortem.*

Tacere non possum tamen in tribus citatis capitibus narrari a Fredegario Gesta *Dagoberti* septimo ejus anno Regni Austrasiaci, ac priori in Neustria & Burgundia; In priori capite dicitur Neustria cum Burgundia post *Clotarii* mortem ab ipso recepta, in secundo pars Aquitaniæ *Chariberto* fratri ab eodem concessa; in tertio narrantur ejus adventus Lutetiam & conjugium cum *Nanthilde*. Quæ tria capita, videlicet 56. 57. & 58. Fredegarius conjunxit; 55. quidem cum 56, 58. autem cum 57. ubi clarius indicare non potuit, maximam Regni partem, quæ *Clotarii* patris ad mortem usque fuerat, Burgundiam scilicet ac Neustriam, *Dagoberto* filio septimum Regni annum in Austria tunc agenti obtigisse, ipsumque *Dagobertum* eodem anno, in Austriæ Regno septimo, statim a patris obitu profectum esse in *Burgundiam*, non vero anno septimo a patris obitu, ut perperam interpretatur Chiffletius in Dissert. de *Annis Dagoberti Regis*, ubi pluribus vulgarem opinionem adversus Hadrianum Valesium tueri conatur; cum tamen nulla vulgaris opinio, tanto plausu tantoque doctorum Virorum consensu explosa rejectaque fuerit, quam quæ a Chiffletio propugnantur. Et quidem jure merito, præterquam enim quod incredibile videatur, *Dagobertum* statim a patris obitu Neustriam & Burgundiam, Francorumque Monarchiam non recepisse, & *Charibertum* ejus fratrem nonnisi post exactum plenum sexennium partem Regni paterni non postulasse, communis ille error universam fere hujus sæculi Chronologiam susdeque vertebat, ut in Annalibus Baronii hoc sæculo in integrum restituendis manifestum fiet. Baronius de Regno *Chariberti* anno DCXXXI. de Dagoberti vero matrimonio cum *Nanthilde* anno DCXXXII. differit, ut iisdem annis videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 629.	HONORII PAP. ANNUS 4.	HERACLII IMP. ANNUS 20.

I. *Imperium Romanum læsa religione decrescit.*

QUi sequitur sexcentesimus undetrigesimus Redemptoris annus, Indictione secunda, idem vicennalibus Imperatoris Heraclii illustratur, sed ex ejusdem Heraclii rebus perperam gestis quisque prudens potius eum dixerit densa caligine obscuratum: siquidem hoc anno Monothelitarum hæresis ita dicta, collecta vero ex Eutychianis, magis magisque invalescere cœpit favore Imperatoris, magno damno totius Orientalis Imperii; quod in hunc usque annum ad summum fastigium sublimatum decrescere cœpit & minui, penitusque prosterni, dum ipsum divina vindicta magna ex parte in manus traditur barbarorum.

II. Amplissimis tunc plane notis perspicue cunctis rem considerantibus declaratum fuit, quibus auxiliis fulciatur Imperium ut vindicetur a barbaris, & illis omnibus dominetur, quibusve ex causis minuatur, & in nihilum redigatur. Religio siquidem sancte pieque culta custos est, vindexque auctrix & propagatrix Imperii; contra vero ex læsa religione, & fide Catholica hæresibus lancinata, pravisque moribus labefactata, ut lædatur, atteratur, prorsusque destruatur Imperium, effici consuevit. Quod sicut pluribus exemplis in Justiniano superiori tomo est demonstratum, ita in Heraclio modo redditur omnibus quam evidentissime manifestum. Quousque enim idem Heraclius cultor fuit & custos Catholicæ pietatis, Deum expertus est Romani Imperii vindicem & defensorem, hostiumque fortissimorum expugnatorem. Ubi vero a Catholica fide deflexit, & ipse recessit pariter ab eo Deus, in ejus vindictam hostibus hærens. Cum tamen haud inficias eamus, occulto Dei judicio interdum bonos referre mala, deteriores vero rebus prosperis abundare. Quomodo vero adeo luctuosa contigerint, anno superiori dici cœpta, hoc & sequentibus annis singulis inferius dicturi sumus: modo autem totius tragœdiæ satis sit pandisse originem, quam & reddere ex Theophane in promptu est, necnon ex Cedreno & aliis, ex quibus hæc accipe:

III. *Anno vigesimo Imperii Heraclii Hormisda regnat in Persis. Cum autem esset Heraclius apud Hierapolim, venit ad eum Athanasius Patriarcha Jacobitarum, vir acris & nequaquam ingenii, Syrorum*

ingenium, seu patria Syrus & Jacobitis parentibus ortus, unam physicam volendi actionem, unamque Operationem in Christo confessus & scripto testatus est. Imperator utriusque ad invicem comparata sententia, concordem ei postmodum invenit Athanasium, ibique numque unam ponendam naturam, ubi una operatio asseritur, illi probe notum. Interim Imperator opinionibus istiusmodi instructus, utriusque mentem Joanni Papa Romano Scriptis significat. Ille eorum heresim proscribit. Georgio vero Alexandriæ Antistite vivis erepto, Cyrus in Episcopatu sufficitur.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCLXVII. Anno Hegiræ VIII inchoato die 30. April. fer. 5. A.C. 629.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6122.

☉ 22. A. ☽ 3. P. 26. April. Indict. 2.

JESU CHRISTI 629.

HONORII PAPÆ 5.

HERACLII IMP. 20.

I. *Postconsulatus.*

HIc annus ista formula notatur: *XIX. post Consulatum Heraclii Aug. XVIII.* & a die XXII. Januarii: *Anno Imperii Heraclii Junior. XVII.*

II. *Origo Monothelismi juxta Theophanem.*

A num. I. ad IX. Theophanes annos Eræ Alexandrinæ DCXXI. Heracliique XX. utroque Kalendis Septemb. hujus Christi anni inchoato originem Monotheliismi his verbis declarat: *Hoc anno, cum Imperator adhuc Hierapoli moraretur, Athanasius Jacobitarum Patriarcha, Vir vafer & perniciosus, ut ex innatu sibi vafritie sunt Syri omnes, ad eum accessit: motisque cum Imperatore de fide sermonibus, si modo Synodum Chalcedonensem vellet admittere, Patriarcham Antiochiæ se constituturum Heraclius promisit. Is enunciatis in Christo naturis duabus, heresim ad tempus simulans, propositam Synodam probavit, & recepit. Tum vero de Operatione & Voluntatibus Imperatorem interrogavit: Quales asserere deceat, geminas an unicam? Imperator insolitatu sibi vocum novitate implicatus, Sergio Constantinopolitano Episcopo scribit. Is Cyrum Phasidos Episcopum ad se accersitum interrogat, & in unicam voluntatem ac actionem pariter unicam consentire reperit. Sergius* Idem iisdem fere verbis legitur in Certamine & Actis Sancti *Maximi* Martyris Monothelitarum oppugnatoris, quæ Combefisius initio Operum hujus Sancti Martyris a se publicatorum præfixit, dicens, incertum esse an Theophanes ab Auctore Anonymo illorum Actorum, an is a Theophane eam narrationem acceperit. Horum Actorum meminit Baronius num. V. Idem referunt Cedrenus & Auctor Miscellæ ex Theophane. Zonaras eandem Historiam recitat, tacito Athanasii nomine, & rem Hierosolymis gestam post Zachariæ in Patriarchatum restitutionem scribens: *In reditu*, inquit, *Jacobitarum Catholicam, quem illi Patriarcham nominant, Hierosolymis incasuisse, ut qui Chalcedonense Concilium improbaret* &c.

III. *Narratio Theophanis fabulosa.*

Combefisius in Historia *Hæresis Monothelitarum* Disput. 1. paragrapho 6. observat, hæc pugnare cum iis, quæ ab aliis narrantur de congressione Pauli Severiani cum Heraclio, & laudatis Scriptoribus abrogandam potius esse fidem, quorum sat fuit unum cœpisse, et nullo alii judicio secuti sint. Aliquibus postea argumentis hanc Athanasii cum Heraclio congressionem oppugnat, quibus hæc verba subiicit: *Plura*

inditas versutias possidens; & mox de fide ad Imperatorem sermone, repromisit ei Heraclius, si Chalcedonensem Synodum suscepisset, Patriarcham illum Antiochiæ se fore facturum. Commendatione quidem digna Heraclii recta erga Catholicam fidem intentio; sed dum putat imprudens se fidei recte consulere, perdit eam, seque ipsum in erroris foveam dat præcipitem.

IV. Origo malorum omnium.

Sed attende, quæso, lector, unde fluere incipiat stilla, ex qua diluviam Orientem obruens emanavit. Damnatum hominem Eutychianum adversariam Chalcedonensis fidei legibus prædecessorum Imperatorum, eumdemque aliis dignum suppliciis; quod impiorum se ducem fecisset, surripuissetque uti sacrilegas Patriarchæ nomen, pluribus digne pœnis afficiendam; eundem hunc ipsum ad colloquium curiose & libenter magno suo damno Imperator admittit, prohibente Apostolo ejusmodi sceleratis nec brevem quidem salutationem, Ave, scilicet, impertiendam, ipso dicente (a): *Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum, nec, Ave, ei dixeritis. Qui enim dicit ille, Ave, communicat operibus ejus malignis.* Hinc quidem omne provenisse malum Principibus Christianis, Constantio, Valenti, Theodosio Juniori, Justiniano, ac demum Heraclio, ipsa declararunt eventa.

(a) 2. Joan. 10.

V. Heraclius levis corde.

In rebus gestis sancti Maximi abbatis & martyris præcipui oppugnatoris hæresis Monothelitarum, cujus causa & martyriam subiit, eadem de Athanasio perditissimo impostore narrantur, & de Heraclio, cujus sive simplicitatem, sive mentis levitatem condemnat; dum putans se illum ad Catholicam fidem posse perducere, ipsius inventus est esse captivos, triplici funiculo vinctus, Athanasii, Cyri, & Sergii; dum quæ illi de unica voluntate Athanasius verbis dolosis, quasi Orthodoxus esset, instillat, eadem postea propinavit ejus collega Cyrus Episcopus Alexandrinus, eademque Sergius & ipse iisdem vinculis irretitus. Principia autem ista minime cavens Heraclius, magnorum malorum extitit sibi auctor; nam audi consilium Athanasii.

VI. Athanasius simulat se Catholicum.

Ubi impius amplissimam adeo ab Imperatore pollicitationem factam audivit, nempe potiturum se Patriarchatu Antiocheno, sicque fore ut Orientalibus omnibus dominaretur Ecclesiis & Orthodoxis, ac pro arbitrio dimovere posset Catholicos professores Præsides Ecclesiarum; nihil cunctatus, se facturum spondet, quod ab eo exigebat promissio Imperatoris. Statuit igitur animo, ut simulate ad breve temporis spatium se exhiberet fidei Catholicæ assertorem. Rarum quidem reperitur exemplum, ut quis pollicitationibus illectus, in Catholicam receptus Ec-

cle-

PAGIUS

ra hic devoranda, ac plane gratum faciet, si quis digestiora protulerit. Quæ cum legisset Jacobus Goarus Vir doctissimus ejusdem sodalitii Dominicani, in Notis ad Theophanem pag. 609. affirmavit, leviora esse Combefisii tela, quam quibus confodiatur Theophanes, & Historiæ ab eo conscriptæ veritas lædatur. Combefisius notas posteriores ad Theophanem adjecit, viditque Goari responsiones ad suas conjecturas, & quasi hæ defendi non possent, illas silentio dissimulavit. Denique fuit qui Goari rationibus persuasus, scripserit, esse qui de luce Solis ambigant in meridie. Verum Theophanem in hac narratione summopere errasse, eamque jure merito Combefisium de errore suspectam habuisse, evidenter meo judicio patescet, si certa ab incertis secernamus.

IV. *Quæ certa sunt in Historia Monothelitarum.*

Certum primo est, *Heraclium* anno DCXXII. cum *Paulo Severiano* collocutum esse de una Operatione Christi, & anno DCXXVI. dum in Lazica esset, *Cyro* tunc Phasidis Episcopo injunxisse, ut peteret a *Sergio* Episcopo Constantinop. an una operatio vel duæ in Christo fuerint, huncque ad *Cyrum* diversa de una operatione & una voluntate Christi ex libello Mennæ falso adscripto testimonia misisse. Certum est secundo, *Sergium* in Epistola ad Honorium Papam anno DCXXXIV. scripta, asserere ab illo congressu *Heraclii* cum *Cyro* usque ad annum DCXXXIII. quo Cyrus tunc Episcopus Alexandrinus jam Monothelismum amplexus, aliqua Decreta ad hujus hæreseos defensionem in Synodo Alexandrina condidit, de hac quæstione actum non fuisse: *& silentium quidem*, inquit Sergius, *ex illo tempore hujusmodi suscepit Capitulum;* quod is ad Honorium Papam non scripsisset, si mendacii argui potuisset; cum in ea Epistola Pontifici Romano rationem reddat de iis, quæ in ea re, cujus Imperator pars summa erat, hactenus gesta essent. Certum est tertio, Epistolam *Cyri* ad *Sergium*, in qua meminit disputationis *Heraclii* cum *Paulo Severiano*, scriptam esse anno sexcentesimo vicesimo sexto, non vero currenti Christi anno, uti scripsit Baronius, & Combefisio ac Goaro persuasit. Certum est quarto, qui de colloquio Imperatoris cum *Paulo Severiano* mentionem fecere, de colloquio ejusdem Imperatoris cum Athanasio tacuisse, & viceversa. Certum est quinto, *Athanasium* natione Syrum ambiisse Episcopatum Antiochenum, cum id tradat Antiochus Monachus homilia 130. & præterea illum Monothelitam fuisse. *Sophronius* enim Episcopus Hierosolymitanus in sua Synodica, ubi duas professus est Operationes in Christo, diserte anathema in Monothelitas pronunciat, sitque: *Cum quibus & eorum impietatis successores, anathema sint & catathema, Athanasius pariter Syrus, Apezygariusque ille Anastasius, & qui eorum inconvenientem convenientiam inconvenienter, & indocte suscipiunt.* Certum denique Theophanem perperam scripsisse Imperatorem *Sergii* & *Cyri* de una Christi operatione mentem Joanni Papæ literis significasse. Hic enim ante annum DCXL. Ecclesiæ Romanæ non præfuit, ideoque Theophanes loco *Honorii* Papæ *Joannem IV.* supposuit.

V.

His positis Theophanis error manifestissimus est: congressionem enim Heraclii cum *Paulo* confundit cum congressione ejusdem Imperatoris

cum

clesiam, in ea sincere permanserit: quod & ostendit S. Heronymus, dum invehitur in Joannem Hierosolymitanum Episcopum ex Macedoniano Catholicum redditum, sed emptum pretio Episcopatus. Pergit vero auctor:

VII. Heraclius consulit Sergium.

At ille, Athanasius scilicet, *simulate suscepit Synodum, confiteas duas in Christo naturas. Interrogavit autem Imperatorem de operatione & voluntatibus, qualiter has in Christo oporteret dicere duplas, an simplas. Tunc Imperator voce novitatis consternatus, scribit Sergio Constantinopoleos Episcopo: advocat etiam Cyrum Phasidis Episcopum, & hoc interrogato, reperit eum consentientem Sergio in unam voluntatem & unam operationem. Sergius enim, utpote Syrus genere ac parentibus Jacobitis existens, unam naturalem voluntatem & unam operationem in Christo rescripsit, atque confessus est.* Usque in hunc diem Catholicum se esse, idem Sergius professus fuit, ab omnibusque ut Catholicus habitus & auditus: ubi vero modo Imperatorem vidit ancipitem, in errorem ipse seductus seduxit etiam Heraclium, sicque eamdem hæresini poculo aureo propinavit Imperatori: nam Idem subdit:

VIII. Cyrus subdole consulit Sergium.

Ast Imperator utriusque acquiescens consilio, reperit & Athanasium eis consentientem: noverat enim, quia ubi una operatio reperitur, ubi & una natura cognoscitur. Ita Athanasius Eutychianus. Verum quod dicit auctor, esse repertum Cyrum consentientem Sergio: Ita quidem foris apparebat, eo quod tentatus Cyrus litteris Imperatoris, consulit Sergium; a quo ductus est in errorem. Sed simulate callidus homo agebat, dum (ut primo ingressu facere solent hæretici) sic dubitare se simulat, ut in dubitationem primum alios coniiciat; sicque altero pede dimotos, uno postea ictu facile in terram prosternat. Sed audi epistolam ejusdem Cyri tunc ad Sergium scriptam, recitatam vero in Actione decimatertia Sextæ Synodi, sed dure admodum Latinitate donatam, his verbis:

IX. Cyri ep. ad Sergium.

Deo honorabili meo domino benigno, principi pastorum, patri patrum, universali Patriarchæ Sergio a Cyro humili vestro.

Prompta me existente, præsentem suggestionem porrigere Deo honorabili domino meo, diversæ mihi subibant cogitationes, & in duabus sententiis animum partiebur: pu-

PAGIUS Theophanes confundit congressum Pauli Severiani cum Heraclio cum alio congressu.

cum Athanasio, sive hæc vera, sive commentitia sit; & quæ gesta sunt anno primo ac quinto belli Persici, sive annis Christi DCXXII. & DCXXVI. fingit hoc anno, qui secundus est a pace cum Persis constituta, contigisse: Imperatorem Sergio Constantinopolitano Episcopo de hac quæstione scripsisse, huncque *Cyrum* Phasidos Episcopum ad se accersitum de eadem interrogasse; cum e contra *Cyrus Sergium* de una Christi Operatione per literas consuluerit. Quod si quæ Theophanes narrat, vera essent, in literis Sergii & Cyri, recitatis in sexta Synodo generali, non *Pauli*, sed *Athanasii* mentio fieret: cum tamen, in ea Synodo, & in Concilio Lateranensi nulla sit *Athanasii* mentio. Sicut itaque Theophanes *Joannem* Papam pro *Honorio*, ita & *Athanasium* Syrum pro *Paulo Severiano* sumsit; literasque, quæ occasione colloquii Pauli cum Imperatore scriptæ fuere, occasione alterius congressus Athanasii cum eodem Imperatore datas perperam arbitratus est; idque eo tempore quo altum de una Christi operatione aut de pluribus silentium erat.

VI. Congressus Athanasii cum Heraclio fabulosus.

An vero de eadem quæstione Imperatorem inter & Athanasium Syrum congressio aliqua fuerit, quove tempore, utrumque incompertum. Plane autem falsum, *Athanasium* Jacobitarum fuisse Patriarcham; cum Auctor Chronici Orientalis Patriarcharum Jacobitarum accuratum Catalogum scripserit, ejusque non meminerit. Hunc Theophanis errorem agnovisse videtur Zonaras, cum *Athanasium* Syrum Jacobitarum *Catholicum* a suis Patriarcham appellatum fuisse dicit; Primates enim aliqui, tam Antiochenæ, quam Alexandrinæ Sedi subiecti, vocati sunt *Catholici*, quod *eorum Jurisdictio & Diœcesis tam ampla esset ut nomen *Catholici* seu Universalis sibi debitum videretur. Hinc Procopius, qui tempore Justiniani Imperatoris vixit, lib. 2. de bello Persico cap. 25. de Persarmeniis loquens ait: *Christianorum Antistitem Græco vocabulo Catholicum ideirco appellant, quod unus universæ præsit Regioni.* Qua de re legendus Ducangius in Glossario mediæ & infimæ Latinitatis, in voce *Catholicus*. Quare *Athanasius Syrus* videtur unus fuisse ex illis Catholicis, qui Patriarchæ Antiocheno subdebantur, qui ideo Patriarchatum illum ambiebat. Non opus est hic respondere ad argumenta Goari, quia Chronologia Ecclesiastica nunc in integrum restituta se ipsis ruunt. Cæterum *Heraclius*, quo sibi in Catholicam fidem videbatur zelo, nihil non movebat, ut hæreticos Ecclesiæ conciliaret. Indeque eandem quam in *Paulo Severiano* operam putavit sibi navandam in *Athanasio* Jacobitarum Catholico, ut duplicis sectæ conciliatis capitibus, reliqui facile Magistris adhærerent: Si tamen secundus iste congressus fictitius non est.

VII. Epocha Epistolæ Cyri Episc. Phasidis ad Sergium Ep. Constantinop.

Ad num. IX. & seqq. Baronius narrationi Theophanis de congressu Heraclii cum Athanasio subjungit Epistolam, quam *Cyrus* Phasidis Episcopus scripsit ad *Sergium* Patriarcham Constantinop. qua Cyrus percontanti Heraclio de quæstione ab *Athanasio* mota responderit; cum tamen nulla sit in ea Athanasii mentio, sed duntaxat jussionis *Heraclii* ad *Arcadium* Cypri Episcopum adversus Paulum Severianum; eaque Epistola data fuerit anno sexcentesimo vicesimo sexto, ut ibidem demonstravi, aliquot scilicet annos ante congressum *Athanasii* cum *Heraclio*. Ex quo evidens est, Theophanem *Paulum Severianum* cum *Athanasio* Jacobita confudisse, & Baronium ab eo deceptum Cyri ad Sergium Epistolam, quam integram recitat triennio tardius consignasse.

VIII. Rusticus Episc. Cadurcensis nefarie occiditur.

Quæ *Dagobertus* Rex Francorum anno VII. Regni sui Austrasiaui exeunte gesserit, anno superiori retulimus, ostendimusque secundum *Chariberti* ejus fratris Aquitaniæ Regis, ut vulgo ap-

putas ne, inquam, docenti consentiam? Alterura te ne quaesieris, & potrara te ne scrutatus fueris? Et claustra labiis imponens, silere studebam. Aut auscultem ne eum, qui dicit: Quaerens quare, & apud me mane? Deinde in hoc me ipsum sufficienter examinans, etiam scribendi sumebam fiduciam, cum ter beatitudinis vestrae a Deo inspiratam doctrinam in mentem reciperem satisfactus *, quod unum e duobus, sive utrumque ex hoc mihi conquiretur. Aut enim inquam, susciptar: aut per omnia emendabor in his quae suggeruntur, si non ita se habent:*

* persuasus.

X. Latens fraus haereticorum

Dum dignus fuissem effectus Deo honorabiles piissimi vestigiis a Deo confirmati nostri domini, Imperatoris scilicet, *simulque & Deo imitabilem ejus condescensionem indeptus, fiduciam caprobem divinam jussionem ejus serenitatis relegendi, quae ad Arcadium sanctissimum Archiepiscopum Cypri contra Paulum Primatem Episcoporum miarme Deo decenter constructo est. Cujus laudabilis ac Deo amabilis vere est omnis quidem intentus pium & (immaculatam nostrae fidei rectitudinem allegunt, duos autem operationes in Domino nostro Jesu Christo post unitionem Deitatis prohibet* *. *Eum inveniens abnuebam, & proferre tentabam honoratissimam Leonis epistolam, duas operationes cum alterutrius scilicet communione, quemadmodum doces sanctissimus dominus meus, proclamantem. Ex hoc ergo deinceps vobis or-*

* perhibet

PAGIUS

appellabatur, anno VIII. ejusdem Dagoberti inchoatum esse. Ipso vero initio anni VIII. Dagoberti ingens facinus in urbe Cadurcensi in modum peninsulae a fluvio Lotio cinctis, patratum est, ut scribit Auctor Anonymus, qui Vitam Sancti Desiderii Episcopi Cadurcensis scripsit, publicatam primo a San-Marthanis in Gallia Christiana, & postea a Labbeo Tomo I. Novae Biblioth. pag. 699. *Sub iisdem ferme diebus*, inquit Anonymus cap. 5. *finiente anno septimo Regni Dagoberti, & incipiente octavo, Rusticus Episcopus Cathedra Cadurcina praesidens, septimo autem & eo amplius anno Pontificatus sui administrato a perfidis & scelestis incolis interemptus est: ob quod conturbatio magna facta est in Ecclesia, non solum in Urbe Cadurca, sed etiam in Regis Aula; siquidem vehementer ira Regis commota terribilia valde promulgavit Decreta; adeo ut alii obtruncati, alii interempti, alii exilio damnati, alii etiam perpetua ob hoc servitute addicti sunt*, &c. Addit Anonymus cap. 9. Sanctum *Desiderium* ejus fratrem ac successorem sob initium sui Pontificatus Basilicam aedificasse ultra annis ripam, *eo in loco, quo germanus ejus Rusticus quondam fuerat interemptus*, eamque B. Petro Apostolorum Principi dedicasse. Guillelmus vero Crucis in Historia Episcoporum Cadurcensium de hac caede verba faciens, ait: *Hujus caedis ministros lanios fuisse, hodieque a laniis Cadurcensibus, quotannis die D. ipsi Stephano Urbis ac Sedis Patrono Sacro (in quam scilicet scelus illud inciderit) cultros lanios ara primaria aedis Protomartyri dicata, ad utrumque latus imponi noverit, totumque diem inibi erectos conspici in patrati olim parricidii Monimentum odia posterorum perpetuo confirmandum.*

IX. *Et quidem mense Martio hujus anni.*

Verum, ut ad annum rei gestae veniam, in die caedis, qui nos ad annum ducit, fallit traditio illius Civitatis: eo enim modo singulis annis infamia Sedi Cadurcensi illata eluitur in die Sancti Stephani, non quod eo die crimen commissum fuerit, sed quia ea solemnior, & Ecclesia, utpote Sancto Stephano dicata majori populi concursu frequentatur, sicque injuria majori auctorum sceleris ignominia resarcitur. Incipiebat annus octavus Dagoberti Regis, ipso die, quo inauguratus fuerat, qui juxta loquendi modum Antiquorum a me parte 2. cap. 2. num. 22. & 24. Dissertationis Hypaticae explicatum, primus appellabatur anni alicujus Imperatoris, & ultimus anni, qui illum praecesserat; adeo ut diverso respectu idem dies primus & ultimus nuncuparetur. Quare cum annus VIII. Dagoberti a die Sancto Stephano sacra initium sumere non possit, illud crimen eo die peractum non fuit. Porro *Dagobertum* anno DCXXII. ipso mense Martio, ad Austrasiae Regnum sublimatum esse, ideoque & eo mense, die, quo is octavum Regni Austrasiani annum inchoavit, *Rusticum* interfectum esse certo colligitur ex duobus Actis autenthicis ab Anonymo citato cap. 7. & seq. relatis. Primum est Praeceptum Regium, quod *Episcopis & Ducibus cunctoque populo Galliarum finibus constitutis* inscribitur, datumque legitur *sub die VI. Idus Aprilis, anno octavo Dagoberti Regis*, ut in Codice Moissacensi, ex quo illa Vita descripta, non vero *sub die Idus Aprilis*, ut perperam Sammarthani & Labbeus laudati, qui & in ea exaranda alia errata admiserunt, ut observat Mabillonius Tom. III. Vet. Analect. in Dissert. *De die & anno ordinationis, itemque obitus Desiderii Cadurcensis Episcopi*. Secundum est *Indiculus Dagoberti Regis ad Dominum Sulpitium Episcopum*, scilicet Bituricensem, ut *Desiderius* in locum Rustici fratris Episcopus subrogetur: *Proinde dum vos arcem Metropolitani stimus tenere, praesentes apices cum debito salutationis officio Almitati vestrae studuimus destinare, petentes, ut ad eum benedicendum properare debeatis, & literas ad Comprovinciales vestros dirigatis, ut & illi adesse debeant, ut canonice & juxta Apostolicam institutionem sub vestri praesentia in Paschali solemnitate Pontificali benedictione debeat confirmari. Illud etiam ante omnia supplicamus, ut nos in sanctis ac Deo placitis orationibus vestris Domino commendetis, & ad explendum hoc negotium nullam moram faciatis.* Hic Indiculus est sine die mense ac anno Dagoberti Regis; non tamen antecessisse Praeceptum necesse est, quia Pascha hoc anno celebratum die decima sexta mensis Aprilis, Praeceptum vero emissum die octava ejusdem mensis, & intra spatium octo dierum Rex voluntatem suam Aquitaniae Primae Metropolitano, hic regiam voluntatem caeteris illius Provinciae, quae late patet, Praesulibus significare, iidemque Antistites a suo Metropolitano vocati ad Synodum convenire non potuerunt.

X. *S. Desiderius Episc. Cadurcensis ordinatur.*

Mense itaque Martio Rex accepit nuncium de morte *Rustici*, statimque *Desiderium* Thesaurarium suum, ut in Praecepto appellatur, fratrem *Rustici* per Indiculum Bituricensium Antistiti, Aquitaniae *Primae*, in qua *Cadurcum* situm est, Metropolitano commendavit serius vero postquam rescivit, Civium Abbatumque Cadurcensium vota hoc exposcere, ut *Desiderium* Episcopum haberent, Praeceptum direxit die octave mensis Aprilis. Is ordo rerum gesta-

erto sermone, venerandam suggestionem a Deo inseperabilium vestrorum ad relegandam jubebat suscipere, quæ dicebatur & putabatur præfata piæ jussionis esse rescriptum: mentionem enim faciebat illius Pauli, qui & Sauli: Severiani videlicet hæretici, qui (ut dictum est) in Armenia convenit Heraclium Imperatorem in expeditione adversus Persas degentem. Sed pergit Cyrus,

XI. Cyrus dum Sergium consulit venenum spargit.

Opportune ergo nunc silentium gerere, & nequaquam contradicere persiruebam: verum ad eruditam a Deo doctrinam confugere didici, venerabiles ejus syllabas postulans promereri, liquidius declarantes qualiter duas operationes post unitionem dicere recusantes, in una, id est, singulari operatione in omnibus divinis eloquiis possumus concludere tam quod passibile, quam quod impassibile ipsius ineffabilis dispensationis Salvatoris nostri Jesu Christi: quatenus a Deo illustrata eruditione Deo instructorum vestrorum illuminata imperitia nostra, forsitan vel in hoc imitabitur pinguissimam atque fertilem terram; seminatamque verbi gratiam libenter suscipiens, ad fæcunditatem salvum perducet. Deo acceptas denique sui orationes solite ministrare, tam meæ parvitati, quam iis qui mecum sunt, benignus meus dominus dignetur. Et subscriptio. *Cyrus humilis exorans pro honoratissima vita Deo*

PAGIUS

statum fuit, & *Desiderius* factus est *Episcopus sub anno VIII. Dagoberti Regis, temporibus piissimi Eraclii Imperatoris*, inquit Anonymus. Quæ Desiderii ordinatio cum nulla mora facta, ut Rex jubebat in Indiculo, peracta fuerit, ut dubitandum non videtur manifeste patet *Dagobertum* annum VIII. Regni sui auspicatum esse ipso mense Martio currentis Christi anni, cum eo incunte *Rusticus* occisus, & *Desiderius* ejus frater ac successor medio mense Aprili consecratus fuerit, perexiguo inter mortem illam, alteriusque in locum interfecti subrogationem intervallo interjecto; ac ex necessaria sequela *Dagobertum* anno DCXXII. mensis Martii die incerto Regem Austrasiæ renunciatum esse. Quare dies Sancto Stephano sacra & dies inaugurationis *Dagoberti* nullo pacto sociari possunt, nec alia ratio iniri, ut tam Indiculus, quam Præceptum Dagoberti Regis cum Fredegarii & Anonymi narratione concilientur.

XI. *Annus quo ordinatus S. Desiderius hallenus magnis tenebris circumscriptus.*

Qui *Dagoberti* Regis annum octavum, quo *Desiderius* Episcopatum per mensem Aprilem adeptus est, a morte *Clotarii* patris annoque Christi DCXXVIII. numerant, explicare non possunt, quomodo *Desiderius* anno octavo Dagoberti, ac Festis Paschalibus mense Aprili celebratis consecratus fuerit, ut ostendit Cointius hoc anno num. V. Verum non minor eidem Cointio, aliisque omnibus, qui annum illum VIII. Dagoberti ex ejus Regno Austrasiano deducunt, difficultas hactenus obversata est, ex qua se se extricare non potuerunt, quia videlicet pro certo posuerunt, pagum Cadurcensem cum aliis Aquitaniæ *Chariberto* Regi a Dagoberto fratre post *Clotarii* Regis mortem, pacemque inter utrumque fratrem initam, concessum fuisse. Hadrianus Valesius cui tantum debet Historia Dagobertina, in *Defensione Observationis de annis Dagoberti I.* cap. 10. dicit, Anonymum, qui Vitam *Desiderii* edidit, Auctorem recentem esse, qui de rebus veteribus scripsit, ideoque non magni eum habendum: neque ex eo aliquid certi, sinceri & incorrupti erui posse. In fine enim Vitæ ejusdem Sancti hæc leguntur: *Nos vero libenter fatemur, quod nullum Ecclesia Pastorem post ejus abscessum similem ei habere potuerit.* Qui dicit plurimos Ecclesiæ Cadurcinæ Episcopos post Desiderium fuisse, quorum nemo ejus similis extiterit: satis aperte ostendit, se longissime ab ætate ejus abfuisse, & diu post Desiderium scripsisse, inquit Valesius. At licet negari non possit, Anonymum illum scripsisse Sancti Desiderii Vitam medio circiter sæculo octavo, aut forte etiam tardius, nihil tamen inde concludi potest adversus annum ordinationis hujus Sancti Antistitis; cum ea non tantum ab eo semel & iterum cum anno octavo Dagoberti Regis conjungatur; sed etiam ab ipsomet Dagoberto, qui in Epistola sua seu Indiculo ad Episcopum Bituricensem, diem, qua ea fieri debet, Festum nempe Paschatis, & in Præcepto a se de eadem ordinatione ad Cadurcenses scripto, *diem sextum Idus Aprilis, & annum VIII. Regni sui* diserte memorat. Non igitur Anonymus hac in re erroris argui potest, qui nihil in sua narratione dicat, quod ex literis Regiis non comprobetur. Illud itaque Valesii argumentum militat tantum contra Mabillonium, qui Tomo 3. Vet. Analect. in Dissert. *de Anno & die ordinationis, itemque obitus Desiderii Episcopi Cadurcensis* existimat, eam Vitam elucubratam esse *ab Auctore gravi & æquali*.

XII. *Charibertus in pago Cadurcensi numquam regnavit.*

Idem Mabillonius & Cointius laudatus num. VI. recte viderunt annum VIII. Dagoberti Regis in ejus Præcepto expressum, referendum esse ad annum VIII. Regni ejus Austrasiani, & *Desiderium* circa Festa Paschalia currentis anni consecratum esse; sed uterque graviter erravit, in eo quod existimavit, *Cadurcenses* modico spatio temporis interjecto post Desiderii ordinationem venisse in potestatem *Chariberti* cum aliis Aquitaniæ populis a Dagoberto ipsi concessis; ita ut *Charibertus* nonnisi post Pascha præsentis anni Aquitaniæ Rex dictus fuerit. Inde enim sequeretur, eum tantum per biennium in Aquitania regnasse; cum tamen Fredegarius testetur, *Charibertum* tertio Regni sui anno demortuum. Verum quidem est ad hanc rationem Cointium anno DCXXX. num. IV. respondere, hunc Fredegarii locum cap. 57. *Post annum tertium, quod regnare cœpisset, totam Vvasconiam sua Ditioni redegit*, sic restituendum: *Post annum cum regnare cœpisset* expuncta scilicet voce, *tertium*, e Fredegarii textu. At Chiffletius in Dissert. *de Annis Dagoberti primi* cap. 2. responsum illud vanum esse ostendit; cum vulgata editio Duchesnii, & alii omnes Codices Fredegarii vetustissimi vocem illam *tertium* repræsentent: eandemque lectionem confirmarint sexcentis ab hinc annis Benignianus Besuensis, & Virdunensis Chronographi, qui *Fredegarium* sublegunt, ac tantum non describunt. Ex quibus tandem omnibus consequens est, quod si *Sanctus Desiderius* Festis Paschalibus anni Dagoberti in Austrasia regnantis Episcopus Cadurcensis ordinatus est, quod in dubium revocari non posse videtur, *Charibertum* nunquam in ea Urbe supremum Dominium obtinuisse, & *Dagobertum* in Diplomatis Regni Austrasiæ Urbes

Deo honorabilis domini mei suggessi. Hucusque Cyri epistola, quæ Sergium male consultum in dubitationem primum inducens, ad ruinam illi viam aperuit.

XII. *Non immisceant se dogmatibus Principes.*

Ex his puto intellexisti lapsum Heraclii, qui dum in Paulum Severianum hæreticum agit, se ipsum in eam hæresim conjecisse declaravit, quæ duas in Christo voluntates & operationes negavit esse dicendas. Suo semper damno se immiscuisse Principes in dogmatibus decernendis, plurimis superius est declaratum exemplis: quod maxime in Heraclio perspicuum demonstratur, qui studens parti alteri, quasi veritatem defendens pene nesciens, in profundum labitur hæresis, qua infelix præclare partam tot victoriis gloriam obscuravit; ut quæ inferius suis dicentur locis apertissime declarabunt. Satis Principi ad salutem, ut obortas de fide quæstiones deferat ad primam sedem, a qua controversiæ dirimantur, cujus arbitrio (si causa exigat) & universale Concilium congregetur; atque interim ipse nulli se implicans novitati, affectu liber, quid ab Ecclesia decernatur, expectet, ut sequatur.

An-

PAGIUS

bes respicientibus, nil Caduceum fuit, Regni sui Austrasiani annos usurpasse, a cujus etiam initio tam Fredegarius, quam Aimoinus annos quibus in Burgundia & Neustria post patris mortem regnavit, semper desumunt. De virtutibus Sancti *Desiderii* in morte ejus agetur.

XIII. *Judæi ad baptismum coacti & Legatio ad Imp. missa.*

Fredegarius cap. 62. refert, anno VIII. Dagoberti Regis Legatos, quos is ad *Heraclium* Imp. miserat, reversos esse nunciantes se pacem cum eodem Imperatore firmasse, ut anno DCXXVIII. num. VI. cum Baronio diximus. Tum cap. 65. testatur, eodem *Dagoberti* anno hunc Regem omnes regni sui *Judæos* ad Baptismum suscipiendum compulisse, quod an. DCXIV. cum Baronio jam diximus.

XIV.

Justellus Tom. 1. Veteris Juris Canonici pag. 1361. Novellam Heraclii Augusti refert, cujus hæc subscriptio, *Dat. XII. Kalend. April. Imp. Heraclii piissimi an. XIX. & Heraclii Novi Constant. anno XVII.* ideoque currenti Christi anno emissam. Inscripta est ea *Sergio* Episcopo Constantinopolitano, qua sancit Imperator, ut qui recensentur inter Clericos Urbis Augustæ, quique solitariam in ea vitam amplexi sunt, ac qui peregre veniunt in eam Præsides; Clerici, atque Monachi Civitatum, quarum Diœceses Sedi Constantinopolitanæ subjacent; cum civiliter conveniuntur, apud *Sergium*, & ad hoc ab illo deputatos causas dicant: & si appellatio sequatur, ad eum recurrent, prohibetque iis, qui eos sibi putant obnoxios, ad civile vel militare tribunal ipsos trahere. Si vero quidam alterius Diœcesis sanctissimi Præsides, Clerici, aut vitæ solitariæ sectatores ad Urbem Augustam profecti, a quovis civiliter conveniantur: decernit, ut hi quoque, *siquidem ita velint*, apud solum Episcopum Constantinop. consimili modo respondeant, nec amplius apud Præfectos Orientalibus Prætoriis inviti causas suas agant.

Heraclius Episc. Constantinop. Jurisdictionem auget.

I. De obitu Mahometis.

Annus sequitur Redemptoris sexcentesimus atque trigesimus, Indictione tertia, quo defunctus ponitur in Annalibus pseudopropheta Maomedus, sive Mahometes, sive Mahometus, vel Mahomar, a quo improba secta Mahometanorum oborta est. Monstrum tantum peperit, & eontrivit Oriens, cujus deformitati monstra cedere necesse sit omnia, quę sive Danieli, sive Joanni Evangelistæ divinitus demonstrata feruntur ad aliquod grande malum significandum. Præcursorem quidem Antichristi hunc omnium scelestissimum extitisse, Joannes Damascenus (a) existimavit. Unde autem ei obvenerit ut propheta a suis creditus sit, citati Annales ita declarant (b): *Apud Homeritas hunc, sive in Arabia Felice, Hali parente Ismaelita genitum, camelariamque exercuisse artem, pauperemque hominem suam operam mercede locasse tradunt; subasisteque servitio cuidam potenti viduæ, quæ nomine Tadiga* * *dicta erat ejusque pascendos suscepisse camelos: & cum vafer esset ingenio, insinuans se dominæ gratiæ, effecit ut eamdem conjungeret sibi uxorem. Profectus vero in Palæstinam, ibi versatus cum Judæis & Christianis ab eisdem aliquid est conatus addiscere: mentemque vanam prurigo cum exagitaret honoris, ex occasione bene accepta nundinationem quamdam exercuit, ex qua nomen fuit prophetæ adeptus.*

(a) Damas. de hæres. in fin.
(b) Theop. & Cedr. hoc an. Heracl. Imp.
* Χαδίγα, vel Χαδιγά.

Mahometis origo atque progressus.

II. *Cum enim & a dæmone exagitaretur, & comitiali morbo laboraret; uxorem suam, quæ gravem ex eo capiebat dolorem, quod nobilis ipsa egeno homini & vexationibus obnoxio nupsisset, ita demulsit, quod diceret, ad conspectum Angeli Gabrielis sibi apparentis concidere. Erat amicus ei mulieri monachus quidam, qui ob falsam fidem ibi relegatus vivebat. Huic mulier totam rem aperit, Angeli etiam nomine propalato. Is autem monachus uti opinionem eam prorsus in animo mulieri confirmaret, verum Mahomedum prophetam dicere ait; eum enim Angelum ad quemvis vatem mitti. Mulier verbis impostoris illius monachi fidem habens, aliis suis gentilibus mulieribus fabulam enarravit, ab iis porro ad viros alios ea dimanavit. Ubi vero semel innotuisse scisset & creditum se esse prophetam; sibi ipsi per imaginem quadam effinxit, eademque ut divinitus accepta curioso atque simplici populo facile persuasit; ac volumen vanis figmentis plenum conscripsit, quod e cælo sursum acceptum effinxit, suisque tradidit sectatoribus observandum: sicque factum est, ut ita error vane conceptus, non miraculorum virtute, sed vi armorum magis magisque apud posteros atque etiam exteros invalesceret.*

III. Quod autem ad seductorem monachum spectat: ex fragmento historico Anastasii Bibliothecarii, ubi de monacho isto agit, quisnam ille fuerit, declaratur his verbis: *Cum testimonium ei*, Mahometis scilicet, *daret quidam pseudomonachus Arianus, qui ob malam fidem Constantinopoli e monasterio Callistrati exterminatus erat cum turpitudine sub Imperio Heraclii; ista scelestus nebulo seduxit istam & reliquas mulieres hujusmodi verbis: Venit, inquit, ille a visione quadam Angeli, qui dicitur Gabriel, & non ferens id spectaculum, concidit.* Et paulo post: *Cum diebus illis Imperator Heraclius cum victoria a Persarum bello reverteretur, & per Æthribum transiturus esset; obviam ei ivit ille Deo exosus Mahomet, ferens ei victoriales laudes, sicut ipsum docuerat scelestus ille pseudomonachus, petitaque ab eo terra, quæ pecoribus suis alendis sufficeret, petitionis compos factus est.* Hæc ibi.

IV. Sed quomodo error acceperit augumentum, iidem qui supra Annales declarant,

ni-

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXVIII. Anno Hegiræ IX. inchoato die 20. April. fer. 6. A.C. 630.

ANNO PERIODI GRECO-ROMANÆ 6123.

☉ 23. G. ☽ 4. P. 8. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 630.

HONORII PAPÆ 6.

HERACLII IMP. 20.

I. Postconsulatus.

Hic annus ista formula notatus: *XX. post Consulatum Heraclii Aug. XIX. & anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XVIII.*

II. A num. I. ad XIII. *Mahometes* Pseudo-Propheta, postquam Sectam suam bello ac armis propagavit, mortuus est anno Hegiræ undecimo, die duodecima Rabii prioris, die Lunæ, ideoque anno Christi sexcentesimo tricesimo secundo, die decima septima mensis Junii, in quem eo anno feria secunda incidit. Hæc ex Elmacino in Historia Saracenica, qui addit, præfuisse suæ Genti annis Solaribus novem & undecim mensibus, uno die excepto. Post ejus mortem de Successore dissensio fuit. Eodem tamen die, quo Mahometes obiit, electus est *Abubacharus*, seu *Abubacrus* ejus aut gener, aut cognatus. Ante Mahumetismum Arabibus non una eademque omnibus religio erat, sed quidam illorum Mosaicam, alii vero Christianam legem profitebantur, & reliqui varias in sectas scindebantur, variisque cultibus ac ceremoniis erant addicti. De posterioribus legendus Abrahamus Ecchellensis in Supplemento Historiæ Orientalis Cap. 6.

Obitus Mahometis.

De secta Mahometis nefanda.

nimirum quod primum ad eum accurrerunt Judæi existimantes ipsum esse quem expectarent Messiam; decemque ea eis ipsum sectabantur, quod eum circumcisionem amplecti scivissent; verum cum eumdem immunda comedere cognovissent, nempe cameli carnem, e sententia recessere; sed non cessarunt commovere eum in Christianos. Excogitavit autem ad sectam propagandam versutus nebulo illecebras ex voluptatibus carnalibus comparatas, feminarum multitudinem suis concedens in hac vita, & in futura iisdem consitum paradisum, in quo ipsis omnia ad cibum & potum laute abundeque suppeterent, & ad coitum pariter adfore pulcherrimarum multitudinem feminarum; his vero potissimum potituros fore, qui vel hostem occiderent, vel occiderentur ab hostibus: ista satis astute proponens, quo suos in bello fortes efficeret.

V. *Quæ de re Christo confinxit.*

Ut igitur populos omnes alliceret, ex cunctis ferme aliqua miscuit, nempe ex Judæis circumcisionem, Dei unius cultum, abstinentiam a carne suilla; ex Christianis Christi nomen, ita tamen, ut eum sicuti Ariani, sive Nestoriani, coleret. Rursum vero ut omnes fæces ejectas ad sectam alliceret ac sibi conjungeret, ex Manichæis etiam de Christo illud accepit, ut nequaquam Cruci affixum Christum diceret, sed umbram Christi, Crucem penitus abominatus. De eodem Christo insuper blasphemus ista confixit, quæ his verbis recitat Damascenus; ait enim: *Christum autem dicit Verbum esse Dei & ejus Filium, sed creatum atque servum, eumque fatetur ex Maria sine semine generatum. Ait enim, Verbum ac Spiritum Dei, cum in Mariam introisset, genuisse filium qui Dei propheta & servus est. Judæos autem contra legem eum in Crucem agere voluisse, & cum eum tenuissent, ejus quidem umbram egisse in Crucem, Christum autem nec in Crucem actum fuisse, nec mortuum; Deum enim ad se transtulisse in cælum, quod ei esset carissimus. Hoc etiam commemorat, Christum, cum in cælum pervenisset, a Deo interrogatum fuisse, an Dei filium se esse dixisset? Eumque facit hoc modo respondentem: In me, Domine, sis placato animo: scis hanc meam orationem non fuisse meque tuam non fastidire servitutem. Homines sunt isti, qui contra leges hoc me dixisse arguerunt, falsoque me circumvenerunt crimine, & vehementer errarunt. Tum Deum hæc vult et respondisse: Scio hanc tuam non fuisse orationem. Aliaque multa monstri similia in eo narrat commentario, quæ ridicula sunt.* Hæc Damascenus, qui paucis (nec enim multis indigent) quæ ab impostore tanto sunt dicta, confutat.

VI. *Quas coacervavit facultates impostor.*

Ad hæc præterea alias circulator adjecit inep tias, nempe sibi ut veritatis cultori fideli tradendas claves paradisi in die judicii. Fatum insuper asseruit, & sive ad bonum sive ad malum homines destinari. Cultum præterea astri, quod Cubar dicunt, nempe Luciferi, sive Lunæ, commiscuisse tradunt, ne Gentilitiæ superstitionis secta exors existeret. Hanc autem de cultu Luciferi fuisse Sarracenorum antiquam superstitionem, testatur S. Hieronymus in Hilarione. Ista itaque & alia pudenda consarciens, ad omnium conservationem vafrum illud excogitavit: quod enim satis intelligeret, cuncta quæ miscuisset, perfacile solvenda atque destruenda fore, si ad exactæ disquisitionis revocarentur examen; de traditis a se institutis vetuit disputari. Sicque miseros quos decipiebat, conjecit in foveam, eosdemque ne inde emergerent, excæcavit. Quid plura? de eodem impostore centum & tredecim fabellas ex Evodio monacho Euthymius in sua Panoplia recenset, quas singulas tibi relinquimus consulendas. His igitur commentis & imposturis circulator iste nefandus paulatim conciliavit sibi Arabum regnum, in quo ubi exegisset annos novem; defunctus est. De cujus sepulcro & peregrinationes ad illud assidua Laonicus agit pluribus, ubi de ritibus cultuque superstitionis hujus scribit in hæc verba (a):

(a) *Laonic. c. 3. de rebus Turcicis.*

VII. *De Mahometis impostoris sepulcro.*

Defunctus est, inquit, *in loco quodam, cui nomen est Mecha Melites, regionisque incolæ exequias duxerunt, & graviter eum luxere. Quotannis in ejus honorem sacra faciunt Arabes: heroa etenim quemdam eum esse putant, eumdemque virum sanctum a Deo ordinatum, ut ipsis leges ferret; quem in laudes legibus non tyrannum, sed virum quemdam æquitatis, vel in primis amantem judicarunt.* Et paulo post, cum agit de Homure ejus discipulo & successore: *Sepulcrum quoque in honorem Mahometis adornans, ibi manebat. Sacra quoque magna quotannis in honorem ejus fieri procuravit. Persuasit aliis plurimis, ut Mahometem adorent. Eos quoque justos fieri asserebat; qui ipsius sepulcrum inviserent. Etiam hodie non pauci ex Asia, Libya, Europaque Mahometis sepulchrum adeunt, putantes se hinc maximam colligere religionem, & probiores fieri. Quidam ex ipsis istam peregrinationem ingrediuntur, quidam argentum numerant iis qui pro ipsis peregrinationem suscipiunt. Via autem quæ ad sepulcrum ducit, est asperrima & difficillima. Eundum est enim per arenam non citra camelorum alimenta portantium opem: nec etiam aqua, qua utantur, ad manum prompta est sufficiens omnino. In hunc igitur modum necessaria præparantes*

tes, camelos conscendunt, utentes signis quæ viam demonstrent, magnetis demonstrationibus. Colligentes igitur ab Septemtrionali plaga, qua orbis parte eundum sit, eo viam conjectantes pergunt. Ubi autem accesserint loca ubi aquarum scaturigines sunt, aquantes inde abeunt, transitaque arena intra quadraginta dies ad Mahometis corpus perveniunt. Sepulcrum ejus compertum habeo extructum esse ex lapidibus pretiosissimis, & sublime pendere in medio templi. Hæc Laonicus.

VIII. Armorum potentia propagatur error.

Porro omnes mirari non desinunt, cum nulla umquam secta fuerit alia quæ plures sordes in unum collegerit, & quæ minus firmitate subsistat, quam hæc, quæ ab omnibus qui de ea egerunt, sive veteres, sive recentiores, risu sibilisque insectanda proponitur potius, quam confutatione digna fuerit existimata; tamen ad mille jam annos hactenus majoribus in dies augmentis sit propagata, non miraculis quidem vel virtutibus, sed armorum potentia dumtaxat & voluptatum illecebris, id quidem Deo occulto judicio permittente. Ceterum eamdem sectam semper tum a Latinis, tum Græcis, pluribus confutatam invenies, miraculisque plurimis (de quibus inferius suis locis agendum) erroris esse convictam; cum Deus per miracola fidem certam faciens, suos in errorem duci non siverit, sed mille signis voluerit, singulis plane sæculis, falsitatem ejus aperta luce monstrari.

Successisse Mahometi Eububezer, citati ante Annales tradunt, tenuisseque principatum annos tres, usque scilicet ad vigesimumquartum annum Imperatoris Heraclii. Ne quid autem nos antiquitatis subtraxisse videamur, hic ad postremum addimus, quæ de origine & obitu ejusdem pseudoprophetæ a sancto Eulogio martyre, qui sequenti sæculo claruit, in suo Apologetico narrantur ex codice Legerensis cœnobii accepta; quæ tamen in iis quæ ad annorum numerum pertinent, esse depravata noscuntur. Reddamus hic singula totidem verbis, quæ sic se habent: *Cum essem olim in Pampilonensi oppido positus, & apud Legerense cœnobium commorarer; cunctaque volumina, quæ ibi erant, gratia dignoscendi incomperta revolverem: subito in quadam parte cujusdam opusculi hanc de nefando vate historiolam absque auctoris nomine reperi:*

IX.

Exortus est namque Mahomat hæresiarches tempore Heraclii Imperatoris, anno Imperii ejus septimo, currente Æra 556.

* 654. De Mahomete ex S. Eulogio.

** In hoc tempore Isidorus Hispalensis Episcopus in Catholico dogmate claruit, & Sisebutus Toleto regale culmen obtinuit. Ecclesia beati Euphrasii apud Iliturgi urbem super tumulum ejus ædificatur. Toleto quoque beatæ Leocadiæ aula miro opere, jubente prædicto Principe, culmine alto extenditur. Obtinuitque prædictus Mahomat nefandus propheta principatum annis decem; quibus expletis, mortuus est, & sepultus in inferno. Exordia vero ejus fuerunt talia. Cum esset pupillus, factus est cujusdam viduæ subditus. Cumque in negotiis cupidus fænerator discurreret, cœpit Christianorum conventiculis assidue interesse; & ut erat astutior, tenebræ filius cœpit nonnullas collationes Christianorum memoriæ commendare, & inter suos brutos Arabes cunctis sapientior esse. Libidinis vero suæ succensus fomite, cum patrona sua jure barbarico in ira congressus est. Moxque erroris spiritus in speciem vulturis ei apparens, os aureum sibi ostendens, Angelum Gabrielem esse se dixit, & ut propheta appareret impetravit.*

Cumque repletus esset tumore superbiæ, cœpit inaudita brutis animalibus prædicare, & quasi ratione quadam, ut ab idolorum cultu recederent, & Deum incorporeum in cælis adorarent, insinuavit. Arma sibi credentibus assumere jubet, & quasi novo fidei zelo, ut adversarios gladio trucidarent, instituit. Occulto quoque Deus judicio (qui olim per prophetam dixerat (a): Ecce ego suscitabo super vos Chaldæos, gentem amaram & velocem, ambulantem super latitudinem terræ, ut possideat tabernacula non sua: cujus equi velociores lupis vespertinis, & facies eorum ut ventus urens, ad arguendos fideles, & terram in solitudinem redigendam) nocere eos permisit. Primum namque fratrem Imperatoris, qui illius terræ ditionem tenebat, interimunt, & ovantes de triumpho victoriæ, gloriosi effecti, apud Damascum Syriæ urbem regni principium fundaverunt. Psalmos denique idem pseudopropheta in ore insensibilium animalium composuit, vitulæ scilicet rubræ memoriam faciens. Araneæ quoque muscipulæ ad capiendas muscas historiam texuit. Upupæ præterea & ranæ cantus quosdam composuit: ut fœtor unius ex ejus ore eructaret, garrulitas vero alterius in ejus labiis non desineret.

(a) Habac. 1.

X. Mahometis turpis incontinentia.

Alios quoque ad condimentum sui erroris in honorem Joseph, Zachariæ, sive etiam genitricis domini Mariæ stylo suo digessit. Cumque in tanto vaticinii sui errore duraret, uxorem vicini sui nomine Zeid concupivit, & suæ libidini subjugavit. Quod scelus maritus ejus, sentiens, exhorruit, eamque prophetæ suo, cui contradicere non valebat, permisit. Ille vero quasi ex voce Dominica in lege sua illud annotavit, dicens: Cumque mulier illa displicuisset in oculis Zeid, & eam repudiasset, sociavimus eam prophetæ nostro in conjugium: quod ce-

rerir in exemplum, & posteris fidelibus id agere cupientibus, una sit in peccatum. Post cujus tanti sceleris factum mors animæ & corporis illius simul appropinquavit. At ille interitum sibimet imminere præsentiens, quia propria virtute se resurrecturum nullo modo sciebat, per Angelum Gabrielem, qui ei in specie vulturis apparere, ut ipse ajebat, solitus erat resuscitaturum se tertia die prædixit.

XI. Canes depasti cadaver Mahometis.

Cumque animam inferis tradidisset, solliciti de miraculo, quod eis pollicitus fuerat, ardua vigilia cadaver ejus custodire jusserunt. Quem cum tertia die fœtentem vidissent, & resurgentem nullo modo cernerent; Angelos ideo non adesse dixerunt, quia præsentia suorum terreretur. Invento igitur salubri (ut putabant) consilio, privatam custodia cadaver ejus reliquerunt: statimque vice angelica ad ejus fœtorem canes ingressi, latus ejus devoraverunt. Quod reperientes factum, residuum cadaveris ejus humo dederunt; & ob ejus vindicandam injuriam, annis singulis canes occidere decreverunt; ut merito cum eo habeant illi participium, qui pro eo dignum meruerunt subire martyrium. Digne ei quidem accidit, ut canum ventres tantus ac talis propheta repleret, qui non solum suam, sed multarum animas inferis tradidisset. Multa quidem & alia scelera operatus est, quæ non sunt scripta in libro hoc; hoc tantum scriptum est, ut legentes, quantus hic fuerit, agnoscant. Ad honestandum autem tale portentum, a successore mirificum constat erectum illi esse sepulcrum de quo superius dictum est.

Porro hæc & alia plura in detestationem sectæ nefandæ publicis scriptis ab eodem auctore vulgata in oculis ipsorum Sarracenorum tunc grassantium in Hispanias liquet: ut plane non contemnenda ea sint scripta, quæ in opprobrium ipsorum Sarracenorum de tali impostore veluti propheta gloriantium coram ipsis objecta fuere. Sunt & alii, qui pseudoprophetæ hujus cunabula, progressus, obitum, leges, atque alia prosecuti, de his volumina confecerunt, quæ tu consulas. Hæc ad Annalium institutum satis sunto: abstinuimus enim liberius, quod multa fabulosa in eis posita invenerimus.

XII.

At dum hoc monstrum coalescere incipit in Oriente, armorumque potentia, quod non posset veritate, auctoritatem sibi conciliare satagit, dormitat, stertitque bonus Heraclius: immo depositis armis nulla de tuendis jam partis cura sollicitus, nec timore perculsus de perdendis quæ Romani essent Imperii; vigilansque cum Monothelitis, omne consilium agitat, simulque potentiam omnem adhibet, ut dogma stabiliat. Vafrum diabolus excogitavit inventum, ut his tricis teneret Heraclium occupatum eo tempore, quo ipse adeo grande malum, quo malus nunquam fuisset in orbem illatum machinari cœperat in Oriente; faceretque Ecclesiastico bello occupatum Heraclium detineri, quo tempore ipse in Christianam religionem & in ipsum Romanum Imperium insuperabile prœlium præpararet: adeo ut minime a scopo veritatis aberret, qui dixerit, nullum Romanorum Imperatorum majora damna quam Heraclium in Christianam Rempublicam invexisse, dum ad extinguendam facem diaboli non accurrit, sed altari incendio fomenta interim parat. At de his satis.

XIII. Cyrus Episc. Alexandr.

Hoc eodem anno, ubi Georgius Episcopus Alexandrinus sedisset annos decem, moritur, atque in locum ipsius subrogatus est Cyrus ex Lazorum Antistite, id operante Heraclio Imperatore, qui eo utebatur familiarissime. Hic quidem sub Catholico nomine quasi prædicator Chalcedo-

PAGIUS III. *Moritur Georgius Episc. Alexandrinus.*

Ad num. XIII. *Georgius* Alexandrinus Patriarcha obiit hoc anno, ut recte Baronius habet, & *Cyrus* e Phaside in Sedem Alexandrinam translatus est. Scripsit Georgius, qui Monachus fuit, ac successor Sancti Joannis Eleemosinarii, *Vitam Sancti Joannis Chrysostomi*, ex qua Photius in Bibliotheca cap. XCVI. Excerpta quædam dedit, & de Auctore judicium suum tulit. Habetur ea Græce inter varia ad Sanctum Chrysostomum spectantia in editione Græca Operum illius, procurata opera Henrici Savillii. Uno aut altero anno post ejus mortem Sedem Alexandrinam Monothelitæ occuparunt: *Cyrus* enim paulo postquam eam adeptus est, unionem fecit cum Theodosianis Acephalis; quorum in ea Urbe ingens numerus erat. Sanctus *Tarasius* Patriarcha Constantinopolitanus in Actione II. septimæ Synodi generalis de hæresi Monothelitarum loquens ait, cum sexta Synodus generalis Sergium, Pyrrhum, Paulum, & Petrum Monothelismi Antesignanos damnavit, *ad quinquaginta annos tunc hæresim durasse*. Habita sexta Synodus anno DCLXXXI. a quo quinquaginta anni & quidem utrimque incompleti ad annum DCXXXII. intercurrunt. Quare ex Tarasii sententia *Cyrus* hoc ultimo anno Monothelismo originem dedit. Secundo, in Secretario primo Concilii Lateranensis anno DCXLIX. celebrati legitur: *Et Cyrus quidem ante hos decem & octo annos unam Operationem in Christo in eadem Alexandria Urbe definiens, Divinitatis ejus & humanitatis, &c.* Si ab anno DCXLIX. annos octodecim retrogrado ordine numeres, pervenies ad annum Christi DCXXXI. aut DCXXXII. quem ultimum annum in eo Secretario intelligendum demonstrat locus citatus Tarasii. Georgio Cyri decessori Nicephorus in Chronico annos tantum decem, in aliquibus editionibus annos XI. tribuit; sed ex anno S. Joannis emortuali liquet, eum diutius Ecclesiam Alexandrinam rexisse, & accurate in Tabulis Theophani insertis *Cyro* annos XIV. assignatos esse.

Ad

cedonensis Concilii, ac veluti assertor & professor epistolæ sancti Leonis Papæ, dum conciliatorem & sequestrem agit pro revocandis hæreticis ad Ecclesiam Catholicam; novis excogitatis artibus, Catholicos quos invenit, in hæresim nescientes induxit. Quomodo autem id acciderit, suo loco dicturi sumus.

(a) Ex Chro. manuscr. Andr. Danduli Ducis Venet.

Hoc pariter anno Honorius Papa, dejecto Fortunato hæretico Gradensi Patriarcha, subrogavit in locum ejus Primogenium. De his extant ipsius Honorii Papæ litteræ his verbis conscriptæ (a):

XIV. Epist. Honorii Papæ ad Episc. Venet. & Istr.

Honorius Episcopus, servus servorum Dei, dilectissimis fratribus universis Episcopis per Venetiam & Istriam constitutis.

Suademus, & decretales apices fraternitati vestræ dirigimus, per quos exoptimus ut loco Judæ alius vitæ probabilis ad regendum gregem Dominicum promoveatur. Et non immerito is qui dejectus est, & Judæ actibus comparatur & moribus. Nam quod ille in capite, hoc iste videtur exercuisse in corpore. Primogenium itaque subdiaconum & Regionarium nostræ sedis Gradensi Ecclesiæ Episcopali ordine cum pallii benedictione direximus consecrandum. Oportebit ergo fraternitatem vestram juxta legem Ecclesiasticam cuncta disponere, capitique vestro fraternam obedientiam exhibere. Nos enim dirigentes homines nostros ad excellentissimum Longobardorum Regem, injunximus, ut eundem Fortunatum, uti relicta ab eo Rempublicam, ad Gentesque prolapsum, & abnegata concordiæ unitate Deo rebellem & perfidum, necnon res quascumque secum aufugiens abstulisse monstratur, expetat, & repetere non moretur: ut & hi a quibus repetuntur, a partibus Christianissimæ Reipublicæ parem justitiam consequantur. Hæc Honorius qui dignissimo titulo & merito quidem Venetam Rempublicam Christianissimam nominat: utpote quæ, relictis schismaticis Romanæ Ecclesiæ adhæsisset: & ne implicaretur eorumdem schismaticorum laqueis, a Romana Ecclesia petere soleret Episcopum: quo amplissimo titulo gloriosa, potensque longe lateque terra marique dominium feliciter propagavit.

Veneta Respubl. Christianissima.

XV. Ne quid autem minus haberet Gradensis Ecclesia ab Aquilejensi, ipsi Romani Pontifices eamdem Ecclesiam pallii insignibus & Patriarchæ nomine illustrarant: nam (ut superius dictum est) ipse etiam Gradensis Episcopus Patriarcha invenitur sæpius nominatus. Unde & factum est ut immortalis inter utrumque crevetit æmulatio, & excitatæ perennes discordiæ fuerint, perpetuaque odia coaluerint, quæ nutrita sunt opera sæcularium Principum, studentibus Longobardis Patriarchæ Aquilejensi (qui & securitatis causa Forum Julii sedem transtulit, ob idque & Forojuliensis Patriarcha est appellatus) favente vero Gradensi Patriarchæ Ravennate Exarcho post Romanum Pontificem. Porro sicut Exarchus nunquam destitit ipsam Aquilejam infestare, ita Longobardi Grados, sive Gradus: nam audi quæ dicat Paulus (b) de Duce Forojuliensi, Lupo nomine: *Hic Lupus in Grados insula, quæ non longe ab Aquileja est cum equestri exercitu, per stratam, quæ antiquitus per mare facta fuerat, introivit; & deprædata ipsa civitate, Aquilejensis Ecclesiæ thesauros exinde auferens deportavit.* Hæc ipse, qui & superius tradit (c), a Paulo (quem alii Paulinum dicunt) Aquilejensi Patriarca translatos fuisse Ecclesiæ Aquilejensis thesauros ad Grados, dum fugeret Longobardos in Italiam irruentes.

(b) Paul. dia. l. 5. c. 7. & nov. edit. c. 10.

(c) Idem l. 3. c. 8. vet. edi. & nov. c. 10

XVI. Rom. Pont. favent Venetis contra Longob.

Accidit præterea, ut inter Longobardos & Venetos implacabile diu viguerit bellum, quemadmodum inter utramque Ecclesiam Aquilejensem & Gradensem immortales exstiterunt contentiones; quæ licet sæpe fuerint sedatæ a Romanis Pontificibus, rursus pullularunt. Verum pro Ecclesia Gradensi semper insurrexisse ipsos Rom. Pont. litteræ Gregorii II. & Greg. III. Roman. Pontificum docent; ex quibus apparet eos ab invadentibus Aquilejensibus Patriarchis nitentibus viribus Longobardorum semper tutatos esse. Sic videre est Gradensem Ecclesiam Romanorum Pontificum auctoritate erectam, firmatam, stabilitam, atque defensam, Venetorumque Rempublicam Gradensis Ecclesiæ occasione a Romana Ecclesia hausisse plurimum adjumenti: cujus rei ipsa optime conscia, ad nutum Romani Pontificis parata semper fuit in Longobardos insurgere. Docent id litteræ Gregorii Secundi Romani Pontificis ad Ursum Venetiarum Ducem, cum ei præcipit inhærere Exarcho ad expellendos Longobardos, cum occupavere Ravennam: quod & feliciter gestum est. Sed de his omnibus fusius inferius suis locis dicendum erit. Hæc modo occasione literarum Honorii, quibus Venetorum Rempublicam Christianissimam nominavit: ut videas, quo firmiter posito fundamento, tam nobilis structura creverit.

XVII. Hoc eodem anno passus legitur apud Legionem in Hispania sanctus Vincentius Ab-

PAGIUS IV. Ad num. XVII. Cum *Sanctus Vincentius* Abbas Monasterii Sancti Claudii in Urbe Legionensi ac in Hispaniæ Regno, & Sanctus *Ramirus* sub eo Prior ejusdem Monasterii Catholicam fidem noluissent deserere, & Arianorum hæresibus adhærere, *Recilani* Suevorum Regis hæresi Ariana

De S. Vincentio Abbate & martyre.

Abbas, quod a perfidis Arianis tentus, nollet ipsis ipsorumque hæresi consentire: sic igitur pacis Ecclesiæ tempore magna Dei gratia, adeptus est coronam martyrii. Cujus epitaphium ut hactenus lapidi incisum legitur, hic tibi in martyris memoriam describendum putavimus, ut se habet antiquitus suis erroribus scriptum;

Hoc tened ornatum venerandum corpus
Vincentii Abbatis,
Sed sua sacra tened anima caleste sacerdos,
Regnum mutasti in melius cum gaudia vita;
Martyris exempla signant quod membra sacrata.
Demonstrante Deo vatis hic reperit index.

Qua-

PAGIUS

S. Vincentius & Socii saeculo praecedenti Martyrium passi sunt.

ea infecti jussis cum duodecim Monachis occisi sunt, sed non hoc anno, ut colligit Baronius ex Sancti Vincentii Epitaphio a se relato in quo dicitur: *Obiit in praeceptis Dei V. Idus Martii Æra DCLXVIII.* idest currenti anno. Nam Martyrium hoc contigit intra annum circiter CDLXX. & annum DLVIII. quo intervallo Reges Ariani Suevis imperarunt. Post Baronii mortem prodiit Vita Sancti Vincentii Abbatis ex MS. Legionensi, scripta ab Auctore Anonymo & edita ab Antonio Yepes, quæ extat apud Bollandum ad diem XI. Martii, quo memoria Sancti Vincentii & Sociorum recolitur. Ambrosius Morales lib. 12. Chronici Generalis Hispaniarum, ubi laudatum Epitaphium producit, asserit exaratum fuisse ante trecentos annos, quam ipse Chronicon suum vulgaret. Illud vero Morales anno MDLXXII. publicavit. Quare recte scribit Yepes, Epitaphium illud plane reiiciendum esse, utpote per ignaviam, aut per ignorantiam Auctoris quingentis aut pluribus post Martyrium Sancti Vincentii annis lapidi insculptum. Idem Scriptor Martyrium istud refert ad annum DLIV. Bollandus circa annum DLV. illud consummatum affirmat, suspicaturque pro Æra DCLXVIII. substituendam esse Æram DLXXXIII. Verum ex Epitaphio a viro imperito posito nihil certi colligi potest. *Hermenericum & Ricilianum* ejus filium fuisse duos ultimos Reges Suevorum Arianos Auctor Anonymus præfatæ Vitæ diserte asserit. Quare cum *Theodemirus* Suevorum Rex fidem Catholicam amplexus fuerit anno Regni sui tertio, paucos ante annos *Ricilianus* ejus decessor in Vincentium & socios sævierat.

V.

Nascitur Sigebertus Dagoberti filius.

Fredegarius cap. 59. ait: *Anno VIII. Regni Dagoberti, cum Auster Regio cultu circuiret, quandam puellam nomine Raguetrudem, strato suo adscivit: de qua eo anno habuit filium nomine Sigobertum.* Idem habet Aimoinus lib. 4. cap. 20. Quare cum annus Dagoberti VIII. mense Martio superioris Christi anni exorsus fuerit, *Sigiberti* seu Sigoberti nativitas mense circiter Januario currentis anni consignanda, non vero cum Baronio anno DCXXXIX. ubi de num. VIII. & seqq. Sigebertus in Vita hujus Sancti Regis, & Hugbaldus Elnonensis Monachus Regnetrudem Sigiberti matrem, Dagoberto uxorem fuisse connubio junctam scribunt. Fredegarius vero cap. 60. scribit de Dagoberto: *Tres habebat maxime ad instar Reginas, & plurimas concubinas. Regina vero hæ fuerunt, Nanthildis, Vulfgundis, & Berchildis. Nomina concubinarum, eo quod plures fuissent, pigvit huic Chronica inseri.* Nonnulla enim adhuc veteres illi Franci ex Ethnicorum moribus retinuerant. *Clotarius* primus duas simul sorores, Ingundem & Aregundem uxores duxit, ut narrat Gregorius Turonensis lib. 4. cap. 3. Mitto alia Polygamiæ exempla passim obvia in veterum Principum Francorum Historia, ex qua & discimus, *concubina* & uxoris nomen promiscue tunc usurpatum fuisse. *Raganetrudem* inter concubinas a Fredegario numeratam existimo, quia *Dagobertus* cum Regii cultus honore eam sibi uxorem non junxerat, licet id tradat Sigebertus in Vita Sancti Sigiberti. Licentia quidem illa erat contra præcepta religionis Christianæ, sed tunc vix cohiberi poterat.

VI.

Baptizatur.

Addit Fredegarius cap. 61. de Pippino Majore Domus Dagoberti loquens: *Ipse eo anno cum Sigoberto filio Dagoberti ad Haribertum Regem necessit.* Tum cap. 62. *Charibertus Aurelianis veniens Sigobertum de Sancto Lavacro excepit.* Baudemundus tamen discipulus Sancti Amandi, qui ejus Vitam ante hujus sæculi finem scripsit, cap. 4. ait: *Dudum ipse Pontifex, dum pro capitalibus criminibus, quod nullus ex Sacerdotibus facere ausus est, ipsum redargueret Regem,* (scilicet Dagobertum) *jubente eo non absque injuria de Regno ejus fuerat expulsus.* Tunc subjicit, *Amandum* a Rege sevocatum esse, & ad illum pervenisse, dum moraretur *in villa, cui vocabulum Clypiaco est,* sita in agro Parisino, atque ab eo *Dagobertum* petiisse, ut filium suum Sacro baptismate dignaretur abluere; quod cum tandem facturum se esse promisisset, Dagobertus *Statim ipsum puerum afferri præcipit, qui fatebatur non plus a nativitate habere, quam dies circiter quadraginta. Regenerans* itaque puerum *Sacro baptismate, Regem atque omnem ejus exercitum tunc S. Amandus magno replevit gaudio.* Quæ Baudemondi verba explicatus faciles non habent; cum nonnisi post *Brunulfi* cædem, & post divortium Principis cum uxore *Gomatrude,* hoc est ante annum quam Sigebertus baptizaretur in exilium agi non potuerit *Amandus*. Nihil enim antea Dagobertus admiserat, cur a quoquam jure argueretur. Præterea si vera est Baudemundi narratio, non in Urbe Aurelianensi, sed in villa Regia Clypiaco, non absente, sed præsente Dagoberto baptizatus est *Sigibertus*: Verum *Dudum*, similiave temporis adverbia magnam latitudinem habent, sæpeque usurpantur ad minus spatium quam sit unius anni, designandum. Ad hæc *Amandus* Regem quidem Clypiaci morantem convenit, sed postea Aurelianum venit. Quare Auctor Gestorum Dagoberti, Regino, Aimoinus, & Sigebertus in Vita hujus Sancti Sigeberti ex duabus istis diversis ejusdem rei relationibus unam faciunt, & memoriæ tradunt, cum *Amandus*, quod Rex petebat, facturum se pollicitus esset, *Dagobertum*, Aurelianos ipso præter cæteros comite petiisse, eoque & filium suum afferri jussisse, & *Charibertum* fratrem ejus evocatum venisse. Ibi infantem ab *Amando* baptizatum, a *Chariberto* autem de Sacro fonte exceptum esse, prodigiumque illud, quod Baronius loco laudato refert, contigisse. Initium itaque exilii *Sancti Amandi* a tempore divortii Dagoberti cum Gomatrude, ipsoque circiter initio anni sexcentesimi vicesimi noni omnino repetendum.

Post

Quater decies, quinos & duos vixerat annos,
Ministerium Christi mente sincera minister,
Raptus athereas subito sic venit ad auras,
Sic simul officium finis vitamque removit.

Spi-

PAGIUS VII. *Moritur Charibertus Rex Aquitaniæ.*

Post Sigiberti Baptismum *Charibertus* Rex Aurelia reversus est in suas Ditiones, & Wascones, qui jugum Francorum ab aliquot annis excusserant, in suam potestatem redegit. Fredegarius enim cap. 57. dicit id factum a Chariberto *post annum tertium quam regnare cœpisset*, ideoque hoc Christi anno qui tertius ejus Regni erat. Tum Fredegarius capit. 67. *Anno IX. Dagoberti, Heribertus Rex moritur, relinquens filium parvulum nomine Chilpericum, qui nec post moram defunctus est.* Quare *Dagobertus* Monarchiam Francorum iterum obtinuit, vel hoc anno, vel sequentis initio quo annus IX. Regni ejus Austrasiani adhuc in cursu fuit. Cointius hoc anno num. IV. *Chariberto* annos tantum duos attribuit, quia autumavit eum Aquitaniæ Regem dictum non esse, nisi post Pascha anni sexcentesimi vicesimi noni, quo Dagoberti jussu *Sanctus Desiderius* Cadurcensis Episcopus ordinatus est. Verum supra ostendimus, *Charibertum* nunquam in pago Cadurcensi regnasse, licet id hactenus omnibus persuasum fuerit.

VIII. *Sisenandus dejecto Suinthila Regnum Hispaniæ occupat.*

Dagobertus hoc anno Burgundicum exercitum destinavit in Hispaniam, ut *Sisenandi* adversus *Suinthilam* Regem auxilium petenti patrocinaretur. Fredegarius enim, qui cap. 73. hoc bellum narrat, quique *Suinthilam*, ut in Nummis dicitur, *Sentilam* appellat, illud illigat cum anno Dagoberti IX. Porro cum in Hispania divulgatum fuisset exercitum Francorum ad auxilium *Sisenandi* properare, omnis Gothorum exercitus se Ditioni Sisenandi subjecit, ideoque *Habundantius* & *Venerandus* Dagoberti Duces ex Urbe Cæsaraugusta reverterunt ad proprias sedes. Illud præcipue, inquit Mariana lib. 7. cap. 4. in *Suinthila* moribus vituperabatur, quod pulsis ex Hispania hostibus, & publica pace fundata, vitiis animum contaminavit. Regnavit annos decem, ut idem Mariana, & Vulsa in Chronico habent, annoque tantum sequenti depositus est, ineunte scilicet. Isidorus enim Pacensis Episcopus scribit, *Sisenandum* Æra DCLXIX. quæ in annum Christi DCXXXI. convenit, per tyrannidem Regnum Gothorum invasisse.

IX. *Nativitas Heraclii Constantis qui postea imperavit.*

Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXII. qui Kalendis Septemb. hujus Christi anni inchoatur, ait: *Indictione quarta, mensis Novembris die septimo, Heraclio in Oriente degente David filius natus est. Eodem quoque die Heraclius Heraclii Junioris Constantini dicti filius, magni Heraclii nepos in lucem venit; & a Patriarcha Sergio mensis Novembris die tertio, quinta Indictione ineunte, unda initiatus fuit in Blachernis.* Heraclius itaque Heraclii Junioris filius hoc anno in lucem prodiit, sequentique baptizatus est die tertio mensis Novembris, qui in Dominicam cadebat. Hic post patris obitum *Constans* appellatus est, annosque XXVII. Imperium tenuit. Ex duabus laudatis Indictionibus confirmatur quod supra asseruimus Theophanem per Heraclii & aliquot sequentium Imperatorum tempora annum unum minus numerare, ideoque ut cum Dionysianis convenire possit, Eræ Alexandrinæ qua utitur, non annos VII. sed annos VIII. adjiciendos esse.

X. *Chronicon Alexandrinum hic desinit.*

Usque ad Indictionem III. annumque XX. Heraclii Imp. Chronicon a Radero, qui primus illud ex Latino in Græcum vertit, *Alexandrinum* appellatum, & *Magnum Paschale* a Ducangio, qui illud nuper iterum interpretatus est, perduxit ejus Auctor Anonymus idiota quidem, sed, qui illud ex variis Chronicis, Actisque publicis consarcinavit. Inventum illud sæculo elapso in Monasterio Ordinis Sancti Basilii in Sicilia sito, cujus Monachi fuerant, olim Schismatici, ac Patriarchæ Constantinopolitano subjecti. A quadraginta circiter annis *Farina* Abbas Siculus, cum illud obtinuisset, Romam detulit, ubi modo in Bibliotheca Vaticana asservatur. Ex eo Manuscripto, quod unicum superest, varia exemplaria descripta, postquam in Sicilia innotuit. Nam antea a nemine citatum reperitur, & verosimile est, usque ad sæculum elapsum in tenebris sepultum remansisse. Baronius solum Fastorum Consularium syllabum ab Onuphrio, & postea a Sylburgio in lucem emissum viderat. Leguntur in eo Chronico complura, quæ alibi non invenias, quæque cum magna ex parte ex Actis publicis excerpta fuerint, ad Annales Ecclesiasticos supplendos & illustrandos magno mihi subsidio fuere. Duo ultimi anni Indictionibus II. & III. respondentes, præ vetustate legi non potuere, & in ipso Opere desunt aliqua folia a sacrilega manu avulsa.

XI. *Auctor utitur Era mundana Constantinop. & varie Olympiadum supputationes.*

Porro, hujus Operis Auctorem, Monachum, ut reor, Ordinis Sancti Basilii, Heraclio imperante, Chronicon istud edidisse, ostendunt tam controversia Paschalis, de qua agit, quam qua utitur Era mundana Constantinopolitana, quæ illo Imperium administrante condita videtur, ut anno DCXL. videbimus. Hujus Eræ annos sæpe cum Indictionibus, annisque Olympiadum imperite copulat, & in aliis sibi quandoque non constat. Sunt qui autumant hunc Anonymum Olympiades communes annis duobus antevertere. Verum in illa Farragine Monachus ille varias Olympiadum supputationes sequitur, modo communem seu Iphitæam, ut cum Eram Gazæ cum anno quarto Olympiadis CXCIX. connectit, cujus initium in annum illum competere invictis argumentis demonstrat Cardinalis Norisius in suo Opere de Epochis Urbium Syriacarum; modo Olympiades communes anno uno tantum anticipat, uti in consignandis Concilio Nicæno, & annis emortualibus Constantini Magni, Constantii, Juliani, & Valentiniani II. modo annis duobus, ut in variis ejus Chronici locis videre est.

XII. *Indictiones a Kalendis Septemb. exorditur.*

Indictiones denique a Kalendis Septembris exorditur, nisi ubi mendose descriptæ sunt, uti ad annum Christi DCXV. Indictionem III. & annum Heraclii V. ubi in narratione habet. *Indict. IV.* loco *Indict. III.* quemadmodum eo Christi anno numero VIII. ostendi. Verum quidem est, Petavium in Notis ad Breviarium Historicum Nicephori pag. 66. existimare Auctorem hujus Chronici Indictiones deducere a die XXIV. Septembris, sed opinionem illam anno 614. num. XXXIX. confutavi. Multo magis aberrarunt, qui putarunt, illum eas a mense Martio inchoare, quod *Heraclius* in Epistola ad Constantinopolitanos an. DCXXVIII. post devictum *Chosroen* Persarum Regem data, & a nobis ex Chronico Alexandr. an. DCXXVII.

nu-

Spiritus adveniens Domini quo tempore sanctus,
In regionem jam deduxit animamque locavit.
Omnibus his mos est de flammis quærere flammas.

Obiit in præceptis Dei quinto Idus Martii, Æra DCLXVIII.

Verum etsi obscura sit dictio epitaphii, clara tamen est memoria martyris, qua ponitur inter martyres in tabulis Ecclesia-

PAGIUS

numero XII. & seqq. Latine recitata, dicit τῇ κδʹ τοῦ παρελθόντος φευρουαρίου, τῆς ἐνισταμένης ἐπινεμήσεως, & Raderus verterit, *XXIV. Febr. præteriti mensis, instante jam prima Indictione*, quasi, inquiunt, adhuc futura esset Indictio, quæ pridem inchoata, jam fluere debebat, inchoata scilicet secundum communem Græcorum calculum Kalendis Septemb. anni DCXXVII. quo pacto mense Februario anni DCXXVIII. non instabat, sed in finem vergebat. At verbo Græco, ἐνισταμένη, sicuti & Latina voce *instans*, tempus præsens exprimitur. Hinc Quintilianus lib. 5. cap. 10. tria tempora distinguit, *præteritum, instans, futurum*, alia hujus rei exempla apud Robertum Stephanum in voce *instans* legenda. In eadem significatione Anastasius Bibliothecarius sumsit vocem *instans* in versione Epistolæ ad Theodorum Episcopum Gangrensem ab Anastasio Apocrisario Romano scripta, cujus verba recitavimus anno DCLX. numero III. ubi idem Apocrisarius ait, Sanctum *Maximum* Abbatem prædixisse feria septima, die XIII. Augusti mensis instantis quintæ Indictionis, anno scilicet DCLXII. Indictione V. mense Augusto notato; *Tertio decimo die Augusti mensis hujus instantis quinta Indictionis, feria septima assumet me Dominus*. Quæ Anastasii Apocrisarii Epistola, quæ tantum Latine extat, anno DCLXII. data ut an. DCLX. numero II ostendi, & locum Anastasii Apocrisarii integrum recitavi. Vide dicta an. DXLVI. num. III.

XIII. *Voce ἐπινεμήσεως Indictionem recte exprimit.*

Hæsit etiam ad illum Chronici Alexandrini locum Henschenius in Exegesi præliminari de S. Theophanis Chronologia, Tom. III. SS. mensis Martii præfixa numero XXVI. ubi ait, errasse manifeste Interpretem, quod putaverit ἐπινέμησιν *hic significare Indictionem, nusquam eam vel hic vel alius Auctor aliter eam appellavit quam Latino nomine* Ἰνδικτιῶνος. „ *Igitur*, „ *ut Heraclii Epistolam recte intelligas reddendum Latine est*, instante jam primo vere *seu* „ prima pabulatione; *est enim* ἐπινέμησις *verbale ab* ἐπινέμω locorum intentem in folia semen„ tem depascor. *Hoc autem statim in Martio* „ *faciendum est in illis calidioribus regionibus*, inquit Henschenius citatus. At ἐπινέμησιν in laudata Epistola Heraclii Imp. significare Indictionem & Raderum recte locum illum vertisse, demonstrat Novella ab eodem Imperatore anno DCXXIX. emissa, cujus meminimus eo anno num. XIV. In ea ait Imperator, ut videre est Tomo II. Bibliothecæ Juris Canonici Veteris pag. 1363. τὸν γὰρ παρόντα θεῖον ἡμῶν νόμον ex Kalendis Aprilis τῆς ἐνισταμένης secundæ ἐπινεμήσεως, &c. idest, ut recte vertit Justellus, *Quippe sacram hanc Legem nostram ex Kalendis Aprilibus instantis secunda Indictionis & in omne deinceps tempus perpetuo valere jubemus*. Quæ utraque, vox ἐπινέμησις se & *instans* obiter exponendæ fuere, ne novis erroribus januam aperiant. Justinianus Imp. in Edicto XIII. cap. 23. & Evagrius tam lib. 2. cap. 12. quam libr. 3. cap. 33. voce ἐπινεμήσεως etiam utuntur ad designandam Indictionem, ideoque hac de re nullum imposterum dubium esse potest.

XIV. *Croatæ sedes in Dalmatia collocant.*

Constantinus Porphyrogenneta lib. de Administ. Imperii cap. 31. prodit, *Croatas*, quos *Chrobatos* appellat, Heraclii Imp. temporibus Baptismum suscepisse; cumque rei gestæ annum non exprimat, hic de eorum adventu in Dalmatiam & conversione ad Religionem Christianam ejus verba referam: *Chrobati, qui Dalmatiæ partes incolunt, a Chrobatis Albis Baptismo expertibus, originem ducunt* (antea scripserat Chrobatos tunc habitasse, *ubi nunc sunt Belochrobati*, idest, Sarmatæ) *qui ultra Turciam* (sic Hungariam hodiernam appellat) *prope Franciam* (idest Germaniam), *habitant, & Sclavis contermini sunt non baptizatis, Serblis, qui Chrobati dicuntur* (hos Cromerus in Historia Poloniæ ex Sarmatia Adriatica cum Bulgaris vicinia in Europam transiisse narrat), *lingua Sclavorum, idest, terram multam possidentes, atque hi ipsi Chrobati ad Rom. Imp. Heraclium confugerant, ante Serblos, quo tempore Abares armis inde Romanos ejecerant: quos Roma advectos Diocletianus Imperator illic habitare fecerat, unde & Romani dicti sunt, quod Roma venientes sedes posuerunt in illis Regionibus, nempe Chrobatia, & Serblia. Pulsis vero his ab Abaribus in diebus ejusdem Heraclii desolata, eorum Regio jacuit; quapropter ejus jussu iidem Chrobati armis arreptis Abares ex illis locis expulerunt, & in ipsorum terra, quam etiam hodie tenent*, (idest anno Christi circiter DCCCCL.) *sedes collocarunt.*

XV. *Fidem Christianam amplectuntur.*

Erat autem illis tunc temporibus Princeps Porga pater; Heracliusque Imperator Roma per Legatum Sacerdotibus accersitis, constitutoque ex ipsis Archiepiscopo, Presbyteris, & Diaconis, Chrobatos baptizavit; & tunc quidem Principem habebant Porgam: terra vero hæc, quam incolunt Chrobati, ab initio sub potestate erat Romanorum Impp. unde etiam illic in hodiernum usque diem Palatia ac Circi Diocletiani supersunt in Urbe Salona, & prope Aspalathum, neque cupiunt Chrobati hi baptizati aliis bellum inferre, idque quia legem definitam habent a Pontifice Romano, qui sub Heraclio Imp. Sacerdotes misit, eosque baptizavit post acceptum enim Baptismum pepigerunt, & Chirographis propriis, datis Sancto Petro Apostolo, juraverunt nunquam se alienam terram armis invasuros, sed pacem habituros cum omnibus volentibus, & imprecationem vicissim a Pontifice acceperunt, ut si quando aliæ gentes ipsos invaderent, pro iis pugnaret, vindexque esset eorum Deus, victoriam conciliante Petro Christi discipulo. Roma autem accersitos Sacerdotes, qui Croatos baptizarunt, ut Porphyrogenneta docet, Latinos ritus ipsorum demonstrat, & Archiepiscopum ex ipsis constitutum fuisse testatur etiam Thomas Archidiaconus Spalatensis cap. XI. ubi *Joannem* Legatum Summi Pontificis, patria Ravennatem primum electum Spalati Archiepiscopum tradit, qui olim *Salonitanus*, totiusque Croatiæ Primas, ad hodiernum usque diem nuncupatur, ut tradit Joannes Lucius in Hist. de Regno Dalmatiæ & Croatiæ lib. 2. cap. XI. Verum quo primum tem-

fiasticis in universa Ecclesia Catholica annis singulis repetenda tertio Idus Septembris, fortasse quod ea die corpus ejus inventum vel translatum fuerit.

PAGIUS tempore Spalatensibus Archiepiscopus datus, a nemine proditur. Porro *Croatia Baptizata*, ut postea vocata fuit, ad Majoris Croatiæ discrimen, quam *Albam* vocabant, secundum oram maritimam ad Istriæ montana, & ad *Albanum* Oppidum excurrebat, suntque etiamnum in ea hodie *Spalatum*, *Sebenicum*, *Jadera*, *Nona*, & aliquot alia Oppida.

I.

Arabes Romanum invadunt Imperium.

SExcentesimus trigesimusprimus agitur Redemptoris annus, Indictione quarta, quo res Orientalis Imperii fluctuare magnopere cœperunt. Ex quo enim Heraclius Imperator est naufragatus a fide, mala cuncta Romanum Imperium invaserunt: nam usque dum coluit pietatem, Deus præcedebat castra fidelium; ubi vero de acceptis beneficiis nimis ingratus apparuit, excitavit contra eum barbaros Arabes, de quibus nihil tale timuerat. Ita novit Deus in rebelles fidei Catholicæ Principes excitare gentes ultrices, quibus velut virga furoris iratus plagas illis infligat. Hoc siquidem anno (ut produnt Annales (post Mahometis Principis obitum, cum jam Persarum Regum potentia collapsa penitus esset, consumptis inter se ipsis bello civili, cœperunt Arabes bellum gerere adversus Romanos: quanto autem eos damno affecerint, quæ dicturi sumus annis sequentibus, demonstrabunt. Laborabat interea Heraclius pro Monothelitarum hæresis roboranda, conspirante cum ipso, immo impellente cum Sergio Constantinopolitano Episcopo. Porro res ita se habebat, ut pulchro velamine pacis error impius obtegeretur: adeo ut ejusmodi ipsorum conatus potius extirpatio hæresis, quam ejus propagatio exterius videretur. Etenim præseferebant Monothelitæ, defensores se esse Chalcedonensis Concilii, hæresum vero tam Nestorii, quam Eutychetis, sive aliorum eversores: adeo ut toto ferme hoc reliquo tempore, quo vixerunt tum Sergius, tum Heraclius perseverarint inter suos Catholico nomine: nec per annos plures fuit ejusmodi hæreticorum vafricies detecta. Quomodo autem ista se habuerint, quæ annis sequentibus dicturi sumus, aperient.

II. Clotharii Reg. Franc. obitus.

Quod vero ad res pertinet Occidentales: hoc ipso anno, ubi Clotarius Rex Francorum annos quadragintaquatuor regnasset, ex hac vita migravit, relicto totius regni hærede suo filio Dagoberto. Sed antequam de successore agamus; quæ de eo sunt reliqua, nec certi anni periodo definiri possunt, hic memoria digna in medium afferamus; & primum quæ ab Aimoino in hæc verba narrantur (a): *Hunc inquit Clotharium beatus Sulpitius tunc quidem Archidiaconus, postmo-*

(a) Aimoi. l. 4. c. 16.

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXIX. Anno Hegiræ X. inchoato die 24. Apr. fer. 2. A.C. 632.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6124.

☉ 24. F. ☽ 5. P. 24. Mart. Indict. 4.

JESU CHRISTI 632.

HONORII PAPÆ 7.

HERACLII IMP. 22.

I. *Postconsulatus.*

HIC annus ista formula notatur: *XXI. post Consulatum Heraclii Aug. XX. & anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XIX.*

II. *Saraceni nonnisi post Mahumetis mortem adversus Romanos insurrexere.*

Ad num. I. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXIII. qui Kalendis Septemb. hujus Christi anni inchoatur, fuse refert de Saracenis, quod Baronius breviter ex Anastasio, eos nempe hoc anno Romanos aggressos esse, & tres eorum *Ammiraus* a Romanis peremptos. Verum cum Theophanes asserat contigisse id post *Mahumetis* mortem, quam anno Eræ Alexandrinæ DCXXII. narravit, liquet hæc pertinere ad annum DCXXXIII. altero scilicet post Mahumetis obitum anno, quod recte vidit Sigebertus in Chronico, ubi Mahometis morte cum anno DCXXXII. alligata an. DCXXXIII. scribit: *Inter Romanos & Saracenos bellum implacabile oritur hac de causa, quia cum quidam spado imperatoris Heraclii distribueret rogas (id est donativum) militibus, cum inter alios etiam Saraceni sub Imperatore militantes ad accipiendum venirent, spadone indignanter eis dicente, Vix sufficit Imperator dare rogas militibus, quanto magis canibus istis: illi dolore & pudore incitati, totam Saracenorum gentem ad rebellandum incitant. Ammirai autem Saracenorum Romanos aggrediuntur, & cum multis tres Ammirai a Romanis perimuntur.* Quæ Sigebertus ex Theophane accepit. Nicephorus in Breviario pag. 16. bellorum Romanos inter & Saracenos aliam causam assignat, atque *Theodorum Ærarii privati Comitem cognomento Trithurium, Ducem Orienti præficit* (nempe Heraclius). *Nam Sergius qui Nicetæ tempore præfuit, hoc modo perierat. Saraceni Camelum pelle denudantes, in hanc Sergium includunt ac consuunt. Ita desiccata pelle, una, & qui inclusus erat, contabescens, paulatim miserabili morte confectus est, quippe hoc illi crimen objecerant, Auctorem Heraclio fuisse, ut ne Saracenis e Romanorum finibus egredientibus permitteret triginta auri libras, qua illis quotannis pensitabantur, mercibus permutatas extra Imperium transferre: ex quo factum esset, ut Romanum militem vastarent. Heraclius porro Theodorum vetuit cum Saracenis pugnam committere. Qui dispositis insidiis, paucisque ad velitandum præmissis, sensim Romanos inducunt: donec qui in insidiis erant repente in eos irruunt, & in medio interceptos plerosque tam milites, quam Duces interficiunt.* Verum hæc omnia post mortem Mahometis, qui pacem cum Romanis servavit, gesta. Porro Mahometes ante mortem *debellandis ex Arabum genere Christianis Ameraus quatuor instituit*, inquit Theophanes ibidem. *Amer* autem Arabibus Dominum significat & Amiræ erant apud Saracenos Satrapæ, nempe Urbium vel Provinciarum Præfecti, atque adeo *Sultani*, qui *Califa* suberant.

III. *S. Lupus Senonensis Episc. in exilium a Clotario Rege missus.*

A num. II. ad V. *Clotarius* II. Neustriæ & Burgundiæ Rex anno. DCXXVIII. mortuus est, ut eo anno ostendimus. Is Sanctum *Lupum* Senonensem Episcopum post mortem *Theoderici* Regis a partibus Sigiberti hujus filii stantem in exilium egit, ut habet Auctor ejus vitæ apud

modum autem Bituricensium Episcopus, anteriori tempore a gravi liberaverat febrium incomodo, septem prius dierum consummato jejunio. Fuit autem Clotharius patiens, litteris eruditus, timoris Dei plenus, pauperibus necessaria tribuens Ecclesiarum Domini atque sacerdotum utilitati consulens. Verumtamen subdola malignantium versutia subreptum est ei, ut beatum Lupum Præsulem Senonum, a sede propria expulsum, in exilium mitteret. Sed præstat hæc petere ex Actis ipsius Lupi sanctissimi viri, ubi causa exilii pulchre texitur, & Regis pœnitentia digna memoria recensetur. Causa enim cur exularit, in rebus ab eo gestis sic aperitur:

III. S. Lupus Senonensis Epis. exulat.

Postquam Clotharius Burgundiæ regnum obtinuit, Farulfum virum multa sæculi dignitate pollentem ob regia negotia curanda eo ablegavit. Is a Regis latere digressus, ejus jussa quamprimum executurus, ubi prope Senones venit, multa animi indignatione cœpit permoveri, quod sanctus Antistes ei cum muneribus obviam non procederet. Deinde intra urbem susceptus, torvo vultu beatum virum intuebatur. Sed audivit ab eo: Oportet semper obedire magis Deo, quam hominibus. Sacerdotis est, plebem regere, & Principes sæculi divina præcepta docere: itaque par est illos ad eum potius accedere. Farulfus ira & furore percitus, multa ad Regem de sancto viro falsa retulit, adjutus etiam opera nequissimi Medegisili, qui in sancti Remigii suburbio monasterium tenens, sancti Episcopi locum occupare conabatur. Iis ergo nefariis viris regias aures incantantibus, Clotharius Rex commotus beatum Antistitem jubet exulare Vinemagi, qui est Neustriæ pagus. Ubi eum multos convertisse tradit, additque demum ipsum opera sancti Ragnegesili Archidiaconi & sancti Vvinebaudi revocatum fuisse.

IV. Quanto autem eum Rex Clotharius acceperit desiderio ista ibi subduntur: *Lætatur Rex, & proceres omnes gratulantur tanti Antistitis præsentia: contemplatusque eum Rex, pietate flexus, ad pedes ejus humi prosternitur, veniamque ab illo deprecatur. Cernens vero eum afflictum, corpus ejus macie confectum, caput intonsum, barbamque minime rasam ob cumulandum abstinentia rigorem: tremens & ejulans Rex cum multo gemitu ejus miseriæ se reum fatetur, & sancti viri delatoribus dira imprecatur: jubetque eum honorifice tractari, comamque & barbam tonderi. Postquam autem suus ei decor redditus est, ejus clerum voluit Rex convivio interesse. Ibi tum, Christo agente, repentina conversione cernere erat Regem ex persecutore factum ministrum beati viri, & suis manibus ei cibum porrigentem, qui antea illi penuriam attulerat.*

Rursus vero petens sui facinoris veniam, a sancto Episcopo levatur e pulvere; multaque ei offert munera Ecclesiæ asibus profutura, atque ita demum jubet eum ad suam urbem se recipere. Hactenus de sancti Lupi ab exilio restitutione: ex quo discant sacerdotes, cultores se esse debere justitiæ, & nihil remittere sacerdotalis constantiæ timore Regum. Siquidem alterum de duobus sit necessarium fore; ut vel cedentes veritati Reges, & victi virtute, se (ut decet) subiiciant sacerdotibus; vel si resiliant, obstinateque eosdem persequantur, parari sibi hac ex parte majorem gratiam, & gloriosiorem præparari coronam sacerdotes ipsi non dubitent, secundum illud Ambrosii in obitu Valentiniani: *Felicius Episcopos per-*

PAGIUS pud Surium ad diem 1. Septembris, cujus verba Baronius recitat. Revocatus est autem ab exilio Lupus ab ipsomet Clotario Rege post annum circiter exilium, anno scilicet sexcentesimo decimo quarto. Nam in Historia S. Winebaudi Abbatis dicitur, hunc adiisse *Clotarium* Regem prope Rotomagum, ab eoque suis precibus impetrasse reditum *Lupi* Senonensis Episcopi, qui Sede pulsus in Neustriam ablegatus fuerat: & parte alia in Vita S. Eustasii Abbatis Luxoviensis a Jona scripta legitur, *Eustasium* convenisse *Clotarium* in Occidentalibus Galliarum partibus commorantem prope Oceanum, & quidem anno DCXIV. aut circiter. In Historia citata describitur iter Winebaudi ad Clotarium Regem his verbis: *Domini Cloturii Regis B. Lupus Senonica Civitatis Episcopus dignoscitur incurrisse calumniam, & extra ritum Canonica sententia adeptus exilium. Pro cujus rei causa, Archidiaconus suus ad Venerandissimum Abbatem pervenit, genibusque innixus est, ut prædictum Regem suggerendum, Sanctitas sua non venueret deprecari, ut non amplius Pastoris præsidio Sacrosancta Ecclesia destituta consisteret, nec extorris haberetur nec extraneus. Quam ob rem nec fit eganti dilatio, ubi misericordia voces prævenit supplicantis, cœpto itinere cum Divina gratia aggreditur viam propere.* Paulo post: *Tum Beatissimus pervenit ad Regem in villam nomine Alentum, non longe ab Oppido Rotomagensi. Qui cum eum vidisset, gavisus est, & quasi Angelum Domini, ac ut nuncium cœleste excepit. Petiit igitur vir Dei Vvinebaudus secundum precem Archidiaconi, ut reos qui a Ducibus vel Comitibus suis in lacunis aut in carceribus tenebantur, Celsitas sua sine ulla dilatione pro religione Sanctorum, vel pro stabilitate regia dignaretur absolvere. Proinde quod petiit habuit obtentum, absolutis captivis cum Beato Lupo Pontifice Senonicorum.* Quæ gesta esse ante mensem Octobrem anni DCXIV. Cointius eo anno num. XVIII. ex eo colligit, quod eo anno mense Octobri *Clotarius* Synodum Parisiis haberi curavit, de qua suo loco egimus.

IV. Cæterum *Lupus* Clotario Regi superstes non vixit; cum migrarit ad Deum priusquam celebraretur *Concilium Rhemense*, cui successor ejus *Richerius* subscripsit, Ecclesiam Senonensem bo-

sequuntur Imperatares, quàm diligant. Porro quod pertinet ad sanctum Lupum, vir mirificus egregia claruit sanctitate, inque edendis miraculis mire virtus ejus enituit.

V. Defuncto igitur Clothario Rege, ejus filius Dagobertus solus potitur Francorum regno, cujus regimini reliquerat Clotharius præfectum Pipinum Ducem Neustriæ, quem sibi in Majorem domus ob egregias ipsius virtutes idem Clotharius adsciverat. Sed tanti viri summa pietate insignis memoria haud est prætereunda. Dicendus hic Pipinus ejus nominis primus, ex quo duo alii, secundus scilicet, ipsius nepos, & tertius Pipinus secundi nepos, qui etiam regnum Francorum per Zachariam & Stephanum Romanos Pontifices est adeptus: ut videas ex quibus progenitoribus ille provenerit. Accepimus ista ex Stephano Abbate, qui res gestas Sancti Modoaldi Archiepiscopi Trevirensis prosecutus est: ubi, ne confundatur historia, de duobus Pipinis viris clarissimis genus texitur. Prior enim, de quo est sermo, fuisse ponitur Carlomanni senioris filius, qui ex nupta sibi Itta religiosissima femina hos acceperit liberos Grimoaldum, Gertrudem, & Beggam, pietate omnes insignes: ex Begga autem juncta matrimonio Ansegiso filio sancti Arnulfi postea Metensis Episcopi, fit natus Pipinus junior, senioris nepos, ejus nomini secundus; ex quo natus est Carolus cognomento Martellus: ex Carolo vero tres sunt geniti filii Carolus, Carlomannus, atque Pipinus tertius ordine, primus autem ejus generis Rex Francorum.

Tres Pipini.

VI. Sed de primo Pipino modo dicendum, cujus virtutum præconium post alia verbis istis Stephanus Abbas summarim perstringit, dum agit de Itta sanctissima femina sorore sancti Modoaldi ipsi in matrimonium collocata (a): *Fuit namque probatissimæ vitæ ac purissimæ famæ, sapientiæ domicilium, consiliorum thesaurus, defensio legum, controversiarum finis, munimentum patriæ, decus curiæ, vita Ducum, & disciplina Regum.* Et inferius de eodem: *Clarebant tunc temporis in palatio viri strenuissimi, idemque religiosissimi: inter quos eminebat Pepinus Carlomanni filius Dux clarissimus & Major domus sub Clothario, Dagoberto, & Sigeberto potentissimis Regibus.* Et paulo post: *Ea tempestate Dagobertus rerum potiebatur, sub qua idem Dux dignitate modicum a sublimitate regia differente præditus, omnia regni negotia prudentissima dispositione ordinabat, præstabatque tam in bello fortitudine, quam justitia in pace. Erat enim erga Regem fidei servantissimus, erga populum vero tenacissimus æquitatis, & in disceptanda utrorumque causa fortissima animi judicio persistens, nec munera populi ad subvertendum jus regnum respiciebat, nec gratiam Regis ad obruendam populi justitiam attendebat. Siquidem Regem Deum Regi homini præferebat, cujus mandatum prohibitum noverat (b) vultum potentis honorare, vel personam pauperis in judicio attendere. Tam erga quæ plebis erant, plebi defendebat, quam quæ Cæsaris, Cæsari restituebat.*

Qualis Pipinus major.

(a) Steph. in vita Modoald. l.1.c.2 & 34. apud Sur. die 12. Maii.

(b) Levit. 19.

VII. *Talis hujus Ducis industria & consilio Dagobertus eo celebritatis splendore enituit,* at

PAGIUS

norum suorum scripsit hæredem ex asse; quo amplissimo provento hactenus dives, grati animi vices singulis annis eependit publica supplicatione ad ejus sacra lipsana, eorum bajulatione intra Civitatis mœnia. Eodem circiter anno, quo *Sanctus Lupus*, ad Deum migravit *Sanctus Vvinebaudus*, qui colitur die sexta Aprilis, ad quem diem ejus Vitam ex Peomptuario Tricassino Camusati refert Bollandus, in qua dicitur eum fuisse Abbatem Monasterii Sancti Lupi, tunc in suburbio Urbis Trecensis constituti ejusque miracula, & virtutes fuse enarrantur.

Clotario Regi superstes non fuit.

V. A num. V. ad XI. In Historia Francica passim agitur de *tribus Pippinis*, quorum prior, quod *Landis* (oppidulum Brabantiæ ad Getam amnem) natus esset, *Landensis* seu Landinensis a Recentioribus cognominatus est. Secundus dictus Heristallus, primique nepos extitit. Tertius *Brevis* cognominatus, primus secundæ stirpis Regum Francorum Rex fuit. Porro Baronius num. VIII. Sancto Pippino Landensi laudem tribuit, quæ ad ejus nepotem *Pippinum* Heristallum pertinet, quod scilicet *Sanctum Vvironem* Episcopum, ut peccata ei confiteretur, nudis pedibus adire sit solitus. Venerat e Scotia *Vviro* cum Sancto *Pellhelmo*, & *Otgero* Diacono, in Franciam, & benigne a Pippino excepti, *in monte Sancti Petri*, ut tunc dicebatur, (nunc *S. Odilia* mons est, ad Ruram flumen haud procul Ruræmunda, postea ædificata Urbe, nunc Episcopali) sedem eodem annuente Duce fixerunt, Monasterio ædificato. Quod antea indicavimus Christianæ submissionis ac pietatis facinus, narratur in Sancti Wironis Vita apud Bollandum ad diem VIII. mensis Maii, similiaque habentur de *Sancto Pethelmo* in ejus Vita ad diem XV. Julii.

Pippinus Heristallus nudis pedibus peccata confitetur.

VI. At Vita Wironis eum longe posteriorem Beato Pippino Landensi fuisse ostendit. In ea enim dicitur, *VVironem* sibi imitandos proposuisse *Patricium, Cuthbertum, Columbam, patriæ eo lumina, terræ lucernas.* Erat, cum mortuus est Beatus Pippinus, adhuc puer *Cuthbertus*, qui anno DCLI. cum oves pasceret, Sancti *Aidani* animam vidit ab Angelis in cœlum deduci, ac tunc Monasticam vitam adhuc adolescens amplexus est: obiit vero anno DCLXXXV. non admodum provecta ætate. Inde ergo statui potest, *S. VVironem*, qui Sancti *Cuthberti* virtutes dicitur imitatus, non videri natum fuisse adhuc quando B. Pippinus decessit, anno scilicet Christi DCXXXIX. quo de ejus morte sermo erit. Hæc recte observata a Bollando ad diem XXI. Februarii, in Elogio S. Pippini Landensis, & ad diem VIII. mensis Maji in Commentario prævio ad Vitam S. Wironis Episcopi. Refert ibidem, SS. *VVironem, Plethelmum,* & Ot-

Quod tamen de Pippino Heristallo intelligendum,

Dagob. Regnum quandiu floridum.

ut liberalitate, justitia, mansuetudine, aliisque virtutibus quibus Regem decebat, plures ante se Reges praecelleret. Sed hanc regiam viam, hanc virtutis lineam tenuit, quamdiu sanam doctrinam sapientissimi praeceptoris instituit, & non ad sua desideria coacervavit sibi magistros. Felix, si secundum viri sapientis monita (a) de mille pacificis suis unum hunc elegisset consiliarium. Sed demum Salomonis (b) exemplo depravatum est cor ejus ad tempus per mulieres; neque solet in magna rerum copia ac soluta libertate prona esse in consensum peccati natura mortalium; ob divitiarum affluentiam ac secundos rerum successus a bono honestoque in pravum abstractus, salubribus monitis aures occlusit. Cœpit ergo tam avaritia quam libidine æstuare, rebus Ecclesiarum novos thesauros implere. Cujus impudentiam dum Pipinus dolore permotus liberrimo ore increparet, exprobrans quod maximis Dei beneficiis ingratus existeret: ille obscœnis libidinibus potius, quam sanis obtemperans consiliis, tentabat magis more phrenetici medicum quolibet modo extinguere, quam a pravitatis suæ furore resipiscere.

(a) Eccl. 6.

(b) 3. Reg. 11.

VIII.

Sed benignus Dominus qui suos salvare decrevit, nunc a malis liberat, nunc etiam innoxios servat; & pium Ducem a periculo mortis potenter eripuit, & malevolum Regem ab effusione justi sanguinis misericorditer revocavit. Nam sanctiore consilio reputans dignitatis suæ statum labefactari, si virum nobilem, potentem, fide ac justitia popularibus acceptum perimeret; paulatim animum reflexit, cæpitque egregium Ducem in tantum revereri, ut conceptam malitiam in pacem & gratiam commutaret. Quod sapientissimus Dux non suæ industriæ, sed divinæ adscribens misericordiæ, tanto magis in modum sancti animalis oculos ante & retro habentis studebat in cunctis se prudenter agere, & ad divinæ justitiæ lineam omnes judiciorum suorum sententias dirigere. Sed quia sanctarum scripturarum scientia minus eruditus erat, prudentes quosque viros, quos in timore ac dilectione Dei noverat excrevisse, omnium consiliorum vel negotiorum suorum socios assumebat. Nam & Arnulfum Metensem Pontificem, qui ante Pontificatum hanc eamdem dignitatem irreprehensibiliter administraverat, & postmodum eo defuncto, beatum Cunibertum Coloniensium Antistitem pari sanctitatis fama illustrem in hac negotiorum administratione curabat adhibere participem. Hæc & alia Stephanus in laudem viri religiosissimi: ad quæ addimus corollarium ex rebus gestis (c) sancti Vvironis in Scotia Episcopi miraculis clari, ubi hæc de eximia religione Pipini: *Dux autem Pipinus tantæ eum venerationis habuit, ut tamquam præsule animæ suæ, vitæque patrono, propter eximiam sanctitatem sua illi peccata confiteri solitus sit, nec erubuerit ad faciendam confessionem, detractis calceis, eum adire, ejusque oris imperio parere: sæpius etiam volebat eum interesse communibus consultationibus majorum. &c.* Vidisti, lector, quanta pietas Principis hujus fuerit, ut nonnisi ob pœnitentiæ signum, discalceatus, consueverit sua sancto viro confiteri peccata. Quosnam tu sapientiores dices, hunc Deo dilectum sanctissimum virum, an a fide Catholica refugas homines ejusmodi instituti derisores? Sed quod modo de sancto Vvirone occasione Pipini opportuna incidit mentio, agamus hic de ejus ad Episcopatum promotione, quæ sic se habuit, prout in iisdem ipsius rebus gestis narratur:

(c) Extant apud Sur. die 8. Maii.

Pipini humilitas, cum sua confiteretur peccata.

IX. De S. Vvirone Episcopo.

Erat ejus insulæ consuetudo, nempe Scotiæ, *ut primo eligerent incolæ Episcopum, deinde electum Romam mitterent, Summi Pontificis manibus consecrandum, atque ita demum rediturum ad sedem suam. Itaque licet multum refragaretur sanctus Vviro, non tamen a sua sententia defecit plebs fidelis, sed etiam invitum illum eligens, compulit tandem assentire. At ille hac occasione nactus opportunitatem e patria emigrandi, piæ peregrinationis amore, urgentis populi ad tempus cessit voluntati, licet coram Deo longe alia esset animi ejus intentio, quæ tandem etiam non est voto frustrata suo. Abiit igi-*

PAGIUS

& *Otgerum* Evangelium prædicasse in iis Galliæ partibus, quæ non satis erant fide Christiana excultæ. In *Vita S. Wironis a gravi* Auctore Anonymo elucubrata, singulæ fere ejus virtutes enumerantur, diciturque Pippinus Dux ei dedisse *Locum remotum a mundi negotiis, quo liberius cum suis enibi cælestes caperet fructus.* Wironem Evangelium in Gallia prædicasse scribit etiam Cointius anno DCXXXVIII. num. XCVII. quod probat ex Vita S. Suiberti Marcellino Presbytero attributa, & præterea asserit, *VVironem*, & Socios non Pippini Herstalli, sed Pippini Landensis tempore vixisse, contra ejusdem Marcellini testimonium. At Acta illa Pseudo-Marcellini, quæ etiam Baronio imposuerunt, falsis narratiunculis consuta esse, nunc inter Eruditos fere convenit.

VII. Sanctus VViro coævus fuit Pippino Herstallo.

Ut autem uno tenore absolvam quæ ad Wironem anno incerto sub hujus sæculi finem demortuum spectant, natus is est in Scotia, cumque statuisset peregrinari, patria sua Ecclesia Pastoris morte viduata remansit: *Mox que concordi cunctorum voce VViro Pastoris officio destinatur invitus. Moris erat apud incolas ejusdem insulæ, primo Pastorem inter eos eligere, tum electum Romam dirigere, Apostolicis manibus ordinandum.* Socios assumit *Plechelmum* Sacerdotem, & *Othgerum* Levitam, Romamque cum illis pergit. Quem, ut coram venit, Papa perspiciens in vultu, quod erat in corde persensit, & lo-

gitur Romam non terrenæ dignitatis ambitione, sed diu cupitæ peregrinationis desiderio impulsus. Comes autem illi & itineris & voti accedit Plecbelmus sacerdos virtute venerabilis, nec ætate major, nec meritis multo minor. Erat ambobus cor unum & anima una in omnibus. Cum autem per Angliam iter facerent, divinitus illis adjunctus est Otgerus Levita, qui præ fervente cœlestis patriæ desiderio terrena contemnens, beato viro adhæsit.

X. *Tum vero iter optatum securius vir sanctus cum sociis prosequens, Christo duce, prospero cursu mare emensus, tandem Romam pervenit: ubi beatissimorum Apostolorum Petri & Pauli limina labris tres illi premunt, pavimentum lacrymis rigant, precibus & votis altaria cumulant, & in cælum preces transmittunt, loca sancta crebro invisunt. Nec despicit Christus gemitus servorum suorum; quod quærunt divinitus illis non negatur. Ubi autem Romanus Pontifex eos advenisse cognovit, beatum Vvironem ad se accivit. Ille vero sine dilatione cum sociis ad Pontificem accessit. Intuitus autem illum Pontifex, ex vultu animum ejus cognovit, moxque in ejus ruens amplexus, osculatus est eum non sine lacrymis. Deinde ablata colloquendi opportunitate, Pontifex nomen & patriam animique propositum ex illo percontatus est. Ille vero osor falsi, tenaxque veri, primo exponit causam adventus sui, & cur a suæ regionis hominibus eo missus sit: deinde animi sui votum tantæ sanctitatis Pontifici exprimens, ejus pedibus advolutus, quanta potest instantia petit, ut suum velit præbere assensum,* nempe, ut liberum esse sineret. *At Pontifex nihil motus ejus precibus populo Dei potius consulere voluit, & ejus electioni suffragari. Invitum igitur, diuque reluctantem, Episcopum illum ordinat, eumdem honorem etiam impertitus Plecbelmo sancti viri socio: ambosque complexus, multis auctos muneribus remisit in patriam, sua auctoritate præcipiens beato Vvironi, ne se ulli peregrinationi daret, donec esset reversus ad suos.* Hucusque de ordinatione Vvironis auctor, qui de reliquis sancti viri præclaris rebus gestis pergit narrare historiam.

XI. De Arnulfo Episc. Metensi eremum petente.

Sed revocat nos temporis ratio ad Dagobertum Regem, cujus regni exordio sanctus Arnulfus Metensis Episcopus, qui eum educaverat, de quo superius dictum est, nonnisi divinitus inspiratus, quod Regi se non fore proficuum amplius prævidisset, eremum petiit. Regem gestam ita a Jona Abbate hujus sæculi scriptore narratam audi: *Defuncto itaque Clotario Rege, cum adhuc beatus Arnulfus Episcopus eodem desiderio quo prius, conversandi videlicet in eremo, flagraret, & iterum atque iterum a Dagoberto Principe, quem ipse diligentissime nutrierat, licentiam hujus rei postularet; instinctu diaboli commotus adversus eum Rex, cum ei die quadam nimis importunus in petendo fuisset, arrepto mucrone voluit eum sauciatum a se removere. Tunc ille parvipendens iram morituri Regis constanter dixit: Quid agis, miser; malo pro bonis mihi rependere vis? Nunc autem, quandoquidem ita placet, sævias in me quantum velis, ego pro illius amore mori non dubito, qui mihi vitam dedit & pro me mortuus est. Hæc eo dicente, cum unus astantium procerum blandis verbis redargueret temeritatem Regis, sedatus est furor ipsius, & mediante gratia Dei caruit effectu sceleratus affectus. Interea superveniente Regina, ut audivit commotionem qua contra virum Dei sine causa incanduerat, prostravit se una cum Rege pedibus ejus, &, ut sui misereretur remittendo illatam injuriam, cum lacrymis postulavere, dicentes: Perge domine ad eremum, sicut desideras: tantum te placa-*

PAGIUS & *licet invitum diuque reluctatum, Episcopali eum sublimavit ordine.* Quin & *Plecbelmum* itineris socium eodem promovit honore. Obtemperans præcepto Romani Pontificis Vir sanctus pervenit in patriam, ubi omnium applausu Episcopali Cathedræ præpositus est. Verum peregrinationis æstu anhelabat. Quare relicto Episcopatu navigavit in Franciam, ubi *Pippinus* Dux Francorum eos ad se venire fecit, locumque *VVironi* concessit ad manendum, tantaque veneratione prosequutus est, ut dedignatus non sit *gratia confessionis discalceatus eum adire, ejusque oris imperio prompte parere.* Tandem Wiro felicem cœlo reddidit animam, quæ omnia ex ejus Vita Auctore Anonymo scripta excerpsimus, ubi non dicitur, quis tunc Romanam Ecclesiam rexerit, aut quæ Scotiæ Civitas eo alumno, ac dein Præsule gavisa sit. Ex monte S. Odiliæ, in quo vixit, & mortuus est Wiro, pars Reliquiarum ejus Ultraectum, pars Ruremundam translatæ sunt, qua de re legendus Bollandus. Coluntur in Fastis Belgicis, *VViro* VIII. Id. Maii, *Plecbelmus* Idib. Jul. *Otgerus* IV. Idus Septemb.

VIII. S. Arnulphus Episcopatum Metensem abdicat.

A num. XI. & seq. *Sanctus Arnulphus* anno sexcentesimo vicesimo quinto jam provecto in Vosagum relicto Episcopatu Metensi secessit, postquam sedisset *annos quindecim, diesque decem*, ut habet Codex Sancti Symphoriani. Annos tamen hujus abdicationis in magna controversia positus, plerisque post *Clotarii* Regis mortem, eam contigisse opinantibus. Auctor Anonymus coævus, qui ejus Vitam scripsit, a Mabillonio Sæculo secundo Benedictino recitatam, ait eum intensissime a Principe flagitasse, ut successurum Præsulem sibi daret, Clotariumque Regem, qui *Dagobertum* filium suum eidem ad erudiendum tradiderat, petiisse, ut eum nullatenus relinqueret. Sed cum summo desiderio *Arnulphus* ad eremum properare disponeret, Dagobertum suum tandem consensum præbuisse. Quare in vivis adhuc erat *Clotarius*, quan-

catum habeamus, quem injuste offendimus.

XII.

Dum igitur cogeretur sanctus Episcopus in curia jugiter permanere, nec inde recedere sineretur, consulto numine & responso accepto, ut quod animo conceperat, conficeret: de successore viro dignissimo divinitus pariter curtior redditus, se contulit in solitudinem ubi ad obitum usque permansit miraculis illustratus. Successor ei datus est Gorricus, vir quidem sanctitate mirandus. At de rebus Francorum hactenus; reliqua suis locis. Subiicit hæc his Aimoinus: *Post discessum præfati Antistitis Arnulfi, consiliis jam dicti Pipini & Cuniberti urbis Coloniæ Præsulis obaudiens, suggerentibus eis, æquitati ac justitiæ operam dabat.*

Usus est etiam familiarissime Dagobertus sancto Eligio viro admirandæ sanctitatis & virtutum merito insigni, qui ex auri fabro factus est postea Episcopus Noviomensis, toto orbe miraculorum fulgore coruscus, cujus res gestas (*a*) copiosissime scripsit ejus æqualis sanctus Audoenus Episcopus Rotomagensis. Dicendum de eo inferius. Sed & idem Rex immisit sanctum Richarium presbyterum, excepitque uum mensa, a quo multa ad salutem animæ spectantia audivit, atque profecit. Sed de his pluribus Albinus Flaccus (*b*), qui vitam ejusdem viri sanctissimi scripsit ad Carolum Magnum Imperatorem:

(*a*) *Apud Sur. die 1. Decemb.*

(*b*) *Apud Sur. die 26. April. t. 2.*

XIII.

Contigit hoc eodem Redemptoris anno ex hac vita migrare in Galliis Sanctum Allovvinum, cognomento Buvonem ut

PAGIUS

quando *Arnulphus* Aulam reliquit. In exemplari quidem hujus Vitæ, quo usus est Baronius, legitur: *Defuncto Clotario Rege, cum adhuc B. Arnulphus Episcopus eodem desiderio, quo prius conversandi, scilicet in eremo, flagraret,* &c. Sed illa verba desunt in melioribus exemplaribus quibus usus est Mabillonius, qui & ostendit, perperam credidisse Baronium hujus Vitæ conditorem fuisse *Jonam* Bobiensem Monachum. Nam hunc Anonymum interfuisse illi miraculo, quo *Arnulphus* incendium extinxit, constat ex numero XX. ubi se *Romarici* socium, ac proinde Monachum satis declarat. Ac præterea in fine Vitæ alloquitur, *Clodulphum* Metensem Episcopum, *Arnulphi* filium; quo jubente eam scripserat, ut Auctor Vitæ Sancti Clodulphi num. XXIII. observavit. Hæc autem *Jonæ* Bobiensi Monacho convenire non possunt, qui, nec *Romarici* socius, nec ad *Clodulphi* Pontificatum superstes fuisse videtur. Certe Jonas principio Vitæ B. *Bertulfi* Abbatis Bobiensis, mentionem facit Arnolphi, cujus consanguineus erat *Bertulfus*; nec tamen de Arnolphi Vita a se scripta aut scribenda quidquam loquitur.

IX. *Triennio ante Clotarii Regis mortem.*

Arnulphum aliquot annis ante *Clotarii* Regis mortem Episcopatum dimisisse, ac in eremum secessisse, manifeste ostendit Fredegarius cap. 58. cujus locum integrum anno DCXXVIII. num. XI. & seq. recitavimus. Ait enim *Dagobertum* ab initio, quo regnare cœperat, usque ad annum VII. Regni sui, Austrasiani scilicet, usque ad finem anni DCXXVIII. aut circiter, quo *Gomatrudem* uxorem repudiavit, & Parisios venit, nulli Francorum Regum cessisse; sed ab eo tempore *vixisse* adeo luxuriose, ut tres Reginas, & plures concubinas haberet. Tempus autem præcedentis regiminis in duo distinguit, primum in illud quo regnare cœperat, quia tunc consilio Sancti Arnolphi Metensis Episcopi, & Pippini Majoris-Domus usus est, & in illud, quod regnavit *post discessum Beati Arnulphi*, quia *adhuc consilium Pippini Majoris-Domus & Chuniberti Pontificis Urbis Coloniæ*, adhibuit. Ubi tamen *Discessus* nomine mortem Arnulphi designat, in quo valde fallitur, ut supra diximus. *Dagobertus* itaque qui nonnisi post mortem Clotarii patris Parisios venit, & luxuriæ indulsit, antea inculpate Regnum administrarat: sive dum usus est consilio *Sancti Arnulphi*, sive postquam hic e Palatio ejus egressus vitam solitariam elegit,

ideoque ante *Clotarii* obitum, & postquam Concilio Remensi anno DCXXIV. aut saltem insequenti celebrato interfuisset Episcopatum dimisit: & quidem anno sexcentesimo vicesimo quinto, ut anno DCLIV. quo *Clodulphus* ejus filius ordinatus est Episcopus Metensis, ex duratione Sedis quatuor aut quinque Arnolphi Successorum ostendam. Primus ejus Successor fuit Sanctus *Gorricus* cognomento Abbo, de quo in morte ejus sermo erit.

X. *Chronologia rerum a S. Bavone gestarum depravata.*

Ad num. XIII. Theodoricus Abbas Sancti Trudonis in Episcopatu Leodiensi, qui in Chronico Trudoniano dicitur obiisse *VII. Kal. Maii* anni MCVII. & aliquot seculis ab ætate Sancti Bavonis abfuit, rerum tam a Bavone, quam ab Amando, eorumque coævis gestarum Chronologiam plurimum perturbavit. Bavonis mortem consignavit *anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo tricesimo primo, Heraclio Romanum Imperium, Martino universalem administrante Pontificatum*. Quo loco Surius expuncto Martino, Honorium *forte* reponendum in margine notat. Verum in dubium vocari non debet, quin Theodoricus existimarit eo Christi anno floruisse Martinum Papam; cum in Actis plurimorum Sanctorum Martinus Papa dicatur Pontificatum gessisse, cum Dagobertus Principatum Francorum obtinebat. In narratione tamen historica aliqua habet ab Auctore Anonymo fere coævo Vitæ Sancti Bavonis, quam Mabillonius Sæculo secundo Benedictino publicavit, prætermissa, quorum ope annum hujus Sancti emortualem detegere possumus. Quam ob rem quæ de Bavone habet Anonymus, in pauca contraho, ut postea quæ de eadem re scribit Theodericus Abbas, cum illis conferam, & controversiam, quæ inter Eruditos de anno mortis Bavonis versatur, tandem dirimam.

XI. *Summarium vitæ S. Bavonis.*

Bavo parentibus inclytis in Hasbaniense editus Ducatu, tempore suæ juventutis operibus pravis sæculi voluntatem exercebat, sed Christo auxiliante hoc juge ipsius vitium cito versum est in bonitatem. Mortua uxore ad viam conversionis *Amandum* Sanctissimum Pontificem expetiit, cum compunctione sua confessus est facinora, facultates prædiorum suorum ad loca Sanctorum legaliter distribuit & pauperibus erogavit; atque ad memoratum Pontificem, qui morabatur in Castro, cujus vocabulum est *Gandavum*, repedavit. In eodem Castro Clericorum Cœnobium honorifice construxit

Aman-

De S. Bavone. (a) Apud Sur. die 1. Oct. & Mabillon. in Nat. SS. Belg. rad. dit.

ut Theodoricus Abbas S. Trudonis, qui res tanti viri præclare gestas scriptis tradidit (a), affirmat. De quo hæc breviter tanquam epitaphium accipe: *Patrem hic habuit Agilulphum Hasbaniæ comitem fratrem patruelem Carlomanni senioris, cujus filius fuit Pipinus a Landa, quem primum vocant Brabantiæ Ducem. Deinde contemptis opibus, atque a B. Amando Tungrorum Episcopo Christi gloriam plenius edoctus, soli Christo militare statuit; pecunias & reliquas opes in pauperes distribuit. Eodemque S. Amando promotore, Gandæ monasterium in honorem S. Petri construxit, egregieque dotavit quod ab ea postea denominatum est. In quo monasterio tonsura clericali insignitus, ibi diu vitam sanctissime duxit: ac deinde in cellula veluti sepulcro se claudens, ubi exegisset in mira vitæ austeritate biennium, hoc anno ex hac vita recessit, a conversione sua anno quadragesimo, diebus minus tribus. Hujus imitatione Gertrudis & Begga Pipini filiæ se se puriori*

S. Bavonis exemplo multi nobiles ad pietatem excitati.

PAGIUS

Amandus, & in eo Monasterio B. *Bavo* dimisit comam capitis, & vestimenta sæcularia, & indutus est loricam fidei. Deinde Amandus perrexit Gentibus prædicare verbum Dei, quem *Bavo* prosecutus est, eumque rogavit, ut sibi liceret Monasteria circuire Christi Athletarum. Reversus autem ad supradictum Castrum Gandavum, ad venerabilem Virum *Florbertum Abbatem*, quem *Amandus* constituit super gregem Clericorum Rectorem, petiit illum sibi humiliter cellulam largiri, quam a fratribus Monasterii impetravit. In ea retrusus Deum piis & indefessis precibus invocabat, & in semetipso omnes pœnas atque supplicia suscepit, quibus humana plerumque cedit infirmitas: *Post pœnitentiæ confessionem, quam a B. Amando Pontifice perceperat ANNIS TRIBUS PRÆTER QUADRAGINTA DIERUM abstinentiam*, quam implevit, in hoc sæculo propter Regnum cælorum militavit, & sanctam animam carne solutam die primo mensis Octobris Domino omnipotenti reddidit: statimque Virgini B. *Gertrudi* cum aliis Virginibus secum commorantibus, longe a se posita spiritus ipsius apparens, jubet sibi vestimenta mitti ad sepeliendum corpus suum; quod & factum est. Hæc de verbo ad verbum ex Anonymo excerpta, iis omissis, quæ ad Chronologiam Bavonianam recte stabiliendam nihil conferunt.

XII. *Variæ de anno emortuali Bavonis opiniones.*

Mabillonius, cui hæc Acta, aliamque plurima debemus, ait, MSS. exemplaria hujus Anonymi constanter habere *annos tres*, sed non facile intelligi, quomodo in spatio tam brevi *S. Bavo* tot res gestas expleverit; Theodorici calculum a Surio vel a Librario vitiatum explicari vix posse in hæc verba: *Anno a conversione sua quadraginta dies minus de tertio*; & denique, si in numeris lapsus non sit Auctor, sive Librarius, *Amandum* postquam abdicavit Sedem Trajectensem anno DCXLVII. iniram *Bavonem* secum adduxisse, eumque Monachum factum ad Insulam *Chauelaus* dictam Evangelii disseminandi gratia anno DCLI. comitem habuisse: *Bavonem* deinde Gandam reducem ibi reclusum vixisse usque ad obitum, qui inquit Mabillonius, anno DCLIII. contigisse videtur. Henschenius, qui Vitam Anonymi non viderat, ad diem VI. Februarii, quo Sanctus Amandus colitur, in Commentario prævio num. XCIII. Theodorico Abbate innixus putat, *Amandum* anno DCLI. *Bavonem* Clericum ordinasse, & num. XCVI. hunc anno DCLVII. necdum a reclusione biennio elapso, spiritum Deo reddidisse. Denique Cointius, qui etiam Vitam Bavonis ab Anonymo scriptam non legit, autumavit *Bavonem* anno DCXXXIX. factum esse Anachoretam: anno DCXLVII. reversum ad Monasterium Gandense ibi degisse, & per biennium reclusum fuisse; annoque DCXLIX. ad Deum migrasse.

XIII. *Mortuus Bavo anno DCXLIX.*

Hæc ultima sententia quoad *Bavonis* mortis annum, ex collatione Anonymi cum Theodorico Abbate certa redditur, & ex utriusque collatione constat, sanctum Virum diu nona mensis Novembris anni sexcentesimi quadragesimi sexti, qui præcessit Pontificatum Sancti *Amandi* in Sede Trajectensi, conversum esse die nona mensis Novembris, seu quinto Idus Novembris anni sexcentesimi quadragesimi octavi reclusum esse, annoque sexcentesimo quadragesimo nono mensis Octobris die prima spiritum Deo reddidisse. Eodem enim modo Theodoricus, ac Anonymus de annis quibus Bavo Deo servivit, si Librarii error corrigatur, loquitur. Sic itaque scripserat Theodoricus: *Kalendarum Octobrium die primo, anno secundo a conversione sua, quadraginta dies minus de tertio*: neque *Theodoricus* annum fere tertium ejus conversionis memorare potuit, quin antea asseruit, primum & secundum absolvisse. Quare nostra emendatio certissima, ex eaque manifestum fit, in laudato a Mabillonio Theodorici loco nihil deesse, quam vocem, *secundo*, a Librario omissam; ac denique Anonymum per hæc verba *præter quadraginta dierum abstinentiam*, per præpositionem *præter*, intelligere *præterquam*; qui loquendi modus etiam ab Auctoribus valde Latinis aliquando usurpatus, ut videre est apud Robertum Stephanum. Adhæc Theodoricus Abbas postquam retulit jussisse Bavonem membris jam excruciatis, admoveri nervum, *quem vulgo inquit, appellant cippum*, & in eo pedes suos arctari, (est cippus instrumentum, quo reorum pedes constringuntur, quove tyranni usi sunt ad torquendos Martyres, ut explicat Ducangius in Glossario in voce *Cippus*) ait: *Accersito deinde Sancto Pontifice Amando, & Venerabili Abbate Floreberto, non modo pedum, sed & totius macerati corpusculi integram reclusionem obsecrat, & vix aliquando impetrat ...... data die, evocato Clero & populo, cum Crucibus & thymiamateriis, universoque Ecclesiastico apparatu ad reclusionis cellulam convenitur, & Sancti Pontificis manibus hostia Christi Bavo, teste Ecclesia, sepelitur magis, quam reluditur, quinta Idus Novembris.* Ad rem quæ novo exemplo, Clero populoque congregato, solemni ceremonia, festivoque ritu peracta, alius dies quam Dominicus delectus non est, ut illius temporis mos ferebat. Quare cum anno DCXLVIII. dies V. Idus Novembris, seu dies nonus ejusdem mensis in Dominica inciderit, eadem S. Bavo ex præcipuis Hasbaniæ Proceribus unus, reclusus est, & post annum, diebus quadraginta exceptis, non vero post biennium, ut volunt Henschenius & Cointius citati, die prima Octobris anni DCXLIX. ad cœlestem vitam transiit, ideoque conversio

ejus

ri vitæ addixerunt; multique principes viri feminæque ipsius exemplum fecuti, sanctimoniæ laudem apud posteros meruerunt Quantus quamque magni nominis fuerit, non solum miracula patefecerunt, quodque multæ ecclesiæ ab eo extructæ fuerint: sed etiam quod viri celeberrimi eum religiose visitarint. Siquidem sanctus Amandus, magnus ille Flandorum Apostolus, noluit abesse, cum ex hac vita migraret. Dominus religiosissimus presbyter ex Turolto Angelico ductu advenit, ut ante mortem ei sacræ Eucharistiæ viaticum traderet. Beatus Livinus Archiepiscopus & martyr in Flandriam adveniens, triginta diebus super ejus sepulcrum Missarum solemnia celebravit; & cum convertendis infidelibus operam dabat, Florberto Abbati in ejus memoriam elegiacum carmen transmisit. Sed & sanctus Eligius Episcopus non modo ejusdem sancti reliquias visitavit, verum etiam e terra honorifice levavit Kalendis Augusti. Hæc de ipso hactenus.

Ann. Eccl. Tom. XI.

M m Se-

PAGIUS

ejus contigit die nona mensis Novembris anni DCXLVI. & uno eodemque die conversus & reclosus fuit, commodeque cecidit, ut anno DCXLVIII. idem dies cum Dominica concurrerit.

XIV. *S. Bavo a S. Amando nondum Episcopo Trajectensi conversus.*

Sed sive diei conversionis tantum, vel ejusdem & feriæ primæ simol in hac reclusione ratio babita fuerit, hæc allo anno peracta non est, quam jam a nobis memorato. Ex quinque enim Auctoribus Vitæ Sancti Amandi, quorum Scripta repræsentat Henschenius citatus, duo de Sancti *Bavonis* conversione per Sanctum *Amandum* operata non loquuntur; alii vero tres nempe Milo Monachus Elnonensis lib. 2. cap. 3. num. 22. Philippus Abbas Bonæ-Spei cap. 3. numer. 30. & Harigerus Abbas Lobiensis cap. 43. numero 7. de ea verba faciunt, & postea, narratis aliquibus aliis Sancti *Amandi* gestis, de hujus ad Episcopatom Trajectensem evectione differoot. Quamobrem cum anno sexcentesimo quadragesimo septimo hanc Sedem adeptus sit, anno qui istom antecessit, Sanctum virum ad pœnitentiam perduxerat.

XV. *Bavo tres tantum annos post suam conversionem vixit.*

Cæterum quæcumque de Sancto *Bavone* referuntur tam a Theodorico Abbate, quam ab Anonymo, ante ejus reclusionem gestæ, iotra annos duos facile patrari potoisse, eorum commemoratio demonstrat. Nam priori anno *Amandum* Gentilibus Galliæ Belgicæ fidem annunciantem, *Bavo* fecutus est, & postea ejusdem Regiools Monasteria lustravit: illa enim a Gandensi, sicuti & gentes, quibus *Amandus* Christum prædicavit, non procul aberant. Hioc *Sanctus Audoenus* in Vita Sancti Eligii lib. 2. cap. 2. loquens de Tornacensibus, Flandrensibus, Gandensibus, & Corturiacensibus affirmat, quod tempore Sancti Eligii Noviomagensis Episcopi, anno DCXL. renunciati, *incolæ ejusdem Regionis magna adhuc ex parte Gentilitatis errore detinebantur, & variis superstitionibus fanis dediti erant, quique velut agrestes feræ nullatenus saluhare verbum recipere poterant.* Et Theodoricus Abbas, postquam dixit, *Bavonem* dum Amandom comitaretur, nisisse *Sanctæ prædicationis adipe eepleri*, subdit: *Eo consensu sui Amandi; loca Sanctorum, & vicinos Cœnobitarum accingitur circuire, si forte contingeret aliquid ante inexpertum vel intentatum investigare, ad quod agendum merito se animare deberet.* Altero anno in duabus eremis commoratus est, & deio Gandam rediit. Anonymus alter a Mabillonio etiam editus, qui sæculo X. vixit, & miracula Sancti Bavonis tribus libris descripsit, lib. 3. asserit, se retecturum Bavonis Opera, *primoque qua in loco, qui vocatur Medmadune, quo primum dicitur post conversionem babitasse, exercuit*, additqoe eum locum omnibus eremum inhabitare copientibus aptissimum esse: *Quem idem dilectus Dei paucis incoluit moratis.* Theodoricus Abbas eum locum describit, aitque, *a sua Ganda distantem duorum tantummodo milliariorum itinere* fuisse & ibi *aliquandiu ignotus cum mansisset*, iteramque fama vulgante ulterius latere posse desperaret, inde recessisse. Narraverat aotea Theodoricus Bavonem, saltum, quem *Beilam* ouncupant, ingressum esse, sed ibi *per aliquot dies* occultum, latere noo potuisse. Concludit Gandam redlisse, cippo pedes suos constringi voluisse, & *quatuor fere menses* in eo statu vixisse, usque dum V. Idus Novemb. ad totam vitam reclusus est. Quæ omnia intra secundum conversionis ejus anoum ab eo expleri potuisse maoifestum. Ea iis corrigenda, quæ in cootrarium habent Theodoricus Abbas, ex eo & Molano Baronius, aliique.

XVI. *Heraclius Junior seu Heracleonas Cæsar dicitur.*

Hoc anno *Heraclius* Aug. *Heraclium* seu *Heracleonam* filium ex Martina susceptum Cæsarem declaravit; quod Nicephorus in Historia pag. 26. postquam locutus est de Heraclii Augusti Constantioopolim post coofectum bellum Persicum adventu, his verbis narrat: *Inde Constantinum filium Consulem facit: Heraclium vero ex Martina genitum Cæsarem creat.* Quod hoc anno gestum inde etiam liqoet, quod in literis *Honorii* Papæ ad Honorium Dorovernensem Episcopom datis mense Jonio anni DCXXXIV. tertius Imperii Heraclii Cæsaris annus numeretur, ut anno DCXXXIII. num. XX. videbimus. Quoad *Constantinum* Heracleonæ fratrem ex Martina etiam genitum, is quidem Cæsar fuit, ut supra suo loco ostendi, sed cum nunquam Augusteam dignitatem obtinuerit, *Consul* etiam nunquam fuit. Quare cum Nicephorus indicet, se loqui de *Constantino* filio Heraclii Augusti & Eudociæ, manifeste fallitur; cum is anno DCXVII. *Consul* renunciatus fuerit, ut suo loco monstravi.

JESU CHRISTI ANNUS 632.	HONORII PAP. ANNUS 7.	HERACLII IMP. ANNUS 23.

I. Arabes Sarraceni deprædati Gazenses.

SEquitur annus Redemptoris sexcentesimus tricesimussecundus, Indictione quinta, quo cœpta sunt tetra funera Orientalis Imperii, cum videlicet sub Mahometis successore Eububezet Arabes Sarraceni invadentes Gazensem regionem, eam deprædati sunt, occiso Præside Palestinæ una cum suis, quos adversus eos dimicaturus adduxerat. Quo tempore & signa in cœlo visa sunt minitantis iræ Dei ejusdemque pro Sarracenis pugnantis adversus desertores Catholicæ veritatis. Nam de his Theophanes hæc habet: *Apparuisse ferunt in meridie cometem gladii formam præseferentem, Arabum (ut eventa declararunt) invalescens imperium demonstrantem.* Factum est enim secundum illud Ezechielis (a): *Mucro, mucro, evagina te ad occidendum: lima te, ut interficiat & fulgeat.* Ita inquam factum esse, quæ sunt secuta docuerunt: adeo ut necdum, peccatis id nostris exigentibus, idem gladius jussus sit in vaginam recondi, secundum quod apud eumdem prophetam mox sequitur: *Revertere ad vaginam tuam: in loco in quo creatus es, in terra nativitatis tuæ judicabo te & effundam super te indignationem meam: in igne furoris mei sufflabo in te.* Non solum autem id non factum, sed accessione aliarum barbararum gentium magis ad cædendum invaluit, ut quæ annis ferme singulis usque ad præsens nostræ ætatis seculum dicenda erunt perspicue declarabunt. Sed magna vindicta divinæ justitiæ factum est, ut ibi magis ejusmodi clades Orientale Imperium sit depasta, ubi tum hæresum tum schismatum frequentes scaturigines erumpentes, quasi sulphurei amnes, materiam igni divinæ indignationis assidue ministrarunt, ut semper esset quod Deus puniendum inveniret, dum eadem non desinerent manare peccata.

(a) Ezech. 21.

II. Eodem pariter anno, cum totius pene Galliæ monarchiam Dagobertus Rex obtineret, nec aliquem haberet ex se filium: ut prolem accipere posset, illicita prorsus atque nefanda tentavit. Sed qui ex tenebris splendescere facit lumen suum, ex malis Deus bonum elicuit: siquidem ejusmodi occasione fides Christiana apud barbaros adhuc Gentiles propagatur per S. Amandum Episcopum Trajectensem, cum ab eodem Dagoberto Rege in exilium

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCLXX. Anno Hegiræ XI. inchoato die 28. Maii. fer. 7. A.C. 632. I. Postconsulatus. II. Saraceni Syriam adoriuntur

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6125.

☉ 25. ED. ☽ 6. P. 12. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 632.

HONORII PAPÆ 8.

HERACLII IMP. 23.

HIc annus ista formula notatur: *XXII. post Consulatum Heraclii Aug. XXI. & anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XX.*

Ad num. I. Baronius, qui secutus Anastasium Theophanis Interpretem *Mahumetis* Pseudo Prophetæ mortem citius quam par erat, recitavit, ex eodem, quæ anno Christi DCXXXIV. & sub Præfectura *Abubecri* secundi Saracenorum Califæ acciderunt, hoc anno narrat. *Mahometes* die XVII. mensis Junii hujus Christi anni obiit, eique *Abubecrus* successit, qui anno sequenti Romanos aggressus est, ut anno superiori ostendi, annoque DCXXXIV. gessit quæ Baronius de eo hoc anno habet, & fusius Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXIV. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoato: *Hoc anno*, inquit Theophanes, *Abubacharus Duces quatuor* (quos anno superiori *Amiem* a Saracenis appellatos fuisse dixi) *misit: qui ab Arabibus deducti, Heram & universam Gaza Regionem cepere, quæ versus montem Sinaum Deserti fauces occupat. Quibus cum Sergius tandem aliquando Cæsarea Urbe Palæstinæ cum paucis admodum militibus obviam procurrisset, certamine inito, ipse primus cum ceteris militibus, qui trecenti omnino erant, cæsus est. Quare ipsi ingenti præda parta, pluribusque captivis abactis, insigni victoria potiti, domum reversi sunt.* Sed hæc, ut dixi, & Sigebertus in Chronica vidit, pertinent ad annum DCXXXIV. Hanc Theophanis emendationem certam reddit Elmacinus, qui anno Hegiræ XIII. prodit, *Abubecrum* misisse copias aliquot in Syriam, & commissum fuisse prælium inter Ducem quendam Romanum, & Ducem Saracenorum, qui primum Romanum usque ad portam Damasci fugavit, sed ipse postea cum multis suorum occisus est: *capta & hoc anno est Bosra, quæ prima fuit Civitas in Syria occupata*, inquit Elmacinus. Est *Bosra* in Palæstina sita, ut legitur Josue 21. & 1. Paralip. 6. sicuti & Gaza, Sed plures ex Antiquis Palæstinam in Syria locant.

III. S. Amandus in exilium missus.

Ad num. II. & seqq. *Dagobertum* Francorum Regem exeunte anno Christi DCXXVIII. aut initio anni DCXXIX. *Sanctum Amandum* in exilium misisse, *Gomatrudem* uxorem repudiasse, & *Nantbildem* duxisse anno DCXXVIII. num. IX. & seqq. ostendimus, retulimusque locum Fredegarii juxta emendatos Codices, in quibus legitur, *Nantbildem* sumptam fuisse *ex ministerio*, non vero *ex monasterio*, ut habent corruptæ editiones Fredegarii & Aimoini, quas solas Baronius viderat. Hadrianus enim Valesius lib. 19. Rer. Francic. pag. 86. & in præfatione ad Tomum II. primus omnium observavit, tum ex Codice MS. Sirmondi, quam ex Cœnobii Metensis Sancti Arnulphi Chronico MS. ac ex Codice Thuaneo, Fredegarium scripsisse: *Nantechildem unam ex puellis de ministerio matrimonium accipiens Reginam sublimavit.* Quod etiam habent Chronicon Sancti Benigni Divionensis, & aliud Chronicon Besuensis Abbatiæ, Auctore Joanne Monacho. Quæ duo Chronica postea Dacherius Tomo I. Spicilegii publicavit, Error tamen ille antiquus; cum

lium ejectus esset. Rem gestam petimus ab Hugbaldo monacho in rebus gestis (*a*) sanctæ Rictrudis scriptis omni fide ad Stephanum Episcopum Cameracensem, cum dicturus de Amandi exilio, ista præmittit: *Habuit autem Dagobertus Rex fratrem Aribertum, non tamen germanum. Ei attribuit urbes & pagos citra Ligerim flumen, & usque ad Pyrenæos saltus; sapienti videlicet usus consilio, pactusque ab eo, ne quid unquam paterni regni ab ipso repeteret. Itaque Aribertus Tolosanam obtinens sedem, cum in Aquitania regnaret, non diu post totam Vasconiam sibi subjecit. At Dagobertus in administrando regno præclarus, uni vitio subjacuit, immodico deditus amori mulierum. Unde accidit, ut legitima conjuge sua ob sterilitatem repudiata, alteram sibi copularit.* At qualemnam? Aimoinus hæc habet (*b*): *Dagobertus* (hoc scilicet sui regni initio) *Romuliaco villa constitutus, Gomatrudem Reginam, novercæ suæ Sichildi germanam, eo quod esset sterilis consilio quorumdam Francorum relinquens, Nantildem quamdam puellam a monasterio raptam, in matrimonium sibi junxit.* Pergit vero Hugbaldus: *Cumque id flagitium in eo Pontifices, in primis autem vir sanctissimus & mirabilium operum patrator Præsul Amandus reprehenderet: ille indignatione & fastu regio incitatus, eumdem venerabilem Antistitem non absque injuria, e suo regno ejecit. Ille vero pro Christi veritate persecutionem patientissime ferens, quippe qui etiam sanguinem pro Christo fundere peroptaret, diversis in locis divini verbi sparsit semina: atque tandem etiam in Vasconiam Rictudris patriam pervenit, ut cælitus infuso sibi lumine ejus regionis gentem illustraret, simul sperans ob gentis ejus sævitiam posse se illic martyrii palmam promereri.* Hæc de exilio & propagatione fidei in Vasconia auctor. Sic autem perseverasse Regem usque ad sui regni octavum annum, quæ suo loco dicentur, ostendent.

(*a*) Habet Sur. die 12. Maii.

(*b*) Aimoi. l. 4. c. 19.

[Dagobertus obscœnus atque sacrilegus

III. Sed prosequamur novi Apostoli prædicantis Dei verbum & ad fidem Gentiles convertentis vestigia. Res siquidem ab eo gestas Baudemundus ejusdem sæculi auctor conscripsit (*c*): qui ubi sanctissimi viri ad limina Apostolorum iteratam recensuit peregrinationem, hæc de ejus Apostolica functione in ministerio verbi recenset: *Per idem autem tempus, cum loca vel diœceses ob animarum solicitudinem vir Domini circumiret Amandus, audivit pagum esse quemdam juxta fluenta Scaldis fluvii, cui vocabulum est Gandavum: cujus loci habitatores antiquus diaboli versutia usque adeo circumquaque laqueis vehementer irretivit, ut incolæ terra*

(*c*) Apud Sur. die 6. Februar.

S. Amandus prædicat Gentilibus.

PAGIUS

cum legatur etiam in Historia Aimoini. Accidit igitur, ut mutatione duarum literarum *Nanthildis* ex puella nobili ministraque Reginæ Monacha fieret, & a monasterio abstracta, non de ministerio electa crederetur.

IV. Porro *Sanctus Amandus* perperam vocatur a Baronio *Episcopus Trajectensis*: quando enim in exilium missus, erat Episcopus Regionarius ad prædicandum Evangelium ordinatus, nec Episcopatum Trajectensem ante annum DCXLVII. indeptus est. Et quia Historiæ hujus sæculi Amandus insignis pars est, hic uno tenore ea, quæ ante suum exilium ab ipso peracta, juxta accuratiorem Chronotaxim narranda. Vitam *Amandi* scripsere Baudemundus ejus discipulus, Abbas Blandiniensis, Milo Monachus Elnonensis versibus heroicis, qui circa an. DCCCXL. illam absolvit, Auctor Anonymus Aquitanus, qui nonnulla habet ab aliis non relata, Harigerus Abbas Bobiensis creatus an. DCCCCXCI. Philippus Harvengius, vulgo ab Eleemosyna dictus, Abbas Bonæ Spei, æqualis Sancti Bernardi & familiaris. Has Vitas exhibet Henschenius ad diem VI. Februarii, & pluribus illustrat: se quia *Baudemundus* plurima omisit, aliique tardius scripsere, sæpeque res præpostere narravere, Sancti Amandi Chronologiam stabilire res magni laboris est. Quare hic tantum afferam, quæ illustrationi Annalium Ecclesiasticorum necessaria visa sunt. *Amandus* an. DLXXXIX. juxta dicenda in ejus morte in lucem editus est *in Aquitaniæ partibus, haud procul a maris Oceani littore* inquit Baudemundus. Cum in robur migraret virile, *Ogiam* insulam (sita ea e regione Rupellæ) petiit, ubi in Monasterio in ea posito receptus est, & non multo post perrexit ad Ecclesiam S. Martini, & *adeptus est Clericatus honorem* inquit Baudemundus quo loquendi genere antiquos Scriptores Monasticam tonsuram, ac solemnem habitus religiosi susceptionem non raro designasse ostendit Mabillonius in præfatione Sæculi II. Benedictini paragrapho 2. Sed de ea similibusve controversiis viderint alii. E Monasterio Turonensi Sancti Martini ad Sanctum *Austregisilum* Episcopum Bituricensem profectus est, ubi *tribus ferme lustris* cellulæ inclusus mansit, ut habent Baudemundus, & Anonymus Aquitanus.

Gesta a S. Amando ante Episcopatum.

V. Cum vero in cellula Bituricensi *tribus ferme lustris* solitarius degisset, Romam petiit, reduxque *paucis post transactis diebus, coactus a Rege ac Sacerdotibus Episcopus ordinatus est*, inquit Baudemundus. Henschenius laudatus in Commentario prævio ad Vitam Sancti Amandi num. 77. citat varia Martyrologia in quibus *ordinatio Sancti Amandi* septimo Kalendas Novembris adscribitur, seu diei XXVI. mensis Octobris, autumatque *Amandum* circa annum DCXXVIII. creatum esse Episcopum, quam tamen ordinationem Cointius cum an. DCXXVI. quo Dominica in diem XXVI. Octobris incidit, consignavit. Hæc ultima opinio præferenda; licet enim Episcoporum ordinationes aliis, quam quibus peractæ sint diebus, in Martyrologiis non raro legantur, in isto tamen casu nihil in contrarium afferri potest; exindeque sequitur, *Amandum* anno DCXI. aut circiter in cella Bituricensi inclusum fuisse. Is Episcopus sine Sede ordinatus est, ut scilicet Gentibus Evangelium annunciaret, quod & in variis Provinciis summo proventu præstitit. Ab an. DCXXVI. usque ad DCXXVIII. exeuntem *Gaudensibus*

Fit Episcopus Regionarius.

ra illius relicto Deo, urbores & ligna pro Deo, colerent atqe vana idola adorarent. Propter ferocitatem enim gentis illius, vel ob terræ infœcunditatem, omnes Sacerdotes a prædicatione loci illius se subtraxerant, & nemo audebat in eodem loco verbum annunciare Domini. Quo audito, vir sanctus magis eorum miseratus errorem, quam de vitæ suæ periculo pertimescens, Acharium Episcopum, qui tunc Noviomensis urbis cathedra præsidebat sacerdotali, adiit; eumque humeliter postulavit, ut ad Regem Dagobertum, quem tecum perferet, epistolasque illius jussu acciperet, ut si quis se non sponte per baptismi lavacrum regenerare voluisset, coactus a Rege, sacro ablueretur baptismate. Ita visum sancto, non ut ea uteretur potestate, qua numquam est usus, sed ne munitum regio diplomete Antistitem accolæ penitus aversari & abiicere possent. Sed pergit:

IV. S. Amandi labores in prædicatione fidei.

Quod ita factum est. Percepta namque a Rege potestate, & benedictione a Pontifice, illuc vir Domini Amandus perrexit intrepide. Vix autem quis digna narrare sufficiet, quantas ibidem pro Christi nomine perpessus sit injurias, & quam frequenter ab incolis loci illius cæsus sit, necnon a mulieribus & a rusticis non absque injuria sit repulsus; verum etiam & in flumen sæpe præcipitatus. Quæ omnia vir sanctus pro nihilo deputans, verbum Domini non destitit prædicare, memorans illam S. Evangelii sententiam, qua ait (a): Majorem charitatem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Comites autem illius qui eum fuerant germana charitate secuti, ob inediam & sterilitatem loci ad propria remeantes eum ibidem solum reliquerunt. Ipse vero in prædicationis permanens officio, alimentum propriis quærebat manibus. Sane captivos innumeros redimens, sacro baptismate emundabat, & ut in bonis operibus persisterent, fideliter hortabatur. Quodnam autem inter hæc insigne miraculum intercesserit, cujus causa maxima ex Gentilitate, facta est ad fidem Christianam accessio, auctor ita mox subdit:

(a) Jo. 15.

V. Ingens miraculum.

Illud etiam huic schedulæ adnectendum putavimus, quod viro venerabili presbytero, nomine Bono, narrante didicimus, qui testabatur se præsentem fuisse, quando hæc gesta res est. Ajebat namque, quod

PAGIUS Verbum Dei prædicavit, *Sclavis*, qui ad Danubium in Carinthia & vicinis Provinciis habitabant, Christum evangelizavit, ut habet Baudemundus in ejus Vita, qui & de secunda ejus profectione ad Urbem Romanam antequam argueret incontinentiam Regis Dagoberti, & ob id in exilium mitteretur verba facit.

VI. *Post exilium Christum annunciat Vasconibus.*

Anno DCXXVIII. exeunte, aut sequentis initio [a] In exilium missus se se in eam Aquitaniæ partem recepit, cui præerat *Charibertus* Dagoberti frater, Wasconesque in fide & pietate instituit, ut refert Baronius num. II. ex Hucbaldo Monacho Elnonensi in Vita Sanctæ *Rictrudis*, cum qua tunc notitiam *Amandus* contraxit. De revocatione ejus ab exilio, quæ pertinet ad annum DCXXX. agemus cum Baronio anno DCXXXIX. Anonymus Aquitanus narrat, profectionem Amandi in *Vvasconiam*, postquam locutus est de ejus Episcopatu Trajectensi, & profectionem ad *Sclavos* immediate ante narrationem de eodem Episcopatu, verum ubi Baudemundum habemus parum de aliis curandum.

VII. Hoc anno mortua est *Sancta Rusticula* quarta Abbatissa Monasterii *a* Sancto Cæsario in Urbe Arelatensi constructi, cujus Vitæ a *Florentio* Presbytero Tricastinensi fere coævo scriptæ, aliqua fragmenta Duchesnius in Tomo I. Hist. Franc. totam, vero Mabillonius Sæculo II. Benedictino publicavit. Hæc Sanctissima Virgo clarissimis natalibus in territorio Vasionensi nata est die, qua pater ejus de hac luce migravit, quem secutus est parvulus ejus filius. Cum esset Rusticula *annorum quinque* rapta est a quodam nobili Viro nomine *Cheramnio*, ut sibi eam matrimonio, quando ad legitimam pervenisset ætatem, copularet. Verum cum hoc in Beatissimæ *Liliolæ* Abbatissæ Monasterii Sancti Cæsarii aures pervenisset, petivit a *Siagrio* Episcopo Augustodunensi, ut opera Regis *Guntramni* intra septa Monasterii sui faceret eam introire; quod & obtinuit. Perducta est itaque Arelatem, obi *Sapaudus* Archiepiscopus erat, qui eam Virginibus Christi aggregavit. Nihil omisit mater ejus, ut filiam a Sancto proposito revocaret; sed illa, cujus fidei fundamenta stabilita jam erant supra petram firmissimam, perseveravit immobilis. *Liliola* de hac luce migrante ad Dominum omnis congregatio *Rusticulam* sibi Matrem elegit.

Moritur S. Rusticula Abbatissa Monasterii S. Cæsarii.

Dia-

NOTÆ [a] A*nno DCXXVII. exeunte aut sequentis initio in exilium missus &c. VVasconesque in fide & pietate instituit.* Non tunc quidem cum in exilium actus fuit, sed post Trajectensem Episcopatum indeptum, ut diserte asserit Baudemundus, qui postquam Cap. V. narravit viri Sancti assumptionem in Episcopum Trajectensem, addit illum per triennium varia loca prædicando excurrisse; tum mansisse aliquandiu apud Fratres in Calloo, qui locus est ad Scaldum fluvium. *Nec multo post*, prosequitur Historicus, *audivit a Fratribus, gentem quam Vacceiam appellavit antiquitas, quæ nunc vulgo vocatur Vasconia, nimio errore deceptam &c. Vir Domini Amandus eorum miseratus errorem, enixe laborare cœpit, ut eos a Diaboli revocaret servitio. Dum autem verbum prædicaret divinum &c.* Ex his intelligimus Pagium oscitantius legisse Baudemundum, cum ejus authoritate fretus, neget Virum Sanctum post Episcopatum Trajectensem in Vasconiam perrexisse. Emendare se tamen Pagius videtur inscius ad A. 650. 3. ubi Vasconum prædicationem collocat. MANSI

quod Comes quidam ex genere Francorum, cognomine Dotto, congregata, non minima multitudine Francorum, in urbe Tornaco (ut erat illi injunctum) ad dirimendas resideret actiones. Tum subito a lictoribus præsentatus est ante eum quidam reus, quem omnis turba acclamabat dignum esse morte. Erat vero idem fur plagis jam crudeliter affectus, vehementerque cæsus, & toto corpore nounisi semivivus. Cumque præfatus Dotto decrevisset, ut eum patibulo deberent affigere; vir Domini Amandus adveniens, obnixa prece postulare cœpit, ut ei vitam concedere dignaretur. Sed ut erat sævus atque omni bellua crudelior, nihil apud eum Amandus obtinere potuit. Tandemque a ministris vel apparitoribus idem fur affixus patibulo est, atque extremum exhalavit spiritum. Dotto igitur domum reversus est, populi constipatus caterva.

VI. Amandus excitat defunctum.

Sanctus vero vir Domini Amandus citius ad patibulum cucurrit, hominemque jam mortuum invenit, depositumque de ligno, ad cubiculum, in quo familiariter orare consueverat, deferri fecit: fratribusque e cellula egressis, ipse per membra defuncti, orationibus tam diu incubuit, lacrymis ad Dominum perfusis ac precibus, donec jubente Deo, anima in corpus rediit, atque cum viro Dei loqui cœpit. Adveniente itaque matutinali tempore, convocatis fratribus, aquam jussit afferri. Suspicantibus autem illis, quod corpus ad sepeliendum (sicut mos est) vellet abluere; subito cellulam ingressi, viderunt eundem hominem, quem mortuum reliquerant, sanum cum viro Dei sedentem, atque incolumem colloquentem; mirarique vehementer cœperunt, quod vivum videbant quem paulo ante mortuum reliquerant. Tunc igitur sanctus vir Domini Amandus assistentes cunctos vehementissime obtestari cœpit, ne cuiquam proderent hoc, quod per eum Dominus operari dignatus est; asserens non suæ hoc esse adscribendum virtuti, sed misericordiæ Domini, qui in se sperantibus ubique dignatur adesse. Loto itaque omni corpore & cicatricibus, carnem carni restituit; ita ut de plagis, quas ante pertulerat, in ejus corpore nullum indicium appareret. Sicque eum ad propriam remittens domum, parentibus restituit incolumem.

VII. Christiana fides propagatur.

Hoc ubi miraculum longe lateque divulgatum est, statim incolæ regionis illius cursu celeri ad eum cucurrerunt, & ut eos faceret Christianos, humiliter postula-

PAGIUS VIII. *Accusata coram Clotario II. Rege.*

Diabolus hominis semper invidens suasit cuidam Episcopo *Maximo* nomine, & cuidam nobili nomine *Riccimiro*, ut falsum testimonium cogitarent adversum famulam Christi, quod illa occulte Regem nutriret; & abeuntes ad Regem *Clotarium* accusaverunt eam. Verum revelavit Deus Episcopo Civitatis Viennensis nomine meritisque *Domnolo*, ut statim ad Regem traderetur, & denunciaret ipsi gravem se offensionem Dei habere, eo quod injusto judicio condemnasset famulam Christi, & protinus se a filio orbari pro tam immisericordi jussione, qui & non multo post obiit. Rusticula Regi præsentata est, qui eam ad propria remeare cum magno honore jussit. Tandem *septuagesimum septimum agens ætatis suæ annum* quadam die, quæ est *Sexta Sabbati*, sensit se valde corpore fatigari; *die* vero *Sabbati* illucescente membris omnibus dissolvi, & *die Dominica* gravius se habuit. *Secunda Sabbati, natale S. Laurentii Martyris* cœpit viribus corporis amplius destitui, & *alia die* gloriosa ejus anima ad cœlum transfertur. Episcopus Civitatis *Theodosius* Clero omni aggregato accepit Sanctum corpus, quod Sanctæ Mariæ Basilicæ illatum est. Hæc omnia fere de verbo ad verbum ex ejus Vita excerpta. *Rusticulam* porro hoc anno demortuam, recte probat Cointius hoc anno numer. XV. & anno DLVI. num. XVII. Quippe hoc anno Natalis Sancti Laurentii in feriam secundam incidebat, atque alia die *Rusticula* cœlo animam reddidit, die nempe XI. Augusti, quo Arelatis colitur, annoque, quo litera Dominicalis D per mensem Augustum currebat. Adhæc littera Dominicali D. insigniti sunt anni DCXXVII. DCXXXII. & DCXXXVIII. Ad hunc ultimum annum ea non pervenit, quia *Syndulfus* Episcopus Viennensis unus ex *Domnoli* successoribus anno DCXXIV. vel DCXXV. Concilio Remensi subscripsit, & cum anno LXXVII. nata mortua fuerit, ultra annum DCXXVII. vitam prorogavit; cum quinquennis matri restituta fuerit jussu Guntramni Regis, qui anno DLXI. regnare cœpit, annos scilicet quinque postquam *Rusticula* in lucem prodiit.

IX. *Maximus Episc. Avenionensis falsis delatoribus deceptus.*

Clotarii Regis filius, cujus meminit Florentius, omnibus Gallicis Historicis ignotus. Rex vero, quem occulte nutrivisse *Rusticula* est accusata, alius esse non potest, quam *Childebertus* Theodorici Regis filius, qui ex fratrum cæde a *Clotario* patrata se se subduxit, ut suo loco dixi. Denique *Maximus* Episcopus, qui dicitur accusasse *Rusticulam*, est *Maximus* Avenionensis Episcopus, cujus Reliquiæ Avenione in Ecclesia Metropolitana honorantur, qui ideo in hoc facto id solum reprehensione dignum egisse videtur, quod falsis delationibus deceptus (uti Sanctissimis Viris sæpe contigit) *Rusticulam* accusavit apud *Clotarium*. Festus ejus dies Avenione agitur XVIII. mensis Augusti. Cum vero num. XXVII. Vitæ Sanctæ Rusticulæ post narratam ejus Parisiis Arelatem reditum dicatur: *Transacta hac tempestate, commorata est cum filiabus annis quatuordecim*, annoque DCXXXII. *Rusticula* e vivis excesserit, liquet *Maximum* & *Domnolum* in vivis fuisse an. DCXVIII, eoque Rusticulam Parisias deductam, postquam aliquot ante menses de Rege occultato accusata fuisset.

X. *Persæ Jazdegerdem sibi Regem præficiunt.*

Elmacinus lib. 1. Hist. Saracenicæ cap. 2. ista de Persis narrat: *Convenerunt Persæ anno XI. Hegiræ, imperante Abubecro. Cumque ad eum accessissent, ob seditionem & necem Regum ipsorum & qui ipsis supervenerat defectum, petierunt filium Chosroæ nomine Jazdegirdem, qui fugerat a Siroe, atque eum Regem super se constituerunt, cum annos haberet XV. Erant autem voluntates eorum diversæ, & conventus divisi atque inter se pugnantes; omniumque Provinciarum, Oppidorum & pagorum incolæ bellum inferentes vicinis: &* ita

labant. Fana etiam quæ ante adorare consueverant, propriis destruentes manibus, ad virum Dei omnes unanimiter pervenerant. Nam ubi fana destruebant, vir Domini Amandus tam ex munificentia Regis, quam ex collatione religiosorum virorum, religiosarumque feminarum statim monasteria aut ecclesias construebat; ubique sacri pabulo populum reficiens, omnium corda mandatis cælestibus illuminabat. Cum jam vir sanctus videret prædicatione sua quosdam ad Deum converti, ex hoc majori æstuabat desiderio, quatenus adhuc alii converterentur. Audierat denique, quod Sclavi nimio errore decepti, a diaboli laqueis tenerentur oppressi. Illeque martyrii palmam se assequi posse confidens, transfretato Danubio, eadem circumiens loca, libera voce Evangelium Christi Gentibus prædicabat. Pauci vero ex eis in Christo regeneratis, videns etiam sibi non satis accrescere fructum, & martyrium quod semper quærebat, nondum se adeptum; ad proprias iterum reversus est oves, curamque gerens earum, ad cælestia regna prædicando perduxit. Hæc Amandus usque ad tempus quo revocatus est a Dagoberto. Quomodo autem idem Princeps facti pœnitens in gratiam receperit virum sanctum, suo loco dicturi sumus. Sed hactenus de rebus Gallicanis, & accessione facta Ecclesiæ ex Gentibus per eundem sanctum Amandum Apostolicum virum.

Prædicat Evangelium Sclavis.

Chri-

PAGIUS

ita singula quoque Civitates discordes in se erant. De quibus intestinis bellis mentionem etiam facit Theophanes, sicuti & de *Hormisda* creatione anno Eræ Alexandrinæ DCXXIII. idem enim Hormisdas ac Jazdegiirdes: Regibus quippe Persarum pluribus nominibus appellari familiare fuit. Scaliger lib. 3. Canonum Isagogic. part. 2. num. 219. ait, *Haiton* hunc Jazdegiirdem vocare Asob Arios, *& Georgio Chryso Cocca Medico est* Ιαζδαχίρτης Ἀσὶρ inquit idem Scaliger, qui tamen lib. 3. de Emendat. Temp. pag. 225. dicit, ab Haitone nominari *Asenierth*; ita proclive est Latinis Orientalium nomina corrumpere. Ibidem scribit, in editione Latina *Abbatenii* mire detorta esse nomina Persica, ibique *Jazdegiirdem* vocari filium *Kisle*, interpretem tamen scripsisse *Kises*, quod Chosroen significat, & infra editum esse *Kisre*. Ex iis liquet, a quo stipite *Jazdegiirdes* genus duxerit.

XI. *Era Jazdegiirdica instituitur.*

Hoc anno, quo regnare cœpit, instituit celeberrimam *Eram* de suo nomine *Jazdegiirdicam* appellatam, quæ alias apud Arabas Astrologos in usu fuit, & etiamnum apud Persas. Initium habet a die decima sexta mensis Junii, feria tertia, ut Albategnius, Alfraganus, Abulfeda Ismael, aliique observant. Chrysococca citatus dicit, hanc Eram iniisse, quando *Jazdegiirdes* in solio Cyri collocatus est, ideoque, *ab ejus enthronismo* eam putari, refertque Scaliger, qui ipsum laudat, Tabulas quoque, suas Arabicas eandem deducere *ab enthronismo* Jazdegiirdis. Utrumque falsum putat Scaliger, & verum esse quod scribit Haiton in Passagio Terræ Sanctæ cap. 15. Jazdegiirdem sc., (Asealorth ab Haitone vocatum) victum esse anno Dominico DCXXXII. eoque victo & interfecto, Saraceno victori *Othmano* eo ipso anno die XVI. Junii cessisse Imperium Persicum; ideoque hanc Eram a morte *Jazdegiirdis* appellatam esse *Jazdegiirdicam*. Idem habent Petavius lib. 12. de Doct. Temp. cap. 51. & Calvisius in Isagoge Chronologica part. 2. cap. 10. Verum summopere falluntur, ut ex dicendis constabit. *Haitonus* Scriptor Latinus, qui sæculo Ecclesiæ decimo tertio vixit, nullam hac in re fidem meretur, licet *Albumasarum* Astrologum consentientem habeat, qui tradit *Jazdegiirdem* interfectum esse *die XXII. Rabiei prioris, anno Hegiræ XI.* mense scilicet Junio hujus Christi anni. Nam ex Elmacino, aliisque Orientalibus Auctoribus constat, illum post hunc annum sæpe bellum cum Saracenis instaurasse, imo totos annos XX. adhuc superstitem fuisse. Anni & menses Epochæ Jazdegiirdicæ sunt Solares communes; anni trecentis sexaginta quinque diebus præcise constituuntur, & menses singuli triginta diebus. Quidam in finem mensis *Aban*, quinque dies appendices reiciunt: verum Astronomi eas in fine anni collocant, ut docet Abulfeda Ismael, qui hanc Eram pluribus explicat in Dissert. *de Cognitione Epocarum* cap. 3. ubi & ait, principium hujus Epochæ fuisse diem Martis, *initio anni, quo primum regnavit Isdegerdus filius Shahliari;* ita enim ab Arabibus nominatum fuisse Chosroen observavit Scaliger lib. 3. de Emendat. Temp. pag. 221. fuit *Abulfeda Ismael* Syriæ Princeps in Hama, Arabs; multa, eaque præclara edidit de Geographia Arabice, mortuus an. MCCCXLV. Porro cum *Abubecrus* die XVII. mensis Junii hujus Christi anni *Mahometi* in Califatu successerit, & ad illum venerint *Persæ*; quando Regem suum eligere voluere, ut num. superiori monstratum est, Era *Jazdegiirdica* instituta post diem XVI. Junii, sed ab eo deducta propter rationem alias explicandam.

XII. *Isdegerdes filius fuit Schahriar & nepos Chosrois.*

Adhæc *Jezdegerdem* filium fuisse Schahriar, ac nepotem *Chosrhois*, certum indubitatumque. Elmacinus quidem in Historia Saracenica lib. 1. cap. 2. citat *Abugiafarum* Chronographum Arabem, a quo Jezdegird seu Isdegerdes *Chosrois* filius nuncupatur; sed ipsemet Elamacinus cap. 4. testatur, *Isdegerdem* filium fuisse *Schahriar*, & hunc filium *Chosrois*. Non mirum autem, *Abugiafarum* ac *Elmacinum* patrem Isdegerdis Chosroen appellasse; cum Elmacinus lib. 5. cap. 4. tradat, sicut Reges Romanorum *Cæsares*, ita & Persarum *Chosroes* vocatos fuisse. Demum *Schahriaris* nomen valde commune fuit, indeque Isaacius Argyros in fragmento citato a Chrismanno in Alfragano Isdegerdem *Sarier* appellat, & Tabulæ Astronomicæ primo Isdegerdis anno publicatæ vocantur *Tabula Schahriar*. Quæ prætereunda non fuere, ne diversitas & barbaries nominum lectores in errorem inducat.

I.

CHristi Redemptoris annus sexcentesimus trigesimus tertius, Indictione sexta, tum Romano Imperio, tum Ecclesiæ Catholicæ funestissimus extitit: quo cum decessisset primus Mahometis successor Eububezer, sive Abubachar, Haumarus in locum ejus suffectus, statim Arabiam versus ducens exercitum, Bostrensem civitatem vi cepit, aliisque locis potitus est; occurrentemque sibi Theodorum fratrem Imperatoris cum exercitu vicit; adeo ut in desperationem conjectus Imperator, despondens animum, Syriam derelinquens, in locum tutum se receperit Constantinopolim. Hæc autem summatim collecta, ita descripta narrantur (a): *Moritur Abubachar, cum Amiras (id est Imperii nomen) fuisset annos duos & semis. Successit Haumarus. Hic Bostram aliasque urbes cepit, & usque Gabetam progressus est. Cum hoc prælio commisso, Theodorus Heraclii frater victus ad Imperatorem Edessa tam agentem venit. Imperator copiis Babanem* * *ejus loco præfecit. Theodorum porro Sacellarium cum exercitu Romano adversus Arabes mittit. Et cum Emesam venisset, occurrit Amiras cum multitudine Sarracenorum, castraque locat ad Bardanisium flumen. Itaque Heraclius, rebus desperatis, Syriam deserit, sublatisque Hierosolymis venerabilibus lignis, Constantinopolim abiit: Babanem vero a Damasco Emesam divertere jubet simul & Theodorum Sacellarium cum exercitu quadraginta millium.* Quomodo autem Romani ab eis sæpe victi fuere, dicemus annis sequentibus. Causa vero asportandi sacrum Crucis lignum Hierosolyma, illa intercessisse videtur potissima, quod haud falsus conjector extitit Imperator, Arabes dominaturos locis illis atque aliis. Hæc sunt quæ ad cladem Rom. Imp. spectant.

(a) Theop. & Cedren. hoc an. 24. Heraclii.

* Hobanem.

S. Crucis lignum translatum Constantinop.

II.

Quo autem cultu & veneratione sanctissimum Crucis lignum Hierosolyma Constantinopolim translatum habitum sit, audi Bedam in libello de locis sanctis cum agit de Constantinopolitana civitate (b): *Interior domus*, basilicæ videlicet S. Sophiæ, *in Aquilonari sui parte grande & valde pulcrum armarium habet, in quo capsa lignea, ligneoque operculo tecta Crucis Dominicæ tres particulas continet, longum videlicet lignum in duas partes incisum, transversum ejusdem sanctæ Crucis lignum. Hæc tribus tantum per annum diebus, hoc est, Cœna Domini, in Parasceve, & in Sabbato sancto, populis adoranda proferuntur. Quarum prima capsa illa super altare aureum duos cubitos altitudinis & unum latitudinis habens, cum Cruce sancta patefacta componitur. Ascendensque primus Imperator, deinde cuncti per ordinem laicorum gradus sanctam Crucem adorat & osculatur: sequenti die Imperatrix & omnes matronæ vel virgines idem faciunt; tertia nihilominus die Episcopi & cuncti clericorum gradus idem faciunt: & sic capsa reclusa in armarium reportatur. Quamdiu autem super altare manet aperta, totam Ecclesiam mirus odor perfundit. De nodis enim ligni sancti liquor odorifer oleo similis profluit, cujus si etiam modica particula contingat, omnem ægritudinem sanat.* Hucusque Beda. Quod ad oleum S. Crucis spectat, hic meminisse oportet, quæ de eodem dicta sunt superius ex sancti Gregorii Papæ scriptis.

(b) Bed. de loc. san. c. 20.

S. Crucis cultus.

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXI. Anno Hegiræ XII. inchoato die 18. Mart. fer. 5.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6126.

☉ 26. C. ☽ 7. P. 4. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 633.

HONORII PAPÆ 9.

HERACLII IMP. 24.

A.C. 633.

HIc annos ista formula notatus: *XXIII. post Consulatum Heraclii Aug. XXII. & anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XXI.*

I. *Post consulatus.*

Ad num. I. & seq. Quæ narrat Baronius ex Anastasio, seu ex Theophane ad annum Eræ Alexandrinæ DCXXV. contigisse initio *Umari* Saracenorum tertii Califæ pertinet ad annum DCXXXIV. quo ideo revocanda; ad hunc vero annum spectant, quæ Baronius narrat anno DCXXXI. num. I. ut eo anno ostendimus: cujus rei certa ratio est, quia *Abubecrus* Califa, cujus mortem hoc anno Baronius recitat, sequenti mortuus est, postquam ea gessisset, quæ

II. *Abubecro Califæ succedit Omarus.*

Quod anno superiori num. II. retulimus. Elmacinus enim tradit, *Abubecrum* anno Hegiræ XIII. vitam cum morte commutasse, & Principatum tenuisse duobus annis, de quo omnes conveniunt, licet de minutiis mensium; ac dierum non parum dissentiant. Præferenda tamen sententia, quæ præter biennium paucos menses ejus Principatui attribuit, docetque eum obiisse, feria tertia, die vicesimo quarto posterioris Jumadi, ideoque die vicesima tertia mensis Augusti anni Christi sexcentesimi tricesimi quarti. *Abubecrus*, teste Elmacino, primus collegit *Alcoranum* e Tabulis, metuens ne ejus quidquam periret. *Erat enim tantum in hominum memoriis, & in schedulis inter Tabulas.* Post eum eodem die regnare cœpit *Omarus* sive *Umarus* tertius Califa Saracenorum, & quidem jussu *Abubecri*, qui Principatus sui anno primo ea adversus Romanos gessit, quæ Baronius hoc anno, loco scilicet non suo, recitat. Adhæc eodem *anno Hegiræ XIII.* misit *Omarus* Ducem contra *Persas*, cum quibus pugnavit, plurimis Persarum occisis. Elmacinus quidem non loquitur de asportatione Crucis in Urbem Constantinopolitanam per Imperatorem facta; sed cum Theo-

III. *Concilium Alexandrinum a Cyro Monothelita coactum.*

Quod vero pertinet ad mala quibus Catholica Ecclesia hoc anno sextæ indictionis mirum in modum exagitata est; hic principium ponitur hæresis Monothelitarum: nam Maximus in disputatione cum Theodosio hæc ait: *Scitis enim factas innovationes a sexta Indictione præteriti circuli, quæ ab Alexandria inceperunt per expositionem novem Capitulorum a Cyro, qui nescio quomodo ibi Præsul fuit: quæ confirmata sunt a throno Constantinopolis.* Hæc ipse. Id ipsum Acta Sextæ Synodi docent, nempe sub nomine pacis Cyrum Alexandrinum Episcopum, collecta Alexandriæ Synodo mense Majo, Monothelitarum hæresi aperuisse viam eo simulato prætextu, quod hæreticos omnes in Ægypto positos Ecclesiæ Catholicæ jungere posset, si duarum voluntatum, & operationum voces silentio supprimeret; satis esse dicens, si in Christo tantum Dei virilis voluntas & operatio diceretur, ex qua duarum in Christo naturarum exacta professio ederetur; eo quod etsi non voces res ipsæ tamen expressæ haberentur. Res visa est specimen præseferens pietatis & charitatis, si (ut dicebant) absque detrimento Catholicæ fidei, voces interdum tacerentur, quibus discordiæ nutrirentur, verum dolo malo cuncta tunc acta esse, exitus declaravit. Quod autem ad tempus spectat, & Synodi cogendæ causam, hæc habet decretum ejusdem Synodi, sive (ut scribitur) satisfactio, suo ipsius exordio, verbis istis (a):

(a) *Sext. Syn. Act. 13.*

IV. *Cyri Episcopi Alexandr. decretum.*

Domino Christo vero Deo nostro omnibus perfulgente, omnesque ad saluberrimam verum ejus fidem dirigenti, & in unam eamdemque sanctam suam Ecclesiam convocanti, præsentem satisfactionem facimus pro unitate sanctorum Dei Ecclesiarum, mensis Maji quarta die, Indictione sexta. Satisfactio facta a Cyro misericordia Dei Episcopo per divinam sanctionem beatissimorum atque triumphatorum dominorum nostrorum, locum exhibente Apostolicæ sedis hujus Alexandrinæ Episcopo amabilis civitatis, &c. Quale autem fuerit ejusmodi decretum, satis dictum est superius. Porro in ea Cyri Episcopi satisfactione novem sunt scripta capita, quibus Monothelitarum hæresis comprobatur. Recitata illa habentur in dicta Synodo Alexandrina, missa vero ad eum qui ea extorquebat, Sergium Episcopum Constantinopolitanum, ad quem etiam has litteras dedit adulatione plenas, quæ ex nimis rudi translatione facta satis obscuræ atque perplexæ in hæc verba redduntur (b):

(b) *Sext. Syn. Act.*

Proprio domino ac per omnia honorando atque ter beatissimo, benigno pastorum pastori, Patri patrum, universali Patriarchæ Sergio, Cyrus humilis servus vester.

V. *Epist. Cyri Episc. Alexandrini ad Sergium Constantinop.*

Fæcunditatem & iteram spiritalem fructificationem per Deo acceptabiles orationes beatitudinis Deo amabilis domini mei, quæ cucurrit doctrinis piissimorum ac conservandorum & veraciter Christo amabilium dominorum nostrorum, & nunc promereor ter beatissimo meo domino primitias suggerere. Notum enim facio, quod omnes qui dicuntur dogmatis Theodosianorum circa hanc Alexandrinorum Christo amabilem civitatem clerici, una cum iis qui in dignitatibus & militibus clarent, insuper & qui ex plebe sunt in militibus constituti, per tertiam Junii mensis adunati sanctæ nostræ Catholicæ Dei Ecclesiæ intemerabilia nobiscum Dei mysteria perceperunt, ad hoc adducti, præviante profecto beneplacito omnipotentis Dei consilio, per collatam mihi doctrinam tam a piissimis & invictissimis nostris dominis, quamque a Deo inspirata dominationis mei sanctitate, ut per hoc stabiliretur secundum quod scriptum est (c): In frequentationibus dies festus usque ad cornu altaris.

(c) *Psal. 117.*

VI.

Si autem oportet veraciter dicere, non in confrequentationibus tantam neque usque ad cornu altaris, sed etiam in omnem Alexandrinorum Christo amabilem civitatem ejusque confinia usque ad nubes ipsas & ultra hæc cælestibus officiis in pacem sanctarum Ecclesiarum, & in his qui ad eamdem convertuntur, lætantibus. Qualiter autem hæc adunatio assecuta est, sub-

PAGIUS

Theophanes citatus de eadem agat, quando loquitur de iis, quæ anno Eræ nostræ sexcentesimo trigesimo quarto contigisse mox diximus, non dubium quin ad eumdem Christi annum hæc asportatio referenda sit.

III. *Pseudo-Synodus Alexandrina Cyri.*

A num. III. ad IX. Concilium Alexandrinum a *Cyro* Episcopo Alexandrino ad Monothelismum stabiliendum, congregatum est, ut recte observat Baronius, *sexta Indictione*, sicuti habet S. Maximus in Disputatione cum Theodosio, *ac mensis Maii quarta die, Indictione sexta*, quemadmodum legitur in Decreto ejusdem Synodi. Ex ea scripsit *Cyrus* ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, cujus literas recitat Baronius. Ad eamdem venit *Sophronius*, cum adhuc monachus esset; nam S. Maximus in Epistola ad Petrum Illustrem ait: *Divinus Sophronius in Afrorum Regione mecum & cum omnibus peregrinis Monachis moras agebat, cum ipsi perversitates illas fabricarent adversus omnes.* Paulo post: *Divinus ergo magnusque Sophronius tunc Alexandriam veniens, mox ex prima lectione (dederat enim etiam ipsi Cyrus ad retractandum illa novem impietatis capitula) lugubre quiddam & ingens vociferatus, fontes emittebat lachrymarum, illum fervide obsecrans, supplicans, expostulans, in pavimento ipsius vestigiis provolutus, quo nihil horum super ambonem contra Catholicam Dei Ecclesiam prædicaret: quippe cum hæc liquido impii essent Apollinarii dog-*

ma-

subtiliter, præsumens, suggessi piissimis auribus invictissimorum ac serenissimorum nostrorum dominorum per consamulum meum Joannem Deo amabilem diaconum, qui affuit omnibus quæ mota sunt. Et certus sum, quia & in hoc accepiat ultimum suum famulum sanctissimus meus dominus. Quæso namque per beatissimum meum dominum quatenus cognitionem omnium faciens, si quid mihi in tali motione forsitan defuit, aut per ignorantiam de competentibus frustratus sum, emendare exiguum suum famulum dignetur. Opus enim hoc Deo honorabilium vestrorum est, qui omnibus divinis scripturis decoramini & desuper perficimini. Hucusque ad Sergium Cyrus ex Synodo Alexandrina, in qua quidem non ita una operatio, sive una voluntas in Christo prædicata est, ut statim in ipsum veluti hæreticum declamari potuisset: nam qui de his tunc confectus est canon septimus, ita se habet (a):

(a) Sexto. Syn. Act. 13.

VII.

Si quis unum D. N. Jesum Christum in duabus considerari dicens naturis; non eumdem unum, de Trinitate confiteatur, sempiterne quidem ex Patre genitum Deum Verbum, novissimis autem sæculi temporibus eumdem incarnatum atque genitum ex sanctissima & intemerata domina nostra Dei genitrice semperque Virgine Maria, sed alterum hunc noscit & alterum, & non unum eumdemque secundum sapientissimum Cyrillum in Deitate perfectum & in humanitate eumdem perfectum, ex hocque solo in duabus contemplandum naturis eumdem passum & non passum secundum aliud & aliud, sicut idem sanctus Cyrillus ait: & patientem quidem humanitus carne secundum quod homo est, permanentem vero impassibilem ut Deum in passionibus propriæ carnis, eumdemque unum Christum & Filium operantem Deo decibilia & humana una Dei virili operatione, secundum S. Dionysium, sola contemplatione discernens ea ex quibus unitio facta est. Hæc intellectu considerans, inconvertibiles & inconfusa post eorum naturalem & secundum subsistentiam unitionem manentia in hic quæ indivise atque inseparabiliter unum eumdemque Christum & Filium recognoscens, juxta quod duo ad invicem inconfuse convenientia considerat intellectu causativam eorum contemplationem, & non phantasiam mendacium, atque inanibus mentis figmentis, nullatenus vero disjungit, quasi perempta jam illa quæ in duo est, sectione, propter ineffabilem & inconfusam & inexcogitabilem unitionem, dicens secundum sanctum Athanasium: Simul enim caro, simul Dei Verbi caro, simul caro animata rationalis, simul Dei Verbi caro animata rationalis: sed ad divisionem per partes hujusmodi assumit vocem: anathema sit.

VIII.

Huic autem capiti adversatum esse Sophronium Episcopum Hierosolymorum, egisseque apud Sergium, ut hujusmodi tolleretur doctrina ex aliis decretis Synodalibus, testatur Sexta Synodus Actione decimatertia. Sed excidit ea Sophronii de his epistola ad Sergium: extat tantum illa, quam ubi creatus est Episcopus, ex Synodo emittens professionem fidei, scripsit hoc item anno ad eumdem

PAGIUS

mata. Hujus etiam rei testem habemus ipsum Sergium in Epistula ad Honorium Papam, quæ in Actione XII. Sextæ Synodi recitatur, ut videre est apud Baronium num. XIX. Refert postea *Sergius* nimis sibi durum visum fuisse, ut vox unius Operationis de Capitulis Alexandrinis tolleretur, ne scinderetur iterum unio cum Eutychianis, aliisque Hæreticis per hanc Synodum inducta? Subjungit postea, *Sophronium*, quamvis rogatum, nulla prorsus potuisse exhibere Patrum testimonia pro gemina in Christo voluntate & operatione: *Ille autem hoc facere penitus non valuit*, ait Sergius. Verum mera hæc fuit calumnia; nam, ut inquit Stephanus Dorensis Episcopus, in Concilii Lateranensis Secretario II. Sophronius *superius dictis temeratoribus non tantum in Oriente validissime contradixit, contestans eos & admonens, ut a propria hæresi quiescerent, & ad rectam Patrum fidem remearent: verum etiam in duobus Libris sexcenta dedit testimonia Patrum ad evictionem impietatis eorum, & veritatis ostensionem.*

IV. *Sophronius nullas ad Sergium scripsit literas quæ perierint.*

Baronius num. VIII. semel atque iterum inculcat, velut ex Actione XIII. Sextæ Synodi, *Sophronium*, antequam Constantinopolim peteret, eandem rem egisse per Epistolas *Sergio* missas, quæ exciderint. At sicuti observat Combefisius in Hist. Monothelitarum Disput. I. pag. 8. hujusmodi literarum nullus meminit; nec congruum satis videbatur, ut eo modo ageret humilis Monachus cum Urbis Regiæ Patriarcha adversus opinionem, quam is propugnabat, imo & cujus Auctor erat. Res ita se habuit. Cum *Cyrum* inter & *Sophronium* de una vel duplici operatione conveniri non posset, *Sophronius* ad Sergium Constantinopolim profectus est, apud eum coram acturus causam, & ad sollicitandum septimi capituli abrogationem, in quo una tantum Deivirilis voluntas decernebatur.

V. *Orthodoxi Deivirilem operationem, sed non unam Deivirilem operationem dixerunt.*

Baronius in eodem num. VIII. scribit: *Cæterum qui rem bona fide agi putarunt, hoc ipso exordio emergentis hæresis Monothelitarum utcumque toleranda hæc existimarunt, ex ea parte, qua unam operationem referre ipsi viderentur ad unam personam operantem*, &c. & infra: *Hæc tolerata sunt, donec latere in herbis anguem Catholici intellexerunt.* Verum, ut Alexander Natalis sæculo VII. cap. II. §. 3. observavit, tantum abest, ut id Catholicis tolerandum visum sit, quin potius novo dogmati palam refragati sint, & obstiterint *Joannes Eleemosynarius*, *Sophronius*, *Arcadius* & *Sergius* Cypri Metropolitæ, cæterique ejusdem Insulæ Episcopi. Nec Cardinalem doctissimum juvat, quod *Sophronius*, & alii Orthodoxi vocem Deivirilis Operationis identidem usurparint; ex hoc enim perperam colligitur, tolerandam Catholicis visam fuisse unius in Christo Operationis assertionem; longe quippe differunt, *Deivirilis Operatio*, &

Constantinopolitanum Episcopum. Cæterum qui rem bona fide agi putarunt, hoc ipso exordio emergentis hæresis Monothelitarum, utcumque toleranda hæc existimarunt ea ex parte, qua unam operationem referre ipsi viderentur ad unam personam operantem: nam solas proprietates duarum naturarum in Christo eosdem esse voluisse, ipsi professi sunt, ut qui interfuerunt Sextæ Synodo declararunt, cum duas naturas assererunt in Christo unitas (ut Catholici docent) inconfuse & indivise, inconvertibiliter & immutabiliter: quibus assertis, haud dolose hæc agi putarunt: nam & Sophronius in dicta quæ reperitur epistola Synodali ad Honorium sive Sergium æque & ipse secundum unam personam in Christo, unum dicendum esse operantem putavit, cum non duo sint Christi, sed unus; sed & vocem Deivirilis operationis æque ipse identidem profitetur. Hæc, inquam, tolerata sunt, donec latere in herbis anguem Catholici intellexerunt: tunc enim sibi cautius agendum esse senserunt, ut patet ex iis quæ dicentur de Maximo.

IX. Sophronius adversatur Cyro Alexandrino.

Istæc igitur Cyro Alexandriæ conanti de una voluntate & operatione, adversatus est primum summopere idem Sophronius, utpote probe sciens hæreticos ea moliri ad destructionem Catholicæ veritatis, quantumlibet aliquam pietatis speciem præferrent; cum non laterent ipsum eorum doli atque fallaciæ pacis involucro tectæ. Scripsit enim (ut dictum est) ad Sergium, ut illud de unica operatione capitulum Synodi Alexandrinæ deleretur: immo & Constantinopolim ea de causa ad eumdem Sergium profectus est, ut Sergius ipse testatus in epistola ad Honorium Papam. Sed & alias etiam ad Sergium ipsum addidit litteras idem Sophronius, ubi hoc item anno defuncto Modesto sancto Patriarcha Hierosolymitano, ipse subrogatus est in ejus locum.

Sophron. Episc. Hierosolym.

Hæc quidem constant ex epistola hoc anno ab ipso scripta, quam hic tibi modo ex parte saltem reddituri sumus, non quidem ex ea quæ Latine reddita habetur in Sexta Synodo, vitio imperiti translatoris obsita solœcismis, & barbarismis obscurior reddita; sed ex versione doctissimi Turriani. De qua etiam illud monendum putamus, eamdem epistolam quæ in Actis Sextæ Synodi habetur ad Sergium data, reperiri in Græco codice ad Honorium Papam inscriptam, & ita etiam sæpe citatam. Ut plane in eam sententiam libentius ierim, encyclicam eam fuisse ab ipso Sophronio scriptam veluti fidei suæ confessionem, ubi hoc anno creatus est Hierosolymorum Episcopus, missamque ab eo de more tum Romam ad Honorium Papam, tum vero ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, ut hujusmodi quæ in Actis Sextæ Synodi reperitur inscriptio præsefert:

Domino in omnibus sanctissimo & beato fratri comministro Sergio Archiepiscopo & Patriarchæ Constantinopoleos, Sophronius servus inutilis sanctæ Christi Dei nostri civitatis.

X. Epistola Sophronii Episcopi Hierosol.

Quam mihi nunc, beatissime Papa, optabilis est requies & tranquillitas, & multo quam prius optabilior, ex quo a quiete a curis vacua in turbam negotiorum veni, & terrenis quibusdam fluctibus alluor. Hæc ipse quidem, quod ex silentio monastico ad Episcopatum adductus esset. Sed pergit: *Quam mihi dulcis est nunc exiguitas, ac etiam non paulo quam antea dulcior, ex quo ab stercore & terra, & multa ac majori quam dici possit humilitate ad sedem Pontificum ascendi: & magnam procellam video, & cum procella conjunctum periculum. Non enim quæ jucundissima sunt, ante experientiam eorum quæ tristitia sunt ita jucunda esse perspiciuntur, sicut post experimentum & incursum eorum quæ sunt aspera, & adversa, suavia esse pervidentur. Sic valetudo valde jucunda est iis, qui post valetudinem ægrotant. Sic tranquil-*

PAGIUS

una Deivirilis Operatio. Deivirilem operationem ex sententia Patrum dixerunt Orthodoxi; *unam Deivirilem operationem* dixerunt hæretici. Quamobrem Synodus Lateranensis sub Martino I. hanc loquendi formulam damnavit anathemate, Secretario V. *Si quis secundum scelerosos hæreticos Deivirilem Operationem, quod Græci dicunt* θεανδρικὴν, *unam operationem insipienter suscipit; non autem duplicem esse confitetur, secundum Sanctos Patres, hoc est, Divinam & humanam, aut ipsam Deivirilis, quæ posita est, novam vocabuli dictionem, unius esse designativam, sed non utriusque mirifica & gloriosa unitionis demonstrativam, condemnatus sit.*

VI.

A num. IX. ad XXXII. *Sophronius* Constantinopoli in Palæstinam redux subrogatus est in locum *Modesti* Patriarchæ Hierosolymorum, qui ideo vel sub hujus anni finem, vel sequentis initio mortuus est. Nicephorus quidem in Chronico annum unum *Modesto* attribuit, sed errorem illum correxit Auctor Tabularum Theophani insertarum, qui eidem annos duos assignat, quibus etiam aliquot mensium appendicula addenda. Colitur *Modestus* in Menæis die XVI. mensis Decembris. Præter Epistolam, de qua anno DCXV. num. V. locuti sumus, supersunt duæ orationes *Modesti*, altera *In unguentum ferentes mulieres*, altera *In occursum*, recitatæ a Photio in Biblioth. Cod. CCLXXV.

Modestus Episc. Hierosolymorum moritur.

VII. *Sophronius Episc. Hierosolymorum Synodum celebrat.*

Sergius, quando ad Honorium Papam scripsit Epistolam, quam Baronius repræsentat, Sophronium Patriarcham Hierosolymitanum renunciatum esse inaudierat: ait enim: *Sophronius Venerabilis Monachus, qui (ut ex nunc auditu didicimus) Hierosolymorum Præsul est ordinatus (necdum enim hactenus ejus ex more Synodicam suf-*

quillitas sit, qui post tranquillitatem tempestate jactati sunt, lætissima est. Sic divitiæ iis, qui post divitias egentes fuerunt, gratiores sunt. Omnia denique ad hunc modum se habere videmus: esse quidem & manere in naturali & substantiali qualitate, qualia ante periclitationem contrariorum esse videbantur, post cognitionem vero contrariorum accommodiora, & iis qui ea sustinuerunt, majoris æstimationis, immo optabiliora & suaviora. Hæc ipse pluribus, dum revocat in memoriam eremi silentium & cellæ quietem. Quibus & de sua electione ista subnectit:

XI. *Cum hæc igitur sic sint, & adhuc acerbiora, & mihi miserrimo necessitas ingens ac vix a clericis & reverendis monachis & fidelibus laicis universis sanctæ civitatis Christi Dei nostri, manu & violentia me cogentibus, nescio quibus judiciis imposita sit: quæso vos sanctissimos & hortor, ut non solum pueis & custis apud Deum precibus mihi vitam in mari agenti & in periculis versanti opem feratis, & parvo animo labantem confirmetis, sed doctrinis divinis ad res agendas instituatis, tum ut parentes & genitores, tum ut fratres & consanguinei. Concedite igitur vos mihi paterne & fraterne, quæ jure postulo. Ego etiam vestras sequar institutiones, & vestram mecum conjunctionem lucrabor, quæ fides idem sentientes colligit, spes recte sentientes copulat, & charitas eos, qui cum Deo sentiunt, conjungit: quorum funiculus unus, triplex ex his scilicet virtutibus factus, neque dissolvi potest, neque rumpi, neque separationem pati; quin potius vere indissolubilis est, in unam pietatem eos, qui hoc funiculo connexi sunt, copulans.*

Quia vero Apostolica & prisca in omnibus cunctis orbis Ecclesiis traditio viget, ut qui Episcopi fiunt, ad omnes antecessores Episcopos referant quomodo sentiant, & quam fidem teneant: quam quidem traditionem sapientissimus Paulus valde caute eis tradidit, ne in vanum currerent. Vanus enim esset eorum cursus omnis, si quid detrimenti acciperet fides. Ille enim divinus, qui Dei Voces audivit (a) & cælum ipsum habuit pro schola ad discendum, & paradisi spectator fuit ante tempus, & verborum quæ aliis hominibus eloqui non licebat, auditor fuit; metuebat & tremebat & sicut ipse (b) formidabat, ne cum aliis salutari prædicatione Christum prædicasset, ipse reprobus efficeretur. Unde Hierosolymam (c) ascendit cælestis discipulus Christi, & divinis ejus discipulis antecessoribus suis se submisit, & doctrinam Evangelicam, quam prædicabat, iis qui aliis antecellere videbantur, patefecit, cum eis sua dogmata communicavit: quod tantum erat sibi adstipulatus, iisque omnibus, qui in posterum doctrinam ejus amplexuri essent, ac omnibus factus optima forma salutis, qui vestigiis ejus insistere voluissent.

(a) 2. Cor. 12.

(b) 1. Cor. 9.

(c) Galat. 2.

XII. *Huic igitur consuetudini etiam nos servientes, ac legem optimam arbitrati id omne quod ab antiquis decenter factum est, præsertim Apostolico conatu roboratum: scribimus quomodo de fide sentiamus, & vobis sapientia divina præditis ad probandum mittimus; ne terminos æternos (d), quod patres & majores nostri posuerunt, transmovere videamur. Vobis, inquam, mittimus, qui non solum dogmata probata ab adulterinis discernere scitis, sed quæ desiniunt, propter perfectam in Christo charitatem, perfecte supplere potestis. Accedam igitur ad dicendum illa, quæ a principio in Ecclesia sancta Catholica collactatus & nutritus didici, & a teneris unguiculis accepi, & vos divine prædicare audivi. Credo igitur, &c.* Subnectit his integram perfectamque atque omni ex parte elucidatam & copiosam fidei Catholicæ professionem cum nominatim facta damnatione omnium hæresiarcharum qui ad hanc diem extitissent, inter quos duo Sergii novissime nominantur, quorum alter Armenus, Syrus alter ponitur, qui adhuc superstes esset. Ad postremum autem post prolixam satis fidei professionem conscriptam, ita ipsum ad quem scribit Honorium sive Sergium interpellat:

(d) Prov. 22.

XIII. *Unde paternam sanctitatem vestram rogo, ut has meas litteras a me objecto jure Synodico acceptas paternis oculis aspi-*

PAGIUS *suscepimus) apud Alexandriam tunc temporis positus &c.* Sed non diu distulit *Sophronius* ad eum scribere: vix enim adepto Hierosolymorum Episcopatu Concilium habuit Antistitum Palæstinæ, in quo composuit Sacram illam Encyclicam mittendam de more ad Patriarchas, recitatam in Sexta Synodo Actione XI. in qua disertissimis Sanctorum Patrum auctoritatibus abunde prædicavit duplicem dari in Christo Voluntatem & Operationem: *Actaque sua Synodica Honorio Papæ Romano, & Sergio Constantinopolitano misit*, ut legitur in Libello Synodico. Hujus Synodi meminit etiam Theophanes ad annum Heraclii XX. ubi quæ ad originem & progressum Monothelismi spectant, uno tenore refert: Sed Joannem loco Honorii perperam scribit: *Ea tempestate*, inquit Theophanes, *Sophronius Hierosolymorum Episcopus instituitur, qui congregatis, quibus præerat, Episcopis, Monothelitarum Dogma condemnavit, Synodicaque Acta Sergio Constantinop. & Joanni Romæ Episcopo per Epistolas transmisit*. Sophronius in sua Synodica apud Baronium num. XIV. hæc habet notatu digna: *Vehementer vos deprecor, ut supplicationem pro nostris Imperatoribus Deo adhibeatis: ut sceptra prabeat valida & firma ad conterendum omnium Barbarorum ac potissimum Saracenorum supercilium ac superbiam, qui nunc pro-*

spicent, & fraterno aspectu contempletur. Et si quid aut per ignorantiam erratum est, aut per oblivionem prætermissum, aut propter festinationem non animadversum, aut propter brevitatem non expressum, & nequaquam commemoratum, aut propter linguæ torporem tacitum, aut propter tarditatem linguæ & exilitatem vocis, aut propter imbecillitatem sermonis agrestis vobis non libentibus silentio suppressum est; rogo accessionibus impleat, & verbis ac correctionibus ex paterna plenitudine prodeuntibus corrigat, & robur præbeat amantissimum, fraterno studio satum, & paterno proposito irrigatum: ne quod mancum est, semper imperfectum appareat; & ne quod infirmum est, & sæpenumero per ignorantiam excidit, infirmum semper perseveret, & per totam vitam ægrotum. Quod quidem cum a vobis amice & legitime factum fuerit, me quidem locupletabit, & mihi medebitur, vestræ vero misericordiæ & amori testimonium tribuet, idest, vestræ erga fratrem & filium charitati.

Ego vero sic a vobis ditatus, & in eo quod deficiebat completus, tunc ex invaletudine per medicinam liberatus, atque ex claudicatione correctus, valetudineque & divitiis auctus, quam magnas gratias me vobis debere existimabo? quantum gaudium, lætitiam, & voluptatem summam cepisse judicabor? Sed hæc solus Deus noverit: noverim & ipse, qui talem voluptatem lætitiæ capio, & tantum beneficium decerpo. Noveritis & vos, si fervorem cordis mei ad pietatem cognoscatis, & multam animæ meæ ad diligendum propensionem oculis animæ contemplemini. Igitur pluribus verbis hæc petere, superfluum. Scio enim, quod hæc omnia vos, quamvis non peterem, præstabitis facè fraternæ charitatis incensi, & desiderio paterno inflammati. Illud vero vobis supplico, & supplicare non desinam, ut me precibus & supplicationibus apud Deum ardentissime adjuvetis formidantem & trementem, atque onus jugi mihi impositi ferre non valentem: nec hoc solum, sed ut gregem Christi mecum pascatis, qui mihi quidem commissus est, sed nisi mihi opem feratis, non possum divinis & commodis herbis eum pascere & nutrire, atque a nocentibus & incommodis servare.

XIV. *Quamobrem oro atque obsecro, ne hic grex ullum detrimentum capiat propter meam imperitiam & artis pascendi ignorantiam, & propter imbecillitatem, quæ ad regendam commode non sufficit; & tamquam ipse ei nocuerim, in die judicii condemner, & supplicium perpetuum subeam eorum quæ furantur, mactant, & perdunt oves Christi magnæ æstimationis & pretii. Scio enim & agnosco, reposcendum esse a Christo principe pastorum rationem salutis earum, & an auctæ fuerint & optimis herbis factæ pingues. Sed si quid potestis, Deo largiente ut possitis, contendite ut adjuvetis, ne & ego & hæ Christi oves magni pretii a bestiis propter infirmitatem meam capiamur.*

Æque vehementer vos deprecor, ut supplicationem & preces sine intermissione pro nostris Imperatoribus quietissimis & Christi amatoribus Deo adhibeatis, qui gubernacula Imperii a Deo acceperunt: ut vestris precibus Deo acceptis delinitus, ætatem multorum annorum eis largiatur, maximas victorias ac trophæa de barbaris tribuat, & filios filiorum eis coronet, divina pacis vallo eos muniat, sceptra præbeat valida & firma ad conterendum omnium barbarorum ac potissimum Sarracenorum supercilium ac superbiam, qui nunc propter peccata nostra ex insperato in nos invaserunt, & omnia devastant crudeli & ferino animo, profano & impio ausu. Hæc dum roget, ut adversus ingruentes Sarracenos precibus ferat opem: optime concordat cum anni hujus rebus gestis, quo (ut dictum est) per Arabes Imperium Romanum invasum est. Pergit vero:

XV. *Quocirca magis ac magis vobis beatis supplicamus, ut prolixas preces Christo adhibeatis, ut iis benevole auditis, cito eorum furiosos fremitus reprimat, atque eos tenues & viles factos instar scabelli nostris Imperatoribus a Deo datis sicut antea subjiciat; ut & ipsi secundis rebus lætentur, qui Imperium in terris teneant, bellicis tumultibus sedatis. Lætetur etiam*

PAGIUS. *propter peccata nostra ex insperato in nos invaserunt, & omnia devastant crudeli & ferino animo, profano & impio ausu.* Ex his enim confirmatur quod supra monuimus, * Saracenos scilicet ante præsentem annum Romanum Imperium adortos non esse. Hæc siquidem Epistola anno sequenti, ut mox demonstrabo, scripta, & devastationis, quarum in ea mentio, partim hoc anno, partim insequenti, ut adverbium *nunc* clare indicat, peractæ.

VIII. *Sophronii* Synodicam præcesserunt priores *Honorii* ad Sergium, literæ: quare cum ex anno sequenti datæ sint, hæc Hierosolymitana Synodus eo etiam anno celebrata. Nam supra narratis cum *Cyro* Episcopo Alexandrino gestis, ejusque confirmata hæresi, interpellante tandem *Sophronio*, ac conclamante adversus inductam a *Cyro* novitatem, compulsus est *Sergius* per literas adire Romanum Pontificem, remque totam ad eum tamquam Primæ Sedis Episcopum, ac Supremum fidei Judicem referre. Recitatis ergo ex primis *Cyri* ad Sergium vicissimque *Sergii* ad Cyrum literis; ad Capitulorum *Cyri* promulgationem accedit *Sergius* in prima sua ad Honorium Epistola, ac ad unionem factam a Cyro; Sophroniique ob Capitulum illud de una Operatione, contradictionem ex duplici capite alienam a ratione arguens, ac *Cyrum*

Sergius scribit ad ad Honorium PP.

iam cum eis tota eorum Respublica sceptris eorum valide vallata, faciatque vindemiam legens uvas pacati status lætitiam parientis. Obsecro etiam (ut justum est) charitatem vestram fraternam, ut Leontium Deo carum, diaconum Ecclesiæ sanctæ Resurrectionis Christi Dei nostri, eumdemque nostri pii secretarii cancellarium ac protonotarium, & reverendum fratrem nostrum Polyeuctum, quibus litteras nostras Synodicas commisimus, benevolo vultu aspiciatis, & humanitate qua decet eos alloquamini.

*Vestrum enim est hoc, & vobis proprium atque innatum insigne, quo vestros spectatores in admirationem rapitis, quod in altissimo gradu positi, maximam humilitatem induti estis; immo omnibus vestris proprietatibus spiritaliter & hilariter invitatis, & animæ spiritalia atque splendida largimini. Simul etiam rogamus, ut citius nobis remittatis lætos & exultantes, quod talem Antistitem Romanorum * videre meruerunt: nosque etiam humiles & abjectos lætitia afficientes, dum nobis vestram nunciant deserte valetudinem animæ a Deo datam, & sanitatem corporis a Deo etiam tributam.*

* Byzantiorum in alia versione.

Quin etiam postremo rogamus, ut detis eis litteras, quæ fidem nostram rectam illustrent, & mores animæ nostræ candidos faciant, & scientiam pascendi nos doceant, & ad pascendum gregem Christi animum addant; ut præsidio scientiæ muniti, truculentos & immanes lupos ab ovili nobis concredito bacillo vigilantium pastorum arceamus, populumque nobis commissum a periculis liberum ad Deum sistamus, mercedem ab æquissimo Judice liberalissime pro laboribus nostris reportaturi. Omnes sanctos & illustres fratres, qui cum vestra sanctitate sunt, nos humiles & parvi, & ii qui mecum sunt, in Christo Deo nostro persalutamus. Vale in Christo & ora pro me, sanctissime frater. Hactenus epistola Sophronii ad Honorium Papam, quam (ut dictum est) nonnulla Græca exemplaria ad Sergium datam habent; de qua & ista Photius scribit (*a*):

(*a*) Phot. Bibl. c. 231.

XVI.

Lecta est Sophronii Hierosolymorum Patriarchæ Synodica, quæ Romam missa fuit ad Honorium ejus Antistitem. Plena est pietatis epistola. Et innovat quidem ille passim vocabula, tamquam equi pulli saltibus luxuriantes; attamen Orthodoxam sententiam accurate tradit, & sacrorum dogmatum doctrinam minime vulgarem. In hac epistola invenies Arium una cum Apollinare damnatum, Theodoretum vero ab Ecclesia non rejectum; tametsi in quibus Cyrillum damnavit, non probatus fuerit, sed merito reprehensus. Origenem alium fuisse antiquum, alium posteriorem, qui cognominatus est Adamantius. Cum cæteris hæreticis anathemate notatam Jacobum Syrum, a quo nomen traxit Acephalorum caterva. Rogat autem Honorium Romanum, si quid forte in epistola vel omissum, vel aliter dictum, quam par sit: eum enim & corrigere posse, & explere; gratiamque habiturum se ait, si repulsam non ferat, numquamque adeo immemorem fore beneficii. Hæc itaque habet Synodica Sophronii sanctissimi epistola. Eademque (ut dictum est) scripta communiter ad Honorium & Sergium cujus titulo in Sexta Synodo recitatur: ut appareat, quam amplissime Sergius Episcopus Constantinopolitanus fuerit ab omnibus cognitus atque probatus in hanc diem Catholicus atque Orthodoxus: & nullatenus hac ex parte crimen Honorio quis impingere valeat, si ejus (ut dicemus) subscribat epistolæ, & paria se cum illo sentire significet, & cum ille non ob hæresim instituendam, sed ob pacem injungendam (ut foris apparebat) de novis vocibus optare silentium significaverit, ipse re vera absque fuco & fallaciis de iisdem silendum esse consenserit. Cæterum præter has, alias quoque eodem ferme tempore constat Sophronium dedisse litteras ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, quibus petebat, deleri debere caput illud Synodi Alexandrinæ, quo asserebatur una voluntas in Christo, contendens duas omnino dicendas esse in Christo voluntates & operationes

PAGIUS

rum defendens: quod nimirum is loca Patrum pro ea produceret; quodque item tametsi nulli illi extarent, dandum esset hoc tantæ illi œconomiæ; addens præfatum *Sophronium*, cum ab eo rogatus esset, nulla Patrum testimonia, quibus duæ operationes assererentur, potuisse proferre. Interim vero, ut aliquid œconomiæ studio pacis datum videretur, & stare velit iis, quæ gesta essent, nec revocari *Cyri* illud Capitulum de una operatione, & prohibet aliquem deinceps unam, aut duas operationes dicere. Ex quibus postmodum unam colligit in Christo naturam. Hanc silendi dispensationem, quam frustra conatus erat *Sergius* persuadere *Sophronio*, facile *Honorio* persuasit, eumque ex hac parte, non fidei detrimento, ad suas attraxit. Sed hac de re postea.

IX.
Sergii ad Honorium PP. & hujus ad Sergium litteræ anno sequenti datæ.

Tam *Sergii* ad Honorium, quam *Honorii* ad Sergium Epistolæ, quas Baronius hoc anno recitat, insequenti tantum scriptæ sunt, postquam scilicet *Sophronius* Episcopus Hierosolymitanus, vel sub hujus finem, vel sequentis initio renunciatus est. Mense enim Maio, quo celebrata Pseudo-Synodus Alexandrina, *Sophronius* adhuc Monachus erat; profectus est postea ex Africa Alexandriam, indeque Constantinopolim ad *Sergium*, & Constantinopoli Hierosolymam redux, ac Episcopus Hierosolymitanus creatus Synodum suam celebravit; quibus peragendis aliquot menses impensos fuisse necesse est. Aliud argumentum deduco ex Synodo Lateranensi, & ex Sexta Synodo generali, in quibus initium hæresis *Monothelitarum*, & novitatum vocum Orthodoxæ fidei

perationes. Meminit harum litterarum Sophronii ipse Sergius in epistola data ad Honorium Romanum Pontificem. Sed quid post hæc factum est? Ubi ista acceptisset Sergius a Sophronio, scripsit ad Honorium Romanum Pontificem ejusmodi epistolam (a):

(a) Extat in Sext. Syn. Act. 12.

XVII. Epistola Sergii Episcop. Constantin. ad Honorium Papam.

In tantum vobis sanctissimis in omnibus unanimitate spiritus constringimur, ut studeamus omnium consiliorum nostrorum & actionum vos sacratissimos habere præscientes; & nisi plurimum locorum distantia sejungeret, hoc utique quotidie gereremus, vestræ honorandæ unanimisque fraternitatis munito muratoque nosmetipsos circumsepientes consultu. Attamen quoniam nobis etiam sermo atque absque labore littera, quod studemus, impartit: confestim ea pro quibus hoc scribimus, enarramus. Ante aliquod certum tempus, cum adversus Persas a Deo confirmatus dominus noster & magnus victor Imperator promovebat exercitum, propter certamina a Deo sibi creditæ Christo amabilis Reipublicæ, & ad partes Armeniæ provinciæ pervenisset; unus ex principibus impiæ partis Severi execrabilis, nomine Paulus, in illis locis apparens, ad ejus pietatem accessit, sermonem pro sua errabunda hæresi proferens, & in hoc profecto dumtaxat satisfaciendo: in quibus piissima ejus ac regalis magnanimitas (cum ceteris enim donis Dei etiam divinorum dogmatum locupletari scientia meruit) dum redarguisset atque depompasset pravam ejus impietatem, profanis ejus astutiis, sanctæ nostræ Ecclesiæ (ut verus ejus propugnator) recta atque immaculata e diverso protulit dogmata, inter quæ & unius operationis Christi veri Dei nostri mentionem effecit.

XVIII.

Post aliquod vero tempus idem a Deo confirmatus Imperator in provinciam Lazorum adveniens, recordatus est disputationis, quam (sicut diximus) fecerat adversus Paulum illum hæreticum cum præsentia Cyri sanctissimi, tunc Christi amabilis Lazorum provinciæ Metropolitanam sedem tenentis, nunc autem magnam Alexandrinam regentis. Prædictus igitur sanctissimus vir, his auditis, ejus serenitati respondit, nescire subtiliter, utrum unam an duas operationes Christi veri Dei nostri astruere necesse sit. Ergo per jussionem ejus pietatis per litteras proprias interrogavit nos prædictus sanctissimus vir, utrum unam operationem an duas in Salvatore nostro Christo necesse sit dicere, & si quosdam noscamus sanctorum ac beatissimorum Patrum unam dicentes operationem. Unde nos, quæ nostræ erant scientiæ, per nostra rescripta ei significavimus, dirigentes etiam sermonem acclamatorium Mennæ sanctissimi quondam Patriarchæ hujus a Deo conservandæ regiæ urbis, porrectum ab eo hic præsenti Vigilio sanctæ memoriæ prædecessori sanctitatis vestræ; habentem & diversa testimonia paterna de una operatione & una voluntate Salvatoris nostri Christi veri Dei nostri. Nihil tamen proprium penitus in hujusmodi nostris rescriptis promulgavimus, sicut suppetit nosse vos sacratissimos & unanimes, relegentes, eorum quæ missa sunt exemplaria. Et silentium quidem ex illo tempore hujusmodi suscepit capitulum.

Quia igitur ante parvum tempus, cooperante gratia Dei, qui omnes homines vult salvos fieri & ad agnitionem veritatis venire, pio zelo fortissimi ac invictissimi magni Imperatoris excitatus Cyrus, sanctissimus Alexandrinæ magnæ civitatis Patriarcha & communis frater noster & consacerdos Dei, amabiliter & modeste adhortatus est eos, qui in magna civitate Alexandrina Eutychetis & Dioscori, Severi quoque & Juliani sunt Deo odibilium hæresi languentes, ad Catholicam Ecclesiam accedere; & post multas disputationes & labores, quos cum nimia prudentia & saluberrima dispensatione in hac causa impendit, hoc quod festinabat, per supremam gratiam ordinavit. Factaque sunt inter utrasque partes dogmatica quædam capitula, in quibus omnes qui antea quidem in diversos portiones divisi fuerant adversus Dioscorum atque Severum hæreticos scribentes, coadunati sunt cum sanctissima ac sola Catholica Ecclesia; & unus grex Christi veri Dei nostri, omnis Christo amabilis Alexandriæ populus factus est, & pene universa cum eis Ægyptus, & Thebais, & Li-

PAGIUS

fidei contrarietatum refertur ad annum sequentem. Sanctus quippe Martinus Papa in literis ad Sanctum Amandum tunc Trajectensem Episcopum post Concilium Lateranense anno DCXLIX. exeunte congregatum scriptis, ait: *Credimus ad vos pervenisse, quomodo in perturbatione rectæ fidei, & Ecclesiæ Catholicæ conculcatione, ante hos plus minus quindecim annos, a Sergio falso Episcopo Constantinopolitano execranda hæresis pullulavit.* Hæsit Sirmondus in Notis ad eam Epistolam, an videlicet ea data fuerit anno DCXLIX. exeunte, vel initio anni DCL. imo Cointius eam consignavit anno DCLI.

X. Quo anno S. Martinus PP. scripsit ad S. Amandum.

Verum ex verbis Legatorum Apostolicorum prolatis in prima Actione sextæ Synodi generalis, colligo eam datam anno DCXLIX. & initium quindecim annorum in ea Epistola memoratorum ab anno DCXXXIV. repetendum esse: *Quoniam igitur*, inquiunt Legati *ante hos XLVI. plus minus annos, quasdam novitates vocum contrarias Orthodoxæ fidei introduxerunt, qui pro tempore fuerunt Præsules hujus Regiæ & a Deo conservandæ vestræ Civitatis*, &c. Habita prima illa Actio mense Novembri an. DCLXXX. Non dubitandum autem, quin tam *S. Martinus* Papa, quam Legati Apostolici ad eundem annum

& Libya, & cætera Ægyptiaca dispositionis regiones, quas olim considerabant (ut diximus) in innumerabilem copiam hæresum multitudine discissas, nunc autem beneplacito Dei & studio prædicti sanctissimi Alexandrinorum Antistitis unum labium facti sunt omnes, una vox, & in unitate spiritus recta Ecclesiæ dogmata confitentur. Ex his autem quæ dicta sunt atque stabilita, unum exstitit capitulum de una operatione Christi magni Dei & Salvatoris nostri.

XIX. *His itaque provenientibus, Sophronius venerabilis monachus, qui (ut ex nunc auditu didicimus) Hierosolymorum Præsul est ordinatus (necdum enim hactenus ejus ex more Synodica suscepimus) apud Alexandriam tunc temporis positus cum præfato sanctissimo Papa, quando (ut diximus) admirabilem illam circa eos, qui dudum hæretici fuerant, Dei beneplacito unitatem componebat, atque cum eo de iisdem capitulis pertractabat, adversatus est, & contradixit ad unius operationis capitulum, duas omnino operationes Christi Dei nostri dignum inquiens conferi. Prænominato autem sanctissimo Papa præsertim testimonia ei quorumdam sanctorum Patrum proferente, dispersim in quibusdam opusculis suis unam operationem asserentium; ad hæc quoque & ex abundanti inquiente, quod multoties sancti Patres nostri, ut lucrarentur plurimam animarum salutem, dum alia emergerent capitula, Deo placitis dispensationibus ac placitis usi fuisse videntur, nihil de subtilitate Ecclesiæ dogmatum exagitantes, & dicentes, quod oporteat utique etiam in præsenti, dum tantorum millium populorum salus præ manibus ponitur, nihil de hoc per contentionem altercari, idcirco quod (sicut dictum est) etiam a quibusdam sacris Patribus vox hujusmodi dicta est, nihilque de hoc læditur recta fidei ratio: memoratus Deo amabilis Sophronius talem dispensationem nullatenus accepto tulit.*

Quia igitur pro hoc cum litteris ejusdem sanctissimi comministri ad nos conjunxit; de hoc quoque etiam apud nos sermonem movendo insistens, ut de talibus admeretur capitulis post factam unitionem vox unius operationis; durum nec hoc arbitrati sumus. Quomodo enim non esset durum & valde onerosum; quando hoc, resolvere evertereque erat faturam quidem omnem illam concordiam atque unitatem, quæ bene fuerat effecta tam apud Alexandrinam magnam civitatem, quamque per universas sub ea provincias, quæ nullo tempore usque nunc acquieverant nomen saltem simplex divini atque laudabilis patris nostri Leonis, aut sancti & magni atque universalis Chalcedonensis Concilii mentionem facere, nunc vero præclara & magna voce in divinis Missarum arcanis hoc prædicantes? Multis igitur a nobis de hoc motis sermonibus ad prænominatum venerabilem Sophronium, postremo adhortati eum sumus, testimonia nobis proferre sanctorum ac probabilium Patrum, illorum videlicet, quos omnes communiter doctores confitemur, & quorum dogmata legem sanctæ Dei cognoscunt Ecclesiæ, duas nominatim & ipsis verbis operationes in Christo dicendas tradentia: ille autem hoc facere penitus non valuit.

XX. *Nos vero considerantes incipientem ex hoc inter quosdam hic contentionem exardescere, & scientes quod semper ex hujusmodi decertationibus illæ hæresum dissensiones effectæ sunt; necessarium judicavimus, omne studium ponere ad sedandum atque amputandum talem superfluum verborum conflictum: & ad sæpe dictum sanctissimum Alexandriæ Patriarcham scripsimus, ut postquam unitatem cum his qui pridem refragabantur, Deo auxiliante, composuit, de cætero nullum permitteret unam aut duas proferre operationes in Christo Deo nostro: magis autem sicut sancta & universalia tradiderunt Concilia, unum eumdemque Filium unigenitum Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum operatum confiteri, tam divinam, quamque humanam & omnem Deo decibilem & homine dignam operationem, ex uno eodemque incarnato Deo Verbo indivise procedere, & ad unum eumdemque redigere; eo quod unius quidem operationis vox, quamquam a quibusdam sanctis dicta est Patribus, tamen peregrina videretur, & perturbare aures quorumdam suspicantium ad peremptionem hanc proferri inconfuse atque secundum subsistentiam unitarum in Christo Deo nostro duarum naturarum: quod non est unquam, nec fuit.* Si-

PAGIUS num respexerint, quo nempe Monothelismus magis innotescere cœpit, & res, quas modo narravimus, gestæ sunt. Quare cum ab anno DCXXXIV. ad DCXLIX. anni quindecim, & ab anno DCXXXIV. ad DCLXXX. anni quadraginta sex, & quidem completi, intercurrant, tam Synodus Lateranensis, quam sexta Synodus generalis, exordium Monothelismi ab anno DCXXXIV. repetunt, ideoque præfatæ *Sergii* literæ ad *Honorium* eo anno scriptæ. Neque enim initium hujus hæreseos deduxissent ab anno, quo nulla innovatio facta fuisset; neque etiam alia accidit, quam quæ in literis *Sergii* & *Honorii* continetur; a currenti vero anno ad DCXLIX. anni sedecim, & quidem completi, & ad annum DCLXXX. anni quadraginta septem, pariter integri fluxere.

XI. Rebus nondum ita ad extrema versis; ut spes aliqua conciliationis non appareret, *Sophronius* ab œconomia *Honorii* Papæ non abhorruit; sive quia adhuc Sergium agnoscebat Regiæ Urbis Episcopum, cum quo blandius agendum erat

XXI. *Similiter autem & duarum operationum dictio multos scandalizat, utpote a nullo sanctorum ac probabilium Ecclesiæ institutorum edita. Insuper & consequens ei est, prædicare duas voluntates, contrarietates circa invicem habentes, tamquam Deo quidem Verbo salutarem volente adimplere passionem, humanitate vero ejus subsistente ejus voluntati & resistente; & perinde duo contraria volentes introduci: quod impium est. Impossibile quippe est, in uno eodemque subjacenti duas simul & erga hoc ipsum contrarias subsistere voluntates. Nam salutaris Deum gerentium Patrum doctrina operæpretium instruit, quod numquam intellectualiter animata Domini caro separatim & ex appetitu proprio contrario nutui uniti sibi secundum subsistentiam Dei Verbi naturalem motum suum effecit, sed quando, & qualem, & quantam ipse Deus Verbum volebat. Et (ut plenius dicatur) quemadmodum corpus nostrum regitur & ornatur & disponitur ab intellectuali & rationali anima nostra, ita & in Domino Christo tota humana ejus conspersio ab ipsius Verbi Deitate semper in omnibus mota, Dei mobilis erat, secundum Nyssenum Gregorium dicentem contra Eunomium ita: Secundum quod Deus erat Filius, impassibilis utique est & immortalis: si qua autem passio de eo in Evangelio dicitur, per humanitatem profecto, quæ suscipiebat passionem, hujusmodi operatus est. Operatur quippe vere Deitas per corpus, quod circa ipsum est, omnium salutem, ut sit carnis quidem passio, Dei autem operatio.*

Hanc igitur (ut dictum est) contentionem incipientem accendi videntes, necessarium judicavimus, attritas potius sanctorum Patrum voces & synodice definitae semper sequi; & neque quæ raro a quibusdam Patribus dicta sunt, & non circa hæc intentionem habentibus, quasi planam & in ambiguam de eis doctrinam exponerent, ad regulam & legem per omnia dogmaticam reducere, quale est & quod de una operatione ab eis dictum est: neque iterum, quæ nullatenus dicta sunt a probabilibus Patribus, nunc vero a quibusdam Patribus proferuntur, duas, inquam, operationes, tamquam dogma Ecclesiasticum proferre. Et ad ultimum stetit ac placuit, quatenus prædictus Sophronius venerabilis nullum sermonem de cætero de una sive duabus operationibus movere debeat; sed ei sufficiat præfata cautaque ac trita sanctorum Patrum recta traditio atque doctrina. His itaque contentus sæpe nominatus venerabilis vir, & hæc custodire certificans: petimur nos etiam per epistolam de his ei præbere responsum; quatenus hujusmodi epistolam (ut ait) ostendat iis qui forsitan interrogare eum de prædicta quæstione voluerint. Quod & alacriter egimus, & ille quidem in his hinc enavigavit.

XXII. *Nuper autem piissimus & a Deo coronatus dominus noster apud Edessenam demorans civitatem, pios ad nos apices fecit, præcipientes, ut paterna illa testimonia desloremus, quæ continentur in libro dogmatico (sicut dictum est) facto a sanctæ memoriæ Menna ad sanctissimum Vigilium de una operatione & una voluntate, & hæc a Deo instructæ ejus serenitati dirigere deberemus: quod & ad effectum perduximus. Nos autem quæ dudum mota sunt, memoria retinentes, & tumultum qui ex hujuscemodi motione cœpit, scientes, suggessimus ejus piissimæ serenitati per mediocrem nostram suggestionem & scripta ad excellentissimum Sacellarium Imperialem consequenter hujus capituli omnem subtilitatem, horumque quæ a nobis per hoc actitata sunt; & quod non oporteat de ejusmodi inquisitione perscrutari, sed permanere in attrita Patrum doctrina, quam omnes consonanter confitentur de hujusmodi quæstione, & confiteri unigenitum Filium Dei, qui veraciter Deus simul & homo est, eumdem operari divina & humana, & ex uno eodemque incarnato Deo Verbo (sicut quod occurrentes jam sumus effati) inseparabiliter atque indivise omnem divinam & humanam operationem procedere. Hoc namque nos Leo instituit, manifeste perhibens: Agit enim utraque forma cum alterius communione, quod proprium habet. In quibus rescriptam piæ jussionis ab ejus man-*

PAGIUS

Orthodoxia Honorii PP. in causa Monothelitarum.

erat, ne offensione læsus animus, magis a fide redderetur alienus, sive quia illud obsequium universali Ecclesiæ Pastori debitum censebat, a quo imprimis pro Apostolicæ Sedis Privilegiis, *Sergii* correctio expectanda esset. Sed cum vidit non cessare *Cyrum* unam in Christo voluntatem prædicare, hanc temeritatem coercendam judicavit, incombendumque, ut hæresis unius voluntatis tolleretur e medio. Quamobrem anno sequenti, non vero currenti, ut perperam Baronius num. XXXVII. & seqq. *Stephanum* Ecclesiæ Dorensis Metropolitam ad Honorium misit, ut legitur in Concilio Lateranensi sub Martino primo, cujus verba recitat Baronius ibidem. In eo dicit Stephanus, non potuisse id per se præstare Sophronium *propter emersam incursionem Saracenorum*. Narrat postea Stephanus, *supplicatione omnium pene habitantium Orientalem tractum Reverendissimorum Episcoporum, & Christianorum, populorum*, se etiam ad hanc Legationem invitatum fuisse, & sæpe Sacris Viris Romæ consistentibus omnia, quæ in Oriente mota essent, secundum veritatem exposuisse. *Honorius* de his edoctus posteriorem ad *Sergium* scripsit Epistolam, quæ extat apud Baronium num. XLI. & seqq. eodem

quo

mansuetissima suscepimus fortitudine, quæ a Deo conservandam ejus serenitatem condecent, continentem.

XXIII. *His igitur omnibus a principio ita provenientibus, rationabile simul & necessarium judicavimus de iis quæ partim memorata sunt, cognitionem dare vestræ fraternæ atque unanimi beatitudini per exemplaria quæ a nobis directa sunt: & adhortamur vos sacratissimi hæc omnia legere, & Deo placitam ac plenissimam charitatem, quæ in vobis est, nunc quoque sequentes, si quid amplius minusve inveneritis, hoc per datam vobis a Deo gratiam adimplere, atque per sanctas syllabas vestras una cum vestra optabili sospitate, quæque super his vobis fuerint placita, significare.* Hactenus Sergii Constantinopolitani Episcopi epistola recitata postea in Sexta Synodo. Quæ quidem ab Honorio Romano Pontifice haud potuerunt velut hæretici recusari: siquidem (quod primum omnium considerandum est) nihil habere viderentur adversatium sacrosancto Chalcedonensi Concilio, in quo de duabus in Christo naturis est contra Eutychetem assertio promulgata: nam æque Sergius habet eamdem de duabus in Christo naturis indivise & inconfuse conjunctis Orthodoxam doctrinam, simulque non solum professionem, sed & defensionem epistolæ S. Leonis; atque ad bonum pacis de utraque esse tacendum sententia commonitionem sive ab asserentibus duas operationes, sive a negantibus.

XXIV. Verum etsi quid perperam dictum in illis esset, haud tamen hæreticus omnino esse auctor convinci poterat, dum ad calcem ejusdem epistolæ ad Honorium scriptæ ejus subiicere se censuræ testatur, dum si quid minus vel amplius ipse Pontifex Roman. in epistola esse cognoverit, ut adiiciat pariter vel dimoveat, rogat; licet hæc subdole ab eo proferentur, ne detegeretur hæreticus. Constat quidem (quod & maximopere est attendendum & sæpius inculcandum) Sergium ipsum, etsi postea fuerit detectus hæreticus & condemnatus, præsenti tamen tempore non tantum Orthodoxum creditum fuisse ab Orientalibus & Occidentalibus, sed etiam magnæ quidem existimationis Episcopum habitum: quod facile cognosces ex dicta epistola Sophronio Episcopo Hierosolymitano hoc ipso anno ad Honorium & ad ipsum Sergium

Sergius Orthodoxus & bonæ existimationis Episcopus.

(ut habet Sexta Synodus) scripta, in qua præter multa alia in laudem ejus dicta in fine preces ipsius vehementer exposcit: ut non mireris, si ad eum rescribat Honorius, tamquam ad Catholicum hominem ac valde pium.

Sed jam quæ ad ipsum Sergium idem Honorius Papa rescripserit, videamus. Extant ipsæ ejus litteræ in eadem Sexta (a) Synodo recitatæ: ex quibus cum condemnatus ab ea reperiatur Honorius, hic in limine magnæ controversiæ te præmonitum velim, lector, eo quod per lubrica incedat oratio, quasi defendi non posse videatur Honorius, nisi qui eum damnasse dicuntur Patres Sextæ Synodi condemnentur. Verum non sic fiet: sed veritati cum semper fuerit bene consultum, erit ut & videas quam apertissima luce Honorium ab ea calumnia vindicatum, integerrimum in omnibus semperque Orthodoxum ostensum; & Patres, impostura detecta, reddi ab omni suspicione laceratæ justitiæ liberos: quod fiet, ubi de Actis Sextæ Synodi sermo erit. Modo autem de Honorio agendum, cujus ita se habet epistola:

(a) Sext. Syn. Act. 12.

Magnæ quæstionis exordium.

XXV. *Scripta fraternitatis vestræ suscepimus, per quæ inventiones quosdam & novas vocum quæstiones cognovimus introductas per Sophronium quemdam tunc monachum, nunc vero ex audita Episcopum Hierosolymitanæ urbis constitutum adversus fratrem nostrum Cyrum Alexandriæ Antistitem, unam operationem Domini nostri Jesu Christi conversis ex hæresi prædicantem. Qui denique ad vestram fraternitatem Sophronius veniens, querelamque hujusmodi deponens, multiformiter eruditus, petiit de his, quæ a vobis fuerat instructus, paginalibus sibi syllabis reserari. Quorum litterarum ad eumdem Sophronium directarum suscipientes exemplar, & intuentes satis provide circumspecteque fraternitatem vestram scripsisse, laudamus novitatem vocabuli auferentem, quod posset scandalum simplicibus generare. Nos enim in quo pervenimus, oportet ambulare. Enim vero, duce Deo, pervenimus usque ad mensuram rectæ fidei, quam Apostoli veritatis Scripturarum sanctarum funiculo extenderunt, confitentes Dominum Jesum Christum mediatorem Dei & hominum operatum divina, media humanitate Verbo Dei naturaliter unita, eumdemque operatum humana ineffabiliter atque singulariter assumpta carne discre-*

Honorii Pap. epist. ad Sergium Episcopum Constantinopolitanum.

PAGIUS quo prima argumento. Imposuit silentium Cyro unam voluntatem & operationem in Christo prædicanti, scripsitque etiam ad Sergium, ut Cyrum de servanda stabilita jam œconomia admoneret. Literæ *Honorii* ad Cyrum non extant, sed earum mentio est in literis Honorii ad Sergium datis, & in Actione XIII. sextæ Synodi lectis. In ea igitur ad Sergium Epistola decernit *Honorius*, ut *unius vel geminæ Operationis vocabulum noviter introductum a prædicatione eximeretur, quia unius Operationis vel duarum esse, vel fuisse Mediatorem Dei & hominum Jesum Christum, sentire & promere satis ineptum est.*

te, inconfuse, atque inconvertibiliter plena divinitate. Et qui coruscavit carne plena divinis miraculis, ipse est & carneis effectus, plene Deus & homo: passiones & opprobria patitur unus mediator Dei & hominum in utrisque naturis, Verbum (a) *caro factum, & habitavit in nobis, ipse filius hominis de cælo descendens, unus atque idem (sicut scriptum est) crucifixus Dominus majestatis, dum constet divinitatem nullas posse perpeti humanas passiones, & non de cælo, sed de sancta est assumpta caro Dei genitrice.*

> (a) Jo. 1.

XXVI. *Nam per se Veritas in Evangelio ita inquit* (b): *Nullus ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo filius hominis qui est in cælo: profecto nos instruens quod divinitati unita est caro passibilis ineffabiliter atque singulariter, ut discrete atque inconfuse sic indivise videretur conjungi, ut nimirum stupenda mente, mirabiliter manentibus utrarumque naturarum differentiis, cognoscatur uniri. Cui Apostolus concinens, ad Corinthios ait:* (c) *Sapientiam loquimur inter perfectos sapientiam vero non hujus sæculi, neque principum hujus sæculi, qui destruuntur: sed loquimur Dei sapientiam in mysterio absconditam, quam prædestinavit Deus ante sæcula in gloriam nostram, quam nemo principum hujus sæculi cognovit. Si enim cognovissent, numquam Dominum majestatis crucifixissent: dum profecto divinitas nec crucifigi potuit, nec passiones humanas experiri vel perpeti, sed propter ineffabilem conjunctionem humanæ divinæque naturæ, idcirco & ubique Deus dicitur pati, & humanitas ex cælo cum divinitate descendisse.* Intelligis lector, pie sancteque atque catholice in omnibus ab Honorio ista disseri, atque ita poni ob idiomatum communicationem unum in Christo volentem & operantem, sicut unica est ejus persona, cum tamen æque astruat ob diversas proprietates duarum simul indivise & inconfuse conjunctarum naturarum, æque & voluntates distinctas & inconfusas in eodem reperiri. Sed & pergit:

> (b) Jo. 3.
>
> (c) 1. Cor. 2.
>
> Unus volens asseritur ob unam personam.

XXVII. *Unde & unam voluntatem fatemur Domini nostri Jesu Christi: quia profecto a divinitate assumpta est nostra natura, non culpa, illa profecto quæ ante peccatum creata est, non quæ post prævaricationem vitiata. Christus enim Dominus in similitudinem carnis peccati veniens, peccatum mundi abstulit, & de plenitudine ejus omnes accepimus: & formam* (d), *servi suscipiens, habitu inventus est ut homo: quia sine peccato conceptus de Spiritu sancto, etiam absque peccato est partus de sancta & immaculata Virgine Dei genitrice, nullum experiens contagium vitiatæ naturæ.* Cum igitur audis unam Honorium dicere voluntatem, intellexisse id respectu duarum inter se pugnantium contrariarum voluntatum ad malum & bonum, ex iis quæ tradit apparet, nosque inferius id magis perspicue demonstrabimus. Pergit itaque: *Caruit enim vocabulum duobus modis sacris eloquiis boni malique cognovimus nominari, sicut scriptum est* (e): *Non permanebit spiritus meus in hominibus istis, quia caro sunt. Et Apostolus* (f): *Caro & sanguis regnum Dei non possidebunt. Et rursum* (g): *Mente servio legi Dei carne autem legi peccati. Et, Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meæ, & captivum me trahentem in legem peccati, quæ est in membris meis. Et alia multa hujusmodi in malo absolute solent intelligi vel vocari. In bono autem ita Isaia dicente* (h): *Veniet omnis caro in Hierusalem, & adorabit in conspectu meo. Et Job* (i): *In carne mea videbo Deum. Et alias* (k): *Videbit omnis caro salutare Dei. Et alia diversa. Non est itaque assumpta (sicut præfati sumus) a Salvatore vitiata natura, quæ repugnaret legi mentis ejus, sed venit quærere & salvare quod perierat, id est, vitiatam humani generis naturam: nam lex alia in membris aut voluntas diversa non fuit, vel contraria Salvatori: quia super legem natus est humanæ conditionis. Et siquidem scriptum est* (l): *Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me Patris. Et* (m): *Non quod ego volo, sed quod tu vis Pater, & alia hujusmodi: non sunt hæc diversæ voluntatis, sed dispensationis humanitatis assumptæ. Ista enim propter nos dicta sunt, quibus dedit exemplum, ut assequamur vestigia ejus, pius magister discipulos imbuens, ut non suam unusquisque nostrum, sed potius Domini in omnibus præferat voluntatem.*

> (d) Philip. 2.
>
> Quomodo unam acceperit voluntatem.
>
> (e) Genes. 6.
>
> (f) 1. Cor. 5.
>
> (g) Rom. 7.
>
> (h) Isa. 66.
>
> (i) Job. 19.
>
> (k) Luc. 3.
>
> (l) Jo. 6.
>
> (m) Mat. 26.

XXVIII. *Via igitur regia incedentes, & dextrorsum vel sinistrorsum venatorum laqueos circumpositos evitantes, ad lapidem pedem nostrum minime offendamus: Idumæis, id est, terrenis atque hæreticis propria relinquentes, nec vestigio quidem pedis sensus nostri terram, id est, pravam eorum doctrinam omnimodo atterentes, ad id quo tendimus, hoc est, ad fines patrios pervenire possimus, ducum nostrorum semita gradientes. Et si forte quædam balbutientes (ut ita dicam) nisi sunt proferentes exponere, formantes se in specimen nutritorum, ut possent mentes imbuere auditorum: non oportet ad dogmata hæc Ecclesiastica retorquere, quæ neque Synodales apices super hoc examinantes, neque auctoritates canonicæ visa* * *sunt explanasse, ut unam vel duas energias aliquis præsumat Christi Dei prædicare, quas neque Evangelicæ vel Apo-*

> Caute agendum in novis decernendis.
>
> * visæ

sto-

stolicæ litteræ, neque Synodalis examinatio super his habita, visa sunt terminasse: nisi fortassis (sicut præfati sumus) quidam aliqua balbutiendo docuerunt, condescendentes ad informandas mentes atque intelligentias parvulorum, quæ ad Ecclesiastica dogmata trahi non debent: quæ unusquisque in suo sensu abundans videtur secundum propriam sententiam explicare. Nam quia Dominus noster Jesus Christus Filius ac Verbum Dei, per quem facta sunt omnia, ipse sit unus operator divinitatis atque humanitatis, plenæ sunt sacræ litteræ luculentius demonstrantes. Utrum autem propter opera divinitatis, & humanitatis geminæ operationes debeant derivata dici, vel intelligi: ad nos ista pertinere non debent, relinquentes ea grammaticis, qui solent parvulis exquisita derivando nomina vindicare. Satis perspicue noscis secundum Catholicam assertionem unam poni ab Honorio operationem, cujus sint opera divinitatis & humanitatis; ut in necessariam deducatur assumptionem, duas esse voluntates & operationes: quas tamen ob vitanda dissidia, bono pacis non reiiciendas, sed reticendas affirmat. Subdit enim causam, quod periculosum sit sive unam sive duas tantum asserere in Christo operationes, quæ in divina Scriptura reperiantur esse multiplices, quod scilicet ex generibus transirent adversarii ad individua, fallentes æquivocis:

XXIX. *Nos enim*, inquit, *non unam operationem vel duas Dominum Jesum Christum, ejusque sanctum spiritum, sacris litteris percepimus, sed multiformiter cognovimus operatum. Scriptum est enim: (a) Si quis spiritum Christi non habet, hic ejus non est. Et alibi (b): Nemo potest dicere, Dominus Jesus, nisi in Spiritu sancto. Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem spiritus: & divisiones ministrationum sunt, idem autem Dominus: & divisiones operationum sunt, idem autem Deus, qui operatur omnia in omnibus. Si enim divisiones operationum sunt multæ, & has omnes Deus in membris omnibus pleni corporis operatur: quanto magis capiti nostro Christo Domino hæc possunt plenissime coaptari? ut caput & corpus unum sit perfectum, ut profecto occurrat) sicut scriptum est (c): in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi. Si enim in aliis, id est, in membris suis, spiritus Christi multiformiter operatur, in quo (d) vivunt & moventur & sunt: quanto magis per semetipsum mediatorem Dei & hominum plene ac perfecte multisque modis & ineffabilibus confiteri nos communione utriusque naturæ condecet operatum?* Cur autem de duabus voluntatibus & operationibus tacendum ducat, causam haud contemnendam astruit, quod scilicet communis ista esset assertio cum Nestorianis id ipsum profitentibus, non ob duarum (sicut Catholici) naturarum differentiam, sed ob duas quas iidem constituebant in Christo personas. Subdit ergo:

(a) Rom. 8.
(b) 1. Cor. 12.
(c) Ephes. 4.
(d) Act. 17.

Cur silentium Honorius indicat.

XXX. *Et nos quidem secundum sanctiones divinorum eloquiorum oportet sapere vel sperare, illa videlicet refutantes, quæ quidem novæ voces noscuntur sanctis Dei Ecclesiis scandala generare: ne aut duarum operationum vocabulo offensi, sectantes Nestorianos, nos vesana sapere arbitrentur.* Eo quod illi duas ponerent in Christo personas. Rursum vero tacendum putat de una operatione, ne fovere causam Eutychianorum unam tantum asserentium in Christo naturam videri posset; nam subdit: *Aut certe si rursus unam operationem Domini nostri Jesu Christi fatendam esse censuerimus, stultam Eutychianistarum attonitis auribus dementiam fateri putemur; præcaventes, ne quorum inania arma combusta sunt, eorum cineres & redivivos ignes flammivomarum denuo renovent quæstionum, simpliciter atque veraciter confitentes Dominum nostrum Jesum Christum unum operatorem divinæ & humanæ naturæ; electius arbitrantes, ut vani naturarum ponderatores, otiose negotiantes, & turgidi adversum nos insonent vocibus ranarum philosophi, quam ut simplices, & humiles spiritu populi Christiani possint remanere jejuni. Nullus enim decipiat per philosophiam & inanem fallaciam discipulos piscatorum. Eorum enim doctrinam sequentes, omnia argumenta scopulosa disputationis callidæ atque fluctivagæ intra eorum retia sunt collisa.*

Cur periculosa duarum vel unius voluntatis assertio.

XXXI. *Hæc nobiscum fraternitas vestra prædicet, sicut & ea nos vobiscum unanimiter prædicamus, hortantes vos, ut unius vel geminæ novæ vocis inductum operationis vocabulum aufugientes, unum nobiscum Dominum Jesum Christum Filium Dei vivi, Deum verissimum in duabus naturis operatum divinitus atque humanitus fide Orthodoxa & unitate Catholica prædicetis.* Et subscriptio: *Deus te incolumem custodiat, dilectissime atque sanctissime frater.* Hactenus Honorii Pontificis epistola ad Sergium Episcopum Constantinopolitanum, quam integram hic reddidisse voluimus, quod eadem fuerit compluribus lapis offensionis & petra scandali: ut iis omnibus diligenter perspectis, tam quæ ad Honorium Papam a Sergio fuerant scripta, quam quæ ab ipso Pontifice scripta reddita; dilucide cunctis innotescere valeat, quam ipse Honorius fuerit Catholicæ fidei assertor, professor, defensor, & propugnator.

Offendiculum epistol. Honorii sumptum.

XXXII. Unde de Honorio error emerſerit.

Quod enim Sergius ipſe manifeſtus poſt hæc cognitus hæreticus fuerit atque damnatus, cum & eadem ſentire cum ipſo Honorius profiteatur; putarunt nonnulli, eadum ipſu quoque ſantentiæ debere percelli: ſicque Honorium, uti Sergium, hæreticum cenſendum eſſe, complures exiſtimarunt, nullam rationem habentes temporis diverſitatis, nec rerum. Temporis; inquam, quod (ut plenius oſtendimus) cum iſta Sergius ad Honorium, & Honorius ad Sergium ſcriberet, nec levis quidem ſuſpicio erat de Sergio, quod hæreticus eſſet, qui in hanc uſque diem ſumma cum laude abſque vel levi ſuſpicione erroris ſedem illam pie (uti Catholicus) ſanſteque rexerat; qui & ſuis litteris ſpeciem reddere videretur columbæ illius quæ poſt diluvium ſignum pacis ore geſtavit, dum tot in Ægypto conciliatos junctoſque Catholicæ eccleſiæ populos hæreticos ſignificaret. Iſta quidem nuncianti Catholico homini (ita enim Sergius ubique terrarum ab omnibus habebatur) par erat Honorium, cum eidem reſcriberet, adgratulari (congaudet enim charitas veritati) eam ea quæ afferret, & profeſſione Chalcedonenſis Concilii & aſſertione epiſtolæ S. Leonis Papæ pluſquam ſatis perſpicuo lumine lucere viderentur, omnique ſuſpicionis nebula expertia eſſe.

Sergius hactenus optimi nominis Epiſcop. fuit.

XXXIII. Novitas ſemper ſuſpecta viſa eſt.

Nec poterat culpæ adſcribi de utraque voce ſilentium, quod velut pacis ſignaculum eſſe videretur appoſitum. Etenim cum omnis vocum novitas ſoleat in Eccleſia eſſe ſuſpecta, & in antiquitate uſuque veteri fundata ſemper reperiatur firma ſecuritas; quid de vocum novarum ſilentio (quod erat fibula pacis) potuit Honorius reprehendi, quod ab eo videri poterat non retinendum tantum, ſed imperandum? Non igitur (ſi tempus attendatur) reprehendi poteſt Honorius, ſed eo nomine laudari potius debet, utpote quod ſatis ſuperque conſultum fidei Catholicæ (ut ait) videri poterat, ſi in Chriſto duas confiteretur quis naturas indiviſe, inconfuſe, & inconvertibiliter junctas; pariterque profiteretur unum operatorem divinitatis & humanitatis Chriſtum Jeſum, hoc eſt, ipſum in una conſiſtentem perſona operatum (ut ait) ſecundum duplicem operationem duarum naturarum, humanæ atque divinæ: ut plane rem ipſam prædicare noſcatur, cujus novas voces velit ob exorta ſcandala reticeri, quæ ob novitatem ſuſpectæ videri poſſent, & magnam diſſidii occaſionem ſubminiſtrare; unde merito ſilentio illas obtuendas eſſe putarit.

XXXIV. Honorius prudenter ſilentium adhibet.

Non enim adhuc eo progreſſa res erat, ut non ſine ſcandalo eædem voces prætermitti potuiſſent, ut poſtea accidit: nam cum nondum fraus hæretica detecta eſſet indici ab ipſo Pontifice ſilentium jure debuit, quod (ut dictum eſt) jam ſatisfactum videri poſſet de Verbi incarnatione plenæ doctrinæ. Qui igitur temporis hujus nullam rationem habuere, in Honorium ut colluſorem ſtulte admodum declamarunt, faventemque errori una cum Sergio arguerunt. At qui ad memoriam revocarit quantum eſſet malignatus inimicus in ſancta occaſione voculæ unius, homouſion, tempore Conſtantini ac ſucceſſorum Imperatorum, ſancte pieque, ſicut & prudenter, Honorium feciſſe non dubitet, dum de ſimplici atque duplici operatione ſilentium hic indixit, cum tamen iis quæ ad perfectam hactenus prolatam de Verbi incarnatione doctrinam ſpectare viderentur, aliis verbis ſatisfactam eſſe cognoſceret. Qui vero conſideratione nulla habita temporis hujus quo Sergius Catholicus habitus rem bona fide agere creditus eſt, omnia ad ſtatum illius temporis referunt, quo ſub eo ſilentio latere fraudem, quam dicemus compertum eſt, Sergiuſque ipſe Conſtantinopolitanus Epiſcopus eſſe hæreticus detectus fuit; ſicut ejus litteræ ad Honorium de indicto ſilentio datæ fraudem occultare cognitæ ſunt, ita & redditæ ad eum Honorii litteræ æque vi-

PAGIUS XII. *Honorius PP. a Monothelismo immunis.*

Ad num. XXXII. ad LVII. Duæ Honorii Epiſtolæ uberem inſigni controverſiæ præbuerunt materiam de Orthodoxia ſeu illibata fide Honorii vel de Monothelismo ejus; & præſertim quod anathemate implicatus reperiatur in Actis ſextæ Synodi, qualia nunc habentur. Vox una ſingulis hæreticis eſt, eum in hæreſim lapſum eſſe, quod etiam quibuſdam Catholicis viſum, dicentibus indulgendum non eſſe humanis hac in parte conjecturis, ſed Oecumenicæ Synodi judicio ſtandum. Baronius viam antea intentatam iniit, exiſtimavitque Acta ſextæ Synodi non haberi ſincera, hancque ad muniendam *Honorii* defendendi rationem unicam valere credidit. Verum cum antiquis Scriptoribus nunquam in mentem venerit arguere vitii, imo nec in dubium revocare Acta VI. Synodi, multo minus alia publicæ fidei inſtrumenta ſuppoſitionis damnare, aliam defenſionem *Honorii* molitus eſt Petrus de Marca, ut videre eſt in ejus Vita a Baluzio ſcripta, & libris ejus de Concordia Sacerdotii & Imperii præfixa. Baluzius igitur num. LXX. ait, *Marcam*, dum viveret, promiſiſſe, ſe ſcripturum Epiſtolam ad Philippum Labbeum, in qua *Honorium* a labe Monothelismi prorſus immunem reddidiſſet, oſtendiſſetque nihil in eo damnatum eſſe in *Sexta* Synodo præter negligentiam, & quia varie ſe geſſerat. Primum probare decreverat evidentiſſimis argumentis germana eſſe Acta illius Concilii, neque a Græcis corrupta, & *Honorium* illic fuiſſe damnatum, non quia Concilium putarit illum docuiſſe hæreſim; ſed quia *Sergii* Patriarchæ Conſtantinop. & Cyri Alexandrini conſultationem ambiguis reſponſis eluſerat, neque ſtatim damnaverat hæreſim tunc recens emergentem. Hic

visæ ipsis sunt improbandæ, eo quod Honorius ejusdem tunc esse sententiæ visus fuit: hincque factum est, ut hi eadem sententia qua Sergium, Honorium quoque perstrinxerint. At quam juste ipsi viderint; te vero appello, lector veri amans justum judicem.

XXXV. Cum vero non ob aliam causam Honorium Papam una cum Sergio hi putaverint esse damnandum, quam ob nuper recitatam ipsius Honorii epistolam datam ad Sergium, qua ei se consentire significavit; certe quidem Honorii epistola prius disquirenda fuit, & tempus præsens, quo scripta est, considerandum, & ita de Honorio fuerat ferenda sententia. At cum nullius possit erroris argui, vel hæresis nondum cognita in suspicionem adduci: certum est calumniose & leviter admodum, sicut injuste, Honorium hæreticum appellari.

Sophronius eadem quæ Honor. præstitit. Sed si non ex alia ratione, quam ex dicta epistola, qua se consentire, Sergio declarat, Honorius condemnatur; cur non æque Sophronius, qui ejusdem Sergii in omnibus secuturum se sententiam toties sua epistola profitetur, qua & ipsum ut plenissimum Orthodoxum commendat, erit & ipse dicendus hæreticus? Quidnam, quæso, ad Sophronii excusationem afferes, nisi quod putaverit ipsum esse (ut profitebatur) fide integrum & Orthodoxum ac pro Catholica veritate firmiter stantem? & tamen secus erat. Quod si illa Sophronii cum Sergio toties professa consensio nullum ipsi attulit detrimentum, ut ex communione cum hæretico, quem putabat Catholicum, ipse hæreticus diceretur; cur afferat præjudicium Honorio longius quam Sophronius a Sergio absenti, si, ut ille, se consentire Sergio affirmarit, quem & nomine famaque & scriptis pariter haud potuit non asserere esse Catholicum?

XXXVI. Præterea si in culpa esse potuit de utraque voce silentium, & ob id tam Sergius quam Honorius fuerint hæreticorum nota inurendi; cur non idem stigma est impressum Sophronio, cum & ipse acquieverit pariter Sergio ob bonum pacis talia suadenti? Consensisse quidem ipsi Sophronium, idem testatur Sergius in epistola ad Honorium verbis illis: *Ad ultimum, inquit, stetit & placuit, quatenus prædictus Sophronius venerabilis nullum sermonem de cætero de una sive duabus operationibus movere debeat; sed ei sufficiat præfata certaque ac trita sanctorum Patrum recta traditio atque doctrina. His itaque contentus sæpe nominatus venerabilis vir, & hæc custodire certificans: petiimus nos etiam per epistolam de his ei præbere responsum, quatenus ejusmodi epistolam (et ait) ostendere sit, qui forsitan interrogare eum de prædicta quæstione voluerint. Quod & celeriter egimus, & ille quidem in his hinc enavigavit.* Hæc de Sophronio Sergius.

Si, inquam (quod sæpe repetendum est) Sergio indicenti silentium Sophronius omnino consensit, & tamen Orthodoxus absque invidia est prædicatus; nihil profecto esse potest, ut ratione silentii Honorius Papa possit in crimen adduci. Sic igitur neque ea communione cum Sergio, neque ea consensione cum eo de dicto silentio Honorius vel levi suspicione erroris argui a quolibet jure potuit exemplo Sophronii propius rem intuentis, qui licet antea ea de causa adversatus Cyro fuerit, Sergio tamen acquievit. Probasse quidem in Sergio Honorium, quæ probarat ante Sophronius, cum ad eum datam epistolam Sergii ab eodem accepisset, ipse Honorius testatur in dicta epistola ad Sergium scripta.

XXXVII. De Legatione missa a Sophronio ad Honorium. Cæterum etsi Sergii voluntati indicenti silentium ipse (ut vidimus) Sophronius acquievit: tamen post hæc de cohibenda Cyri, cui ante obstiterat, temeritate, unam prædicantis in Christo voluntatem, legationem ad Honorium Romanum Pontificem misit. At quanta animi anxietate id fecerit, qui venit tunc missus ad Honorium legatus ipse testatus est in Concilio Romano sub Martino Pontifice, in ejus Collatione secunda, his verbis (a): *Quoniam hoc potestatem olim & ab antiquitus fecere per Apostolicam sive canonicam consuetam auctoritatem: dum aperta lucubratione non*

(a) Concil. Rom. sub Martin. Secret. 2. tom. 3.

PAGIUS XIII. *Deceptus a Monothelitis.* Hic enim data populis Orientis occasio credendi *Monothelitarum* opinionem non esse hæreticam, quandoquidem eam prima Sedes non feriebat anathemate. Scilicet *Honorius*, et autumavit Marca, eo deceptus est, quod Patriarchæ illi pollicerentur Orientem universum, ubi *Nestorii* & *Eutychetis* errores vigebant, ad unitatem Ecclesiæ Catholicæ rediturum, Conciliique Chalcedonensis Decretum de duabus naturis in Christo unitis amplexurum, si concedi aliquo modo posset, unicam in Christo voluntatem fuisse. Et cum nova hæc opinio interpretationi tum obnoxia esset, quando videlicet nondum damnata erat ab Ecclesia, *Honorius*, quo facilius Orientem a vetustis erroribus revocaret, per œconomiam ac per dispensationem a summo jure recessit. Hæc tamen dispensatio infeliciter illi cessit. Hinc enim factum, ut damnationis sententiam in eum pronunciaverit Sexta Synodus, persuasumque fuerit Orbi universo illum insanam unius voluntatis opinionem fovisse, quam incipientem extinguere debuerat.

XIV. Eam ob rem Leo secundus Pontifex Romanus de Honorio in Sexta Synodo damnato loquens, hæc ad Hispanos Episcopos scribit: *Qui flam-*

non solum claves regni cælorum creditæ sunt ei, atque ipse tantummodo ad aperiendum eas fidelibus quidem digne, minime autem Evangelio gratiæ credentibus juste claudere magnus secundum veritatem & princeps Apostolorum meruit Petrus; sed etiam & pascere primus jussus est oves totius Catholicæ Ecclesiæ, cum Dominus dicit (a): Petre, amas me? pasce oves meas. Et iterum ipse præcipue, ac specialiter firmam præ omnibus habens in Dominum Deum nostrum & immutabilem fidem, convertere (b) aliquando & confirmare exagitatos consortes suos & spiritales meruit fratres, utpote dispensative super omnes ab ipso, qui propter nos incarnatus est Deus potestatem accipiens & sacerdotalem auctoritatem. Quod utique sciens beatæ memoriæ Sophronius quondam Patriarcha sanctæ Christi Dei nostri civitatis, sub cujus diœcesi fungebar sacerdotali officio, non acquiescens omnino carni & sanguini, sed sola quæ Christi sunt juxta sanctitatem vestram excogitans, studuit meam humilitatem sine mora pro hujusmodi tantummodo capitulo, tum sua suggestione ad hanc Apostolicam magnamque dirigere sedem, in scripto, atque sine scripto per me supplicem vestrum omnem prædictorum virorum adaperiens novitatem, quam videlicet contra Orthodoxam fidem memorati viri exponere ausi sunt.

(a) Jo. 21.

(b) Luc. 22.

XXXVIII. Labores Sophronii pro fide Catholica.

Quippe nam & ipse Sophronius, *dum adviveret, superius dictis temeratoribus in Oriente validissime contradixit, contestans eos & admonens, ut a propria hæresi quiescerent, & ad rectam Patrum fidem remearent, duas in duobus libris sexcenta testimonia Patrum ad evictionem impietatis eorum & veritatis ostensionem. Quos quidem revocare minime voluit: commovit autem eos contra se ad insidias & malignam detractionem. Sed nullo modo propter hoc reveritus est omnino ille, nec timuit timorem ubi non est timor: quoniam justus (c) sicut Leo confidit. Zelo autem Dei & fiducia repletus, duxit me indignum & statuit in sancto Calvariæ loco, ubi propter nos ipse qui super nos secundum naturam Deus est, Dominus noster Jesus Christus sponte crucifigi secundum carnem dignatus est: & ibi alligavit me vinculis insolubilibus, dicens: Tu dabis rationem ipsi, qui propter nos secundum carnem in hoc sancto loco sponte crucifixus est Deus, quando cum gloria in terribili ejus adventu judicaturus est vivos & mortuos, si distuleris & postposueris fidem ejus periclitantem, licet ego hoc facere corporaliter (ut nosti) propter emersam ex nostris peccatis incursionem Sarracenorum prepedior.*

(c) Prov. 28.

XXXIX. Steph. Episc. diligens ministerium.

Quantocyus ergo de finibus terræ ad terminos ejus deambula, donec ad Apostolicam sedem, ubi Orthodoxorum dogmatum fundamenta existunt, pervenias, non semel, non bis, sed multo sæpius aperiens sacris viris ibidem consistentibus omnia secundum veritatem, quæ in istis partibus mota sunt: & non quiescas, instantius expetens atque exorans eos, donec ex Apostolica prudentia, quæ in Deo est, ad victoriam judicium perducere debeant, & noviter introductorum dogmatum perfectam faciant secundum canones destructionem: ut ne (secundum quod beatus Apostolus ait b) sicut cancer pastuam in amplius inveniant, depascentes simpliciorum animas. Igitur in his pertimescens ego, atque perterritus propter impositam mihi terribilem in tremendo & venerabili loco conjurationem, necnon & creditum mihi ex Dei permissu Episcopale ministerium considerans, sed & supplicationes omnium pene habitantium Orientalium tractum reverendissimorum Episcoporum & Christianorum populorum consonanter prædicto beatæ memoriæ Sophronio ad hoc me invitantium, utpote primum Hierosolymitanæ diœceseos, pervenire: non dedi (secundum Scripturam e) somnum oculis meis & palpebris meis dormitationem & requiem temporibus meis, quatenus adimplere debuissem hujusmodi desiderabilem jussionem: sed absque ulla mora propter hoc ipsum tantummodo huc properavi: a quo tempore tertio visus sum vestris Apostolicis adesse vestigiis, ex-

(b) 1. Tim. 2.

(d) Psal. 131.

PAGIUS *Incipientem Monothelismum non extinxit.*

flammam heretici dogmatis, non, ut decuit Apostolicam auctoritatem, incipientem extinxit, sed negligendo confovit. Sui similis est idem Leo in Epistola ad Imp. Constantinum Pogonatum: cujus verba in contextu quidem Latino subobscura sunt, sed in Græco mire conveniunt cum verbis Epistolæ ad Hispanos juxta accuratam Marcæ versionem: *Qui hanc Apostolicam Ecclesiam non est conatus lustrare doctrina Apostolica Traditionis, sed profana proditione puram maculari permisit.* Imperator vero Constantinus manifeste docet, Honorium in hac fidei causa se varie gessisse: *Adhæc & Honorius*, inquit Imperator in Edicto suo, *qui fuit antiquæ Romæ Papa, hujusmodi hæreseos confirmator, qui etiam sui extitit oppugnator.* Significat, inquit Marca, *pugnantia inter se scripsisse Honorium, atque hoc pacto hæreseos fuisse confirmatorem. Quæ in eandem cum Leone sententiam recidunt.* His addebat Marca locum, deductum ex secunda Professione fidei a Pontificibus Romanis post Sextam Synodum fieri solita, quæ legitur in Libro Diurno Romanorum Pontificum pag. 32. in qua Pontifex dicit se damnare *Auctores novi heretici dogmatis Sergium, Pyrrhum, Paulum, & Petrum Constantinopolitanos, una cum Honorio, qui pravis eorum assertionibus fomentum impendit.*

XV. Dicebat enim Marca negligentiam Episcopi in causa fidei crimen esse, quod depositionis pœ-

expetens ac deprecatus, quod ille & omnes libenter postulare noscuntur, hoc est fidei Christianorum periclitanti manu porrigere.

Quod addiscentes contrarii, non levibus me implicuerunt afflictionibus, præceptiones propter me per loca & provincias dirigentes, quatenus comprehendi, & ferris constrictus ad eos deberem destinari, sicut omnes cognoscunt. Sed Dominus auxiliatus est mihi, & liberavit me ab omnibus persequentibus me, ideoque ad propositum currentem, & ad bravium properantem vestræ Apostolicæ sedis. Neque despexit Deus preces cum lacrymis oblatas supplicum suorum, sed excitavit non equidem mediocriter præcessores Apostolicosque Præsules in commonitione, necnon contestatione prædictorum virorum, licet nullo modo eos flectere potuerunt. Hæc legatus Stephanus Episcopus Romam hoc tempore a Sophronio ad Honorium Pontificem missus.

XL. Honor. silentium Cyro imponit.

Ubi ista per legationem a Sophronio missam Honorius Papa accepit, haud segnis fuit his omnibus a Sophronio postulatis consulere, nempe silentium omnino imponere Cyro Episcopo Alexandrino unam voluntatem & operationem in Christo prædicunti: cujus rei gratia ad ipsum Cyrum eo argumento litteras dedit; scripsitque pariter ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, ut Cyrum de servando de una voluntate & & operatione silentio admoneret. Litteræ ad Cyrum ab Honorio scriptæ non extant, sed earum mentio est in litteris ejusdem Honorii ad Sergium datis, de quibus proxime acturi sumus. Perstitisse quidem in sententia Honorium, ut bono pacis ad vitandas turbas & commotiones populorum, de voce utraque taceretur, dicta ejus epistola post hæc ad Sergium data significat: his etiam & legatum Stephanum, & qui cum eo venit in urbem acquievisse docet, dummodo Cyrus de unius voluntatis voce æque taceret. Epistolam autem ab Honorio ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum datam, prout habetur recitata in Sexta Synodo Actione decimatertia in fine, hic exhibeamus; in qua cum desint nonnulla, hæc sunt quæ in ea scripta reperiuntur:

XLI. Posterior epist. Honorii ad Sergium.

Et prolata est (inquiunt Acta) *hujusmodi Honorii Latina epistola cum interpretatione sua, habens in superscriptione ita: Dilectissimo fratri Sergio Honorius.* Cujus initium fuit: *Scripta dilectissimi filii nostri Syriaci diaconi.* Habet autem eadem epistola post pauca hæc: *Necnon & Cyro fratri nostro Alexandrinæ civitatis Præsuli*, significandum scilicet, *quatenus novæ adinventionis unius vel duarum operationum vocabulo refutato, claro Dei Ecclesiarum præconio nebulosarum concertationum caligines offundi non debeant, vel aspergi: ut profecto unius vel geminæ operationis vocabulum noviter introductum a prædicatione fidei eximatur. Nam qui hæc dicunt, quid aliud nisi juxta unius vel geminæ naturæ Christi Dei vocabulum, ita & operationem unum vel geminum suspicantur? Super quod clara sunt divina testimonia. Unius autem operationis vel duarum esse vel fuisse mediatorem Dei & hominum Dominum Jesum Christum sentire, & promere, satis ineptum est.* Sed hæc Honorii quomodo sint intelligenda, quæ ex eadem epistola ipsa recitant Acta, ita docent: *Habet autem*, inquiunt, *& circa finem eadem epistola sic:*

XLII.

Et hæc quidem, quantum ad instruendam notitiam ambigentium sanctissimæ fraternitati vestræ per eam insinuandum prævidimus. Cæterum quantum ad dogma Ecclesiasticum pertinet, quæ tenere vel prædicare debemus propter simplicitatem hominum, & amputandas inextricabiles quæstionum ambages (sicut superius diximus) non unam vel duas operationes in mediatore Dei & hominum definire, sed utrasque naturas in uno Christo unitate naturali copulatas cum alterius communione operantes atque operatrices confiteri de-

PAGIUS

Negligens fuit in causa fidei.

pœna plecti deberet. In cujus sententiæ probationem afferebat rescriptum Impp. Honorii & Theodosii ad Aurelium Episcopum Carthaginensem, datum V. Idus Junias, Ravennæ, Monaxio & Plinta Coss. *Comminatur enim Princeps secundum Canones*, ut Marca scribit, *Episcopatus amissionem iis, qui segniter se gesserint adversus Pelagianos, & præter expulsionem a Civitatibus, quæ pœna sæcularis est, interdictam quoque in perpetuum communionem.* Addunt Imperatores: *Una enim eademque culpa est eorum, qui aut dissimulando convenientiam, aut non damnando favorem noxium præstiterint.* Id ipsum docent Leo primus & Innocentius III. in Concilio Lateranensi. Unde colligebat ipse potuisse *Honorium* a Sexta Synodo damnari, non quod docuisset hæresim, aut quod Monothelitis consensisset, sed ob negligentiam in damnando eorum errore; cum eadem sit culpa, ut inquiunt Imperatores, eorum qui, aut dissimulando, convenientiam, aut non damnando, favorem noxium præstiterint. Nam *inferiorum ordinum culpa* (ut ait S. Leo in Epistola III. juxta veterem ordinem) *ad nullos magis referenda sunt, quam ad desides negligentesque Rectores, qui multam sæpe nutriunt pestilentiam, dum necessariam dissimulant adhibere medicinam.*

XVI. Honorii erga Monothelitas favebat.

Primum *Honorii* silentium, aut, ut Augusti loquuntur, dissimulatio, ex Epistolis Papæ Leonis II. deprehenditur; qui eum redarguit quod Monothelitarum hæresim negligendo confoverit, & quod proditione sua Apostolicam Ecclesiam, quæ pura erat, maculari permiserit. Eædem Leonis Epistolæ docent eum favorem noxium præ-

debemus: & divinam quidem, quæ Dei sunt, operantem: & humanam, quæ carnis sunt, exequentem: non divise, neque confuse, aut convertibiliter Dei naturam in hominem, & nec humanam in Deum conversam edocentes, sed naturarum differentias integras confitentes. Unus atque idem humilis & sublimis, æqualis Patri & minor Patre, ipse (a) ante tempora, natus in tempore est: per quem facta sunt sæcula, factus in sæculo est: & qui legem dedit, factus (b) sub lege est, ut eos qui sub lege erant redimeret: ipse crucifixus, & ipse chirographum, quod erat contra nos evacuans in Cruce, de potestatibus & principatibus triumphavit.

(a) Galat. 4. (b) Colos. 2.

Auferentes ergo (sicut diximus) scandalum novellæ adinventionis, non nos oportet unam vel duas operationes definientes prædicare: sed pro una (quam quidam dicunt) operatione, oportet nos unum operatorem Christum Dominum in utrisque naturis veridice confiteri: & pro duabus operationibus, ablato geminæ operationis vocabulo, ipsas potius duas naturas, id est, divinitatis & carnis assumptæ in una persona unigeniti Dei Patris inconfuse indivise, atque inconvertibiliter nobiscum prædicare propria operantes. Et hoc quidem beatissimæ fraternitati vestræ insinuandum prævidimus quatenus unius confessionis propositum unanimitati vestræ sanctitatis monstraremus, ut profecto in uno spiritu anhelantes, pari fidei documento inspiremus.

XLIII. *Scribentes etiam communibus fratribus Cyro & Sophronio Antistitibus, ne novæ vocis, id est unius vel geminæ operationis vocabulo insistere vel immorari videantur; sed abrasa hujusmodi novæ vocis appellatione, unum Christum Dominum nobiscum in utrisque naturis divina vel humana prædicent operantem. Quamquam hos, quos ad nos prædictus frater & coepiscopus noster Sophronius misit, instruximus, ne duarum operationum vocabulum deinceps prædicare innitantur: quod instantissime promiserunt prædictum virum esse facturum, si etiam Cyrus frater & coepiscopus noster ab unius operationis vocabulo discesserit.* Hucusque ex epistola posteriori Honorii ad Sergium Sexta Synodus. Cum igitur adeo manifeste demonstratum sit, neque ob indictum de utraque voce silentium, neque ob communicationem vel consensionem cum Sergio in his quæ tractarentur, nempe de silentio indicendo, sicut nec Sophronium ita neque Honorium posse in crimen hæresis jure perduci; videndum modo est, si quid sit in epistolis Honorii, quod reprehensione dignum habeatur.

XLIV. Objectio ex priori epistola Honorii.

Prior ipsius epistola ad Sergium eodem argumento conscripta, qua primum censuit de utraque voce tacendum, videri potuit prima fronte quiddam habere subduriusculum, quod quamvis nihil penitus extra lineam Catholicæ fidei continere demonstratum sit; nihilominus id dilucidius erit declarandum. Dum enim agit de hypostatica in una persona duarum naturarum unione, cujus virtute factam quoque dicit communicationem idiomatum, ista mox subdit: *Unde & unam voluntatem fatemur Domini nostri Jesu Christi: quia profecto a divinitate assumpta est nostri natura, non culpa, illa profecto quæ ante peccata creata est, non quæ post prævaricationem vitiata, &c.* Inferens quidem non duas ob id dicendas esse contrarias voluntates in Christo, tendentem ad bonum alteram, alteram vero ad malum, ut in aliis hominibus, sed unam bonam, uniusque personæ operantis, secundum communicationem idiomatum, qua (ut ait) & Deus pati dicitur, & homo Deus prædicatur. Quod enim indivisa sit utriusque naturæ operatio, sicut est indivise conjuncta, & unum ambo velint naturæ bonum, & tendant in unum; una erit dicenda Christi voluntas, quam sanctus Dionysius Areopagita appellat operationem Theandricam, hoc est, Dei virilem, ut Joannes Damascenus affirmat (c).

(c) Jo. Dam. de fid. Orthod. l. 3. c. 15.

XLV. Sed præstat in his Maximum martyrem hujus temporis scriptorem celebrem & Catholicæ fidei egregium defensorem au-

PAGIUS præstitisse huic pestiferæ doctrinæ quam non, ut decuit Apostolicam auctoritatem incipientem extinxit, sed negligendo confovit. *Constantinus* quin etiam Imperator hoc sensu dixit *Honorium* fuisse hujus hæreseos confirmatorem. Sed præterea extant ipsius *Honorii* Epistolæ ad *Sergium* Patriarcham scriptæ, & in Synodo sexta recitatæ, ob quas Synodus illa, cum agnovisset, eum aliquo modo tergiversatum esse in causa fidei, sententiam damnationis in *eum* protulit ut negligentem; quod negligentia Episcopi in causa fidei crimen sit atrocissimum, cui omnem veniæ spem præcidunt iidem Augusti. Ita mentem Marcæ in *ejus* Vita exponit Baluzius. Hanc postea opinionem magis explicarunt Garnerius in Appendice ad Notas capitis 4. Libri Diurni Rom. Pontif. paragr. 6. & Tamagninus Auctor Historiæ Monothelitarum Parisiis anno MDCLXXVIII. sine Auctoris nomine editæ, qui fuse demonstrant, juste quidem damnatum fuisse *Honorium*, non quod unius in Christo voluntatis assertor fuisset, aut unicam in Christo voluntatem docuisset, sed tantum quod docentibus faverit, docendique opportunitatem suppeditaverit. Neque enim aliud objectum fuit *Honorio*, quam quod *Sergio* consentiret, atque adeo foveret hæresim. Consensit vero tantum, qua parte *Sergius* ficto pacis nomine dissimulandam censebat; quare uterque concordiæ studio fovit hæresim: sed *Honorius* alienam, quia non peremit; suam *Sergius*, quia dissimulavit. Subscripsit uterque similia repro-

audire, quæ afferat de germano sensu verborum Honorii, dum respondet ad obiectionem Pyrrhi Monothelitæ pro se stare Honorium acclamantis, quasi ipse Honorius fuerit unius in Christo voluntaris assertor. Ipse enim in quæstione disputata coram Gregorio Patricio cum ipso Pyrrho hæc habet:) *Quid* (inquit Pyrrhus) *de Honorio ad respondendum habes, qui aperte antecessori meo unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi esse tradidit?* Maximus: *Quis fuerit fide & auctoritate dignus epistolæ ejus interpres, qui eam ex persona S. Honorii scripsit, adhuc superstes, & qui totum Occidentem cum aliis virtutibus, tum pietatis dogmatibus illustravit, an hi qui Constantinopoli ex suo corde loquebantur?* Pyrrhus: *Ille, qui hanc scripsit*, Maximus: *Is igitur cum ad divum Constantinum Imperatorem ex persona Joannis Papæ de hac epistola scriberet, dixit: Unam voluntatem diximus in Domino, non divinitatis ejus & humanitatis, sed humanitatis solius. Cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent: rescripsimus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis inquam & spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat, Hoc autem ita esse, argumentum evidens est, meminisse membrorum & carnis, quæ quidem in divinitate non licet intelligere, &c.* Hæc Maximus de eo qui dictam Honorii scripsit epistolam; ut nullus sententiæ Honorii certior atque fidelior accedere possit interpres, cui Pyrrhus ipse refractarius disputator non potuit in ea disputatione non acquievisse, quod videlicet prætes fidem illibatum auctoris, ipsius contextus epistolæ id aperte demonstret.

XLVI. Ex his plane & illorum verborum germanum sensum cognosces, quibus Honorius ait in eodem argumenti contextu: *Nam lex alia in membris aut voluntas diversa non fuit, vel contraria Salvatori: quia super legem natus est humanæ conditionis. Et siquidem scriptum est: Non veni facere voluntatem meam, sed ejus qui misit me Patris &, Non quod ego volo, sed quod tu vis Pater: & alia hujusmodi; non sunt hæc diversæ voluntatis, sed dispensationis humanitatis assumptæ.* Plane significans, in voluntate humanitatis, de qua loquitur, cum nullum fuerit in Christo peccatum, nec discrepantiam vel contrarietatem esse potuisse quæ ex peccato procedit, relicta illa quæ ex natura humana solet provenire diversitas absque peccato. Hæc de his quæ spectant ad priorem epistolam.

XLVII. In posteriori autem epistola ad Sergium, quam reddidimus, ita firmat Honorius Catholicum dogma, ut nihil amplius desiderari queat. Dum enim videtur indicere velle silentium, quam prudentissime destruit hæresim, & firmat Catholicam fidem ubi videlicet ait (a): *Auferentes ergo (sicut diximus) scandalum novellæ adinventionis, non nos oportet unam vel duas operationes definientes prædicare: sed pro una (quam quidam dicunt) operatione, oportet nos Deum operatorem Christum Dominum in utrisque naturis veridice confiteri; & pro duabus operationibus, ablato geminæ operationis vocabula, ipsas potius duas naturas id est, divinitatis & carnis assumptæ in una persona unigeniti Dei Patris inconfuse, indivise, atque inconvertibiliter nobiscum prædicare propria operantes.* Intellexisti quam docte atque vere dicat, pro una operatione dicendum esse unum operantem, plane insinuans non convenire personæ unitatem operationis, sed operantis? Sic & S. Joannes Damascenus (b) de his agens, docet non dici posse ratione unius personæ unam voluntatem sed unum volentem, sicut nec unam operationem, sed unum operantem in duabus scilicet naturis; quas dum asserit indivise, inconfuse, & inconvertibiliter conjunctas, duas plane necessario introducit ope-

(a) *Sext. Syn. Act. 13. in fin.*

Honorii commendatur decretum.

(b) *Dam. de Orthod. fid. l. 3. c. 24.*

PAGIUS probatis duobus scriptis Imperatorum: sed *Honorius* Typo Constantis, quo nihil imperabatur præter silentium; *Sergius* Ecthesi Heraclii, qua præter silentii indictionem continebatur unius voluntatis professio. Peccavit itaque *Honorius* sua illa œconomia, qua voluit, de una vel gemina operatione taceri, cum tamen religionis causa exigeret, aperte geminam defendere: ne scilicet ab Eutychianorum reliquiis fides de duabus naturis inconfusis, impermixtis, & indistinctis, quæ oblique petebatur, nutaret. Nullum vero peccatum est, quod fidei Catholicæ noceat, quin ab Ecclesia merito vindicari queat, nequit autem, si exemptus sit e vivis, qui peccavit, nisi erasu de Sacris Tabulis nomine infamata memoria, & combustis libris, quæ tria Sexta Synodus adversus *Honorium* exercuit: eradi porro nomen de Sacris Diptychis id ipsum est, si agitur de mortuis, quod ab Ecclesia projici infamari memoriam nihil aliud, quam propter nocumentum illatum fidei damnari; comburi libros est indignos dici, qui legantor.

XVII. Asserit Honorius in suis Epistolis neminem ex Patribus geminas in Christo voluntates aperte prædicasse, sed solum quodammodo balbutiendo id esse professos. Postquam enim exposuit controversiam de una vel duplici in Christo voluntate & operatione, inquit: *Nisi fortassis, sicut præfati sumus, quidam aliqua balbutiendo docuerunt, condescendentes ad informandas mentes atque intelligentias parvulorum, quæ ad Ecclesiastica dogmata trahi non debent*, Indeque rursus infert, voces geminæ voluntatis & operationis, utpote *novas* & recenter *inductas*, Ecclesiæ scandala minari, nec esse inter fideles introducendas. Et tamen certum est San-

Dua Honorii PP. Epistola examinantur.

operationes & voluntates. His quidem nihil magis Catholicum dici potuisse, nihil magis pium ac sanctum, nihil denique his temporibus ad pacem in Ecclesiis conservandam utilius excogitari videri potuit. Quam quidem Catholicam veritatem (dicam libere cum Campensi) non solum nulla Synodus potuerit umquam damnare, sed si Angelus de cælo aliud annunciaverit præter id quod dictum est, illatum in hujusmodi ab Apostolo susciperet anathema.

XLVIII. Quid Synodi de Honorio.

Sic igitur ista ita transacta sunt, ut nulla quidem vel levis erroris labes Honorio inhæsisse potuerit. Quamobrem in judicio Synodali cum post annos decem & octo Romæ sub S. Martino Papa & martyre celebrata est Synodus Lateranensis (a), cui interfuerunt centum & quinque Episcopi præsidente ipso Summo Pontifice & exacte cognita atque tractata est causa Monothelitarum, ac damnati in ea fuerunt una cum hæresi atque ipsorum scriptis Theodorus Pharanites Episcopus, Cyrus Patriarcha Alexandrinus, Sergius, Pyrrhus, & Paulus successores Patriarchæ Constantinopolitani, auctores & propugnatores erroris: Honorius nullam prorsus vel ab hæreticis de hæresi calumniam passus, nec a sancta Synodo levissima est suspicione pulsatus. Post hæc autem iterum, cum a sanctissimo Pontifice Agathone celebrata est Romæ Synodus (b) centum viginti-quinque Episcoporum, in qua repetita est eorundem damnatio hæreticorum Theodori, Cyri, Sergii, Pyrrhi & Pauli: nec levis quidem mentio quod erraverit Honorius, facta est; qui si errasset, dissimulari minime potuisset. Sed & in ea quæ ex eadem Synodo instructio data est legatis ad Sextam Synodum Constantinopolim proficiscentibus, & in iis quas ipse summus Antistes Agatho litteras tunc ad Imperatores Constantinum, Heraclium, atque Tiberium dedit, ore libero firma iterataque attestatione & contestatione fatetur, numquam aliquando Apostolicam sedem a recto fidei tramite deviasse. Sed reddamus hic verba ipsius:

(a) *Extat Concil. t. 5. nov. edit.*

(b) *Extat recitata in Sexta Synod. Act. 4. sub Agath.*

XLIX. Agathonis sententia de fide illibata prædecessorum.

Christi, inquit, *adnitente præsidio, hæc Apostolica ejus Ecclesia numquam a via veritatis in qualibet erroris parte deflexa est.* Et post aliqua iterum: *Hæc est enim veræ fidei regula, quam & in prosperis & in adversis vivaciter tenuit ac defendit hæc spiritalis mater vestri tranquillissimi Imperii Apostolica Christi Ecclesia, quæ per Dei omnipotentis gratiam a tramite Apostolicæ traditionis numquam errasse probabitur, nec hæreticis novitatibus depravata succubuit; sed ut ab exordio fidei Christianæ percepit ab auctoribus suis Apostolorum Christi principibus, illibata finetenus permansit.* Et de suis prædecessoribus paulo post specialiter hæc addit: *Consideret itaque vestra tranquilla clementia, quoniam Dominus & Salvator omnium, cujus fides est, qui fidem Petri non defecturam promisit: confirmare eum fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices meæ exiguitatis prædecessores confidenter fecisse semper, cunctis est cognitum; quorum & pusillitas mea licet impar & minima, pro suscepto tamen divina dignatione ministerio, pedissequa cupit existere. Væ enim mihi erit, si veritatem Domini mei, quam illi sinceriter prædicarunt, prædicare neglexero.* Hucusque Agatho: quæ quidem quomodo adeo firmiter asserere, libere prædicare, ac sincere profiteri potuisset, si ad eamdem firmandam quam confutat hæresim, Honorius in crimen adduci valuisset?

L.

Considerandum est enim in his, quis hæc dixerit, ubi, ad quos, & quando dixerit, nempe sanctissimus omnium ore laudatissimus Agatho, in Synodali magno Patrum conventu, consensu omnium scribens ista ad ipsos Imperatores Constantinopoli degentes, quorum prædecessores favissent errori, & quando Sexta erat œcumenica Synodus celebranda; ut vel levissime mentiri minime potuisset.

Præ-

PAGIUS

Sanctos Patres, non *balbutiendo*, sed aperte definiendo, nec ad *informandas mentes parvulorum*, sed ad erudiendos Sapientum intellectus, geminas in Christo prædicasse cum voluntatibus Operationes; & consequenter hujusmodi voces nec esse *novas*; nec *recenter* in Ecclesiam inductas, sed cum ipsis Ecclesiæ Patribus antiquissimis ortas esse. Certe unus *Sophronius* sexcentas protulit Patrum sententias, & tam Concilium Lateranense: quam Sextum Concilium generale plurimas etiam repræsentant. Nimio etiam contemptu processisse videtur *Honorius* in hac gravissima controversia, ex qua pendebat firmitas Concilii Chalcedonensis, & eversio Apollinaristarum, Eutychianorum, & aliorum hæreticorum, qui tunc in Oriente Ecclesiam lacerabant; mansisse enim in Christo post unionem duas voluntates & operationes appellat leve, *ineptum, otiosum*, & *grammaticale*. Hæc ejus verba jam supra recitata: *Unius operationis vel duarum esse, vel fuisse Mediatorem Dei & hominum Dominum Jesum Christum, sentire ac promere satis ineptum est.* Et rursus: *Utrum propter opera Divinitatis & humanitatis gemina operationes debeant derivate dici, vel intelligi, ad nos ista pervenire non debent, relinquentes ea Grammaticis, qui solent parvulis exquisita derivando nomina vendicare.* Atque demum, veritatem indagantes de una vel gemina Christo voluntate, *vanos* appellat *naturarum ponderatores*, atque *negotiatores*, &c.

XVIII.

Neque enim *ineptum* dici potest, quod omnes Sancti Patres docent, & Orthodoxis prædicant ubique prædicandum: præterea Sophronius, Joannes,

Prætermittimus modo dicere de aliis ſucceſſoribus Romanis Pontificibus plurimis id ipſum firma aſſertione teſtantibus, nempe neminem prædeceſſorum Romanorum Pontificum hæreſis labe vel leviter aliquando aſperſum fuiſſe: ſicut & ante Agathonem Martinus Pontifex pluribus ſuis epiſtolis laudat fidem prædeceſſorum, & eorumdem commendat diligentiam adverſus Monothelitas, quod & egregie præſtitit in Concilio Romano conſultatione prima, in epiſtola ad Conſtantium ſive Conſtantinum Imperatorem.

LI.

His igitur ex ejuſdem Honorii litteris, ex S. Maximi ſcriptis, atque ex Conciliis duobus Romæ celebratis, litteriſque Romanorum Pontificum Joannis, Martini, & Agathonis aſſertis, cum nihil eſſe poſſit, quod non omni ex parte Honorii Papæ fides Catholica prædicetur: poſtea factum eſt, ut hæretici Monothelitæ, ad ſuum ipſorum confirmandum errorem, calumnioſe admodum auctoritatem immiſcuerint ipſius Honorii Romani Pontificis, jactantes ſimul (ut Pyrrhus in diſceptatione cum Maximo Honorium Papam ejuſdem fuiſſe ſententiæ aſſertorem. Conſtat quidem Patriarchas Conſtantinopolitanos hæreticos Sergium, Pyrrhum, ac Paulum, & alios ad confirmandum ſuum ipſorum arrorem oſtentare conſueviſſe Honorii Papæ dictam ſuperius primam epiſtolam, eamdemque in conſortium ſectæ citare; quod in ſua ipſe epiſtola unius voluntatis ex perperam facta ejus interpretatione calumnioſe diceretur aſſertor: ſicque factum ab ipſis, ut nomen Honorii tamquam in errore collegæ fuerit ſæpius conclamatum. His acceſſit, quod cum ejuſdem Honorii nomen retineretur in Diptychis ab ipſis Epiſcopis Conſtantinopolitanis hæreticis, ſecus autem ſucceſſorum ejus qui damnaverunt eoſdem Monothelitas (ut patet ex epiſtola (a) Conſtantini Imper. ad Agathonem) magna ſit conflata invidia in Honorium, quod patronus haberet & laudatores Monothelitas.

(a) *Habetur in princip. Sexta Synod. Act. 2.*

LII.

Qua de cauſa eo progreſſa res eſt, ut ab aliquibus Orthodoxis inter damnatos Monothelitas idem reperiatur adnumeratus Honorius. Quod vero & in Sexta Synodo, quæ extat, æqua recenſitus cum Monothelitis legatur Honorius: aperiemus impoſturam, cum de his ſuo loco opportunius acturi ſumus. Satis autem ſuit hic tibi, lector, perſpicue demonſtraſſe, nihil penitus inveniri poſſe in duabus Honorii epiſtolis, quo in erroris ſuſpicionem vel leviter adduci queat, cum omnia habeantur in omnibus conſentientia Catholicæ veritati; neque ejus de indicto ſilentio decretum jure poſſe pati calumniam, quod æque ab Orientalibus probaretur, potiſſimam vero a vertice Theologorum Orientalium regionum hujus temporis Sophronio Epiſcopo Hieroſolymitano; nec vel leviter labefactatum ob communicationem cum Sergio, ex litteris ultro citroque datis: inſuper ipſum Honorium, & dum viveret, & poſt obitum ſumma veneratione ab univerſa Eccleſia Catholica cultum, talemque cognitum & habitam a ſanctiſſimis ejus ſucceſſoribus Martino & Agathone digniſſimis atque doctiſſimis Romanis Pontificibus. Si quam vero a tempore Sextæ Synodi nubem videbis ſuperinductam, qua apparere poſſit gloria tanti Pontificis obſcurata; æque ſpectabis, veritatis aura ſpirante, ejus nomen in priſtinum revocari ſplendorem, & fulgentioribus radiis eluceſcere.

LIII. *Sergius malorum omnium auctor.*

Purgandus eſt & Sophronius Hieroſolymorum Epiſcopus a calumnia ei per Monothelitas illata, cum ipſum omnium hujuſcemodi turbarum in Eccleſia obortarum cauſam fuiſſe clamarent: nam Pyrrhus Conſtantinopolitanus Epiſcopus hæc in eum in diſputatione cum Maximo ha-

PAGIUS

Nimia Honorii PP. levitas.

nes, Martinos, Maximos, Agatho, aliique ſexcenti Orthodoxi Sacerdotes, tot labores ac tot perſecutiones fruſtra pertuliſſent, cum ſatis eſſet, *ineptum & leve* ex Honorii calculo id *ſentire & promere*, ob quod unice tot ipſi labores obiere. Rurſus Grammaticale dici non debuit, illud aperte profiteri, quod erat unice neceſſarium ad defenſionem Concilii Chalcedonenſis, & Epiſtolarum Sancti Leonis, atque ad auferendum probrum Eccleſiæ illatum per *Conciliabulum Alexandrinum*, de quo gloriabantur omnes hæretici. Demum *otioſi negotiatores* nuncupandi non erant, qui tot incommoda laboreſque pertulere, at innumeras emerent animas Chriſtianorum, quas *Sergii Cyri*, & aliorum hæreticorum tyrannica calliditas rapiebat. Multoque minus at *vanus* haberi debet *naturarum ponderator*, qui ad defenſionem Conciliorum, & fidei exactam inſtituit Chriſti Naturarum conſiderationem.

XIX. *Nimia Honorii PP. facilitas.*

Tandem nimia fuit *Honorii* facilitas, quam in ſuis Epiſtolis præfert, in aſſentiendo conſiliis *Sergii*, & in credendis calumniis multis, quas in ſuis Epiſtolis confinxerat. Scribit *Sergius*, extitiſſe *Sophronium* omnium diſſenſionum auctorem; id *Honorius* non ſolum non arguit, ſed ulterius videtur comprobare. Confinxit *Sergius* in eadem ad Honorium Epiſtola, libellos quoſdam Mennæ ad Vigilium Papam, in quibus una prædicabatur in Chriſto voluntas & operatio, quos etiam ubique locorum promulgavit, uti S. Maximus aperuit in Dialogo cum Pyrrho. Et tamen *Honorius*, neque impoſturam detexit, neque abſtulit hujuſmodi probrum, qua *Vigilio*, qua Sedi Romanæ inflictum. Imo altum de hoc ſilentium in Honorianis Epiſtolis: unde quod ſcribendo retundere tenebatur ex officio, viſus eſt comprobare ſilendo. His adde facilitatem, qua ſimilem *Sergii* calumniam in Sophronium adinventam deglutivit, quod ſcilicet *Sophronius*, etiam rogatus, nec

bita ait: *Sophronius, qui paulo ante fuit Patriarcha Hierosolymitanus, fecit ut hoc vel præter propositum faceremus, cum tempore inopportuno sermonem de operationibus excitavit.* Ad hæc respondit Maximus, ita dicens, & repetens erroris veram originem: *Ego ex omni parte nescio quam excusationem vos prolaturos expectatis, qui eum qui extra culpam est, adeo graviter criminamini. Dic enim mihi (per veritatem ipsam oro) cum Sergius ad Theodorum Pharanitanum Episcopum scripsit, misso quem Menna dixit libello per Sergium Macaronum Episcopum Arsenoes, hortans eum, ut quid sentiret de una in eo libello operatione & una voluntate, aperiret, & rescripsit, approbans ea: ubi tunc erat Sophronius? Aut cum Theodosiopoli ad Paulum monocalum Severianum scripsit, misso etiam ei libello Mennæ, & Theodori Pharanitani ac sua approbatione? Aut ubi erat, quando ad Georgium cognomento Arsam Paulianistam scripsit, ut mitteret auctoritates de una operatione ipsorum, inseruitque epistolæ, facere se his auctoritatibus unionem Ecclesiæ cum eis? Hanc epistolam beatus Joannes Papa Alexandrinus,* ille videlicet cognomento Eleemosynarius, *manu ab Arsa abstulit. Unde cum etiam vellet ob ipsam eos deponere, impeditus fuit incursu tunc a Persis in Ægyptum facto. Aut quando ad Cyrum Episcopum Phasidis rescripsit de una operatione & duabus, ab eo rogatus, misso etiam ad eum libello Mennæ, quem diximus? Quid igitur? postquam Sergius multis modis morbum suum in commune proposuisset, & magnam partem Ecclesiæ corrupisset, ac vastasset: quoniam beatus Sophronius admonuit eum, humilitate quæ ejus habitum decebat, ad ejus vestigia provolutus, Christi Dei passionibus vivificis, quæ omnem supplicationem continebant, commemoratis, obtestans ne vocem hæreticorum olim probe a sanctis Patribus superioribus extinctam renovaret, fuit ne auctor hujus scandali?* Hæc de his Maximus, purgans Sophronium, & culpam rejiciens in Sergium, utpote erroris hujus auctorem ac propagatorem, hominem natura levissimum, de quo in eadem disputatione ista idem Maximus:

Sergius malorum omnium auctor.

LIV. Sergii in sententiis instabilitas.

Rem ipsam loquor: Nihil me ita a tuo antecessore alienavit, ut mutabilitas ejus & inconstantia, idest, in alias alio tempore transire sententias, & in nullo sensu permanere. Aliquando enim eos qui hanc unam voluntatem divinam appellabant, approbans, incarnatum introducebat Deum tantum esse. Aliquando eis, assentiens, qui dicebant esse consultatricem voluntatem, hominem eum solum introducebat more nostro consultantem, nihil a Pyrrho & Heracleo differentem. Quandoque vocans voluntatem hypostaticum, cum differentia personarum simul indocebat differentiam voluntatum in personis divinæ ejusdem substantiæ. Alias eos complectens qui voluntatem suæ potestatis dicebant, unionem introducebat secundum habitudinem: potestas enim, & auctoritas, & alia hujusmodi manifeste, γνώμης, id est, sententiæ non naturæ motus sunt. Aliquando eum eos qui voluntatem vocabant electricem & sententialem sibi adjungebat, & dominos suos faciebat; non solum Christum faciebat hominem tantum, sed mutabilem & peccatorem: siquidem sententia oppositorum est dijudicatrix, & eorum quæ ignorantur indagatrix, & in his quæ non sunt manifesta, consultatrix. Interdum eos sequens, qui oeconomicam voluntatem in Christo dicebant, faciebat eum ante oeconomiam, id est incarnationem, non habuisse voluntatem. Et si quod aliud absurdum ex hoc sequitur. Et in alias infinitas absonas opiniones detrusus est, qui non est nixus in veritate tamquam in fundamento quas si mandare litteris vellem subtiliter & diligenter, neque futurum tempus satis esset. Hæc Maximus de Sergii levitate. Porro quo minus homo vanus veritate pollebat, eo magis præstabat viribus ab Imperatore petitis. Ita enim idem Maximus adversus Pyrrhum: *Hoc quidem absurdum in vestris etiam litteris, non ratione, sed licentia protulistis, nacti Heraclium vestrum ad hoc adjutorem: quia vos ejus nefariæ & sceleratæ mixtioni assensi estis, & eam confirmastis.* Hæc Maximus: ex quibus videas quanta prudentia & consilio Honorius Papa oblatum ab eodem Sergio de oborta quæstione silentium libentissime acceperit; quod

PAGIUS

unum exhibere potuerit Patrum testimonium pro gemina in Christo voluntate; cum hoc non solum falsum esset, sed prorsus improbabile, ut nempe simplex Monachus Patriarchis & Episcopis, nullo munitus aut Sacræ Scripturæ, aut Patrum testimonio acriter obniteretur. Quid plura? Affirmat *Sergius*, neminem ex Patribus prædicasse duas in Christo voluntates: id & *Honorius* affirmat. Assumit ille quod ex determinatione hujus controversiæ nascerentur scandala: hoc & assumit *Honorius*. Inculcat *Sergius*, ut optam silendi œconomiam; hanc ut optimam confirmat *Honorius*. Illam *Sergius* studet persuadere *Sophronio*, hanc eandem conatur Honorius Sophronii Legatis persuadere. Miscet ille in suis Epistolis multa fidei contraria: hæc nullatenus impugnat *Honorius*. Rapit *Sergius*, ut hæresis fautorem Sanctissimum Leonem: hoc Honorius nullatenus arguit. Movet *Sergius* bella in Orthodoxos; Sergium laudat *Honorius*. Quid inde mirabimur, si Patres Sextæ Synodi asserunt, quod *Honorius* eadem senserit quod Sergius; & *Leo secundus* affirmarit, quod flammam hæretici dogmatis negli-

quod & fuisset multo pretio redimendum, siquidem nequaquam tot malis Ecclesiæ Dei ab ipsis Monothelitis exagitatæ essent,

LV. Quo autem tenderet ejusmodi de unica in Christo voluntate blasphemia: æque omnes consentiunt, ad tollendam naturarum in Christo unitarum differentiam, & ad Eutychianam hæresim hac via instaurandam illorum fuisse conatum, atque ad sociandos sibi (quod dictum est superius) alios Orientales hæreticos, nempe Apollinaristas & Nestorianos. Nam audi & S. Thomam, qui de his hæc ait (a): *Ad hoc ponendum, unicam* scilicet in Christo voluntatem, *diversimode moti esse videntur. Apollinaris enim non posuit animam intellectualem in Christo, sed quod Verbum esset loco animæ, vel etiam loco intellectus. Unde cum voluntas sit in ratione (ut philosophus dicit in tertio de anima) sequebatur quod in Christo non esset voluntas humana, & ita in eo non esset nisi una voluntas. Et similiter Eutyches, & omnes qui posuerunt unam naturam compositam in Christo, cogebantur ponere unam voluntatem in eo. Nestorius etiam quia posuit unionem Dei & hominis factam solum secundum affectum & voluntatem, posuit unicam voluntatem in Christo.* Hæc S. Thomas: ex quibus intelligis quæ superius dicta sunt, ejusmodi fuisse commentum Eutychianorum in hæresi Monothelitarum instaurandæ, ut reliquæ in Oriente invalescerent hæreses.

(a) Theol. part. 3. quæst. 18. art. 1.

Monothelitarum hæresis triplex.

LVI. Nam quod ad Nestorianos spectat hæreticos, id abunde idem Maximus Abbas & martyr ostendit in disputatione cum Pyrrho, dum ait: *Cur aspernantur Nestorium, cujus vocibus ac sententiis ardenter inhærent? Quod autem cum unam voluntatem dicunt, illa quæ Nestorius tenet defendunt; testatur expositio quam ipsi defendunt quæ declarat Nestorium profiteri unam voluntatem in duabus personis ab ipso fictis*. Sic igitur omni fuit insurgendum conatu, ne triceps bestia sanctam appeteret suis cornibus Ecclesiam. Sed de fallaciis & dolis hæreticorum consulendus est idem sæpe citatus & recitatus Maximus Abbas. Sententia plane est Damasceni, (b) ejusmodi dolosos artifices ita unicam voluntatem vel operationem asseruisse, ut hoc evicto, duas naturas, quas in Christo captiose astruebant, auferrent. Sed ea his principiis in monstrosiores eos declinasse sententias, quæ sub Martino Papa dicentur, ostendent. Cæterum Sergius, qui tantopere rogavit Honorium Papam de utrisque vocibus imperandum esse silentium, ipse vafer eo pacto sub silentio hæresim propagavit: quomodo autem id acciderit, inferius sequentibus annis dicendum erit. Hæc modo satis de origine Monothelitarum erroris, & Honorii Papæ studiis in eadem comprimenda.

(b) Damasc. de hæres. in fin.

LVII. Cæterum qui adversus emergentes hæreses in Oriente Honorius Papa oculis intentus erat, conversus etiam ad Ecclesiam Occidentalem, extremo loco in Britannia insulis positos Anglos pastorali cura respexit. Hoc enim anno, cum ab Eduino in Anglia Rege legatio Romam missa esset, qua peteret mitti pallia tum Paulino tum etiam Honorio Episcopis, ipse Pontifex petitio annuens, ad Eduinum Regem litteras reddit exhortatorias, simulque ad Paulinum Episcopum atque ad Honorium pallium misit. Sed de Paulino primum sic Beda (c): *Quo tempore præsulatum sedis Apostolicæ Honorius Bonifacii successor habebat: qui ubi gentem Nordhumbrorum cum suo Rege ad fidem confessionemque Christi, Paulino evange-*

Honorius mittit pallium ad Paulinum & Honorium.

(c) Bed. hist. Angl. l. 2. c. 17.

PAGIUS. ...ligendo confoverit, ut inquit Auctor Anonymus Historiæ Monothelitarum Scrutinio 8. qui tamen Scrutinio quinto vindicat a quacumque hæreseos suspicione Honorianam Epistolam, quæ legitur damnata in VI. Synodo Act. XII. nec non fragmento alterius, quæ pariter afferuntur Act. XIII. ejusdem Synodi, ostenditque *Honorii* doctrinam Catholicam esse, longeque alienam a Monotheliticis deliramentis, hoc est, ut loquitur Sanctus Maximus in Epistola ad Marinum, *Honorium Romanum Papam non diffiteri naturaliter in Christo voluntatum dualitatem, sed hanc potius constabilire*. Is enim offensionis & scandali lapis est, in quem impingunt quotidie una cum hæreticis haud ignobiles Catholici; cum tamen nunquam *Honorius* Monothelitis consenserit; sed tantum hæreseos fotæ, & inconsultæ dissimulationis reus fuerit.

XX. A num. LVII. ad LXVII. Beda lib. 2. cap. 17. refert literas Honorii Papæ ad *Eduinum* Northumbriæ Regem scriptas, quibus hunc hortatur, ut in fide veritatis quam acceperit, semper persistat, significatque se *duo Pallia utrorumque Metropolitanorum, idest, Honorii & Paulini* direxisse. Erat Honorius Metropolita Cantuariensis, Paulinus Eboracensis; dataque ea Epistola sine die & sine anno. Suberat Cantuaria *Eadbaldi* Cantii Regi, sed *Ethelburga* piissima Eduini uxor, & e Cantio profecta, pro patria agebat. Tum Beda cap. 18. de Justo Cantuariæ Archiep. ait: *Hæc inter Justus Archiepiscopus ad Cælestia Regna sublatus est, quarto Idus Novembrium die & Honorius pro illo est in Præsulatum electus*. Refert postea eodem capite Beda alias literas Honorii Papæ ad Honorium Dorovernensem seu Cantuariensem Episcopum in quibus ait se eidem Pallium mittere, *tam juxta vestram petitionem*, inquit, *quam filiorum nostrorum Regum* Eduini sc. & Eadbaldi. Observat autem Beda, in his literis decrevisse Pontificem Romanum, *quod in Epistola ad Eduinum Regem missa decreverat*. Quare cum in priori Epistola ad Eduinum data scribat Honorius Papa, se duo Pallia direxisse, secunda ad Honorium Episcopum Cantuariensem eodem tempore in Angliam missa. Posterioris hujus Epi-

Honorius PP. ad Eduinum Regem & ad Honorium Epis. Cantuariensem scribit.

lizante, conversam esse didicit, misit eidem Paulino Pallium: misit & Regi Eduino litteras exhortatorias, paterna illum charitate accendens, ut in fide veritatis, quam acceperant, persistere semper ac proficere curarent: quarum videlicet litterarum iste est ordo:

Domino excellentissimo atque præcellentissimo filio Eduino Regi Anglorum, Honorius Episcopus, servus servorum Dei, salutem.

LVIII. Epist. Honorii Pap. ad Eduinum Regem.

Ita Christianitatis vestræ integritas circa Conditoris sui cultum fidei est ardore succensa, ut longe lateque resplendeat, & in omni mundo annunciata vestri operis multipliciter referat fructum. Sic enim vos Reges esse cognoscitis, dum Regem & Creatorem vestrum Orthodoxa prædicatione edocti, Deum venerando colitis, eique (quod humana valet conditio) mentis vestræ sinceram devotionem exolvitis. Quid Deo nostro aliud offerre valebimus, nisi ut in bonis actibus persistentes ipsumque auctorem humani generis confitentes, eum colere, eique vota nostra reddere festinemus? Et ideo, excellentissime fili, paterna vos charitate, qua convenit, exhortamur, ut hoc quod vos divina misericordia ad suam gratiam vocare dignata est, solicita intentione & assiduis orationibus servare omnimodo festinetis: ut qui vos in præsenti sæculo ex omni errore absolutos ad agnitionem sui nominis est dignatus perducere, cælestis patriæ vobis præparet, mansionem.

Prædicatoris igitur vestri domini mei Apostolicæ memoriæ Gregorii lectione frequenter occupati, præ oculis affectum doctrinæ ipsius, quem pro vestris animabus libenter exercuit, habetote: quatenus ejus oratio & regnum vestrum populumque augeat, & vos omnipotenti Deo irreprehensibiles repræsentet. Ea vero quæ a nobis pro vestris sacerdotibus ordinanda sperastis, hæc pro fidei vestræ sinceritate, quæ nobis multimoda relatione per præsentium portitores laudabiliter insinuata est, gratuito animo attribuere illis sine ulla dilatione prævidemus. Et duo pallia utrorumque Metropolitanorum, id est, Honorio & Paulino direximus; ut dum quis eorum de hoc sæculo ad auctorem suum fuerit accersitus, in loco ipsius alterum Episcopum ex hac nostra auctoritate debeat subrogare. Quod quidem tam pro vestræ charitatis affectu, quam pro tantarum provinciarum spatio, quæ inter nos & vos esse noscuntur, sumus invitati concedere, ut in ea omnibus devotioni vestræ nostrum concursum & juxta vestra desideria præberemus. Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.

Hucusque ad Regem Eduinum Honorius.

LIX. Justo subrogatus Honorius.

Porro etsi anno & die, quo data est epistola careat; ex alia tamen epistola eodem tempore ab ipso Pontifice scripta ad Honorium Episcopum Dorovernensem Justi successorem, cum petitum a Rege pallium ad eum mittit, hoc anno datam esse, certissimum redditur. Successerat namque Honorius Justo, de quo iste asserit Beda (b): *Inter hæc Justus Archiepiscopus ad cælestia regna sublatus est quarto Iduum Novembrium die, & Honorius pro illo est in præsulatum electus qui ordinandus venit ad Paulinum, & occurrente sibi illo in Lindocolino, quintus ab Augustino Dorovernensis Ecclesiæ consecratus est Antistes: cui etiam præfatus Papa Honorius misit pallium & litteras, in quibus decrevit hoc ipsum, quod in epistola ad Eduinum Regem missa*

(b) Bed. l. 2. c. 18.

PAGIUS

Epistolæ hæc subscriptio est in editione Saxonica: *Data die tertia Idus Junias, imperantibus Dominis nostris piissimis Augustis Heraclio anno vicesimo quarto, Proconsulatus ejusdem anno vicesimo tertio, & Consulatus ejus anno tertio; sed & Heraclio felicissimo Cæsare, idest, filio ejus, anno tertio, Indictione septima, idest, anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo tricesimo quarto.*

XXI. *Sed anno tantum sequenti.*

Ibi tamen hæc subscriptio, sicuti & in aliis Codicibus Bedæ, tam impressis, quam manuscriptis, mendose descripta; licet ex illis inter se collatis certo deducatur, hanc ultimam Epistolam anno sequenti datam. Editio qua usus est Baronius, habet: *Indictione septima, idest, anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo tricesimo tertio;* & quia Indictio VII. & is annus Incarnationis inter se non conveniunt, Baronius in margine reponit *Indictionem sextam*, ut videre est num. LX. Mabillonius in lib. 5. de Re Diplomatica pag. 140. ait, Codicem MS. Germanensem habere, *Heraclio anno XXIV. Patric. ejusdem anno XXIII. atque Constantino filio ipsius anno XXIII. & consulatus ejus anno III. &c.* Ubi hæc verba, *atque Constantino filio ipsius anno XXIII.* desunt in editione Saxonica, & ubi hic legitur *Patric.* idest, *Patriciatus*, in editione Saxonica habetur *Proconsulatus*. In Codice Colbertino num. 679. dicitur: *Heraclio anno XXXIV. Pontificatus ejusdem anno XXIII. atque Constantino filio ipsius anno XXIII. & Consulatus ejus anno tertio, &c. Indictione VIII.* Idem habet Codex Colbertinus num. 2750. Alius Codex Colbertinus numero 272. habet, *Indictione VII.* Denique Huntindonius legit: *Indictione septima, anno Dominicæ Incarnationis DCXXXIV.* Chiffletius in Notis ad illum Bedæ locum, recte observat siglas P. C. perperam reddi *Proconsulatus*; cum nihil aliud sonant quam *post Consulatum*, & totum locum sic recte restituit, *Heraclio anno vicesimo quarto post Consulatum ejusdem anno XXIII. atque Constantino filio ipsius anno XXII. ac Consulatus ejus anno XVII. sed & Heraclio felicissimo Cæsare item filio ejus anno III. Indict. VII. idest, anno Dominicæ Incarnat. DCXXXIV.* Verum perperam addit Chiffletius, novum forte Consulatus exordium Constantino fuisse, quando illi natus est Heraclius filius, *quod inquit, a Græcorum nemine adnotatum reperio*: Nam illud adnotatum reperire non potuit, cum Consula-

tus

se decreverat: scilicet ut cum Dorovernensis vel Eboracensis Antistes de hac vita transierit, is qui superest, consors ejusdem gradus habeat potestatem alterum ordinandi in loco ejus qui transierat sacerdotem, ne sit necesse ad Romanam usque civitatem per tam prolixa terrarum & maris spatia pro ordinando Archiepiscopo semper fatigari. Quarum etiam textum litterarum in nostra hac historia ponere, commodum duximus. Sic enim se habent (a):

(a) Bed. ib.

Dilectissimo fratri Honorio Honorius.

LX. Honorii Pap. epist. ad Honor. Episc. Dorover.

Inter plurima quæ Redemptoris nostri misericordia suis famulis dignatur bonorum munera prærogare, illud etiam clementer collata suæ pietatis munificentia tribuit, quotiens per fraternos affatus unanimem dilectionem quadam contemplatione alternis aspectibus repræsentat: pro quibus majestati ejus gratias indesinenter exolvimus, eumque votis supplicibus exoramus, ut vestram dilectionem in prædicatione Evangelii elaborantem & fructificantem, sectantemque magistri vestri & capitis sui S. Gregorii regulam, perpeti stabilitate confirmet, & ad augmentum Ecclesiæ suæ potiora per vos suscitet incrementa: ut fide & opere in timore Dei & charitate, vestra acquisitio, decessorumque vestrorum, quæ per domini Gregorii exordium pullulat, convalescendo amplius extendatur: ut ipsa vos Dominici eloquii promissa in futuro respiciant, vosque vox ista ad æternam festivitatem evocet: Venite (b) ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. Et iterum: Euge (c) serve bone & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui.

(b) Matt. 25.

(c) Ibid.

Et nos quidem, fratres carissimi, hæc vobis pro æterna charitate exhortationis verba præmittentes, quæ rursus pro Ecclesiarum vestrarum privilegiis congruere posse conspicimus, non desistimus impartire. Etiam juxta vestram petitionem, quam filiorum nostrorum Regum, vobis præsenti nostra præceptione vice beati Petri Apostolorum principis auctoritatem tribuimus, ut quando unum ex vobis divina ad se jusserit gratia vocari, is qui superstes fuerit, alterum in loco defuncti debeat Episcopum ordinare. Pro qua etiam re singula vestræ dilectioni pallia pro eadem ordinatione celebranda direximus, ut per nostræ præceptionis auctoritatem possitis Deo placitam ordinationem efficere: quia ut hæc vobis concederemus, longa terrarum marisque intervalla, quæ inter nos ac vos obsistunt, ad hæc nos condescendere coegerunt: ut nulla possit Ecclesiarum vestrarum jactura per cujuslibet occasionis obtentum quoquo modo pervenire, sed potius commissi vobis populi devotionem plenius propagare. Deus te incolumem custodiat, dilectissime frater. Data die tertia Idus Junias, imperantibus dominis nostris piissimis Augustis, Heraclio,

PAGIUS. tus perpetui, qualis fuit novi Constantini, nunquam iterarentur, ut in Differt. Hypatica demonstravi. Præterea valde fallitur, dum existimat, *Heraclium* Cæsarem filium fuisse *Constantini*, seu *Heraclii Junioris*. Ut enim infra demonstrabimus, filius erat Heraclii Senioris, quem is Imperii successorem cum Constantino fratre testamento dixit. [1]

XXII. Utraque itaque *Honorii* Papæ Epistola anno tantum sequenti data, idque mense Junio, cum nondum *Eduini* Regis mors Romæ nunciata fuisset, Beda enim cap. 20. testatur, Eduinum *cum decem & septem annis genti Anglorum simul & Britonum, gloriosissime præfuit, e quibus sex etiam ipse Christi regno militavit,* rebellasse adversus eum *Ceduallum*, Regem Britonum, & *conserto gravi prælio* occisum esse Eduinum, *die quarto Iduum Octobris anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo tricesimo tertio,* eoque tempore maximam factam esse stragem *in Ecclesia vel gente Nordanhymbrorum.* Ex quibus liquet, mortem *Eduini* a præsenti anno removeri non posse; eumque anno DCXVII. Regnum iniisse; Baptismum enim susceperat anno Incarnationis DCXXVII. & anno Regni sui undecimo, ut diserte Beda habet lib. 2. cap. 14. Quare annos

Justus Ep. Cantuariæ anno superiori, hoc vero Eduinus Rex obiit.

NOTÆ [1] Si quæ mea est sententiam audacter effari liceat, suspicor literas hasce Honorii hoc potius anno 633. quam sequenti datas fuisse. Id autem mihi persuadet, primo, annus idem 633. in subscriptione posterioris Epistolæ in Codicibus nonnullis expressus. Secundo alterutra ex illis data est ad Eduinum Regem, quem hoc anno 633. IV. Id. Octobris necatum fuisse Pagius hic ex Beda docet. Vix autem credo (quæ Pagii evasio est) obitum Regis interfecti eo anno, mense & die ignoratum fuisse Romæ octo solidis mensibus, ab Octobri scilicet usque ad Junium sequentis anni, quod tamen admitti oporteret, ut anno 634. Idibus Junii literæ ad Eduinum darentur. Neque insuper ullam veri speciem habet Honorium literis ab Eduino acceptis ante ejus obitum, id est ante Octobrim anni 633. nonnisi post octo evolutos menses respondisse. Ad hæc, idem Honorius in ipsa ad Regem Epistola affirmat se, vix ab eo requisitum de palliis mittendis, actutum *sine ulla dilatione* paruisse, pallia mittendo per eosdem ipsos regiarum literarum delatores. His ergo stantibus vix credo aliam literis hisce sedem constitui posse, quam anno 633. qua Chronologia sic restituta omnia plana sunt; nam Edoinus eodem quo obiit anno literas ad Honorium misit, quibus Honorius *sine ulla dilatione* III. Id. Junias respondit. Tum Edoinus IV. Id. Octob. ejusdem anni decessit, ut egregie probat Pagius hic. MANSI.

elio, anno vigesimoquarto, Proconsulatus ejusdem anno vigesimotertio, & Consulatus ejus anno tertio: sed & Heraclio felicissimo Cæsare, id est, filio ejus, anno tertio, Indictione septima *, *id est, anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo trigesimotertio*. Sed quæ hæc gravia hoc eodem anno secuta sint mala occulto Dei judicio illata, videamus. Refert eadem Beda his verbis (a):

* sexta

(a) Bed. l. 2. cap. 20.

LXI. De nece Eduini Reg.

At vero Eduinus cum decem & septem annis genti Anglorum simul & Britonum gloriosissime præesset, e quibus etiam Rex ipse (ut diximus) Christi regno militavit; rebellavit adversus eum Carduella Rex Britonum, auxilium præbente illi Penda, viro strenuissimo de regio genere Merciorum, qui & ipse ex eo tempore gentis ejusdem regno annis viginti & duobus varia sorte præfuit. Et conserto gravi prælio in campo qui vocatur Hethfelt, occisus est Eduinus die quarta Iduum Octobris, anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo trigesimotertio, cum esset annorum quadraginta & septem: ejusque totus vel interemptus, vel dispersus est exercitus. In quo etiam bello ante illum unus filius ejus Offrid, juvenis bellicosus, cecidit; alter Edfrid, necessitate cogente, ad Pendam Regem transfugit, & ab eo postmodum, regnante Osualdo, contra fidem jurisjurandi peremptus est.

LXII. Britones invalescunt adversus Anglos.

Quo tempore maxima est facta strages in Ecclesia vel gente Nordhumbrorum, maxime quod unus ex ducibus (a quibus acta est) Paganus, alter quia barbarus erat Pagano sævior. Siquidem Penda cum omni Merciorum gente idolis deditus, & Christiani erat nominis ignarus. At vero Carduella quamvis nomen & professionem haberet Christiani, adeo tamen erat animo ac moribus barbarus, ut nec sexui quidem muliebri, vel innocuæ parvulorum parceret ætati, quin universos atrocitate ferina morti per tormenta contraderet; multo tempore totas eorum provincias debacchando pervagatus, ac totum genus Anglorum Britanniæ finibus erasurum se esse deliberans: sed nec religioni Christianæ, quæ apud eos exorta erat, aliquid impendebat honoris: quippe cum usque hodie moris sit Britonum, fidem religionemque Anglorum pro nihilo habere, neque in aliqua eis magis communicare, quam Paganis. Ista exardescens odium adversus gentem peregrinam, quæ Britannorum invasisset sedes, suadebat: quin etiam eos redditos Christianos ipsi Christiani execrabantur, cum (ut idem auctor est Beda) inviderent illis Christianam quam suscepissent fidem, ob idque inviso quoque animo in eos essent, qui illis Evangelium prædicarant. Sed pergit Beda funera recensere & dispersionem regiæ prolis:

LXIII. Caput Eduini honorifice sepultum.

Allatum est autem caput Eduini Regis Eboracum, & illatum postea in ecclesiam B. Petri Apostoli, quam ipse cœpit, sed successor ejus Osvvaldus perfecit, ut supra docuimus: positum est autem in porticu sancti Papæ Gregorii, a cujus ipse discipulis verbum vitæ susceperat. Turbatis itaque rebus Nordhumbrorum hujus articulo cladis, cum nihil alicubi præsidii nisi in fuga esse videretur: Paulinus assumpta secum Edelburga Regina, quam pridem adduxerat, rediit Cantiam navigio, atque ab Honorio Archiepiscopo & Rege Eadbaldo multum honorifice susceptus est. Venit autem illuc duce Basso, milite Regis Eduini fortissimo, habens se-

PAGIUS

nos sex Christo militavit. Cumque ante obitum suum duo Pallia, alterum pro *Honorio* Cantuariensi, alterum pro *Paulino* Eboracensi Metropolitanis, ab Honorio Papa postularit, & *Justus* Honorii decessor die decima mensis Novembris obierit, ut ex Beda num. superiori ostendimus, manifestum est, *Justi* mortem contigisse die X. mensis Novembri anni Christi superioris, & *Bedam* Epistolam *Honorii* Papæ ad Eduinum Regem, in qua mentionem facit *Honorii* Cantuariensis Episcopi *Justi* successoris male recitasse, nequaquam de morte *Justi* sermonem haberet. Colitur *Justus* in Martyrologio Anglicano die X. Novembris, quo e vita migravit. Gotselinus Monachus in Vita Sancti Augustini Episcopi Cantuariensis cap. 5. num. ult. ejus encomium habet, sicuti & in Historia Translationis ejusdem Augustini lib. 1. cap. 2. num. 21. & cap. 4. num. 26. ut videre est in Actis Sanctorum Bollandianis ad diem XXVI. mensis Maii, ubi in Notis *Justus* perperam dicitur mortuus anno insequenti. Sed cum *Eduinus* mense Octobri hujus anni demortuus Pallium pro Honorio ejus successore a Romano Pontifice petierit, nullum dubium esse potest, quin *Justus* mense Novembri anni superioris vivere defecerit.

XXIII. *Ethelburga Regina sanctus obitus.*

Eduinus eximie pro Ecclesia laboravit, sed cum *Penda* Merciorum Rex Gentilis iniquis oculis ejus gloriam contemplaretur, *Cedovalla* Britonum Regi nihil aliud Christiani hominis præter nomen habenti junctus illum prælio superavit, & quoniam contra Barbaros pugnans fidem defendit, locum habet in Anglorum Martyrologio ad diem IV. Decembris. *Ethelburga* marito Rege mortuo, & hoste Northumbriam infestante, in Cantium suum, ubi *Eadbaldus* Rex frater regnabat, remeavit, *Paulino* comite, ut videre est apud Baronium ex Beda lib. 2. cap. 20. qui & in Epitome Paulini in Cantiam reditum hoc anno consignat. *Eadbaldus* Rex, ubi accepit sororem in Monasterio vivere velle *Liminga Monasterium ædificavit*, ut scribit Gotselinus Monachus in Vita Sanctæ Wereburgæ Virginis, filiæ Regis Merciorum, apud Bollandum ad diem III. mensis Februarii: qui notat *Lyming* juxta Cambdenum non procul fuisse a mari, & portu Dubrensi. Inscribitur Martyrologio Anglicano *Ethelburga* Regina ad diem X. Septembris, ibique dicitur Mater multarum Virginum atque viduarum, & demortua anno DCXLVII.

XXIV.

Interfecto *Eduino* Northumbria in duas Provincias divisa est, *Osricus* Provinciam seu Regnum

fecum Hennfredam filiam, & Vulefrenm filium Eduini, necnon & Iffi filium Osfridi filii ejus, quos poftea mater metu Edboldi & Ofwaldi Regum mifit in Galliam nutriendos Regi Dagoberto: ibique ambo in infantia defuncti, & juxta honorem vel regiis pueris vel innocentibus Chrifti congruum in ecclefia fepulti funt. Attulit quoque fecum Paulinus fcilicet vafa pretiofa Eduini Regis perplura, in quibus & Crucem magnam auream & calicem aureum confecratum ad minifterium altaris, quæ hactenus in ecclefia Cantii confervata monftrantur.

LXIV. Romanus legatus Episc. mergitur. * legatarius.

*Quo in tempore Rhofenfis Ecclefia paftorem minime habebat, eo quod Romanus Præful illius ad Honorium Papam a Jufto Archiepifcopo legatus * miffus, abforptus fuerat fluctibus Italici maris, ac per hoc curam illius præfatus Paulinus invitatione Honorii Antiftitis & Eadbaldi Regis fufcepit, ac tenuit, ufquedum & ipfe fuo tempore ad cæleftia regna cum gloriofi fructu laboris afcendit: in qua ecclefia, moriens, pallium quoque, quod a Romano Papa acceperat, reliquit. Reliquerat autem in ecclefia fua Eboraci Jacobum diaconum, virum utique Ecclefiafticum & fanctum, qui multo ex hinc tempore in ecclefia manens, magnas antiquo hofti prædas docendo & baptizando eripuit: cujus nomine vicus in quo maxime folebat habitare, juxta Cataractam, ufque hodie cognominatur. Qui quoniam cantandi in ecclefia erat peritiffimus, recuperata poftmodum pace, in provincia crefcente numero fidelium, etiam magifter Ecclefiafticæ cantionis juxta morem Romanorum feu Cantuariorum multis cœpit exiftere. Et ipfe fenex & plenus dierum (juxta fcripturas) patrum viam fecutus eft.* Hucufque Beda.

LXV. Eduini fucceffores impii.

Sed quid accidit? Ob tantam illatam cladem fcandalum paffi fucceffores Reges; qui ejufdem Eduini regna fufcepere, cum Chriftiani effent fanctum ejuravere baptifmum, & redditi funt Gentiles, idolorum cultum in fuis populis revocantes. Sed quam citiffime dederint pœnas, accipe ex eodem auctore Beda, qui fic narrat (a): *Interfecto,* inquit, *in pugna Eduino, fufcepit pro illo regnum Deirorum (de qua provincia ille generis profapiam & primordia regni habuerat) filius patrui ejus Elfrici, vocabulo Ofricus, qui ad prædicationem Paulini fidei erat facramentis imbutus. Porro regnum Berniciorum (nam in has duas provincias gens Nordumbrorum antiquitus divifa erat) fufcepit filius Edelfridi, qui de illa provincia generis & regni originem duxerat, nomine Eanfridus. Siquidem tempore toto quo regnavit Eduinus, filii præfati Regis Edelfridi qui ante eum regnaverat, cum magna nobilium juventute apud Scotos five Pictos exulabant: ibique ad doctrinam Scotorum catechizati, & baptifmatis gratia funt recreati. Qui ut mortuo Rege inimico in patriam funt redire permiffi; accepit primus eorum, quem diximus, Ofricus regnum Deirorum; fecundus vero Eanfridus regnum Berniciorum. Uterque autem ut terreni regni infulas fortitus eft, ita facramenta regni cæleftis, quibus initiatus erat, anathematizando perdidit, ac fe prifcis idololatriæ fordibus polluendum perdendumque reftituit.*

(a) Bed. hist. Angl. l. 3. c. 1.

LXVI. * Ceduallà. Reges Apoftatæ male pereunt.

*Nec mora, utrumque Rex Britonum Carduella * impia manu, fed jufta ultione peremit. Et primo quidem proxima æftate Ofricum, dum fe in oppidi municipio temerarie obfediffet, erumpens fubito cum fuis omnibus imparatum cum toto exercitu delevit. Deinde cum anno integro provincias Nordhumbrorum non ut Rex victor poffideret, fed quafi tyrannus fæviens difperderet, ac tragica cæde dilaceraret, Eanfridum inconfulte ad fe cum duodecim electis militibus poftulandæ pacis gratia venientem, fimili forte damnavit. Infauftus ille annus & omnibus bonis exofus ufque hodie permanet tam propter apoftafiam Regum Anglorum cum fidei fa-*

PAGIUS

Poft Eduini mortem Northumbria in duo Regna divifa.

gnum *Deirorum*, *Eanfridus* vero Regnum feu Provinciam *Berniciorum* accepit. Sed cum uterque Rex prifcis fe fe Idololatriæ fordibus polluiffet, utrumque *Cedualla* Britonum Rex *impia manu, fed jufta ultione peremit. Et primo quidem proxima æftate Ofricum* profligavit inquit Beda lib. 3. cap. 1. *Deinde cum anno integro Provincias Nordanhymbrorum* tragica cæde dilacераret, *Eanfridum* occidit. Quare *Ofricus* æftate anni fequentis, & *Eanfridus* poft diem XII. Octobris ejufdem anni DCXXXIV. quo annum primum Regni fui abfolvit, interfecti funt. Et tamen utriufque interitum hoc anno Baronius num. LXV. & feq. recitat. Porro Provincia *Deirorum* Meridionalis erat Provincia *Berniciorum* Septentrionalis, ut liquet ex Beda lib. 3 cap. 14.

XXV. His narratis fubdit Beda: *Turbatis itaque rebus Nordanhymbrorum hujus articulo cladis, cum nihil alicubi præfidii, nifi in fuga effe videretur, Paulinus affumta fecum Edelberge Regina, quam pridem adduxerat, rediit Cantiam navigio, atque ab Honorio Archiepifcopo, & Rege Eadbaldo multum honorifice fufceptus eft,* &c. *Quo in tempore Rhofenfis Ecclefia Paftorem minime habebat, eo quod Romanus Præful illius ad Honorium Papam a Jufto Archiepifcopo Legatarius miffus, abforptus fuerat fluctibus Italici maris: ac per hoc curam illius præfatus Paulinus, invitatione Honorii Antiftitis, & Eadbaldi Regis fufcepit, ac tenuit, ufque dum & ipfe fuo tempore ad cæleftia Regna cum gloriofi fructu laboris afcendit. In qua Ecclefia moriens, Pallium quoque, quod a Romano Papa acceperat, reliquit.* Ab eo tempore Eboracum paruit Epifcopis Lindisfarnenfibus ufque ad Sanctum *Vuilfridum* feniorem, qui anno DCLXIV. dictus eft Epifcopus Eboracenfis, cujus etiam Succeffores ufque ad *Egbertum*, annumque DCCXXXV. Epifcopi tantum fuere,

Paulini fucceffores ufque ad Egfridum Epifcopi tantum fuere.

cramentis ſe exuerant, quam propter veſanam Britanice Reges tyrannidem. Unde cunctis placuit Regum tempora computantibus, ut ablata de medio Regum perfidorum memoria, idem annus ſequentis Regis, id eſt, Oſuvaldi viri Deo dilecti regno aſſignaretur. Sed de Oſuvaldo ſuo loco dicturi ſumus. Jam vero quæ anni hujus reliqua ſunt Honorii Romani Pontificis proſequamur.

LXVII. Honorius corrigit Scotos.

Invigilans ipſe quibus præerat univerſis totius orbis Eccleſiis, cum didiciſſet Scotos Chriſtianos antiquos licet, & Evangelicæ vitæ cultores eximios habere nonnulla quæ correctione digna eſſent, nimirum quod Paſcha Domini celebrarent non eo die quo univerſa Eccleſia celebrare conſuevit: de hujuſmodi ſive aliis corrigendis erroribus litteras ad eos dedit. At nihil ſuis litteris profeciſſe Honorium Papam, ex eo perſpicue poſſumus intelligere, quod ejus ſucceſſoribus Romanis Pontificibus in iiſdem non modicum fuit inſudandum. De Honorii litteris hoc anno ad Scotos datis hæc habet Beda (a): *Miſit idem Papa Honorius litteras etiam genti Scotorum* (quando ſcilicet ad Archiepiſcopos Paulinum & Honorium cum palliis litteras dedit) *quos in obſervatione ſancti Paſchæ errare compererat juxta quod ſupra docuimus, ſolerter exhortans, ne paucitatem ſuam in extremis terræ finibus conſtitutam ſapientiorem antiquis ſive modernis quæ per orbem terræ erant, Chriſti Eccleſiis æſtimarent, neve contra Paſchales computos & decreta Synodalium totius orbis Pontificum aliud Paſcha celebrarent.* Hæc de Honorio Beda, qui de ſucceſſoribus ejus in id ipſum incumbentibus dicere pergit, ſed de iis ſuo loco dicendum.

(a) Beda hiſt. Angl. l. 2. c. 19.

LXVIII. Conc. Tol. quartum.

Hoc eodem anno, qui numeratur tertius Siſenandi Regis monarchiam Hiſpaniæ obtinentis, celeberrima Synodus Toletana, quarta dicta, celebrata eſt, eademque generalis a Patribus qui interfuerunt appellata, Æra nimirum ſexcenteſima ſeptuageſimaprima, ut ex veteribus ſcriptis codicibus qui illuſtravit Eccleſiaſticas Hiſpaniæ antiquitates Garſias Loaiſa teſtatur. Interfuerunt Epiſcopi numero ☞ ſeptuaginta ☜ tam ex Hiſpania, quam Gallia Narbonenſi, quæ parebat Hiſpaniarum Regi, Toletum vocati: quibus præfuit ſanctus Iſidorus Spalenſis Epiſcopus, primus ordine recenſitus, & in ſubſcriptionibus Epiſcoporum

cæ-

PAGIUS

ipſeque *Ecgbertus* primus poſt Paulinum Archiepiſcopus Eboracenſis dictus eſt, ut an. DCCXXXI. oſtendemus.

XXVI. *Error de Paſchate in Britannia exoritur.*

Ad num. LXVII. Cum Beda, poſtquam locutus eſt de duabus Epiſtulis ab Honorio Papa, altera ad Eduinum Regem, altera ad Honorium Cantuarienſem Epiſcopum datis cap. 19. inſequenti ſcribat: *Miſit idem Papa Honorius literas etiam genti Scotorum ſolerter exhortans ne contra Paſchales computos & Decreta Synodalium totius Orbis Pontificum, aliud Paſcha celebrarent*, eæ ad Scotos literæ anno ſequenti, quemadmodum duæ laudatæ, datæ ſunt, eidemque latori conſignatæ. Hermannus Contractus in Chronico ad annum DCXXX. habet: *His temporibus hæreſis de Paſcha, & Pelagiana Britanniam turbat.* Beda vero lib. de ſex ætatibus, narrata Eduini Regis pietate & imperio: *Eo tempore*, inquit, *exortum apud Scotos, de obſervatione Paſchæ errorem. Quartadecimanorum Honorius Papa, per Epiſtolam redarguit: ſed & Joannes*, &c. Quæ controverſia tunc exorta cauſam dedit ſcriptioni Epiſtolæ anno ſequenti ab Honorio Papa ad Scotos miſſæ. Hunc errorem Beda *Quartadecimanorum* appellat, non quod Scoti, aut Hiberni Judæorum mora ſemper Paſcha celebraverint, ſed quod Dominica aliquando in XIV. Lunam cadente, non expectaverint ſequentem, uti Nicæni Patres ſanciverant. Dicitur hic error anno DCXXX. exortus, licet *Columba*, aut certe diſcipuli ejus jampridem ita Paſcha celebraverint; quia *Scoti* de errore & perverſa conſuetudine moniti, collegerunt eo anno Synodum, ibique alienum ritum ſtabiliviſſe putantur. Agunt de ea Synodo Uſſerius in Antiquit. Britann. Eccleſ. pag. 482. & ſeqq. & Alfordus in Annal. Eccleſiæ Anglo-Saxonicæ anno DCXXX. num. III. & ſeqq. narrantque ex Vita Sancti Fintani, *Munnu* etiam dicti, convocandæ Synodi cauſam fuiſſe *Laſreanum Abbatem*, qui novum ordinem defendebat, & nuper Roma venerat, ac Romanum ritum Sanctiorem probaverat. Inde etiam in ipſa Hibernia diſputari cœptum, quid ſequendum eſſet. Synodi locus in campo Leniæ, unde *Lenienſis Synodus* appellata. Ex hac Synodo *conſentientes omnes juxta ſententiam Viri Sancti, ad propria cum gaudia reverſi ſunt*, inquit Auctor Vitæ Sancti Fintani.

XXVII. *Anno DCXXXI. Britanni Paſcha alio die quam Romani celebrarunt.*

Veroſimile eſt, conſenſum illum in veterem ordinem fuiſſe juxta ſententiam Sancti *Fintani*. Nam anno DCXXXI. Hiberni, Scotique in Britannia Paſcha celebrarunt a Romano more differenter, ut bene obſervavit Uſſerius ibidem. Scoti ſcilicet anno DCXXXI. die XXI. Aprilis; Romani vero die XXIV. Martii. Sanctior tamen *Scotorum* pars Romanorum morem diligentius explorari voluit. Unde *Cummianus*, qui hoc tempore vivebat in Hibernia, in Epiſtola ad Segenium, meminit aliquorum in Urbem Legatorum, qui inde redeuntes retulerunt *per totum Orbem terrarum* Paſcha, an. DCXXXI. celebratum eſſe die XXIV. Martii. Porro Uſſerius pag. 934. de laudata Honorii Papæ Epiſtola loquens ait: *Quæ quidem monita*, (Honorii ſcilicet) *irrita non fuiſſe, partim ex Beda colligo, qui genteis Anglorum, quæ in Auſtralibus Hiberniæ inſulis morabantur, ad admonitionem Apoſtolicæ Sedis Antiſtitis, Paſcha Canonico ritu obſervare, didiciſſe narrat; partim ex Cummiano, qui eo ipſo tempore vixit: & in Epiſtola ad Segenium, Hyenſis Cœnobii Abbatem, de Alexandrinorum magno XXVIII. Enneadecateridum, ſive DXXXII. annorum Cyclo, in Hibernia primum admiſſo, ita ſcripſit*, & cætera apud Uſſerium legenda.

XXVIII.

Ad num. LXVIII. & ſeqq. Concilii Toletani quarti titulus hic eſt apud Garſiam Loaiſam: *Præfatio. Geſta Synodalia in Toletana Urbe in Concilio LXII. Epiſcoporum Hiſpaniæ & Galliæ*

Pro-

ceteris prælatus. Ex quibus dubitare minime liceat, fuisse idem Concilium ejusdem Isidori nobilem partum probe formatum, cæterorumque Episcoporum sententiis exornatum; quod quidem septuaginta quatuor capita continet de his quæ ad doctrinam Catholicam primum, deinde vero quæ ad disciplinam Ecclesiasticam & bonos mores spectant, docte pieque & nonnisi Spiritus sancti illustratione sancita.

LXIX. Sed illud perpetua memoria dignum, quod in præfatione ipsius Synodi sanctissimi Patres docent, quantus esset in Rege maxime pio erga Dei sacerdotes cultus & observantia: hæc enim ipsi præfando habent post alia: *Hic quippe Rex, Sisenandus videlicet, dum in basilica beatissimæ & sanctæ confessionis Leocadiæ omnium nostrum pariter jam cœtus adesset, tali pro merito fidei suæ cum magnificentissimis viris ingressus, primum coram sacerdotibus Dei humo prostratus, cum lacrymis & gemitibus pro se interveniendum Domino postulavit, deinde religiosa prosecutione Synodum exhortatus est, ut paternorum decretorum memores, ad conservanda in nobis jura Ecclesiastica studium præberemus, & illa corrigere, quæ dum per negligentiam in usum venerunt, contra Ecclesiasticos mores licentiam sibi de usurpatione fecerunt, &c.*

Rex humi procumbit ante Sacerdotes.

LXX. Quomodo autem post hæc primo loco a Patribus fidei Catholicæ professio edita est, in qua Spiritum sanctum a Patre Filioque procedere professi sunt (quod alias sæpe prædecessores professi fuerant) Acta declarant. Quod insuper ad idem Concilium spectat, alibi ipse Isidorus hæc habet (a): *Addiderunt his quæ ad cultum divinum spectarent, ut unus ubique in provinciis omnibus sacer ritus servaretur in cunctis ministeriis Ecclesiasticis.*

(a) Isid. orig. l. 7.

Quod ad hæc pertinet; fuit sententia plurimorum, cui volens libensque subscri-

PAGIUS IV. Concilium Toletanum.

Provinciarum edita, anno III. regnante gloriosissimo Domino nostro Principe Sisenando, die IX. Decembris Era DCLXXI. Rodericus Toletanus, quem Acta hujus Concilii legisse dubitandum non videtur, scribit *Sisenandum* Era DCLXXIII. in Gothorum solio collocatum fuisse, ennoque Regni sui tertio, LXVIII. Galliæ & Hispaniæ apud Toletum Episcopos congregasse. Ita ille lib. 2. cap. 19. Præterea Vasæus in Chronico habet tantum anno *Sisenandi* Regis tertio celebratum esse IV. Concilium Toletanum mense Decembri; & tamen Loaisa dicit se sequi fidem Codicum MSS. eamque computationem amplecti Vasæum, qui tamen nec Eram, nec diem mensis Decembris memorat [1]. Hoc itaque tantum hac in re certum, Concilium Toletanum IV. tertio *Sisenandi* Regis anno habitum esse. Fuit Concilium Nationale, a *Sisenando* Rege convocatum, ut Imperium magis confirmaret, eique Sanctus *Isidorus* præfuit, & *Selva* Narbonensis Metropolitanus subscripsit.

XXIX. Existimavit Baronius Missam *Muzarabum* hoc tempore institutam fuisse Auctore Isidoro Hispalensi Metropolita. Cum enim Patres Canone II. per omnem Hispaniam & Galliciam (seu, ut aliqui Codices habent Galliam) unum & eundem modum servari in Missarum solemnitatibus, & in matutinis ac vespertinis Officiis decreverint, ipsi *Isidoro* hoc munus ex Baronii conjectura demandatum fuit, ut Ecclesiastica Officia componeret, quibus omnes Hispaniarum Ecclesiæ deinceps uterentur. Verum ex his, quæ observat Bona Cardinalis lib. 1. de Rebus Liturgicis cap. 11. num. 1. hæc conjectura parum certa ostenditur. Nam in Missa Sancti Martini in Oratione *post nomina* hæc verba leguntur: *Hunc Virum quem ætati nostræ temporum protulerunt, jubeat auxilium nostris ferre temporibus:* Martinus autem obiit anno CCCC. & primus ex Confessoribus paulo post mortem publico cultu cœpit honorari. Quare multo ante Isidorum hæc Missa scripta fuit. Deinde si Isidorus hujus Officii Auctor fuit, cur nec *Braulio* Cæsaraugustanus, nec *Ildefonsus* Toletanus Isidoro familiares, ille in Elogio ipsius Isidori, hic in libro de Script. Ecclesiast. nullum Operis adeo excellentis mentionem faciunt? His accedit, quod Concilium IV. Toletanum aliquot hujus Officii ritus

Quis fuerit Auctor Missæ Muzarabum.

NOTÆ [1] Loaisæ Codex aperte mendosus est, vel certe Scriptor ille minus perite veterem Scripturam legit, nam lapsus est non semel. Primo igitur in Canonum collectione Hispanica cujus vetustissima exemplaria duo Baluzius consuluit, leguntur interfuisse Concilio huic Episcopi sexaginta sex, cui Episcoporum numero consonat Epistola Cæsarii Abbatis S. Cæciliæ in Montesersato. (quam scriptam conjicit Baluzius anno 975. circiter) Insuper pro eo quod Loaisa legit, *Nono Decembris*, in MSS. est *Nonas Decembris*. Vide Baluzium Miscellan. t. 7. p. 61. postremam hanc e MSS. Codicibus correctionem eo libentior admitto, quod certum annum Concilii hujus detegit. Cum enim Concilia die Dominica indici mos ferret, & anno isto 633. Nonæ Decembris in Dominicam inciderint, ab hoc pariter anno Concilium removendum non esse intelligimus, Cum præsertim eundem annum designet Æra DCLXXI. quæ in inscriptione ejusdem Concilii legitur. Nec moveor authoritate Roderici, qui Sisenandum, (in cujus anno tertio Concilium habitum fuit) cœpisse Æra DCLXXIII. notat; non enim Scriptor ille tantæ vetustatis est, ut indubitatam fidem in re chronologica extorqueat, præsertim contra fidem veterum Codicûm in quibus Concilium illud Æræ DCLXXI. & tertio Sisenandi anno illigatur. Neque sinceriora Concilii ejusdem Acta præ oculis habuisse scriptor ille censendus est, cum erret in assignando numero Patrum qui Concilio adfuerunt, quos ad LXVIII. recenset, cum revera LXVI. tantummodo interfuerint, ut supra demonstravimus. Ex his ergo constat Sisenandum Æra DCLXVIII. seu anno 630. vel 631. cœpisse. MANSI

scribo, in hoc Concilio a Patribus injunctum S. Isidoro rerum Ecclesiasticarum peritia & scientia cæteris excellenti, ut ex præscripto sacri Concilii volumina elucubraret Ecclesiasticorum officiorum, quibus tum in sacris Missis, tum in horis psallendis canonicis nocturnis atque diurnis uti deberent omnes Hispaniarum Ecclesiæ: quod quidem ab eo quam felicissime præstitum est, ita ut & Missale atque Breviarium ederet. Extant adhuc ipsa sacra volumina, quæ Ecclesiasticam redolent antiquitatem, sub titulo pariter ejusdem sancti Isidori edita.

LXXI. Mozarabe cur dictum sacrum officium S. Isidori.

Sed cur idem officium sacrorum rituum vulgo Mozarabe dicatur, libenter assentior iis qui dicunt vocem esse depravatam, & loco Mixtarabum, dici Mozarabe. Non enim ignorandum est, post Sarracenorum tyrannidem Hispaniis dominantium, Christianorum earum provinciarum factam esse divisionem, aliorum videlicet qui viverent inter Arabes velut servi, & aliorum qui extorres facti, ab iis sua suosque relinquentes aufugerint sive ad montes, sive ad exteras nationes. Hos ergo gentiles suos viventes inter Arabes, Mixtarabes appellasse; ritumque ipsum sacrorum, quem ex usu librorum sancti Isidori iidem retinerent, quibus ipsi fuga lapsi carerent, eodem pariter nomine Mixtarabum officium dicere consuevisse, quod eo scilicet uterentur Mixtarabes Christiani.

LXXII. Alia in Concilio statuta.

Insuper quod ad hoc ipsum Concilium pertinet: iidem Patres, quoniam pristinum usum de convocandis bis in anno provincialibus Synodis exolevisse viderent; ut saltem semel in anno comprovinciales Episcopi convenirent, sanxerunt: sed & ipsam formulam, quæ servari deberet cum Concilium celebraretur, pariter Isidoro auctore præscripserunt. Additus est demum canon de admonitione ad populum facienda, ut sit fidelis Regi, servetque illibatum præsti-

PAGIUS

ritus Can. XI. & seqq. tanquam jam antea usitatos commemorat; & tertium item Toletanum annis XLIV. ante quartum, Can. II. statuit, in singulis Ecclesiis Symbolum recitari, priusquam dicatur Oratio Dominicalis, qui est mos peculiaris Missæ Mozarabicæ. Ipse quoque *Isidorus* lib. de Script. Eccles. Leandri fratris sui & in Sede Hispalensi antecessoris Scripta recensens, testatur, ipsum in Ecclesiasticis Officiis non parvo studio laborasse, & in Sacrificii Laudibus atque Psalmis multa dulcisone composuisse. Mariana lib. 6. de Reb. Hisp. cap. 5. inquit, usum obtinuisse, ut *Isidoro* ritus Mozarabicus tribuatur, nonnulla tamen *Leandrum* invenisse. Quod si *Leander* duntaxat invenit, inde Bona deducit, hoc Officium Concilio III. Toletano, cui *Leander* interfuit, antiquius esse, & sæculo quinto jam in usu fuisse, ut ex Missa Sancti Martini mox ostensum; sed de primo ejus Auctore non constare; ab ipso tamen *Leandro* illustratum ab *Isidoro* auctum, ab aliis progressu temporis amplificatum, nominatim ab *Ildefonso*, cujus Opera Julianus Toletanus *in Appendice ad librum ejus de Scriptoribus Ecclesiasticis*, in quatuor partes divisit, & tertiam fuisse ait Missarum, Hymnorum, atque Sermonum. Sed hac de re plura idem Bona Cardinalis. Unde vero Christiani Hispaniæ *Mixtarabes*, vel *Mozarab*[illegible] dicti sint, anno DCCXIV. explicabimus.

XXX. Sigibertus Austrasiæ Rex renunciatur.

Fredegarius cap 75. scribit: *Anno XI. Regni Dagoberti, cum Vuinidi jussu Samonis fortiter sævirent, & sæpe transcenso eorum limite Regnum Francorum vastandum in Thoringum, & reliquos pagos progrederentur; Dagobertus cum Mettis Urbem venisset, cum Consilio Pontificum seu & Procerum, omnibusque Primatibus Regni sui consentientibus, Sigibertum filium suum in Auster Regnum sublimavit, Sedemque Mettis Civitatem habere permisit. Hunibertum Colonia Urbis Pontificem, & Adalgyselum Ducem, Palatium & ad Regnum gubernandum instituit.... Deinceps Austrasii eorum studio limitem, & Regnum Francorum contra Vuinidos utiliter defensare noscuntur.* Quare Sigibertus agens annum ætatis suæ tertium Austrasiis a patre præfectus est, ut Sclavi cognomento Winidi, qui Carinthiam & vicinas Provincias circa Danubium incolebant, & frequentibus irruptionibus Austriam lacessebant, facilius repellerentur. *Dagobertus* totam Regni administrationem voluit esse penes *Chunibertum* Antistitem Coloniæ, & *Adalgyselum* Ducem, qui vices Pippini Majoris-Domus ageret. Hic tamen mortuo Dagoberto domum reversus est, & cum Chuniberto, sicuti sub Dagoberto ante fecerat, iterum sub *Sigiberto* puero Austrasiam gubernavit, ut prodit Fredegarius cap. 85. Hermannus Contractus ex editione Canisiana ad annum DCXXXIII. juxta hæc scribit: *Tres exercitus a Dagoberto contra Samonem & Sclavos diversis partibus missi*, &c.

XXXI. Ante finem Martii currentis anni.

De hoc *Sigiberti* Regis initio, a quo Fredegarius annos ejus repetit, sicuti Dagoberti annos ab anno DCXXII. & Clotarii XXXIX. quo ipse Rex Austrasiorum salutatus est, Baronius mentionem non facit; quamvis complura Sigiberti Regis Diplomata, & Sanctorum Acta hac Epocha consignentur. Cum vero annus *Dagoberti* XI. mense Martio præcedentis Christi anni exordium sumserit, non defuere Viri Eruditi, qui exordium Sigiberti Regis cum anno Christi superiori illigarint. Verum hoc ipsum anno, ideoque & ante finem mensis Martii, Austrasiæ Regnum *Sigiberto* concessum fuisse demonstratur ex annis quibus regnavit. Mortuus est enim anno DCLVI. postquam annos XXIII. regnasset, ut suo loco videbimus. Sed si isti Sigiberti initium anticiparunt, Cointius illud perperam distulit in annum Dagoberti Regis XII. mense Martio hujus Christi anni inchoatum. Anno enim DCXXXII. num. 5. ait: *Apud vulgatum Fredegarium anno Dagoberti Regis XI. Sigibertus ab eodem Dagoberto patre Rex Austrasiis constituitur; anno Dagoberti Regis XII. Clodoveus eidem Dagoberto ex Regina Nanthilde nascitur; anno Dagoberti Regis XIII. nihil omnino narratur; anno Dagoberti Regis XIV. bellum Vvasconicum describitur. In Chronico San-Benigniano ad annum Dagoberti Regis XI. quo Sigibertus ad Regiam dignitatem promotus exhibetur, in margine notatur annus Dagoberti Regis XII. eoque computo in annos Dagoberti Regis XII. ac XIII. rejicienda sunt, quæ in Fredega-*

rio

stitum de fide servanda jusiurandum. Reliqua tu consulas observatione dignissima. Quantum vero post hæc supervixerit sanctus Isidorus, suo loco dicemus: constat autem haud diutius supervixisse; siquidem Concilio Toletano sexto, quod post annos quinque celebratum est, subscriptus legitur Honoratus Episcopus Hispalensis, cum nec in quinto Toletano Concilio reperiatur subscriptus cum aliis Isidorus.

Se-

PAGIUS *rio sub annis ejusdem Regis XI. & XII. legi solent*. Verum, ut scribit Hadrianus Valesius in *Defensione Observationis de Annis Dagoberti* I. cap. 4. Auctores Chronicorum Benigniani & Besuensia in iis, quæ ad Historiam Francicam pertinent, *Fredegarium* negligenter ac secors transcribunt, & sæpe etiam dum eum non intelligunt, corrumpunt; aut vitiatis ejus exemplaribus utuntur: ita ut facillime legentes in errorem inducant. Præterquamquod tales ac tam recentes Scriptores *Fredegario* vetustissimo Historico, hoc est turbidi & limosi rivi puro fonti ac capiti aquæ præferri non debent. Chronici enim Benigniani Auctor annis circiter quadringentis a Fredegarii ætate abfuit: *Joannes Monachus*, Scriptor Chronici Besuensia annia fere quingentia.

XXXII. *Clodoveus Neustriæ ac Burgundiæ Rex designatur.*

Vix *Dagobertus* Sigiberto filio Regnum Austriæ dederat, cum ei ex *Nanthilde* alter natus est filius, quem nomine paterni atavi sui *Clodovei* appellari placuit. Fredegarius enim cap. 76. testatur, *anno XII. Regni Dagoberti* mense Martio hujus Christi anni inchoato *Clodoveum*, qui hujus nominis secundus fuit, in lucem prodiisse, & *Dagobertum* statuisse, ut si quid sibi fatale contingeret, tota Neustria totaque Burgundia *Clodoveo* cederet: omnis similiter Austria, propterea quod & numero incolarum, & terrarum spatio Neustriam ac Burgondiam æquabat, & quidquid Austrasiorum Reges, cum ultra Rhenum; tum in Aquitania, in Provincia, aliisque Galliarum Regionibus dudum possedissent, *Sigiberti* Regis perpetuo forent. Ducatum tamen *Dentelini*, sive Regionem inter Sequanam, Isaram, & Oceanum jacentem, quam *Theudebertus* minor Austrasiorum Rex *Clotario* patri suo acie victo per injuriam extorsisset, Neustriæ corpori reddi, Clodoveique Ditioni sobilci voluit; *quod postea temporibus Sigiberti & Clodovei Regibus conservatum fuisse constat*, inquit Fredegarius, qui jam de Austrasia scripserat: *Auster vero idemque ordine solidata, eo quod & de populo & de spatio terra esset coequans, ad Regnum Sigiberti idemque in integritate deberet aspicere, & quidquid ad Regnum Austrasiorum jam olim pertinerat, hoc Sigibertus Rex sua Ditioni regendum reciperet, & perpetuo dominandum haberet, excepto, Ducatu Dentelino*, &c. Sigibertus itaque a Dagoberto patre Rex Austrasiæ fuit præpositus eo modo, quo ipsemet *Dagobertus* Austrasiæ Rex constitutus fuerat a patre *Clotario*, qui sibi retinuerat, teste Fredegario cap. 46. *quod Ardenna & Vosagus versus Neuster & Burgundiam excludebant*.

JESU CHRISTI ANNUS 634.	HONORII PAP. ANNUS 9.	HERACLII IMP. ANNUS 25.

I. *Romani iterum superantur a Saracenis.*

SEquitur ordine temporis annus sexcentesimus trigesimasquartus Redemptoris humani generis, Indictione septima, quo Sarraceni mirum in modum invaluerunt contra Romanos, quos sæpe vicerunt, & urbibus atque provinciis spoliarunt Syria & Ægypto. Cognita plane sunt judicia Domini vera & justificata in semetipsa. Etenim qui pollens fide Catholica Heraclius Imperator nullo ferme negotio Persas indomitos superavit: ubi ab ea excidit, addictus hæresi, Deum pariter a se longius ablegans, penitus evasit imbellis. Sed & in eo perspicue noscitur fuisse æqua lance libratum judicium, cum permisit Deus, ut Ægyptii subjugarentur a Sarracenis eo tempore quo in Ægypto per Cyrum Episcopum Alexandrinum nova hæresis communi consensu omnium pullularet.

II. Rem gestam ex Annalibus hic reddamus; ita enim ex Theophane habent: *Anno vigesimoquinto Imperii Heraclii, Sarraceni aciem direxerunt in Arabiam contra Damascum, cum esset multitudinis infinitæ. Quo Babanes comperto, ad Imperialem Sacellarium mittit, ut veniret cum exercitu suo in auxilium sibi, cum plurima esset Arabum copia. Venit ergo Sacellarius ad Babanem. Qui profecti ab Emesa, occurrerunt Arabibus, & conflictu facto prima die, qua tertia feria hebdomadis erat, mensis Augusti die vigesimatertia, superantur hi qui circa Sacellarium sunt inventi: simultate autem facta, hi qui cum Babane exercitus duce erant, Babanem provehunt Imperatorem, & Heraclium respuunt. Tunc hi qui cum Sacellario erant, discesserunt: & Sarraceni, aditu reperto, bellum ineunt.*

Profligantur Romani & capitur Damascus.

Inter hæc vento Noto spirante contra Romanos, non valentes in faciem occurrere propter pulverem superantur, & semetipsos immittentes in arctam viam Hermuchan fluminis illic penitus interierunt. Erant autem utriusque prætoris quadraginta millia. Tunc Sarraceni splendide triumphantes contra Damascum veniunt, & hanc capiunt, & regiones Phœnicæ capiunt, & habitant illic. Erant inter alios cives Damasci parentes S. Joannis Damasceni qui ob insignia virtutum præconia inter captivos liberi permanserunt. De his enim hæc in rebus gestis ipsius S. Joannis: Ex quo tempore Agareni urbem imperio suo ac ditioni subiecerunt, Orthodoxorum doctrinam nullo modo labefactarunt. Quo etiam factum est, ut insignes eos ac celebres inter medias impiorum catervas virtus reddiderit, utpote quam hostes quoque ipsi venerationi habeant. Adeo ut publicis manciparentur functionibus, & servi domi-

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCLXXII. Anno Hegiræ XIII. inchoato die 7. Mart. fer. 2.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6127.

☉ 27. B. ☽ 8. P. 24. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 634.

HONORII PAPÆ 10.

HERACLII IMP. 25.

I. *Postconsulatus.*

HIC annus ista formula notatus: *XXIV. post Consulatum Heraclii Aug. XXIII. & a* XXII. Januarii *anno Imperii Heraclii junioris Constantini XXII.*

II. *Abubecrus Chalifa obit.*

A num. I. ad V. Quia Baronius Anastasium seu Theophanem secutus mortem *Mahometis* Pseudo-prophetæ biennio citius consignavit, narrat hoc anno, quæ sequenti contigere, ut ex Theophane & Elmacino inter se collatis certo colligitur. Hoc itaque anno *Abubecrus* Saracenorum Califa ea adversus Romanos gessit, quæ Baronius anno DCXXXII. num. 1. & nos eodem anno cum illo exposuimus. Tum *Abubecrus* hoc pariter anno die XXIII. mensis Augusti mortuus est, ut anno superiori vidimus, & *Omarus* ejus successor varias Civitates Romanis eripuit, indeque *Heraclius* Syria relicta, veneranda ligna Hierosolymis Constantinop. asportavit, ut ibidem etiam explicatum.

III. Quæ vero Baronius hoc anno recitat, pertinent ad annum Christi sequentem. Elmacinus enim anno Hegiræ XIV. narrat, *Saracenos contra Damascum profectos*, arctissime eam obsedisse, eamque tandem expugnasse *mense Regiebo*. Theophanes vero anno Eræ Alexand. DCXXVI. Kalendis Septemb. hujus Christi anni inchoato, refert, Saracenos in Arabiam juxta *Damasci* agrum irruptionem fecisse: postea prælium commissum esse inter Baanem Imperialem Sacellarium, & Saracenos & Sacellarii, aciem omnino profligatam esse. Dicit Theophanes, illud prælium habitum *ipso primo die, qui fuit hebdomadis tertius, Julii vero mensis tertius ac vicesimus*. Sed locus corruptus est: anno enim sequenti dies XXIII. mensis Julii concurrit cum feria prima. Quem locum ut restitueret Anastasius, in sua versione, & eo Auctor Miscellæ scribunt, *prima die, qua tertia feria hebdomadæ erat mensis Loi die XXIII.* Loua enim nostro Augusto respondet, & Auctor Miscellæ, ut videre est apud Baronium, habet mensem Augustum; sed anno sequenti dies XXIII. Augusti incidit in feriam quartam. Legendum itaque videtur, *ipso primo die hebdomadis, Julii vero mensis tertio ac vicesimo:* anno enim sequenti dies XXIII. Julii cadit in Feriam primam. Addit Theophanes: *Saraceni motis inde castris, Damascum bene composito exercitu aggrediuntur, & capiunt, nec non Phœnicia Provincias, in quibus proprias sibi sedes constituunt: & mox in Ægyptum expeditionem moliuntur*, & cætera quæ Baronius hoc anno narrat. Anno itaque sequenti Saraceni tributum Ægypto imposuerunt.

Gesta Saracenos inter & Romanos.

Ni-

minsrentur dominis suis. Porro nondum natus hoc tempore fuerat ipsis Joannes, sed postea, ut auctor videtur innuere.

III. Tentant Sarraceni Ægyptum

De Damasco dum ait Beda in libello de locis sanctis, hæc habet: *ibi dum Christiani S. Joannis Baptistæ ecclesiam frequentant, Surracenorum Rex cum sua gente aliam instituit & sacravit.* Hæc ipse. Sed rursus Annales de Ægypti facta a Sarracenis invasione: *Sarraceni in Ægyptum aciem dirigunt. Cyrus autem Alexandrinus Episcopus, cum horum impetum cognovisset, operam dedit, & pactis firmatis pollicetur, timens avaritiam eorum, ducenta millia denariorum per singulos annos illis collaturum Ægyptum, sed & diffinitarum eis induciarum fore aurum missurum: quibus præstitis per tres annos Ægyptum liberam ab exterminio statuit. Accusatur interea Cyrus apud Imperatorem, quod aurum Ægypti Sarracenis tribueret. Qui cum iratus misisset, hunc accersivit: Manuelem vero quemdam Armenium genere destinavit Augustalem. Cum autem annus adimpletus esset, Sarracenorum actores venerunt aurum accipere: at Manuel inefficaces eos expellit: Non sum (inquiens) Cyrus inermis, ut tributa vobis tribuam, sed armatus sum. Cumque isti abiissent confestim armantur Sarraceni adversus Ægyptum, & Manuele bello illato, hunc abigunt: ipse vero cum paucis quibusdam Alexandria solus receptus. Tunc Sarraceni Ægyptum sub tributis reddidere. Ast Imperator, auditis his quæ gesta sunt, mittit Cyrum ad persuadendum eis ab Ægypto sub priori placito recedendi. Et abiens Cyrus ad castra Sarracenorum, rationem reddidit se esse perhibens prævaricationis obnoxium, & si vellent priorem concordiam juramentis affirmaturum. Porro Sarraceni nullatenus his acquiescentes, dixerunt Episcopo: Potes hanc maximam columnam devorare? Qui ait: Non potest fieri. At illi: Nec nobis, inquiunt, possibile est ulterius ab Ægypto recedere.* Hactenus hujus anni res gestæ ex Annalibus.

IV. Ægyptus subdita Sarracenis.

(a) Sic igitur quæ semper ab Augusti temporibus Ægyptus sub Romanorum Imperatorum ditione hactenus perseveravit, ipsam perdidit hæreticus Imperator, & sua perfidia tradidit Sarracenis. Pugnavit tunc Deus adversus Romanum Imperium pro Sarracenis, cum ipse Imperator pro hæreticis adversus Ecclesiam Catholicam bellum strueret.

(a) Theop. an. 25. Heraclii.

Sed

PAGIUS IV. Ægyptus a Saracenis capta.

[1] Nicephorus in Breviario Historico, quod Baronius non viderat, exponit solers Cyri consilium, & ut spretum male Heraclio cesserit, amissa Ægypto ob negata Arabibus tributa: *Etenim Cyrus Imperatori significaverat cum Omaro Saracenorum Principe, interposita tributi pactione convenire posse, quod ipsum nullo canonis detrimento mercibus indiceretur. Adhæc despondere Barbaro Eudociam Augustam oportere, aut Imperatoris filiarum aliam quampiam. Hoc enim modo ad Divinum lavacrum accessurum hominem, & Christianum haud dubie futurum. Cyro quippe Omarus, ejusque exercitus fidei plurimum habebant, quem & impense amabant. Sed hæc Heraclio minime placuerunt. Quæ ubi omnia Marcianus comperit, a Cyro dissentiens, & cum Saracenis confligens tam ingenti numero militum occubuit*; ubi tamen in nonnullis Nicephorus adversatur Theophani, cujus verba recitat Baronius.

V. Hoc anno Heraclius Aug. quartum & postremum in Orientem profectus est, unde paulo antea Constantinopolim venerat, cum lignis vivificis. Nicephorus enim in Historia pag. 16. postquam dixit Heracleonam filium Cæsarem nuncupatum esse, quod anno DCXXXI. in Oriente contigit, hæc habet: *Aliquanto post tempore Saraceni Antiochenum agrum populabundi percurrunt. Quare Heraclius cum Martina conjuge, & Heraclio filio* (quem mox Cæsarem creatum esse dixi) *rursum in Orientem proficiscitur. Ubi & Theodoro fratri succensuit, olim a nonnullis delato, quod propter Martinam in Imperatorem probra conjiceret, ac sæpe illud usurparet, peccatum ejus coram ipso esse semper. Hunc igitur Constantinopolim mittit cum literis ad Constantinum filium, quibus jubebat, ut illum in concione productum, atque in ordinem redactum tanquam in custodia haberet.* Addit Nicephorus, Heraclium Theodorum Ærarii privati Comitem Orienti præfecisse, quod Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXV. qui præsenti Christi anno desinit, factum esse scribit: *Theodorum* enim *Sacellarium* appellat, quæ vox idem significat ac Ærarii privati Comitem. Ex Oriente in Urbem anno sequenti remeavit *Heraclius*, postquam eo anno Saraceni Damascum Ditionis suæ fecissent, ut anno DCXL. num. VI. osten-

Quarta Heraclii in Orientem profectio.

NOTÆ [1] EXpeditionem hanc Saracenorum in Ægyptum ad hunc annum, non vero ad sequentem referendam esse, penes me certum est, tum ex correctione textus Theophanis ab Anastasio facta, & ab Authore Miscellæ adoptata, qui ambo prælium Baanis cum Saracenis commissum narrant *tertia die hebdomadis, mensis Loi (Augusti) die XXIII.* quæ omnia anno isto recte congruunt. Insuper in Collatione prima S. Maximi Martyris cum Principibus in Secretario, habita anno 655. ut Pagius ad A. 656. 2. demonstrat, productus in Virum Sanctum accusator objecit: *Ante viginti duos annos avus dominatoris jussit beatæ memoriæ Petro (Prætori Numidiæ) exercitum sumere & pergere in Ægyptum contra Saracenos*; ne autem mandata illa Heraclii executioni mandarentur obstitisse S. Monachum sicophanta ille calumniabatur. Hos viginti duos annos incompletos si demas a 655. ad annum 634. devenies, quo Saracenis Ægyptum invadentibus, Petrus occurrere cum exercitu jussus fuit. MANSI

V. Oswald. Rex pietate superat hostes.

Sed sicut impietas delicit impios, ita pietas religiosos exaltat. Quam enim e contra potens existat adversus hostes licet longe numero superiores Rex pietate præstans, quod proxime dicturi sumus, declarat exemplum de rebus hoc pariter anno gestis. Meminisse debemus quæ anno superiori dicta sunt de potentissimo Britannorum Rege Carduella, qui prœlio obtinuit occiditque Eduinum Regem, ejusque successores duos Reges e medio sustulit. Hunc ipsum victoria elatum, invictum, numeroso potentique pollentem exercitu, præter expectationem Osuvaldus sanctissimus Rex longe impari copiarum numero superavit atque occidit. Fuit iste sextus Nordumbrorum Anglorum Christianissimus Rex Eduini successor, ut Beda testatur, qui hæc ait: (a) *Superveniente cum parvo exercitu, sed fide Christi munito, infandus Britonum dux cum immensis illis copiis, quibus nihil resistere posse jactabat, interemptus est. in loco qui lingua Anglorum Denisesburna, id est, rivus Denisi, vocatur.*

(a) Beda hist. Angl. l. 3. c. 1. in fin. & c. 2.

VI. Magna fides Osuvaldi Regis in erigenda atque colenda S. Cruce.

Ostenditur autem usque hodie & in magna veneratione habetur locus ille, ubi venturus ad hanc pugnam Osuvaldus signum S. Crucis erexit, ac flexis genibus Deum deprecatus est, ut in tanta rerum necessitate suis cultoribus cælesti succurreret auxilio. Denique fertur, quia facta citato opere Cruce, ac fovea præparata in qua statui deberet, ipse fide fervens hanc arripuerit, & foveæ imposuerit, atque utraque manu erectam tenuerit, donec aggesto a militibus pulvere, terra figeretur. Et hoc facto, elata in altum voce, cuncto exercitui proclamaverit: Flectamus omnes genua, & Deum omnipotentem vivum ac verum in commune deprecemur, uti nos ab hoste superbo ac feroci, sua miseratione defendat. Scit enim ipse, quia justa pro salute gentis nostræ bella suscepimus.

VII. Miracula ex ligno Crucis erectæ ab Osvvaldo.

Fecerunt omnes ut jusserat: & sic incipiente diluculo, in hostem progressi, juxta meritum suæ fidei victoria potiti sunt. In cujus loco orationis innumeræ virtutes sanitatum noscuntur esse patratæ, ad indicium videlicet ac memoriam fidei Regis: nam & usque hodie multi de ipso ligno sacrosanctæ Crucis astulas excidere solent, quos cum in aquas miserint, eisque languentes homines ac pecudes potaverint, sive asperserint, mox sanitati restituuntur. Vocatur locus ille lingua Anglorum Heofonfeld, quod dici potest Latine, cælestis campus: quod certo utique præsagio futurorum antiquitus nomen accepit, significans, nimirum, quod cæleste ibidem erigendum trophæum, cælestis inchoanda victoria, cælestia usque hodie forent miracula celebranda. Est autem locus ille juxta murum illum ad Aquilonem, quo Romani quondam ob arcendos barbarorum impetus, totam a mari usque ad mare præcinxere Britanniam, ut supra docuimus. In quo videlicet loco consuetudinem multo jam tempore fecerunt fratres Hagustaldensis ecclesiæ, quæ non longe abest, advenientes omni anno pridie quam postea idem Rex Osuvaldus occisus est, vigilias pro salute animæ ejus facere, plurimaque psalmorum laude celebrata, victimam pro eo mane sacræ oblationis offerre. Qui etiam, crescente bona consuetudine, nuper ibidem ecclesiam constructo atque dedicata, sacratiorem & cunctis honorabiliorem omnibus locum fecerunt. Nec immerito: quia nullum (ut comperimus) fidei Christianæ signum, nulla ecclesia, nullum altare in tota Berniciorum gente erectum est, priusquam hoc sacræ Crucis vexillum novus militiæ ductor, dictante fidei devotione, contra hostem immanissimum pugnaturus statueret.

Miraculum de eadem Cruce.

Nec abs re est, unum e pluribus, quæ ad hanc Crucem patrata sunt, virtutis miraculum narrare. Quidam e fratribus ejusdem Hagustaldensis ecclesiæ, nomine Bo-

PAGIUS

ostendemus. Quatuor *Heraclii* in Orientem profectiones suis annis reddendæ fuere, ut plura, quæ in Historia Heracliana obscura sunt, e tenebris in lucem evocari possent.

VI. *Osualdus fit Rex Northumbriæ.*

Ad num. V. & seqq. Hoc anno *Cedvvalla* Britonum Rex *Osricum* & *Eanfridum* Northumbriæ Reges occidit, ut anno superiori ex Beda lib. 3. cap. 1. ostendimus. Addit Beda, eum annum omnibus bonis exosum permansisse, tam propter apostasiam duorum præfatorum Regum, quam propter tyrannidem *Cedvvallæ*, quem *Osualdus* Vir Deo dilectus interemit, & Regnum Northumbrorum hoc anno capessiit: *Cunctis placuit*, inquit Beda, *Regum tempora computantibus, ut ablata de medio Regum perfidorum memoria idem annus sequentis Regis idest Osualdi, viri Deo dilecti Regno assignaretur.* Hæc omnia currenti anno contigisse, huncque Osualdo assignatum fuisse ex dicendis in morte Osualdi constabit. Deletis itaque tyranni copiis Regno potitus *Osualdus* religioni in eo propagandæ operam dedit, *Aidano* Episcopo sanctissimo e Scotia vocato, ut habet Beda lib. 3. cap. 4. qui lib. 3. cap. 26. loquens de Synodo Pharensi dicit eam habitam *anno Dominicæ Incarnat. DCLXIV. qui fuit annus Osvvii Regis XXII. Episcopatus autem Scotorum, quem gesserunt in Provincia Anglorum* (idest in Northumbria) *annus tricesimus*. Quare Aidanus vel hoc vel sequenti anno dictus Episcopus. Nusquam magis floruit Northumbriæ Regnum quam Osualdo Regnante. Britannos, Pictos, Scotos & Anglos in Ditionem accepit, ejusque industria *Deirorum & Berniciorum Provinciæ, quæ hactenus ab invicem discordabant, in unam sunt pacem, & velut unum compaginata in populum*, ut inquit ibidem Beda cap. 6. *Osualdus* Ethelfridi filius, & Eduino sancto ex Acca sorore nepos; Eanfridi ac Osrici frater affatim juris ad Northumbriæ coronam habebat.

Ai-

Miraculum de eadem Cruce.

Bothelmus, qui nunc usque superest, ante paucos annos, dum forte noctu in glacie incederet, repente corruens brachium contrivit, ac gravissima fracturæ ipsius cœpit molestia fatigari, ita ut ne ad os quidem adducere ipsum brachium ullatenus, dolore urente, valeret. Qui cum die quadam mane audiret unum de fratribus ad locum ejusdem sanctæ Crucis ascendere disposuisse, rogavit ut aliquam sibi partem de illo ligno venerabili rediens afferret; credere se dicens, quia per hoc donante Domino, salutem posset consequi. Fecit ille ut rogatus est, & reversus ad vesperam sedentibus jam ad mensam fratribus, obtulit ei aliquid de veteri musco, quo superficies ligni erat obsita. Qui cum sedens ad mensam non haberet ad manum ubi oblatum sibi munus reponeret, misit hoc in sinum suum: & dum iret, cubitum, oblitus hoc alicubi deponere, permisit suo in sinu permanere. At medio noctis tempore, cum evigilaret, sensit nescio quid frigidi suo lateri adjacere; admotaque manu requirere quid esset, ita sanum brachium manumque reperit, ac si nihil unquam tanti languoris habuisset. Hactenus de signis Crucis illius virtute editis, Beda, quæ ante victoriam in trophæum erecta sicut victoriæ obtinendæ causa præcessit, ita obtentæ testis semper miraculis loquens posteris fuit.

IX. Propagatio fidei in Anglia.

Sed quomodo propagata sit apud Anglos Osuualdo subditos fides Christiana, ex eodem auctore rem accurate prosequente narratio petenda est: ait enim: (a) *Idem ergo Osuualdus mox ubi regnum suscepit, desiderans totam cui præesse cœpit gentem* Berniciorum scilicet, *fidei Christianæ gratiam imbui, cujus experimenta pee maxima in expugnandis barbaris jam ceperat; misit ad majores natu Scotorum (inter quos exulans ipse baptismatis sacramenta cum his qui secum erant militibus consecutus erat) petens ut sibi mitteretur Antistes, cujus doctrina ac ministerio gens, quam regebat Anglorum Dominicæ fidei & dona disceret, & susciperet sacramenta.* Et post multa:

(a) Beda hist. Angl. l.3. c.3.

X. *Ferunt (b) autem, quia cum de provincia Scotorum Rex Osuualdus postulasset Antistitem, qui sibi suæque genti verbum fidei ministraret, missus fuerit primo alius austerioris animi vir: qui cum aliquandiu genti Anglorum prædicans, nil proficeret, nec libenter a populo audiretur, redierit in patriam, atque in conventu seniorum retulerit, quia nihil prodesse docendo genti, ad quam missus erat, potuisset, eo quod essent homines indomabiles & duræ ac barbaræ mentis. At illi (ut perhibent) tractatum magnum in Concilio, quid esset agendum, habere cœperunt, desiderantes quidem genti quam petebant salutem esse; sed non recepto, quem miserant prædicatore dolentes. Tunc ait Aidanus (nam & ipse Concilio intererat, unus ex illis monachus) ad eum, de quo agebatur, sacerdotem: Videtur mihi, frater, quia durior justo indoctis auditoribus fuisti, & non eis juxta Apostolicam disciplinam primo lac doctrinæ mollioris porrexisti, donec paulatim enutriti verbo Dei, ad capienda perfectiora, & ad facienda sublimiora Dei præcepta sufficerent. Quo audito, omnium qui considebant, ad ipsum ora & oculi conversi, diligenter quid diceret discutiebant, & ipsum esse dignum Episcopatu, ipsum ad erudiendos incredulos & indoctos mitti debere decernunt, qui gratia discretionis, quæ virtutum mater est, ante omnia probatur imbutus: sicque illum ordinantes, ad prædicandum miserunt. Qui ubi tempus accepit, sicut prius moderamine discretionis, ita postmodum & cæteris virtutibus ornatus apparuit.* Quantum autem iste profecerit in Evangelii prædicatione, quam interprete usus Rege populo annunciabat, idem Beda ennarrat.

(b) Beda l.3. c.5. in fin.

Rigidus prædicator non auditur.

XI. Error de celebratione Paschatis.

Sed antequam de his agamus, illud necessario præmittendum, Scotorum Ecclesiam, licet diverso tempore (quod etiam superius dictum est) a communi ritu Catholicæ Ecclesiæ Pascha celebraret, non tamen ob id a communione sedis Apostolicæ separatam fuisse aliquando. Etenim licet error gravis esset, utpote toties in Ecclesia Catholica condemnatus; tamen quod circa ritus, non autem circa fidei Catholicæ dogmata versaretur, visus est in gente illa a sede Apostolica tolerandus, donec perfectius posset populus imbui veritate: cujus rei gratia crebras ad eos litteras misisse Romani Pontifices reperiuntur, & (ut nuper vidimus) ipse Honorius id ipsum præstitit & successores. Cæterum nec fuisse videntur eo tempore Scoti ejus erro-

PAGIUS VII. S. Aidanus in Northumbriam venit.

Aidanus, qui rem Christianam in Northumbria, tam in Deiris, quam Berniciis procuravit impigre, ex insula Hyensi in illud Regnum venit, ex Hyensi scilicet Monasterio a Sancto Columba ibidem fundato, e quo etiam prodiere *Finanus & Colmanus*, qui post Aidanum Lindisfarnenses Episcopi fuere. *Nam Monachi erant, maxime qui ad prædicandum venerunt. Monachus ipse Episcopus Aidanus, utpote de insula, qua vocatur Hii destinatus*, inquit Beda lib. 3. cap. 3. juxta editionem Cantabrigensem, Chiffletianum, & Codices MSS. a me consultos, non vero, ut habent corrupti Bedæ Codices, quibus Baronius usus est, *utpote de insula, qua vocatur Hydestinatus*, ut videre est num. XIV. conjunctis nimirum duabus vocibus amanuensium vitio, quæ disjunctæ esse debent. Insula *Lindis-farne*, quæ in mari Germanico haud procul

ris, ut inter schismaticos a sacrosancto Nicæno Concilio rejectos, quos vocavit Tesseradecatitas, id est, Quartadecimanos, collocari oporteret: siquidem etsi non Romano, neque tamen Judæorum more Pascha Domini celebrare consueverunt. Nam cum de Aidano Scoto idem Beda inferius agit, hæc diligenter notanda habet (a):

(a) Bed. hist. Angl. l. 3. c. 17. in fin.

XII.

Hæc in præfato Antistite multum complector & amo: quia nimirum hæc Deo placuisse non ambigo. Quod autem Pascha non suo tempore observabat, vel canonicum ejus tempus ignorans, vel suæ gentis auctoritate, ne agnitum sequeretur, devictus non approbo, nec laudo. In quo tamen hoc approbo, quia in celebratione sui Paschæ non aliud corde tenebat, venerabatur, & prædicabat, quam quod nos, id est, redemptionem generis humani per passionem, resurrectionem, & ascensionem in cælos mediatoris Dei & hominum Jesu Christi. Unde & hanc non (ut quidam falso opinantur) quartadecima Luna in qualibet feria cum Judæis, sed die Dominica semper agebat a Luna quartadecima usque ad vigesimam, propter fidem videlicet Dominicæ resurrectionis, quam una sabbati factam propter spem nostræ resurrectionis, quam eamdem una sabbati, quæ nunc Dominica dies dicitur, veraciter futuram sancta Ecclesia credebat. Hæc Beda.

XIII.

Aidanus non censendus inter Schismaticos.

(b) Bed. l. 3. c. 3.

Sed quo auctore id Scoti agerent, idem auctor superius de eodem agens, sic ait (b): *Hoc etenim ordine Septentrionalis Scotorum Provincia & omnis natio Pictorum illo adhuc tempore Pascha Dominicum celebrabat; æstimans se in hac observantia sancti ac laude digni Patris Anatolii scripta secutam: quod quidem an verum sit, peritus quisque facillime cognoscit. Porro gentes Scotorum quæ in Australibus Hiberniæ insulæ partibus morabantur, jamdudum ad admonitionem Apostolicæ Sedis Antistitis, Pascha canonico ritu observare didicerunt.* At de Scotorum Paschatis celebratione inferius pluribus agendum erit. Modo autem satis dixisse sufficiat, longe abesse, ut vir Apostolicus Aidanus, qui Apostolico munere gentem illam ad fidem convertit, inter Quartadecimanos schismaticos ob Paschæ diversum ritum sit numerandus. Jam vero reliquum est, ut de propagatione fidei Christianæ ad Anglos sub Osuualdo per eumdem Aidanum facta cœptam historiam prosequamur. Sunt ea quidem admiranda, summaque laude digna videre scilicet Regem ipsum exhibentem novo Apostolo munus interpretis. Ait enim Beda (c): *Pulcherrimo sæpe spectaculo contigit, ut evangelizante Antistite, qui Anglorum linguam perfecte non noverat, ipse Rex suis ducibus ac ministris interpres verbi existeret cælestis, quia nimirum tam longo exilii sui tempore linguam Scotorum jam plene didicerat.*

(c) Bed. ib.

Osuuald. Rex interpretis loco inservit Episcopo prædicanti.

XIV.

Christiani cultus propagatio in Anglia.

Exinde cœpere plures per dies de Scotorum regione venire in Britanniam, atque illis Anglorum provinciis quibus regnavit Rex Osuualdus, magna devotione verbum fidei prædicare, & credentibus gratiam baptismi quicumque sacerdotali erant gradu præditi ministrare. Construebantur ergo ecclesiæ per loca, confluebant ad audiendum verbum Dei populi gaudentes: donabantur munere regio possessiones & territoria ad instituenda monasteria: imbuebantur præceptoribus Scotis parvuli Anglorum, una cum majoribus, studiis & observatione disciplinæ regularis. Nam monachi erant maxime qui ad prædicandum venerant, monachus ipse Episcopus Aidanus, utpote de insula quæ vocatur Hydestinatus; cujus monasterium in cunctis pene Septemtrionalium Scotorum & omnium Pictorum monasteriis non parvo tempore arcem tenebat, regendisque eorum populis præerat. Et post multa de eodem monasterio, hæc de Aidani virtutibus (d):

(d) Bed. l. 3. c. 5.

XV.

Aidani Episcopi vita Apostolica.

Inter alia vivendi documenta saluberrimum abstinentiæ vel continentiæ clericis exemplum reliquit; cujus doctrinam id maxime commendabat omnibus quod non aliter quam vivebat cum suis, ipse docebat: nihil enim hujusmodi quærere nil amare curabat. Cuncta quæ sibi a Regibus vel divitibus sæculi donabantur, mox pauperibus qui occurrerent, erogare gaudebat. Discurrere per cuncta & urbana & rustica loca, non equorum dorso, sed pedum incessu vectus nisi si major forte necessitas compulisset, solebat: quatenus ubicumque aliquos vel divites vel pauperes incedens aspexisset, confestim ad hos divertens, vel ad fidei suscipiendum sacramentum, si infideles essent, invitaret, vel si fideles in ipsa eos fide confortaret, atque ad eleemosynas bonorumque operum executionem & verbis excitaret & factis.

In tantum autem vita illius a nostri temporis segnitie distabat, ut omnes qui

cum

PAGIUS

cui a Northumbriæ Comitatu dissidet, ob Sanctorum & Episcoporum & Monachorum habitationem, *Insula-sancta* ab Anglis appellatur; in ea *Osvaldus* Rex locum Sedis Episcopalis *Aidano*, qui loci solitudine & recessu delectabatur, concessit, ut scribit Beda cap. 3. constructæque variæ Ecclesiæ, variaque Monasteria, in quibus Verbum Dei populis prædicatum est. Tandem sæculo decimo exeunte Monachi Lindisfarnenses postquam bellorum calamitate per annos ferme ducentos a Danis exagitati, incertis sedibus vagati fuissent, *Dunelmi* consedere

cum eo incedebant, sive attonsi sive laici, meditari deberent, id est, aut legendis scripturis aut psalmis discendis operam dare. Hoc erat quotidianum opus illius & omnium qui cum eo erant fratrum, ubicumque locorum devenissent. Et si forte evenisset (quod tamen raro evenit) ut ad Regis convivium vocaretur: intrabat cum uno clerico aut duobus: & ubi paululum reficiebatur, accelerabat ocyus ad legendum cum suis, sive ad orandum exire. Cujus exemplis informati, tempore illo, religiosi quique viri ac feminæ consuetudinem fecerunt per totum annum, excepta remissione Quinquagesimæ Paschalis, quarta & sexta sabbati jejunium ad nonam usque horam protelare. Numquam divitibus honoris sive timoris gratia, si qua deliquissent, reticebat, sed aspera illos invectione corrigebat. Hæc & alia præstans Aidanus optime Apostolici viri numeros explebat. At de Rege ista subdit idem Beda (a):

(a) Bed. l. 3. c. 6.

XVI. *Hujus igitur reverendissimi Antistitis doctrina Rex Osuualdus cum ea cui præerat gente Anglorum institutus, non solum incognita progenitoribus suis regna cælorum sperare didicit; sed & regna terrarum plusquam ulli majorum suorum ab eodem uno omnipotente Deo, qui fecit cælum & terram consecutus est. Denique omnes nationes & provincias Britanniæ, quæ in quatuor linguas (idest, Britonum, Pictorum, Scotorum, Anglorum) divisæ sunt in ditione accepit. Quo regni culmine sublimatus, nihilominus (quod mirum dictu est) pauperibus & peregrinis semper humilis, benignus, & largus fuit. Denique fertur, quod tempore quodam, cum die sancto Pascha cum præfato Episcopo consedisset ad prandium, positusque esset in mensa coram ipso discus argenteus regalibus epulis refertus, jamque essent manus ad panem benedicendum missuri intrasse subito ministrum ipsius, cui suscipiendorum inopum erat cura delegata, & indicasse Regi, quia multitudo pauperum undecumque adveniens maxima per plateas sederet, postulans aliquid eleemosynæ a Rege. Qui mox dapes sibimet appositas deferri pauperibus, & discum confringi atque eisdem minutatim dividi præcepit. Quo viso, Pontifex qui assidebat, delectatus tali facto pietatis, apprehendit dexteram ejus, & ait: Numquam inveterascat hæc manus. Quod & ita juxta votum benedictionis ejus provenit. Nam cum interfecto illo in pugna, manus cum brachio a cætero essent corpore resectæ, contigit ut hactenus incorruptæ perdurent: denique in urbe regia, quæ a Regina quondam vocabulo Bebba cognominatur, loculo inclusæ argenteo, in Ecclesia sancti Petri servantur, ac digno a cunctis honore venerantur. Hujus industria Regis, Deirorum, ac Berniciorum provinciæ, quæ eatenus ab invicem discordabant, in unum sunt pacem, & velut unum compaginatæ in populum. Erat autem nepos Eduini Regis ex sorore Acha, dignumque fuit ut tantus præcessor talem haberet de sua consanguinitate & religionis hæredem & regni.* Hactenus de his Beda; reliqua autem de latiori propagatione fidei Christianæ apud Anglos facta, sequenti anno dicturi sumus, quod ratio id temporis postulet,

Landes Osuualdi Regis.

PAGIUS dere, Anglice *Durham* appellati, ubi modo resident Episcopi Protestantes, ut testatur Godwinus in Commentario de Præsulibus Angliæ, ubi agit de Dunelmensibus Episcopis. [5]

Honorius Papa scribit ad Sergium Episc. Constantinopol. & Hierosolymitana Synodus celebratur, ut anno superiori probavimus. Idem Pontifex scribit *ad Eduinum* Northumbriæ Regem, & ad Honorium Dorovernensem Episc. ut eodem anno videre est. Scribit etiam *ad Scotos*, ibidem

NOTÆ [5] Honorii ad Eduinum Regem, & alteram ad Honorium Dorovernensem Archiepiscopum Epistolas anno superiori datas fuisse in Nota ad eundem annum numer. 25. demonstravimus. MANSI

JESU CHRISTI ANNUS 635.	HONORII PAP. ANNUS 10.	HERACLII IMP. ANNUS 26.

I. Heraclii impietatis detestatio.

QUi sequens est Redemptoris annus trigesimusquintus post sexcentesimum Indictione octava, fuit malorum quæ in eo acciderunt memoria posteris etiam luctuosus, obsidione videlicet sanctæ civitatis Hierusalem, quæ postea sequenti capta est, infelix, & clade Romani exercitus. Non possunt cum gravissima urgent mala, non statim converti oculi ad eorum originem, ex qua fluxerunt, respiciendam ac detestandam, in ipsum, inquam, Imperatorem derelictum a Deo, cum ipse ob impietatem prius ab eo recessit. Ingratus Heraclius, cum post Persas divino auxilio debellatos, post tanta tot annis continuata accepta ingentia a Deo beneficia, erga religionis puræ cultum debuisset esse propensior, Catholicamque pietatem custoditam tueri ac solicitius propagare; tunc factus ipse Catholicæ desertor Ecclesiæ & transfuga, adversus Catholicos pro hæreticis bella parans ac renovans, Dei in se suosque iram convertit, fuitque a Deo infelix penitus destitutus, cum hæreticis ipse miser inhæsit: dumque oppugnaturus pietatem, paravit ille Concilia malignantium, Deus in Romanum Imperium barbaros Arabes ac Sarracenos excitavit, quibus & favit quantumlibet impiis, in delendis sæpissime ejusdem Imperatoris Heraclii exercitibus: cum tamen nec tot cladibus singulis annis exagitatus, e letali somno excitatus, evigilans, ipse resipuerit. Sed quæ Annales reddant, rudi licet Minerva, sincera tamen veritate, videamus: hæc enim in iisdem ex Theophane hoc anno descripta leguntur:

II. Hierosolyma obsidetur, & Syria occupatur a Sarracenis.

Anno vigesimosexto Imperii Heraclii aciem direxit Haumar princeps Arabum atque Sarracenorum *contra Palæstinam, & obsidens sanctam civitatem biennali tempore, cepit eam verbo*: Pactis conventis scilicet. At de ipsa civitatis captivitate agendum anno sequenti, quo fieri contigit. Subdunt post hæc Annales de aliis hoc anno damnis illatis Romano Imperio ab iisdem Sarracenis, his verbis: *Eodem quoque anno misit Haumar in Syriam, & subegit totam Syriam Sarracenis. Sergius (a) autem dux Romanorum exercitus, Cæsarea Palæstinæ veniens cum exigua militum manu, primus ipse cum exercitu interficitur*. Hæc tantum de his Annales, paucis quidem mala ingentia perstringentes. Quod autem ad ipsam obsidionem sanctæ civitatis pertinet, de ea meminit ejusdem civitatis Episcopus Sophronius in homilia quam habuit in die Natalis Domini hoc eodem tempore quo Hierosolyma obsessa est; dum luget, quod suo loco celebrare cum suis non posset Natalitium Domini, Bethlehem scilicet; eo quod obsessa a Sarracenis civitas esset, & Bethlehem in manibus hostium. Porro illa dumtaxat ex ea hic describemus, quæ ad eamdem Hierosolymitanæ sanctæ civitatis obsidionem pertinent: post multa enim de eadem solemnitate, quam eloquentissime dicta, ista subiicit, cum de Bethlehem meminit (b): *Nos autem propter innumera peccata nostra, gravissimaque errata, earum rerum contemplatione indigni effecti, cursu illuc contendere, præstoque adesse prohibemur, sed vel inviti & nolentes domi manere cogimur, nullis sane corporis vinculis adstricti, verum Sarracenico metu absterriti & compediti, tristitiaque nostra quidem infelicitate digna, indigna autem bonis quæ nobis alioquin debebantur, veluti tempestate quodam jactati. Quandoquidem si miseria nostra bonis illis digna fuisset, omnino nos quoque prope loca illa positi (nec enim a longinquo illa aspicimus) cum pastoribus choros duceremus, & cum Magis dona Deo afferremus, & cum Angelis odam illam: Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.*

(a) Cedren. hoc anno in fin.

(b) Extat t. 2. Bibl. SS. Patr. Lamentatio Sophronii in die Natalis Domini.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan DCLXXIII. Anno Hegiræ XIV. inchoato die 23. Febr. fer. 7.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6128.

☉ 28. A. ☽ 9. P. 9. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 635.

HONORII PAPÆ 10.

HERACLII IMP. 26.

A C. 635. I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatur: *XXV. post Consulatum Heraclii Aug. XXIV.* Et a XXII. Januarii *anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XXIII.*

II.

Ad num. II. ad IX. Gesta hoc anno Sarracenos inter & Romanos Baronius anno superiori narravit, ut ibidem visum est: hoc vero anno differit de obsidione Hierosolymitana, quæ biennio duravit, ideoque anno sequenti ea coepta, annoque DCXXXVII. a Saracenis Hierosolyma expugnata. Theophanes enim anno Eræ Alexandrinæ DCXXVII. Kalendis Septembris hujus Christi anno inchoato uno tenore & obsidionem & expugnationem Hierosolymorum narrat. Refert etiam eodem anno totam Syriam in potestatem Saracenorum redactam esse, & Elmacinus anno XV. Hegiræ, anno Christi DCXXXVI. inchoato prodit, *Emisam* seu *Emessam* Saracenis tributariam factam. Est Emessa, vulgo *Hems*, Urbs Syriæ ad Orontem fluvium, inter Arethusam & Laodiceam.

Obsidio Hierosolymorum biennalis fuit.

tis, decantaremus. Verum enimvero ejusmodi voces vel hoc loco depromere inoffense sinimur, at ipsum vero præsepe & specum illam vero sublimem cælestemque contueri, & cæli terræque Regem coram istic contemplari, tamquam spectaculo hujusmodi indigni omnino vetamur.

III. *Vero generis nostri principem, primumque parentem Adamum, a paradisi habitatione miserabiliter proscriptum, hic imitamur: etenim ob nefaria peccata lapsusque quæ prava præposteraque mente subinde designamus, tam gravia, vel multo quoque graviora tristioraque patimur, quam ille. Nam ut ille e paradisi deliciis proscriptus exulque factus, & gravissima irrevocabilique Dei sententia inde ejectus oculis quidem paradisi bonum usurpabat (e regione enim illius habitabat) ad ipsum autem denuo regredi non valebat, ut qui flammeam illam versatilemque romphæam, quæ aditum ad hujusmodi locum præcludebat, ipsumque ob designatum prævaricationis peccatum bono illo ardenter cupito arbabat, ob oculos versari cerneret: ita nos quoque hodierna die mulctamur. Quandoquidem civitatem Bethlehem, quæ Deum excepit vicinam habemus, neque in ipsam tamen ingredi permittimur, non quidem ardentem illam versatilemque paradisi romphæam conspicantes, sed efferatum planeque barbarum, atque omni re vera crudelitate plenum Saracenorum gladium extimescentes. Hic enim gladius horrendum fulminans, eademque spirans & intentans, beatæ illius visionis exortes nos reddit, domique citra ulteriorem progressionem manere compellit. At vero licet Agarenorum sica æque nunc fulminet, ac romphæa illa quæ paradisi ostium quondam asservabat; attamen si nos voluerimus, hoc est si conversi, Deum nostri causa natum per studiosa opera ex animo quæsiverimus, ut antea fuerat, sedata mox & mitis evadet. Si inquam, nos peccatorum flammas per pœnitentiam restinxerimus, & Deum optimum maximum propter nos & secundum nos natum religiose coluerimus, operumque quæ ille execrari solet, studium intermiserimus, ardoris sui sensum facile deponet.*

IV. *Qua, quæso, fronte ad Deum accedere audemus, qui nullam neque animi fœcunditatem, neque corporis castimoniam muneris loco deferimus? Quomodo ipsi appropinquare non veremur, qui operum quæ illi lætitiam & voluptatem parere dignoscuntur, suaveolentiam nullam obtinemus; præsertim cum flagitiosorum operum graveolentiam infestissime odisse non ignoremus? Metuo autem, magnoque timore constringor, ne qui Orthodoxam fidem habere videmur, non secundum illam quoque laborare deprehendamur: ut qui eam solam, hoc est, ab honestarum actionum conjugio sejunctam, bonorumque operum comitatu destitutam oberrare permiserimus. Si enim fides, studiosa fragrantium operum actione orbata, secundum Jacobum (a) fratrem Domini, qui hujus quoque gregis pastor aliquando extitit, est mortua; quomodo nos rectum cursum tenebimus, qui fidem operibus quasi aliis quibusdam exornare non curamus?* Et inferius in eadem sententia persistans, ista subdit: *Si itaque paternam illius voluntatem fecerimus, veramque & Orthodoxam fidem constanter retinuerimus, Ismaelitarum romphæam facili negotio amoliemur, Sarracenicamque sicam a nobis avertemus, & Agarenorum arcum confringemus, & divinam Bethlehem non longo post tempore contemplabimur, & quæ in illa sunt admirabilia contuebimur.* Et inferius post multa de incarnationis mysterio sapienter dicta, in eodem versatus argumento hæc addit:

(a) Jac. 2.

V. *Fratres festum diem nos hodie obimus etiam si magna cum tristitia illud faciamus; ut qui locum, in quo Deus Verbum & Dominus per exortum, qui verbis explicari nequit, apparuit propinquum habeamus, neque ad illum tamen accurrere valeamus. Sane idem fere hic nobis usu venit, quod divinissimo Moysi. Hic enim in montem præcelsum subvectus promissionis terram oculis quidem usurpabat, avidissimeque in illam ingredi cupiebat; verum quod virgæ suæ verbere aquarum fluenta, & rivos e petra educturus, Deum non benedixisset, nequaquam huc ingredi permissus est. Et ille quidem ad eum modum terra multum desiderata orbatus, mœroreque exhaustus, hinc ad Deum migravit. Nos autem, qui his non dissimilia patimur, quid faciemus? Nam etsi de cælestibus donis animo voluptatem capimus & lætamur, & religiose nos oblectamus, & quasi continuum gaudium haurimus; contristamur tamen & turbamur non parum, quod locum cominus inspicere non licet, ibique festivum conventum agitare, ubi vera illa lux orta est, ubi æterna vita floruit, ubi tandem donorum & gratiarum omnium thesaurus aspectabili forma apparens, omnes qui cum fide & pietate intuentur, illustrat & recreat, cælestique gaudio uberrime exatiat, ac tales eis opes impertitur, quæ neque defluunt neque deficiunt: efficitque ut non absque gaudio & oblectatione cum Angelis, pastoribus, & Magis, Gloria in altissimis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis, concinant.*

Luctus Sophronii de Bethlehem a Saracenis possessa.

VI. *Non Adamo tantum primo generis nostri parenti, divinoque Moysi misere admodum hodierna luce assimilamur; verum Davidis quoque Dei parentis sortem cum primis exacte exprimimus, ut qui iisdem*

pene difficultatibus hoc tempore involvamur, obstaculisque præpediamur, quibus olim ille. Etenim (a) David in Regem a Deo assumptus, cum Philisthæorum acie undique circumsecta aliquando coerceretur spirituali siti, quali forsan nos modo, arens ardensque salutarem aquam ex cisterna quæ erat in Bethlehem, bibere desiderabat. Aqua autem, quam mystice ille expetebat, & viva erat, & omnes qui ex ea bibebant, divina virtute vivos efficiebat. Si scires (b) donum Dei (ajebat Christus fons ille vitæ numquam deficiens, ad Samaritanam) & quis est qui dicit tibi, Da mihi bibere; tu forsan petiisses ab eo, & dedisset tibi aquam vivam. Et inferius.

(a) 1. Reg. 23.

(b) Jo. 4.

VII. *Si ergo justi, & prophetæ, & Angeli, Christi nativitatem & locum, in quo exoptatissimus ejusdem ortus contigit, contueri desiderabant & desiderant; quid mirum est si nos abjecti minimique, qui ejusdem religionis & pietatis participes, Orthodoxæque fidei cohæredes effecti sumus, ardenter istic desideremus. Et quænam causa, quæso, divinum Davidem, cum & germanus Bethlehemitica esset, ortumque e Deifera Bethlehem duceret, impediebat, quominus Bethlehemiticæ cisternæ aquam, quam tantopere expetebat, tantaque aviditate sitiebat, biberet? eadem prorsus, quæ nos hoc tempore. Nam & ipse quoque æque ac nos modo, ob hostilem metum, ad sacram Bethlehem cursu contendere, aquamque concupitam haurire prohibebatur (Quid enim homini contingere potest miserabilius, quam bonum desideratum ob oculos positum habere, neque desiderato tamen frui posse?) Quandoquidem tunc temporis quoque, perinde ac nunc, Philisthæorum statio Bethlehem obsidebat; eaque res illum, quemadmodum nos quoque hac tempestate, quominus bonum illud usque adeo beatum & desideratum (quippe quo nihil nobis obtingere potuisset felicius, aut honoratius, aut delectabilius) consequamur, impedit & absterret, ne ad divinam Bethlehem accederet, absterrebat & impediebat.* Et inferius:

VIII. *Tenemur profecto desiderio & siti æque nos torrente, atque altera illa torrebat Regem: videre autem aquam (ut decantatus ille David) & vel solo aspectu animum visumque inde pascere propter Saracenorum metum omnino non valemus. Etenim impiorum Agarenorum statio æque nunc (ut dictum est) illustrem Bethlehem occupat & obsidet, ut quondam Philisthæorum: nec ullum prorsus transitum ad illam indulget. Interminatur enim cædem & interitum, si quis ad sanctam illam civitatem egredi divinissimamque ac nobis optatissimam Bethlehem appropinquare ausus fuerit. Quare intra civitatis hujus portas conclusi, necnon in divino hoc Dei genitricis templo constitati, festum hunc diem, anniversariamque solemnitatem non citra tristitiam obimus, publiceque celebramus.* Hæc autem & alia plura id genus hoc anno die Natali Domini pro concione Sophronius, quæ rem accurate consideranti valeant lacrymas elicere copiosas, dum recogitat, cuncta loca sancta, quæ erant extra Hierosolymam, feris barbaris Sarracenis fuisse exposita, id e mœnis spectantibus miseris civibus.

IX. Sed dum tot tenebræ occupant Orientem, lux Evangelica fulgentibus radiis coruscat in Occidente, dum apud gentes quæ Deum ignorabant splendor Evan-

PAGIUS III. *Saxones Occidentales fiunt Christiani.*

Ad. num. IX. & seqq. Fuit hic annus Occidentalibus Saxonibus felix. Beda enim lib. 3. cap. 7. scribit: *Eo tempore gens Occidentalium Saxonum, qui antiquitus Gewissæ vocabantur, regnante Cynigilso, fidem Christi suscepit, prædicante illis Verbum Birino Episcopo, qui cum consilio Papæ Honorii venerat Britanniam.* Conversionem horum Saxonum ad tempus Osualdi indefinite refert Beda; Florilegus tamen & Wigorniensis eam in præsentem annum conferunt. *Birinum* nulli Sedi adscriptum ab Apostolica Sede missum esse, non solum Beda; sed & Malmesburiensis, Huntindonius, Wigorniensis, Westmonasteriensis & moderni etiam cum Usserio notarunt. Baptizatum *Cynegilsum* a Birino Episcopo, suscepit e fonte exeuntem *Osualdus* Rex, qui ejus filiam in conjugem accepit: *Donaverunt autem ambo Reges eidem Episcopo Civitatem, quæ vocatur Dorcic, ad faciendam inibi Sedem Episcopalem*, inquit Beda citatus, qui addit, & ibidem Birinum obiisse. Urbs illa hodie *Dorcestria* vocatur, estque in Dobunis & Oxoniensi Comitatu. Tunc enim ager Westsaxonum Regibus parebat, qui postea ad Mercios transivit. Juvabit observare *Ethelwerdum* Saxones Occidentales Anglorum Occidentalium nomine appellare. Sic lib. 2. cap. 3. ait *Coelfum* cepisse Regnum super Occidentales Anglos. Idem habet cap. 6. de *Cynigelso* Rege, & capit. 7. de *Cenwalchio*, seu Cenuvalh, & alibi, dum loquitur de Regibus Saxonum Occidentalium.

IV. *Novella Heraclii Imp. adversus Presbyteros sine dimissoriis Constantinop. venientes.*

Justellus Tomo 2. Bibliothecæ Veteris Juris Canonici inter Novellas Heraclii Augusti unam refert sine die & sine anno datam, ac inscriptam *Sergio* Patriarchæ Constantinopolitano, cujus summationem in titulo his verbis describitur: *Quod non fas sit, ut aliquis habitu Sacerdotali amictus, cujuscumque sit gradus aut ordinis, cum ex alia Civitate, vel vico, vel prorsus ex alio loco, in hanc Augustam Urbem venit, in aliquam ex Urbanis Ecclesiis, vel quæ in ejus territorio sunt, absque discussione ac mandato gubernantis hanc Apostolicam Sedem universalis Patriarchæ immittatur; aut regno divitiorum accipiat, sive ex aliqua domo Augusta, sive venerabili Orphanotrophio, sive Xenonibus, aut Monasteriis, aut ex alia quadam ejusmodi domo: nec etiam uti Clericus quocumque modo duabus in Ecclesiis ordinetur.* Ait enim Heraclius se accepisse aliquos ordinationem ab aliquo Sacerdote, cui liceat impertiri consecutos, vel pœna-

vangelicæ prædicationis ab Apostolica sede refulsit. *Eo tempore* (inquit Beda *a*) *gens Occidentalium Saxonum, qui antiquitus Gevissi vocabantur regnante Cynigelso, fidem Christi suscepit, prædicante illis verbum Byrino Episcopo, qui cum consilio Papæ Honorii venerat in Britanniam, promittens quidem, se, illo præsente*, Honorio Papa scilicet, *in intimis ultra Anglorum partibus, quo nullus doctor præcessisset, sanctæ fidei semina esse sparsurum. Unde & jussu ejusdem Pontificis per Asterium Genuensem Episcopum in Episcopatus consecratus est gradum. Sed in Britanniam perveniens, ac primo Gevissorum gentem ingrediens, cum omnes ibidem Paganissimos inveniret, utilius esse ratus est ibi potius verbum Dei prædicare, quam ultra progrediens, eos quibus prædicare deberet, inquirere. Itaque evangelizante illo in præfata provincia, cum Rex ipse catechizatus fonte baptismi cum sua gente ablueretur, contigit tunc temporis sanctissimum ac victoriosissimum Regem Nordumbrorum Osualdum affuisse, eumque de lavacro exeuntem suscepisse: ac pulcherrimo prorsus & Deo digno consortio, cujus erat filiam accepturus in conjugem, ipsum prius secunda generatione Deo dedicatum sibi accepit in filium. Donaverunt ergo ambo Reges eidem Episcopo civitatem quæ vocatur Dorcinca, ad faciendam inibi sedem Episcopalem: ubi factis dedicatisque ecclesiis multisque ad Dominum pio ejus labore populis advocatis, migravit ad Dominum, sepultusque in eadem civitate.* Hæc Beda usque ad obitum sanctissimi viri, plurima paucis facta perstringens. Extant autem ejusdem sancti Acta (*b*), quibus & prædicatio ejus nota temporum consignatur, nimirum anno trigesimooctavo ab ingressu Augustini in Angliam, ab adventu Domini anno sexcentesimo trigesimoquinto, qui præsens est annus. Sed prætermissum a Beda ingens viri Apostolici miraculum Apostolo dignum, ex iisdem Actis hic describendum putavimus: sic enim ibidem enarratur:

(*a*) Bed. hist. Angl. l. 3. c. 7.

Ab Honorio Papa mittitur S. Byrinus in Angl.

Rex Gevissorum Christianus efficitur.

(*b*) Apud Sur. die 3. Decemb.

X.

Ad littus Britannici freti arrepto itinere perveniens, ascensurus navem divina celebrat mysteria, sibi suisque viaticum

PAGIUS

rum Canonicarum nomine e locis, in quibus degunt ejectos, vel etiam nulla dimissoria (quam vocant) Epistola munitos, in Urbem Regiam venire, & in Ecclesias immitti absque Patriarchæ permissu, & quod pessimum est, sportulas accipere, & ex loco, ad quem ab initio deputati erant, in alium transferri: quod cum statum Ecclesiasticum perverrat, ea Novella imposterum fieri prohibet. Porro Heraclius *roga diariorum*, & *sportularum* nomine intelligit quotidiana salaria, quæ Clericis pro stipendiis præbebantur, quæ postmodum dictæ sunt *Prabenda*, ut videre est in Glossario mediæ & infimæ Latinitatis.

V. Floret Joannes Maro, & Jacobitas refellit.

Circa hæc tempora ad confundendam *Jacobi* Hæresiarchæ ejusque asseclarum proterviam, surrexit ex Monasterio *Sancti Maronis* Joannes Monachus, qui ob ejus in hæreticos egregia facinora cognominatus est alter Maro ex nomine Monasterii, ut Faustus Naironus in Dissert. de Origine ac Religione Maronitarum, cujus narrationem in summam contraho, num. XIV. & seqq. colligit ex titulo Arabicæ Paraphrasis præfationis præfixo controversiis ejusdem adversus hæreticos Orientales, cujus versionem hic exhibeo: *Professio fidei Ecclesiæ Apostolicæ, quam conscripsit Sanctus Joannes Patriarcha Antiochenus in Monasterio Maronis prope flumen Orontem Regionis Apameæ, & Emessæ, mititque in Montem Libanum, unde cognominati sunt incolæ prædicti Montis Maronitæ, ex nomine Monasterii; cognominatus quoque est præfatus Joannes, Maro, item ex nomine Monasterii.* Hic & Scriptis & Concionibus, ac Disputationibus Jacobitarum odium ita in se concitavit, ut ab illis in derisum vocatus fuerit *Maroninus*, ut videre est in eorum Cathechesi, ubi in descriptione insectationum Imperatorum adversus Jacobitas pro confirmatione Statutorum Concilii Chalcedon. legitur: *Insurrexit cum Imperatore Maroninus, unà cum Abrahamino ejus ex sorore nepote.* Ideoque contumeliose vocabantur Maronitæ ab hæreticis *Maronini*, quo nomine illos appellat Ayto Armenus in Hist. Orientali cap. 14.

VI. Fit Patriarcha Antiochenus Maronitarum.

At, inquiunt aliqui recentiores, hunc Maronem fuisse hæreticum Monothelitam, a quo Maronitarum natio denominata sit, laudantque Willelmum Tyrium tanquam testem oculatum Lib. 22. Belli Sacri cap. 8 cujus locum recitat Baronius anno MCLXXXII. num. IV. Tyriumque sequitur, quemadmodum & Joannes Morinus in Tractatu de Sacris Ordinationibus, Joannes Cardinalis Bona in Epistola ad Mabillonium, aliique. Sed tantum abest, ut *Joannes Maro* Hæresiarcha vel hæreticus fuerit, ut sanctimoniæ laude claruerit. Joannes Cevericus de Vera, qui multa perscrutatus est, in Itinerario Jerosolymitano cap. 27. ait: *Maronitas propter diversitatem religionum, quæ in Syria vigebant, petiisse a Romano Pontifice, ut eis proprium præficeret Patriarcham, quorum petitionibus annuens Summus Pontifex, Patriarchali dignitate Maronem insignivit, qui tunc temporis Romam pervenerat, illumque misit ad Maronitas, qui sanctissime vixit: ex quo tempore Maronitæ proprium semper sibi elegerunt Patriarcham.*

VII. Ab Honorio I. Papa.

Hæc autem contigisse Honorio I. Romanam Ecclesiam regente legitur in Historia Arabica, quam Latine refert Quaresmius lib. Dilucidationis Terræ Sanctæ cap. 35. *Et profectus Tripolim Syriæ Civitatem, ibi offendit Nuncium Papæ Honorii; cumque Nuncius adventum Maronis intellexisset, illum accersivit, ut de illius fide periculum faceret, ad quem cum accessisset, & propositis apposite respondisset, in fide & professione sua apprime versatum inventum, secum Romam duxit. Romam cum pervenisset, propter Maronem fuit ibi Concilium congregatum, in quo Maronis fide examinata, vera inventa fuit; tunc Pontifex illum Antiochiæ Patriarcham* (nempe Maronitarum) *ordinavit, mitram in capite ejus posuit, in manu pastorale, & in digito annulum, habitu Patriarchali indutus venit Antiochiam, ibique hæreses a Macario disseminatas avul-*

Ingens miraculum Byrini Apostolici viri.

cum purans, salutaris hostiæ pia libamina Deo obtulit. Urgente vero navigatione articulo ad navim festinans introducitur: & insurgente vento, dum alta sulcarent pelagi, reminiscitur Byrinus, se rem præcipue caram amisisse, & nautis urgentibus impeditum, in littore, unde abscesserat reliquisse. Dederat enim ei Honorius Papa pallam, super quam corpus Christi consecrabat, & in qua corpus Dominicum involutum & ad collum suspensum semper secum ferebat, atque inter sacranda sacrosancta mysteria super sanctum altare ponere consuevit. Fide igitur armatus in mare descendit, Deum auctorem habens per mare securus incedit, & recepto quod reliquerat, ad navem regreditur: offendit autem illam quasi immobilem stantem, cum paulo ante per undas maris velociter currentem reliquisset. Ut autem in eam ingressus est, nec una quidem in vestimento ejus aquæ gutta deprehensa est. Id nautæ videntes, flexis genibus, tamquam Deum eum adoraverunt, & complures ex eis ad fidem Christi, prædicante illo verbum Dei, conversi sunt.* Quod quidem adeo magnom fidei experimentum ab Apostolico viro Deus edi voluit, quo sciretur, nihil habere minus ab Apostolis grariarum, qui legitime susceptum Apostolicum munus obeunt. Porro hæc tanta peragendi data est a Deo Byrino fiducia, ne sacrosanctum Christi corpus involutum palla relictum in littore, ibidem remaneret. Vides perseverasse hactenus apud fideles valde pios pristinum illum morem, qui a S. Ambrosio describitur in funere Satyri fratris, portandi scilicet in itinere terra marique sacrosanctam Eucharistiam sudario involutam: quam piam consuetudinem sicut fervens religio introduxit, ita & religio æque sancta subduxit: suadebat illud tunc fides, quod postea reverentia dissuasit: utrobique commendandi fideles, sicut in utroque apparet Apostolorum prædicata fiducia, & commendata modestia, sive cum nolunt ad momentum (a) carere Christi præ-

(a) Jo. 6.

PAGIUS

avulsit, & illi adhæserunt Jacobitæ ibidem existentes, qui confessi sunt in Christo duas naturas, ac duas voluntates. Subdit: *Ex Antiochia postea cum fuit asserlis ad Montem Libanum profectus est, ubi Pontificia auctoritate Crucem suam erexit, & populus, qui ibi inventus fuit, illum cum ingenti gaudio, celebrique applausu excepit.*

VIII. *Sancte moritur.*

Confirmatur hæc Historia ex alio Codice MS. a Fausto Nairono in Syria lecto qui Latine redditus habet: *Profectus est cum Legato Papæ Romam* (sc. Joannes Maro) *illumque excepit Pontifex, qui erat Honorius, & propter ejus fidem Orthodoxam, illum Antiochiæ Patriarcham erexit, eumque misit in Syriam, quem gaudio magno populi Montis Libani exceperunt: & Antiochia, & Tripolis Syriæ aliqui ex Jacobitis eum secuti sunt, ut in Christo Domino Nostro Jesu Christo duas naturas, ac duas voluntates professi sunt.* Hoc luculentum Honorii ac Maronis rectissimæ fidei testimonium. Cujus rei fama cum pervenisset Constantinopolim, Heraclius qui tunc temporis regebat Imperium: varia ei obtulit munera, ac præsertim florem Imperii, petiitque ab eo, ut ei mitteret Constantinopolim tres doctos, ac prudentes Viros, qua de causa Jacobitarum odium in Maronem magis concitatum est, ut in ea Historia legitur: *Ejus fama pervenit Constantinopolim ad Imperatorem, qui ei misit florem Imperii, & petiit ab eo, ut mitteret ei tres Viros doctos, ac prudentes. Quapropter populus Schismaticus, invidia percitus, eum ante Jerosolymorum Patriarcham dolose ac falso accusarunt dicentes, auctoritatem usurpasse Maronem in sua Diœcesi absque ejus licentia, quod Patriarcha noluit audire, quia nota ei erat ejus Sanctitas. Quare eorum odium magis invaluit: & cœperunt illum vexare, at Deus semper eum liberavit, mortuus est Sanctus & sepultus est Bfarbbai*, quod est Oppidum in Libano non valde distans ab Urbe Bibliensi.

IX.

Hæc de Doctrina Maronis existimatio singularis, & tanta animi propensio in ipsum, tam Romani Pontificis, quam Imperatoris tunc Catholici, cæterorumque Patriarcharum Orthodoxorum, quorum sensibus Imperator adhærebat, Jacobitarum odium adeo incitavit, adversus Honorium, Heraclium, Cyrum, qui postea Patriarcha Alexandrinus extitit, & Sergium Patriarcham Constantinopolitanum, qui omnes tunc habebantur Catholici, cum duas in Christo Domino naturas profiterentur, & reciperent Chalcedonensem Synodum, ut illos omnes appellaverint *Maronitas*, etiam antequam Monothelitarum hæresis erupisset. Nimirum tunc Maronitarum nomen Catholicum indicabat, quod colligitur ex Eutychio Tom. II. ubi de Heraclio Imp. ait: *Anno nono Imperii ejusdem, qui & Hegiræ nonus,* (isti anni inter se non cohærent, & Eutychius rei Chronologicæ parum peritus) *Constantinopoli egressus est Heraclius, Jerosolymam tendebat, quo videret, quid in ipsa devastassent Persæ; ut autem Hemsum* (hoc est Emessam) *pervenisset, noluerunt incolæ ipsum recipere, dicentes ipsi, Maronita tu es, ac religionis nostræ adversarius. Illis ergo relictis ad Monasterium Maronis abiit, in quo qui erant Monachi egressi obviam ipsi profecti sunt. Fuit autem Heraclius Maronita, multasque illi opes contulit, agro etiam donato Monasterio, adeo ut prospere se haberent res eorum.*

Jacobitarum contra eum odium.

X. *Jacobitæ Heraclium Imp. & sibi adversantes vocabant Maronitas.*

Erant ea ætate Emessæ Cives ad partem maximam, ac fere omnes Acephalorum & Monophysitarum infecti erroribus. Hi *Heraclium* eum nondum esset *Monothelitarum* nomen excogitatum, ejecerunt, a se, ut Maronitam, suis erroribus adversantem, idest, ut duarum in Christo naturarum eximium defensorem. Confirmantur hæc ex iis quæ ibidem leguntur de Imperatore Constantino Pogonato, qui acerrime insectatus est *Monothelitas*; eum enim Eutychius ibidem vocat *Maronitam* & quamvis Sergius ac Cyrus in Monothelitarum hæresim postea inciderint, eodemque retento nomine ab Eutychio Maronitæ vocitentur, hoc eo prorsus modo evenit, quo idem Sergius ac Heraclius, ut ait Baronius anno DCXXXI. num. I. licet eidem hæresi adhærere viderentur, non tantum Orthodoxi per multos annos crediti sunt, sed Catholici etiam nomen ac communionem prætulerunt. Imo

præsentia, sive ut fecit Petrus) repellendo eum a se, enm dixit, (a): *Exi a me, quia homo peccator sum, Domine.*

(a) Luc. 5.

XI. Honorii solertia in conversione gentium.

Sed non prætereat Honorii Romani Pontificis numqnam satis laudata solertia, qui exemplo ejus quem coluit, Gregorii prædecessoris, ad Gentium conversionem Apostolicum rete longe lateque ad Oceanum usque mare per Apostolicos viros a se missos extendit, & opportune quidem: postquam enim tam a Sarracenis, quam ab hæreticis Imperatoribus pessumdari Orientem vidit, & cum tota nocte densa obscurata erroris caligine ibi piscatus, nihil cepisset; ad imperium Domini in capturam piscium alibi laxat rete. Toleravit expectavitque Pontificia indulgentia diffidentes Orientales, ne dissensionum fluctibus mergerentur: dum interim abusi illi benignitate pastoris, clandestinis aggressionibus quatere fidem Catholicam pertinaciæ arietibus non cessarent contra præcepta ipsius Honorii, qui de novitate vocum, scribens ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum, silentium indixisset. Quod vero nondum aperte sciretur favere hæresi Imperator; quodque tres pariter Patriarchas, Alexandrinum, Antiochenum, & Constantinopolitanum eumdem propagare errorem non adhuc perspicue innotuisset: sed & cum insuper Sarracenorum armis Oriens laboraret, cogendi Concilii oecumenici tempus haud opportunum esset: cumque adhue velamentis pietatis fraude contecta, necdum zizania matura ad messem, ut dividi possent a segete, perspicua apparerent: Honorius, (ut dictum est) ista præteriens, ad Gentium conversionem Apostolicum rete convertit; quod annuente Domino, plenum magnis piscibus traxit ad littus.

PAGIUS XI. *Ex ipso Joanne Marone eum valde Catholicum fuisse ostenditur.*

Imo ipsimet Jacobitæ in sua Catechesi in Collegio Maronitarum Romæ asservata, de Maronitarum origine inquiunt: *Vos omnes estis Syri, & Sedes Regionis vestra est Antiochia Syrorum; at cum tyrannidem exercuerint Imperatores adversus Syros, surrexit Maro.* Et paulo post in Maronem invehuntur propter ejus unionem cum Legato Apostolico, qui tunc Antiochiæ degebat; & subdunt ipsum petiisse ab eo ut se in Metropolitam consecraret, causamque addunt hujus petitionis: *Ut retineam habitatores Kesruan, & Montis Libani in Religione Francorum*; nomine enim *Francorum* apud Orientales omnes Christiani Latini Occidentis cujuscumque nationis intelliguntur. Ipsemet Joannes Maro, qui plura scripsit contra Monothelitas, pronti innuit cap. 25. Commentariorum Liturgiæ D. Jacobi Apostoli, in Expositione Symboli Nicæni loquens de his, qui Christi Naturas ac Voluntates confundunt, ait: *At de his fusissime scripsimus, atque comprobavimus ex testimoniis Patrum nostrorum piorum, quæ collegimus in nostro Libro adversus confundentes Naturas & Voluntates Domini Nostri, & permiscentes ipsius proprietates, & ad Charitatem Vestram misimus.* Mitto alia loca ibidem a Fausto Nairono relata.

XII. *Maronitæ a S. Marone Abbate ita dicti.*

Ex quibus deducit Vir doctissimus Maronitarum originem ac denominationem a nullo Marone Hæresiarcha, sed a S. Marone Abbate ejusque Monachis fuisse desumptam, & a Joanne Marone retentam, nulliusque roboris esse rationem a Morino laudato allatam, improbabile nimirum esse Maronitas sic vocari a viris Catholicis; cum hoc sit usui Ecclesiæ contrarium, quæ uti pia universalis Mater quos ad fidem Catholicam suscipit, si gentiles, sub Christianorum nomine, si hæreticos, sub nomine Catholicorum appellare solet. At infirma hæc ratio, cum etiamnum extent in Oriente fideles, *Christiani S. Thomæ* Apostoli appellati, & alias qui Ario ac Meletio adversati sunt nuncuparentur *Eustathiani* a divo Eusthatio Episcopo Antiochiæ, qui contra eos insurrexerat, ut asserit Nicephorus Callixti lib. 9. cap. 48. & antea cap. 25.

XIII. *Non vero ab aliquo Marone Hæresiarcha.*

Immo ex denominatione Maronitarum colligitur, eos non sic fuisse appellatos ab ullo Marone Hæresiarcha. Usus enim viget tam in Oriente, quam in Occidente hæreticos fidei Catholicæ reconciliatos, si Occidentales sint, uti Lutherani & Calvinistæ, vocari Catholicos; sin vero Orientales, si Jacobitæ fuerint, Syros, si vero Nestoriani, Chaldæos seu Assyrios nuncupari. Et quamvis omnes esse Catholici subintelligantur, hanc tamen Syrorum & Chaldæorum seu Assyriorum denominationem sortiuntur, tum propter eorum rituum diversitatem, tum quia sub diversis sint constituti Patriarchis, ut demonstrat Faustus Naironus loco citato. Maronitæ itaque cum modo hoc nomen gerant, & a Summis Pontificibus a tempore Innocentii III. eorum Patriarcha in Bullis Apostolicis appelletur *Patriarcha Antiochenus Maronitarum*, necessario sequitur hoc nomen *Maronita* semper virum Catholicum indicasse. Sed cum Baronius anno MCLXXXII. Willelmi Tyrii opinioni adhæserit, hæc omnia ibidem magis confirmabuntur.

JESU CHRISTI ANNUS 636.	HONORII PAP. ANNUS 11.	HERACLII IMP. ANNUS 27.

I. Hierosolyma capta a Sarracenis.

ANnus Redemptoris sexcentesimus trigesimussextus, Indictione nona, Christianæ religioni lugubris illuxit, quo civitas sancta, in qua operatus est Deus salutem in medio terræ, anno secundo obsidionis capitur a Sarracenis Christianæ religionis infensissimis hostibus; ab iisdemque non paucis annis, ut a Persis, captiva tenetur, sed usque ad annum Domini millesimum nonagesimumnonum, post annos quadringentos sexagintatres, ex quo a fidei hostibus fuerat occupata: quæ & (proh dolor!) numquam e collo tyrannicum jugum excussisset, neque excussura fuisse umquam armis Imperatorum Orientalium torpore languentium, nisi ab extremis orbis partibus Francorum ardens pietas cælesti munita auxilio, magna animi fortitudine id aggressa feliciter perfecisset. Sed quid de his nobis Annales referent, audiamus. Ad præsentem namque annum spectant, quæ ex Theophane sunt anno superiori narrata his verbis: *Haumar direxit aciem contra Palæstinam, & obsidens sanctam civitatem biennii tempore, cepit eam verbo;* pactis conventis scilicet. *Sophronius namque Hierosolymitanus summus sacerdos verbum accepit ad totius Palæstinæ securitatem.* Egisse enim ipsum liquet, ut Christianis liceret secure quæ sunt Christianæ religionis sacra peragere. Ita Tyrius Episcopus & alii tradunt. Sed pergit Theophanes:

II. Haumar templum suæ sectæ construxit.

Cum Haumar sanctam civitatem fuisset ingressus, cilicinis ex camelis & sordidis indumentis amictus, simulationemque satanicam ostentans, templum exquisivit, quod Salomon construxerat, ad blasphemiæ suæ oratorium construendum videlicet. Hoc advertens Sophronius, ait: In veritate istud est abominatio desolationis, quæ dicta est a Daniele propheta, stans in loco sancto. Multisque lacrymis hic pietatis propugnator Christianam deflevit plebem. Puto equidem sanctissimum Patriarcham aliquid amplius mente spectasse, quam oculis, prænovisseque gentem illam Mahometicam vere abominationem esse desolationis (quantum a Deo permissum esset) Christianæ religionis: Haumar autem, utpote affinem genti Hæbræorum, luxisse templi Salomonis destructionem habitu corporis in vestibus luctuosis; quamobrem ut eas deponeret, vix tandem idem Sophronius persuasit. Nam subdit Theophanes: *Dum vero illic Haumar esset, rogavit eum Episcopus accipere sindonem cum indumento & indui: at ille non patiebatur ea portare. Vix ergo persuasit his vestiri, donec sua lavarentur, & iterum reddidit ea Sophronio, & vestitus est propriis.*

III. Sophronii patriarchæ Hier. obitus.

Sed quid de Sophronio? Ejus extrema mox adjicit Theophanes: *Verum*, inquit, *inter hæc Sophronius obiit, qui verbo & actu Hierosolymitanam ornavit Ecclesiam; qui contra Heraclii & fratrum ejus* cepisse, & Palæstinam ac Terram Sanctam subjugasse.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCLXXIV. Anno Hegiræ XV. inchoato die 13. Februar. fer. 4. A.C. 636.

ANNO PERIODI GRECO-ROMANÆ 6129.

☉ 1. GF. ☽ 10. P. 31. Mart. Indict. 9.

JESU CHRISTI 636.

HONORII PAPÆ 11.

HERACLII IMP. 27.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formola notatus: *XXVI. post Consulatum Heraclii Aug. XXV.* & a die XXII. Januarii; *anno Imperii Heracl. Jun. Constantini XXIV.*

II. Hierosolyma a Saracenis capta.

A num. I. ad VI. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXVII. Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoato ait: *Hoc anno Umarus in Palæstinam suscepit expeditionem: & obsidionem per annos duos ad Sanctam Civitatem continuata, tandem fide data eam in potestatem accepit*, &c. Verum ea obsidio verno tempore hujus anni inchoata, annoque sequenti Urbs expugnata. Theophanes enim rem duobus annis gestam uno tenore narravit. Quare male in Annalibus hæc obsidio, partim anno superiori, partim currenti collocata. Theophanem ita esse intelligendum demonstrat Elmacinus, qui anno Hegiræ XVI. scribit, *Omarum* Duces duos Saracenos in Syriam misisse, Hierosolymam

III. Obitus Sophronii E. pisc. Hierosolymitani.

Theophanes citatus ait, *in ea rerum calamitate* Sophronium Episcopum Hierosolymitanum defunctum. Quare anno sequenti Ecclesia fortissimum pugilem amisit, eo tempore quo eam *Monothelitæ*, qui ex hac morte magis excitati fuere, persequebantur. Celebris est ejus cultus die XI. Martii, tam apud Græcos, quam apud Latinos. Nicephorus in Chronico nomen ejus tantum memorat, & in eo Hierosolymitanorum Patriarcharum Catalogum claudit; licet postea subinde Hierosolymis Patriarchæ fuerint. In Tabulis Theophani insertis anni tres ei attribuuntur; & quidem accurate; cum anno DCXXXIV. *Modesto* successerit. Allatius in Differt. I. de Libris Ecclesiasticis Græcorum loquens de Typico seu de Ordine recitandi Officium per totum annum, quo non solum Sacerdotes in sæculo viventes, sed etiam universa fere Græcia ad recitanda Divina Officia utitur, refert verba Simeonis Thessalonicensis Archiepiscopi, qui ante annos sexcentos floruit, descripta ex ejus Dialogo contra hæreses, hactenus inedito, quæ sic habent: *Et hæc quidem constitutio, quam maxime necessaria, & patribus convenientissima est. Etenim sanctus Pater noster Saba eam præscripsit a sanctis Euthymio & Theoctisto acceptam. Hi porro a Majoribus & homologeta Charitone desumserunt. Sueri vero Saba constitutionem, ut audi-*

vi-

ejus Manothelitarum, Sergii scilicet & Pyrrhi, decertavit errorem. Cum enim videret sancta a canibus proculcari, quanto putas eum mœrore esse confectum, ac quibus luxisse lacrymis, & lugubribus novom Hieremiam threnis lamentatum esse tantam cladem? Unde merito, uti Elias (*a*), petierit animæ suæ ut moreretur, & non secus atque Heli, (*b*) non substiterit amplius, ubi captam audivit Arcam Domini, neque illi superstes esse cupierit.

(*a*) 3. Reg. 19. (*b*) 1. Reg. 4

IV. Magno damno Sophronius vivere desiit.

Magno quidem totius Ecclesiæ Catholicæ damno Sophronius vivere desiit, qui adversus Monothelitas solus (ut vidimus) hactenus insurrexisset, ac scriptis dictisque strenue decertasset. Hoc namque ad cumulum malorum accessit, ut qui impietati resisteret, e medio tolleretur: quo sublato obice, quæ non tentaret Imperatoria potens manu, & trium Patriarcharum fulta præsidio hæresis scelerata? Verum licet Sophronius ex hac vita discesserit, tamen rectæ fidei hæreditatem ad suos discipulos aliquos Palæstinos Episcopos propagavit, ut apparet ex relatione Stephani Episcopi in Synodo Romana sub Martino Pontifice facta in Secretario secundo; licet idem tradat, post Sophronium nullum alium ad ea tempora fuisse suffectum Hierosolymis Orthodoxum Episcopum, sed invasisse Ecclesiam illam hæreticum hominem, de quo ista ibi: *Sergius namque quondam Joppensis Episcopus, post recessum gentis Persarum loci conservationem sedis Hierosolymitanæ arripiens non quidem per Ecclesiasticam auctoritatem, sed sæcularem potestatem, contra canones, ibidem ad sedem Hierosolymitanam pertinentes aliquos Episcopos ordinavit; & cum ipse minime fuerit ordinatus alios ordinare præsumpsit.* Hæc ipse, qui subjicit eosdem pseudoepiscopos se adjunxisse Paulo Patriarchæ Constantinopolitano hæretico, quo ab illo in Episcopatu continerentur.

V.

Accidit plane ut ad luctum fidelibus Orthodoxis undique fluerent argumenta, quod loca sancta conculcarentur a perfidis Sarracenis, quod tanto pastore illa esset orbata Ecclesia, quodque hæreses inde sibi quærerent incrementa. Sed & illud Hierosolymitana clades attulit detrimentum, quod æque cum civitate Sophronii scripta naufragium passa sint, quorum perpauca dumtaxat veluti racemi post vindemiam nobis hactenus reliqua sunt, duæ videlicet homiliæ, quarum altera in Natali Domini est habita, de qua superius mentio facta est, altera de sanctis Angelis: scriptorum vero ipsius adversus Monothelitas epistola tantum illa ad Honorium atque Sergium superest intexta Actis Sextæ Synodi. Cæterum ex paucis his nobis relictis nobilissimi & divinitus afflati ingenii monumentis, qualis quantusque vir fuerit doctrina egregie & eloquentia præditus, satis intelligi posse videtur: ut plane inter nobiliores Orientalis Ecclesiæ magistros merito censeatur adnumerandus. Porro cum non doctrina tantum, sed & sanctitate percelebris innotuisset, ejus natalis dies posteris annuatim celebrandus ab Ecclesia Catholica in tabulis Ecclesiasticis (*c*) fuit adscriptus. Sed jam ad res Occidentalis Ecclesiæ convertamus orationem.

(*c*) Martyr. Rom. die 11. Martii.

VI. Conc. Tolet. quintum.

Hoc anno, Æra sexcentesima septuagesimaquarta celebratum habetur Concilium Toletanum, dictum quintum, Episcoporum viginti, anno primo Cinthilani Regis, cujus extant canones novem, iidem-

PAGIUS

vimus, locis illis (nempe Hierosolymitanis) irruptione Barbarorum vastatis deperditam, sanctus Pater noster, Sophronius sanctæ Civitatis Patriarcha studio, laboreque restituit; & post eum rursus divinus, & rebus Theologicis pertractandis acerrimus Joannes Damascenus renovavit scriptoque demandatam tradidit. Ubi Barbarorum nomine *Persas* qui anno DCXIV. Urbem Hierosolymitanam devastarunt, designat.

IV. *Sophronius unus ex instauratoribus Typici & Menæorum.*

Præterea non tantum *Sophronius* unus est ex præcipuis instauratoribus *Typici Hierosolymitani* in Laura, seu Monasterio Hierosolymitano conscripti; sed etiam *Menæorum* instaurator extitit. Sunt autem *Menea* duodecim Codices Ecclesiæ Græcæ, quibus continentur per singulos singulorum mensium dies, variæ Dei Deiparæque ac Sanctorum laudes, in templis Græcorum sub divinis Officiis decantari consuetæ. Duplicis vero generis Cantica in Menæis reperiuntur, quorum priora, ut antiquitate, sic multitudine reliquis præstant, sed nullis omnino Auctorum nominibus commendantur; cætera, quamquam pauciora, Auctorum suorum titulis insigniuntur. Porro collatis diebus Menæorum cum diebus per Sanctum *Sabam* in Rituali seu Typico ordinatis, manifeste apparet, Cantica omnia, quæ Sanctus *Sabas* in Typico primis tantum verbis significavit, integerrimo texta, & eodem prorsus ordine in *Menæis* esse collocata, quo ea *Sanctus Sabas* in Typico seu Rituali, tanquam in Indice quodam notaverat. Cum vero successu temporum, maxime autem grassantium Barbarorum furore, *Menæa*, quemadmodum & *Rituale*, pene interiissent, a *Sophronio* primum deinde a *Joanne Damasceno* pristino nitori reddita sunt, additis ab utroque plurimis Odis in laudem Sanctorum, qui post S. Sabæ tempora vixerunt. Ita ut Menæorum collectores seu instauratores præcipui censendi sint *Sabas*, *Sophronius*, & *Damascenus*, ut per se satis patet legentibus *Typicum* S. Sabæ ac Menæa. Ille ipse ordo qui ab eis præscriptus fuit in Divinis Officiis peragendis habeturque in Menæis, etiamnum servatur in Ecclesiis Græcorum, non a monachis solum; sed etiam a Laicis. De Operibus S. *Sophronii* legendus Labbeus in Dissert. de Script. Ecclesiasticis: Vita vero ejus ex variis collecta a Bollando ad diem XI. Martii.

V.

Ad num. VI. & seqq. *Sisenandus* Hispaniarum Rex hoc anno mortuus est, ut ex dicendis constabit. Vulsa ei attribuit annos V. menses XI.

demque pro Regis salute stabilitateque regni sanciri, ut inter alios ille, quo jubetur, ut maledicens Regi, excommunicationis pœna mulctetur.

VII. S. Isidori obitus, & virtutes.

Quod autem huic quinto Toletano Concilio (sicut quarto) minime interfuisse reperiatur sanctus Isidorus: id accidit, quod hoc eodem anno traditur esse defunctus; de quo ista Tudensis habet in Cinthilano Rege: *Anno primo Regis Cinthilani, doctor & legum lator Hispaniarum Isidorus stans in Ecclesia, peracto sermone ad populum, & expandens manus, benedicens omnibus, Deo bacillemus sibi traditum gregem commendans, felicissimo somno obdormivit in Domino. Decoratus quippe extitit sanctitate spiritu prophetiæ clarus, in eleemosynis largus, hospitalitate præcipuus, corde serenus, in sententia verax, in judicio justus, in prædicatione lætus, in lucrandis Deo animabus studiosus, in expositione Scripturarum cautus, in consilio providus, in actu humilis, in mensa sobrius, in oratione devotus, honestate præclarus, semper pro Ecclesiæ & veritatis defensione mori promptus, & in omni bonitate conspicuus. Præterea pater extitit clericorum, doctor & sustentator monachorum ac monialium, consolator mœrentium, tutamen pupillorum ac viduarum, attritor superborum, persecutor & malleus hæreticorum.*

*Rexit Archiepiscopatum Hispalensem quadraginta annos, diversis fulgens miraculorum signis, primaria dignitate florens, & Romani Papæ in Hispania vicem gerens. Sacerdotibus, Regibus, & populis divinas & humanas leges tradidit, & Romano Pontifici humiliter obedire prætermittentibus maledictionem intulit, & eos a fidelium separavit consortio: multis librorum voluminibus editis * . . . etiam conservavit, & in pace quievit. Æra sexcentesima septuagesima * ad Synodum Episcopos convocavit, & ore prophetico eis sui obitus diem, & Hispanis futura prædixit: sidus honestatis, lux morum, Sol probitatis, vir sacer ille Isidorus, per quem floruit alma fides, &c.*

* humilitatem
* quarta

Addit autem in fine, ipsum ex stirpe Gothorum progenitum, natumque patre Severiano Duce Carthaginensi. Quod autem ad scripta ab eo pertinet, hic eorum catalogus recensendus est ex S. Ildefonso Archiepiscopo Toletano, qui hæc ait:

VIII.

Isidorus post Leandrum fratrem Hispalensis sedis provinciæ Bæticæ cathedram tenuit, vir doctrina simul & ingenio pollens: nam tantæ fœcunditatis affluentem copiam in eloquendo promeruit, ut ubertas admiranda dicendi ex eo in stuporem verteret audientes, ex quo audita is qui audisset, nonnisi repetita sæpius commendaret. Scripsit opera eximia & non pauca, id est librum de genere officiorum, librum prœmiorum, librum de ortu & obitu Patrum, librum commentationis, quem, Synonima, vocitavit, libros duos ad Florentium sororem suam contra nequitiam Judæorum, librum de natura rerum ad Sisebutum Principem, librum differentiarum, librum sententiarum. Collegit etiam ex diversis auctoribus, quod ipse cognominavit, Expositiones sacramentorum: quibus in unum congestis, idem liber dicitur Quæstionum. Scripsit quoque ultimo ad petitionem Braulionis Cæsaraugustani Episcopi librum Etymologiarum, quem cum multis annis conaretur perficere, inexpleto opere diem extremum visus est conclusisse. Claruit temporibus Reccaredi, Viterici, Gundemari, Sisebuti, Suinthilani, & Sisenandi, annis ferme quadraginta tenens Episcopatus honorem, insignemque doctrinæ sanctæ gloriam, pariterque decorem. Hucusque Ildefonsus. Tudensis vero agens de successore ipsius S. Isidori, ista subjungit:

S. Isidori scripta.

IX. S. Isidori pseudo-successor.

*Successit beatissimo Isidoro Theodiscus natione Græcus, varietates linguarum doctus, exterius locutione nitidus, verius autem, (ut exitus demonstravit) sub ovina pelle lupus voracissimus: nam libros quosdam de naturis rerum & arte medicina, necnon de arte notoria, quos pater Isidorus facundo stylo composuerat, necdum ad publicum venerant, modum * fidei corrupit, resecans vera, & inserens falsa, atque per quemdam Arabem nomine Avicennam de Latino in Arabem transtulit. Hic in iis & aliis pluribus infidelis inventus & erroneus in articulis fidei comprobatus, per Synodum ab Archiepiscopali dignitate degradatus est: asserebat enim Dominum nostrum Jesum Christum cum Patre & Spiritu sancto non esse unum Deum, sed potius adoptivum. Hic (ut dictum est) privatus honore sacerdotii ad Arabes transiit, & sectæ pseudoprophetæ Mahometi adhæsit, & plura docuit detestanda sub Imperatore Heraclio. Tunc temporis dignitas primatus translata est ad Ecclesiam Toletanam.* Hæc Tudensis, quem exscriptum ex prototypo nobis concessit Franciscus Pegna mei aman-

PAGIUS

Sisenando mortuo Chintila Concilium Toletanum V. celebrari jussit.

XI. dies XVI. Mariana vero annos III. menses XI. dies XVI. Sed uterque perperam, ut ex dictis & dicendis constat. *Chintila*, ut in Nummis, non vero *Cintila*, ut a multis appellatur, Regnum Hispaniarum suscepit, & *Sisenandi* exemplo novum Episcoporum Conventum habendum curavit, Concilium scilicet Toletanum V. quod Edicto suo confirmavit, quodve dicitur *Datum sub die pridie Kal. Julias, anno feliciter primo Regni nostri Toleto* Baronius ex Garsia Loaisa scribit, hoc Concilium habitum Era DCLXXIV. hoc scilicet anno. Ve-

amantissimus Rotæ Auditor. Verum hæc de Theodiscl privatione Episcopatus ante triennium sedis expletum oportuit contigisse; siquidem legitur Honoratus Hispalensis Episcopus sexto Toletano Concilio post biennium subscripsisse.

X.

Porro eodem tempore quo Isidorus, etiam Justus Toletanus Episcopus ea hac vita discessisse videtur: etenim qui Concilio quarto Toletano interfuit cum Isidoro, loco ipsius huic quinto præsens fuit successor Eugenius. Quamobrem sicuti sunt persoluta postrema S. Isidoro ante Synodum hanc vita functo, ita persolvamus & Justo, de quo agit S. Ildefonsus, qui in catalogo virorum illustrium quem texuit, numerans Toletanos Antistites Metropolitanos provinciæ Carthaginensis, non vitam ipsorum integre scribens, sed veluti quibusdam elogiis eorum memoriam singillarim prosecutus, primo loco collocat Audentium, cui successisse dicit Austurium virum sanctum. Sed dicturi de Justo, non prætereamus quatuor ejus prædecessores memoria dignos, quorum elogia ab Ildefonso conscripta nobis exhibet scriptus Vaticanus codex his verbis:

Toletani Episcopi ex S. Ildefonsu.

XI.

* Asturius

Austurius Episc. Toletanus.

*Austurius * post Audentium Toletanæ urbis sedis Metropolis provinciæ Carthaginensis Pontifex successor obvenit, vir egregius, assignans opera virtutum plus exemplo vivendi, quam calamo scribentis. Hic & sacerdotio beatus & miraculo dignus: quia quibus jungeretur in cælo, eorum terreno reperire membra meruit in sepulcro. Nam cum sedis suæ sacerdotio fungeretur, divina dicitur revelatione commonitus Complutensi sepultos municipio (quod ab urbe ejus ferme sexagesimo milliario situm est) Dei martyres perscrutari. Qui concitus accurrens, quos & tellus aggeris & oblivio temporis presserat, in lucem & gloriam terrenæ cognitionis provehendos invenit. Quibus inventis, redire ad sedem renuens, servitute simul & assiduitate sanctorum innexus, diem clausit extremum: cujus tamen sedem, donec vixit, nemo adiit. Idem (ut antiquitas fert) in Toleto sacerdos nonus, & in Compluto agnoscitur primus.* Subiicit auctor de Montano itidem viro sancto Episcopo Toletano, verum non successore Austurii, sed Celsi, ait enim:

XII.

*Montanus post Celsum primæ sedis provinciæ Carthaginensis Toletanæ urbis cathedram tenuit, bonis & virtute spiritus nitens, & eloquii opportunitate decorus, regimen honoris acceptavit * ac disposuit condigno cælestique jure simul & ordine. Scripsit epistolas duas Ecclesiasticæ utilitatis disciplina consertas *, ex quibus unam Palentinæ urbis habitatoribus, in qua presbyteros chrisma conficere, Episcoposque alienæ diœcesis alterius territorii Ecclesias consecrare magna perhibetur prohibere auctoritate, sacrarum scripturarum testimoniis firmans id ipsum fieri penitus non licere: amatores quoque Priscillianæ sectæ, licet non operarentur eadem, quia tamen memoriam ejus amore retinerent, abdicat & exprobrat, commemorans quod in libris beatissimi Turibii * Episcopi ad Leonem Papam missis eadem Priscillianorum hæresis detecta, convicta, atque decenter maneat abdicata. Aliam vero epistolam ad Turibium religiosum *, in qua collaudans eum, quod culturam destruxerit idolorum, committit ei sacerdotalis auctoritatem vigoris, per quam presbyteros chrisma conficere, & Episcopos alienæ sortis alterius diœcesis Ecclesias consecrare, magna compescat invectione. Hic vir antiquissima fidelique relatione narratur, ad exprobationem * infamiæ, tamdiu prunas tenuisse in vestimentis ardentes, donec coram sedi suæ sacro altari totius Missæ celebritatem expleret: peractis autem solemnibus, nec prunæ ignem, nec vestis inventa est amisisse decorem. Tunc Deo relatis gratiarum actionibus, per simplicem naturam ignis convicta est & fallacia detestabilis accusantis, & innocentia beatissimi sacerdotis. Gloriosus habitus fuit temporibus Amalerici Regis: annis novem Pontificatus tenuit dignitatem.* Subiicit autem huic S. Ildefonsus, post Donatum monachum Africanum, Aurasium Adelphii successorem, de quo ista:

* retemperavit

* consertas.

Montanus Episc. Toletanus.

* Toribii

* monachum

* excul-pationem.

XIII.

Aurasius Episc. Toletanus.

Aurasius Toletanæ Ecclesiæ Pontifex Adelphii in loco asciscitur sacerdotis, vir bonus, regiminis auctoritate præclarus, domesticis rebus bene dispositus, adversitatibus infixis constanter erectus: qui quanto extitit temperantia mansuetus, tanto fortior semper fuit inventus adversis. Plus ille intentio in defensione veritatis, quam in scribendi exercitio mansit. Unde perfectis viris compar habetur: quia quæ de verbo illorum prædicatio seminavit, defensionis hujus custodia præmunivit. Vixit in sacerdotio temporibus Widerici & Gundemari & exordiis Sisebuti Regum, annis ferme duodecim. Ubi hæc Ildefonsus de Aurasio habuit, de ejus successore ista subnectit post elogium de Joanne Episcopo Cæsaraugustano do-

Ɛsi-

PAGIUS

Verum Ea illa in Actis Concilii non legitur, neque in ejus Præfatione. Fuit Provinciale, in eoque Canones novem conditi, & quarto prohibitum, ne ante Regis mortem de successoris electione ageretur ad tumultus scil. & proditiones vitandas. Præfuit Concilio *Eugenius* Toletanus Metropolita.

VI.

Divus Isidorus Hispalensis Episcopus eidem non interfuit, ex quo Scriptores Hispani conjiciunt, eum jam e vivis excessisse, quod & docet

ctrina & sanctitate conspicuo:

XIV. Helladius Episc. Toletanus.

Helladius post Aurasium sedis ejus adeptus est locum. Hic cum regiæ aulæ illustrissimus, publicarumque rerum existeret rector, sub sæculari habitu monachi votum pariter explebat & opus. Nam ad monasterium illud, Agaliense dico, cujus me susceptio monachum tenuit, quod munere Dei, perennisque & pacatis sanctitatis decore & optabile * cunctie & palam est totum, cum sæpe discursuatum negotiorum ductus itinere perveniret; remota clientum sæculique pompa decoris, adeo monachorum peculiaritatibus inhærebat, ut sarmis junctus eorum stipularum fasciculos ad clibanum deportaret. Camque inter decorem insolentiamque sæculi, solitudinis & amaret & sectaretur arcana; celeri fuga relictis omnibus quæ esse noverat mundi, adiit sanctum monasterium: quod frequentaverat voto, venit permansurus * optabili usu. Ibi factus monachis pater, meritis studiisque sanctis & vitam monachorum debite rexit, & statum monasterii totius communis rei divitiis cumulavit. Ex hoc fessis pene senio artubus, ad Pontificatus apicem devocatur: & quia vocaretur vi coactus pariter & ignotas, illic majora virtutum exempla quam monachus dedit; quia statum mundi, quem contempsit, virtute magna perhibetur rexisse discretionis. Miserationes eleemosynarumque copias tam largiter egenis intulisse probatur, ac si de illius stomacho putasses inopum & artus descendere, & viscera confoveri. Scribere renuit; quia quod scribendam fuit, quotidianæ operationis pagina demonstravit. Me ad monasterium rediens memoratum, ultimo vitæ suæ tempore Levitam fecit. Senex obiit. Decem & octo annis sacrum regimen tenuit temporibus Sisebuti, Suinthilani, & exordiis Sisenandi Regum. Beatus habitus fuit, qui post beatior gloriam cælestis regni bona plenus senectute promeruit. De Justo autem ejus successore ista mox addit:

*** opinabile.**

*** abire**

XV. Justus Episcopus Toletanus.

Justus post Helladium discipulus ejus & successor innexus illi est, vir habita minimus corporis, ingenio vero mentis decorus atque subtilis, ab infantia monachus, ab Helladio ad virtutem monasticæ institutionis affatim educatus pariter & instructus, in Agaliensi monasterio tertius post illum rector est factus, in Pontificatu autem mox illi successor inductus, vir ingenio acer, & eloquio sufficiens, magna spe profuturus, nisi hunc ante longævam vitam dies extulisset extrema. Scripsit ad Richilanem Agaliensis monasterii patrem epistolam debita & sufficienti prosecutione constructam, in qua patenter astruit, susceptum gregem relinquere penitus non debere. Exinde exactis annis tribus, tempore Sisenandi Regis obiit: qui Rex post hunc die nonodecimo defunctus abscessit. Hucusque Ildefonsus de Archiepiscopis Toletanis, qui vixerunt ante præsentem annum & diem celebrati quinti Concilil Toletani, cui successor Justi interfuisse reperitur Eugenius primo loco subscriptus, de quo ista idem habet Ildefonsus:

XIV. Eugenius Episcopus Toletanus.

*** abscessit.**

Eugenius discipulus Helladii, collector & consors Justi, Pontifex post Justum successit, * ab infantia monachus ab Helladio cum Justo pariter sacris in monasterio institutionibus eruditus. Hunc secum Helladius a monasterio tulit, ad Pontificatum tractus: qui rursus ab eo clericalibus institutus ordinibus, sedis ejas post eum tertius rector accessit. Et bonum meritum senex, qui duobus discipulis sanctisque filiis Ecclesiæ Dei hæreditatem meruit relinquere gubernandam. Idem Eugenius moribus incessuque gravis, jam numeros, statum, incrementa, decrementaque cursus, recursusque Lunarum tanta peritia novit, ut considerationes disputationis ejas auditorem in stuporem verterent, & inconsiderabilem doctrinam inducerent. Vixit in sacerdotio fere undecim annis, repugnantibus Chintila, Tulgane, & Cindasvindo Regibus. Hucusque de Eugenio Ildefonsus.

XVII. Joannes Cæsaraugust. Episc.

At non prætereat mentio de Braulione Cæsaraugustano Episcopo, qui huic quintæ Synodo Toletanæ interfuit, sed primum de fratre ipsius & prædecessore Joanne, de quo hæc habet Ildefonsus eodem libello de viris illustribus; Joannes in Pontificatu Maximum secutus, Ecclesiæ Cæsaraugustanæ sedem ascendit, primo pater monachorum, & ex hoc Præsul factus in regimine populorum, vir in sacris litteris eruditus, plus verbis intendens, quam scriptis, tam largus & hilaris dato, quam hilaris etiam vultu. Unctionem vero spiritus Dei, qua fovebatur intrinsecus, tam largitate muneris, quam habitudine cultus adeo præferebat, ut & datam gratia commendaret, & non datum gratia excusaret. In Ecclesiasticis officiis, quædam eleganter & sono & oratione composuit. Adnotavit inter hæc inquirendæ Paschalis solemnitatis tam subtile & utile argumentum, ut lectori & brevitas contracta, & veritas pla-

PAGIUS

Moritur S. Isidorus Episc. Hispal.

cet Redemptus Clericus sive Archidiaconus S. Isidori, qui ait: *finem suum consummavit in pace pridie nonas Aprilis, Luna XIX. Era DCLXXIV*, ideoque currenti anno, quo Pascha celebratum pridie Kalendas Aprilis. Successerat S. *Leandro* fratri suo, seditque *annos fere XL*. inquit S. Ildefonsus, qui rotundo numero loqui videtur. Henschenius ad diem IV. Aprilis, quo colitur Sanctus Isidorus, ejus Vitam refert ab Auctore Anonymo scriptam. De

ejus

placeat patefacta. Duodecim annis tenuit sedem honoris, adeptus visum gaudii, ad quam anhelavit desiderabili voto. Subsistit in sacerdotio temporibus Sisebuti & Suintbilani Regum. De Braullione autem ita:

XVIII. Braulio Episc. Cæsaraug.

Braulio frater Joannis in Cæsaraugusta decedentis adeptus est locum, uti sicut germanitate conjunctus, ita non nimium ingenio minoratus. Clarus & iste habitus canonibus, & quibusdam opusculis. Scripsit vitam Æmiliani cujusdam monachi, qui & memoriam hujus & virtutem illius sancti viri suo tenore commendat pariter & illustrat. Habuit sacerdotium ferme viginti annis; quibus expletis, clausit diem vitæ præsentis. Duravit in regimine temporibus Sisenandi, Cinthilæ, Tulganis, & Cindasuindi Regum.

XIX. Sed & prodendum elogium de Conantio Palentinæ sedis Antistite, qui huic pariter Concilio præsens fuit atque subscripsit primus post Eugenium, de quo ista idem habet S. Ildefonsus: *Conantius post Mavulanem Ecclesiæ Palentinæ sedem adeptus est, vir tam pondere mentis quam habitudine speciei gravis, communi eloquio facundus & gravis, officiorum Ecclesiasticorum ordinibus intentus & providus. Nam melodias soni multas noviter edidit, orationum quoque libellum de omnium decenter scripsit proprietate psalmorum. Vixit in Pontificatu amplius triginta annis: dignus habitus fuit ab ultimo tempore Vitterici, per tempora Gundemari, Sisebuti, Suintbilani, Sisenandi, & Cinthilæ Regum.* Hæc de tempore ejus sedis: ex quibus causam habes, cur primus post Primatem in Synodo sederit atque subscripserit, nempe quod cæteris senior esset. Sed de his satis.

Conantius Episc. Palentinus.

Se-

PAGIUS ejus Operibus legendus Labbeus in Differt. de Script. Ecclesiast. donec prodeat Differtatio *de Rebus & Scriptis S. Isidori Archiepiscopi Hispalensis*, quam Eminent. Cardinalis de Aguirre in Notitia Conciliorum Hispaniæ pag. 117. publici juris facturam pollicetur. Schelestratius in Antiquitate Ecclesiæ pag. 582. breve Chronicon Sanctis Isidori longe diversum ab Edito publicavit ex MS. Bibliothecæ Urbino-Vaticanæ.

I. *Antiochia capta, & translatæ reliquiæ in Occidentem.*

SEquitur annus sexcentesimus trigesimusseptimus, Indictione decima, Orientalibus non secus ac præcedens infelix: nam a Sarracenis totius Orientis metropolis civitas capitur Antiochia, jam antea occupata reliqua parte Syriæ; retentaque ab eis est usque ad annum Domini millesimum nonagesimumoctavum. Quomodo autem hæc acciderint, & quomodo consultum fuerit rebus sacris ac templis, altum ubique silentium. Plane his temporibus, quibus sive a Persis antea, sive ab Arabibus postea iisdemque Mahometanis & Sarracenis captæ sunt nobilissimæ civitates Orientis Alexandria, Hierosolyma, & Antiochia una cum eisdem subditis regionibus, accidit ut sive habitatoribus in Occidentem commigrantibus, sive mercatoribus cum iisdem Gentilibus euro versantibus, sive aliis fidelibus Christianis id curantibus, complura sanctorum tum martyrum tum confessorum corpora translata fuerint in Occidentem, atque in diversis locis, sive Romæ,

---

PAGIUS SÆC.VII *Anno Eræ Hispan.* DCLXXV. *Anno Hegiræ XVI. inchoato die 2. Februar. fer. 2. A.C.637.*

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6130.

☉ 2. E. ☽ 22. P. 10. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 637.

HONORII PAPÆ 13.

HERACLII IMP. 28.

I. *Postconsulatus.*

IS annus ac formula notatur: *XXVII. post Consulatum Heraclii Aug. XXVI.* & a die XXII. Januarii, *anno Imperii Heraclii Jun. Constantini XXV.*

II. *Hierosolyma & Antiochia a Saracenis expugnantur.*

Ad num. I. Cum Saraceni per biennium *Hierosolymam* obsedissent, ea hoc anno potiti sunt, ut superiori ostendimus. *Antiochia* vero de qua loquitur Baronius, anno tantum sequenti ab eisdem expugnata. Elmacinus enim in Historia Saracenica anno Hegiræ XVII. prodit Romanorum Imperatorem *Emissam* seu *Emesam* profectum esse, eamque cum magno exercitu obsedisse; sed Saracenos coegisse Romanos illam Urbem deserere, illosque fugasse. Addit Elmacinus, *Omarum* profectum esse in Syriam, eamque sibi subiecisse. Quare cum in Syria Antiochia posita sit, anno tantum sequenti in *Omari* Califæ potestatem venit; ideoque quando Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXIX. Kal. Septemb. hujus anni inchoato scribit: *Hoc anno Arabes Antiochiam armis expugnarunt*, intelligendus est de potiori parte anni illius Alexandrini. Adde quod expeditiones militares verno tempore in plurimum suscipiuntur.

III. *Omarus Califa Persarum & Romanorum Imperia subvertit.*

Hoc vero anno, qui erat Hegiræ XVI. Elmacinus testatur, Saracenos occupasse Urbem *Medainam* seu Medainum, in qua erant thesauri Chosroe Persarum Regis, nempe *ter millies mille millia aureorum* & universa ejus suppellex pretii inæstimabilis. Addit Elmacinus: *Commissum & hoc anno est prælium Gialulense cum Persis, quos vincentes Muslimi* (id est Saraceni) *Regem Iazdegiiedum, qui ultimus fuit Regum eorum, fugarunt Fargana.* Quare Omarus Califa duo potentissima Imperia, Romanum scilicet & Persicum, paulatim subvertit. Illis enim Ægyptum & Syriam, Persis Chaldæam, Mediam & Persidem eripuit, & ob ingentes victorias primus inter Saracenos *Amirolmumminæ* idest, *Princeps Credentium* appellatus est. Fallitur enim Cælius Augustinus Curio in Hist. Sarac. qui hunc titulum Abderachmani Saracenorum Hispanias incolentium Principi sæculo sequenti primum tributum fuisse scribit. Latini Arabica nomina depravare soliti Califam Saracenorum *Miramolinum* vocatum fuisse scribunt. Nam Gregorius Abulfaragius in Historia Dynastiarum pag. 110. de *Omaro* Califa filio Omari loquens, ait: *Cumque vocaretur Chalifa Chalifa* (*id est Vicarius Vicarii*) *Nuncii Dei dixerunt, Longus est hic* (*titulus*), *vocatus est ergo Amiral-mumnim* (*Imperator Credentium*) *utque is primus hoc titulo insignitus est.*

IV. *Dagobertus leges Bavaris, Alemannis & Francis transrhenanis tradit.*

Theodoricus Clodovei Magni Francorum Regis filius, qui post mortem patris regnavit in Provinciis Transrhenanis, & Civitatibus inter Rhenum & Mosam sitis, Francis, Bojoariis Alemannisque leges dederat, ut Divina Lex & Christiana Disciplina unica norma esset, ad quam minima quæque exigerentur. *Dagobertus* vero anno incerto eas in melius transtulit, quæ deinceps perseverarunt. Refert illas leges Fridericus Lindenbrogius; ubi hic prologus Bajuvariorum legibus præfigitur: *Theodoricus Rex Francorum, cum esset Catalaunis, elegit Viros sapientes, qui in Regno suo legibus antiquis eruditi erant. Ipso autem dictante jussit conscribere Legem Francorum & Alamannorum & Bajuvariorum unicuique genti, quæ in ejus potestate erat, & secundum consuetudinem suam. Addidit quæ addenda erant, & improvisa & incomposita resecavit, & quæ erant secundum consuetudinem Paganorum, mutavit secundum Legem Christianorum. Et quidquid Theodoricus Rex propter vetustissimam Paganorum consuetudinem emendare non potuit, posthac Childebertus Rex* (hujus nominis II.) *inchoavit, sed Clotharius Rex* (hujus nominis II.) *perfecit. Hæc omnia Dagobertus Rex gloriosissimus per Viros illustres Claudium, Chadum, Indomagum, & Agilulfum renovavit, & omnia vetera Legum in melius transtulit & unicuique genti scripta tradidit, quæ usque hodie perseverant. Hæc decretum est apud Regem & Principes ejus, & apud cunctum populum Christianum, qui infra Regnum Merovingorum consistunt.* Primus titulus legis Bajovariorum totus est de rebus Ecclesiasticis. Capite 9. legitur: *Monachi autem qui secundum Regulam in Monasterio vivunt, & illi dupliciter componantur secundum genealogiam suam, ut reverentia sit Dei & pax eis, qui illi deserviunt.* Caput 21. est de Sanctimonialibus: *Si quis Sanctimonialem, hoc est Deo dicatam de Monasterio traxerit, & eam sibi in conjugio duxerit contra legem Ecclesiasticam, requirat eam Episcopus Civitatis illius cum consilio Ducis: velit, nolit, tamen reddat eam ad illud Monasterium, unde eam tulit, & componat ad illud Monasterium dupliciter, sicut solet componere, qui alienam sponsam rapit: Simi-

mæ, five Venetiis, vel alibi collocata. Romam autem translatas tunc fuisse venerandas reliquias Ignatii martyris Antiochia, constans fama, vetusque traditio potius quam scripta significant: quod & pariter dicendum de aliis pluribus sanctorum reliquiis, quas ex Oriente advectas diversa Occidentalis orbis loca custodiunt. Siquidem Orientales ut hæc largirentur longissime aberant, qui potius in Occidentem ad Urbem ipsam (ut vidimos ex S. Gregorio) ad perquirendas sanctorum reliquias venire consueverant.

II. Porro S. Marci corpus longe post hæc tempora transferri Venetias contigit. Etenim qui ad finem sæculi hujus ad ea peregrinatus est loca, hæc de ejusdem sancti corpore tradidit, quæ in libello de locis sanctis scripsit Beda his verbis, cum agit de civitate Alexandrina: *A parte Ægypti urbem intrantibus, ad dextrum occurrit Ecclesia, in qua B. Evangelista Marcus requiescit, cujus corpus in Orientali parte ejusdem Ecclesiæ ante altare humatum est, memoria superposita de quadrato marmore facta.* Hæc ibi.

Ann. Eccl. Tom. XI.

T t An-

PAGIUS

mus illum criminis esse obnoxium, qui alienam sponsam rapit, quanto magis ille obnoxius est, criminis, qui Christi usurpavit sponsam? In fine capitis 13. legitur: *De ceteris caussis Presbyteri Diaconi, vel Clerici ab Episcopis secundum illorum canones judicentur.*

V. *Multi Christiani in Bojoaria erant.*

Quare hoc & præcedenti sæculo *Bojoarii*, aliqua ex parte Christiani erant, & a Ducibus Christianis a Regibus Francorum præpositis regebantur. Fides tamen post annum circiter septuagesimum hujus sæculi in eo Ducatu cœpit paulatim dissipari, & idololatria reviviscere, ipsismet Ducibus, ut illum sibi assumerent, vel dogmata Paganorum, vel hæreticorum errores amplectentibus. Præterea Episcopi Bojoariæ, de quibus in iis Legibus mentio, non erant Episcopi ordinarii, sed Episcopi Regionarii, nulli certæ Sedi affixi, ideoque omnes Episcopi Salzborgenses, Patavienses, & Laureacenses, quos hoc sæculo Cointius ex Hundio in Metropoli Salisborgensi aliique passim memorant, non solum extra ordinem; sed etiam sæculo tantum sequenti illuc missi fuere, ut suis locis videbimus.

VI. *Bojoarii nullos Episcopos ordinarios hoc tempore habuere.*

Nec est quod quis sibi persuadeat Episcopos ordinarios & certæ Sedi affixos in Bajoaria fuisse, quando hæ leges conditæ sunt, quod in Lege Bajuvariorum Tit. I. cap. II. Dagobertus dicat: *Si quis Episcopum, quem constituit Rex, vel populus elegit sibi Pontificem, occiderit solvat eum Regi vel plebi aut parentibus secundum hoc Edictum.* Dagobertus enim has leges præscribens, non ad eum, qui tunc in Bajoaria erat statum, sed ad quem in eam gentem inducere destinabat, & ad Francorum leges respexit. Quare ex Bajuvariorum Legibus, qui hoc tempore mores & usus apud eosdem fuerint, innotescere non potest: eo magis, quo illæ a *Theoderico* Clodovei filio conditæ fuerint, a *Childeberto* & *Clotario* varie pro temporum ratione interpolatæ; tandemque a *Dagoberto* Rege emendatæ, in melius novatæ, scriptoque comprehensæ, ut ex earum Præfatione apparet.

VII. *Bajoaria hæreticis & Paganis infecta.*

Plures hoc ipso tempore tam hæreticos, quam Paganos in Bojoaria fuisse deduco ex Vita Sancti Agili Abbatis Resbacensis primi ab Auctore Anonymo subæquali scripta, in qua cap. I. legitur, *Clotarium* II. Dagoberti Regis patrem ex multorum cœtu Episcoporum ac Sacerdotum eumdem *Agilum* ac *Eustasium* Abbatem Luxoviensem elegisse, qui gentes doctrina falsi erroris deceptas ad gremium Sanctæ Ecclesiæ revocarent, *& quibus needum Christus annunciatus fuerat, fulgenti eloquio evangelizarent,* & statim subjicitur: *Directo calle ad Bojas, quos terra illius incola Bodoarios* (seu Bojoarios) *vocant, perveniunt, eosque multo labore Catholicæ fidei dogmate imbutos plurimos illorum ad fidem Christi convertunt.* Jonas vero Monachus Bobiensis, Auctor coævus, in Vita Sancti Eustasii de eodem scribit, *Progressus Varascis prædicat* (erant ii populi in Provincia Sequanorum *ad utramque Duvii ripam*, ut prodit Auctor Vitæ Sanctæ Salabergæ): *quorum alii idololatriæ cultibus dediti, alii Fotini vel Bonosi erroribus maculati erant. His ad fidem conversis, ad Bojos, qui nunc Baivarii vocantur, tendit, eosque multo labore imbutos, fideique lineamentis correptos plurimos eorum ad fidem convertit: ubi cum aliquantisper moratus fuisset, dimisit sagaces Viros, qui cœpti laboris in studio desudarent.* Nulli itaque ante ultimos hujus sæculi annos Episcopi ordinarii in Bajoaria fuere neque Salisburgi, neque Lauriaci, neque Ratisponæ, neque Patavii, neque Frisingæ, neque in ullo alio illius Regionis Oppido, ut ex dicendis evidenter apparebit.

VIII. *Garibaldo II. Bojoariæ Duci Theodo I. successit.*

Quando *Dagobertus* Rex Bajoariis has leges dedit, eis præerat *Garibaldus* Dux hujus nominis II. cui anno incerto ante annum DCXLIX. *Theodo* primus successit. In Actis enim publicis post *Garibaldum* ante Theodonem primum nullus Dux memoratus reperitur. Velserus quidem lib. 4. Rerum Boic. scribit, post *Garibaldum* II. Theodonem III. Bojos rexisse, & post hunc *Theodibertum* seu *Theodebertum*, a quo alii rerum Boicarum Scriptores non dissentiunt. Sed præterquam quod hoc gratis asserunt, hujus erroris causa nunc manifesta est. Nam communi consensu illi arbitrati sunt, Sanctum *Rudbertum* sub Theodone III. hujus sæculi initio fidem Bajoariis annunciasse, ideoque & hunc per hæc tempora Bajoariis præfuisse. At verum quidem est, *Theodone* II. quem ipsi vocant III. Bajoariam administrante, *Rudbertum* in eam Provinciam venisse, & *Theodoni* Theodebertum successisse: sed *Rudbertus* ante annum Christi DCXCVI. Evangelium in ea Provincia non annunciavit, ut suo loco demonstrabimus. Quare everso illo fundamento necessario sequitur post *Garibaldum* II. collocandum esse *Theodonem* primum, & Duces Bojoariæ mero errore geminatos, ex rerum Boicarum Historiis expungendos,

I. Honorii Papæ obitus.

ANnus sequitur Domini sexcentesimus trigesimusoctavus, Indictione undecima: quo Honorius Papa, ubi sedisset annos duodecim, menses quinque, minus tribus diebus, ex hac vita migravit quarto Idus Octobris. Ita est corrigendum quod apud alios legitur, post annos duodecim & menses undecim: idque ex Synodalibus Actis Romani Concilii sub Martino Papa, de quo agemus inferius. Apud Anastasium hæc mira de ejus erga divinum cultum munificentia leguntur: *Hic temporibus suis multa bona fecit. Hic erudivit clerum. Temporibus suis renovavit cymiliam vel supellectilem B. Petri Apostoli, & vestivit Confessionem B. Petri ex argento puro, quod pensat libras centum octogintaseptem. Investivit regias januas in ingressu Ecclesiæ majores, quæ appellantur Medianæ, ex argento pensante libras nongentas septuagintaquinque. Fecit & cerostatos majores ex argento pores duos, qui sunt ante corpus B. P. Apostoli, pensantes singuli libras sexagintaduas. Fecit & ad B. Andream Apostolum, ubi supra ante Confessionem, tabulam ex argento, quæ pensat libras septuagintatres.*

Honorii Papæ res gestæ.

II. *Hujus temporibus levatæ sunt trabes in Ecclesia B. Petri numero quindecim: Hic cooperuit Ecclesiam omnem ex tegulis æreis, quas levavit de templo quod appellatur Romæ .... ex consensu piissimi Heraclii Imperatoris: Eodem tempore fecit a solo Ecclesiam beatæ Agnetis martyris via Numentana, milliario ab Urbe tertio, ubi requiescit,* martyr scilicet Agnes, *quam undique exornavit, ubi posuit multa dona: ornavit, autem sepulcrum ejus ex argento pensante libras ducentas quinquagintaduas: posuit desuper ciborium æreum deauratum miræ magnitudinis: fecit & gabatas aureas tres pensantes singulas libras singulas. Fecit apsidem ejusdem ex musivo, ubi etiam multa dona obtulit.* In apside autem hæc circumposita carmina leguntur musivo opere exarata subtus imagines eodem opere textas:

Aurea concisis surgit pictura metallis,
Et complexa simul clauditur ipsa dies.
Fontibus e niveis credas, aurora, subire.
Correptas nubes, ruribus arva rigans.

In eodem apsidis emicyclo recta linea qui sequuntur positi sunt versus:

Vel quolem inter sidera lucem proferet irim,
Purpureusque pavo ipse colore nitens,
Qui potuit noctis vel lucis reddere finem,
Martyrum e bustis hinc repulit illo chaos.

Sursum versa nutu quod cunctis cernitur uno,
Præsul Honorius hæc vota dicata dedit.
Vestibus & factis signantur illius ora.
Lucis & aspectu lucida corda gerens.

Hæc ibi rudi (ut ferebat sæculum) stylo. Sed redeamus ad Anastasium, qui sic pergit narrare reliqua ejusdem Pontificis monumenta:

III. *Item a solo fecit basilicam beati Apollinaris martyris in urbe Roma in porticu beati Petri Apostoli, qui appellatur ad Palmaria, sive Palmata; ubi dona multa largitus est. Hic fecit Constitutum in Ecclesia, & decrevit ut omni hebdomada sabbati die exeat litania a beato Apollinare, & ad beatum Petrum Apostolum cum hymnis & canticis, populus*

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DLXXVI. Anno Hegiræ XVII. inchoato die 13. Januar. fer. 6.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6131.

☉ 3. D. ☽ 22. P. 5. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 638.

HONORII PAPÆ 13.

HERACLII IMP. 29.

A. C. 638. I. Postconsulatus.

HIC annus ista formula notatus: *XXVIII. post Consulatum Heraclii Aug. XXVII.* & a die XXII. Januarii *anno Imperii Heraclii Junioris Constantini XXVI.*

II. A num. I. ad V. *Honorii* Papæ obitus accurate a Baronio cum hoc anno illigatus. Anastasius enim tam in Codicibus vulgatis, quam in MSS. tradit eum sedisse *annos duodecim, menses undecim, dies septemdecim*, & sepultum esse in Basilica B. Petri Apostoli *sub die quarto Idus Octobris*, id est, die XII. mensis Octobris. Unum tamen diem plus quam par erat, numerat Anastasius; cum Honorius ordinatus fuerit die XXVII. mensis Octobris anni DCXXV. & nihilominus dies XVII. habent etiam Hermannus Contractus, Abbo, Honorius Augustodunensis, Catalogus nominum Apostolicorum, aliique quidam. Imo Luitprandus & Catalogus Vaticano-Palatinus habent dies XVIII. Regino in suo Pontificum Catalogo dies XIII. & Ordericus lib. 2. dies XXII. Verum cum tam hi, quam passim alii annos XII. & menses XI. *Honorio* assignent, manifestum est, Anastasium diem tantum unum plus æquo numerasse, & hal-

Honorii PP. obitus.

las omnis occurrere debeat. Fecit autem & ecclesiam beato Cyriaco martyri a solo via Ostiensi, milliario septimo, ubi & donum obtulit. Eodem tempore fecit ecclesiam beatorum martyrum quatuor Coronatorum, quam & dedicavit, & donum obtulit. Fecit ecclesiam beato Severino a solo juxta civitatem Tiburtinam, milliaria ab Urbe vigesimo, quam ipse dedicavit, & multa dona obtulit. Renovavit cœmeterium beatorum martyrum Marcellini & Petri via Lavicana.

*Eodem tempore a solo fecit basilicam beato Pancratio via Aurelia, milliario secundo *, & ornavit sepulcrum ejus ex argento pensante libras centum viginti. Fecit & ciborium super altare ex argento pensante libras centum octogiata septem. Fecit arcus argenteos quinque pensantes singulos libras quindecim. Fecit & candelabra aurea tria pensantia singula libras singulas: ubi multa dona simul obtulit.* Porro in veteri musivo in ecclesia S. Pancratii ejusmodi inscriptio legebatur. *Ob insigne meritum & singulare B. Pancratii martyris beneficium, basilicam vetustate confectam, extra corpus martyris neglectu antiquitatis extructam, Honorius Episcopus Dei famulus, abrata vetustatis mole, ruinamque minante, a fundamentis noviter plebi Dei construxit, & corpus martyris, quod ex obliquo aula jacebat, altari insignibus ornato metallis proprio loco collocavit.* Subdit vero de eodem Honorio Anastasius:

* primo

IV. *Fecit Ecclesiam beatæ Luciæ in urbe Roma juxta sanctum Silvestrum, quam & dedicavit, & dona multa obtulit. Fecit & Ecclesiam beato Hadriano martyri in Tribus fatis, quam & dedicavit, & dona multa obtulit. Fecit & in domo sua juxta Lateranas monasterium in honorem beatorum Apostolorum Andreæ & Bartholomæi, quod appellatur Honorii, ubi prædia & dona simul obtulit. Sed & multa alia fecit, quæ enumerare longum est. Fecit autem ordinationes tres, presbyteros tredecim, diaconos undecim, Episcopos per diversa loca octoginta unum. Qui sepultus est in basilica beati Petri sub die quarto Id. Octob.* Fuit vero Honorius præter eruditionem qua pollebat rerum Theologicarum, etiam poeticis excultus literis. Extat (*a*) unicum ejus epigramma de Ascensione Domini, & Apostolis eum diversis animi affectibus prosequentibus: nisi forte quis illud magis tribuendum putaverit Venantio Fortunato, qui & Honorius dictus reperitur. ☞ Sed refossa nuper egregia antiquitatum monimenta de Honorio Papa produnt plane miranda, nempe ab ipso sublatum schisma Histrianum, spatio annorum septuaginta inveteratum, ad quod demoliendum frustra insudassent prædecessores Romani Pontifices, præsertim vero S. Gregorius, ut pluribus est enarratum superius. Accipe igitur veteres tunc inditas januis ipsis argenteis Inscriptiones, quæ integræ sed minusculo charactere leguntur in Tomo sexto (*b*) antiquæ lectionis a Canisio collectæ ex parte vero tantum in Appendice antiquarum Inscriptionum:

(*a*) Bibl. SS. Patr. t. 8.

Sublatum ab Honorio Pap. Schisma Histrianum.

(*b*) *Antiq. lect. t. 6. pag. 419. Appendic. antiq. Inf. pag. 1163. num. 3.*

Lumine sed magno vibrare janua cerno,
Astriferumque polum indicat ipse nitor.
Terreor & vultus servantum limina sacra,
Geminis in portis ora jocunda nitent.
Simonis aspectus fulgens præcladitur una,
Altera sed Pauli radiat orbe docens.
Aditus interior gazarum æstuat opes
Et depicta nitent camulis ipsa fuis
Aureis in petalis gemmarum clauditur ordo,
Et superba tegit blattea palla famum.
Sic quoque conjunctis servatur gloria rebus,
Et variata simul nexa natura manet.
Inclyta cum opere surrexit fama perennis
Indubitanto fide reddite cuncti vota.
Lux arcana Dei verbum, sapientia, lucis
Atque corruscantis splendida imago Patris
*Ad nos descendit, * nec ubi fuit ante recessit*
Ut cæcas mentes erueret tenebris.
Plenus homo in nostris & veras nascitur idem
Virginis ex utero totus abique Deus.
Discipulis præcepta dedit, Petrumque beatum

* nec quo fuit esse.

Tt 2 Hæc

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS hallucinatos esse Baronium, qui cum anno uno tardius *Honorii* Pontificatum inchoarit, ei solum tribuit annos XII. menses V. dies tres; ac etiam Papebrocium in Conatu Chronico-Historico, qui propter eandem rationem annos tantum XI. menses XI. dies XVII. *Honorium* sedisse scribit. Neque enim ob Anastasio & Catalogis omnibus recedendum, nisi de eorum errore constet; cum tamen nec Baronius, nec Papebrocius Anastasium errasse probent, nec aliquem suæ opinionis testem producant. Ideo autem *Anastasium*, diem unum plus numerasse dicimus, quia si supra annos XII. & menses XI. dies XVII. Pontificatum gessisset, ejus ordinatio die Dominica facta non fuisset, quod tamen tunc usus ferebat. *Honorii* doctrinam Orthodoxam fuisse, eumque ab errore Monothelitarum aversum, neque illis unquam consensisse post ea, quæ ex Marca retulimus anno DCXXXIII. in dubium revocari non debet.

Hos inter primum sanxit & egregium.
Cujus in arbitrio cælum, terramque reliquit
Pandere vel potius claudere cumque velit.
Nam sub mortigena quidam jacuere gehenna
Verbere confossi mente, fide, opere.
* *Instria testatur possessa hostilibus armis*
Septies & decies schismate pestifero.
Esset ut impletum Jeremiæ voce canentis
Ultio captivis tam numerosa fuit.
Sed bonus Antistes, dux plebis Honorius armis
Reddidit Ecclesiis membra revulsa piis,
Doctrinis monitisque suis de faucibus hostis
Abstulit exactis jam peritura modis.
At tuas argento Præsul construxit opima
Ornavitque fores Petre beate tibi.
Te modo cœlorum quapropter janitor alme
Fac tranquilla tui tempora cuncta gregis.

* Histria.

Hæc & quæ sequuntur de schismate Histriano, destructo per Honorium Papam, adeo antiqua atque germana monimenta testantur. Quod vero ab ejus exordio usque ad finem numerentur anni septuaginta: manifestum est, id factum ab Honorio principio Pontificatus ejus. Siquidem numerando ab anno Redemptoris quingentesimo quinquagesimosexto, qui fuit secundus Pelagii Papæ annus, quo cœptum est schisma, usque ad annum sexcentesimum vigesimumsextum, qui primus fuit Honorii Pontificatus, septuaginta intercurrisse, reperies. Sed & alia de eodem ibidem accipe (a):

(a) Antiq. Inscr. in Append. pag. 1163. n.12.

Honorii PP. Epitaphium.

PASTOREM MAGNVM LAVDIS PIA PRÆMIA LVSTRANT
QVI FVNCTVS PETRI HAC VICE SVMMA TENET
EFFVLGIT TVMVLIS NAM PRÆSVL HONORIVS ISTIS
CVIVS MAGNANIMVM NOMEN HONORQVE MANET
SEDIS APOSTOLICÆ MERITIS NAM IVRA GVBERNANS
DISPERSOS REVOCAT OPTIMA LVCRA REFERT
VTQVE SAGAX ANIMO DIVINO IN CARMINE POLLENS
AD VITAM PASTOR DVCERE NOVIT OVES
HISTRIA NAM DVDVM SÆVO SVB SCHISMATE FESSA
AD STATVTA PATRVM TEQVE MONENTE REDIT
IVDAICÆ GENTIS SVB TE EST PERFIDIA VICTA
SIC VNVM DOMINI REDDIS OVILE PIVM
ATTONITVM PATRIÆ SOLLERS SIC CVRA MOVEBAT
OPTATA VT POPVLIS ESSET VBIQVE QVIES
QVEM DOCTRINA POTENS QVEM SACRÆ REGVLA VITÆ
PONTIFICVM PARITER SANXIT HABERE DECVS
SANCTILOQVI SEMPER IN TE COMMENTA MAGISTRI
EMICVERE TVI TAMQVAM FECVNDA NIMIS
NAMQVE GREGORII TANTI VESTIGIA IVSTI
DVM SEQVERIS CVPIENS ET MERITVMQVE GERIS
ÆTERNÆ LVCIS CHRISTO DIGNANTE PERENNEM
CVM PATRIBVS SANCTIS POSSIDE IAMQVE DIEM
HIS EGO EPITAPHIIS MERITO TIBI CARMINA SOLVI
QVOD PATRIS EXIMII SIM BONVS IPSE MEMOR.

Hactenus de Honorio Pontifice epitaphium, & quidem ejusmodi, ut erubescere debeant, qui in ipsum mutire vel audeant. Etenim non solum S. Gregorii fuit imitator, sed hac ex parte in revocandis schismaticis plusquam Gregorius hic, qui perfecerit, quod ipsi Gregorio fuit inconcessum. Sed & accipe ex alio epitaphio insignem ad hoc opus ministrum adhibitum Thomam: eo enim ad schismaticorum conversionem usus est Honorius (b):

(b) Antiq. Inscrip. in Append. pag. 1169. num. 6.

QVIS MIHI TRIBVAT VT FLETVS CESSENT IMMENSI
ET LVCTVS ANIMÆ DET LOCVM VERA DICENTI
LICET IN LACRYMIS SINGVLTVS VERBA ERVMPANT
DE TE CERTISSIME TVVS DISCIPVLVS LOQVOR
TE GENEROSITAS MINISTER CHRISTI PARENTVM
TE MVNDA ACTIO THOMAS MONSTRABAT HONESTVM
TECVM VIRGINITAS AB INCVNABVLIS VIXIT
TECVMQVE VERITAS AD VITÆ METAM PERMANSIT
TV CASTO LABIO PVDICA VERBA PROMEBAS
TV PATIENS IAM PARCENDO PIE DOCEBAS
TE SEMPER SOBRIVM TE RECINEBAMVS MODESTVM

TV

TV TRIBVLANTVM VERA CONSOLATIO VERAX
* ERROR VETERI DIV AQVILEGIA CÆCA
DIFFVSAM CÆLITVS RECTAM DVM RENVERET FIDEM
ASPERA VIARVM NINGVIDOSQVE MONTIVM CALLES
CALCANS INDEFESSVS GLVTINASTI PRVDENS SCISSOS.

* f. Errore

Hactenus ibi. Commendant mirifice ista omnia Honorii Pontificatum, omni quidem ex parte laudatissimum. Cæterum quantum ad eosdem schismaticos pertinet, etsi, ut audisti, per Honorium sunt ad Ecclesiam revocati; tamen postmodum lapsi iterum, in eo permansere usque ad Sergium Papam.

V. Sed quæ post Honorii Papæ obitum secuta sint, videamus, atque in primis quæ idem qui supra Anastasius de ejus vacatione sedis habet: *Cessavit*, inquit, *Episcopatus ejus anno uno, mensibus septem, diebus decem & septem*. Hæc ipse. At non sic tamdiu vacasse dicitur sedes Honorii Romani Pontificis, ut non ante electus fuerit ejus successor Urbis Episcopus, sed potius quod qui jam Romæ canonice electus erat Severinus, vigentibus malis, cum resisteret ipse consentire Imperatori, non fuit ab Imperatore (ut tunc tyrannice fieri moris erat) confirmatus, ut colliges ex ipso Anastasio, qui hæc habet in eodem Severino Honorii successore, ubi fuisset electus:

Severinus Papa.

VI. *Hujus Severini temporibus devastatum est Episcopium Lateranense a Mauritio Chartulario & Isacio Patricio, eodemque Italiæ Exarcho, cum adhuc electus esset domnus Severinus. Sed antequam veniret Isacius, Mauritius dolo ductus adversus Ecclesiam Dei, consilio inito cum quibusdam perversis hominibus, incitaverunt exercitum Romanum, dicentes: Quia nihil prodest, quod tanta pecunia congregata sunt in Episcopio Lateranensi ab Honorio Papa, & miles iste nihil exinde subventus habet, dum & rogæ vestræ, quas domnus Imperator vobis per vices mandavit, ibi sunt a sancto viro recondita*. Eo usi sunt prætextu perditissimi illi ad incitandos milites ad deprædationem Lateranensis Episcopii.

Persecutio in Rom. Eccles.

VII. Cæterum haud recens est exemplum, ea congesta sacra pecunia maxima damna templis illata esse. Produnt hoc sacræ litteræ atque profanæ de templo Hierosolymorum pluribus in locis, nimirum ob thesauros in templo reconditos complures Reges & sæpe Romanos fuisse ad illud deprædandum illectos. Ex quibus cautior facta fuit Ecclesia Dei, de qua S. Ambrosius (a): *Aurum*, inquit, *Ecclesia habet, non ut servet, sed ut eroget*. Et alibi (b): *Habeo ærarios: ærarii mei sunt pauperes: hunc novi congregare thesaurum*. Scimus tamen aliud interdum suasisse prudentiam haud omnino improbandam, eo quod dicat Ecclesiastes (c): *Utilior est sapientia cum divitiis, & magis prodest videntibus Solem: sicut enim protegit sapientia, sic protegit pecunia*. Sed si his Ecclesia careat, certum est quod haud Dei tuto præsidio destituitur; immo diviorum magis conciliat sibi patrocinium, cum humanis auxiliis destituta videtur: non enim innititur auro, licet auro bene utatur. Pergit vero Anastasius:

(a) Ambr. offic. l. 2. c. 28.
(b) Ambr. in Auxent. ad fin.
(c) Eccl. 7.

VIII. *His auditis, exarserunt omnes adversus Ecclesiam Dei, & venerunt omnes a minimo concitati, omnes armati qui inventi sunt in civitate Romana a puero usque ad senem in Episcopium Lateranense: & non potuerunt manu militari introire, quia resisterent eis qui erant cum sanctissimo domno Severino. Tunc videns Mauritius quia nihil potuerunt facere, dolo ductus fecit, ibi exercitum residere intra Episcopium Lateranense, & fuera ibi dies tres. Post triduum autem introivit Mauritius cum Judicibus qui inventi sunt cum ipso in concilio, & sigillavere omne vestiarium Ecclesiæ, seu cymilium Episcopii, quæ diversi Christiani fi-*

PAGIUS III.

Severinus post longum interpontificium fit Papa.

A num. V. ad XI. Mortuo Honorio *cessavit Episcopatus annum unum, menses septem, dies XVII.* inquit Anastasius & ex eo Ordericus lib. 2. Verum est, aliqua Anastasii exemplaria MSS. loco *dies XVII.* habere *dies XVIII.* At supra annum ac menses VII. vacavit dies XVII. quia aliquando Anastasius diem ordinationis Successoris in summam confert, ut variis exemplis liquet. *Severinus* autem natione Romanus consecratus est Pontifex Romanus anno sexcentesimo quadragesimo, die vicesima octava mensis Maii, in quam Dominica cadebat, quod ex ejus Sedis duratione constabit. Baronius tandiu dilatæ ordinationis causam rejicit in negatam confirmationem ab Exarcho Ravennatensi & ab Imperatore, donec Electus *Ecthesim*, de qua mox, approbasset. Quod colligit primo ex Epistola Cyri Alexandrini Episcopi ad Sergium Episcopum Constantinopolitanum qua significatur Imperatoris Ecthesis, per Isacium Patricium & Exarchum Italiæ destinata, *quam profiteri deberet*, inquit Cyrus, *communis frater noster Severinus sanctissimus, Deo adjuvante, qui creatur Romæ*, ubi non dicit, *qui creatus est*, sed *qui creatur*, nondum scilicet confirmata electione, sed veluti suspensa sub nutu Imperatoris. Id colligit secundo Baronius ex Anastasio, qui tradit, *Isacium* Exarcham, cum *Severinus* Pontifex Romanus electus fuisset, Romam venisse, & Patriarchium Lateranense expilasse: *non enim* videtur Exarcha profectionem illam suscepisse, nisi ut *Severinum* ad subscribendum *Ecthesi* inducere conaretur.

Com-

simi Imperatores seu Patricii & Consules pro redemptione animarum suarum B. Petro Apostolo reliquere, ut pauperibus, singulis temporibus, pro alimonia erogarentur, seu propter redemptionem captivorum. Et postmodum misit Mauritius epistolas suas ad Isacium Patricium Ravennam de hoc quod actum est, quomodo ipse cum exercitu sigillasset omne vestiarium Episcopii, & quia sine aliqua læsione omnem substantiam sæpe dictam potuissent deprædari.

IX. Cardinales omnes exulare jussi.

Cumque hæc veritas cognovisset Isacius, venit in civitatem Romanam, & misit omnes primates Ecclesiæ singulos per singulas civitates in exilium, ut non fuisset qui resistere debuisset de clero. Per primates Ecclesiæ haud alios intelligendos putarim, quam presbyteros & diaconos Cardinales, qui dignitate & auctoritate ceteris antecellerent. Sed pergit Anastasius: *Et post dies aliquantos ingressus est Isacius in Episcopium Lateranense, & fuit ibi dies octo, usquedum omnem substantiam illam deprædarentur. Eodem tempore direxerunt exinde ex parte ex ipsa substantia in civitatem regiam ad Heraclium Imperatorem. Postmodum ordinatus est sanctissimus Severinus, & reversus est Isacius Ravennam.* Hæc autem cum tempore Severini accidisse doceat Anastasius, sequenti potius quam præsenti anno facta putamus, quando scilicet missum Romam ab Heraclio edictum perfidiæ Severinus cum omni clero est execratus. Quodamobrem in sententiam pedibus eo, ut existimem Severinum nequaquam accepisse ab Heraclio confirmationem, eo quod ejus edictum fuerit detestatus. Sed de his anno sequenti.

X.

Vidisti Græcorum odium in Romanam Ecclesiam, & Heraclii hæretici Imperatoris in eam animum infensum & avarum, ut non erubuerit Romanus Imperator Christianus ex sacrilegio magistratuum captare lucrum, factus ipse particeps sacræ prædæ, qui adversus ejusmodi expilatores grassatoresque insurgere debuerat ultor. Numquam hactenus adversus Romanam Ecclesiam sub Christianis Principibus quid hujusmodi præsumptum fuisse legitur, ut in exilium missis venerabilibus presbyteris ac diaconis Cardinalibus, Imperatoris magistratus armata militia impetum fecerint in Patriarchium, prædatique fuerint Ecclesiæ thesaurum cum suppellectilibus sacris. At de his hactenus.

XI. Conc. Tolet. sext.

Hoc eodem anno, Æra nimirum sexcentesima septuagesimasexta, celebratum habetur in Hispania generale, sive di-

PAGIUS IV. *Causa longi Interpontificii.*

Combefisius tamen in Historiæ Hæresis Monothelitarum Dispos. I. paragrapho 22. & 23. hanc Baronii conjecturam vanam putat & causam non statim confirmati *Severini* adscribit, vel morbo Imperatoris, vel quia is subtimesceret aliquid periculi, si Romani Pontificatus onus in *Severini* senis debiles humeros reclinaretur: aut forte etiam quia minus ei nota erat persona, utpote homo Romanus, & cui pro continendis in officio, Imperii in Occidente reliquiis, quæ potissima ratio erat adhibitæ illius conditionis, non ita posset fidere. Verum certa videtur Baronii conjectura. In Collectaneis enim Anastasii recitatur Epistola Sancti Maximi Abbatis ad Abbatem Thalassium, ex qua discimus, Severino in Pontificem Romanum electo Constantinopolim missos esse *in causa promotionis Papæ cum delatis Decretis Apocrisarios*, & Clerum Constantinopolitanum eisdem significasse, illos confirmationem, quam petebant, non obtenturos, nisi promitterent Clerum Romanum Ecthesi subscripturum: *protulerunt eis* (idest Ecclesiastici Constantinopolitani) *Dogmaticam Chartam nunc ab eis expositam asserentes non aliter vobis in Capitulo pro quo tantum transigentes navigium huc venistis, favorem præstabimus, nisi prius vos suasuros ei qui Sacrosanctus est, profiteamini, huic Chartæ subscribere, & Dogmatibus, quæ in ea continentur, exceptis dilationibus consentire.* Addit Sanctus Maximus in eadem Epistola, Legatos commento Græcos elusisse, et promisisse delaturos se ad Electum Pontificem *Ecthesim*, & rogaturos, ut ei subscriberet: quo pacto jussionem, quam petebant Apocrisarii, obtinuerunt ab Imperatore. Hanc Epistolam non viderat Baronius, quia nonnisi post ejus mortem Collectanea Anastasii a Sirmondo publicata. His adde, *Ecthesim* hoc anno ab Heraclio Imperatore emissam, ideoque & Exarchæ Ravennatensi mandatum, ut eam a Pontifice Romano Electo subscribendam curaret. Non itaque, ut putavit Combefisius, velut tantum occasione, ac aliud agens *Isacius* Exarcha Romam venit, interfuitque ordinationi *Severini*, aut verius ejus electioni.

V. *Expilatio Patriarchii Lateranensis Heraclio non attribuenda.*

Recte tamen autumavit Combefisius, Lateranensis Patriarchii expilationem *Heraclio* Imperatori attribuendam non esse; cum vix possit intelligi, ut vel *Sergius*, vel *Heraclius*, qui Catholicorum ambirent nomen, ac Catholici hactenus habiti essent, multaque reverentia in Honorio habuissent Romanam Sedem, sic male de ea in *Severino* mereri voluerint; ut autem illa, quam ponit Anastasius ratione expilaretur *Lateranense Patriarchium*, ipsis immensis in eo congestis opibus sollicitantibus, ac velut ex minus necessariæ Ecclesiæ usibus, quæ militibus egenis erogandæ essent, qua fisco inferendæ in Reipublicæ commodum; quamquam in vito Clero sacrilegam; haud certe ita absonum videatur, ut ne ab *Heraclii* Præfectis, ejus etiam injussu seu oblata Interregni occasione, præsumi potuerit; vel eidem, parte prædæ accepta ratum haberi. Sic enim post annos aliquot Heraclii nepos *Constans*, cum nullam religionis causam prætexeret, ac amice agere videretur cum *Vitaliano* Papa, pretiosa quæque, tum in Urbe, tum locis aliis in Italia expilavit, nec Sacris ædibus, earumque sacris vasis ac eleemosyniis pepercit, ut in eodem *Vitaliano* Anastasius tradit: haud dubie superfluitatem Ecclesiis causatus, ac publicæ rei necessariam tuitionem.

VI.

Ad num. XI. & seq. In præfatione Concilii Toletani VI. dicitur illud habitum, *sub dea-*

xeris nationale Concilium Toletanum sexium nominatum, cui interfuerunt Episcopi sive præsentes sive per legatos numeroquinquagintaduo: habitum autem est (ut prima ejus constitutio docet) quinto Idus Januarii, anno Cinthilani Regis secundo, Æra superius adnotata. Continet capita undeviginti tum ad fidem Catholicam stabiliendam, tum etiam ad Ecclesiasticam disciplinam custodiendam elaborata. In cujus tertio capite de Rege maxime pio hæc perpetua conservanda memoria scripta reperiuntur (a): *Inspiramine summi Dei, excellentissimus & Christianissimus Princeps ardore fidei inflammatus cum regni sui sacerdotibus prævaricationes, & superstitiones eorum*, Judæorum scilicet, *eradicare elegit funditus, nec sinit degere in regno suo eum qui non sit Catholicus. Ob cujus fervorem fidei gratias omnipotenti Deo cælorum Regi agimus, eo quod ejus tam illustrem creavit animam, & sua repleverit sapientia. Donet ei præsentis ævi diuturnam vitam, & in futuro gloriam æternam. Illud autem provida nobis cura & valde est decernendum vigilanti solertia, ne ejus calor & noster labor quandoque in posteris tepefactus liquescat.*

(a) Conc. Tolet. 6. c. 3.

XII. Quid Reges Hispaniæ jurare debeant.

Quocirca consonum cum eo & corde & ore promulgamus Deo placituram sententiam; simul cum suorum optimatum illustriumque virorum consensu ex deliberatione sancimus, ut quisquis succedentium temporum regni sortierit apicem non ante conscendat regiam sedem, quam inter reliqua conditionum sacramenta pollicitus fuerit hanc se Catholicam non permissurum eos violare fidem, sed & nullatenus eorum perfidiæ favens, vel quolibet neglectu aut cupiditate illectus tendentibus ad præcipitia infidelitatis aditum præbeat prævaricationis; sed quod magnopere nostro est tempore conquisitum debeat illibatum perseverare in futurum. Nam incassum bonum agitur, si non ejus perseverantia providetur. Ergo postquam ordine præmisso ad gubernacula accesserit regni, si ipse temerator extiterit hujus promissi, sit anathema maranatha in conspectu sempiterni Dei, & pabulum efficiatur ignis æterni; simul cum eo damnatione perculsi, quicumque sacerdotum, vel quilibet Christianorum ejus implicati fuerint errori. Hæc de Regibus successoribus sancta Synodus, Rege ipso favente, decrevit: ut appareat haud esse recentem vel indebite usurpatum titulum Hispaniarum Regum, ut Catholici cognominentur, utpote tanto facti titulo digni, quod non solum jurent se fore Catholicos, sed neque passuros quemquam non Catholicum in amplissimo suo regno penitus reperiri. At quod rursus ad ejusdem Principis laudes spectat, audi de eo ejusdem Synodi præconia (b): *Denique tanta erga nos nostri Principis extant beneficia, ut longum sit singillatim ea promere lingua. Ipse enim, auctore Deo, nobis pacem, ipse quasi captivam reduxit charitatem, ipsius opem quieti, ipsius sumus largitione ditati, ipse medicamine bonitatis suæ & reis pepercit, & rectos sublimavit. Cui si dignis voluerimus respondere beneficiis non tantis extamus copiis virtutis, quanto voto sufficimus voluntatis.* Hæc sancta Synodus: atque de his satis.

Reges Hisp. cur cognominati Catholici.

(b) Conc. Tolet. c. 15.

XIII. Rotharis Rex Longob. Arianus.

Hoc eodem anno Arioaldus Rex Longobardorum, idemque Arianus (de quo plura superius) ubi regnasset annos duodecim, moritur; inque locum ejus subrogatus est Rotharis itidem Arianus: *Hujus* (inquit Paulus c) *temporibus pene per omnes civitates regni ejus duo Episcopi erant, unus Catholicus, & alter Arianus. In Civitate quoque Ticinensi usque nunc ostenditur, ubi Arianus Episcopus, apud basilicam S. Eusebii residens, baptisterium habuit, cum tamen Ecclesiæ Catholicæ alius Episcopus præsideret. Qui tamen Arianus Episcopus qui in eadem civitate fuit, Anastasius nomine, ad fidem Catholicam conversus, Christi postea Ecclesiam rexit. Hic Rotharis Rex, Longobardorum leges, quas sola memoria & usu retinebant, scriptorum serie composuit: codicemque ipsum, Edictum, appellari præcepit. Erat autem jam, ex quo Longobardi in Italiam venerant, annus se-*

(c) Paul. diac. l. 4. c. 44. nov. edit.

PAGIUS

Concilium Toletanum VI.

quinto Idus Januarii, anno Præfati Principis (nempe Cinthilani) *& triumphatoris in Christo secundo, Era DCLXXVI*, ideoque hoc anno in quem annus ille Eræ Hispanicæ incidit. Interfuere huic Concilio quinquaginta duo Episcopi Hispaniæ & Galliæ, eique subscripsere quatuor Metropolitani, *Silva* Narbonensis, *Julianus* Bracarensis, *Eugenius* Toletanus, & *Honoratus* Hispalensis. Inter illustres Episcopos, qui eidem præsentes fuere, memoratur Sanctus *Braulio* Episcopus Cæsaraugustanus, successor Joannis fratris, qui *habuit Sacerdotium ferme viginti annis temporibus Sisenandi, Cintila, & Cindas VVindi Regum*, inquit Sanctus Idelfonsus. Ordinasit Scripta S. Isidori Hispalensis Episcopi cujus fuerat Discipulus, & Archidiaconus, ut ipsemet scribit in Prænotatione ad Libros ejusdem Isidori, hicque *Braulioni* suos Originum Libros dicavit. Scripsit præterea Braulio *Vitam S. Æmiliani Turiasonensis Monachi*, cujus celebre est tota Hispania Monasterium, inter asperrimos montes, qui Ibero fluvio latus Septentrionale obvertentes, Castellam reliquam ad Meridiem habent. De Braulione legendus Baronius anno DCXXXVI. num. XVII. & seq. & Bollandus in Synopsi Historica ejus Vitæ ad diem XVIII. mensis Martii.

VII.

Ad num. XIII. *Arioualdus* Langobardorum Rex anno DCXXX. e vivis excessit, eodemque *Rotharis* in ejus locum subrogatus est, ut an-

septuagesimusseptimus, sicut idem Rex in sui Edicti testatus est prologo. Hæc Paulus.

XIV. Porro etsi sub Ariano Rege non reperitur indicta in Catholicos persecutio: accidebat tamen interdum, ut si qui Epi-

PAGIUS *Rhotaris fit Rex Langobardorum.*

anno DCXXVI. num. VII. & seqq. demonstravi. *Hic Rothari Rex*, inquit Paulus Diaconus lib. 4. cap. 44. *Langobardorum leges, quas sola memoria & usu retinebant, Scriptorum serie composuit, Codicemque ipsum Edictum appellari præcepit. Erat autem jam ex quo Langobardi in Italiam venerunt, annus septuagesimus septimus, sicut idem Rex in sui Edicti testatus est Prologo.* Verum Sigonius in lib. de Regno Italiæ recitat illum Prologum, in quo annus unus minus numeratur, ideoque illa legum Langobardicarum Collectio facta est anno septuagesimo sexto ab adventu Langobardorum in Italiam. Ait enim ibi Rotharis: *Ego Rotharis Rex septimus decimus Rex gentis Langobardorum, anno Regni mei octavo, ætatis meæ tricesimo octavo, Indictione secunda, & post adventum in Provinciam Italiæ Langobardorum, ex quo Albuinus tunc temporis Rex advenit, anno septuagesimo sexto, feliciter, datum Ticini in Palatio decimo Kalendas Decembris;* qui characteres annum Christi sexcentesimum quadragesimum tertium a Kalendis Septembris Indictione secunda insignitum certo designant: sed loco, *anno Regni mei octavo*, legendum, *anno Regni mei decimo tertio*, ut sequentium Regum Langobardorum Chronologia demonstrat. [1] Neque enim annus LXXVI. vel LXXVII. adventus Langobardorum in Italiam convenire potest in annum VIII. Rotharis sive Pauli Diaconi, sive recentiorum Scriptorum, qui de rebus Langobardicis egere supputationem sequaris. Porro numerus X. in inferiori parte deletus Librarium facile in errorem inducere potuit, & relinquere numerum V. ita ut non annus XIII. sed annos VIII. legerit. Ex laudato loco liquet, errasse Paulum Diaconum, qui scripsit, *Audoinum* nonum Longobardorum Regem fuisse; alioquin *Rotharis* non se se decimum septimum, sed decimum sextum Longobardorum Regem in citato Prologo appellaret. Si itaque *Rotharis* anno DCXLIII. annum Regni XIII. agebat, profecto anno DCXXX. ut Sigebertus de Longobardorum Chronologia recte edoctus testatur, Regnum susceperat. Verum quidem est, Basilium Joannem Heroldum, qui *Rotharis* Regis leges publicavit, in earumdem titulo idem ac Paulum Diaconum habere. Sed cum Heroldus laudatum Prologum in medium non adducat, manifestum illum ab eo non visum, & hunc Compilatorem, vel saltem possessorem exemplaris MS. quo is usus est, titulum illum ex Paulo Diacono mutuatum fuisse; cum tamen annus adventus Langobardorum in Italiam septuagesimus septimus conjungi non possit cum Indictione secunda, in citato Prologo memorata.

VIII. *Conversio & exilium S. Ingenuini Episc. Sabionensis.*

Ad num. XIV. Quod scribit Baronius *Sanctum Ingenuinum* Episcopum Sabionensem in exilium missum fuisse apud *Brixionem* in Germaniam a *Rothari* Rege Langobardorum, qui Arianus erat, non caret difficultate. Fuit S. Ingenuinus Episcopus Sabionensis in secunda Rhætia, cujus Metropolis *Sabio* sive *Savio* erat, sed *Brixinam* decem passuum millibus dissitam Episcopatus ille postea translatus. Præter Epistolam Conciliabuli Schismaticorum Episcoporum, qui tria Capitula defendebant, in Mariano habiti, cui *Ingenuinus* subscripsit, ut dixi anno DXC. num. X. & Synodum Gradensem anno DLXXIX. coactam, cui etiam *Ingenuinus* interfuit, de qua Synodo egi eo Christi anno, nihil de eo scriptum reperimus ante sæculum octavum, quo Paulus Diaconus vixit. Hic lib. 3. de Gestis Longobard. cap. 30. *Ingenuini* Episcopi Sabionensis meminit. Bollandus ad diem V. mensis Februarii, quo Sanctus *Ingenuinus* colitur, synopsim ejus Vitæ ex variis Monumentis collegit, & num. 31. ait eum quidem errasse cum Schismaticus fuerit, fidem tamen Orthodoxam semper retinuisse, cum a Brixinensibus in Officiis Ecclesiasticis memoria ejus celebretur, & in aliquibus Martyrologiis nomen ejus legatur. Existimat Bollandus *Ingenuinum* circa annum DCXL. ad Deum migrasse. Verum non viderat is Acta Concilii Gradensis, cui cum Ingenuinus subscripserit, verosimile non est, eum ad annum DCXXXI. vitam propagasse, immo nec a *Rothari* Rege, quod sine teste Baronius asserit, in exilium missum esse. In Officiis Brixinensibus dicitur, *sub Authari Flavio Longobardorum Rege Italiam devastante* in exilium pulsum, ibique ærumnis confectum in cœlum migrasse. Verum *Autharis* die V. mensis Septembris anni DXC. extinctus est, ante celebrationem Concilii Marianensis, cui Ingenuinus subscripsit. In iisdem Officiis perperam etiam dicitur, interfuisse *Ingenuinum* Maranensi seu Marianensi Synodo, in qua Manichæo errore damnato *Severus* iterum & suæ Sedi & Ecclesiæ Catholicæ redditus est. *Severus* enim Ravennæ, non Manichæis, sed Catholicæ Ecclesiæ assensus est, a qua postea descivit, & rursus Tria Capitula propugnavit. *Ingenuinus* itaque in exilium ab *Arioaldo* Rotharis decessore missus, postquam sedisset annos amplius quadraginta; ut enim jam dixi, anno DLXXIX. Pseudo-Synodo Gradensi interfuit. [a]

IX. Sanctus Ingenuinus Sabione obiit, translatoque postea Episcopatu *Brixinam*, una & ossa ejus translata sunt, *ubi in in hodiernum diem* mira

NOTÆ [1] Mendum irrepsisse in numeros annorum regni Rotharis expressos in Prologo Legum ejusdem Rotharis viris eruditis non probatur, cum in vetustissimis omnibus Codicibus MSS. vel in iis pariter qui decimo Sæculo circiter exarati sunt, constanter legatur. *Anno regni mei octavo*, Indictione & mense de quibus apud Pagium. Igitur Rotharis exordium anticipandum est, figendumque anno 636. Nec est cur Textui Fredegarii adeo deferamus, ut vis inferatur genuino adeo & sincero antiquitatis documento; facilius enim mendum in Fredegarium irrepsisse suspicaremur, quam in prologum Rotharis cujus genuinam lectionem omnium MMSS. concordia asserit. MANSI

[a] Cum Gradensis Synodus suppositionis notam apud viros eruditos incurrerit ex rationibus a nobis in Nota ad A. 579. 12. deductis; hinc sustineri posse constat traditionem in Officio Ecclesiastico Brixinensi servatam de exilio a S. Ingenuino sub Authari Rege Longobardorum tolerato. MANSI

S. Genuinus Episc. in exilium missus.

piscopi æstuantes zelo Catholicæ fidei urgerent Arianos, iidem ab eodem Rege exilio mulctarentur, ut contigit S. Genuino sive Ingenuino Episcopo Sabionensi, qui a Rege Longobardorum in exilium pulsus apud Brixinonem in Germaniam, ibidem diem obiit, junctusque sepultura est S. Albino ejusdem civitatis Episcopo æque sancto; factumque est, ut amborum una eademque dies natalis in Ecclesia celebretur Nonis Februarii. Jam vero ad anni sequentis res gestas transeamus.

PAGIUS

S. Albuini Episc. Brixinensis obitus.

miraculis clarescit, inquit Hundius in Metropoli Salisburgensi. Sedem autem Episcopalem a Sabiona Brixinam Tirolii Urbem transtulit S. *Albuinus* Ecclesiæ Sabionensis Episcopus, Ottone III. & Henrico Sancto successive imperantibus, ideoque quadringentis post *Ingenuinum* & amplius annis, & corpus *Albuini* post ejus mortem appositum est corpori S. *Ingenuini*, quod utrumque in summo Altari Ecclesiæ Cathedralis religiose asservatur, ut refert Bollandus ex Fastis Brixinensibus ad diem V. Februarii, utrique Sancto festivum. Idem Bollandus & Hundius citati Sanctum *Cassianum* ante *Ingenuinum* ponunt, & post hunc alios ante *Masulonem*, qui secundus est in versibus incerti Poetæ, *de Ordine Comprovincialium* Pontificum, a Mabillonio Tom. IV. Analect. pag. 325. publicatis. Florebat is Poeta tempore Ludovici Germaniæ Regis, cui Opusculum suum dicavit, quo nihil habemus antiquius de Episcopis Metropoli Saltzburgensi subditis. Hæc ille de Episcopis Sabionæ, vulgo *Seben*.

Hat Sedis vallis Noricana dicta Sebana,
Ingenuinus habens primo quam rexerat almus.
Masulo secundus, seditque regendo Cathedram.
Post illum pastor servavit ovile Joannes.
Præsul Alimus erat meritis, qui & Dogmate quartus.
Quintus honore sedet ill. fultus eodem.

Episcopus, cujus nomen tacetur, est *Heinricus*, qui *Alimo* successerat, isque anno DCCLXXII. Ecclesiam Sabionensem regebat, ut suo loco videbimus. Quare cum Ecclesia Sabionensis in Regione a Paganis habitata locata esset, diuturna subinde fuere Interpontificia. Neque enim existimandum, Poetam accuratissimum aliorum Episcoporum Sabionensium nomina ignorasse. Qui itaque in medium afferuntur, in his versibus non memorati, Episcopi tantum Regionarii fuere.

X. *Moritur Dagobertus Rex Francorum.*

Dagobertus Francorum Rex anno Regni sui *decimo sexto, decimo quarto Kalendas Februarii die*, seu die decima nona mensis Januarii mortuus est, ut tradunt Fredegarius cap. 79. Aimoinus lib. 4. cap. 43. & Auctor de Gestis Dagoberti Regis cap. 43. Ex annis illis sedecim sub patre *Clotario* sex, & post ejus obitum decem egit. Ante Hadrianum Valesium, a plerisque, & imprimis recentioribus omnibus Historicis creditum fuerat, *Dagobertum* solum, ac post Clotarii patris obitum sedecim annos Regnum obtinuisse. Quod falsum esse adeo solide demonstravit Vir Eruditissimus, ut omnes tandem, si paucissimos excipias, in suam sententiam pertraxerit. Quare nullus dubitationi locus relinquitur, quin sedecim illi anni deducendi sint a tempore quo Rex Austrasiorum constitutus est, ideoque quin præsenti anno vivere desierit. Baronius, qui *Clotarii* Regis mortem anno DCXXXI. collocavit, ab eaque annos sedecim Dagoberto attributos proficisci existimavit, hujus mortem usque ad annum DCXLVII. differt, indeque sequentium Regum Francorum Chronotaxis in Annalibus Ecclesiasticis valde depravata: quam, ut majori claritate in integrum restituamus, ab ejus ordine subinde hoc sæculo discedere cogimur. Vixit *Dagobertus* annos circiter XXXIV. pacemque, quam cum Gothis in Hispania, cum Langobardis in Italia cum Anglis in Britannia, & cum cæteris finitimis gentibus pater ejus fecerat, sincera fide custodivit. Usus est consilio Sancti *Arnulphi* Metensis Episcopi & Sancti *Pippini* Majoris-Domus, quibus a patre commendatus commissusque fuerat, ac Sancto Arnulpho Anachoreta facto, Consiliarium habuit Sanctum *Chunibertum* Coloniensem Antistitem. Non alia ætas illustrium Episcoporum, piorum, Monachorum, ac Sanctimonialium fœcundior fuit, nec plura unquam in Galliis & nobiliora Monasteria constructa fuere. Verum de ejus virtutibus ac vitiis agemus anno DCXLVII. quo de iis verba facit Baronius. Duos tantum reliquit filios, *Sigibertum* & *Clodoveum* hujus nominis II. minorennes: ille patri in Austrasiam, hic in Neustriam & Burgundiam successit.

XI. *Duplex Sigiberti Regis Epocha.*

Sigibertus quidem jam ab annis quinque in Austrasia regnabat: sed juxta ea quæ anno DCXXXIII. num. XXX. & seqq. in medium adduximus, mortuo patre possessionem iniit Aquitaniæ, Provinciæ, aliarumque Galliæ Regionum; quas juxta patris voluntatem post ejus mortem in suam ditionem revocare debebat. Hinc Cadurcenses tunc ejus Regno adjecti, quod ostendunt literæ, quas *Desiderius* Cadurcensis Episcopus Sigiberto Regi statim direxit, cum post Dagoberti Regis obitum ditio Cadurcensis sub ejus potestatem primum devenit: *Dum*, inquit Desiderius Epist. 3. apud Duchesnium num. 50. Tom. I. *Et contigit de præcelso Domno nostro genitore Vestro: quod nec Pietati Vestræ tam cito fuerat optabile* (idest, ut Dagobertus e vivis tolleretur) *Vos reverentissime Domine, tam de vos servos Vestros quam & de cunctos fideles integrum dignamini habere mercedem. Ut quos genitor vister pie enutrivit, vester vigor æquanimiter portet. Et dum vos Deus omnipotens sua pietate in Regno sublimavit*, &c. Quamobrem Regni Sigiberti duæ observandæ sunt Epochæ, altera ab anno DCXXXIII. quo Austrasiæ Vosagum inter & Ardennam coarctatæ præfectus fuit; altera vero a præsenti anno, quo eam in solidum obtinuit deducta.

Ecthesis Sergii hoc anno promulgata ut sequenti videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS	SEVERINI PAP. ANNUS	HERACLII IMP. ANNUS
639.	1.	30.

I. Heraclius expositionem fidei hæreticam promulgat.

ANnus agitur Redemptoris sexcentesimus trigesimusnonus, Indictione duodecima: quo Heraclius Imperator semel Deo aversus, animo induratus, & (quod de Achab dicit divina Scriptura) venumdatus ut faceret malum, tandem publicum promulgavit edictum ad suam stabiliendam hæresim, quod Ecthesin, hoc est, expositionem nominavit. Id quidem factum esse hoc anno, duodecima videlicet currente Indictione, docent Acta Romanæ Synodi sub Martino Papa, qui tamen illud ascribit perfidiæ Sergii Constantinopolitani Episcopi; nam locutus ipse in Synodo, ista ait (a): *Sergius autem per epistolam propriam ad denominatum Cyrum scriptam, eamdem similiter unam operationem suscipiens, cum eo irrationabili præsumptione ausus est confirmare: & non solum hoc, sed etiam post aliquos annos ejusdem Cyri novæ adinventionis, hoc est, per nuper duodecimam Indictionem elapsam hæreticam & ipse conscribens Ecthesin, id est, expositionem Fidei sub nomine tunc imperantis Heraclii, unam in eadem Salvatoris nostri (secundum impiam Apollinarem) voluntatem & operationem instituit, ex hoc quod dicit imprudenter, sequi operationem voluntatem, &c.* Rursum de eodem Sergio nomine Imperatoris ad incutiendum terrorem promulgante perfidiæ edictum, idem Martinus hæc habet in Secretario tertio ejusdem Concilii: *Age*, inquit *nunc & memorati Sergii novæ Ecthéseos audiamus commentum: quam Ecthesin suasit in tempore suo nomine Heraclium quondam Imperatorem titulare, errorem interminationi commixtum contra Orthodoxos populos atque dogmata per hunc modum prætendens.* Hæc & alia S. Martinus: ex quibus illud in primis, quod dictum est, certum habes de tempore.

(a) Synod. Lateran. sub Marti. Secret. 3.

II. Ecthesis missa ad Severin. Papam.

His adde, eamdem fidei explanationem missam esse per Isacium Italiæ Exarchum ad Romanum Pontificem Severinum, ut eam probaret. Id quidem liquido apparet per epistolam Cyri Episcopi Alexandrini ad Sergium Constantinopolitanum Antistitem, recitatam in dictæ Synodi Lateranensis tertio Secretario, in qua inter alia ista leguntur ipsius exordio: *Paratis nobis relaxare responsa in regia urbe, conjunxit * Eustathius gloriosus Magister militum, & detulit mihi venerandos apices præcipue mei Domini Deo honorabilis tuæ beatitudinis, intus habentes & exemplar competenter & consultissime pariterque Deo amabiliter factæ Ecthéseos venerabilis nostræ fidei a piissimo & a Deo conservando domino nostro magnoque Principe pro pia fide nostra ad Isacium excellentissimum Patricium & Exarchum Italiæ destinatæ; quam debet profiteri communis frater noster Severinus sanctissimus Deo adjuvante, qui ordinatur Romæ, &c.* Puto intelligis quod ait: *Qui ordinatur Romæ; non autem ordinatus est Romæ.* Quod scilicet ejus ordinationis actus adhuc suspensus esset sub nutu Imperatoris, videlicet, ut ipse jam anno superiori electus, non confirmaretur ab Imperatore, neque ordinari juberetur, nisi quam Romam per Exarchum Imperator misisset Ecthesin, Severinus Pontifex reciperet & confirmaret: quod quidem facere penitus renuisse, immo & ipsam vehementer detestatum esse, certo liquet ex iis quæ idem qui supra S. Martinus habet, ubi in tertio Secretario hæc post recitatam dictam epistolam subjunxit his verbis: *Ceciderunt a sua spe, mentiti contra caput proprium. Nec enim suscepta est omnino, aut admissa secundum vanam eorum spem; magis autem condemnata est & anathematizata ab Apostolica*

* conjunxit pro pervenit usitatum ab hoc sæculo repetimus.

Confirmatio Severini Pap. ab Imp. cur suspensa.

Severin. Pap damnat Ecthesin Heraclii Imp.

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXVII

Anno Hegiræ XVIII. inchoato die 12. Januar. fer. 3. Anno Hegiræ XIX. inchoato die ult. Decemb. fer. 7. A.C. 639.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6132.

☉ 4. C. ☽ 23. P. 28. Mart. Indict. 12.

JESU CHRISTI 639.

SEDES VACAT

HERACLII IMP. 30.

HIc annus ista formula notatur: *XXIX. post Consulatum Heraclii Aug. XXVIII.* & a die XXII. Januarii, *Anno Imperii Heracli Junioris Constantini XXVII.*

I. Postconsulatus.

II. Ad num. I. & seq. *Sergius* Constantinop. Episcopus ad hæresim Monothelitarum latius evulgandam composuit *Ecthesim*, seu fidei formulam & expositionem, in qua dici prohibebatur imposterum cum una, tum duplex in Christi dispensatione Operatio, licet interim in ea diserte asseratur in Christo una tantum voluntas, tanquam Doctrina Sanctorum omnium Patrum. Eam *Sergius* non suo, sed Heraclii nomine vulgandam curavit, ut majores hac arte tumultus in Ecclesia excitaret. Ecthesi enim nomen Heraclii præfixisse docet Martinus Papa in Secret. III. Verum *Ecthesis* non hoc anno ut hactenus ab omnibus creditum, sed superiori publicata; Martinus enim Secret. primo ait id factum *duodecima Indictione*, quæ Kalendis Septembris superioris Christi anni inchoata. Nam Postquam illa emissa est, *Sergius* Pseudo-Synodum Constantinopoli coegit, ad *Cyrum* Episcopum Alexandrinum scripsit, & mense Decembri ejusdem anni vita functus est, ut mox ostendemus. Quare non dubium, quin anno antecedenti Edictum illud prodierit, eodemque Synodus Constantinopolitana habita sit.

Sergius anno superiori Ecthesim promulgavit.

Ad

ea auctoritate huc transmissa pessimæ & præsumptæ novitatis eorum Ecthesis. Hæc sanctus Martinus Papa in plena Synodo de rebus gestis cum Severino Pontifice.

III. De obitu Severini Pap.

Porro ipse Severinus Papa haud diutius superstes fuit, afflictionibus exagitatus a ministris Imperatoris, quando & a militibus in odium ipsius Romani Pontificis deprædato sacro Patriarchio, omnes Cardinales jussi sunt exulare; cujus rei gratia non potuit Synodus congregari, ut publico totius Ecclesiæ Catholicæ præconio eadem Ecthesis damnaretur, quæ ab eodem Pontifice & aliis in administratione collegis fuerat condemnata. Quod vero ejusdem Severini incerta sit dies electionis, hinc fuit ut nec quamdiu Pontifex perseveraverit, adeo certo definiri possit, licet alii pro arbitrio addant & minuant annos, menses, ac dies: tribuit autem ejus sedi Anastasius menses undecim, & dies quatuor. Verum ex his quæ dicta sunt, liquido intelligi potest ipsum non prætergressum hunc annum; ad quem pervenisse, dicere necesse est, cum constet post editam Ecthesin (quam hoc anno, duodecima Indictione, esse promulgaram, ex Actis Synodalibus vidimus) fuisse superstitem, cum eam damnarit: sequenti vero anno sedisse Joannem, ex Synodo ab eo tunc facta possumus intelligere. Porro de eodem Severino hæc idem Anastasius habet:

IV. * donis Reliquæ res gestæ Severini Papæ.

*Hic renovavit absidem beati Petri Apostoli ex musivo, quod dirutum erat. Hic dilexit clerum, & omnibus bonis * augmentavit. Fuit autem sanctus, benignus super omnes homines, amator pauperum, largus, & mitissimus. Fecit Episcopos per diversa loca numero quatuor. Hic divisit omni clero rogam integram. Qui etiam sepultus est ad beatum Petrum Apostolum sub die quarta Nonas Augusti. Et cessavit Episcopatus ejus menses quatuor, & dies viginti novem*. Hæc Anastasius: ex cujus assertione dicendum erit, ultima anni hujus die subrogatum fuisse ejus successorem Joannem ejus nominis quartum, quem idem auctor ait fuisse natione Dalmatam, filium Venantii Scholastici: sed de eo plura anno sequenti dicturi sumus.

PAGIUS III. *Severinus PP. anno sequenti demortuus.*

Ad num. III. & seq. *Severinus* Pontifex Romanus anno tantum sequenti demortuus est; sedit enim *menses duos, dies quatuor* sepultus *sub die quarto Nonas Augusti*, inquit Anastasius, qui sepulturæ diem memorare solet. Menses duos ac dies quatuor illum sedisse legitur in omnibus exemplaribus Anastasianis, tam MSS. quam vulgatis, in Hermanno Contracto, Reginone, Luitprando, Abbone, Honorio Augustodunensi Catalogo Vaticano Palatino, & in aliis. Quare cum anno tantum sequenti, ac die vicesima octava Maii ordinatus fuerit, eodem etiam anno e vivis decessit, & quidem die prima mensis Augusti. Sed Baronius, vel potius ejus Amanuensis, cum vidisset in aliquo Anastasii exemplari, *Severinum* sedisse menses II. charactere scilicet Romano legit menses XI. seu undecim, numeros videlicet Romanos in cifras Arabicas convertens. Præterea ideo Baronius Severini mortem in hunc annum retraxit, quia existimavit, post *Honorii* mortem Sedem vacasse paucos duntaxat menses; indeque ab Anastasio discedens, non solum *Severini*, sed etiam sequentium Pontificum Rom. tempora modo augere, modo minuere cogitur.

IV. *Monothelitas damnavit.*

Severinum dum viveret *Ecthesim* damnasse liquet ex libro Diurno Romanorum Pontificum, in quo cap. 3. tit. 6. recitatur Professio fidei, quæ a Romano Pontifice emitti solita erat ante Sextam Synodum generalem. In ea enim fidei Professione dicitur: *Profitemur etiam cuncta Decreta Pontificum Apostolicæ Sedis, idest, Sanctæ recordationis Severini, Joannis, Theodori, atque Martini custodire; qui adversus novas quæstiones in Urbe Regia exortas, & pro propria Doctrina cuncta Zizaniorum scandala amputasse noscuntur, profitentes, juxta duarum Naturarum motum, ita & duas naturales Operationes, & quæcumque damnaverunt, sub anathemate damnamus: quæque susceperunt, suscipimus, & tota fidei integritate veneramur*. Baronius num. III. Combefisius in Hist. Hæresis Monothel. Dispot. I. Paragrapho 12. aliique existimant, *Severinum* non congregasse Synodum adversus Monothelitas, quod breviori tempore ab adepto Pontificatu vixerit, ideoque *Joannem IV.* proscriptæ & reprobatæ Synodice hujus hæreseos gloriam primum retulisse; *Severinum* vero eam tantum vehementer detestatum esse. Verum non viderant illi citatam fidei Professionem, ex qua Synodum a Severino ut jure publico in Ecthesim decerneret, coactam esse colligitur. Cum enim promitterent Pontifices Romani se Decreta a Severino, Joanne, ac Theodoro adversus Monothelitas edita servaturos, manifestum est, ea in aliquo Concilio condita fuisse. Neque obstat breve temporis intervallum, quo *Severinus* sedit; cum *Joannes* IV. ejus Successor, qui die XXIV. Decembris anni DCXL. Pontifex Romanus creatur, ante mortem Heraclii, quæ die undecima Februarii anni DCXLI. contigit, Monothelitas Synodice confoderit.

V. *In Synodo Romana.*

Verba, quæ Baronius num. IV. & III. Secretario Lateranensi in medium affert ut ostendat *Severinum* hæresim hanc detestatum esse, cum laudato loco Professionis fidei collata, id in Synodo factum fuisse demonstrant. Ait enim ibidem S. Martinus, postquam locutus est de Severino Papa; *Crediderunt a sua spe* (Cyrus & Monothelitæ, qui Ecthesim ad Severinum miserant), *mentiti contra caput proprium. Nec enim suscepta est omnino, aut admissa secundum vanam eorum spem: magis autem condemnata est & anathematizata ab Apostolica auctoritate, huc transmissa pessima & præsumpta novitatis eorum Ecthesis*. Verum quidem est, Garnerium in Notis ad laudatam fidei Professionem autumare *Severinum* Decretum edidisse, quo eam hæresim condemnaret & anathematizaret, *Joannem* vero Theodorum, atque Martinum Conventum Episcoporum adversus eandem coegisse. Verum fru-

V. Legatio a Scotis ad Severinum.

Auctor est Beda, hoc anno Scotorum litteras esse perlatas Romam ad Severinum Pontificem: sed cum jam idem Severinus diem obiisset, clerus Romanus eas acceptas aperuit. Extant ipsarum fragmenta, quæ recitaturus Beda, ista præmittit: (a) *Sed & Joannes, qui & successori ejusdem Honorii Severino successit, cum adhuc esset electus in Pontificatum, pro eodem errore*, de tempore Paschatis scilicet, *corrigendo, litteras ad eos magna auctoritate atque eruditione plenas direxit, evidenter astruens, quia Dominicum Pascha diem a quintadecima Luna usque ad vigesimamprimam Lunam (quod in Synodo Nicæna probatum est) oporteret inquiri: nec non & pro Pelagiana hæresi, quam apud eos reviviscere didicerat, cavenda ac repellenda, in eadem illos epistola admonere curavit: cujus epistolæ principium hoc est:*

(a) Beda l. 2. c. 19.

VI. Collegatum in administratione litteræ ad Scotos.

Dilectissimis & sanctissimis Thomiano, Columbano, Chromano, Dimano, & Barbano Episcopis: Chromano, Hermanuoque, Laustrano, Stellano, & Segiano presbyteris: Sarano, cæterisque doctoribus seu Abbatibus Scotis; Hilarius Archipresbyter & servans locum sanctæ sedis Apostolicæ, Joannes diaconus & in Dei nomine electus, item Joannes Primicerius & servans locum sanctæ sedis Apostolicæ, & Joannes servus Dei Consiliarius ejusdem Apostolicæ sedis.

Scripta quæ per latores ad sanctæ memoriæ Severinum Papam adduxerunt, eo de hac luce migrante, reciproca responsa ad ea quæ postulata fuerant, siluerunt. Quibus reseratis, ne diu tantæ quæstionis caligo indiscussa remaneret, reperimus quosdam provinciæ vestræ contra Orthodoxam fidem, novam ex veteri hæresim renovare conantes, Pascha nostrum in quo immolatus est Christus, nebulosa caligine refutantes, & quartadecima Luna cum Hebræis celebrare nitentes. Quo epistolæ principio (subdit Beda) *manifeste declaratur, & nuperrime temporibus illis hanc apud eos hæresim exortam, & non totam eorum gentem, sed quosdam ex eis hac fuisse implicitos. Exposita autem ratione Paschalis observantiæ, ita de Pelagianis in eadem epistola subdunt: Et hoc quoque cognovimus, quod virus Pelagianæ hæreseos apud vos denuo reviviscit; quod omnino hortamur ut a vestris mentibus hujusmodi venenatum superstitionis facinus auferatur. Nam qualiter ipsa quoque execranda hæresis damnata est, latere vos non debet: quia non solum per istos ducentos annos abolita est, sed & quotidie a nobis perpetuo anathemate sepulta damnatur. Et hortamur, ne quorum arma combusta sunt, apud vos eorum cineres suscitentur. Nam quis non execretur superbum eorum conamen & impium, dicentium, posse sine peccato hominem existere ex propria voluntate, & non ex gratia Dei? Et primum quidem blasphemia & stultiloquium est dicere, esse hominem sine peccato: quod omnino non potest, nisi unus mediator Dei & hominum homo Christus Jesus, qui sine peccato est conceptus & partus. Nam cæteri homines, cum peccato originali nascentes, testimonium prævaricationis Adæ (etiam sine peccato actuali existentes) portare noscuntur, secundum prophetam dicentem:* (b) *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis concepit me mater mea.* Hucusque ex dicta Romani cleri epistola Beda recitat.

(b) Psal. 50.

VII. Constantia cleri Rom.

Vides ex his clerum Romanum, etiam si careret Pontifice ordinato, consilio & auctoritate viguisse; magis enim commendanda tunc fuit eorum erga Catholicam fidem sincera semper manens intentio, & invicta constantia: etenim qui dilapidationem bonorum Ecclesiæ & exilia passi essent; nihilominus validiori animo repetentes certamen, cum satagerunt eligere in Rom. Pontificem, quem scirent satis habere virium ad resistendum Imperatori, condemnando in Synodali consessu missam ab eo fidei interpretationem. Talem quidem sciebant esse Joannem, quem in Pontificem elegerunt, ut quæ sequenti anno dicenda erunt, facient manifestum. Interea in anni sequentis Synodum disponitur apparatus: nos vero quæ anni hujus reliqua sunt studiorum hæreticorum in confirmanda quæ ob Imperatore promulgata est, fidel

PAGIUS

stra recurritur ad distinctionem, ubi nulla in fidei Professione exprimitur. Ac denique frustra dicitur, Theophanem meminisse tantum Synodorum a Joanne Theodoro & Martino Pontificibus Romanis convocatarum, cum Anastasius Synodi a Joanne IV. celebratæ nullam mentionem faciat & argumentum negativum nullo alio suffultum nullius sit ponderis.

VI. *Joannes IV. in locum Severini subrogatur.*

Severino anno sequenti demortuo, *cessavit Episcopatus ejus menses quatuor, & dies viginti novem*, inquit Anastasius; sed loco, *dies viginti novem*, legendum cum Orderico lib. 2. & uno ex MSS. Freherianis, alteroque ex Colbertinis, *dies viginti quatuor*. Unum quidem Thuanæum habet, *dies triginta quatuor*, loco, *dies viginti quatuor*, sed id errori Librarii attribuendum. Nam ex dicendis in morte Joannis IV. Severini successoris liquebit, juxta ipsummet Anastasium Sedem vacasse *menses quatuor, & dies tantum viginti quatuor*, ipso etiam die ordinationis comprehenso, quod quandoque ab Anastasio præstitum. Quare *Joannes IV.* natione Dalmata consecratus est die vigesima quarta Decembris anni sexcentesimi quadragesimi, in quam Dominica cadebat, pridie scilicet Natalis Christi.

VII.

Ad num. V. & seq. *Joannes IV.* antequam ordinaretur, rescripsit ad quæstionem Scotorum de

dei expositione, percurramus: hic enim ejus Ecthesis est describenda, cujus causa tot obortæ sunt concertationes. Est quidem hujusmodi quæ fallere posset quemquam incautum, utpote quæ videatur pietate referta. Ita plane sunt eloquia hæreticorum, ut obducant melle venena; & ut decipiant, multa primum secundum Catholicam fidem posita ingerant. Sed audi ipsam Ecthesin, quæ sic se habet accepta ex Actis Romani Concilii sub Martino Pontifice in Secretario tertio his verbis:

VIII. Expositio fidei ab Heraclio missa.

Expositio Orthodoxa fidei facta a pissimo & a Deo conservando nostro domino magno Principe Heraclio propter emersam ab aliquibus altercationem pro requisitione operationis, consonans in omnibus sanctis & universalibus quinque Conciliis: quam cum multa satisfactione & gratia exceperunt Patriarchalium sedium Præsules & gratanter ei consenserunt, utpote pacem sanctis Dei Ecclesiis inferentem. Vidistine, lector, paratam fraudem, & laqueum sub florenti gramine occultatum? Ante enim quam eadem Ecthesis vulgaretur, approbatam dicit a Patriarchis: cum certo constet etiam ex scriptis Cyri ipsius Episcopi Alexandrini hæretici, nonnisi post ipsam vulgatam, eam se vidisse, atque eidem consensisse.

IX. Sed huic tali licet præmisso titulo, nemo tamen Orthodoxorum debuit consentire, etiam si in omnibus Catholica videri potuisset. Quid enim pertinet ad Imperatorem fidem exponere, & de recte credendo formulam Ecclesiæ Catholicæ præscribere? Est Imperatoris oblatam ab Episcopis accipere fidem, non Episcopis dare, ut sæpe testati sunt Patres, & inter eos sanctus Ambrosius ad Valentinianum. Sed audi eam:

De Trinitate confessio.

Credimus in Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, Trinitatem consubstantialem, unam Deitatem, sive naturam & essentiam, virtutemque & potestatem in tribus subsistentiis sive personis, cognoscentes uniuscujusque subsistentiæ familiaritatem, unitatem in Trinitate, & Trinitatem in unitate; unitatem quidem secundum essentia sive Deitatis rationem, Trinitatem autem secundum subsistentias sive personas: nec enim unum secundum essentiam confitentes a personarum differentia excedimus; neque autem Trinitatem personarum confitentes, unam denegamus Deitatem. Unus Deus Pater, unus Deus Filius, unus Deus Spiritus sanctus: unus hæc tria, Deus in eadem & immutabili Deitatis ratione. Nam personarum differentia Deitatis sive essentia non infert divisionem. Unam igitur confitemur Deitatem familiaritates inconfusas servantem, & non in unam personam tribus nominibus nuncupatam asserentes hæc tria secundum Sabellium, neque autem in tres essentias unam Deitatem dividentes, aut extraneum facientes a Patris essentia Filium, aut Spiritum sanctum, secundum insaniam Arii. Unum enim est in tribus Deitas, ut dicit magnus Gregorius in Theologia, & tria unum, in quibus Deitas, sive (ut verissime dicatur) quæ Deitas.

X. De verbi incarnatione assertio.

Confitemur autem unum sanctæ Trinitatis unigenitum Filium Dei, Deum Verbum a Patre progenitum ante omnia sæcula, lumen de lumine, splendorem gloriæ, vultum paternæ substantiæ, per quem omnia facta sunt, in extremis diebus propter nos & propter nostram salutem descendere de cælis, dignarique in intacto utero sanctissimæ Dei genitricis & semper virginis Mariæ habitare, & ex ea conglomerantem sibi carnem in una substantia, animam habentem rationalem atque intellectualem, natum esse ab ea, & semper manentem perfectum Deum, eumdemque fieri perfectum hominem inconfuse atque indivise, & consubstantialem Deo & Patri secundum Deitatem, & consubstantialem nobis eumdem secundum humanitatem, & per omnia similem nobis sine peccato. Unde & duas nativitates ejusdem unigeniti Dei Verbi confitemur, unam ante sæcula a Patre sine tempore & incorporaliter, alteram ipsius in extremis diebus a sancta intactaque Dei genitrice & semper virgine Maria cum animato intellectuali ejus corpore.

Quapropter sanctam & nimis laudabilem semper virginem Mariam recte & veraciter Dei genitricem prædicamus: non quia Dei Verbum initium ab ea accepit ut esset; sed in extremis diebus incarnatus ex ea, immutabiliter homo factus est, & passionem pro nobis spontaneam carne sustinuit. Compositum autem Christum glorificamus, sanctorum Patrum sequentes doctrinam. Pro mysterio enim quod in Christo est, per compositionem unitio & con-

PAGIUS *Respondet Joannes ad Scotos de quæstione Paschatis.*

de Paschate, Decessori suo *Severino* directam. Ejus Epistola, quæ sine die & anno est, recitatur a Baronio ex Beda lib. 2. cap. 19. Quæ tamen anno tantum sequenti data. Porro vacante Sede non Pontificem Electum, sed Archipresbyterum, Archidiaconum, & Primicerium Notariorum Ecclesiam Romanam rexisse ostendimus anno DXC. num. VII. & seq. Literarum exordium est: *Scripta, quæ per latores, ad S. memoria Severinum Papam adduxerunt, eo de hac luce migrante reciproca responsa, ad ea quæ postulata fuerunt, siluerunt. Quibus reseratis, ne diu tanta quæstionis caligo indiscussa remaneret, reperimus quosdam Provinciæ vestræ, contra Orthodoxam fidem, novam ex veteri hæresim renovare tentantes: Pascha nostrum, in quo immo-la-*

*& confusionem & divisionem eiicit, & servat quidem utruque naturæ proprietatem, unam autem substantiam & unam personam Dei Verbi cum animata intellectualiter ejus carne ostendit, neque quaternitate nobis pro sancta Trinitate introducta: absit: nec enim quartæ personæ additamentum sancta Trinitas suscepit, incarnato uno ex ea Deo Verbo. Neque autem alter erat qui miracula operabatur sicut Deus, alter autem quam ipse qui passiones sustinuit, sed unum eumdemque Filium confitemur Deum simul & hominem, unam substantiam *, unam personam passibilem carne, impassibilem Deitate, perfectum Deitate, & perfectum eumdem humanitate, & ipsius miracula & passiones, quas sponte sustinuit corpore.*

* subsistentiam

XI. *Unde & ex duabus naturis unum Christum confitemur, unum Filium, unum Dominum, unam personam, unam substantiam compositam, & unam naturam Dei Verbi incarnatam corpore animato intellectualiter, sicut Cyrillus magnus sapuit & docuit: Et in duabus naturis eumdem esse glorificantes, ut in Deitate & humanitate unum Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum cognitum esse confitemur, differentiam per hunc modum solum significantes naturarum, pro quibus inconfuse ineffabilis unitas facta est. Nec enim Deitas transmigravit in carnem, neque caro in Deitatem transmutata est, sed in proprietate naturali, & pro naturæ cujusque subsistentia unitate utrumque permansit. Unde unum scimus Filium Dominum nostrum Jesum Christum ex initium non habente Patre, & ex intacta matre, eumdem ante sæcula & in extremis diebus constitutum, impassibilem atque passibilem, visibilem & invisibilem, unius ejusdemque miracula & passiones prædicamus, & omnem divinam & humanam operationem uni eidemque incarnato Deo Verbo tribuimus, & unam ei offerimus venerationem sponte & veraciter propter nos crucifixo in carne, & exurgenti ex mortuis, & in cælos ascendenti, & residenti in dextera Patris, & iterum venienti judicare vivos & mortuos: Nullo modo concedentes alicui ex omnibus unam vel duas dicere sive docere operationes in divina Domini incarnatione, sed magis (sicut sanctæ & universales tradiderunt Synodi) unum eumdemque Filium unigenitum Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum confiteri operari divina & humana, & omnem Deo congruam & homini operationem ex uno eodemque incarnato Deo Verbo indivise & inconfuse procedere, & in unum eumdemque sortiri; eo quod unius quidem operationis vox licet ab aliquibus Patribus dicta est, tamen turbat & exterret quorumdam auros arbitrantium in interitum eamdem prolatam esse duarum naturarum, quæ in una subsistentia unitæ sunt in Christo Deo nostro.*

XII. Impugnatio duarum in Christo voluntatum.

Similiter autem & duarum operationum vocem multos scandalizare, utpote a nemine dictam sanctorum & præcipuorum Patrum: sed & sequi in eo, ut duas confiteamur voluntates contrarie ad invicem venientes, Deo quidem Verbo volente saluberrimam passionem explere, incarnationem autem in eo factam obviam euntem ipsius voluntati, & oppugnantem, & exinde duo contraria volentes introduci, quod impium est & extraneum Christiani dogmatis. At non ponebant Catholici duas contrarias in Christo voluntates, sed diversas, in unum tamen convenientes: ut autem in odium inducerent Catholicam de duabus voluntatibus sententiam, ista mentiebantur hæretici. Pergit vero Imperator: *Si enim insanus Nestorius, licet dividens divinam Domini nostri humanitatem, & introducens Filios duos, voluntates istorum dicere non est ausus, e contrario autem consonantem voluntatem in eo, formatis duabus personis, confessus est: quomodo possibile est, Orthodoxam confitentes fidem, & unum Filium Dominum nostrum Jesum Christum verum Deum glorificantes, duas & has contrarias voluntates suscipere?*

Unde sanctos Patres in omnibus & in hoc sequentes, unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi verissimi Dei confitemur, utpote in nullo tempore animati intellectualiter ejus corporis separatam, nec ex

PAGIUS *latus est Christus nebulosa caligine refutantes: & quarta decima Luna cum Hebræis celebrare nitente.* Quod literarum exordium postquam recensuit Beda, ait: *Qua Epistola principio manifeste declaratur, & nuperrime temporibus illis, hanc apud eos hæresim exortam, & non totam eorum gentem, sed quosdam ex eis hac fuisse implicitos.* Quare valde lapsi sunt Protestantes illi Angliæ, qui Britannorum fidei prima rudimenta a Græcia, Asiaque petiverunt, non alio argumento, quam quia Britanni, Asiatico more Pascha coluerunt, ab exordio nascentis Ecclesiæ. Cum enim anno DCXL. quo ea Epistola scripta, error ille novus apud Scotos a Romana Sede vocetur: & constet, Britannos, post Scotos hac in re errasse; plane falsum est, Britannos eo modo semper Pascha celebrasse. Denique, cum *Scoti* ipsi Severinum Papam per literas monuerint, vitium illud in eorum Ecclesiam irrepere, ideoque ordinata Legatione antidotum quæsierint, evidens est saniorem, meliorem, majoremque partem *Scotorum*, integram stetisse, ac in Romanæ Ecclesiæ unione, ut inquit Alfordus in Annalibus Ecclesiæ Anglo-Saxonicæ hoc anno.

ex proprio impetu contrario motu, unito et Deo Verbo in una substantia, naturalem ejus producere motionem, sed quando & qualem & quantam ipse Deus Verbum voluerat. Hæc pietatis dogmata tradiderunt nobis, qui ab initio præsentialiter viderunt & ministri Verbi facti sunt, eorumque discipuli & successores; quique sequenter a Deo inspirati Ecclesiæ doctores, id est, sanctæ & universales quinque Synodi, Nicæam, & in hanc regiam civitatem, necnon in Ephesum primum & in Chalcedonam, & iterum in Constantinopolim in quinto congregati Concilio.

Et hæc in omnibus sequentes, & divina eorum suscipientes dogmata, omnes quos exceperunt excipimus, & omnes quos ejecerunt ejicimus & anathematizamus; præcipue Novatum, Sabellium, Arium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, Origenem, Evagrium, Didymum, Theodorum Mopsuestenum, Nestorium, Eutychen, Dioscorum, Severum, & impia scripta Theodoreti quæ contra rectam fidem & Ephesinam primam Synodum & duodecim capitula sancti Cyrilli, & quanti pro Theodoro & Nestorio conscripserunt, & nuncupatam Ibæ epistolam: & hortamur omnes Christianos sic sapere, & sic glorificare, nihil addentes his, nihil subtrahentes, nihil transmutantes, secundum quod scriptum est. Definitiones æternales a Deo inspirati Ecclesiæ sacerdotes ad salutem cunctorum præfixerunt. Et subscriptio Principis. *Heraclius fidelis in Jesu Christo Deo Princeps subnotavit.* Hucusque Ecthesis Imperatoris.

XIII. Synodus Constantinop. pro Ecthesi Imp.

Postquam autem ejusmodi ab Imperatore Constantinopoli, ubi degebat, est promulgatum edictum fidei expositionem continens, ad eam confirmandam a Sergio Constantinopolitano Patriarcha in eadem civitate Synodus celebrata est, in qua probata, retenta, & stabilita eadem expositio fuit: cujus Synodi fragmentum recitatum habetur in Concilio Lateranensi sub Martino Papa in tertio Secretario verbis istis: *Sancta Synodus congregata dilectissimorum consacerdotum nostrorum, & per ea quæ in præsenti gesta sunt pro Ecthesi Orthodoxi dogmatis piissimi & magni nostri Principis, necnon per lectionem quæ ante hos proximos dies recitata est, prudentissimi magnique Principis nostri diligentissimam cognoscens & instructam perfectionem, quoniam omnium artifex docuit eum prudentiam, per suam consonantiam faciat manifestum, si ita exposita ab eo, atque indiminute, secundum quod nobis videtur, habentem comprobat & amplectens confirmat prædicationis confessionem. Sancta Synodus dixit:*

Relecta nunc magni & sapientissimi Principis Ecthesis secundum veritatem, Apostolicæ consonat prædicationi. Hæc sunt Patrum dogmata: hæc sunt præsidia Ecclesiæ: hæc Orthodoxæ fidei stabilitas: hæc sanctorum quinque Conciliorum symbola: hæc unitatem Christi dilecti orbis terrarum stabiliunt populi: hæc simpliciorum infirmitatem confirmant, & perfectos diligentioresque tuentur: hæc generalem humanitatis operantur salutem. Sic & nos credimus: hæc & nos confirmamus: his & nos consentimus. Et post alia plura in eamdem sententiam dicta adulationis plena, rursus Synodus:

XIV.

Si quis ergo a præsenti die temerator prohibitorum tam a Deo conservando domino & magno Imperatore atque hac congregata S. Synodo factus unam aut duas præsumpserit dogmatizare aut proferre in Christo Deo nostro operationes; hunc, si quidem Episcopus, aut presbyter, aut diaconus, sive de sequentibus fuerit gradibus, ab omni esse suspensum Ecclesiastico ministerio vel officio definimus: Si autem monachicum habitum habuerit, aut laicus fuerit; hunc de sancta communione vivifici corporis & sanguinis magni Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi separamus, donec qui hæc confiteri præsumpserunt, ad hoc quod oportet, remeantes, ex pura pœnitentia & conversione sufficientem de tali transgressione pro seipsis satisfactionem porrexerint: tunc etenim unusquisque talis in suum pristinum restaurabitur officium. Et subscriptio. *Sergius per misericordiam Dei Episcopus Constantinopoleos novæ Romæ subscripsi. Gloria Christo Deo nostro, Amen, Amen.* Hucusque ex Actis Synodi Constantinopolitanæ hoc anno sub Sergio habitæ in confirmationem Ecthesis: quibus subiiciuntur quæ sub Sergii successore Pyrrho Acta Synodalia confecta sunt in confirmationem ejusdem edicti.

XV. Synodus Constant. invalida.

Porro de ejusmodi Synodo agens S. Maximus Abbas & martyr in disputatione cum Pyrrho, hæc ait: *Subit me admiratio, quomodo Synodum voces, quæ non est habita, ut leges & canones Synodici & jura Ecclesiastica jubent. Nec enim epistola encyclica ex consensu Patriarcharum edita est; neque locus, neque dies conveniendi decretus: non fuit aliquis actor, aut accusator. Qui convenerunt, epistolas commendaticias non habuerunt, nec Episcopi a Metropolitanis neque Metropolitani a Patriarchis: non epistolæ, neque substituti ab aliis Patriarchis missi sunt. Quis igitur particeps rationis Synodum velit appellare, quæ scandalis & discordiis cunctum orbem replevit?* Ista adversus Pyrrhum S. Maximus in Synodi hujus detestationem.

XVI.

Scripsit & Cyrus Alexandrinus Episcopus pro confirmatione edicti Imperatoris epistolam ad Sergium Constantinopolitanum Episcopum adulatione plenam,

quæ

Cyrus Episc. Alex. confirmat Ecthesin Imp.

quæ in tertio Secretario ejusdem Concilii Lateranensis recitata legitur, in qua hæc inter alia: *Quam non solum semel & bis, sed multo sæpius diligenter relegisse dignoscor: & lætatus ejusdem lectione, atque consistens mecum, congratulans per laudabilem scriptorum expositionem, veluti Solis splendorem nitentem, & veram inconvertibilem & inviolabilem nostram fidem fixius recteque apertissime prædicantem, gratiarum hymnos retuli Domino omnium Deo, qui nobis dedit prudentissimum Imperatorem sanctas suas Ecclesias recte regentem, neque permittentem fortasse ab emergente tempestate quoquomodo nos perturbari, nec iterum pure accedentibus in eam asperrimis saxis quassari: magis autem sine periculo & benignissime ad tranquillum portum nos deducens, & pro pace fidelissimi populi eorum Deo decibiliter cogitantem; sed qui eum talem & in spiritualibus constituit Deus, ipse virtutem & fortitudinem condonet, & pio ejus Imperio contra repugnantes inimicos, servet ejus Rempublicam: ut tunc cum gratia & canticis exclamemus: Salvavit nos, salvavit, terque salvavit nos piissimus ter Augustus, hoc est, a tyrannica potestate, & Persarum ferocitate, nec non Sarracenorum temeritate. Quia vero & nos vestræ participati doctrinæ, & hanc sine dubio sequentes amplectimur & conservamus, &c.* Ita Cyrus.

XVII. Sergii Episc. Constantinop. obitus.

At plane accidit, ut sicut expositio illa non Catholica, sed hæretica fuit, ita non ea sententia canticum illud cantare licuerit ob victorias de Sarracenis, sed ipsa cantica converterentur in luctum. Nam primum omnium animadvertit Deus in Sergium turbarum auctorem & architectum: siquidem hoc ipso anno post promulgatam Ecthesin & in Synodo confirmatam, cum se summa rerum potitum arbitraretur, vocatus est a summo Judice reddere rationem ad tremendum illud divinum examen Dei viventis & videntis. In hunc usque annum pervenisse Sergium, quæ ex Synodalibus Actis sunt dicta demonstrant; ex quibus est quod corrigas Nicephori Chronicon, in quo octo tantum anni & menses septem tribuuntur Sergii Episcopatui, quem liquet sedisse annis triginta & amplius, utpote quem sedere cœpisse vidimus anno Redemptoris sexcentesimo octavo. Pluris sane sunt ad fidem certam faciendam epistolæ & Acta Synodalia quovis auctoris Chronico.

Pyrrhus creatur Episc. Constantinop.

Cæterum sublato de medio hæretico Patriarcha, alius ab hæretico Imperatore inventus est hæretico Sergio impietate non minor, qui hæresim aleret, defenderet, ac propagaret. Fuit iste Pyrrhus Chrysopolitanus monachus & ordine presbyter, qui cum suæ impietatis specimen haud vulgare dedisset, dignus plane est habitus, qui in locum Sergii sederet in cathedra pestilen-

PAGIUS VIII.

Sergius Constantinop. Episc. anno priori demortuus.

Ad num. XVII. *Sergius* Constantinopolitanus Patriarcha aliquanto post publicatam Ecthesim, quam Baronius recitat, & Pseudo-Synodum Constantinopolitanam ad Ecthesis confirmationem coactam, de qua etiam Baronius, vivere desiit: *Indictione duodecima*, inquit Nicephorus in Historia pag. 18. *Sergius Constantinopolitanus Patriarcha moritur, & quia Pyrrhum Heraclius amabat, quod Imperatoris sororem e Sacro fonte susceperat; simul quod eum Sergii familiarem fuisse, cum eoque vixisse cognorat, in illius locum substituit*. Indictio XII. Kalend. Septemb. superioris Christi anni inchoata est, indeque Baronius, aliique deduxere *Sergium* currenti anno quo Indictio illa usque ad mensem Septembrem in cursu fuit, vitam cum morte commutasse. Verum *Pyrrhum* mense Januario hujus Christi anni ad sedem Constantinopolitanam evectum fuisse, infra visuri sumus, ideoque *Ecthesi* anno antecedenti divulgata: Durationem Episcopatus *Sergii* recte expresserat idem Nicephorus in Chronico; sed Librarii numeros depravarunt. In editione Græca a Scaligero curata legitur, sedisse Sergium *annos XXI.* in ea qua usus est Baronius, anni VIII. & menses VII. ejus Episcopatui tribuuntur: in editione Regia, anni XXVIII. dies XXI. in Tabulis Theophani insertis, anni XXIX. ex quibus vera Nicephori lectio erui potest. Successit *Sergius* Sancto Thomæ die XVIII. Aprilis anni DCX. ideoque mortuus est currente Indictione duodecima, ut mense Decembri prioris Christi anni, postquam Ecclesiam Constantinop. administrasset *annis viginti octo*, ut legitur in editione Regia, non vero *annos octo*, ut habuit exemplar Baronii, *menses septem*, ut recte in eo exemplari, & *dies XXI.* ut in editione Regia, qui dies in editione Scaligeriana errore Librarii in annos XXI. conversi sunt, ideoque dies octavus vel nonus mensis Decembris anni antecedentis fatalis fuit Sergio, & *Pyrrhus* post Interpontificium unius circiter mensis in ejus locum subrogatus est; & quidem mense Januario hujus anni, ut suo loco monstrabimus. Ex quibus tandem sequitur, *Ecthesim* anno præcedenti promulgatam esse; cum eam in dicta Synodo Constantinopolitana Sergius approbarit.

IX. *Synodus Pyrrhi Episc. Constantinop. qua Ecthesim confirmat.*

Pyrrhus, ubi Episcopatum Constantinop. adeptus est, collegit Conciliabulum Constantinopoli, & *ea quæ a Sergio & Cyro Phasiano decreta fuerant, corroboravit*, inquit Auctor Libelli Synodici. Imo ipsemet Pyrrhus in fine Dialogi cum Sancto Maximo habiti innuit, se ad confirmandam Ecthesim Synodum illam hæreticam celebrasse. Cum enim Maximus consuluisset, ut anathemate percuterentur Monothelitica dogmata, respondit Pyrrus: *At si hoc fiat, reperientur cum his simul ejecti Sergius & Synodus, me Patriarcha, habita. Max. Subit me admiratio, quomodo Synodum vocas, quæ non est habita, ut leges & Canones Synodici & jura Ecclesiastica jubent: nec enim Epistola Encyclica ex consensu Patriarcharum edita est, neque locus, neque dies conventicali decretus*, & cætera apud Baronium num. XV. legenda, ubi tamen hæc de Synodo Sergiana a S. Maximo prolata fuisse perperam existimat. Hujus Conciliabuli aliqua fragmenta exhibet Concilium Lateranense Secret. III.

nbi

lentiæ, de quo plura ſæpe inferius dicenda erunt. At dum in Oriente in fidem Catholicam juratur bellum, adverſariorum Sarracenorum vires in immenſum augentur; nam regno Perſarum, quod tanto labore ſubjugarat Heraclius Imperator, hoc anno ipſi potiti ſunt.

XVIII. Imperium Perſarum penitus colla-pſum.

Eodem enim anno mirum in modum auctæ ſunt res Sarracenorum, cum invadentes ipſi Perſarum regnum, illud ſunt conſecuti: nam ad fugam converſus Hormiſda Perſarum Rex, rebus penitus deſperatis, regalia quoque dimiſit inſignia. Sic igitur cum in Oriente impietas prævaleret, æque infidelibus datum eſt robur, & florentiſſimum regnum Perſarum per tot ſæcula majoribus in dies acceſſionibus propagatum, cui ſæpe Romanas vires ceſſiſſe tandem oportuit, idemque ipſum tunc collapſum penitus, cum ſacroſanctam Chriſti Crucem Hieroſolymia captam Coſrhoes in Perſidem tranſtulit: ſed & tunc traditur Sarracenis, cum impietas in caſtris militat Romanorum. At de his modo ſatis.

XIX.

Quod vero pertinet ad res Francorum: hic eſt annus octavus (a) Regis Dagoberti, cum ad meliorem frugem converſus, dimiſſis concubinis, iiſque quas ſibi illegitime junxerat, puella Regentrude

(a) Aimoi. l.4. c.10.

PAGIUS

ubi inter alia hæc ex illo referuntur a Pyrrho ſcripta: *Curavimus, Deo donante, & ad vos, qui abſentes ſunt, apud nos geſta* (ſcilicet Ecthesis confirmationem) *cum Encyclica noſtra deſtinare Epiſtola, quatenus & eorum unuſquiſque per ſuam ſimiliter ſubſcriptionem eidem Orthodoxa prædicationi conſentiat, & ſuam per ſubſcriptionem præcedentibus conjungat mentem.* Referuntur etiam ibidem Secret. IV. quæ Pyrrhus pro Cyro excuſans ſcripſiſſet, & poſtea ſubditur: *Ergo hanc Ecthesin Sergius & Pyrrhus per propria monumenta confirmantes, quatenus multo amplius dogmatum ſuorum viciſſim oſtendant ubique omnibus deſtructionem, ut noſtis, hæc allocuti ſunt*, & reliqua ibidem Tom. VI. Concil. editionis Labbeanæ pag. 214. & ſequenti legenda. Tomo V. ejuſdem editionis pag. 1697. nihil de hoc Conciliabulo præter verba Libelli Synodici mox citata, habetur. Quare in nova Conciliorum editione illud ex his ſupplendum erit.

X. *Saraceni anno DCXXXVII. Regem Perſarum vincunt.*

Ad num. XVIII. Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXXI. qui Kalendis Septembris, hujus Chriſti anni inchoatur, affirmat, Saracenos manibus cum *Perſarum* acie collatis ſuperiores evaſiſſe, & *Perſas* univerſos armorum vi ſibi ſubjeciſſe; Regem *Hormiſdam* in interiorem Perſiam, & in occultiorem Regiam receſſiſſe; Saracenos captivas Hormiſdæ filias, & regium omnem ejus apparatum *Umaro* vel *Omaro* Califæ obtuliſſe. Verum contigere hæc anno Hegiræ XVI. ideoque anno Chriſti ſexcenteſimo triceſimo ſeptimo. Theophanis error inde procedit, quod mortem *Mahometis* & *Abubeeri*, ac initium *Omari* citius quam par erat narrarit; inde enim factum, ut in rerum Saracenicarum Chronotaxi rectam viam tenere non potuerit. Interim obſervabis, quem Elmacinus *Jazdegirdem* vocat, a Theophane *Hormiſdam* appellari, quia videlicet plura ei nomina erant. Quando Perſarum Regnum extinctum fuerit, ſuo loco dicemus.

XI. *Memphis a Saracenis capta & Alexandria obſeſſa.*

Theophanes anno Eræ Alexandrinæ DCXXX. Kalendis Septembris ſuperioris Chriſti anni inchoato refert, *Jaſdum* Saracenorum Ducem educto trans Euphratem exercitu *Edeſſam* & *Conſtantiam* occupaſſe, indeque ad *Doras* profectum populum ejus omnem deleviſſe, atque ita *Meſopotamiam* univerſam ſubegiſſe. Verum Elmacinus pag. 30. fatetur quidem Meſopotamiam *Omaro* Califatum gerente debellatam eſſe, ſed rem differt in annum Hegiræ XX. Anno vero Hegiræ XVIII. ideoque hoc Chriſti anno, narrat, Saracenos arctiſſima obſidione *Miſram* cinxiſſe, eaque potitos eſſe, deinde veniſſe *Alexandriam*, & ſuis ad eam caſtris obſediſſe, ac poſt obſidionem menſium XIV. eam expugnaſſe anno Hegiræ XX. eodemque anno novam Miſram muro cinxiſſe & *Fuſtatam* nominaſſe. Poſtellus autem in Hiſtoria ſua Orientali teſtatur, *Memphim*, quæ Metropolis erat Ægypti, nunc appellari *Foſtat & Mitzir*.

XII. *Sigibertus filius Dagoberti baptizatur.*

Ad num. XIX. & ſeq. *Sigibertus* Dagoberti Francorum Regis filius anno quidem VIII. Regni patris ſui a Sancto *Amando* baptizatus eſt, ſed cum is annus exordium ſumat ab anno Chriſti DCXXIX. quo Dagobertus *Ragnetrudem* toro ſuo adſcivit, *Sigiberti* Baptiſmus pertinet ad annum DCXXX. ubi num. VI. de eo egimus. Ab eo etiam Chriſti anno finis exilii S. *Amandi* repetendus; quamvis de utroque hoc tantum anno Baronius differat. Baudemundus in vita S. Amandi a Baptiſmate Sigiberti tranſit ad mortem Epiſcopi Trajectenſis, in cujus locum S. *Amandus* ſubrogatus eſt; ſed cum Epiſcopatum illum anno tantum DCXLVII. adeptus fuerit, ut infra monſtrabo, breviter hic ex aliis referenda quæ Amandus ab anno DCXXX. & a Baptiſmate Sigiberti uſque ad Epiſcopatum Trajectenſem egerit.

XIII. *Geſta a S. Amando uſque ad Epiſcopatum Trajectenſem.*

Baptizato itaque Sigiberto ſtatim *Amandus* rediit *Gandavum*, ubi antea Gentilibus Evangelium prædicarat, indeque crebrius vicinos populos inviſit, frequentique pabulo Divini Verbi refecit, quibuſdam Monaſteriis ad Divini cultus augmentum conſtructis. Præcipua fuere *Gandenſe*, *Blandinienſe*, & *Elnonenſe*. Prius nomen accepit a *Gandu* ſeu Gandavo, tenui tunc municipio, quod poſtea in Oppidum permagnum ac Civitatem Epiſcopalem Flandriæ Primariam evaſit. Vocatum etiam fuit illud Monaſterium *Bavonianum*, ſeu Bavonicum, quia Sanctus Bavo, cui Civitas Gandavenſis ſuam amplitudinem referre debet, ibi traditus fuit ſepulturæ. Duravit uſque ad tempora Caroli Quinti, quo ſtatus Regularis in ſtatum Canonicorum Sæcularium, Bulla a Paulo Papa III. anno MDXXXVII. emiſſa commutatus eſt, ut legitur in Chronico Bavoniano. *Blandinium* Monaſterium in monte Blandinio ſitum, hodie intra muros Urbis Gandenſis conſpicitur. De utroque loquitur Philippus ad Eleemoſyna in Vita Sancti Amandi. Sed omnium a Sancto Amando ædificatorum celeberrimum fuit *Elnonenſe*, ſeu Helnonenſe, nunc *Sancti Amandi* dictum, Oppido ejuſdem nominis decoratum, quod ex vicino fluviolo Cœnobium *Elnonenſe* appellatum eſt. Duobus prioribus Monaſteriis per aliquot annos ipſemet Amandus invigilavit, eiſque poſtea *Florbertum* Abbatem præfecit,

sibi in matrimonium collocata, ex ea filium suscepit, quem Sigebertum nominari voluit, cum revocatus ab exilio S. Amandus ipsum baptizavit. Baudemundus enim in rebus gestis S. Amandi hæc habet de restitutione ipsius, & Regis filii baptismo (a): *Cum sibi*, Regis scilicet, *nunciatum fuisset, quod ei Dominus filium dare dignatus esset, magno mox repletus gaudio, cogitare cœpit, cui ipsum puerum traderet, qui eum sacro baptismate regenerare deberet. Statimque accersitis ministris, ut sanctum perquirerent Amandum, fugaci intentione præcepit. Nam dudum ipse Pontifex, dum pro capitalibus criminibus (quod nullus ex sacerdotibus facere ausus est) ipsum redarguerer Regem, jubente eo jam furore percito, non absque injuria de regno ejus fuerat expulsus. Ille vero remotiora perquirens loca, verbum Dei Gentibus prædicabat. Cumque a ministris tandem fuisset repertus, & ut ad Regem ire deberet, fuisset admonitus; memorans illud Apostoli (b) præceptum, potestatibus sublimioribus se subdi debere, tandem pervenit ad Regem, qui illis diebus in villa, cui vocabulum Clypiaco est, morabatur.*

(a) Apud Sur. to. 6. die 6. Februar.

S. Amandus requisitor qui baptizet Sigebertum.

(b) Rom. 13.

Visoque Rex beatissimo Amando, magno repletus est gaudio, prostratusque pedibus beati viri, deprecabatur, ut tanto sceleri, quod in eum perpetraverat, veniam largiri dignaretur. Sed ille, ut erat mitissimus, atque supra modum patiens, citius eum elevavit e terra, facinusque in se perpetratum clementissime indulsit. Tunc Rex ad sanctum ait Amandum: Pœnitet me valde, quod stulte adversum te egerim. Precor igitur, ne memineris injuriæ, quam tibi irrogavi, atque preci meæ quam summopere postulo ne dedigneris annuere. Dedit mihi Dominus filium, non meis præcedentibus meritis: precorque ut eum sacro digneris abluere baptismate, atque in filium tibi spiritualem suscipere. Quod vir Dei vehementer renuens, scilicet sciens esse scriptum (c), militantem Deo non oportere implicari sæcularibus negotiis, & quietum atque remotum non debere Palatia frequentare regia; e conspectu Regis abscessit. Sic enim auctor negotium sæculare dicit esse baptismum, non quod nesciret tantum sacramentum inter præcipua dona spiritualia esse connumerandum, sed quod ea occasione sanctus vir sibi præter institutum aperiri sciret ad frequentandam curiam viam. Sed pergit:

(c) 2. Tim. 2.

XX.

Statim igitur Rex misit ad eum virum illustrem Dadonem, atque cum eo venerabilem virum Eligium, qui tunc in Palatio Regis sub sæculari degebant habitu, quos tamen postea egregios sacerdotes atque

PAGIUS

Rexit etiam per se aliquandiu *Amandus* Cœnobium *Elnonense*; & ex illis Monasteriis in vicinos pagos excurrebat, & modo concionabatur, modo privatim de Rebus Divinis colloquia instituebat, & nobiles Viros ad pietatem vehementius impellebat. Inter illos fuit Sanctus *Bavo* Vir natalibus & divitiis clarus, qui Sanctum *Amandum* Gandavi commorantem convenit, eique cum compunctione sua confessus facinora, Monasterium Gandense ingressus est, ubi sanctissime vixit. Quod anno DCXLVI. contigisse ostendimus anno DCXXXI. Excerpta hæc ex Auctoribus, qui post Baudemundum de Sancto Amando disseruere, quæ Henschenius ad diem VI. Februarii quo S. *Amandus* colitur, Cointius in Annal. Ecclesiast. Franc. & Mabillonius Sæculo Secundo Benedictino annis suis reddere conati sunt.

XIV. *Moritur S. Pippinus Major-Domus Regni Austrasiæ.*

Hoc anno Sanctus *Pippinus* Dux & Major-Domus Regni Austrasiæ, *Landensis* a posterioribus Scriptoribus, ut eum a duobus aliis Pippinis distinguant, appellatus, ad Deum migravit, die incerto; licet Hadrianus Valesius lib. 20. Rerum Francic. Cointius anno DCXL. num. 1. & Henschenius in Exegesi preliminari ad Tomum III. mensis Aprilis, eum die XXI. mensis Februarii demortuum asserant, indeque tempus ejus mortis statuant, quod in recentioribus Martyrologiis nomen ejus inscribatur ad IX. Kalend. Martii. Jam enim multoties monuimus, Sanctorum nomina Martyrologiis plerumque cum aliis diebus alligata esse, quam quibus obierint, aut depositi fuerint; quod de Beato *Pippino* eo magis dicendum, quia *Landis*, quod oppidulum est Brabantiæ ad Getam amnem, ex quo Landensis seu Landinensis a posterioribus cognominatus, sepultus fuerit, *ibique diu* jacuerit, ut legitur in ejus Vita apud Surium ad diem XXI. Februarii, inde postea translatus, & quidem multis post ejus mortem sæculis, *Nivellam* quod Oppidum est Brabantiæ, ubi in Litaniis invocatur, & corpus ejus in capsa portatili, in diebus Rogationum circumfertur. Sed nec ibi nec alibi, Officio Ecclesiastico colitur, ut ipsemet Henschenius ad diem XXI. Februarii in Commentario prævio ad ejus Vitam num. 54. & seq. observat. Quare is dies ad ejus potius Translationem Landino, quod vix hodie oppiduli nomen meretur, referendus est.

XV. *Annus ejus mortis statuitur.*

Annum mortis ejus nos edocet Fredegarius, qui cap. 83. ait, *Ægam Majorem-Domus Regni Neustriæ vita functum esse anno III. Regni Clodovei II.* qui mense Januario anni superioris Dagoberto patri successit. Tum cap. sequenti scribit Fredegarius: *Erchinoaldum* factum esse Majorem Domus Palatii ejusdem Clodovei, & cap. 85. thesauros Dagoberti Regis divisos inter Sigibertum & Clodoveum a Legatis utriusque: *Chunibertus Pontifex Urbis Coloniæ, & Pippinus Major-Domus cum aliquibus Primatibus Austrasiæ a Sigiberto directi in Compendium villam usque perveniunt, ibique thesauri Dagoberti jubente Nanthilde & Clodovei instantia Ægana Majoris-Domus præsentatur, & æqua lance dividitur. Et paulo post: Post anni circulum Pippinus moritur.* Quare Pippinus prius mortuus est, quam Æga, ut liquet etiam ex Anonymo de Gestis Dagoberti, qui narrata cap. 47. morte Pippini, subdit: *Æga quoque anno tertio Hludovici Regis moritur.* Illa enim Dagoberti thesauri divisio facta est paulo post hujus mortem, ideoque anno superiori, ut ibidem fatetur Cointius, Ægaque tunc in vivis erat, & post anni cir-

quo præclaros in meritis, insignis quoque, atque virtutibus fuisse, plurimis compertum est. Hi vero humiliter virum Dei petierunt, ut precibus Regis daret assensum, atque filium ipsius sacro dignaretur dilavre fonte; & ut eum enutriret, & lege imbuere divina, quantocyus assentiret: dicentes, quod si hoc vir Dei non renueret, per hanc familiaritatem liberius in regno ipsius haberet licentiam prædicandi, seu nationes plures per hanc gratiam se posse conquirere fatebantur. Tandem fatigatus precibus amborum, facturum se esse promisit. Audiens autem Rex, quod preces suas sanctas non renuerat Amandus, statim ipsum puerum afferri præcepit, qui dicebatur non plus a nativitate habere, quam dies circiter quadraginta.

Accepit igitur vir sanctus in manibus puerum, & benedicens eum, cathecumenum fecit. Cumque finita oratione, nemo ex circumstanti multitudine respondisset, Amen: aperuit Dominus os pueri, atque audientibus cunctis, clara voce respondit, Amen. Statimque eum regenerant sacro baptismate, impositoque nomine Sigeberto, Regem atque omnem ejus exercitum tunc S. Amandus magno replevit gaudio. Hactenus de Sigeberti baptismate auctor narrat, & Aimoinus (a) idem de infante, necnon Hugbaldus monachus in Actis (b) sanctissimæ feminæ Rictrudis Marcianensis.

(a) Aimoin. l. 4. c. 10.
(b) Apud Sur. die 12. Maii.

PAGIUS

circulum, non e morte Ææ, ut plerique perperam interpretantur, sed a divisione thesauri, & postquam domum Pippinus redierat, & Austriam iterum administrare cœperat, vita functus est, ideoque præsenti anno, ut recte Hadrianus Valesius, non vero sequenti, ut Cointius & Henschenius volunt.

XVI. *Uxor & liberi S. Pippini.*

Fuit *Pippinus* Regni Austrasiæ munimentum ac præsidium, Aulæ ornamentum, Optimatibus exemplum, qui ob æquitatem ac mansuetudinem ab omnibus deligebatur. Superstites ex Sancta *Itta*, seu *Iduberga* liberos reliquit *Grimoaldum*, *Beggam*, atque *Gertrudem*: e quibus *Begga* Ansigiiilo Arnulphi postea Metensis Episcopi filio nupsit, Pippinumque *Heristallum* cognominatum Pippini Regis Francorum avum genuit. *Gertrudis* vero Virginitatem Deo vovit, ac in Monasterio Nivellensi a matre extructo Aabatissa renunciata est. Sed de Itta, Gertrude, & Bega, quæ divinos honores meruere infesius sermo erit, sicuti & de *Grimoaldo* Pippini Landensis filio, officiique successore, qui *Childebertum* filium suum, tonso, relegatoque Dagoberto II. Regem constituere ausus est. Baronius anno DCXXXI. num. V. & seqq. de *Pippino Landensi* ejusque familia differit, sed laudem ei tribuit, eum scilicet Sancto *Vuironi* Episcopo nudis pedibus peccata confiteri solitum, quæ ad nepotem ejus Pippinum Heristallum pertinet, ut eo anno ostendi.

JESU CHRISTI ANNUS 640.	JOANNIS PAP. IV. ANNUS 1.	HERACLII IMP. ANNUS 31.

I. *Joannes Papa damnat in Synod. Ecthesin, Herac.*

SEquitur annus Redemptoris ſexceteſimus quadrageſimus, Indictione decimatertia: quo Joannes Romanus Pontifex, collecta Synodo, damnat promulgatam ab Heraclio Imp. anno ſuperiori fidei expoſitionem, Græce Ecthesia nuncupatam, ſimulque ipſam Monothelitarum hæreſim, quæ Imperatoris auctoritate plurimum invaluerat; auctorque fuit ut id ipſum præſtarent omnes Eccleſiæ Africanæ. Hæc autem omnia in primis apud Theophanem ita breviter perſtringuntur: *Joannes Romanus Præſul, collecta Epiſcoporum Concilia, Monothelitarum hæreſim anathematizavit: ſimiliter & in Africa penes Bizaciam, Numidiam, & Mauritaniam diverſi Epiſcopi convenientes, Monothelitas anathemate percullerunt.* Hæc Theophanes. Sic igitur Apoſtolica auctoritate ſucciſi ſunt nervi Imperatoriæ ſanctionis, qua Ecthesin promulgaverat; & exaruit penitus ſpes omnis Pyrrhi Conſtantinopolitani Epiſcopi, qui in ſua epiſtola ad eumdem Joannem conſcripta, ipſum in hæreſim pellicere conatus fuit, ut colligitur ex epiſtola Agathonis Romani Pontificis, verbis iſtis: *Itemque Pyrrhus in confirmatione Typi & in aliis pro Cyro Alexandrina ſatisfaciens unam voluntatem & operationem intelligere ſe demonſtrat, & in ſcriptis ad ſanctæ memoriæ Joannem Papam unam voluntatem & unam operationem Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum habere confirmat.* Hæc ibi.

II. *Magna conſtantia Rom. Ecc. Pont. & Cardinalium.*

At plane admiratione res digna eſt, poſt tantam cladem Eccleſiæ Romanæ ab Imperatoris miniſtris illatam, poſt exilium Cardinalium, & alias graves afflictiones toleratas; non ſolum nihil remiſſum fuiſſe conſueti roboris hæreticis reſiſtendi, ſed & majorem auctam fiduciam etiam Imperatoris edicta damnandi ob oculos Exarchi, Ducis, atque militum, qui Romæ eſſent, quos omnes par fuit credere pro Imperatoris legibus acerrime pugnaturos. Nam nihil horum Joannes veritus, & floccifacientes terriculamenta omnia iſta clerici Cardinales, adverſus Imperatoris edictum Synodum collegerunt (ut audis) & Apoſtolica auctoritate ceu fulmine in terram proſternunt omnem machinam ad oppugnandam fidem Catholicam ab Imperiali potentia ſublimem erectam. Quæ autem præter anathema in Ecthesin & in hæreſim promulgatum in hac ſancta Synodo facta ſint, quod ejus Acta perierint, penitus ignorantur, niſi quantum hinc inde non exiguo labore licuit expiſcari pauca quædam, quibus reliqua quæ incomperta ſunt, poſſunt intelligi: unde fiet ut abſque Synodalibus Actis tu conſequi valeas, veluti ſi præſens fuiſſes iis quæ tunc temporis Romæ in Synodo geſta fuere.

III. *Prudens Joannis Papæ conſilium.*

Sic igitur quæ de laboribus Joannis adverſus Monothelitas hinc inde ex vetuſtioribus monumentis ſparſa fragmenta collegimus, hic intexemus. Quod enim ſciret, Pyrrhum & alios Orientales hæreticos in conſortium ſui ipſorum erroris adſciſcere defunctum jam Honorium Rom. Pontificem ex epiſtolis ab eo ad Sergium Conſtantinopolitanum Epiſcopum ſcriptis, de quibus fuſius ſuo loco ſuperius actum eſt, hæcque eos jactare, quo Romani Pontificis auctoritate hæreſim ſtabilirent; his occurrens ipſe Joannes ejus ſucceſſor, ad hæc hæreticorum evertenda machinamenta, nihil utilius accidere poſſe putavit, quam ſi illum qui tunc erat eidem Honorio Pontifici ab epiſtolis, quique dictas epiſtolas ſcripſerat, vocaret, germanumque ſenſum earum a ſe tunc ſcriptarum epiſtolarum juberet dilucide interpretari, ne hæreticis daretur occaſio iis abutendi litteris, in longe diverſum ſenſum ab illo, quo ſcriptæ eſſent, eaſdem diſtorquentibus: idemque ipſe ſcriberet ad Imperatorem germanum ſenſum illarum. Præſtitit quidem ille id quod Joannes Pontifex juſſit, omnemque de Honorio ſuſpicionem, legitimum ſenſum proferens, evacuavit. Suſ-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hiſpan. DCLXXVIII. Anno Hegiræ XX. inchoato die 21. Decemb. fer. 5. A.C. 640.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6133.

☉ 5. B. A. ☽ 14. P. 16. April. Indict. 13.

JESU CHRISTI 640.

SEVERINI PP. & JOANNIS IV. 1.

HERACLII IMP. 31.

I. *Poſtconſulatus.*

IS annus hac formula notatus: XXX. *poſt Conſulatum Heraclii Aug.* XXIX. & a die XXII. Januarii, *anno Imperii Heraclii Jun., Conſtantini* XXVIII.

II. *Joannes IV. Synodum adverſus Monothelitas indixit.*

A num. I. ad VIII. Joannes hujus nominis IV. Concilium adverſus Monothelitas, cujus meminit Theophanes ad annum Heraclii XX. Romæ quidem celebravit. At cum die XXIV. menſis Decembris hujus anni Pontifex Romanus ordinatus fuerit, ut anno ſuperiori oſtendi, illud anno tantum ſequenti coactum. Mentio eſt etiam hujus Concilii in Actis S. Maximi apud Baronium num. VII. *Cum his perſuaſum eſſet*, (Africanis Epiſcopis) *Conventum Epiſcoporum Epiſcopus Romæ egit, ut communi cum conſilio abſurdum dogma execrationi & anathemati ſubiiceret*, ubi de Joanne Papa loqui ſequentia verba indicant: *Non multo poſt Joannes Romæ Præſul ad Dominum migrat, Theodo-* ruſ-

Sufficere id satis potuisset, nisi hæretica obstinatio calumniis ugere solita obstitisset.

IV. Habemus hujus veritatis testem sanctum Maximum martyrem in Pyrrhum Honorium in crimen adducentem inter alia ista locutum, quæ alia occasione superius recitavimus. Pyrrus itaque per dialogismum urgens Maximum, sic ait: *Quid de Honorio ad respondendum habes, qui aperte antecessori meo unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi esse tradidit?* Maximus: *Quis fuit fide & auctoritate dignus epistola ejus interpres? is qui eam ex persona sancti Honorii scripsit, adhuc superstes, & qui totum Occidentem cum aliis virtutibus, tum pietatis dogmatibus illustravit, an hi qui Constantinopoli ex suo corde loquebantur?* Pyrrhus: *Ille, qui hanc scripsit.* Maximus: *Is igitur cum ad divum Constantinum* * *Imperatorem rursus ex persona Joannis Papæ de hac epistola scriberet, dixit: Unam voluntatem diximus in Domino, non divinitatis ejus & humanitatis, sed humanitatis solius. Cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent: rescripsimus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis inquam & spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat. Hoc autem ita esse, argumentum evidens est, meminisse membrorum & carnis, quæ quidem in divinitate non licet intelligere.* Hæc & alia ibi, quibus Joannis Papæ studium pro Honorio declaratur: quæ cum satis (ut diximus) sufficere potuissent, impii tamen semel male arreptam ansam nequaquam dimitere voluerunt, semper jactantes Honorium ex ipsorum parte stetisse, quo nihil mendacius afferi umquam potuit.

* Constantem

V. Sed quod Maximi ea occasione contigit meminisse: opportune hic de ipso agendum, quem hoc ipso tempore cogirantem Romam, contigit primum in Africam proficisci, fierique auctorem, ut Africani Episcopi uno eodemque consensu adversus Monothelitas arma converterint, damnantes eos in pluribus ipsorum Conciliis ut hæreticos, eorumque pravum dogma esse declarantes hæreticum. Ista quomodo se habuerint, ut intelligamus, petenda est narratio ex rebus gestis ejusdem Maximi, quæ habentur ad calcem operum ejus Græce scriptæ in tribus codicibus Vaticanis: vertit eas in Latinum vir eruditus æque ac pius Petrus Morinus doctor Parisiensis. At præstat ipsa breviter hic primum recensere Maximi primordia, quæ tibi brevi ex iisdem Actis compendio prodimus. Fuisse scilicet Maximum patria Constantinopolitanum, antiqua nobilitate clarum, litteris philosophicis ac Theologicis egregie excultum, invitumque ab Heraclio Imperatore in Palatium tractum, ut regiis commentariis conscribendis operam daret, & alia jussa Principis magni momenti capesseret: in eademque functione functum omnibus dignum virtutum, quod omnes imitarentur, exemplar, donec Monothelitarum hæresis ad Regiam accessum habuit. Tunc enim sibi timens ac consulens, Palatium deseruit, atque monasterium ingressus est, quod in ulteriore littore situm Chrisopolis nomine est nuncupatum; ubi aliquandiu monasticam vitam exercens, invitus ejusdem subire cogitur præfecturam.

Primordia Maximi.

VI. At quomodo inde digressus venerit (ut diximus) ad oras Occidentales, auctor ita describit. *Cum autem videret* (ut ante diximus) *Monothelitarum tam hæresim propagari, miseroque in dies ab impietatis defensoribus amplificari, ingemiscebat, & gravissimo luctu tenebatur, eos maxime miserans, qui nefaria agerent; nec vero habebat quid faceret, sic malo immensum effuso, totumque propemodum Orientem aggresso. Itaque in tantis malis hoc solum savenit sibi rebusque suis*

Maximus migrat in Occidentem.

PAGIUS *rusque ejus locum constradit, non minus Præsulatus, quam Orthodoxiæ heres.* Denique Joannem Synodum istam congregasse, ostendit Professio fidei quæ a Successoribus ejus fieri solita erat, cujus verba retulimus anno superiori num. IV. Non videtur in hac Synodo Joannes *Sergium* ut aliquem in particulari damnasse, sed tantummodo Dogmata. Joannes enim in Epistola ad Constantinum, seu in Apologia pro Honorio Papa, de qua mox, appellat Sergium *reverendæ memoriæ Episcopum*, quod non dixisset, si memoriam ejus anathemate proscripsisset, vel si semel animo illius damnationem concepisset.

III. Certe Theodorus Papa Joannis successor in Epistola ad Episcopos, qui consecraverunt Paulum Patriarcham Constantinopolitanum, in Collectaneis Anastasii relata, acerbe queritur cum iisdem Episcopis, *quod per suas literas Pyrrhum Sanctissimum nominaverint.* Et ibidem in Epistula ad eundem Paulum ait: *Mirati sumus quia Episcopi qui fraternitatem tuam consecraverunt, Sanctissimum illum in literis suis dixerunt.* Et denique ibidem Sanctus Maximus in Epistola ad Petrum Illustrem eum obsecrat, *præcipere omnibus, ne Pyrrhum sanctissimum vel almificum nominent. Neque enim tale quid sana regula eum vocari permittitur: a cuncta namque sanctitate cecidit, qui nimirum ab Ecclesia Catholica sponte prosiliit.* Quare cum Joannes IV. Sergium *reverendæ memoriæ Episcopum* appellarit, eum in sua Synodo hæreseos non damnavit. Nec denique S. Maximus in Dialogo cum Pyrrho, eidem interroganti de aperienda via ad unionem, respondisset, quod *alius non est modus, quam taceri personas & anathemati affici talia dogmata*, si præcessisset per Joannem Papam Sergii, aliorumque Monothelitarum damnatio.

Non Personæ sed Dogmata in ea damnata.

Au-

fuis remedium : Nam cum intelligeret seniorem Romam tali scelere & vinculo carere, itidem quicquid erat in Africa atque in aliis locis ac circa insulis, hanc regionem deserens, illuc proficiscitur, patrocinium verbo veritatis daturus, ac eos qui ibi erant Orthodoxos conventurus. Et post multa de nefanda hæresi interlocutus, subiicit ista : *Romam venturus primum in itinere convenit Africanos Episcopos : quibuscum sermones conferens, linguamque divina copiose loquentem movens, in fide confirmabat, edocebatque, ac monebat, quomodo possent adversariorum artes ac molimina effugere, atque ex eorum rationibus fallacibus & captiosis elabi. Sciebat enim vir imprimis intelligens, nobis peritia multa opus esse, multaque doctrina, ut in adversarios tela jaciamus, omnemque eorum altitudinem destruamus extollentem se adversus scientiam Dei.* Et post multa de profectu, utilitateque magna, quam ea in re attulit illi provinciæ, subiicit de Synodo hoc anno Romæ habita adversus Monothelitas deque aliis Africanis Conciliis, quibus (ut diximus) eadem est hæresis condemnata, ita dicens :

VII. Maximi Martyris labores pro fide Catholica.

Cum his persuasum esset, conventum Episcoporum Episcopus Romæ egit, ut communi cum iis consilio absurdum dogma execrationi & anathemati subiiceret. Quod illi ut facerent hortatione ac præceptis divini Maximi adducti sunt, non Africa solum, & ei finitimi, sed etiam si qui in aliis ibi insulis degunt, hoc opus urgentes, ac summo studio rem præclaram gerentes : nam hi omnes illum præceptorem habebant ac ducem, & rerum agendarum adjutorem. Non multo post Joannes Romæ Præsul ad Dominum migrat. Theodorusque in ejus locum conscendit, non minus præsulatus quam orthodoxiæ hæres, &c. Hæc de obitu Joannis & successione Theodori contigerunt anno sequenti; agemus de his suo loco : simul & quæ reliqua sunt tanti fidei agonistæ, & quantum non Occidentali solum, sed universali Ecclesiæ profuerit, suis locis dicturi sumus. Quod enim timuisset, ne argutissimi Monothelitæ, sicut Orientem, ita & Occidentem seducerent; in ejusmodi ea de causa adeo longa difficilique peregrinatione suscepta, numquam fuit otiosus : verbis cum præsentibus, scriptis vero enim absentibus agens, quorum adhuc sunt reliqua monumenta ; ut ei plurimum debeat Occidens & Oriens, quod universam Catholicam Ecclesiam doctrina mirifice illustravit, quam tandem martyrio consignavit.

VIII. Heraclius negat edictum esse suum.

Sed redeamus ad propositam de Synodo Romæ habita narrationem. Quid tum admiratione dignum accidit ? Cum hæc quæ Romæ facta sunt a Joanne Pontifice, & ubique locorum ab Episcopis Occidentalis Ecclesiæ in condemnatione Ecthesis, expositionis scilicet fidei promulgatæ nomine Heraclii Imperatoris innotuissent; idem Imperator haud leviter commotus est. Verum cum nequaquam suarum virium esse videret, ut contra-

sen-

PAGIUS IV. *Joannes IV. exemplar sui Concilii ad filios Heraclii misit.*

Auctor Libelli Synodici hujus Joannis IV. Synodi adversus Sergium, Cyrum & Pyrrhum habitæ meminit, atque : *Ad Davidem atque Heraclium Heraclii filios typum pia doctrina postea transmisit.* Heraclius Heraclii Senioris filius Cæsar nuncupatus fuerat anno DCXXXI. ut ex clausula Epistolæ Honorii Papæ anno DCXXXIII. num. XX. a nobis recitata intelligimus, annoque circiter DCXXXVIII. ab Heraclio Patre ex Oriente reduce Imperator renunciatus fuerat, ut testatur Nicephorus in Breviario pag. 98. ubi ait : *Heraclium Cæsarem Imperatorio diademate coronat*, & postea loquitur de Sergii Constantinop. Episcopi morte. Paulo post ait : *Postea Heraclium filium Consulem facit* (Augustos enim Consules perpetuos creare, ubi Consulatus perpetuus institutus fuit, in more positum) *Davidem & Marinum alios liberos, Cæsares appellat, Augustinam & Martinam filias, Augustas.* Joannes itaque Papa, qui die XXIV. Decembris hujus anni Pontifex Romanus consecratus est, statim Concilium adversus Monothelitas celebravit, & ad Davidem Cæsarem ac Heraclium Augustum ejus fratrem exemplar ejus misit. Hoc Concilium ante Heraclii mortem celebratum statim ostendo.

V. A num. VIII. ad XI. Cum *Sergius* Ecthesim non suo, sed Heraclii Imp. nomine vulgasset, Imperator sentiens, quod in vituperium ejus in Occidente quidam prorumperent, per Epistolam liberum se fecit ab Ecclesiæ querimoniis scribens : *Ecthesis*, inquit, *non est mea: Neque enim ego vel dictavi, vel jussi ut fieret. Sed cum hanc Sergius Patriarcha composuisset ante quinque annos, priusquam ab Oriente repedassem, deprecatus est me, cum ad hanc felicem pervenissem Urbem, ut nomine meo proponeretur cum subscriptione : & suscepi deprecationem illius. Nunc vero cognoscens, quod quidam super ea altercarentur, cunctis facio manifestum, quia non est mea. Hanc fecit jussionem ad Beatum Joannem Papam condemnantem Ecthesin tu his, qua scripserat tunc ad Pyrrhum.* Hæc ex versione diversa ab ea qua Baronius usus est, ut cum textus Græcus non extet, altera ex altera lucem accipere possit. Ex hac Heraclii Epistola liquet primo eam ad Ioannem Papam datam esse, postquam is Synodum *suam* celebravit, ideoque & eam *Heraclio* adhuc vivente, & aliquot post dies, quam *Joannes* ad Pontificatum evectus est, celebratam; alioquin ejus Epistola ad Pyrrhum ante Heraclii mortem non pervenisset; cum Heraclius die XI. Februarii anni sequentis e vivis abierit : neque verosimile videatur, *Joannem* ad Pyrrhum scripsisse se damnare Ecthesim, nisi postquam suo eam Concilio proscripserat. Liquet secundo, *Joannem* in sua Synodo, non personas, sed dogmata tantum damnasse; alioquin ad Pyrrhum Monothelitam literas non dedisset. Liquet tertio, cum *Sergius* anno DCXXXVIII. inchoata Indictione duodecima *Ecthesim* promulgarit, postquam *Heraclius*

Ecthesis ante adventum Heraclii Constantinopolim a Sergio composita.

ex

sententiarum torrentem se obiicere atque resistere posset, ne tanta infamia laboraret, ut ubique in Occidente decantaretur hæreticus, atque suum nomen ore omnium maledictis proscinderetur ubique: Illud excogitavit consilium, quo famæ suæ & nomini optime consuleret atque prospiceret, nimirum, ut novo promulgato edicto, tam in Oriente quam in Occidente Orthodoxis omnibus innotesceret, Ecthesim illam suo nomine promulgatam, suam non esse, sed Sergii Constantinopolitani Episcopi, ab ipso conscriptam, pariterque curatam ut Imperatoris nomine ederetur, quo majorem vim sibi ex nomine compararet. Sicque Heraclius existimavit tantam se posse vitare infamiam, qua nomen suum esset ubique respersum.

IX. Hæc quidem ita se habuisse, docent Acta publica in Senatu Constantinopolitano confecta, cum sub Constante Imperatore Monothelita causa sancti Maximi, de quo modo egimus, tractaretur; dum ipse sanctus niteretur illis persuadere, ut ipse Constans, qui Typum promulgasset hæreticum, si vellet ea carere ignominia, proderet scriptis auctorem, sicque faciendo, avum suum imitaretur Heraclium. Sed reddamus hic publicorum Actorum verba, quæ sic se habent: *Cum vero audisset domnus Troilus in toto Occidente Typum anathematizari, dicit Dei servo* Maximo scilicet: *Pulchrumne est, quod pii domini nostri existimatio contumelia afficitur? Respondit servus Dei: Ignoscat eis Deus qui auctores fuerunt domino ut Typum faceret, & iis qui assensi sunt. Dicit Troilus: Qui auctores? Quinam assensi sunt? Respondit servus Dei: Qui sunt Ecclesiæ; impulerunt; Principes concesserunt: & ecce obnoxiorum sordes in insontem & ab omni hæresi purum aspersa est. Verum consilium hoc ei date, ut sui avi, nempe Heraclii Imperatoris piæ memoriæ exemplum sequatur. Ille enim cum sensisset a nonnullis in Occidente probrum sibi aspergi, edicto se liberavit omni Ecclesiastica reprehensione, hæcque scripsit: Ecthesis mea non est, nec ego dictavi, aut fieri jussi: verum cum Sergius Patriarcha quinque ante annis condidisset, quum ab Oriente redirem; oravit me, postquam ad hanc felicem urbem adveni, ut nomine meo promulgaretur cum subscriptione. Ejus hortatu id feci. Nunc vero cum cognoverim eam a nonnullis oppugnari, declaro ad omnes, non esse meam. Hoc Jussum,* Edictum scilicet *fecit ad beatum Joannem Papam, qui damnarat Ecthesim in iis quæ tum ad Pyrrhum scripta sunt. Ac Sergii ex illo tempore Ecthesis habetur. Faciat hoc qui nunc pie nobis imperat, & ejus existimatio penitus omni vituperatione carebit.* Quæ autem ista a Maximo audientes Judices responderint, suo loco dicenda erunt.

Prudens consilium Maximi.

X. Hæc Maximus de Heraclio, qui utinam sicut destruxit, ita ædificasset, nimirum ut eodem vel alio edicto rectæ fidei confessionem promulgasset toto orbe terrarum: nam ea plane indigebat, ut se ab omni hæresis suspicione purgaret. De quo & illud monitum lectorem velim, non sic a Maximo dici piæ memoriæ Heraclium, ut Catholicum verbis

PAGIUS ex Oriente in Urbem Regiam, ex qua per quinquennium absens fuerat, advenit, ante eum annum Imperatoris reditum contigisse; ideoque accurate Nicephorum in Breviario Historico Imperatoris reditum ad Urbem narrare immediate ante mortem Sergii, quæ paucis a publicata Ecthesi mensibus contigit.

VI. *Quod magis confirmatur.* Liquet denique *Ecthesim* a Sergio anno circiter sexcentesimo tricesimo quinto elucubratam fuisse, & non multo post ab Imperatore subscriptam, sed non divulgatam, nisi postquam Constantinopoli nuncium advenit de morte Honorii Papæ, quæ Romæ accidit die XII. mensis Octobris anni sexcentesimi tricesimi octavi. Nam Imperator ex Oriente ultimum Constantinopolim rediit anno DCXXXV. postquam eo anno Saraceni, *mense Regiebo Damascum* sub suam potestatem redegissent, ut testatur Elmacinus in Hist. Saracen. pag. 28. ubi ait: *Mansur collector Romanorum reliquiis contendit Antiochiam, ad Heraclium, qui, ut intellexit captum esse Damascum, dixit*, VALE SYRIA, *id est*, VALE SIA MAEA, *abiitque Constantinopolim.* Idem habet Nicephorus in Historia pag. 17. ubi licet non loquatur de obsidione Urbis Damasci, sermonem tamen habet de præliis duobus Saracenos inter & Romanos tunc habitis, & postea subdit: *Sub hæc Heraclius ad Urbem reversus in Palatio, quod Hieria dicitur, mansit, neque enim mari se committere audebat.* Tum ait: *Deinde longo postea tempore Præfectus Urbis*, &c. ac dein Sergii mortem recitat. Quare cum Heraclius ait, *cum hanc* (Ecthesin) *Sergius Patriarcha composuisset ante quinque annos, priusquam ab Oriente repedassem, deprecatus est me, tum ad hanc felicem* pervenissem Urbem, &c. Significat Sergium Ecthesin composuisse *ante quinque annos*, quam ipse ad Joannem IV. Papam eam epistolam initio anni DCXLI. ac paulo ante mortem suam scriberet, priusquam ipsemet Imperator ab Oriente rediisset, & postea cum jam in Urbe ageret se ejus rogatu eam subscripsisse; ideoque quinque illi anni integri numerandi sunt cum aliquot mensibus ab Imperatore neglectis. *Sergius Honorium*, a quo laudibus affectus fuerat, non judicavit irritandum esse, sed novi Pontificis electionem expectandam, ratus hunc, ut confirmationem ab Imperatore, vel ab Exarcha Ravennatensi obtineret, aliquid amplius, quam *Honorium* præstiturum. Verum, ut supra diximus ex S. Martino in III. Secretario Concilii Lateranensis: *Ceciderunt a sua spe, mentiti contra caput proprium, nec enim suscepta est omnino*, &c. Sergii vafritiem, fraudes ac dolos, in stabiliendo Monothelismo omnia ab eo gesta præferunt, unde non mirum si in Sexta Synodo Actione XV. agnoscatur hujus hæresis nascentis parens & architectus. Ad

bis illis eum pronunciasse voluerit, sed quod moris esset ita omnes nominari Imperatores, qui non publice hæresis condemnati fuissent: ita eodem modo ab ipso item Maximo nudis dictum de Constante: *Qui nunc pie nobis imperat*. Hæc diximus, ne quis fallatur, ut existimet ejusmodi nomenclatura tam Heraclium, quam Constantem esse recensendos inter Catholicos Imperatores: quod & alias superius de aliis hæreticis Imperatoribus nos adnotasse meminimus.

XI. Cyri Epi. Alexandr. obitus.

Hoc pariter anno en humanis sublatus est pessimus ille Cyrus Alexandrinus Episcopus, ut colligi potest ex Nicephori Chronico, dum ait, ipsum sedisse annos decem, quem creatum vidimus anno trigesimum post sexcentesimum. Successit illi Petrus ejusdem farinæ homo, hæresis Monotheliarum propugnator acerrimus. In sede vero Antiochena Macedonius successit illi Athanasio hæretico perditissimo, sed quando ipse defecerit, ignoratur, nec de Antiochenis Episcopis successoribus ulla deinceps mentio usque ad tempora Sextæ Synodi, quibus tunc eidem præfuisse Ecclesiæ Macarius hæreticus famosissimus reperitur. Sic & Hierosolymitanæ Ecclesiæ est obscura successio, occupatis regionibus illis a Saracenis. Post hæc autem ipse etiam Heraclius Imperator haud diutius superstes fuit: siquidem Theophanes & alii veteres tradunt, ipsum tenuisse Imperium annos triginta, & unum, quem hoc anno cœptum, sequenti absolvit: agemus ergo de eo suo loco.

XII. Richarii ad Reg. Sclavorum legatio.

Quod ad res Francorum pertinet, hoc eodem anno, qui numeratur nonus Dagoberti Regis, legationem ab eo missam ad Sclavorum Regem pro repetendis mercibus abintis mercatoribus Francis, veteres ponunt (*a*). De qua legatione illud memoria dignum narrant, quod cum idem Rex legato dixisset, expetere se amicitiam Regis Francorum; ille responderit: *Non est possibile ut servi Christi cum canibus fœdera jungant. Ad quem ille: Quandoquidem vos servi profitemini esse Dei, & nos sumus canes: ideo quæ vos nequiter contra ejus geritis voluntatem, ut inutiles famuli*, nobis frequen-

(*a*) *Aimoi. l. 4. c. 23.*

PAGIUS VII. *Cyri Episcopatu Alexandreno dejicitur.*

Ad num. XI. Nicephorus in Historia pag. 28. narrata Sergii morte, ait: *Et jam Cyrus Alexandrinus Antistes Constantinopolim accitus ab Imperatori aliquanta antea venerat. Hunc enim magnopere criminabatur, quasi Ægyptum omnem Saracenis prodidisset*. Addit Nicephorus, Cyrum de his omnibus se ipsum purgasse; Imperatorem tamen eum Præfecto Urbis torquendum ac cruciandum tradidisse. Sed Baronius, qui Historiam Nicephori non viderat, existimavit Cyrum hoc anno demortuum; cum tamen dignitate tantum depositus fuerit, in quam anno sequenti ab Heracleona post patris, & Constantini fratris mortem restitutus est, ut ibidem ostendemus. Baronius citat Nicephorum in Chronico quasi decem annos *Cyro* attribuerit. In editione tamen Græca Chronici Nicephori a Scaligero, & in Græco-Latina typis Regiis curata nulla Cyri mentio est, nisi quod in Tabulis Theophanis decem ei anni assignantur; cum tamen constet, eum usque ad annum DCXLIII. quo *Petrum* successorem habuit, in vivis fuisse, uti infra videbitur.

VIII. *Franci a Sclavis victi.*

Ad num. XII. Regis *Dagoberti* annus nonus a Fredegario cap. 68. & ab Aimoino lib. 4. cap. 23. memoratus ab anno Christi DCXXII. quo Rex Austrasiorum renunciatus est deduci debet, ut jam demonstravimus. Quare Dagobertus bellum *Slavis* intulit, non hoc anno, ut putavit Baronius, sed anno sexcentesimo tricesimo. *Slavi* autem seu Sclavi Winidi, quorum Rex tunc *Samo* erat, mutatis crebro sedibus domicilia trans Danubium tandem fixerant, & hoc tempore incolebant Provincias, quas hodie Marchiam *Vinidorum*, *Carinthiam* & *Sclavoniam* appellamus. Illi Francorum mercatores interfecerant, missumque a Dagoberto *Sicharium* Legatum contemptui habuerant. Ventum est ad arma, Austrasiique triduo prœliantes victi sunt.

IX. *Floret S. Richarius Abbas Centulensis.*

Suspicatus est Baronius *Sicharium* illum diversum non esse a Sancto *Richario* Abbate Centulensi, cujus Vitam Alcuinus scripsit, legendam apud Mabillonium Sæculo secundo Benedictino, & in Actis Sanctorum Bollandianis ad XXVI. mensis Aprilis, quo Sanctus Richarius colitur. Verum *Sanctus Richarius* longe a Sichario Legato diversus. Natus est in Oppido cui Centula seu Centulum nomen in Pontivensi Regione, quæ pars est Picardiæ Provinciæ. *Dagobertus* magna sanctitatis ejus fama excitatus, Centulam venit, secum ad convivium venire petiit, censumque ei ad luminaria concessit. Prædicationis officio in ultramarinis Britanniæ Regionibus peracto cum multiplici Verbi Dei fructu reversus est in patriam, & ut liberius soli Deo vacaret, in eremum profectus est, ac in silva *Crisciacensi*, decem passuum millibus Centula distante Monasterium construxit, quod etiamnum Foresti-cella, vulgo *Forest Moustier*, appellatur. Hæc cella lapso temporis crevit in Monasterium haud ignobile, quod habuit peculiarem, habetque etiamnum Abbatem a Centulensi plane diversum, situmque est in Diœcesi Ambianensi. Mortuus est sanctus Abbas in illa eremo silvæ Crisciacensis, idque *sexto Kalend. Maii*, inquit Alcuinus in ejus Vita, qui addit eodem anno eum Centulam translatum esse. [1] *Centula* vocabulo obliterato, Oppidum ac Monasterium Sancti Richarii hodie nomine appellantur, vulgo *S. Riquier*. Annus

NOTÆ [1] Qui addit eodem anno eum Centulam translatum &c. Non id ait Alcuinus, sed tantummodo; *Sed non multo post Fratres a Centuli Monasterio venerunt, & corpus S. Richarii tulerunt &c.* Ad hæc verba: *Sed non multo post*, hæc adjecit nilus quispiam Textus Alcuini Interpolator *Spatio V. mensium, & XII. dierum idest a VI. Kal. Maii usque ad VII. Idus Octobris*. MANSI

quenter contederat morsibus ipsa ulcisci. Statimque ab ejus conspectu ejectum fuisse legatum Richarium (quem alii Sicharium nominant) tradunt. Claruit namque hoc tempore in Gallia egregia sanctitate præditus vir Richarius nomine, qui paternis monitis ipsum Dagobertum Regem ad meliorem frugem convertit; cujus res præclare gestas scripsit postea Albinus Flaccus (*a*) ad Carolum Imperatorem.

(*a*) *Extant apud Sur. die 26. April. t. 2.*

XIII. Eodem anno Eadbaldum Anglorum Regem, de quo superius mentio facta est, relicto regni hærede filio Earconberto,

Ann. Eccl. Tom. XI. Y y esse

PAGIUS

nus mortis ejus incertus. Cointius fuse de Richario agit, sed perperam, ut videtur, mortem ejus differt in annum DCLXXIV. ut patet ex iis quæ Mabillonius pag. 196. habet.

X. *Obitus Eadbaldi Cantuariorum Regis.*

Ad num. XIII. Beda tam in Historia lib. 3. cap. 8. quam in Epitome testatur, *Eadbaldum* Cantuariorum Regem hoc anno ex hac vita transiisse. Is licet ad idola post Sancti *Ethelberti* patris mortem, deflexerit, postquam tamen resipuit, Dogma Christianum jam ubique repudiatum instauravit. Suscepit ex Emma conjuge Theodeberti Austrasiæ Regis filia *Ercombertum*, cui Regni gubernacula reliquit, *Eane-Vortham*, & *Ermenredum* ante parentem defunctum. Hic pater fuit Sanctæ *Ermenburga* Martyrologio Anglicano ad diem XIX. Novemb. Inscriptæ, seu *Domneva* matris SS. Mildredæ, Milburgæ, & Milwidæ, de quibus infra. Ercombertus *Rex precepit in toto Cantii Regno idola destrui, & jejunium Quadragesimale observari*, inquit Beda loco citato, adposuitque pœnas jejunium Quadragesimale violantibus, ut patet ex Antiquis Anglo-Saxonum legibus, quas Saxonico charactere exaratas recitat Spelmannus Tomo I. de Synodis. Ercomberto Regi B. *Sexburga* filia Regis Orientalium Anglorum genuit *SS. Ermenildam* & *Earcongotam*: quarum hæc apud Francos in Monasterio Sanctæ Faræ, Diœcesis Meldensis prope Parisios vixit, coliturque die XXIII. Februarii: illa vero *Volfero* Mercinrum Regi nupta, eidem peperit Sanctam *Vverebur-gam* Virginem, cujus Vita apud Bollandum ad diem III. Februarii legenda.

XI. *Floreat SS. Fara & Earcongota.*

Extat etiamnum Monasterium, in quo Sancta *Earcongota* vixit, Fara-Monasterium, Gallice *Faremoustier* appellatum, cui diu præfuit Sancta *Fara*, quæ & *Burgundofara* vocatur, cujus testamentum, de quo anno DCXIV. egi, anno quinto Dagoberti Regis scriptum, seu anno Christi DCXXXII. *sub die VII. Kal. Novemb.* recitat Cointius eo anno num. XXIII. Ex quo, ut id obiter observem, liquet in Regno Neustriæ, cujus possessionem a morte patris Clotarii II. iniit Dagobertus, hujus Regis annos a morte Clotarii II. deductos fuisse. Refert ibidem Beda hoc tempore necdum multis in Anglia Monasteriis constructis, multos de Britannia filias suas erudiendas ac Sponso Cœlesti copulandas in Gallias mittere solitos, maxime *in Brige & in Cabe, & in Andilegum*. Monasterium *Cabe*, seu rectius *Cale*, ædificatum fuit a Bathilde Clodovei secundi uxore, Luteria quasi centum stadiis dissitum. Cala enim, Gallice *Chelles*, villa quondam regia fuit; quo in loco Bathildis, Cœnobium Sacrarum Virginum construxit. Locus in quo Monasterium Fara condiderat, *Evoriaca*, seu *Eboriacum* vocabatur, pagus in quo Eboriacum erat, *Brige*, *Brigensie*, vel *Beigerius*, qui in Vita Sancti Audoeni *Brigensis Sylva* nuncupatur, a qua Sylva Provincia, hodie *Beie*, nuncupata nomen accepit. Hadrianus Valesius in Notia Galliarum, verbo *Andeleacum*, vulgo *Andels sur Saine*, Monasterium Andilegum, de quo loquitur Beda laodatus, nobis quasi digito monstravit. Refert enim ex Codice Regio hæc verba de S. Clotilde Regina Francorum dicta: *Fecit & aliud Monasterium super fluvium Sequane in loco, qui dicitur Andeletus, non longe a muris Civitatis Rotomagensis, in nomine Dei Genetricis.* Distat Rotomago septem fere leucis, & ante aliquot annos ex cella seu Prioratu veteri Benedictinarum Abbatia evasit. Annus mortis tam S. *Fara*, quam Sanctæ *Earcongota* incompertus.

XII. *Moritur S. Bertulfus Abbas Bobiensis.*

Jonas Monachus Bobiensis discipulus Sancti Bertulfi Abbatis Bobiensis tertii, in vita hujus Sancti Abbatis, quæ extat Sæculo secundo Benedictino num. 3. de eo scribit: *Qui per tredecim annos omni diligentia studio plebem docere ac imbuere salubribus monitis non omisit.* Quare cum anno sexcentesimo vicesimo septimo Sancto Attalæ in Bobiensis Monasterii regimine successerit, ut eo anno ostendi, hoc vel præcedenti anno ad Deum migravit. Fuit consanguineus Sancti Arnulphi Metensis Episcopi, cum quo postquam tantisper moratus esset, venit ad S. *Eustasium* Abbatem Luxoviensem, *quo diu subiectus sanctæ Regulæ religionique gratus omnibus mansit.* Exin advenitante Beato *Attala* ex Italia eum secutus est, & in Cœnobio Bobiensi sub ejus obedientia permansit: cumque egregiis moribus scientiaque polleret, mortuo *Attala* in ejus locum ab omnibus Monachis subrogatus est. Colitur die XVI. Mensis Augusti.

XIII. *S. Eligius Noviomensis & S. Audoenus Rotomagensis Episcopi ordinantur.*

Hoc anno Sanctus *Audoenus* Rotomagensis & Sanctus *Eligius* Noviomensis Episcopi consecrati sunt, ut colligitur ex libro 2. de Vita S. Eligii cap. 2. scripta ab eodem Audoeno paucis post Eligii obitum annis, sub Childerico nempe Rege, qui anno DCLXX. Clotario III. fratri successit. Hæc de amborum ordinatione Audoeni verba: *Convenientes igitur simul in Civitatem Rotomagensem quarto decimo die mensis tertii* (Maii scilicet) *tertio anno Clodovei juvenculi adhuc Regis, die Dominico ante Letanias inter catervas populi, inter agmina Clericorum, inter choros psallentium, consecrati sumus ab Episcopis pariter Episcopi, ego Rotomago, ille vero Noviomo.* Unus Cointius hoc anno n. XXI. & seq. hunc modum difficillimum solvit. Docet enim dispungendum esse Audoeni contextum, ut ipse & Eligius Rotomagum simul accesserint *quarto decimo die mensis tertii*, seu Maii; & ordinationem dilatam esse in octavum diem: *Hujus Periodi*, inquit, *duæ sunt partes. Prior annum diemque designat, quo Rotomagum Audoenus & Eligius pervenerunt: posterior diem notat, quo consecrati sunt Episcopi. Consecrati sunt autem die Dominico ante Litanias. Dies ille Dominicus ante Litanias fuit vicesimus primus mensis tertii seu Maii; quia hoc anno*, (scilicet DCXL.) *Clodovei Regis tertio Pascha die Aprilis decimo sexto celebratum est.* Quare valde hallucinati sunt Viri doctissimi qui etiam postquam Hadrianus Valesius certum nos Regis Dagoberti annum emortualem, primumque Clodovei II. ejus filii edocuit, annum scilicet Christi DCXXXVIII. existimarunt verba laudata Audoeni explicari debere de anno Christi DCXLVI. qui fuerit *Clodovei* Regis tertius, unde inferunt, *Dagobertum* ejus patrem anno DC-

esse defunctum, Beda testatur, resque Ecclesiasticas felicioribus progressibus auctas tradit his verbis (a): *Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo quadragesimo, Eadbaldus Rex Cantuariorum transiens ex hac vita, Earconberto filio regni gubernacula reliquit: quæ ille suscepta, viginti quatuor annis & aliquot mensibus nobilissime tenuit. Hic primus Regum Anglorum in toto regno suo idola relinqui ac destrui, simul & jejunium quadraginta dierum observari, principali auctoritate præcepit: quæ ne facile a quopiam posset contemni, in transgressores dignas & competentes punitiones proposuit. Cujus filia Earcongatha, ut condigna parenti soboles, magnarum fuit virgo virtutum, indesinenter semper serviens Deo in monasterio, quod in regione Francorum constructum est ab Abbatissa nobilissima, vocabulo Fara, in loco qui dicitur Brige. Nam eo tempore necdum multis in regione Anglorum monasteriis constructis multi de Britannia, monasticæ conversationis gratia, Francorum vel Galliarum monasteria adire solebant, & filias*

(a) Bed. l.3. c.8. Ecclesia Anglicana propagatur.

PAGIUS

DCXLIV. vivere ac regnare desiisse. Eligii enim; inquiunt, & Audoeni ordinatio contigit anno *Clodovei* Regis tertio, quo littera Dominicalis erat A. Pascha die nono Aprilis, Ascensio octavo decimo Maii, Dominica ante Litanias seu Rogationes dies Maii decima quarta. Quæ omnia simul, inquiunt, convenire non possunt, nisi anno Christi DCXLVI. Verum evanescit illud argumentum, si textum Audoeni præcitatum, ut fieri debet, in duas partes distinguas, & inficieris diem XIV. Maii cum die Dominico ante Litanias illo anno, quo *Audoenus* & *Eligius* consecrati sunt, coincidisse.

XIV. *Ex ordinatio die XXI. Maii certo peracta.*

Mabillonius Tom. 3. Vet. Analect. in Dissert. *de Anno mortis Dagoberti primi, & Clodovei Junioris*, num. 29. & 30. ait, hanc solutionem prima fronte sibi arrisisse. Sed cum in Noviomensis Ecclesiæ Kalendario, quod libro Psalmorum vetustissimo præmissum est, ordinatio B. Eligii *pridie Idus Maii*, idest, XIV. die adscripta sit; itidemque Sancti *Audoeni* ordinatio eadem die celebretur in Ecclesia Rotomagensi, se se tantisper ab assensu Cointianæ expositionis demotum esse. Verum libratis aliunde invictissimis pro sententia, quæ Dagobertum Regem anno DCXXXVIII. demortuum statuit argumentis, ad hanc explicationem interim recurrendum esse duxisse, hac persuasum ratione, quod etsi Sancti Eligii depositio haud longe post ipsius obitum celebrata sit; non tamen statim ejus ordinatio (quod etiam de Beato Audoeno dicendum) Fastis Sacris adscriptam, & peculiari cultu honoratam esse, sed post annos forsan centum quinquaginta, aut etiam ducentos. Eos vero, qui eam primi Kalendariis inscripserunt, ex loco Audoeni male intellecto eam reposuisse quarta decima die Maii, quæ die vigesima prima reponenda erat. Concludit his verbis Mabillonius: *Si hæc solutio nonnullis non placet, non repugno, modo afferant meliorem; aut superiora solvant argumenta quibus Dagoberti & Clodovei annos mortis certissime defixos existimo; illius quidem anno DCXXVIII. hujus vero anno* DCLVI. Ita Vir doctissimus, & quidem solide, cui si in mentem venisset Regula a nobis posita, totiesque inculcata id omni asseveratione affirmasset. Depositiones enim Sanctorum, eorum Reliquiarum Translationes, & sanctorum Episcoporum Ordinationes aliis diebus, quam quibus contigerint, Martyrologiis sæpe inscriptas esse, tot exemplis in hoc Opere demonstro, ut illud imposterum tanquam principium Chronologiæ haberi debeat. De *Audoeno* & Eligio illustribus hujus sæculi Præsulibus sæpius infra sermo recurret.

XV.

Sigebertus in Chronico Sancti *Arnulphi*, qui Metensium Episcopus fuerat, hoc anno mortem consignat: in Manuscripto vero Metensium Episcoporum Chronico, quod a Duboucheto in Genealogia Regum Francorum in Probat. ad part. 2. cap. 6. laudatur, Arnolphi Metensis quondam Antistitis obitus ponitur *sub Constantino filio Heraclii, XVII. Kal. Decemb.* ubi Librarius voluit scribere *Septemb.* loco *Decemb.* qui eo die Sanctus Arnulphus mortuus est, ut mox ostendo, ideoque non anno sequenti, quo Constantinus Heraclii filius eidem successit, quia, ut ibi videbimus, *Constantinus* die XXV. mensis Maii extinctus est. Non itaque recedendum a Sigeberto, donec major lux affulgeat. Obiit Arnulphus in eremo, in qua per multos annos vixit: *Præsto illi fuit vir religiosissimus Romaricus cum cæteris Monachis*, ut legitur in Vita Sancti Arnulphi Auctore Anonymo coævo scripta apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino, *qui allatum sanctissimum corpus illius cum dignitate & honore, quo valuit, in Castello Habendo sepulturæ tradidit*: in eo enim Castro Sanctum Romaricum Monasterium Habendense condidisse, alibi diximus. *Post obitum Arnulphi anni fere jam illo tempore Vir electissimus successor ejus Goericus Episcopus consilio inito, conservata Clericorum seu etiam populorum caterva ingenti, adscitis quoque duobus Episcopis sanctum una pergunt ad eremum*, inquit idem Anonymus, qui addit sacrum corpus Mettas translatum esse.

Moritur S. Arnulphus Episc. Metensis.

XVI. *Die XVI. mensis Augusti.*

Dies duo memoriæ Sancti Arnulphi consecrati scilicet XV. Kalend. Augusti, seu dies XVIII. mensis Julii, & XVII. Kalend. Septemb. seu dies XVI. mensis Augusti, ut videre est in Martyrologiis. Baronius, qui ad diem Julii XVIII. in Martyrologio Bedæ legerat: *Natale S. Arnulphi Confessoris*, illum diem ejus obitui attribuit. Ex verbis desumtis ex Actis S. Arnulphi Suessionensis Antistitis anno millesimo octogesimo septimo, dieque decimo sexto mensis Augusti demortui, quæ ipse in Notis ad Martyrologium Romanum citat, conjicere licet, Bedam non de obitu Sancti Arnulphi, sed de ejus Translatione intelligendum esse. In illis enim Actis hæc leguntur: *Quo die sancti Arnulphi Metensis Episcopi festa celebrantur, eodem hujus sancti viri Arnulphi Suessionensis in Ecclesia Beati Petri Apostoli corpus conditum est.* Quare cum Arnulphus Suessionensis die XVI. mensis Augusti humatus fuerit, eodem die Arnulphus Metensis ad Deum transivit. Præterea Martyrologium Habendense seu Sancti Montis, in cujus Ecclesia primo sepultus fuerat Arnulphus Metensis Episcopus, habetur: *XV. Kal. Augusti. Translatio S. Arnulphi Metensis Episcopi, qui sanctitate vitæ & miraculorum gloria illustres eremiticam vitam diligens, beato fine quievit*, ideoque dies XV. Kal. Augusti Sancti Arnulphi Translationi & dies XVII. Kal. Septemb. ejus obitui dicatus fuit, quamvis eum eo die mortuum certum non sit.

Chro-

filias suas eisdem erudiendas, ac sponso cælesti copulandas mittebant, &c. Pergit enim recensere sacras virgines egregia sanctitate præclaras, quas brevitatis causa prætermittimus, sicut & alias plures æque sanctitate insignes, quas Jonas Abbas enumerat, earumque admiranda acta retexit in rebus gestis sanctissimæ ipsarum omnium matris Burgundoforæ, quam haud inconsulte aliqui (ut superius diximus) eamdem esse putaverunt cum Fara, cujus meminit Beda. Cum ergo docuerimus certos quos consulas auctores, nihil est quod queraris spiritualibus hisce deliciis te esse privatum, si brevitatis causa earum res gestas omiserimus recensere, cum satis esse putaverimus, indicasse cellas penarias, ubi mella ista conduntur.

PAGIUS XVII. *Moritur Chintila Rex Hisp.*

Chintila Hispaniarum Rex hoc anno vitam cum morte commutavit. *Tulga* enim ejus filius die secunda mensis Januarii hujus anni Regnum iniit, ut ex infra dicendis constabit. Quare in Chronico Fredegarii cap. 82. *anno Clodovei Regis II.* legitur *Tulgam* patri defuncto successisse; initio autem Januarii hujus Christi anni secundus Clodovei Neustriæ & Burgundiæ Regis adhuc in cursu erat. Vulsa in Chronico *Chintilæ* attribuit annos tres, menses VIII. dies IX.

XVIII. *S. Maximus Computum Ecclesiasticum componit.*

Hoc anno Sanctus *Maximus* Monachus composuit *Computum Ecclesiasticum*, seu Brevem enarrationem Christiani Paschatis, quæ extat in Uranologio Petavii. Loquitur enim in eo libello de hujus anni Paschate, atque se illum scribere, *Indictione XIV.* & *anno Heraclii August.* *XXXI.* Inde intelligimus, controversiam aliquam de Paschate, *Heraclio* regnante, in Oriente exortam esse eo magis quo Auctor Chronici Alexandrini anno XX. Heraclii Augusti desinentis, occasione etiam alicujus Paschalis controversiæ Opus suum ediderit. Hinc in Dissert. de Periodo Græco-Romana innui, Æram Mundanam Constantinopolitanorum Heraclio imperante, Auctore incerto, institutam fuisse similis controversiæ occasione. Porro Sanctus *Maximus* adhuc anno sequenti in Africa versabatur. Nicephorus enim in Historia pag. 22. narrat, *Pyrrhum* post abdicationem Episcopatus Constantinop. Chalcedonem navigasse, tuncque *Maximum* in Africa versatum esse.

JESU CHRISTI ANNUS 641.	JOANNIS PAP. IV. ANNU 2.	CONSTANTINUS IMP.

I. Heraclii obitus.

ANnus Redemptoris sexcentesimus quadragesimusprimus sequitur ordine temporis, Indictione decimaquarta: quo, mense Majo (nescitur dies) Heraclius, ubi imperasset annos triginta & unum, infelici exitu vitam clausit confectus ærumnis animi, corporisque molestiis, ea passus quæ pudet referre, sed & præter alias corporis ægritudines magnopere hydropisi laboravit. Cæterum reliquit de se quasi in tabula egregie effigiatum exemplar, quantum Deo inhærentes Principes possint, quantumve ab eo recedentes sint invalidi, ac Reipublicæ & Ecclesiæ noxii: æquiparandas plane & fortasse præferendas fortissimis Imperatoribus, nisi offenso numine, & religione vera despecta, ejus extrema fuissent ex ipsius impietate eventis infelicissimis infamata, propagata eadem ad posteros suos infelicitate. Etenim qui cum ipso regnarat & ipsi successit Constantinus

Constantinus Imp.

Heracleonas Imp.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. 679. Anno Hegiræ XXI inchoato die 20. Decemb. fer. 2. A.C. 641.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6134.

☉ 6. G. ☽ 15. P. 8. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 641.

JOANNIS IV. PAPÆ 2.

CONSTANTINI, HERACLEONIS, ET CONSTANTIS 1.

I. Postconsulatus.

IS annus hac formula notatus ante mortem Haraclii: XXXI. *post Consulatum Heraclii Aug.* XXX. & a die XXII. Januarii, *anno Imperii Heraclii Jun. Constantini* XXIX.

II. *Obitus Heraclii Aug.*

Ad num. I. Heraclius Aug. hoc anno vita functus est, ut inter omnes convenit, sed mensis ac dies hactenus obscuri fuere. Theophanes eum mense Martio, Cedrenus vero die XXI. Martii, Baronius denique mense Maio mortuum scribunt. Verum eum die undecima mensis Februarii e vivis excessisse, ex Nicephoro in Historia pag. 18. collato cum Chronico Orientali pag. 60. eruo: *Testamentum edidit,* inquit Nicephorus, *quo Constantinum & Heraclium filios suos æquo jure hæredes Imperii constituit: adeo ut uterque Martinam conjugem suam tanquam matrem & Imperatricem coleret. Quibus ordinatis postremo tandem moritur, ætatis anno exacto sexagesimo sexto Imperii tricesimo, quartoque insuper mense, & die sexto.* Inauguratus est Heraclius die quinto mensis Octobris anni DCX. Quare cum annos XXX. menses IV. & dies VI. Imperium tenuerit, ejus obitus contigit die undecima mensis Februarii hujus anni, in quam Dominica incidebat, eamque excludit Nicephorus. Hinc in Chronico Orientali de Heraclio dicitur: *Defunctus est die Dominica nona Februarii, quæ respondet decimæ quintæ Amschiri,* licet Auctor Anonymus illius Chronici scribere debuerit defunctum esse die XI. Februarii, quæ respondet XVII. Amsciri. Legerat is in probo aliquo Auctore mortuum esse Heraclium mense Februario die Dominica, sed eam cum die IX. Februarii imperite alligavit.

III. *Joannes IV. PP. ad Constantinum Imp. adversus Monothelitas scribit.*

Ubi Joannes IV. Papa accepit *Constantinum* patre defuncto, cum fratre Heraclio seu Heracleona Imperii habenas moderari ad illum scripsit Apologiam pro Honorio Papa, recitatam in Collectaneis Anastasii, in qua ait: *Quantum ex diversis suggestionibus, quæ ad nos catervatim venerunt, quia immo & ex ipso quoque auditu didicimus omnes Occidentales partes scandalizatæ turbantur fratre nostro Pyrrho Patriarcha per literas suas huc atque illuc transmissas, nova quadam & præter regulam fidei prædicante, & ad proprium sensum quasi sanctæ memoriæ Honorium Papam Decessorem nostrum attrahere festinante, quod a mente Catholici Patris erat penitus alienum.* Et postquam Honorii Doctrinam Orthodoxam fuisse ostendit, subdit: *Comperimus autem quod Charta quædam mandata sit, in qua Sacerdotes subscribere coacti sunt contra Tomum B. memoriæ Papæ Leonis & Chalcedonensem Synodum, in qua Charta quædam sunt per novitatem composita, quæ Dogma Ecclesiasticum refutare omnino dinoscuntur. Inspiret ergo Divina Clementia Christianissimæ Pietati Vestræ, & cum sitis custodes immaculatæ fidei nostræ Vos ad compunctionem incitet, quo eos, qui novis suum adinventionibus corrumpendi, Imperatoriis Sanctionibus arceatis, & prædictam Chartam, quæ in scandalum properat fidei, & locis publicis est suspensa, præcipiatis depositam scindi. Omnes enim, qui in Occidentalibus partibus hoc audierunt, sed & populi qui sunt Regia Vestra Urbis cognita prædicta Charta concinnatione corde perculsi sunt, &c. Propter quod Christianissimi & Christi fidei custodes, donate hoc munus in primordiis vestris Ecclesiæ matri vestræ, cujus estis post Deum opitulatores, ut fidem Sponsi ejus serpentina calliditas non audeat violare.* Fuit Constantinus Princeps Catholicus; de eo enim Zonaras scribit: *De religione recte sensit, paterni Imperii duntaxat, non item perversæ opinionis hæres. Qua de causa Pyrrhus etiam Patriarcha conscius fuisse insidiarum putatur,* de quibus insidiis statim agetur.

IV. *Mortuo Constantino Constans respondet ad Epistolam Joan. PP.*

Quid responsum fuerit huic Epistolæ, & quid de prædicta Ecthesi seu Charta Constantinopoli factitatum fuerit, nos edocent Annales Eutychii Patriarchæ Alexandrini Oxoniæ ab aliquot annis publicati, ubi refert Eutychius Tom. 2. pag. 335. integram Constantis Imperatoris, Constantino patre ejus jam mortuo, Epistolam ad Joannem vel saltem summam Epistolæ, cujus initium est: *Accepimus Sancte, excellens mandatum tuum,* &c. Quod voluerat Joannes IV. deturbari a valvis Ecthesim & dilacerari, mandatum executioni scribit Constans: *Atque illud quod de Charta comburenda, in qua calumniæ essent in Leonem Patriarcham Romanum sanctum, & in Concilium Chalcedonense, ratum habuimus, ipsamque igni tradidimus.* Ad eam Constantis Imp. Epistolam respicit Theodorus Papa Joannis successor, dum in Synodica ad Paulum Constantinopolitanum Episcopum recitata in Collectaneis Anastasii pag. 50. ait: *Cum ea, quæ a Pyrrho adversus Apostolicam fidem nostram ad subversionem Synodalium Decretorum prolata fuat, tam per Dogma Sedis Apostolicæ, quod expositum est*

nus, jugi morbo detentus, vix quatuor in Imperio (ut tradidit Theophanes) menses absolvit, coronatus eadem quam secum ad sepulcrum pater coronam gestavit, persoluto pretio templo septuaginta librarum. Creditum vero fuit, veneno a Martina Augusta noverca propinato, ipsum e vita subtractum; cujus opera filius ejus Heracleonas, adjuvante Pyrrho Constantinopolitano Episcopo, Imperii habenas regendas suscepit, quod dumtaxat tenuit menses sex: sed rebellante Senatu, ipse ab Imperio depositus, mutilationeque nasi mulctatus, atque ejus ma-

Constans Imperat.

PAGIUS *est a prædecessore nostro quam per jussionem filii nostri mansuetissimi Principis destructa sint: quamobrem fraternitas tua a publicis locis Chartam, quæ suspensa pridemque castiva fuerat, non abstulit?* Verum quidem est, Eutychium Epistolam ad Joannem scriptam, non Constanti, sed Constantino Pogonato ejus filio attribuere; sed ut mox dixi, futiles ac imperiti Scriptores, quales fuere Eutychius, & qui scripsit libellum de Imperatoribus Romanis in Chronico Orientali recitatum, quem ab optimis Auctoribus desumsere, ad sensum illorum plerumque non accommodant.

V. *Heracleonas post Constantinum Imp.*

Theophanes postquam Heraclii mortem narravit, de Constantino ait: *Martina noverca, Pyrrhique Patriarcha opera veneno propinato interiit: & Heracleonas Martinæ filius cum matre potestatem obtinet.* Idem habet Cedrenus. Nicephorus vero in Historia ait, eum diuturno morbo conflictatum fuisse, additque: *Igitur Constantinus cum octo & viginti annos cum patre imperasset, & centum ac tribus diebus supervixisset, moritur.* Quare cum Heraclius die XI. Februarii e vivis excesserit, Constantini mors contigit die vicesima quinta mensis Maii.

VI. *Constans de Heracleonis consensu fit Imp.*

Nicephorus, relata morte Constantini Imp. inquit: *Post quem Imperator Heraclius* (dictus etiam Heracleonas) *appellatur, qui cum communiter Martina Imperium administrabat*, &c. *Tum Cyrum Alexandriæ Patriarcham in Sedem restituit, Philagrium vero detonsum in Septa Castellum relegavit, cæteros quamplurimos, quos amicos ejus atque ad ministros reperit, verberibus atque aliis suppliciis afficit. Hæc ubi Valentinus Philagrii armiger ac cepit, militares copias contra Martinam, & ejus filios commovet.* Fuerat Philagrius rerum privatarum Comes, dum Constantinus imperavit, qui Imperium hujus filio Constanti, quem Nicephorus *Heraclium* vocat, asserere volebat, ut ait ibidem Nicephorus, qui subdit: *Post hæc per vindemiæ tempora, cum Cives animadvertissent, vites suas a Valentini exercitu vastari, neque sibi in ulteriora transitum permitti, adversus Pyrrhum coitione facta, Heraclium Constantini filium coronare jubent. Pyrrhus vero populari illo tumultu ac seditione illa perspecta, contra jactabat, non idcirco rebellasse illos, sed ut Valentino Imperium assererent. Instante nihilominus plebe rem ad Imperatorem defert: qui Heraclium patruelem suum statim ad templum adducit, ibique cum Pyrrho ambone conscenso, Heraclium, ut coronaret hortatus est. Tum populus urgere Imperatorem, ut id omni ratione perficeretur. Quod demum Heraclii patris corona e templo detracta præstitit. Statim itaque mutato nomine eum, qui coronatus erat, Constantinum appellant. Sed quidquid erat plebis vilissimum & abjectissimum, manibus contra Pyrrhum armatis in templum ingreditur, & cum Judæorum, aliorumque Infidelium turba in Sacrarium irrumpit, ac cum mappam altaris conscidisset, & religiosissimum locum turpiter contaminasset, arreptis templi clavibus, atque e conto sublatis sine mora tota Urbe pervagatur.*

VII. *Heracleonas de Imperio dejicitur.*

Hac ubi Pyrrhus comperit, sequenti nocte in templum ingreditur. Ibi Sacris omnibus salutatis, ac detracto Humerali, & in Sacra mensa deposito, non Sacerdotio inquit, me abdico, sed contumaci populo cedo. Inde furtim egressus, apud religiosissimam quamdam feminam delituit: & opportunitatem nactus Chalcedonem navigavit, &c. *Interim dum Valentiniani Chalcedone morantur, Heraclius & Martina, ne amplius suburbana popularentur, pacem cum eo facere ac jurejurando firmare coguntur. Adjecta eidem & Comitis Excubitorum, ut Romani vocant, dignitas; cum ea præsertim conditione, ut de his pecuniis, quas a Constantino acceperat, a nemine appellaretur, utque qui cum eo erant, militiæ præmiis afficerentur, sed & David Cæsar crearetur ut Tiberius vocaretur. His ita confectis, Paulus Majoris Ecclesiæ Oeconomus Patriarcha Constantinopolitanus eligitur, Octobri mense Indictione decima quinta.* Ita Nicephorus juxta Petavii versionem, quæ in duobus corrigenda. Primo hæc verba, ἐπεὶ δὲ τῶν περὶ Οὐαλεντῖνον ἐν Χαλκηδόνι εἰ... sic vertenda: *Dum vero, qui Valentino adhærebant, Chalcedone morantur*, &c. *pacem cum eo facere ac jurejurando firmare coguntur*, cum Valentino nempe. Secundo ista, γενέσθαι δὲ καὶ Δαβὶδ sic interpretanda: *Sed & David Cæsar coronaretur*. Præterquam enim quod Heraclius Senior ante mortem suam *Davidem* filium Cæsarem renunciarat, ut jam prodiderat Nicephorus pag. 18. is jam numero superiori dixerat στέψαντες ... Ἡράκλειον τὸν Κωνσταντίνου υἱόν: & ipse Petavius hæc verba sic recte Latine reddiderat: *Cives Heraclium filium Constantini coronare jubent.* [1] Nulli

---

NOTÆ [1] N*Ulli itaque Cæsares hoc anno creati* &c. Id utique verum censeo de David, de quo hic Pagius. Sed forte negandum erit de Valentino, qui licet Comes Excubitorum primo quidem ab Imperatore creatus fuit, ut Nicephorus apud Pagium hic asserit; dein vero, Heracleona vel ipso forte Constante essentiente seu potius tolerante purpuram sumsit. Id manifeste asserit Martinus Papa, qui pro tribunali interrogatus, cur non restiterit Olympio conjurationem in Imperatorem molienti, accusationem illam in ipsos regerens Judices, respondit: *Sub Valentino, cum præcepto Imperatoris indutus est purpura, & consedit ei, quo jeratis vos; cur non prohibuistis eum dicentes: Non attingat res non opportunas tibi* &c.? Leguntur hæc in Narratione eorum quæ in S. Martinum acta fuerunt in Collectan. Anastasii a Sirmondo vulgatis. Ex his autem plane constat, Valentinum non quidem Imperialem (neque enim coronatus fuisse Imperator ullibi legitur) sed Cæsaream saltem dignitatem, & quidem hoc anno, antequam a Senatu deponeretur, obtinuisse. Nihil quidem ea de re Nicephorus & Theophanes, sed eorum silentio prævalet testimonium Sancti Martini, qui palam in judicio rem ante viginti circiter annos gestam, commemorat, nemine redarguente, nec in oppositum quidquam reponente. MANSI

mater Martina perfida femina linguæ abscissione punita, in perpetuum exilium sunt ejecti, collato Imperio filio Constantini, quem alii Constantem, Constantium alii, alii nominant Constantinum; nos vero secuti Theophanem, Constantem appellabimus. Quomodo vero in crimen vocatus Pyrrhus Patriarcha de conspiratione habita cum Martina, solum verterit, dicemus anno sequenti.

II. Hoc eodem anno Joannes Papa, ubi sedisset annum unum menses novem, & dies

PAGIUS

Nulli itaque Cæsares hoc anno creati. Plura non habet Nicephorus de Martina, Heracleona, & Constante, quem *Constantinum* appellat. Theophanes vero hæc tradit: *Heracleonam, matrem ejus Martinam & Valentinum ab administrando Imperio Senatus repulit. Lingua vero Martinæ abscissa, amputatisque Heracleonæ naribus, iisdemque in exilium actis, Constantem Constantini filium, & Heraclii nepotem ad Imperii thronum subvehit. Pyrrho vero Episcopi dignitate abdicato, Paulus Presbyter & Oeconomus ordinatur est mense Octobri, Indictione decima quinta.* Idem habent Zonaras & Cedrenus. Ex quibus liquet, Constantem per aliquot dies cum Heracleona corregnasse, & pacem inter Heracleonam & Valentinum sancitam, Senatum non solum respuisse; sed eos ab administrando Imperio repulisse, ac deinde *Constantem* in Regnum & *Paulum* in Pontificium Solium collocatos esse.

VIII. *Unde desumatur initium Regni Heracleonis.*

Imperium Heracleonas cum matre Martina tenuit menses sex, inquit Cedrenus. Totidem menses Heracleonæ in Chronico Nicephori, & in Tabulis Theophanis attribuuntur. Difficultas est, an sex illi menses deducendi sint a morte Heraclii Senioris vel Constantini ejus filii. A morte tamen Heraclii Senioris numerandos non esse existimo. Nicephorus enim loco laudato docet, *per vindemiæ tempora* voluisse populum, ut Constans coronaretur, quod & factum est. Quare vindemiæ tempore Heracleonas adhuc imperabat, & non multo post in ordinem redactus est. Porro Gregorius cognomento Figulus Tauromitanus in Sicilia Archiepiscopus in Homilia *de Indictione sive anni principio*, quam Petavius publicavit in prima editione Historiæ Nicephori, ait: *Jam quemadmodum ille mensis apud nos primus est, qui apud Hebræos septimus: amboque in eumdem illa conveniunt: ita etiam corruptionem idem frugibus affert, & vindemiam auspicatur.* Quod si sex illi menses a morte Heraclii Senioris proficiscerentur, ante mensem Septembrem, & ante vindemiam absoluti fuissent; & tamen Nicephorus tonuit, vindemiæ tempore *Constantem* Imperatorem nuncupatum, utrumque ano eodemque tempore in Imperio fuisse; & postquam Heracleonas in exilium pulsus, *Paulum* in locum Pyrrhi Episcopum Constantinopolitanum dictum esse, idque mense Octobri, ut Theophanes docet, quo ideo mense, qui incompletus numeratus sextus est a morte Constantini, Heracleonas Imperio exturbatus est. Verosimile tamen, annos *Constantis* deductos fuisse a tempore, quo primum coronatus est, ipsa Heracleona assentiente; id enim ostendunt verba quæ in primo Secretario Concilii Lateranensis anno DCXLIX mense Octobri celebrati leguntur: *In nomine Domini Nostri Jesu Christi Imperii Domini Constantini piissimi Aug. anno nono, sub die tertio Nonas Octobris, Indictione octava*, argumento manifesto Constantinum seu Constantem, alterutro enim nomine appellatus fuit, currenti anno ante diem quintum mensis Octobris Imperatorem nuncupatum fuisse. Quod cum ex hac Concilii Lateranensis inscriptione constet, parum refert scire an die quinta Octobris hujus anni Heracleonas jam Imperio dejectus esset, vel calamitas ejus eodem postea mense vel insequenti contigerit.

IX. *Heracleonas natus erat annos XVI.*

Petavius in Notis ad Nicephorum pag. 74. dubitat, an *Heracleonas* sit ille Heraclius, quem Nicephorus in Lazica natum refert, an vero *Constantinus* alter, Heraclii ex Martina filius, quem anno V. ejusdem Heraclii natum esse Cedrenus ac Theophanes tradunt; & hoc ultimum verius putat, ideoque Heracleonam imperare cœpisse anno ætatis XXVI. non vero decennem, ut habet Zonaras. Verum Heracleonas alius non est, quam Heraclius ille, quem Heraclius Senior ex Martina suscepit, cum *Euxino mari navigans per Lazorum Provinciam in Persidem irrumpere conatus est.* Quæ expeditio facta anno DCXXVI. ut suo loco demonstravi, non vero anno DCXXII. ut anno perperam Petavius existimavit. Verum quidem est, Constantinum filium Heraclii & Martinæ nuncupatum fuisse Cæsarem anno DCXXVII. sed cum postea nulla ejus in Historicis Byzantinis mentio occurrat, eum ante patrem defunctum oportet; cum contra *Heraclius* in Lazica natus non tantum Cæsar anno DCXXXI. sed etiam Augustus uno vel altero ante patris mortem anno nuncupatus fuerit. Errarunt itaque tam Zonaras, quam Petavius in Heracleonæ ætate computanda, & *Heracleonas* quando ad Imperium pervenit mortuo patre, natus erat annos XVI. Quot annos *Pyrrhus* Ecclesiam Constantinopolitanam rexerit, anno sequenti, quo de ejus abdicatione loquitur Baronius, examinabimus.

X. *Chronologia Theophanis in rectum flectitur.*

Interim juvabit hic observare Theophanem adhuc annum unum minus numerare, quod Indictio XV. cum mense Octobri conjuncta, quando de Pyrrhi abdicatione loquitur, manifestum facit. Ea enim Indictio cœpta mense Septembri præsentis Christi anni quo & annus Æræ Alexandrinæ DCXXXIV. initium habuit; & tamen Theophanes eam abdicationem recitat anno Æræ Alexandrinæ DCXXXIII. Quare ad annos a Theophane usurpatos accurate supputandos, non respiciendum ad annos Imperatorum, sed ad annos Æræ Alexandrinæ, & a morte Phocæ usque ad annum Christi DCXCIV Æræ Alexandrinæ ab eo adhibitæ, non anni VII. sed anni octo addendi, ut Æra Alexandrina cum Dionysiana in minori numero conveniat. Quando tamen tempus subtiliter non inquiritur, nullum inconveniens est, si dicamus rem aliquam contigisse anno X. verbi gratia Heraclii, aut alicujus alterius Imperatoris; præsertim cum annus Imperii sæpe concurrat cum anno Æræ Alexandrinæ, quod obiter dictum sit.

XI. *Obitus Joannis IV. PP.*

Ad num. II. & seqq. Joannes IV. *Sedit annum unum, menses novem, dies XVIII.* &c. *Qui etiam sepultus est ad B. Petrum Apostolum sub die IV. Idus Octobres*, inquit Anastasius. Quare cum die vicesima quarta mensis Decembris superioris Christi anni Pontifex Romanus ordinatus fuerit, obiit anno sequenti die undecima mensis Octobris, dieque insequenti sepultus, postquam sedisset annum unum, menses novem, dies octodecim, die emortuali incluso. Anastasio consentiunt duo ejus exemplaria MSS.

Joannis IV. Papæ obitus.

dies sex, ex hac vita migravit duodecima die mensis Octobris. Hæc ex Anastasio, qui & ista subdit. *Hic temporibus suis misit per omnem Dalmatiam seu Istriam multas pecunias per fidelissimum & sanctissimum Martinum propter redemptionem captivorum, quos deprædati erant Gentiles.* Etenim Slavi, sive Sclavi, in illas regiones grassantes, magnam multitudinem captivorum adduxerant, quos Joannes Papa redemit: qui eo liberior fuit in erogando Ecclesiæ thesaurum, quod haud pridem viderat eum in damnum Romanæ Ecclesiæ fuisse ab Honorio congregatum. Sciebat enim inhiare Imperatores eorumque ministros in bona Ecclesiarum, & sacrilegas invasiones ob eam causam sæpe fecisse. Ut igitur malum anteverteret, consuleretque Romanæ Ecclesiæ indemnitati, illud satis utile existimavit esse remedium, si (ut sanctus Laurentius fecit) thesaurum Ecclesiæ in pauperes continuo erogaret, nullum tutiorem sciens esse locum ad thesauros recondendos, quam pauperum sinum.

Joannis Pap. effusa largitas in redimendis captivis.

III. Translatio sanctorum martyrum.

Qui igitur in Dalmatiam pro redimendis captivis misit, e Dalmatia longe locupletiorem thesaurum est consecutus, nempe corpora sanctorum martyrum, quæ Romam transferenda curavit. Id vero, non ut sacris pignoribus spoliaret provinciam illam, quam unice diligebat, utpote solum patrium (nam Dalmata & ipse erat) sed quo venerandis sanctorum reliquiis bene consultum esset, fecit. Quod enim crebris barbarorum grassationibus eadem provincia esset exposita, qui nullam rationem haberent sacrarum ædium, spoliantes eas cunctis bonis, & quæ asportari non possent, tradentes incendio: rem Deo gratam, sanctisque ipsis jucundam fore existimavit, si ipsa sanctorum corpora inde sublata, Romam ad Lateranam basilicam collocanda transferret, cum in ipsorum honorem peculiare oratorium construxisset juxta baptisterium Constantini, quod hactenus integrum perseverat. Sed videamus quid de his Anastasius habeat: *Eodem*, inquit, *tempore Joannes Pontifex fecit & Ecclesiam beatis martyribus Venantio, Anastasio, Mauro, & aliis pluribus martyribus, quorum reliquias de Dalmatia & Istria adduci præceperat, & recondidit eas in ecclesia suprascripta juxta fontem Lateranensem, juxta oratorium beati Joannis Evangelistæ; quam ornavit, & diversa obtulit dona.* Hæc ipse.

De oratorio a Joanne constructo.

IV.

Verum inter alia sacri oratorii ornamenta ex pristino usu illud adiecit, ut quorum sanctorum martyrum corpora transtulisset, eorumdem & imagines in apside musivo opere fieri studio propensiori curaret; verum inchoatum opus cum ipse mortis obstaculo inabsolutum reliquerit, qui in locum ejus successit Theodorus absolvit. Adhuc extant integræ sacræ imagines Dei genitricis Mariæ & sanctorum martyrum, quorum illic sub altari corpora habentur recondita, musivo opere effigiatæ; atque hi qui sequuntur versus eodem opere exarati ibidem in ejusdem apsidis emicyclo scripti leguntur, his verbis:

Martyribus Christi Domini pia vota Joannes
Reddidit Antistes, sanctificante Deo.
At sacri fontis simili fulgente metallo
Providus instanter hoc copulavit opus:
Quo quisquis gradiens, & Christum pronus adorans,
Effusasque preces impetrat ille suas.

Pergit vero Anastasius de eodem Pontifice reliqua sic dicere:

V.

Fecit arcus argenteos duos, qui pensant singuli libras quindecim. Similiter & alia vasa argentea multa. Fecit autem ordinationem unam mense Decembri, creavit presbyteros decem & octo, Episcopos per diversa loca numero decem & octo. Hic dimisit omni clero rogam integram. Qui etiam sepultus est quarto Idus Octobris ad beatum Petrum Apostolum, sub die quarto Idus Octobris. Et

PAGIUS

MSS. quæ extant in Bibliotheca Colbertina, nisi quod in uno loco, *menses IX.* omissione unius numeri habentur *menses VIII.* Idem ac Anastasius habent Regino, Luitprandus, Ordericus lib. 2. & Catalogus Vaticano-Palatinus. Ideoque textus Codicum impressorum Anastasii purus est. Baronius dies ab Anastasio memoratos mutilavit, numeratque tantum dies sex, & quia de Interpontificio quod post mortem Honorii Papæ fuit, annum unum & aliquot menses detraxit, Joannis mortem præsenti anno male consignat. [a]

XII. Theodorus fit PP.

Cessavit Episcopatus mensem unum, dies XIII. inquit Anastasius, & cum eo Ordericus citatus, ideoque *Theodorus* natione Græcus consecratus est die vicesima quarta mensis Novembris anni Christi

NOTÆ

[a] JOannes IV. obiit ex nostra suppositione, quam in Nota ad A. 640. 2. stabilivimus, die XXVII. seu XXVIII. Octobris anni 642. quibus si addideris mensem unum & dies XIII. interpontificii utroque termino comprehenso, pertinges ad diem VIII. Decembris quæ tunc incidit in Dominicam, quæque inchoando Theodori Sacerdotio erat auspicatissima.

Ex hac vero anni 642. die XXVIII. Octobris anno uno novem mensibus, quot Joanni assignant veteres Anastasii Codices cum probatissimo nostro Lucensi subtractis, superest annus 641. dies XXVIII. Januarii, dominicalis, quæ Joanni IV. dedit exordium. MANSI

Et cessavit Episcopatus ejus mensem unum & dies tredecim. Hucusque Anastasius. Sicque ejus assertione, eodem anno, die vigesimaquinta mensis Novembris Theodorus, ex patre Theodoro Episcopo, patria Hierosolymitanus subrogatus est Pontifex.

Theodorus Pap.

Se-

PAGIUS

si sequentis, in quam Dominica cadebat. Is porro ab Exarcha Ravennatensi eo citius confirmatus est, quo Græcus natione erat; neque enim intra mensem & dies XIII. quibus Sedes vacavit, Constantinopolim de electione facta nuncium mitti potuit, indeque Romam confirmatio.

XIII. Alexandria a Saracenus capta.

Elmacinus prodit, anno XX. Hegiræ captam esse *Alexandriam* postquam obsessa fuerat XIV. menses, ac periisse in obsidione ejus XXIII. Muslimorum millia. Quare currenti anno Præfecti Augustales, quorum tanta fuerat auctoritas, desiere.

I. Pyrrhus extorris factus.

SEquitur annus Redemptoris sexcentesimus quadragesimus secundus, Indictione decimaquinta: quo Pyrrhus Constantinopolitanus Episcopus in suspicionem adductus conspirationis cum Martina Augusta de propinato veneno Constantino Imperatori, sibi timens, sponte recessit, cum sedisset (ut ait Nicephorus) annos duos, menses novem, & dies novem; atque sic spontanee factus extorris, fuga suæ saluti consuluit, quam prætulit sedi. Recedens ergo perrexit in Africam, quam sciebat ab Imperatore defecisse, mansitque ibi annos tres, usque ad tertiam scilicet Indictionem, qua profectus est Romam, ut suo loco patebit. In cujus locum ab hæretico Imperatore Constante subrogatus est Paulus æque hæreticus Monothelita.

Paulus Patriarcha hæreticus.

II. Plane sicut Imperii, ita & erroris hæres Constans hæresim, quam sciebat ab avo Heraclio accepisse originem, mirum in modum propagare conatus est: etenim si quæ vacarent Ecclesiæ, iisdem præficere curavit Episcopos ejusdem erroris assertores; & quos mittebat Præsides in provincias, eosdem voluit esse pariter ipsa hæresi imbutos. Ita destituta Catholicis, prostrata jacebat Orientalis Ecclesia: etenim jam longe ante, qui iisdem hæreticis adversabatur, Sophronius defunctus erat; ac Maximus Abbas Constantinopolitanus acerrimus defensor Catholicæ veritatis, Constantinopoli recedens & Romam cogitans, in Africam venerat. Sic igitur nullo obice alicujus ex adverso latrantis canis, lupi libere ubique grassantes, universum ovile Dominicum invadebant: adeo ut numquam turpior apparuerit facies Orientalis Ecclesiæ, quam his temporibus, jam existentibus omnibus Patriarchis hæreticis, ipsisque terrarum dominis non hæreticis tantum, sed propagatoribus impietatis: quibus omnibus

Turpis facies Orientalis Ecclesiæ.

malis accedebat sectæ Mahometanæ invalescentis magis ac magis armorum potentia & augmentum in Christianæ religionis opprobrium. Junctæ his erant captivitates fidelium, stupra sacrarum virginum, occisiones sacerdotum, eversio ecclesiarum, & alia hujusmodi fere innumera, quæ secum dira bella ferunt, illa potissimum quæ a religionis hostibus inferuntur: ut numquam tot damna quisquam enumerare sufficiat.

III. Quod vero cuncta hæc mala reddebat magis toleratu difficilia, illud erat, quod nulla usquequaque esset consolatio afflictorum, bonis videlicet longe longius factis extorribus, regnantibusque ubique cum hæreticis Imperatoribus impiis sacerdotibus. Adeo erant hæc gravia, adeo luctuosa, dixerim desperata penitus & deplorata, ut si quis tempora ista cum præteritis temporibus conferat, quibus sub aliis hæreticis Imperatoribus gemuit Oriens, longe hæc deteriora fuisse consentiat. Sed tanta hæc pluribus voluminibus prosequenda, eo cecidere funestiora, quo scriptorum inopia remanserunt obscura. Nam aliqua est consolatio afflictorum, cum ex suorum cognitione malorum compassionem sibi conciliare putant. Hinc enim sanctissimus Job (a): *Quis mihi tribuat, ut scribantur sermones mei? Quis mihi det, ut exarentur in libro stylo ferreo & plumbi lamina, vel certe sculpantur in silice?* Hæc vir patientissimus, triplicem optans suorum malorum memoriam relinqui posteris, in chartis, plumbo, ac durissimo lapide, ut penitus fieret indelebilis. Contra vero dolor magis augetur, cum mala grandia quæ tolerantur, facta cunctis incognita, omnem spem amovent compassionis: commiseratio enim haud modicam affert patientibus consolationem. Sed quomodo mala hæc tanta suum alveum eiu-

(a) Job. 19.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXXX. Anno Hegiræ XXII. inchoato die 30. Novem. fer. 7. A. C. 642.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6135.

☉ 7. F. ☽ 16. P. 24. Mart. Indict. 15.

JESU CHRISTI 642.

THEODORI PAPÆ 1.

CONSTANTIS IMP. 2.

HIC annus ista formula notatus: Anno primo Constantis Augusti.

I. Ad num. I. Pyrrhus Episcopus Constantinopolitanus *mense Octobri, Indictione decima quinta* dignitatem deposuit, & in ejus locum subrogatus est Paulus, ideoque anno superiori, non vero currenti, ut ex ibidem num. VII. dictis liquet. Nicephorus in Chronico scribit: *Pyrrhus Presbyter ejusdem Ecclesiæ, Monachus & Monasteriorum curator, Chrysopoleos Abbas: tumultu in eum concitato, abdicavit se dignitate post annos II. menses IX. dies IX.* Sed quia nescimus quo die mensis Octobris *Pyrrhus* abdicarit, ponamus eum dignitatem deposuisse die ultima mensis Octobris anni superioris, citius eandem non iniit, quam die vigesima secunda mensis Januarii anni sexcentesimi tricesimi noni. Quare recte eo anno diximus, *Sergium* ejus decessorem vita functum esse die nona mensis Decembris anni DCXXXVIII. postquam antea eodem anno & Indictione XII. inchoata *Ecthesis* publicata fuisset. Longe tamen verosimilius, *Pyrrhum* paulo post inchoatum mensem Octobrem abdicasse, ideoque circa initium Januarii anni

Pyrrhus Episcopatum Constantinop. abdicat.

vione quadam exeedentia in Occidentalem quoque sese effuderint orbem, sæpo inferius dicendum erit.

IV. Hoc eodem anno sexcentesimo quadragesimo secundo (ut auctor est Beda) Rex Christianissimus Osuualdus in prælio occisus est, cujus egregia sanctitas, succedentibus miraculis multis, testificatione divina est declarata: de cujus ad Deum transitu Beda (*a*) ista habet: *Vulgatum est autem & in consuetudinem proverbii versum, quod etiam inter verba orationis vitam finierit. Namque cum armis & hostibus circumseptus, jam jamque videret se esse perimendum, oravit ad Dominum pro animabus exercitus sui. Unde dicunt in proverbio: Deus miserere animabus, dixit Osuualdus cadens in terram. Ossa illius translata & condita sunt in monasterio quod diximus. Porro caput, & manus cum brachiis a corpore præcisas, jussit Rex qui occiderat, in stipitibus suspendi. Quæ post annum deveniens cum exercitu successor regni ejus Osuuinus, abstulit ea, & caput quidem in cœmeterio Lindisfarnensis ecclesiæ, in* re-

(a) Bed. l. 3. c. 12. in fin.

Osuualdus in prælio occisus.

PAGIUS

anni sexcentesimi tricesimi noni ordinatum fuisse: & sive initio, sive in fine mensis Octobris illa abdicatio contigerit, *Ecthesis* valvis publicis affixa anno DCXXXVIII. in finem vergente. *Paulus*, sicuti *Pyrrhus*, Monothelita fuit, eamque sectam *Constans* Imperator promovere satagebat, ut annis sequentibus videbimus.

II. *S. Osvvaldus Northumbriæ Rex occiditur.* Ad num. IV. & seq. Beda in Recapitulatione Chronica totius Operis scribit: *Anno DCXLII. Osvvald Rex occisus est:* in Historia vero lib. 3. cap. 9. ait: *Regnavit Osvvaldus Rex Christianissimus Nordanhymbrorum novem annis, adnumerato etiam illo anno, quem & feralis impietas Regis Brittonum, & apostasia demens Regum Anglorum detestabilem fecerat*, &c. *quo completo annorum curriculo, occisus est commisso gravi prælio ab eadem pagana gente, paganoque Rege Merciorum, a quo & Prædecessor ejus Edvvinus peremptus fuerat: die quinto mensis Augusti.* Quare ille annus, quo duo Reges Anglorum apostatæ occisi, fuit annus Christi DCXXXIV. ut suo loco dixi, ab eoque anni novem Oswaldo attributi deducuntur. *Bernicios*, & *Deiros*, non modo in unum populum coegit *Osvvaldus*: sed cum antea aversissimi essent, concordes effecit. Britannos quoque potentius, quam cæteri Regum, aut Sedibus exuit, aut humiles alere spiritus docuit: *Denique omnes nationes*, inquit Beda lib. 3. cap. 6. *& Provincias Britanniæ, quæ in quatuor linguas, idest, Britonum, Pictorum, Scotorum, Anglorum divisæ sunt, in Ditione accepit.*

III. *Northumbriæ Regnum in duo divisum.* *Osvvaldum* & sancte vixisse, & sancte mortuum, & a morte inter Sanctos habitum, Antiqui & Recentiores, Orthodoxi & Hæterodoxi fatentur. De ejus Virtutibus, & Miraculis plura habet Alfordus hoc anno in Annalibus Eccles. Anglo-Sax. Ei successit in Northumbriæ Regnum ejus naturalis frater, quem Beda nunc *Osvvinum*, nunc *Osvvium*, nunc *Osium*, juxta variam exemplarium lectionem vocat; communiter tamen Auctores, ad differentiam illius, qui eodem fere tempore in Deiris regnavit, hunc *Osvvium*, illum Deirorum Regem *Osvvinum* appellant. *Osvvium* post diem decimum mensis Octobris Regnum iniisse, liquet ex Beda lib. 3. cap. 24. ubi ait, *Paulinum* Episcopum Eboracensem eo die anno secundo Oswii ac Christi anno DCXLIV. demortuum esse; qui tamen tertius esset Oswii, si hoc anno ante diem X. Octobris regnare cœpisset.

IV. *Chintasuinthus fit Rex Hispaniarum.* *Tulga* Hispaniarum Rex hoc anno vel moritur, vel deponitur, postquam regnasset annos duos, menses quatuor, ut habet Vulsa in Chronico. Vasæus in suo Chronico hoc anno scribit: *Sigebertus Abbas ait, propter pueritiæ levitatem Regno privatum, atque ad Ecclesiasticos ordines relegatum. Caterum nisi Sigebertus fidelior est in Historia, quam in supputatione temporum, de iis loquor, quæ ad Reges Gothorum pertinent, non magnam illi fidem habeo.* Idem habet Mariana lib. 6. cap. 8. qui addit potiorem sibi esse Ildefonsi Præsulis, *qui vasa retulit* auctoritatem, quam externi hominis commentum ex nationis odio, aut ob regionis longinquitatem fama vitiata natum. Verum, nec Vasæus, nec Mariana viderant Chronicon Fredegarii, qui hoc tempore in Burgundia vivebat, ex quo quæ Sigebertus de *Tulga* scripsit, mutuatus est, ex capite sc. 82. ejus Chronici, ubi subjungit, *Chindasuinthum* collectis plurimis Senatoribus, cæteroque populo in Regnum sublimatum esse, qui cognito morbo Gothorum in expellendis Regibus, quoscumque cognovit esse noxios, jussit interfici, alios exilio condemnavit, eorumque uxores & filias, sibi fidelibus cum facultatibus tradidit. Hujus rei, nec Vasæus, nec Mariana meminere, qui tamen scribunt, *Chintasuinthum* vacuam Gothorum Regiam occupasse, vi atque armis argumento ni fallor Fredegarium hac in re quoad Tulgæ depositionem vera narrasse: sed quoad ejus mores, quos Sanctus *Ildefonsus* laudabiles fuisse asserit, vulgati de illis rumores Fredegarium decipere potuere. *Chintasuinthus* die secunda mensis Maii regnare cœpit, ut ex dicendis liquebit.

V. *Moritur S. Sulpitius Pius Episc. Bituricensis.* Hoc circiter anno mortuus est *Sanctus Sulpitius* cognomento *Pius*, Episcopus Bituricensis, cujus Vitam scripsere duo Auctores coætanei Anonymi, utramque a Bollando ad diem XVII. mensis Januarii, quo Sanctus Sulpitius colitur, recitatam. Successerat Sancto *Austregisilo*. In Episcopatu sanctissime vixit, prædicationi sedulo institit, multos Judæos ad fidem convertit, multisque miraculis inclaruit; & ante Episcopatum in *Clotarii* Regis castris Abbatis officio potitus est. Suadente Regina, cujus maritum Clotarium II. morti proximum oratione sua nuperrime sanaverat, renunciatus est Episcopus, ut etiam Aimoinus lib. 4. cap. 16. testatur: *Clotarium Beatus Sulpitius (tunc quidem Archidiaconus, postmodum autem Bituricensium Episcopus) anteriori tempore a gravi liberaverat febrium incommodo, septem prius dierum consummato jejunio.* Quæ Regina videtur fuisse *Sichildes*, postrema Clotarii uxor. Porro *Abbates Palatini* ii dicti sunt, quibus Reges Francorum intra Palatium Monasteria construxerant; Castrenses vero, qui Castra Regum sequebantur præpositi Monachis, quibus id penes incumbebat, ut horis diurnis & nocturnis, more Ecclesiastico, Divina in exercitu ministrarent Officia. Episcopatu dimisso Sulpitius, ut Auctor ejus Vitæ tra-

regia vero civitate manus cum brachiis condidit. Quis non dixerit, si oculis tantum carneis ista inspiciat, Osuvaldum miserrimo fine clausisse diem, & a Deo quodammodo visum derelictum fuisse? At angusti animi fuerit id cogitasse, cum divini oraculi testificatione certum sit, utcumque acciderit, pretiosam esse in conspectu Domini mortem sanctorum ejus, ac visos quidem illos oculis insipientium mori, verum eosdem esse in pace, atque una cum Christo in cælis regnare. Quod ne putaret aliquis esse inanem imaginationem in Osuvaldo, perspicue cunctis quæ secuta sunt miracula declararunt. Sed antequam de illis aliqua attingamus, præstat audire Bedam de ipsius, dum viveret, cultu religionis: ait enim (a):

(a) Beda. ed. c. post med.

V. Osuvaldi religio.

Temporalis regni quandam gubernacula tenens, magis pro æterno regno semper laborare ac deprecari solebat. Denique ferunt, quia a tempore matutinæ laudis sæpius ad diem usque in orationibus perstiterit, atque ob crebrum morem orandi sive gratias agendi Domino, semper ubicumque sedens supinas super genua sua manus habere solitus sit. Idemque superius de regni tempore (b): *Regnavit Osu-*

(b) Eod. l.3.c.9.

PAGIUS tradit, [1] *sub ea humilitate, qua prius pauperum curam gerebat, magis magisque deinceps præsidia pauperum subministrare videbatur. Nonnulli vero ei detrahebant, cur Episcopatu relicto alteri tradidisset. Sed in incepto opere persistebat, & laudem humanam fugiens, & jactantiam vanitatis devitans semper persistebat, ut pauperes ab indigentia victus & vestitus relevaret*. Colitur in Tabulis Ecclesiasticis die XVII. mensis Januarii, indeque recentiores Historici passim affirmant, hunc esse diem ejus obitualem; cum tamen neuter ejus Vitæ Auctor vel diem, vel annum ejus mortis memoret, ideoque gratis illud asseratur.

VI. Moritur S. Goericus Episc. Metensis.

Hoc etiam anno mortuus est Sanctus *Goericus* Episcopus Metensis Sancti Arnulphi successor, & quidem *die decimo nono mensis Septembris*, ut legitur in Codice Monasterii S. Symphoriani, ubi & eum *annos octodecim* sedisse refertur, qui incompleti intelligendi; cum *Arnulphus* ante finem anni DCXXV. non abdicarit. Hinc in Vita S. Clodulphi filii ejusdem Arnulphi circa sæculum nonum Auctore Anonymo scripta, & a Mabillonio Sæculo II. Benedictino recitata, dicitur, *Goericum* Ecclesiam Metensem rexisse *annos septemdecim*. Goerici Vitam scripsit Auctor Anonymus apud Surium ad diem XIX. Septembris, qui tradit eum tumulatum esse *in Ecclesia Metensi*. In Vita enim Beati Adalberonis hujus nominis secundi, Episcopi Metensis, elucubrata a Monacho Benedictino anonymo & coætaneo, recitata a Labbeo in Nova Bibliotheca Tomo I. legitur; *Domnus Deodericus item Mettensis Urbis Antistes gloriosus, cui hic Dominus noster Adelbero successerat Præsul* (anno scilicet DCCCCLXXXIV. juxta breve Chronicon Sancti Vincentii Metensis) *in pago Calvomontensi locum quemdam inter Mosellam & montem, qui in devexa sui Castrum habens ex accidenti rusticorum lingua Spinal vocatum* (dicitur illud Gallice *Espinal*, positumque est in Lotharienfibus ad ripam fluminis Mosellæ, quatuor leucis ab Alteriaco Castro distans,) *Divino famulatui aptum reperiens, Monasterium construxit, consecrans illud Deo & Sancto Goerico, cujus sacratissima ossa ab Urbe Metensi transferens digna veneratione collocavit, & patria patrocinium felicissimum præparavit. Domnus Adelbero hujus successor, ad salutem Christianitatis, & ad votum commissorum Præsul effectus, &c. Primo quidem Clericorum Conventum ad Omnipotentis Dei honorem coadunavit. Post ancillas Christi sub regulari vita & sub institutione patris nostri B. Benedicti, sc. bene edoctas Deo, & S. Goerico Pontifici servire destinavit, dans prædia & possessiones, quibus sine inopia & indigentia vivere possent*.

VII. Monasterium Spinalense a S. Goerico conditum non est.

Perstat etiamnum hæc Abbatia, cui inserviunt Virgines Canonicæ, Regulæ tamen Sancti Benedicti subditæ. Ex quibus corruunt, quæ habet Cointius anno DCXXVI. num. IX. ex Meurisso in Opere de Episcopis Metensibus, & ex Saussaio in Martyrologio Gallicano ad diem XIX. Septembris, *Goericum* scilicet ex legitimo toro ante Episcopatum duas filias suscepisse, *Precism* & *Victorinam*, eis, illud Monasterium construxisse, & *Precism* Abbatissam constituisse. Hujus enim Goerici matrimonii Scriptor Anonymus Vitæ ejus non meminit, imo antequam Monasterium *Spinale* conderetur, eam composuit; cum Goericum Metis sepultum prodat. Ex altero autem Anonymo Vitæ Adalberonis II. Auctore constat, Monasterium *Spinalense a Deoderico* hujus nominis primo Episcopo Metensi ædificatum esse; qui anno DCCCCLXIV. dignitatem iniit, tribus scilicet & amplius sæculis a Sancti Goerici morte. Post eam vacavit Sedes usque ad diem unum mensis Martii anni insequentis, quo *Sanctus Gado* Episcopus Metensis consecratus est, ut ex dicendis in ejus morte patebit.

VIII. Fredegarius Chronicon suum absolvit.

Ad hunc annum, qui Clodovei Regis quartus est exiens, Chronicon suum perduxit *Fredegarius*, Historicus pro captu illorum temporum diligens, quem, Clotario III. regnante Historiam suam scripsisse, inde liquet, quod in ea mortis *Chintasuinthi* Hispaniarum Regis & *Erchinoaldi* Majoris-Domus mentionem faciat. Eum in Burgundia, & pro suis Burgundionibus Opus suum edidisse, inde recentes nostri Historici colligunt, quod solos fere Regum Burgundiæ annos in suo Chronico adnotare, & extendere studuerit. Scripsit Epitomen sex priorum Gregorii Turonensis Librorum quos forte tan-

NOTÆ [1] E*piscopatu dimisso ut Author ejus vita tradit &c.* Episcopatum non dimisit quidem S. Sulpitius; sed cum affectæ esset ætatis Coadjutorem sibi dari Wlfelentum a Rege petiit & obtinuit; cum eo vero divisit officium & laborem. Ita Vitæ utriusque Author tradit; *VVlfelento tradere participationem officii sui ac laboris duntaxat, & divini verbi committere ministerium*. Cum ergo ait Anonymus desertum a Viro Sancto Episcopatum, significat abjecisse illum Sacri muneris id quod erat dignitatis & honoris; retinuisse vero id quod laboris, & molestiæ. MANSI

Osuvaldus Rex Christianissimus Nordumbrorum novem annos, annumerato illo etiam anno, quem & ferulas impietas Regis Britonum & apostasia demens Regum Anglorum detestabilem fecerunt; & paulo post: *Occisus est, commisso gravi prælio ab eadem gente Paganu, Paganoque Rege Merciorum, a quo & prædecessor ejus Eduinus peremptus fuerat, in loco qui lingua Anglorum nuncupatur Maserfelth, anno ætatis suæ trigesimooctavo, die quinto mensis Augusti. Cujus quanta fides in Deum, quæ devotio mentis fuerit, id post mortem virtutum miraculis claruit. Namque in loco, ubi pro patria dimicans a Paganis interfectus est, usque hodie sanitates infirmorum & hominum & pecorum celebrari non desinunt. Unde contigit, ut pulverem ipsum, ubi corpus ejus in terram corruit, multi auferentes, & in aquam mittentes, suis super hoc infirmis multum commodi afferrent: qui videlicet mos adeo increbuit, ut paulatim ablata exinde terra, fossam ad mensuram staturæ virilis altam reddiderit. Nec mirandum in loco mortis illius infirmos sanari, qui semper dum viveret, infirmis & pauperibus consulere, eleemosynas dare, & opem ferre non cessabat.* Hæc Beda, qui plura de eodem recenset (a) miracula, quæ tu consulas.

Osuvaldus post obitum miraculis clarus.

(a) Bed. l.3. c.9. 10. & seq.

An-

PAGIUS

tantummodo legerat, desinitque ad annum Regni Guntramni XXIII. & in Chilperici Regis cæde, quæ anno DLXXXIV. patrata est. Leguntur quidem in ea Epitome fabellæ non paucæ, sed tamen ibi quædam habet, minime contemnenda, nec usquam alibi invenienda. Hujus libri titulus est *Gesta Francorum epitomata*. Huic Libello subjunxit Chronicon a morte *Chilperici* Regis ad annum IV. *Clodovei* Junioris perductum, quod res gestas annorum fere sexaginta continet, & Gregorii Turonensis Historiæ Appendicis nomine ac Libri XI. loco subjici consuevit, sed sine ullo Auctoris nomine: indeque fit, ut Baronius, qui Appendicem illam legit, Fredegarium non laudet, & raro eandem Appendicem; licet Fredegarius, ut ætate, sic auctoritate Gregorio Turonico Episcopo proximus sit, & in magna bonorum Auctorum inopia utilis ac necessarius: Aimoinus enim Floriacensis Cœnobii Monachus, quem Baronius sequi solet, longe serius quam Fredegarius, ac Roberto in Gallia regnante scripsit.

IX. *Continuatio Fredegarii jussu Childebrandi scripta.*

Chronicon illud cum capite nonagesimo absolvitur; quæ vero postea non interrupto rerum ordine subjunguntur, adjecta sunt ab alio Auctore Anonymo, licet Chronic. Fredegarii esse passim existimatum fuerit. Nam in vetustissimo Codice Reginæ Sueciæ post memoratam Regis Pippini electionem, hæc capitalibus literis leguntur: *Usque ad id tempus Childebrandum Virum Illustrem, Comitem, Regis Pippini patruum, hanc Historiam vel Gesta Francorum diligentissime scribi curavisse: sequentia Nibelungo Viro Illustri, Comite, ejus filio, Hortatore & Auctore adjecta esse*. Verum est, Henschenium lib. 1. de Tribus Dagobertis, cap. 10. & in Vita S. Sigeberti Regis, ad primum diem Februarii in Commentario prævio existimare Chronicon jussu Childebrandi conscriptum incipere a capite XCV. in morte Childerici, & Regno Theodorici, & antecedentia quatuor capita excerpta esse ab aliquo Anonymo ex Gestis Dagoberti Regis, & ex Gestis Regum Francorum, qui suam in Historica Antiquitate inscitiam prodat. Hanc opinionem amplexi sunt postea Cointius anno DCXL. num. XVII. & DCLXXX. n.II. aliique multi, qui inde concludunt, post Fredegarii Chronicon, & ante Appendicem Childebrandinam vacuum esse intervallum XL. annorum. Verum illi valde hallucinati sunt: cum nihil in quatuor illis capitibus legatur, quod falsi argui possit. Nam & *Clodoveus* secundus anno XVIII. regnavit, & post eum *Erchinoaldus* Major-Domus Palatii mortuus est; quod utrumque fabulosum perperam existimavit Henschenius. Hoc etiam quod ibidem habetur, apocryphum credit Henschenius: *Theodericus vero frater in Austrasia a Francis in Regnum elevatus est apud VVlfoaldum Ducem* non advertens locum illum Librarii oscitantia mutilatum esse, quem Chiffletius in Dissert. de annis Dagoberti cap. 13. ex MS. pervetusto Sirmondi sic restituit: *Theodericus vero frater ejus in Regno successit: Childericus enim frater in Auster a Francis in Regno elevatus est apud VVlfoaldum Ducem*. Verum de annis Clodovei II. de Erchinoaldi morte, & initio Theodorici Regis infra suis locis agetur. Continuator itaque Fredegarii, seu Historia Childebrandina, a capite XCI. inchoata, & in capite CIX. anno scilicet Christi DCCXXXVI. absoluta, iisque Auctor Anonymus res potissimum in Austrasia gestas, & quæ ad Pippinum, ejusque familiam spectant prosequitur, ut eam legenti patet.

JESU CHRISTI ANNUS	THEODORI PAP. ANNUS	CONSTANTIS IMP. ANNUS
643.	2.	2.

I. Cruces Hierosolymis depositæ.

ANnus incipit sexcentesimus quadragesimustertius, Indictione prima idemque secundus Constantis Imperatoris, quo (ut habent Græcorum Annales) *Humar Princeps Sarracenorum ædificare cœpit templum Hierosolymitanum: cumque ædificia non consisterent, Judæi causam rogati exposuerunt, nempe Crucem contra positam; sicque Crucem, quæ templo montis Olivarum imposita erat, deposuerunt, atque ita demum ædificia firmata sunt. Atque hæc res Christi osoribus occasionem præbuit multas Cruces deturbandi.* Hæc ex Theophane.

II. (a) Guigli. Tyr. de bello sacro l. 1. c. 2.

De eodem templo habet ista Guiglielmus Tyrius (a): *Sumptibus, qui sufficere possent ad impensam, designatis, & convocatis artificibus, subjecta pro votis materia tam ex marmorum diversitate, quam ex lignorum differentia multiplici, templum ædificari præcepit. Quo postea infra modicum tempus juxta conceptum mentis feliciter consummato, quale hodie Hierosolymis esse dignoscitur, multis & infinitis ditavit possessionibus, unde suppeterent facultates ad conservanda perpetuo ejusdem furta tecta, & vetera renovanda, & continuanda luminaria per manum eorum qui in eodem templo deserviren. Quæ autem sit illius forma & operis elegantia, quoniam pene omnibus notum est, non est præsentis tractare negotii. Erant porro in eodem templi ædificio intus & extra in opere musaico Arabici idiomatis litterarum vetustissima monumenta, quæ illius temporis esse creduntur; quibus & auctor, impensarum quantitas, & quo tempore opus inceptum, quoque consummatum fuerit, evidenter declaratur.* Hæc Tyrius.

III. Crucis potentia.

Plane mirandum illud fuit, quod nonnisi depositione sanctissimæ Crucis erigi potuerit templum Sarracenorum: ex quo virtus & potentia Crucis enituit, qua stante, necesse sit dæmones cedere, eorumdemque conatum & vires infringi: quod & accidit sub Apostata Juliano, cum faterentur dæmones se Cruce penitus superatos. Quod autem Deus, dempta Cruce, permiserit invalescere Sarracenos, nihil præterea dicendum, quam quod idem Deus ob peccata populi exaltaverit adversus eum Assyrios. Sed illud accidit Crucis virtute mirandum, quod cum tot fuerint insignia Hierosolymis templa, egregia Christianorum Imperatorum monumenta, nullum eorum vendicare sibi sint ausi dominantes impii Sarraceni, sed libera omnia prioribus usibus fuerint Christianis relicta, eademque ut antea frequentata a totius terrarum orbis fidelibus prout quæ inferius dicturi sumus ostendent.

IV. Mauritii Chartularii tyrannis.

Inter hæc autem novis quatitur Italia motibus, cum Mauritius Chartularius, de quo multa facinorosa superius dicta sunt, in tyrannum erupit, ac male periit. Habet enim de his ista Anastasius in Theodoro: *Hujus temporibus in Mauritium Chartularium, per quem multa mala operatus est Isacius Patricius Exarcha, cum increbuissent peccata ejus de beato Petro Apostolo prodiit vindicta; ut hæreditaret eum ignis inextinguibilis. Consilio ductus suprascriptus Mauritius illorum qui cum ipso ante devastaverant Ecclesiam Dei, tyrannizavit adversus Isacium Patricium, & misit per omnia castra quæ erant sub civitate Romana per circuitum, & congregavit omnes & conjunxit secum ipsos per sacramentum, ut deinceps nullus ex ipsis debuisset obedire Isacio, neque hominibus ejus, eo quod ipse sibi regnum imponere voluisset. Audiens hæc Isacius Patricius, quod Mauritio omnes exercitus Italiæ sacramenta dedissent, misit Donum Magistrum militum & Sucellarium suum ad civitatem Romanam cum exercitu.*

V. Mauritius dat poenas sceleris.

Qui veniens in civitatem Romanam, omnes Judices, seu exercitus Romani, qui prius se cum Mauritio per sacramenta constrinxerant, timore ducti, dimittentes Mauritium Chartalarium, omnes se cum Do-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXXI. Anno Hegiræ XXXIII. inchoato die 19. Novemb. fer. 4.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6135.

☉ S. E. ☽ 17. P. 13. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 643.

THEODORI PAPÆ 2.

CONSTANTIS IMP. 3.

A. C. 643. I. Consulatus.

HIC annus ista formula notatus: *Constante Aug. Consule*, vel, *Constantis Aug. anno II. Consulatus ejus anno* I. Margarinus enim initio Tomi I. Bullarii Casinensis Privilegium quoddam a Theodoro Papa Bobuleno Abbati Bobiensi ac S. Bertulphi successori concessum refert, quod hac subscriptione notatur: *Dat. IV. Nonas Maii Imperii Domini piissimi Augusti Constantini anno secundo, Consulatus primo, Indictione prima, anno Domini DCXLIII.* Quæ tamen incarnationis Epocha additiția est, quia longe post hoc tempus a Pontificibus Romanis usurpata. Hinc Ughellus in Italia Sacra Tom. V. pag. 319. ubi loquitur de Episcopis Bobiensibus, idem rescriptum, sed sine illo Incarnationis anno refert. De hoc Consulatu legenda Differt. Hypatica part. III. cap. III.

II.

A num. I. ad IV. Theophanes anno Eræ Ale-

Dono junxere: qui cum ingressus esset Romam, fugit Mauritius ad beatam Mariam ad Præsepe. Hic meminisse lector debet, hunc illum fuisse Mauritium, qui Lateranensem invadens basilicam expilavit: cogitus modo infelix ab Ecclesia auxilium petere, & ad ipsam pro salute confugere, qui adversus eam hostiliter grassatus fuit: sed non sivit divina ultio ibi eum reperire securitatem, qui antea sacrilege fuerat in Ecclesiam debacchatus: nam subdit Anastasius: *Eum tollentes de Ecclesia, miserunt bojam in collum ejus, similiter & omnibus qui in consilio cum ipso fuere; & bojatos misit Ravennam per manus Marini Scribonis & Thomæ sic Carthularii. Qui deducentes eos pervenerunt juxta civitatem Ravennatem in locum qui dicitur ad Ficuldas,* * *duodecimo milliario longe a civitate, & ibi decollaverunt Mauritium: quia sic in mandatis acceperant a supradicto Isacio, ut vivus civitatem Ravennatem non ingrederetur. Et postquam decollatus est, levantes caput ejus duxerunt Ravennam. Videns autem Isacius caput Mauritii, gavisus est, & fecit illud ad exemplum multorum in circo Ravennate super stipitem poni. Illos autem qui cum ipso directi fuerant, omnes bojatos jussit arcta custodia in carcerem mitti, cogitans quomodo eos puniret. Sed cum ea agerentur, mox nutu divini judicii, ipsis diebus percussus divino ictu Isacius mortuus est. Hi autem qui clausi erant, exeuntes de carcere, reversi sunt singuli per loca sua. Audiens hæc Imperator,* Constans scilicet, *quod defunctus esset Isacius, misit Theodorum Patricium Exarchum, cui cognomentum Calliopa, ad regendam omnem Italiam.*

* ficodas, est Ecclesis Ficodensis hodie Cervia.

Isacii obitus repentinus.

VI. Cum omnes Anastasio assentientes, æque testentur successorem Isacii missum fuisse Theodorum Calliopam: constat tamen ante Calliopam missum esse Platonem hæreticum pariter Exarchum; quem post sequentem annum, cum Pyrrhus Constantinopolitanus Episcopus Romam se contulit, Exarchum fuisse, suosque direxisse ad Pyrrhum, in sua epistola S. Martinus (a) Papa testatur, nosque suo loco dicemus: quanta autem hic mala intulerit Romanæ Ecclesiæ, patebit inferius.

(a) Marti. Pap. ep. 6.

VII. Sed ne relinquamus insepultum Isacium, sepultura licet indignum; cujus tumulo nullum fuisset aptius epitaphium inscribendum, quam quod Davidicum habet carmen (b): *Ecce homo qui non posuit Deum adjutorem suum. Ecce qui dixit: Venite* (c) *hæreditate possideamus sanctuarium Dei.* Etenim tam ipsi quam Mauritio digne contigit, quod imprecatus est idem vates (d): *Deus meus pone illos ut rotam, & sicut stipulam ante faciem venti: sicut ignis qui comburit silvam, & sicut flamma comburens montes, ita persequeris illos in tempestate tua, & in ira tua turbabis eos,* &c. Ita ultor Deus voluit posteris relinquere tum Isacii, tum Mauritii amplissimis notis declaratam vindictam, quam meruerunt impii in sancta manus sacrilegas inferentes.

(b) Psal. 51.

(c) Psal. 82.

(d) Psal. 82.

VIII. Sed quæ Isacii conjux viro suo postrema persolvit, hic describamus. Susanna enim ejus uxor, viri amantissima, ejusmodi ad sepulcrum ipsius inscriptionem affixit Græce conscriptam (e):

Isacii Exarchi Epitaphium.

(e) Habet Hieron. Rubeis. histor. Raven. l. 4.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ στρατηγήσας καλῶς
Ῥώμην ἀβλαβῆ φυλάξας, καὶ τὴν δύσιν
Τοῖς γαληνοῖς δεσπόταις τρὶς ἓξ ἐνιαυτοῖς
Ἰσαάκιος, τῶν βασιλέων ὁ σύμμαχος.
Ὁ τῆς ἁπάσης Ἀρμενίας κόσμος μέγας;
Ἀρμένιος γὰρ ἦν οὗτος ἐκ λαμπροῦ γένους;
Τούτου θανόντος εὐκλεῶς, ἡ σύμβιος
Σωσάννα σώφρων, τρυγόνος τρόπῳ σεμνῆς
Πικρῶς στενάζει τοῦ ἀνδρὸς ἐστερημένη
Ἀνδρὸς λαβόντ' ἐκ καμάτων εὐδοξίαν
Ἐν ταῖς ἀνατολαῖς ἡλίου, καὶ τῇ δύσει
Στρατοῦ γὰρ ἦρξαι τῆς δύσεως, καὶ τῆς ἑῶ.

Id autem ita dici Latine potest:

Hic jacet, qui rei bellicæ ducem egit recte
Romam incolumem tutatus & Occidentem

Tran-

PAGIUS

...lexandrinæ DCXXXV. qui Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatur, asserat *Umarum* Califam templum Hierosolymis restaurasse, & innumeras Christianorum Cruces exturbasse. Quare recte hoc anno id a Baronio narratum. Elmacinus tamen pag. 28. scribit, *Umarum* delubrum Hierosolymis extruxisse.

Cruces Hierosolymis exturbantur.

III. Ad num. VI. *Isaacius*, qui administrationem Exarchatus Ravennatensis anno sexcentesimo decimo nono, vel circiter adeptus fuerat, hoc anno defunctus est, teste Hermanno Contracto ex editione Canisii, & Constans Imperator misit *Theodorum* Patricium Exarchum, cui cognomentum *Calliopa*, ad regendam omnem Italiam, inquit Anastasius in Theodoro. Neque hoc ante Baronium aliquis in dubium revocavit. Cum tamen Cardinalis doctissimus legisset in Epistola XV. S. Martini ad Theodorum, seu potius in Appendice ad eandem Epistolam, (cujus Appendicis seu Epistolæ verba citat an. DCXLV. num. XVII.) in qua dicit Sanctus Martinus eo anno nullam Pyrrho Romæ illatam esse violentiam, quando hæresim abjuravit, additque: *Hic sunt Constantinopoli, qui tunc erant Romæ & sciunt quæ ibi gesta sunt; ex quibus interim superest Plato Patricius, qui tunc Exarchus erat, quique direxit homines tunc ad Pyrrhum Romam;* ex illis, inquam, S. Martini verbis Baronius deduxit, hactenus omnes Anastasium sequentes deceptos esse, & *Platonem*, non vero *Theodorum Calliopam* Isaacio in Exarchatu successisse. Verum ex illis S. Martini verbis liquet primo

Theodorus Isaacio in Exarchatu succedit.

Onu-

Tranquillis Principibus ter sex annis,
Isaac ius, Regum commilito,
Omnis Armeniæ ornamentum magnum:
Armenius enim erat hic ex illustri genere,
Hoc mortuo gloriose, conjux
Susanna prudens more castæ turturis
Assidue gemit viro privata:
Viro, qui fortitus est ex laboribus gloriam
In Oriente Sole & Occidente:
Exercitum enim duxit Occidentis & Orientis.

Hactenus Epitaphium.

IX. Confugium Orthodoxorum Romam.

Iater hæc autem, cum gravissimis fluctibus fides Catholica opera Monothelitarum hæreticorum, præcipue vero Pauli Constantinopolitani Episcopi, quateretur in Oriente: si qui illic erant Orthodoxi Episcopi, unum sibi illud tantum reliquum esse remedium cognoscentes, in tanto naufragio conscendere naviculam Petri, quam scirent promissione Christi inter fluctus sæculi hujus solam navigare securam, nec ullis posse obrui undis, neque vorticibus absorberi; Romam se conferunt ad Theodorum Apostolicæ sedis Episcopum in tanta tempestate solicite vigilantem, clavumque summa prudentia moderantem.

Alii vero non deferentes greges sibi commissos, per litteras id egere, ut inter cæteros Cypri insulæ Episcopi, qui cogentes Synodum, Synodalem epistolam scripserunt hoc anno ad eumdem Theodorum Pontificem, licet in ea Metropolitani Episcopi nomen tantummodo exprimatur: fuit hic Sergius. Epistola autem ipsa habetur in Actis sanctæ Romanæ Synodi sub Martino, ubi cum ederetur, Primicerius Notariorum, Theophylactus ista est prælocutus: *Afferens*, inquit, *de venerabili scrinio, præ manibus habeo suggestionem Sergii Cypriensis Archiepiscopi, directam ab eo per nuper translactam primam Indictionem, id est, ante septem annos, Theodoro beatæ memoriæ decessori vestro.* Hæc ibi tunc Theophylactus, quæ voluimus recensuisse ob certam temporis ab eo expressam significationem, nempe hoc anno primæ Indictionis ipsam epistolam esse conscriptam, quæ sic se habet (a):

(a) Conc. Lateran. sub Mart. Secr. 2. t. 3 Concil. nov. edit.

X. Synodalis epist. Cypri Episcoporum.

*Sanctissimo & beatissimo a Deo honorabili domino meo Patri patrum Archiepiscopo & universali Papæ domino Theodoro, Sergius humilis in Domino salutem. Firmamentum a Deo fixum & immobile, atque tituli formam lucidissimam fidei, vestram Apostolicam sedem constituit (o sacer vertex) Christus Deus noster. Tu enim es (sicut divinum veraciter pronuntiat (b) Verbum) Petrus, & super fundamentum tuum Ecclesiæ columnæ confirmatæ sunt. Tibi & claves cælorum commisit, atque ligare & solvere potestative, quæ in terra & in cælis sunt, promulgavit. Tu profanarum hæresum depositor existis, ut princeps & doctor Orthodoxæ & immaculatæ fidei. Igitur non despicias patrum tuorum, Pater, fidem æstuantem, & ab aliquibus hæreticis ventis violentatam, necnon periclitantem. Resolve nebulam insipientium lumine tuæ divinæ scientiæ, o sanctissime: Abscinde blasphemias & jactantiam vaniloquorum noviter emergentium hæreticorum doctorum. Nihil * etenim minus est Orthodoxæ & Apostolicæ vestræ definitioni atque traditioni, quatenus augmentum aliquod suscipiat a nobis fides. Nos autem a Deo inspirati, & sanctorum Apostolorum confabulatores & consacerdotes quæ sapimus, confitemur, & confessi sumus a pristinis temporibus & ex ipsis canabulis secundum sanctum ac beatissimum Papam Leonem, prædicantes omnibus & confitentes, quod operatur utraque natura cum alterius communione: cum quo beatissimo viro & omnes a Deo inspirati & sancti Patres fatentur.*

(b) Matt. 16.

* Mihi.

Et

PAGIUS Onuphrium in Chronico Ecclesiastico, Scaligerum lib. 2. Canonum Isagogic. pag. 175. ubi texit Catalogum Exarcharum Ravennatensium, aliosque male *Platonem* prætermisisse, huncque anno sexcentesimo quadragesimo quinto, quo Pyrrhus Romam venit, Italiam regendam suscepisse. Liquet II. brevem Theodori administrationem fuisse; interitus enim Isaaci, qui Theodoro Romæ sedente contigit, cum hoc anno necessario copulandos, & *Plato* tardius, quam anno DCXLV. Italiæ præfici non potuit. Verum ex citatis verbis minime sequitur, *Theodorum Calliopam* Isaacio in Præfecturam non successisse.

IV. *Paulus CP. Episcopus hæresim occultat.*

A num. IX. ad XII. Paulus a Constante Imperatore mense Octobri anni DCXLI. Patriarcha Constantinopolitanus constitutus, ita callide se gessit in texenda Synodica, quam ad Theodorum Papam scripsit, ut laudes ab eo fraudulentes extorserit in Epistola quam is ad eum rescripsit. Extatque ea in Collectaneis Anastasii, in qua Theodorus ait: *Quoniam fide hominum corda purgantur, lecti apices Dilectionis vestræ limpida fidei fluenta vos de fontibus Salvatoris hausisse, & sicut prædicamus prædicare, & quemadmodum credimus credere; & sicut docemus indeminute docere manifestarunt. His ergo ita se habentibus, cum ea quæ a Pyrrho adversus Apostolicam fidem nostram ad subversionem Synodalium Decretorum prolata sunt, tam per Dogma Sedis Apostolicæ, quod expositum est a Prædecessore nostro, quam per jussionem filii nostri mansuetissimi Principis destructa sint; quam ob rem Fraternitas tua a publicis locis Chartam quæ suspensa pridemque cassata fuerat, non abstulit, &c. Si autem, quod absit hujusmodi scriptum amplectitur, cujus rei gratia nobis hæc per propria Synodica sua minime patefecit?* &c. Porro micant su-

*Et hæc quidem a nobis humillimis servis vestris atque discipulis prosecuta sunt: multiloquium autem & contradictionem adversariorum non admittimus, quia parati sumus pro Orthodoxa fide, auxiliantibus vobis sanctissimis, & orantibus, martyrium suscipere. Et si quidem voluerint ea quæ nunc ad consumptionem animarum dogmata, hoc est, ad interitum doctrinæ & confessionis sanctorum Patrum & gloriosi atque præcipui Papæ Leonis proposita sunt, in regia urbe deponere (quorum contraria sapientes nos existimus) sufficit, hoc atque amica Deo pax sanctis Ecclesiis intercedit, & omnis divisio Ecclesiarum de medio absistit, necnon schismata dissolvuntur ad unitatem denuo restaurandam. Si autem noluerint hoc facere: Apostolicos vos Patres sequentes, in scripto & sine scripto eos anathematizamus. Non est enim, non est Deo placitum, neque justum, proposita pestilentia hæresum, & anathematizatis * blasphemiis, verbis contendere.*

* anathematis.

XI. *Honorent igitur rationem, & erubescant Deum & ejusmodi blasphemias subtrahere festinent, & in quocumque voluerint loco vel tempore, de quibus existimant sapere, novemus dogmata. Compendiose autem, o sanctissime, dicimus. Ea quæ ad eversionem & depositionem a Deo inspiratorum Patrum & sanctissimi Papæ Leonis, necnon vestræ a Deo sapientiæ conscripta sunt, deponantur.* Ex his, lector satis intelligere potes, Theodorum Papam, cum (ut narratum est) misit Apocrisarios in Orientem, æque per illos vulgasse Catholicæ fidei sinceram confessionem, qua pariter juberetur, ut qui ab ea discreparent, anathemati subiicerentur: etenim pergit: *Nam & nos (sicut dictum est) jubentibus vobis dominis nostris & a Deo inspiratis Patribus, percutimus eos anathematibus; & nunc motiones de quæstionibus eorum & certamina faciemus, sperantes in vestram Deo placitam & beatam protectionem, quoniam non reveremur, neque formidaturi sumus timore ubi non est timor, proposito Deo & Orthodoxa requisitione.*

Usque ad hanc igitur diem dispensationem aliquam quærentes, tacuimus ete, arbitrantes ad meliora eos immutare proprias doctrinas. Sic etenim & sanctissimæ memoriæ Thius noster Arcadius sapuit, vestram Orthodoxam sequens doctrinam, cujus vestigia & nos omni virtute sequi oramus consonantes Orthodoxæ & a Deo inspiratæ doctrinæ vestræ sanctissimæ dominationis atque paternitatis. Ulterius autem jam non patimur, seminantibus eis zizania & scandala (ut ita dicamus) in omnem mundum. Hi sunt nostri sancti Concilii intellectus: sed & tomum beatæ memoriæ & a Deo inspirati admittit & amplectitur Leonis, & sicut anchoram salutiferam Orthodoxiæ detinent, & vestris divinæ scientiæ lætatur dogmatibus, nihil omnino minuens; & cum ea Orthodoxa confessione proficisci ad Dominum, & terribili ejus exorat assistere judicio.

Deus igitur creator omnium conservet longævum sanctissimum dominum nostrum ad stabilitatem sanctarum ejus Ecclesiarum & Orthodoxæ fidei, vos pastorem bonum, qui pro spiritualibus ovibus tuam animam pones, atque pastorali baculo lupos rapaces expelles. Omnes qui digni sunt assistere sanctissimo & a Deo honorato domino meo, ego & qui mecum sunt, plurimum in Domino salutamus. Et subscriptio. *Incolumem me & Domino beneplacitum ora, sanctissime Pater patrum.* Hactenus Sergii & reliquorum insulæ Cypri Orthodoxorum Episcoporum Synodalis epistola. His & aliis concitatus Theodorus Pontifex, Synodo convocata, Paulum hæreticum condemnavit.

XII. Stephan. Dorensis Episc. legatus ab Episcopis Palæst. ad Rom. Pont.

Eodem quoque tempore Stephanus Dorensis Episcopus Romam se contulit ad Theodorum Pontificem pro Ecclesia Hierosolymitana, quam invaserunt pseudoepiscopi, iidemque conjuncti Paulo Constantinopolitano Episcopo ejusdem erroris hæretici Monothelitæ. Erat istorum omnium caput (ut dictum est) Sergius Joppensis Episcopus, qui vendicato sibi jure Patriarchico, alios complures sui similes Episcopos ordinavit. Ad tam grande malum avertendum a Catholicis Palæstinæ Episcopis idem Dorensis Episcopus legatus est Stephanus Romam ad Summum Pontificem Theodorum. Per-

PAGIUS *sumus quia Episcopi, qui Fraternitatem tuam consecraverunt, Sanctissimum illum in literis suis dixerunt. Sed & quia propter vulgarem turbationem & odium Ecclesiæ hunc Constantinopolitanæ abrenunciasse significaverunt. Propter quod etiam in ambiguitate positi, quæ a Fraternitate vestra scripta sunt, judicaveramus ad modicum quid differre, donec jam dictus Pyrrhus ab Episcopatu Ecclesiæ Constantinopolitanæ pelleretur. Nam turbatio & odium populi Episcopatus gradum nescit auferre,* &c. *Vivente itaque prædicto Pyrrho, & nondum natura vel culpa extincto ne forte fieret Schisma, oportuerat præcaveri. Ut ergo Fraternitatis vestræ Sacerdotalis robustior ordo permaneat, oportet debitum adversus eum colligi Episcoporum ex propinquioribus locis conventum,* &c. *Quatenus cum Fraternitate vestra prædicti Pyrrhi culpa regulariter exquiratur. Non enim præsentia ejus necessaria est, ubi excessus ejus & scripta veritati repugnantia prolata sunt, ut cum de his dijudicatur, modis omnibus condemnetur. Primo quidem, quoniam Heraclium, qui anathematizavit inviolabilem Orthodoxorum Patrum fidem, diversis laudibus extulit, & sophisticam jussionem ipsius, in qua quasi Symbolum fidei composuit, subscribendo firmavit, furtivisque fur-*

Permisit hæc quidem Deus singulis quibusque sæculis, exagitari scilicet diversarum provinciarum Episcopos, quo assiduis rerum gestarum exemplis innotesceret, nullum aliud esse confugium adversus ingruentes hæreticos, quam ad Apostolicam sedem, ceu divinum asylum, sacram anchoram, portum securum, in quo tantum quis in tempestate possit salutem sperare, & auxilium experiri: ut Stephano legato accidit, qui ubi perperam facta hæreticorum Theodoro significavit, ab eodem consecutus est Apostolicæ sedis in illis partibus vicariam præfecturam, qua intrusam illum nefarium condemnaret, & ab eo ordinatos Episcopos gradu depositos in ordinem redigeret. Tanta hæc constant ex libello ejusdem Stephani oblato postea sancto Martino Papæ in Concilio Lateranensi, ubi inter alia leguntur ista:

XIII. Steph. vicarius Ro. Pont. in Palæst.

De quibus, id est, de invasa & occupata ab hæreticis Ecclesia Hierosolymitana, & *antea Apostolicæ sedi innotui, id est, beatæ memoriæ decessori vestro Theodoro. Jussitque mihi indigno per sacram suam præceptionem, ordinansque loci servatorem per apostolica ejus scripta, quatenus tam ea quæ fuissent Ecclesiastica capitula peragere debuissem & canonice; si nullatenus emendarentur qui sub denominato prætextu ordinati sunt Episcopi, deponerem eos. Quod & fecisse me certum est, & præcipue quoniam in errorem a veritate recedentes sponte delapsi sunt: tantumque illos recepi, secundum jussionem ejus, qui libellum pœnitentiæ obtulerunt, & professi sunt in scripto, conservare indesinenter & amplecti atque prædicare sanctorum Patrum & Synodorum doctrinas: quorum libellos nuper deferens, obtuli sacratissimæ præsidenti sanctitati vestræ Martino ter beatissimo Papæ, ab eo quod aliqui eorum merito recepti & confirmati sunt, aliqui vero pro tuitione Catholicæ Ecclesiæ condemnati sunt.* Hæc Stephanus ad Martinum Pontificem: ex quibus sane qui exacte ista considerat tempora, mirari debeat, quomodo & apud hæreticos, & eo tempore quo a Sarracenis ipsa Hierosolyma & Palæstina cum adjacentibus regionibus occupatæ tenerentur, essent qui adeo sedis Apostolicæ judicium extimescerent; ut sive libellum pœnitentiæ palinodiam recantantes offerrent; sive iidem excommunicati execrabiles omnibus facti essent: cum præsertim iidem fulcirentur patrocinio Constantinopolitani Patriarchæ & Imperatoris. Tantum sibi vel inter ipsos Sarracenos & hæreticos vendicabat juris Apostolica sedes, omni tempore eadem vigens auctoritate, & ubique præsidens potestate. Habetur citatus ejusmodi libellus Stephani Dorensis Episcopi in Secretario secundo sanctæ Synodi Lateranensis sub Martino Romano Pontifice, de quo rursus suo loco dicendum.

PAGIUS

surreptionibus quosdam Sacerdotes apud se singulatim prædictam Chartam roborare coegit, & in publicis locis suspendere ad destructionem Chalcedonensis Concilii audaci transgressione præsumpsit. Addit Theodorus se ab Imperatore per literas enixius poposcisse, *ut scilicet sæpedictum, Pyrrhum ad hanc Romanam Urbem jubeat mitti, quatenus Conventu Synodico a nobis effecto pro sua temeritate judicetur.*

V. Theodorus PP. Pyrrhum deponendum mandat.

Aliam Epistolam scripsit Theodorus Papa ad Episcopos, qui consecraverunt Paulum Patriarcham Constantinopolitanum in eisdem Collectaneis recitatam, atque gavisum se quidem esse super Pauli ordinatione, sed debuisse Pyrrhum, qui sanctis Dei Ecclesiis scandalum seminavit, canonice prius animadversioni summitti, &c. *Sunt capitula, quibus prædictus Pyrrhus canonice potest ab omni Sacerdotali ordine pelli. Primum quidem quia Heraclium, qui anathematizavit Catholicam fidem & Patres Orthodoxe sentientes, in literis suis laudibus extulit, & per surreptionem, per quosdam Sacerdotes qui subscripserant, sophisticam quoque Chartam adversus Apostolicam fidem confirmare præsumpsit*, &c. *Nisi enim natura causa Præsul extinguatur, Ecclesiam ejus alius non potest irreprehensibiliter apprehendere*, &c. *Nam sæpe dictum fratrem nostrum* (Paulum scilicet) *in visceribus mentis nostræ complectimur & fovemus: sed ne Schismata fiant, fraterna providentia & affectione dilectionis tenemur: quatenus Episcopatus ejus manus impositio nullo modo maculetur.* Porro ideo Theodorus Papa Paulum in suis literis laudavit, quia tacuerat is in sua Synodica de una Operatione. Alia plane est Pauli Epistola post annos aliquot ad eumdem scripta, & recitata in Concilio Lateranensi, cum scilicet jam frequenter admonitus de hæresi ab Apostolica Sede, compulsusque ab Apocrisariis *Theodori* ad rationem, Monothelismum exposuit, qualem fere habet *Ecthesis*. Qua accepta *Theodorus* cum Paulo velut hæretico deinceps agendum putavit. Primi fuerunt ad Theodorum *Pauli* accusatores Cyprii Episcopi cum *Sergio* eorum Archiepiscopo, datis ad eum literis *prima Indictione*, Kalendis Septembris superioris Christi anni inchoata, quas recitat hoc anno Baronius ex Secret. II. Concilii Lateranensis. Potuit sane Paulus brevi quodam temporis intervallo venenum ebibitum comprimere pharmaco simulationis; verum tumescente in dies conscientia illud tandem vel invitus evomuit, ut infra videbimus.

VI. Obitus Kinegilsi Regis Occident. Saxonum.

Mortuus est hoc anno *Kinegilsus* Saxonum Occidentalium Rex, cui successit *Kenwalkius* filius, teste Auctore Chronologiæ Saxonicæ, qui addit hunc baptizatum fuisse anno DCXLVI. *Kentuinus* alter Kinegilsi filius juxta Malmesburiensem pag. 24. & alios Historicos Anglos regnavit etiam in Saxonia Occidentali, ut suo loco videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 644.	THEODORI PAP. ANNUS 3.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 3.

I. Sequens annus sexcentesimus quadragesimusquartus sequitur, secunda Indictione, qui illustratur natali viri sanctissimi Paulini Episcopi Eboracensis, de quo Beda (a): *Anno secundo* Osuvi successoris Osuvaldi Regis, *hoc est, ub incarnatione Dominica sexcentesimo quadragesimoquarto, reverendissimus pater Paulinus quondam quidem Eboracensis, sed tunc Episcopus Rhofensis civitatis transiit ad Dominum sexto Iduum Octobrium die: qui decem & novem annos, & menses duos, & viginiunum dies Episcopatum tenuit, sepultusque est in secretario beati Apostoli Andreæ, quod Rex Edilbertus a fundamentis in eadem Rhofi civitate construxit.*

(a) Bed. l. 3. c. 14.

Paulini Apostolici viri obitus.

II. Quo tempore itidem in Britannia apud

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXXXII. Anno Hegiræ XXIV. inchoato die 7. Novemb. fer. 1.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6137.

☉ 9. DC. ☽ 18. P. 4. April. Indict. 2.

JESU CHRISTI 644.

THEODORI PAPÆ 3.

CONSTANTIS IMP. 4.

A. C. 644. I. Postconsulatus.

Hic annus ista formula notatus: *III. post Consulatum Constantis Aug.* sequitur ex dictis anno præterito.

II. Obitus Paulini Epis. Rhofensis.

Ad num. I. *Paulinum* quondam Ebosaci, sed tunc Rhofensem Antistitem hoc anno migrasse ad Dominum, docet Beda tam in Epitome, quam in Hist. lib. 3. cap. 14. ubi & ait, contigisse id anno secundo Osviu, *sexto Iduum Octobris die*, quo etiam Martyrologio Romano inscribitur. *Honorius* Dorovernensis Episcopus Rhofensem Episcopum ordinavit *Ithamar*, inquit ibidem Beda, cujus nomen legitur in Martyrologio Anglicano ad diem X. Junii.

III. Floret S. Furseus.

Ad num. II. Beda lib. 3. capit. 19. pluribus agit de *S. Furseo* primo Abbate Latiniacensis Monasterii, cujus Vitam scripsere duo Auctores Anonymi, quos Bollandus ad diem XVI. mensis Januarii, quo *Furseus* colitur, Notis illustrat. Ex Beda & utroque Anonymo colligitur, eum in Gallias navigasse, cum Clodoveo secundo regnante, *Erchinoaldus* officio Majoris-Domus apud eum fungebatur: Erchinoaldus autem post mortem *Æganis* quæ anno DCXL. contigit Majoratum in Palatio Clodovei Regis obtinere cœpit, ut ex Fredegario liquet. *Furseus*, ubi in Gallias pervenit, jecit prima fundamenta Cœnobii *Latiniacensis* in fundo sibi concesso ab Erchinoaldo, in pago *Briegio*, posit ad ripam fluminis Matronæ sex supra Lutetiam Parisiorum milliaribus Gallicis, vulgo Lagni. Quod Cœnobium in ejusdem nominis Oppidum accrevit, & usque modo Ordini Benedictino subest. Tandem cum in Saxoniam Anglicanam redire vellet, ut quos ibi reliquerat fratres suos germanos, *Foillanum*, & *Ultanum* inviseret, *in itinere apud Macerias occubuit*, ut aperte docet in ejus Vita prior Anonymus fere coævus, qui extat etiam apud Mabillonium Sæculo secundo Benedictino. Multa sunt hujus nominis loca in Gallia, ut videre est apud Hadrianum Valesium in Notitia Galliarum, sed *Maceria*, ubi Furseus mortem obiit, villa est ad flumen Alteiam in pago Pontivo, sita vulgo *Masieres*, alias *Mazerolles*. Annus, quo *Furseus* in Franciam appulit in controversia positus. Alfordus in Annal. Eccles. Anglo Sax. eligit an. DCXLII. Cointius an. DCXLVIII. alii alios. Sed quia Beda citatus scribit, non multo postquam in Galliam venit diem clausisse extremum, præferenda sententia Cointii, quæ Sigeberti in Chronico fuit. Eo anno, annoque DCL. de S. Furseo disserit Cointius, ostenditque, profectionem ejus ex Gallia in Italiam, promotionem ad dignitatem Coepiscopi, & Canonisationem, quas partim posterior Anonymus, partim Jacobus Desmaius Canonicus Peronensis in Vita Gallica S. Fursei confinxere, supposititias esse.

IV. Moritur.

Annus etiam emortualis *Fursei* magnis tenebris circumseptus. Cointius tamen, Mabillonius & Alfordus quibusdam conjectoris innixi autumant, eum anno DCL. mortuum esse, quod & in Martyrologio Anglicano legitur. Hanc sententiam certam mihi reddere videtur ejus Reliquiarum Translatio post annos quatuor ab ejus morte peracta. Septem diebus per annum vel Festum aliquod, vel Commemoratio ejus apud Martyrologos observatur. *XVII. Kal. Februar.* idest, XVI. Januarii, *VIII. Idus Februar.* idest VI. Februarii. *V. easdem Idus*, seu IX. die Februarii, *V. Kalendas Martii*, seu XXV. Februarii. *IV. Nonas Martii*, seu die IX. Martii, XV. Kalend. Octob. seu die XVII. Septemb. & IV. Kalend. Octob. idest, die XXVIII. Septembris. Mortuus est Sanctus Furseus apud Macerias, depositus Peronæ, elevatus vero post annos quatuor. Beda lib. 3. cap. 19. hæc tria recte distinxit: *Infirmitate correptus diem clausit ultimum, cujus corpus idem Hercunvaldus* (idest Erchinoaldus) *Patricius accipiens servavit in porticu quadam Ecclesiæ, quam in villa sua, cui nomen erat Perona, faciebat, donec ipsa Ecclesia dedicaretur. Quod cum post dies viginti septem esset factum, & corpus ipsum de porticu ablatum, prope altare esset recondendum, inventum est ita illæsum, ac si eadem hora de hac luce fuisset egressus. Sed & post annos quatuor constructa domuncula cultiore receptui corporis ejusdem ad Orientem altaris, adhuc sine macula corruptionis inventum ibidem digno cum honore translatum est.* Jacobus Desmaius refert in Kalendario Festorum, quorum Officium fit in Ecclesia S. Fursei Peronensis, XVI. Januarii poni Festum S. *Fursei* Episcopi & Confessoris cum Octava, nono die Februarii Translationem S. Fursei Episcopi & Confessoris cum ritu duplici, Dominica secunda post Pascha Festum Dedicationis Ecclesiæ S. Fursei cum octava, decimo octavo Septembris, Festum S. Fursei Episcopi & Confessoris cum ritu duplici, & ultimum Festum ait, referri ad Translationem factam anno millesimo ducentesimo quinquagesimo sexto, ut probat ex Charta verbalis processus super ea re habiti. Idem Desmaius vult, S. *Furseum* decessisse die nona Februarii, eademque die recurrente post quadriennium corpus ejus esse

Propagatio fidei. pud Orientales Anglos Christiana fides admodum propagatur per Furseum Hibernum. Paulo post vero & Sigebertus eorum Rex amore cœlestis beatitudinis, relicto regno cognato suo, monasticam vitam professus, a Pagano Merciorum Rege Penda occisus est. Hæc fusius Beda, qui de Furseo, ejusque sociis

PAGIUS esse elevatum, diem vero Januarii XVI. illi præcipue Sacram esse; quod eadem in Sanctorum numerum fuerit adscriptus. Cointius vero contendit, obitum *S. Fursei* die sexta Februarii recoli, depositionem die quarta Martii, elevationem die XVI. Januarii. Mabillonius diem XVI. Januarii ejus obitui, diem vero nonum Februarii ejus Translationi post quatuor annos factæ adscribit. Denique Bollandus qui mortem hujus Sancti differt in annum DCLIII. existimat, eam contigisse die XVI. Januarii, primam ejus Translationem die XXV. Februarii, scilicet XXV. aut XXVII. aut XXX. diebus postquam Peronam erat corpus ejus advectum; secundam ejus Translationem quarto post anno peractam die XXVIII. Septembris in aliquibus Martyrologiis memoratam.

V. *Dies mortis cum die ejus Translationis a plerisque confunditur.* Sed miror nulli horum doctissimorum Virorum in mentem venisse Translationes Sanctorum diebus Dominicis fieri solitas fuisse; cum ex illo constanti usu annum ejus mortis detegere, & diem obitualem a diebus Translationum discernere potuissent. Sanctus Furseus *XVII. Kal. Februarii ad æterna commigravit Regna*, inquit antiquior Anonymus, idque anno sexcentesimo quinquagesimo, ut statim patebit. Observet, quidem Mabillonius illum diem deesse in vetustioribus Monasterii S. Cornelii Compendiensis apographis. Verum ejus Natali ac obitui eum diem adscribunt Usuardus, Rabanus, Notkerus, aliique plures Martyrologi a Bollando citati: & Peronæ Natale ejus celebratur eadem die. Quare cum ibidem ejus Translatio colatur die nona Februarii, quo etiam die tam in libro miraculorum priori Anonymo subjecto, quam in altero, qui extat in calce posterioris ejus corporis Translatio eadem die facta perhibeatur, annoque DCLIV. qui quartus est ab ejus obitu, is dies in Dominicam incidat, non dubium, quin ad eum diem & annum, ejus vero mors ad annum sexcentesimum quinquagesimum pertineat. Ea enim Translatio valde solemnis fuit; cum ambo Scriptores Anonymi, qui Vitam ejus & miracula duobus libris exararunt, testentur, *Immaculatum, & integrum corpus a Reverentissimis subvectum Episcopis, Eligio scilicet & Autberto, & a Foillano & Eminiano Abbatibus* translatum fuisse. Addit posterior Anonymus in libro miraculorum, capsam, quæ sanctæ Reliquiæ includerentur, ab Eligio Episcopo confectam fuisse, & *Erchinoaldum*, ac ejus uxorem ultro in id thesauros suos erogasse. Erat *Eligius* Episcopus Noviomensis, *Autbertus* Cameracensis, *Eminianus*, vel *Æmilianus* Abbas Latiniacensis, & *Foillanus*, de quo infra, Nivellis pios Sanctæ Gertrudis Abbatissæ conatus felicissime promovebat. Ex his sicuti ex diebus, quibus per annum Festum aliquod Sancti *Fursei* celebratur, liquet nullum consecratum fuisse diei, qua corpus S. *Fursei* diebus XXX. post ejus mortem conditum est in Ecclesia recens dedicata; facta enim ea Translatio die decima quarta mensis Februarii anni sexcentesimi quinquagesimi, quæ trigesima est, ab ejus morte, & in quam Dominica incidebat. Indeque intelligimus, vel Bedam vel ejus Amanuenses errasse, qui a *Fursei* morte ad ejus sepulturam ac novæ Ecclesiæ Dedicationem, dies tantum XXVI. aut XXVII. numerent, quem errorem uterque Anonymus recte emendavit.

VI. *Sigbertus Orientalium Anglorum Rex occiditur.* Longe ante *Furseum* spiritum Deo reddidit *Sigbertus* Anglorum Orientalium Rex, qui ejus opere in subditorum suorum conversione usus est, eique locum concessit ad construendum Monasterium in Castro quodam, quod *Urbs Cnobheri* vocatur, inquit Beda lib. 3. cap. 19. *Furseus* antequam Hiberniam desereret, & in Angliam Orientalem veniret, jam per multos annos in Hibernia Verbum Dei annunciaverat, ut testatur vetus Anonymus citatus. Ejus in Angliam adventus contigit circa annum sexcentesimum tricesimum secundum; neque enim tardius illuc pervenire potuit; cum eo circiter anno *Sigbertus* Regem exuerit, & relictis Regni negotiis, & cognato suo *Egrigo* commendatis Monasterium quod sibi fecerat, intrarit. *Quod dum multo tempore faceret*, inquit Beda lib. 3. cap. 18. *Penda* Rex Merciorum adversus Orientales Anglos in bellum processit, hique *Sigbertum* nolentem ac contradicentem de Monasterio duxerunt in certamen, sperantes minus, animos militum trepidare præsente Duce quondam strenuissimo. Sed ipse professionis suæ non immemor, nonnisi virgam tantum in manu habere voluit: occisusque est una cum Rege *Egrico*. Successor Regni eorum factus est *Anna* de Regio genere, ut prodit ibidem Beda, qui annum rei gestæ non memorat, sed quem nos edocet Thomas Eliensis Monachus, Auctor gravis, qui sæculo XII. vixit, in Vita Sanctæ Ethildritæ Reginæ & Abbatissæ Eliensis Monasterii, quam ex Manuscriptis eruit Mabillonius produxitque Sæculo Secundo Benedictino.

VII. *Sed anno DCXXV.* Thomas enim ibidem num. II. narrata Sigberti Regis morte, & universi exercitus, insistentibus paganis, cæde & dispersione, ait: *Acta sunt hæc anno ab Incarnatione Verbi Dei sexcentesimo tricesimo septimo*, & Anna Rex Monasterium quod vir Domini Furseus a præfato Rege Sigberto acceperat, ædificiis & donariis plurimum adornavit, quod & Beda lib. 3. cap. 19. etiam scribit. Verum loco *tricesimo septimo*, legendum, *tricesimo quinto*. Ipse enim Thomas Eliensis ibidem cap. 7. asserit, *Annam* Regem occisum esse *anno Regni ejus nono decimo*, annoque Christi *sexcentesimo quinquagesimo quarto*, qui ideo anno DCXXXV. regnare cœperat. Adhæc ipsemet ibid. cap. 6. scribit *Felicem* Episc. Orient. Anglorum *anno XII. Regni Annæ Regis* vitam finiisse. Sancti vero *Felicis* mors incidit in annum DCXLVI. ut eo anno dicemus. Eo itaque, quo indicavimus anno *Furseus* in Angliam Orientalem advenerit; cum non parvo tempore *Sigbertus* Monachus vixerit, ut tam Beda, quam Thomas Eliensis diserte asserunt. Florilegus quidem, Martyrologium Anglicanum, aliique mortem *Sigberti* Regis usque ad annum DCLII. differunt, & Alfordus in Annal. Eccles. Angl. eam in annum DCXLII. confert, quia supponunt, *Sigbertum*, qui & *Sigbertus* appellatus, e Gallia in Britanniam non rediisse, neque *Felicem* Burgundum e Galliis evocasse, ante annum sexcentesimum tricesimum sextum, quod

viris sanctissimis alia plura admirandaque recenset, quæ tu consulas.

III. Hoc eodem anno, quo Dagoberti Francorum Regis annus regni absolvitur decimustertius, & decimusquartus inchoatur mense Aprili, Gallicanis ecclesiis ejusdem Regis munificentia innotuit: nam multis multa largitus est, quæ apud Aimoinum (a) his declarantur verbis: *Eo anno decimoquarto scilicet regni sui, Rex Dagobertus omnibus circumpositis gentibus nationibusque sibi subjugatis, paceque per circuitum facta, ad pietatem intendit. Usque se gratum cælestibus in se supra modum fluentibus beneficiis demonstraret, universas pene Galliæ ecclesias patrimonii sui hæredes instituit. Convocatisque filiis ac turba amicorum, generale indixit placitum in loco nuncupato Bigargio. Ad quod propere convenientibus cunctis Franciæ primoribus, decimo Kalendas Maias Rex solio residens aureo, hoc apud eos disseruit modo.*

(a) Aimoi. l. 4. c. 30.

Dagoberti erga Ecclesias munificentia.

IV. *Causa modo mihi, amantissimi filii, & quicumque adestis Francorum potentes, utilis, ac fructuosa visa est vos convocandi intentio; ut de iis quæ pro remedio animæ meæ agere institui, non ego solus mihi applauderem. Quia enim caduca gerimus corpora, animusque immortales, magna nobis (si dissimulare volumus) est indicta probitatis necessitas: ne si (quod absit) minus fuerimus intenti, non solum corruptionem quam speramus corporum, verum & ipsam æternitatem animarum perpetuis tradamus incendiis. Ideoque ego reminiscens justis repromissa præmia, & præparata iniquis supplicia, memor etiam malorum quæ gessi; testamentum scribere decrevi, quo omnes regni nostri sanctorum basilicas isto tempore famosas hæredes faciamus earum quæ eis a nobis tradita sunt rerum. Constitui etiam quatuor fidei uno tenore exemplaria, & ea manibus subter firmare non tantum meis, sed etiam filiorum meorum Sigeberti ac Hludovici, quos hodie Reges constituo, vestris quoque qui astatis sanctissimi Pontifices, necnon gentis nostræ principes. E quibus unum Lugduni in Gallia, aliud Parisiis, tertium Mettis in archivis ecclesiarum custodienda dirigimus: quartum autem, quod præ manibus habemus, in thesauris nostris asservari præcipimus. Cumque post depositam a nobis carnis sarcinam, unusquisque Præsulum qui locis præcepto inscriptis præfuerint, sibi assignata susceperint; rogamus & obtestamur per terribilem Domini nostri Jesu Christi nomen, ut memoriam nostri tribus in hebdomada diebus per sequentes annos faciant, ac pro requie animæ nostræ sacrificium offerant salutare: nomenque nostrum, quasi perpetuum tenentes memoriale, libro inserant vitæ.* Hucusque verba Regis. Porro per librum vitæ ipsum credimus intellexisse illum, in quem nomina fidelium defunctorum inferrentur, quorum jugis in ecclesiis commemoratio fieret. Sed addit auctor: *Hujus exemplar partim hic inserere studuimus, quatenus ipsius piissimi Principis patescat quatenus erga Deum sanctosque fuerit devotionis affectus. Est autem hujusmodi.*

V. *In nomine Trinitatis Domini Dei omnipotentis, Apostolicis Patribus, Pontificibus videlicet, ac Abbatibus & reliquis sacerdotibus intra regnum nostrum consistentibus, Dagobertus Rex Francorum.*

*Quantum intellectualis sensus humani * potest mente sagaci pensare, atque solerti indagatione perpendere, nihil amplius valet in hujus sæculi luce ac fugiti-*

* hominis

Testamentum Dagoberti.

PAGIUS

quod & Bollandus ad diem VIII. Martii in Vita ejusdem Sancti Felicis automavit. Verum conversionem Anglorum Orientalium anno DCXXIX. cœptam fuisse, ex iis, quæ suo loco dixi, certum esse debet.

VIII. Capgravius inter Sanctos Reges, Martyrio coronatos Sigbertum numerat, & ponitur in Martyrologio Anglicano cum dignitate Martyris ad XXVII. Septemb. & in Supplemento Gallicani ad diem VII. Augusti; quia inquit Alfordus ad annum DCXLII. si mortis causam, si ferientis manum, si morientis mentem consideres atque constantiam, fateri necesse est *in* sanctissima causa, a Christiani nominis infensissimo hoste, omnibus Regni lacrymis eductum e claustro innocentissime cecidisse, Harpsfeldius sæculo VII. Hist. Ecclesiast. Anglicanæ cap. 15. ait, hujus Regis beneficium esse Cantabrigiensem Academiam, & Camdenus in Iceni & Comitatu Cantabrigiensi, *Cantabrum*, inquit, *Hispanum anno ante Christum natum CCCLXXV. Academiam hanc primum instituisse, & Sebertum Orientalium Anglorum Regem anno post Christum CXXX. restituisse perhibetur.* Sed hæc omnia fabulosa, cum Academiæ & Universitates recentis sint instituti. Hoc itaque Anglia Sigberto inter alia debet, quod ea *quæ in Galliis bene disposita vidit, imitari cupiens, instituit Scholam in qua pueri literis erudirentur*, inquit Beda lib. 3. cap. 18. De *Anna* Sigberti successore, optimoque Principe suo loco agetur. Eo Regnum administrante, *Furseus* & *Felix* ministerium Evangelicum strenue executi sunt, hic usque ad mortem, ille usque ad annum sexcentesimum quadragesimum octavum, quo *turbatam incursione Gentilium Provinciam videns navigavit in Galliam*, ut prodit Beda lib. 3. cap. 19. quibus verbis plures innixi existimarunt, *Furseum* anno, quo *Penda* Merciorum Rex Sigbertum occidit, in Galliam venisse, ideoque & diu ibi commoratum esse quod ex dictis constat esse falsum.

Martyr reputantur.

IX. Ad num. III. & seqq. Refert Auctor de Gestis Dagoberti, sermonem quem habuit *Dagobertus* in Conventu Bigargiensi, cui ejusdem Regis testamentum subjicit. Hunc tamen Conventum Ha-

Testamentum Regis Dagoberti.

tivo gaudio lacrari, quam quod de rebus transitoriis, locis venerabilibus quis studeat in ulimonium pauperum impendere: quatenus qui fragilitatem naturæ generaliter patiuntur, priusquam subitanea transpositio eveniat, pro salute animæ invigilent, ut non inveniatur quisquam imparatus, vel sine aliquo respectu discedat e sæculo. Quin potius dum propria libertatis jure subsistit, ex caducis substantiis intra æterna tabernacula vitam studeat mercari perpetuam, ut inter justorum consortium desiderabilem valeat locum adipisci. Et post pauca: Itaque nobis sana mente, sanoque consilio placuit, & (ut diximus) devotio divina nos admonuit, ut pro salute nostra & pro æterna retributione conscribendam præciperemus testamentum: & pro immutabili beneficio quatuor uno tenore firmavimus instrumenta, & quicquid ubique per loca sanctorum contulimus, inibi simili annotatione contexuimus, &c. Deinde subjungitur:

VI. *Donamus igitur ad basilicam S. Vincentii Parisiis, ubi sepulturam, quando quidem Deus jusserit, habere disponimus donatumque in perpetuum esse decrevimus villam cognominatam Cumbis in pago Parisiaco, quam Ursa filia Alderici tenuit. Pari modo ad basilicam S. Petri Apostoli Parisiis, ubi sancta Genovefa requiescit in corpore, villam Draverunm in Brigejo. Ad basilicam vero divi Dionysii item Parisiis, ubi cum sociis suis requiescit, villam Braanatem in Brigejo. Ad basilicam dominæ sanctæ Columbæ & domini sancti Lupi Senonis, villam Grandecampum in Gaustinensi. Et cætera quæ ibi plura continentur. Ad ultimum vero intulit: Vos autem boni filii considerantes primum noturæ religionem, cujus gratia etiam bestias ligat, manete fratres: nolite exaere, quo onerati estis. Deinde reveremini me patrem vestram, qui rogare malo, cum possim jubere, ut statuta nostra inconvulsa servetis, sicuti vestra a successoribus vestris servari voletis: profecto scientes, quod si a nobis sancita contemptui habueritis (quod non arbitror) pari modo & vestra a posteris contemnentur decreta. His dictis, & cunctis longævam ei felicemque optantibus in hoc sæculo vitam ac in futuro manentem, salutatis omnibus, cætum dimisit, ut rediret unusquisque ad sua.* Hæc (ut dictum est) quartodecimo regni sui anno Dagobertus, ad felicem obitum viam sibi parans. Sed & hic fragmentum quoque recitandum erit alterius donationis eodem tempore ab ipso factæ Ecclesiæ a se constructæ, & monasterio S. Benedicti unius diei itinere distanti ab Argentina civitate super Rhenum, quod sic se habet (*a*):

VII. *Dagobertus magnus divina clementia Rex Francorum, omnibus regni sui primatibus, immo cunctis Christi fidelibus præsentibus & futuris, notum facimus, quod patre meo Lotbario defuncto, paterni regni curam suscepi: sed vivendi ductus levitate deceptus, regalis officii debitum neglexi; & maxime inter alios excessus meos, Ecclesiarum Dei destructor & dissipator esse cœperam, nec divinæ majestatis oculos, nec hominum veritus acclamationem. Tandem Dei benignitas obstinatæ mentis superbiam conterens virga correctionis, iniquitates meas correxit, & mihi castigato veniam non negavit: quasi autem modum pœnitentiæ imponens, in hoc mihi spem plenæ posuit indulgentiæ, si ad honorem Dei & beatorum Petri & Pauli Apostolorum sanctorum quos magis offenderam, domum divinis aptam servitiis construerem, &c. Igitur sub certa spe remissionis peccatorum nostrorum, & reddentes alacri studio votum quod fecimus, Ecclesiam in honorem sanctæ Trinitatis, & sanctæ Mariæ perpetuæ virginis, & sanctorum Apostolorum Petri & Pauli in lo-*

(a) *Habet. in Appen. ad hist. Gothor. Joan. Mag.*

PAGIUS Hadrianus Valesius lib. XIX. Rerum Francic. pag. 122. & Cointius anno DCXXXV. n. VIII. inter fabulas reiiciunt, propter rationes apud ipsos legendas. Mabillonius vero lib. I. de Re Diplomatica cap. 7. num. 5. & lib. 4. pag. 251. minime dubitat, quin generalis ille populi Conventus *Bigargii*, quod agri Parisiensis Palatium erat, revera habitus fuerit, & quin testamentum illud germanum sit, ac legitimum. Nobis hic sufficit Auctores indicare, quos Lector consulere poterit. Verum cum Aimoinus lib. 4. cap. 30. referat hæc gesta anno XIV. Dagoberti Regis, revocanda sunt ad annum sexcentesimum tricesimum quintum, qui hujus Regis XIV. erat.

X. Refert Baronius fragmentum donationis factæ a *Dagoberto* Rege Monasterio Weissenburgensi. Verum controversia est, an a *Dagoberto* I. vel a Dagoberto Secundo Cœnobium illud fundatum fuerit. Pro Dagoberto primo stat Jodocus Coccius in Dagoberto Rege, Argentinensis Episcopatus fundatore, quemadmodum & Cointius anno DCXLII. num. LXVI. & seqq. Pro secundo vero Dagoberto Henschenius in Diatriba de Tribus Dagobertis lib. 2. cap. 13. Cum tamen *Principius*, qui postea Episcopus Spirensis fuit, primus ejus Abbas extiterit, & *Ratfridus* seu Radefridus, qui regente Dagoberto Secundo Chrodonio secundo Abbati jam successerat, thermas Badenses ab eodem Rege acceperit, ut liquet ex ejus Diplomate, recitato a Cointio anno DCLXXV. num. XV. hujus Cœnobii fundatio ad Dagobertum primum referenda videtur. Est porro *Album-Castrum*, vel Weissenbur-

Monasterium Weissemburgense a Dagoberto I. conditum.

loco qui dicitur Voissenburg construximus, quam sublimare & regali munificentia ditare decrevimus, &c. Hæc ibi; atque de his satis. Jam vero ad anni sequentis res gestas oratio transferatur.

Se-

PAGIUS burgum amplissimum Cœnobium in media Alsatia ad montana Vosagi, & in ejusdem nominis Imperiali Oppido, ad amnem Lutharum, qui mediam Civitatem perfluit, in Spirensi Diœcesi sito, de quo plura Cointius citatus.

JESU CHRISTI ANNUS 645.	THEODORI PAP. ANNUS 4.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 4.

I. Disputatio Maximi cum Pyrrho.

SEquitur annus Redemptoris sescentesimus quadragesimusquintus, Indictione tertia, quo in Africa de fide Orthodosa habita est famosa illa disputatio inter Pyrrhum Patriarcham Constantinopolitanum hæreticum, & Maximum Abbatem eumdemque martyrem Orthodoxum; ex qua idem Pyrrhus princeps Monothelitarum hæreticorum convictus, erroris diu defensi pœnitens, recentans palinodiam, oblatoque fidei Catholicæ libello Theodoro Romano Pontifici, receptus est una cum titulo Patriarchatus in Ecclesiam Catholicam. Magna quidem Dei providentia factum est, ut Pyrrhus extorris in Africam veniens, illic sanctum Maximum inveniret: etenim (ut in rebus gestis sancti Maximi fusius legitur) ubi Pyrrhus illuc pervenit, captiosos cœpit suæ hæresis laqueos tendere, quibus universam Ecclesiam illam captivam duceret: quod & fecisset quidem, nisi in omnibus sibi adversantem Maximum habuisset: unde exigentibus Episcopis Africanis, atque ipso qui provinciæ præerat, Gregorio Patricio publicæ paci ejus regionis, quam vehementer Pyrrhus perturbaverat, consulente, factum est, ut de publicis controversiis publica fieret disputatio. De qua quod ad tempus pertinet, eam hoc anno contigisse, nempe tertia Indictione, mense Julio, ipse titulus disputationi præfixus edocet: ut de his nulla dubitatio esse possit. Quod vero ad locum spectat, habitam ipsam esse in Africa (& puto Carthagine) quo Pyrrhus Constantinopoli recedens se contulerat, æque ex ipsa certissimum redditur.

II. Quæ autem de eadem extent priscorum testificationes in primis videamus. Theophanes hæc habet: *Pyrrhus vero cum pervenisset in Africam, mutuis cum sanctissimo Maximo videtur aspectibus, Abba videlicet religiosissimo in monasticis correctionibus, necnon & divinorum illic existentium Pontificum præsentatur obtutibus: qui hunc redargutum, & persuasum, Romam ad Papam Theodorum direxerunt. Qui Orthodoxo libello tradito Papæ, ab eo receptus est.* Hæc Theophanes ex Græcis: his consentientia scribit Photius. Ex latinis autem vetustioribus Anastasius Bibliothecarius ista refert: *Ipsis temporibus Theodori Pontificis venit Pyrrhus ex Africa, qui fuerat Patriarcha Constantinopolitanus, in urbem Romam ad limina Apostolorum: Qui ingressus, libellum obtulit cum sua subscriptione Apostolicæ nostræ sedi in præsentia cuncti cleri & populi, condemnans in eodem libello omnia quæ a se vel a decessoribus suis scripta vel acta sunt adversus immaculatam fidem nostram. His itaque ab eo peractis, fecit eum Pontifex munera erogare in populo, & cathedram ei poni juxta altare, honorans eum ut sacerdotem regiæ civitatis.* Hucusque Anastasius in Theodoro.

III. Ingenti sane Dei beneficio evenit, ut post tot publicorum scriptorum naufragia, quæ tum Græcorum tum Latinorum Ecclesia passa est diversis temporibus, ne syllaba quidem ejusdem disputationis exciderit, sed conservata ipsa integre fuerit in pluribus antiquitus scriptis Græcis codicibus, quos Vaticana bibliotheca possidet, in quorum singolis inter alia viri doctissimi atque sanctissimi monumenta inest ejusmodi ejusdem Maximi Abbatis & martyris cum Pyrrho excepta a Notariis in Africa publica disputatio, præsentibus Episcopis Africanis atque Gregorio (ut dictum est) qui prætoria præfectura eamdem provinciam moderabatur; quam quidem hactenus latentem ac Latinis incognitam primus vendicavit in lucem, ac Latinitate donavit vir disertissimus Franciscus Turrianus Societatis Jesu professor, qui ejusdem Maximi nonnullas epistolas eodem argumento, adversus Monothelitas scilicet scriptas

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXXIII. Anno Hegiræ XXV. inchoato die 18. Octob. fer. 6.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6138.

☉ 22. B. ☽ 19. P. 24. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 645.

THEODORI PAPÆ 4.

CONSTANTIS IMP. 5.

A. C. 645. I. Postconsulatus. II.

HIc annus ista formula notatur: *IV. post Consulatum Constantis Aug. II.* juxta sc. modum loquendi Marcellinianum.

A num. I. ad XXIV. Habita hoc anno in Africa celebris disputatio inter *Pyrrhum* Patriarcham Constantinop. hæreticum, & Sanctum *Maximum* Abbatem, in qua *Pyrrhus* victus Palinodiam recantavit, obtulit postea fidei Catholicæ libellum *Theodoro Papæ*, qui eum in Ecclesiam Catholicam recepit. Tempus in Disputationis titulo exprimitur; dicitur enim ea habita, *mense Julio Indictione III.* Cum Baronius hunc congressum tam ex Theophane, quam Anastasio accurate prosequatur, ad alia properamus, postquam monuerimus constare ex dictis anno DCXLII. num. III. *Platonem* hoc anno Exarcum Italiæ a Constante Imperatore declaratum fuisse, eumque non *Isaacio*, ut perperam scribit Baronius n. XVII. sed *Theodoro Calliopæ* successisse.

Disputatio Max. cum Pyrrho.

ptas, aliosque ad id ipsum spectantes tractatus æque ex Greco in Latinum convertit; sed ne ederet una cum aliis a translatis sanctorum Græcorum Patrum egregiis monumentis, mors antevertit.

IV. Porro nacti ipsam, an hic integram reddere deberemus, cum sua prolixitate duos vel amplius impleat terniones, ancipites diu fuimus; ne scilicet rerum gestarum series ejus disputationis obice intercipi videretur, lectorque assuetus per plana currenti historicæ lectioni, inter Chrysippios quodammodo labyrinthos se clausum teneri putaret, dum in difficillimis sacrorum dogmatum quæstionibus inter vepres, rubos, spinasque hæreticorum argumentorum cogeretur incedere, ut tandem posset in lucem veritatis emergere. Cæterum quod magna ex parte hujus tomi versetur historia in his quæ spectant ad Monothelitarum hæresim confutandam, quæ flexuosis anfractibus gradiens, sinuosis recessibus latens, nec quo pergat intelligi possit, aliud agens, loquens aliud: ut secundum illud quod de Behemoth scriptum est (a), de ea dicendum sit: *Quis revelavit faciem indumenti ejus?* ut ista cuncta, aperta luce lector intelligat, sieque historica lectione fruatur, operæpretium me facturum existimavi, si eamdem concertationem Annalibus nostris intexerem, quo tricas omnes, cunctosque nexus, strophas, atque cavillos hæreticorum ipsorum satis habeat exploratos. His accedit, quod eadem tractatio pleraque habeat, quæ historicam elucident veritatem, illaque præsertim tanti momenti erroribus involata de Honorio Romano Pontifice in consortium hæreticorum calumniose vocato dilucide tibi pandat, aperteque veritatem demonstret, ut non sit quod de ejus integra sinceraque fide Catholica dubitare vel leviter jure possis. Quod insuper ejusmodi hactenus caruerit Latinitas nobili monumento numquam supposito prælo, haud ingrato animo illud puto accipient eruditi, qui etiam gratias agant de Ecclesiastica antiquitate adeo benemerenti.

(a) Job. 41.

Utilitas de disputatione Maximi cum Pyrrho.

V. His igitur persuasus, eam tibi integram exhibendam ita putavimus, ut tamen historicæ consultum sitationi. Quamobrem ex ea illa tantum hic tibi reddenda putavimus, quæ ad rerum gestarum pertinent cognitionem: in fine autem tomi hujus veluti appendicem ipsam disputationem integram ponemus. Sed & ne fonte careas, ex quo deducitur, tibi pariter ipsum Græcum textum (ne habeas amplius quod desideres) cudendum curabimus quam sincerissime, ita tibi bene consulentes, ut fruaris viri doctissimi ejusdemque martyris lectione, illud S. Hieronymi (b) de Pamphili martyris scriptis dictum in memoriam revocans: *Si lætitia, inquit, est, unam epistolam habere martyris; quanto magis tot millia versuum, per quæ mihi videtur sui sanguinis signasse vestigia?* Ista quidem ille de scriptis manu martyris Origenis libris: sed præstat, mea sententia possidere quæ ore martyris sunt prolata, atque de corde martyris, & non aliunde manarunt, ex ipsius sapientiæ fonte deducta: ne, si secus dixerimus, aliquid amplius mechanicis tribuamus, quam liberalibus disciplinis.

(b) Hier. de Scrip. Eccl. in Pamph.

VI. Porro quod in primis ad temporis rationem spectat, ut cuncta tibi constent, hic ejusdem disputationis describendus est titulus, qui sic se habet: *Quæstio Ecclesiastici dogmatis disputata coram Gregorio Patricio piissimo in conventu & consessu sanctissimorum Episcoporum & reliquorum nobilissimorum virorum a Pyrrho Patriarcha Constantinopolitano, & a reverendo Maximo monacho, mense Julio, Indictione tertia: Pyrrho quidem novum dogma de una Christi voluntate a se & a suo antecessore Sergio prave introductum defendente; Maximo autem doctrinam Apostolorum & Patrum a principio nobis traditam.* Incipit Pyrrhus, ita compellans ipsum Maximum.

Pyrrhi disputationis cum Max. exordium.

Qua iure, domine Abbas Maxime, ego & is cui successi, tibi nocuimus, qui ubique nobis detrahis, & nos omnibus in suspicionem de hæresi venire facis? Quis umquam te, ne de facie quidem notum, sic honoravit & coluit, ut nos? &c. In fine igitur tomi (ut diximus) ipsam integram disputationem Græco atque Latino sermone cusam invenies: modo vero ea quæ ad Honorii Papæ causam spectant, quod necessario id exigat argumentum, hic tibi ob oculos ponenda curamus, eademque sæpius, cum ratio postulat, verbis totidem inculcanda, quo de tanti Pontificis conflata calumnia, tanto teste adhibito, confutetur: ut quod sæpe falso assertum reperitur, sæpe pariter refellatur, cum & cubitalibus plane litteris esset tanti Pontificis integritas & innocentia ubique locorum monumentis perpetuis consignanda.

VII. Ubi igitur quæ objecta de Vigilio Papa fuere ab ipso Pyrrho, per Maximum (ut videbis) sunt valide confutata; idem Pyrrhus rursum de Honorio Pontifice sic Maximum urget: *Sit*, inquit, *ita de Vigilio: Quid de Honorio ad respondendum habes, qui aperte antecessori meo unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi esse tradidit?* Maximus: *Quis fuit fide & auctoritate dignus epistolæ ejus interpres? is qui eam ex persona sancti Honorii scripsit, adhuc superstes, & qui totum Occidentem cum aliis virtutibus, tum pietatis dogmatibus illustravit.*

De Honorio defensio Maximi.

vit, an hi qui Constantinopoli ex suo corde loquebantur? Pyrrhus: *Ille, qui hanc scripsit.* Maximus: *Is igitur cum ad divum Constantinum * Imperatorem rursus ex persona Joannis Papæ de hac epistola scriberet, dixit: Unam voluntatem diximus in Domino, non divinitatis ejus & humanitatis, sed humanitatis solius. Cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent: rescripsimus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis inquam & spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat. Hoc autem ita esse, argumentum evidens est, meminisse membrorum & carnis, quæ quidem in divinitate non licet intelligere.* Deinde occurrit per anticipationem obiectioni: Si quis vero, inquit, dicat: *Quare de humanitate Christi agentes, de divinitate ejus non meministis? Respondemus: Primum quidem, responsum fuisse ad quæstionem: Deinde, ut in omnibus, sic etiam hic consuetudinem Scripturæ nos secutos fuisse, quæ aliquando de divinitate ejus disserit, ut cum ait Apostolus: (a) Christus Dei virtus & Dei sapientia, aliquando de humanitate solum, quemadmodum cum idem ait (b): Quod stultum est Dei, sapientius est hominibus; & quod infirmum est Dei, fortius est hominibus.* Pyrrhus: *Simplicius antecessor meus accepit hoc, in voces intentus.* Maximus; *Rem ipsam loquor, nihil ita me a tuo antecessore alienavit, ut mutabilitas ejus & inconstantia, &c.* Hactenus de his quæ ad Honorii Papæ causam spectant.

*Constantem.

(a) 1. Cor. 1.
(b) Ibid.

VIII. Honorius omnino ostensus innocens.

Vidisti, controversiam de litteris Honorii Papæ, ex quibus conclamaretur ab hostibus quamlibet occasionem captantibus, unius esse in Christo voluntatis assertor, toties ventilatam, ac toties declaratam, atque adeo elucidatam, ut neque refractariis ipsis hæreticis locus relictus sit amplius de ea aliquid dubitandi. Audisti & de ea satisfactum Imperatori per Joannem Papam litteris ejus qui illas Honorii scripsisset epistolas; satisfactumque per Maximum Patriarchæ Pyrrho Monothelitarum antesignano in adeo publico Africanorum Episcoporum conventu: qui licet in disputatione lubricus, ut teneri difficile posset, summa tamen potentia veritatis, germanæ verborum cædere interpretationi coactus est, & in ipsum suum antecessorem, quem ante sæpe laudarat, Sergium Patriarcham reiicere culpam, quod scilicet magna oscitantia (ne diceret malitia) non germano verborum sensui, sed verbis dumtaxat Honorii Papæ, ipsis nudis vocibus fuisset intentus: ut plane se nihil habuisse publice professus sit, quo suum prædecessorem Sergium excusaret, sed accusaret eum, quo de inani facta tunc de Honorio obiectione se penitus excusaret cum alioqui in aliis defendere mordicus Sergium non destiterit. Ut ex his intelligas, quam etiam hostium professione ab omni illata calumnia Honorius Papa liber exstat.

IX.

Ad postremum autem, quem demum celeberrima disputatio ista finem habuerit, ex eadem hic tibi publicis Actis excepta) ne quid te prætereat) promendum puto. Post multiplices Pyrrhi obiectiones ingestas & a Maximo quam disertissime confutatas, post nexus solutos, & defensiones ac responsiones singulas quoque convictas, post denique inanes tergiversationes elusas, acuminatasque cavillationes retusas, cum deficerent verba, dare manus omni penitus destitutus defensione Pyrrhus compellitur, & cedere veritati hæc tandem affatus:

Pyrrhus se errasse cognoscit & fatetur.

Demonstratum, inquit, *profecto est in quæstione de operationibus, absurdum esse unam operationem in Christo dicere, quomodocumque dicatur. Sed veniam postulo tum mihi, tum iis, qui præcesserunt: ignorantia enim nos in absurdas istas sententias & argumentationes detorsit. Et obsecro, ut inveniam modum delendi hanc introductam absonam sententiam, & conservandi memoriam antecessorum.* Maximus: *Non est alius modus, quam taceri personas, & anathemate affici talia dogmata.* Pyrrhus: *At si hoc fiat, repercutientur cum his ejecti Sergius, & Synodus meo tempore habita.* Maximus: *Subit me admiratio, quomodo Synodum voces, quæ non est habita ut leges & canones Synodici & jura Ecclesiastica jubent: nec enim epistola encyclica ex consensu Patriarcharum edita est, neque locus, neque dies conveniendi decretus: non fuit aliquis actor aut accusator. Qui convenerunt, epistolas commendaticias non habuerunt, nec Episcopi a Metropolitanis, neque Metropolitani a Patriarchis, non epistola, neque substituti ab aliis Patriarchis missi sunt. Quis igitur particeps rationis Synodum velit appellare, quæ scandalis & discordiis cunctum orbem implevit?*

X. Pyrrhus consensit Maximo.

Pyrrhus: *Si non est alius modus quam hic, pluris faciens salutem meam, quam cætera omnia, præsto sum ad faciendum hoc cum omni satisfactione: hoc unum & solum rogans, ut dignus habear in primis interiore aditu ædis Apostolorum, quin potius ad orationem ipsorum Principum Apostolorum, deinde ut videam faciem sanctissimi Papæ, eique tradam libellum eorum quæ absurde facta sunt.* Maximus & Gregorius Patricius dixerunt: *Quandoquidem tua propositio bona est & Ecclesiæ utilis, sic fiat.* Hucusque dis-

disputatio, cui subiicit ista Maximus de his quæ ab eodem Pyrrho gesta sunt Romæ: *In hac ergo celeberrima urbe Roma, cum adesset nobiscum, promissum præstitit, damnavitque dogmata impiæ expositionis, seque per rectam confessionem cum Catholica & Apostolica Ecclesia conjunxit, gratia & cooperatione magni Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, cui gloria in secula seculorum. Amen.*

XI. Spectaculum ingens exhibuit in Africa & Romæ Pyrrhus.

Magnum sane tunc vidit primum Africa, deinde Roma spectaculum: Africa quidem, dum quem paulo ante aspexerat magnis animis Patriarchali ostentatione insultantem Catholicæ veritati, pro hæresi ore rotundo in defensores fidei Catholicæ declamantem, in se ora omnium convertentem, jamque post se tertiam orbis partem ducere captivam tentantem, eumdem viderit ab extorre monacho appetitum, et novum Goliath a puero Davide non in hasta vel ense, sed in nomine Domini pugnaturo conventum, tanta corona Patrum & magistratuum & Africani populi circumdatum, post longam concertationem fateri se superatum, abiicere clypeum, dare manus, & pedes coniicere sponte in compedes illos optabiles sapientiæ, ejusque vinculis alligari, de quibus Ecclesiasticus: (a) *Iniice pedem tuum in compedes illius, & in torques illius collum tuum. Subiice humerum tuum, & porta illam, & ne acedieris vinculis ejus. Et erunt tibi compedes ejus in protectionem fortitudinis & bases virtutis & torques illius in stolam gloriæ (decor enim vitæ est in illa) & vincula illius alligatura salutaris.* Ita plane, cum & victo Pyrrho omnes ut vincenti fuerint adgratulati, eumdemque laudibus prosecuti, ac benedictionibus affectati, quod re vera cedens veritati, perfidiam superasset, impietatem subegisset, contrivissetque Satanam pedibus suis, qui solus lugeat se esse victum hæresi debellata & ejus defensore in offensorem mutato.

(a) Eccl. 6.

XII.

Sed qualem & tunc vidit Roma triumphum? non armis priscis sed Crucis potentia comparatum, & secundum illud sacrum oraculum præparatum: (b) *Venient ad te curvi filii eorum qui humiliaverunt te, & adorabunt vestigia pedum tuorum omnes qui detrahebant tibi, & vocabunt te civitatem Domini.* Cum religiosa pompa non itum est ad Capitolium, sed in Vaticanum, ad limina Apostolorum, domicilium piscatoris: quo inferuntur trophæa præclaræ victoriæ, cum libellus ipse, quo hæresis cum hæreticis damnaretur, ad celebrem illam Petri Confessionem affertur offerturque probandus Summo Pontifici super Petri cathedram residenti. Ubi collecto Ecclesiastico sacrosancto Senatu, populoque Romano, suum ipse Pyrrhus libellum legit, quo impiam Monothelitarum hæresim condemnaret cum auctoribus suis, profiteretur vero Catholicam fidem, cum & eumdem oblatum Pontifici atque probatum voluit obsidem super Petri poneret Confessionem perpetua memoria conservandum. Erant tunc profusæ ipsius lacrymæ ex corde manantis professionis fidui testi fideijussores & testes adeo efficaces, ut non ad compatiendum tantum permoverint astantes omnes, sed & ad indulgendum ac benemerendum inclinaverint animum Summi Pontificis Theodori, qui e celso throno sublimis animo condescendens, excipit pœnitentem, amplexaturque ad sinum sanctæ Catholicæ Ecclesiæ redeuntem.

(b) Isa. 60. Pyrrhus pœnitens receptus a Roman. Pontif.

XIII. Theodori Papæ clementia erga Pyrrhum.

Memor vero se illius in terris vicem gerere, qui ad excipiendos pœnitentes peccatores, adversus Pharisæorum supercilium, parabolam illam de filio prodigo revertente ad patrem ingessit: nihil sibi magis congruere existimavit, quam ejus implere facto doctrinam, & opere a Christo primo ostensum imitari exemplum. Quamobrem eum, qui propugnando hæresim, dissipaverat omnem substantiam suam, fidem inquam ipsam prodigens substantiam rerum sperandarum ab Apostolo nuncupatam, ob idque ab Ecclesia condemnatus, exutusque fuerat insignibus Pontificiis, recipit ad osculum pacis, Catholicæ Ecclesiæ uniens, & excipiens mystica mensa vituli saginati, Apostolicam communicationem impartit: adiicit & stolam primam atque annulum, cum priori qua exutus fuerat pontificia dignitate, eum iterum vestit & ornat, adiiciens etiam ut eum in cathedra considere fecerit (ut ex Anastasio dictum est superius) juxta altare primariam, ubi & eidem concessit ut consueta munera populo erogaret. Hæc tanta pœnitenti hæretico præstitit Theodorus, ostendens se vere patrem esse in recipiendo filio deperdito redeunte; atque esse pastorem, dum jacentem ovem erigens super humeros suos extollit.

XIV. Calumniæ sparsæ de pœnitentia Pyrrhi.

In tanto gaudio sola mœret invidia: cum enim Constantinopoli auditum esset Pyrhum Patriarcham Romæ coram Theodoro Pontifice hæresim Monothelitarum, cujus erat patronus, publica condemnasse, in Catholicamque Ecclesiam receptum fuisse: rubore suffusi hæretici, quo aspersam infamiam abolerent, ad calumniam se converterunt, dicentes, Pyrrhum vim passum talia delirasse, tormentisque extortam ab ipso fuisse hæresis damnationem, & fidei Catholicæ professionem. Hæc non in vulgus tantum ab ipsis sunt sparsa, sed & auribus Imperatoris ingesta; qui hæc adeo vera existimavit, ut cum ipse tum eidem inhærentes

magi-

magistratus post plures annos non veriti sint eadem exprobrare sancto Martino Romano Pontifici, cum Roma captivus abductus, Constantinopoli esset in vinculis, quæstionibusque subjectus, prout ex ejusdem S. Martini litteris (a) apparet, in quibus ista leguntur ex Actis publicis accepta:

(a) Martin. Pap. ep. 26. t. 2. ep. Rom. Pont.

XV. De actis Romæ cum Pyrrho.

Dicit ad Martinum Papam Demosthenes rescriptor: Dic nobis ea quæ de Pyrrho hic & Romæ subsequente gesta sunt: Pro qua causa abiit Romam? jussus, an proprio proposito? Respondens sanctus Papa dixit: Proprio proposito. Ait Demosthenes: Libellum illum, fidei Catholicæ confessionis scilicet, *quomodo fecit? compellente aliquo? Respondet sanctus vir: Nemine, sed propria propositione. Demosthenes inquit: Veniente Pyrrho Romam, quomodo eum suscepit sanctus vir Theodorus præcessor tuus Papa? uti Episcopum? Respondit æquanimis Papa: Uti Episcopum. Et quomodo non, si priusquam veniret Pyrrhus Romam, manifeste scripsit beatus Theodorus ad Paulum, utpote ad eum qui supplantationem fecit, & alterius thronum invasit: deinde eodem Pyrrho veniente Romam sponte sua ad vestigia beati Petri, quomodo non haberet eum suscipere & honorare, utpote Episcopum?*

XVI. Munificentia Rom. Ecclesiæ.

Respondens Demosthenes dixit: Vere veritas sic se habet. Unde autem sumebat ea quæ ad usum sui corporis erant necessaria? Dicit beatus manifeste: De Patriarchio Romano. Ait concertator: Qualis panis dabatur ei? Respondit honorabilis vir: Vos domini mei nescitis Ecclesiam Romanam. Dico enim vobis, quia quisquis venit illuc miserabilis homo hospitari, omnia ad usum præbentur ei, & nullum immunem suis donis S. Petrus revellit venientium illuc, sed panis mundissimus & vina diversa dantur, non solum ei, sed hominibus ei pertinentibus. Si ergo in miserabilibus hominibus hæc fiunt: qui venit honorabilis sicut Episcopus, quales sumptus habet suscipere? Vides, lector, munificentiam Romanæ Ecclesiæ erga hospites omnes, quibus panis mundissimus & vina diversa impenderentur: præstabantur vero multo majora advenientibus illuc externis Episcopis. Sed pergunt Acta.

XVII. Calumniæ de Pyrrho in Rom. Eccles.

Dicit ad eum Demosthenes: Nos didicimus quia Pyrrhus vi fecit libellum Romæ & quia vincula lignea sustinuit, & multa dolenda passus est. Respondit ille beatus, & dixit: Nihil tale factum est. Nam si qui a formidine aliqua tenentur, non possunt forte loqui veritatem; hic sunt Constantinopoli, qui tunc erant Romæ, & sciunt quæ ibi gesta sunt; ex quibus interim superest Plato Patricius, qui tunc Exarchus erat, quique direxit homines suos tunc ad Pyrrhum Romam. Percontamini eum de his, si mentior. Veruntamen quid volumus plurima quærere? &c. Hæc de his quæ pertinent ad res gestas Romæ cum Pyrrho: ex quibus pariter intelligis, quod dictum est, post Isacium non Theodorum Calliopam esse subrogatum Exarchum, sed Platonem.

XVIII. Cur Pyrrho amice egerit Maximus.

Jam vero ad Maximum Romam venientem ex Africa victorem & triumphantem convertamus orationem. At primum videamus, unde acciderit, quod cum raro evenire consueverit, ut convictus hæreticus æque victus manus dederit (nam semper hujusmodi, prostrati licet, pertinacia majori resurgunt) ipse Pyrrhus a Maximo superatus acquieverit. Causæ hæ reddi posse videntur, quod Pyrrhus quamvis sectatus vestigia Sergii, minime tamen fuerit adhuc hæresis condemnatus; quodque insuper licet ejusdem esset assertor erroris, nihilominus adhuc veluti anceps, veritatis fieri certior cupiebat: hinc accidit, ut is a Maximo non in illorum hæreticorum classem rejiciendus fuerit, quibus nec, Ave, dicendum esse Apostolus (b) admonuit; sicque factum est, ut inter utrumque, Maximum atque Pyrrhum, amicitiæ vinculum minime fractum fuerit, sed reciprocis litteris potius stringeretur, ejusque usus inter ipsos perseveraret: cujus rei causa aliquando crimini datum est eidem Maximo, quod suis litteris laudasset Pyrrhum, adeo ut ex his in suspicionem vocaretur erroris, & argueretur initæ collusionis; cujus rei gratia eidem Maximo opus fuerit, scripta prolixiori epistola ad Siciliæ monachos, texere apologiam, in qua hæc inter alia habet de consuetudine conservata cum Pyrrho:

(b) Joan. 2.

XIX. Excusatio Maximi de laudato Pyrrho

Pyrrhus vero cum ad nos prius librum magnum scripsisset, & valde nos (nescio quomodo) honorasset, in eoque inquirendo & non pronunciando de una & duabus operationibus unius & ejusdem disseruisset, nostramque sententiam & opinionem de utroque requireret & accerseret; nos (ut par erat) eum etiam in proœmio epistolæ vicissim honoravimus, sicut Apostolus (c) nos hortatur: Honore invicem prævenientes: atque eos qui aliter habent, vel ad nos scribunt, diligere & benedicere eis jubet divina Scriptura (d). Simul etiam studium fuit mihi, non exasperare, sed magis lenire virum laudibus ad assentiendum iis quæ a me pie secundum doctrinam sanctorum Patrum tradita erant. Unde sic confitebar, intellexisse me quæ ab illo mihi scripta erant secundum ea quæ ego illi scripseram, incitans eum (ut dixi) & invitans ad assentiendum piæ doctrinæ, quæ salutem maximam illi compararet, si eam amplexus, nobiscum (sicut scripsimus) confiteretur, id est, duas ejusdem & unius Chri-

(c) Rom. 12.

(d) Ibid. 12.

ſti Dei noſtri ſecundum naturam operationes, ſicuti duas etiam naturas ſine confuſione & diviſione copulatas, divinam & humanam, increatam & creatam, ſed non unam & eamdem utrumque dictam. Non enim doctrina Patrum, ſed potius hæretica eſt doctrina de una eademque operatione vel voluntate vel natura in eodem & uno Domino & Deo noſtro. Illius igitur meæ ad Pyrrhum laudationis hæc fuit ratio ac modus, cum vellem ſenſim eum à contraria opinione abducere, & ad rectam intentionem fidei transferre. Hæc Maximus pro ſua de Pyrrho laudato defenſione; reliqua inferius. Hujus itaque rei occaſione factum eſt, ut cum minime Pyrrhus eum ut hoſtem penitus averſaretur, ſed ut amicum recta ſuadentem audiret; non erubuerit in magno illo publicoque conventu ſe victum fateri, & ab eo charitatis ac veritatis vinculis duci captivum in Urbem ad Romanum Pontificem.

XX. Quid laudandum in Pyrrho fuerit.

In quo quidem Pyrrho illud fuit maxime commendandum, quod ſe eſſe a veritate ſuperatum publice confeſſus fuerit, quodque remedia quæſierit pœnitentiæ, publice deteſtatus errorem; expetens perfrui conſpectu Romani Pontificis, quem Petri ſucceſſorem vice Chriſti Romæ ſedere ſciret, ſimulque deſiderio æſtuarit viſendi trophæa Principum Apoſtolorum, ubi ad ipſorum Confeſſionem procumberet, ac ſtratus oraret. Cujus permotus fidei ardore Pontifex Theodorus, eumdem in ſedem, a qua ejectus fuerat, Paulo hæretico ab hæreticis ſubrogato, reſtituens & in priſtinum ſtatum revocans, eum ipſi locum tradidit, atque honorem impendit, qui exhiberi conſuevit legitimis Conſtantinopolitanæ ſedis Epiſcopis. Sunt hæc geſta hoc anno Romæ magno totius Eccleſiæ Catholicæ gaudio, hæreticis tantum livore tabeſcentibus, ac frementibus pariter ex adverſo.

XXI. Maximus pro fide Catholica paſſus calumnias.

Sed redeamus (quod polliciti ſumus) ad Maximum. Paſſus eſt ipſe quidem hanc ob cauſam invidos & perſecutores. Cum enim gloria ejus ex publica illa diſputatione ubique locorum propagata eſſet, adverſus ipſum plures ſunt conflatæ calumniæ etiam (proh dolor!) a Catholicis ipſis; inter quas illa fuit de laudato ſuis ſcriptis Pyrrho, qui putaretur hæreticus, alia rurſus addita, quod aſſereret tres voluntates in Chriſto, duas ſecundum duas in Chriſto naturas, tertiam vero ſecundum hypoſtaticam unionem perſonæ Chriſti, eamdemque Deivirilem nuncupatam: vulgaveruntque ad hæc probanda adverſus Maximum epiſtolam quamdam ejuſdem Maximi nomine ſcriptam ad Marinum, qua tres in Chriſto voluntates aſtrui viderentur. Ubi autem iſta Maximus a monachis Siculis reſcivisset, apologeticam ad ipſos reſcripſit epiſtolam, cujus eſt exordium: *Pax multa diligentibus nomen tuum, Domine, & non eſt illis ſcandalum*, &c. Ubi ad finem de ſcriptis ad Marinum hæc ait:

XXII. Maximi defenſio.

Ad Marinum quidem presbyterum variis & de diverſis capitibus Scripturæ ſcripſimus: non tamen ullo quovis modo de contrariis dogmatibus dictum eſt, de una, inquam, & de duabus, id eſt, quas ipſi fingunt in eodem & uno Chriſto tres operationes vel voluntates, quaſi nos has in eodem ſimiliter ut ipſi conſtituamus, aut conſtituamus Marino, aut ulli prorſus. Si enim quæ deſtruxi, hæc rurſus ædifico, tranſgreſſorem me conſtituo, ut ait Vas electionis (a). *Unde epiſtolam, quam ſic quidem proferunt, id eſt, fingunt, tamquam a nobis ad Marinum miſſam, tamquam alienam omnino & non noſtram a nos ipſi abjicimus, & cunctos ſimiliter atque nos ut abjiciant, qui pie Dominum confitentur, obſecramus: ut omnem occaſionem adverſariis intercipiamus, qui excuſant excuſationes in peccatis, & ſtudium contradicendi calumnia contegunt: quos quia non commendat ratio, proprio impetu veritatis fracti, additam fallaciam ſimplicioribus ad ſe confictis litteris moliuntur. Sed aditum ad vos non ſibi reperient, qui veritatem, quam nos defendimus, mendacio antepoſuerint.* Hæc de commentitiis litteris ad Marinum Maximus habet. Extant vero alia germana ſcripta Maximi ad Marinum presbyterum, quorum meminit, eſtque eorum exordium: *Cum propoſitum tibi ſit, pater in Deo honorande, amicitiam laudatiſſimam cum Deo inire*, &c. Continentque capitula quinquaginta & unum. Rurſus vero legitur ejuſdem nomine tomus dogmaticus ad eumdem Marinum miſſus in Cyprum inſulam, quo oſtendit duas in Chriſto voluntates dumtaxat aſtruendas neque (quam ponit Dionyſius) Deivirilem eſſe tertiam numerandam, unamve dicendam, ſed duas interpretandam: ut plane appareat, voluiſſe Maximum calumniis de ſe in vulgus ſparſis occurrere.

(a) Galat. 2.

XXIII. Marinus laudatus a Maximo.

Qualis autem quantuſve Marinus iſte fuerit, ejus exordio ſcripti declarat his verbis: Non *magis ornamentum pietatis & reverentiæ tuæ ſtupui, quam zeli maximi fortitudinem admiratus ſum, ſancte Dei miniſter & myſteriorum ſapiens auditor & doctor: utroque cum ſtudio ſacro connexo, diſciplinæ ſcilicet & doctrinæ myſticæ perfectionem in omnibus bonis comparaſti. Qui cum eſſes totaliter in toto per totum Deo omnibus divinis mandatis abſolute obeundis, totus eſſe in eo exiſtimaris propter ſummam exuperantiam paupertatis, non ſicut eos qui ſicut ego affectione animæ terrena in cœno & tabe ſordidarum perturbationum hærent.*

Hinc

Hinc & tuum præsidium consulta ratione tibimetipsi parasti (nihil enim firmius ad figendas & conservandas virtutes voluntaria paupertate, firmumque fundamentum divinorum in animo ædificiorum, quod labefactari non potest) & aliis omnibus qui studio virtutis tenentur, factus es salutis conciliator; dum magis demonstratione operante, quam voce docente, ad amplitudinem virtutis per altam & sublimem submissionem eos, qui ad exemplum tuum & imitationem mentem & vitam prudenter dirigunt.

Cum autem convenientem huic zelo, quem dixi fervorem spiritus habeas, & illum ignem in terra cordis, quem ut injiceret venit Verbum natura bonum & hominum amans, quod omnem nostrum pravum habitum & motum absumit: incendis tu quidem illos qui per fallaciam & ignorantiam vitiis & nugis insane delectantur, redarguens quod in eorum pravis actionibus & falsis sermonibus vanum & futile est, abjecta lampade beata, quæ in te divinam cognitionem & virtutem assecuto semper ardet, & numquam extinguitur: calefacis autem eos qui magnopere frigent in hac frigida & tenebricosa statione fixi, expellens & dissolvens tenebras splendidis radiis divinorum verborum, & summam contractionem ac torporem in summam fortitudinem & vim transferens. Rursus autem illuminans a montibus æternis, id est, ab iis qui materia vacant, instituens omni cognitione quæ omnibus scientiis rerum sub sensum cadentium antecellit, & docens quem vim habeant verba Patrum, & quæ eorum dogmata: illuminans inquam eos qui lumen cupiunt, quique, gustu sapientiæ illud jam per spem pulchre habent in se effigiatum, quod esse per naturam id ipsum quod desiderat, deducisque eos & adjungis pie ad obtinendam totam possessionem re & experientia. Nihil enim sic tui sacerdotii munus exprimit, ut exprimit zelus constans cum reverentia erga Deum temperatus & commixtus. Hæc & alia plura de Marino presbytero Maximus, ut de commilitone fortissimo adversus hæreticos Monothelitas; quem virtutum meritis, hisce Maximi præconiis ornatum voluimus in Annalibus reliquisse.

XXIV. Scripta Maximi.

Cæterum inter omnes qui fuerint Catholicæ veritatis defensores, eminebat Maximus, quem tunc pii quique consulerent. Extant enim ejusdem ad Nicandrum Episcopum responsio de dogmatibus Orthodoxis, & aliæ (*a*) ad diversos. Porro ejus labores pro fide Catholica tuenda impensos vix considerare quis valeat. Quomodo autem sanctissimo viro eadem ex causa gloriose contigerit obire martyrium, suo loco dicturi sumus.

(*a*) *Habentur hæc omnia Maximi scripta græce in Bibl. Vaticana.*

Hoc eodem anno, qui numeratur quartus Constantis Imperatoris, Princeps ille Sarracenorum, qui Hierosolymam cepit, Crucesque deposuit, tulit sui sceleris pœnam, occisus per fraudem a quodam Persa. Cui substitutus fuit Hoamen ejus cognatus. Hæc ex Theophane habentur.

Agi-

PAGIUS III. *Moritur Omarus Chalifa.*

Ad num. XXIV. Theophanes anno Incarnationis secundum Alexandrinos DCXXXVII. qui Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatur ait: *Hoc anno mense Dio*, (idest Novembri) *feria hebdomadis quinta Umarus suorum dolis occisus fuit*. Eo sublato *Uthmanus* ejus consanguineos Saracenorum Califa constitutus est. Elmacinus tamen ait, Umarum seu Omarum interfectum esse anno Hegiræ XXIII. eique successisse *Othmanum*, qui idem est cum *Uthmano*, ac fatetur de initio ejus Dominationis Historicos inter se non convenire.

IV. *Obitus S. Modoaldi Episc. Trevirensis.*

Hoc circiter anno migravit ad Deum Sanctus *Modoaldus* Episcopus Trevirensis, cujus Vitam Stephanus abbas Sancti Jacobi in Urbe Laudiensi circa annum MCVII. literis mandavit. Frater erat *S. Itberga* Pippini Landensis conjugis, & *S. Severa*, quam præfecit Monasterio Monialium super ripam Mosellæ a se extructo. In ejus disciplinam traditus est *Germanus* puer qui postea primus *Grandivallensis* Abbas extitit, Martyriumque cum Randoaldo Monacho subiit: id enim testatur Babolenus Presbyter Auctor coævus in Vita Sancti Germani. Extat in Actis Sanctorum Bollandianis ad diem XII. mensis Maii S. Modoaldi Vita, cujus aliud fragmentum recitat Mabillonius Sæculo III. Benedictino parte II. ex libro MS. de Gestis Episcoporum Trevirensium. Quo ad Sanctum *Germanum*, natus is erat Treviris nobilibus parentibus, cumque ad vitam Monasticam anhelaret, consilio suo cum *Modoaldo* Episcopo Trevirensi communicato, omnia sua pauperibus erogavit, & ad *Sanctum Arnulphum* Episcopum, tunc in eremo viventem perrexit; inde ad Monasterium Beati *Romarici*, ac postea ad Luxoviense, cui tunc *VValdebertus* præerat. Hinc in valle Rauracorum non longe a Basilea Urbe celebre Monasterium condidit, eique primum Abbatem Sanctum *Germanum* præfecit. Verum defuncto *Gundonio* Duce, qui fundum Monasterio ædificando largitus fuerat, *Cathicus* successor vallem flamma ferroque vastavit, qui *Germanum & Randoaldum* ejusdem Monasterii Monachum occiderunt, anno incerto. Porro Monasterium *Grandivallense* progressu temporis cessit in possessionem Episcopi Basileensis, ac demum in Collegium Canonicorum versum est, ab annis amplius quingentis, ut videre est apud Bollandum ad diem XXI. Februarii in Vita Sancti Germani, quam etiam Mabillonius recitat Sæculo II. Benedictino & ex eadem colligit, circa annum sexcentesimum sexagesimum sextum *Germanum & Randoaldum* Martyrio coronatos esse.

JESU CHRISTI ANNUS	THEODORI PAP. ANNUS	CONSTANTIS IMP. ANNUS
646.	5.	5.

I. Agitur Redemptoris annus sexcentesimus quadragesimussextus, quarta Indictione: quo in Africa ubi cognitum fuit Pyrrhum Episcopum Constantinopolitanum pœnitentem ad Ecclesiam Catholicam restitutum esse a Rom. Pontifice incalescentes, ardore fidei Episcopi Orthodoxi in diversis provinciis Concilia habuerunt ad confirmanda Catholica dogmata: qui & ex eo magis incitati vindices Catholici dogmatis insurrexerunt, quod percepissent, post conversionem Pyrrhi auditam Constantinopoli super januas primariæ ecclesiæ fuisse scripta proposita, quibus Monothelitarum hæresis credenda omnibus sanciretur; hac inquam de causa omnium Orthodoxorum adversus facinus animi mirum in modum concitati sunt, ipsique potissimum commoti Episcopi Africani, penes quos Pyrrhus convictus a Maximo hæresim fuerat detestatus. Qui omnes ex adverso exurgentes, singuli Primates in singulis sibi subiectis provinciis Synodos convocarunt. Sicque convenerunt qui erant provinciæ Byzacenæ sub Stephano ipsorum Primate Episcopi numero quadragintaduo: convenerunt pariter Episcopi Numidiæ provinciæ sub ipsorum Primate Columbo: insuper & coierunt simul ad Synodum Episcopi Mauritaniæ provinciæ sub Reparato Primate sex: ex Proconsulari vero provincia Carthaginensi sexagintaocto Episcopi in unum convenientes, Synodum celebrarunt. Extant eorumdem Conciliorum monumenta recitata in Synodo Lateranensi sub Martino Pontifice Theodori successore, in secundo ejus Secretario: quæ quidem hoc anno fuisse in Africa celebrata, nempe sub quarta Indictione, patet ex testificatione Theophylacti Primicerii Notariorum, cum hæc verba fecit in dicta Synodo Lateranensi:

II. *Notum facio vestræ beatitudini, quoniam & aliam suggestionem supplicem præ manibus habeo de quæstione quæ nunc proposita est, atque apud vos flagitari dignoscitur, directum a reverendissimis Episcopis Africani Concilii per nuper transactam quartam Indictionem beatæ memoriæ Theodoro decessori sanctitatis vestræ.*

Hujus autem scribendæ epistolæ (ut ipsi Episcopi testantur) causa illa intercessit, quod cum Constantinopolim fuissent legationem Synodalem ad Paulum commonendum missuri, Gregorii Præsidis tyrannide in Africa detecta, commercium Africanorum cum Orientalibus fuerat penitus interclusum. Mittunt ergo ad Romanum Pontificem litteras, quibus petunt, ut sua ad Paulum Constantinopolitanum scripta per Apostolicæ sedis Responsales ipsi Paulo darentur; rogantes pariter, ut nisi idem emendaret errorem, ab ipso Romano Pontifice excommunicationis sententia damnaretur. Porro ipsa Synodalis trium Conciliorum epistola in Lateranensi Concilio edita sic se habet:

III. *Synodalis Africanorum trium Conc.* *Domino beatissimo Apostolico culmine sublimato sancto patri Patrum Theodoro Papæ & summo omnium Præsulum Pontifici, Columbus primæ sedis Episcopus Concilii Numidiæ, & Stephanus primæ sedis Episcopus Concilii Byzaceni, & Reparatus Episcopus primæ sedis Concilii Mauritaniæ, & universi Episcopi de tribus Conciliis antedictis Africanæ provinciæ.*

Carthaginense autem Concilium seorsum scripsit Synodalem epistolam, quam paulo inferius suo loco reddemus. Accipe modo Synodalem hanc trium Conciliorum:

Sedis Apostolicæ summa auctoritas. *Magnum & indeficientem omnibus Christianis fluenta redundantem apud Apostolicam sedem consistere fontem, nullus ambigere possit, de quo rivuli prodeunt affluenter universum largissime irrigantes orbem Christianorum: cui etiam in honore beatissimi Petri Patrum decreta peculiarem omnem decrevere reverentiam in requirendis Dei rebus, quæ omnino & solicite debent, maxime vero justeque ab ipso Præsulum examinari vertice Apostolico, cujus vetusta solicitudo est, tam mala damnare, quam probare laudanda. Antiquis enim regulis sancitum est, ut quicquid quamvis in remotis vel in longinquo positis ageretur provinciis, non prius tractandum vel accipiendum sit, nisi ad notitiam almæ sedis vestræ fuisset deductum, ut hujus * auctoritate justa quæ fuisset pronunciatio firmaretur, indeque sumerent ceteræ Ecclesiæ velut de natali suo fonte prædicationis exordium, & per diversas totius mundi regiones puritatis incorruptæ maneant fidei sacramenta salutis.*

* ejus.

IV. *Quocirca humillimum vestro Apostolico culmini persolventes obsequium, cum la-*

PAGIUS SÆC VII Anno Eræ Hisp. DCLXXXIV. Anno Hegiræ XXVI inchoatæ die 19. Octob. fer 3. A. C. 646.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6139.

☉ 11. A. ☽ 1. P. 9. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 646.

THEODORI PAPÆ 5.

CONSTANTIS IMP. 6.

I. *Postconsulatus.* Hic annus ista formula notatur: *V. post Consulatum Constantis Aug. III.*

*lacrymis suggerimus, quod sine cordis gemitu reticere non valemus, ante hoc temporis spatium exosum apud Constantinopolitanam civitatem novitatis commentum ad nos absque opinantes fuisse delatum: & ut hactenus siluissemus, putavimus serenissimo examine vestræ Apostolicæ sedis fuisse desectum. Quod ubi pertinaciter cognovimus invalescere, relegentes videlicet libellum Pyrrhi nostri fratris & coepiscopi dudum ejusdem Constantinopolitanæ civitatis apud vestram venerabilem sedem prolati *, relationem qualem necessitas exigit, fratri Paulo nunc Constantinopolitanæ civitatis Ecclesiam occupanti emisimus, exhortantes cum nimio fletu, jam dictum novitatis commentum, non * quidem suis temporibus adinventum, a suo videlicet auctore confutatum, a se quoque vel ab omni Ecclesia, cui præsidet, repellere, & chartas, omnes præ foribus ipsius sanctæ ecclesiæ ad scandalum populorum suspensas projicere; qualiter fides, quæ nunc absque permansit integra, & Apostolica eruditio illibata servetur.*

* prolatum

* nunc

*Certum est enim, quod tales sermonum novitates de malo gloriæ amore nascuntur: dum sibi nonnulli volunt acuti, perspicaces, & sapientes videri, quærunt quid novi proferant, nescientes quia Deus noster (a) infirma mundi eligit, ut confundat fortia, & sapientes per mundi stulta confudit. Ad Timotheum (b) quippe Doctoris Gentium solicite * legisset sermones, quibus ait, ut novitates vitet vocum profanas: ad impietatem nempe ista proficiunt, quæ super spinas & tribulos contulerunt: & Ephesi (c) remanens, denunciet quibusdam, ne quis aliter prædicaret. Et (ut aliqua de veteribus proferamus) Hieremiæ prophetæ verba sunt (d): Horribilia, inquit, facta sunt super terram: prophetæ iniquitatem prophetant. Multa sunt divinæ legis documenta, quæ de largo vestri culminis fonte nostris rivulis infundantur.*

(a) 1. Cor. 1.

(b) 1. Tim. 6. 2. Tim. 2.

(c) 1. Tim. 1.

(d) Hier. 5.

V.

*Quia vero in quamdam suspicionem * nostra Africana a malignis hominibus apud memoratam regiam civitatem recitata est provincia, antedictam relationem memorato fratri Paulo Constantinop. Antistiti transmissam, vestræ Deo amabili beatitudini direximus; quam rogamus humiliter per vestræ sacratissimæ sedis Responsales transmittere: qualiter prospere * cognoscamus, si memoratus superius frater a nefanda se novitatis adinventione ad integram reformaverit Orthodoxæ fidei prædicationem. Quod si dissimulaverit, auctoritas almæ sedis vestræ juxta Patrum sanctiones salubri consilio pertractabit a sano corpore separare vulnus insanum, remotoque morbi savientis statu, cautius quæ sunt sincera perdurent, & grex parior ab hac mali contagione spiritali vestri culminis ferramento purgetur.*

* Suspectionem.

* propere

Novissime hoc necessitatis eventu quod accidit, in veritate suggerimus quia nobis specialiter per unamquamque provinciam Synodos contrahentibus venerandas, dum ex nostro collegio fratribus electis, plenam transmittere arbitramur legationem cum nostris relationibus, quædam oborta sunt, quæ nostram intentionem rationabiliter prohiberent. Sed hujus rei, quam memoravimus, urgente necessitate, generali Africanæ provinciæ constituto per legatos diversorum Conciliorum inito, generalem hanc propere vestro culmini demandavimus relationem, postulantes non nobis, sed ipsi quæ evenit necessitati adscribere. Ora pro nobis, domine sancte ac beatissime Patrum pater. Ora pro nobis domine sancte ac beatissime Patrum pater: Ora pro nobis, domine sancte ac beatissime Patrum pater. Tertium hæc repetita habentur, quod a singulis tribus Conciliis a quibus epistola missa est, scripta fuerint. Desiderantur autem eorumdem epistolæ ad Paulum Constantinopolitanum Antistitem missæ a dictis tribus Conciliis. Decreta item ex Synodis fuerat honorifica legatio Constantinopolim ad Imperatorem, ut docent litteræ ejusdem Synodi Byzacenæ ad eumdem Imperatorem: verum quia inter hæc rumores per Gregorium provinciæ Præsidem excitari sunt, ut dicemus, visum est Episcopis litteras has per suos Romam ad Theodorum Pontificem mittere. Sed videamus quæ eadem Synodus Byzacena scripsit ad Constantem Imperatorem, cum nondum plane esset detectus hæreticus. Sic enim se habent (e):

(e) Concil. Later. sub Martin. Secret. 2.

VI.

* Constantino Epist. Concil. Byzaceni ad Constantem Imp.

*Domino clementissimo, terræ marisque domino Constanti * Augusto, Stephanus primæ sedis Episcopus, vel universi Episcopi Concilii Byzaceni, vestræ pietatis ultimi famuli.*

Omnipotens Deus Ecclesiæ suæ providens, præscitos ac prædestinatos in præsidio ejus constituit Romani nominis Reges ut quoties turbo diabolicæ factionis quidam contra eam excitare tentaverit, a vestra clementiæ rigore valeat comprimi: quatenus quies ejus procurata, vestræ potentiæ suffragio debeat defensari; quia ni potestatem vestram serviendo subjicitis cujus munere & protectione imperatis. Unde divinitus præordinati ejus curam singularem habetis aut primam. Scriptum est igitur de vobis & de eadem sancta Ecclesia toto terrarum orbe diffusa (f): Erant Reges nutricii tui. Pariterque scriptum est (g): Honor Regis judicium diligit. Quia dum divina rebus humanis præponitis, & Orthodoxam fidem curis secularibus præfertis, quid aliud quam judicium rectum Dei cultui immolatis? Pro qua re pietati vestræ cuncti

(f) Isa. 49.

(g) Psal.

vr.

vestræ Africæ Domini sacerdotes coram Domino supplicamus, ut novellæ præsumptionis scandalum, quod adversus fidem nostram attentatum est, auferatur, fratremque nostrum Paulum Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopum regali auctoritate ut nobiscum, id est eam omni generalitate orthodoxe sapere debeat, coarctare dignemini. Fidem namque rectam a sanctis Patribus nobis traditam sine adjectione aut imminutione custodire debemus: quia quicquid auctum fuerit aut subtractum, numquam probatur fuisse perfectum.

VII. De litteris ad Paulum scriptis.

Scripsimus enim prædicto fratri & coepiscopo nostro Paulo per latores præsentium, & ut nostra eum vice cum vestræ clementiæ præceptione admoneant, destinantes injunximus: quos vestræ mansuetudini commendantes, petitionis nostræ vota ut effectui mancipentur, omnes unanimiter genu mentis flexo deprecamur. Pro qua re expedit censuræ ejus & famæ ut quod auctor tantæ præsumptionis correxit, a se vel ab aliis non sinat incorrectum jam jamque scandalum defensari. Injunximus autem legationi nostræ supplici pietatis vestræ ut ea quæ prædicto fratri nostro scripsimus, ad pias vestræ serenitatis aures deducere non moreantur: quatenus pietas vestra, Divinitatis amore instructa, pro pace Ecclesiarum Dei regale præcipiat largiri præsidium, ut pace Dei fruentes, quæ omnem superat intellectum, regnum vestrum in pace securum annis innumeris propagetur.

Omnipotens Deus noster, cujus potestate cuncta reguntur, benignus ad vestrum respiciat principatum, Paganasque gentes, quæ de sua feritate confidunt, potentiæ suæ dextera pietatis vestræ Christianissima ditioni subjugare dignetur. Et subscriptio. *Stephanus primæ sedis Episcopus.* Et reliqui item omnes numero quadragintaduo. Verum decreta legatio Constantinopolim minime missa fuit (ut dictum est) sed ipsæ epistolæ directæ sunt Romam ad Theodorum Pontificem, ut ipse per suos Apocrisarios easdem exhibendas curaret.

Præter hæc etiam tunc ab eo quod item in Africa, in provincia Proconsulari, Carthagine collectum esse Concilium sexaginta octo Episcoporum adversus eosdem Monothelitas superius dictum est, scriptæ fuerunt litteræ Synodales ad Paulum Constantinopolitanum Episcopum, quibus eum monuerunt hæresim detestari, amplectique Catholicam fidem: exhibitæ quidem ipsæ postea & recitatæ fuere in Concilio Lateranensi sub Martino Papa. Secretario secundo, quæ sic se habent:

VIII.

Domino beatissimo & honorabili sancto fratri Paulo Patriarchæ, Gelosus, Probus, & cæteri Episcopi sancti Concilii Proconsularis, qui subter subscripturi sumus.*

* Gulosus

Epist. Synod. ex Concil. Carthag.

Caput & fundamentum fidei Catholicæ vel universalis Ecclesiæ noster Deus & Dominus Jesus Christus, qui cum Patre & Spiritusancto indivisam habens naturam Deitatis, suis (sicut nos Evangelium docet a) ait discipulis: Euntes docete omnes gentes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus sancti. Dum ergo in nomine diceret, non in nominibus, unitatem inseparabilem, non schisma fideliter eum colentibus, & in eum sincere credentibus demonstravit. Beati igitur Apostoli præceptum sui magistri, nostri Domini Jesu Christi perficientes, sanam & rectam doctrinam in omni orbe terrarum prædicaverunt, quonam modo sit Deus colendus, & Christus ejus Filius noster Deus & Dominus, Deus & homo credendus, & coæternus & coæqualis Patri & Filio divinitate Spiritus sanctus.

(a) Matt. 28.

IX. Unde obortæ hæreses.

In hac ergo sine querela vera Dei cultura Catholica sancta Ecclesia manente unita, invidia diaboli mors introivit in cordibus infidelium, qui a via veritatis deviantes secundum errores suæ pravæ conscientiæ a fide (sicut Apostolus loquitur b) erraverunt, & inseruerunt se doloribus multis, juxta uniuscujusque malum intellectum per hæreses fidei Catholicæ adversantes. Contra quas Concilia venerabilium Pontificum per sacras Christianissimorum Principum jussiones congregata tunc esse noscuntur, in quibus de hæreticorum diversorum versutia vel astuta adversus rectam fidem eorum subtili fallacia sancti & veri Pontifices exquirentes, mundam fidei Orthodoxæ & liquidius declaratam, omnes hæreticos prædamnantes, unisonam dixere sententiam, sancientes quomodo fidelis populi obtineret solidatam & inevulsibiliter radicatam fidem de Christi Domini nostri (quemadmodum confitemur) persona: eum qui super hæc auderet quippiam adjicere, aut mutare, vel exinde quippiam adimere, perpetuo anathemate condemnando. Quam piam & sanctam & Deo placitam determinationem omnis suscepit libenter fidelis Ecclesia, & per tot temporum curricula habetur & retinetur, a recte credentibus hæc definitio immaculata & immutilata firmissime.*

(b) 1. Tim. 6.

* declarantes.

X. Redarguitur Paulus Patriarcha.

Quia vero comperimus, quod quædam contraria in Constantinopolitana sunt civitate contra instituta fidelium & antiquissimorum Patrum & universalium Conciliorum proposita per chartulæ cujusdam venenosa dicta: miramur, immo dolemus, cur a vobis hæc sunt permanere permissa, aut non statim conscissa, & recto sacerdotali proposito radicitus amputata. Nos ergo omnia quæ adversus definitiones Patrum vel sanctorum Orthodoxorum Conconciliorum Catholicam fidem per Aposto-

lorum

lorum doctrinam fundantium, & jam noviter temporibus Sergii tunc in tempore Patriarcha fuerunt assumpta vel prædicata, utpote exeeranda, damnamus, illa scilicet amplectentes, quæcumque a sanctis Patribus terminata sunt, in quibus fides nostra firma & recta permanet inconvulsa, & favente Christo, inviolabiliter incorrupta. Nec necessarium nobis est eadem repetere, quæ semel sunt bene posita & decreta: ne ad contentionem provocati, in periculum incidamus, suscipientes juxta Patrum definitionem anathema, si super eos aliquid dicere, vel mutare, vel minuere (quod absit) præsumpsissemus nova quædam, quæ jam intelliguntur perversa, hæretica, & Deo adversantia capitula, eum in assumentes talia ultio infertur justa divina, nisi pœnitentiæ fletibus ad Christum in quem delinquunt, converterint purissime sua corda.

XI. Catholicæ fidei professio.

Hoc autem quod sancta suscepit recta fides & vera, sicut prædicavit & fatetur universalis immaculata Ecclesia, colimus & tenemus Patrem & Filium & Spiritum sanctum inseparabilem esse Trinitatem, unum Deum: unum autem sanctæ Trinitatis Filium Dei, id est, Christum Dominum nostrum carnem vere habere humanam cum anima rationali & intellectuali, nullatenus Deitate amissa vel diminuta, sed eumdem Dominum nostrum Jesum Christum Deum & hominem confitemur, dicentes & divinam naturam, voluntatem, & operationem ut Deum habere perfectam, & quod est hominis, eumdem ipsum sine quolibet dumtaxat peccati vel concupiscentiæ modo, similiter naturam, voluntatem, & operationem habere plenissimam, id est, in Deo & Domino nostro Jesu Christo duas esse naturas, duas operationes, duas quoque voluntates naturales, sicut Catholica docuit & docet semper Ecclesia.

Ut autem etiam exemplis sanctorum Patrum, quæ præmissa sunt, multo amplius roborentur, eorum exempla huic nostro epistolari eloquio ex multis pauca inseri curavimus. Ex libro S. Ambrosii, &c. Subiiciuntur his Patrum sententiæ id ipsum testantium suis scriptis, quæ habentur una cum epistola in eodem secundo Secretario Lateranensis Concilii sub Martino Pontifice, quibus ultimo loco apposita est subscriptio sexagintaocto Episcoporum. Porro ejusdem fuisse argumenti trium aliorum Conciliorum Synodales epistolas ad eumdem Paulum conscriptas, ut credamus, eorumdem litteræ ad Theodorum Romanum Pontificem recitatæ suadent.

XII.

Considerasti, puto, lector (non enim inani studio ipsas epistolas Synodales hic tibi integras describere consuevimus, sed ut tum quid facti esset, tum quid juris statueretur, ex recitatis Patrum scriptis appareat manifeste) considerasti, inquam, quod cum adversus recens emergentes errores agendum fuit Patribus Orthodoxis, non aliunde melius sibi arma ad pugnandum comparare consueverint, quam ex antiquitus statutis in Ecclesia sancta dogmatibus, inspicientes quid pristina senserit ætas, & quænam sanctorum de iis fuerit Patrum sententia accuratius perscrutantes, omnesque nervos adversus novitatem & novatores intendentes, ac penitus detestantes, & execrantes quæcumque ad amussim consentientia Patribus minime sint inventa: quam qui secuti sunt regulam, semper sunt nominati Catholici & Orthodoxi, atque ab ea deviantes hæretici.

Usitatus modus in convincendis hæresibus.

XIII. Fortunatus Carthag. Episcop. communicavit Monothelitis.

Quod autem in nullo dictorum Conciliorum Africanorum, sive provinciæ Proconsularis, sive Bizacenæ, quibus alii Primates Africanæ Ecclesiæ interfuisse leguntur, reperiatur inter eos nominatus Episcopus Carthaginensis: id inde accidisse scias, quod is qui tunc temporis præerat Ecclesiæ Carthaginensi, nomine Fortunatus, sive Fortunius, communicabat Paulo Episcopo Constantinopolitano Monothelitarum principi, ob idque habitus fuit omnibus Africanis Episcopis loco mortui. Est de communicatione ejusdem Fortunati cum Paulo in Actis Sextæ Synodi haud dubia assertio, ubi hæc leguntur in Actione decimaquarta:

*Constantinus Deo amabilis presbyter & grammaticus Latinus dixit: Scio, domine, temporibus Pauli quondam Patriarchæ venisse Fortunatum, * qui fuit Episcopus Carthaginensis: & cum Missas acturus esset in sancta magna Dei ecclesia: quæsitum est, quomodo sedere debuisset, utrumne ante Metropolitanos qui hic morabantur, an post eos. Et requirente eodem Paulo quondam Patriarcha in bibliotheca Patriarchii librum Quinti Concilii, ut cognosceret quomodo sedere debuisset, contigit ut inveniretur & Latinus liber ejusdem Concilii: & exinde instructus idem Paulus fecit eum ordinabiliter sedere.* Hæc ibi: quibus intelligis miserum Fortunatum fuisse Monothelitarum communionis.

* al. Fortunium.

XIV. Victor Carth. Episc. creatus.

Hoc vero Fortunato sive defuncto, sive e gradu deposito hæresis causa, subrogatus est in locum ejus hoc anno mense Julio Victor, qui simulac creatus est Carthaginensis Episcopus, nihil antiquius habuit, quam se esse Catholicum suis litteris indicare, sique more majorum fidei suæ professionem, scribens, misit eam ad Theodorum Pontificem, decernens ad eum dignam legationem, delegans Mellosum Gippensem, sive Gisippensem Episcopum, Redemptum diaconum Carthaginensem, & Cresciturum Notarium ejus-

dem Ecclesiæ: his itaque ad eumdem Theodorum Pontificem litteras dedit, quibus de sua creatione eumdem reddidit certiorem, simulque se fidei Catholicæ esse professorem significavit. Extant ipsæ Victoris litteræ in Actis Romani Concilii sub Martino Pontifice, (a) ex quo hic suo loco & tempore, quo scriptæ sunt, tibi exhibendas esse putavimus: sic enim se habent:

(a) Conc. Rom. sub Martino Secret. 2.

Domino beatissimo & honorabili sancto fratri Theodoro Papæ, Victor.

XV. Epist. Victoris Ep. Carth. ad Theodor. Pap.

Vestræ beatissimæ fraternitatis apud Deum acceptabilia opera & conversatio gloriosa pene mundo toto sunt manifesta. Prædicationibus igitur Apostolicis & doctrinis dum veræ fidei cultura universa repleta sit terra, per divinorum tamen eruditionem eloquiorum, vestra instruente admonitione exhortatoria, superædificatur Orthodoxa Christi Ecclesia, Apostolica institutione fundata, & a fidelibus Patribus firmissime roborata. Ad quam omnes beatissimi Apostoli pari honoris & potestatis consortio præditi, populorum agmina convertentes, pie & sancte de tenebris ad lumen, de lapsu ad veram fidem, de morte ad vitam homines divinæ prædestinationis gratia præscitos salutaribus præceptis ac monitis perduxerunt. Quorum sanctorum Apostolorum vestra fraternitas honoranda sequens plenius merita, & profectius implens exempla, Ecclesiam Dei morum probitate & actuum sanctitate condecorat, & fide sacra, vel Christianis moribus vigens, quæ fieri Deo placita præcipit, studiis Pontificalibus indesinenter operatur & perficit, servans legis divinæ mandata: Quia non legis auditores justi sunt apud Deum, sicut narrat Apostolus, (b) sed factores legis justificabuntur. In qua lege divina vestra sancta & veneranda sinceritas (sicut scriptum est (c) meditatur die ac nocte. Quæ meditatio non lectione per figuram litterarum tantum conspecta, sed exuberante in vobis Christi gratia, in vestra cognoscitur conscientia immobiliter insita, nullatenus de vestro corde recedente lege Christi Dei Domini sacrosancta, sicut in Psalmis dicit Propheta: (d) Os justi meditabitur sapientiam, & lingua ejus loquetur judicium, lex Dei ejus in corde ipsius, non atramento, sed spiritu Dei vivi vestra in arcana conscripta, neque in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus, sicut beatissimi Apostoli Pauli ad Corinthios missa nos docet epistola (e).

(b) Rom. 2.

(c) Psal. 1.

(d) Psal. 36.

(e) 2. Cor. 3.

XVI. De creatione sua Victor agit.

Quibus præmissis, significamus Deo placitæ fraternitati vestræ, die decimaseptima Kalend. Augustarum Indictionis quartæ nostram humilitatem divina gratia suo (ut præcepit) munere præveniente, & vestris sanctis ac Deo dignis precibus in sancta Carthaginensis civitatis Ecclesia Pontificalis honoris accepisse consecrationem & stolam. In quo dignitatis fastigio ut a Deo omnipotente regamur, & ab Altissimo a malis actibus liberati, sacerdotale non nomen tantum, sed Christi Domini Dei nostri protegente auxilio & meritum habeamus, vestris sanctis ac Deo acceptabilibus nos commendantes orationibus poscimus: quatenus & vestris deprecationibus pro nobis ad Deum effusis muniti, & eruditionibus bonis instructi, digni efficiamur cum omni nobis populo Christiano commisso illæsi protegi velamento divino. Ad salutationem ergo vestræ sanctæ & honorandæ fraternitatis, vice nostra Mellosum humilem vestrum fratrem nostrum Episcopum, & Redemptum diaconum, vel Cresciturum Notarium sanctæ nostræ sedis, vestros famulos destinavimus, quos postulamus celerius nobis a vestra beatitudine persolvi, quo possint ad proprias Ecclesias ante hyemem, Deo propitio, remeare.

Præ omnibus autem fateor in ipso nostræ provectionis exordio cor nostrum non leviter vulneratum fuisse, ut Propheticum illud præceptum exoptarem, dicens: Quis (f) dabit capiti meo aquam aut oculis meis fontem lacrymarum, & sedens plorabo die ac nocte? Ecce enim Ecclesia Dei non leviter perturbantur, Christianissimorum voces ac gemitus Episcoporum non supportamus, quærentium & clamantium novitates & concinnationum figmenta a Paulo venerabili consacerdote nostro (ut dicitur) contra fidem veracissimam approbata debere repelli.

(f) Hier. 9.

XVII.

Nos autem temperamentum causis innectentes, expedire putavimus prædictorum beatissimorum consacerdotum nostrorum licet justissimos questus æquanimiter supportare, & ad auditus venerandos fraternitatis vestræ hoc ipsum pervigili cura deducere. Inquiunt enim, quædam vice epigrammatum, chartarum volumina in sacris ædibus apud regiam civitatem nuper esse suspensa religioni Catholicæ & ipsi veræ fidei ac Patrum traditionibus omnino contraria. Quis enim vecors sacrilega voce audeat prædicare in Domino nostro Jesu Christo aut unam tantummodo voluntatem, aut unam operationem existere, dum manifestissimis Patrum definitionibus liquidius clareat, in Domino nostro Jesu Christo duas naturas, & earum duas voluntates duasque operationes vel proprietates naturales modis omnibus inveniri? Et possumus multiplicibus Patrum documentis nostræ parvitatis intentionem firmare, nisi vestram sanctissimam fraternitatem in omnibus corde ea retinere, firmissime teneamus. Ut autem ipsius sedis Apostolicæ decretis per omnia confirme-

mur

mur, Leonis beatissimi prædecessoris vestri Apostolicæ memoriæ definitionem inferi pervidimus, quæ continet (a): *Agit enim utraque natura cum alterius communione quod proprium est.* Hæc sancti Leonis sunt verba: pergit vero Victor:

(a) Leo ep. 10.

XVIII. *Nos itaque Patrum in omnibus decreta sequentes in Christo Domino nostro duas naturas earumque duas voluntates, duasque operationes firmissime prædicamus, Deum verum, atque hominem verum absque delictis humanis veraciter confitemur, repudiantes cunctarum hæresum subsannationes, vanitates & insanias mendaces. Vestrum est itaque, frater sanctissime, canonica discretione solicite contrariis Catholicæ fidei obviare, nec permittere noviter dici, quod Patrum venerabilium auctoritas omnino non censuit. Nos enim humiles corde quæ recta sunt, adjutore Domino, sapientes uno vinculo charitatis vobiscum sumus constricti, veram fidem ac religionem Catholicam in omnibus fortiter defensantes. Studiosius itaque a Catholicis, improbis probe resistere, imminendum est, ne torpore desidiæ oppressi, culpæ taciturnitatis teneamur obnoxii, & quasi favorem impendentes judicemur, dum adversa Catholicæ fidei propulsare negligimus. A beato namque Felice Apostolico vestræ sanctitatis prædecessore dictum est: Negligere quippe cum possis deturbare perversos, nihil est aliud quam fovere: nec caret scrupulo societatis occultæ, qui manifesto facinori desinit obviare.*

XIX. De tenenda patrum fide.

Liquet, doctor sanctissime, venenosa serpentum sine simplicitate astutia, manifesta est dolosa hæreticorum fallacia. Quid est enim naturarum in Christo Domino nostro proprietates auferre, nisi earumdem naturarum confusionem inducere? quod Catholica Ecclesia, id est, statutis quam maxime Patrum sancti Chalcedonensis Concilii extat contrarium, ex quo amplius & fundamentum fidei & perfectio indubitate consistit. Possemus vero etiam eidem fratri & coepiscopo nostro Paulo beatissimo regiæ civitatis Antistiti similia nostris scriptis dirigere, nisi malorum cognosceremus falsis locutionibus dictum fuisse, nostram quasi Africanam provinciam posse aliqua (quæ in vero non consistunt) mala peragere. Sed & hoc nostræ postulationi subjungimus, ut ea quæ epistolariter a coepiscopis nostris sancti Concilii nostri ad beatissimum Paulum Patriarcham scripta sunt, per vestræ beatitudinis Responsorios eidem fratri nostro Paulo dirigere jubeatis. Hucusque epistola Victoris ad Theodorum Romanum Pontificem.

XX. Quod vero postremo loco habet de Episcopis Africanis in suspicionem seditionis quorumdam relatione adductis apud Imperatorem, cujus rei gratia haud liberum fuerit legationem mittere Constantinopolim: plane significat motus illos Gregorianos, de quibus diximus hoc anno (ut habent (a) Annales Græcorum) cœptos in Africa, rebellante Gregorio Præside adversus Imperatorem. Ingestum plane fuerat auribus Constantis Imperatoris, Africanos Episcopos cum Gregorio conspirare, ob idque eidem infensi penitus redditi fuere. Sed de Gregoriana rebellione pluribus sequenti anno dicendum.

(a) Theop. hoc anno 5. Constan.

Quod rursus ad ipsius Victoris epistolam spectat, commendata ea reperitur, præconio Martini Papæ successoris Theodori in Lateranensi Concilio verbis istis: (b) *Per Synodicam epistolam suam dudum nobis relectam Victor venerabilis Carthaginensis Episcopus tam ferventissimum zelum suum declaravit, quamque Deo amabilem humilitatem rationabiliter certus est ostendisse. Et zelum quidem per hoc, quod introductam novitatem nimis accusare nostræ Apostolicæ sedi dignoscitur, & enarrare in scripto ei acclamationes pene omnium Christianorum, nec non gemitus reverendissimorum Episcoporum, non leviter (sicut ille scripsit perturbatorum propter fictiones & commenta quæ adversus veram confirmavit fidem Paulus Episcopus Constantinopolitanus: Humilitatem autem competenter, minime præsumens abrogatum eumdem Paulum habere, sed consacerdotem appellans, donec judicium de eo nostræ Apostolicæ auctoritatis hoc est, principis Apostolorum Petri cognoscat, utpote quoniam so-*

(b) Conc. Lateran. sub Mart. Secret. 2.

PAGIUS II. *Gregorius Patricius rebellat in Africa.*

A num. XX. ad XXX. Postquam Baronius de Conciliis in Africa adversus Monothelitas, hoc anno celebratis egit, mentionem facit rebellionis in Imperatorem in Africa hoc anno concitatæ, de qua Theophanes anno Incarnationis secundum Alexandrinos DCXXXVIII. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno Gregorius Patricius, Afris sibi conciliatis, seditionem in Africa movit.* Episcopi Africani decreverant Legationem Constantinopolim mittere, sed cum accepissent ingestum fuisse auribus Imperatoris eos cum *Gregorio* conspirare, Legatos mittendos non judicarunt, ut ut liquet ex eorum literis, a Baronio recitatis. Hæc prima Saracenorum in Africam expeditio regnante *Ofmane* Calipha suscepta, quam Nowesius celebris Arabum Scriptor adhuc ineditus, aliique ejusdem gentis eodem modo ac Græci narrant, addnntque *Gregorium Patricium* occisum fuisse, Arabesque in *Ægyptum* ac in *Barcam* Africæ Religionem discessisse, post tributum sibi ab Africanis promissum. De secunda eorum in Africam expeditione anno DCLXVI. sermo erit.

III. *Paulus Episc. scribit ad Theodorum PP.*

Cernens *Theodorus Papa* in unam eandemque sententiam universam Ecclesiam Africanam convenire, omnesque una voce in *Paulum* Constantinopolitanum Episcopum tanquam in Mono-the-

solus & præ omnibus creditus est atque accipere meruit a Rege Regum Christo Deo claves regni cælorum ad aperiendum recte credentibus in eumdem Dominum nostrum, & claudendum infidelibus hæreticis. Nimirum cujus sit communionem Catholicam iis qui foris stant, aperiendo Ecclesiam, impartire, vel declarando hæreticos, claudere. Plura alia addit in commendationem ejus epistolæ, sed ista satis pro instituto.

XXI. Quid autem, his Synodalibus a diversis Conciliis Africanis acceptis litteris, & a Victore Charthaginensi Episcopo aliis additis, egerit Theodorus Romanus Pontifex, videamus. Cernens ipse in unam eamdemque sententiam universam Africanam Ecclesiam convenire, omnesque pariter in Paulum Constantinopolitanum Episcopum conclamare: quod ab ipsis expetitum fuit, minime denegandum esse putavit, mittens scilicet Apocrisarios Constantinopolim, quibus dedit & ipse acerrimas ad eumdem Paulum litteras: quod enim frustra eum antea monuisset, neque blandis admonitionibus ille acquievisset, aculeatas modo ad eumdem litteras scripsit, quibus post admonitionem plurimam & exhortationem, plenam rectæ fidei præscribens formam subjecit anathema adversus omnes qui ab ea quam Catholica teneret Ecclesia sententia discreparent.

Apocrisarii missi Constantinopolim.

XXII. Fuere plane istiusmodi litteræ Theodori gravissimæ, quas optassemus ad verbum hic tibi describere: verum non extant illæ, neque de nominibus eorum qui missi sunt aliqua est memoria: sed ita factum a Theodoro Pontifice, litteræ a Paulo ad ipsum redditæ docent, quas hic tibi subiiciendas esse operæpretium duximus. Videbis, lector, & miraberis, quæ soleat esse hæreticorum ad sua excusanda scelera & operiendos errores fraudulenta melleque delinita blanda locutio, quæ posset etiam bene cautos & prudentes ducere in errorem: ut non mirum sit, si plebecula rudis ab iisdem interdum captiva in hæresim abrupta ducatur. Recitata habetur dicta Pauli epistola ad Theodorum in eadem Synodo Romana sub Martino Pontifice in Secretario quarto, ex qua eam hic tibi describimus: sic enim se habet translatione scabrosa ob scrupulositatem interpretis ex verbis verba reddentia & Græci hominis Latinis litteris leviter tincti:

Mellita sed venenosa scripta Hæreticorum.

Sanctissimo ac beatissimo fratri & consacerdoti domino Theodoro, Paulus indignus Episcopus in Domino salutem.

XXIII. *Ecce (a) quam bonum & quam jucundum habitare fratres in unum: spiritali dico habitaculo, & concordia quæ in Deo est, & unitate fidei, hujus delectabilis secundum veritatem inhabitaculi: quæ videlicet in Aaron magis decorabatur atque sacerdotalem induentibus dignitatem, sicut unguentum super caput, principalem intellectum irrigans, & usque ad ipsam extremam scientiam deducens. In hoc enim habitaculo benedictionem & æternam vitam promisit Dominus. Hujus igitur propheticæ vaticinationis meritum amplectentes, præsentes fraternas syllabas exposuimus, nostra propter charitatem minime quærentes, aut quæsituri. Nec enim detrahentibus bonum est detrahere, aut palo (secundum vulgarem fabulam) excutere palum. Absit. Non sunt nostra hæc. Avertat Divinitas. Non sunt edocti habitus nostri ita vincere, sed in patientia longanimitatis & spiritu humilitatis. Quia sicut minime per duritiam (ut prophetice dicamus) purgatur uagella, ita nec pacis saporatus fructus intelligentia per asperitatem exprimitur. Propter hoc enim & verborum supportavimus colaphos, ut vel paulatim valeamus eum imitari, qui propter nos se humiliare dignatus est ut extremæ illius ultionis per hanc plagam verbera declinemus.*

(a) Psal. 131.

Epist. Pauli Constantinop. Ep. ad Theodorum Papam.

XXIV. *Audiamus igitur & consentiamus Ecclesiæ oratori, qui per linguam spiritus clara voce exclamat, dicens (b): Omnia a vobis in charitate fiant. Ergo sive quærimus, sive tantummodo dicimus, & tantummodo audimus, charitas intercedat, ars aliqua existens ad compositionem concordiæ bonæ & conjunctionem. Oportet enim de Deo quærentibus nobis, sparto rectitudinis mentis nostræ denumerante, templum pacifice inhabitare in eo propter Dominum qui per prophetam locutus est: Quærens quære, & apud me habita. Speculum enim dedit Deus populo suo: & oportet eos qui a Deo sunt deputati sacerdotium adipisci, ita in humilitate gressum mentis ad invicem tendere, ut in melius ædificentur hi qui ad nos respiciunt, quam (quod dicere piget) per nostram discordiam semitam pedum eorum concutere. Ad concordiam inclinemus nos ipsos, & unum ad charitatem sapiamus: humilitatem veneremur, per quam apprehendi solet altitudo Spiritus.* Se-

(b) 1. Cor. 16.

Blandiloquentia Hæreticorum admiranda.

PAGIUS

thelitam conclamare, misit Apocrisarios Constantinopolim ad eundem *Paulum* cum acerrimis literis, quæ ut notat Baronius, ad nos non pervenerunt. Ita tamen factum fuisse, literæ a Paulo ad Theodorum redditæ, quas Baronius refert, testantur, Spondeus hoc anno n. II. qui viderat Collectanea Anastasii Bibliothecarii post Baronii mortem publicata, existimavit eas *Theodori* literas alias non esse, quam quæ a nobis anno DCXLIII. ex iisdem Collectaneis summarie recitatæ sunt. Verum eæ *Theodori* ad Paulum literæ, quarum ibi meminimus, initio Pontificatus Pauli scriptæ, ut ex earum serie, & rebus ante hunc annum in causa Monotheli-

Si enim & verbo amplius usque huc taciturnitatem dileximus; hoc quidem bene habere arbitrati sumus, ne scriptis vestris reciprocata respondentibus, injuriæ famitem excitemus, & pusillanimitate dijudicemur ab eo qui omnia ad charitatem dirigere promulgavit. Oravimus vero & tunc, ostium (a) circumstantiæ labiis nostris imponi, & verbum tacitum concipere potius, quam vocale: & tamen hoc mihi donum est a Domino, & (b) factus sum sicut homo non audiens, & non habens in ore sua redargutiones. Sed quia tempus (c) est loquendi, & tempus tacendi: aperio verbum, & claudo ostium per taciturnitatem, competenter exorans: Domine (d) labia mea aperies, ut respondeam (e) exprobrantibus mihi verbum. Licet enim tacuimus, non semper tacebimus, adaperiente nobis Deo claves verbi.

(a) Psal. 140.
(b) Ps. 37.
(c) Eccl. 3.
(d) Psal. 50.
(e) Ps. 138.

XXV. *Igitur directis in præsenti a beatitudine fraternitatis vestræ Apocrisariis (qui post multas factas inter nos de Ecclesiastica requisitione distantes sermocinationes, in finem ad hoc pervenerunt, admonentes nos atque adhortantes interpretari unius Christi viri Dei nostri voluntatis intellectum, atque hujusmodi interpretationem destinare vestræ sacratissimæ venerationi) nos acceptam habentes bona conscientia prædictorum venerabilium virorum admonitionem, cognoscentes autem & quæ principatus Apostolorum summitas docet (f), paratos esse ad satisfactionem omni poscenti nos verbum de spe quæ in nobis est, secundum Dei timorem mansuetudinem ad bonam scientiam temperantes, super tali tantummodo requisitione mentem nostram per has syllabas exponimus, superfluam excitationem & altercationem verborum propter satietatem & præsentis temporis incongruitatem declinantes ac præcaventes, nihil nostrum intelligentes, aut proferentes, vel dicentes, sed quæ audivimus & cognovimus a sanctis & universalibus magnis Conciliis, & patres nostri narraverunt nobis, quoniam viæ veritatis intellectus est sapientum, sicut proverbiorum annunciatori Salomoni atque veritati bene placere dignoscitur. Sed quia tempus jam trahit nos promissionis, & ad aperiendam requisitionem provocat, incipiamus rectæ nostræ fidei formam scripturæ imaginibus enarrare, sicuti tinctis aliquibus coloribus, paternis testimoniis certius decorantes quæ a nobis dicuntur.*

(f) 1. Pet. 3.

Arrogat sibi Hæreticus traditiones & sacra Concilia.

XXVI. *Nos igitur, id est, jurisdictio Ecclesia nostræ & Synodus, confitemur unum consubstantialis & auctoris vitæ Trinitatis Filium ac Verbum sine initio Genitoris Dominum Jesum Christum verum Deum nostrum ex Spiritu sancto & immaculata Dei genitrice semperque Virgine Maria inconvertibiliter incarnatum, perfectum esse eundem Deitate & perfectum humanitate, unam personam, unam substantiam compositam in duabus & post unitatem prædicantes naturis, differentiam utrarumque naturarum cognoscentes secundum earum proprietatem: nec enim eorum per partem divisionem, aut in alterutram mutationem, aut commixtionem, sive confusionem penitus intelligimus, aut suscipimus: absit: sed in uno Christo, salvata utraque natura divinitatis & humanitatis, & in essentiæ proprio termino secundum substantiam inenarrabilis summa unitatis convenientia conservatis & permanentibus. Mansit enim Verbum quod erat, & factum est quod non erat. Propterea & omnem congruam divinitati & humanitati operationem ab uno eodemque procedentem incarnato Deo Verbo dicimus, & in unum eundemque reduci. Ideoque & divisio non introducitur, & inconfusa salvatur.*

XXVII. *Resipiscant plebe impiorum hæreticorum, sileant cum Nestorio, Diodoro & Theodoro Severus & Eutyches, Apollinares execrabiles, ex alterutra dissonantia consonantes sibi ad impietatem, aliis confusionem, aliis divisionem male inducentibus, & bene a veritatis regulis denudati. Unius autem & ejusdem Dei Verbi incarnati miracula prædicamus & passiones cognoscimus quas secundum carnem propter nos sponte sustinuit. Ideoque & Deus dicitur pati, & Filius hominis a cælo descendisse, propter summam & indissipabilem secundum substantiam duarum naturarum unitatem. Unde & unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi intelligamus, ne contrarietatem aut differentiam voluntatum uni eidemque personæ Domini nostri Jesu Christi applicemus, aut ipsum se expugnantem dogmatizemus, aut duos volentes introducamus: non enim ad conglomerationem omnino aut confusionem duarum naturarum, quæ in eodem videntur unius voluntatis, hanc producentes vocem, aut ad interemptionem alterius tantum aliam esse prædicantes; sed hoc per*

Hæreticus in hæreticos declamat.

PAGIUS tarum gestis, si inter se conferantur manifestum est. Quare certum, eam *Theodori* Epistolam, vel perisse, vel adhuc in tenebris latere. *Paulus* respondens *Theodoro* eo fere modo Monothelismum exposuit quo Sergius in Ecthesi, una diserte asserta voluntate, ad excludendam volontatum in Christo contrarietatem, quod unum erat velamen tacentium quidem unam expresse operationem, postquam *Honorius* unam dici vetuerat, unam vero profitentium voluntatem. In ea Epistola *Paulus* profitetur, se sequi *Sergium* & *Honorium* ac universum Sanctorum ac Doctorum cœtum. Ea accepta Theodorus de sententia depositionis adversus eum proferenda cogitavit, quam Episcopi Africani ægre ferentes, *Pauli* in Ecclesiam molitiones sollicitabant.

per hujusmodi significantes vocem, quoniam caro ejus rationabiliter & intellectualiter animata, ex ipsa summa unitate inenarrabiliter omnibus divinis ditata, unientis eam sibi secundum substantiam divini Verbi divinam habebat indiscretam voluntatem, quæ ab ipso semper ducebatur ac movebatur, utpote in nullo tempore eadem divise & ex proprio impetu contrariæ nutui uniti secundum substantiam Dei Verbi naturalem ejus faciens motionem, sed quando & qualem & quantam ipse Deus verbum volebat, ne (quod absit) in blasphemia diiudicemur, quod utique cavendum, & terribile dicendum: Væ hujusmodi pravitati, ut per necessitatem naturæ violentiam sustinentem introducamus ejus humanitatem,' & comminantem Petro digno ejus increpationi, si utique per similem recusationem ex verborum significatione passioni ejus communicat.

XXVIII. *Sic & Evangelicam intelligamus lectionem, ubi dicit (a):* Non ut faciam voluntatem meam, sed ejus qui misit me. *Sed & in recusatione passionis non diversam in unum eumdemque Christum & resultantem introducentes voluntatem, magis autem recusative & non positive hujusmodi suscipiamus vocem. Non enim quasi existens hoc verbum dictum est, sed ac si non est: sicuti,* Neque (b) peccatum meum, neque iniquitas mea, *ut peritissimus in dogmatibus Theologus Gregorius, sed & omnes doctores, qui passionis verba memorarunt, ex affectione & relatione nostræ massæ hanc susceperunt, sicut & magnus Ecclesiæ Lucifer Athanasius edocuit nos, nostram ostendens pronam in hanc vitam naturam sine passione nolentem a præsenti vita disrumpi, & non ut animatam intellectualiter carnis Verbi impromptam existentem ad totius mundi salutiferam passionem, aut discordantem Patri & inhabitanti Verbo. Sed & hujus intellectus acerrimum expositorem & interpretem suscipiamus, id est, his acutum pugionem spiritalem Cyrillum in sacerdotibus secundum zelotem Phinees, (c) qui validissimo linguæ ictu percussit optime meretricem, confusionem, divisionis intellectum, & verbum pravitatis, in quarto de Anathematibus capitulo, dictis adversum contradictiones duodecim capitulorum factas a Theodorito, atque probatis a sancta universali Chalcedonensi & Quinta Synodo, luculentius Evangelicam proferens atque adaperiens vocem. Sed & omnes pietatis doctores & prædicatores hujusmodi unius voluntatis mente detinentur.* Vidisti hominem consarcinatorem mendaciorum, quam perfricta fronte agens non erubescat tantum astruere mendacium, & Patres a sua stare parte mentiri: qui si aliquando unam dixere voluntatem, id respectu unius personæ volentis, non ex naturarum confusa proprietate intellexerunt. Sed malus contextor jungit mendaciorum telæ alia fila mendacii, ista subiiciens:

Studet hæreticus videri Catholicus.

(a) Joan. 6.

(b) Ps. 58.

(c) Num. 25.

XXIX. *Quorum, doctorum scilicet si opus est, requisitione proveniente, & competenter relegimus testimonia, quibus concordes & consonantes facti sunt piæ memoriæ Sergius & Honorius, unus quidem novæ, alter autem antiquæ Romæ summi sacerdotii sedem decorantes.* Ita quidem, sicut & Pyrrhus ejusdem sedis Episcopus (ut diximus) in disputatione cum Maximo, id sibi subdole de Honorio vendicabat. Sed his ex responsione Maximi superius recitata sit satisfactum, ne eadem repetere ad singulos passus fastidiose cogamur. Pergit vero jam peroraturus vaferrimus hæreticus: *Igitur de his ita nos habemus sic intelligimus, sic prædicamus. In his orthodoxiæ manifestatio, in his Ecclesiæ laus, in his salutis nostræ spes: hæc est spiritus germen nutriferum, hæc Patrum salutaris flos, hic est rationabilium ovium vivificus veritatis paradisus. Hæc meditari, in his esse, per hæc illuminari & illuminare oramus: quoniam & hoc facientes & nos salvamur, & audientes prædicabimus. Ad supernam vocationem nostrum est studium, ubi pacis compositione his qui in studio pietatis bene successerunt unica gloriæ tribuitur corona. Deo manifestati sumus, qui judicat omnia & comprobat. Non jurgioliter stamus, non ad contradictionem respicimus, non favorem inanem complectimur, sed in verbo Dei propositæ hujusmodi requisitionis resolutionem fecisse dignoscimur, confidentes quoniam pacis Dominus Deus ad alterutrum nostrum unitatem & dilectionem conservabit in gloria ejus benignissimæ majestatis. Omnem cum vestra beatitudine in Christo existentem fraternitatem tam nos quam qui nobiscum sunt, multum salutamus.* Et subscriptio. *Incolumes in Domino orate pro nobis, sanctissime & beatissime pater **. Hactenus Pauli Constantinopolitani Episcopi epistola, in qua nihil præterea, qui accurate consideret quam circulatorem pro antidoto venenum distrahentem intelliget. His autem acceptis a Paulo litteris, quibus ejus adversus pietatem rebellis animus magis est declaratus, ab eodem Theodoro Romano Pontifice ob eam causam ipse est condemnatus. Testatur id quidem Anastasius Bibliothecarius. Sed de his inferius.

* frater

Hoc

XXX. Concilium Toletanom feptimum.

Hoc anno in Hifpania celebratum eft Concilium Toletanum feptimum dictum anno videlicet Chindafuindi Regis quinto, Æra feacentefima octogefimaquarta, cui præfuiffe legitur Orentius Epifcopus Emeritenfis cæteris fenior: fubfcripti reperiuntur Epifcopi five præfentes five per vicarios numero trigintanovem, ftatutique funt canones quinque, quos tu confulas. Quæ autem in eo habetur appendia de ioventione librorum S. Gregorii, fuo loco ponenda erit.

Sex-

PAGIUS IV. *Concilium Toletanum VII.*

Ad num. XXX. Concilium Toletanum VII. nationale fuit, ac celebratum, uti in præfatione dicitur, ad confulendum Ecclefiafticæ Difciplinæ, & incolumitati Regni Gothorum, præfertim adverfus tyrannos, & transfugas, qui poftea redeuntes ex nationibus externis Hifpaniam bellis & feditionibus turbabant. Nullus in eo legitur temporis character præter nomen *Chintafuinti* Regis; era enim DCLXXXIV. quam memorat Baronius, addita eft a Conciliorum Collectoribus, ut ex Concilii lectione patet; indeque mihi fufpicio eft, eam aliis Conciliis Toletanis etiam adiectam fuiffe. Mariana lib. 6. de Reb. Hifp. cap. 8. tradit, coactum fuiffe fexto *Chintafuinti* Regis anno, primumque conventum habitum die XXVIII. Octobris. Vafæus vero in Chronico hoc anno congregatum dicit, eodem quidem die fed anno quinto Chintafuinti Regis. Denique Rodericus Toletanus lib. 2. de Rebus Hifp. cap. 20. afferit indictum fuiffe anno quinto ejufdem Regis, die decima octava Octobris, illudque Decretum Synodale XXX. Epifcoporum appellat. In fubfcriptionibus tamen Concilii leguntur tantum nomina Epifcoporum XXVIII. & undecim partim Presbyterorum, partim Diaconorum. Cæterum, cum neque annus Regis, neque dies menfis, quo habitum Concilium, in eodem notetur, ejus Epocha adhuc incerta. De inventione Librorum S. Gregorii Magni, quæ hujus Concilii Appendia dicitur, infra agetur.

V. *Moritur S. Felix Epif. Anglorum Orient.*

Obiit hoc anno Sanctus *Felix* Epifcopus Orientalium Anglorum, poftquam *annos feptemdecim*, ut habet Beda lib. 3. cap. 20. non vero annos XVIII. ut in corruptis ejus editionibus legitur, Epifcopatum geffiffet, & quidem in Civitate *Dummoc*, feu *Dunwico*, fibi ab *Honorio* Metropolita affignata. Venit ille in Britanniam anno DCXXX. infignemque operam *Sigiberto* Orientalium Anglorum Regi in Dominicæ vineæ cultura commodavit, tota illa provincia ad fidem & opera juftitiæ perducta, ut tradit Beda lib. 2. cap. 15. Sepulturam accepit in fua *Dumwici* Sede, colituque in variis Martyrologiis die VIII. menfis Martii, ut videre eft ad eum diem apud Bollandum, qui perperam mortem ejus differt, ufque ad annum DCLIV. cum ex dictis anno DCXXVII. num. XXV. pateat, eum ante *Honorium* Cantuarienfem Epifcopum deceffiffe. Male etiam Alfordus in Annal. Ecclef. Anglo-Sax. anno DCL. Sancti Felicis mortem contigiffe arbitratur. Petrus enim Blefenfis in Epiftola, quam præfixit fuæ ad Hiftoriam Ingolphi Continuationi, hujus Sancti Præfulis mortem his characteribus notavit: *Migravit ad Dominum anno Domini DCXLVI. Indictione IV. Cyclo decennovali per I incipiente, Penda pagano adhuc fuper Mercios regnante.* Vide quæ de initio ejus Epifcopatus anno DCXXVII. diximus.

JESU CHRISTI ANNUS 647.	THEODORI PAP. ANNUS 6.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 6.

I. Africa subjugata a Sarracenis.

Sexcentesimus quadragesimus septimus Redemptoris agitur annus, Indictione quinta, qui & sextus Constantis Imperatoris numeratur, quo invadunt Africam Sarraceni, eademque tributariam reddunt: bello quippe civili agitata erat provincia illa, cum occupasset eam Gregorius (ut dictum est) qui ibi gesserat Prætoriam præfecturam. De his nihil præterea, quam quæ habet Theophanes hoc anno verbis istis: *Anno sexto Imperii Constantis factus est in terra ventus vehemens, qui multa germina convulsit, arboresque ingentes radicitus extirpavit: atque multos columnatorum deposuit monachorum:* stylitæ hi dicebantur, qui in columnarum vertice sibi habitaculum construebant. *Eodem item anno Sarraceni hostiliter Africam adeunt, & conflictu agitato adversus tyrannum Gregorium hunc in fugam vertunt, & eos qui cum ipso erant interimunt, & hunc ab Africa pellunt, atque tributis in Africa ordinatis & pactis reversi sunt.* Hæc de Africa subjugata a Sarracenis hoc anno Theophanes. Sed invisamus jam res Francorum.

II. Eodem anno, quo absolvitur Dagoberti Regis Francorum decimussextus, idem Rex decimanona Januarii moritur; cujus erga Ecclesias munificentia ex ejus testamento superius est demonstrata. *Ejus corpus* (inquit Aimoinus *a*) *conditum aromatibus sepultum est in Ecclesia S. Dionysii in dextero latere sepulcri illius martyris. Denique (ut supra ostensum est) cum se ornatum ire illius memoriam sociorumque ejus pollicitus esset, templum ejus condidit, universis, quæ in Galliis tunc temporis erant, excellentius, nullumque impensis statuens modum, marmoreis illud columnis, similique venustavit pavimento, immenso ædificandi sumptu & exquisito fabricandi decore: nec minor illi in aliis quoque ornatibus intentio. Nam vestibus auro textis & palliis holosericis totum interiorem circumdedit templi ambitum: ordinem psallentium, uti apud S. Martinum Turonis, necnon apud S. Mauritium Agaunis, & apud S. Germanum Parisiis agebatur, inibi instituit: prædia vero tam innumera fratribus in eodem loco Deo famulantibus sive matriculariis Ecclesiæ contulit, ut devotio animi ejus pluribus admirabilis esset.* Hæc de S. Dionysii Ecclesia, ubi Dagobertus sepeliri delegit.

(a) Aimoi. de gest. Fran. l. 4. c. 33.

Dagoberti Regis obitus & sepultura.

III. Quod vero ad salutem ejus animæ pertinet: quæ acciderunt ab oculis hominum separata, Deus sanctis suis per visum voluit nota fieri. Justa namque divini judicii lance est demonstrata librata sententia, ut qui se antea tot facinoribus monstruosis admodum inquinasset, iis nondum penitus, quod ad pœnam spectat, expiatis, licet pluribus bonis operibus postea abundasset, purgatorii post obitum pœna (ad breve licet tempus) adversariis spiritibus, quibus fuerat antea obsecutus, traditus sit cruciandus: sed purgatus, & sanctis quos coluit in auxilium venientibus, meruit una cum ipsis ad æternam beatitudinem pervenire. Rem gestam memoratu dignam, fideliter acceptam, & apud eumdem auctorem conscriptam, hic describere dignum putavimus: sic enim ait (*b*):

(b) Aimoi. l. 4. c. 34.

IV. *Eodem tempore, quo terminum Dagobertus sortitus est vitæ, quidam illustres Ansoaldus nomine, Defensor Pictaviensis Ecclesiæ, partes peragrabat Siciliæ. Qui dum evectu reverteretur navali, appulit ad quamdam brevem insulam præsentia & meritis cujusdam solitarii, qui dicebatur Joannes, redimitam. A quo, dum de salute animæ cum eo sermocinaretur, interrogatus utrum Regem Dagobertum cognosceret, illeque se eum optime nosse respondisset: rursum a sene rogatus, moras vitamque Regis exposuit. Cui senex: Cum, ait, multa vigiliarum ac jejuniorum, simulque senectutis fatiga-*

Visio ostensa Joanni Eremitæ de anima Dagoberti.

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCLXXXV Anno Hegiræ XXVII. inchoato die 6. Octob. fer. 7. A. C. 647. I.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6140.

☉ 12. G. ☽ 2. P. vel 1. vel 8. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 647.

THEODORI PAPÆ 6.

CONSTANTIS IMP. 7.

Hic annus ista formula notatus: *VI. post Consulatum Constantis Aug. IV.*

A num. I. Recte Baronius hoc anno Sarracenos *Gregorium tyrannum* ex Africa fugasse, & Africanis vectigalia imposuisse scribit; cum id Theophanes factum dicat, anno Eræ Alexandrinæ Incarnat. DCXXXIX. Verum non tantum Gregorium in fugam conjecere; sed etiam interfecere; Elmacinus enim anno Hegiræ XXVII. hæc habet: *Expugnavit Africam Abdalla filius Saidi, occisoque ejus Rege opum ejus factus est Dominus.*

Africa a Sarracenis occupatur.

II. *Dagobertus Rex anno DCXXXVIII denatus.*

A num. II. ad VI. Obiit quidem *Dagobertus* Francorum Rex anno XVI. Regni sui, uti ex Fredegario cap. 79. habet Baronius, sed annus ille XVI. ab anno Christi DCXXII. quo Austrasiorum Rex dictus, deduci debet; ideoque *Dagoberti* mors anno DCXXXVIII. consignanda ut eo anno monstravimus, idque imposterum extra omnem controversiam esse debet. Diem ejus

tione depressus paulatim membra sopore dedissem, astitit mihi quidam veneranda decorus canicie, monens ut propere surgerem, & pro Dagoberti Regis anima, quæ eadem e corpore exierat hora, Domini exorarem clementiam. Quod cum facere maturato curassem, apparuerunt subito haud procul in pelago deformes truculenta facie dæmones, vinctum Regem Dagobertum per spatia maris agitantes, inflictisque insuper verberibus ad Valcania loca trahentes.

Qui distentus cruciatibus, inter agitationes & verbera, quorumdam sanctorum audiebatur postulare suffragia. Cum repente, aperto cœlo, inter fulmina in fluctus cum fragore ruentia visi sunt descendisse viri decore nitentes mirabili. Requirere cœpi ab eis, qui essent. Qui dixerunt, se illos esse, quos Dagobertus ad suum vocarat auxilium, Dionysium videlicet ac Mauritium martyres, necnon Martinum confessorem. Hi arreptam dæmonibus animam secum ad æthera levaverunt, canentes hunc psalmum: Beatus quem elegisti, & assumpsisti, Domine, habitabit in atriis tuis. Hæc vir ille venerabilis Joannes Ansoaldo retulit se vidisse: Qui in Gallias reversus, sancto Audoeno narravit (fuit hic a secretis Regi, & postea sanctitate conspicuus Episcopus Rothomagensis) *qui ea in una conscripta chartula posteris reliquit in ordinem historiæ redigenda. Ex qua re datur intelligi, nullo modo a sanctis ornatum contemni, quem ad eorum memorias devoti conferunt viri. Quanquam enim quorumdam calumniatorum & cuncta devorare cupientium hæc vox sit: Nil* (aiunt) *Deo vel sanctis ejus prosunt aurum sive argentum ligno affixum, seu parietibus dependentia pallia: non tamen sine causa ultione puniti sunt divina Balthasar vasa de templo Domini rapta in turpes convertens usus, vel Heliodorus ærarium Dei diripere conatus, & Antiochus quia Hierosolymitanæ urbis templum Altissimo consecratum expoliavit, postmodum scatens vermibus expiravit.* Optima sane scitaque

Templorum ornatus Deo gratus.

argumentatio: si enim Deus ut sacrilegos ingenti supplicio affecit ecclesiarum ornamentorum expilatores, ergo maximis præmiis augebit religiosos viros eorumdem largitores. Ad postremum autem hæc auctor: *Dagobertus vero eo specialius sanctos sibi auxiliari poscebat, quorum basilicas plus cæteris se opibus ditasse meminerat.* Hæc ille.

V. Cui, si hoc tempore vixisset, quantum fuisset altius declamandum adversus perfidos Novatores, qui nullam post obitum pœnam purgatoriam animarum admittunt, sanctorumque suffragia negant, nec precibus juvari animas defunctorum, impie docent? quorum insania vel una saltem hac historia omni fide testata relicta, & a sanctis accepta, refelli ac confutari penitus potuisset: ex qua etiam illorum de purgatoriis pœnis sententia prorsus infirmatur, quo asserunt nullam tribui facultatem dæmonibus post obitum animas cruciandi; cum tum hoc facto, tum aliis pluribus vel a Beda vel ab aliis enarratis eadem opinio confutetur. Fuit autem tantæ fidei ejusmodi a Joanne narrata, ab Ansoaldo in Gallias lata, a sancto autem Audoeno primum scriptis mandata historia, ut Ludovicus Imperator in epistola ad Hilduinum Abbatem monasterii sancti Dionysii, ejus, ut rei haud dubiæ, voluerit meminisse: dum enim ipsum sanctum Dionysium præconiis tollit, hæc inter alia habet: *Prædecessores autem nostri gloriam hujus eximii & amici Dei Dionysii non inaniter coluerunt: qui dum ejus sacras exuvias in terris ob amorem & honorem Domini nostri Jesu Christi opibus quibus poterant honoraverunt, per ejus preces dignissimas honoris privilegio potiri & in terrenis & in cælestibus meruerunt. Ut videlicet unus ex priscis Francorum Regibus Dagobertus, qui eumdem pretiosissimum Christi martyrem veneratus non mediocriter fuerat, & in mortali est vita sublimatus, & per ejus adjutorium (sicut divina ac cælestis ostensio perhibet) a pœnis est liberatus.* Hæc Ludovicus Augustus in dicta ad Hilduinum

De veritate narratæ Historiæ.

PAGIUS ejus emortualem neque Fredegarius, neque alius ex Antiquis notarunt; sed eum Monachi Dionysiani diem *XV. Kal. Februarias* anniversaria precatione, rituque solemni etiamnum celebrent, videtur vel ad ejus mortem, vel ad ejus sepulturam referendum esse. Fuit *Dagobertus* Ecclesiarum ditator, & Sacerdotum fautor ac præ cæteris Monasteria Sanctorum Dionysii, Mauricii, ac Martini excoluit & locupletavit. Monasterii Dionysiani Auctor censendus est meritoque primi Conditoris honorem a posteris, obtinuit; non solum ob novam Basilicam, sed etiam ob nova ædificia, amplissimas villas ac possessiones, quas eidem loco attribuit, teste Fredegario cap. 79. Antequam tamen *Dagobertus* Neustriæ Regnum, mortuo *Clotario* patre, adeptus esset, jam extabat Monasterium illud, cui *Dodo Abbas*, forte primus, præerat anno XLIII. ejusdem Clotarii: eo enim anno *Theodetrudis*, sive Theodila, præpotens matrona, multa prædia largita est *Dodoni Abbati & fratribus ejus, Basilica Sancti Dionysii deservientibus*, ut liquet ex instrumento hac de re confecto, a Mabillonio recitato, qui de Dodonis Successoribus disserit lib. 6. de Re Diplomat. pag. 626.

III. Ficta visio de Dagoberto Rege.

Monachus San-Dionysianus, qui Gesta Dagoberti Regis edidit, capp. 43. & 45. asserit, se *in vetustissima Charta, quam ut ferebatur, Beatus Audoenus Episcopus scripserat*, miraculum legisse, quod *Dagoberto* Regi post ejus mortem contigit, a Baronio eo eodem Auctore narratum. Ai-

num epistola, quæ habetur præfixa Areopagiticis ab eodem Hildnino conscriptis

VI. Quod vero ad Audoenum pertinet, qui fuit Dagoberto Regi (ut dictum est) a secretis, antequam crearetur Rothomagensis Episcopus: extitit illi fidelissimus monitor, & bonorum omnium conciliator: cujus ad eam admonitionum habetur indiculus in ipsius Audoeni vitæ Actis, quem tu consulas, ut videas de quibus a fidelibus monitoribus admonendi sunt Principes, ne delirent. Defuncto autem Dagoberto, duo filii ipsius, Sigebertus & Clodoveus, successerunt in regnum, qui a patre heredes fuerant instituti, de quibus suis locis inferius dicendum erit.

Sigebertus & Clodoveus regnant.

An-

PAGIUS Aimoinus lib. 4. cap. 34. Chartam, in qua continebatur ea visio, *audacter* attribuit *Audoeno*, licet Monachus San-Dionysianus, a quo narrationem mutuatus est, his verbis, *ut ferebatur*, ostenderit haud certo se scivisse, utrum illa Audoeni esset. Addit Sigebertus in Chronico, multos Sanctos de *Dagoberto* Rege questos esse, quod eorum Ecclesias expoliasset, ut unam Dionysii Basilicam exornaret. Verum historia hæc dubiæ prorsus fidei, & a Joanne Besslio in Pictaviensium Antistitum Catalogo, Hadriano Valesio lib. XIX. & Cointio anno DCXXXVIII. num. III. inter fabulas rejecta. Addictus quidem aliquibus vitiis fuit *Dagobertus*, sed ab illis resipuit, & per multos annos pœnitentiæ non fictæ quamplurima argumenta dedit. Episcoporum atque Aulicorum pietate præstantissimorum consortio delectatus est, largas pauperibus erogavit eleemosynas, Ecclesias & Monasteria condidit, ac ditavit, ut passim in Actis Sanctorum, qui ejus ætate vixere, legere est.

IV. *Floret S. Audoen.* Ad num. VI. Inter magnos Viros, qui *Dagoberto* charissimi ac gratissimi fuere, eminuit *Audoenus*, qui & *Dado* appellatus est. Is enim eum hortari consueverat, ut pie Deum coleret, Ecclesiarum præ omnibus curam gereret; egentibus, viduis, pupillisque succurreret. Tametsi autem in Palatio militarem habitum ac cultum induebat, tamen fere a cunctis Monachus potius quam Laicus habebatur. Ejus Vitam scripsit Anonymus suppar, qui res multas ab ipsius Audoeni discipulis, oculatisque testibus sibi relatas vulgavit. Hinc auxit plurimum multiplicique Chronologicorum characterum adjectione depravavit Fridegodus natione Anglus, Diaconus, anno nongentesimo quinquagesimo sexto. Priorem Vitam Baronius non viderat, ex qua ideo, multa passim excerpemus. Vocatur *Audoenus* ab Aimoino lib. 4. cap. 41. Referendarius, *quod ad eum universæ publicæ deferrentur conscriptiones, ipsasque vel annulo Regis, sive sigillo ab eo sibi commisso muniret, seu firmaret*. In Briegio saltu, ut scribit Fridegodus, ad Resbacem fluvium Monasterium extruxit, hodie etiam nobilissimum, cui *Agilum* unum e Columbani discipulis præposuit Abbatem. Vocatur illud *Resbacense* Monasterium, Gallice *Rebais*. Electus postea Episcopus Rothomagensis ipsa die, qua Sanctus E*ligius*, cum quo magna semper amicitia ei fuit, ordinatus est Noviomensis, ipse Rothomagensis consecratus est, ut anno DCXL. ostendimus. Plura infra de Audoeno, Eligio, & Agilo.

V. *Floret S. Paulus Ep. Virdunens.* Hoc circiter anno mortuus est Sanctus *Paulus* Episcopus Virdunensis, & quidem *die octava mensis Februar.* ut habet Auctor Anonymus ejus Vitæ, qui post sæculum X. vixisse videtur. Extat ea Sæculo secundo Benedictino, & in Actis Sanctorum Bollandianis. Paulus ex patria, de qua controvertitur, in montem Vogesum, aut Vosegum, qui Burgundos & Alsatios a Lotharingia dividit, secessit, ibique primo eremiticam cum multis aliis duxit vitam. In ea eremo erat Monasterium *Theologium*, seu Deolegium, vulgo *Tholey*, ubi Monachicum habitum induit, & diu sanctissime vixit. Superest adhuc insigne illud Monasterium Ordinis Sancti Benedicti, situm ad fluvium Sarram in finibus Diœcesis Trevirensis & Lotharingiæ, haud procul ab Oppido S. Wandelini. Defuncto Virdunensi Episcopo Dagobertus Rex *Paulum* eidem Episcopatui præponendum voluit, & cum onus subire recusaret; *Rex furoris, & amoris anxius missis satellitibus extractum a Monasterio coactum & invitum, omnium tamen applausu dignissimum acclamatum, onus Pontificalis dignitatis subire compulit*, inquit Anonymus in ejus Vita. Virdunum, ut venit *Paulus*, fœdum reperit Sacrorum neglectum, quod sumptus alendis Ecclesiæ Cathedralis Sacerdotibus, non suppeteret. Eam penuriam munificentia præsertim Dagoberti Regis sublevavit. Canonicorum numerum ampliavit, eosque, ut habet Anonymus, *Canonice vivere instituit*. Magna fuit inter eum, & *Sanctum Desiderium* Cadurcensem Episcopum familiaritas, quam Scriptor Vitæ S. Desiderii cap. 3. indicat, & testatur ipsius Desiderii ad eumdem Paulum Epistola quæ ordine est XI. Idem *Desiderius* in Epistola X. ad Dadonem, seu Audoenum Rothomagensem recens Episcopum, *Paulum* cum S. Sulpitio Biturigum Episcopum inter amicos etiam numerat; quæ Epistola statim post annum DCXL. data. Vixit postea usque ad præsentem circiter annum. Verum cum post hæc tempora Canonici instituti fuerint, huic Anonymo fides in omnibus non habenda. [1]

NOTÆ [1] De hoc S. Paulo Virodunensi sic commentatur Author anonymus, ex quo habemus seriem chronologicam Episcoporum Virodunensium, usque ad annum 1545. quamquam ipse recentior est, cum Annales Baronii laudet. Ita ergo ille: *S. Paulus S. Germani Parisiensis nepos, invitus donatus est Pontificia Tiara Clotarii Regis opera, natione Heduus, Patria Augustodunensis, primo vitam Eremiticam professus; deinde apud Theologienses Cœnobiticam. Postremo tractus ad Magistratum Ecclesiasticum anno Christi DCXXI. omnium virtutum ornamentis præstabilis. Obiit 6. Idus Februarii DCL. Sepultus in S. Saturnini nunc S. Pauli Templo. Oleum e Sepulcro ejus manasse ad multos annos notat Bertharii supplementum.* Extat opus apud Schannat. Vindem. liter. t. 2. pag. 99. Hæc ille, sed certe in eo errat, quod Sanctum Præsulem ad Episcopatum evectum fuisse anno DCXXI. asserit; cum Remensi Concilio anno ut citius DCXXIV. celebrato, ut Pagius ad eumdem annum num. 4. Godo Virodunensis, Pauli decessor subscripserit. MANSI

I. De tempore promulgati Typi.

A Nnus sequitur Redemptoris sexcentesimus quadragesimusoctavus, Indictione sexta: quo a Constante Imperatore, impellente Paulo Constantinopolitano Episcopo, editum est de fide edictum, quod Typum vocarunt, justa ille causa prætensa, ut omnes Christiani orbis Ecclesiæ simul in unam eamdemque sententiam unirentur, paxque firma in Ecclesia esset, nimirum ut silentium de excitate controversia indiceretur tam iis qui unam, quam iis qui duas in Christo voluntates assererent. Porro cum idem missus est Romam Typus, tantum abest ut reciperetur, ut etiam Paulus ejus auctor, necnon Pyrrhus una cum ipso pariter, collecta Synodo, damnarentur. Hæc summatim de his quæ hoc anno esse gesta reperiuntur. De quibus primum omnium quod ad rationem temporis spectat, certa est de ea assertio in Actis publicis sancti Maximi martyris, in quibus ista leguntur: *Dicentibus illis: Non communicas sedi Constantinopolis? Respondet Maximus: Non communico. Dicunt: Quamobrem? Et respondit: Quia sanctas quatuor Synodos ejecerunt per novem Alexandriæ facta capitula, & per Ecthesin, id est, expositionem a Sergio in hac urbe factam: & per Typum deinceps sexta Indictione expositum: & quod ea quæ per Ecthesin dogmatizaverant, per Typum repudiarunt, ac se ipsos toties destruxerunt. Qui ergo a se damnati sunt & a Romanis, & ab ea Synodo quæ postea facta est sexta Indictione depositi ac sacerdotio nudati, quomodo mystagium conficiunt? &c.* Hæc de tempore: quod vero ad rem gestam pertinet, eadem sic se habuit:

II. *Paulus Constantinopolitanus Episcopus, cum vidisset ex litteris tum a Rom. Pontifice tum etiam a Conciliis Africanis scriptis universam Occidentalem Ecclesiam adversus se concitatam, dolum excogitavit: persuasit enim Imperatori Constanti edictum, proponere, quo significaretur tacendum esse de ea altercatione quæ vertebatur de una sive duabus voluntatibus, itemque affixa majoris ecclesiæ januæ scripta, quibus manifeste hæresis laudaretur, auferri præciperet; ea id agens calliditate, ut quoquo modo, vel silentio saltem damnari videtur de duabus voluntatibus expressa sententia. Hanc quidem mentem & artem fuisse subdoli hominis, Acta Concilii Lateranensis sub Martino Papa declarant, ubi Patres de Paulo ista locuti sunt: His etiam necessitate quadam annuisse Imperatorem, quod videret omnes Africanos Episcopos ejus esse sententiæ eo tempore, quo adversus Imperium rebellasset Gregorius, qui eam provinciam administrabat, ratus nimirum necesse esse ipsos mitigare potius, quam aperta defensione hæreses amplius concitare; quorum gratia & ut hæresis scriptis prodita in valvis ecclesiæ, ad tempus sileret, amotis scriptis illis, dolose præcepit.* Hæc ibi: sed de consilio & calliditate Pauli hæc rursum habent Patres (a) idem qui supra:

Artes Pauli Episc. Constantinop.

III. *Veraciter enim (sicut de eo, nempe Paulo, suggestiones & accusationes pronunciant) & incipiens acriter novitatem defendere studuit, & perficiens dolose Typum fieri persuasit. Stillicidium namque assiduum concavat petram.* Et paulo post: *Quoniam & ipsum Typum in eversione paternorum dogmatum fieri sine dubio persuasit: qui derelinquentes Catholicæ Ecclesiæ paternas Synodalesque definitiones ac sermones, ad sæculares Typos callide properaverunt, pariter qui-*

(a) Concil. Rom. sub Martin. Secret. 4.

PAGIUS SÆC VII

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6141.

☉ 13. FE. ☽ 3. P. 20. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 648.

THEODORI PAPÆ 7.

CONSTANTIS IMP. 8.

Anno Eræ Hispan. DCLXXXVI. Anno Hegiræ XXVIII inchoato die 25. Septemb. fer. 3.

I. Postconsulatus.

H Ic annus ista formula notatus: *VII. post Consulatum Constantis Aug. V.*

II. Annum. I. ad VIII. *Paulus* Constantinop. Episcopus, ut fidem insidiose vulneraret, sibique jam exoso Catholicis consuleret, *Typum* quemdam, seu fidei formulam & expositionem composuit, in qua simulato pacis atque unionis prætextu silentium imponebatur qua Catholicis, qua Hæreticis, ne scilicet imposterum quis auderet de una vel duplici in Christo tum Voluntate, tum Operatione sermones instituere. Duxit insuper opportunum vir subdolus, *Ecthesim* ab Ecclesiæ valvis deponere, ut liquet ex his Typi verbis: *Ad perfectam unitatem sanctarum Dei Ecclesiarum & communem concordiam, & ut nulla occasio relinquatur iis, qui sine fine volunt contendere, & Chartas quæ positæ fuerant in narthice sanctissimæ magnæ Ecclesiæ hujus a Deo conservandæ Regiæ nostræ Urbis, quæ continent prædictas quæstiones, jussimus levari.* Quæ hoc anno peracta constat ex Theophylacto Primicerio Notariorum Sedis Apostolicæ in Concilio Lateranensi Secret. IV. quod anno sequenti celebratum, certum est: *Secundum jussionem Beatitudinis vestræ, Epistolam Pauli, & exemplar Typi, nuper, idest, transacto anno per suasionem ejusdem Pauli expositi, præ manibus, habeo.* Baronius num. I. ex Relatione *motionis factæ inter Domnum Abbatem Maximum, & socium ejus atque Principes in secretario,* hunc locum

Paulus Constantinop. Episc. Typum promulgat.

dem tam suam occultantes perfidiam, quamque aliis inique irrogantes querelas, &c. Exemplar autem, promulgati ab Imperatore Typi habetur recitatum a Theodoro Notario in Secretario quarto dicti Lateranensis Concilii sub Martino, sed rudi translatione in Latinum facta redditum in aliquibus locis subobscurum, quod sic se habet:

IV. Typus a Constante promulgatus.

*Consuetudinem habentes de omnibus curam agere, & intendere quæ respiciunt ad utilitatem Christianissimæ nostræ Reipublicæ, & præcipue quæ feruntur ad immaculatam nostram fidem, per quam nobis omnia prospera fieri credimus, cognovimus in multa perturbatione esse nostrum Orthodoxum populum, utpote dicentibus quibusdam unam voluntatem in dispensatione magni Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, & eamdem * ipsam operare divina & humana: Aliis autem dogmatizantibus duas voluntates & duas operationes in eadem dispensatione incarnati Verbi, & illis quidem in satisfactione propter unam personam esse Dominum nostrum Jesum Christum in duobus naturis inconfuse & indivise volentem & operantem divina & humana: Aliis autem propter convenientes naturas indivise in ipsa una persona, & ut salvetur & maneat earum differentia secundum naturas, eumdem ipsum unum Christum naturaliter operari divina & humana: & ex hoc in multam dissensionem & contentionem nostram Christianissimam Rempublicam perduci, ut discordantes invicem non convenirent, & ex hoc secundum multos modos eam lædi oportere.* Experiebatur quidem Imperator, quantum sibi afferret detrimenti in Africa Orthodoxum populum a se ea de causa aversum penitus eo tempore inveniri. Sed pergit:

* eumdem ipsum.

Igitur arbitrati sumus, ab omnipotente Deo inspirati, sicut talem accensam discordiæ flammam extinguere, & non concedere eam ulterius humanas animas depasci. Quapropter sancimus, nobis subjectos, qui consistunt in Orthodoxa & immaculata nostra Christianorum fide, qui sunt Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ, non habere licentiam invicem a præsenti de una voluntate, aut una operatione, aut duarum voluntatum, aut duarum operationum qualemcumque proferre altercationem, aut contentionem, aut rixam. Hæc autem sancimus, nihil aliud intercipientes penitus de piissimis dogmatibus, quæ a sanctis probabilibus Patribus de dispensatione incarnati Dei Verbi dogmatizata sunt; sed ulterius contentionem, quæ gratia propositæ quæstionis orta est, cessare præcipientes, & tantummodo de eis sequi, & sufficienter habere divinas Scripturas & traditiones sanctorum quinque universalium Conciliorum, & simplicibus sine quæstione sanctorum probabilium Patrum uti vocibus, quorum dogmata regula & lege sanctæ Dei Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ consistunt, nihil eis addentes proprium, neque minuentes, aut per suam intentionem eas interpretantes, sed priorem habitum ubique custodiri, sicuti antequam procederet contentio prædictarum quæstionum, quasi nullo de eis exorta contentio. Nulli de omnibus, qui usque ad præsens unam voluntatem & unam operationem, aut duas voluntates, & duas operationes dogmatizaverit, sub qualemcumque querelam hujus gratia aut accusationem facita, nisi tantummodo qui ex sanctis quinque universalibus Conciliis & cæteris Orthodoxis probabilibus Patribus ejecti sunt hæretici cum impiis eorum dogmatibus atque scriptis, & (ut compendio.

V. Silentium Catholicis & Hæreticis indicit Imp.

PAGIUS

com refert: *Et per Typum, qui nuper idest, per sextam Indictionem promulgatus est.* Quibus verbis paulo post hæc subiiciuntur: *Qui ergo a se damnati sunt, & a Romanis, nec non a Synodo, quæ postea facta sexta Indictione, depositi, ac Sacerdotio nudati, &c.* Verum versio, qua Baronius usus est, aliquibus in locis corrupta, uti in isto. Nam in Anastasiana, quæ legitur in ejus Collectaneis, & apud Combefisium initio Operum S. Maximi a se editorum, loco istorum verborum, *ab ea Synodo, quæ postea facta est sexta Indictione*, accurate scriptum est, *nec non a Synodo, quæ post hæc per octavam Indictionem habita est*, Lateranensi scilicet; non vero Romana sub Theodoro hoc anno celebrata. Ex hac prava lectione Baronius inductus est, ut existimaret, *Theodorum* Papam in ea Synodo *Typum* damnasse; cum tamen Romæ tunc forte adhuc ignoraretur Typi promulgatio, quæ quidem Indictione VI. inchoata. Kalend. Septemb. superioris anni peracta, sed hoc anno ante mensem Septembrem, ut evincunt verba mox citata IV. Secretarii Lateranensis. Verum de hac re infra.

Conatum hunc a *Paulo* per Typum expressum, cæteris præcedentibus longe nequiorem agnoscit Sanctus Martinus Papa in Epistola ad S. Amandum tunc Trajectensem Episcopum, dicens: *Et non solum hoc facere nullatenus voluerunt Monothelitæ* (scilicet acquiescere Orthodoxorum monitis); *sed & nunc successor ejus Paulus temerator fidei, Episcopus Constantinopolitanus alium nequiorem excogitavit in præjudicium Catholicæ fidei Conatum, quasi quæ a Decessoribus suis hæretice exposita fuerant destruens; & Imperialem Typum sacrilega ausu totius plenum perfidia a Clementissimo Principe nostro fieri persuasit.* Nec aliquis existimet, quod solum Catholicis sensus hic esset de Typo: sicut enim *Ecthesis* a Sergio composita, *non Orthodoxis tantum*, ut loquitur Zonaras agens de Heraclio; *sed Severi etiam Sectatoribus ridicula visa est*; ita etiam Typus a Paulo conflatus non tantum a Catholicis, verum etiam a quibusdam Monothelitis odio habitus. Unde Theodosius Cæsariensis in Collatione cum Maximo, *per Deum*, ait, *qui me judicaturus est, & quando factus est, dixi, & nunc id ipsum dico, quia male, & ad*

III. *Conatur Pauli reliquis omnibus nequior.*

diose dicamus) quod sancta Catholica & Apostolica Ecclesia non accepit, sed abjecit.

VI. Scripta oppensa in Ecclesia sublata.

Ad perfectam autem unitatem sanctarum Dei Ecclesiarum, & communem concordiam, & ut nulla occasio relinquatur eis qui sine fine volunt contendere, & chartus quæ positæ fuerunt in narthica sanctissimæ magnæ ecclesiæ hujus a Deo conservanda regiæ nostræ urbis, quæ continent prædictas quæstiones, jussimus levari. Qui autem ea præsumpserint prævaricari, primum quidem subjaceant judicio terribili omnipotentis Dei, deinde autem etiam qualemcumque regalem indignationem reveruntur; per quam, siquidem Episcopi aut clerici sunt, sui sacerdotii, sive sui cleri modis omnibus excidant: sin autem monachi segregentur, & alieni sint de suis locis: sin autem dignitatem, aut cingulum, aut militiam habeant, nudentur eis: si autem sint privati, si quidem nobiles consistunt, suarum substantiarum proscriptionem patiantur: sin autem ignobiles consistunt, non solum in corpore verberentur, sed exilio perpetuo castigentur: ut omnes timore Dei compressi, & comminata eis digna supplicia reverentes, immobilem & sine turba quæem sanctarum Dei Ecclesiarum custodiant. Hucusque Imperatoris Typus suasione Pauli pseudoepiscopi promulgatus, qui licet foris appareat æquus & pacis conciliator, quid tamen de eo senseris dicta Lateranensis Synodus sub Martino, hic ex ejus Actis opportune aperiendum est: sic enim se habent (a):

(a) Conc. Lateran. sub Martin. Secret. 4.

VII. De Typo judicium.

Sancta Synodus dixit: Relectus Typus bonum quidem intentum habere dignoscitur, dissonantem autem virtutem intentui continet. Bonum est namque proculdubio & omnibus timentibus Deum desiderabile cohibere dissensiones & altercationes pro causa fidei: sed non est utile & bonum, cum malo destruere bonum, id est, cum hæreticis Orthodoxorum Patrum verba & dogmata: quoniam hoc potius exurit non enim mitigat in merito controversiarum flantium, nulla videlicet patiento denegare cum impietate hæretica venerabile verbum fidei. Simile namque est, & inhonestum malum amplecti, & cum eodem bonum indiscrete proiicere: quoniam utrumque justitiæ perimit traditionem. Unde & magnus Abraham in hoc hæsitans, Domino appropinquans, ait (b): Num perdes justum cum impio, & erit justus sicut impius? Nullo modo tu facies secundum hoc verbum, ut occidas justum cum impio, & erit justus sicut impius. Non est hoc tuum, qui judicas omnem terram: non facies judicium hoc. Nam si quidem per approbationem scripturæ, hoc est, paternæ doctrinæ, reprehensibile pariter aut laudabile utrumque ostenderet, bene utique fuisset Typus expositus, propter utriusque approbatam per spiritales sermones reprehensionem, aut per spiritales patres utriusque taciturnitatem definiens, aut e contrario pro eorum laudabilitate utriusque professionem. Si autem nihil horum penitus demonstravit, sed taciturnitate pariter prohibuit unam aut duas dicere in Christo Deo operationes & voluntates, sufficit nobis Patriarchæ voce serenissimum Principem alloqui, &c.* Multa enim alia contra Typum afferentes iidem Patres in Synodo considentes, ipsum anathemate damnaverunt.

(b) Genes. 18.

Et

PAGIUS *& ad læsionem multorum factus est Typus.* Nec mirum; cum per Typum Ecthesis destrueretur, quemadmodum per Ecthesim septimum caput Conciliabuli Alexandrini evertebatur, ut sæpius inculcat Sanctus Maximus.

IV. *Imperator favet Paulo.*

Hæc autem impietatis consilia non ita fidenter exposuisset *Paulus*, nisi socium habuisset *Constantem* Imper. qui nihil non molitus est, quo *Monothelismus* undique vulgaretur, eidemque Patronos, qua blanditiis, qua terroribus emeret. Quam ob rem si quæ in Oriente vacarent Ecclesiæ, *Monothelitis* committebantur; si quæ Provinciæ destituerentur Præfectis, perfidioribus hæreticis earum regimen tradebatur. Hunc ergo *Paulus* nactus sceleris socium, *Typum* exposuit, & *Constantis* nomine promulgavit, quemadmodum *Sergius* Ecthesim ediderat Heraclii auctoritate firmatam: indeque ad eum modum, quo Patres in Sergium referebant Ecthesim, pariter Paulum ut Typi conditorem sugillabant. Unde Reverendissimi Abbates in Concil. Lat. Secret. II. damnant coram Martino Papa. Typum, *qui, ut inquiunt, contra Orthodoxorum fidem factus est ex subreptione, non ex studio, aut mente piissimi nostri Imperatoris, sed ex suasione importuna, & falsiloquio Pauli depositi a prædecessore Vestra Sanctitatis Theodoro.*

V. *Omne Typi scelus in Paulum refusum.*

Non autem abs re Patres Orthodoxi crimen omne in *Typo* expressum in *Paulum* refundebant, ne scilicet *Constantis* Imp. animus lacessitus contumeliis, licet ab ipso meritis, pejora mala pareret Ecclesiæ. Unde Martinus Papa in Epistola ad Constantem appellat eum, *piissimum Dominum, diligentem Deum, sincerum Christi Ministrum, optimum Imperatorem.* Quo pariter consilio in Sexta Synodo idem Constans dicitur, *sanctæ memoriæ Imperator*, ne videlicet Constantinus Pogonatus ejus filius, ob opprobria in parentem contorta, susceptam fidei defensionem deponeret, & fieret hostis Ecclesiæ, quem illa Patronum prædicabat, & pacis Ecclesiasticæ reparatorem. Qua etiam arte laudabili *Sanctus Maximus* suaviter egit cum *Pyrrho*, donec anathemate victus fuit: quam ob rem cum illum laudasset aliquando, rationem hanc reddit in Epistola ad Monachos Siciliæ: *Illius mea ad Pyrrhum laudationis hæc fuit ratio ac modus, cum vellem sensim eum, & a contraria opinione abducere, & ad rectam intentionem fidei transferre.*

Ad

VIII.

Sed hic fortasse quis obiiciat, vel saltem ex Actis Synodi hujus redarguendum esse Honorium Rom. Pontificem, quod de utraque sententia tacendum esse suis epistolis visus sit præcepisse, atque utrique parti omnino indixisse silentium: ut plane idem videatur judicandum de Honorii epistolis, atque de Typo Constantis Imperatoris. Sed in his maximopere refert (quod & superius pluribus dictum est) ut temporum ratio habeatur: nam sancte pieque dici potest jussum ab Honorio de utroque taceri eo tempore, quo inciperet ejusmodi controversia alicubi ventilari: haud enim de omnibus quæstionibus, quæ curiositate disputantium oriuntur, necesse est ab Ecclesia definitionem promulgari: cum plurima adhuc videamus indecisa relinqui, & moneamur ab Apostolo sapere ad sobrietatem, hoc est, quæ sunt ab Ecclesia definita sectari. Satis namque ad sobrietatem sapere erat, de duabus in Christo naturis asserere, quæ a sacrosancto Concilio Calcedonensi fuerant definita. Ubi vero indictum de curiosa disputatione silentium ab adversariis violatum est, immo & per publicas assertiones publice affixas in ecclesiæ portis hæresis palam est promulgata, & Conciliorum sententiis stabilita; haud aliquis locus potuit esse silentio, sed damnandus error omnino fuit, & recta sententia promulganda: secus autem antea, cum nulla certa firmata assertione, anceps adhuc disputa-

Pro diversitate temporis causa judicanda.

PAGIUS VI.

Honorii œconomia ex sensu Patrum impugnatur.

Ad num. VIII. & seq. Hic examinanda cum nupero Auctore Anonymo Historiæ Monothelitarum Scutin. VII. *Honoriana* silendi œconomia, quæ ei similis est, quæ præfertur in Typo. Approbat *Honorius* & commendat in utrisque suis Epistolis consilium *Sergii* de silentio qua Catholicis, qua Hæreticis adhibendo, cum circa unam, tum geminas in Christo voluntates & operationes: quod etiam conatus est *Sophronio* persuadere, ut apparet ex fragmentis suæ secundæ Epistolæ. Hanc silendi œconomiam quanto odio fuerint prosecuti in omni prorsus circumstantia Patres Orthodoxi, qui viriliter obstiterunt Monothelitis, argumento est damnatio *Typi*, in quo nihil invenies damnabile, si silendi dispensationem dempseris: in hanc enim præcise tendunt omnia fulmina contorta a Patribus in Typum, quam ea de causa præsertim anathematizarunt, quod *cum perfidis Hæreticis & Orthodoxos Patres abiiceret, & cum scelerosorum Virorum vocibus, hoc est, una voluntate & operatione, pariter denegari faceret Orthodoxorum Doctrinas, idest, duas ejusdem Christi Voluntates & Operationes*, ut loquit Martinus in Concil. Later. Secret. V. qui non minus absonum arbitrabatur, silentium in hoc puncto dispensare, quam & unam & duplicem a Christo expungere voluntatem, & operationem. Non absimili de causa S. Maximus in Collatione cum Theodosio Episcopo Cæsareæ silendi œconomiam in Typo expressam, Honorianæ similem, his verbis confodit: *Quis fidelis suscipit dispensationem, taceri facientem voces, quas dici per Apostolos & Prophetas atque Doctores Deus omnium dispensavit?* Et rursus in Collatione cum Principibus in Secretario, Romanorum extollens vigilantiam in eadem proscribenda silendi dispensatione, hæc Maximus ait: *Non patiuntur Romani auferri una cum impuris Hæreticorum vocibus Sanctorum Patrum luciferas voces, vel simul cum mendacio veritatem extingui, aut cum tenebris lumen pariter dissipari: nil nobis, quod adoretur, erit, si divinitus ostensorum fiat verborum ablatio.*

VII.

Duplex œconomiæ genus.

Hic autem distinguendum est inter dispensationes & œconomias, quæ possunt in negotiis fidei adhiberi. Vel enim eæ cadunt supra personas, de quibus urget hæresis suspicio, vel supra fidei doctrinas. Et quidem si de personis occurrat dissentio, non ita præcipitanter proscribendus est ut hæreticus, qui apud Sedem Apostolicam ut talis defertur: ac proinde prudentissime potest ingeri dispensatio quædam & œconomia, qua protrahatur illius damnatio, donec intimius res elucescat. Quam dispensationem prudenter adhibuerunt Patres, qui Monothelismo nascenti obstiterunt: licet enim erumpentem hæresim illico damnarint, personas incolumes servarunt ab anathemate, donec tandem ad acriora remedia deventum est, & per *Martinum Papam* Synodice damnati sunt Monothelismi fautores *Cyrus*, *Theodorus*, *Sergius*, reliquique. Si vero de fidei doctrinis occurrat dissensio, longe aliter res procedit, quippe si veritas aliqua impugnetur, quæ aperte contineatur in omnibus Sanctis Patribus, quæque e Sacrarum Scripturarum, & Sanctorum Conciliorum fontibus satis effluat abunde, nulla tunc opus est œconomia, aut silendi dispensatione, sed statim per quos spectat, est manifeste definienda: nisi forte a Decessoribus definita reperiatur; quando præsertim liquet, his fraudibus Hæreticorum præcipites agi in foveas eorum complures ex Orthodoxis. Hoc pacto processere Veteres Patres, quando novæ hæreses obortæ sunt: quod pluribus exemplis patefieri posset.

VIII.

Prima excusatio œconomiæ Honorianæ retunditur.

Nec est quod quis dicat, nullam *Honorii* tempore fuisse definitionem Conciliorum, nullumque Pontificum Decretum, statuens aperte, duplicem in Christo reperiri Voluntatem & Operationem; id enim adduci nullo modo potest ad excusandum *Typum*; cum ad illum præcessisset Concilium *Joannis* IV. hanc veritatem clare definiens. Unde silendi dispensatio in quæstione de duplici Christi voluntate, potuit ab *Honorio* laudabiliter induci, utpote in re adhuc indifferenti; non autem per *Typum* potuit juberi; cum jam ad illum præcessisset Apostolicæ veritatis definitio. Hæc conjectura non omnino contemnenda esset, si nobis non superessent plura Veterum Monumenta ad illam aperte confutandam; cum vero multa Patrum Scripta adversus *Monothelitas* remanserint, ex illis funditus evertitur. Primo quidem, quia nullibi Patres Monothelismi profligatores, ac præsertim Martinus Papa, & Abbas Maximus, *Typi œconomiam* ex eo impugnarunt, quod per ipsam everteretur Concilium Joannis IV. sed quia destrueretur doctrina *Sancti Leonis*, Concilii Chalcedonensis, totius Sacræ Scripturæ, atque omnium Patrum. Quare si *Martinus* & *Maximus* Typi œconomiam impugnant ex eo quod per ipsam destrueretur, vel saltem destrui præsumeretur Concilium Chalcedonense, doctrinaque Leonis, Sacræ Scripturæ, ac Sancto-

rum

ſputatio videretur, prout Honorii temporibus fuiſſe monſtravimus: at non ſic Martini tempore, quo non profiteri quod ſciretur omnino eſſe Catholicum, nec damnare quod certo conſtaret hæreticum eſſe, haud abſque offenſa Catholicæ pietatis (ut iidem Patres definiere) fieri potuiſſe certiſſimum eſt.

IX.

Adde inſuper de promulgato Typo fallaciam, quæ ſub verborum involucro ab hæreticis erat incluſa: referat eam ſanctus Martinus Papa in dicto Romano Concilio, ubi in quinto Secretario in Synodali epiſtola hæc habet: *Per impiiſſimum Typum, qui ex maligna inſtigatione illorum factus eſt contra immaculatam no-*

PAGIUS

rum Patrum; eodem modo per eaſdem evertitur *Honoriana* diſpenſatio: cum & hæc ſubſequens fuerit ad Concilium Chalcedonenſe, & Epiſtolas Leonis: ac proinde in eaſdem labitur cenſuras, in quas impingit œconomia *Conſtantis*.

IX. *Ea excuſatio magis refellitur.*

Secundo, quia *Typi œconomia* ideo mordicus impugnabatur a Patribus, quod ſilentium unius aut duplicis voluntatis videbatur negatio: ſicque unanimiter exiſtimabant, tum *Martinus*, tum *Maximus*, tum reliqui Monothelitarum hoſtes, idem prorſus eſſe definire, ut una vel duplex in Chriſto diceretur Voluntas aut Operatio, ac omnem penitus a Chriſto negare voluntatem aut operationem; quod abſurdum non magis præſumi debet ex œconomia *Conſtantis*, quam ex *Honorii* diſpenſatione: quamobrem vel utræque abſolvendæ, vel ambæ erunt damnandæ. Tertio demum, quia non minus per œconomias *Honorii*, quam per *Typi* diſpenſationes enervatur doctrina Veterum Patrum, qui unanimiter & aperte aſſerunt, duas eſſe in Chriſto voluntates & Operationes. Unde ſi patrum auctoritates vehementer impulerunt *Martinum* Papam, & *Maximum* Abbatem ut œconomiam *Typi* acerrime inſequerentur; cur eædem Patrum auctoritates ſatis eſſe non potuerint, ut Honorianam œconomiam Hæreticis fomentum præbentem ejecerint Præſules Sextæ Synodi?

X. *Secunda excuſatio Honorianæ œconomiæ rejicitur.*

Neque quis dicat ſecundo, non tolli per *Honorianam* ſilendi œconomiam veritates Catholicas, nec Patrum voces aboleri, ſed tantummodo ſuſpendi, & ad tempus diſpenſari, nec de opportunioribus remediis conſultum foret Eccleſiæ. Reſpondeo enim, eandem excuſationem inculcaſſe adverſus *Maximum*, perfidioſos Monothelitas, œconomiam *Typi* vindicantes, Ita *Troilus* Patricius & *Sergius Eucratas*, acres Monothelitæ in Collatione ejuſdem Maximi cum Principibus in Secretario: *Ne contriſtes*, inquiunt, *Imperatorem, qui propter pacem tantummodo fecit Typum, non in ademptionem cujuſquam eorum, quæ in Chriſto intelliguntur, ſed ad pacem, ſilentium vocum, quæ faciebant diſſenſionem diſpenſans*. Id ipſum ante Troilum & Sergium Romæ objecerat *Maximo* quidam Gregorius filius Photini, ipſe quoque Monothelita, in diſcurſu habito cum eodem, cujus fragmenta referuntur in citata Collatione: *Non ablationem*, inquit Gregorius, *Sacrarum Typus efficit vocum, ſed taciturnitatem, ut diſpenſemus pacem*. Quem retundens Maximus inquit: *Eſt apud Divinam Scripturam taciturnitas demptio*. Unde ex ejuſmodi œconomia per *Typum* expreſſa uſquequaque Patres intolere, qua unam, qua duplicem a Chriſto voluntatem excludi, atque operationem, ut evolventi Synodum Lateranenſem, Collationes Sancti Maximi, & Concilium ſextum liquebit: idem prorſus arbitrati de illis ſilere, ac illas negare; quod veriſſimum eſt, quando de veritatibus agitur fidei & a Patribus aperte definitis: *Corde enim creditur ad*

juſtitiam, ore vero fit confeſſio ad ſalutem.

XI. *Tertia excuſatio Honorianæ œconomiæ.*

Neque quis dicat tertio, ſcandala maxima Chriſtiano Orbi impendiſſe, ſi ſtatim decreviſſet *Honorius* geminas in Chriſto voluntates & operationes, ideoque *Honorium*, ut illa vitaret, conſulto invexiſſe ſilendi œconomiam: ad id autem eum reſpexiſſe, teſtari ejus verba in Epiſt. ad Sergium: *Nos quidem*, inquit ibi Honorius, *ſecundum Sanctiones Divinorum Eloquiorum oportet ſapere vel ſpirare, illa videlicet refutantes, quæ quidem nova voces noſcuntur Sanctis Dei Eccleſiis ſcandala generare*. Mox vero ſcandali radicem adaperiens ſubdit Honorius: *Ne parvuli aut duarum operationum vocabulo offenſi, ſectantes Neſtorianos, nos veſanua ſapere arbitrentur, aut vero ſi rurſus unam Operationem D. N. Jeſu Chriſti fatendam eſſe cenſuerimus, ſtultorum Eutychianiſtarum attonitis auribus dementiam fateri judicemur*. Præterea, ſcindendas iterum fuiſſe Eccleſiarum unionem & Occidentalium pacem cum Orientalibus, ſi acrioribus remediis obſtitiſſet *Honorius*, emergentibus ſcintillis & faculis Monothelismi.

XII. *Refellitur.*

At Honoriani ſilentii vindicatores, qua manu ſublevant *Honorium*, ea quoque ſublevent oportet *Sergium Cyrum*, cæteroſque perfidioſos Monothelitas. Quid enim crebrius inculcant Sergius in ſuis Epiſtolis, Heraclius in Ecthesi, Conſtans in Typo, quam ideo utrimque præcipi ſilentium, *Ut ſcandala ſcinderentur; ut Lybia, Thebais & Ægyptus traheretur ad Orthodoxiam, ut pax fieret Eccleſia, quæ per hujuſmodi tumultus laniabatur?* Quibus unquam coloribus conatus eſt Theodoſius Cæſarienſis in Collatione cum Maximo Typum execrabilem condecorare, niſi eadem objecta unione atque Eccleſiæ tranquillitate? Referens, *ea occaſione factum eſſe, ut exponeretur alterna lis Orthodoxorum ſuper operationibus & voluntatibus altercantium; & ut omnes pace mutua fruerentur, conſideraverunt quidam hujuſmodi voces ſilentio comprimendas*. Levis eſt non raro ponderis ad ingerendam excuſationem, præſertim in Præſulibus Eccleſiæ, rectus animus & ordinatus affectus, quando ex nimia Hæreticorum tolerantia, prudentis eſt oriundos pertimeſcere majores in Eccleſia tumultus & diſſenſiones. Nihil intererat fidei, ut pravi homines, & novitatum amatores, quibus omnia cooperantur in malum, ſcandala paterentur, dummodo veritas Catholica uſque ad ſanguinis effuſionem vindicaretur. Denique Sancti Patres, quamvis de veritatibus ageretur nondum definitis, adhuc acriter primo impetu in hoſtes Eccleſiæ inſurrexerunt, parum curantes quod homines impii tumultus fecerent, dummodo veritas aperte decerneretur.

XIII. *Quomodo Sophronius Honorianæ œconomiæ acquieverit.*

Quod ſi quandoque *Sophronius* Patriarcha Hieroſolymitanus, ſeu verius ejus Legati viſi ſint aſſentiri œconomiæ Honorianæ, officium potius cenſendum eſt obſequioſæ obedientiæ Romano ac univerſali debitæ Paſtori, qui eam enixe conſulebat, quam ſincerus animi ſenſus: cum aliunde

nostram Christianorum fidem a serenissimo Principe, definientes in eodem Typo nec unam nec duas voluntates aut operationes, hoc est, neque divinam neque humanam voluntatem & operationem in ipso Salvatore nostro quempiam omnino confiteri. Hæc autem prædicaverunt, ut non solum in humana ejus natura, sed etiam in utraque omnino eum sine voluntate & operatione, hoc est, absque natura & essentia esse denuncient, quatenus cum perfidis hæreticis & Orthodoxos Patres abiiciant. Manichæorum enim ea erat assertio, quam longissime fuisse a sensu Honorii Papæ, quis dubitat, quæ via credi poterat fuisse hæreticis lusira?

X. Synodus Rom. in qua Paulus damnatur.

Sed quid post hæc accidit? Ubi Romam ad Theodorum Papam scriptæ anno superiori litteræ Pauli Constantinopolitani Episcopi hæretici perlatæ essent: cum Theodorus ipse desperatam ejus curationem pervideret, Synodum indixit in præsentem annum: ubi collectis Episcopis (nescitur eorum numerus) cognitisque iis quæ adversus eum attulissent & declamassent Episcopi Africani, visis pariter quæ ad ejus emendationem ipsemet sanctus Theodorus Pontifex, mittens ad eum Apocrisarios, conscripsisset: haud amplius visus est impius tolerandus, sed ex sacris præscriptisque canonibus judicandus. Quamobrem damnata in Concilio hæresi Monothelitarum, ejusdem sectatores pari sententia esse mulctandos censura Apostolica persuasit: sicque in eumdem Paulum lata est a sancta Synodo damnationis sententia, qua anathemate feriretur, & a sede æque deponeretur. Hæc Romæ hoc anno facta esse de Paulo, Anastasius Bibliothecarius (ut dictum est) in Theodoro testatur his ipsis verbis:

Sanctissimus Papa Theodorus scripsit Paulo Patriarchæ regiæ civitatis, tam rogans, quam regulariter increpans, necnon per Apocrisarios (ut dictum est) per hoc maxime destinatos præsentaliter admonens & contestans, quatenus proprium emendaret commentum, atque ad Orthodoxam fidem Catholicæ Ecclesiæ remearet. Et neque rogantes, neque increpantes potuerunt eum a suo conamine quoquo modo revocare: propter quod juste ab Apostolica sede ipse depositionis ultione perculsus est. Hæc Anastasius. Quod autem ad Apocrisarios Constantinopolim missos pertinet: constat quidem ejusdem testificatione Anastasii, eo munere functum esse Martinum, qui successit eidem Theodoro Romanus Pontifex. Ita sane Anastasius in Martino.

XI. Lapsus Pyrrhi.

Quod vero ad damnatos Romæ in Synodo Episcopos spectat: non Paulus Patriarcha tantum ea est affectus sententia, sed & qui infeliciter in errorem pristinum post recantatam palinodiam relapsus est Pyrrhus ejusdem Ecclesiæ Patriarcha æque damnatus. Sed quæ præcesserunt Pyrrhi damnationem, dicamus. Cum enim Constantinopoli auditum esset, Pyrrhum ipsum Romæ obtulisse Theodoro Pontifici libellum pœnitentiæ, ab eoque susceptum, misit Imperator successorem Platoni Exarcho Olympium hæreticum audacissimum, qui ubi Ravennam se contulit, omne adhibuit studium ut perficeret quod sciret esse gratum Imperatori, ut eumdem Pyrrhum in errorem pristinum revocaret. Id ut implere posset, Ravennam ab Urbe trahere hominem laboravit: quod ubi fuit ex animi sententia consecutus, qua pollebat auctoritate aggressus ipsum, numquam deseruit, quousque effecerit desertorem fidei, & assertæ prævaricatorem Catholicæ confessionis, adigens eum, ut publice detestaretur, quod nuper in Africa primum cœpisset, Romæ autem con-

PAGIUS

de meridiano Sole clarius elucear, *Sophronium* œconomiæ non acquievisse, sed totis incubuisse conatibus, Scriptis & verbis, ut veritas Catholica palam prædicaretur; hæresis vero unius voluntatis tolleretur e medio. Victor Episcopus Carthaginensis in sua Synodica ad Theodorum Papam adducta in Concilio Lateranensi, his verbis œconomias evertit: *Imminendum est, ne torpore desidia oppressi, culpa taciturnitatis teneamur obnoxii, & quasi favorem impendentes judicemur, dum adversa Catholica fidei propulsare negligimus. A Beato namque Felice Apostolico vestra Sanctitatis prædecessore dictum est: Negligere quippe, cum possis deturbare perversos, nihil est aliud, quam fovere; nec caret scrupulo societatis occulta, qui manifesto facinori desinit obviare.* Sed satis de dispensationibus & œconomiis de quibus plura habet Auctor Anonymus citatus Historiæ hæresis Monothelitarum.

XIV. A num. X. ad XX. Theodorus Papa, post amantissimas commonitiones, & contestationes ardentissimas per suas Epistolas, suosque Apocrisarios expositas, Paulum Episcopum Constantinopolitanum damnavit: *Sanctissimus Papa Theodorus*, inquit Anastasius in Theodoro, *scripsit Paulo Patriarcha Regia Civitatis, tam rogans quam regulariter increpans, nec non per Apocrisarios per hoc maxime destinatos præsentaliter admonens & contestans, quatenus proprium emendaret commentum, atque ad Orthodoxam fidem Catholica Ecclesia remearet. Et neque rogantes, neque increpantes potuerunt eum a suo conamine quoquo modo revocare. Propter quod ab Apostolica Sede ipse depositionis ultione perculsus est.* Combefisius in Hist. hæresis Monothelitarum Dissert. I. paragrapho 13. existimat, deceptum esse Baronium, qui hæc verba refert ad Theodorum Papam, & a quo etiam *Typum* Constantis convocata Synodo damnatum putat. Prima Combefisii conjectura est, quia si damnasset *Paulum* Theodorus, hæc potius allata fuisset a Martino primo persecutionis Apocrisariis illatæ causa in Concilio Lateranensi Secret. IV. ubi tamen tantum Martinus ait: *Quos videlicet Apo-*

Paulus Episc. Constantin. Theodoro PP. damnatur.

consummasset. Ita accidit misero, uti homini illi, qui Hierosolymis discedens, Hierico incidit in latrones, a quibus spoliatus est, vulneribus confossus: at non sicut ille est semivivus relictus, sed penitus jacuit interfectus.

XII. De Pyrrhi lapsu post pœnitentiam ex Theophane testantur Annales Græci, tradit & Anastasius in Theodoro, sed & Maximus ipse in eadem nuper citata epistola ad monachos Siculos: cum enim se excusat de Pyrrho laudato, hæc habet ad finem: *Si quis vero ab eo quod mihi propositum fuit, aberrans, illam meam laudationem ægre fert, consilii mei & providentiæ rationem minime approbans; dimittat is & abjiciat (ut ei videtur) istam laudationem, quæ ne nobis quidem deinceps placebit, sed potius molesta & difficilis, posteaquam plane eversus est ille: confirmate vero & rata habete, quæ recte illi a nobis tradita sunt, quæ sunt præcipua & approbata, & quæ præcipue illustrium Patrum confessione demonstrata. Habetis, patres sancti, quomodo vos omni dubitatione per meam defensionem liberaverim.*

XIII. Theodorus Pap. excommunicat Pyrrhum. Ubi autem hæc de perditissimo Pyrrho perlata sunt Romam, Theodorus Pontifex (uti dictum est) convocata rursum Ecclesia, nefandum scelus aperuit, & Apostolica auctoritate una cum auctore in Synodo condemnavit. Tradit id Anastasius, ubi ait: *Postea rursus more canis ad proprium impietatis vomitum Pyrrhus redivit: quem sanctissimus Theodorus Papa convocans universos sacerdotes & clerum, in ecclesia beati Petri Apostolorum principis condemnavit sub vinculo anathematis juxta mercedem & retributionem propriæ transgressionis, canonicam pœnam sive depositionem decernens. Qui quidem Pyrrhus reversus est in partem Orientis.* Ubi in gratiam Imperatoris receptus, post obitum Pauli, in mercedem impietatis pactam Constantinopolitanam resumpsit sedem: qua

quidem veluti porrecta esca, hamo infelix est captus.

XIV. Sed & Martinus Papa in Lateranensi Synodo, ipsa prima Actione de Pyrrhi causa agens, totam historiam a principio breviter verbis istis complexus, hæc ait: *Pyrrhus denuo, pluribus Episcopis terrore & blandimentis dolose ab eo deceptis, hujusmodi impietatem actis & subscriptionibus propriis eorum, qui ab eo decepti, sive vim passi sunt, confirmare studuit, extollens adversus scientiam Dei malignam professionem suam. Propter quod antea confusus, quia vituperabile est omne malum, uti damnabile, festinavit pro hoc ipso huc adveniens, emendare proprium commissum, & libellum obtulit cum sua subscriptione Apostolicæ nostræ sedi, condemnans in eodem libello omnia quæ a se vel a decessoribus suis scripta vel acta sunt adversus immaculatam fidem nostram. His itaque ab eo peractis, postea rursus more canis ad proprium impietatis vomitum redovit, justam mercedem ac retributionem propriæ transgressionis canonicam pœnam sive depositionem decerpens.* Hæc Martinus Papa. Quod ad damnationis sententiam spectat, his jungamus Græcorum Annales, qui aliquid amplius quam Anastasius habent his verbis (a):

XV. (a) Theop. an. 10. Herncl. Imp. *Pyrrhus cum Roma descessisset, & Ravennam pervenisset, ut canis ad vomitum suum reversus est. Quo Papa Theodorus comperto, plenitudine convocata Ecclesiæ, ad sepulcrum verticis Apostolorum accessit, & divino calice expostulato, ex vivifico sanguine in atramentum stillavit, & ita propria manu depositionem Pyrrhi excommunicati facit.* Hanc excommunicationem Pyrrhi tunc per Theodorum Papam Romæ factam Annales habent. Sed de sanguine Christi ex calice distillato in attamentum in signum maledictionis & damnationis æternæ, in ritibus sacris Ecclesiæ Romanæ haud aliqua hujusmodi de his reperitur esse præscripta lex, vel factum ipsum aliquo alio quod sciamus

PAGIUS *Apocrisarios, quia ex præceptione Apostolicæ auctoritatis commonuerunt eum, ut de tali hæretico intentu recederet, nec non contestari visi sunt persecutionibus diversis cum aliis Orthodoxiæ Viris ex venerabilibus Sacerdotibus; quosdam eorum custodia retrudens, alios in exilio deportans, alios autem verberibus submittens.* Secunda Combefisii conjectura est, quarto illo Secretario Concilii Lateranensis palam significare *Benedictum Ajacensem*, aliosque post eum omnes Episcopos Pauli deinceps discuti causam urgentes; nullam in eum præcessisse Romanæ Sedis aliamve canonicam sententiam, sed accusationes tantum ac suggestiones; nempe prioribus Secretariis relatas, quarum occasione Romani Pontifices ante *Martinum*, crebras admonitiones ac increpationes adhibuissent; non item in personam anathema dixissent, aut depositione mulctassent. Verum has duas conjecturas vel unum testimonium Abbatum & Monachorum Græcorum, in libello oblato Synodo Lateranensi & Secretario II. recitato evertit: *Cum quibus, inquiunt, & Typum, qui nunc contra Orthodoxam fidem factus est ex subreptione, non ex studio aut mente piissimi nostri Imperatoris, sed suasione importuna, & falsiloquio Pauli depositi a prædecessore Vestra Sanctitatis Theodoro, sanctissimæ recordationis Papa Vestræ Apostolicæ Sedis, eidem anathemati submittimus.* Quare perperam Combefisius laudata Anastasii verba ad Martinum refert, a quo anno sequenti Paulus rursus damnatus.

XV. *Paulus* itaque a Theodoro Papa damnatus est, sed non in Concilio Romano, ut existimavit Baronius, verum eo jam celebrato, ut colligitur ex Anastasio, qui ubi sermonem habuit de

declaratum exemplo. Verum desunt ista in Anastasio.

XVI. At quid post hæc Constantinopoli? Ubi illic auditum est Romæ a Theodoro Pontifice Typum ab Imperatore missum non tantum non receptum, sed convocata Synodo, fuisse damnatum, insuper Paulum Constantinopolitanum Episcopum pari sententia affectum; vix credi potest, quanta tum ipse Imperator ob contemptam majestatem, tum Patriarcha & alii ejusdem hæresia defensores fuerint indignatione commoti: quam etiam magis auxit facta condemnatio Pyrrhi, quem magno labore revocaverant in errorem. Horum gratia, in eos qui proxime essent, primum omnium persecutio commota est, adversus, inquam, ipsos Apocrisarios Apostolicæ sedis jam antea ab eodem Theodoro Romano Pontifice (ut vidimus) Constantinopolim ad Paulum missos: quæ & propagata est etiam in alios Orthodoxos ibi manentes. Cum autem Anastasius ista ad Martini Papæ Theodori successoris referat tempora, erroris arguitur ex ejusdem Martini Pontificis litteris inferius recitandis, quibus quidem non ista passos suos a se missos Apocrisarios testatur, sed seductos dolet. Sed quomodo ista acciderint, a nullo fidelius, quam a sanctissimo Papa Martino audiemus: ipse enim in Lateranensi Synodo, ejus exordio concionatus ad Patres, referens quæ impie ab hæreticis præsumpta essent, de nefario Paulo ejusmodi texit historiam.

XVII. *Paulus autem prædecessores suos in his superare contendens, non solum in scripto per proprium epistolam ad hanc directam nostram sedem confirmavit & ipse contra se superius memoratæ Ecthesios irrationabilem hæresim, sed etiam contradicens in scripto adversus recta sanctæ Dei Ecclesiæ dogmata audacter præsumpsit paternis definitionibus contraire: propter quod justa ab Apostolica sede & ipse depositionis ultione percussus est. Insuper studuit ad cooperimentum proprii erroris, & in hoc Sergium imitatus quibusdam subreptionibus uti, & clementissimo Principe suadere Typum exponere, qui Catholicum dogma destrueret: in quo Typo omnes omnino voces sanctorum Patrum cum nefandissimorum hæreticorum dictionibus enervavit, nec unam, nec duas voluntates aut operationes in Christo Deo nostro definiens confiteri: ac per hoc sine voluntate penitus & operatione Christum denunciando, id est, absque substantia & natura eum prædicare noscuntur. Quod enim nullam virtutem habet (sicut beatæ memoriæ Dionysius ait) nec est, nec quicquam est, nec aliqua est ejus omnino stabilitas. Nec enim aliter natura cognoscitur esse secundum veram substantiam consistens, nisi per inhærentem sibi naturalem & substantialem virtutem, quæ videlicet & confirmare eam naturaliter assolet.*

XVIII. Quæ passi Apocrisarii Apost. sedis.

Qui de eo hujusmodi pravitatem suam defendens, quod nunquam nec a prioribus hæreticis præsumptum est, ipse illicite præsumere studuit. Altare enim sanctæ nostræ sedis in domo Placidiæ sacratum (Placidiæ palatium erat Romani Pontificis, in quo Apocrisarii habitare solebant) *in venerabili oratorio subvertens, diripuit: prohibens, ne adorandam & immaculatam hostiam, id est, sacram celebrationem, Apocrisarii nostri ibidem Deo offerre valeant, & vivifica divina communionis sacramenta percipiant. Quos videlicet Apocrisarios, quia ex præceptione Apostolicæ auctoritatis commonuerunt eum, ut de tali hæretico intentu recederat, accenti contestari visi sunt, persecu-*

PAGIUS

Typus a Theodoro Papa damnatus non est.

Synodo adversus Pyrrhum habita, narrat Translationem corporum SS. Martyrum *Primi & Feliciani*, aliaque a Theodoro Papa gesta; & postea subdit: *Tunc sanctissimus Theodorus Papa scripsit Paulo Patriarchæ Regiæ Civitatis, tam rogans, quamque regulariter increpans, nec non per Apocrisarios*, & reliqua quæ ex eodem Anastasio num. superiori retulimus. Quare Anastasius manifeste indicat, alio tempore *Pyrrhum*, alio *Paulum* anathematizatum esse; illum quidem in Synodo Romana, hunc vero postquam ab Apocrisariis suis accepit vulnus Pauli jam desperatum, neque amplius lenociniis, sed ferro & igne anathematum curandum. Hinc neque Auctor Libelli Synodici, neque Theophanes ad annum Heraclii XX. qui soli ex Antiquis de Synodo Romana cum Anastasio locuti sunt de *Paulo* verba fecere, sed tantum de *Pyrrho*, adversus quem ideo Romanam Synodum congregatam fuisse insinuant. Cumque iidem tres Scriptores de Concilio Romano differentes ne verbum quidem de *Typo* habeant, evidenter apparet, verum esse quod scribit Combefisius *Typum* a Theodoro Papa damnatum non fuisse, ideoque nec Constantem sedente Theodoro persecutionem in Orthodoxos commovisse; cum id Martinus non significet verbis, quibus declamat adversus Paulum in Concilio Lateranensi ipso ejus exordio, ac ita ait, relata Typi editione Pauli suasu: *Quos videlicet Apocrisarios, quia ex præceptione Apostolicæ auctoritatis*, & reliqua num. præcedenti recitata. Ex quibus tamen male deducit Combefisius Paulum a Theodoro damnatum non fuisse. Certe si *Theodorus* Typum damnasset, Imperator, ubi *Martini* creationem accepit, hunc non sollicitasset, ut Typo consentiret, sed ut Decretum adversus Typum latum rescinderet, postulasset. Porro non videtur *Paulus* ante annum sequentem, ac paulo ante mortem *Theodori* ab hoc Pontifice damnatus; cum ea quæ narrat Anastasius adversus Apocrisarios facta initio Martini Pontificatus, videantur referenda ad superiora ac Theodori tempora. Fundatus est. Baronius, ut probaret Typum a Theodoro hoc anno damnatum in mendosa lectione Relationis motionis factæ inter do-

secutionibus diversis cum aliis Orthodoxis viris & venerabilibus sacerdotibus insecutus est eos, quosdam coram custodia retrudens, alios in exilio deportans, alios autem verberibus submittens.

XIX. Declamatio omnium contra hæreticos.

Et quid me oportet multa differendo sermonem extendere, dum constent omnibus quæ ab ipso publice, necnon decessoribus ipsius per tot tempora contra Orthodoxos viros atque Catholicam fidem perpetrata sunt? Quibus pene omnibus omnem mundum conturbantibus atque sollicitantibus, necessitate compulsi ex diversis locis querelas contra eos seu accusationes ad Apostolicam nostram sedem plurimi Orthodoxi detulisse monstrantur, & tam in scripto deprecantes & conjurantes, quamque & cominus positi postulantes, ut totius mali, tantæque eversionis per Apostolicam auctoritatem abscendatur commentum; quatenus minime totum corpus Catholicæ Ecclesiæ noctibilis eorum Ecthesos languor disrumpere valeat, &c. At vero hæc eadem recitat Anastasius in Martino, quasi sub ipso acciderint: verum ista de Apocrisariis hoc anno Constantinopoli facta esse, certissimum est. Nam de Apocrisariis ab ipso Martino Pontifice missis longe aliter (ut dictum est) accidit, eam illi non restiterint impiis, sed ab iis seducti prævaricati sint, ut suo loco dicetur. Quomodo autem adversus Paulum universo declamante Christiano orbe, oportuerit pleniorem Synodum Romæ cogere, dicemus anno sequenti.

XX. Sarraceni invadunt Cyprum.

Eodem hoc insuper anno, qui septimus Constantis Imperatoris numeratur, Sarracenorum Princeps insulam Cyprum invasit, captamque Constantiam civitatem demolitus est. Ita sinistra omnia ces-

PAGIUS

Domnum Abbatem *Maximum, & socium ejus atque Principes in Secretario*, quam num. II. ex Collectaneis Anastasii emendavimus.

XVI. *Plato usque ad annum sequentem Exarchus Italiæ fuit.*

Theophanes ad annum Heraclii XX. de Pyrrho, postquam hæresim ejurasset, loquens ait: *At Roma digressus, cum Ravennam appulisset, ad vomitum, canis instar reversus est.* S. Martinus Papa in Appendice Epistolæ ad Theodorum, cujus verba recitat Baronius an. DCXLV. num. XVII. testatur, *Pyrrhum* Ravennam a Platone Exarcha evocatum esse. Porro *Plato* usque ad tempora Sancti Martini, annumque insequentem Exarchatum obtinuit, ideoque is, non vero *Olympius*, ut putavit Baronius, *Pyrrhum* fidei desertorem effecit.

XVII. *Synodus Romana adversus Pyrrhum coacta.*

Venio nunc ad damnationem *Pyrrhi*, quæ licet *Pauli* damnationem præcesserit, Baronius tamen ultimo loco de ea agit. Hanc in Synodo, Romana peractam esse inter omnes convenit, neque id in dubium vocari potest; cum Anastasius, Theophanes, & Auctor Libelli Synodici illam ea de causa coactam dicant, solumque, ut mox dixi, de ejus damnatione verba faciant: *Pyrrhus*, inquit Theophanes ad annum XX. Heraclii *cum Roma discessisset, & Ravennam pervenisset, ut canis ad vomitum suum reversus est. Quo Papa Theodorus comperto, convocato Ecclesiæ cœtu, ad sepulchrum verticis Apostolorum accessit, & Divino calice expostulato, ex vivifico Sanguine in atramentum stillavit, & ita propria manu depositionem Pyrrhi, ac ei communicantium fecit. Pyrrhus subinde Constantinop. delatus Paulo defuncto, ab audacioribus variæ vanæque fidei propugnatoribus in Constantinop. Thronum restituitur.* Iisdem fere verbis Auctor Libelli Synodici utitur, & sanguinis Christi ex calice in atramentum stillati etiam meminit. Hic ritus peculiaris Græcorum fuit; a Theodoro tamen, licet hujus facti Anastasius mentionem non fecerit, in damnatione Pyrrhi usurpatus. Rem sic gestam esse non ignoravit Baronius, qui & anno DCCCLXIX. num. XXXIX. idem narrat, ex Niceta in Vita Sancti Ignatii Patriarchæ Constantinopolitani, qui de damnatione *Photii* in Concilio Constantinopolitano, loquens ait: *subscribunt autem hujusmodi damnationi non simplici atramento facto Chirographo, sed horrendum dictu (ut ab his, qui id norunt, accepi) ipso videlicet Salvatoris Sanguine calamum tingentes ita damnarunt Photium.* Hæc Niceetas apud Baronium loco citato. Recte ibidem scribit Combefisius, nihil ea velut Dominici Sanguinis abusione, irreverentia gravius peccatum a præfatis *Theodoro*, Patribusque Constantinopolit. fuisse, uti nec a Basilio, cum voluit secum Dominici Corporis particulam sepeliri: nihil siquidem patitur Dominus sub Symbolis, estque juris Ecclesiæ, e excepta sumptione ac Christi in ea adoratione ut tali aut tali modo, dummodo tantum pio aliquo fine debeamus ad ea habere; unde nec idem semper ac apud omnes obtinuit in Eucharistiam ritus. De alio ritu ab isto non absimili, lege quæ diximus anno DXX. num. II.

XVIII. *Cyprus a Saracenis captus.*

Ad num. XX. Theophanes anno Incarnationis secundum Alexandrinos DCXL. qui Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoatur, ait *Saracenos* cum mille septingentis navibus expeditionem in *Cyprum* suscepisse, & *Constantiam* Civitatem, universamque subegisse insulam; quod & Elmacinus in Hist. Saracenica sub anno Hegiræ XXVII. refert.

XIX. *Monasterium Fontanellense a S. VVandregisilo conditur.*

Hoc anno *Sanctus VVandregisilus Erchinoaldi*, Majoris-Domus Clodovei Neustriæ & Burgundiæ Regis dono consecutus locum in eremo Gemeticensi, agroque Rotomagensi *Fontanellam* dictum, in eo *Kalendis Martii*, Monasterium construere cœpit, ut docet Auctor Monachus Fontanellensis Anonymus ac coævus, publicatus a Mabillonio Sæculo II. Benedictino, ubi ait, cœptum esse opus *sub die Kalendarum Martiarum anno Regis Clodovei undecimo*. Mitto alios temporis characteres ibidem memoratos, quia addititii sunt; cum hac ætate nulla temporis nota præter annos Regum in Francorum Scriptis apponeretur. Fuit Monasterium hoc Sanctorum ac Piorum Virorum seminarium, ex quo prodiere Abbates & Pontifices Doctrina & Sanctitate illustres, de quibus suo loco agetur. Vulgo a *VVandregisilo* conditore & primo Abbate, appellatur hodie, *Saint Vandrille*. Præter laudatam Vitam, quam Baronius viderat, aliam publicavit Mabillonius, Auctore Monacho Romanensi Anonymo ac æquali. Ex utraque Annales Ecclesiasticos illustrabimus. Natus erat *VVandregisilus* in territorio Virdunensi nobilibus parentibus, qui ab iis rogatus, ut uxorem acciperet, consensum quidem dedit, sed uxori castitatem persuasit, ipseque Clericatus habitum, & illa Sanctimonialium velum assumpsit.

fere infelicissimo Imperatori, dum bellum adversus Catholicam fidem veluti juramento sancitum in dies magis augeret: ex quo factum est, ut ex ejus impietate vires infidelibus adderentur.

Sex.

PAGIUS psit. Post aliquot annos *Sanctus Audoenus* Rotomagensis Episcopus eum valde reluctantem Subdiaconum ordinavit, & postea ad Diaconatum promovit. Sed quia in terrenis actibus occupari nolebat; quæsivit locum ubi ei Dominus demonstraret, qualiter sub Sancta Regula degeret vitam. Et locus concessus *Fontanella* appellatus ubi Monasterium hoc anno fundavit, quod etiamnum floret sub Congregatione Sancti Mauri. De eo rursus infra sermo erit.

JESU CHRITI ANNUS 649.	MARTINI PAP. ANNUS 1.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 8.

I. Theodorus Papa moritur.

SExcentesimus quadragesimusnonus annus Domini agitur Indictione septima, eodemque octavus Imperatoris Constantis absolvitur, & nonus inchoatur: quo Theodorus Papa, ubi sedisset annos septem, menses quinque, dies viginti, pridie Idus Maii ex hac vita migravit. De cujus rebus gestis præter illa quæ annis singulis recensita sunt, Anastasius ista habet: *Eodem tempore levata sunt corpora sanctorum martyrum Primi & Feliciani, quæ erant in arenario sepulta via Nomentana, & adducta sunt in urbem Romanam: quæ recondita sunt in basilica beati Stephani protomartyris, ubi & dona obtulit, Gabatas tres, tabulam ex argento ante Confessionem, arcus argenteos duos. Fecitque ecclesiam a solo beato Valentino via Flaminia juxta pontem Milvium, quam & ipse dedicavit, & multa dona obtulit. Fecitque oratorium beato Sebastiano intra Episcopium Lateranense, ubi & dona largitus est. Fecitque oratorium beato Euplo martyri foras portam beati Pauli Apostoli, quod etiam ornavit.* Sed quod inter antiquas Inscriptiones reperimus ejusdem Theodori Papæ monimentum, sic accipe (a):

(a) *Antiq. Inscr. in Append. pag. 1164. n. 18.*

EXQUIRENS PIETAS TECTUM DECORARE SACRATUM
PASTORIS SUMMI THEODORI CORDA DIREXIT
QUI STUDIO MAGNO SANCTORUM CORPORA CULTU
HOC DEDICAVIT NON PATRIS NEGLECTA RELIQUIT.

De

PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hisp. DCLXXXVII. Anno Hegiræ XXIX. inchoato die 14. Septemb. fer. 2. A. C. 649.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6142.

☉ 24. D. ☽ 24. P. 5. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 649.

MARTINI PAPÆ 1.

CONSTANTIS IMP. 9.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatur: *VIII. Post Consulatum Constantis Aug. VI.*

II. S. Theodoro PP. succedit S. Martinus.

Ad num. I. & seq. Theodorus Papa post Pyrrhum & Paulum Monothelitas damnatos humanis ereptus est hoc anno, ut inter omnes convenit, & *sepultus est ad Beatum Petrum Apostolum sub die secundo Idus Maii*, ut habet Anastasius, qui dicit eum sedisse *annos sex, menses quinque, dies XVIII.* uti etiam in Orderico lib. 2. Reginone, Hermanno Contracto, Abbone, Catologo Vaticano-Palatino, aliisque Catalogis legitur. Rectius tamen unum ex Exemplaribus MSS. Thuaneis, & aliqui Catalogi loco dies XVIII. numerant dies XIX. Quæ lectio præferenda; cum *Theodorus* an. DCXLII. die XXIV. Novembris consecratus fuerit, ideoque sederit annos sex, menses quinque, die XIX. die emortuali, qui fuit decimus tertius mensis Maii, excluso: dies enim XIV. Maii quo & aliquibus Martyrologiis, ut videre est in Actis Sanctorum Bollandianis ad diem XIV. Maii, inscribitur, dies est ejus sepulturæ, non vero obitualis, ut ex duratione vacationis Sedis colligitur. Cessavit Episcopatus *dies quinquaginta duos*, ut habent omnia exemplaria Anastasii, tam excusa quam Manuscripta & Martinus Polonus in Chron. Quapropter Sanctus *Martinus de Civitate Tudertina in Provincia Tuscia*, ordinatus est die quinta mensis Julii in quam Dominica incidebat. Nam a die XIII. mensis Maii, quo *Theodorus* obiit, quique ab Anastasio excluditur, ad diem V. Julii dies LII. interponuntur. Baronius *Theodoro* annos VII. menses V. dies XX. contra omnium Antiquorum fidem attribuit; verum aliter facere non potuit, ut annum Interpontificium, quod post mortem *Honorii* contigit, a se abdicatum inveniret. Perperam etiam scribit, vacasse Sedem mensem unum & dies sedecim, ut ex dictis liquet. Denique non audiendus Papebrocius in Conatu Chron. qui Interpontificium contendit fuisse dierum LIV. & Martini ordinationem competere in diem XIV. Junii; cum utrumque Anastasio adversetur. [1]

A num.

NOTÆ [1] QUandoquidem dies quo Martinus obiit satis exploratus est, cum ab Authoribus coævis cum die XVI. Septembris componatur; annusque pariter ex Indictione ab iisdem Scriptoribus signata non latet, ut ex Pagio ad A. 654. 2. liquet; nec denique quidquam dissidii occurrat in assignando sedis tempore in Anastasii Codicibus, ne excepto quidem nostro probatissimo Lucensi in exordio sequentis sæculi scripto, ut in Nota ad A. 731. 1. probabimus; quandoquidem, inquam, ita res habet sese, non satis consulte epocham hanc Pagius deseruit; Ponamus igitur S. Martinum obiisse anno 655. die XVI. Septembris, quæ forte dies fuit sepulturæ, cum die præcedenti interiisse potuerit; ponamus insuper sedisse annis VI. mense I. diebus XXVI. iisque demptis ab eodem anno 655. XV. Septembris & utroque termino excluso, redditur annus 649. dies XIX. Julii quæ in Dominicam incidit. Hic vero exordium Martini statuendum. Hac supputandi ratione instituta, definitoque interpontificio Theodorum inter & Martinum ad dies LII. ejusdem Theodori emortualem diem ad XXVIII. seu XXVII. Maii referendum intelliges. Rursus vero si ab anno 649. die XXVII. Maii dempseris annos VI. menses V. dies XVIII. quos illi assignant summo consensu Anastasii Codices, atque terminum utrumque excludes, supererit annus 642. dies VIII. Decembris, quæ tunc incidit in Dominicam, adeoque & auspicando Theodori sacerdotio erat aptissima. MANSI

fere infelicissimo Imperatori, dum bellum adversus Catholicam fidem veluti juramento sancitum in dies magis augeret: ex quo factum est, ut ex ejus impietate vires infidelibus adderentur.

Sex-

PAGIUS

psit. Post aliquot annos *Sanctus Audoenus* Rotomagensis Episcopus eum valde reluctantem Subdiaconum ordinavit, & postea ad Diaconatum promovit. Sed quia in terrenis actibus occupari nolebat; quæsivit locum ubi ei Dominus demonstraret, qualiter sub Sancta Regula degeret vitam. Ei locus concessus *Fontanella* appellatus ubi Monasterium hoc anno fundavit, quod etiamnum floret sub Congregatione Sancti Mauri. De eo rursus infra sermo erit.

JESU CHRITI ANNUS 649.	MARTINI PAP. ANNUS 1.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 8.

I. Theodorus Papa moritur.

SExcentesimus quadragesimusnonus annus Domini agitur Indictione septima, eodemque octavus Imperatoris Constantis absolvitur, & nonus inchoatur: quo Theodorus Papa, ubi sedisset annos septem, menses quinque, dies viginti, pridie Idus Maii ex hac vita migravit. De cujus rebus gestis præter illa quæ annis singulis recensita sunt, Anastasius ista habet: *Eodem tempore levata sunt corpora sanctorum martyrum Primi & Feliciani, quæ erant in arenario sepulta via Numentana, & adducta sunt in urbem Romanam: quæ recondita sunt in basilica beati Stephani protomartyris, ubi & dona obtulit, Gabatas tres, tabulam ex argento ante Confessionem, arcus argenteos duos. Fecitque ecclesiam a solo beato Valentino via Flaminia juxta pontem Milvium, quam & ipse dedicavit, & multa dona obtulit. Fecitque oratoriam beato Sebastiano intra Episcopium Lateranense, ubi & dona largitus est. Fecitque oratoriam beato Euplo martyri foras portam beati Pauli Apostoli, quod etiam ornavit.* ☞ Sed quod inter antiquas Inscriptiones reperimus ejusdem Theodori Papæ monimentum, sic accipe (*a*):

(*a*) *Antiq. Inscr. in Append. pag. 1164. n. 8.*

EXQUIRENS PIETAS TECTUM DECORARE SACRATUM
PASTORIS SUMMI THEODORI CORDA DIREXIT
QUI STUDIO MAGNO SANCTORUM CORPORA CULTU
HOC DEDICAVIT NON PATRIS NEGLECTA RELIQUIT ☜.

De

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hisp. DCLXXXVII. Anno Hegiræ XXIX. inchoato die 24. Septemb. fer. 2. A. C. 649. I. *Postconsulatus.* II. *S. Theodoro PP. succedit S. Martinus.*

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6142.

☉ 14. D. ☽ 14. P. 5. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 649.

MARTINI PAPÆ 1.

CONSTANTIS IMP. 9.

HIc annus istis formulis notatus: *VIII. Post Consulatum Constantis Aug. VI.*

Ad num. I. & seq Theodorus Papa post Pyrrhum & Paulum Monothelitas damnatos humanis ereptus est hoc anno, ut inter omnes convenit, & *sepultus est ad Beatum Petrum Apostolum sub die secundo Idus Maii*, ut habet Anastasius, qui dicit eum sedisse *annos sex, menses quinque, dies XVIII.* uti etiam in Orderico lib. 2. Reginone, Hermanno Contracto, Abbone, Catologo Vaticano-Palatino, aliisque Catalogis legitur. Rectius tamen unum ex Exemplaribus MSS. Thuaneis, & aliqui Catalogi loco dies XVIII. numerant dies XIX. Quæ lectio præferenda; cum *Theodorus* an. DCXLII. die XXIV. Novembris consecratus fuerit, ideoque sederit annos sex, menses quinque, die XIX. die emortuali, qui fuit decimus tertius mensis Maii, excluso: dies enim XIV. Maii quo & aliquibus Martyrologiis, ut videre est in Actis Sanctorum Bollandianis ad diem XIV. Maii, inscribitur, dies est ejus sepulturæ, non vero obitualis, ut ex duratione vacationis Sedis colligitur. Cessavit Episcopatus *dies quinquaginta duos*, ut habent omnia exemplaria Anastasii, tam excusa quam Manuscripta & Martinus Polonus in Chron. Quapropter Sanctus *Martinus de Civitate Tudertina in Provincia Tusciæ*, ordinatus est die quinta mensis Julii in quam Dominica incidebat. Nam a die XIII. mensis Maii, quo *Theodorus* obiit, quique ab Anastasio excluditur, ad diem V. Julii dies LII. interponuntur. Baronius *Theodoro* annos VII. menses V. dies XX. contra omnium Antiquorum fidem attribuit; verum aliter facere non potuit, ut annum Interpontificium, quod post mortem *Honorii* contigit, a se abdicatum inveniret. Perperam etiam scribit, vacasse Sedem mensem unum & dies sedecim, ut ex dictis liquet. Denique non audiendus Papebrocius in Conatu Chron. qui Interpontificium contendit fuisse dierum LIV. & Martini ordinationem competere in diem XIV. Junii; cum utrumque Anastasio adversetur. [1]

A num.

NOTÆ [1] QUandoquidem dies quo Martinus obiit satis exploratus est, cum ab Authoribus coævis cum die XVI. Septembris componatur; annusque pariter ex Indictione ab iisdem Scriptoribus signata non latet, ut ex Pagio ad A. 654. 2. liquet; nec denique quidquam difficii occurrat in assignando sedis tempore in Anastasii Codicibus, ne excepto quidem nostro probatissimo Lucensi in exordio sequentis sæculi scripto, ut in Nota ad A. 752. 1. probabimus; quandoquidem, inquam, ita res habet sese, non satis consulte epocham hanc Pagius deseruit; Ponamus igitur S. Martinum obiisse annu 655. die XVI. Septembris, quæ forte dies fuit sepulturæ, cum die præcedenti interiisse potuerit; ponamus insuper sedisse annis VI. mense I. diebus XXVI. iisque demptis ab eodem anno 655. XV. Septembris & utroque termino excluso, redditur annus 649. dies XIX. Julii quæ in Dominicam incidit. Hoc vero exordium Martini statuendum.
Hac supputandi ratione instituta, definitoque interpontificio Theodorum inter & Martinum ad dies LII. ejusdem Theodori emortualem diem ad XXVIII. seu XXVII. Maii referendum intelliges. Rursus vero si ab anno 649. die XXVII. Maii dempseris annos VI. menses V. dies XVIII. quot illi assignant summo consensu Anastasii Codices, atque terminum utrumque excludes, supererit annus 642. dies VIII. Decembris, quæ tunc incidit in Dominicam, adeoque & auspicando Theodori sacerdotio erat aptissima. MANSI

fere infelicissimo Imperatori, dum bellum adversus Catholicam fidem veluti juramento sancitum in dies magis augeret: ex quo factum est, ut ex ejus impietate vires infidelibus adderentur.

Sex.

PAGIUS psit. Post aliquot annos *Sanctus Audoenus* Rotomagensis Episcopus eum valde reluctantem Subdiaconum ordinavit, & postea ad Diaconatum promovit. Sed quia in terrenis actibus occupari nolebat; quæsivit locum ubi ei Dominus demonstraret, qualiter sub Sancta Regula degeret vitam. Ei locus concessus *Fontanella* appellatus ubi Monasterium hoc anno fundavit, quod etiamnum floret sub Congregatione Sancti Mauri. De eo rursus infra sermo erit.

JESU CHRITI ANNUS 649.	MARTINI PAP. ANNUS 1.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 8.

I. Theodorus Papa moritur.

SExcentesimus quadragesimusnonus annus Domini agitur Indictione septima, eodemque octavus Imperatoris Constantis absolvitur, & nonus inchoatur: quo Theodorus Papa, ubi sedisset annos septem, menses quinque, dies viginti, pridie Idus Maii ex hac vita migravit. De cujus rebus gestis præter illa quæ annis singulis recensita sunt, Anastasius ista habet: *Eodem tempore levata sunt corpora sanctorum martyrum Primi & Feliciani, quæ erant in arenario sepulta via Numentana, & adducta sunt in urbem Romanam: quæ recondita sunt in basilica beati Stephani protomartyris, ubi & dona obtulit, Gabatas tres, tabulam ex argento ante Confessionem, arcus argenteos duos. Fecitque ecclesiam a solo beato Valentino via Flaminia juxta pontem Milvium, quam & ipse dedicavit, & multa dona obtulit. Fecitque oratorium beato Sebastiano intra Episcopium Lateranense, ubi & dona largitus est. Fecitque oratorium beato Euplo martyri foras portam beati Pauli Apostoli, quod etiam ornavit.* Sed quod inter antiquas Inscriptiones reperimus ejusdem Theodori Papæ monimentum, sic accipe (*a*):

(*a*) *Antiq. Inscr. in Append. pag.* 1164. *n.*18.

EXQUIRENS PIETAS TECTUM DECORARE SACRATUM
PASTORIS SUMMI THEODORI CORDA DIREXIT
QUI STUDIO MAGNO SANCTORUM CORPORA CULTU
HOC DEDICAVIT NON PATRIS NEGLECTA RELIQUIT.

De

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hisp. DCLXXXVII. Anno Hegiræ XXIX. inchoato die 14. Septemb. fer. 2. A. C. 649.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6142.

☉ 14. D. ☽ 14. P. 5. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 649.

MARTINI PAPÆ 1.

CONSTANTIS IMP. 9.

I. Postconsulatus.

HIc annos ista formula notatur: *VIII. Post Consulatum Constantis Aug. VI.*

II. S. Theodoro PP. succedit S. Martinus.

Ad num. I. & seq Theodorus Papa post Pyrrhum & Paulum Monothelitas damnatos humanis ereptus est hoc anno, ut inter omnes convenit, & *sepultus est ad Beatum Petrum Apostolum sub die secundo Idus Maii*, ut habet Anastasius, qui dicit eum sedisse *annos sex, menses quinque, dies XVIII*, ut etiam in Ordérico lib. 2. Reginone, Hermanno Contracto, Abbone, Catalogo Vaticano-Palatino, aliisque Catalogis legitur. Rectius tamen unum ex Exemplaribus MSS. Thuaneis, & aliqui Catalogi loco dies XVIII. numerant dies XIX. Quæ lectio præferenda; cum *Theodorus* an. DCXLII. die XXIV. Novembris consecratus fuerit, ideoque sederit annos sex, menses quinque, die XIX. die emortuali, qui fuit decimus tertius mensis Maii, excluso: dies enim XIV. Maii quo & aliquibus Martyrologiis, ut videre est in Actis Sanctorum Bollandianis ad diem XIV. Maii, inscribitur, dies est ejus sepulturæ, non vero obitualis, ut ex duratione vacationis Sedis colligitur. Cessavit Episcopatus *dies quinquaginta duos*, ut habent omnia exemplaria Anastasii, tam excusa quam Manuscripta & Martinus Polonus in Chron. Quapropter Sanctus *Martinus de Civitate Tudertina in Provincia Tusciæ*, ordinatus est die quinta mensis Julii in quam Dominica incidebat. Nam a die XIII. mensis Maii, qua *Theodorus* obiit, quique ab Anastasio excluditur, ad diem V. Julii dies LII. interponuntur. Baronius *Theodoro* annos VII. menses V. dies XX. contra omnium Antiquorum fidem attribuit; verum aliter facere non potuit, ut annum Interpontificium, quod post mortem *Honorii* contigit, a se abdicatum inveniret. Perperam etiam scribit, vacasse Sedem mensem unum & dies sedecim, ut ex dictis liquet. Denique non audiendus Papebrochius in Conatu Chron. qui Interpontificium contendit fuisse dierum LIV. & Martini ordinationem competere in diem XIV. Junii; cum utrumque Anastasio adversetur. [1]

A num.

NOTÆ [1] QUandoquidem dies quo Martinus obiit satis exploratus est, cum ab Authoribus coævis cum die XVI. Septembris componatur; annusque pariter ex Indictione ab iisdem Scriptoribus signata non latet, ut ex Pagio ad A. 654. 2. liquet; nec denique quidquam difficii occurrat in assignando sedis tempore in Anastasii Codicibus, ne excepto quidem nostro probatissimo Lucensi in exordio sequentis sæculi scripto, ut in Nota ad A. 731. 1. probabimus; quandoquidem, inquam, ita res habet sese, non satis consulte epocham hanc Pagius deseruit; Ponamus igitur S. Martinum obiisse anno 655. die XVI. Septembris, quæ forte dies fuit sepulturæ, cum die præcedenti interiisse potuerit; ponamus insuper sedisse annis VI. mense I. diebus XXVI. iisque demptis ab eodem anno 655. XV. Septembris & utroque termino excluso, redditur annus 649. dies XIX. Julii quæ in Dominicam incidit. Hoc vero exordium Martini statuendum.
Hac supputandi ratione instituta, definitoque interpontificio Theodorum inter & Martinum ad dies LII. ejusdem Theodori emortualem diem ad XXVIII. seu XXVII. Maii referendum intelliges. Rursus vero si ab anno 649. die XXVII. Maii dempseris annos VI. menses V. dies XVIII. quot illi assignant summo consensu Anastasii Codices, atque terminum utrumque excludes, supererit annus 642. dies VIII. Decembris, quæ tunc incidit in Dominicam, adeoque & auspicando Theodori sacerdotio erat aptissima. MANSI

De eodem vero & poſt alia ſuperius enarrata Anaſtaſius hæc ſubiicit: *Hic fecit ordinationem unam per menſem Decembrem, creavit presbyteros viginti unum, diaconos quatuor Epiſcopos per diverſa loca numero quadragintaſex.* Ac demum vacaſſe ſedem ponit menſem unum & dies ſexdecim.

II. Martini Papæ creatio.

Sicque dicendum erit, eum qui in locum ipſius ſucceſſit, creatum fuiſſe die primo menſis Julii. Fuit iſte Martinus, patria Tudertinus, quæ eſt civitas in Tuſcia. Qui ubi thronum Apoſtolicum conſcendit, Synodum indixit celebrandam hoc eodem anno ad tertium Nonas Octobris, inchoata jam indictione octava, & exordio anni noni Conſtantis Imperatoris: eo namque tempore dictam Synodum Lateranenſem celebratam eſſe, ejus Acta perſpicue docent, quibus ejuſmodi principium præpoſitum legitur: *In nomine Domini Dei Salvatoris noſtri Jeſu Chriſti, Imperii domini Conſtantis * piiſſimi Auguſti anno nono ſub tertio Nonas Octobris, Indictione octava.*

Synod. Lateran. ſub Martino.
* Conſtantini III.

Cauſa autem ejus cogendæ Synodi, non tam fuit ut Sergius, Pyrrhus, & Paulus damnarentur, qui jam fuerant condemnati, quam ut recens credendi formula ab Imperatore ſuo edicto propoſita, quam Typum nominavit, omnino proſcriberetur, atque anathemati ſubiiceretur. Etenim eo magis ad eumdem Typum condemnandum exarſit animus Martini Papæ, quod mox ut creatus eſt Pontifex, ubi ex pravo uſu illo & uſurpata tyrannice auctoritate Imperator ejus electioni conſenſit, quaſi pro quodam gratitudinis præmio ab eo exigere conatus eſt ſui ſubſcriptionem edicti, litteris de his agens apud ipſum Martinum: qui execratus facinus, tantum abfuit ut ipſi conſentire voluerit Imperatori, ut potius in contrarium niſus, indixerit Synodum, in qua promulgatam perfidiam condemnaret. Hæc autem ita ſe habuiſſe, Acta ſancti Audoeni Epiſcopi Rhotomagenſis ſignificant verbis iſtis (*a*):

Tentator Martinus ab Imperatore.

(a) Extant apud Sur. t. 4. die 24. Aug. c. 8.

IV.

*Cumque ea de re a Paulo & cæteris infauſti dogmatis aſſertoribus, cum auctoritate etiam Imperatoris Conſtantis * tertii nepotis Heraclii, beato Martino Pontifici Romano ſcripta dirigerentur, ut ipſe huic ſententiæ aſſentiret & ſubſcriberet: guſtum mortiferæ ſuaſionis ſumma cum execratione reſpuit, ita dicens: Etiam ſi totus orbis dogmata peregrina & a fide aliena complecti velit, ſe nec minis cujuſquam, nec blandimentis, nec morte ipſa, a doctrina Evangelica & Apoſtolica ullo pacto poſſe avelli. Mox vero ad Francorum Regem legatos mittens, rogat, ut viros in fidei puritate fundatos, verbo & ſapientia providos quam primum ad ſe mittat, ut cum illis & totius Italiæ Præſulibus, Domino auxiliante, aliquod adverſus tantæ pravitatis venena antidotum adhibere poſſit. Rex igitur cunctis regni ſui ſacerdotibus in unum coactis, quid legati tanti Pontificis afferant, exponit: jubetque ut ex ſemetipſis viros tales eligant, quos ad ſuſcipiendum tantæ rei munus puritate fidei & verbi ſapientia idoneos norint. Tum illi uno animo B. Audoenum cum S. Eligio ei rei deſtinandos eligunt.* Porro quoddam interceſſiſſe impedimentum ne iidem Romam proficiſcerentur, ibidem auctor docet, necnon ipſe Audoenus (*b*) in vita quam ſcripſit S. Eligii idem affirmat: verum id poſt Synodum Romæ celebratam a Martino Papa expetitum a Francorum Regibus ibidem traditur, ut dicemus inferius ſuo loco, cum agemus de epiſtola ejuſdem Pontificis ad S. Amandum data.

* Conſtantii

(b) Audoe. in vita S. Elig. c. 33. apud Sur. die 1. Dec.

V.

Interfuiſſe huic Romano Concilio Epiſcopos centum quinque in ejus Actis habetur, totidemque numerat Anaſtaſius: a Theophane (*c*) autem ponuntur centum & decem, qui & tradit ſanctum Maximum Abbatem, de quo ſuperius, ad Synodum hanc cogendam induxiſſe Martinum Pontificem. Hæc enim ex eo leguntur in Heraclio, ubi res Monothelitarum ſummatim recenſet: *Cum autem Maximus Romam perveniſſet, Papamque Martinum ad æmulationem accendiſſet, Synodo centum decem Epiſcoporum collecta, Sergium, Pyrrhum, & Cyrum, & Paulum anathematizaverunt, &c.*

(c) Theop. an. 29. Heracl.

Numerus Epiſcoporum Rom. Concil.

VI.

Iiſdem conſentientia hæc leguntur in rebus geſtis ejuſdem S. Maximi quam fideliſſime ſcriptis: *Poſtquam autem evenit ut Theodorus Præſul Romæ e vita migraret, vir (ut ferunt) multis laboribus exercitus & pietate clarus, Martinus religioſiſſimus in illius throno inſtituitur, multis & ipſe chariſmatibus fulgens, præclaraque vita illuſtris: cujus virtutem divinus Maximus admiratus, eum plurimum frequentabat, atque ubi opus erat, de multis cum eo, quæ fieri oporteret, loquebatur. Itaque cum eo conſilium capit, omnes qui ubique eſſent, Epiſcopos congre-* ga-

Maximus Abbas inhæret Martino, & intereſt Concilio.

PAGIUS III. *Synodus Lateranenſis.*

A num. III. ad XXXVII. Poſtquam *Conſtans* Imperator electioni *Sancti Martini* conſenſit, nihil prætermiſit, ut *Typi* confirmationem ab eo extorqueret. Verum *Martinus*, ut Typum & Monothelitas damnaret, Synodum Lateranenſem convocavit, quæ cœpta fuit die quinta menſis Octobris, & Vigiliæ omnium Sanctorum abſoluta. Eidem interfuere centum & quinque Epiſcopi, conſtatque quinque Secretariis ſeu Conſultationibus totidem diebus confectis ac XXV. Canonibus. Erat *Secretarium* ædicula ſeu camera vice exedræ templo ſeu ædi Sacræ adjuncta, in qua Eccleſiæ miniſterio recondebantur, & Sacerdotes ac Clerici

gare, magnamque Synodum celebrare, ut sub tot Deiferis viris sana fides firmiorem haberet ac certiorem confessionem; perversitas vero adversariorum apertam & insigniorem repudiationem atque expulsionem. Hi ad centum & quinque convenerunt. Cum his sapientissimus Maximus interesset, omnia cum ratione ac divino Spiritu egerunt, omniaque Acta (ut par erat) in commentarios contulerunt, multa defensione rectæ doctrinæ data, cum suum quisque operam ac industriam studiose navasset. Et reliqua de eadem hæresi atque hæreticis condemnatis. Quod autem (ut vidimus) Maximus & auctor fuisse & persuasor Martino hujus cogendæ Synodi, eique interfuisse dicatur, in Actis tamen ipsius Synodi de Maximo mentio nulla fit: id inde accidit, quod etsi Abbates admitterentur ad Synodum, non tamen facultas eis erat, sicut Episcopis, dicendi sententiam & subscribendi, sed consulendi.

VII. Acta illæsa servata. Quod rursus ad hanc Synodum spectat, ob ejus amplitudinem ac majestatem ipse S. Martinus in epistola ad Amandum nominat eam Concilium generale. Extant quidem ejus Acta integra tum Græce, tum Latine scripta, eo quod non tantum in archivo Apostolicæ sedis illa fuerint servata, sed & plurima ex prototypo confecta sint exemplaria, quæ ab eodem Pontifice missa sunt in omnes provincias Orientis & Occidentis. Id quidem testatur Anastasius in Martino, idemque ab eodem Pontifice asseri videtur in epistola ad Amandum, cum non Synodalem tantum epistolam more majorum ad eum misit, sed ipsa integra (ut ait) Synodalia Acta.

VIII. Exordium Synodi. Continet ipsa Synodos Secretaria, sive dixeris Consultationes, vel Sessiones, Actionesve quinque singulis diebus confectas: quorum primum Secretarium haberi contigit hoc anno (ut ex iisdem pater Actis) tertio Nonas Octobris, quod sic incipit: *Præsidente sancto ac beatissimo Martino Papa sanctæ sedis Apostolicæ urbis Romæ, propositis sacrosanctis & venerabilibus Evangeliis in Ecclesia Domini Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, quæ vocatur Constantiniana, residentibus etiam viris venerabilibus, pariterque cum eo audientibus Maximo sanctissimo Aquilejensi Episcopo, &c.* Quod autem neque Mediolanensis interfuisse legatur, neque alii Galliæ Cisalpinæ Episcopi, sane intelligere possumus veritos illos a Rothari Longobardorum Rege Ariano tunc magnopere Italiam infestante, adeo ut transitus ubique difficilis esset: nam de eodem Rege habet ista Paulus diaconus (a):

IX. *Igitur Rotharis Rex, Romanorum civitates ab urbe Tusciæ Lunense universas quæ in littore maris sita sunt usque ad Francorum fines cepit. Opitergium quoque civitatem inter Tarvisium & Forum Julii positam pari modo expugnavit, & diruit. Cum Ravennatibus & Romanis bellum gessit ad fluvium Æmiliæ, quod Scultena dicitur: in quo bello a parte Romanorum, reliquiis terga dantibus octo millia cecidere.* Hæc Paulus. Unde opinor ejusmodi bella impedimento fuisse ne decreta a Rege Francorum legatio Gallicanorum Episcoporum Romam se conferret ad Martinum Pontificem.

(a) Paul. diac. l. 4. c. 47. nov. edit. in vet. c. 16.

X. Prima consultatio. Quod igitur ad primam attinet Synodi Actionem: ejus exordio Primicerius Notariorum velut tuba concitans convocatos Christi milites, eos, multa ex divina Scriptura prælocutus, paravit ad bellum atque inter alia divinæ Scripturæ verba illud Joelis (b) usurpans: *Canite* inquit, *tuba in Sion, ululate in monte sancto meo, quia venit dies Domini. Clamate hoc, suscitate bellatores arma portantes cuncti S. Spiritus in defensionem Catholicæ Ecclesiæ, & destructionem totius iniquitatis, &c.* Ita magna energia animis adversus hæresim concitatis, ipse Martinus Pontifex disertam valde & tempori accommodatam habuit in sacro illo conventu orationem; qua deploravit sacrosanctum divinæ incarnationis mysterium Angelis & hominibus reverendum a scelerata hæreticorum impietate dissolvi penitus & dissipari, auctoresque prodit errorum Cyrum Alexandrinum, Sergium, Pyrrhum, & Paulum Constantinopolitanos Episcopos, profitentes omnes nonnisi unam in Christo voluntatem & operationem, in necessariam assumptionem adducentes unam pariter esse in Christo naturam, sicut & personam, licet id palam dicere vererentur: docetque robustis sententiis, duas in Christo voluntates & operationes, sicut & duas naturas necesse esse fateri; firmatque Catholicum dogma divinæ Scripturæ sententiis atque assertionibus sanctorum Patrum. Quæ autem hactenus adversus Catholicam fidem machinati essent nominati superius erroris signiferi Cyrus, Sergius, Pyrrhus, & Paulus, exacte recensens; novissimeque persecutionem a Paulo

(b) Joel. 2. 3.

PAGIUS rici priusquam ad Sacra procederent, vestes Ecclesiasticas induebant. In iis Secretariis Synodos sæpe habitas fuisse ex earum Actis discimus. Tanta autem semper fuit hujus Concilii auctoritas, ut post quinque Synodos generales in Professionibus fidei a Pontificibus Romanis olim fieri solitis, memoraretur. Hinc in Libro Diurno Romanorum Pontificum cap. 2. tit. 9. formulæ tres earundem Professionum recitantur, & in tertia, quæ post ordinationem a Pontifice Romano fiebat, non solum confitetur Pontifex se quinque Synodos generales, ac præter

lo in Oriente adversus Apocrisarios Apostolicæ sedis & alios Orthodoxos excitatam enarrans: quomodo provocatus querelis omnium Orthodoxorum undique exclamantium coactus ipse fuerit Synodum convocare, docens, finem dicendi fecit ista perorans; & inculcans, hæc ait:

XI. Martinus Papa ad Synodum orat.

Ideoque in scripto, vel sine scripto Orthodoxorum preces minime despicientes Apostolicæ memoriæ nostri prædecessores, non destiterunt dictis viris diversis temporibus consultissime scribentes, & tam rogantes, quamque regulariter increpantes, necnon per Apocrisarios suos (ut dictum est) pro hoc maxime destinatos præsentialiter admonentes & contestantes, quatenus proprium emendarent novitatis commentum, atque ad Orthodoxam fidem Catholicæ Ecclesiæ remearent: & neque rogantes, neque increpantes potuerunt eos a suo conamine quoquomodo revocare, sed sicut dicit Dominus incorrectis (a): Cantavimus vobis tibiis, & non saltaverunt: lamentavimus, & non planxerunt: obduratum est cor eorum, sicut scriptum est (b), & auribus graviter audierunt, & oculos suos clauserunt, ne quando videant oculis suis, & auribus audiant, & corde intelligant, & revertantur, & sanentur per susceptionem salutiferæ prædicationis. Hæc de studio prædecessorum: Quæ autem in iisdem suæ essent partes, ita pergit dicere:

(a) Luc. 7.

(b) Is. 6. Matth. 9.

XII. Causa necessaria cogendæ Synodi.

Unde & ego tum propter irrevocabile eorum cor, & propter animas quæ per eorum fallacem deceptionem deperennt, necnon propter precationes (sicut dictum est) ad Apostolicam sedem super tali capitulo in scripto delatas, pertimescens quippe imminentem iram super eos qui negligenter opus Dei faciunt; necessarium fore prævidi, omnes vos, qui secundum gratiam ejus sacerdotale officium geritis, invitare & propter hanc quæstionem in homine domini congregare in unum: quatenus communiter omnes, ipso utique Deo respiciente & judicante nos ipsos, sed & nostra omnia, de prædictis viris, sive novitate in dogmatibus eorum exposita, tractare debeamus: & maxime præceptum habentes Apostolicum (c), attendere vobis ipsis & gregi, in quo nos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Dei Ecclesiam, quam acquisivit per sanguinem proprium: sed & iterum attendere lupos, attendere malos operarios, qui perversa faciunt & loquuntur, &c. His & aliis a sancto Martino de causa cogendæ Synodi peroratis, ad tractanda quæ peragenda essent deventum est.

(c) Act. 20.

XIII. De legatione missa ab Episcopo Ravennate.

Cum autem sanctus Martinus ista dixisset, audita est legatio Mauri Episcopi Cæsenatis pro Archiepiscopo Ravennate, Mauro itidem nominato. Fuit iste quidem Maurus Cæsenas sanctitate celebris, cujus nomen in Album sanctorum relatum (d) ab Ecclesia Catholica, anniversaria memoria elucescit. Lecta est itaque oblata ab eo epistola Mauri Episcopi Ravennatis, cujus est ejusmodi exordium: *Domino sancto & meritis beatissimo, totoque orbe, Apostolico & universali Pontifici Martino Papa, Maurus servus servorum Dei Episcopus. Unicum nobis & singulare est, &c.* Ubi excusans se primum, quod ob incursiones barbaricas præsens adesse non potuisset; deinde declarata, quam coleret, Catholica fide, de missa a se legatione ad Synodum egit. Post hæc autem occasione professionis rectæ fidei Episcopi Ravennatis absentis, ipse Martinus Pontifex de duabus in Christo voluntatibus & operationibus disertam adhibuit disputationem: qua absoluta, audita suggestione Deusdedit Episcopi in Sardinia, finis impositus est primo Synodi Secretario.

(d) Martyrol. Rom. die 20. Jan.

XIV. Secunda consultatio.

Convenerunt deinde iterum Patres eodem anno & indictione octava, octavo Idus Octobris, iisdemque Episcopis considentibus, præsidens Martinus Pontifex, qualia esse soleant & debeant Apostolicæ sedis judicia, ista primum præfatus, ostendit: *Beatus David ad Dominum dicit (e): Justitia & judicium præparatio sedis tuæ: Misericordia & veritas præibunt ante faciem tuam. Hanc igitur præparationem per veritatem gestorum ad gloriam ejus & imitationem sacræ sedis suæ, properans opportune perficere & sancta Synodus nobiscum consistens venerabilium sacerdotum, ut ex hoc præcipue in eum glorietur in hoc, quod intelligit & cognoscit (f) Dominum, & facit judicium & justitiam in medio terræ: studuit competenter non antea per scripta eorum qui accusati sunt, causam illorum discutere, donec per querulantium institutiones respexerit hanc & addiscere valuerit: illud videlicet, quod per sapientiam bene placuit Salomoni, adimplens, quod dicit: (g) Antequam scruteris, non reprehendas. Intellige prius, & tunc increpa. Antequam audieris, non respondeas.* Nempe

(e) Ps. 88.

(f) Hier. 9.

(g) Eccl. 11.

PAGIUS

terea *sextam nuper*, ut ibi dicitur, congregatam custodire; sed etiam cuncta Decreta Pontificum Apostolicæ Sedis, *Præsertim quæ a Sancta memoria Martino universali Papa, ad confirmationem prædictarum quinque Synodorum definita sunt atque decreta.* Quibus ex verbis manifestum fit, usum istum adiiciendi scilicet post assertionem quinque universalium Synodorum, confessionem Synodi Lateranensis sub Martino, non tantum durasse usque ad promulgationem sextæ Oecumenicæ Synodi, ut putavit Baronius num. LXV. sed etiam postquam sexta Synodo-

pe, licet apertissima sit contrariorum reprehensio: verumtamen oportet & his quæ clara sunt, ad eorum examinationem ordinem conservari ab his qui secundum Deum scrutari deputati sunt: quatenus ita cum oratione cooperantem inveniamus, & confessorem Deum, qui dicit (a): Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. Offeratur ergo secundum pie complacitam omnibus nobis consequentiam per eos quorum interest, sive de nostro venerabili scrinio, per dilectissimum Primicerium & Notarios queralantium denominatos temeratores cum omni reverentia secundum ordinem submonitio. Hæc Martinus Papa.

(a) Mat. 18.

XV. Oblatus libellus a Stephano Dorensi Episc.

His dictis, oblatus est libellus a Stephano Dorensi Episcopo fungente vice Apostolicæ sedis in Palæstina ad exturbandos invasores hæreticos, quo relationem afferret de iis quæ ab obitu sanctissimi Sophronii Hierosolymorum Episcopi in illam ipsam diem facta essent: ex quo quidem libello plura superius, quæ pertinebant ad historicam veritatem suis locis posuimus. Præter illa adjecit sinceræ fidei adversus hæresim Monothelitarum confessionem, detestans in primis ejus erroris auctores, propagatores, ac defensores. His auditis & inter Acta referri jussis, oblatus est libellus Abbatum, presbyterorum, & monachorum Græcorum tam in Urbe consistentium, quam eorum qui tunc in Urbem advenerant: quorum libello præpositus est titulus, quo ipsum Martinum Papam sacerdotem nominant sacerdotum, patrem Patrum, terque beatissimum. Erant illorum aliqui ex Laura S. Sabæ in Palæstina, alii qui ex Africæ monasterio Romam advenerant, petentes omnes una simul damnati cum hæresi impios hæreticos, & abominabile Typum novissime editum nomine Imperatoris.

XVI. Conciliorum African. lectæ litteræ & Victoris Carthag. Episc.

Auditis in Synodo iis qui præsentes accusatores advenerant, jussu sunt edi ex archivo Apostolicæ sedis scripta eorum qui prædecessori Theodoro Papæ adversus eosdem hæreticos querelarum libellos obtulerant: ac primum lectæ fuere litteræ Sergii in Cypro Episcopi, quas non superius suo loco, cum oblatæ sunt Theodoro, posuimus. Quibus auditis & declaratis a Mauro Cæsenate Episcopo, jussæ sunt recitari litteræ Africanorum Episcoporum eodem argumento adversus eosdem hæreticos ad Theodorum Papam scriptæ, quas æque suo loco superius recitavimus: lectæque pariter aliæ eorumdem Episcoporum ad Constantem Imperatorem adversus eosdem hæreticos datæ, itemque aliæ Concilii Byzaceni ad Theodorum item missæ, necnon aliæ ad Paulum datæ ab Episcopis Proconsularis provinciæ Carthaginensis subscriptione sexagintaocto Episcoporum munitæ. Novissime vero recitata fuit epistola Victoris Carthaginensis Antistitis ad eumdem Theodorum Pontificem data; qua Maximi Aquilejensis Episcopi præconio commendata, secundæ Consultationi finis impositus est.

XVII. Tertia consultatio.

Convenerunt tertio Patres ibidem loci decimosexto Kalendas Novembris ejusdem anni & Indictionis, eodem præsidente Martino Pontifice: qui ubi de studio, vigilantia, & cura, quæ deceat eum qui universæ præest Ecclesiæ, in investigandis atque damnandis hæresibus, & de his agendis quæ urgeat divina jussio, ac de auxilio ad hæc impienda a Domino impendi solito, plura, cunctis audientibus, disseruisset: mox e scriniis Romanæ Ecclesiæ prodi jussit, quæ ab ejusmodi hæreticis adversus Catholicam fidem scripta esse reperirentur. Primumque omnium facta est editio scriptorum Theodori Episcopi Pharanitæ, obscuri quidem nominis viri, sed ex impietate optime noti: ex blasphemia enim solum sibi nomen aliquod comparavit his temporibus, cum ei ob ætatem & in hæresi sedulum studium reliqui deferre solerent. Lectæque sunt ex ejus scriptis, ipsius de unica Christi voluntate & operatione blasphemiæ. Iste enim princeps erroris habitus est, utpote quod ex ejus scriptis, qui hæresim promulgarunt, omnes acceperint: ex quibus & cognita sunt ejusdem hæresis penetralia, ostensumque (quod successores ejus præ pudore occultare conati sunt) ex quo fonte horrenda blasphemia flueret de una tantum in Christo voluntate & operatione, quod scilicet iste assereret incorporaliter ex utero processisse Dominum nostrum Jesum Christum. Ad hæc & alia impie dicta confutanda, sanctorum Patrum sententiæ in medium allatæ sunt.

Lecta & damnata scripta Theodori Episc. Pharanitæ.

XVIII. Scripta Cyri edita & confutata.

Post hæc autem confutata, jussa sunt recitari novem capitula Cyri quondam Alexandrini Episcopi, itemque Sergii Constantinopolitani Episcopi ad ipsum epistola scripta: & quoniam Dionysii testimonio nitebatur Cyrus unius assertor in Christo voluntatis & operationis, jus-

PAGIUS

IV.

nodus promulgata fuit. Primi Secretarii titulus est: *In nomine Domini Dei Salvatoris Nostri Jesu Christi, Imperii Domini Constantini Piissimi Augusti anno nono, sub die tertio Nonas Octobris, Indictione octava.* Titulus vero quinti & ultimi his verbis incipit: *In nomine D. Dei Salvatoris Nostri J. C. Imperii Domini Constantini Piissimi Augusti anno IX. sub die pridie Kalendas Novemb. Indict. VIII.*

Constat ex Secretario primo *Maximum* Episcopum Aquilejensem huic Concilio interfuisse. Quod vero neque *Mediolanensis*, neque alii Gal-

jussus est afferri codex Dionysii, legique ejus epistola ad Cajum, in qua Deivirilem appellat Christi operationem. interlocutus autem S. Martinus Papa, fraudem detegit hæreticorum, textum Dionysii corrumpentium: etenim cum ille dixisset novam Deivirilem operationem, illi loco, novam, unam dixerunt; atque demum, ejecta voce, Deivirilis, unam in Christo operationem dumtaxat S. Dionysium asseruisse restati fuerunt. Jussa sunt etiam legi ab eodem Pontifice Themistii hæretici scripta de una operatione ex Dionysii Deivirilis operationis male accepta sententia. Post hæc lecta, interlocutus idem Martinus Papa, plane ostendit Dionysium per Deivirilem operationem, non unam significare voluisse, sed unius personæ duas, humanam scilicet & divinam, idque pluribus docuit: quod & per Sophronium Hierosolymitanum antea fuisse detectum & in hæreticos objectum, male vero excusatum a Pyrrho, Deusdedit Episcopus Calaritanus interlocutus ostendit.

XIX. De Dionysii scriptis numquam dubitatum.

Sed & illud obiter in his magnopere considerandum putamus. Cum Themistius, Sergius, Cyrus & reliqui sectarii ad probandam unam operationem & voluntatem in Christo usi fuerint scriptis Dionysii, ex quibus adeo putarant confirmari assertum errorem: quid est, quod numquam ab aliquo adversariorum vel leviter objectum sit, Dionysii ea non esse scripta, vel dubitatum saltem, num Dionysii ea essent? Quibus appareat, a majoribus sive Orthodoxis sive hæreticis ne minimum quidem dubitatum, num vere ea Dionysii antiqui Theologi essent scripta genuina, vereque germana, nec alterius quam Areopagitæ, ejusdemque Episcopi Atheniensis: tali enim inscriptus nomine, nempe Dionysii Episcopi Atheniensis cognomento Areopagitæ (ut Acta declarant *a*) codex editus ac lectus in eadem Synodo reperitur. Ut jure mirari debeas perfrictam frontem recentiorum hæreticorum pro arbitrio cuncta majorum sive scripta sive traditiones negantium. Certe quidem non est facta ista de Dionysii scriptis ab uno vel alio privatim vel in angulo furtim editio, sed a pluribus publiceque in plena Synodo ac patenti judicio, cunctaque quam exactissime examinata, quæ ex Dionysii scriptis allata sunt & cognita testimonia. At de Dionysii scriptorum veritate suo loco superius pluribus disputatum est: hæc enim obiter dicta sunto.

(*a*) *Conc. Lateran. sub Marti. Act. 3. & 5.*

XX.

His igitur visis, jussa est edi Ecthesis Sergii Constantinopolitani Episcopi nomine Heraclii Imperatoris edita & promulgata, ejusque ad Cyrum scriptæ de ejus confirmatione litteræ, necnon redditæ ad Sergium litteræ Cyri Ecthesin illam confirmantis. Quibus peractis, reliqua in sequentem Consultationem placuit prorogari.

Consultatio quarta.

Decimoquarto Kal. Novembris, Indictione octava, rursum in solitum consessum remeantibus Patribus, sanctissimus Pontifex Martinus ex more prælocutus plura in detestationem recitatæ Ecthesis, & eorum qui eam confirmare laborarunt, Sergii, Cyri & Pyrrhi, pro concione dixit. Annuit omnibus sancta Synodus, adjecitque de Paulo, qui Typum edendum proposuit, judicium peragi, & causam judicari. Jussæ itaque sunt recitari litteræ ipsius Pauli ad Theodorum Romanum Pontificem, ex quibus ejus refractarius animus cognitus fuit.

XXI. Typus damnatus.

His adjecta est lectio Typi illius nomine Constantis Imperatoris editi, idemque examinatus a sancta Synodo, compertus subdolus, inconstans, mendax, atque in omnibus impius, est damnatus. Quibus evulsis pravis germinibus, jubet sanctissimus Pontifex vetera in medium afferri de fide Catholica decreta Patrum: primumque omnium recitatum est Nicænum Symbolum, deinde Constantinopolitanum, postea vero quæ pro defensione Catholicæ fidei edita sunt in Concilio Ephesino duodecim capita, sive anathematismi: addita his est definitio fidei Catholicæ facta in Chalcedonensi Concilio, & quatuordecim capita in Quinta Synodo. Quibus lectis, nomine totius Synodi locutus est Maximus Aquileiensis Episcopus pluraque, in commendationem eorundem Conciliorum dixit, atque in detestationem hæreticæ pravitatis plurima inculcavit, in damnationemque eorum qui eumdem defendissent errorem: in sequentem vero Consultationem rejecit ea quæ a sanctis patribus pro Catholica veritate essent scripta in ejusdem condemnationem erroris.

Consultatio quinta & ultima.

Demum vero eodem hoc anno convenere Patres pridie Kal. Novembris. Cum præsidens sanctæ Synodo Martinus Romanus Pontifex prælocutus, hortatus est omnes Patres adversus hæreticos strenue de-

PAGIUS *Episcopus Aquilejensis & Legatus Epi. Ravennæ Synodo interfuit.*

Galli & Cisalpini Episcopi interfuisse legantur, inde contigisse putat Baronius num. VIII. quod *Rotharis* Langobardorum Rex Arianus tunc Italiam infestaret, & transitus ubique difficilis esset; de quo bello agit Paulus lib. 4. cap. 47. Verum cum *Rotharis* ante triennium vita decessetit, hæc conjectura locum habere non potest. Quare hujus absentiæ causa ignoratur. In primo Secretario dicitur, auditam esse Legationem *Mauri Episcopi Cæsenatis* pro Archiepiscopo Ravennata, quem Maurum Sanctitate celebrem fuisse putat Baronius num. XIII. cujus nomen ad diem XX. Januarii Martyrologio Romano inscribitur, & hujus Vitam scripsit B. Pe-

decertare, eosdemque sanctorum sententiis veluti jaculis confodere, eaque de causa afferri jussit sanctorum Patrum volumina, ex quibus velut e pharetra sagittas, quibus ferirent hostes, acciperent. Recitatisque eorumdem sanctorum Patrum sententiis, iisdemque a sancta Synodo collaudatis, jussa sunt legi veterum hæreticorum scripta, quibus consentientes fuisse recentiores hæretici convincerentur; pariterque mendaces arguerentur, dum ut deciperent simpliciores, se Patres sequi & sacra Concilia tueri mentiti essent, ostenderenturque pariter iidem adulterati esse eorundem sanctorum Patrum dicta.

XXII. Sanciti canones viginti.

His igitur a sancta Synodo exacte cognitis atque discussis, & vera de Verbi incarnatione doctrina firmata, ad eam spectantes ad confutandas adversariorum assertiones viginti sanciti sunt canones, quibus singulis ad finem apposita est condemnatio eorum qui secus sentirent. Eos igitur necessario hic describendos existimavimus, utpote qui positi sunt termini quos transgrediens quisque improbus foret appellandus hæreticus, cum fixos transgrediatur terminos antiquorum Patrum: sic enim se habent:

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & veraciter Patrem & Filium & Spiritum sanctum, Trinitatem in unitate, & unitatem in Trinitate, hoc est unum Deum in tribus subsistentiis consubstantialibus & æqualis gloriæ, unam eamdemque trium Deitatem, naturam, substantiam virtutem, potentiam regnum, imperium, voluntatem, operationem, inconditam, sine initio, incomprehensibilem, immutabilem, creatricem omnium, & protectricem; condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem ipsum unum sanctæ & consubstantialis & venerandæ Trinitatis Deum Verbum e cælo descendisse, & incarnatum ex Spiritu sancto & Maria semper Virgine, & hominem factum, crucifixum carne, propter nos sponte passum, sepultumque & resurrexisse tertia die, & ascendisse in cælos, atque sedentem in dextera Patris, & venturum iterum cum gloria paterna, cum assumpta ab eo atque animata intellectualiter carne ejus, judicare vivos & mortuos: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem Dei genitricem sanctam semperque Virginem & immaculatam Mariam, utpote ipsum Deum Verbum specialiter & veraciter, qui a Deo Patre ante omnia sæcula natus est, in ultimis sæculorum absque semine concepisse ex Spiritu sancto, & incorruptibiliter eam genuisse, indissolubili permanente & post partum ejusdem virginitate: condemnatus sit.

*Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem ipsius & unius Domini nostri & Dei Jesu Christi duas nativitates, tam ante sæcula ex Deo Patre incorporaliter & sempiternaliter, quamque de sancta Virgine semper Dei genitrice Maria corporaliter in ultimis sæculorum: atque unum eumdemque Dominum nostrum & Deum Jesum Christum consubstantialem Deo & Patri secundum Deitatem, & consubstantialem homini & matri secundum humanitatem, atque eumdem passibilem carne, & impassibilem Deitate, circumscriptum corpore, incircumscriptum Deitate, eumdem inconditum & conditum, terrenum & cælestem, visibilem & invisibilem *, capabilem & incapabilem, ut toto homine eodemque & Deo totus homo reformaretur, qui sub peccato cecidit: condemnatus sit.*

* intelligibilem

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem unam naturam Dei Verbi incarnatam, per hoc quod incarnata dicitur nostra substantia perfecte in Christo Deo & indiminute, absque tantummodo peccato, significata: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem ex duabus & in duabus naturis substantialiter unitis, inconfuse & indivise, unum eumdemque esse Dominum & Deum Jesum Christum; condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem substantialem differentiam naturarum inconfuse & indivise in eo salvatam: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem natu-

PAGIUS Petrus Damiani anno circiter MLXXII. demortuus, qui fatetur pauca sibi de hoc Sancto comperta, aitque: *Quidam antiquus admodum Senex, & corpore marcescente jam tremulus, nostris nuper temporibus extitit, qui se vidisse hujus B. Mauri nepotem, Constantium videlicet nomine, Episcopum Cæsenatis Ecclesiæ testabatur.* Bollandus ad eundem diem recte conjicit, fortasse vetulum illum, *Nepotem Mauri* vocasse Constantium, quod ejus ortus esset stirpe. Nam si, uti in laudata Vita dicitur, Maurus ante Episcopatum *Virtutum gradibus ad alta conscenderit, & in Sanctæ conversationis studio non segniter vigilarit*; Necesse est eum saltem a decennio continenti vitæ se dedisse, ante tempus illud *Constantii* patrem natum esse, atque ideo inter patrem & filium trecentos & amplius annos vitæ distribuendos esse, quod nullus sibi persuaserit. Quare duo Mauri Episcopi Cæsennatenses omnino distinguendi. Ita Bollandus, Ughellus Tom. II. Italiæ Sacræ in Episcopis Mutinensibus asserit, S. *Maurum*, cujus Petrus Damiani Vitam scripsit fuisse Episc. Mutinensem, an. DCCCCXXXIV.

turarum substantialem unitionem indivise & inconfuse in eo cognitam: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem naturales proprietates Deitatis ejus & humanitatis indiminute in eo & sine deminoratione salvatas: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem duas unius ejusdemque Christi Dei nostri voluntates cohærenter unitas, divinam & humanam, ex hoc quod per utramque ejus naturam voluntarius naturaliter idem consistit nostræ salutis: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem duas unius ejusdemque Christi Dei nostri operationes cohærenter unitas, divinam & humanam, ex eo quod per utramque ejus naturam operator naturaliter idem existit nostræ salutis: condemnatus sit.

*Si quis secundum scelerosos * hæreticos unam Christi Dei nostri voluntatem confitetur, & unam operationem in peremptionem sanctorum Patrum confessionis, & abnegationem ejusdem Salvatoris nostri dispensationis: condemnatus sit.*

* scelera-tos

Si quis secundum scelerosos hæreticos in Christo Deo in unitate substantialiter salvatis & a sanctis Patribus nostris pie prædicatis duabus voluntatibus & duabus operationibus, divina & humana, contra doctrinam Patrum unam voluntatem atque unam operationem confitetur: condemnatus sit.

Si quis secundum scelerosos hæreticos cum una voluntate & una operatione, quæ ab hæreticis impie confitetur, & duas voluntates, pariterque & operationes, hoc est, divinam & humanam, quæ in ipso Christo Deo in unitate salvantur, & a sanctis Patribus orthodoxe in ipso prædicantur, denegat & respuit: condemnatus sit.

Si quis secundum scelerosos hæreticos Deivirilem operationem (quod Græci dicunt θεανδρικὴν) unam operationem insipienter suscepit, non autem duplicem esse confitetur secundum sanctos Patres, hoc est, divinam & humanam, aut ipsam Deivirilis, quæ posita est, novam vocabuli dictionem unius esse designativam, sed non utriusque mirificæ & gloriosæ unitionis demonstrativam: condemnatus sit.

Si quis secundum scelerosos hæreticos in peremptione salvatis in Christo Deo essentialiter in unitione & a sanctis Patribus pie prædicatis duabus voluntatibus, & duabus operationibus, hoc est, divina & humana, dissentiones & divisiones insipienter mysterio dispensationis ejus innectit, & propterea Evangelicas & Apostolicas de eodem Salvatore voces non uni eidemque personæ & essentialiter tribuit eidem ipsi Domino & Deo nostro Jesu Christo secundum beatum Cyrillum, ut ostendatur Deus esse & homo idem naturaliter: condemnatus sit.

Si quis secundum sanctos Patres non confitetur proprie & secundum veritatem omnia quæ tradita sunt & prædicata sancta Catholica & Apostolica Dei Ecclesia, perindeque a sanctis Patribus & venerandis universalibus quinque Conciliis, usque ad unum apicem, verbo & mente: condemnatus sit.

*Si quis secundum sanctos Patres consonanter nobis pariterque fide non respuit & anathematizat anima & ore omnes quos respuit & anathematizat nefandissimos hæreticos cum omnibus impiis eorum conscriptis usque ad unum apicem sancta Dei Ecclesia Catholica & Apostolica (hoc est, sanctæ & universales quinque Synodi & consonanter omnes probabiles Ecclesiæ Patres) idest, Sabellium, Arium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, Polemonem, Eutychem, Dioscorum, Timotheum Aelurum, Severum, Theodosium, Colluthum, Themistium, Paulum Samosatenum, Diodorum, Theodorum, Nestorium, Theodulum Persam, Origenem, Didymum, Evagrium, & compendiose omnes reliquos hæreticos, qui a Catholica Ecclesia reprobati atque abiecti sunt, quorum dogmata diabolicæ operationis sunt genimina, & eos qui similia cum his usque ad finem obstinate sapuerunt, aut sapiunt, vel sapere reperiuntur: cum quibus merito annumeramus, utpote similes eis parique errore præditos, ex quibus dogmatizare noscuntur, proprioque errori vitam suam determinantes, hoc est, Theodorum quondam Episcopum Pharanitanum, Cyrum Alexandrinum, Sergium Constantinopolitanum, vel ejus successores Pyrrhum & Paulum in sua perfidia permanentes, & omnia impia illorum conscripta, & eos qui similia cum illis usque ad finem obstinate sapuerunt, aut sapiunt, vel sapere sperantur, hoc est, unam voluntatem & unam operationem Deitatis & humanitatis Christi, & super hæc impiissimam Ecthesin quæ persuasione ejusdem Sergii facta est ab Heraclio quondam Imperatore adversus Orthodoxam fidem, unam Christi Dei voluntatem, & unam ex concinnatione definientem operationem venerari, sed & omnia quæ pro ea impie ab eis scripta vel acta sunt, & illos qui eam suscipiunt, vel aliquid de his quæ pro ea scripta vel acta sunt, & cum illis denuo scelerosum Typum, qui ex suasione prædicti Pauli nuper factus est a serenissimo Principe Constantino * Imperatore contra Catholicam Ecclesiam, utpote duas naturales voluntates & operationes, divinam & humanam, quæ a sanctis Patribus in ipso Christo Deo vero & Salvatore nostro*

* Constan-te

pro

pie prædicatur, cum una voluntate & operatione, quæ ab hæreticis impie in eo veneratur, pariter denegare & taciturnitate constringi promulgantem, & propterea cum sanctis Patribus & scelerosos hæreticos ab omni reprehensione & condemnatione injuste liberari definientem, in amputationem Catholicæ Ecclesiæ definitionem, seu regula.

XXIII. Anathematismi contra Monothelitas.

Si quis igitur juxta quod dictum est, consonanter nobis omnia hæc impiissima hæreses illorum dogmata, & ea quæ pro illis aut in definitione eorum a quolibet impio conscripta sunt, & denominatos hæreticos, Theodorum dicimus, Cyrum, & Sergium, Pyrrhum, & Paulum non respuit & anathematizat, utpote Catholicæ Ecclesiæ rebelles existentes: aut si quis aliquem de his, qui ab illis vel similibus eorum in scripto vel sine scripto quocumque modo vel loco aut tempore temere depositi sunt aut condemnati, utpote similia eis minime credentem, sed sanctorum Patrum nobiscum confitentem doctrinam, uti condemnatum habet aut omnino depositum, sed non arbitratur hujusmodi quicumque fuerit, hoc est, sive Episcopus, aut presbyter, vel diaconus, sive alterius cujuscumque Ecclesiastici ordinis, aut monachus, vel laicus, pium & Orthodoxum, & Catholicæ Ecclesiæ propugnatorem, atque in ipso firmius consolidatum in quo vocatus est a Domino ordine, illos autem impios, atque detestabilia eorum pro hoc judicia, vel sententias vacuas & invalidas atque infirmas, magis autem profanas & execrabiles vel reprobabiles arbitratur: hujusmodi condemnatus sit.

Si quis ea quæ scelerosi hæretici sapiunt indubitanter professus atque intelligens, per inanem protervitam dicit hæc pietatis esse dogmata, quæ tradiderunt ab initio speculatores & ministri verbi, hoc est dicere, sanctæ & universales quinque Synodi, calumnians utique ipsos sanctos Patres & memoratas sanctas quinque Synodos in deceptione simplicium, vel susceptione suæ profanæ perfidiæ: hujusmodi condemnatus sit.

Si quis secundum scelerosos hæreticos quocumque modo, aut verbo, aut tempore aut loco terminos removeat illicite, quos posuerunt firmius sancti Catholicæ Ecclesiæ Patres, id est, sanctæ & universales quinque Synodi, novitates temere exquirere, & fides alterius expositiones, aut Typos vel leges, aut definitiones, aut libellos, aut epistolas, aut conscripta, aut subscriptiones, aut testimonia falsa, aut Synodos, aut gesta monumentorum, aut ordinationes vacuas & Ecclesiasticæ regulæ incognitas, aut loci servaturas incongruas & irrationabiles, & compendiose, si quid aliud impiissimis hæreticis consuetum est agere, per diabolicam operationem tortuose & callide agit contra pias Orthodoxorum Catholicæ Ecclesiæ, hoc est dicere, paternas ejus & Synodales prædicationes, ad eversionem sincerissimæ in Dominum Deum nostrum confessionis, & usque in finem sine pœnitentia permanet hæc impie agens: hujusmodi in sæcula sæculorum condemnatus sit. Et dicat omnis populus, Fiat, fiat.

XXIV.

*His itaque a nobis pie promulgatis, & cum omni subtilitate, servandum Dominicam præceptionem (a), zizania quidem & omnes facientes scandala, cum palliato * & hæretico intellectu eorum, igni canonicæ sententiæ ex Apostolica auctoritate projicientes, triticum aut Orthodoxæ & Apostolicæ fidei nostræ Christianorum in horreum, id est, Catholicam Ecclesiam per ventilabrum paternæ doctrinæ firmius congregantes: victrices ei cum propheta Sophonia (b) canimus hymnos: Gaude nimis, o filia Sion: prædica, filia Hierusalem: lætare & exulta ex toto corde tuo, filia Hierusalem. Abstulit Dominus a te iniquitates adversariorum tuorum, liberavit te de manu inimicorum: Dominus in medio tui: non videbis mala ultra, omni explosa novitate hæretica, & omni confirmata in te Orthodoxa fide in possessione vitæ æternæ, per ipsum Christum Dominum Salvatorem animarum nostrarum, cui gloria, honor, veneratio, imperium cum Patre & sancto Spiritu nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.*

(a) Matt. 13.

* palliato Peroratio S. Synodi.

(b) Soph. 3.

Demum vero post hæc secuta est omnium Episcoporum subscriptio, cui tamquam appendix addita postea fuit subscriptio trium aliorum Episcoporum, nempe Joannis Episcopi Mediolanensis, Justini Episcopi Calaritani, & Maurini Episcopi Dertonensis. Absoluta autem Synodo, scripta est ab ipso S. Martino Romano Pontifice una cum Concilio Synodalis epistola circularis ad omnes Christi fideles ubique degentes de his quæ pro fide Catholica adversus hæreticos gesta essent. Sed & una cum eadem Synodali epistola pariter missa sunt exemplaria Synodalium Actorum. Extat ipsa quidem Synodalis Encyclica, digna sane tanto Pontifice, tantoque Episcoporum cœtu; quam hic tibi describendam curamus, ne tu hoc careas munere, quo Catholicus universus locupletatus est orbis: & licet aliquantum prolixam, eo tamen avidiori (ut puto) accepturus es animo, quo facta collatione cum Græco exemplari, nonnullis mendis emaculatam intelliges. Sic enim se habet (c):

(c) Episc. 1. Martin. t.a. ep. Rom. Pont.

XXV. Ep. Encyclica Martini Papæ & Synodi Rom.

Martinus servus servorum Dei, atque per gratiam ejus Episcopus sanctæ Catholicæ atque Apostolicæ Ecclesiæ urbis Romæ, una cum sancto Concilio nostro reverendissimorum sacerdotum regulariter hic nobiscum convenientium in confirmatione piissimo.

simorum Catholicæ Ecclesiæ dogmatum, his qui coæqualem nobis sortiti sunt fidem Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi per lavacrum regenerationis, in omni loco dominationis ejus, qui peregrinantur in sanctitate & justitia, spiritualibus fratribus nostris Episcopis, presbyteris, diaconis Abbatibus monasteriorum, monachis, Continentibus, atque Catholicæ Ecclesiæ universæ, sanctæque plenitudini.

(a) 1. & 2. Pet. 1.

Gratia (a) vobis & pax multiplicetur in agnitione & communione sancti Spiritus, in hæreditatem incorruptibilem & immarcescibilem, conservatam ante constitutionem mundi, nunc autem manifestatam in nobis, qui credimus in Jesu Christo Domino nostro, qui omnia nobis donavit, quæ ad vitam & pietatem respiciunt, per salutarem prædicationem: ut in hoc permanentes semper & instructi per concordiæ sinceritatem superædificemur (b) fundamento sanctorum Apostolorum & prophetarum, in ipso summo angulari lapide Christo, qui super omnia Deus existit & Salvator nostrarum animarum, in quo omnis ædificatio constructa crescit in augmentum ejus per architectoniam spiritus in regale (c) sacerdotium & templum sanctum: qualiter in eo proficientes a gloria in gloriam, virtutes annunciemus ejus, qui de tenebris nos vocavit in illud admirabile lumen suum, apud quem non est commutatio, (d) nec momenti obumbratio, omnium autem bonorum perfectio: ex quo illuminati tenemus in eum confessionem immobilem, donec occurramus omnes in unitatem fidei, (e) & in agnitionem ejus, in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis ejus: ut jam non simus parvuli fluctuantes, & circumferamur omni vento doctrinæ, in nequitia hominum, in astutia ad machinationem erroris diaboli, qui semper propria festinat operari in filios diffidentiæ.

(b) Ephes. 2.
(c) 1. Pet. 2.
(d) Jacob. 1.
(e) Ephes. 4.

XXVI.

Itaque notum facimus vobis dilectissimi fratres quod & vos sine dubio nobiscum cognoscitis, vigilantem & bene zelantem in Deum habentes proprium cogitatum: quoniam Catholica Dei & Apostolica Ecclesia in quiete & pace consistente, velut (f) leones rugientes & quærentes quem devorarent, subintroierunt (g) quidam homines, qui olim præscripti sunt in hoc judicium impietatis sponte procedere, hoc est, Theodorus quondam Episcopus Pharanitanus, Cyrus Alexandriæ, Sergius Constantinopolitanus, vel ejus successores Pyrrhus & Paulus, magni Dei & Salvatoris nostri dispensationem in hæreticam novitatem retorquentes, & eum qui redemit eos, Christum Dominum denegantes, ex hoc quod in scripto asserunt minime eum habere secundum formam servi, vel secundum quod propter nos factus est homo, voluntatem aut operationem naturalem, sed sine substantia eum sive natura, & non solum sine anima & irrationabilem & insensibilem secundum eos existere: quia sicut nos gloriosi Ecclesiæ Patres docuerunt, quidquid absque voluntate consistit & operatione, ab omni caret substantiali natura: pro qua re ipsum gloriæ Deum & Dominum nostrum Jesum Christum per utramque, ex quibus & in quibus consistit naturis atque ad pertinentibus eisdem naturalibus proprietatibus perfectum esse in omnibus, absque tantummodo peccato, prædicarunt.

(f) 1. Petr. 5.
(g) Judæ 1.

Si ergo perfectum in omnibus, quomodo non & in voluntate & operatione secundum nostram naturam? Certum est enim, quia proprietas naturalis nostræ substantiæ consistit essentialis ejus operatio & voluntas: qua proprietate amputata, utique & ipsa natura cum illa perimitur: quia jam cognosci natura nullo modo potest per essentialem designantem eam naturalem proprietatem. Propterea & pari numero unitis substantialiter eis naturis, ejusdem duas voluntates & operationes sapere nobis tradiderunt, hoc est, increatam & creatam, divinam & humanam, cohærentur unitas, ut testantur verba eorum Actibus nostris in approbatione veritatis inserta, & super omnem radium Solis nitentia.

XXVII.

Igitur eorumdem sanctorum Patrum, qui hæc nos docuerunt, rectam viam, hoc est, Orthodoxam confessionem superius dicti contrarii veritatis respuentes ac derelinquentes, ambulaverunt in viam Balaam de Bosor (h), hoc est, in perfidia hæreticorum, & in spontaneo eorum errore effusi sunt, atque in contradictione inobedientiæ suæ obdurati sunt, sidera (i) existentes erroris & nubes sine aqua, necnon arbores autumnales, infructuosæ, bis mortuæ, eradicatæ, fluctus feroces maris, spumantes proprias confusiones: quibus caligo tenebrarum in æternum conservata est minime pœnitentibus, sed huc illucque maculam propriæ hæreseos absque timore jactantibus, qui commutaverunt (k) veritatem Dei in mendacium, & coluerunt & præposuerunt Catholicæ Ecclesiæ piis dogmatibus hæreticorum seductiosa conscripta, properantes omnibus modis aut decipere simpliciores, aut persequi eos qui in Domino permanent. Quod jam & in plures Orthodoxos viros operati sunt, corporaliter eos malis afficientes, quoniam animam captare non valuerunt, in petra Orthodoxæ fidei illorum collisi. Ideoque propter pravas eorum adinventiones, & pravitora novitatis commenta, & in interiora cordis, juxta beatum Hieremiam (l), conturbati Catholicæ recordationis antecessores nostri Pontifices, non destiterunt admonentes eos & contestantes recedere a sua hujusmodi hæresi, &

(h) 2. Petr. 2.
(i) Judæ 1.
(k) Rom. 1.
(l) Hier. 4.

sa-

sanam doctrinam amplecti, nequando irascatur Dominus (a), & pereant funditus de via justorum, hoc est, pia sanctorum Patrum confessione. Audisti quanta fiducia atque securitate absque ulla trepidatione prædecessorum omnium Romanorum Pontificum in insectanda & profliganda Monothelitarum hæresi studium commendet & vigilantiam? quod quidem minime licuisset, si Honorius ejus fuisset assertor erroris. Pergit vero:

(a) Psal. 2.

XXVIII. *Hoc autem consultissime non solum ipsi effecisse noscuntur, sed & alii plures diversas provincias habitantes reverendissimi Episcopi, & majus est dicere, generalitates Synodorum per sua scripta non solum invitantes emendare propriam hæresim, sed & nos ipsos, idest, Apostolicam nostram sedem conjurantes & protestantes erigere se secundum regularem auctoritatem, & non usque ad finem per nos tempora permittere contrariorum novitatem sanctas Dei Catholicas depasci Ecclesias. Ideoque ex omnibus pene sacerdotibus cum charitate admoniti, non inclinaverunt aurem suam ad audiendam vocem postulantium eos, neque cordis sui cervicem mitigare voluerunt, ut converterentur ad Deum. Sed quod ait Dominus de inobedientibus, hoc & in eis provenire certum est. Dicit enim per prophetam (b): Misi ad vos omnes servos meos prophetas, per diem consurgens diluculo & mandavi, & non audierunt me, nec inclinaverunt aurem suam, sed induraverunt cervicem super patrem. Quam (c) vilis ex facta nimis iterans vias tuas? Addere peccata (d) super peccata, properaverunt, humanitatem Salvatoris atque Deitatem ejus blasphemare ac denegare per impiissimum Typum, qui ex maligna instigatione illorum factus est contra immaculatam nostram Christianorum fidem a serenissimo Principe, definientes in eodem Typo, nec unam, nec duas voluntates aut operationes, hoc est, neque divinam neque humanam voluntatem & operationem in ipso Salvatore nostro quempiam omnino confiteri.*

(b) Hier. 7.
(c) Hier. 5.
(d) Hier. 2.

XXIX. *Hæc autem prædicaverunt, ut non solum in humana ejus natura, sed etiam in utraque omnino cum sua voluntate & operatione, hoc est, absque natura & essentia esse denuntieat: quatenus cum perfidis hæreticis & Orthodoxos Patres abscindant, & cum scelerosorum virorum vocibus, hoc est, una voluntate & operatione pariter denegari faciant Orthodoxorum doctrinas, idest, duas ejusdem Christi voluntates & operationes, sicuti & naturas unitas inconfuse & indivise, promulgantes illicite, etiam sine reprehensione vel condemnatione, consistere in suis confessionibus hæreticos, hoc est, in ipsa quæ ab eis prædicatur, una voluntate & operatione, atque eadem sine periculo libertate perfrui eos, qui in dogmatibus reprehenduntur, hæreticos, cum eis, qui in doctrina usque in finem irreprehensibiliter delucescunt, sanctis Patribus: quod utique Catholicæ Ecclesiæ sacratissimas regulas destruere certum est, magis autem totius a Deo inspiratæ doctrinæ sanctam prædicationem, quæ nullatenus noxios excusat, neque liberat de judicio culpatos cum innoxiis: hoc enim pravum & divinæ æquitati est alienum.*

XXX. *Quoniam autem & illud cum cæteris contrarii præsumpserunt, in deceptionem simplicium, & cooperimentum suarum pravitatum, in scripto audacter proferre impiissimæ suæ novitatis invalida dogmata, dicentes hæc esse pietatis dogmata, quæ tradiderunt hi qui ab initio speculatores & ministri verbi facti sunt, & sequenter successores eorum a Deo inspirati Ecclesiæ Patres, & sanctæ universales quinque Synodi: ideo consultissime pertractantes terribile esse & divinam provocans indignationem hæc omnia despicere, quæ oppugnant Catholicam Ecclesiam, ut ne condemnemur, utpote imperfectos atque inefficaces habentes intellectus animæ ad discernendum malum & bonum, prompti secundum gratiam Dei convenisse dignoscimur in hac Romana Christianissima civitate, ad confirmationem quidem piissimarum Ecclesiæ prædicationum, condemnationem autem impiissimorum novitatis dogmatum, per similitudinem decessorum nostrorum sanctorum Patrum, quique per sinceram concordiam & in id ipsum Deo amabilem conventionem destruxerunt hæresia, & omnes hæreticos superasse noscuntur, eripientes de eorum errore Catholicam Ecclesiam. Quin enim ex sacra concursione, hoc est, spirituali consonantia sanctorum Patrum exenat, validiorem habent contra adversarios & inexpugnabilem virtutem. In ore (e) enim, inquit, duorum vel trium testium stabit omne verbum: & funiculus triplex difficile rumpitur: & frater qui adjuvatur a fratre, quasi civitas firma: prævalebit autem sicuti fundatum imperium.*

(e) Deut. 19. Matt. 18. Eccl. 4. Prov. 18.

XXXI. *Propterea & nos (ut dictum est) secundum indivisam communionem spiritus in id ipsum convenientes, properavimus per gestorum seriem comparationem ad invicem per distinctionem discretam efficere, tam sanctorum Patrum, & universalium quinque Synodorum sacras promulgationes, & dogmata infidelium hæreticorum tam anteriorum, quamque nunc emergentium contra fidem cum impia eorum Ecthesi, necnon impiissimo Typo proferentes, ut omnibus ostendamus relegentibus differentiam luminis & tenebrarum, hoc est, claræ Patrum doctrinæ, & temulentæ hæreticorum vesaniæ, & quia nulla communio hæreticis exi-*

existunt cum sanctis Patribus, sed quantum distat Oriens ab Occasu, tantumque distant impii haeretici verbo & mente ab inspiratis a Deo viris. Propterea sanctos quidem Patres sententialiter confirmavimus cum omnibus sacris praedicationibus eorum, necnon eis, qui nobiscum sincere ipsos & easdem suscipiunt. Impios autem haereticos, cum omnibus pravissimis dogmatibus eorum, & impiam Ecthesin, vel impiissimam Typum, & omnes qui eos, vel quicquam de his quae exposita sunt in eis, suscipiunt aut defendunt, seu verba pro eis faciunt, in scripto anathematizavimus: ut & vos omnes, qui per omnem orbem terrarum inhabitare noscimini pii & Orthodoxi, haec pie a nobis gesta cognoscentes pro tuitione Catholicae Ecclesiae consonanter nobiscum similia exequamini, & omnes quidem sanctos Patres confirmetis in scripto, consonantes illis nobisque in Orthodoxa fide: anathematizetis autem omnes haereticos, qui praesumptive hanc olim & nunc expugnaverunt, una cum scelerosa Ecthesi & impiissimo Typo, sed & qui eos, aut quidquam de his quae ab eis implicite exposita sunt, susceperint: quatenus fructum piae confessionis, vestrarum animarum haereditare valeatis salutem.

XXXII. „ Propterea enim ea quae a nobis pro Catholica Ecclesia synodaliter gesta sunt, omnibus direximus, ut nostri studii perficientes opus, nos quidem ipsos innoxios esse approbemus coram Deo & electis Angelis, ante quos ab eo judicandi sumus cum eis qui haec a nobis susceperint, in terribili ejus adventu: inexcusabiles autem eos, qui non obediunt, demonstremus, utpote nullam habentes occasionem pro sua perfidia post veritatis ostensionem, Domino dicente (a): Si non venissem, & locutus eis fuissem, peccatum non haberent: nunc autem excusationem non habent de peccato suo. Sed & Apostolus iterum perhibet: (b) Consideremus invicem in provocatione charitatis & bonorum operum, non deserentes collectionem nostram, sicut est consuetudinis quibusdam; sed consolamini, & tanto magis, quanto videmus appropinquantem diem. Voluntarie enim peccantibus nobis post acceptam notitiam veritatis jam non relinquitur hostia pro peccatis, terribilis autem quaedam expectatio judicii, & ignis aemulatio, quae consumptura est adversarios. Scimus enim dicentem: (c) Mihi vindictam, & ego retribuam, dicit Dominus. Propter quod praemuniens nos praecepit, dicens (d): Et tu fili hominis, loquere ad filios populi tui, & dices ad eos: Terra super quam induxero fuerit gladius & tulerit populus terrae virum unum de novissimis suis, & constituerit eum super se speculatorem, & ille viderit gladium venientem super terram, & cecinerit buccina, & annunciaverit populo: audiens autem quisquis ille sonitum buccinae, non se observaverit, veneritque gladius & tulerit eum, sanguis illius super caput ipsius erit: quia sonum buccinae audivit, & non se observavit: sanguis ejus in ipso erit. Si autem custodierit, animam suam salvavit. Quod si speculator viderit gladium venientem, & non insonuerit buccina, & populus non se custodierit, veneritque gladius & tulerit de eis animam, ille in iniquitate sua captus est: sanguinem autem ejus de manu speculatoris requiram. Propter quod testificamur omnibus in hodiernum diem, sicut, inquit beatus Paulus (e): Quia mundi sumus a sanguine omnium vestrum. Non enim subtraximus nos annunciare omnibus, quae tradita est nobis a sanctis Patribus & Synodis, Orthodoxam confessionem per ea quae nuper apud nos synodaliter gesta sunt.

(a) Jo. 15.
(b) Hebr. 10.
(c) Deut. 32.
(d) Ezech. 33.
(e) Act. 20.

XXXIII. Attendite itaque vobis & omni gregi, in quo vos Spiritus sanctus constituit Episcopos, regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit proprio sanguine, ut (f) non sit qui vos decipiat aut seducat in subtilitate sermonis per philosophiam & inanem fallaciam. Apertissime enim Spiritus sanctus per Apostolum dicit (g): Quia in novissimis temporibus, recedent quidam a fide, attendentes spiritibus seductoribus & doctrinis daemoniorum, in hypocrisi mendaciloquorum cauteriatam habentium suam conscientiam. Propter quod (h) vigilate & orate, ut non intretis in tentationem: quae mentis transgressio operatur in his, qui non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati, eo quod (i) charitatem veritatis non perceperunt, ut salvi fierent. Deus (k) enim intentator malorum est, ipse autem neminem tentat. Unusquisque vero tentatur a concupiscentia sua abstractus & illectus. Deinde concupiscentia, cum conceperit, parit peccatum: peccatum vero, cum consummatum fuerit, generat mortem.

Nolite (l) itaque errare, fratres mei dilectissimi, doctrinis variis & extraneis circumducti: & licet (m) nos aut Angelus de caelo evangelizaverit vobis, praeter quod accepimus tam a sanctis Apostolis quam probabilibus Patribus & universalibus quinque Synodis, anathema sit. Igitur sicut praediximus, & nunc iterum dicimus; Si quis vobis evangelizaverit praeter id quod accepimus ex ipsis, anathema sit. Modo autem hominibus suademus, an Deo? aut quaerimus hominibus placere? si adhuc hominibus placerem, inquit beatus Paulus, (n) Christi servus non essem. Sicut ergo accepistis Christum a sanctis praedicatoribus, sic in eum credite. Bonum (o) depositum usque in finem custodite per Spiritum sanctum, qui ha-

(f) Colo. 2.
(g) 1. Tim. 4.
(h) Matt. 26.
(i) 2. Thes. 2.
(k) Jac. 1.
(l) Hebr. 13.
(m) Galat. 1.
(n) Ibid.
(o) 2. Tim. 1.

(a) 2. Tim. 2.
habitat in vobis: quoniam (a) firmum fundamentum Dei stat, habens signaculum hoc: Novit Dominus qui sunt ejus: & discedat ab iniquitate omnis qui invocat nomen Domini.

XXXIV.
Propterea, fratres vanas vocum novitates evitantes, nullatenus eos qui de terra clamant, & non ex ore Domini loquuntur, suscipiatis adversus fidem Typos, aut leges vel definitiones, aut expositiones hæreticas: agnoscentes, quoniam hæc omnia requisiturus & judicaturus est ipse gloriæ Dominus: & quia nullus hominum, quorum sicut fœnum dies illorum, pro nobis crucifixus est, neque in nomine cujusquam eorum baptizati sumus, sed in mortem Christi Dei per lavacrum regenerationis renovati dignoscemur, qui crucifixus est pro nobis sub Pontio Pilato: maxime apertissime considerantes, quoniam & per se sua dogmata destruunt contrarii. Dicit enim Dominus:

(b) Matt. 12.
(b) Omne regnum in se divisum non stabit: & omnis sententia & lex adversus se divisa non stabit. Et si Typus destruit Ecthesim, sed & Ecthesis destruit Typum, illa quidem dicens unam habere, hic autem asserens non unam habere Dominum nostrum voluntatem & operationem: ergo in se divisum est utrumque: & quomodo stabit adversariorum hæresis magis a semetipsa invalida & inanis existens, quam a nobis destructa?

Ergo nullo modo per transitoriam umbram, potius autem corruptelam dissolutam, Christi Dei vestram Orthodoxam fidem amittatis, mirantes personas quæstus

(c) Jacob. 1.
causa: quoniam (c) sicut flos fœni transiet. Exortus est enim Sol cum ardore, & arefecit fœnum, & flos ejus decidit, & decor vultus ejus deperiit: ita & dives in itineribus suis marcescit. Ut ne pro dilectione mundi compatientibus nobis, dicatur etiam de nobis: Dilexerunt

(d) Joan. 12.
(d) gloriam hominum magis, quam gloriam solius Dei: & subjaceamus æterno

(e) Hebr. 10.
judicio. Horrendum est (e), fratres, incidere in manus Dei viventis, qui prote-

(f) Matt. 10.
statur, dicens (f): Quicumque me negaverit & verba mea coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in

(g) Rom. 1.
cælis est. Revelatur (g) enim ira Dei de cælo super omnem impietatem & injustitiam hominum, qui veritatem per illicitam hæresim expugnant, aut denegant: quia quod notum est Dei, manifestum factum est in illis. Deus enim illis manifestavit hoc per sanctos Apostolos, & prophetas, & doctores, & universales quinque Synodos, quorum dogmata lex Catholicæ Ecclesiæ existunt: & tamen his omnibus propriam novitatem præposuerunt.

XXXV.
(h) Ephes. 5.
Nemo (h) ergo vos seducat inanibus verbis. Propterea enim venit ira Dei super filios diffidentiæ. Nolite ergo effici conparticipes dogmatum eorum, neque communicetis infructuosis verbis illorum: magis autem & redarguite, quoniam cœtus prævaricatorum sunt, & extenderunt linguam suam quasi arcum mendacii, & non veritatis. Completum est in eis, quia (i) de malo ad malum egressi sunt, & me non cognoverunt, dicit Dominus. Veritatem enim non loquentur, docuerunt autem linguam suam loqui mendacium: ut impie agerent laboraverunt, & renuerunt scire me, dicit Dominus. State (k) ergo vos dilectissimi, super vias, & videte & interrogate de semitis Domini antiquis, & videte quæ est via bona sanctorum Patrum & ambulate in ea, & invenietis requiem, animabus vestris. Sed & si patimini (l) propter Christum, beati eritis: metum autem eorum ne timueritis, neque conturbemini. Dominum autem Deum sanctificate in cordibus vestris, ipso dicente (m). Nolite timere eos qui corpus occidunt, animam autem non possunt occidere: sed potius eum timete, qui potest animam & corpus perdere in gehennam. Nonne duo passeres asse veneunt, & unus ex illis non cadet super terram sine Patre vestro? Vestri autem & capilli capitis omnes numerati sunt. Nolite ergo timere eos: multis passeribus meliores estis vos.

(i) Hier. 9.
(k) Hier. 6.
(l) 1. Petr. 3.
(m) Mat. 8.

(n) Hebr. 12.
Rememoramini (n) ergo, fratres, eum, qui talem sustinuit a peccatoribus adversus semetipsum contradictionem, ut ne fatigemini animis vestris deficientes: nondum enim usque ad sanguinem certavimus adversus peccatum repugnantes. Confidimus autem de vobis, fratres carissimi, meliora & viciniora saluti: quia (o) neque mors, neque vita, neque Angeli, neque principatus, neque instantia, neque futura, neque fortitudines, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia, magistra Gentium docente, poterit vos separare a charitate Domini nostri Jesu Christi, & quæ in ipso est, recta fide. Nolite (p) itaque amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem. Patientia enim nobis necessaria est ad colluctationes adversariorum: quatenus fidem intemeratam usque in finem conservantes, repromissionem percipiamus, quam repromisit his, qui legitime certare deproperant. Adhuc (q) enim modicum aliquantulumque qui venturus est veniet, & non tardabit. Ecce (r) enim Judex ante januam assistit, coronas hilariter promittens his, qui pro eo passionibus submittuntur.

(o) Rom. 8.
(p) Hebr. 10.
(q) Ibid.
(r) Jac. 5.

XXXVI.
(s) Hebr. 10.
Quod si (s) subtraxerit se quis, non placebit animæ meæ, sed cadet de promissione propter negotionem. Nos autem non sumus subtractionis in perditionem sed fidei in acquisitionem animæ. Propter

(t) Ephes. 6.
quod (t) assumite arma Dei, ut possitis resistere in die malo adversus omnem hæreticum virum & dogmata: & induite

vos loricam justitiæ, calceati pedes in præparatione Evangelii pacis, in omnibus assumentes scutum fidei, in quo possitis omnia jacula nequissimi ignita extinguere: & galeam salutis accipite, & gladium spiritus, quod est verbum Dei: per omnem (a) orationem & obsecrationem, radicati & fundati, ut id ipsum nobiscum dicatis omnes, & non sint in vobis schismata, dividentes bonum & integrum corpus Ecclesiæ in tortuosas novitates: sitis autem perfecti & integri in eodem sensu, & in eadem scientia firmati: ut per eam vias nostras dirigentes, in eumdem inflexibiliter occurramus, qui a nobis creditur Dominus: ad quem accedentes (b) lapidem vivum, ab hominibus quidem reprobatum pro eorum impia hæresi, à Deo autem electum & honorificatum, magis autem Deum naturaliter existentem, licet propter nos caro factus sit, & vos tamquam lapides vivi ædificemini domus spiritualis, in sacerdotium sanctum, offerentes spirituales hostias ipsi in odorem suavitatis.

(a) 1. Cor. 1.

(b) 1. Petr. 2.

Sed (c) & nunc, fratres, commendamus omnes vos Domino, & verbo gratiæ ejus, qui potest perficere & dare hæreditatem in omnibus sanctificatis. Ipse (d) autem Deus pacis & consolationis det vobis id ipsum sapere in alterutrum & in ipso semper, ut in omnibus unanimes uno ore & uno corde honorificemus eum in concordia Orthodoxæ fidei: qui potens est (e) confirmare nos secundum Evangelium ejus, secundum revelationem mysterii temporibus æternis taciti, patefacti autem per Scripturas sanctas, & Patrum Orthodoxorum doctrinas, secundum præceptum æterni Dei; ad obediendum fidei in omnibus nobis cogniti. Soli sapienti Deo Domino nostro Jesu Christo, cum Patre & Spiritu sancto gloria, honor, imperium, & potestas in sæcula sæculorum. Amen. Deus vos incolumes custodiat, dilectissimi fratres. Hactenos Apostolicæ litteræ ex scriptis Apostolicis magna industria concinnatæ.

(c) Act. 20.

(d) Rom. 15.

(e) Rom. 16.

XXXVII. Synodalis epistola missa in Gallias

De his autem quæ ad diversas Ecclesias missa sunt Acta Synodalia una cum epistola circulari, extant quædam vetera monumenta, quæ hic tibi colligenda putavimus. In rebus gestis sancti Eligii Episcopi Noviomensis, quas ejus æqualis & æque sanctus Audoenus Episcopus Rothomagensis conscripsit, de litteris ab eodem sancto Martino Papa in Gallias missis meminit, ubi de hoc eodem Romano Concilio a sancto Martino Papa congregato loquitur, atque ait: *In quo Concilio omnibus Orthodoxis consentientibus, edidit contra hæreticos fidem*, confessionem scilicet fidei, *magnifice valde & accurate; quam etiam cum subjuncta epistola Galliarum Patribus destinavit, mandans & obtestans Regem Francorum*, nempe Clodoveum, *ut si essent ei viri Catholici & eruditi, eos ipsi adminiculum ad hæresim comprimendam faceret destinari. Quo tunc etiam Eligius cum sodali suo libentissime perrexisset, nisi res ei quædam impedimento fuisset.* Studuit Martinus Papa, petiitque a Francorum Regibus præcipuos mitti Romam Gallicanos Episcopos, quibus credi posset legatio Apostolica, ut per eos in reliquis Galliarum provinciis quæ Romæ gesta essent innotescerent, atque ab aliis Episcopis congregatis provincialibus Synodis firmarentur.

XXXVIII. Legatio S. Amandi ad S. Martinum Pap.

Quod ergo apud Clodoveum egisse reperitur, id ipsum apud Sigebertum ejus germanum operatum fuisse liquet ex epistola ad Amandum scripta. Misit enim sanctus Martinus Pontifex tum litteras encyclicas, tum ipsa Acta Synodalia ad sanctum Amandum Episcopum Trajectensem, cum ille alia occasione misisset nuntium Romam ad ipsum Romanum Pontificem, quo ab eo peteret ab Episcopatu vacationem: pertæsus enim pravos mores Ecclesiasticorum, ministrorum se ab Episcopatu abdicare magnopere cupiebat: petierat præterea eadem legatione a Romano Pontifice reliquias sanctorum martyrum. Denegat Martinus petitionem priorem, posteriori defert, litterasque ad eumdem rescribens, de habita Romæ Synodo eum reddidit certiorem, simulque misit ad ipsum (ut dictum est) litteras encyclicas una cum Synodalibus Actis. Extat ipsa epistola Martini ad Amandum, quam hic describere dignum putamus: sic enim se habet (f):

(f) Extat edita post dictum Conc. Rom. tom. 3. Concil.

Di-

PAGIUS V. *Legatio Martini PP. ad Reges Francorum post Synodum habitam.*

A num. XXXVII. ad XLVI. Fridegodus in Vita Sancti Audoeni Rotomagensis Episcopi asserit, *Martinum Papam*, priusquam Concilium Lateranense convocaret, Legatos in Franciam direxisse: *Nec mora*, loquit, *continuo ad Regem Francorum Legationem mittens rogat, ut sibi Viros in fidei puritate fundatos, verbo & sapientia providos quantocyus dirigere dignaretur, quatenus tam ipsi & cunctis Italiæ Præsulibus, Domino auxiliante, aliquod antidotum contra venenum tantæ pravitatis porrigere tentaret &c.* Sed Audoenus, cui potius fides habenda, scribit in Vita Sancti Eligii, Legationem a Martino missam Synodo Lateranensi jam habita. Audoeni verba recitat Baronius num. XXXVII. aitque optasse *Martinum* ac petiisse à Francorum Regibus, *Clodoveo & Sigiberto*, præcipuos Romam mitti Gallicanos Episcopos, quibus Apostolica Legatio credi posset, ut per eos quæ Romæ gesta essent, in reliquis Galliarum Provinciis innotescerent. At ex ipsius Papæ literis ad *Amandum Trajectensem* Episcopum datis, quas ex-

Dilectissimo fratri Amando Martinus.

XXXIX. Martinus Pap. ad S. Amandum scribit.

Fraternitatis tuæ studio pietatis congestam epistolam suscipientes, animos nostros relevari cognoscimus: quippe quoniam hujus sæculi fluctivagas atque transitorias despicientes oblectationes, illa quæ perpetua & sublimia dona pro Domini Dei nostri obsequiis tribuuntur, appetere certum est. Ex relatione igitur, juxta tenorem tuæ fraternitatis epistolæ, præsentium latoris, laborum tuorum certamen cognovimus, ex quibus cælestis patriæ ascensum humiliatis mentibus atque contritis corporibus vobis futurorum gaudiorum largienda sunt munera. Nam cum sit nulli omnino comparatione coæquandum, quod a Creatore nostro pro bonis servitiis repensatur, dum brevi atque parvo temporis spatio finiuntur labores, quos pro dilectione ipsius sustinemus; consideratione refrigerii nos oportet libenti animo tolerare præsentis vitæ angustias.

XL.

Sed quantum nobis laborum vestrorum operatio magnam gaudii ubertatem indidit, tantum pro duritia sacerdotum gentis illius conterimur, quod postpositis salutis suæ suffragiis, atque Redemptoris nostri contemnendo servitia, vitiorum fœderibus ingravantur, quibus ad præparandam salutem (quandoquidem tanto nos necesse est importunis prædicationibus imminere, quantum nos perfecta negotiationis creditorum nobis talentorum duplicat assignatio) atque Dominicæ vocis ad suscipiendam ejus requiem persuadet assertio. Suggestum namque est nobis, eo quod presbyteri, seu diaconi, aliique sacerdotalis officii post suas ordinationes in lapsu coinquinantur: & propterea nimio mærore fraternitatem tuam adstringi, velleque pastorale obsequium pro eorum inobedientia deponere, & vacationem ab Episcopatus laboribus eligere, & in silentio atque otio vitam degere, quam in his quæ tibi commissa sunt permanere, dicente Domino (a): Beatus qui perseveraverit usque in finem. Unde namque beata perseverantia, nisi de virtute patientiæ? quia secundum Apostolicam prædicationem (b): Omnes qui volunt in Christo pie vivere, persecutiones patientur.

Clericorum vita criminosa.

(a) Matt. 10.

(b) 2. Tim. 3.

Ideoque frater carissime, non vos afflictionum amaritudo a pio mentis vestræ proposito coarctet recedere, considerans quanta pro absolutione nostri & liberatione Creator Dominusque noster pertulerit, quibusve se contumeliis afficiendum tradiderit, ut nos a vinculis potestatis diabolicæ liberaret. Propterea nullatenus in hujusmodi peccato delinquentibus ad destructionem canonum compassionem exhibeas. Nam qui semel post suam ordinationem in lapsum ceciderit, deinceps jam depositus erit, nullumque gradum sacerdotii poterit adipisci; sed sufficiat ei lamentationibus fletibusque assiduis, quousque advixerit, in eadem pœnitentia perdurare, ut commissum delictum divina gratia extinguere valeat. Si enim tales quærimus ad sacros ordines promovendos, quibus nulla ruga, nullumque vitæ contagium præpediat: quanto magis si post ordinationem suam quisque in lapsum ceciderit, & prævaricationis peccato deprehendatur obnoxius, omnino prohibendus est cum manibus lutulentis atque pollutis mysterium nostræ salutis tractare?

XLI. De puniendis delinquentibus.

Sitque hujusmodi semper juxta sacrorum canonum statuta in hac vita depositus: ut illum, qui mentis interiora scrutatur, nullumque de ovibus errare congaudet, dum aspexerit sinceram pœnitentiam ejus, in terribili judicio habeat reconciliatum. Ideoque iterum hortamur tuam charitatem, exemplo ejus qui pro nobis pati & mori voluit, promptos vos in cunctis ejus servitiis permanere. Neque nos pigeat temporales cruciatus pro Christi nomine sustinere, sed emolumenta futuræ remunerationis hujus sæculi vexationes tolerare persuadeant. Scriptum namque est (c): Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi? calicem salutaris accipiam, & nomen Domini invocabo. Tantum enim a nobis exigetur, quantum possumus famulatus nostri obsequio commodare. Cumque cuncta quæ nobis ad confortandos fraternitatis vestræ animos poterant ministrari largiente superna majestatis clementia, vobis sint procul dubio manifesta; restat ut de aliis, quæ nos per sua scripta consuluit, fraternitati tuæ significemus.

XLII. Non desistendum a cœptis.

(c) Psal. 115.

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS exhibet Baronius, patet, Martini consilium aliud non fuisse, quam ut Episcopi, quos Reges Francorum Romam misissent Apostolica Legatione apud Imperatorem in Oriente fungerentur, & quæ statuta fuerant in Concilio Lateranensi cum aliis Synodalibus apicibus, *Constanti* Augusto præsentarent, ut videre est apud Baronium num. XLIV. Misit itaque *Martinus* Acta Synodi ad *Clodoveum* Regem, ut liquet ex citata Vita Sancti Eligii, ubi Regis Francorum nomine intelligendus *Clodoveus*, qui in Neustria & Burgundia regnabat; sed misisse etiam ad *Sigibertum* Austrasiæ Regem, ad quem pertinebat Civitas Trajectensis, cujus Sanctus *Amandus* Episcopus erat, patet ex literis Martini Papæ ad eundem Amandum num. XLIV. apud Baronium jam citato.

Scripserat Sanctus *Amandus* ad Martinum Papam, Presbyteros seu Diaconos suæ Diœcesis post suas ordinationes in lapsum inquinari, ideoque velle se Pastorale obsequium pro eorum inobedientia deponere, & vacationem ab Episcopatus laboribus eligere, ut fusius narrat Martinus in suo ad Amandum responso, quo petitionem ejus denegat, eumque monet, ut Presbyteros, & alios Ecclesiastici officii ministros,

VII. *S. Amandus post triennium abdicat Episcopatum Trajectensem.*

XLIII. De damnatis Monothelitis.

Credimus enim ad vos pervenisse, quomodo in conturbatione rectæ fidei & Catholicæ Ecclesiæ conculcatione ante hos plus minus quindecim annos a Sergio falso Episcopo Constantinopolitano, in auxilio habente tunc imperantem Heraclium execranda & abominanda hæresis pullulavit Appollinaristarum, & Severianorum, Eutychianistarum, atque Manichæorum errorem revocans, quam successor ejus Pyrrhus idemque Episcopus, qui ambitionis fastu Constantinopolitanam sedem arripuit, in deterius auxit. Pro qua re sæpius Apostolica sedes persuasionibus contestationibus, atque increpationibus plurimis admonuit eos, quatenus ab hujusmodi errore recederent, & ad lumen pietatis, ex quo lapsi sunt, remearent: & non solum hoc facere nullatenus voluerunt, sed & nunc successor ejus Paulus temerator fidei Episcopus Constantinopolitanus alium nequiorem excogitavit in præjudicium Catholicæ fidei conatum, quasi quæ a decessoribus suis hæretico exposita fuerunt, destruens & Imperialem Typum sacrilego ausu totius plenum perfidia a clementissimo Principe nostro fieri persuasit, in quo promulgatum est ut omnes populi Christiani credere debuissent.

XLIV.

Ideoque necesse habuimus, ne pro quadam negligentia & animarum detrimento, quæ nobis commissa sunt, culpa reatu adstringamur, coetum generalem fratrum & coepiscoporum nostrorum in hac Romana civitate congregare, in quorum præsentia memoratorum hæreticorum scelerosa conscripta examinata atque denudata sunt, & Apostolico mucrone, Patrumque definitionibus uno ore unoque spiritu condemnavimus: ut cognoscentes universi errorem qui in eis continetur, eorum pollutione nullatenus maculentur.

Unde prævidimus volumina gestorum Synodalium in præsenti vobis dirigere una cum Encyclia nostra, ex quorum serie omnia subtiliter potestis addiscere, & tenebras illorum nobiscum ut filii lucis extinguere. Idcirco studeat fraternitas tua omnibus eadem innotescere, ut tam abominandam hæresim nobiscum execrentur, quamque sua salutis sacramenta addiscere valeant, atque Synodali conventione omnium fratrum & coepiscoporum nostrorum partium illarum effecta, secundum tenorem Encycliæ* a nobis directæ, scripta una cum subscriptionibus vestris nobismet destinanda concelebrent, confirmantes atque consentientes eis quæ pro Orthodoxa fide & destructione hæreticorum vesania nuper exorta a nobis statuta sunt; & Sigebertum præcellentissimum filium nostrum Regem Francorum pro suæ Christianitatis remedio consultissime admonere atque precari dirigere nobis ex corpore fratrum nostrorum dilectissimos Episcopos, qui sedis Apostolicæ legatione, divina concedente propitiatione, fungi debeant, & quæ in nostro Concilio peracta sunt, cum aliis Synodalibus apicibus nostris ad clementissimum Principem nostrum sine dubio asportare: ut nostrorum laborum particeps effectus, mercedis cumulum adipisci valeat, & sui regni protectorem inveniat eum, cujus causa flagitari* dignoscitur: hoc namque & per ejus epistolam exhortari eum cognoscemur.*

* Encyclica.

* Encyclicæ.

* fatigari

XLV. Martinus concedit reliquias S. Amando.

Reliquias vero sanctorum, de quibus præsentium lator nos admonuit, dari præcepimus. Nam codices jam exinaniti sunt a nostra bibliotheca, & unde daremus ei, nullatenus habuimus: transcribere autem non potuit: quoniam festinanter de hac civitate regredi properavit. His igitur prælibatis, quæ a nobis per epistolam vobis scripta sunt, effectui mancipari, fraternitatem vestram hortamur. Deus te incolumen custodiat, dilectissime frater. Hæc ad Amandum Martinus Papa. Porro Amandum hunc haud ullum alium putamus, quam eum, de quo plura superius, Episcopum Trajectensem, a quo diximus susceptum baptismo Sigebertum (de quo agitur in hac epistola) Regem Francorum, filium Dagoberti, quem & superstitem vixisse usque ad annum Domini sexagesimum primum supra sexcentesi-

PAGIUS

quos post ordinationem apostatas fieri contigerit, a gradu deponat, & pristinæ dignitatis recuperandæ spe penitus ablata, eos remittat ad laicam communionem juxta Canones pridem constitutos, qualis est nonus primæ Synodi Aurelianensis, quo statuitur, *Ut si Diaconus aut Presbyter crimen capitale commiserit, simul & officio & communione pellatur.* Has Sancti Martini literas post celebratam Synodum scriptas hoc ipso anno recipere potuit Amandus, & Episcopatum abdicare. Baudemundus enim in Sancti Amandi Vita apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino num. XVII. de Episcopatu a Sigiberto Rege concesso Amando loquens ait: *Coactus a Rege ac Sacerdotibus, Pontificalem suscepit Cathedram: sicque per triennium fere vicos vel castra circumiens, Verbum Domini constanter omnibus prædicavit. Multi etiam (quod dictu quoque nefas est) Sacerdotes atque Levitæ prædicationem illius respuentes audire contempserunt: at ille secundum Evangelii præceptum, pulverem de pedibus in testimonium excutiens, ad alia properabat loca.* Cum itaque Sanctus Amandus anno sequenti Episcopatum deseruerit, illumque *per triennium fere* tenuerit, patet eum Antistitem Trajectensem renunciatum anno sexcentesimo quadragesimo septimo, ut recte observavit Henschenius ad diem VII. Februarii, in Commentario prævio ad Vitam Sancti Amandi, eique tunc Sanctum *Remaclum* successisse, perperamque Cointium Remacli ordinationem usque ad annum sexcentesimum quinquagesimum tertium distulisse; quod, ut ibidem num. XIII. ait, in quibusdam Kalendariis ordinatio *Remacli* notetur ad diem tertium Nonas Februarii, qui dies eo anno in Dominicam cadebat. Nam, ut sæpius

tesimum, suo loco dicturi sumus. Porro hoc quod cum Gallicanis Episcopis egisse sanctum Martinum Pontificem vidimus, certum est agere minime prætermisisse cum aliis Christiani orbis Episcopis, cum Africanis præsertim, quorum plurium Conciliorum lectæ essent in eadem Synodo querelæ adversus eosdem hæreticos; sed & nec præteriisse Hispanos Episcopos, vel ex eo certo assequi possumus, quod iidem congregata Synodo, damnarunt Monothelitas.

Accepta est autem ab universo Catholico orbe magno plausu & honore sancta hæc Romana Synodus: adeo ut ad plenam fidei Catholicæ professionem, post quinque universalium Synodorum assertionem, hujus quoque sub Martino Synodi adiicere solerent fideles confessionem: ut intelligere potes ex Synodo Anglicana sub Theodoro (a) Archiepiscopo celebrata, de qua suo loco dicendum. Perseveravit autem usus iste usque ad plenam promulgationem Sextæ œcumenicæ Synodi.

(a) Bed. hist. Angl. l. 4. c. 17.

XLVI. Martini Pontificis ingens animus.

His enarratis, consideres velim, lector, sanctissimi Martini Papæ constantiam, animumque vere sacerdotalem in difficillimis semper intrepidum, dum hoc tempore, quo nullus Orientalium Patriarcharum Catholicus esset, ipseque Imperator hæreticus atque acerrimus hæreticorum defensor, & in Italiam ad promulgandum Typum missus esset Olympius Exarchus: cum insuper nec adhuc esset obducta cicatria illati Romanæ Ecclesiæ vulneris ab Isacio Exarcho prædecessore: dum etiam (quod vidimus) & Italia quateretur motibus impii Longobardorum Regis hæretici Ariani: hoc inquam ipso deploratissimo tempore idem sanctissimus Pontifex, nulla horum habita ratione, vel trepidatione retardatus, vix ascenso Apostolico throno, ne quicquam liceret novitati Imperatoris auctoritate grassanti, confestim magnam hanc Synodum Episcoporum convocat, non adversus tantum nominatos hæreticos, quos probe sciret non indigere alia damnatione, cum damnati essent a prædecessoribus, sed adversus Imperatoris recens promulgatum de fide edictum illud, quod Typum appellant, acturus: adeo ut præsens bellum adversus Imperatorem ipsum potissimum videri posset ab ipso esse susceptum.

XLVII.

Potuisset quidem ipse ista omnia colore aliquo dissimulare, in aliudque tempus referre, diversasque differendi causas & impedimenta prætexere, sed nihil veritus Imperatoris edictum, ut illud damnationi subiiciat, indefesso intrepidoque animo laborat. Quod enim sciret impios hæreticos, quo minus justa causa pollerent, eo magis ad stabiliendos errores auctoritatem atque potentiam advocare Imperatoriam (nam quod Sergius fecerat cum Heraclio, modo Paulum cum Constantino fecisse sciebat) ipse ex adverso consurgens, nihil Imperatori licere in his quæ fidei sunt decernere, declaravit, quodque factum temere nosset, Ecclesiastica lege contraria putavit esse damnandum, atque penitus abrogandum: cum non ignoraret, quam periculosam jaceret aleam his adversari, & subiicere anathemati pragmaticam sanctionem viventis Imperatoris per ministros hæreticos cuncta vertentis.

XLVIII.

Attamen quod ipse sciret cuncta quamvis maxima posthabenda esse veritati, atque ita se creatum esse primarium Ecclesiæ Antistitem, ut fidelissimus custos esset accepti a Petro Apostolo & a successoribus ejus depositi: haud extimuit adversus Imperatorem fidem Catholicam in discrimen adducentem obniti, ab eoque promulgatum edictum contrariis legibus condemnare fidemque Catholicam posteris bene defensam, sartam tectam atque firmatam relinquere, circularique epistola toto Christiano orbe vulganda & decantanda infame impiumque declamare ejusdem Imperatoris edictum. Ista tunc quidem Martinus, dum adhuc captiva ipsa Romana detineretur Ecclesia, cum ei nonnisi consensu Imperatoris (ut sæpe dictum est superius) liceret habere pastorem: qui & tunc magno assurgeret vigore animi & libertate, ut nullo in promulgandis Apostolicis sanctionibus petito Imperatoris assensu, paratus etiam esset eas ad ipsas Palatii fores affigere per Ecclesiæ Romanæ ministros: & tanta hæc auderet hoc potissimum tempore, cum & de Typo in Italia promulgando in

PAGIUS. pius monuimus, natalitia Sanctorum, consecrationes Episcoporum, & dedicationes Ecclesiarum sæpius in Martyrologiis aliis diebus notantur, quam quibus contigerint, & pro Episcoporum libitu ac Ecclesiarum commodo hujusmodi dies sæpe mutati fuere, aut denique longo tempore postquam eæ solemnitates peractæ fuerant, aut Sancti mortui vel translati, de illis mentio facta est in Kalendariis.

VIII. A num. XLVI. ad LVIII. Usque ad præsentem annum, eumque jam in finem vergentem *Plato* Exarchatum Italiæ administravit, ideoque per annos fere quinque. Anastasius enim, ubi loquutus est de Synodo Lateranensi, ait: *Ipsis diebus direxit Imperator in Italiam Olympium Cubicularium, & Exarchum ad regendam omnem Italiam*, addidique Imperatorem eidem injunxisse, ut quoscumque inveniret sibi in Typo assentientes, subscribere juberet, & si Romanum exercitum huic sententiæ adstipulantem sicuti sibi suggesserat *Plato* Patricius & Exarchus, inveniret, *Martinum* etiam ipsum, idem facere cogeret: sin minus quiesceret, donec exercitum majorem Romano, Ravennatique conse-

Olympius Exarcha Romam venit.

in mandatis accepisset Olympius Exarchus, qui (ut dictum est) missus fuerat a Constante in Italiam; & tunc maxime, cum idem Olympius magnopere adversatus ipsi Martino fuisset. Nam audi Anastasium:

XLIX. Olympius Exarchus in Italiam mittitur.

Ipsis, inquit, *diebus Imperator direxit in Italiam Olympium cubicularium ad regendam omnem Italiam, praecipiens ei & dicens: Oportet gloriam tuam, sicut suggessit nobis Paulus Patriarcha hujus a Deo conservandae urbis, peragere: & si quidem inveneris provinciam ipsam consentientem in Typo a nobis exposito, tuere* omnes qui ibi sunt Episcopos hujus haeresis professores & habitatores & peregrinos, ut in eodem subscribant. Sin autem secus accidit, quomodo nobis suggessit Plato gloriosus Patricius, tu & Eupraxius gloriosus potueritis suadere exercitui ibidem consistenti, quod jubemus teneri Martinum, qui hic erat Apocrisiarius in regia urbe, & postmodum relegere eum qui factus est a nobis Orthodoxus Typus, ut omnes Episcopi Italiae in ipso subscribant. Si autem inveneritis contrariantem in tali causa exercitum, taciti abitote, donec obtinueritis provinciam, & poteritis vobis exercitum aggregare tam Romanae civitatis, quam Ravennatis: ut ea quae a nobis praecepta sunt, quantocyus explere valeatis.*

* tenere

L. Olympius quid contra Martinum.

Qui praedictus Olympius veniens in civitatem Romanam, invenit sanctam Romanam Ecclesiam coadunatam, cum omnibus Episcopis Italiae, seu sacerdotibus, vel clero. Et volens adimplere quae ei jussa sunt, armans se cum exercitus virtute voluit schisma sanctae Ecclesiae intromittere (hoc per plurimum tempus actum est) & non illi permisit omnipotens Deus quae nitebatur perficere. Videns ergo se a sancta Dei Catholica & Apostolica Ecclesia superatum, necesse habuit de sua tam mala intentione declinare, & quod non potuit per manum armatam facere, surreptitio modo per Missarum solemnia nisus est implere. In ecclesia enim Dei genitricis Mariae ad Praesepe dum ei communionem porrigeret sanctissimus Papa, voluit interimere eum, ut demandaverat suo spatharia. Sed Deus omnipotens, qui solitus est servos suos Orthodoxos circumtegere, & ab omni malo eripere, ipso excaecavit spatharium Olympii Exarchi, & non est permissus videre Pontificem, quando Exarcho communionem porrexit, vel pacem dedit, ne sanguis ejus effunderetur, & Catholica Dei Ecclesia haeresi subjugaretur: quod postmodum praedictus armiger diversis cum jurejurando professus est.

LI. Olympius victus mutat sententiam.

Videns ergo Olympius Exarchus, quia manus Domini circumtegebat Martinum Papam, necesse habuit se cum Pontifice concordare, & omnia quae ei jussa fuerant, eidem viro indicare. Qui pace facta cum sancta Dei Ecclesia, colligens exercitum, perrectus est in Siciliam adversus gentem Sarracenorum, qui ibidem inhabitabant, & peccato faciente, major interitus tunc exercitui Romano pervenit. Et post hoc idem Exarchus morbo interiit. Hucusque de rebus cum Martino Papa gestis ab Olympio Exarcho Anastasius, quarum causa crimini postea (ut suo loco dicemus) eidem sancto Pontifici datum est, quod cum eodem Olympio Exarcho adversus Imperatorem conjurasset: purpuram namque Romae suscepisse Olympium, ejusdem Pontificis Acta de rebus gestis Constantinopoli docent de quibus suo loco inferius dicendum erit.

Inter tot tantaque discrimina imperterritus semper stetit summus Dei sacerdos, nihil penitus praetermittens eorum quae essent universalis Ecclesiae totius Antistitis, & coepta prosequi, & executioni quae essent absoluta mandare. Qui enim ante Exarchi Olympii faciem damnavit Typum Imperatoris, & (ut dictum est) ad diversas provincias ejus condemnationem una cum Synodalibus litteris misit: idem de iisdem in Synodo Romae gestis scripsit litteras ad ipsum Constantem Imperatorem, ea quidem moderatione, ut nequaquam ipsi crimini daret Typi illius editionem, sed Paulo, qui suaserat. Audiamus ipsam epistolam ad Imperatorem conscriptam, cui hujusmodi praefixus est titulus (a):

(a) Epist. 9. Mart. 1. 2. ep. Rom. Pont.

LII. Epistola Martini Pap. ad Constantem Imp.

Domino piissimo & serenissimo victori, triumphatori, filio diligenti Deum & Dominum nostrum Jesum Christum, Constanti Augusto, Martinus Episcopus servus servorum Dei, & universa Synodus in hac*

* Constantino.

PAGIUS

fecisset. *Qui praedictus Olympius veniens in Civitatem Romanam invenit Sanctam Romanam Ecclesiam coadunatam cum omnibus Episcopis Italiae, seu Sacerdotibus, vel Clero*, inquit Anastasius. Quare cum Concilium Lateranense, de quo Anastasii verba intelligenda, mense Octobri celebratum fuerit, eo etiam mense *Olympius* Constantinopoli missus Romam adventavit. Baronius vero, qui anno superiori num. XI. scribit eo anno *Olympium* subrogatum fuisse in locum Platonis, supponit illum hoc anno Ravenna ad Imperatoris mandata de Typo comprobando exponenda Romam petiisse. Gesta Romae ab Olympio adversus Martinum Baronius ex Anastasio narrat. Verum cum in Epistola, quam idem Martinus Papa post absolutum Concilium Lateranense ad Constantem Imperatorem scripsit, quamque Baronius recitat num. LII. & seqq. nullam de violentia sibi ab Exarcho illata mentionem faciat, apparet *Olympium* in Sanctum Pontificem non saeviisse, nisi post datam illam Epistolam ad Imperatorem, ideoque illius persecutionis Relationem post S. Martini Epistolam reponendam fuisse.

hac Urbe Roma congregatæ. Ita plane honesto titulo prosequitur Constantem Augustum Pontifex, quod etsi hæreticus esset, non tamen palam omnino cognitus atque damnatus ab Ecclesia: quamobrem eodem eum prosequitur honoris cultu, ac si esset penitus Orthodoxus. Epistola autem ipsa sic se habet:

Cælesti sæculorum Regi Christo Deo, qui per carnem una cum mente animatam & ipsi secundum hypostasim unitam in terris apparuit, Magi terrena munera prompte obtulerunt, non magis quæ divina gloria ipsius digna essent (est enim incomparabilis) quam quæ promptam eorum voluntatem declararent: illa enim infinita est, hæc singularem Deo amorem exhibet. Vobis autem, serenissime, qui in terra per ipsum regnatis, & ad eum properatis, cum multa libertate pretiosa offerimus dona qui omnes per gratiam sacerdotes ejus existimus, salutaria nempe sanctorum Patrum & Synodorum præconia ad veram ostensionem internæ erga ipsum Dominum ac Deum nostrum charitatis, & erga vos, qui sinceri ejus estis ministri. Et quoniam omne (a) *datum optimum & omne donum perfectum desursum est, descendens a Patre luminum: tanquam splendidum aurum possidemus firmam in eum & sincerissimam confessionem: Theologiam vero thus purum & eximium & optimi odoris: myrrham conservatricem bonorum & contrariorum expultricem doctrinam. Hæc enim stabiliter custodita, erunt ditioni vestræ corona decoris, & diadema gloriæ in manu Domini. Nam regni ornamentum est veritatis cognitio splendida & immarcescibilis, quæque invenitur his qui eam quærunt: quoniam hæc dignos se circuit quærens, & iis se ostendit, qui eam non tentant.*

(a) Jac. 1.

LIII.

Quapropter vobis, optime Imperator, ut Dominum quærentibus in simplicitate cordis, & in mentis bonitate de eo sentire properantibus, studuimus ejus annunciare salutare hoc relationis nostræ mediocritate. Nobis enim per Amos prophetam de se annunciare præcepit, dicens (b): *Sacerdotes audite, & testificamini domui Israel, dicit Dominus Deus omnipotens. Edocemus igitur pium vestrum ac serenum Imperium, quod in hac Dei amante & cultrice vestra urbe Roma convenientes nos omnes qui ad mansuetudinem vestram confugimus, ex Apostolica & spirituali unanimitate & consensu, in eadem mente & eadem sententia piam Orthodoxæ fidei definitionem confirmavimus, & congruenter infirmavimus inconvenientem hæreticorum sermonem, qui quondam, quique nunc propriorum sensuum pravitate se a veritate separarunt: qui intra ipsos non recte ratiocinati dixerunt, non habere in humanitatis suæ natura voluntatem, aut operationem naturalem, ipsum, qui propter nos humanatus est, Dominum, sed sine voluntate ipsum existere ac sine operatione, intangibilemque & inanimem esse: & quidem cum Patrum doctrina testem veritatis propriam habentes naturam, ad redarguendam eam, quæ de hoc ab iis dogmatizatur, absurditatem, cum substantiam suam videant ab ipso Creatore voluntate præditam & operatoriam factam esse. Quomodo igitur a se fabricatam & propria incarnatione assumptam a naturali voluntate & operatione diminuit, non vere faciens substantiæ nostræ in se fidem, sed imaginarie & fallaciter dispensationem secundum illos perpetrans, qui ob hoc unam divinitatis ejus atque humanitatis voluntatem & operationem esse, dogmatizarunt.*

(b) Amos 3.

LIV.

Quapropter ab omnibus fere aliarum provinciarum Deo amabilibus Episcopis, & ab Apostolicis Pontificibus in hac seniore Roma constitutis, in dilectione admoniti, ut ab hujusmodi damnabili novitate abstinerent: ad correctionem non venerunt, sed in deterius progressi sunt, divinam ejus voluntatem & operationem in humanam contrahentes: ac veluti asserentes, nullam ullo modo eum in utraque earum, ex quibus & in quibus est naturarum voluntatem & operationem habere, sed absque voluntate naturam esse & absque operatione: quod omnium tum sanctorum Patrum tum œcumenicorum quinque Conciliorum definitione evertit, quæ per omnia perfectum eumdem in divinitate & in humanitate perfectum prædicaverunt, tantum absque peccato: nam in peccato naturæ perfectio non conspicitur, sed vitium agnoscitur nostræ transgressionis. Quod si perfectus est, est videlicet perfectus secundum divinam voluntatem & operationem, quemadmodum & juxta naturam principii expertem atque increatam: & secundum humanam quoque tum voluntatem, tum operationem, ut & secundum naturam creatam, & quæ principium habuit.

Qui vero in aliquo eum imminuit, manifeste evertit perfecti rationem, eam conspici nullo modo permittens propter ejus quod naturæ convenit defectum, quem adversarii, Theodorus videlicet qui Pharan Episcopus fuit, & Cyrus qui Alexandriæ, Sergius qui Regiæ urbis, ac eorum successores Pyrrhus & Paulus in prima & secunda conscriptione dogmatum suorum non solum posuerunt, sed etiam studuerunt ut sibi illa per expositionem, hæc per formulam confirmaretur, idque contra fidem, ne forte subrepentes vestræ serenitatis auribus, ut & antea auribus beatæ memoriæ avi mansuetudinis vestræ, ut culpam suam callide aliis aspergerent, deque munu Domini hanc ob causam duplicia ob pec-

peccata suo reciperent, justa videlicet pro iis pœnas, utpote qui eo peccaverint, ex quibus non exigua perturbatio tamdiu universam terram vexat, quod non solum pii populi scandalizentur, sed impii etiam barbari magnam confessionis nostræ mysterium traducant: quia non solum prima ac potissima fides ab adversariis labefactetur, sed ea etiam, quam excogitarunt, statim ab iis evacuetur, opposita nova pessimæ hæreseos pravitate: ut de cætero ne illi quidem intelligant quid ab illis credatur, aut existimetur, propter obstinatam propriarum opinionum eversionem.

LV.

Quocirca omnium fere piorum sacerdotum & populorum contra eos clamores Apostolica sedes accipiens, orantium atque obtestantium, ne usque in finem Catholicam Ecclesiam ab ipsis in periculum adductam negligamus, sed exurgamus acriter, & immaculatam Christianam fidem diligenti paternarum & Synodicarum traditionum observatione conservemus: nos omnes sacerdotali ordine convocavit, ut a nobis omnia adversariorum dogmata tractentur, & canonice per commentariorum Acta judicentur. De quibus opinionibus suis ad simpliciores fallendos ausi sunt dicere, hæc pietatis esse dogmata, quæ tradiderunt qui ab initio ipsi viderunt & ministri fuerunt sermonis, quique deinceps eorum discipuli & successores fuere Catholicæ Ecclesiæ divinitus inspirati doctores, id est, sanctæ & Oecumenicæ quinque Synodi.

*Ad veritatis igitur ostensionem & denudationem calumniæ adversariorum, absurdam illam doctrinam, & piam sanctorum Patrum Synodorumque prædicationem, adversa dilucide inter se comparantes, nec horum ad illa ullam convenientiam & cognationem invenientes, quemadmodum nec tenebris prorsus ad lucem: hæc (ut diximus) definientes, sancivimus salutaria, nempe sanctorum Patrum & Synodorum decreta: illa vero omnes, ut piis definitionibus contraria & inimica, una voce damnavimus, ipsosque etiam hæreticos, prædictos nempe homines una cum ipsorum expositione & præfata formula, orta ex suggestione & pravo eorum dogmate, cumque his omnibus quæ pro iis acta scriptaque sunt: ut vestram in omnibus sine ulla macula felicem conversationem tueamur, quæ adversariorum scriptis gravatur. Inquam ausi sunt religiosis Africæ Episcopis dicere, scribentes, quod mente consilioque regio vere excitati memoratam impiam * formulam exposuistis, præcipientem de nimia observatione Paulum sine damno remittere. Hæc autem scripserunt, sanctis Patribus nullo modo auscultantes, quod in iis quæ ad Deum pertinent, inque divinis prædicationibus, id quod parum abest, paulumque mutatum est, non parvum tamen est ducendum, sed in eo vel maxime vestræ potestati labem (ut dictum est) inurere properarunt, quod illam formulam præter exactam rationem esse testati sunt, & scripto aliis significarunt.*

* piam

LVI.

Quorum in his nequitiam & fraudem aversantes, cum his ipsis & eorum hæresim canonice damnavimus, ubique omnibus & ante omnes vestræ divinitus stabilitæ serenitati notum facientes per ea quæ synodice a nobis pro Orthodoxa fide in præsenti acta sunt, quod duas ejusdem & unius Christi Dei edicunt Theologi naturas sive substantias confiteri secundum hypostasim unitas inconfuse & indivise, & duas juxta naturam voluntates, duasque juxta naturam operationes, divinam & humanam, increatam & creatam, conjuncte unitas ad veram confirmationem, quod Deus natura perfectus, & homo natura itidem perfectus, idem proprie est & unus Christus ac Filius; quodque omnes sanctis Patribus contraeuntes hæretici, quique confusione quique divisione propriis dogmaticis depravati sunt, impie unam in eo voluntatem & unam operationem sunt confessi, alii quidem ut per inanem speciem, alii vero ut per nudam nominum similitudinem, sive per puram ambiguitatem magnum incarnationis Christi mysterium temerarie reprobarent.

Unde nos ad pietatem vestram confugientes, ut utrorumque tum paternorum piorumque decretorum, tum impiorum hominum ac dogmatum differentiam vestræ potestati aperte exhiberemus, hæc a nobis synodice acta una cum eorum Græca interpretatione misimus, orantes atque hortantes serenitatem vestram divinæ sapientiæ deditam, ut hæc diligenter legere dignetur, pietatisque legibus memoratos hæreticos una cum eorum hæresi condemnet, ac religionis divinæ rationibus solam nobiscum, qui minimi sumus, sanctorum Patrum & Synodorum Orthodoxam confessionem sanciat ad Catholicæ Ecclesiæ commendationem & laudem, & ad incolumitatem Reipublicæ vestræ Christum amantes, ipsique servientis. Solet enim una cum Orthodoxa fide status Reipublicæ florere. Ac vestræ potestati merito hostes subiugabit Dominus a vestra serenitate recte creditus, ad vindictam inimicorum creaturam armans. Induet (a) enim lorica justitiæ pietatem vestram: galeaque muniet, judicio vero ac simulationis experte, & clypeum præbebit inexpugnabilem religionem, ad subiiciendum pedibus ejus barbaras omnes gentes, quæ bella volunt: atque victorem efficiat, rebus contra vitia pariter & homines feros præclare gerendis: & religiosorum laborum præmium reddat, æternam cum sanctis, qui a sæculo sunt, fruitionem & quietem.

(a) Ephes. 6.

Pis-

Piissimum domini Imperium superno gratia custodiat, & omnium gentium cervices ei subdat. Hucusque S. Martinus ad Constantem Imperatorem; cui epistolæ tum ipse, tum reliqui qui Synodo interfuerunt Episcopi subscripserunt.

LVII. Monitio S. Pontificis.

At non perfunctorie prætereunda est illa de fide Catholica servanda, & hæresi proscribenda, gravissima & Romano tanto Pontifice digna sententia, qua declarat, una cum Orthodoxa fide bene conservata & custodita crescere ac dilatari Reipublicæ statum, perturbari vero & in deterius labi, prosternique penitus necesse esse, cum Imperatores & Reges id facere prætermittentes ita valide pro adversariis suis pugnant: sicque cum Ecclesia exagitari finitur & prosterni, Imperium labefactatur. Sunt plane hæc ex eorum quæ frequentissime acciderunt exemplis jam perspicue nota reddita, cunctisque facta dilucide manifesta: quæ infelicissimi Principes suo ipsorum damno esse vera cum experiantur, tamen vertigine quadam mentis abrepti, hæc minime attendentes, dum Ecclesiæ repugnant, seipsos impugnant, & in deterius prolabentes, innumera mala Christianæ inferunt Reipublicæ. Sed de his sæpe deploratis jam satis. Ad Martinum Pontificem redeamus.

LVIII.

Qui enim universo orbi vigilantia spirituali se præesse sciebat, ubi monuisset Orientales, scribens etiam ad ipsum Imperatorem, non defuit curæ pastoralis officio, ut mitteret & in Africam epistolam circularem ad eos, qui ex diversis Conciliis Africanis ad ipsum jam scripserant. Testatur id quidem ipse Martinus in epistola (a) data ad Ecclesiam Carthaginensem, ejusque Episcopos ipsi subjectos, cujus est exordium: *Omnis quidem virtus, dilecti fratres, &c. Ubi ut de rebus gestis in Concilio Romano iidem fierent certiores, se ad illos ejusdem Acta mittere una cum iisdem litteris Synodalibus, docet his verbis: Ut autem hujusmodi nostri sacrificii pretiosum opus vobis quoque ipsis penitus certum faceremus: ea quæ in præsenti a nobis gesta sunt, continentia (sicuti dictum est) vestrorum sermonum splendorem & coruscationem,* ipsorum videlicet litteras contra eosdem hæreticos Romam missas iisdem Actis intextas, *una cum nostris Encycliis litteris ad vos misimus per Theodorum & Leontium religiosos monachos sanctæ Lauræ, ut scienter intuentes nostra dogmata (nostra enim secundum indivisam spiritus communionem vestra sunt) id est Apostolicas & paternas Ecclesiæ Catholicæ prædicationes, dicatis & ipsi in divina agnitione, facti nequaquam in excessu mentis, verum semper mentibus vigilantes: Hoc nunc os ex ossibus nostris, & caro de carne nostra: eamdem quippe in sensibus verbisque veritatis cognationem per omnia & conspirationem invenientes. Hæc vera fides vocabitur, &c.* Dedit itidem sanctus Martinus, præter Synodalem epistolam circularem & Acta Concilii, alias familiares litteras ad Episcopum Philadelphiæ in Asia constitutum.

(a) Mart. ep. 4.

Ad Africanos Episcopos scribit Martinus Papa.

LIX.

Quod enim sciebat idem Pontifex per relationem a Stephano Dorensi Episcopo in Synodo lectam, perturbatam valde fuisse Hierosolymorum Ecclesiam post obitum beati Sophronii, insuper laborare vehementer Ecclesiam Antiochenam ob Macedonium post Athanasium in ea sedentem æque impium hominem: ad hæc omnia corrigenda, delegat vicem suam Joanni Episcopo Philadelphiæ, quem dum creat in Oriente Vicarium Apostolicæ sedis, ad ipsum ejusmodi litteras scripsit (b):

(b) Mart. ep. 5. Martini Pap. epist. ad Joannem Epis. Philadel. quem creat Vicarium in Oriente.

Joanni Episcopo Philadelphiæ, Martinus servus servorum Dei sanctæ ejus Catholicæ & Apostolicæ Romanorum Ecclesiæ Episcopus.

Fidelis sermo & omni acceptione dignus, quem de te accepimus, dilecte frater, & ex iis quæ ad nos a te scripta sunt, & ab iis qui experimentum jam cœperunt spiritualis tuæ secundum Deum conversationis, Stephano nempe dilecto coepiscopo nostro & comitibus ejus, monachis mansionis sancti Theodosii. Notum enim fecerunt nobis, studium te de his habere, in quibus Episcopum esse oportere Apostolicus (c) sermo determinat, sobrium, prudentem, ornatum, hospitalem, & doctorem, modestum, non litigiosum, non cupidum, suæ Ecclesiæ bene præpositum. Hæc igitur audientes, gratiam habemus Deo, cui servimus a juventute nostra, qui confortavit vos cum omnibus qui eum diligunt, ut ad mensuram perveniretis hujusmodi Deo amabilis virtutis: quoniam (d) iis qui secundum propositum vocati sunt sancti, omnia cooperatur: Qui nobis etiam omnia divinæ ejus virtutis, quæ ad vitam & pietatem pertinent, donavit per cognitionem ejus qui vocavit nos propria gloria & virtute; per quæ pretiosa magnaque promissiones donatæ sunt, ut per hæc simus divinæ consortes naturæ fugientes ejus quæ in mundo est, concupiscentiæ corruptionem. Sic igitur procedentem in domino, & ascensiones ad eum facientem de gloria in gloriam, charitatem tuam exhortamur, religiosissime frater, nostram istic vicem implere, id est, in Orientis partibus in omnibus Ecclesiasticis functionibus atque officiis: ut in hoc maxime, sicut oportet, suscites (e) gratiam Dei, quæ in te est per impositionem sacerdotalis dignitatis, & nostræ Apostolicæ vicis. Non enim dedit nobis Deus spiritum timoris, sed fortitudinis & dilectionis & prudentiæ ad tollendam omnem hæresim, quæ verbo fidei ad-

(c) 1. Tim. 3.

(d) Rom. 8.

(e) Tim. 2.

adversatur: & ad omne vitium expugnandum, quod virtuti divinæ contrarium sit.

LX. Syriæ Ecclesiis Pastoribus destitutis consulit Martinus Papa.

Ut sic prosperans in Domino, ea quæ desunt corrigas, & constituas per omnem civitatem earum, quæ sedi tam Hierosolymitanæ tam Antiochenæ subsunt, Episcopos & presbyteros & diaconos hoc tibi omnimodo facere præcipientibus nobis ex Apostolica auctoritate, quæ data est nobis a Domino per Petrum sanctissimum principem Apostolorum, propter angustias temporis nostri & pressuram gentium: ne usque in finem in illis partibus deficiat sacerdotalis decoris eximius ordo, ac ne inde de cætero nostræ religionis magnum & venerandum mysterium ignoretur, si jam non sit sacerdos, & sacrificium aut spirituale libamen, quod jugiter Deo in odorem suavitatis pro salute populi offeratur. Non oportet in hoc maxime tempore pastoribus spiritualibus frequentari ac muniri, quæ ubique sunt, Dei Catholicas Ecclesias, quo juxta ipsius Domini prædictionem (a), tribulationes propter peccata nostra venerunt, quales non fuerunt ab initio mundi usque modo, neque fient, cum quibus & magna scandalorum tentationes, ut in errorem inducantur (si fieri potest) etiam electi. Hæc scribens Martinus, alludit ad Sarracenorum persecutionem, qui captis Hierosolymis & Antiochia (ut dictum est) universæ Syriæ dominabantur, atque in insulas occupandas gentes traiiciebant, occupata jam Cypro, & tentantes Cyclades insulas, ex quibus hoc anno potiti sunt Arado (b), quam inhabitabilem penitus reddiderunt. Sed pergit:

(a) Matt. 24.

(b) Theoph. hoc anno Imper. Constant.

LXI.

*Quocirca non differas omnimodo, dilecte, implere juxta præceptum nostrum, Episcopis & presbyteris & diaconis, qui istic sunt, Catholicas Ecclesias commendare, qui per proprium eorum conversationem in omnibus bonæ * testimonium habeant, &c.* Plura inculcans de eorum qui essent Ecclesiis præficiendi integritate. Quantum vero id cupiat docet iis quæ sequuntur verbis, hæc dicens: *Dolor enim mihi est magnus, & incessabilis molestia cordi meo, quoadusque per vestrum in Christo studium hoc opus absolutum videam, quandoquidem hoc & prius Apostolica hæc sedes fieri præcepit per memoratum Stephanum dilectum coëpiscopum nostrum: sed hoc salutare propositum ad effectum venire prohibuerant, qui talia prohibere dignos seipsos præstiterunt, qui pro arbitratu suo ea quæ ædificationis sunt, nota ei omnino non fecerunt, nempe præcepta demandata vicis Apostolicæ hujus cathedræ, quibus jussus est electiones ibi facere eorum qui ad curam Christianissimi populi deligendi sunt: solummodo autem ei significarunt de depositione*, eorum scilicet qui se intruserunt Episcopos in Ecclesias Palæstinæ, *timorem Domini minime cogitantes, neque in hos formidabilem ejus indignationem.*

* bonum

Stephan. Episcopus impeditus agere jussa Martini Papæ.

LXII. De restituendis lapsis.

Quoniam igitur (ut nosti) dilecte frater, in ædificationem magis quam in destructionem a Domino potestatem accepimus: studio tibi sit, ea quæ ædificationis sunt operari, dato tibi per nos ejus discipulos Apostolico præcepto & potestate: & gratia dignos promovere nequaquam dubites ad incolumitatem & securitatem Ecclesiæ Catholicæ, cum magna dilectione exhortans eos qui jam depositi sunt, converti ad Dominum: potest enim eos rursum in admirabilem lucem suam adducere, qui hæc facit & immutat, prout utilius est. Et inferius, quanto animi afficiatur angore pro hujusmodi lapsis, ista subdit: *Quare nimium propter ipsos angor, donec rursum formetur in iis per fidem Christus. Unde pro ipsis indesinenter diu noctuque cum lacrymis obsecrationem facio, ut ipse qui propter nos in carne voluntarie passus est, rursum eos virtute proprii & vivifici sanguinis ad se ipsum & nos indissolubiliter per sinceram concordiam uniat. Cognoscens igitur, dilecte, hujusmodi nostrum de ipsis mœrorem, ne cesses per misericordiam Dei continenter eos hortari, & propheticam iis quotidie decantare vocem, quæ dicit: (c) Numquid qui cadit non resurget; & qui aversus est, non revertetur?* Et post nonnulla de spe qua erigi lapsi debeant, hæc adiicit:

(c) Hier. 8.

Quapropter si virtuti gratiæ mentem obsequentem habebant, & obedientem autem, ut persuadeantur, & audiant vocem Domini, ut cum per veram confessionem cognoscant; confirma unumquemque eorum in proprio ordine, scriptos libellos ipsis dantibus de Orthodoxa fide, ut fructum Deo ferant aliorum conversionem & meliorationem: atque ut multum fructum afferentes, majore a Deo honore digni habeantur. Hoc etiam omnino advertat charitas tua, ne iis qui ab ipsa confirmantur, aut eliguntur, ac quo modo præter hæresim quæ ab ipsis dato libello evacuatur, alia quædam peccata, notato canone, eorum impediant vel confirmationem vel electionem. Impossibile enim est ea contegere, vel prætermittere, quæ convenientem locum defensionis non habent: sed omnino in iis qui libenter peccant & amant peccare, denegare oportet eam veniam, quæ in hujusmodi lapsibus ex dispensatione datur: ac & ipsi propter canonis contemptum amplius graventur, & nos in culpa simus, injuste agendi eis licentiam permittentes. DEFENSORES ENIM DIVINORUM CANONUM ET CUSTODES SUMUS, NON PRÆVARICATORES. Quandoquidem prævaricationibus conjuncta manifesto retributiones sunt.

Cu-

LXIII. Quando & cum quibus dispensandum.

Cujus rei gratia hortamur canonem observari in iis qui præter mentem ac scientiam se ipsos elegerunt, vel electi sunt Episcopi scilicet *in Patriarchia beatæ memoriæ Sophronii* Hierosolymorum Episcopi. *Qui sane ante ipsius Patriarchium, vel post decessum in Domino a quibusdam non convenienter electi sunt, propter angustiam (ut dictum est) temporis, vel quod ejus copia non esset, qui judicio adhibito, sive juxta canones eligere deberet, vel permittere: tales, datis scriptis libellis, confirmari mandamus, nullatenus inde canoni præjudicio facto. Novit enim canon afflictorum temporum persecutionibus veniam tribuere, in quibus contemptus non præcessit, prævaricationem redarguens, sed angustiæ magis & penuriæ, quæ propter necessitatem ex misericordia cogit multam diligentiam prætermittere. Sed hæc de istis.* Ad causam vero Macedonii pseudoepiscopi Antiocheni stylum convertens, sic pergit:

LXIV. De causa Macedonii pseudo-episc Antioch.

Ejus vero qui falso Episcopatus sibi nomen affinxit, Macedonii dico, importunas litterarum minas, sive protestationem fortiter despuite ut rabidi canis & temerarii latratum, auscultans ei, qui dicit (a): *Nolite timere opprobrium hominum, & contemptu eorum ne vincamini. Hunc enim Episcopum Catholica Ecclesia nullo modo novit, non solum quod is præter canones in externa regione sine consensu & absque ullo certo decreto hanc sibi appellationem usurpavit, sed & quod consentiat hæreticis, qui hæreseos suæ appendicem ejus electionem per contemptum tumultuarie fecerunt: quemadmodum & Petri, qui ab iis nominatus est & assimulatus Episcopus Alexandriæ, ut per plures & ascriptitias personas hæresim suam munitiorem utique reddant: quam una cum ipsis inpræsentiarum canonice hic & synodaliter anathematizavimus, Theodorum videlicet, &c.* Eosdem scilicet, quos supra sæpe nominatos audivimus in Synodalibus Actis, de quibus & ista subdit:

(a) Isa. 51.

LXV. Mittit acta Synodalia.

*Quæ ut cognoscat tua in Domino spiritualis dilectio, ac per te omnes qui istic sunt Ecclesiæ Catholicæ: hæc ipsa a nobis hic synodaliter gesta ad constabiliendam * defendendamque Catholicam Ecclesiam, una cum Encyclicis nostris & Synodalibus litteris misimus per presbyterum & Apocrisiarium nostrum Abbatem Theodorum, & monachos sancti Theodosii religiosissimæ mansionis Joannem, Stephanum, Leontium, qui hujusmodi nostræ Apostolica Synodo interfuerunt, & per gratiam Dei ipso visu didicerunt quæ inscenta sunt omnia & canonice definita. Quæ ipse firmiter custodiens, denuncia quoque omnibus qui istic sunt, fidelibus populis, inviolabiliter tenere, ut propriarum salutem animarum. Quapropter testificor coram Deo & Jesu Christo & electis Angelis, ut hæc custodiens amoto omni præjudicio, nihilque placendi causa faciens, sed ex pura conscientia Evangelium gratiæ tradas omnibus, sicut accepisti & a sanctis Patribus, & a nobis ipsis, qui synodaliter sanctiones eorum confirmavimus. Ne igitur erubescas testimonium Domini nostri Jesu Christi, sed conforteris gratia ipsius: & quæ audisti a nobis, per multos testes, sive demonstrationis ex Scripturis, & ex Patribus, ea commenda fidelibus hominibus.* Et post multa eodem argumento inculcata, ita finem imponit epistolæ:

* constituendam.

LXVI. Vigens Apostolica auctoritas in Martino.

Ecce vero in auxilium, ut magno studio ac sine ullo impedimento charitas tua ministerium impleat a nostra Apostolica auctoritate tibi commissum, hortati sumus Deo amabiles Episcopos, ipsum dico Theodorum Esbuntiorum & Antonium Bacathorum adesse in omnibus, ac pro viribus inservire hujusmodi spirituali voluntati tuæ, quibuscum & Georgium dilectum presbyterum & Archimandritam, & Petrum Christi amantem, Adraensem nempe, ac omnino, eos, qui in illis partibus fidem Dei, verumque zelum habent; quorum merces plurima erit apud Deum, cum vobis promptitudinem animi studiique sui præstiterint in omni obedientia & gratiæ perfectione. Hactenus epistola sancti Martini ad Joannem Episcopum Philadelphiæ: ex qua satis perspicue intueri potuisti Romanæ Ecclesiæ super omnes Ecclesias vigilantiam, auctoritatemque præcipuam, simul & ipsius Martini sanctissimi Papæ in administranda universali Ecclesia robustæ mentis indefessum robur, dum paucos menses in præfectura pastorali agens, eo tunc Christianum orbem salubri per epistolas & legationes aliaque scripta juvamine operose lustravit, lapsos erigens, stantes confirmans, perfidos damnans, adversantes redarguens, errantes admonens, fortesque consolidans, condocens magnus paterfamilias operarios in vineam suam, quam (ut queritur) his temporibus singularis ferus depascebatur, impia gens Saracenorum; & vulpes, hæretici ipsi, prorsus perdere laborabant. Sed prosequamur reliquas ejusdem sancti Pontificis anni hujus res gestas.

LXVII.

Dedit & alias literas ad dictum Theodorum Episcopum, ut præsto esset Joanni Vicario Apostolicæ sedis. Fuit hic unus ex lapsis Episcopis; sed pœnitens, cum honore Episcopatus acceptus, suæ pro fide Catholica vigilantiæ haud mediocre specimen ediderat. Epistola autem sic se habet (b):

Theodoro Episcopo, Esbuntiorum, Martinus servus servorum Dei, sanctæ ejus Ca-

(b) Mart. ep. 6.

Catholicæ & Apostolicæ Romanorum Ecclesiæ Episcopus.

(a) Eccl. 4.

Est (a) confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam & gratiam. Tu igitur, religiosissime frater confusionem vituperabilem culpans scripta tua secundum Deum satisfactione, gloriam tibi & gratiam acquisivisti: gloriam quidem, Orthodoxam de ipso Domino ac Deo nostro confessionem; gratiam vero, splendorem tuorum in virtute illustrium studiorum: quibus non solum nobis innotuisti in pietate perfectus, sed & ipsi universorum Salvatori Christo, cum multa libertate placitus: ut in vobis Apostolicum illud de sanctis dictum impleatur: (b) Sancti per fidem vicerunt regna, operati sunt justitiam, & adepti sunt repromissiones, obturaverunt ora leonum, extinxerunt impetum, ignis convaluerunt de infirmitate, fortes facti sunt in bello, castra verterunt exterorum. Vicisti enim, religiosissime frater, adversarii diaboli malum regnum: justitiam in fidei confirmatione operatus es; cujus gratia adeptus repromissiones spiritus, hæreticorum ora tamquam leonum obturasti, ac extinxisti eorum impetum hæreseos quasi flammam ignis aspiratione gratiæ; qua ita confortatus, imbecillitatem sententiæ illorum devicisti; fortis in bello contra eos susceptus fuisti, eorumque infirma adulterinorum dogmatum castra sufficienter vertisti, ac victor per proprium scriptum productus es ad victoriæ auctorem Salvatorem omnium Christum, qui idoneo sacerdotalem in te dignitatem Apostolica confirmavit auctoritate. Verum ne cesses laudationes ejus in gutture perpetuo habere, eique placitum sacrificium offerre, rationabile obsequium tuum: sic enim & superna gloriæ præsentia dignaberis, & cælestibus Christi muneribus imbueris.

(b) Hebr. 11.

Quæ autem synodaliter a nobis hic gesta sunt ad confirmationem defensionemque Ecclesiæ Catholicæ, id est, paternarum ejus ac Synodalium definitionum nuper misimus et qui a nobis Vicarius canonice designatus est, dilecto fratri nostro & Episcopo Philadelphensium civitatis: cui bene facites assentientes, & omnes Orthodoxos una vobiscum excitantes ad eorum articulorum implementum, qui ei pie commissi sunt ad commendationem Ecclesiæ Catholicæ. Nam pro ea multa vobis in sempiterno regno merces erit. Hæc Martinus ad Theodorum postliminio ad Ecclesiam Catholicam ante reversum. Ejusdem conditionis fuit Antonius Episcopus Bacathorum, qui pariter lapsus & pœnitens reversus libellum itidem Romam fidei Catholicæ ad ipsum miserat: ad quem extat Martini epistola, (c) quæ sic incipit: *Decipi quidem & falli commune est, propriumque humanæ infirmitatis; at in melius commutari, solius opus est gratiæ, &c.*

(c) Mart. ep. 7.

LXVIII.

Scripsit (d) tunc pariter ad Georgium Archimandritam, patrem Orthodoxorum monachorum monasterii S. Theodosii, ex quo progressus erat Stephanus Dorensis Episcopus, qui pro Ecclesia Hierosolymitana bis eadem ex causa in Italia ad Romanum Pontificem legationis munere functus est. His insuper adjecit alias litteras (e) ad Pantaleonem quemdam, qui impedimento fuerat Stephano Episcopo Dorensi, ne susceptam vicem Apostolicæ sedis libere exercere valuisset: est earum exordium: semper quidem omnis hominum vita, &c. Scripsit (f) & ad Petrum virum illustrem maximeque pium, commendans dictum Joannem Philadelphiæ Episcopum Vicarium a se in Oriente institutum ad reparandas pastoribus destitutas Ecclesias ob barbarorum clades illatas.

(d) Mart. ep. 8.

(e) Mart. ep. 9.

(f) Mart. ep. 10.

LXIX.

Sed alias uberiores dedit hoc etiam anno litteras (g) ad eos omnes qui Hierosolymitanæ & qui Antiochenæ Ecclesiæ subjacerent sacerdotes, monachos, atque laicos, quos monet de facta Romæ in Concilio damnatione principum Monothelitarum hæreticorum, deque perperam facta ordinatione Macedonii Antiochiæ, & Petri Alexandriæ Episcoporum itidem hæreticorum, qui & absque canonica ulla electione easdem Ecclesias primarias invaserant: eosdemque docet de legata vice Apostolicæ sedis Joanni Episcopo Philadelphiæ ad creandos Episcopos & alios ministros Ecclesiasticos Ecclesiis illis, quæ tum Hierosolymitano tum etiam Antiocheno subditæ essent Patriarchis. Sunt quidem literæ graves & tanto dignæ Pontifice, vereque in omnibus & doctrina & Spiritu Apostolicæ; sed acerrimæ illæ, quas idem Summus Pontifex dedit ad Paulum Tessalonicensem Episcopum, cum eumdem in hæresim lapsum, & alios in errorem inducentem, extra Catholicam communionem esse jubet, & sede deponit: quod factum est ab ipso Martino hoc anno, die prima Nov. indict. octavæ.

(g) Mart. ep. 11.

Cum

PAGIUS VIII.

Ad num. LXIX. *Sanctus Martinus* Epistola XI. ad Ecclesiam Hierosolymitanam & Antiochenam scripta nunciat, Monothelitarum hæresim in Concilio fuisse damnatam, ordinationemque *Macedonii* Antiochiæ, & *Petri* Alexandriæ perperam esse factam. Ex quo intelligimus Cyro *Episcopo Alexandrino* Monothelitarum Patrono, quem *Heracleonas* Augustus anno DCXLI. in Sedem Alexandrinam restituit, ut ibidem ostendi, anno incerto mortuo, *Petrum* eadem hæresi infectum successisse. An vero *Macedonius* subrogatus fuerit in locum *Anastasii*, in obscuro est; sicuti & an idem *Anastasius* Sedem Antiochenam occuparit, qua de re supra actum.

Petrus Alex. & Macedonius Antiochen. Episcopi hæretici.

LXX.

Cum enim dictus Thessalonicensis Episcopus ad recens creatum Pontificem misisset ex more Apocrisarios una cum fidei confessione; ea perlecta, & hæretica invente, a Martino rejecta est, sed excusaverunt eum Apocrisarii, pollicitique sunt ipsum eam accepturum fidei Catholicæ confessionem, quam ipse Martinus misisset: qua accepta, reversi sunt Thessalonicam; sed tantum absuit ut infelix ille suum detestaretur errorem, & missam rectæ fidei confessionem integre profitendo susciperet, ut secum in errorem traxerit suos Apocrisarios, insuper & corruperit litteras Apostolicas, quibus Martinus ipse rectæ fidei confessionem conscripsit, ab iis quædam dolose auferens, ut apparet ex his quæ tum ad eum, tum etiam ad Thessalonicensem Ecclesiam de ejus condemnatione conscripsit. Sic igitur horum gratia eidem juste Martinus infensus, in eum iisdem litteris scriptam damnationis sententiam dicta die publice tulit: est earum exordium: (a) *Dominus ac Deus noster Jesus Christus &c.* In quibus multa præfatus de severitate divinæ justitiæ, qua etiam per ignorantiam patrata peccata, vel per oblivionem illapsa in animam Deus punit, in ipsum invectus, quod non per ignorantiam aut oblivionem peccaverit, sed prava animi affectione, subjicit ista:

(a) Mart. ep. 12.

LXXI. De Pauli Thessal. Episc. erratis.

Manifeste enim secunda dogmatum tuorum transgressio, etiam primam voluntariam demonstravit, & ex prava meditatione sive sensu hæretico contra fidem a te factam fuisse, non ex involuntaria irreptione, aut corde non ficto. Nos igitur oportuit, *creditum nobis onus Pontificalis ministerii reputantes, id est, provida animarum curæ atque diligentiæ, nullatenus morari ac differre, cum fidei a te proderetur, sed rigore canonis præcise utentes, ex prima interpellatione scriptum tuum una cum eo qui scripsisset damnare; ac rationalibus Domini ovibus mortiferum doctrinæ tuæ porrigens gramen, quas tecum per malam fidem mortificares; privaresque æterna secundum Christum vita, pro quibus ipse animam suam posuit bonus pastor, & propter quas cælos inclinans, a Patris non discedens sinu venit in terram, ut perditam recuperans ovem, propriis humeris ad suum secundum naturam Patrem humaniter referret, ac per viscera misericordiæ cælesti gregi connumeraret. Sed per longanimitatem sustinuimus, nec pœnam inflixímus, acceptis misericorditer precibus Pethani Episcopi & Ignatii diaconi tuorum Apocrisariorum, qui maxime asseverarent & affirmarent, ejusmodi litterarum involuntariam esse abreptionem, nec mentis ac certæ sententiæ opus esse illam absurditatem dogmatis tui, unde & dicebant, statim ac sine mora a pejori dogmate in melius mutationem in te fore, si te (juxta illorum postulatam) de eo amanter monuissemus; cujus rei causa nos hortati sunt, ut tibi ostenderemus, nos ea, in quibus lapsus es, notasse. Quod atique per Apocrisarios nostros fecimus, rigorem canonis per charitatem omittentes, teque adhortantes, non tamen præcipitantes omnino tamquam subjecto huic Apostolicæ sedi, ut huc venires, teque canonice expurgares de his quæ initio creationis tuæ non pie docuisti.*

LXXII.

Sed curavimus (inquit Hieremias b) *Babylonem, & non est sanata: quoniam pervenit usque ad cælos judicium ejus.* Non *solum enim ipse incorrectus mansisti, sed memoratos Apocrisarios nostros decepisti, idque erga eos fecisti, quod astutus serpens fecit adversus Adam, desertorem una secum eum constituens, qui a Domino mandatum acceperat. Tu enim simili modo, ut serpens, eos induxisti ac persuasisti, ut extenderent manum, ac pro eo ut caperent de scripto nostro ad te in modum formulæ misso non malum quemdam ac promiscuum gustum, ut illic, id est, de ligno transgressionis, sed piam & sinceram sanctorum Patrum confessionem: hanc enim pie ei scripto inseruimus ad animæ tuæ correctionem; tu eam a te repulisti, proque ea adulterine subjecisti absurditatis tuæ doctrinam, quo manum adjicerent, quæ omnino tibi non profuerunt: tametsi visus es eos irretire multis sermonibus, & blanditiis labiorum protraxisti eos; at illi levitate elati secuti sunt, nescientes animæ suæ periculum adire, quod iis fraudulenter struxeras. Verba enim fraudulentorum mollia, & feriunt intima viscerum.* Nec audivisti dicentem (c): *Qui fodit foveam proximo, incidet in eam; & qui volvit lapidem, in se ipsum volvit; lingua enim mendax odit veritatem, os vero incustoditum facit ruinas. Quomodo igitur cum hæc perpetraris in ipsos, & in exemplum formulæ perscriptum a nobis, & per ipsos ad te missum hortata (ut dictum est) tuorum Apocrisariorum, constituisti ad nos scribere, te ipsum decipicas, non nobis obrepens?*

(b) Hiere. 51.

Apocrisarii Apost. sedis decepti a Paulo Thess.

(c) Prov. 26.

LXXIII.

Idcirco certiores facimus Patres, qui ubique terrarum sunt, quod ea quæ visa sunt, ad effectum perducentes, omni studio exposuimus nostram in Domino fidem. Sed audi quid Princeps Apostolorum ad eum dicat, qui veritatem erat frustratus: (d) *Cur tentavit Satanas cor tuum, mentiri te Spiritui sancto? Non es mentitus hominibus, sed Deo. Ac simile aliquid fecisti ei, qui per Samuelem prophetam audivit a Domino* (e): *Hoc dicit Dominus exercituum: Recensui quæcumque fecit Amalec Israeli.* Et infra: *Pro eo ergo quod abjecisti sermonem Domini,*

(d) Act. 5.

(e) 1. Reg. 15.

ni, abjecit te Dominus, ne sis Rex. Dixitque Saul ad Samuelem: Peccavi, quia prævaricatus sum sermonem Domini & verba tua. At tu ejus quidem transgressionem imitatus es, confessionem vero transgressionis non es æmulatus, nec dixisti, Peccavi: cum mutaveris Domini fidem, & deceperis nostros Apocrisarios. Super quo tibi propitius esse potero? Numquid (a) *super his non visitabo, dicit Dominus, & in gente tali non ulciscetur anima mea? Quamobrem hos quidem in cinere & sacco & afflictione animæ & corporum & lacrymis pœnitentiæ opprobrium ipsis a te illatum expurgare jussimus, quod non solum Apostolicam contempserint potestatem, sed etiam sapientem non audierint parabolam, quæ dicit* (b): *Quando submiserit inimicus vocem suam, ne crediderit ei: quoniam septem nequitiæ sunt in corde illius.*

(a) Hier. 5.

(b) Prov. 26.

LXXIV. *Te vero una cum hæreticis tuis literis, id est, literis Synodalibus, quæ & prius & nunc a te ad nos missæ sunt, sententia anathematis damnavimus, ex eo die qui scriptus a nobis ac definitus est, nempe a die prima præsentis mensis Novembris, Indictionis octavæ, qua die missas a te lubricas litteras accepimus, & condemnavimus; quoad ea quæ synodaliter a te gesta sunt, quæque prius & quæ nunc tu cum omnibus, qui quomodocumque vel scripto vel sine scripto iis patrocinantur, aut ea defendunt, nobis consentiendo, damnetis & anathematizetis ut hæretica & vana. Primum quidem propter inhærentem in iis absurditatem reprehensibilium duodecim tuorum capitum, quæ tibi scripto nota feci, ut inexcusabilis sis, si emendationem recuses. Deinde quod pium sermonem irritum facere in illis ausus es, impium vero dogma confirmare: qui hoc sustuleris, &c.* Quod per naturam voluntas & operatio salutis nostræ sit in Domino nostro Jesu Christo secundum utramque earum, ex quibus & in quibus est naturarum. *In quo propter sublatas ejusmodi pias voces, sine voluntate ac sine operatione, quinimmo sine substantia ac sine existentia in utraque natura eum esse astruxisti: quod enim est expers omnis substantialis voluntatis atque operationis destituitur etiam ab omni substantiali existentia. Qui præterea sustuleris in præfato tuo secundo Synodali & hoc,* Omnia anathematizare quæcumque anathematizamus: *ut per hoc non solum eos etiam quos anathematizamus, nempe ipsas impiorum hæreticorum personas, anathematizare recuses (nam si dogmata a te non anathematizentur, perspicuum est te ne personas quidem nefariorum hæreticorum anathematizare; siquidem hæreseos ipsorum causa, non causa naturæ eos anathematizamus) sed ut etiam omnem omnium errorem Paganorum, Judæorum, hæreticorum in te confirmes. Si enim omnia omnium horum dogmata condemnamus, ut contraria & inimica veritati: tu vero omnia una nobiscum voce non anathematizas, quæ anathematizamus; consequens est, te horum omnium errorem confirmasse, qui a nobis sive ab Ecclesia Catholica anathematizatur.*

In quibus corruperit litteras Apostolicas Paulus.

LXXV. *Qui igitur ista fecisti adversus Catholicam fidem, Neglexisti me (dicit Dominus) & oblitus es fœderis mei dicentis: Non transgredieris de omnibus sermonibus, quos ego præcipio tibi hodie, dextra, aut sinistra, ut eas post deos alios, ut colas eos:* Et post aliqua: *Quapropter cognoscens cognosces (quemadmodum diximus) quod depositus sis ab omni sacerdotali dignitate & in ministerio in sancta Dei Catholica & Apostolica Ecclesia: quoad sine ulla prætermissione, omnia quæ a nobis hic synodaliter sancita sunt ac definita, ad commendationem & confirmationem Catholicæ Ecclesiæ, videlicet dictorum sanctorum Patrum & universalium quinque Synodorum, scripto confirmes, & nobiscum confitearis in uno sancto & consubstantialis & adorandæ Trinitatis Deo Verbo &c.* Quæ sunt superius repetita fidei Catholicæ sacra dogmata de duabus voluntatibus & operationibus una simul cum damnatione damnatorum in Romana Synodo hæreticorum, & editorum per Imperatorem de fide scriptorum. Et in fine ista:

Quæ implere debeat ut recipiatur.

LXXVI. *Tantum cognosce iniquitatem tuam, quia in Dominum Deum tuum impie egisti, & effudisti vias tuas ad alienos fidei, voci autem meæ non obedisti, dicit Dominus. Nam cognitio rerum tuarum conciliabit ibi celerem in iis correctionem, maxime, si una cum proprio dogmatis errore corrigas etiam quod in sacros canones peccasti: eos enim irritos facere ausus es, qui te ipsum per proprias litteras non confessus sis ut subditum huic Apostolicæ sedi Vicarium.* Dictum est superius sæpe, Episcopos Thessalonicenses fuisse Vicarios Apostolicæ sedis. Ac demum: *Qui igitur,* inquit, *in utroque lapsus es, utrique studeto convenienter mederi: non enim aliter habebis perfectam a nobis veniam, nisi in utroque nobis correctionem tuam exhibeas.* Hactenus Martinus Papa ad Paulum Thessalonicensem Episcopum. Dedit vero & alias litteras eodem argumento conscriptas ad Thessalonicensem Ecclesiam de damnatione ejusdem Pauli ipsorum Episcopi, quarum est exordium: (c) *Universitatis opifex Dominus noster Jesus Christus, &c.* Ubi fusius recensitis ejusdem damnationis causis, ad postremum hæc habet:

Damnatio de abjecto Vicarii nomine.

(c) Mart. ep. 15.

LXXVII. *Quocirca & vos, carissimi, hujusmodi nostram pro vobis scientes solicitudinem,*

& e-

& redacte diligenter a divinitus inspiratis Scripturis (a), quod nulla est participatio justitiæ cum iniquitate, nec societas lucis ad tenebras, nec conventio Christi ad Belial, nec pars fideli cum infidelibus, neque consensus Orthodoxorum cum hæreticis: omni custodia custodite cor vestrum, nullam participationem habentes, nec societatem, nec consensionem, nec connexionem cum hujusmodi homine: ac ne ulla ratione assentiamini ejus doctrinæ: sed assidue permanentes in sanctissima nostra fide, servite Deo in transcreatia pura: Synaxis autem ministerium perficiant vobis qui ibi sunt presbyteri & diaconi, qui diligenter & acceptabiliter rectam Catholicæ Ecclesiæ nobiscum doctrinam suscipiunt, quæ nuper ad vos a nobis scripta est: & abjicientes omnem hæresim ac novitatem, quæ ab Apostolica prædicatione condemnatur: quousque (ut dictum est) ille sua corrigat, aut alius pro illo canonice eligatur pastor bonus ac verus, qui que animam pro ovibus ponat, imitatione principis pastorum Christi, in loco pascuæ vos collocans, & super aquam refectionis educans. Ipse autem, qui nos vobiscum confirmat in divinissima ejus confessione, quique unxit nos ac signavit, deditque arrhabonem spiritus in cordibus nostris, sanctificet vos perfecte, spiritumque vestrum & animam & corpus integra atque irreprehensibilia custodiat, recepturos in sæcula sæculorum quæ repromisit diligentibus eum. Amen. Hæc ad Thessalonicenses Martinus.

(a) 2. Cor. 6.

Scribit ad Thessalonicenses de Pauli damnatione.

LXXVIII. Hic jam finis rerum ab eo gestarum præsentis anni: quibus plane declaravit, non imminui vigorem & robur Apostolicæ sedis, licet Principum & collegarum destituatur auxilio majorum Antistitum; immo eo magis corroborari, augerique quo minus humanis appareat fulta præsidiis, utpote quæ non humanis, sed divinis noscatur regi ac gubernari consiliis, atque fulciri subsidiis. Vides enim (quod sæpe ob oculos considerandum proponimus) præsentis temporis Ecclesiæ statum, pati eam persecutionem in Oriente & Africa atque in insulis a Sarracenis, direque vexatam. Intueris pariter fidem Catholicam ab Imperatoribus Orientis æque duram pati pressuram, eorumque auctoritate & potentia insultare perversos hæreticos. Conspicis itidem quatuor præcipuas sedes Patriarchales ab hæreticis invasas, Paulum hæreticum præsidere Constantinopoli, Petrum Alexandriæ, & Macedonium Antiochiæ, æque hæreticos earumdem sedium invasores, titulo Episcopi, usurpato in eos intrusos degere: contemplaris & carentem Antistite Hierosolymam ab hæreticis labefactatam, ita ferente infelici temporum conditione; paucos vero reliquos remansisse Catholicos, eosdemque persecutione vexatos: sed quod supremum omnium malorum existimari debuit, vides & ipsum Romanum Pontificem quæsitum ad necem, sub gladio Exarchi, nisi Dominus supposuisset manum suam, periclitantem.

LXXIX. *Martini Papæ infractum animi robur.* Sed in his omnibus tantum abfuit ut Martinus animum desponderet, ut magis magisque (ut vidisti) erigeretur, spiritusque majores sumeret; cum alioqui non ignoraret, quæ sibi ab Imperatore hæretico instigatione ejus lateri inhærentium jugiter hæreticorum pararentur: utpote qui functus (ut dictum est) munere Apostolicæ sedis Apocrisarii Constantinopoli optime nosset ingenia hominum, & audaciam hæreticorum, jamque futurorum majorum præludia satis superque in Olympio percepisset. His, inquam, forti animo Martinus contemptis, nihil veritus quæcumque imminerent ingentia undique pericula, non defuit officio, nec cessit vel latam unguem adversariis in ipsum (ut in Stephanum Judæi) dentibus stridentibus, cum præsertim (quod magis mireris) idem Martinus gravi corporis infirmitate eodem tempore teneretur: etenim morbo laborasse a mense Octobri anni hujus usque ad tempus quo ab Urbe ejectus est, idem ipse testatur in epistola ad Eliterum (b). Quæ autem post hæc adversus eum gesta sint per hæreticum Imperatorem, usum ad mala omnia Theodoro Calliopa atque hæretico misso Exarcho in Italiam post sublatum morte hoc anno Olympium, anno sequenti dicturi sumus.

(b) Mart. ep. 15.

LXXX. Hoc eodem anno, qui ultimus censetur Chindasuindi Regis Hispaniarum, cum idem sanctus Martinus Romanus Pontifex sedere cœpisset, contigisse fertur revelatio divinitus facta librorum Moralium S. Gregorii Papæ: describemus eam totidem verbis, quibus esse conscripta reperitur: quam si præ vetustate pannis obsitam invenies, ne horrescas, sed illis exutis, nudum sensum veritatis cando-

PAGIUS IX. *Olympius Exarcha hoc anno mortuus non est.* Ad num. LXXIX. Quia *Theodorus Calliopa*, qui jam Exarcha Italiæ per breve tempus fuerat, excepit *Olympium*, & Sanctus Martinus in Epistola XV. asserit, *Calliopam* missum esse cum Ravennatensi exercitu ad se comprehendendum, Baronius, qui autumavit, eam Epistolam anno sequenti scriptam esse, interitum *Olympii Exarcha* hoc anno consignavit. Verum eo anno tantum DCLIII. data, ut anno sequenti videbimus, ideoque *Olympii* Præfectura usque ad illum circiter annum extendenda; eo magis quo verosimile non est *Olympium*, qui mense Octobri hujus anni Romam Constantinopoli venit, & postea cum exercitu in Siciliam adversus Saracenos profectus est, ut tradit Anastasius, ne quidem anno sequenti mortuum esse.

Ad

(a) Extat apud Concil. Tolet. 7. in fin.

dore & simplicitatem nitentem considera, utpote cui merito scriptores omnes Hispaniarum res prosecuti absque controversia ulla subscribant: sic enim se habet (a):

LXXXI. Pars librorum moralium divinitus revelata.

Hic Rex Chindasuindus Tajonem Cæsaraugustanum Episcopum ordinis litteraturæ satis imbutum, & amicum Scripturarum, Romam ad suam petitionem pro residuis libris Moralium navaliter porrigit destinatum. Qui dum a Papa Romense de die in diem differretur in longum, quasi in archivo Romanæ Ecclesiæ præ multitudine quæsitum facile nequaquam reperirent libellum: Dominum, pernoctans, & ejus misericordiam, ad vestigia beati Petri Apostolorum principis, deposcens: ei scrinium, in quo tegebatur, ab Angelo manet ostensum. Quo mox se Papa ut prævidit reprehensum, cum nimia veneratione ei adjutoria tribuit ad conscribendum, & Hispanis eum transmisit ad relegendum quia hoc solum ex beati Job libris expositum retentabant, quod per beatum Leandrum Hispalensem Episcopum fuerat advectum, & olim honorifice deportatum.

*Requisitus vero & conjuratus est Tajo Episcopus a Martino Primo Papa Romano, quomodo ei tam veridice fuisset librorum illorum locus ostensus: hoc illi post nimium deprecationem cum nimia alacritate est fassus: Quod quadam nocte se ab ostiariis ecclesiæ B. Petri Apostoli expetiit esse excubium. Atque ubi hoc reperit impetratum, noctis medio, cum se nimiis lamentis ante B. Petri Apostoli loculum faceret cernuum, luce cælitus emissa, ita ab inenarrabili lumine tota ecclesia extitit perlustrata, ut nec modicum quidem lucerent ecclesiæ candelabra, simulque cum ipso lumine una cum vocibus psallentium & lampadibus relampantium introire sanctorum agmina. Deinde ubi horrore nimio extitit territus, oratione ab eis completa, paulatim ex illa sanctorum curia duo dealbati senes egressum in ea parte, qua Episcopus in oratione degebat, cœperunt dare præpendulum. At ubi eum repererunt pene jam mortuum, dulciter salutatum reduxerunt ad proprium sensum. Cumque ab eis interrogaretur, quam ob causam tam grande extaret fastidium *, vel quis ab Occidente properans tam longum petierit navigerium: hoc & hoc ab eo quasi insciì relatum auscultant operæ pretium. Tum illi multis eloquiis consolato, opportunum ubi ipsi libri latebant, ostenderunt loculum.*

* fastigium.

LXXXII.

*Igitur sancti illi, quæ esset sanctorum illa caterva cos tam claro cum lumine concomitantium, responderunt dicentes: Petrum esse Christi Apostolum, simulque & Paulum invicem se manu tenentes, cum omnibus successoribus Ecclesiæ in illo loco requiescentibus. Porro ubi & ipsi requisiti fuerunt, qui domini essent qui cum eo tam mirabile habebant colloquium: unus ex illis respondit, se esse Gregorium, cujus & ipse desiderabat cernere librum, & ideo advenire, ut ejus admuneraretur tam vestum fastidium, & auctum redderet longissimum desiderium. Tunc interrogatus si tandem in illa sancta multitudine adesset sapiens Augustinus, eo quod ita libros ejus, sicut & ipsius sancti Gregorii semper ab ipsis cunabulis amaret legere: satis providus hoc solummodo respondisse refertur: Vir ille clarissimus & omnium expectatione gratissimus Augustinus, quem quaris, alius * a nobis eum continet locus.* Quod enim nonnisi qui in ea basilica sancti sepulti essent, eidem dicantur apparuisse, de Augustino videtur esse responsum alio eum loco detentum: sicque corrigendum, quod habetur, altiori eum loco detentum: alioqui quomodo verum dici potuit Augustinum eminentiori loco in cœlo positum, cum ipsi Apostolorum principes & alii complures martyres pontifices in eadem sepulti Ecclesia ea tunc visione apparuerint? Sed pergit auctor: *Certe ubi ad eorum pedes cœpit proruere, unicus ab oculis ejus, ostiariis & ipsis territis, simul cum luce evanuit vir ille sanctissimus. Unde & ab eo die a cunctis in eadem Apostolorum sede venerabilis Tajo extitit gloriosus, qui antea despicabatur ut ignavus.* Hactenus scriptio, quam recensitam habes in appendice ad septimam Synodum Toletanam.

* altior.

Sed

PAGIUS X. *Inventio Librorum Moralium S. Gregorii.*

Ad num. LXXXI. & seqq. In Appendice Concilii Toletani VII. anno, ut creditur, DCXLVI. celebrati, ab Auctore Anonymo conscripta legitur, *Chintasuintum* Hispaniarum Regem in Toletana Urbe Synodale Decretum triginta Episcoporum *Anno Regni sui quinto* cogendum indixisse, & *Taonem* Cæsaraugustanum Episcopum Romam misisse ad obtinendos a Pontifice Romano Libros Moralium Sancti Gregorii Magni, qui in Hispaniis non reperiebantur. Cumque a Summo Pontifice de die in diem differretur, quasi in Bibliotheca non possent reperiri, pius Episcopus, ut ibidem legitur, in Basilica SS. Petri & Pauli noctem unam in Orationibus traduxit insomnem, ac circa medium noctis eodem Apostolorum visione locus, in quo Libri illi delitescebant, ei revelatus est. Requisitus *Taio* a *Martino* primo, quomodo locus ille eidem fuisset ostensus, eam revelationem ei declaravit. Verum *Chintasuintus* ante Pontificatum Sancti Martini *Recesuintum* filium in totius Regni consortium adscivit, ideoque ante præsentem annum, quo jam Recesuintus regnabat, Libri Moralium Sancti Gregorii inventi, si id anno quinto *Chintasuinti* contigit. Hinc in omnibus editionibus eorundem Librorum ea quidem res narratur expresso Chintasuinti, sed Pontificis Romani suppresso nomine. Vasæos in

Chro-

LXXXIII. Sed quinam etant libri illi quos in Hispania desiderari adeo dolebat Cæsaraugustanus Episcopus? ex epistola eiusdem sancti Gregorii ad Leandrum possumus intelligere: ubi hæc leguntur (a): *Quia longo terrarum spatio disjunctum te videre nequeo: unum quod mihi de te dictavit charitas, fecit ut librum regulæ pastoralis, quem in Episcopatus mei exordio scripsi, & libros quos in expositionem beati Job jamdudum me fecisse cognovisti, sanctitati tuæ cum communi filio Probino presbytero veniente transmitterem. Et tuæ quidem charitati in eo opere tertiæ & quartæ partis codices non transmisi: quia eos solummodo invenio, quos ex eisdem partibus codices jam monasteriis dedi. Hos itaque sanctitas tua studiose percurrat, &c.* Sic igitur vides caruisse Hispanos prima & secunda parte moralium: nec mirum, haud facile eos libros a Martino Pontifice inveniri potuisse, qui neque ipsi Gregorio adeo facile præ manibus essent, ut nos mitteret ad Leandrum, ad quem ipsum Integrum inscripsisset opus: nec alias partes ejusdem operis reperiret, nisi eas, quas (ut ait) monasteriis tradidisset.

(a) Greg. lib. 4. ep. 46. Indict. 13.

LXXXIV. Corrigendus est Rodericus (b) Toletanus, dum ait, negligentia Hispanorum deperditam esse illam partem librorum Moralium, pro qua invenienda suscepit profectionem Romam Tajo Cæsaraugustanus Episcopus. Sed in eo nec in nobis arridet, dum ait, a Concilio septimo Toletano ejusmodi Romam esse decretam legationem: siquidem dictum Concilium contigit celebrari ante biennium, anno nimirum Domini sexcentesimo quadragesimo sexto, quo tempore necdum Tajonem puto creatum adhuc fuisse Cæsaraugustanum Episcopum, qui ultimo pene loco ut junior reperitur subscriptus octavo Concilio Toletano. Sed & illud in historico Ambrosio miratus sum, id dicere accidisse sub Theodoro Romano Pontifice, cum scriptio illa a Garzia viro accuratissimo fidelissime reddita, sub Martino Papa id accidisse testetur.

(b) Rode. Tolet. de rebus Hisp. l. 2. c. 20.

LXXXV. De Chindasuindo Rege Hispan. De eodem autem Rege Chiodasuindo tradunt, eum, ubi rexisset annos sex & mensex octo, cessisse regnum filio. Hæc insuper habet de eo Rodericus Toletanus: *Iste a Romano Pontifice obtinuit privilegium, ut secundum beneplacitum Pontificum Hispanorum primaria dignitas esset Toleti, sicut fuerat ab antiquo; & per multas Synodos cum Episcopis celebratas Ecclesiam erudivit. Hujus tempore ab omni perturbatione Hispania conquievit, adeo ut nullus in ea infidelis reperiretur, vel qui arma sumeret rebellandi. Libros sanctorum Patrum diligenter fecit perquiri, & instituta beati Isidori firmiter observari. Hic perfidum Teodiscum Hispalensem Episcopum Synodali sententia in exilium misit, & dignitatem primariam, quam ab antiquo habuerat, totius approbatione Concilii Toletanæ Ecclesiæ confirmavit.* Hæc ipse.

Eluxit præterea ejusdem Regis munificentia in monasteriis locupletandis, ut patet ex veteri memoria donationis ab eo factæ monasterio Complutensi, quod una cum aliis S. Fructuosus Abbas his diebus erexit, qui nobilis genere egregia sanctitate illustravit Hispanias.

LXXXVI. Extat ejusdem Regis memoria dignum epitaphium sepulcro Recivergæ Reginæ conjugis inscriptum his versibus (c):

Si dare pro morte gemmas licuisset & aurum,
Nulla mihi poterant Regum dissolvere vitam.

(c) Recit. Ambros. Moral. hist. Hispan. l. 12. c. 28.

PAGIUS Chronico affirmat, id accidisse Theodoro vel Martino Ecclesiam Romanam gubernante, & Rodericus lib. 2. cap. 20. nomen Pontificis Romani etiam tacet. Denique Mariana lib. 6. cap. 8. asserit, famam esse, & antiqua Monumenta declarare, Chintasuintum *ad Theodorum Romanum Pontificem ablegasse Tajum Episcopum Cæsaraugustanum*, ut Gregorii Magni Moralia conquireret, quod & Ambrosius Morales a Baronio laudatus habet.

XI. *Incertum sub quo Pontifice Romano.* Ex his colligo primo, hujus Legationis relationem aliquot sæcula, postquam peracta est, literis mandatam fuisse; cum in laudata Appendice dicatur id contigisse, Martino Romanam Ecclesiam regente, in Monimentis vero a Roderico, Vasæo, & Mariana lectis, Pontificis Romani nomen non exprimatur, indeque recta Vasæus, Morales, & Mariana non sub Martino, sed sub Theodoro hanc Legationem obitam censuerunt. Secundo, hanc Legationem decretam esse in VII. Concilio Toletano, quia illud vulgo dicitur *Concilium triginta Episcoporum* modo scilicet loquendi rotundo ac perfecto. Eidem enim Episcopi tantum XXVIII. interfuere. Unde in Annalibus Ecclesiast. hæc Legatio debet immediate recitari post Concilium VII. Toletanum. Tertio, ad hanc Legationem obeundam *Taionem*, qui eidem Concilio non interfuit, cæteris Episcopis prælatum fuisse, quia, ut in citata Appendice habetur, erat *ordinis literaturæ satis imbutus & amicus Scripturarum*, & tam *libros* Divi Augustini, quam & *ipsius Sancti Gregorii semper ab ipsis incunabulis* amaverat *legere*, quod perspicuum est, inquit Mabillonius Tomo 2. Veterum Analect. pag. 75. ex quinque libris Sententiarum, quorum maximam partem ex meris Gregorii centonibus *Taio* conflavit, supplemento ex Augustini libris petito. Quæ de rebus Theologicis sententiarum Collectio facta ex Patribus prima videtur, ad cujus fere exemplum *Petrus Lombardus*, aliique alias condiderunt. Hanc Collectionem ait Mabillonius se invenisse in egregio Codice Bibliothecæ Thuaneæ ante annos DCCC. descripto, ex quo Præfationem *Taionis* ad *Quiricum* Barcinonensem Antistitem, *in quinque libros Sententiarum a se collectos, ex Operibus Sancti Gregorii Papæ* retulit, cum responsione *Quirici*, cui *Taio* libros illos nun-

Sed quia sors una cuncta mortalia quassat,
Nec præmium redimit Reges, nec fletus egentes:
Hinc ego te, conjux, quia vincere fata nequivi
Funere perfunctam Sanctis commendo tuendam:
Ut cum flamma vorax veniet comburere terras,
Cœtibus ipsorum merito sociata resurgas.
Et nunc cara mihi jam Reciverga valeto:
Quodque paro feretrum Rex Cindas Suinthus, amato.
*Junge defleta * Restat & dicere summam*
Quæ tenuit vitam, simul & connubia nostra.
Fœdera conjugii septem fere duxit in annis,
Undecies binis ævum cum mensibus octo.

Defuncto autem hoc anno (ut dictum est) ipso Rege, in locum ejus successit Reccesuinthus, de quo sæpe inferius sermo erit.

Quin-

PAGIUS nuncupavit, quibus editio Operum Divi Gregorii Magni imposterum augeri poterit.

XII. *Chindasuintus filium Recesuintum consortem Regni facit.*

Cæterum *Chindasuintus* Regnum, quod per vim occupaverat, familiæ suæ hæreditarium facere satagens, filium *Flavium Reccesuintum* Imperii consortem declaravit, & quidem hoc anno, non vero superiori, quo Mariana & Lucas Tudensis initium ejus collocant. Diem ejus inaugurationis etiam ex Juliano Toletano, qui in Vita Sancti Ildefonsi Episcopi Toletani de eo scribit; *Expleto octavo decimo prædicti Principis* (scilicet Reccesuinti) *anno, sequenti die X. Kal. Februarii domicilio carnis exuitur*. Quare *Reccesuintus* die vigesima secunda mensis Januarii, qui sacer est in Hispania Divo Vincentio Martyri, Regnum iniit, dieque XXIII. ejusdem mensis Sanctus *Ildefonsus* vitam cum morte commutavit. Ut enim supra observavimus idem dies, quo aliquis Imperator vel Rex dictus fuerat, vertentibus singulis annis censebatur primus & ultimus cujuslibet anni Imperatoris vel Regis, quia terminus erat præcedentis & initium subsequentis. Vixit postea *Chindasuintus* annos tres & aliquot menses, sed *Reccesuinti* tantum mentio facta est, quod ob præcipitem atque affectam patris ætatem solus ipse rerum potiretur, & Rempublicam universam pro voluntate gubernaret, inquit Mariana citatus.

Hoc anno mortuus est Sanctus *Bavo* ut anno DCXXXI. ostendi.

JESU CHRISTI ANNUS	MARTINI PAP. ANNUS	CONSTANTIS IMP. ANNUS
650.	2.	9.

I. Quinquagesimus supra sexcentesimum adest Domini annus, octava Indictione cœpta mense Septembri anni superioris: quo S. Martinus Romanus Pontifex, jubente Constante Imperatore hæretico, per Theodorum Calliopam Exarchum abstractus tyrannice a Puntificia sede, vinctus mittitur in Orientem.

Sed antequam ab Usbe discessum ejusdem sancti Pontificis narratione prosequamur, temporis ratio admonet, ut quæ ante ab eo Romæ sunt gesta, narremus. Habent Acta (*a*) S. Landolini Cameracensis Ecclesiæ presbyteri ordinati a S. Authberto ejusdem Ecclesiæ Episcopo, ipsum, cum jam tertio profectus esset Romam ad limina sanctorum Apostolorum, ab eodem S. Martino Pontifice munus prædicationis suscepisse, acceptumque talentum bene impendisse, claruisseque miraculis, multaque monasteria erexisse, favente ipsi sua munificentia Clodoveo Francorum Rege, ut pluribus eadem Acta significant. Sed & sanctum Amandum Episcopum Leodiensem, pariter Romam venientem, benigne a se susceptum idem Pontifex Martinus prædicationi Evangelicæ ad Gentes mancipavit, additis ad ministerium sociis Landoaldo Archipresbytero, & Amantio diacono; qui Apostolica auctoritate pollens, fructus uberes ex Gentium conversione collegit, ut S. Bavonis Acta (*b*) significant. Habentur hæc etiam expressa in Actis (*c*) S. Landoaldi ipsius, qui a S. Mastiuo Papa datus est illi comes.

(*a*) *Apud Sur. die* 15. *Jun. tom.* 5. Landolinus, Amandus & Socii a S. Martino Apostolatum accipiunt.

(*b*) *Apud Sur. die* 3. *Octob. tom.* 5.

(*c*) *Apud Sur. die* 19. *Martii.*

II. A Rom. Pont. directi prædicatores ad gentes.

Porro neminem aggredi ad Gentes prædicationem consuevisse, nisi a Romano Pontifice missus esset: præter exempla plurima, etiam vetus docet monumentum in Actis sancti Valentini tabula plumbea expressum, inventa illa juxta corpus ejusdem sancti Valentini Episcopi Potavionis in Noricis in hunc modum: *Venit ab Oceano vir humilis, Valentinus*

Ann. Eccl. Tom. XI. Iii 2 uo-

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXXVIII.

Anno Hegiræ XXX. inchoato die 5. Septemb. fer. 6.

A. C. 650.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6143.

☉ 15. C. ☽ 5. P. 29. Mar. Indict. 8.

JESU CHRISTI 650.

MARTINI PAPÆ 2.

CONSTANTIS IMP. 10.

Hic annus ista formula notatus: *IX. Post Consulatum Constantis Aug. VII.*

I. *Postconsulatus.*

Ad num. I. ad IV. Mentionem facit Baronius aliquorum Sanctorum, qui Martino Romæ sedente in Urbem venere, de quibus hic nobis agendum. Et primo quidem de *Sancto Landelino* primo Abbate Crispiniensi in Hannonia, cujus Vita ab Anonymo scripta extat apud Mabillonium Tomo secundo Benedictino.

II. *Floret S. Landelinus.*

Landelinus, dum primis adolescere inciperet annis, literis imbuendus traditus est *Sancto Autberto* Cameracensi Episcopo, sed seductus a quibusdam cognatis suis fugam iniit, & more latronum rapinis vixit, ne nomine proderetur nomen mutans, seque *Maurosum* appellans. Tandem rediit Cameracum ad Sanctum *Autbertum*, egitque primum pœnitentiam in Monasterio sub habitu sæculari, & Romam ter peregrinatus est. Post ultimam peregrinationem eam jam Presbyter esset, jecit fundamenta *Lobiensis seu Laubacensis* Monasterii in Hannonia, ut nunc ea Regio nuncupatur, ad Sabis fluvii sinistram ripam, e regione Tudioli Oppidi. Hanc celebrem Abbatiam, vulgo *Lobbes* appellatam, quæ huc usque perstat, SS. Ursmarus Erminus, Wigisus, & Theodulfus sæculo octavo, *Ratherius* Veronensis Episcopus, & *Folquinus* Abbas Chronici Auctor sæculo decimo; *Herigerus*, & *Olbertus* Abbates, Viri docti sæculo undecimo, & alii illustrarant. Antequam hoc Monasterium absolveretur, alia duo *Landelinus* ædificavit, *Alnense* videlicet, nunc Cœnobium Ordinis Cisterciensis, & *Vvaslerense*, a priori aliquot tantum millibus dissita; prius in Episcopatu Trajectensi, vulgo, dictum *Aulne*, posterius in Episcopatu Cameracensi, quod modo eversum jacet. Ultimum ejus opus fuit fundatio Monasterii *Crispiniensis* inter montes Hannoniæ & Valentianos, vulgo *Crespin*, ubi multis virtutibus clarus migravit ad Dominum anno circiter sexcentesimo nonagesimo sexto. *Fulcuinus* enim seu *Folquinus* abbas in Chronico tradit, eum *Principatu Clotarii* Clodovei Junioris filii latrociniis instituisse. Sanctus *Autbertus* Cameracensis Episcopus anno circa DCLXVIII. & Sanctus *Ursmarus* Landelini Successor anno DCCXIII. decesserunt. Proinde Sancti *Landelini* obitum anno circa DCXCVI. Mabillonius optime collocat. [1] Nomen ejus relatum est in Tabulas Ecclesiasticas ad diem XV. mensis Junii.

In-

NOTÆ [1] Landelini annus emortualis resultat ex iis quæ adnotantur in vetusto Chronico Lobiensi vulgato in Anecdotis PP. Martene & Dorand to. 3. col. 1412. In eo igitur ad annum DCLXXXIX. legitur: *S. Ursmarus ecclesiam Lobiensem regendam suscipit, qui mox privilegium eidem loco acquirit, datum sub calendis Februarii per manum Johannis Romanæ sedis bibliothecarii.* S. Ursmarus S. Landelino successit, quem anno ista 689. obiisse oportet. Lobiense hoc Chronicon ab Authore qui circa initium sæculi undecimi florebat ad suam usque ætatem perductum fuisse videtur, idque dein recentior alter Scriptor usque ad annum MDCXLI. supplevit; nam ad annum DCCCLXVIII. legitur: *Huic succedunt ad nostra tempora, idest anno ab Incarnatione millesimo.* MANSI

nomine, ta Norici urbem Potavionem (ita legendum loco Patavii) *idque anima apud illos prædicandi. Sed quia id hominum genus ferum & belluinum nimis erat, exiguum apud illos animarum fructum capere potuit. Videns autem terra ejus opportunitatem, & quorumdam hominum frugalitatem, regionemque jam albam ad messem, ita intra se cogitabat: Non debet concionandi munus quisque sibi usurpare, nisi Apostolicæ auctoritatis jussione, sicut scriptum est (a): Quomodo prædicabunt, nisi mittantur? Hæc dicens adiit Pontificem Romanum: qui eum honorifice & reverenter excepit, libenterque eum audivit, & Apostolica auctoritate eius studium prædicandi confirmavit.* Hæc & alia ibi.

(a) Rom. 10.

III. S. Folliani apostolatus.

Insuper ad eumdem Pontificem constat ex Hibernia accessisse S. Follianum, ut prædicandi Gentibus Evangelium ab eo licentia impertiretur: hæc enim in ejus Actis (b) ita scripta leguntur: *Hujus exemplo*, nempe Fursei ejus germani, *provocatus Follianus, Romam ivit, petiturus a Martino Pontifice Episcopalem benedictionem ad infidelium conversionem: quaccepta, ad Gallias venit, &c.* Pergit enim dicere de ejus martyrio, de quo suo loco sermo erit.

(b) Apud Molan. in Natal. SS. Belg. die ult. Octob.

His

PAGIUS III. Gesta a S. Amando post abdicatum Episcopatum.

Incertum est, an *Sanctus Amandus* postquam hoc anno Trajectensem Episcopatum abdicavit, iterum Romam profectus fuerit; cum Baudemundus hujus posterioris profectionis non meminerit, & aliqui existimeat, eum propter solam materiæ similitudinem priori, de quo locutus fuerat, conjunxisse. Abdicato itaque Episcopatu Amandus *ad alia properabat loca*, inquit Baudemundus: *Igitur tandem parvam reperiens insulam, cui vocabulum est Canelaus* (vulgo Calloo, insula Frisiis adjuncta) *juxta Scaldum fluvium, aliquantis diebus cum fratribus spiritalibus ibidem Christo militare studuit; sed Verbi Dei contemptores per biennium fere ingens attrivit plaga.* Addit Baudemundus, eum non multo post perrexisse ad quandam *gentem, quam Vacciam appellavit Antiquitas, ei qua nunc vulgo nuncupatur Vuasconia*, quæ idola pro Deo colebat. *Quæ gens erga Pyrenæos saltus diffusa erat.* Ubi, ut notat Hadrianus Valesius lib. XIX. perperam Baudemundus, aliique scribunt, Wascones antiquitus Vacceos dictos esse; cum *Vaccei* gens esset Hispaniæ Tarraconensis, *Durii amnis* accola, longe a Pyrenæo & Wasconibus distans. Verum *illis in cæcitate permanentibus ad alia demigravit loca*, ait Baudemundus. *Elnonense* Monasterium in silva extructum, ac procul ab hominum turba semotum, præcipue adamavit Sanctus Amandus, ibique sedem senectutis suæ, ac sepulturæ elegit. Inde tamen ad constituta a se Monasteria visitanda, aut nova erigenda, ad finem usque vitæ alio identidem profectus est.

IV. S. Landoaldus Episcopatum Trajectensem non rexit.

Notgerus Episcopus Leodiensis in Vita Sancti Landoaldi [1] XIX. Martii a Bollando recitata, postquam narravit Amandi post triennium a Trajecto migrationem, ait: *Incompertum est deinde quanta temporis intercapedine plebs Trajectensium fuerit usque ad B. Remaclum sine pastorali benedictione, nisi quia fama ad nos usque perferente accepimus B. Landoaldum illic remansisse, & per novem annos vices Pontificis administrasse.* Verum cum scripserit res ab ætate sua plurimum remotas, post annos nempe CCCL. hac in re, sicuti & in multis aliis, valde hallucinatus est. Non defuerunt tamen deinde qui novem annos Ecclesiæ Trajectensi Sanctum *Landoaldum* præfuisse voluerint, inter quos Theodoricus Abbas in Vita Sancti Bavonis ad diem I. Octobris. Sed *Landoaldus* nunquam Episcopus fuit, & post Amandi abdicationem brevi tempore Sedes vacavit, ut ex gestis a Sancto Remaclo ejus Successore palam liquebit. Hoc igitur solum dici potest, *Landoaldum* per annos novem in negotiis Ecclesiasticis Amandum consilio & opera juvare potuisse. An vero Romam ad Sanctum Martinum profectus fuerit Landoaldus, quove tempore, investigant recentiores Historici, Henschenius ad diem VI. Februarii in Vita Sancti Amandi paragr. XII. Cointius anno DCLIII. num. XXIII. aliique.

V. S. Foillanus occisus.

Audita *Sancti Fursei* morte, de qua anno DCXLIV. Baronium sequentes egimus, eamque præsenti anno contigisse ostendimus, duo ejus fratres *Ultanus & Foillanus*, quos Furseus in Hibernia reliquerat, ut testatur Beda lib. 3. cap. 19. in Gallias statim transfretarunt. In Vita Sancti Foillani, quam Hugo Menardus ex veteri MS descripsit, hæc leguntur: *Fuit Sanctus Foillanus Scotus Hiberniensis, frater Sanctorum Fursei & Ultani, nobili loco natus. Ab ineunte pueritia Deum colere cœpit religiosus. Tempore Sigeberti Regis, Grimoaldi Majoris Domus, & Erchenaldi Patricii cum seniore eorum fratre Ultano in Galliam venit, & una diversa loca peragrando (erat autem Episcopus) Christi Evangelium longe lateque divulgavit. Tunc temporis Sancti illi Viri diversati sunt apud Sanctam Itubergam, ejusque filiam Geretrudem, Virginem Sanctissimam. Sancta igitur Geretrudis cum eorum sanctimoniam perspectam & exploratum haberet, dedit eis villam, vulgo Fossas dictam, ut in ea Monasterium construerent, & Xenodochium. Monasterium regebat Ultanus: Sanctus vero Foillanus se Sanctæ Geretrudis adjunxit contubernio.* Anno sexcentesimo quinquagesimo quarto interfuit Translationi *Sancti Fursei* die nona Februarii peractæ, & cum Eligio & Autberto Episcopis, & Eminiano seu Emiano Abbate Latiniacensi Fursei corpus detulit, ut anno DCXLIV. num. V. diximus, referentes utriusque Anonymi, qui Vitam Fursei scripsere, verba, in quibus non dicitur *Episcopus*, sed tantum *Abbas*; indeque liquet Menardum, Usserium in Indice Chronol. Rerum Hibernicarum ad annum DCXLVIII. aliosque, Episco-

pi.

NOTÆ

[1] N*otgerus Episcopus Leodiensis in Vita S. Landoaldi &c.* S. Landoaldi Vitam a Bollando vulgatam non quidem Notgerus, sed jussu ejusdem Episcopi Harigerus musicæ artis peritissimus scripsit. Id præter quam quod asserit diserte Author coævus Translationis S. Landoaldi Gandavum legendus apud Bollandistas loco a Pagio laudato, asserit pariter Miræus in Scholiis ad Sigebertum de Scriptoribus Ecclesiasticis apud eosdem Bollandistas. MANSI

IV. De tempore exilii S. Martini.

His igitur de rebus S. Martini ante abductionem ab Urbe, ad quam amplius reversus non fuit, breviter enarratis, agedum de tyrannica ejus a sede dejectione dicamus. Sed antequam tragica hæc eo quo gesta sunt ordine enarremus, de temporis certitudine est assertio confirmanda. Ista quidem adeo funebria hoc anno facta esse, Græcorum Annales satis expresse docent, in quibus ex Theophane hæc scripta reperiuntur anno vigesimo Heraclii Imperatoris, ubi agitur de origine atque progressu hæresis Monothelitarum, his verbis: *Cæterum nono anno Imperii sui Constans nepos Heraclii, Indictione octava, his agnitis, furore repletus, sanctum Martinum & Maximum Constantinopolim ductos & cruciatos apud Chersonam & alia climata exilio relegavit, multos etiam Hesperiarum Episcoporum punivit.* Hæc ibi, quæ quidem hoc anno cœpta in plures posteriores sunt propagata. Rursum vero hoc anno ejectum fuisse ab Urbe sanctum Martinum, ex iis quæ ipse suis litteris habet, intelligere satis possumus: dum enim scribit degens Chersonæ exul de mittendis ab urbe Roma alimentorum subsidiis, hæc habet (a): *Si enim peregrinos illic,* idest Romæ, *ita reficit S. Petrus: quid dicemus de nobis qui proprie servi ejus sumus, & saltem ad momentum ministravimus ei, & in tali exilio & afflictione consistimus?* Hæc ipse, qui cum ad momentum se ministrasse Romanæ Ecclesiæ curam fateatur, equidem hoc anno inde per hæreticos divulsum esse possumus intelligere. His de temporis ratione firmatis, jam rem gestam ordine prosequamur.

(a) Mart. ep. 17. in fin.

V. Ubi novit Constans Imperator, longe aliter quam speraverat, quod moliebatur pro hæresis patrocinio esse consecutum effectum, utpote qui Olympio Exarcho in mandatis dederat, editum a se de fide edictum, quod Typum nominavit, ab Italiæ & aliis Occidentalium provinciarum Episcopis subscriptione firmari: cum non tantum id minime præstitum scisset, sed in Concilio Romano, auctore ipso Pontifice, esse damnatum audivisset: rugientis leonis instar, ira cæstuans, quonam modo in eum contumeliam acceptam ulcisci posset, ipsumque expelleret ab Urbe & in exilium relegaret, animo agitare cœpit. Fuit illi præsto, qui æque se læsum magnopere a Martino Papa Paulus Episcopus Constantinopolis conclamaret, quod damnatus ab illo esset atque sede depositus. Quid ergo agunt, quidve decernunt, ubi ejusmodi inter se consilia agitant toxicata? Ne apud Christianos Imperator, id agendo, tyranni & persecutoris, sive hæretici nomen consequatur, causas effingunt, quibus juste videri posset Martinus expulsus. Et quænam ista? audi.

VI. Crimina objecta Martino.

Dant crimini, quod mutasset traditam a majoribus fidem: Insuper ipsum adversus Romanum Imperium aliquid molitum cum Sarracenis: Tertio etiam ipsum Martinum nescio quid contra Dei genitricis Mariæ cultum esse locutum: Hæ sunt tres calumniæ in virum sanctissimum ab iis qui inhærebant Imperatori excogitatæ, prout colligitur ex ejusdem sanctissimi viri epistola ad Theodorum (b). His concinnatis commentis, missus est in Urbem Theodorus Calliopa Exarchus, qui vi armorum atque potentia militari exturbaret Martinum e Lateranensi palatio, in navimque conjectum, asportari faceret in Orientem. Sic igitur qui tyrannidem velare accusationum tegumento conati sunt, tyrannidem si quam aliam crudelissimam atque apertissimam exercent, dum (quod in causa cujusvis minimi Episcopi peragi consuetum fuit) nulla coacta Synodo, nulla dicta die accusato, nec ab accusatore inscriptione apposita, repente tamquam a latronibus in silvis itum est contra tantum Pontificem adhuc ægritudine laborantem. Quomodo autem ista se habuerint, ex ejusdem Martini Papæ dicta epistola ad Theodorum accipe. Rogatus enim ab amico, rem narrare ut se habuerit, ista rescripsit (c):

(b) Mart. ep. 14.

Martinus, Theodoro sincera affectione dilecto fratri.

(c) Mart. ep. 14. ex versione Anastas. Biblioth.

VII.

Quoniam agnovi (ut potui) ea quæ in scriptis a vobis significata sunt, in paucis verbis exequar. Cum exirem ab Ecclesia, quæ cognominatur Constantiniana, in qua exercitus me cum armis constrinxerunt, in præsentia Exarchi ac Theodori cubicularii, presbyteri & clerici clara voce dixerunt: Anathema habeat, quisquis dixerit vel crediderit, quia Martinus usque ad unum apicem fidem mutavit, aut mutaturus est: & Anathema habeant, qui in Orthodoxa fide sua usque ad mortem non permanserint. Enituit tunc plane Romani cleri

PAGIUS pi, scilicet Regionarii, nomen illi perperam attribuere. Occisus est Sanctus *Foillanus* cum tribus discipulis suis a latronibus dum ad germanum suum *Ultanum* visitationis gratia properaret, ut refert Colganus ad diem XVI. Januarii ex Codice MS. ejus Passionis, & quidem anno DCLV. juxta Sigebertum in Chronico. De *Ultano* infra sermo erit.

VI. *Martinus PP. in exilium missus.*

A num. IV. ad XXII. Licet *S. Martinus* Papa ac *S. Maximus* Abbas anno tantum sexcentesimo quinquagesimo tertio, a Constante Aug. in exilium missi fuerint, Baronius tamen prava versione Theophanis ad annum XX. Heraclii Aug. ubi uno tenore de hæresi Monothelitarum loquitur, deceptus, hujus persecutionis historiam currenti anno incipit. Theophanes

ri constantia, pro sui defensione Pontificis, diro anathemare præsentes serientis adversarios. Sed pergit Martinus:

VIII. *His auditis Calliopas cœpit rationem reddere, aliam fidem, præter quam nos tenemus, non esse, neque aliam se credere; sed hoc propter eos qui audiebant, non propter fidem dicebat. Ea scire te volo, dilectissime frater, de fide quam significasti, necnon de falsis calumniis, quas adversus veritatem proponunt: quia opitulantibus nobis orationibus vestris, ac omnium fidelium Christianorum, qui vobiscum sunt, & vivens & moriens salutis nostræ fidem defendam, quemadmodum beatus Paulus Apostolus docet (a): Mihi vivere Christus est, & mori lucrum.*

(a) Philip. 1.

Calumniæ concitatæ contra Martinum Papam.

*De falsis autem accusationibus, quas noviter hæretici faciunt, abscindentes veritatem Christi Dei: qualem omnino poterunt hominibus veritatem loqui, qui Dei veritati resistunt? Tibi igitur rationem reddo, dilectissime frater, per eum qui judicaturus est mundum istum per ignem, qui & reddet unicuique secundum opus suum. Ego aliquando ad Sarracenos nec litteras misi, nec quem dicunt tomum, qualiter credere debeant, aut pecunias unquam transmisi, exceptis dumtaxat quibusdam illic venientibus * servis Dei causa eleemosynæ, quibus & modicum quid præbuimus minime ad Sarracenos transmissum.*

* venientibus.

IX. *Porro de domina nostra gloriosa semper Virgine Maria, quæ Deum & Dominum nostrum Jesum Christum peperit, quam omnes sancti & Catholici Patres Dei genitricem appellant, utpote quæ Deum hominem genuit, falsum contra me, immo contra suas ipsorum animas iniqui viri testificati sunt. Nam quisquis beatam super omnem creaturam humanam, absque eo qui genitus est ex ea, venerabilem semper Virginem matrem videlicet Domini nostri non honorat atque adorat, anathema sit & in præsente sæculo, & in futuro. Sed homines occasiones quærentes scandala obiiciunt ad scandalizandum multos. Dominus te incolumem custodiat, amantissime fili.* Hactenos epistola Martini de exordio impiæ & sacrilegæ invasionis per Calliopam Exarchum factæ. Porro aliam his additam postea fuisse accusationem, nimirum, quod irregulariter absque lege, contradicentibus canonibus, sedem subripuisset, ipse testatur.

X. Quomodo autem e sede avulsus, in navim conjectus fuit, & in Orientem missus, accipiemus ex ejus epistola (b) ad Eliterum, quam postea scripsit cum esset Constantinopoli, quam una cum aliis ab ipso in exilio Græce scriptis Anastasius reddidit Latinitati, ut nunc sunt; quod idem Anastasius testatur in earum præfatione ad Martinum Narniensem Episcopum. Extant ipsæ in nostra bibliotheca inter res gestas ejusdem sancti Pontificis relatæ. Porro hæc cuncta exacte narrantur his verbis:

(b) Mart. ep. 15.

Nosse voluit beata vestra dilectio, qualiter de sede S. Petri Apostoli, sicut unus passer solitarius ab ædificio, raptus fuerim. Et miror, quia super hoc me inquirere voluisti, cum prædixerit Dominus noster de nequam temporibus istis, discipulis suis (c): Quia in diebus illis erit tribulatio, qualis non fuit ab origine mundi usque nunc. Et nisi quia abbreviati sunt dies illi, non posset sustinere omnis caro: sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Hoc in paucis de Antichristo dicitur: nam & S. Paulus secundum datam sibi gratiam spiritus pronunciavit dies istos Timotheo discipulo suo dicens (d): In novissimis diebus discedent homines a fide, & a veritate auditum avertent, se ipsos amantes, avari. Et crede mihi, desideratissime fili, non videndum tempus aliud, nisi hoc manifeste, in quo sint initia dolorum, quemadmodum Dominus prædixit adventum Antichristi: etenim veritatem dicere necessarium visum est, antequam in toto mundo prævalerat judicium, & finem cursus accipiat. Ista S. Martinus de Antichristi adventu haud inani consideratione disseruit.

(c) Matt. 24.

(d) 1. Tim. 4.

XI. Certe quidem hæc esse visa sunt illa tempora, quibus (ut suo loco superius vidimus) S. Gregorius Papa prædixerat, adeo ingentia futura esse mala, ut miserrimum illud sæculum, quo sub gladio Longobardorum & Gothico pariter gemebat Italia, respectu horum felicissimum habendum foret: cum totus Oriens furvo velut obducto pallio, densa hæresum caligine obscuratus penitus appareret; cum & typum quemdam gesserit Antichristi, qui haud pridem novam perfidiam falsis vaticiniis Mahometes in Arabia statuisset, & armorum potentia tot provincias nullo ferme negotio per suos posteros ejusdem sectæ homines subjugasset, quibus

Finem instare mundi haud leviter creditam.

PAGIUS nes enim ait: *Tum Maximus ex Africa Romam transfretatur, Martini Papæ sanctum in Deum ardorem accendit; qui centum & quinquaginta Episcoporum Synodo celebrata, Sergium, & Pyrrhum, Cyrum & Paulum anathemate perculerunt; geminas vero Christi Dei nostri Voluntates & Operationes, clarius expositas promulgarunt nono Imper. Constantis anno, Indictione octava. Constans Heraclii nepos, his auditis, furore percitus, Sanctissimum Martinum & Maximum Constantinop. adduci jussit, eosque tormentis excruciatos in exilium deportari ad Chersonesi plagas, & multos insuper Occidentalium Episcoporum suppliciis affici.* Ita Theophanes, quem Baronius non vidit, sed tantum Anastasium, qui Theophanem his verbis exposuit: *Duas Voluntates & Operationes*

bus vites Imperutotis (ut de Leviathan eodemque figuram Antichristi gerente dicitur) quasi paleæ existimatæ essent. His adeo magnis si adiicias quæ in expilutione Romanæ Ecclesiæ Patriarchii sub Theodoro Pontifice per impios patrata erant (quod numquam hactenus factum fuerat) plane ob hæc udeo funesta finem instare rerum, aliquis haud temere existimare poterat, cum hæc signa illa defuerint famis, pestilentiæ, & terræmotus.

XII. Ad cumulum vero malorum ista adiicee, quæ hoc anno adço crudelia udversus ipsum Ecclesiæ totius Hierarcham scelerare impieque sunt gesta: ut plane Antichristi regnum imminere, postquam & divina labare viderentur, potuerit jure putari, ac merito cum Hieremiu (a) fuerit exclamandum: *Obstupescite cœli super hoc, & portæ ejus desolamini.* Cæterum non Martinus tantum ob tot ingruentia mala, sed veteres etiam Patres, cum dira uliqua In Ecclesiu persecutio moveretur, filium perditionis adesse, & instare Antichristi tempora putaverunt, ut superius sæpe vidimus: nec tamen ob id quod non acciderit quod opinabantur, eos deridendos esse quis calumniose dixerit; sed eo nomine potissimum commendandos, cum in iis excubitorum solers vigilantia apparuerit, quod tot præcurrentibus malis, malum illud subsequi, quo bona omnia perderentur, signis haud inanibus crediderunt. Sed ud Martini epistolam redeamus, qui pergit:

(a) Jerem. 2.

XIII. *Hoc mihi expedire arbitratus, quo alies malis * mihi properantibus exultem potius, quam fleam. Igitur ut sciat qualiter sublatus & ductus sum a Romena urbe, nil falsum audiet. Accidentium omnia præscivi per multum temporis, quæ meditubantur inimici veritatis. Et separato * me ipso cum omni clero meo, privatus mansi in Ecclesia Salvatoris nostri Jesu Christi, quæ cognominatur Constantiniana, & stabilita est a beatæ memoriæ Constantino Imperatore, & est iuxta Episcopium. Illic omnes nos seorsum morabamur a die sabbati: quando Calliupas cum Rovennote exercitu & Theodoro cubiculario introivit in civitatem. Misi ergo ia obviam ei quosdam ex clero: quibus susceptis in palatio, æstimavit & me cum eis adesse. Cum autem quæsisset & non invenisset, dixit primis cleri: Quia nos eum voluimus adorare; sed cras, quod est Dominicæ dies, obvii erimus, & salutabimus eum; quia hodie non sufficimus.*

* male

* superato.

XIV. *Porro Dominico die, dictis Missis in prædicta sancta Dei Ecclesia, suspicatus ille turbam multam colligi propter diem, nunciavit hoc: Quia multum fatigati sumus ex itinere, non possumus occurrere hodie; sed cras omnibus modis occurremus, & adorabimus sanctitatem vestram.* Piaculum enim videbatur, si quis peregrinus Romam veniens, non primum omnium accederet veneraturus Summum Pontificem. Sed addit de statu suo hæc idem S. Martinus: *Ego vero ipse graviter infirmus eram ab Octobrio mense usque ad prædictum tempus, id est, usque ad decimum sextum Kalendas Julias. Ergo feria secunda diluculo misit Cartularium suum & quosdam ex obsequio suo dicens: Quia arma præparasti, & armatos habes intus, & multitudinem lapidum collegisti: & hoc necessarium non est, nec aliquid tale fieri permittas: Cumque præsens audissem hæc necessarium magis non habui, qualiter hoc certos reddere, quam mittere illos gyraturos per totum Episcopium; & si arma vel lapidem vidissent, ipsi testimonium perhiberent. Cum autem issent, & nihil invenissent, subintuli eis per verba, quod numquam aliter aliquando, sed semper per circumplexionem & fallacem accusationem incederent adversum nos; cum & in adventu infamis Olympii vani cujusdam hominis cum armis me hinc potius repellere fatebantur.*

Calumnia de absconditis armatis evacuatur.

XV. *Ego itaque ante altare Ecclesiæ lectulam meum habebam, in quo jacebam: & nondum transacta media hora, exercitus cum eis veniens in Ecclesiam, loricati omnes, tenentes lanceas & spathas suas, quin & arcus suos paratos una cum scutis suis: & facta sunt illic, quæ nec dicenda sunt. Quemadmodum namque in hyemali tempore, vento valido flante, folia ex arboribus concussa cadunt, ita percutiebantur armis candela sanctæ Ecclesiæ, & remensæ * excutiebantur in pavimentum & audiebatur sonitus, qui in eadem fiebat Ecclesia veluti tonitruus quidam horribiles tam ex collisione armorum, quam ex*

Excubiæ Pontificis in Ecclesia.

* revulsæ

PAGIUS

rationes Christi Dei Nostri expressius prædicarunt atque firmarunt. Cæterum nono Imperii sui anno Constans nepos Heraclii, Indictione octava, his agnitis, furore repletus Sanctum Martinum & Maximum Constantinopolim ductos, & cruciatos apud Chersonam, & alia climata exilio relegavit. Verum Theophanes annum, quo Martinus & Maximus Constantinopolim missi sunt, non memorat, sed tantum annum quo Concilium Lateranense habitum est, IX. scilicet Constantis Indict. VIII.

VII. Annus, quo hæc persecutio cœpta, nobis evidenter innotescit ex Epistola IX. ejusdem Martini ad Theodorum ordine XV. ubi ait, *Calliopam Exarchum* cum Ravennatensi exercitu & *Theodoro* Cubiculario Romam introisse, cum ipse *Martinus esset* in Ecclesia Constantiniana cum omni Clero suo *a die Sabbati*, mensis scilicet Junii, ut Martinus statim indicat, qui dies anno DCLIII. cum die XV. mensis Junii concurrit. Cum autem *Calliopas* eum quæsisset, & non invenisset, dixit primis Cleri: *Cras, quod*

Et quidem anno DCLIII.

tæ multitudine candelabrorum ab eis confractorum.

Quibus cum fastu introeuntibus, jussio a Calliopa porrecta est presbyteris & diaconis, in qua humilitatis meæ abjectio continebatur, quod irregulariter & sine lege Episcopatum subripuissem, & non essem in Apostolica sede dignus institui; sed omnimodis in hanc regiam urbem transmitti; subrogato in loco meo Episcopo: quod necdum aliquando factum est, & spero quod nec aliquando fiet: quia in absentia Pontificis Archidiaconus, Archipresbyter, & Primicerius locum præsentant Pontificis. Dum ergo moventur, quæ de fide gesta sunt, jam manifestavi vobis. Quod autem præparati non fuerimus ad repugnandum, melius judicavi decies mori, quam unius alicujus sanguinem in terram fundi, quod quidem & sine periculo hoc gestum est in paucis, qui non placuerunt Domino, malis effectis.

Eadem itaque hora dedi me ipsum ad exhibendum Imperatori, & non resistendum. Porro aclamantibus mihi (ut veritatem dicam) quibusdam e clero, ne facerem hoc: nulli eorum accommodavi aures, ne subito fierent homicidæ, sed dixi illis: Sinite mecum venire ex clero qui necessarii mihi sunt, Episcopos videlicet & presbyteros & diaconos, & absoluto qui mihi videntur. Respondit, Calliopas: Quotquot voluerint venire, cum bono venient; nos quiquam necessitatem non facimus. Respondi ego: Clerus in potestate mea est. Exclamantes autem quidam ex sacerdotibus, dicebant: Cum ipso vivimus, & cum ipso morimur. Post hæc cœpit dicere per se Calliopas, & qui cum ipso erant: Veni nobiscum ad palatium. Nec hoc facere recusavi, sed exivi cum eis in palatium.

XVI. *Eadem secunda feria & tertia feria venit ad me omnis clerus, & multi erant qui se paraverunt ad navigandum mecum, qui etiam res suas immiserant in eas quæ vocabantur * naviculas, in quibus onera ex littore in naves majores, vel ex eis ad littus transportantur: Alii quoque nonnulli præparabantur clerici ac laici, qui festinabant venire ad nos. Eadem ergo nocte, quæ illucescit in feria quarta, quæ erat decimotertio Kalendas Julias, circa horam quasi sextam noctis, tulerant me de palatio retrusis omnibus qui mecum erant in palatio, usque ad res diversas quæ mihi & hic erant necessariæ, & nonnisi cum sex pueruli & uno cancellulo duxerunt nos ex Urbe. Et cum immisissent nos in unam eorum quæ dicebantur levamenta, circa horam plus minus quartam diei ad Portum pervenimus.* Sed hic velim observes, ante diem contigisse Martini egressum ab Urbe, qua consuevit celebrari in Ecclesia natalis Sancti Silverii Papæ, qui & ipse exul factus, & in exilio moriens, auctus est corona martyrii. Sed pergit: *In ea sane hora, qua egressi sumus ab urbe Roma, statim, ut erant obseratæ portæ, iterum eas obseraverunt, & sic remanserunt in civitate aliqui, ne venirent ad nos in Portum, donec illuc navigassemus. Unde necessitas nobis effecta est, ut omnium eorum res, quæ in levamento missæ fuerant, in dicto Portu dimitteremus, & mox eadem die moveremur, & pervenimus Kalendas Julii Misenum, * in quo erat navis, id est, carcer.* Quod scilicet in terram inde descendendi nulla umquam daretur facultas; nam subdit:

XVII. *Non autem Miseni tantum, sed in Terra laboris, & non tantum, in Terra laboris, quæ subdita est magnæ urbi Romanorum, sed & in pluribus insularum, in quibus nos vel transmisissemus parata * impedierunt; nullam compassionem adeptus sum: excepto dumtaxat in insula Naxia (quoniam ibi annum fecimus) merui lavari duobus vel tribus balneis, & apud urbem mansi in hospitio quodam, &c.* Hucusque res gestæ anni hujus; reliqua sequenti anno dicemus, temporis præscripta ratione servata. Delatus ergo sanctissimus Pontifex Martinus in Naxum insulam, ibi annum integrum degere exul jussus est: cum interea (ut eadem epistola docet) æger corpore perseveraret, mentis tamen firmissima valetudine, ne vel latum unguem cederet impietati. Sed his intexenda putamus quæ eodem argumento ad clerum Romanum scripta sunt eodem tempore Constantinopoli ab uno ex comitibus viri sanctissimi, cum præsertim aliqua digna memoria habeant, quæ desiderantur in dictis ejusdem Pontificis litteris. Reddemus earum litterarum eam hinc tantum partem, quæ anni hujus res gestas narrat, sic exordiens (a):

Af-

Marginal notes: * vocabantur — In Palatium ex Ecclesia perductus S. Martinus. — Prohibiti clerici proficisci cum S. Martino. — * Messenam. — * peccata — Prohibitus Martinus in terram descendere. — (a) *Apud Mart. ep. 16. ex versio. Anast.*

PAGIUS *quod est Dominica dies, obvii ei erimus, & salutabimus eum, quia hodie non sufferimus. Porro Dominico die* (qui anno DCLIII. incidebat in diem XVI. mensis Junii) eisdem nunciavit se cras omnimodis occursurum & Martinum adoraturum: *ego vero*, inquit Sanctus Martinus, *graviter infirmus eram ab Octobrio mense usque ad prædictum tempus, idest, usque ad sexto decimo Kalendas Julias*, seu usque ad diem XVI. mensis Junii. Subdit Martinus: *Ergo feria secunda diluculo mittit Chartularium suum, & quosdam ex obsequio suo*, ideoque die decima septima mensis Junii, quæ eodem anno in feriam secundam cadebat. Tum narrat Martinus non multo post exercitum venisse in Ecclesiam; & jussionem a *Calliopa* Exarcha porrectam esse Presbyteris & Diaconibus, in qua continebatur, quod ipse Martinus *irregulariter & sine lege* Episcopatum subripuisset, & in Regiam Urbem transmittendus esset, subrogato in locum ejus Episcopo.

Re-

XVIII. Epist. unius ex comitibus S. Martini.

Afflictiones, mœrores, & lacrymas, commemmque sine cessatione ac mœstissimam vocem, quæ in dolore ex intimo prolata est cordis puto autem quia; & profertur Domino ab his qui sunt Romæ, adhuc autem & in omni loco dominationis ejus degentibus sanctæ famulis Dei & fidelibus populis, ex quo facta est persecutio adversus sanctissimum Patrem nostrum Deo beatissimum & fidelem sacerdotum principem & Apostolicum universalem Papam, ac per hoc adversus Catholicam Ecclesiam: puto autem hactenus hunc eumdem mœrorem retineri in vobis, & multam sollicitudinem habere vos, scire quomodo exulatus est, & persecutione pulsus a Roma navigio usque Byzantium. Hæc in mente habens ego humilis & peccator famulus vester, quadam quidem exterius sollicitudine multa addiscens, plurimorum autem proprie contemplator factus, indignus ministerii beatissimi & pretiosi sacerdotis nostri, judicavi litteris reminisci & nota facere, claraque constituere vobis benedictis, ac per vos omnibus fidelibus & zelum habentibus cultura divina: quatenus cognoscentes, cum cordis mœstitudine mecum sermonem propheticum (a) proferatis: Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum? Et plorabo die & nocte contritionem Catholicæ Ecclesiæ, & omnium Christianorum, immo perditionem, propter ea quæ acta sunt in beatum & Deo plenum ducem veritatis & prædicatorem. Verumtamen Deo gloria, qui dedit virtutem & sufficientiam stabilem in tentationibus quæ supervenerunt ei a contrariis virtutibus & viris, in expugnando & viriliter dimicando pro cultu Dei irrefragabiliter, & spe firma usque ad mortem ponens animam suam, utpote imitatus eum, qui eum constituit athletam, Dominus ejus ad informationem pro veritate dimicare.

Ad luctum vocat auctor.

(a) Jer. 9.

XIX.

*Ea quidem quæ Romæ gesta sunt in beatum Martinum spiritualem patrem, sacerdotumque principem, & vos scitis qualibus periculis luctatus est. Videns ergo gladios vibratos & acutos consertos ad invicem tentos a pluribus militibus paratum habentibus inficere enses & privare & vita beatum Episcopum, & in circuitu altaris astantibus, & in toto templo Catholicæ Ecclesiæ Romæ, quæ cognominatur Constantiniana, in qua sacerdotio fungens recubabat, in foribus & grabato ipse beatus æger, & quomodo contritus animis * & artubus constrictus, impulsus & expulsus, raptus & extractus ex Apostolico throno, in quo Dominus cum constituit Inspectorem loco sui Apostolum, & prædicatorem Orthodoxum veritatis.*

S. Martinus in Basilica rapitur a militibus.

* armis

XX.

Sed vere iste non fecit animam suam pretiosiorem se, sed posuit eam usque ad mortem, imitatus (sicut dictum est) Dominum suum dicentem (b): Bonus pastor animam suam ponit pro ovibus suis; quo salvaret ubique errantem & perditam plebem ab insurgentibus nostris temporibus hæreticis. Traditur ergo Romæ de Catholica Ecclesia S. Joannis a potentibus hujus sæculi iis qui hoc erant ministerio digni ministris atque custodibus; depositus est ad Portum, & conjectus est in lembum: & navigantibus, (sicut scitis) euntibusque cum aviditate in insulam quæ vocatur Naxon, non concesserunt beato illi Apostolico viro custodes penitus contingere terram, dolentibus prorsus pedibus ejus (podagræ nempe doloribus affligebatur) *cum ipsi per loca conferrent, & ibi quiescerent:*

(b) Joan. 10.

Ad portum ductus navigat in Orientem.

XXI.

Hi autem qui per loca erant sacerdotes, & cæteri fideles religionis ipsius, dirigebant munera beato illi causa utilitatis ejus, non parvæ multoties quantitatis: quas quidem directas species & quantitates custodes bestiales continuo coram eo diripiebant, improperiosa & amara plurima congerentes in eum. Eos autem qui munuscula detulissent, injuriis & verberibus afficientes dimittebant, dicentes ad eos: Quoniam quicumque diligitis istum, inimici estis Reipublicæ. Numquid non

Custodes omne genus humanitatis vetant.

PAGIUS VIII.

Perducitur ad insulam Naxum.

Refect postea Sanctus Martinus, se jussu Calliopæ venisse cum eo in Palatium *eadem secunda feria, & tertia feria* (scilicet die XVIII. Junii) venisse ad se omnem Clerum, & multos qui se paraverant ad navigandum cum eo: *Eadem nocte, qua illucescit in feria quarta, qua erat tertio decimo Kalendas Julias, circa horam quasi sextam noctis*, se eductum fuisse de Palatio, & ad portum, scilicet Romanum, pervenisse. Quare die decimo nono mensis Junii, qui anno DCLIII. in feriam quartam convenit, Sanctus Pontifex navi impositus: *Et pervenimus*, inquit, *Kalendas Julias Mesenam* sc. Messinam, ut sequentia certo indicant), *in qua erat navis, idest, carcer meus. Non autem Mesena tantum, sed & in Calabria; & non tantum in Calabria, qua subdita est magnæ Urbi Romanorum: sed & in plurimis insularum, in quibus nos vel tribus mensibus peccata impedierunt, nullam compassionem adeptus sum: excepto duntaxat in insula Naxia, quoniam ibi annum fecimus*, Est Naxos seu Naxus una ex insulis Cycladibus in mari Ægæo positis, ubi Martinus usque ad annum DCLIV. commorari coactus fuit Baronius nulla habita ratione methodi Cyclicæ, quæ anno DCLIII. nullo vero alio Pontificatus Martini, facta ista esse certo designat, præsenti anno narravit.

IX.

Præterea num. VI. Existimat, *Theodorum Calliopam* hoc anno Exarchum in Italiam ad hæc peragenda missum esse. Sed cum *Olympius* anno tantum superiori Exarchatum consecutus fuerit, *Theodori* Præfectura usque ad annum circiter, DCLIII. differenda. Cumque Olympius Roma *in Siciliam adversus gentem Saracenorum, qui tunc ibidem habitabant*, profectus fuerit, ibique interierit, ut tradit Anastasius in Martino, apparet Saracenos ante hoc tempus in Europam trans-

Theodorus Calliopa succedit Olympio in Exarchatum Ravenna.

ei hoc solum valebat inferre dolorem incomparabilem super infirmitate, quæ eum valde deprimebat? &c. Reliqua enim quæ subdit, cum sequenti potius anno gesta esse noscantur, suo loco reddituri sumus.

XXII. Commendata Martini Papæ constantia.

Fuit illud impiorum consilium, ut anno integro sanctus Martinus inter Cyclades detentus, illic premeretur ærumnis ut eo modo ipsius constantia frangeretur, daretque tandem victus manus, & assentiretur Imperatori. Sed tantum abest ut sanctus Pontifex flecteretur adversis, ut magis fieret pro tuenda veritate robustior. De ipsius enim constantia toto Christiano orbe laudibus celebrata sanctus Audoenus Rothomagensis Episcopus, qui hoc eodem tempore egregia claruit sanctitate, hæc habet (*a*): *Interim delatione intercedente, inimicus humani generis acrius incitatus pulsabat fortiter murum Ecclesiæ per homines perditos, ut turrim validissimam omni oppugnationis genere infestabat Martinum perpetuis afflictionibus, illum Episcopum ad se inflectere cupiens. Sed quamvis impurus spiritus omni nisu pugnaret armatus: attamen resistebat Martinus Christi gratia & virtute repletus: ac veluti si saxo immobili undarum fluctus illiduntur, ita virili animo dictu respuebat hæreticorum garrientium.* Sed quæ post hæc secuta esse tradit, sequenti anno æque dicentur. Rursum idem Audoenus:

(*a*) *Audoen. in vita S. Eligii c.34. Sur. tom. 6. die 1. Decemb.*

XXIII. Concilium Aureliano.

Per idem fere tempus, quo apud urbem Romam hæc gesta sunt, quidam hæreticus pulsus a partibus transmarinis, in Gallias venit: moxque se conferens ad civitatem, quæ olim Hedua, nunc autem Augustodunum vocatur, cœpit tam caute quam fraudulenter sua nefanda dogmata prodere. Quod cum in palatio ad aures Eligii Noviomensis Episcopi pervenisset, cœpit vigilanter (uti semper in ejusmodi rebus solicitus erat) cum Audoeno & cæteris Catholicis viris tractare, quemadmodum hanc pestem palam omnibus manifestam denegarent: nec destitit Episcopos commonere & optimates, quousque jussu Principis sacerdotale Concilium apud urbem Aurelianensem congregaretur.

XXIV. Hæreticus victus atque damnatus.

Ubi eo quem diximus hæretico in medium deducto, conabantur eum docti quique diversis modis interpellare; sed nullo poterant genere concludere: tanta quippe dicendi arte objectis quæstionibus occurrebat, ut ubi maxime putaretur constrictus teneri, ibi ceu anguis lubricus quibusdam foraminibus dilapsus, eorum se fronti opponeret. Cumque nullo modo a quoquam posset concludi aut superari: exstitit quidam e nostris pia Dei providentia doctissimus Episcopus, nomine Sulpicius, qui ita ei in omnibus obviavit, ut ingens ea causa nostris fieret gaudium & expectatio: omnes enim ejus versutias & artes, quas ille nunc occulere, nunc etiam dissimulare conabatur, frequenti disputatione palam funditus detexit; sicque adversus eum omnium Episcoporum sententia prolata, & per singulas civitates super ejus nomine decreto constitutis, cum ea quæ par erat ignominia & dedecore a finibus Galliæ eliminatus est. Hæc Audoenus: eadem plane in ipsius Audoeni (*b*) rebus gestis narrantur: sed quisnam hæreticus iste, vel cujus heresis fuerit, ignoratur. At revertamur ad res Orientis.

(*b*) *Extant apud Sur. die 24. Aug. tom. 4. c. 9.*

Quod

PAGIUS

transiisse, & ibi sedem fuisse. Cæterum Theophanes anno Incarnat. secundum Alexandrinos DCXLII. refert, Arabicorum castrorum Præfectum in Isauriam impressionem fecisse, & plures in captivitatem misisse, idemque hoc vel sequenti anno.

X. *Synodus Aurelianensis S. Eligii opera coacta.*

Ad num. XXIII. & seq. Refert Sanctus Audoenus in Vita Sancti Eligii lib.1. cap. 35. hæreticum quendam a partibus transmarinis in Gallias profectum, Augustodunum venisse, ibique cœpisse *tam caute, quam fraudulenter sua nefanda dogmata prodere*: cumque hoc in *Palatio* ad aures *Eligii* pervenisset, non destitisse Episcopos commonere & Optimates, quousque jussu Principis Concilium apud Urbem Aurelianensem congregaretur: & hæreticum frequenti Disputatione funditus eversum e finibus Galliæ eliminatum esse. Qua de re loquitur hoc anno Baronius, quia *Audoenus* postquam locutus est de Concilio Lateranensi, de Sancti Martini injuriis, atque obitu, de ea Synodo verba facit. Verum ipsemet Audoenus cap. 40. testatur, se in primo libro Vitæ Sancti Eligii illa solummodo percurrere voluisse, *quæ in laico habitu gessit*, & Fridegodus in Vita Sancti Audoeni cap. 9. de eadem Synodo Aurelianensi sermone habito, cap. 11. de Audoeni Episcopato disserere exorditur. Quare Synodus hæc Aurelianensis, quæ ordine sexta est, annos aliquot ante annum sexcentesimum quadragesimum, quo *Eligius* Noviomensis & *Audoenus* Rotomagensis Episcopi ordinati, congregata fuit. Vitam Sancti Eligii ab Audoeno scriptam multæ depravarunt auctiones, additionesque variæ. Ea tamen quæ a Dacherio Tomo V. Veterum Scriptorum ex Codicibus MSS. publicata est, videtur genuinum Opus Audoeni.

XI. *S. Eligius varia Monasteria condit.*

Erat *Eligius* natione Aquitanus, qui patria & parentibus relictis in Neustriam venit, & *Clotario* tunc totius Franciæ Monarchæ, quod aurifex peritissimus esset, maxime gratus fuit. Non tantum sub *Dagoberto* Rege: sed etiam sub *Clodoveo* II. ejus filio monetarius eorum Parisiis fuit. Claudius Vaterous in Erudito commentario, quem de vetere Francorum moneta publicavit, varios Dagoberti & Clodovei II. Nummos exhibet, in quibus *Eligii* Monetarii nomen etiam legitur. Solemniacum Monasterium, Gallice *Solegnac*, in Episcopatu Lemovicensi construxit, eique *Remaclum* primum Abbatem constituit, ut ostendit Mabillonius in Addendis ad Sæculum II. Benedictinum p. 1092. ubi Chartam Eligii de fundatione *Solemniaci* Monasterii recitat, quæ dicitur data *sub X. Kalend. Decemb. anno decimo Regni Domini nostri*

XXV. S. Maximus jubetur duci Constantinopolim.

Quod enim ex Theuphane superius dictum est, hoc anno nono Imperatoris Constantis, sicut Martini ita & Maximi Abbatis vincula consignari: consentientia iis valde sunt, quæ in ejusdem Maximi rebus gestis narrantur quam fidelissime, quæ hic tibi verbatim reddere argumenti dignitas postulat. Porro etsi eodem anno quo sanctus Martinus, Maximus abductus est captivus ab Urbe, ubi magna ejus Ecclesiæ utilitate degebat: haud tamen una cum ipso Pontifice captus & ductus fuit Constantinopolim, sed paulo ante, utpote quod haud adeo difficile fuerit inventum solum sanctissimum monachum peregrinum capere & vinculis mancipare. Cum enim Constantinopoli relatum esset ab iis qui erant in Urbe ministri Imperatoris Maximum Romæ magnopere ipsi adversari Imperatori, in eum obloqui, & alia his similia hæresis odio facere: datum est in damnatis Exarcho, ut ipsum Maximum vinctum perduci curaret Constantinopolim, quod & naviter impletum est.

XXVI. Maximus adversa quæque superat.

Sed spectemus gloriosum tanti viri certamen. Senem jam prope octogenarium videbis athletam non adversus unum vel alterum, sed omnes Imperatoris satellites immobilem stare, fortem robustumque consistere, nec vel leviter pede moveri. Fuit plane admiratione dignum atque commiseratione pariter, Angelis etiam veneranda canitie intueri senem, & adversus eum tum Romæ primum, tum postea Constantinopoli omnem ad expugnandam ejus constantiam armati sævitiam Imperatoria auctoritate alteatem: & nihilominus ipsum victorem de superata perfidia, debellata ferocia, & subjugata potentia hæretici Imperatoris erigere numquam collapsura, sed in æternum permansura trophæa, quibus & nostri illustrentur Annales, in primis vero universa Ecclesia Catholica decoretur. Age igitur historiam quam sincerissime scriptam, ab auctore qui ab iis qui ejus inhærebant lateri (ut videbis) accepit, hic reddamus; qui post enumeratos commentarios a viro sanctissimo tum adversus ingruentes Monothelitas elaboratos, tum ad optimam vitæ rationem ineundam conscriptos, pergit sic dicere:

XXVII. Imperatoris consilium de Maximo.

His omissis, ad alia orationem convertam, ac deinceps generosi viri tolerantiam malorum & ærumnarum exponam. Constantem nepotem Heraclii cum Imperio potitus esset, nonumque jam annum id administraret, multumque male sentientibus (quod sentiret cum illis) dedisset licentiam, & omnia pestilenti lue implesset: huic igitur, cum cætera ex sententia procederent, de iis quæ Romæ gererentur, non mediocris incessit cura, cum rescivisset in ea omnes ab ipso dissentire, ipsiusque dogmatis eversores. Cumque non ignoraret quis horum esset auctor (nam sanctus vir omnibus doctrinæ splendore alte relucebat) eum magno studio jubet in regiam deduci, existimans se, cum hujus potitus esset, alios quoque omnes in potestate esse habiturum. Cum eo autem ipsius discipulus ductus est Anastasius una cum cognomine ejus ac eisdem moribus prædito, qui & Ecclesiæ Romanæ Apocrisarius dicebatur.

Quinetiam & divinum Martinum cum plerisque Occidentis Episcopis in urbe Byzantina sistit, his (ut credibile est) propter contrarium sententiam offensus. Verum incommoda & calamitates Pontificis Martini, quæque in eum impius ille contumeliose designavit, innumeris eum contumeliis probrisque aspergens, innocentemque (o nefarium munus?) supplicio afficiens, tandemque longinquo damnans exilio (Chersona autem exilii locus fuit) ejus videlicet Episcopis similiter affectis: hæc otium mihi in præsentia non est, ut gesta sunt, exequendi, ad res Maximi properanti. Ac multi quidem fortasse partim dicent, partim jam dixerunt, hominem, opinor, honorificantes, ejusque conversationem laudibus extollentes: oratio vero nostra institutum suum prosequatur.

XXVIII. Ducitur S. Maximus Constantinopolim.

Cum igitur sacer hic vir manibus hominum cædis avidorum comprehensus esset, ad eumque omnes respicerent: Videamus primum quibus ei dexteras dent tot occursibus, quodque de eo judicium faciant hi egregii legislatores. Nam simulatque Byzantium urbem appulit, navigio eo de-

Ann. Eccl. Tom. XI. Kkk 2 la-

PAGIUS *stri Dagoberti Regis*, ideoque sub finem anni Christi sexcentesimi tricesimi primi. Eo Monasterio perfecto aliud puellarum Parisiis fundavit, eique redditus copiosos largitus est. Factus vero Episcopus Noviomensis & Tornacensis Monasterium Virorum *Tornaci* & puellare *Noviomi* ædificavit, & utrique omnia, quæ essent necessaria, solerti cura providit. De ejus morte infra sermo erit.

XII. *S. Maximus Abbas in exilium missus.*

Ad num. XXV. & seq. Baronius refert hic ex Vita & Certamine Sancti Maximi Abbatis uno tenore, quæ anno DCLIII. adversus hunc Sanctum gesta, & sequentibus continuata. Hæc tamen in varios annos distribuemus, majoris claritatis gratia. Sufficit igitur hic observare Sanctum Maximum eodem anno, quo Martinus, in Regiam Urbem ductum esse. Factum id, ut eo superato reliqui facilius cederent: *Cum eo autem ejus quoque discipulum Anastasium, ac cui idem nomen erat, parique morum honestate fulgebat, Anastasium, alterum, qui & Romanæ Ecclesiæ Apocrisarius audiebat*, Byzantium perducunt, inquit Auctor Anonymus Vitæ Sancti Maximi qui addit Maximum, ubi advectus est, tenebricosa quadam domuncula inclusum esse, ac facta quidem *contubernalis Monachi ac discipuli facultate*. Postea auditus est in Palatio coram Senatu, ut suo loco dicetur.

latat: veniunt ad eum ab Imperatore homines missi ex solo vultu multam animi acerbitatem ostendentes. Qui sanctum virum licenter impudenterque comprehensum, incalceatum ac sine amictu per vias trahentes adduxerunt, sequente discipulo, tantoque facinori ingemiscente: ac in quodam tenebricoso tecto concluserant, ut discipuli quidem ei impertito contubernio.

XXIX. Sistitur judicio S. Maxim.

Post aliquot vero dies adducunt justum in palatium, Senatu universo sedente, ac truculentum aliquid & furens in eum intuente. At tum quidem Sacellario qui dignitate antoiret, judicium in eum permittunt, viro ad dicendum prompto, aptoque ad sermones fingendos, & ad veritatem malitiose interpolandam atque labefactandam omnium maxime accommodato. Is quid malitia prætermisit? quid improbum non perpetravit? a quibus minis & & contumeliis abstinuit? Non honorabilem reveritus senectam (nam tum erat annos circiter octogiata natus, & paululum ab ea ætate aberat) non efflorescentem in vultu gratiam; non modestos & compositos & sedatos liberalesque & amabiles mores, cæterumque decorum & venerabilem statum: idque cum injustissimus nullum criminis locum, nihil juri aut rationi consentaneum, ob ea quæ justus gesserat, haberet, sed solam perversitatem suam ac sinisteritatem, audaciamque morum & improbitatem ostendens: adeo in tot tantisque rebus inverecundiæ suæ specimen dedit. Verumtamen is justi viri sermonum cautæ & prudenti versationi decentibusque responsis contradicendi non habuit locum: sed temere omnia miscere visus est, malevolas modo esse convictas & improbitate insignis.

XXX. Calumniis agitur in S. Maximum.

At quæ tum dicta factaque sunt, quasque innocenti calumnias imposuerunt, qui putarunt mendacii se tectos esse: ipse præclarus religiosi viri discipulus particulatim exposuit proprio commentario, ex quo cuivis licebit omnia ad verbum percurrere, accuratiusque cognoscere. Verum non alienum a proposito est, pauca ex illis a me commemorari, huicque orationi inseri, ne nullius omnino eorum mentionem fecerimus, cum præsertim non narrando, sed percurrendo res gestas simus expositurι.

Quæ falso obiecta in Maxim.

Ut igitur nefandus Sacellarius in Sancti conspectum venit, statim incepit asperiore sermone eum lacessere, minasque eacatoro, injustum eum & proditorem & Imperatoribus inimicum appellans, omniaque alia turpissima. Ut autem hic sciscitatus est, qua gratia hæc de se diceret, & quamnam perpetrasset proditionem: Tum calumnias ille confingit, quas ab illo solo confingi par erat, testes in aperto mendacio sistens. Et quidem in religiosum virum deblaterabat, magnas eum urbes prodidisse, Alexandriam inquam, & Ægyptum, & Pentapolim: quas a nostris, inquit, abstraxisti finibus, & Sarracenis jam addidisti, quorum eum maxime domesticum, atque in ipsos benevolum esse ajebat.

XXXI. Ex somniis quæstio habita.

Postquam vero hanc illius pravitatem oratione, cui contradici non posset, Sanctus propulsavit, sycophantiam manifestam nec quicquam aliud esse demonstrans: Quid enim ipsi cum capiendis urbibus, quarum causa potius exilia cupiebat? Aliam impudens viam init, somnia quædam fingens & umbras & spectra, in iisque & vocum resultantes sonos majorum ac minorum & Regum appellationes, & Occidentis Imperatori clariorem quam Orientis vocem resonare: accusatores hic quoque & sycophantas in medium proferens. Quare magis etiam ingemiscens religiosus vir: Gratias ago Deo meo, inquit, quod in manus vestras sim traditus, talibusque criminibus petar, ut his involuntariis quæ voluntate a me commissa sunt, deleantur, atque at vitæ meæ maculas abstergam. Verum ut paucis ad hæc respondeam, neque ad somnia respicio, neque somniorum conjector sum, nec mihi otium est, ut in horum vana specie mentem occupem. Sed quoniam sic me accusare voluistis, ut etiam adduceretis testes, eosque qui non norant, sed ex iis qui noverint audierunt, quod illi (ut dicitis) migrarunt e vita: cur non a principio, & superstitibus atiumnum primis, somniorum expetebatis rationem ac pœnas? Sic enim & ipsi magno negotio molestiaque liberi essetis, ego vero pœnas ob confessas certasque res persolvissem. At (ut credibile est) nec veritas sic habet, nec qui in me judicium[a] fecerunt eum qui scrutatur corda, ante oculos suos proposuerunt. Ne videam enim Domini mei conspectum, nec Christianus existimer (nihil enim aliud habeo quod imprecer mihi) si confictum somnium aut vidi, aut eo informatus sum, aut aliis narravi.

[a] Judicium

XXXII.

Postea tertium ei inferunt crimen, ut secundum redargui viderunt: quod nec in oratione ponendum esse putavi, propterea quod præterquam quod non est credibile, puerile etiam sit & ridiculum. Nec vero quarto crimine egregii abstinuere Judices: Quemdam Gregorium adducunt, qui affirmaret, dixisse Romæ sancti discipulum, Nefas esse, nec rationi consentaneum Regem sacerdotem appellari: quippe qui a magistro, Maximo scilicet, *Anastasius hæc didicisset. Attamen sacro viro ne defensio quidem in hoc defuit. Qui ipsi Gregorio in faciem restitit, & ostendit, alia tum esse dicta, alia nunc obiici. Nam cum ille, inquit, Romam venisset, de unitate habuit sermonem,* voluntatis scilicet, *ut Typum nos reciperemus, quo illud dogma in malorum ore positum sanciebatur*

& pro-

Non esse Regum de dogmatib. definire.

& promulgabatur. Ad illa videlicet nos respondimus atque occurrimus, cum ea consideraremus quæ nobis profutura essent, quæque utilia arbitrabamur. Quamobrem nec mea esse scio, quæ nunc proferuntur, neque discipuli, qui vocatur in crimen, quicum nunquam hujusmodi (ac Deus testis est) sermonem contuli. Verumtamen hoc solum mihi conscius sum dixisse, non discipulo, sed huic ipsi Gregorio (quod ne ipse quidem penitus negaverit, nisi se ipsum quoque plane neget) definire de dogmatibus, & quærere, sacerdotum magis esse, quam Regum: quoniam his concessum est & ungere, & manus imponere, & panem cælestem offerre, & altari assistere, & quæcumque alia agere quæ divinora sunt, sacramentaque sublimiora habent. Hæc elocutus sum, & nunc loquor. Ob hæc me quivis vel absolvat, vel damnet: neque enim injuria homo ab homine affici potest, quamvis omnium gravissima patiatur.

XXXIII. Anastasius discipulus inducitur contra Maxim.

Tunc cum non haberent quid facerent qui mendacium spem suam ponunt: justum educunt, ejusque introducunt discipulum Anastasium, quem verbis ac minis perterrefaciunt, ut cogerent de magistro aliquid indicare, vim afferentes, ut diceret, eum dolorem dedisse Pyrrho, cruciamentis illum torsisse scilicet, cum una sermonem haberent in dicta superius disputatione. Falsiloqui haud scio cur ista molirentur. Cum vero Anastasius secus locutus esset atque expectabant, Sanctum virum non solum nihil ei doloris attulisse, sed etiam omnem exhibuisse honorem: pugnis eum & colaphis in caput & genas ferientes, eoque modo veritatem opprimentes, in custodiam rursum includi jubent.

XXXIV. Rursum quæstio de Maximo.

Sanctum igitur ad se iterum accersunt ut antea non contenti, aliamque tentationem invincibili adhibent. Hæc erat: Origenis eum dogmata sequi, & cum illo in omnibus sentire. Ut vero confestim imbecillum & ad diluendum facile id crimen dissolvit, asseverunt eum a Deo sejunctum esse & a Christianorum partibus qui assentiretur Origeni, delirasque ejus rationes acciperet: De Pyrrho rursum, iisque quæ tum essent dicta interrogant, personam potius induentes benignitatis, quam hanc scientes, aut in corde ponentes, ac deinde quomodo se a Patriarchæ communione abrupisset. Postea vero cum alias interim percontationes & interrogationes prætendissent; ac affirmassent, eum qui ab ipsis offerretur, Typum magni faciendum esse, ac in honore habendum, quem ipse execraretur & exhonoraret: ac demumcum ea quæ ipsis viderentur effugi non posse, nec facile dilui, proposuissent, nec minis in eum, contumeliisque abstinuissent: tandem viderunt se in omnibus vinci, propriisque (ut ajunt) capi pennis ac dimisso consessu, Imperatorem propere adierunt homines constantiam nunciantes: Maximusque inquiunt, in sermonibus est invictus, nec ei quisquam persuadere potest, ut nostris assentiatur, tametsi conetur quis supplicio eum afficere.

XXXV.

Aliquanto post alii ad eum veniunt, cum jam custodiretur, existimantes forsitan, si crebro oppugnarent, ac verbis terrorem incuterent, se eo molliore usuros. Qui venerunt autem dicebant, se a Patriarcha missos, qui & Sancto hæc statim prætenderunt: Cujus, inquiunt, es Ecclesiæ (ipsis enim illorum verbis utar) Byzantii, Romæ, Antiochiæ, Alexandriæ, Herosolymorum? Ecce omnes, subditæque iis provinciæ conjunctæ sunt. Si igitur & ipse Catholicæ es Ecclesiæ conjunge te nobiscum; ne vitæ peregrinam viam innovans, quæ non expectas, patieris. Ad quos beatus vir opportune & sapienter respondet: Dominus cum Catholicam Ecclesiam rectam & salutarem fidei confessionem esse dixit, idcirco Petrum, qui bene confessus erat, beatum dixit; super quem talem se ædificaturum Ecclesiam, universorum Dominus pronunciavit. Verumtamen confessionem volo addiscere, super qua universa Ecclesiarum facta est conjunctio, nec alienor ipse, si id bene factum est.

Catholicæ quæ dicenda Ecclesia.

XXXVI. De duabus operationibus disputatio.

Ad quem hæc, qui missi erant: Quamvis jussi non simus de hoc dicere, dicemus tamen, ut nullam omnino excusationem habeas: Duas dicimus operationes propter differentiam, & unam propter unitionem. At ille inquit: Duas propter unitionem unam dicitis factas esse, ac præter eas aliam? Non dicunt, sed duas unam propter unitionem. Liberati sumus, inquit, omni negotio, qui nobis ipsis fidem insubsistentem ac Deum sine existentia finxerimus. Nam si in unam confundimus duas propter adunationem, ac rursum in duas dividimus unam propter differentiam, nec unitas erit, nec dualitas operationum, quæ invicem se tollunt, ac faciunt operationis expers id cui inhærent, & omnino non existens, nullum habens ex natura motum, qui auferri non possit, quique nullo conversionis modo alteretur ac mutetur. Omni igitur essentia privatum erit, secundum Patres, non habens operationem essentialiter, quæ ipsius characteer sit. Hoc igitur dicere non possum nec hoc edoctus sum a sanctis Patribus confiteri. Quod igitur vobis videtur, qui potestatem habetis facite.

XXXVII.

Illi cum non haberent quid ad hæc contradicerent: quod placitum erat iis qui rerum potiebantur, ei inferunt, dicentes, illis videri, hunc qui non obtemperaret, anathemati subjici, ac mortem ei definitam irrogari. At hic leniter sic atque humiliter: Quod Deo, inquit, de me de-

finit-

S. Maximus & duo Anastasii in exilium missi.

ftaitum eft, nunc finem accipiat, ai glorium ufferens unte anne fæculum præcognitam. Verum tum quidem, quæ prolata erant, differunt. Confilium autem una habentes Imperator & Patriarcha (quemadmodam Pilatus & Judæi fuper meo Jefu) juftum damnant exilia, in quaddam oppidulum, cui Bizya nomen erat, ftatim abducentes, fimulque difcipulum Anaftafium in quemdam locum valde malum, Romanorumque Imperii ultimum folum deportantes. Perba, alias Perberis, ille locus lingua barbarorum nuncupabatur. Itidemque fecerunt ejus cognomini Romæ Apocrifario, qui Mefembrium relegatus eft. Eft Mefembria in Thracia civitas de qua Theophanes, Zonaras, & alii in Leone. Hactenus de relegatione fanctorum confefforum, Maximi ac fociorum. Sed comparatione acerbiorum quæ hæc fubfecuta funt, ludum hæc jure poffet quifque vocare: quænam autem ifta fuerint, fuo loco dicturi fumus.

XXXVIII. Ad fex namque annorum fpatia contigit Maximum, una cum fociis iftiufmodi pro confeffione Catholicæ fidei deliciis frui. Quidni delicias dixerim menfam illam, quam Sapientia (a) præparavit, pro cujus defenfione certamen tantum fufceperint confeffores? Eft plane, eft manna (b) abfconditum, quod vincenti eadem exhibetur in menfa; quod quam fuave fit, nemo fcit, nifi qui accipit. Sed exhibito jam ejufmodi Maximi ac fociorum certamine, quod majus in eodem impietatis theatro fpectaculum repræfentatur, attente fpectemus: quodnam vero iftud fuerit, fequens annus aperiet.

(a) Prov. 9. (b) Apoc. 2.

Se-

PAGIUS XIII. *Maximus Abbas & Anaftafius per annos X. vexati.*

Ad num. XXXVIII. *Maximum* Abbatem, & *Anaftafium* ejus difcipulum anno fexcentefimo quinquagefimo tertio Conftantinopolim ductos, ac per decennium vexatos fuiffe, oftendit Auctor Hypomneftici num. VI. ubi nos edocet, ottumque anno fexcentefimo fexagefimo fecondo, Indictione quinta, demortuum, *Maximum* menfe Augufto, *Anaftafium* menfis Julii die vigefima quarta, poft athletica certamina *decem annos* peracta: *Pariter*, inquit, *& Anaftafius difcipulus ejus ab undecima Indict. præteriti Cycli per tria exilia, Byzies fc. & Perberi Thraconfium Regionis, atque prædictum Lazicum in multis contritionibus & intolerabilibus neceffitatibus, atque hujufmodi athleticis certaminibus, annis decem peractis ad Regnum migravere fupernum.* Quare anno DCLIII. inchoata jam indictione XI. a Kalendis Septembris anni fuperioris uterque vexari cœptus; alioquin ea perfecutio annos decem non duraffet. Porro Baronius ideo fcribit perfecutionem hanc *fexennalem* fuiffe, quia exiftimavit, *Maximi* Martyrium anno DCLX. confummatum, & ante annum DCLV. in eum fævitum non effe quæ ex Anaftafii Collectaneis poft mortem doctiffimi Annaliftæ e tenebris eruta fuerunt.

XIV. *Agilbertus fit Epifc. Occident. Saxonum*

Cynigilfo Occidentalium Saxonum Rege anno circiter fexcentefimo quadragefimo fecundo demortuo *Kenewalchius* paterno Imperio, fed non paternæ pietati fucceffit, *qui & fidem & facramenta Regni cœleftis fufcipere renuit: & non multo poft etiam Regni terreftris potentiam perdidit*, inquit Beda lib. 3. cap. 2. additque eum repudiata forore *Penda* Regis Merciorum quam duxerat, aliam accepiffe uxorem: ideoque bello petitum ab illo feceffiffe ad *Annam* Orientalium Anglorum Regem: *apud quem triennio exulans fidem cognovit, ac fufcepit veritatem*. Cum vero reftitutus effet in Regnum, venit in Provinciam *Agilbertus*, natione Gallus, fed tamen legendarum gratia Scripturarum in Hibernia non parvo tempore demoratus, *Cujus eruditionem atque induftriam videns Rex, rogavit eum, accepta ibi Sede Epifcopali, fuæ Genti manere Pontificem. Qui precibus ejus annuens, multis annis eidem Genti Sacerdotali jure præfuit*, inquit Beda lib. 3. cap. 7. Adventus *Agilberti*, qui poftea Parifienfis Epifcopus fuit, in Regnum Occidentalium Saxonum fecundum Chronologiam Saxonicam hoc anno contigit, ifque *Dorceftria*, ubi jam federat Sanctus *Birinus*, fecundus Epifcopus fuit.

XV. *S. Remaclus fit Epifc. Trajectenfis.*

Poftquam *Sanctus Amandus* Epifcopatum Trajectenfem abdicavit, *Sigibertus* Rex omnium Ordinum poftulatione *Remaclum* invitum & renitentem in ejus locum fubrogavit, ut teftatur Notgerus Epifcopus Leodienfis in ejus vita apud Surium ad diem tertium Septemb. Is tamen fallitur in eo quod fcribit, ignorari quanto tempore Sedes vacaverit, quemadmodum & qui tradidere, *Trajectum* per biennium illud, quo fupra diximus ingenti eos attritos fuiffe plaga, qui *Amandum* Verbum Dei prædicantem contempferant, fine Epifcopo fuiffe: illa enim *Amandi* prædicatio nihil commune habet cum Sede Trajectenfi. *Amandus*, qui hoc anno vel faltem fub finem fuperioris, literas S. Martini Papæ accepit, quibus eum hortabatur ad tolerantiam tribulationum; & monebat, ne Epifcopatum deponeret, propofitum fuum aliquandio fufpendit, ut difcimus ex Milone in Supplemento Vitæ ejus, ubi Epiftola Amandi ad Martinum fummarie recitata fubjungit: *Pro quorum poftea augefcentibus in deterius fceleratorum actuum incorrigibilibus exceffibus, ficut librum Vitæ ejus legentibus liquet, etiam Cathedram Epifcopii fibi commiffi deferuit.* Quare nonnifi exeunte anno, *Amandus* abdicavit, & *Remaclus* confecratus eft. Vita Sancti Remacli fcripta a Notgero citato, cujus etiam compendium habet Harigerus in Geftis Epifcoporum Trajectenfium. Sed cum uterque tribus poft *Remaclum* fæculis fcripferit, in exponendis rebus, diftinguendifque temporibus non raro peccavit. Nuper Mabillonius Sæculo fecundo Benedictino ex MS. Cifterciano publicavit aliam Vitam Sancti *Remacli* fcriptam ab Auctore Monacho Stabulenfi Anonymo, qui fæculo nono vixit, fed ifte pauca de eo habet, nec in Chronologia certior eft. Vide dicta anno fuperiori.

JESU CHRISTI ANNUS 651.	MARTINI PAP. ANNUS 3.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 10.

I. S. Martini Papæ certamen.

SEquitur annus Domini sexcentesimus quinquagesimus primus, nona Indictione, idemque illustris confessione sanctissimi Papæ Martini. Si enim putarunt veteres novis Consularibus annos signari & illustrari pariter purpura Consulum: quanto magis clarior dicendus Christianis erit hic annus Summi Pontificis tot insignitus victricibus palmis, cum eum adeo honorat iterata sæpe confessio, & crebrius contumeliæ repetitæ exornant, catenæ decorant, nobilitatque durum exilium, per quod demum & martyrium consummatum illustrat. Interim suo sævit impietas arbitratu, grassatur iniquitas exors legis, furit crudelitas absque timore, & solutis habenis, Imperatoris calcaribus agitata hæresis debacchatur: sed omnia ista machinamenta diaboli fluctusque omnes furentium hæreticorum, qui non ipsum Rom. Pontificem tantum, sed universam Catholicam Ecclesiam suo impetu posse obruere videbantur, illisi petræ resiliunt, atque in spumam gracilem dissolvuntur, suo stridore testantes, oportere tandem cedere mendacium veritati, vitia a virtutibus superari, atque procacem hæresim succumbere Catholicæ fidei & ipsi semper esse subiectam. Erat plane Martinus, sive summa potentia veritatis, sive suarum virtutum merito, sive robore fidei Orthodoxæ, & prærogativa Apostolicæ sedis Petri, petra durissima, quam magno suo ipsorum damno impii ut lædant, dum feriunt, feriuntur. Sed jam rerum gestarum seriem ex epistolarum fontibus pura claraque veritate fluentibus in medium deducentes agrediamur.

II. S. Martinus ducitur Constantinopolim.

Martinus Pontifex igitur, ubi in Naxo insula in ærumnis jam annum egisset, nec acerbitatibus sævientium hæreticorum flecti ullatenus valuisset: immo vegetior animo, & constantia firmior factus esset, ad graviora subeunda supplicia Constantinopolim ducitur. Ita plane frequentiorem ampliremque locum voluit tanti certaminis præparari Divinitas, atque deligi civitatem regiam in theatrum, quo tanti athletæ victoria orbi innotescere posset. Quæ autem idem ibi sit passus, ex litteris unius ex illis, qui ei peregrinationis comites adhæserunt, hæc accipe (a).

Exinde ergo præmittentes nuncium quemdam custodes qui retinebant eum, nunciaverunt in Byzantium adventum & actiones ejus proferentes adversus eum plurima mala, hæreticum & rebellem Domino, Deique adversarium proclamantes, & subvertentem universam terram Romanorum. Quibus parceret malis in virum sanctum, qui eum istiusmodi calumniis impetebant? ut plane, secundum Evangelicum illud, obsequium se Deo præstare putarent, & quo religiosiores quique videri vellent, eo crudeliores in ipsum insurgerent, & percussionibus lacerarent. Sed quæ sit passus Byzantii, audiamus.

(a) Extant inter Epist. S. Martin. ep. 16. ex versione Anastasii Bibliothec.

III.

Cumque tandem, inquit, *pervenisset Byzantium beatus ille decimoseptimo die mensis Novembris, in porta juxta Euphemiam, juxta Arcadiam nos reliquerunt a mane ministri usque ad horam decimam recubantes in grabata navis. Eratque (sicut dictum est) spectaculum omnibus Angelis & hominibus. Accedebant enim varii homines, quos propter feculares mores lupaces dixerim: & subrogati (ut conjicio) talia contra sanctum Papam agebant, qualia Christianis dici non oportet. Morantibus nobis in littore, eram incedens dolore plenus & amaritudine, eo quod viderem talem sanctum virum ita dejectum, non solum autem, sed & talia eloquia a quibusdam Ethnicis prolata contra eum: nihil aliud quærebant, nisi ut auferretur anima ejus. Debinc circa Solis occasum venit quidam scriba, nomine Sagoleva, cum multis excubitoribus, auferentes de lemba, posuerunt in gestatoria, duxeruntque in custodiam Ex-*

cu-

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCLXXXIX.
Anno Hegiræ XXXI inchoato die 24. Aug. fer. 4.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6144.

☉ 16. B. ☽ 6. P. 17. April. Indict. 9.

JESU CHRISTI 651.

MARTINI PAPÆ 3.

CONSTANTIS IMP. 11.

I. Postconsulatus. A. C. 651. II.

HIc annus ista formula notatus: *X. Post Consulatum Constantis Aug. VIII.*

A num. I. ad XXIV. Anno superiori ostendimus, Sanctum *Martinum* Papam, dum Constantinopolim duceretur, moratum esse *Naxi* anno integro, idque anno Christi sexcentesimo quinquagesimo quarto. Nunc quæ eo Christi anno usque ad ejus mortem contigere, juxta Baronii ordinem exponenda. Cum tandem, ut legitur in Relatione cujusdam ex ejus discipulis *Pervenisset Byzantium Beatus ille septimo decimo die Septembris mensis*, (anni scilicet DCLIV.) *in portum juxta Euphemiam prope Arcadianum, reliquerunt eum a mane ministri usque in horam decimam recubantem in grabato navis*. Tractus, in quo erant Arcadianæ thermæ, *Arcadianarum* appellatione donatur passim a Scriptoribus Byzantinis; haud itaque procul ab illis relictus est Sanctus *Martinus* in portu juxta ædem Sanctæ Euphemiæ. Inde ductus in carcerem, fuit ibi *Clausus, & sine participatione penitus sermonis alicujus, nonaginta tres dies. In ipsa ve-*

S. Martinus PP. coram Judicibus sistitur.

10

*cubitorii, quæ cognominatur Prandiarca, & fecit eum includi sub multa custodia, præcipiens Excubiti *custodibus, ut nullus penitus sciret civitatis, quia est in eodem Excubitu.* Dum autem eodem detineretur S. Martinus carcere, eam quem anno superiori diximus scripsit epistolam (a) ad Eliterum, qua cuncta quæ ab exordio persecutionis passus esset enarrat, & recensitis iis quæ ad superiorem annum pertinebant, reliqua pauca quæ presenti anno usque in hanc diem est passus, sic refert:

* Excubitorii S. Martinus in custodia asservatus. (a) Mart. ep. 15.

IV. Quæ S. Martinus passus in custodia.

Et ecce quadragintaseptem dies sunt hodie, ex quo non merui calida nec frigida aqua rigare me, & effluxi, & refrigui totus: quoniam ventris fluor & in navi & in terra usque ad præsentem horam mihi requiem non dedit; & in ipsa quoque necessitate mea, hora qua congustaturus sum, totus conquassatus corpore, ea quæ necessaria sunt percipere ad confortandum naturam non habeo: tædet me sumere, cum id habeam penitus in fastidium. Sed credo in virtute Dei, qui omnia conspicit, quia cum de præsenti vita subductus fuero, exquirentur de his omnibus qui me persequuntur, ut sublatus sim; ut saltem sic ad pœnitentiam ducti, ab iniquitate sua convertantur. Subscriptio. *Incolumem te custodiat Christus Deus, fili dulcissime.* Hæc sanctus Martinus, cum (ut dictum est) in ea custodia asservaretur: de quo ista comes itineris scribere pergit:

V. *Mansit ergo idem sanctus Apostolicus clausus & sine participatione penitus sermonis alicujus nonagintatres dies. In ipsa vero nonagesimatertia die, quæ est Parasceve mane tulerunt eum de custodia constituendum in cella Sacellarii, jubentes pridie convenire omnem Senatum: quod & factum est. Jusserunt autem eum introducendum, & introduxerunt in portatoria sella. Erat enim penitus æger, præcipue autem in illis diebus præ navigatione & afflictione custodiæ per tot dies effecta. Intendens autem in eum primus qui præsidebat Sacellarius cum reliquis principibus a longe, jussit eum surgere a ferculo, & astare. Dicentibus quibusdam ministrorum, non valere eum stare: turbatus præ ira Sacellarius, exclamavit: Tunc autem & quidam de custodia surgere eum & astare censuræ subvinum bine inde jusserunt: quod & factum est.*

Sistitur coram judicib. S. Martinus.

VI. Testes producti contra S. Martinum.

Sacellarius inquit ad eum: Dic miser, quid tibi mali intulit Imperator? tulit tibi aliquid? oppressit te vi? Ille autem tacebat. Tunc ait ad eum Sacellarius imperativa voce: Ecce nunc ingredientur accusatores tui. Et continuo cum sermone introducti multi accusatores contra eum: omnes autem erant mendacii filii, & discipuli eorum, qui Dominum nostrum Jesum Christum negaverunt. Contradicebant vero sancto viro, quemadmodum præmoniti fuerant: erant enim voces eorum præmeditatæ. In quibus quidam eorum paulo ante interrogati, ut testimonium perhiberent, tentabant dicere veritatem, sicut mos est: & continuo turbati qui prætendebant certamen, incipiebant validis minis increpare eos, donec suaderent eos proferre quæ erant convenientia in mortem beati & justi viri. Contemplatus ergo sanctus Papa Martinus introeuntes testificari, subridens dixit: Isti sunt testes, sicut habet ordo? Erant enim primi ingredientes nomine quidam milites, lupaces autem & bestiales sententia, & quidam eorum qui erant Olympii, cum quibus erat & Andreas, qui fuerat Notarius: erant enim intra accusatores infelices Imerites & Erimus & reliqui numero quasi viginti priores milites, & reliqui accusatores. Jurabant autem ad sancta Evangelia & testificabantur. Primicerius sane omnium accusantium erat Dorotheus Patricius Siciliæ, qui adjurans dixit: Quoniam quinquaginta capita si haberet Martinus, *non oporteret eum vivere, eo quod solus subvertit, & perdidit universum Occidentem & delevit, & revera unius consilii fuit cum Olympio, & inimicus, homicida Imperatoris, & Romanæ urbanitatis.*

VII. Martinus conatur prohibere perjurantes a juramento.

Videns ergo justus vir introeuntes eos & jurantes sine pœnitate testificatores, compassus perditioni animarum eorum, ait ad eos qui præsidebant principes: Obsecro vos per Dominum, nolite præparare illos jurare, sed absque juramento dicant quæcumque volunt; vosque facito quæcumque vul-

PAGIUS

ro nonagesima tertia die, qua est dies Parasceve, mane tulerunt eum de custodia, constituendum in cella Sacellarii, seu Procuratoris fisci: Quæ dignitas magna fuit, in Ecclesia Constantinopolitana, ut ostendit Ducangius in Glossario mediæ & infimæ Latinitatis, in voce *Sacellarius*. In carcere itaque fuit Sanctus Martinus a die XVIII. mensis Septembris anni DCLIV. & die decima nona mensis Decembris quæ incidebat in feriam sextam, constitutus in cella Sacellarii, & ab eo coram accusatoribus interrogatus.

III. Post interrogationes dixit Sacellarius: *Tu nitebaris contra Imperatorem, quid tibi spei erat? Ecce dereliquisti Deum & dereliquit te Deus. Et continuo exclamans Sacellarius quendam astantium Excubitorum tonsorem* (ut legitur in Collectaneis Anastasii, non vero *consortem*, ut habet exemplar, quo usus est Baronius) *præcepit sine mora auferre psachnion* (non vero *Psachmon* ut in Baroniano exemplari habetur) *summi & Apostolici atque præcipui Pastoris omnium Christianorum*, &c. *Cum ergo incidisset psachnion Beati Viri excubitor, & corrigiam campagiorum*, (non vero compagiorum, ut habet Baronius) *ejus, flagris tradidit eum Sacellarius Præfecto Ur-*

Ducitur in exilium.

vultis. Et quid opus est etiam jurando perdere illorum animas? Ingresso equidem uno, & testimonium dicente, quoniam conjurationes fecit cum Olympio, & milites perparavit ut jurarent; interrogatus Deo pretiosus vir, si hæc ita se haberent; ille: Si vultis audire veritatem, dico vobis sequentia. Et cœpit dicere: Quando factus est Typus, & directus Romam ab Imperatore. Et hoc tantum dicente beato illo, aliud non concessum est loqui: sed continuo ante omnis incipiens cum clamore Troilus, inquit: Non inferas nobis hic de fide: de duello nunc scrutaris, quoniam & Romani & nos Christiani sumus & Orthodoxi. Et respondet iisdem vir justus: Utinam: veruntamen invenietis me in illa die tremendi judicii examinis testem etiam in hoc.

VIII. In accusatores reiicit crimen S. Martinus.

Deinde inter accusantes testes ait ad eum Troilus Præfectus: Qualis es tu homo, quoniam cernens & audiens talia contra Imperatorem nitentem effodiendum Olympium, indignum videlicet sepultura, non prohibuisti eum, sed contra consensisti ei? Ad quem dixit ipse Apostolicus Papa: Dic domine Troile: Quando (sicut scitis etiam vos, & nos audivimus) Georgius a magistratibus qui erant ex monachis, ingressus est tunc in Urbem a castris, & talia verba locutus est, fecitque restales: ubi eras, aut qui erant tecum, quod non restitistis, sed contra concionatus est vobis, & quos voluit palatio exulavit & prohibuit? Iterumque cum Valentinus cum præcepto Imperatoris indutus est purpura & consedit ei: quo jeratis vos? non eratis illic? Cur ergo non prohibuistis eum, dicentes: Ne attingas res non opportunas tibi? Nonne omnes contra convenistis ei? Quomodo habebam ego tali viro adversus stare, habenti præcipue brachium universæ militiæ Italiæ? An potius ego illum feci Exarchum? Veruntamen denuo obsecro vos per Dominum: quodcumque vultis & definitis fieri in me, citius expleto. Novit enim Dominus: Maxima mihi dona tribuitis, quacumque me clade jugulaveritis.

IX.

Percontatus eum quidam de ministrantibus, Sagoleva videlicet Sacellarius: Sunt foris etiam aliqui, qui debeant testificare? Respondit scriba: Sunt, domine, plurimi alii. Deficientes autem hi qui præsidebant, sancto & venerabili astante viro in conspectu eorum, & potissimum cum Spiritu sancto eum confirmante, dixerunt, sufficere testes. Erat quippe interpres eorum quæ a Sancto dicebantur verborum Innocentius Consul * filius Thomæ, qui erat ab Africa; & cum interpretaretur ea quæ a beato viro dicebantur, non ferebant. Videns Judex ignita jacula sancti Spiritus a Deo honorabili viro contra eos prolata, ait ad Innocentium cum furore: Cur nobis interpretares quæ dicit? Noli dicere quæ dicit. Surgens ergo continuo Sacellarius cum plurimis qui consederant ei, ingressus est nunciare Imperatori quæque ipse voluit.

* Consularis

Interpres cohibetur.

Eduxerunt autem sanctum Apostolicum virum de loco judicii, magis autem ex aula Caiphæ, in gestatorio sedili sedentem, & statuerunt eum in medio atrii, quod erat ante cellam Sacellarii & Imperialis stabuli, quo consueverat omnis populus convenire, & expectare Sacellarii ingressum. Circumdederunt eum excubitores, atque fit omnibus spectaculum formidabile turbis. Post paululum ergo jusserunt eum inferri in Solarium dispositionis, ut essent ibi hactenus, quousque prospiceret Imperator per cancellos triclinii sui, jussurus fieri, quæ erant facturi. Erat itaque multitudo populorum usque ad Hippodromum convenientium illic. Statuerunt ergo reverendissimum virum in medio Solarii dispositionis in præsentia totius Senatus subnixum hinc & inde.

X. Sistitur publico judicio S. Martinus.

Facta est ergo constipatio subito non minima: & exiens ab Imperatore Sacellarius, apertis januis triclinii, ut videret universum populum, veniensque ad sanctissimum venerabilem virum Martinum Apostolicum, dixit ad eum: Vide quomodo Dominus te adduxit & tradidit in manus nostras. Tu nitebaris contra Imperatorem? Quid tibi spei erat? Ecce dereliquisti Dominum; dereliquit te Dominus. Et continuo exclamans Sacellarius, quemdam astantium excubitorum consortem præcepit sine mora auferre psachmon * summi & Apostolici atque præcipui pastoris omnium Christianorum, qui Orthodoxam san-

PAGIUS

Urbis dicens: Tolle eum, Domine Præfecte, & continuo membratim incide illum. Erat campagus, ut in ea voce variis exemplis ostendit Ducangius, genus calceamenti, quod Regibus & Imperatoribus, Prætoribus, & Palatinis, ac denique militibus proprium fuit. Postmodum Compagis usi sunt Summi Pontifices, tandemque omnes Episcopi, & interdum etiam Abbates. His adde in Hypomnestico dict. Anastasium Apocrisiarium a Sancto Martino donatum fuisse uno ex compagis ejus, idest, caligis, quos nullus alius inter homines portat, nisi Sanctus Papa Romanus. Psachmon vestis fuit Summorum Pontificum, ut habet Ducangius in ea voce, ubi tamen non explicat, quæ esset ejus forma, aut quis ejus usus: Imo suspicatur, vocem illam corruptam esse. Postea carnifices circumposuerunt ferrea vincula in sanctam ejus cervicem, & conjecerunt eum in unum carcerem cum homicidis; indeque transposuerunt in eam, quæ dicitur Diomedis Custodia in Prætorio Præfecti. Extabat adhuc Constantinopoli Sancti Diomedis Monasterium a Constantino Magno ædificatum: cui adjunctus erat carcer, teste Niceta in Alexio Manuelis filio. Fecit Reverentissimus Papa in eodem Diomedis ergastulo octoginta quinque dies post

sanctorum Patrum & Synodorum confessionem, hoc est, fidem confirmavit, & novi erroris exortos auctores, novos videlicet hæreticos cum impiis dogmatibus eorum canonice & synodice anathematizavit. Cum ergo incidisset paschmon beati viri excubitor & corrigiam compagiorum ejus; statim tradidit eum Sacellarius Præfecto urbis, dicens: Tolle eum, domine Præfecte, continuo membratim incide illum.

XI. Quod ad psachmon spectat, depravate ita legi putamus: per quam vocem nihil est ut indumentum aliquod possit intelligi: siquidem Pontificia stola, quæ pallium dicitur & cæteris omnibus superponitur indumentis, postea sublata fuit. Nec est, ut conjici possit psachmon, quasi perisagmum, sarcinam viatoriam fuisse, corrigiæ (ut textus habet) compagibus nexam: siquidem non sit verisimile ei relictam, cum e navi est ductus in carcerem, & e carcere ad judicium. Unde ista conjunctio psachmi atque corrigiæ opinari suadet, fuisse cingulo junctam compagibus peram, quæ Græce dicitur σαγὴς, quam ad libellos oblatos recondendos potissimum gestare Pontifices solerent. Quæ autem secuta sint post ignominiosam corrigiæ solutionem & concisionem, auctor ita prosequitur:

XII. Exuitur S. Martinus Pontificalibus insignibus. *Cum his autem omnibus jussit astantibus, anathematizare eum: quod & fecerunt. Non responderunt autem hujusmodi voci viginti virorum animæ: sed omnes qui eum videbant, & sciebant quia est Dominus in cælo inspector eorum quæ fiebant, demisso vultu cum multa mœstitudine recedebant turbati. Suscipientes ergo eum carnifices, exuerunt eum pallio sacerdotalis stolæ, & scindentes alas tunicæ quæ erat interius, a summo usque deorsum, circumposuerunt ferrea vincula in sanctam ejus cervicem, & per omne corpus, trahentes eum vi: non concesserunt ei alicubi residere & animam refocillare, sed a palatio duxerunt eum, publicantes & dehonestantes per medium civitatis ad prætorium, & gladius coram eo* ferebatur scilicet.

XIII. Expositus opprobrio orbis Const. S. Martinus. *Erat autem ei dolor magnus: oppido enim fessus erat & infirmus præ tantis incommodis, futurus relinquere animam a pressura passionum & tenuitate corporis. Attamen gaudens spe confortabatur in Domino; & quo magis afflictione & vi trahebatur, eo sereno obtutu, ductus cum multa constantia animæ justus, cum uno solummodo indumento a summo discisso in duas partes & sine cinctorio sequebatur vir tantus fide & gratia Domini cinctus. Heu, proh dolor! cerneres virum Deo plenum, tanto opprobrio subjectum, ut interiora ejus quodammodo nuda panderentur. Multifarie quidem continuo populorum conspectus, videntes quæ fiebant, gemebant (ut veritatem dicam) & lacrymabantur: pauci autem ministrorum Satanæ gaudebant & subsannabant, & capita transeuntes (sicut scriptum (a) est) movebant, dicentes: Ubi est Dominus ejus, & ubi fides ejus, & ubi doctrina ipsius?*

(a) Matt. 27.

XIV. Rursum detruditur in carcerem S. Martinus. *Qui cum venisset in prætorium dehonestatus & a carnificibus inculcatus, conjecerunt eum in ima carcerum cum homicidis. Et quasi post unam horam tulerunt eum inde, & transposuerunt in ca, quæ dicitur, Diomedis custodia, in prætorio Præfecti. Tanta autem instantia & vi trahebant eum vinculis nexum, ut dilaniarentur crura & poplites ejus, & sanguis efflueret per ascensum scalæ ejusdem custodiæ: sunt enim scopulosi & asperi valde ac penitus in altum porrecti gradus. Erat autem ipse beatus præsentis vitæ fini proximus, jam in carcere supplicii anima deficiente ante gladium, cum non valeret conscendere cum se trahentibus. Introducentes ergo eum quomodocumque in custodiam, decidentem sæpius ac surgentem, posuerunt eum in scamno indutum ferro & catenis. Tunc enim quando traditus est a Caipha Pelato ut crucifigeretur, hoc est, Præfecto: continuo exuerunt eum carnifices, graviter enim algoribus * vexabatur; erat enim intolerabilis hyems: imposueruntque ei gravissima ferri pondera, & nullus aderat ei hominum ejus proprius, excepto uno solummodo clerico adolescente, qui cum mansisset in custodia, & superstans lamentabatur magistrum, sicuti Petrus Dominum. Erat autem conjunctus magister custodiæ eidem beato: quoniam sic erat mos, ut futurus pati per gladium, conjungeretur magistro custodiæ illa nocte.*

* angoribus

XV. *Erant ergo duæ mulieres, genitrix & nata, prænominatæ custodiæ claves tenentes: quæque aspicientes importabilem dolorem sancti illius, qui inter tot pœnarum genera algore quatiebatur dirissime, motæ compassionibus, quærebant aliquam exhibere misericordiam ei, & contegere eum, sed non audebant propter conjunctum & custodientem carnificem. Putabant e-*

eam

PAGIUS *post primas nonaginta tres, hoc est omne simul CLXXVIII.* inquit Auctor Relationis, ideoque usque ad diem decimum tertium mensis Martii anni sexcentesimi quinquagesimi quinti. Inde, ut ibidem legitur, translatus est in domum Sagolabæ Scribæ, *post dies duos* deportandus in exilium in Chersonesam, ubi cum pervenisset, scripsit Epistolam Constantinopolim, cujus titulus. *Ad quendam sibi carissimum de exilii sui calamitate*, in quo ait: *Navigantes Sancta quinta feria Cœna Domini* (quæ anno DCLV. in diem XXVI. mensis Martii incidebat) *pertransivimus Pharum, per diversa loca transmeantes Idibus Maiis, & Chersonem pervenimus;* qua in Civitate eodem anno DCLV. ad Cœlestem Patriam migravit, ut suo loco dicetur.

nim actutum venturam censuram, ut trucidaretur. Post quasdam vero horas quidam ex ordine militari vocabant ab imo magistrum vigiliæ carceralis. Discedente eo, una mulierum orgustulorum illorum pietatis viscere ducta accedens, amplectensque bellatorem Christi & Apostolicum Papam, portansque reclinavit eum in proprio tono suo, contegens utiliter & involvens: mansit autem usque ad vesperam sine voce. Vespere autem facto, misit ad eum Gregorius Præfectus eunuchus ex cubiculariis Majorem domus suæ cum paucis cibariis, qui refecit eum, dicens: In tribulationibus confidimus in Dominum, non morieris. In quo magis aggravatus ille beatus ingemuit. Abstulerunt autem ferrea vincula continuo ab eo.

XVI. Paulus Episc. Constantinop. angitur.

Sequenti autem die adiens Imperator in Patriarchium visendi gratia Paulum Patriarcham (proximus enim erat morti) *narravit ei quæ consummata erant in sanctissimum virum. Ingemiscens vero Paulus, conversus ad parietem dixit: Hei mihi, & hoc ad abundantium judiciorum meorum actum est. Percontatus ergo ab Imperatore quid hoc esset, respondit: Numquidnam, domine, non est miserabile, talia pati Pontificem? Tunc attentius adjuravit Imperatorem, sufficere ei in his quæ passus est, nihilque amplius sustinere. Unde audiens beatus ille Apostolicus vir quod non suscepit quod expectabat* (nempe per gladium consummare martyrium) *non gratum habuit tale promissum, sed penitus mœstus effectus est: festinabat enim explere bonum certamen, & abire ad Deum, quem desiderabat.*

XVII. Paulus moritur, Pyrrhus quærit restitui.

Interea defuncto Paulo, Pyrrho residere nitente, atque quibusdam Ecclesiæ contradicentibus & prohibentibus, libellumque ejus publicantibus in palatio, ajentibusque quoniam a beatissimo Paulo anathematizatus est: Pyrrhus reprobatus est sacerdotio propter libellum quem fecerat Romæ.

Et multa commotione facta, post dies octo, defuncto Paulo, dirigitur ab Imperatore ad Diomedis custodiam ad magnanimum Papam Demosthenes rescriptor, & collaborator Saecellarii & Libellitius cum eo. Intrantes vero dixerunt ad eum: Dominator noster eximius Imperator misit nos ad te, dicens: Ecce in quanta gloria primus consistens, in qualem ordinem te ipsum duxisti. Nemo tibi fecit hoc, sed tu ipse tibimetipsi. Ipse autem nihil respondit, nisi solum hoc: Gloria & gratiarum actio per omnia soli immortali Regi. Dicit ad eum Demosthenes rescriptor: Dic nobis ea quæ de Pyrrho hic & Romæ subsequenter gesta sunt: pro qua causa abiit Romam, jussus, an proprio proposito? Respondens sanctus Papa dixit: Proprio proposito. Ait Demosthenes: Libellum illum quomodo fecit? compellente aliquo? Respondet sanctus vir: Nemine, sed propria propositione.

XVIII.

Demosthenes inquit. Veniente Pyrrho Romam, quomodo eum suscepit sanctus vir Theodorus prædecessor tuus Papa? uti Episcopum? Respondit æquanimis Papa: uti Episcopum: & quomodo non, si priusquam veniret Pyrrhus Romam, manifeste scripsit beatus Theodorus ad Paulum, utpote ad eum, qui supplantationem fecit, & alterius thronum invasit? Deinde eodem Pyrrho veniente Romam sponte sua ad vestigia beati Petri, quomodo non haberet eum suscipere & honorare utpote Episcopum? Respondens Demosthenes dixit: Vere veritas sic habet. Unde autem sumebat ea quæ ad usum sui corporis erant necessaria? Dicit beatus manifeste: De Patriarchio Romano. Ait concertator. Qualis panis dabatur ei? Respondit honorabilis vir: Vos domini mei nescitis Ecclesiam Romanam. Dico enim vobis, quia quisquis venit illuc miserabilis homo hospitari, omnia ad usum præbentur ei, & nullum immunem fuit donis sanctus Petrus repellit venientium illuc, sed panis mundissimus & vina diversa dantur non solum ei, sed hominibus ei pertinentibus. Si ergo in miserabilibus hominibus hæc fiunt: qui venit honorabilis sicut Episcopus quales sumptus habet suscipere?

De munificentia R. Ecclesiæ hic repetita narratio.

XIX. Martini Constantia hostibus admiranda.

Dicit ad eum Demosthenes: Nos didicimus quia Pyrrhus vi fecit libellum Romæ, & quæ vincula lignea sustinuit, & multa dolenda passus est. Respondit ille beatus, & dixit: Nihil tale factum est. Nam nisi quia formidine aliqui tenentur, non possunt forte loqui veritatem: hic sunt Constantinopoli plurimi, qui tunc erant Romæ, & sciunt quæ ibi gesta sunt: ex quibus interim superest Plato Patricius, qui tunc Exarchus erat, quique direxit homines suos tunc ad Pyrrhum Romam. Percontamini eum de his, si mentior. Verumtamen quid volumus plurima quærere? Ecce in manibus vestris retinetis me; & quodcumque vultis consummare, Domino indulgente, in vestra est potestate. Utique si membratim incidatis carnem meam, sicuti Præfecto jussistis, cum me traderetis, non communico Ecclesiæ Constantinopolitanæ. Ecce hic sum: examinate me & tentate, & invenietis experimentum gratia Dei fidelium servorum ejus: Interim Pyrrhus in medio veniat, qui toties anathematizatus est, & nudatus honore divino. Stupefactus Demosthenes rescriptor & admirans super hanc vocem, æquanimis Papæ audaciam atque constantiam pro Christo velle voluntarie mori, quia ad hoc positus erat calix passionis: similiter & ii qui consequenter erant cum eis stupentes, accepto libellario, seriatim cuncta quæ dicta erant a sancto viro conscribentes, recesserunt.

XX. *Fecit ergo reverendiſſimus Papa in eodem Diomedis ergaſtulo octogintaquinque dies poſt primos nonagintatres, hoc eſt, omnes centum ſeptuaginta octo. Venit igitur Sagoleva ſcriba, dicens: Quia juſſus ſum auferre te hinc, & transferre in domum meam, & poſt duas dies dirigere te, quo juſſerit mihi Sacellarius: Interrogante eum Papa, qua ducendus eſſet, vel in quem locum: noluit ei dicere. Rogabat ergo ſanctus ille, ut laxaretur in eodem caſtodia, quouſque exularet, & ad eam horam auferretur de caſtodia: & nec hoc conceſſum eſt ei. Sed circa occaſum Solis dixit venerabilis Papa iis qui erant in ergaſtulo: Accedite, fratres, Vale faciamus: quia ecce venit uderit, qui auferet me hinc: Et hæc dicente eo, biberunt ſinguli charitatis gratia calicem. Et ſurgens ſereno vultu cum multa conſtantia & gratiarum actione, dicit ad unum concurrentium ſibi dilectum, qui erat ibi: Veni, domine frater, da mihi pacem. Erant porro præcordia fratris illius (ſicuti mihi ipſe referebat) in illa hora, qualia (ut conjicio) diſcipuli illius contemplantis Dominum in Cruce. Cumque oſculum præberet ſanctiſſimo Papæ præ nimia charitatis abundantia, copioſiſſime inter ſe lacrymas fuderunt. Omnes vero qui aderant, lamentum terribile faciebant.*

Ultimum vale, cum recedit e carcere S. Martinus.

XXI. *Anxiatus in hoc vir beatus, flagitabat omnes, ne hæc facerent, ſereno vultu dicens, & impoſitis venerabilibus manibus ſuper verticem ejus, ſubridens ait: Bona ſunt hæc, domine frater, hæc ſunt opportuna: & non oportere te flere, ſed magis gaudere ſuper me. Ad quem illico cum contritione cordis reſpondit: Dominus novit, famule Chriſti, lætor in gloria; quia dignatus eſt Chriſtus Dominus noſter propter nomen ſuum hæc te omnia pati: ſed declamor omnium perditionem. Salutantes ergo omnes eum, receſſerunt. Veniens ergo continuo ſcriba, & auferens eum, intulit in domum ſuam. Dictum eſt ergo quia in Cherſonem exulaturus eſſet, & poſt dies aliquot cognovimus quia illuc clanculo navigio tranſvectus eſt ſanctiſſimus Apoſtolicus vir.* Huc uſque de exilio ſancti Martini, quem plane contigit anno ſequenti amandatum perveniſſe illuc (ut ex aliis ipſius litteris apparet) Idibus Maii. Quæ ergo idem ſanctiſſimus Pontifex ibidem paſſus ſit, ſecundum temporis rationem dicemus anno ſequenti.

Martinus exulaturus conſolatur dolentes.

XXII. Ita quidem ſe habuere trophæa glorioſiſſimi æque ac ſanctiſſimi Papæ Martini prædeceſſorum omnium a Conſtantini temporibus feliciſſimi, utpote qui majora cæteris omnibus ſupplicia ſubire dignus habitus eſt pro nomine Jeſu, pro ipſa ſcilicet fide Catholica, ejuſque cauſa non (ut Apoſtolus ait) contumeliam pati tantum, ſed contumelias omnis generis atque multiplices. Accidit ei opportunum, ut ſub Principe Chriſtiano ſed tamen hæretico inveniret ſuo ſæculo Decios & Diocletianos, qui etſi non gladio ageret, & temperaret a nece, non id faceret commiſerationis ergo, ſed majori crudelitate, durius atque prolixius parans illi martyrium; quo eum (ſi poſſet) faciens deſertorem, adigeret ad impietatem; ſin minus, fame necaret: ſtulte putans, niſi ſanguinem funderet, ipſum non honeſtandum inſigni corona martyrii, quam eidem adverſarius invidebat, cum tamen ſeu ferina rabie eam quam præclariſſimam fabricarit. Quale tunc viſum eſt in urbe illa totius Orientis metropoli immane ſpectaculum? Anteſignanum fidei, Epiſcopum Epiſcoporum, primarium Chriſtianæ religionis Antiſtitem, Judicem univerſalis Eccleſiæ, præcipuum Doctorem atque Magiſtrum ſacrorum dogmatum, cuſtodem canonum, cenſorem & vindicem Eccleſiaſticæ diſciplinæ, clavium uſu cœli arbitrum & inferni: hunc ipſum a ſede turbatum intueri captivum ductum, vinculis mancipatum, ſceleratorum manibus traditum, Pontificiis inſignibus exutum, catenarum onere prægravatum, omni vitæ ſolatio deſtitutum, diverſis carceribus mancipatum, pene nudum omnium oculis deridendum expoſitum, per urbem inſtar latronis tractum, & diſtractum, protritum & attritum, in fruſta ſcindendum traditum, ex catenarum preſſuris cute diſrupta fluore ſanguinis veſtigia conſignantem, conſumptumque in carcere frigore, ægritudine laceratum, maceratum inedia, omnique ex parte (ut uno verbo dicam) afflictionibus lancinatum? Qui hæc non oculis fidei fuerit contemplatus, certe quidem eumdem miſerrimum omnium hominum facile judicabit: ita ſane qui oculos habent, ſed non vident.

S. Martinus quanta paſſus.

S. Martini gloria ex martyrio.

XXIII. Cæterum cui deſuper lumen Dei in mente refulget, & radiis ex divinis Scripturis fulgentibus illuſtratur, vere eum beatiſſimum prædicabit, Petro dicente (a): *Si quid patemini propter juſtitiam, beati.* Et abſque controverſia recte definiet, numquam a pluribus ante ſæculis apparuiſſe Romanum Pontificem tanto fulgore coruſcum, vel ita ex inſignibus Pontificiis decoratum, numquam aliquando ita circumſpecte veſtitum, quam cum exutus pallio, expoliatus ſtola, interiori diſrupta tunica, nudus ex parte viſus eſt omnibus: numquam majori pompa proceſſiſſe, quam cum ferreis undique catenis vinctus per Conſtantinopolitanam tractus eſt urbem: nullaque umquam tam inſigni purpura effulſiſſe Pontificem Ma-

(a) Petr. 1. 3.

S. Martinus pœnis & ignominiis illuſtratus.

xi-

ximum, quam cum illa non marice tincta, fed fuo ipfius cruentata fanguine tunica a fummo ufque deorfum conscifsa, feminudus idem fanctus inceffit: etenim illo nobilitatus eft indumento, quod deprecatus a Deo eft facerdotibus David, dicens (a); *Sacerdotes tui induantur juftitiam*: & auctus illo, quod & Paulus fidelibus texuit, ubi ait (b): *Induimini Dominum noftrum Jefum Chriftum*. Quo enim magis ab impiis facer dehoneftatur Antiftes, eo præclarius exornatur a Deo; quod oftenfum eft divinitus Zachariæ (c) de Jefu facerdote magno, cui etfi adverfaretur Satan, affifteret tamen minifter Angelus; ac juberetur exui veftibus fordidis, & fuperindui candidis, atque exornari capitu cidari munda. An non effulgebant omnia tunc ornamenta in tanto Pontifice, cum inter tot tantafque ignominias, & ærumnas elucerer ipfius adeo mirifice patientia, niteret modeftia, ac fplendefceret mirum in modum fortitudo cum animi invicta conftantia; dum etiam, & gaudio exultaret, & pati adhuc graviora fitiret, atque exoptaret confummare morte martyrium, illo ebrius potu, quem propinavit credentibus Jacobus Apoftolus ubi ait (d): *Omne gaudium exiftimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis*.

(a) Pfal. 131.
(b) Rom. 13.
(c) Zach. 13.
(d) Jac. 1.

XXIV. Paulus Epifc. Conftant. ad mortem ægrotans fatetur peccatum in Martinum.

Sed non prætereamus abfque confideratione, quum terribilis fit Deus in confiliis fuper filios hominum. Eodem enim tempore quo hæc tam iniquo judicio agitantur contra fanctum Pontificum Conftantinopoli, in cœlo throni (e) pofiti funt, & fedit antiquus dierum, Deus Judex juftus & potens, judicate eum, qui Martinum iniquo judicio judicandum expofuit, malorum inquam omnium architectum Paulum Conftantinopolitanum Epifcopum: qui fifti judicio juffus, perterrefactus, eadem paffus quæ quondam Pilati uxor (f), coactus eft eadem ferme quæ viro illa, dicere Imperatori: *Nihil tibi & jufto illi*. Quod enim gravitor & ifte peccaffet, vitæ difpendio oportuit luiffe fupplicium, fed antea manifefta confeffione, extorquente eam ultore numine, profeffum, ad cumulum fuæ damnationis, tanta inique Romanum paffum effe Pontificem, ubi ait: *Hei mihi: & hoc ad abundantiam judiciorum, five fuppliciorum meorum actum eft*. Talem tantamque extorfit importuna mors imminens veram confeffionem.

(e) Dan. 7.
(f) Matt. 27.

XXV. Confeffio Pauli redarguit hæreticos.

At nonne ifta fuit, cui credi deberet, aperta confeffio, ipfum S. Martinum juftam fovere caufam, effe vero Orthodoxum, fideique Catholicæ defenforem, fe autem infandum hæreticum ultricibus flammis ea de caufa mulctandam? alias enim multam fibi divinam conciliari gratiam, cumularique gloriam, credere, fateri, prædicareque debuiffet; quod nunquam hominem convellentum Catholicam fidem, orbem hærefi inficientem, Conciliis errorem ftabilientem atque Encyclicis epiftolis confirmantem, e medio tolli adeo laboraffet. Sed interius vulnerata confcientia talia contra fe ipfum loqui, urgentibus veritatis ftimulis, coegit cum tempore mortis, quo ipfa veritas foluta compedibus, fceptra tenens, liberius agere confuevit.

XXVI.

Cruciabat interius infelicem hominem culpa illa graviffima, quod tantum judicium de Romano Pontifice aftute nimis per Principem fæculi exerceri, atque ejufdem fententia definiri feciffet; cum cujufvis tenuiffimi Epifcopatus Antiftitis caufa nonnifi in Synodo coram Epifcopis cognofci, tractari, ac terminari Ecclefiaftico judicio confueverit. Sed cur non faltem tamquam in fcena tragœdiæ hujus actus, convocato fuo Epifcoporum Concilio, per fpeciem honeftiatis repræfentavit? At non fuftinuit ipfe præfentiam tanti Pontificis (timidus eft enim omnis fceleftus, & ad jufti pavere folet afpectum) exhorruitque præfidere Judex in condemnatione totius univerfa-

Pauli patriarchæ fraudes.

lis

PAGIUS IV. *Moritur Paulus Epifc. Conftantinop.*

A num. XXIV. ad XXVII. In laudata Relatione ab uno ex Comitibus Sancti Martini Papæ facta, poftquam narratum eft, Sanctum Pontificem tranflatum effe in carcerem *Diomedis* quod indicavimus contigiffe die decima nona menfis Decembris anni fexcentefimi quinquagefimi quarti, dicitur Imperatorem inviſiffe *Paulum* Patriarcham Conftantinopolitanum, *proximus enim*, inquit, *erat morti*, eique narraffe, *quæ confummata erant in Sanctiffimum Virum*, & Paulum *attentius* adjuraffe *Imperatorem*, *fufficere ei in his, quæ paffus eft* Martinus, *nihilque amplius fuftinere*; indignum fcilicet reputans *Paulus* vel perduellionis reum, ut *Martinum* effe Imperator perfuadere volebat, talia eum pati; quod videtur velle illa verba Pauli: *Numquidnam, Domine, non eft miferabile talia pati Pontificem?* Ubi Collectanea Anaftafii loco *miferabile*, habeat, *mirabile*, quod utrumque congruit. Addit Auctor Relationis, inter hæc defunctum effe *Paulum*, Quare hujus mors accidit inter diem decimum nonum menfis Decembris anni fexcentefimi quinquagefimi quarti, & diem XIII. menfis Martii anni infequentis; cumque Epifcopus Conftantinop. ordinatus fuerit menfe Octobri anni DCXLI. ut fuo loco oftendi, fedit annos tredecim & menfes aliquot; & tam Zonaras, quam Theophanes in Chronico & in Tabulis eidem infertis manifeftiffime erraruat, cum ei annos tantum duodecim tribuerunt, ac multo magis Nicephorus in Chronico, tam juxta editionem Scaligerianam quam Lupaream, qui ait, fediffe *Paulum* annos duos, dies viginti feu, ubi tamen Librarius loco, *annos XII.* fcripfit, *annos II.* In locum Pauli Imperator *Pyrrhum* Expatriarcham fubrogavit.

Ad

lis Ecclesiæ cunctis judicandis præsidentis Episcopi, cujus judicium reliqui omnes Episcopi injustitiam passi consueverint appellare. Sic vulpes illa per alium egit, quod sibi faciendi cum suis, facultatem deesse sciebat; utpote quod optime nosset, primariæ sedis Pontificem a nemine judicari posse, irritumque reddi cujuscumque judicium, quo inferior superiorem condemnat: callide ergo impius & scelestus, quem sciebat Ecclesiæ Catholicæ præsidere Hierarcham, tyrannice potius in eum agi per Imperatorem curavit, quod sciret non posse aliquo modo legitime fieri. Verum infelix, omnique ex parte miserrimus, præjudicio propriæ conscientiæ condemnatus, æterno supplicio mancipandus ex hac vita subtractus est, nactus successorem æque impium, prævaricatorem Pyrrhum, iterum thronum redemptum perfidia conscendentem. De nefario autem Imperatore nihil præterea est dicendum, quam quod ex ejusmodi persecutione immanissimi sacrilegii eam consecutus est laudem, ut omnes hæreticos Principes crudelitate facile superarit: cum nullus eorum inventus sit, si cuncta exacte examinentur, qui talia tantaque Romanum Pontificem pati coegerit. Sed quæ mala ista attulerint Imperio damna, audi Græcorum Annales hæc summatim colligentes:

XXVII. (a) Cedr. in Heracl. an. 20.

Ubi (inquiunt *a*) *in hunc modum Ecclesia & a Regibus & ab impiis sacrorum Antistitibus turbata est, erexit se Amalecibus solitudinis cultor feriens nos qui populi Christiani sumus. Prima clades tunc accidit Romani exercitus ad Hubitunem, & Jermuchumum sanguinis effusio injusta. Deinde Palæstini, Cæsarienses, & Hierosolymitani capti sunt. Post Ægypti subsecutum excidium: ac deinceps mediterraneæ insulæ, omnisque Romana ditio in potestatem hostium venerunt. Additur his Romani exercitus & classis in Phœnicia interitus, omnimque Christianorum populorum & locorum vastationes, quorum finis nullus fuit, donec Ecclesiæ persecutor infelici morte affectus est, occisus in Sicilia in balneo Daphnes.* Hæc summatim Annales de cladibus illatis his temporibus Christianis in Oriente, Deo ultore tanti facinoris.

Dei vindicta in Roman. Imp.

XXVIII. Oswini Reg. mors & laudes. (b) Bed. epit. & histor. Ang. lib. 3. c. 14.

Hoc ipso anno, ☞ decimotertio Kalendas Septembris ☜ Osuvinus in Anglia Rex, nono regni sui anno proditione amici occisus, migravit ad superos. Ita Beda, (*b*) qui eum nobili funere prosecutus est, dum videlicet post ejus obitum, ipsius egregia facta, velut sepulcro coronas affixas, posteris omnibus toto orbe spectanda reliquit, cum hæc ait primum de habitudine corporis: *Erat Rex Osuvinus & aspectu venustus, & statura sublimis, & affatu jucundus, & moribus civilis, & manu omnibus nobilibus simul atque ignobilibus largus. Unde contigit ut ob egregiam ejus & animi, & vultus & meritorum dignitatem ab omnibus diligeretur, & undique ad ejus ministerium de cunctis prope provinciis viri etiam nobilissimi concurrerent. Cujus inter cæteras virtutes, & modestiam, &* (ut

PAGIUS V. *Osvvinus Rex Deirorum occiditur.*

Ad num. XXVIII. & seqq. Beda in Epitome scribit: *Anno DCLI. Osuini Rex occisus & Aidam Episcopus defunctus est.* In Historia vero lib. 3. cap. 14. ait, *Osvinum* Regem Deirorum violenta manu sublatum esse *die decima tertia Kalendarum Septembrium, anno Regni ejus nono*, & Aidanum Lindisfarnensem Episcopum, *non plus quam duodecimo post occisionem Regis, quem amabat, die, idest, pridie Kalendarum Septembrium* ad Deum migrasse. Peremptus est Osvinus ab Osvio, Berniciorum Rege, ut habet ibidem Beda, qui inter Regias ejus virtutes notat, maxime eminuisse insignem animi demissionem & humilitatem: fuisseque multum misericordem, cultorem pauperum, & velut patrem miserorum: quam ob causam inscribitur tanquam Martyr in Martyrologio Anglicano ad diem XX. Augusti. Post ejus mortem Deiris & Berniciis præfuit *Osvius*.

VI. *Eansleda post mortem Osvini conjugis Sancte vivit.*

Auxit Sanctitatis *Osvini* opinionem *Osvii* Regis pœnitentia; is enim *Eansleda* Reginæ Eduini Regis filiæ & Osvini Regis conjugis monitu detestatus factum, profusis lachrymis, expiare fusum sanguinem satagebat, structa etiam æde Sacra, de qua Beda loco laudato, & erecto Monasterio, de quo idem *cap. 24.* Eansleda in Monasterio non longe ab Eboraco sito, a filia sua *Elsleda* Abbatissa Sanctimonialium vitam didicit, ibidemque professa est. Adhæc *Sanctum Vvilfridum*, a prima hujus ætate Monasterio Lindisfarnensi consecravit; cumque eidem Reginæ desiderium sibi inesse Sanctorum Apostolorum limina visitandi aperuisset: ea delectata bono Wilfridi adolescentis proposito, misit eum Cantiam ad Regem *Ercombertum*, qui erat filius avunculi sui, postulavitque, ut eum honorifice Romam transmitteret, sicuti testatur Beda lib. 5. cap. 20. quod etiam refert Eddius Stephanus in Vita Sancti Wilfridi Episcopi Eboracensis, publicata a Mabillonio Sæculo IV. Benedictino parte II. pag 672. ubi cap. 3. ait, Regem secundum petitionem *Eansleda* Reginæ dedisse ei Ducem nobilem & admirabilis ingenii, Benedictum sc. cognomento *Biscopum*, qui eum ad Sedem Apostolicam properantem comitatus est. Tandem post multa religiosis opera & vitam Sanctissime in Monasterio traductam *Eansleda* mortua est anno sexcentesimo nonagesimo, ut habet Martyrologium Anglicanum, ubi nomen ejus inter Sanctos legitur ad diem V. mensis Decembris.

VII. *Moritur S. Aidanus & S. Cuthbertus fit Monachus.*

Obiit Aidanus *decimo septimo Episcopatus sui anno*, ut Beda lib. 3. cap. 17. juxta editionem Cantabrigiensem semel & iterum scribit. Quare perperam in editione Chiffletiana eodem capite modo dicitur demortuus *completis annis Episcopatus sui sexdecim*, modo *XVII. Episcopatus sui anno*: ab anno enim DCXXXIV. quo Lindisfarensibus Episcopus datus est, ad præsentem anni fluxere septemdecim fere integri; neque verisimile est, Bedam in eodem capite variasse. Sancti *Aidani* nomen legitur in Martyro-

(ut ita dicam) specialis benedictionis gloriæ, etiam maxima fuisse fertur humilitas, ut uno probare sat erit exemplo.

XXIX. Aidani Episc. in pauperes profusa charitas.

Donaverat equum optimum Antistiti Aidano, in quo ille (quamvis ambulare solitus) vel amnium fluenta transire, vel si alia qualibet necessitas insisteret, viam peragere posset. Cui cum parvo interjecto tempore pauper quidam occurreret eleemosynam petens: desiliens ille, præcepit equum, ita ut erat stratus regaliter, pauperi dari: erat enim multum misericors, & cultor pauperum, ac velut pater miserorum. Hoc cum Regi esset relatum, dicebat Episcopo, cum forte ingressuri essent ad prandium: Quid voluisti, domine Antistes, equum regium, quem te conveniebat proprium habere, pauperi dare? numquid non habuimus equos viliores plurimos, & alias species, quæ ad pauperum dona sufficerent, quamvis illum eis equum non dares, quem tibi specialiter possidendum elegi? Cui statim Episcopus: Quid loqueris, inquit, Rex? Num tibi carior est ille filius equæ, quam ille filius Dei?

XXX. Regiæ humilitatis dignum exemplum.

Quibus dictis, intrabant ad prandium, & Episcopus quidem residebat in suo loco. Porro Rex venerat de venatu, & cœpit consistens ad focum calefieri cum ministris, & repente inter calefaciendum recordans verbi quod dixerat illi Antistes, discinxit se gladio suo, & dedit illum ministro, festinusque accedens, ante pedes Episcopi corruit, postulans ut sibi placatus esset: Quia numquam, inquit, deinceps, aliquid loquar de hoc, aut judicabo quid vel quantum de pecunia nostra filiis Dei tribuas. Quod videns Episcopus, multum pertimuit: ac statim exurgens, levavit eum, promittens se multum illi esse placatum, dummodo ille residens ad epulas tristitiam deponeret. Dumque Rex, jubente ac postulante Episcopo, lætitiam reciperet: cœpit contra Episcopus tristis usque ad lacrymarum profusionem efferri. Quem dum presbyter suus lingua patria, quam Rex & domestici ejus non noverant, quare lacrymaretur, interrogasset: Scio, inquit, quod non multo tempore victurus est Rex. Numquam enim vi-

PAGIUS

rologio Romano ad diem XXXI. Augusti, quo mortalitatem reliquit. Porro Beda in Vita S. Cuthberti, qui sextus Lindisfarnensis Episcopus fuit, refert *Cuthbertum*, dum remotis in montibus, pecorum sibi commissorum ageret custodiam, nocte quadam fusum de Cœlo lumen vidisse, & cœlestium choros agminum terras petiisse, & rapta secum animo claritatis eximiæ supernam rediisse ad patriam, *agnovitque*, inquit Beda cap. 2. *mane facto Antistitem Lindisfarnensis Ecclesiæ Aidanum, magnæ utique virtutis Virum, per id temporis, quo viderat, raptum de corpore, Cœlestia Regna petiisse, ac statim commendans suis pecora quæ pascebat, Dominis, Monasterium petere decrevit*. Hoc itaque anno Sanctus *Cuthbertus* a pastorali vita ad Monasticam transiit, & Monasterium *Mailrosense* ingressus est. Situm illud fuit in valle Scotiæ hodiernæ, a Bervvico ultimo Angliæ Oppido XX. millibus passuum dissitum: illius primo, dein Lindisfarnensis Præpositus præfuit, annoque DCLXXVI. in Farnem insulam discessit & Anachoreticam vitam duxit usque ad Episcopatum. Sed de *Cuthberto* rursus infra agetur. Extat ejus Vita, quam Beda dicit, se ex certissima scientia scripsisse, apud Bollandum ad diem XX. Martii, ac apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino. Aidano in Episcopatum Lindisfarnensem successit Sanctus *Finanus*, *& ipse ab Hii Scotorum insula ac Monasterio destinatus*, inquit Beda lib. 3. cap. 27.

VIII. *Moritur S. Iduberga.*

Hoc vel superiori anno e vita etiam migravit *Sancta Iduberga*, sive *Itta* Pippini Landensis relicta, *ab obitu mariti sui Pippini anno duodecimo*, inquit Auctor Synchronus Vitæ Sanctæ Gertrudis ejus filiæ apud Bollandum ad diem XVII. Martii Sanctæ Gertrudi Sacrum, quod etiam habet Anonymus, qui Vitam B. *Pippini* Ducis scripsit apud Duchesnium Tom. I. Collect. Histor. Franc. Quare cum *Pippinus* anno DCXXXIX. e vivis excesserit, *Idubergæ* mors hoc tempore contigit, die incerto; dies enim VIII. Maii, quo colitur, non memoratur a laudatis Anonymis. Mortuo marito elegit sanctæ continentiæ propositum, adveniensque Sanctus *Amandus* ad domum ejus, cum jam Episcopus Trajectensis esset, ut docet Stephanus Abbas Leodiensis in Vita Sancti *Modoaldi* Episcopi Trevirensis, Idubergæ fratris lib. 2. num. 7 rogavit eam, ut sibi filiæque *Gertrudi* Monasterium construeret, quod ab ea peractum *Nivellæ* in Episcopatu Trajectensi, ubi S. *Gertrudis* ab Amando prima Abbatissa Monasterii Nivellensis constituta est.

IX. *Conduntur Monasteria Malmundarii & Stabuleti.*

Sigebertus in Chronico prodit, *Sigibertum* Regem Austrasiorum hoc anno ædificasse Monasteria *Malmundarium*, & *Stabulense*, cooperante sibi in his Majore-Domus *Grimoaldo*, & Trajectensium Episcopo *Remaclo*. Nobilissima hæc Monasteria, quæ adhuc perstant, dissita sunt Leodio, (ad quam Civitatem a Trajectensi Episcopatus translatus fuit,) octo circiter leucis, & Stabuletum seu Stabulaus, vulgo *Stavelo*, in Diœcesi Trajectensi, Malmundarium vero vulgo *Malmendie* in Episcopatu Coloniensi positum est. Quod utrumque, postquam *Remaclus* jam Episcopus Trajectensis esset, conditum fuisse testantur non tantum Sigebertus in Chronico, & in Vita S. Theodardi Episc. Trajectensis ac in Vita Sancti Sigiberti Regis; sed etiam Notgerus Episcopus Leodiensis in Vita S. Hadelini Presbyteri apud Bollandum ad diem III. Febr. Harigerus in libro de Episcopis Leodiensibus, Auctor Chronici MS. Cœnobii Trudonensis, & Auctor Monachus Stabulensis Anonymus qui sæculo IX. vixit, quique editus est a Mabillonio Sæculo Secundo Benedictino. Adhæc Cointius anno DCLIII. num. XV. & seqq. & Henschenius ad diem primum Februarii in Vita Sancti Sigiberti Regis pag. 275. referunt, duo Sigiberti Regis Diplomata, quæ licet anno, mense ac die careant, ex eorum tamen lectione liquet, initio fundationis utriusque Monasterii emissa esse. In priori enim Diplomate concedit Rex, ut *In utrorumque partibus Monasteriorum mensurarentur spatia dextrorsum saltibus, non plus duodecim milliaribus, ut absque impressione populi Deo soli vacaretur*, ait Rex,

ubi

vidi antehac similem Regem: unde animadverto citius illum ex hac vita rapiendum: non enim digna est hac gens talem habere Rectorem. Nec multa post dira Antistitis præsagia tristi Regis funere, de quo supra diximus, impleta sunt. Sed & ipse Antistes Aidanus non plus quam duodecimo post occisionem Regis, quem amabat, die, id est pridie Kalendarum Septembrium, de sæculo sublatus perpetua laborum suorum a Domino præmia recepit. Hæc Beda de utriusque obitu hoc eodem anno contingente. Porro Aidanus inter sanctos relatus, anniversario cultu ab Ecclesia celebratur: miracula vero ab eodem edita idem Beda recenset.

An-

PAGIUS *ubi Remaclus Venerandus Episcopus præsse dignoscitur.* Secundo Diplomate eisdem varia de suo fisco Rex largitur, aitque, *ubi Vir Venerabilis Remaclus Episcopus Abbas præesse videtur.* Cointius tamen anno DCXLVIII. num. XVI. & seqq. contendit, utrumque Monasterium ante Episcopatum Remacli conditum esse, hac innixus conjectura, *Quia Malmundarium*, inquit, *pertinet ad Diœcesim Coloniensem, non facile quis sibi persuadebat Monasterium a Trajectensi Pontifice in aliena Parochia constructum fuisse.* [1] Verum levissima hæc conjectura contra omnium Scriptorum, qui de horum Monasteriorum initiis locuti sunt, unanimem consensum. Præterea non *Remaclus*, sed *Sigibertus* Rex & Grimoaldus Major-Domus Monasterium ædificarunt, & redditibus locupletarunt. Adhæc Notgerus in Vita Sancti Remacli refert, cum *Malmundarium*, in Agrippinensi Parochia situm esset, *Remaclum* illud suscepisse construendum, quod suæ Diœcesis limitibus continebatur, & utroque Monasterio constructo Sigibertum Regem accersisse Remaclum, ut utrumque consecraret, sed quod erat Coloniensis Parœchiæ, fieret annuente *Chuniberto* Episcopo Coloniensi; quod & diserte etiam habet laudatus Anonymus in Remacli Vita. Si Cointius Vitam Sancti Remacli ab hoc Anonymo scriptam, & a Mabillonio vulgatam vidisset, in eam sententiam non abiisset: Ille enim Auctoribus, quos legerat, antiquitate præstat, & in Chronologiam non peccat, ut alii, qui hujus Sancti Vitam scripsere. Porro utriusque Monasterii Abbatem *Sigibertus* Rex *Remaclum* constituit.

X. Elmacinus in Historia Saracenica lib. 1. cap. 4. anno Hegiræ XXXI. scribit: *Vitam amisit Jazdegirdus filius Sahriarris, filii Chosrhoæ, Regis Persarum, qui ultimus fuit Regum eorum; evanuit enim tunc plane eorum gloria, & cesserunt Provincia eorum & Regna Muslimis*, id est, Musulmanis, quibus nominibus Saraceni *tanquam recte credentes* appellari volebant. Quare falluntur recentiores Historici ac Chronologi, qui uno consensu tradidere, *Jazdegirdum* anno Christi DCXXXII. vitam & Regnum amisisse. Cœperat Persarum Regnum, Auctore *Artaxare*, anno quarto Alexandri Severi Imp. Christi scilicet ducentesimo vicesimo sexto; ideoque duravit annos quadringentos ac viginti sex.

Finis Regni Persarum.

NOTÆ [1] Cointii conjecturam perspicuo argumento nunc tandem confirmari datum est ex duplici Diplomate Sigiberti Regis in fundatione Monasteriorum Malmundarii & Stabulensis, quod utrumque in tom. 2. Vet. Monum. col. 5. 6. 7. vulgatum est. In utroque ille S. Remaclus *Venerabilis Abbas* & numquam Episcopus appellatur; quo demum titulo decoratur in altero Sigiberti Diplomate, eodem scilicet quod ex Henschenio Pagius laudat, sed cum data annorum Regni Sigiberti in eadem Collectione Martenii iterum prodiit. Fallitur autem Pagius cum Diploma hoc postremum datum credit in ipsa Monasteriorum constructione; nam antea jam condita præcedentium Diplomatum concessione, in hoc postremo redditibus seu territorio augentur. Diploma hoc signatur anno *XIV. regni* Sigiberti, qui ab adepta Aquitaniæ possessione ductus annum 651. vel 652. reddit. MANSI

JESU CHRISTI ANNUS	MARTINI PAP. ANNUS	CONSTANTIS IMP. ANNUS
652.	4.	11.

I.

Annus qui sequitur, numeratur Redemptoris sexcentesimus quinquagesimussecundus, decima Indictione: quo (ut superius dictum est) sanctus Martinus Romanus Pontifex Chersonam in Ponto Euxino in exilium ductus est. Delectus fuit is locus infelicissimus ad exilium sancti viri, ut ibi fame consumptus diem extremum claudere cogeretur. Sed quibus ibi angustiis premeretur, ex ejus epistolis audiamus. Duæ enim ibi datæ ab eo breves epistolæ reperiuntur, quæ quidem absque titulo extant; sed prior (a) scripta fuisse Constantinopolim ad quemdam ipsius familiarem Orthodoxum virum, asseritur in epistola comitis ejus, de qua anno superiori actum est: sicque se habet:

(a) Mart. ep. 17.

II. Epist. S. Martini in exilio relegati.

*Indicamus germanæ charitati vestræ, domine frater, quia postquam egressi sumus ex eo quod Jeron dicitur, Constantinopoli navigantes, sancta quinta feria Cœnæ Domini pertransivimus Farum, & per diversa loca transmeantes Idibus Maii Chersonam * pervenimus. Ergo gerulus harum, qui præsentatus nobis tradidit epistolam, post triginta dies post nos a partibus Byzantii venit Chersonam: & gavisi sumus super adventu ipsius, æstimantes quod expensæ ab Italia essent nobis missæ in terram hanc, quæ deberent nos eo veniente consolari. Et cum interrogassemus, cognovimus ab eo, quod nihil huc detulerit de Italia: & miratus sum, & glorificavi Dominum etiam in hoc, quoniam sicut scit, tribulationes nostras dispensat, maxime cum fames in hac terra & necessitas talis esset, ut panis in ea tantum nominetur, non tamen potius videatur; quoniam nisi mittantur nobis ex partibus illis sumptus, vel a partibus Ponti, hic vivere omnino nequimus. Spiritus (b) (b) enim promptus est, caro autem infirma, ut etiam ipse nosti: neque enim dispensatio quævis potest in hac terra ullatenus invenire in solatium saltem modici sumptus. Si ergo (ut dictum est) transmissum fuerit illuc frumentum & vinum & oleum, & alia quædam; quomodo in potueris, festino mittere nobis.*

* Cherso-nem

(b) Matth. 27.

III.

Neque enim hujusce modi mala (ut reor)

non ostendi sanctis qui ibidem sunt, & iis qui sunt Ecclesiæ illius, ut usque adeo mandatum Domini parvipenderent: præsertim cum Apostolus (c) Philippensibus scripserit, gratias agens eis, quod & Thessalonicam semel & bis in usum sibi miserint, ubi & subdit: Habeo autem omnia & abundo. Si enim peregrinos illic, id est Romæ, ita reficit sanctus Petrus; quid dicemus de nobis, qui proprii servi ejus sumus, & saltem ad momentum ministravimus ei, & in tali exilio & afflictione consistimus? Cognitionem autem feci ad dilectionem vestram quarumdam specierum, quæ comparari debent illic: & horum (quæso te) more solito curam habeto, ut nosti, ad emendum, & mittendum nobis propter multas necessitates nostras & frequentes infirmitates. Hactenus prior ejus epistola: posterior autem mense Septembri data reperitur (d) hoc eodem anno, quæ caret itidem titulo: fortasse enim neque ab ipso scribente fuit appositus, ne si interciperentur litteræ, ii ad quos scriberet, vocarentur ad quæstiones, atque suppliciis subderentur. Sed audiamus ipsam epistolam:

(c) Phil. 4.

Queritur juste de Romanis non subvenientibus.

(d) Mart. ep. 18.

IV. Altera epist. S. Martini relegati.

Omne desiderium habemus, semper litteris nostris charitatem vestram consolandi, & relevandi vos a sollicitudine, quæ vobis de nobis est, vobiscum vero, & omnes sanctos & fratres nostros, qui curam nostram propter Deum gerunt. Ecce enim, & in præsentiarum scribo vobis, quæ coarctant nos: veritatem dico in nomine Domini nostri. Remoti enim ex omni mundana turbatione & sepositi a peccatis nostris, ecce ipsa vita caremus. Siquidem hi qui in hac regione habitant, omnes Gentiles existunt, & Gentiles mores acceperunt hi qui hic habitare noscuntur, nullam charitatem prorsus habentes, quam jugiter hominum natura & inter ipsos quoque barbaros crebra compassione demonstrat.

Novit itaque Dominus, quod nisi ex naviculis quæ veniunt ex partibus Romaniæ, (ut hi qui hic sunt, nuncupantur) nec semel de regione ista usque ad unum trimissium frumenti potui comparare, sed nec alterius cujuscumque generis spe-

V. S. Martinus magna penuria afflictus.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCXC. Anno Hegiræ XXXII. inchoato die 12. Aug. fer. 2. A.C. 652.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6145.

☉ 17. AG. ☽ 7. P. 1. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 652.

MARTINI PAPÆ 4.

CONSTANTIS IMP. 11.

Hic annus ista formula notatur: *XI. post Consulatum Constantis Aug. IX.*

I. *Postconsulatus.*

A num. I. ad XI. Sanctus Martinus Papa anno DCLV. Chersonam in exilium perductus, ibi eodem anno mortuus est, ut anno superiori ostendimus. Hoc vero anno, quo Baronius narrat mala, quæ Sanctus Pontifex in exilio perpessus est, hic adhuc Romæ sedebat.

II. *Exilium S. Martini PP.*

speciem, nisi (ut prædictum est) ex navicnlis, quæ huc rara veniunt, ut sale onustæ recedant, sic potnimus emere unum modium tritici quatuor nnmismatibus usque ad præsentem mensem Septembrem. Ita plane necessario restituendus est textus ex his quæ habentur in dicta epistola ejus comitis: & non legendum, ut se habet in impresso codice, quod emerit uno numismate quatuor modios: repugnat enim & veritati. Nam cum ingens illic penuria tritici esset, magna tamen ex pretio abundantia declaratur, si uno solido (ita ibi appellatur numisma) quatuor tritici modios coemisset. Sed pergit:

VI. Destitutus ab omnibus S. Martinus.

*Miratus sum autem & adbuc miror indiscretionem & incompassionem omnium qui quondam mihi pertinebant, & amicorum ac propinquorum: quia sic funditus infelicitatis meæ obliti sunt, & nescire volunt (ut invenio) sive sim super terram, sive non sim. Miratus sum quoque multo magis eos, qui sunt sanctissimæ Apostoli Petri Ecclesiæ: quoniam tanta deberent operari de corpore ac membra suo, id est, super dilectionem nostram ad reddendos nos sine sollicitudine, saltem super corporalis usus quotidiano sumptu. Nam etsi aurum Ecclesiæ sancti Petri non habent, frumenta, & vino & aliis necessariis expensæ non carent per gratiam Dei, ut modicæ saltem exhibitionis curam gessissent. Qualem putas conscientiam habemus exibendi ante tribunal Christi, accusantibus omnibus & rationem petentibus reddentibus hominibus, qui ex eodem luto & massa consistunt? Quæ formida est, quæ cecidit super homines ad mandata Dei minime facienda, aut timor, ubi non est timor? An subtractione usque nostri * spiritus? Num ita inimicus omni plenitudini Ecclesiæ apparuit & adversarius illis?* Hæc idcirco, quod timerent illi Constantis minas, si Pontifici exuli opem ferrent. Pergit vero:

* non

VII. (a) 1. Tim. 2.

Veruntamen Deus (a), qui vult omnes salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire, per intercessionem sancti Petri stabiliat corda eorum in Orthodoxa fide, & confirmet contra omnem hæreticum, & adversariam Ecclesiæ nostræ personam, & immobiles custodiat, præcipue pastorem qui eis nunc præesse monstratur; quod in nulla prorsus decidentes, vel declinantes, aut dimittentes earum quæ in conspectu Domini & sanctorum Angelorum ejus in scriptis professi sunt usque ad pusillum quippiam, una cum humilitate mea coronam percipiant justitiæ Orthodoxæ fidei de manu Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi. De humili namque hoc corpore mea & ipsi Domino cura erit; ut sibi placet, gubernare, sive in tribulationibus indesinentibus, sive in modico refrigerio. Dominus (b) enim prope est, & quid sollicitus sum? Spero quippe in miserationes ejus, quod me tradet in eum quem jusserit cursum. Omnes propter Dominum salutate, & omnes qui propter amorem ejus meis compassi sunt vinculis. Dominus excelsus potenti manu sua protegat vos ab omni tentatione, & salvet in regnum suum.

Quid fuis opret S. Martin.

(b) Phil. 4.

VIII. Constans successorem dari curavit S. Martino.

Ex hac novissima Martini Papæ & Martyris sanctissimi epistola declaratur, jam successorem Pontificem in Urbe subrogatum, urgente nimirum Imperatore, ut exuto jam ipso Martino, tyrannice licet, Pontificatus insignibus, missoque tam longe apud Gentiles in exilium, jamque inter mortuos propemodum collocato, daretur illi successor Episcopus urbis Romæ: pari prohibente tyrannide, ne quis quoquo modo illi suppeditaret alimenta, ne diutius vivere posset; quem & gladio occidisset, nisi ex eo persecutoris nomen consequi timuisset.

IX.

Sed ad certam fidem earumdem Ipsius Pontificis litterarum, describamus hic reliquum epistolæ ejus in via comitis usque Constantinopolim: sic enim se habet: *Veniens ergo illuc,* Chersonam videlicet, *post dies aliquos scripsit epistolam in Byzantium ad quemdam, quem ipsum propter Dominum & rectam fidem amabat; cum esset in magna tribulatione & exilio idem sæpe dictus pater noster sanctissimus constitutus, postulans aliquarum specierum subsidia propter multas & frequentes graves ægrimonias corporales, angustiasque omnimodas regionis illius, eo quod nihil ibi inveniretur, præcipue triticum, quod quidem illic tantum nominabatur: unde jurejuranda scripsit, quia naviculario illuc veniente, & parum tritici habente ad commutationem salis, vix potuerit emere ex eo unum modium tritici quatuor solidis, & cum multis hoc precibus. Diversas autem angustias, scripsit sancta ejus anima, pati se ibi non solum corporalibus angustiis, sed etiam habitantium & dominantium ibi malis oppressus: ita ut penitus contritus malis, pene * jam moreretur, suasione videlicet dominantium a Byzantio.*

* pænæ

X. Auctoris peroratio.

Quamobrem quasi vos humilis peccator & famulus vester, a Deo honorabiles patres, ut quemadmodum ego visa mihi & audita diligentissime declaravi vobis, hoc est, imminentes tentationes beatissimo Papæ propter rectam confessionem in Christo Domino, & propter anathematismum in novos factum hæreticos, quamquam pauca ex multis per viam qua potui dirigere scripsi; ita & vos zelum habentibus culturæ Dei explicate eadem, & conamini eum imitari, & traditiones sanctarum Patrum retinere secundum imitationem ejus, & non communicare omnino contra-

ria

rie sentientibus: obsecrantes etiam pro me indigno famulo qui scripsi, quod cum eo & vobiscum sit misericordia Christi Domini nostri. Amen. Hæc ipse. Quis autem fuerit pastor ille, quem S. Martinus præsidere dicit Ecclesiæ Romanæ, jam dicamus. Erant plane ista quæ majorem viro sancto dolorem incutiebant, cum subrogatum sibi successorem, se vivente & pro fide exulante, audisset.

XI. Hoc enim eodem anno, ubi in exilium actus est Martinus absque spe ulla restitutionis, Calliopas implevit Romæ quod in mandatis acceperat ab Imperatore, nempe ut in locum Martini alius subrogaretur Pontifex. Restitisse diu visus est clerus Romanus conatibus ejus ab eo tempore quo ab Urbe idem sanctus Martinus abductus fuit, afferens contra jus fasque tentari facinus, ut vivente Pontifice alius in ejus locum substituatur; diuque altercatum est: verum ne cogeretur Romana Ecclesia subire periculum, quod imminebat, ut nisi ipse clerus eligeret, daretur invitis ab Imperatore Romanus Episcopus, qui ejusdem cum ipso esset hæresis propagator: eam duram conditionem alterius eligendi pastoris subire sunt coacti inviti. Itaque elegerunt Eugenium Romanum filium Ruffiniani, regionis primæ, qui inde maximam comparaverat laudem, quod ab incunabulis fere Ecclesiasticis muneribus mancipatus, & per gradus singulos majoribus in virtute progressibus conscendisset; maximamque sibi & inde populi conciliavit benevolentiam, quod erga pauperes semper munificentissimus extitisset. Talem itaque tantumque virum delegerunt loco Martini Ecclesiæ præesse, vicaria tamen, dum ille viveret, præfectura: quod fieri contigit hoc anno, nona Augusti, ut colligitur ex Anastasio, dum ejus sedis tempus numerat.

Eugenii electio.

XII. *Pyrrhus iterum sedet, & moritur.* Hoc eodem anno post multas contentiones tandem Constantinopoli subrogatus est in locum Pauli impius Pyrrhus, qui ubi sedisset (ut habet Nicephori Chro-

Ann. Eccl. Tom. XI. | Mmm 2 | ni-

PAGIUS III. *Eugenius fit Pontifex Romanus.*

Ad num. XI. Ecclesiam Romanam rexere Archidiaconus, Archipresbyter, & Primicerius Notariorum a die decima nona mensis Jun. anni sexcentesimi quinquagesimi tertii, quo die S. *Martinus* in Græciam, captivus ductus, usque ad ordinationem Eugenii Successoris. Sede enim vacante, aut Pontifice Romano absente, hos tres locum ejus obtinuisse, ipsemet Sanctus Martinus nos edocet. Verum timens Clerus Romanus ne daretur invitis ab Imperatore Romanus Episcopus, qui ejusdem cum ipso esset hæresis propagator, alium Pontificem eligendum duxit, inscio quidem, sed postea consentiente Martino. In epistola enim ordine XV. ad Theodorum, in qua ea commemorat, quæ Romæ passus est, cum inde a *Calliopa* Exarcho vi abreptus, Constantinopolim missus est, scripta ex eadem Urbe paulo postquam illuc pervenit, ait: *Jussio a Calliopa porrecta est Presbyteris & Diaconibus, in qua humilitatis meæ abjectio continebatur, quod irregulariter & sine lege Episcopatum subripuissem, & non essem in Apostolica Sede dignus institui, sed omnimodis in hanc Regiam Urbem transmitti* (ex qua ideo hæc Epistola scripta, idque post diem decimam septimam Septembris anni sexcentesimi quinquagesimi quarti, qua in eam appulit), *subrogato in loco meo Episcopo: quod nequaquam aliquando factum est,* ET SPERO QUOD NEC ALIQUANDO FIERI HABET: *quia in absentia Pontificis Archidiaconus, & Archipresbyter, & Primicerius locum præsentant Pontificis.* Eugenius itaque Romanus Pontifex consecratus est eo Christi anno, die octava mensis Septembris, in quam Nativitas Beatissimæ Virginis incidit, cujus Festivitatem jam tempore Divi Gregorii Magni Romæ celebratam fuisse, ostendit Baronius in Notis ad Martyrologium Romanum, ad diem VIII. Septemb. *Eugenii* consecrationem eo die peractam, Sedis ejus duratio, & Interpontificium anni unius, mensium duorum, & dierum viginti, in aliquibus exemplaribus MSS. Anastasii notatum, de quo infra demonstrat.

IV. Durante Interpontificio a die XIX. mensis Junii anni DCLIII. quo *Martinus* Romam reliquit computando, Archidiaconum, Archipresbyterum, & Primicerium Notariorum Ecclesiam Romanam gubernasse, laudata Sancti Martini verba nos dubitare non patiuntur; ac præterea certos nos faciunt, illum tunc *Eugenii* ordinationem latuisse, neque se se eidem assensisse; alioquin non diceret, rem similem nunquam factam esse, seque eam nunquam peractum iri sperare. Verum postquam, quæ gesta fuerant a Clero Romano ad præcavendas Imperatoris insidias, accepit, in Epistola a Baronio recitata, & a se Chersona ad quendam sibi Carissimum scripta, eam sibi electionem gratam fuisse testatus est: *Verum tamen,* inquit, *Deus per intercessionem Sancti Petri stabiliat corda eorum in orthodoxa fide, & confirmet contra omnem hæreticorum, & adversariorum Ecclesiæ nostræ personam, & immobiles custodiat, præcipue* PASTOREM, *qui eis nunc* PRÆESSE *monstratur*, scilicet Eugenium. Vide dicta anno DCLIV. num. IV.

De regimine Ecclesiæ tempore Interpontificii.

V. *Pyrrhi Episc. Constantinop. obitus.* Ad num. XII. *Constans Augustus* non aliter subrogari voluit *Pyrrhum* Paulo Episcopo Constantinopolitano defuncto, quam ubi relatione ipsius *Martini*, nec non *Platonis* tunc Exarchi cum Romæ *Pyrrhus* anno DCXLV. dedit libellum, cognovisset id eum sponte fecisse, ac non sua voluntate abjuraturus Monothelismum Romam profectus esset. Testatur hoc appendix quæ legitur in fine Actorum Sancti Martini in Collectaneis Anastasii a Sirmondo publicatis, quam Baronius non viderat: *Cæterum de Pyrrho sciendum est, quoniam postquam certi facti sunt a ter Beato Apostolico, ac Platone, quod sponte fecerit Libellum suum, locaverunt eum in Throno isto: quamquam Deus statim justo judicio suo deleverit eum de Libro Viventium. Similiter autem & novus Præsul, ut comperimus, Pyrrhum & Prædecessores Beatos Patres & Sanctos vocavit.* Petrus enim, qui in locum Pyrrhi demortui substitutus est, eadem hæresi infectus fuit. Auctor itaque illius Appendicis, qui magnæ est fidei, ostendit *Pyrrhum* noluisse videri exortem fidei Romanæ Ecclesiæ, ac antiquæ communionis & hæreticum animum cæ-

lis-

nicon) menses quatuor & dies vigintitres, ex hac vita demptus est, & in locum ejus subrogatus est Petrus, qui in eadem Ecclesia suscipiendorum hospitum munere fungebatur. Ita plane accidit Pyrrho, ut de reprobis in Psalmis (a) dicitur: *Dejecisti eos dum allevarentur: quomodo facti sunt in desolationem? perierunt propter iniquitatem suam: velut somnium surgentium Domine imaginem ipsorum ad nihilum rediges.* Qui miser recuperandæ sedis libidine flagrans, a Catholica Ecclesia, apud quam rediens ab hæresi fecerat exomologesim, scelerate defecerat; sed cum eam tandem contradicentibus etiam hæreticis ipsis, multo labore fuisset ex sententia consecutus, ex ipsa miser ad tribunal severissimi Judicis fuit dum non expectaret Dei mandato abreptus a truculentis inferni lictoribus: successoris autem electionem contigisse anno sequenti, quæ de ipso dicturi sumus, ostendunt.

(a) Psal. 72.

XIII. Quod ad res Borealium Ecclesiarum pertinet, altum ubique silentium, nisi tantummodo quod hoc eodem anno, qui numeratur quintus Clodovei Secundi Regis Francorum, scriptum legitur in Brissonii doctissimi viri Formulis (b) erutum e vetustis jam senio proxime perituris monumentis testamentum Hadoindi Episcopi Cenomanensis, quod cum ille de re antiquaria optime meritus ad inspiciendas veteres in testamentis apponi solitas formulas, integrum voluerit edidisse; nos ad formam insinuandam religiosissimi Episcopi testamenti, ob oculosque proponendum dignum ultimæ voluntatis exemplum iis qui quam solicite facultatem testandi extorquere solent a Summo Pontifice, hic reddendum putavimus: quod haud admodum prolixum sit, & plura in eo insint, quibus rerum antiquarum studiosus lector oblectetur: sic enim se habet:

(b) Briss. lib. 7.

XIV. Testamentum Adoindi episc.

In nomine Domini nostri Jesu Christi & Spiritus sancti octavo Idus Februarii, in anno quinto regnante gloriosissimo Clodoveo Rege, Ego Hadoindus ac si indignus, tametsi peccator Episcopus sanctæ Dei Ecclesiæ Cenomannis civitatis, sanus, Deo propitio, mente & corpore, sanoque consilio metuens casum humanæ fragilitatis, testamentum condidi, eumque Cadulto diacono scribendum dictavi. Quod testamentum meum si quo casu, jure civili, aut prætorio, vel alienjus novæ legis interventu valere nequiverit ac si ab intestato, ad vicem codicillorum valere id volo, & valeat.

Itaque si quando ego Hadoindus suprascriptus Episcopus e rebus humanis excessero, & debitum venturi temporis complevero: Tunc TU SACROSANCTA ECCLESIA VENERABILIS HÆRES MEA ESTO, HÆREDEMQUE MEAM TE ESSE CONSTITUO. Ita ut ubicumque aliquid per hoc testamentum meum dedero, legavero, dareque jussero: id ut detur, fiat, præstetur, fides tuæ, hæres mea, committo. Dono tibi, sancta ac venerabilis mater Ecclesia Cenomannica in honore sanctæ Mariæ & domni Gervasii & Protasii martyrum, villam juris mei, cujus vocabulum appellatur Ausa (quam datis rebus propriis meis comparavi cum domibus, ædificiis, mancipiis, vineis, silvis, pratis, & pascuis, quantumcumque in eo loca aspicere videtur, cum coloniis, & integro termino suo ad jus & dominationem vestram revocetur perpetualiter possidendum.

Similiter basilica domni Victurii, ubi ipse domnus requiescere dinoscitur, & si meruero, inibi sepulturam habere desidero, dono tibi villam nuncupatam Acerveo (quam dato pretio comparavi) cum domibus, mancipiis, vineis, silvis, pratis, & pascuis, exceptis his quos pro animæ meæ remedio ingenuos fieri præcepi totum & ad integrum præfata Basilica post meum discessum suæ potestatis faciat revocare perpetua dominatione possidendum.

Ea * *vero conditione dono sanctæ Basilicæ domni Petri & Pauli Apostolorum, quam domnus Bertichrannus quondam Episcopus Cenomannicæ civitatis suo opere ædificavit, villam proprietatis meæ Iscomodiacum, sitam in pago Belsini, quam data pecunia de Ansereno & genitrice sua comparavi: ut hanc ministri ejusdem post*

* Eadem

PAGIUS lasse. Sic *Constans*, ut tyranni notam elueret, ostenderetque se minime persequi Ecclesiam Romanam, in *Martinum* sævit tanquam in reum Majestatis, ut in Relatione unius ex comitibus Sancti Martini legitur. Sed Deus quantocyus *Pyrrhi* crimen morte immissa ultos est. Nicephorus in Chronico asserit, eum post restitutionem sedisse *mensibus IV. diebus XXIII.* quod & Theophanes in Chronico etiam habet, ad annum Incarnat. secundum Alex. DCXLIV. qui Kalend. Septemb. anni Christi DCLII. inchoatur. Quare *Pyrrhi* mortem biennio anticipat, quemadmodum Baronius triennio. Ex dictis etiam liquet mortem ejus contigisse anno sexcentesimo quinquagesimo quinto.

VI. *Obitus Hadoindi Episc. Cenomanensis.*

Ad num. XIII. & seqq. Baronius recitat testamentum *Hadoindi* seu *Haduindi* Episcopi Cenomanensis, qui restauravit multa Monasteria in sua Diœcesi, & ea regulariter degere instituit, ut dicitur in Actis Episcoporum Cenomanensium editis a Mabillonio Tomo III. Veter. Analect. ubi & recitatur ejusdem testamentum conditum *VIII. Id. Februarias in anno V. regnante gloriosissimo Clodoveo Rege*, ideoque anno Christi DCXLII. In illis Actis pag. 116. dicitur: *Hic sedit annos in prædicta Sede undetriginta, menses XI. dies XXIII. qui & in pacea XIII. Kal. Septemb. obiit*. Quare ordinatus fuerat anno sexcentesimo vicesimo tertio, die vi-

post meum transitum teneant, possideant, & futuris facere cui voluerint, derelinquant.

Similiter dono ipsi sanctæ Basilicæ domni Petri & Pauli Apostolorum villas, quibus nomina sunt, Taudiniaco, Martiniaco, quam Lupus quondam per beneficium nostrum tenere visus fuit. Hoc supradicta Basilica post nostrum discessum cum omni integritate, quod ad ipsas villas aspicere videtur, ministri nostri jam dictæ Basilicæ de præsenti percipiant dominandum.

Simili modo dono basilicæ sancti Vincentii martyris, quam Domnolus sanctæ recordationis Episcopus suo labore construxit, villam juris mei Pratellus cum omni integritate, quantumcumque mihi Domnola visa fuit habuisse.

Simili modo dono Basilicæ domnæ & sanctæ Mariæ Auroeno vicum, quem Agobertus Abbas Diablentis simul ædificavit: & Jona villam, quæ fuit Sigulfi presbyteri, & quam fidelis noster Chaddo per nostrum beneficium habere videtur: pariter & mansionem ad prope ipsam Jona, quam Lupus quondam tenuisse visus fuit, ipsi Chaddoni volumus esse concessam: si tamen habuerit filios, in eorum permaneat potestate; & si quidem filios non habuerit, post suum transitum ad jus & dominationem domnæ Mariæ de Aureonensi vico revertatur perpetuis temporibus dominandum. Similiter villa Lastemarico, quam ex munificentia nostra ipsi fideli nostro Chaddono Defensori nostro concessimus, voluntas mea est, ut dum advixerit, hoc usu possideat; post ejus vero discessum cum omni re meliorata, vel superposita, sanctæ Basilicæ Aureonensi vico revertatur. Similiter Vernicella cum omni jure & termino suo, vel colonis, ad se pertinentibus, ad ipsam sanctam Basilicam proficiat in perpetuum.

Et si aliquis exinde epistolam quasi a nobis factam protulerit, vacua & inanis permaneat.

Et ita nobis convenit, ut superius, intimare: Ut quicumque facta nostra de propinquis aut hæredibus nostris chartam aliquam, quamvis bonorum hominum manu roboratam (ut cupiditas suadet) protulerit: vacua & inanis permaneat, & illam maledictionem percipiat, ut superius est comprehensum. Villam Fontanas in pago Silviacinense filius & parens noster Bodilo, dum superstes fuerit, locellum locum tempore vitæ suæ teneat ac possideat. Hactenus testamentum: sequitur subscriptio:

XV. In Christi nomine Hadoindus etsi peccator Episcopus hoc testamentum, quod ex devotione fieri rogavi, relegi & subscripsi.

Rosindus subscripsi.
Bertegbiselus subscripsi.
Mirsus subscripsi.
Auffrebertus subscripsi.
Saigrannus subscripsi.
Audobertus subscripsi.

Cadulfus ordinante domno Hadoindo Episcopo, hoc testamentum redditus scripsi & subscripsi. Clausum erat hujusmodi testamentum, ac super ipsum hæc inscripta instructio:

Magnificis in Christo & sanctæ Ecclesiæ filiis Bodilono & Audranno, Hadoindus Episcopus. Rogo & supplico charitati vestræ, ut cum me Dominus & Creator omnium de hoc sæculo migrare præceperit, Cenomannis civitate ire faciatis, & ibi testamentum meum cum apertum fuerit, vobis prosequentibus, apudque Publica gestis municipalibus faciatis allegare. Et quod unicuique per ipsum testamentum sanctis civibus, vel propinquis meis

PAGIUS vicesima octava mensis Augusti, quæ eo anno in Dominicam incidebat, & e vivis excessit anno sexcentesimo quinquagesimo quarto, non vero DCLV. ut ibidem Cointius num. I. habet, qui & ex corruptis Hadoindi Actis scribit, eum obiisse *XIII. Kal. Februarii.* Præterea loco, annos *undetriginta*, habet, annos *triginta*, quod accepit ex Bollando in Appendice ad mensem Januarium ac diem XX. ubi eadem Acta, sed mutilata recitat. Post *Hadoindi* mortem vacavit Episcopatus menses novem ac dies quatuordecim, & circa initium mensis Junii anni DCLV. *Berarius* Sanctitate æque insignis ordinatus est, ut ex morte ejus constabit. Quæ observanda fuere ob ea, quæ infra de S. *Berario* dicemus.

VII. *Emmerammus Martyrium patitur.* Martyrium *Emmerammi Episcopi*, in prioribus Editionibus consignavit Baronius anno DCCII. sed in Appendice ad Tomum IX. monet pertinere illud ad præsentem Christi annum juxta Epitaphium mox recitandum: quod monitum in Editione Coloniensi anno DCCII. post Martyrium Sancti Emmerammi narratum subjungitur; cum tamen Martyrium illud ad hunc annum transferri debuisset. Cæterum hujus Sancti Vita a variis scripta, qui tamen nonnulla habent fabulis procuidubio accensenda, ut pluribus demonstrat Cointius anno DCXLIX. num. XXII. & seqq. & hoc anno num. XIII. & seqq. *Cirinus*, qui non *Ratisponensis*, ut a Baronio ibidem, aliisque passim appellatur, sed *Frisingensis* Episcopus fuit, Caroli Magni temporibus Vitam Sancti Emmerammi primus conscripsit. Tum post annum Christi millesimum *Meginfredus* Magdeburgensis præpositus librum edidit *de Vita & Virtutibus B. Emmerammi* rogatus ab Arnolfo Monasterii S. Emmerammi, Præposito, qui & ipse elucubravit duos libros *de Miraculis B. Emmerammi & de memoria Cultorum ejus.* Utrumque Opus Henricus Canisius Tom. II. Antiq. Lect. in lucem emisit. Emmerammus patria Pictaviensis fuit, & Episcopatum in Aquitania secunda gessit; sed cujus Civitatis, certo deprehendi non potest. Cum fama ad eum pervenisset, in partibus Pannoniæ multos esse, qui adhuc idolis servirent, ingressus est Germaniam & Ratisponam venit. *Theodo*, Bajoariæ dux hujus nominis primus, non vero quartus, ut huc usque perperam creditum fuerat, petiit ab Emmerammo, ut in sua Præfectu-

meis viſus ſum delegaſſe, veſtra diſpenſatione unuſquiſque juxta ipſum delegationem percipere valeat; & quicquid exinde egeritis, geſſeritis, ratum & firmiſſimum debeat permanere. Quod mandatum manu noſtra firmavimus, & petimus muniendum. His ſubiiciebatur ſubſcriptio.

Deſideratur autem codicillus, quo manumiſſiones ſervorum & alia legata ſcripta erant. Ita quidem olim qui bene Eccleſiis præerant Epiſcopi, non ex eis ſe ſuoſque ditantes, ſed ſuas in eas divitias, omiſſis conjunctis ſanguine, transferentes,

Se-

PAGIUS

ſectura Verbum Dei prædicaret, quod & *per triennium per Urbes infra prædicti Principis fines per Oppida per vicos & fidelium domus diſcurrens* egregie præſtitit, ut pluribus narrat Cirinus. Tandem ibidem Martyrium complevit hoc anno, ejus tumulo his verbis inſculptis: *Emmerammus Pictavienſis Epiſcopus prædicando Dei Verbum, venit in Bavariam & ibidem in Helffendorf paſſus eſt anno DCLII. & hic tranſlatus eſt.*

VIII. *Epiſcopus Pictavienſis non fuit.*

Quia tamen Pictavienſis Epiſcopus non fuit, & Sammarthani illum male inter Pictavienſes Epiſcopos numerarunt, hujus Epitaphii verba ita diſtinguit Cointius. *Emmerammus Pictavienſis, Epiſcopus, prædicando Dei Verbum, venit in Bavariam*, &c. Ratiſponæ, qua in Urbe *Theodo* hujus nominis primus Dux Bajoariæ ſeu Bavariæ morabatur, aliquando manſit *Emmerammus*, ibique mandatus eſt ſepulturæ; ſed Pontificatum in Bajoaria, nec Ratiſponæ, nec alibi geſſit. Primus Ratiſponenſis Epiſcopus ordinarius fuit *VVillerpus*, ſecundus Sanctus *Garibaldus*, qui octavo ſæculo ſedere. Si qui Ratiſponenſem populum prius erudierunt Antiſtites, ii fuerunt adventitii, nec locum in Catalogo Ratiſponenſium Epiſcoporum ſibi vendicare poſſunt. Surius quidem in titulo Vitæ hujus Sancti tam eum, quam *Cirinum* Ratiſponenſes Epiſcopos appellat, innixus quibuſdam ejuſdem Vitæ locis: verum ea a Surio depravata eſſe certum. Iſtius Vitæ MS. Auctor deceſſorem ſuum *Joſephum*, ſeque *Cirinum* vocat. Erectus eſt autem Epiſcopatus Friſingenſis VIII. Eccleſiæ ſæculo, cujus primus Epiſcopus fuit, Sanctus *Corbinianus* anno DCCXXX. demortuus, II. *Erimbertus* ejus frater, & III. *Joſephus*, cui *Cirinus*, ſeu *Cyrinus* ſucceſſit. Prætermiſeram obſervare, Sacrum *Emmerammi* corpus in ædem S. Georgii Ratiſponæ illatum fuiſſe, ibique Cœnobium poſtmodum, cum ingentes ad ejus tumulum undique concurſus fierent, a *Theodone primo*, cædis noxam, ſi qua penes ſe reſideret, expiaturo, conditum, Apoſtolorum Principi ipſique Emmerammo dicatum. Velſerus lib. 4. pag. 248. Brunnerus lib. 5. Adlzreitterus lib. 6. aliique hanc fundationem in annum DCXCVII. conferunt. Verum jam eo anno Bavariæ præerat *Theodo ſecundus* ejus ſucceſſor, ut infra monſtrabo.

JESU CHRISTI ANNUS 653.	MARTINI PAP. ANNUS 5.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 12.

I. Non recipitur Romæ synodica Petri Constant. Episcopi.

SEquitur ordine annus Redemptoris sexcentesimus quinquagesimus tertius, Indictione undecima inchoata, quo in Pyrrhi locum subrogatus fuit ab hæreticis Petrus hæreticus & ipse Monothelita: qui ut faciem saltem Catholici hominis ostenderet, ad Eugenium loco S. Martini sedentem, quo ab eo in communionem recipi mereretur, litteras Romam misit ambagibus involutas atque perplexas; sed prohibente clero atque populo, minime receptæ fuerunt. De his enim habet ista Anastasius: *Hujus Eugenii temporibus Petrus, Patriarcha Constantinopolitanus direxit Synodicam ad sedem Apostolicam, juxta consuetudinem, omnino obscurissimam, & ultra regulam, non autem declarans operationes, aut voluntates in Domino nostro Jesu Christo. Et accensus est populus & clerus, eo quod talem Synodicam direxisset, quæ minime est suscepta, sed cum majore strepitu est a sancta Dei Ecclesia projecta: ut etiam nec eumdem Papam dimitteret populus vel clerus missas celebrare in basilica sanctæ Dei genitricis semperque Virginis Mariæ, quæ appellatur ad Præsepe, nisi promisisset iis ipse Pontifex minime eam aliquando suscipere.* Hæc Anastasius: ex quibus plane innotuit Imperatori, impossibile esse hæresim in Ecclesia Romana plantare, cum perspicue intueretur, quod non Pontifex tantum, sed clerus omnis, & Senatus populusque Romanus adeo libere ingenueque detestari solerent & execrari, quicquid suspicionem haberet hæreticæ pravitatis.

II. Concil. Tolet. VIII.

Eodem anno, quo Reccesuinthus Hispaniarum Rex quintum incboat annum sui regni, Æra sexcentesima nonagesimaprima, die decimaoctava mensis Decembris celebrata est Synodus Toletana, octava dicta, cui interfuerunt Episcopi quinquagintaduo, Abbates duodecim, atque Vicarii Episcoporum absentium decem: statutique in ea reperiuntur canones tredecim. Ibi primum Rex volumen obtulit de his quæ ab Episcopis considerari atque decerni optaret: quæ omnia singillatim a Patribus cognita, ex perscripto divinarum Scripturarum sunt definita; quam autem consultissime, si ea inspexerit, lector intelliget. Exarsit vero potissimum zelus sanctorum Episcoporum adversus Episcopos carnis inquinamento pollutos, quos absque aliqua speranda venia extra ministerium longe fieri iidem decrevere (a), & de aliis sacerdotibus ac ministris iisdem culpis obnoxiis æque ulciscendum statuerunt; itidemque de subdiaconorum continentia canonem sancivere. Sed quem de Quadragesimæ observatione, ut ab esu carnium omnes abstineant, canonem edidere, hic totidem verbis recitandus est nobis: sic enim se habet.

(a) Concil. Tolet. c. 4. 5.

III. De quadragesima canon.

Nona (b) intentionis admonitu detecta est ingluvies horrenda voracium, quæ dum fræno parsimoniæ non astringitur, religioni contraire censetur. Nam dicente Scriptura (c): Qui spernit minima, paulatim decidet in maxima: illi tanta edacitatis improbæ sumptu grassantur, ut cælestia & pene summa contemnere videantur. Etenim cum Quadragesimæ dies anni totius decimæ deputentur, quæ in oblatione jejunii Domino consecrantur, quibus etiam saluberrime conditio humani generis expiatur, dum a quatuor mundi partibus ad hanc homo religionem crediturus adducitur; quatuor elementis formatus, propter transgressionem Decalogi quaterdecies convenienter affligitur: illi ausu temerario hæc omnia contemnentes, voracitatis ingluviem non frænant, & quod pejus est, Paschalia festa illicitorum esuum perceptione profanant. Quibus ex hoc adeo acerrime interdicitur, ut quisquis absque inevitabili necessitate, atque fragilitatis evidenti languore, seu etiam ætatis impossibilitate diebus Quadragesimæ esum carnium præsumpserit attentare, non solum reus erit resurrectionis Dominicæ, verum etiam alienus ab ejusdem diei sancta communione. Et hoc illi cumuletur

(b) Concil. Tolet. 8. can. 9.

(c) Eccl. 19.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Æræ Hisp. DCXCI. Anno Hegiræ XXXIII. inchoato die 2. Aug. fer. 6. A. C. 653.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6146.

☉ 18. P. ☽ 8. P. 21. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 653.

MARTINI PAPÆ 5.

CONSTANTIS IMP. 11.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XII. post Consulatum Constantis Aug. X.*

II. Concilium Toletanum VIII.

A num. II. ad VIII. Concilium Toletanum VIII. recte a Baronio consignatum; in Edicto enim Reccesuinti Hispaniarum Regis Patribus Concilii directo legitur: *Datum sub die decimo septimo Kalendarum Januariarum anno feliciter quinto gloriæ nostræ.* Adhæc placitum *Judæorum* in nomine Principis factum *sub die XII. Kalendas Martias, anno feliciter sexto gloriæ vestræ,* ostendit Concilium usque ad anni sequentis initium continuatum esse, sc. usque ad mensem Februarium, confirmatque quod supra asseruimus, *Reccesuintum* Regnum iniisse die XXII. mensis Januarii anni DCXLIX. cum inter diem XVI. Decembris, & diem XVIII. mensis Februarii annum Regni V. & VI. numeraverit. Porro *Judæi*, adversus quos duodecimum Decre-

tur ad pœnam, ut ipsius anni tempore ab omni esu carnium abstineat gulam; quia superis diebus abstinentiæ oblitus est disciplinam. Illi vero, quos aut ætas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas urgeat, nonnunquam prohibita violare præsumunt, quum a sacerdote permissum accipiunt. Hactenus canon, cum vigeret in ea Ecclesia disciplina.

IV. Episcopi cum optimatibus deligunt regem.

Sed & illud confectum est memoria dignum, ut ab eisdem de creatione Regis canon decimus sanciretur: nempe ut Pontificum Hispanorum potissimum negotium esset, accedente assensu Majorum Palatinorum, ut quem Regi succedere vellent, eligerent, fierentque ab eis comitia in loco ubi contigeret Regem mori. Sunt hæc verba canonis (a): *Abhinc ergo & deinceps ita erunt in regni gloriam præficiendi Rectores, ut aut in urbe regia, aut in loco ubi Princeps decesserit, cum Pontificum Majorumque palatii omnimodo eligantur assensu.* Si hæc ergo de successione Regum Hispaniarum in Concilio statuisse leguntur Hispaniæ Episcopi: quid adeo mirandum, primum summumque in Ecclesia Catholica Hierarcham de electoribus Imperatorum constituere decretum?

(a) Can. 10. ad finem.

Quod autem ad Causam Judæorum spectat, adversus quos querela Regis Synodum interpellavit: placuit sanctæ Synodo, ut in eos, qui post Christianam fidem susceptam ad Judaismum reversi essent, leges Sisenandi severæ admodum exercerentur: quarum timore iidem convenientes, atque pœnitentiam præseferentes, ad eumdem Regem ejusmodi anno sequenti scripsere libellum (b):

(b) For. Jud. lib. 12. tit. 2. c. 16.

V. Judæi Apostatæ quibus pactis recepti sunt.

Clementissimo ac serenissimo domino nostro Reccesuindo Regi, omnes nos Hebræi Toletanæ civitatis atque Hispaniæ, gloriæ vestræ, qui infra subscripturi vel signa facturi sumus.

Bene quidem ac juste nos meminimus compulsos fuisse, ut placitum in nomine divæ memoriæ Cinthilani Regis pro conservanda fide Catholica conscribere deberemus, sicut & fecimus. Sed quia perfidia nostræ obstinationis & vetustas parentalis erroris nos ita detinuit, ut nec veraciter in Jesum Christum Dominum crederemus, nec Catholicæ fidei sinceriter hæreremus: idcirco nunc libenter ac placide spopondimus gloriæ vestræ tam pro nobis, quam pro uxoribus & filiis nostris per hoc placitum nostrum, ut deinceps in nullis observationibus, in nullis incestivis usibus misceamur, Judæis autem non baptizatis nullo penitus execrando consortio sociemur. Non, more nostro, propinquitatem sanguinis usque ad sextum gradum incestiva commixtione vel fornicatione jungamus. Non conjugia ex genere nostro aut nos, aut filii nostri, vel nostra posteritas allatenus sortiamur, sed in utroque sexu deinceps Christianis jaguli copulatione nectamur. Non circumcisionem carnis operemur, non Pascha, & sabbata, cæterosque dies festos juxta ritum Judaica observantiæ celebremus. Non astarum discretionem, vel consuetudinem teneamus. Non ex omnibus, quæ Judæorum usus & abominanda consuetudo vel conversatio agit, aliquatenus faciamus: sed sincera fide, grato animo, plena devotione in Christum Filium Dei vivi, secundum quod Evangelica & Apostolica traditio habet, credamus, atque hunc confiteamur ac veneremur. Omnes etiam usus sanctæ Christianæ religionis tam in festis diebus, vel in conjugiis & escis, quam in observationibus universis veraciter teneamus & sinceriter amplectamur, nullo reservato apud nos aut oppositionis objectu, aut fallaciæ argumento; per quod aut illa, quæ facere denegamus, iterum faciamus; aut hæc quæ facere promittimus, minime vel non sinceriter compleamus.

VI. Juramentum pœnitentium neophytorum.

De suillis vero carnibus id observare promittimus, ut si eas pro consuetudine minime percipere poterimus, ea tamen, quæ cum ipsis decocta sunt, absque fastidio & horrore sumamus. Quod si in his omnibus, quæ supra taxata sunt, in quocumque vel minimo transgressores inventi fuerimus, aut contra Christianam fidem agere præsumpserimus, aut quæ congrua Catholicæ religionis promisimus, verbis aut factis implere distulerimus: juramus per eumdem Patrem & Filium & Spiritum sanctum, qui est unus in Trinitate & verus Deus: quia si ex nobis omnibus vel unus transgressor inventus fuerit, aut a nobis ignibus aut lapidibus perimatur: aut si hunc ad vitam gloria vestra servaverit pietas, mox amissa libertate, tam eum quam omnem ipsius facultatem, cui elegeritis perenniter serviendum, donetis: vel quicquid ex eo, vel ex rebus ejus facere jusseritis, non solum ex regni vestri potentia, sed etiam ex hujus placiti nostri sponsione potestatem

PAGIUS cretum conditum est, in eo placito fatentur se olim Edicto Regis *Cinthilani*, præcipientis, ut amplecterentur fidem Catholicam, nonnisi in speciem paruisse; sed nunc promittere Christianæ legis exactam observantiam, absque exceptione ulla; & pœnam mortis statuere cuilibet suorum, qui contra faceret. Dicit Baronius Concilium habitum esse Era DCXCI. quod verum est, quodque a Garsia Loaisa accepit. Verum hujusmodi temporaria nota in Actis hujus Concilii non legitur; indeque confirmatur quod supra suspicati sumus, hunc temporis characterem in alia quædam Concilia Toletana in quibus legitur, intrusum fuisse. Quæ tamen potius suspicando quam asserendo dico.

tem liberam habeatis. Factum placitum sub die duodecimo Kalendas Martias, anno feliciter sexto gloriæ vestræ. In Dei nomine Toleto. Hucusque ibi. Verum semper Hispaniarum Episcopis super hujusmodi perfidis hominibus invigilandum fuit, utpote qui mille artibus fallere, promissis non stare, tegereque impietatem velamento religionis consueverunt: ut vix sit reperire celebratum post hæc ibi Concilium, in quo non fuerit aliquid de his statuendum: cum tamen non inficias iverimus, inter tot vepres lilia nasci sæpe visa esse, viros inquam ex iisdem pietate insignes.

VII. Post scriptos canones secuta est subscriptio primum Episcoporum, deinde Abbatum, demum Vicariorum absentium Episcoporum. Qui autem quarto loco inter Abbates subscriptus reperitur Ildefonsus, erat iste insignis ille sanctitate & doctrina clarus, qui postea fuit Archiepiscopus successor Eugenii in Ecclesia Toletana. Fuit autem discipulus sancti Isidori Hispalensis Episcopi, cum adhuc militaret clericus in Toletana Ecclesia. Postea vero monasticam vitam professus est, atque Agaliensis cœnobii creatus est Abbas, quam functionem sanctissime administravit; de quo inferius plura dicenda erunt.

Ildefonsus abbas.

Hoc eodem anno propagatur fides in Anglia, cum populi Middelengli sub Principe Penda fidei mysteriis sunt imbuti, ut Beda testatur (a). Quomodo vero id acciderit, audi ipsum, ubi fusius rem ita prosequitur (b):

(a) Beda in Epit. hoc anno. (b) Idem lib. 3. c. 21.

VIII. *Mediterraneorum Anglorum conversio.*

His temporibus Middelengli, id est, Mediterranei Angli, sub Principe Penda filio Pendæ Regis, fidem & sacramenta veritatis perceperunt. Qui cum esset juvenis optimus, ac Regis nomine ac persona dignissimus, prælatus est a patre regno gentis illius: venitque ad Regem Nordumbrorum Osuvi, postulans filiam ejus Alchfledam sibi conjugem dari: neque aliter quod petebat impetrare potuit, nisi fidem Christi ac baptisma, cum gente cui præerat, acciperet. At ille audita prædicatione veritatis, & promissione regni cælestis, speque resurrectionis ac futuræ immortalitatis, libenter se Christianum fieri velle confessus est, etiam si virginem non acciperet: persuasus maxime ad percipiendam fidem a filio Regis Osuvi, nomine Alchfrido, qui erat cognatus & amicus ejus, habens sororem ipsius conjugem, vocabulo Cymburgam, filiam Pendæ Regis. Baptizatur est ergo a Finano Episcopo, cum omnibus qui secum venerant comitibus ac militibus, eorumque famulis universis, in vico Regis illustri, qui vocatur Admurum. Et acceptis quatuor presbyteris, qui ad docendam baptizandamque gentem illius & eruditione & vita videbantur idonei, multo cum gaudio reversus est. Erant autem presbyteri Cedda, & Adda, & Betti, & Diuma: quorum ultimus natione Scotus cæteri fuere Angli: Adda autem erat frater Uttam presbyteri illustris, & Abbatis monasterii, quod vocatur ad Capreæ caput, cujus supra meminimus.

IX. *Penda rex aperit januam evangelio.*

Venientes igitur in provinciam memorati sacerdotes cum Principe, prædicabant verbum, & libenter auditi sunt: multique quotidie & nobilium & infimorum, abrenunciata sorde idololatriæ, fidei sunt fonte abluti. Nec prohibuit Penda Rex, quin etiam in sua, hoc est, Merciorum natione verbum (si qui vellent audire) prædicaretur. Quin potius odio habebat & despiciebat eos, quos fide Christi imbutos opera fidei non habere deprehendit, dicens, contemnendos & miseros esse eos, qui Deo suo, in quem crederent, obedire contemnerent. Cœpta sunt hæc biennio ante mortem Pendæ Regis: ipso autem occiso, cum Osuvi Rex Christianissimus regnum ejus acciperet (ut in sequentibus dicemus) factus est Diuma, unus ex præfatis quatuor sacerdotibus, Episcopus Mediterraneorum Anglorum simul & Merciorum ordinatus a Finano Episcopo. Paucitas enim sacerdotum cogebat, unum Antistitem duobus populis præfici. Qui cum pauco sub tempore non paucam Domino plebem acquisivisset, defunctus est apud Mediterraneos Anglos, &c. Hæc enim præsenti anno cœpta, usque ad biennium esse producta, idem Beda in Epitome docet. Quæ autem post secuta sunt de conversione Orientalium Saxonum, suo loco dicemus.

X. Contigit hoc pariter anno ex hac vita migrare Honorium Archiepiscopum Do-

PAGIUS. III. *Mediterraneorum Anglorum conversio.*

Ad num. VIII. & seq. Beda in Epitome ad annum DCLIII. scribit: *Middelangli sub Principe Peada fidei mysteriis sunt imbuti*, quod in Historia lib. 3. cap. 21. fuse narrat. *Mercii* ipsum Britanniæ cor ac meditullium occupantes, latissime per plures Provincias regnabant. Prius Ducibus subjecti, tandemque anno sexcentesimo vicesimo sexto *Penda* Dux Merciorum, ut prodit Malmesburiensis lib. 1. de Reg. cap. 4. finitimorum Regum fines inquietavit & Regis nomen assumpsit. Fuit illud ultimum in Saxonum Eptarchia, Anglorum Regnum, *Penda* filium *Peadam* vel *Pedam* dictum in Regni consortium admiserat, ut Mediterraneos Anglos, hoc est, Merciorum partem sub Imperio teneret, eos scilicet qui insulæ meditullium occupabant. Hos itaque hoc anno Deus *Osvii* Northumbrorum Regis & *Alfridi* filii ejus opera, ad Christi fidem convertit, eo modo quo Baronius ex Beda citato recitat.

IV. *Floret S. Judocus Anachoreta.*

Ad num. X. Baronius Sigeberto in Chronica innixus, *Sancti Judoci* Comitis Minoris Britanniæ fratris mortem hoc anno recitat, non advertens hunc Chronographum more suo, uno te-

rovernensem (*a*), quintum ab Augustino ejus sedis Antistitem, cui post annum & sex menses subrogatus est Deusdedit. Porro hi omnes præ virtutum insignibus meritis videbantur esse columnæ: ipse vero Honorius inter sanctos relatus, anniversaria commemoratione in Ecclesia celebratur pridie Kalen. Octobris (*b*).

Hoc insuper anno quinquagesimotertio post sexcentesimum signatum habetur martyrium Reginæ Osithæ in Anglia. Fuit ista filia Fritheuvaldi Regis & Vvilteburgæ filiæ Pendæ Regis Merciorum, educata a S. Moduenna Abbatissa in monasterio, inde contra votum tradita nuptui Regi Orientalium Saxonum, a quo intacta servata licentiam accepit monasterium ingrediendi, ubi feliciter martyrium est consecuta (ut ejus vitæ res gestæ declarant *c*) ab irruentibus piratis Danis, iisdemque Gentilibus, Christianis tunc infensissimis. Porro multa ibi tunc miracula edita, eadem Acta significant, quæ tu consulas.

Hoc eodem anno Sigebertus consignat obitum sancti Judoci Regis Britonum filii, qui (ut ait) spreto regno & mundo, peregrinus & eremita in pago Pontino quievit.

XL. Quod pertinet ad res Orientales: incensa semel fax a Saracenorum gente ad inflammandum Imperium, eadem nec obice maris extincta, sed ipsas insulas maris Jonii conflagrans, Rhodum progressa, depasta est etiam simulacrum illud æneum inter septem mundi miracula numeratum, Rhodium inquam colossum, de quo hæc ex Theophane habent (*d*) Græcorum Annales: *Anno duodecimo Imperii Constantis Mabuvias Sarracenorum Dux Rhodum rediens, destruxit Colossum ejus post mille trecentos sexaginta stabilitatis ipsius annos: quem cum Judæus quidam Emesenus emisset, nongentos camelos ex ejus ære oneravit.* Hæc de colosso in portu Rhodio tanta magnitudine collocato, ut divaricatis cruribus spatium præberet navibus ingredientibus portum ipsum, altitudinis centum viginti sex pedum; qui antea terræmotu disjectus, demum Sarracenorum manu confractus est, ac Judæo homini venumdatus. Hic finis rerum mirabilium orbis terrarum, cum nihil temporis edacitati resistat: ut plane imprudens admodum arguatur, qui hic ex casuris aliquando ædificiis gloriam quærit, & non potius in Cœlo in æternum permansuram habitationem ædificat.

Colossus Rhodius a Sarracenis fractus.

(*a*) Beda lib. 3. c. 20.

(*b*) Martyrol. Rom. eo die.

(*c*) Extant apud Sur. die 7. Octob.

(*d*) Theophan. hoc an. 12. Constan.

Ac-

PAGIUS tenore recitare, & ejus secessionem e Britannia Armorica, & vitam eremiticam ab eo susceptam & felicem exitum. *Judocus* itaque, ut testatur Auctor Anonymus, qui sæculo octavo scripsisse videtur, a Mabillonio primam editus Sæculo Secundo Benedictino, frater erat *Judicailis* Regis Britanniæ Armoricæ; eo enim nomine illius Provinciæ Comites Anonymus appellat: quem cum vellet Frater Regnum a se deponendum suscipere, relicta patria in Galliam venit, & secessit in territorium *Pontivense* ubi Sacerdos effectus, post elapsum septennium ad eremum quandam secessit. Sed cum a frequenti populo propter gratiam miraculorum conveniretur, post annos octo secessit in secretiorem locum, in eoque Vir Sanctus annis XIII. degens duxit solitariam vitam. Tandem consedit in loco Monasterii a se ædificati in Diœcesi Ambianensi, quod Cœnobium Sancti Judoci supra mare nuncupatur, Gallice *Saint Josse*, & post aliquot annos Romam se contulit, unde multas Sanctorum reliquias attulit. *Ejus Sanctissima anima Idus Decembris ad perpetuam Cœlestis Regni migravit felicitatem*, inquit Anonymus. Mabillonius existimat, Jodocum vixisse usque ad annum sexcentesimum sexagesimum octavum; Cointius vero anno DCLIX. num. LII. annos duos ex illa summa detrahit. Preter Anonymum laudatum Florentius, qui vixit anno Christi MXV. quique Monasterio Sancti Judoci quod etiamnum extat, cum Abbatis titulo præfuit, Vitam etiam ejus scripsit, quæ extat apud Surium die XIII. Decembris. Fuit *Judocus* Presbyter, sed Eremita seu Anachoreta, qui cum uno aut altero socio degens in solitudine, Monasterium exiguum ædificavit quod post ejus mortem in Abbatiam evasit.

V. Quod habet Baronius de Sancta *Ositha* Virgine & Martyre, accepit ab Alberico Monacho qui vixit medio circiter sæculo decimotertio, qui ideo in ejus Vita facile errare potuit. Extat ea apud Surium ad diem VII. Octob. Certe Dani, a quibus occisa dicitur *Ositha*, hoc sæculo in Angliam non erupere, & *Sigberus* Orientalium Saxonum Rex, cui illa nupsit, non ante annum DCLXV. Suithelmo Regi successit, ut infra ostendam. Ejus itaque Vita a fabulis purganda opera Joannis Capgravii in Ositha, ac Bedæ loco mox citando. Educata est a S. *Moduenna* variorum Monasteriorum fundatrice tandemque invita *Sighero* Orientalium Saxonum Regi, nuptiis Regali apparatu instructis, desponsata traditur; qui cum eam suam virginitatem Deo vovisse accepisset, intactam dimisit & licentiam dedit Monasterium ingrediendi. Hac facultate obtenta *Ositha* misit festinanter literas Orientalium Anglorum Episcopis, *Ecca* videlicet & *Betvvino* Viris religiosis, qui festino gressu ad eam accedentes, religionis habitum tradiderunt. Rex constructis ædificiis religioni accommodatis villam *Chichensem*, ei dedit possidendam, ubi illa plures sibi Sacras Virgines adjunxit. Ita Albericus, Capgravius, & alii. Porro Beda lib. 4. cap. 5. narrata Synodo Herefordensi, refert, *Eccam* seu Æccam, & *Betvvinum* electos & consecratos esse Episcopos, *ex quo usque hodie Provincia illa duos habere solet Episcopos*; inquit Beda. Sanctus *Felix* patria Burgundus Sedem fixerat *Dunwici*, quæ Civitas propter mare in Orientali Suffolciæ parte posita est. Uterque Episcopatus a multis sæculis unitus, & Antistes Norwici seu Norduvici sedet, subestque Archiepiscopo Cantuariensi. Quare cum Synodus Herefordiensis celebrata tantum fuerit anno sexcentesimo septuagesimo tertio, nonnisi post eum annum *Ecca* & *Betvvinus* Episcopi *Ositham* Monialem consecrare potuere; eaque nonnisi post aliquot annos Mar-

Floret S. Ositha Virgo.

ty-

XII. *Armenia a Sarracenis devastata.*

Accessit ad alias hujus anni clades, quod Armenia itidem a Sarracenis longe lateque devastata est. Ita quidem dormiente atque stertente ignavo Imperatore, ad malum inferendum Catholicis tantummodo vigilante, totus funditus quassatus est Oriens. Hæc plane adeo ingentia mala pertigerunt Armeniam ea ex causa, quod Manichæorum hæresis ibidem restitui cœpta est, tot ante Conciliis ac legibus Imperatorum sæpe sæpius jugulata. Quomodo autem istæ se habuerint, nos hoc anno occasione cladis a Sarracenis illatæ de his agere operæ pretium judicamus ex auctore secondito nondum edito, quem possidet Vaticana Bibliotheca. Is est Petrus Siculus, qui adversus Manichæos, itidemque nominatos Paulicianos, egregium edidit commentarium ad Archiepiscopum Bulgariæ: floruit is sub Basilio & filiis Imperatoribus, anno Redemptoris octingentesimo septuagesimo, cum adhuc urgerent ejusmodi in Oriente vepres agrum Dominicum occupantes, & in exteras regiones radices extendere satagentes: Porro quæ hic tibi ex eodem Petro reddituri sumus Latinitate donavit Jacobus Sirmondus Parisiensis Societatis Jesu professos, inter nostri sæculi primos visos disertos, merito adnumerandus. Rem gestam post multa ita prosequitur auctor:

XIII. *Fuit imperante Constantino (seu Constante) Heraclii nepote, non procul a Samosatis Armeniæ indigena quidam, Constantinus nomine, vicum incolens Mananalim, quem ad hunc usque diem habitant Manichæi. Hic diaconum captivum, qui e Syria (ut constat) in patriam revertebatur, & Mananalim forte præteribat, tecto excepit, aluitque dies aliquot domi suæ. Diaconus ergo, ut hanc quasi gratiam hospiti suo rependeret, codices duos, quos e Syria secum tulerat, Evangelium scilicet, Paulique epistolas, dono dedit Constantino. At ille, qui jampridem nefariam atque impuram hæresim suam propter impia dicta fœdaque flagitia, quæ Manichæorum scriptis continentur, omnibus odio atque horrori esse animadverterat, uti pietatem magnopere pestem illam renovare iterum, ac latius diffundere, in animum induxit, dæmone (ut par est) instigante, liberum deinceps præter Evangelii & Apostoli codices nullum attingere; hoc spectans nimirum, ut mali labem universam eorum ope obtegeret: quemadmodum qui noxia pocula propinant, eadem melle obliniunt atque obducunt. Et quidem ille cum Manichæorum libris (ut diximus) omnes jam cujusque impietatis artes percepisset, tantum mox Satanæ ope assecutus est, ut Evangelii Apostolique sensus perperam interpretando, facile omnes in rem suam quo vellet & pro libidine detorqueret.*

De Manichæis in Armenia degentibus.

Constantini Manichæi subdolæ artes.

PAGIUS

tyrio affecta; sed a quibus, prorsus incertum. Malmesburiensis lib. 2. de Pontif. cap. 237. dicit eam miraculis famosam fuisse, & Camdenus in Trinobantibus & Essexiensi agro, licet Vir e Secta Protestantium, fatetur Ositham *Divos honores apud Majores* obtinuisse, & in ea Angliæ parte positum fuisse oppidulum nomine Chic, ubi hæc Sancta vixit.

VI. *Exordium hæresis Paulicianorum.*

Ad num. XII. & seqq. Cedrenus ad annum XIII. Constantis Imp. refert, eo circiter tempore extitisse *Constantinum quemdam, qui & Silvani nomen usurpabat*, Paulicianorum Sectæ Principem, qui hæresim *Manichæorum* renovavit; Manichæos tamen Paulicianorum nomen sibi sumsisse a Paulo quodam Samosateno, qui diu ante Constantinum hæresim illam in Armenia promulgarat. [2] *Servant primam Manichæorum hæresim, duo principia cum ipsis affirmantes. Unum tantum esse ajunt, quod ipsos a Romana Ecclesia disjungat. Se enim sentire alium esse Deum Patrem cælestem, qui in hoc mundo nihil habeat potestatis, habeat autem in futuro; alium Deum mundi conditorem, cui in præsentem mundum jus sit. Romanos autem profiteri, ipse unum Deum, eumdemque Patrem cælestem, & universi factorem. Se Christianos, nos Romanos appellant,* inquit Cedrenus citatus, qui fuse alios eorumdem hæreticorum errores persequitur. Euthymius in Panoplia tit. 20. eosdem errores refellit.

VII. *Disciplinam Arcani diutius in Oriente quam in Occidente.*

Tomo I. hujus Criticæ anois XXXII. num. II. CXVIII. num. V. & seqq. & CCCXIII. num. XVI. egi *de Disciplina Arcani* prioribus Ecclesiæ sæculis usurpata, nunc quo tempore ea desierit, investigandum. Certum quidem ejus finis tempus, quemadmodum & plurium aliorum antiquorum morum, definiri nequit, sed aliqua tamen lux his tenebris affundi potest. Schelestratius in Dissert. Apologetica pro Disciplina Arcani cap. 6. existimat eam in Oriente circa finem quinti sæculi in desuetudinem abiisse. Verum Tentzelius in parte II. Exercitationum Selectarum sectione 6. num. 10. detexit, eam in Orientali Ecclesia septimo sæculo adhuc locum habuisse, probatque ex Maximo Abbate his temporibus vivente, qui in Mystagogia cap. 14. diserte scribit: *Post Divinam Sancti Evangelii lectionem, & Catechumenorum, & reliquorum, qui Divina ostendendorum Sacramentorum contemplatione indigni sunt, fit per Sacros ministros dimissio & ejectio.* Præterea idem S.

NOTÆ [1] Constantinus iste non sub Constante, sed sub Constantino Pogonato prodiit, quantum quidem colligitur ex Photio de hæresi Manichæorum, ab Euthymo, sed non satis accurate, excerpto, & a Montfaucon Biblioth. Coislin. integro evulgato. Ait enim Photius Manichæorum hæresim in vico quodam Samosatensi, Manali appellato, se se continuisse *absque ulla innovatione*, usque ad tempora Constantini, Heraclii abnepotis. Dein historiam Constantini Manichæi aggreditur, eumdemque post edoctam hæresim Cibossæ in Armenia, solidis XXVII. annis dem lapidibus jussu ejusdem Imperatoris confectum tradit. Vide Montfaucon ibid. p. 358. &c. MANSI

Manichæorum itaque scripta (ut dictum est) idcirco protinus abjecit, & hanc etiam maxime ob causam, quod multos videbat eo nomine gladio cædi. Hoc siquidem ad cætera sua egregia facinora divini atque Orthodoxi Imperatores addiderunt, ut Manichæos, Montanosque capitali puniri sententia juberent, eorumque libros, quocumque loco inventi essent, flammis tradi: quod si quis uspiam eosdem occultasse deprehenderetur, hunc eundem mortis pœnæ addici, ejusque bona in fiscum inferri.

XIV. *Egregius autem Manetis discipulus Constantinus, quo facilius auditores suos in fraudem ac periculum induceret, & probabiliora redderet quæ docebat, Valentini primum blasphemias, ac portentosa de triginta æonibus diisque dogmata, totam item Curbicii fabulam de pluvia, quam ex formosi adolescentis virginem insectantis sudoribus manare affirmabat, & alia id genus non pauca tamquam absurda nimis atque incredibilia rejicienda sibi ac explodenda putavit; minime id quidem ut tantam impietatem profligaret, sed quo plures ad se doctrinamque suam pertraheret. Basilidis vero nefanda flagitia & impuritates, cæterorumque omnium teterrimam ac graveolentem cœnam amplectens, novus repente perniciosæ pestis ductor exilit: adeo ut quotquot nunc sunt Manichæi pœnam istam & artificium ignorantes, Scythianum ac Buddam & Manetem ipsum, qui totius sectæ principes fuerunt, promptis animis respuant & detestentur; Constantinum vero hunc, qui Silvani quoque nomen absumpsit, aliosque qui post eum exorti, in Christi Apostolorum numero habeant, & Paulo pares in honore ducant.*

XV. *Hic igitur Constantinus, qui & Silvanus, Mananali vico relicto, Cibossam immigravit, quod castrum est Coloniæ vicinum. Ibi residens, Silvanum se illum esse jactabat, cujus mentio in Pauli epistolis, quique tamquam fidus discipulus a Paulo missus est in Macedoniam: ostendensque discipulis suis Apostoli codicem, quem a diacono acceperat: Vos, ajebat, Macedones estis, ego Silvanus, ad vos a Paulo missus. Atque id ille post sexcentos annos, quam a Paulo scripta hæc fuerant, dicere non dubitabat, cum emerserit (ut jam diximus) Heraclii nepotis Constantis temporibus. At enim cum eo loci annos septem & viginti versatus esset, multosque ex incolis in errorem impulisset, dignum magisterio & doctrina sua vitæ finem sortitus est. Nam Imperator postquam de hominis insolentia nescio qua ratione certior factus est, Palatinum quemdam Simeonem protinus ablegavit, cum mandatis, quibus ipsum ut improbitatis artificem lapidare jubebatur, ejus vero discipulos, quos nempe induxerat ignorantia, per Dei Ecclesias erudiendos convertendosque dispergere, quamquam illi corrigi prorsus noluerunt. Nec mora jussis intercessit.*

Silvanum se jactat Manichæus.

Simeon ablegatus adversus Manichæos.

XVI. *Advolans enim Simeon, Tryphonemque sibi adjungens ex iis unum, qui cum imperio & magistratu in illis oris versabatur, simulac destinatum locum attigit, comprehendi omnes, & in Australem Coloniensis castri partem duci jussit. Quo loco miserum illum, ejusque discipulos ex adverso destituens, signum dat illico, ut unum omnes lapidibus incessant. Verum hi magistro suo, ut qui a Deo ad ipsos missus esset, parcentes, lapidibus arreptis, manus quidem ad balteos suos per spe-*

PAGIUS VIII. Maximus in primo Dialogo colloquentes introducit Anomæum Hæreticum, & Orthodoxum, & in ipso statim exordio Disciplinam Arcani servat. Hæc ejus verba: Anomæus. *An Christianus es?* Orthodoxus. Sane quidem. A. *Quid est Christianismus?* O. *At illud quidem dicere necesse fuit, quod sim Christi servus: dicere vero quid sit Christianismus, tutum non fuerit, nisi cognovero quisnam ille sit, qui hoc percontatur; ne forte compellar canibus res Sanctas & porcis margaritas projicere. Etenim si quid ex me quæras, & fueris ex fidelium numero, qui mysteriis initiantur, prompte id quod ego sum tibi dixero, ne forte sis Judæus, qui me interroges.* Orthodoxus iste de Symbolo fidei, tamquam Baptismi & Christianismi tessera loquitur, quod non initiatis prodere, ex Disciplinæ Arcani præscripto nefas habebatur. Utraque itaque Disciplinæ Arcani pars, quæ tam in reticentia mysteriorum, quam in dimissione non initiatorum consistebat, diutius in Oriente, quam in Occidente viguit. Porro S. *Maximum* Auctorem esse illius Dialogi, qui extat inter Opera Divi Athanasii, nunc fere Catholicos inter & Protestantes convenit.

Convenit etiam Tentzelium inter & Schelestratium laudatos, Patres & Rerum Ecclesiasticarum Scriptores post sextum sæculum, nec in Homiliis, nec in Scriptis, Arcani Disciplinam, observasse. Cum enim post sextum sæculum rariores essent in Ecclesiæ Catholicæ Regionibus, qui Mysteria profanarent, vix ullus Scriptor Christianus reperitur, qui profanationis metu a clara & perspicua de mysteriis nostris doctrina abstinuerit. Verum inter Schelestratium & Tentzelium non convenit quoad tempus cessantis in Occidente Catechumenorum dimissionis, quæ altera pars erat Disciplinæ Arcani. Schelestratius enim arbitratus est, eam sæculo sexto in Africa & Gallia adhuc obtinuisse; in Italia quinto sæculo nondum desiisse; ejusque mentionem occurrere in Ordine Romano, quem aliqui octavo sæculo compositum volunt; in Germania autem & Gallia nono sæculo adhuc receptam; imo in Ecclesia Latina usque ad XII. sæculum observatum fuisse. Sed eam in Occidentali Ecclesia sæculo septimo abolitam esse rectius statuit Cardinalis Bona lib. 1. Rerum Liturgic. cap. 16. num. 6. ubi ait circa annum DCC. in Ecclesia Latina antiquam circa dimissionem Catechumenorum disciplinam desiisse: *Nam primo*, inquit, *istius dimissionis nul-*

In Occidente fere usque ad sæculum VII. servata fuit.

Silvanus Manichæus occiditur.

specimen adducebant, clam autem lapides in terga vibrabant. Adoptarat ante plures annos Silvanus Justum quemdam (id enim illi nomen erat) eumque Manichæi hæresi cum primis imbuerat: tunc vero educationis doctrinæque suæ congruentem ab illo mercedem tulit. Palatini enim jussi obsequens, sumpto in manus saxo, Silvanum quasi alterum Goliath vi magna percussit & occidit. In quem apte cecidit vox illa Davidica (a): Lacum aperuit, & effodit eum, & incidit in foveam quam fecit. Et: Convertetur dolor ejus in caput ejus. Cæterum locus ipse hodieque ob lapidum congeriem Acervus nuncupatur.

(a) Psal. 7.

XVII.

Simeon autem ne quid regii mandati præteriret, Constantini discipulos, quo ad saniorem mentem revocarentur, Ecclesiis commendat. Sed illi haudquaquam conversi sunt, malueruntque in errore suo impie mori, quam Deum sibi pœnitentia placare, salutemque consequi sempiternam. Quos quidem dum temere nimis excutit & auscultat Simeon, ut qui divinæ institutionis expers erat, ac plane rudis, atque (ut verius dicam) levis ac praeceps animo, pestiferam hæresim hausit, & cum eo rediit Constantinopolim ad Imperatorem. Triennio deinde domi suæ privatim acto, cum plene jam irretitus possideretur a diabolo, relictis omnibus, clam excessit, Cibassam petens. Ubi convocatis collectisque hinc inde Constantini discipulis, ejusdem impietatis successor effectus est: & ut nomini suo famam eadem, qua prædecessores arte conciliaret, Titum se appellavit. Ego vero non Titum hunc dixerim (neque enim imitator ejus Titi fuit, quem Paulus Apostolus Cretensium fecit Episcopum) sed Cetum potius: siquidem Cetum imitatus est in maris undis latitantem. De Ceto enim marino narrant quidam, Aspidochelonem appellari, mole vero tam vastum esse, ut insulæ referant speciem, vocis porro sonum gravem illi & obscurum inesse. Hinc fieri, ut decepti nonnunquam nautæ anchoras suas in eum conjiciant, palisque infixis navigia deligent; quod accenso desuper igne concalefacta bellua, repente aquas subeat, omnesque in altum demergat & suffocet. Sic prorsus iste, eo quod qui ejus nequitiæ magnitudinem non norant, gravemque vocis sonum minime refugiebant, sed auscultabant, suæque adeo spei anchoram in eo defigebant, omnes per ignem ad inferni profunda depressit: igne enim extinctus una cum ejusdem amentiæ sociis ad æternum ignem profectus est.

Simeon hæresi infectus.

Impostor mutat nomen.

XVIII. Pugnant inter se Manichæi.

Nam cum triennii jam spatium in illis locis permultos iisdem erroribus implicans perageret, exorta tandem est inter Justum illum, a quo lapidatum diximus Constantinum, & Simeonem hunc Cetum gravis disputatio, multaque inter eos ultro citroque agitata de Pauli Apostoli sensu in illis verbis epistolæ ad Colossenses: Quoniam in ipso condita sunt universa in cælis & in terra, visibilia & invisibilia, sive throni, sive dominationes, sive principatus, sive potestates, omnia per ipsum & in ipso creata sunt, & ipse est ante omnes, & omnia in ipso constant. Urgente autem Justo ac dicente: Ne forte populo imponamus, & ne si ab Apostoli verbis discrepantia docuerimus, hominum animas temere perdamus, pro quibus in tremendo judicio reddi a nobis rationem oporteat: Nihil his ejus verbis movebatur Simeon, quin pergebat acrius, ejus loci expositionem huc illucque suo more distorquens.

XIX. Episc. defert Manichæos.

Gliscente igitur inter Justum & Simeonem contentione, proficiscitur Justus ad Episcopum Coloniæ, atque ut de Apo-

sto-

PAGIUS

nulla sit mentio in antiquis Missalibus & Ritualibus: nec ullum ejus vestigium extat apud Veteres Officiorum Expositores, Strabonem, Micrologum, Rabanum, Amalarium, Alcuinum: licet alios quoscunque ritus minutissime soleant explicare. Patres etiam & Concilia post annum DCC. nihil prorsus de hac re agunt, quamvis nonnunquam de Missa Cathecumenorum atque Fidelium ex prisco usu sermonem habeant.

IX. *Id confirmatur primo.*

Confirmat hoc aliis argumentis Tentzelius citatus; posito enim, quod fatetur Schelestratius Doctores Ecclesiæ septimi sequentiumque sæculorum in Tractatibus suis nihil occultasse, sed Symbola Ritusque Mysteriorum sine ullis involucris, præsentibus quoque Cathecumenis, evulgasse, cui bono eorum dimissionem scrupulosius observassent? cum sublato uno, alterum nulli foret usui, nec quidquam impediebat, ut quod auribus Catechumenorum non amplius occultabatur, oculis eorum pariter exponeretur. Huc etiam refert Tentzelius locum Sancti Rhemberti Hamburgensis Archiepiscopi in Vita Sancti Anscharii Decessoris sui, qui cap. 21. laudata Anscharii in convertendis Nordalbingensibus Paganis industria, subjicit: *Et cum multi inibi baptizati supervixerint, innumerabilis tamen Albatorum multitudo, exinde ad Regna conscendit Cælorum. Qui libenter quidem signaculum Crucis recipiebant, ut Cathecumeni fierent, quo eis Ecclesiam ingredi & Sacris Officiis interesse liceret, Baptismi tamen perceptionem differebant, hoc sibi bonum diiudicantes, ut in fine vitæ suæ baptizarentur, quatenus purificati lavacro salutari puri & immaculati vitæ æternæ januas absque ulla retardatione intrarent.* Cumque quicunque eo tempore de *Divinis Officiis* scripsere, Sacramentorum ritus æque ac alios complexi fuerint, perspicuum est Catechumenos a conspectu Mysteriorum amplius prohibitos non fuisse.

X. *Confirmatur secundo.*

Neque his tantum, sed quibuscunque non Initiatis eandem libertatem permissam colligit Tentzelius ex Responso Nicolai I. Papæ ad consulta Bulgarorum, sub anno DCCCLVIII. dato cap. 14. *a quodam Judæo, nescitis utrum Christiano an Pagano, multos in patria vestra bapti-*

stoli sensu quod cupiebat audiret, omnia mox de se sociisque & quam inter se disciplinam tenerent, liquido exposuit. Re comperta, Episcopus nihil in his sibi cunctandum ratus, de singulis e vestigio refert ad Justinianum Augustum, qui post

Heraclium Imperii sceptra gubernavit, &c. Quæ enim tunc gesta sint, suo loco dicenda oportunius erunt: hic autem plurium annorum historiam narratio complectitur, quæ nulla per annos singulos possit partiri discretione.

An-

PAGIUS

baptizatos asseritis, & quid de his sit agendum, consulitis. Hi profecto si in nomine Sanctæ Trinitatis, vel tantum in nomine Christi, sicut in Actis Apostolorum legimus, baptizati sunt (unum quippe idemque est, ut Sanctus exponit Ambrosius) constat eos non esse denuo baptizandos. Sed primum, utrum Christianus, an Paganus, ipse Judaeus extiterit, vel si postmodum factus fuerit, Christianus investigandum est. Ut autem consuetudinem dimittendi non initiatos sæculo VIII. & IX. desiisse videmus; ita perspicuum est eam VII. Sæculo abrogatam fuisse. Quæ in contrarium Schelestratius attulit, expendit, solideque solvit Tentzelius citatus.

Hoc anno S. *Martinus* Papa ad Naxum insulam captivus ducitur ex dictis anno DCL.

JESU CHRISTI ANNUS 654.	MARTINI PAP. ANNUS 6.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 13.

I. Martini Papæ & Martyris obitus.

ANnus agitur Redemptoris sexcentesimus quinquagesimusquartus, Indictione duodecima: quo duodecima die mensis Novembris sanctus Martinus Papa, & martyr Chersonæ in Ponto, ubi fuerat relegatus, erumnis confectus martyrium feliciter consummans, in consortium aliorum martytum atque Pontificum assumptus in cœlum, triumphat nobili corona martyrii insignitus, cum jam sedisset annos quinque, menses quatuor, dies duodecim: cujus dies natalis monumentis Ecclesiasticis adnotatus, corusca luce annuatim Ecclesiæ Catholicæ redditur celebrandus.

II. De ejusdem S. Martini obitu hæc habet Anastasius Bibliothecarius: *Directus est in exilium supradictus vir sanctissimus in locum qui dicitur Chersona, & ibidem (ut placuit Deo) vitam finivit in pace Christi confessor, qui & multa mirabilia operatur usque ad hodiernum diem. Fecit autem ordinationes duas per mensem Decembrem, presbyteros undecim, diaconos quinque, Episcopos per diversa loca numero triginatres. Depositus est autem die duodecima mensis* Novembris*: *& cessavit Episcopatus ejus dies vigintiocto.* Hæc apud Anastasium leguntur, quæ haud mediocri censura indigent. Etenim quomodo fecisse dicitur ordinationes duas mense Decembri, si primo tantum anno suæ sedis eum mense Decembri contigit habitasse Romæ? Unde dicendum erit, ipsum semel tantum ordinationem habuisse, vel si bis dicas, alio sane mense quam Decembri, vel alibi quam Romæ. Præterea quod tradit de tempore vacationis ejus sedis, nihil in aliis codicibus editis, certe quidem neque adeo facile potuit innotuisse Urbi ejus condemnatio, neque exilium tyrannice factum tam brevi temporis spatio, neque obitus e tam longinquis regionibus haud adventantium frequentia notus valuit Urbi in Ecclesia fieri manifestus.

* *alii codices, habent* octava mensis Septembris, *alii,* Octobris.

III. S. Martinus miraculis illustratus.

Quod autem ad edita ab eo defuncto miracula pertinet: etiam ab ipso adhuc vivente in Oriente illuminatum fuisse cæcum, S. Audoenus Rothomagensis Episcopus in rebus gestis S. Eligii, quas fidelissime prosecutus est auctor ejus temporis ac veri amantissimus scriptor, fidem facit, qui stylo suo gloriosum martyrium sanctissimi viri, veluti in æternum permansurum in Ecclesia monumentum, posteris scriptum reliquit (*a*) verbis istis post alia quæ ex eodem auctore sunt superius recitata: *Constantinopolim perductus sanctus Martinus, atque ibi in exilium relegatus, sola oratione meruit cæco lumina reddere. Porro exulans & delitescens, post multa tormenta, claram valde & nobilem vitam optimo, & venerabili fine conclusit. Simulent nunc hæretici quantum volunt, confundantur & erubescant a se martyrem factum, quamvis in pace eum exhalasse animam clamitent; quamvis non a se interemptum, sed propria fingant morte defunctum, quasi non eum pœna consumpserit, in quo pœna consumpta est. Qui si in præsenti nunc adesset*

(*a*) *Audoen. in vita S. Eligii c. 34. apud Sur. die 1. Decemb.*

De martyrio S. Mart. elogium S. Audoeni.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hisp. DCXCII. Anno Hegiræ XXXIV. inchoato die 22. Julii fer. 3.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6147.

☉ 19. E. ☽ 9. P. 23. April. Indict. 12.

JESU CHRISTI 654.

EUGENII PAPÆ 1.

CONSANTIS IMP. 14.

HIc annus ista formula notatur: *XIII. post Consulatum Constantis Aug. XI.*

A.C. 654. I. *Postconsulatus.*

A num. I. ad VII. Post Baronii mortem Sirmondus publicavit Collectanea Anastasii, in quibus Acta Sancti Martini mutilata non sunt, uti erant quæ in manus doctissimi Cardinalis venerunt. In horum fine legitur: *Obiit autem idem Sanctissimus ter Beatus Apostolicus Martinus Papa vectus revera Confessor & Martyr Christi Dei Nostri in eadem exulatione Chersonesa juxta ejusdem ad Dominum Deum petitionem, quam obtulit ei cum lacbrymis, exiens de navi, & calcans terram illam, idest, ut in ea finiret vitam, bonum certamen certans, cursum Martyrii consummans & bonam fidem servans mense Septembrio, die sexta decima, in qua felicissimæ Martyris & fidem custodientis orthodoxam Euphemia pretiosissima & beatissima secundum anni circulum celebratur memoria, Indictione quarta decima. Positus est autem in tumulis Sanctorum extra muros Chersonitarum Civitatis quasi stadio uno, in pretiosissimo & reverendissimo Templo Sanctissima & præ omnibus Sanctis colenda, castissima & immaculata, ter benedictaque gloriosissima & excellentissima omnium creaturarum, gratia plenissima, gaudium facientis & tribuentis Domina nostra, proprie natura & veritate scilicet Dei Genitricis, semper Virginis Mariæ, quæ cognominatur Blacbernas.* Qua ea Indictione cum mense Septembrio copulata, quemadmodum ex dictis superioribus annis, hunc Sanctum Pontificem, non hoc anno, ut autumavit Baronius, sed insequenti animam Deo reddidisse certo constat.

II. *S. Martinus PP. anno sequenti mortuus.*

III. *Quod magis probatur.*

Annus, mensis, & dies mortis Sancti Martini, sicuti & locus memorantur etiam in Hypomnestico de *Anastasio Apocrisiario*, pag. 262. in quo dicitur defunctus *mense Septembrio, die sexta decima, Indictione quarta decima, qua Martyris Euphemia* memoria celebratur, *reconditus inter tumulos Sanctorum* in domo gloriosæ Dominæ nostræ, *qua appellatur Blacbernas, extra muros a stadio uno ipsius de cetero benedictæ Urbis Chersonis*, quæ Civitas est ad Bosphorum Cymmerium sita, de qua Baronius num. V. Porro Blachernianum templum a Pulcheria Augusta pri-

essent, hae a me pro martyre verba audirent: Etsi imminente carnificis gladio mortuus non fuit, in confessione tamen Catholicæ fidei in exilium relegatus, post continuam & indefessam professionem, gloriosum mortis exitum meruit, sicque ad Deum suum redeuntem cælestis aula martyrem suscepit.

IV. *Neque enim virtus ejus aut honor minor est, quo minus beatis martyribus aggregetur: quia (quantum in ipso fuit) æquanimiter toleravit, quicquid ei adversitatis oblatum est. Nam sicut quidam testatur* (hic est Dionysius Alexandrinus Episcopus apud Eusebium Cæsariensem) *non est inferior gloria, sed potius excellentior sustinere martyrium pro eo ne scindatur Ecclesia fallaciis hæreticorum, quam est illa ne immoletur idolis impulsu Paganorum. In Paganorum namque persecutione unusquisque tantum pro anima sua, in hæreticorum vero pro universali patitur Ecclesia. Ideirco potiorem eum dixerim, qui proculdubio excellentior, magisque eximius comprobatur. Hæc pauca de tanti viri memoria Eligii vita sibi inserta habeat, loquaturque ea ubicumque Eligii vita legetur per sæcula, quantum Martinus fidei dogmate claruerit. Quæ quidem nos dilectionis gratia hactenus narrasse sufficiat, ut sit tam eximii viri memoria, qui utique collegis meis in urbe Romana multa impendit bona: quamvis in Oriente frequentetur, non usquequaque in Occidente oblivioni tradatur.*

Nua minur gloria martyrii ab hæreticis illati, quam a gentilibus.

Hucusque de sancto martyre sanctus confessor Audoenus, de quo superius dictum, & inferius suo loco dicendum erit.

V. Sed accipe quæ de S. Martino dicat Sanctus Gregorius Papa hujus nominis Secundus cognomento Dialogus, in epistola ad Leonem Isauricum Imperatorem hæreticum Iconoclastam, cum suis scriptis comminatus esset ipsi Gregorio, facturum se in eum, quod in S. Martinum perpetraverat Constantinus, nimirum ut ab Urbe vinctum Constantinopolim perduci mandaret, eademque inferret ipsi supplicia, quæ fuerat Martinus passus. Ad hæc, post alia quæ ab eodem impio tyranno S. Martinus est passus, enarrata, subiicit ista ipse Gregorius: *At beatum Martinum esse & sanctum, testatur civitas Chersonensis & Bosphori, in quam relegatus est, & totus Septemtrio atque incolæ Septentrionis, qui ad sepulcrum ejus confluunt, & morborum curationes experiuntur. Atque utinam faxit Deus, ut nos Martini viam ingrediamur, eamdemque sortem subeamus.* Hæc Gregorius in dicta epistola ad Leonem Isauricum, de qua suo loco fusius acturi sumus: satis modo hanc de S. Martino (quod ad rem pertinet) accepisse testificationem, qua quidem nondum,

De cultu S. Martini ex Greg. II.

PAGIUS primum ædificatum in honorem Deiparæ Virginis inter omnia Urbis Constantinopoleos eminebat; *Unde & in aliis Civitatibus Viri quidam pii Deiparæ ædes Deiparæ a se excitatas Blachernarum donarunt appellatione, tanquam Deipara Virgo eo delectaretur*, inquit Anonymus in Depositione vestis Deiparæ pag. 753. quæ vestis in ea asservabatur, & ob crebra miracula, quibus coruscabat, maximæ erat venerationis. Sancti Martini Relatio Constantinopolim, & Depositio in Blachernis commemoratur die XX. Septembris, Romæ autem, quo postea delatum est ejus corpus, XII. Novembris. In Anastasio Bibliothecario dicitur Martinus *depositus die XVII. mensis Septembris*, tam in vulgatis editionibus, quam in MSS. Anastasianis, quæ ad manus meas pervenere, aut quæ laudantur in fine editionis Regiæ. Quare Baronius num. I. ubi legit *die duodecima mensis Novembris*, & alios Codices habere dicit *Octava mensis Septembris*, alios *Octobris*, nactus est Codices mendosos Anastasii, quales multi reperiuntur. Anastasius autem, ut sæpe monuimus, non diem mortis, sed diem sepulturæ de more notat. Denique Martinum alio quam quo colitur die, secus, ac credidit Baronius, mortuum esse, in dubium revocari non potest.

IV. Idem Anastasius scribit, sedisse Martinum *annos sex, mensem unum, dies viginti sex*, quod & in MSS. ejus legitur, sicuti & in Orderico, Reginone, Hermanno Contracto, Honorio Augustodunensi, & passim in Catalogis Rom. Pontificum. Verum cum ordinatus fuerit anno DCXLIX. die quinta mensis Julii, ab eo die, & anno, ad XVI. mensis Septembris anni DCLV. intercurrunt anni sex, menses duo, & dies duodecim, ideoque duratio Sedis ibidem mendosa descripta: præterquamquod nec Anastasius, nec Antiquorum Catalogorum Auctores, soliti erant, Pontificibus attribuere tempora quæ post eorum abdicationem aut depositionem fluebant, ut videre est in Silverio & Vigilio; sed ea tribuebant Successoribus quomodocumque ordinatis. Adhæc recte Baronius notavit num. II. perperam in Anastasio legi cessasse Episcopatum dies XXVIII. quia illud verum non est, nec in omnibus ejus Codicibus habetur. Accurate tamen scriptum fuit in quibusdam ejus MSS. exemplaribus, in fine Editionis Regiæ citatis, cessasse Episcopatum *annum unum, menses, duos, dies viginti*: a die enim decima nona mensis Junii anni DCLIII. qua minori navigio *Martinus* impositus, e porto Romano fuit, ad diem octavam mensis Septembris anni sexcentesimi quinquagesimi quarti, qua *Eugenius* Pontifex Romanus ordinatus est, intercurrunt annus, menses duo, ac dies viginti, quo temporis intervallo, Martino ab Urbe absente, Archidiaconus, Archipresbyter & Primicerius Notariorum Ecclesiam Romanam administrarunt. Ex quo & constat ordinationem *Eugenii* recte a nobis consignatam fuisse, hallucinatumque esse Baronium num. VI. & plerosque omnes, qui Eugenium ante Martini mortem hujus tantum Vicarium fuisse arbitrati sunt; cum mortuo vel absente Pontifice Vicarius Ecclesiæ Romanæ non præficeretur, ut anno DCLII. num. III. & seq. ostendi. Quare vulgaris sententia reiicienda, quemadmodum & id quod ibi habet Baronius, *Eugenium* usque ad mortem Martini, per imaginem sedisse, & accedente eaetsu semel antea lato consen-

De Regimine Ecclesiæ Romanæ dum in exilio esset S. Martinus.

dam Romam ejus corpus fuisse translatum, sed illic Chersonæ, ubi martyrium consummavit, honore cultum ac miraculis illustratum apparet.

VI. Viget adhuc in Oriente ejus cultus.

Accepi equidem ab Orientali homine pio viro Catholicæ communionis, fide integro, in hanc usque diem a Græcis frequentari memoriam S. Martini Papæ, confluereque populos frequenti cœtu ad sepulcrum ejus, & gratias curationum accipere, & alia justa petita impetrare solere. Quamobrem in eam sententiam imus, ut etsi corpus ejus Romam delatum est, & collocatum in Titulo Equitii, in quo & celebris est memoria S. Martini confessoris Episcopi Turonensis, ut vetus in eo posita docet inscriptio: pars tamen ipsius aliqua ibi remanserit, vendicantibus eum ut suum martyrem Chersonensibus. Quando autem facta sit ista sancti Martini sacrarum reliquiarum translatio, ut e Ponticis oris triumphatorem suum martyrio coronatum Roma receperit, nos latet: receptum tamen, & honoribus martyre dignis non a Romanis tantum, sed ab universa Ecclesia Catholica Occidentis, & Orientis jugiter frequentatum, certissimum est.

Eugenii Papæ legitimus Pontificatus.

Ubi igitur de S. Martini Pontificis obitu certum nuncium Romam delatum est, nullus alius quæsitus fuit, qui ipsi succederet: sed qui tunc sedere per imaginem saltem Eugenius (ut diximus) inventus est, accedente rursus semel antea lato consensu, legitime sedere cœpit: ut nonnisi ab hoc tempore Eugenii Pontificatus tempus sit numerandum.

VII. Navali prœlio victus a Sarracenis Imp.

Hoc eodem anno Constans Imperator a Sarracenis navali prœlio superatur, ipseque in vitæ discrimen adductus, vix mutata veste fugiens, salvus evasit. Vox quidem sanguinis justi Abel, Martini inquam, e cœlo potius quam e terra clamabat in perfidum ipsum Imperatorem, qui instar Cain nonnisi in fuga novit sperare salutem. Quomodo autem ista se habuerint, a Theophane sic narrantur (a): *Anno decimotertio Constantis præcepit Mabuvias Sarracenorum Princeps armaturam fieri magnam navium, quo ascenderet ad regiam urbem classis eorum. Omnis autem apparatus eorum apud Tripolim Phœnices consistebat. Verum hoc viso, duo fratres quidam Christiani amici Tripoli manentes, filii buccinatoris cujusdam, zelo Dei succensi, ad carcerem civitatis cucurrerant impetu: habebat autem multitudinem Romanorum vinculatorum: & disruptis portis, vinculisque solutis, in Amiram irruerunt; quo perempto una cum his qui cum eo erant, præparaturaque omni igni tradita, in Romaniam navigio transierunt. Veruntamen nec sic illi ab eadem præparatura cessaverunt. Sed Mabuvias quidem militat contra Cæsaream Cappadociæ: Abulathar vero fabrum navalis structuræ constituit, qui veniens in locum divertit, vocabulo Phœnicem Lyciæ, ubi erat Constans Imperator, & Romanus stolus * cum eo navaliter pugnaturi.*

(a) Theop. hoc ann. 13. Constant. Imp.

* stolus pro exercitu usurpatur.

VIII.

Cumque futurum esset ut Imperator cum ipso navigio præliaretur, contemplatur nocte illa visum, videlicet apud Thessalonicenses esse. Porro cuidam conjectori somniorum expergefactus narrat visionem. Qui ait: O Imperator, utinam nec dormisses, nec somnium aspexisses. Nam esse Thessalonicæ, Θὲς ἄλλῳ, *sonuit, quod interpretatur, alteri cede victoriam: id est, ad inimicum tuum victoria vertitur. Sed Imperator nihil metuens, ad prælium navalis pugnæ Romanorum classes præstruxit ad bellum. Quibus in alterutrum irruentibus superantur Romani, & commixtum efficitur mare sanguine Romanorum. Induit autem Imperator alium veste sua: & insiliens prædictus buccinatoris filius in regiam scapham, Imperatorem arripuit, & in aliam navim transductum inopinate salvavit. Porro ipse fortissimus viriliter insistens Imperatoriæ navi, multos occidit, mortique se ipsum pro Imperatore contradidit. Hunc præterea hostes circumdantes, & in medio retinentes putabant ipsum esse Imperatorem. Postquam autem multos occiderunt, interfecerunt hostes una cum eis & ipsum, qui portabat Imperatoriam vestem. At Imperator taliter in fugam versus salvatur, & derelictis omnibus, navigavit Constantinopolim.* Hacusque ex Theophane.

Turpis fuga Imperatoris.

IX.

Eodem anno Rotharis Rex Longobardorum Arianus, ubi regnasset annos sexdecim & menses quatuor, moriens, regnum reliquit filio Rodoaldo. De ejus sepultura habet hæc Paulus (b): *Hic cum juxta basilicam beati Joannis Baptistæ fuisset humatus, post aliquantum tempus quidam iniqua cupiditate succensus ejus sepulcrum noctu aperuit, & quicquid in ornamentis ejus corporis reperit, abstulit. Cui beatus Joannes per visionem apparens eum vehementer exterruit, eique*

(b) Paul. diac. de gest. Longob. lib. 4. c. 48.

De Rotharis Regis obitu & sepultura.

PAGIUS

sensu, legitime sedere cœpisse. Denique Baronius *Anastasium* perperam reprehendit, quod scripserit, duas ordinationes a Martino per mensem Decembrem factas esse: cum ex dictis manifestum sit, eum quatuor Pontificatus sui prioribus annis Romæ mensem Decembrem transegisse, contra quam Cardinalis doctissimus existimabat.

V. *Moritur Rotharis Rex Longobard.*

Ad num. IX. *Rotharis* Rex Langobardorum Arianus, postquam annos sedecim & menses quatuor Regnum tenuerat, vita decedens Langobardorum Regnum *Rodoaldo* suo filio reliquit, inquit Paulus Diaconus lib. 4. cap. 48. Sigebertus in Chronico, ubi annos totidem ei attribuit, mortem ejus collocat anno DCXLVI. ad quem ideo ea retrahenda, quia, ut supra di-

xi.

que dixit: Cur ausus es corpus istius hominis contingere? Fuerit licet non recte credens, tamen mihi se commendavit. Qui igitur hoc facere præsumpsisti, numquam deinceps in meam basilicam ingressum habebis. Quod ita quoque factum est. Quoties enim cumque voluisset beati Joannis oraculum * *ingredi, statim velut a validissimo pugili guttur ejus feriretur, sic subito retro ruebat impulsus. Veritatem in Christo loquor: hoc mihi ipse retulit, qui hoc ipsum suis oculis factum vidit.* Hæc Paulus. Hic primum adverte (quod dictum ab auctore est) Rotharis corpus non intra basilicam, sed juxta eam humatum esse: alioqui si in basilica, exumandus religiose fuisset. Sed & illud observatione dignissimum, nec impiorum preces interdum despicere invocatos sanctos, vel irremuneratas relinquere præmio saltem aliquo temporali: siquidem & Creator omnium Deus Solem suum oriri facit super bonos & malos.

* oratorium.

X. Hoc eodem anno sexcentesimo quinquagesimoquarto, qui a S. Martino Pontifice missus est ad prædicandum Evangelium Follianus Fossensis Episcopus, coronatus est corona martyrii una cum tribus discipulis, quorum dies natalis inter martyres collocatus, annis singulis celebratur. Reliqua tu consule de iisdem apud Martyrologium Belgicum, quod Molanus vir doctissimus mirifice illustravit. Sancta his temporibus æmulatio pertigit Hibernos ac Scotos religionis Christianæ cultores: quod enim scissent ab Urbe complures in Britanniam ad Anglorum conversionem sanctos viros missos, & ipsi hactenus id non sine culpa neglexisse visi essent, quibus ob locorum propinquitatem id magis peragendum fuisset: complures ex ipsis paternis egressi domibus ad prædicandum gentibus Evangelium profecti sunt, ut ex Beda apparet, atque nonnullorum sanctorum vitæ Actis scriptis omni fide mandatis.

De Folliani & Soc. Martyrio.

XI. Porro qui comes illi inhæsit, & magister extitit, Levinus Gandensis Episcopus, & ipse consecutus est coronam martyrii: dum enim prædicationi Evangelii in-

PAGIUS

ximus, Baronius, serdius quam par erat, *Rotharis* Regnum inchoavit. [1]

VI. *Annus Martyrii S. Foillani.* Ad num. X. *Sancti Foillani* Martyrium contigit tantum anno sequenti, ut anno DCL. ubi de hoc Sancto egimus, visum est; neque unquam Episcopus fuit, ut ibidem demonstratum. *Fossa* vero Oppidum Nivellensibus ultra Sabim fluvium supra Namurcum, nunc jurisdictionis Leodiensis, nunquam habuit Episcopum, sed a Sancta *Gertrude* Abbatissa Nivellensi in Brabantia donatum est SS. *Foillano* & *Ultano* fratribus, ubi *Foillanus* construxit Monasterium, cujus curam commisit *Ultano* fratri suo, ut legitur in Vita ejusdem Sanctæ Gertrudis, in Actis Bollandianis ad diem XVII. Martii, & in Sæculo Secundo Benedictino. Locus cum Monasterio vulgo nuncupatur *Fosse*, alias *Fosse*.

VII. *Floret S. Livinus.* Ad num. XI. Sanctus *Livinus* in Scotia nobili genere natus, Evangelii plantandi causa, cum tribus discipulis *Foillano*, *Hellia*, & *Kilsano*, Oceano trajectu venit in Belgium ad Cœnobium *Gandavum* appellatum, cujus Abbas erat *Florebertus*, a quo benigne susceptus est. *Ibi quoque invenit*, inquit Bonifacius Auctor coævus in ejus Vita apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino, *magnificæ sanctitatis virum & egregium Christi Confessorem Bavonem recentiua morte in Domino pausantem.* Inde prædicationis causa digressus innumeros ad Christi fidem convertit; sed viri impii non destitere, donec ejus linguam extractam canibus devorandam projicerent, quæ tamen illi fuit mox miraculo restituta. Tandem apud *Escham* Flandriæ vicum eum multis vulneribus saucium obtruncarunt pridie Idus Novembris, ut legitur in laudata Vita, & in ejus Epitome apud Surium ad diem XII. Novemb. ubi etiam dicitur *Livinum*, antequam in Belgium venisset, fuisse Archiepiscopum in Hibernia. Non potest autem dici Episcopus Gandensis, quia hoc tempore nullus eo in Oppido Episcopatus erat; neque etiam potest dici aut frater, aut comes Sancti *Foillani* Martyris, de quo mox locuti sumus, quia *Foillanus* discipulus *Livini* a Foillano Martyre diversus est, ut liquet ex Vita Sancti Livini. Annus ejus Martyrii incertus; illud tamen indubitatum, *Livinum* post Sanctum Bavonem mortuum esse cum ad Florbertum Gandæ Abbatem scripserit Epistolam de S. Bavonis Epitaphio, & Epitaphium S. Bavonis a se compositum ad eum miserit. Extant Epitaphium & Epistola Sæculo Secundo Benedictino, in fine Vitæ Sancti Bavonis; in quo cum tradatur, *Bavonem* statim a sua morte apparuisse *Beatissimæ Gertrudi cum aliis Virginibus secum commorantibus*, manifestum est deceptos Christianum Massæum Cameracensem, lib. 13. Chronic. Usserium in Sylloge Epistolarum Hibernicarum, & Joannem Baleum in sua Bibliotheca, qui existimantes & *Bavonem* anno DCXXXI. ad Deum migrasse, scripsere. *Livinum* anno DCXXXIII. Martyrium fecisse; certam enim S. *Gertrudem* post annum DCXL. Abbatissam Nivellens. renunciatam esse. Cum itaque *S. Bavonem* anno DCXLIX. mortuum ostenderimus, *Livini* Martyrium triennio post contigit ut legitur in Epitome laudatæ Vitæ S. Livini. *Bonifacium* illum, qui hujus Sancti mortem scripsit, diversum esse a Bonifacio Archiepiscopo Moguntino, cum de hoc Sancto Antistite sermo erit, ostendemus.

San-

NOTÆ [1] JUxta ea quæ ad A. 638. statuimus, si anno 643. Rotharis regiminis sui annum octavum numerabat, ejusdem regni annus sextusdecimus ac menses quatuor deducunt nos ad annum 652. vel 653. Rodoaldum vero ejus filium non superasse annum 654. cum Bacchinio in Notis ad Agnellum, ex Blanchio in notis ad Paulum Diaconum lib. 4. cap. 50. puto. Ita enim inter se omnia consonant, & Grimoaldi procemium ad Leges suas hanc chronotaxim egregie vindicat. Porro de hoc procemio infra. MANSI

(a) *Martyrol. Rom. & Me. in Natal. SS. Belg. die 12. Nov.*

instat apud Escham, multis vulneribus confossus occubuit: habent natalem ejus indelebili inscriptione notatum tabulæ Ecclesiasticæ (a), eumdemque consueto præconio annis singulis anniversaria die in Ecclesia exhibent, duodecima Novembris.

S. Vincentius comes Hannoniæ.

Sed auctor horum omnium, ut ex Hibernia magnæ virtutis homines transferrentur in Gallias, vel alias ejus regiones, fuit Vincentius Comes Hanoniæ, qui uxorem habuit consanguineam Regis Dagoberti beatissimam Vualdetrudem:

Ann. Eccl. Tom. XI. O o o 2 miſ-

PAGIUS VIII. *Moritur S. Ultanus.*

Sanctus Ultanus frater sanctorum *Fursei & Foillani* Martyris, post Sancti Fursei mortem in Galliam venit cum fratre superstite, ubi a *S. Gertrude* Abbatissa Nivellensi, seu Nivialensi, accepere locum *Fossuensem* seu *Fossensem*, ibique Monasterium condiderunt. Post necem *Foillani* fratris illic permansit *Ultanus*, quem *Gertrudis* morti proxima de imminente obitus sui die consuluit, ut habetur in Vita sancti Fursei. Post annos aliquot Monasterio Peronæ ubi Furseus sepultus jacebat, Abbas præfectus est. Tunc temporis *Sanctus Amatus* Senonum Antistes jussu Theodorici Regis relegatus est Peronam, ubi *sub honorifico Abbate Ultano custodia perstitit mancipatus*, inquit Scriptor Vitæ Sancti Amati, qui addit: *Ad suum juvamen sacrum B. Ultani Abbatis experiebatur solamen Amatus, cujus Ultani providentia decentissime in verbis, gratia & subsidio alimonia proficiebat assidue*. Colitur Ultanus in recentioribus Martyrologiis Kalendis Maii, mortuus circa annum sexcentesimum octogesimum. Legendum ejus Elogium historicum Sæculo Secundo Benedictino, & in Actis SS. Bollandiania ad diem primum Maii. *Ultanus* iste diversus est ab Ultano itidem Hiberno, cujus Elogium composuit Ethelvvulfus Monachus in suo Carmine seu Poemate, apud Mabillonium Sæculo IV. Benedict. part. 2. pag. 309.

IX. *Obitus S. Madelgari seu Vincentii.*

Baronius cum multis recentioribus scribit, *Furseum* ex Hibernia cum aliquot sociis adductum fuisse a Sancto Vincentio Hannoniæ Comite in Galliam. Verum antiquiores Auctores qui de *Sancto Vincentio* seu *Madelgario* loquuti sunt, eum tantum *Virum illustrem* appellant; ejus nobilitas patet ex copula *VValdetrudis* conjugis, quæ clarissimos cognatos & parentes habuit. Adhæc Beda lib. 3. cap. 19. dicit quidem *Furseum* venisse in Galliam, sed Vincentii aut alicujus alterius Magnatis mentionem non facit. *Vincentius* & ejus uxor, soror natu major *Sancta Aldegundis*, amplissimas opes possedere in pago Hainonensi, qui pars erat hodiernæ Hannoniæ, ubi Monasterium Altimontense Gallice *Hautmont*, seu Altum-montem ædificavit, & post aliquod tempus Monachum in eodem loco induit, ut in Vita Sancti Gisleni legitur. Sed cum multi ad piam ejus conversationem confluerent, ad secretiorem locum secessit, & Monasterium Sonegiense, Gallice *Soigny*, construxit, ubi vitam transegit, & mortuus est. *VValdetrudis* ejus uxor, non tantum mariti votis annuit; sed & ipsa *Castriloci* Monasterium puellare, Gallice *Chateau-lieu*, condidit. Locus ille lapsu temporis excrevit in Urbem amplissimam a situ nomen *Montium* sortitam, vulgo *Mons*. Obiit *Sanctus Madelgarius* biennio priusquam Sanctus *Amandus* ex hac vita discederet, si Vincentius in Annalibus Hannoniæ lib. 3. cap. 24. recte supputavit, ideoque anno sexcentesimo septuagesimo septimo. Colitur die XIV. Julii, de eo plura Cointius in Annal. Ecclesiast. Francorum, & Mabillonius Sæculo II. Benedictino, ubi varias fabulas de eo scriptas refellunt.

X.

Anno superiori mortuus est in Gallia *Sanctus Godo* Metensis Episcopus. In Codice enim Monasterii Sancti Symphoriani de eo legitur: *Godo Episcopus sedit annos X. & menses II. obiit VIII. Id. Maii*; de Clodulpho vero ejus Successore: *Clodulfus Episcopus sedit annos XL. & dies XXV. obiit VIII. Id. Maii*, idest, die octavo mensis Maii: ad quem etiam diem, ut notat Meurissius, in Historia Episcoporum Metensium, Martyrologium Ecclesiæ Metensis habet: *Metis Sanctorum Confessorum pariterque Pontificum Godonis atque Clodulphi*. Quare cum *Godo* anno DCXLIII. die nona Martii ordinatus fuerit, die octava Maii superioris Christi anni ad Deum migravit, & postquam Sedes vacasset menses undecim, & dies quinque, Sanctus *Clodulphus* Sancti Arnulphi filius die XIII. mensis Aprilis, qui hoc anno in Dominicam incidebat, consecratus est Episcopus Metensis. In Vita quidem Sancti Clodulphi Auctore Anonymo, qui sæculo IX. vixisse videtur, scripta, & recitata a Mabillonio Sæculo II. Benedictino dicitur, *Goericum* rexisse Ecclesiam Metensem annis XVII. *Godonem* annis VIII. & *Clodulphum* annis XLII. sed is Auctor annos duos, quos e Sede Godonis detrahit, Clodulpho adscribit, & in Goerico annum unum minus numerat: cumque Scriptor Catalogi Sancti Symphoriani eodem, quo Anonymus ille sæculo vixerit, ut ex ultimo illius Catalogi Episcopo liquet; & non solum annos, sed etiam menses, ac dies Sedis, ac insuper dies emortuales memoret, ei tuto fides a Sancto Arnulpho usque ad finem, adhiberi potest; præsertim cum juxta Catalogum illum, Episcoporum Metensium ordinationes in diem Dominicam incidant. Porro ex utroque Auctore Anonymo colligo, Sanctum *Arnulphum* Episcopatum Metensem abdicasse, aut anno DCXXV. aut tardius anno DCXXVI. id enim anni trium priorum ejus Successorum *Goerici*, *Godonis*, & *Clodulphi* retrogrado ordine numerati evidenter ostendunt; quod & ordinatio Successorum Clodulphi juxta Catalogum illum consignata magis confirmabit. Sancti *Godonis* res gestæ propter Scriptorum penuriam obscuræ remansere.

S. Clodulphus fit Episc. Metensis.

XI. *Moritur S. Desiderius Episc. Cadurcensis.*

Sed vocat nos *Cadurcum*, quo perductum est corpus *Sancti Desiderii* Cadurcensis Episcopi in territorio Albigensi demortui, de quo Auctor Anonymus in ejus Vita apud Labbeum Tomo I. novæ Bibliothecæ, & San-Marthanos in Episcopis Cadurcensibus, scribit: *Hujus Sigiberti VII. & decimo Regni anno, Episcopatus autem sui vicesimo & VI. parat solum proprium paterna possessionis Albigense territorium visitare*, & paulo post: In febrem incidit, & *sub die decimo septimo Kalendarum Decembrium ultimum spiritum exhalavit*, die scilicet XV. mensis Novembris. Quare cum *Sigibertus* Austrasiæ Rex anno sexcentesimo trigesimo octavo mortuo Dagoberto patre Aquitaniam, ubi Cadurcum situm, Regno Austrasiæ adjecerit, ut eo anno num. X. & seq. ostendimus, & *Sanctus Desiderius* in Festis Paschalibus anni DCXXIX. Cadurcensis Episcopus ordinatus fuerit, ut eo anno vidimus vita functus est currenti anno, qui XVII. Sigiberti erat, & XXVI. ejus Episcopatus. Verum est in utraque editione Vitæ Desiderii legi, *Episcopatus autem sui XXIII.* quia forte ita

missus enim à Francorum Rege in Hiberniam, inde recedens, secum duxit sanctissimos & strenuos fidei prædicatores, Follianum, Furseum, Ultanum, Eloquium, Ettonem, & Aldegisum, quos omnes egregia sanctitas decoravit: sed & ipse Vincentius in sanctorum album relatus est; excultus enim manu S. Authberti Came-

PAGIUS

ita scriptum est in Exemplari MS. V. C. Herovaldi, a quo tam Labbeus, quam San-Marthani eam acceperunt. Sed Labbeus in fine Tomi II. novæ Bibliothecæ refert, venisse postea in manus suas Codicem Cœnobii Moyssiacensis, cujus variantes lectiones exhibet, ac in eo scribi, *Episcopatus autem sui vicesimo & VI.* non vero, *vicesimo & III.* quod Exemplar Moyssacense Mabillonius Tomo III. Veter. Analect. in Dissert. de *Anno & die obitus Desiderii Episcopi Cadurcensis*, dicit se consuluisse ac distincte scriptum in eo reperisse, *vicesimo & VI.* non *vicesimo & III.* ut in utraque laudatæ Vitæ editione exaratum est. Hoc mendum Cointium decepit; is enim animadvertens, annum *Sigiberti* Regis XVII. cum anno *Desiderii* XXIII. componi non posse, scripsit, legendum esse *Episcopatus sui XXI.* & mortem hujus S. Antistitis consignavit an. DCXLIX. deducto sc. Sigiberti anno XVII. e Regno ejus Austrasiano, ac ab anno Christi DCXXXIII. oblitus se jam an. DCXXXVIII. num. LXXXVI. scripsisse, *Sigibertum* post patris obitum *Cadurcos* & alios quosdam populos Regno suo adjunxisse. Emendavit istum Cointii errorem Mabillonius, recteque effecit, annos *Sigiberti* Regis in *Desiderii* Vita memoratos, e Dagoberti Regis obitu deducendos esse. Verum hujus rei fugit eum ratio; cum scribat, *Sigibertum*, quando Throno Austriæ impositus est, Regem potius designatum, quam institutum dici posse, ideoque non ante mortem patris eum regnasse censendum; Sigibertus enim, ut mox dixi non nisi post patris obitum Cadurcos recepit, ideoque & ab eo tantum anno ibidem regnare cœpit.

XII. *Desiderius cum summis Viris amicitia junctus.*

Scripsit *Desiderius* duos Epistolarum libros, in quibus & quas ad Viros Illustres dederat, & quas ab ipsis acceperat, continentur. Extant illi in Bibliothece Veterum Patrum. Magna ei amicitia intercessit cum Viris, qui ejus ætate Sanctitate præ cæteris enituerunt, cum Sanctis *Audoeno* Rotomagensi, cum *Paulo* Episcopo Virdunensi, cum *Modoalda* Trevirensi, cum *Abbone* seu *Goerico* Metensi, cum *Sulpitio* Bituricensi, cum *Eligio* Noviomensi, & cum aliis tam Episcopis, quam Abbatibus & Magnatibus, ad quos scripsit, vel e quibus literas accepit. Hadrianus Valesius in Defensione Observationis *de Annis Dagoberti I.* cap. 10. cum annos Dagoberti & Sigiberti in Vita Sancti Desiderii expressos inter se componere non posset, idest cum ratione eorumdem annorum numerandorum e Fredegario usurpata, & a se primum ingeniose detecta, existimavit hunc Anonymum magni haberi non debere, nihil certi, nihil sinceri, & incorrupti ex eo erui posse, ac Auctorem esse recentem, qui de rebus „ Veteribus scripserit. Inter Episcopos, inquit, „ & Abbates Gallicanos Sanctitate illustres qui „ ætate *Desiderii* floruerunt, nomerat idem „ Scriptor *Gallum* Arvernum, *Eparchium* Ecolismensem, *Austasium* seu *Eustasium* Luxoviensem, & *Deodatum* Matisconensem. Atqui „ *Gallus* Arvernorum Episcopus, teste Gregorio Turonensi ejus patruo, decessit circa initia Regni Theodebaldi, hoc est anno Christi DCXLVIII. aut insequenti, ante Desiderii ætatem annis octoginta. *Eparchius* vero Abbas vel Reclusus Ecolismensis Vir eximiæ Sanctitatis, obiit, teste eodem Gregorio lib. 6. anno Regni Childeberti VI. videlicet Christi DLXXXI. antequam *Desiderius* natus esset. Videre quidem potuit *Deodatum* Episcopum Ecclesiæ Matisconensis, qui sub Clodoveo Juniore Concilii Cabillonensis Statutis subscripsit. Sed qui *Matisconem* Æduorum Urbem Provinciæ Lugdunensis Primæ, *Metasconem* & *Matisconem* nuncupaverit, neminem annis quingentis vetustiorem „ reperi. Ita Hadrianus Valesius. Verum valde fallitur Vir doctissimus, dum existimavit Anonymum illum velle Episcopos & Abbates, quorum mentionem facit, aut singulari benevolentia Desiderio conjunctos fuisse, aut in vivis adhuc superstites, cum Desiderius Cadurcensibus præpositus est. Loquitur enim de servis Dei, qui Desiderii ætate Galliam illustrarunt, inter quos *Eparchium* Reclusum paucis post ejus nativitatem annis demortuum memorat, ex quo intelligimus, Desiderium octogenarium e vivis discessisse. Praeterea Anonymus sermonem non habet de *Gallo* Arvernorum Episcopo hujus nominis primo, sed de *Gallo* secundo, qui anno DCXLIII. Ecclesiam Arvernensem regebat, ut eo anno num. VIII. ostendit Cointius. Adhuc hic anno DCXXXII. num. VII. præmonuerat, existimandum non esse Viros illos *Desiderio* amicos, de quibus loquitur Anonymus, in vivis fuisse, cum ille Episcopatum Cadurcensem adeptus est; aut omnes uno eodemque tempore suis Sedibus præfuisse; ideoque argumento Valesii occurrerat. Denique in variis Editionibus Vitæ S. Eustasii a Jona scriptæ, *Matisco* Civitas appellatur *Matasco*, & sciunt omnes nomina Urbium & Provinciarum non semper eodem modo aut scripta aut pronunciata fuisse. Vita itaque S. *Desiderii* egregie ab illo Anonymo elucubrata, & quidem sæculo VIII. ut an. DCXXIX. jam insinuavi.

XIII. *Floret Marculfus Auctor Formularum antiquarum.*

Hoc circiter tempore *Marculfus* Monachus *Landerico* Parisiensi Episcopo *Formularum antiquarum* libros duos nuncupavit, quas V. C. Hieronymus Bignonius nostra ætate in lucem edidit, iisque varias Appendices adjunxit. Post Bignonium Baluzius easdem Formulas cum suis nævis in integrum restituit, eiisque subiecit. Styli enim barbariem in Diplomatibus Formulisque in lucem edendis retinendam esse demonstrat Mabillonius lib. 2. de Re Diplom. cap. 2. præsertim cum barbarismi ac vitia ipsa ex ipsis Antiquitatis fontibus, nisi aliunde comperta sit falsitas procedere censenda sint. Ex illis Formulis multa discimus capita prisci juris, aut veterum morum, qui in in Galliis sub prima Regum nostrorum Dynastia vigebant. *Landericum* Episcopum Parisiensem hoc tempore vixisse ostendit Cointius in Annal. Eccl. Franc.

XIV. *Anna Orientalium Anglorum Rex occiditur.*

Westmonasteriensis hoc anno scribit: *Anno gratiæ DCLIV. Penda Rex Merciorum, qui totus in armis furens, nullas nisi sanguine fuso, gaudet habere vias, Annam Regem Orientalium Anglorum, Virum bene religiosum, bello invasit, & in momento contrivit, & ejus exercitum totum. Cui Aethelerus frater ejus in Regnum successit.* Idem habent Wigorniensis & Thomas Eliensis Monachus in Vita Sanctæ Ethildritæ Abbatissæ Eliensis cap. 7. qui addit eum occisum

anno

(a) Molan. in Natal. SS. Belg. die 14. Jul.

meracensis Episcopi, tandem monastico suscepto habitu, sese totum, abdicato sæculo, Christo addixit, atque egregia claruit sanctitate: cujus natalem (*a*) diem Cameracenses, & alii finitimi populi decimaquarta Julii mensis celebrare consueverunt.

An-

PAGIUS *Annæ Regni ejus nono decimo*. Thomas enim anno DCXLIV. a nobis num. VII. correctus in eadem Vita ait, eum successisse Ægerico, cui Regnum commendarat *Sigbertus* Rex quando Monachum induit, anno ab Incarn. DCXXXV. a quo ad præsentem fluxerunt anni XIX. Fuit Anna *Vir bene religiosus, ac per omnia mente & opere egregius*, inquit Beda lib. 4. cap 19. cui ex *Heresuvita* uxore pissima femina nati sunt *filii duo, Aldulfus & Sanctus Jurminus, ac filiæ quatuor, primogenita videlicet Sexburga feminarum incomparabilis, Ædelberga, Etheldreda, atque Vvithburga*, inquit idem Thomas Monachus, qui subdit, *Aldulfum* post aliquot annos Anglorum Orientalium Regem fuisse, alios vero Annæ Regis liberos vitam laudabilem & mortem pretiosam commendasse. Hinc omnes Tabulis Ecclesiasticis inscripti sunt. Idem Thomas Monachus cap. 7. scribit; *Est in eadem Provincia* (sc. Orientalium Anglorum) *locus vulgo Blidebarch vocitatur, in quo corpus venerandi Regis Annæ sepultum est, & usque ad hanc diem pia Fidelium devotione veneratur. Etheldreda* eadem est ac *Ethildrita*, quæ & *Ediltrudis*, de qua infra, appellata est. Annæ Regi successit frater *Ædelberus*, ut habet idem Thomas. De *Heresuvita* agemus anno DCLXXX.

XV. Constantinus Pogonatus a patre Augustus creatur.

In Oriente Constans Augustus *Constantinum Pogonatum* filium in consortium Imperii adscivit, & Augustum renunciavit, & quidem ante diem vicesimum sextum mensis Aprilis. Nam in Sexta Synodo generali legitur, Actionem XV. habitam esse eo die, anno vicesimo octavo ejusdem Constantini. Ea autem Actio celebrata anno Christi sexcentesimo octogesimo primo. Quare *Constantinus* hoc anno Augustus nuncupatus fuerat, &, ut conjicere licet, die decima tertia mensis Aprilis, in quam Pascha incidit, cum Actio XIV. notetur anno Regni ejus XXVII. & die V. mensis Aprilis, ideoque ea nuncupatio facta fuerit post diem V. Aprilis, & ante diem XXVI. ejusdem mensis. *Constantinus* mortuo Constante patre Catholicam fidem, proscripta *Monothelitarum* hæresi, rursus invexit, ut suo loco videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 655.	VITALIANI PAP. ANNUS 1.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 14.

I. Eugenius Papa moritur.

Annus adest sexcentesimus quinquagesimus quintus, decimatertia indictione, quo Romæ moritur Eugenius Papa die secunda Junii: cujus sedis annos, qui numerant ab eo tempore, quo in locum sanctissimi Martini martyris adhuc viventis subrogatus inique fuit, cum ille tyrannice Pontificatu exutus in exilium missus esset, eum annos duos, & menses quatuor sedisse tradunt. Verum cum nonnisi post S. Martini Papæ obitum potuerit, accedente cleri consensu, legitime sedisse: affirmare necesse est, non amplius quam sex menses, & dies vigintitres ipsum Romanæ Ecclesiæ Pontificem præfuisse. Habet de ipso Anastasius, sepultum fuisse apud S. Petrum, nulla facta, dum viveret, cleri ordinatione, sed tantum Episcopos per diversa loca creasse numero viginti duos. Modeste visus est usus Pontificia potestate, quod vivente Martino, optime sciret, se non legitime sedere potuisse Pontificem, sed tantum loco ipsius veluti Vicarium se gerere.

II. Vitalianus Papa creatus.

Vacasse autem ejus sedem mensem unum, dies vero vigintinovem, idem Anastasius tradit: sicque colligas, hoc eodem anno ultima die mensis Augusti creatum fuisse successorem Vitalianum Signinum. Est autem Anastasii alia lectio, quæ dicit vacasse sedem dies vigintitres, ex qua dicendum esset, creatum die vigesima quinta Augusti [1]. Est Signia civitas apud Hernicos, ab longe Urbe trigesimo lapide, via Lavicana. De ipso autem Vitaliano hæc in primis idem Anastasius habet:

Hic direxit Responsales suos secundum consuetudinem cum Synodica in Regiam urbem ad piissimos Principes, significans de ordinatione sua: & dum suscepti essent, renovantes Ecclesiæ privilegia reversi sunt. Hæc Anastasius, qui & addit: *Per eosdem Missos*, Responsales scilicet, *direxit Constans Imp. B. Petro & Evangelia aurea cum gemmis albis miræ magnitudinis ornata in circuitu.* Ex his intelligas, callidum Imperatorem, quo rebus Occidentalis Imperii bene consultum esset, conatum fuisse muneribus saltem & aliis officiis demerere Romanum populum, quem sciret tunc sibi conjunctum atque benevolum fore, si se Catholicum forinsecus præseferret, studiosumque erga Romanum Pontificem. Probe enim noverat, in se Romanum populum simulque clerum & (ut uno verbo dicam) omnes Occidentales Catholicæ fidei integros professores magno-

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCXCIII. Anno Hegiræ XXXV inchoato die 2. Jul. fer. 7.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6148.

☉ 20. D. ☽ 10. P. 29. Mart. Indict. 13.

JESU CHRISTI 655.

EUGENII PAPÆ 2.

CONSTANTIS IMP. 15.

A. C. 655. I. Postconsulatus.

Hic annus ista formula notatus: *XIV. Post Consulatum Constantis Aug. XII.*

II. Vitalianus fit Pontifex Romanus anno DCLVII.

A num. I. ad VI. Anastasius in Eugenio scribit: *Sedit annos duos, menses octo, dies viginti quatuor*, quod & in ejus exemplaribus MSS. etiam habetur. Addit, eum sepultum esse *sub die IV. Nonas Junii*, idest, die secunda ejusdem mensis. Quare cum die octava mensis Septembris anni sexcentesimi quinquagesimi quarti ordinatus fuerit, mortuus est non hoc anno, sed anno sexcentesimo quinquagesimo septimo, ut numeranti patet. Mortuus est autem die prima Junii, dieque insequenti tumulatus, indeque liquet Anastasium diem emortualem ab illa enumeratione excludere. Sed quia Baronius existimavit, *Eugenium* legitime sedere non potuisse nisi post mortem *Martini*, quam putat contigisse anno superiori, ei tantum menses sex & dies XXIII. assignavit, mortemque ejus cum præsenti anno copulavit; sicque Chronologiam Pontificiam turbavit. *Cessavit Episcopatus mensem unum, dies XXIX.* Inquit Anastasius; quare die tricesima mensis Julii anni sexcentesimi quinquagesimi septimi, quæ cum Dominica coincidebat, ordinatus est Vitalianus *natione Signiensis, Provincia Campania*, recteque Hermannus Contractus in fusiori Chronico Eugenii mortem cum anno DCLVII. copulavit. [1]

III. Eugenius Apocrisarios ad Imperatorem mittit anno DCLIV.

Eugenius anno præterito, postquam die octava mensis Septembris consecratus est Pontifex Romanus, de more Decessorum suorum *Apocrisarios* ad Constantem Imp. misit cum Synodica & ordinationem suam significavit. Anastasius quidem, qui hoc a Vitaliano factum affirmat, in Eugenio de ejus Legatione tacet: verum eam nos edocet Sanctus Maximus in Relatione *Motionis facta inter Dominum Abbatem Maximum & socium ejus, atque Principes in Secretario*, re-

NOTÆ [1] Juvat hic variantem lectionem ex vetustissimo nostro Codice Martiniano, de quo in Nota ad A. 635. 16. dare. Ita MS. ille Codex Anastasii sæculi VIII. *Eugenius sedit annos duos menses novem, dies viginti quatuor.* Ex quo fieret ut Eugenii ordinatio integro mense anticipanda esset; siquidem dies ejus emortualis vel sepulturæ diei IV. Nonas Junii cum Anastasio assignaretur. Neque huic chronologiæ quidquam officit; cum interpontificii Martinum inter & Eugenium, quod in editis Anastasii legitur, ratio nulla habenda sit. Ut enim optime Baronius notat in multis Anastasii Codicibus, sicut etiam in nostro Martiniano deest. Vide Pagium ad A. 654. num. 4. MANSI

gnopere coneitasse ob ejectionem ex Urbe sanctissimi Papæ Martini, ejusque tyrannicam depositionem, & ejectionem, ac demum perfunctum, morte intercedente, martyrium.

III. Fraus Coostantis Imp.

Quod igitur sciret ex iis se apud Occidentales omnes male audire, hæreticum proclamari, trucemque persecutorem ore omnium nominati, vafro atque subdolo consilio egit ut se facti pœnitentem recepisse Catholicam fidem, redditumque penitus Orthodoxum ostenderet. Ita plane hæretieus Princeps jure regnandi abuti consuevit religione, ut cum Catholicam fidem oderit, tamen de ea bene mereri videri velit: ut si vir uxori, quam oderit, blandiatur, quo id quod molitur, consequi facile possit; & cum fuerit conseoutus, domo statim eiiciat, & pellieem introducat. Hoc plane usum esse consilio Constantem Imperatorem, perspicue ejus res gestæ declarant: qui cum Catholicus videri vellet, illud signum edidit manifestum, ut cum Romano Pontifice se communicare publicis significaret officiis: nam misit ad eum sacrosanctum Evangelium gemmis miræ magnitudinis exornatum (quod erat symbolum Catholicæ suseeptæ fidei) S. Petri Apostolorum principis basilicæ offerendum; & quod dictum est, legatos (quos Responsales vocat auctor) missos Constantinopolim cum Synodiea de fidei Catholicæ eousessione, ipse Imperator non (ut ante fecerat) eos rejecit, sed bene habuit & amiee recepit, donatosque dimisit impertita confirmatione privilegiorum illorum, quæ ab Imperatoribus conferri possent Ecclesiis.

Oblatio ejus uti Catholici suscepta.

IV. Ad tempus simulat Imp.

Et licet Anastasius non dicat, emisisse etiam eumdem versipellem Proteum fidei Catholicæ professionem, æque possumus intelligere, ac nihil denique prætermisisse, quo Catholicus forinsecus hominibus appareret. Ita quidem factum, ex iis quæ ex eodem Anastasio dicta sunt, cogimur affirmare: nam si aliter creditum esset, nequaquam Vitalianus missam per Responsales aeeepisset oblationem: siquidem oblationem hæretieorum semper Ecclesia Catholica respuit & execrata est, uti victimam impiorum Deo abominabilem. Hæc tanta cum præstiterit dolosus homo, quæ haberet in stomacho, non potuit oeeultasse; nam cum occasio venit, in fidem Catholieam hominesque Catholicos quid sentiret, evomuit: quod contigit anno sequenti, cum vera fortique confessione Maximi provocatus, in eum ejusque socios, ut bestia trueulenta, violentus insiliit, quos laniavit atque diseerpsit: quomodo autem ea se habuerint, suo loco dicturi sumus. Hæc vero haud oportuit prætermisisse, ut

PAGIUS recitata in Collectaneis Anastasii, & descripta a Baronio anno DCLVII. num. III. & seqq. sed ex corrupto exemplari, in quo ea postponebatur Disputationi inter Sanctum Maximum & Theodosium Cæsareæ Bithyniæ Episcopum, habitæ anno sequenti, quo & eam Baronius recte collocavit. Ex ea enim Relatiooe intelligimus. *Petrum* Constantinop. Episeopum volentem & Catholicis & Hæreticis assentiri, triplicem in Christo voluntatem prædicasse; unam scilicet subsistentialem cum Monothelitis; duas vero oatorales cum Orthodoxis; & Romani Pontificis Apocrisarios a *Petro* illectos in novum illud erroris portentum consensisse. Hæc Relationis verba, quæ & leguntur apud Baronium anno DCLXII. num. XV. *Dicunt ei, Et quid facies cum Romani uniendi Byzantiis sint? Ecce enim heri venerunt Apocrisarii Romani, & cras Dominico die communicabunt Patriarchæ: & per hoc cunctis manifestum fit, quod tu subverteris Romanos. Denique te illinc amoto, mox consenserunt his, qui sunt hic. Et dixit ad eos, Hi, qui venerunt, præjudicium quoquo modo Romanæ Sedi, quamvis communicent, eo quod Epistolam non detulerunt ad Patriarcham, facturi non sunt. Nec prorsus adduci possum ut credam, fore ut Romani istis uniantur, nisi confessi fuerint Dominum Nostrum ac Deum, secundum utrumque eorum ex quibus est, & in quibus est, & qua est, esse natura tum voluntate tum operatione in rem nostræ salutis præditum. Et dicunt, quod si Romani cum istis convenerint, quid facturus es? Et dixit Spiritus Sanctus Apostoli ore etiam Angelos anathematizat, qui aliquid sanciant præter quod est prædicatum.*

IV. Ita respondet Maximus in Secretario ad Judices in se insultantes. Baronius quidem loco mox citato, ubi eadem verba ex alia versione habet, in margine scribit: *Mendacio utunt hæretici*. Verum ex Epistola Anastasii Monachi discipuli Sancti Maximi, *Ad commune Monachorum apud Calarim constitutorum Collegium*, quam doctissimos Annalista non viderat, constat, Apocrisarios errori Petri, duas & unam super duas operationes ac voluntates dicenti assensisse. *Quibus, ut dictum est, suum corrigere nolentes sermonem, adhuc & Senioris Romæ propria consentire secta coegerunt Apocrisarios. Unam super duas, idest, tres secum prædicandi in eodem Domino Nostro Jesu Christo Voluntates & Operationes: similem scientiæ ligno gustum comminiscentes, quemadmodum & isti fidem ex bono & malo proferunt, affectantibus. Unde & talibus circumvenientes literis, ei qui miserat, mittunt. Quia ergo in magno propter hæc periculo sunt ees pene totius Catholica & Apostolica Dei Ecclesia constituta, pro ea deprecamur & obsecramus Sanctissimos Viros, ne hanc despiciatis periclitantem, sed adjuvetis tempestatibus laborantem, scientes in tempore tribulationis dilectionem, qua in Spiritu Sancto est, nosci: & si possibile est, vos transire citius, quasi alio pro causa ad Senioris Romæ pios & firmos, ut petram, Viros. Qui videlicet nobiscum tutores nostri sunt semper & propugnatores ferventissimi veritatis; obsecrantes hos supplicatoriis vocibus & lacrymis pro omnibus Christianis, quatenus mercedem a Domino sortiantur*, inquit Anastasius Monachus. Neque dubitandum, quin *Eugenius*, qui Petri Episcopi Constaoticopolit. Synodicam explosit, ut videre est apud Baronium anno DCLIII. num. I. exploserit etiam quod præ-

Apocrisarii Eugenii Constantinopoli seducti.

ut qualis esset qui velut in scena ad tempus personam induit, pietatis penitus innotesceret. Sed ad Vitalianum Papam redeamus.

V. *Qualis Petri fidei professio ad Vitalianum data.*

Eadem legatione missa Constantinopolim Vitalianus litterae dedit ad Petrum Constantinopolitanum Episcopum, hortans eum ad fidem Catholicam amplexandam. At ille excusans excusationem in peccato, se profiteri rescripsit quæ docuerunt veteres Patres, eorumque testimonia, sed haud fideliter, mutatis verbis, adnexuit: quæ fraus tum a Græcis, tum a Latinis detecta fuit, ubi de iisdem litteris actum est. Habentur enim de his ista in decimatertia Sextæ Synodi Actione. Item relecta est ex altero regesto epistola Petri, & ipsius quondam Præsulis regiæ civitatis ad Vitalianum sanctæ memoriæ, qui fuit Papa Romanus, cujus est initium: *Spiritalem nobis lætitiam peperit epistola vestræ unanimis, & sanctæ fraternitatis. Dumque legeretur eadem epistola habens diversa Patrum testimonia, hi qui locum gerebant Agathonis sanctissimi Papæ Romani, dixerunt: Innotescimus vestræ gloriæ, quod paterna testimonia, quæ continentur in præsenti quæ nunc legitur Petri epistola, circumcisa & deflorata sunt ab eodem Petro ex hoc quod ostendere voluisset suam super unam voluntatem & unam operationem intentionem. Gloriosissimi Judices dixerunt: Comperimus diligenter, juxta quæ a vestra reverentia dicta sunt, quod talia testimonia, quæ continentur in præsenti epistola, detruncata posita sunt; & si placet vestro sancto ac universali Concilio, in amplius hujusmodi epistolæ lectio non procedat.* Sicque in re clara dubitatum a nemine fuit. Hic est status rerum Orientalium anni hujus. Jam vero ad res Ecclesiæ Anglicanæ convertamus orationem.

VI.

Contigit hoc eodem anno latius propagari in Anglia Christianam religionem de-

PAGIUS

prævaricatores Apocrisarii egissent ejusdem Petri suasu.

V. *Apocrisarii Eugenii diversi ab Apocrisariis Vitaliani.*

Sicut Eugenius, ita & Vitalianus *Direxit Responsales suos cum Synodica juxta consuetudinem in Regiam Urbem apud piissimos Principes*, ut refert Baronius ex Anastasio, hoc anno num. II. ubi *Principum* nomine Anastasius intelligit *Constantem* & *Constantinum* ejus filium, quem anno superiori renunciarat Augustum. Cum literis ad utrumque Imperatorem Apocrisarii Vitaliani attulerunt Epistolam hortatoriam, quam is ad *Petrum* dedit, ut ibidem num. V. probat ex Sexta Synodo Baronius, in qua de illa Epistola sermo est. Nulla tamen in ea Synodo Epistolæ Synodicæ Eugenii ad eundem Petrum mentio, ut docet Sanctus Maximus loco mox recitato: ubi ait: Eugenii Apocrisarii *Epistolam non detulerant ad Patriarcham*. Ex quo liquet, deceptum Combefisium in Hist. Hæresis Monothelitarum Disput. 1. parag. 15. qui existimat, Apocrisarios, de quibus loquitur S. Maximus, alios non esse, quam quos Anastasius dicit, *Vitalianum* Papam misisse cum sua Synodica ad Constantem & Constantinum ejus filium, quibus eis suam significabat ordinationem. Nam præterquamquod Apocrisarii, quorum meminit *Maximus*, non detulere literas ad Patriarcham, sicuti postea Vitaliani Apocrisarii, priores hoc vel superiori anno, posteriores anno DCLVII. quo *Vitalianus* ordinatus est Pontifex, aut insequenti, missi sunt. *Eugenii* itaque & *Vitaliani* Romanorum Pontificum ordinationibus suis annis redditis, hæ similesque conjecturæ evanescunt.

VI. *Vitalianus & P. conatur Constantem ad partes Catholicorum pertrahere.*

Vitalianus, non ad *Petrum*, sed ad utrumque Imperatorem, Synodicam direxit; tum quod hi ex importuna suggestione impiorum Patriarcharum in Catholicos, potius quam ea obstinata perfidia in fidem Catholicam, visi essent egisse quæcumque in *Martinum* & *Maximum*, aliosque Orthodoxos fuerant executi: tum quod saltem in hanc partem benigne traherentur a *Vitaliano* in utilitatem Ecclesiæ. Quo pariter consilio in Synodo Lateranensi *Martinus* ipse, Patresque alii eundem *Constantem*, licet fidei infensissimum, honorantes, in Patriarchas invecti sunt, non vero in *Heraclium* aut *Constantem*, licet ille hæresis Monotheliticæ ex Auctoribus unus fuerit, alter vero propugnator acerrimus. Præterea *Constans* munera ad *Vitalianum* misit, ut legere est apud Baronium, quæ Pontifex ex officio accipere debuit, ne eum in Ecclesiam animaret. Si enim usque adeo humaniter in *Constantem* egerunt *Martinus* & *Eugenius*, dum ille furens in fidem bacchabatur, inquit Auctor Anonymus Historiæ Monothelitarum Scrutin. III. cur adeo rigide se gerere debuisset *Vitalianus*, Imperatoria munera contemnendo; cum aliqua jam pœnitentiæ crepuscula, adeo fidei salubria, in *Constante* elucescerent? Res quidem admirabilis hæc fuit, sed omnino vera. Continuere se Martinus, Eugenius & Vitalianus a damnatione Constantis, licet hic in Ecclesiam, quæcumque pessima fuisset aggressus. Quænam enim adeo scelesta & sacrilega possunt excogitari, cum iis conferenda, quæ *Constans* operatus est in fidem, & in ejus suprema capita, Romanos, inquam, Pontifices? Et tamen non solum ab infligendo anathemate se se continuerunt *Martinus*, *Eugenius*, & *Vitalianus*; verum etiam illum laudantes, omne genus urbanitatis exercuerunt, ut ejusdem animum demererentur, & ad bonam frugem reducerent. Quam etiam ob causam cum Romam *Constans* venit, quælibet benignitatis argumenta a *Vitaliano* suscepit, ut infra videbitur.

VII. *Sigebertus Bonus Rex Orientalium Saxonum fidem in Regnum suum restituit.*

A num. VI. ad XII. Paulo ante præsentem annum mortuo *Sigeberto Parvo* Sivvaldi Regis filio & Orientalium Saxonum Rege, *Sigebertus* cognomento *Bonus*, nepos Saberethi Regis e fratre Sigebaldo, Christianam fidem postliminio in Regnum reduxit, *Osvvii* Northumbrorum Regis industria, ut testatur Beda lib. 3. cap. 22. ubi postquam de Anglorum Mediterraneorum Conversione locutus est, ait: *Eo tempore etiam Orientales Saxones, fidem, quam olim expulso Mellito Antistite, abjecerant instantia Regis Osvvi receperunt. Erat enim Rex ejusdem gentis Sigebert, qui post Sigebertum cognomento Parvum, regnavit; amicus ejusdem Osvvi Regis, qui cum frequenter ad eum, in Provin-*

ciam

defuncto enim Penda Merciorum Rege Gentili, populi illi facti sunt Christiani: ita Beda (a), qui etiam tradit eodem tempore Orientales Saxones relictam ante sub Mellito Episcopo fidem Christianam recepisse, majoribusque augmentis auxisse. De quibus primum ex eodem Beda agendum, qui ait (b): *Eodem tempore etiam Orientales Saxones fidem, quam olim, expulso Mellito Antistite, abjecerunt, instantia Regis Osuvi receperunt: erat autem Rex ejusdem gentis Sigbert, qui post Sigbertam cognomento Parvum regnavit, amicus ejusdem Osuvi Regis; qui cum frequenter ad eum in provinciam Nordhumbrorum veniret, solebat eum hortari ad intelligendum, deos esse non posse, qui hominum manibus facti essent.* Subdit exhortationem ad eum convertendum ab ipso haberi solitam, atque demum de ejus conversione, baptizatumque esse, dum apud Osuvi maneret, a Finano Episcopo: atque demum de ejus reditu in patriam subiicit ista (c):

(a) Beda in epit. hist. Angl.

Propagatio fidei in Anglia.

(b) Beda l. 3. c. 22.

Sigebert. Rex cum suis Christianus efficitur.

(c) Bed. l. 3. c. 22.

VII.

*Igitur Rex Sigbert æterni Regni jam civis effectus, temporalis sui regni sedem repetiit, postulans ab Osuvi Rege, ut aliquot sibi doctores daret, qui gentem suam ad Christi fidem converterent, ac fonte salutari abluerent. At ille mittens ad provinciam Mediterraneorum Anglorum, mandavit * ad servum Dei Cedd, & dato illi socio altero quodam presbytero, misit prædicare verbum genti Orientalium Saxonum. Ubi cum omnia perambulantes, multam Domino Ecclesiam congregassent, contigit quodam tempore eumdem Cedd redire domum, ac pervenire ad Ecclesiam Lindisfarnensem propter colloquium Finani Episcopi: qui ubi prosperatum ei opus Evangelii comperit, fecit eum Episcopum in gente Orientalium Saxonum, vocatis ad se in ministerium ordinationis aliis duobus Episcopis. Qui accepto gradu Episcopatus, rediit ad provinciam, & majore auctoritate cœptum opus explens, fecit per loca Ecclesias, presbyteros & diaconos ordinavit, qui se in verbo fidei & ministerio baptizandi adjuvarent.* Et paulo post de ejusdem Regis nece hæc subdit:

* clamavit ad se virum Dei.

Cedd Epi. prædicator Evangelii.

Cumque tempore non pauco in præfata provincia, gaudente Rege, congaudente universo populo, vitæ cælestis institutio quotidianum sumeret augmentum: contigit ipsum Regem, instigante omnium bo-

VIII. Ob Christianam mansuetudinem Rex occiditur.

PAGIUS

ciam Nort-Humbrorum veniret, solebat eum hortari, ad intelligendum Deos esse non posse, qui hominum manibus facti essent. Osvvius enim Rex conscientia occisi nuper Osvvini fratris tactus, studuit factum purgare tam seria pœnitentia, quam illustribus argumentis: ita ut inter Principes sui temporis optimus numerari possit. *Et primus quidem* inquit Malbesburiensis lib. de Reg. cap. 3. *idemque amplissimus, laudum ejus cumulus extitit; quia fratrem, & avunculum nobiliter ultus* (Osvvaldum scilicet & Edvvinum) *Pendam Regem Merciorum, illud vicinorum excidium, illud perduellionum seminarium exitio dedit. Hinc totus ad Officia pietatis conversus; ut Dei beneficiis in se confluentibus, digna fidelitate responderet, Christiani cultus infantiam, pro nece germani in Regno suo palpitantem, vivacitate regia, erigere, & pleno Spiritu animare contendit.*

VIII. Penda Merciorum Rex ab Osvvio Rege Northumbriæ occiditur.

Beda in Epitome hoc anno habet: *Penda periit, & Mercii sunt facti Christiani*, quod fuse in Historia lib. 3. cap. 24. narrat, & ex eo summarie Thomas Eliensis Monachus in Vita S. Etheldritæ Abbatissæ Eliensis: *Post hæc anno sequenti* (inquit Thomas cap. 7. narrata Annæ Regis morte, quæ anno superiori contigit) *perfidus Rex Merciorum Penda Sigberti, Egerici, Anna, Regum Estanglorum* (idest, Orientalium Anglorum,) *nec non Edvvini atque Osvvaldi Regum Northanumbrorum occisor, triginta legionibus totidemque nobilissimis Ducibus instructus, in Berniciam ad debellandum Regem Osvvinum ascendit. Cui ille cum Elfrida*, (seu, ut eum Beda vocat, Alchfrido) *filio unam tantam legionem habens, sed Christo Duce confisus occurrit. Nam filius alius ejus Aegesfidus* (vocatus a Beda Egfrigd) *tempore illo in Provincia Merciorum apud Reginam ejusdem Regis Kynesvvidam obses tenebatur, qui accepturus erat in conjugem Sanctam Virginem Etheldredam, de cujus Vita & Virtutibus convenienter hic texitur liber. Sed & filius Osvvaldi Regis Odivvaldus, qui eis auxilio tunc esse debuerat, in parte erat adversariorum, ejusdem contra patriam & patruum suum pugnaturus Ductor extiterat, quamvis ipso tempore se se subtraxerat, eventum discriminis tuta in loco expectabat. Initoque certamine fugati sunt & cæsi Pagani, Duces Regii triginta, & qui ad auxilium ejus venerant, pene omnes interfecti, in quibus Edelrerius frater Annæ Regis Estanglorum, qui post eum regnavit, auctor ipse belli, interemptus est. Tunc Rex Osvvius pro collata sibi victoria duodecim possessiones ad Monasteria construenda, & filiam suam Edelfledam Deo obtulit perpetua Virginitate consecrandam. Hoc bellum Rex Osvvius tertio decimo Regni sui anno cum magna utriusque populi utilitate confecit. Nam suam gentem ab hostili Paganorum depopulatione liberavit, & ipsam gentem Merciorum finitimarumque Provinciarum desecto capite perfido, ad fidei Christiana gratiam convertit.* Ita Thomas Eliensis ex Beda, qui ait pugnatum esse *XVII. Kalend. Decemb.* die sc. XV. Novembris hujus anni. Ex hoc loco corrigendum mendum, quod extat in omnibus Bedæ Codicibus editis lib. 3. cap. 24. ubi de *Ecgfrido* Osvi Regis filio legitur: *Eo tempore in Provincia Merciorum apud Reginam Cynvvise obses tenebatur*; quod & in versione Saxonica habetur. Loco enim *Cynvvise*, legendum, *Kynesvvide*, ut ex dicendis num. seq. magis patebit, nisi forte illa binominis fuerit.

Penda habuit ex Regina Kinesvvitha (quam Kinosvidam a Thoma Eliensi Monacho mox vocatam vidimus) *filios, Vvedam* (seu Pedam vel Peadam,) *Vvlferum, Ethelredum, Merevvaldum* (sive Mervvlam) *Mercellinum: filias duas Kineburgam, & Kinesvvitham, ambas sanctæ continentiæ præcellentes. Ita partus perpetuo in Deum rebellis Sanctissimos Cælo fructus effudit*, inquit Willelmus Malmesburiensis lib. 2. de Gestis Reg. Angl. pag. 27. qui paulo post ait: *Kineburgam*

IX. Penda Rex prole felix fuit,

norum inimico, propinquorum suorum manu interfici. Erant autem duo germani fratres, qui hoc facinus patrarunt. Qui cum interrogarentur, cur hoc facerent: nihil aliud respondere potuerunt, nisi ob hoc se iratos fuisse & inimicos Regi, quod ille nimium suis parcere soleret inimicis, & factas ab eis injurias mox obsecrantibus placida mente dimitteret. Talis erat culpa Regis, pro qua occideretur, quod Evangelica præcepta devoto corde servaret, in qua tamen morte ejus innoxia, juxta prædictum viri Dei, vera est ejus culpa punita. At quænam ista culpa fuerit, idem Beda mox subdens, enarrat, cum ait:

IX. Quæ culpa Regis.

Habuerat enim unus ex his qui eum occiderant Comitibus illicitum conjugium: quod cum Episcopus prohibere, & corrigere non posset, excommunicavit eum, atque omnibus qui se audire vellent, præcepit ne domum ejus intrarent, neque de cibis illius acciperent. Contempsit hoc Rex præceptum & rogatus a Comite intravit epulaturus domum ejus. Qui cum abisset, obviavit ei Antistes. At Rex intuens eum, mox tremefactus desiluit de equo, cecidit que ante pedes ejus, veniam reatus sui postulans. Nam & Episcopus pariter desiluit; sederat enim & ipse in equo. Iratus autem tetigit Regem jacentem virga, quam tenebat manu; & Pontificali auctoritate protestans: Dico tibi, inquit, quia noluisti te continere a domo perditi & damnati illius, tu in ipsa domo mori habes. Sed credendum est, quia talis mors viri religiosi non solum talem culpam diluerit, sed etiam meritum ejus auxerit: quia nimirum ob causam pietatis propter observantiam mandatorum Christi contigit. Hæc Beda: quibus intelligas, quanto suo damno non pareant Principes sacerdotibus, quantaque jactura quis excommunicato communicet, & quomodo insuper Præsules juste censuram Ecclesiasticam exercentes exaudiat Deus, contumaces adversarios puniens. Prosequitur Beda res præclare gestas ab eodem Episcopo Cedd Apostolico plane viro narrare; quem tu consulas: prætermittimus nos brevitatis ergo.

X.

Quomodo autem contigerit conversio Merciorum, occiso Penda crudelissimo Pagano Rege, rem memoria dignam, hic suo loco iis quæ sunt dicta jungamus: ait enim (a): *His temporibus* (nempe, ut habet in Epitome, hoc anno Domini sexcentesimo quinquagesimoquinto) *Rex Osuvi cum acerbas, & intolerabiles pateretur irruptiones sæpe dicti Regis Merciorum, qui fratrem ejus occiderat: ad ultimum necessitate cogente, promisit se ei in-*

(a) Bed. hist. angl. l. 3. c. 24.

PAGIUS

burgam Pendæ filiam Alfridus Rex Northanymbrorum duxit uxorem: quæ postmodum carnali copula fastidita, Sanctimonialem habitum suscepit. De Peada, Wlfero, & Ethelredo, qui successive regnarunt, infra sermo erit. Marevvaldus seu Mervvaldus *in Occidentali Merciorum plaga regnavit*, ut prodit Westmonasteriensis ad annum DCLXXVI. sed tamen inter Merciorum Reges non numeratur. Is tres filias *Milburgam*, *Mildredam*, seu Mildrydam, & *Mildgydam* seu Milvvidam filiumque *Merevinum* suscepit; omnes in variis Martyrologiis memoratos. Horum matrem aliqui, uti Malmesburiensis, & Westmonasteriensis laudati, *Ermenburgam*; alii *Domneuam*, ut Capgravius in Vita S. Milburgæ, Scriptor Vitæ Sanctæ Werburgæ, Simeon Donelmensis Monachus, aliique vocant, quia forsan binominis erat. Sancta *Ermenburga* colitur die XIX. Novemb. *Milburga* in Parthenone Wenlochii ætatem exegit, ut testatur Malmesburiensis lib. 4. de Pontif. Angl. agens de Episcopis Herefordensibus. Ita *Penda* variis vitiis infamis prole clarissima fuit.

X. Duæ ejus filiæ sanctitate illustres.

Kineburga enim seu *Cyneburga*, vel *Cymburga*, aut ut eam Beda lib. 3. cap. 21. appellat *Cyniburga*, uxor *Alfridi* senioris filii Osvvi Northumbriæ Regis cum *Sancto Vuilfrido* Eboracensi Episcopo magna amicitia conjuncti, & a patre aliqua Regni parte donati, post aliquot annos in Monasterium secessit, ut tam ex Malmesburiensi citato, quam ex Charta Wlferi Regis de fundatione Monasterii Petroburgensis recitata Tomo I. Monastici Anglicani pag. 65. discimus: *Ego*, inquit Wlferus, *faventibus fratribus meis Athelredo, ac Mervvala, cum Beatissimis sororibus meis Kineburga & Kinesvvida, quarum prior Regina mutavit imperium in Christi Ancillatum, præsidens Monasterio Kineburgensi, quod suo nomine decoratur, Mater Sacrarum Virginum, altera illibata Virginitati in arduum flagrat bradamum. His, inquam, consentientibus trado Beato Petro*, &c. Scripta est Charta *anno Domini DCLXIV. Vulferi Regis VII. Deusdedit IX.* ut in fine ejus legitur. Ex qua etiam constat, *Medeshamstedani* sive *Petroburgensis* Monasterii posse has Sanctas Sorores cum tribus fratribus suis Regibus haberi confundatrices, aut multarum possessionum collatrices: cujus Ecclesiæ post S. Petrum Apost. factæ sunt præcipuæ Patronæ, inquit Bollandus ad diem VI. mensis Martii in earumdem Elogio, ubi eos refellit, qui *Alfridum* seniorem cum *Alfredo* noto ejus fratre confundunt.

XI. Laudata in fundatione Monasterii Petroburgensis.

Verum perperam suspicatur laudata de *Kineburga* & *Kinesvvida* verba in eam donationem intrusa fuisse, quod fratres sicut sorores non laudentur, licet adhuc viventes essent. Nam levis hæc conjectura: ideo quippe *Kineburga* a Wlfero fratre laudata, quod ob spretum Regnum immortalem gloriam consecuta esset. Utramque sororem laudat Ethelredus, quando subscribit Privilegio Monasterio Petroburgensi ab Agathone Papa anno DCLXXX. concesso, & recitato Tomo Primo Monastici Anglicani pag. 66. ubi ait: *Ego quoque tam pro mea anima quam ipsorum fratrum salute, necnon & pro sacratissimis sororibus meis, beatissimæ scilicet memoriæ Kineburga, & quæ adhuc superstes sacrata Christo Virginitate deservit Kinesvvida & rebus augere & Divina auctoritate munire curavi.* Quibus ex verbis discimus, *Kineburgam* an. DCLXXX. jam fuisse demortuam, & deceptum Bollandum citatum, qui autumavit tres *Pendæ* Regis statui debere filias; cum tam *Vulferus*, quam *Ethelredus* duarum tantum sororum eorum meminerint.

Pen-

De interitu Pendæ Regis, & conversione Merciorum.

innumera, & majora quam credi potest ornamenta regia vel donaria in pretium pacis largiturum, dummodo ille domum rediret, & provincias regni ejus usque ad internecionem vastare desineret. Cumque Rex perfidus nullatenus precibus illius assensum præberet, qui totam ejus gentem a parvo usque ad magnum delere atque exterminare decreverat; respexit ille ad divinæ auxilium pietatis, quo ab impietate barbarica posset eripi votoque se obligans: Si Paganus, inquit, nescit accipere nostra donaria, offeramus ei qui novit, Domino Deo nostro. Vovit ergo, quod si victor existeret, filiam suam Domino sacra virginitate dicandam offerre, simulque duodecim possessiones prædiorum ad construenda monasteria donare; & sic cum paucissimo exercitu se certamini dedit.

Votum Regis.

XI. Victoria divinitus obtenta.

Denique fertur, quod tricies majorem Pagani habuerint exercitum: siquidem ipsi triginta legiones ducibus nobilissimis instructas in bello habuere. Quibus Osuvi Rex cum Alchfrido filio, perparvum (ut dixi) habens exercitum, sed Christo duce confisus occurrit. Nam alius filius ejus Ecfrid eo tempore in provincia Merciorum apud Reginam Cinuise obses tenebatur. Filius autem Osuvaldi Regis Edeluvald, qui eis auxilio esse debuerat, in parte erat adversariorum, eisdemque contra patriam, & patruum suum pugnaturis ductor extiterat, quamvis ipso tempore pugnandi sese pugna subtraxerat, eventumque discriminis tuto in loco expectabat. Inito ergo certamine, fugati sunt & cæsi Pagani duces Regis triginta, & qui ad auxilium venerant, pene omnes interfecti: in quibus Edilhere frater Annæ Regis Orientalium Anglorum, qui post eum regnavit, auctor ipse belli, perditis militibus, sive auxiliis, interemptus est. Et quia prope fluvium Juvvet pugnatum est, qui tunc præ inundantia pluviarum late alveum suum, immo omnes ripas suas transierat: contigit, ut multo plures aqua fugientes, quam bellantes perderet ensis, &c. Subdit his Beda de impleto antea nuncupato voto ejusdem Regis, de monasteriorum erectionibus, deque fide Christiana in illis regionibus propagata: hæcque facta esse cum dicat anno decimotertio ejusdem Regis Osuvi, plane ad hanc annum referre necesse est. Sed de Britannia ad Hispanias transeamus.

XII. Conc. Tolet. nonum.

Hoc eodem anno in Hispania celebratum est Toletanum Concilium nonum dictum, Æra nimirum sexcentesima nonagesimatertia; Regis vero Reccesuinthi anno septimo: cui interfuerunt Episcopi sex-

PAGIUS XII. *Sigebertus Rex post introductam fidem in Angliam Orientalem occiditur.*

Penda occiso, *Osuvi* Rex Christianissimus Regnum ejus obtinuit, & Orientales Saxones, quibus dominabatur *Sigbertus* Rex, amicus ejusdem Osvvii, ut jam insinuavi, fidem acceperunt, ac cum eis a *Finano* Episcopo baptizatus est idem *Sigbertus*. Petit is ab *Osvvio* Rege, *ut aliquos sibi Doctores daret, qui gentem suam ad fidem Christi converterent*, & *Osvvius* Rex misit ad eum *Ceddum* cum altero quodam Presbytero, *qui omnia perambulantes multam Domino Ecclesiam congregarunt*, inquit Beda lib. 3. cap. 22. qui postea narrat, quomodo *Sigbertus* Rex occisus fuerit, & ex eo Baronius hoc anno. Occisus autem an. DCLX. ut ex morte ejus Successoris constabit. *Successit autem Sigeberto* inquit Beda citatus, *in Regnum Suidelmus filius Sexbaldi, qui baptizatus est ab ipso Cedda in Provincia Orientalium Anglorum, suscepitque eum ascendentem de Fonte Sancto, Edelvvaldus Rex ipsius gentis Orientalium Anglorum frater Annæ Regis eorumdem.* Fuit Suitelmus Sigeberti frater, & Ceddus anno DCLVII. nuncupatus est Episcopus Londineo. quod indicat Beda loco citat. ubi ait, id contigisse *quodam tempore* post Baptismum *Suidelmi*.

XIII. *Vulferus Osuvio expulso fit Merciorum Rex.*

Osvvius, qui imperabat Merciis & Orientalibus Anglis quorum Reges occiderat, *Peadam* Pendæ filium, cui *Alesledam* filiam in uxorem venerat, voluit *Australes Mercios*, quos Trenta fluvius a Borealibus dividebat regere. Permisit etiam *Edelvaldum*, Ethelheri fratrem, Orientalibus Anglis præesse. Hac Regis Osvvi indulgentia Christiana fides, per plures Provincias, progressum fecit. *Peada* tamen post biennium occisus est; de eo scribit Westmonasteriensis: *Peada, filius Penda, anno gratia DCLVII. multum nefarie peremptus est, proditione, ut dicunt, uxoris suæ* (sc. Alfridæ) *in ipso tempore Festi Paschalis: cui successit frater ejus Vulferus*. Et quidem eodem anno DCLVII. ut habet Chronologus Anglo-Saxo, & certum reddit Diploma ejus citatum. In illo legitur: *Sancitum hoc Privilegium anno Dominicæ Incarnationis DCLXIV. Vulferi Regis VII. Deusdedit IX.* Westmonasteriensis citata verba accepit a Beda lib. 3. cap. 24. qui subdit; *completis tribus annis post interfectionem Pendæ Regis rebellasse, adversus Regem Oswium Duces Gentis Merciorum, levato in Regem Wifero, filio ejusdem Penda adolescente, quem occultum servaverunt; & ejectis Principibus Regis non proprii fines suos fortiter simul & libertatem receperunt: sicque cum suo Rege liberi, Christo vero Regi pro sempiterno in cælis Regno servire gaudebant. Præfuit autem idem Rex genti Merciorum annis decem & septem*, quod Vigorniensis ad annum DCLIX. & Thomas Monachus laudatus ei consentiens ad annum quartum post mortem Pendæ revocat, & addit, *Vulferum* uxorem accepisse filiam Ercomberti Regis & Sexburgæ sororis S. Etheldredæ, nomine *Ermenildam*, & ex ea genuisse Sanctam Virginem *Verburgam*.

XIV. *Concilium Toletan. IX.*

Ad num. XII. Celebratum hoc anno Concilium *Toletanum IX.* cum in ejus Præfatione dicatur habitum illud esse: *Post diem Kalendarum Novembrium, anno septimo Reccesuinti Principis gloriosi*, & in fine: *Consummatum est hoc Sanctum Concilium die IV. Kalend. Decemb. anno feliciter septimo Regni serenissimi atque clementissimi Domini nostri Reccesuinti Regis, Era DCXCIII.* Verum annus Eræ addititius est; alioquin Morales hoc Concilium non contulisset in annum DCLVII. neque Vasæus in Chronico in annum superiorem. Concilium istud provinciale celebratum est a sedecim Episcopis, in eoque condita Capitula XVII.

XV.

Sanctus *Agilus* primus Abbas Resbacensis e vita migravit, *III. Kalend. Septemb.* seu die XXX. Augusti, ut habet Auctor Anonymus, qui

sexdecim, primoque loco Metropolitanus Eugenius Toletanus Episcopus sedens præfuit sacro conventui. In quo cum de rebus ad Episcopos qui bona Ecclesiastica illicite usurpassent spectantibus acturi essent: ita iidem Patres digne præfati sunt post alia quæ de antiquis restituendis canonibus prælocuti fuerunt: *Sed quia nequaquam recte subditos judicat, qui non se ipsum prius justitiæ censura castigat: aptum nobis & expedibile visum est ante nostris excessibus imponere modum, & sic errata corrigere subditorum. Tunc namque melius judiciorum exordia diriguntur, cum vita Judicum ante disponitur; eo quod potius judicii forma completur, quo negotiorum principiis æquitas judicantium ante fertur. Adeo exordium æquitatis inchoari a Judicibus debet, ut perfectio juris*

PAGIUS

Obitus S. Agili Abbatis Resbacensis.

qui Vitam ejus scripsit Sæculo II. Benedictino recitatam. Natus in parentibus nobilitate sublimibus, sed religionis apice sublimioribus, a patre adhuc puer septennis Sancto *Columbano*, qui nuper ex Hibernia in Galliam venerat, ut ei suam benedictionem impertiretur oblatus est. Factus postea Monachus traditus est Sancto *Eustasio* Sacris Literis erudiendus *cum aliis nobilium Virorum filiis qui postea Ecclesiarum Præsules extiterunt*. Postquam *Clotarius* II. Monarchiam Francorum obtinuit, *Agilum* cum Eustasio tunc Luxoviensi Abbate elegit, qui vicinas gentes, quibus necdum Christus annunciatus fuerat, evangelizarent, *Vvarascos* sc. & Bajoarios. Aliquot post annos Sanctus *Audoenus* adhuc laicus Monasterium Resbacense, Gallice *Rebais*, in Diœcesi Meldensi construxit, ac Sancti *Faronis* Episcopi Meldensis consilio, & opera *Agilum* accersivit, qui eidem præesset, ut legitur in Vita Sancti Audoeni. Tandem multarum exercitia Virtutum longo jam senio affectus, cum Deum rogaret, ut eum de hujus vitæ incolatu educeret, ei mors ejus nunciata est postquam biennium explesset.

XVI.

Mortuus est septuagenarius, non vero centenarius.

Auctor ejus Vitæ citatus tradit, mortuum esse *centenarium*; verum Mabillonius in Notis ad Vitam S. Agili recte observavit, provectam adeo ætatem repugnare Actis Sancti Filiberti Agili discipuli, qui post Magistri obitum Monasterio Resbacensi Abbas suffectus dicitur, cum *Philibertus* hoc opus molitus sit vivente adhuc Rege *Clodoveo* secundo, qui anno Christi sequenti e vivis abiit; & ipsemet Anonymus tradit, *Agilum* adhuc septennem benedictum fuisse e S. *Columbano*, qui ante annum DLXXXV. in Galliam non venit. Quare *Agilus* hoc vel aliquo ex præcedentibus annis mortuus est *septuagenarius*, non vero *centenarius*, ut perperam legitur in ejus Vita laudata, quæ ideo vel interpolata, vel Auctor ejus inferior est septimo sæculo. Certe, falso ille asserit S. Salobergam *Virginitatem inviolabiliter servasse*; cum ei plures filios fuisse in ejus Vita dicatur. Mabillonius tamen perperam eum Scriptorem *subæqualem* appellat. Nec Virum doctissimum movere debuit, quod Anonymus scribat, aliqua se accepisse *referente Donato*, Episcopo sc. Bisuntinensi, qui hoc sæculo vixit. Nam Interpolatores, & qui Vitas ab aliis scriptas, post aliqua sæcula edunt, abbreviant, vel augent, eadem verba, quæ a primævis Auctoribus prolata, de more retinent, ut liquet de Metaphraste, multisque aliis. Cointius anno DLXVIII. num. XIV. & seqq. cum non observasset, *Agilum* ante Clodoveum II. præreptum fuisse, illius mortem usque ad annum DCLX. contra fidem Actorum Sancti Filiberti perperam distulit. Legenda quæ anno DLXXXV. de adventu Sancti *Columbani* in Galliam diximus.

XVII.

Hoc etiam anno X. *Kalend. Octobris S. Salaberga* Abbatissa Monasterii a se Lauduni, seu Lugduni Clavati conditi, (Civitas est Episcopalis sub Metropoli Rhemensi) animam Cœlo reddit consortiis justorum sociandam. Nupserant eam parentes ejus natalibus & divitiis in Diœcesi Tullensi clarissimi Viro nobilissimo *Richramno* nomine contra illius voluntatem, qui cum post duos menses humanis rebus exemptus fuisset, doctrinam, quam a B. *Eustasio*, a quo cæcitate & fluxu ante matrimonium liberata fuerat, de mundi contemptu hauserat, attentius in animo versans de Monasterio ingrediendo cogitabat. Sed *Dagoberti* Regis jussu *Blandinus* cognomento *Baso*, & ipse ex prosapia spectabili ortus, ob liberorum procreandorum causam eam ad suum adscivit conjugium. Ex eo matrimonio nata *Salaberga* ex aviæ vocabulo *Saretrutis* dicta, *Austrudes* quæ postea in regimine Monialium successit, alia filia ac duo filii. Verum *Salaberga* Viro converso prolibusque Deo sacratis, religionis veste accepta, inito cum B. *Vvalberto* Luxoviensi Abbate consilio, conniventis existente mariti Cœnobium peculiare in suburbio Lingonicæ Urbis in hæreditate vel successione paterna extruere cœpit. Maxima fabricæ parte ædificata venit in mentem non esse in eo loco puellarum Cœnobium tutum; quare cum sororibus a Deo sibi commissis Laudunum proficiscitur, ibique Ecclesiæ ac novæ domus fundamenta jacit. *Infra exigui temporis spatium coacervata in eodem loco sunt, vel Monasterio adunata plus minusve trecenta famula Christi: illisque dispositis per turmas, adinstar Agaunensium Monachorum, Habendique* (de quo Monasterio de Sancto Amato loquentes egimus) *normam disposuit, die ac nocte præcepit psallendo Canonem Omnipotenti Deo personare*, inquit Auctor Anonymus fere coævus in ejus Vita, quæ extat apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino. Cointius *Salabergæ* mortem anno superiori, Mabillonius vero præsenti anno collocat, sed uterque conjecturis quibusdam tantum innixus. Monasterium illud Monachis Benedictinis postea concessum est, *consilio & auctoritate Innocentii Papæ II ac Raynaldi Rhemorum Archiepiscopi, Ludovici quoque Francorum Regis*, Bartholomæo Laudunensi Episcopo procurante, ut prodit Hermannus Monachus in lib. 3. de Mirac. B. Mariæ Laudunensis cap. 12. & seq.

Obitus S. Salaberga Abbatissa Laudunensis.

XVIII.

Mavia fit Califa.

Theophanes anno Incarnat. secundum Alexandr. DCXLVII. Kalend. Septembris hujus Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno Uthmanus Saracenorum Dux Amera Provinciæ decem annos functus ab Ethribensibus dolo appetitus interiit. Dissidium autem inter Arabes exortum est. Qui enim Deserti loca tenuere, Alii alterius Alim nepotem, Muamed generum, desiderabant Principem; qui vero Syriam & Ægyptum incoluere, Maviam promovebant: cujus pars superior extitit, & Imperium obtinuit annos viginti quatuor.* Idem habet Elmacinus anno Hegiræ XXXV, qui nar-

ra-

ris causarum limitem aptius formet. Hæc postquam præfati sunt Patres sancivere canones decem & septem, quos tu consulas. Post Eugenium subscriptus ibi legitur Tajo S. Cæsaraugustanus Episcopus, de quo superius dictum est satis.

Se-

PAGIUS

rata Otsmani seu Uthmani cæde, sequentibus annis bella *Alim* inter & *Maviam* seu Muaviam gesta pluribus prosequitur.

Prima Disputatio S. *Maximi* Abbatis cum Monothelitis, de qua anno seq. num. II. Primum Judicium de eodem S. latum, de quo anno DCLVII. num. II. & seqq.

I. Imperator laborat subvertere Maximum

SEquitur Christi annus sexcentesimus quinquagesimussextus, Indictione decimaquarta: quo ab Imperatore Constante decernitur legatio ad Maximum confessorem Byziæ in Thracia civitatis exulem existentem, quo eum in Monothelitarum errorem perducere posset. Qui missi sunt, fuerunt præclarissimæ dignitatis viri, nempe Theodosius & Paulus Patricii, iidemque Proconsulari dignitate insigniti, & una cum eis Theodorus Cæsariensis Episcopus, vir omnium ejus sectæ doctissimus. Scripta fuerunt ab aliquo qui præsens fuit omnia quæ in hac legatione mutuoque congressu cum Maximo contigerunt. Quorum Actorum duo fragmenta cum recitata reperissemus in quarta Actione septimæ Synodi œcumenicæ, ingens exarsit in animo desiderium ipsa integra Acta perquirendi. Sed visis scriptis Maximi, quæ in Vaticana bibliotheca asservantur, nec inventis; cum jam spe excidissemus ea amplius inveniendi: accidit ex insperato, ut eadem intexta in vita ipsius Maximi repererimus.

II. Maximus convertit hæreticos.

Qui igitur missi sunt ab Imperatore, cum diu contulissent cum Maximo, ut revocarent eum a cœptis, & reducerent cum honore Constantinopolim; tantum absuit ut id fuerint consecuti, ut potius summa potentia veritatis ipse illos in suam sententiam traxerit, atque ad jurandum adegerit, quod abjecta hæresi, Catholicam fidem amplecterentur; sicque reversi fuerint ad Imperatorem, quo & ipsum in eamdem sententiam perducerent. Quod cum minime facere Imperator assentiretur, misit rursum Paulum, qui eum perduceret Constantinopolim: in quem magis renitentem inventum duriorem decernit relegationem. Hæc ipsa Acta, quæ cuncta hoc eodem anno confecta, nota Indictionis in eis apposita docet. Accipe igitur jam eadem ipsa digna Annalibus Acta quam fidelissime ab exceptore conscripta, & ab Anastasio Maximi discipulo una cum aliis rebus gestis ejusdem Sancti simul collecta: quod & Joannes Episcopus Ephesinus pariter profitetur, nempe res gestas ipsius ab eodem ipso Anastasio esse scriptis mandatas quam fidelissime, quæ ex tribus codicibus Vaticanis accepta Petrus Morinus Theologus Parisiensis, vir doctissimus, e Græco primus transtulit in Latinum non sine magno labore, quibus tu fruere; sic enim se habent:

III. Theodosius & socii missi ad Maximum.

Plurimis autem diebus interpositis, mittitur ad Sanctum in exilio degentem Theodosius ille Cæsareæ Bithyniæ Episcopus, & Paulus, & Theodosius alter, uterque Patricius & Proconsulari dignitate: veniuntque ad eum, ut ab Imperatore & Patriarcha Constantinopoleos missi. Hi multos variosque sermones beato viro prætenderunt, modo adulantes, modo comminantes, modo etiam aliquid sciscitantes, atque interrogantes. Quorum sermonum per partes narrationem compositus ab egregio Anastasio (ut ante a me dictum est) commentarius ostendit. Ex quo non intempestivum fortasse est, a nobis pauca commemorari, cursim & hic narrationem exequentibus, ut magis virum hunc capi non potuisse cognoscamus. Nam cum multa essent, quæ eum concuterent, fluctuationemque multis modis afferrent; ipse nullo modo indignatus, constantiam obtinuit, firmus totus, ac mentis sensu non mutato.

IV. Prima sermocinatio Maximi cum Theodosio.

Cum igitur ad eum venissent, consederunt eique ut sederet permiserunt, cum videlicet una cum iis Byziæ esset Episcopus. Erat Byzia sedes Episcopalis in Thracia cujus Episcopus nomine Georgius interfuit Sextæ Synodo pro Catholica fide tuenda. *Theodosius itaque ei dicit: Ut te habes, domne Abba Maxime? Ad quem ille: Ut ante omnia sæcula præfinivit Deus vitæ meæ actum ex ejus providentia pendentem, sic habeo. Ac Theodosius: Quid igitur, inquit, ante omnia sæcula res uniuscujusque nostram Deus præfinivit? Maximus: Præcognitio, inquit, cogitationum est, & sermonum, & operum, quæ in nostra sunt*

PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hispan. DCXCIV. Anno Hegiræ XXXVI. inchoato die 30. Junii fer. 5. A.C. 656.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6149.

⊙ 21. CB. ☽ 11. P. 17. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 656.

EUGENII PAPÆ 3.

CONSTANTIS IMP. 16.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XV. Post Consulatum Constantis Aug. XIII.*

II.

A num. I. ad XXXVIII. Baronius accurate confert in præsentem annum celebrem *Collationem* habitam inter Sanctum *Maximum & Theodosium* Episcopum Cæsareæ Bithyniæ, ac duos Consules, qui cum eo erant, dum ad Castrum *Bizya* in Provincia Thraciæ positum, ubi Sanctus Maximus in exilio agebat, venit. Verum exemplar, quo usus est, in aliquibus mancum erat; ac præterea hæc Collatio, quæ collocanda erat post *Relationem motionis factæ inter Dominum Abbatem Maximum, & socium ejus, atque Principes in Secretario*, quam certum est ad annum præcedentem pertinere, in eo exemplari præponebatur laudatæ Relationi; indeque factum, ut Annalista doctissimus eamdem Relationem in annum sequentem distulerit. Aliquot post Baronii mortem annis Sirmondus publicavit *Collectanea Anastasii Bibliothecarii*, in quibus

De duplici Disputatione S. Maximi.

sunt potestate; præfinitio vero determinatio est eorum quæ eveniunt, in nobis non sita. Tum Theodosius: Quænam potestates nostræ sunt, quæve non sunt? Cui Maximus: Omnia cognoscens dominus meus, explorandi causa cum servo suo loquitur. At Theodosius: Per Dei veritatem, ignorans interrogavi; ac discere volo, quid discriminis sit inter ea quæ in nostra potestate sunt, & ea quæ non sunt, & quomodo alia in præscientiam Dei cadunt, alia in præfinitionem.

Et Maximus: In nobis sita sunt voluntaria omnia, ut virtutes atque vitia: nostræ vero non sunt potestatis, pœnarum quæ nobis accidunt irrogationes, aut contrariorum. Neque enim potestatem habemus punientis morbi, aut jucundæ sanitatis, sed causarum quæ hæc efficiunt: ut morbi causa est intemperantia, temperantia bonæ valetudinis, & regni cælorum causa est mandatorum custodia, quemadmodum horum prævaricatio ignis æterni. Theodosius: Quid, inquit, affligeris hoc exilio? quod quædam hac calamitate digna perpetraris? At Maximus: Deum oro, ut hoc incommodo definiat eorum pœnas, quæ in eum deliqui transgressione justissimorum mandatorum. Tum Theodosius: An non probationis causa multis calamitas infligitur.

Maximus: Probatio sanctorum est, ut perferendis incommodis vitæ hominum ostendatur eorum erga ea quæ natura honesta sunt amor, simul declarans ipsorum omnibus ignoratas virtutes, ut in Job, & in Joseph: unus ille ad demonstrandum occultam fortitudinem tentabatur; hic probatur, ut sanctificans ostenderetur temperantia. Et quivis sanctorum involuntarie in hoc sæculo afflictus, ob quamdam talem dispensationem affligebatur, ut per infirmitatem, quæ ipsi permittebatur inferri, superbum & apostatam conculcarent draconem, id est, diabolum. Patientia enim probationis opus est in unoquoque sanctorum.

V. De causa ipsa agere incipit Theodosius.

Theodosius vero: Per veritatem Dei, inquit, bene dixisti, & confiteor utilitatem, ac vellem in talibus semper vobiscum loqui. Sed quoniam in aliud caput ego & domini mei magnificentissimi Patricii ad te venimus tanto locorum intervallo: rogamus te, ut quæ ad te afferimus, accipias, universumque terrarum orbem lætifices. Cui Maximus: Quænam hæc sunt, domine? Et quis ego, aut unde sum, ut assentiri iis, quæ promittis, orbis lætitia sit? Per veritatem Domini nostri Jesu Christi, ait Theodosius, quæ tibi dico & domini mei magnificentissimi Patricii, ex ore domini nostri Patriarchæ, ac pii domini orbis terrarum audivimus.

Tum Maximus: Jubete, domini mei, dicere quæ vultis, quæque audistis. At Theodosius: Hortantur Imperator & Patriarcha, ut per nos a te discant, quam ob causam non communicas throno Constantinopoleos? Et Maximus: De hoc habetis scriptam procurationem a piissimo Imperatore, aut a Patriarcha? Theodosius vero: Non debebat, ait, dominus meus nobis diffidere: quamvis enim humilis sim, tamen Episcopus sum, ac domini mei pars sunt Senatus; nec te venimus tentatum: ne permittat hoc Deus. Maximus: Quacumque ratione venistis ad servum ipsius & vestrum: ego sine ulla tergiversatione & sine dissimulatione dicam vobis causam. Verumtamen quamvis ultro vestrum esset percontari me, quam ob causam non est vestrum, qui hanc magis nostis, quam ego.

VI. Maximus renuit communicare hæreticis.

Scitis enim factas innovationes a sexta indictione præteriti circuli, quæ ab Alexandria inceperunt per expositionem novem capitulorum a Cyro, qui nescio quo modo ibi Præsul fuit, quæ confirmata sunt a throno Constantinopolis: & alias mutationes, additiones, imminutiones synodice factas ab iis qui præfuerunt Byzantiorum Ecclesiæ, Sergio, & Pyrrho, & Paulo: quas novitates omnis novit Ecclesia. Propter hanc causam non communico servus vester Constantinopoleos Ecclesiæ. Tollantur offensiones positæ a præfatis viris cum illis qui eas posuerunt, sicut dixit Deus, & lapides de via dejicite, ut planam ac tritam ab omni hæresi liberam Evangelii viam incedite, & invenium sicut erat, & ego inveniar ut fui; & incedo absque omni exhortatione humana. Quamdiu vero positis offensionibus, & iis qui eas posuerunt, se venerabiles putant Præsules Constantinopoleos: nulla mihi ratio persuadet, nullus sermo, ut iis aliquo modo communicem.

VII. Maximus detegit blasphemias Monothelitarum.

Ibi Theodosius: Quid, inquit, mali constituimur, ut a nostra communione te segreges? At Maximus: Quod unam operationem dicentes divinitatis & humanitatis Salvatoris nostri Jesu Christi, confunditis & Theologiæ & dispensationis verbum. Nam si credi oportet sanctis Patribus dicentibus quorum una est operatio, eorum esse essentiam unam; Quaternitatem facitis san-

PAGIUS. bus inter alia continentur tam *Relatio* seu *Collatio* Sancti Maximi cum Principibus in Secretario, quam *Collatio* ejusdem Sancti Martyris cum Theodosio Episcopo Cæsareæ; ac præterea in eisdem Collectaneis Collatio Maximi cum Principibus aliam *Collationem* ordine, sicut tempore, antecedit. Combefisius Opera Sancti Maximi, quæ reperiri potuere, in lucem dedit, iisque præmisit *Acta & Certamen Sancti Maximi*, ac utramque Collationem magis correctas, & quæ

sanctam Trinitatem, quasi ejus incarnatio fuerit Verbo connaturalis, ac discesserit a cognata secundum naturam identitate, quam nobiscum & cum sancta Dei genitrice habet. Rursum dum tollitis operationes, & sancitis unam voluntatem divinitatis ipsius atque humanitatis, detrahitis ei bonorum distributionem. Si enim operationem nullam habet, secundum eos qui id affirmarunt: videlicet quamvis velit, misereri non potest, derogata ei bonorum operatione: siquidem absque operatione & efficacia naturali, nulla res operari aut agere nata est. Cæterum & carnem facitis voluntate quidem opificem omnium sæculorum, omniumque rerum una cum Patre & Filio & Spiritu sancto, natura vero creatam, aut verius dicendo, voluntate expertem principii (siquidem divina voluntas sine principio est, ut Deitate principium non habente) natura vero recentem, quod omnem non solum amentiam exuperat, sed etiam impietatem; non enim dicitis solum simpliciter unam voluntatem, sed hanc divinam. Divinæ autem voluntatis nemo potest principium cogitare temporarium, aut finem; quandoquidem nec naturæ divina, cujus est essentialis voluntas. Item aliam inducentes novitatem, detrahitis omnino Christo omnes notas & characteros, quibus noscitamus divinitatem ejus & humanitatem, qui legibus ac typis sancitis, ne una, neve duæ in eo voluntates aut operationes dicantur; quod est rei minime existentis. Entium enim nullum, sive intelligens sit, caret volendi facultate & operatione; sive sentiens, operatione sensus; sive prorsus inanimum & omnis expers vitæ, operatione quæ secundum habitum dicitur, & aptitudine: idque ostendunt hæc omnia quæ sensibilia comprehendunt sensibus suis: eorum enim quæ sentiuntur, actus est, quod subjiciuntur, visui quidem per propriam superficiem, auditui per sonum, olfatui per odorem quemdam innatum, gustatui quibusdam saporibus, tactui per sensum. Quemadmodum enim operationem dicimus visionis, videri aliquid; & cætera omnia eodem modo se habere perspicimus.

VIII. Si igitur nullum ens omni prorsus operatione vacuum est: Dominus autem ac Deus noster (propitius sis Domine) nullam habet naturalem voluntatem aut operationem in alterutro eorum, ex quibus & in quibus & quæ ipse est; quomodo possimus esse aut vocari Dei cultores affirmantes nullo modo facultatem volendi aut operandi habere Deum, qui a nobis adoratur? Plane enim a sanctis Patribus docemur, dicentibus: Quod enim nullam facultatem habet, id neque est, nec aliquid est, nec ulla ejus omnino positio. Tum Theodosius, utpote inopia laborans: At quod per dispensationem fit, inquit, noli accipere ut certum dogma; quemadmodum nunc qui a nobis prætenditur Typus dispensatorie factus est, non dogmatice.

Maximus vero: Si non est, inquit, certum dogma eorum qui suscipiunt Typum ac legem sancientem nullam dici Domini voluntatem aut operationem (quorum ablatio declarat nullam esse ejus existentiam, cui hæc auferuntur) quam ob causam barbaris ac sine Deo gentibus vendidisti me sine pretio? Quamobrem damnatus sum incolatu Byziæ, & conservi mei alter Perbam, alter Mesembriam relegati?

IX. Cur Typus factus.

At Theodosius: Per eum qui me examinaturus est, & cum factus est dixi, & nunc dico, male Typum factum esse, multorum malo & damno. Occasio autem & prætextus fuit, cur is exponeretur, Orthodoxorum de voluntatibus & operationibus contentio: atque ut omnes inter se pacem haberent, prospexerunt quidam, ut hujusmodi tacerentur voces. Beatus autem Maximus: Et quis, ait, fidelis dispensationem accipit seditione expellentem voces, quas magnus Christi Apostolus Paulus per epistolas jubet eloqui? Vide igitur, attrectatum hoc capitulum, in quod malum desinat. Si enim Deus (a) posuit in Ecclesia primum quidem Apostolos, deinde prophetas, tertio doctores in consummationem sanctorum: qui dixit in Evangelio Apostolis (b), ac per ipsos eorum successoribus. Quod vobis dico, omnibus dico: ac rursum (c): Qui recipit vos, me recipit: & qui vos spernit: me spernit manifestum est & apertum, eum qui non accipit Apostolos & prophetas & doctores, sed eorum voces spernit, spernere ipsum Christum.

(a) 1. Cor. 12.
(b) Marc. 13.
(c) Matt. 10.

X. Opus Dei quale, & quale diaboli.

Aliud quoque consideremus. Deus electos excitavit Apostolos & prophetas & doctores ad consummationem sanctorum: Diabolus vero pseudoapostolos & pseudoprophetas & falsos doctores eligens, contra pietatem excitavit, ut & vetus oppugnaretur lex & Evangelica. Falsos autem Apostolos & falsos prophetas & falsos doctores solos cogito hæreticos, quorum sermones & ratiocinationes perversæ sunt. Quemadmodum igitur qui veros Apostolos & prophetas & doctores recipit, Christum

PAGIUS

& quæ hoc anno habita est, ibidem integra exhibetur; cum in Collectaneis Anastasii fine suo mutilata sit; quemadmodum & Collatio Sancti Maximi cum Principibus in Secretario apud Baronium integra non habetur: Quare utraque apud Combefisium legenda.

III. Secunda Disputatio S. Maximi ad hunc annum pertinet.

Post primam Collationem anno superiori, ut mox dixi, habitam Maximus Bizyam in exilium actus est: secunda, cujus hic titulus in Collectaneis Anastasii: Tomus continens Relationem de dogmatibus, quæ mota sunt inter S. Maximum & Theodosium Episcopum Cæsareæ Bithyniæ, seu Con-

stum recipit; sic etiam qui pseudoapostolos & pseudoprophetas & falsos doctores recipit, diabolum recipit. Quamobrem qui simul expellit sanctos cum scelestis & impuris hæreticis, Deum dicentem, Accipite me veritatem, una cum diabolo aperte condemnavit. Exercentes ergo & alentes factas novitates nostris temporibus, quas comperimus ad hoc summum malum pervenire: videte ne quodammodo pacem obtendentes, defectione inveniamur laborare, eamque prædicare, quam Antichristi adventus præcursatricem fore dixit divinus Apostolus.

XI. Maximi conclusio.

Hæc sine dissimulatione vobis dixi, domini mei, ut vobis ipsis ac nobis parcatis. Jubetis, ut cum hæc scripta habeam in libro cordis mei, intrem communicaturus Ecclesiæ, ubi ista prædicantur, & fiam eorum particeps, qui re vera quidem Deum, in speciem vero diabolum cum Deo eiiciunt? Hoc mihi non contingat a Deo, qui propter me, secundum me factus est absque peccato. Et βαλὼν μετάνοιαν, *dixit: Si quid jubetis facere servo vestro, facite: ego enim, qui ista recipiunt, numquam ero socius.*

Quod ad locum hunc Maximi pertinet, in Græcorum verborum interpretatione scito claros esse lapsos interpretes, Anastasium, Perionium, Gentianum Hervetum, Godefridum Tilmannum, vel alios, dum eadem verba, sive apud Joannem Damascenum, sive in Actione quarta secundi Nicæni Concilii ex iisdem S. Maximi Actis, sive in versione Latina vitæ sancti Joannis Chrysostomi a Georgio Patriarcha Alexandrino conscriptæ, vel in Liturgia ejusdem sancti Joannis Chrysostomi, vel alibi eodem ferme modo eadem verba exponunt, agere pœnitentiam, duci pœnitentia, mittere pœnitentiam, sive (ut Perionius transtulit) iniicere desiderium: quem corrigens Billius in scholio trigesimosecundo in primam orationem S. Joannis Damasceni de imaginibus, alios pariter interpretes errore lapsos emendat, dum sic habet:

Joanni desiderium iniiciens: Græce, βαλὼν μετάνοιαν τῷ Ἰωάννῃ. *Quam quidem locutionem non satis intellexisse videtur interpres:* βαλεῖν *enim* μετάνοιαν, *est honoris causa ad alicujus pedes se abiicere, ac venerabundo animo ante ipsum se prosternere, veluti benedictionem ab eo postulare. In Græcorum Euchologio diaconus multis locis* τῷ ἰδίῳ τρὶς μετανοίας βάλλει, *hoc est, pœnitentis in modum tertio ante ipsum se incurvat. Quin etiam in Græcorum historiis sacris, cum quispiam eximiæ sanctitatis viro obvius fiebat, ipsi* βαλεῖν τὴν μετάνοιαν, *dicebatur, id est, ad ipsius genua accidere. Eodem itaque modo hic quoque Proclus, cum D. Paulum sanctissimo suo magistro velut in aurem insusurrantem vidisset, admiratione perculsus, venerationis causa ante præceptorem suum sese incurvavit.* Ut & hoc loco Maximus dicatur sese illis venerationis causa incurvasse, cum ea esset dicturus verba. Sed prosequamur cœptam collationem:

XII. Remedium docet Maximus.

At illi ob hos sermones defixi, capitibus pronis, in terram, diu silentium tenuerunt. Theodosius demum Episcopus oculos extollens, & Abbatem Maximum intuens: Nos quidem, inquit, spondemus pro domino nostro Imperatore, ab eo, si communicetis, Typum factum iri leviorem. At Maximus: Admodum, inquit, differt inter nos: longe invicem absumus. Quid facimus de voce unius voluntatis synodaliter confirmata ad reiiciendam omnem operationem, sub Sergio, & Pyrrho, & Paulo: Cui Theodosius: Illa charta deposita est & abjecta. Deposita est (ait Maximus) e tabulis lapideis, non e tabulis mentis. Assentiantur etiam damnationi Romæ synodica exposita piis dogmatibus & regulis: & medius paries solutus est, nec adhortatione indigemus.

XIII. Synodi quæ damnatæ in Eccl.

Tum Theodosius. Non est valida Synodus habita Romæ, quia Imperatoris facta fit injussu. At Maximus: Si Synodos factas Regum imperia firmant, non pia fides: recipe Synodos quæ contra Homousion sunt habitæ Imperatorum jussu, nempe primam quæ Tyri, alteram quæ Antiochiæ, tertiam quæ Seleuciæ, quartam quæ Constantinopoli sub Eudoxio Ariano, quintam quæ Nicææ Thraciæ, sextam quæ Sirmii, ac multis post temporibus septimam quæ Ephesi, cujus princeps Dioscorus fuit: nam hos omnes jussa Imperatorum congregarunt: attamen damnatæ sunt omnes, propterea quod sancita in illis dogmata, sine Deo facta, Deo adversabantur. Cur autem eam non repudiatis, quæ Paulum Samosatensem deposuit, habita sub sanctis & beatis Dionysio Papa Romæ, & Dionysio Alexandriæ, & Gregorio Thaumaturgo, qui e-

Synodi quæ probatæ.

PAGIUS *Consules, qui cum eo erant Bizyæ in ipso exilio,* peracta est hoc anno, quo recte eam Baronius recitavit. Ipso enim Disputationis initio legitur: *Igitur Nono Kal. Septembrias, quæ nunc transacta est quarta decima Indictionis, exivit ad eum in exilium, in quo positus servabatur, idest ad Castrum Bizya prædictus Episcopus Theodosius, ex persona, ut dixit, Petri Constantinopolitani Præsulis missus, &c.* Quare die vicesima quarta mensis Augusti *Theodosius* Episcopus cum Paulo ac Theodosio Consulibus, ut in ea Relatione dicitur, *Bizyam* pervenit, & ubi illuc advenit, Sanctum *Maximum* interrogavit. Hæc Collatio literis mandata est currente Indictione XV. Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoata, & post eandem *Theodosius* Epi-

sue Synodi princeps fuit; quia jussu Imperatoris facta non est? Illas novit probas & sanctas Synodos pius Ecclesiæ canon, quas rectitudo dogmatum probavit. Et sane (ut novit dominus meus, & alios docet) bis in anno Synodos in unaquaque provincia fieri canon jubet, jussionis regiæ nulla mentione facta; idque ad munimentum salutaris nostræ fidei, & emendationem eorum quæ pertinent ad id quod divinum Ecclesiæ caput est.

XIV. *Theodosius autem: Ut dicis, ita est. Verumtamen non recipis libellum Menæ *, quo unam voluntatem & unam operationem Christi dogmatizavit? Et Maximus: Ne det hoc Dominus Deus. Vos non recipitis, sed reiicitis omnes doctores, qui post sanctam Chalcedone habitam Synodum contra Severi nefariam hæresim decertarunt: & ego habeo recipere libellum Menæ post Synodum factam, quo aperte Severo patrocinatur, & Apollinario, & Macedonio, & Ario, & omni hæresi; & iis quæ dogmatizavit, dicit contra Synodum, vel potius eam omnino aspernatur?*

* Mennæ. Mennæ libellus hæreticus.

Hæretici falsa scripta SS. Patrum supponunt.

Theodosius: Quid igitur (ait) non recipis unam operationem lectissimorum doctorum? Et produxit Theodosius eas, quæ falso nomine ab eis afferuntur, ut Julii Romæ, & Thaumaturgi Gregorii, & Athanasii, sanctorum auctoritates, & eas recitavit. Dixit vero Maximus: Metuamus sane Deum, & nolimus eum ad iracundiam provocare, has proferendo hæreticas auctoritates: nemo enim ignorat, has esse impii Apollinaris. Si quidem alias habes, ostende: nam has afferentes, amplius omnibus persuadetis, vos revera Apollinaris, & eorum qui cum eo sentiunt, malitiam renovasse. Et affert alia duo testimonia, nomine veluti Chrysostomi, Quæ cum legisset Abbas Maximus, ait: Hæc Nestoris sunt, qui de Christo laboravit morbo personalis dualitatis. Ac statim ira effervescens Theodosius dixit: Domne monache, Satanas locutus est per frœnum tuum, os scilicet, nam labia & dentes frœnum sunt linguæ. *Tum Maximus: Ne, quæso, indoluerit dominus meus ad servum suum. Ac statim in manus sumens, ostendit ei has voces esse Nestoris, & quibus in sermonibus ea sita essent. Theodosius vero: Deus novit, frater: auctoritates has Patriarcha mihi dedit: verumtamen ecce alias dixisti Apollinaris, alias Nestorii. Et producens S. Cyrilli auctoritatem, quæ diceret, Unam & congeneram per ambo ostendens operationem, ait: Quid ad hæc dicis?*

Maximus detegit imposturam.

XV. *At Maximus: Nonnulli, inquit, ostenderunt, eam re vera additam esse interpretationi Evangelii ab hoc sancto Patre factæ, a Timotheo Æluro. Sit vero, secundum vos, ejus: expendamus igitur sententiam sanctorum Patrum, & intelligemus veritatem. Theodosius vero: Non concedo ut hoc fiat: necesse enim habes, voces simplices accipere. Et Maximus: Dic mihi, quæso, quid differant simplices voces a variis? Theodosius: Ut vocem, sicuti est, accipias, noli scrutari ejus sententiam. Maximus: Aperte novas, peregrinas, alienasque ab Ecclesia de vocibus leges inducitis, Si secundum vos non oportet scrutari voces Scripturarum & Patrum, reiicimus omnem Scripturam veterem & novam: Audivi enim dicentem David (a): Beati qui scrutantur testimonia tua, & in toto corde exquirunt ea: quod nemo sine scrutatione possit Deum acquirere. Et rursum (b): Da mihi intellectum, & scrutabor legem tuam, & custodiam illam in toto corde meo: ut scrutatione ducente ad cognitionem legis, & cognitione per desiderium suadente sanctis ex corde eam custodire, sancta mandata implendo, quæ in ea sunt posita. Et rursum (c): Mirabilia testimonia tua, ideo scrutata est ea anima mea. Quid autem? parabolas, & ænigmata & obscuros sermones scrutari non vult proverbialis sermo? Quid Dominus in parabolis loquens vult intelligere & considerare discipulos suos, docens parabolarum sententiam? Quid vero? imperans (d): Scrutamini Scripturas, ut testimonium perhibentes de ipso. Quid Apostolorum primus Petrus docere vult, dicens (e): De qua salute exquisierunt & scrutati sunt prophetæ? Quid Paulus divinus Apostolus, dicens (f): Si opertum est Evangelium, in iis qui pereunt est opertum, in quibus Deus hujus sæculi excæcavit corda & oculos mentis ipsorum, ut non fulgeat illis illuminatio scientiæ Dei: verisimile est velle non similes nos Judæorum esse qui in simplicibus vocibus (ut appellatis) hoc est in sola littera, ut in quadam magna strue, obruentes sententiam, a veritate exciderunt, velamen habentes in corde suo, ne intelligant spiritum Domini oc-* *cul-*

Scripturæ divinæ scrutandæ.

(a) Psal. 118.
(b) Ibid.
(c) Ibid.
(d) Joan. 5.
(e) 1. Petr. 1.
(f) 2. Cor. 4.

PAGIUS

Episcopus Bizyæ discessit cum Theodosio Consule & Constantinopolim rediit.

IV. *Postquam vero abierunt prædicti Viri sexto Idus Septembris præsentis quintæ decimæ Indictionis, exivit rursus Paulus Consul in Bizyen, ad Abbatem Maximum,* ut legitur in ea Collatione, & apud Baronium num. XXVIII. & seqq. Ferebat autem jussio, ut Maximus Constantinopolim adduceretur, & poneretur in Monasterio Sancti Theodori, quod & factum est; sed ut viderunt nec minimum Virum Sanctum a sententia moveri, post Festum *Exaltationis pretiosæ ac vivificæ Crucis adductus est Perberis in custodiam, qua continuis venationibus tenebatur.*

S. Maximus Perberim in custodiam adductus.

cultatum in littera, de quo ait (a): Littera occidit, spiritus autem vivificat. Satis habet dominus meus, qui non sustineam vocem recipere sine ea quæ ipsi inest sententia, ne manifeste sim Judæus.

(a) 2. Cor. 3.

XVI.

Quaternitas introducitur a Monothelitis.

Ibi vero Theodosius: Unam, inquit, operationem Christi hypostaticam debemus dicere. At Maximus: Videamus quid mali ex eo nascatur, & fugiamus peregrinam hanc vocem: hæc enim est solum hæreticorum qui plures deos inducunt. Nam si hypostaticam Christi dicimus unam operationem, Verbum autem non convenit secundum hypostasim Patri & Spiritui, ac videlicet ne secundum hypostaticam quidem operationem: cogimur autem ut Filio, ita & Patri & Spiritui hypostaticas operationes tribuere: secundum vos quatuor operationes habebit beata Deitas; tres, quæ determinant personas, in quibus est; & unam communem quæ significet communionem secundum naturam trium hypostaseon: Ac secundum Patres (siquidem eorum doctrinam accipimus) morbum contrahemus opinionis quatuor deorum: naturalem enim, non hypostaticam omnem operationem esse dicunt. Quod si hoc verum est, ut sane est, demonstrabitur nos dicere quatuor naturas & quatuor deos inter se hypostasi & natura differentes. Et tamen quis umquam dixit aut contemplatus est propriam operationem cujusvis earum rerum, quæ sub aliquam speciem reducuntur, & quæ natura sub communem definitionem speciei ponuntur? Numquam enim quod natura commune est, alicujus unius & solius proprium est: nam hypostatica signacula, quæ personam designat, ut aduncus nasus, aut simus, aut glaucus color, determinandi vim habent numero inter se differentia & maxime propria, & distinguuntur ab iis quæ communia sunt & communiter dicuntur, ut animal rationale mortale, quod est ejus rationis, quæ generalis est: omnes enim ejusdem vitæ participes sumus & rationabilitatis, fluxus, defluxus, sedendi, standi, loquendi, tacendi, & videndi, & audiendi, & tangendi, quæ ejus rationis sunt quæ communiter in nobis consideratur. Quomobrem ea vox innovanda non est, quæ vim nullam habet, quæque nec a Scriptura est, nec a Patribus, sed peregrinam existimare debemus ac perversitate inventam, eam sane ostende mihi positam apud quemvis Patrem, ac rursus quæramus sententiam ejus qui eam dixerit.

XVII.

Fallacibus captionibus implicatur hæreticus.

Quid igitur? ait Theodosius, nullo modo in Christo unam operationem dici oportet? Et Maximus: A sacra Scriptura & sanctis Patribus nihil hujusmodi dicendum accepimus: sed quemadmodum duas Christi naturas in quibus est, ita & naturales ejus voluntates & operationes convenientes ei qui natura Deus homo est, credere & confiteri, nobis permissum est. At Theodosius: Sic & nos confitemur & naturas & differentes operationes, id est, divinam & humanam, ac ejus divinitatem volendi vim habentem, itidemque humanitatem; quandoquidem sine voluntate anima ejus non erat: duas vero nescimus, ne eum secum pugnantem inducamus. Tum Maximus: Cur igitur numerus naturis assignatus non dividit; cum vero in voluntatibus & operationibus dicitur, vim dividendi habet? Theodosius: In his omnino habet divisionem, nec Patres numerum in voluntatibus & operationibus dixerunt, divisionem fugientes; sed aliam & aliam, divinam & humanam, duplicem, ut ipsi dixerunt, & dico & testificor.

XVIII.

Stulta positio confutatur.

Cui Maximus: Per Deum, si quis tibi dicat, aliam & aliam: quos intelligis? Theodosius vero: Scio, inquit, quomodo intelligam: duas vero non dico. Tunc conversus Abbas Maximus ad principes, dixit: Per Dominum, si audietis unam & unam, aut bis duo, aut bis quinque: quid intelligentes respondetis ita dicentibus? Et dixerunt: Quoniam adjurasti nos. Unam & Unam, duas intelligimus, duas quoque aliam & alium: bis duo, quatuor: bis quinque decem. Et quas; verecundus Theodosius illorum responso, dixit: Quod a Patribus dictum non est, non dico.

Cedit veritati Theodosius Episc.

Et confestim sumens Abbas Maximus librum gestorum sanctæ & Apostolicæ Synodi Romanæ, ostendit Patres, qui aperte dicerent duas Salvatoris nostri Jesu Christi voluntates & operationes. Quem librum ab eo Theodosius Consul accipiens, omnes sanctarum Patrum auctoritates legit. Tum respondens Theodosius Episcopus dixit: Novit Deus: nisi personaliter anathema Synodus illa posuisset, eam magis quam quisquam alius reciperem. Verum ne tempus teramus hic, si quid dixerunt Patres, dico, & statim scripto facio duas voluntates, duasque operationes. Accede ad nos, communica, & fit unio.

XIX.

Rom. Eccl. reconciliat hæreticos pœnitentes.

Ibi Maximus: Non audeo, inquit, domine, tali de re scriptam assensionem a vobis accipere: nudus sum & merus monachus. Sed quoniam Deus vos compunxit, ut sanctorum Patrum voces reciperetis (sicut canon requirit) ad Præsulem Romæ de hoc scriptum mittite, sive Imperator, & Patriarcha cum Synodo sua. Nam ego non communico, ne si hæc quidem fiunt, cum in sancta oblatione offerantur anathematizati: metuo enim judicium anathematis. Hæc idcirco Maximus, quod ab Apostolica sede excommunicatis nemo communicare debet, nisi ab ea prius fuerint absoluti: alioqui eandem anathematis sententiam ipsi communicantes subeant. *Ad hæc Theodosius: Non condemno*

no te metuentem, sed nec quisquam alius: sed consilium nobis da per Dominum, si hoc fieri potest.

Consilium Maximi secundum canones.

Et Maximus: Quod consilium vobis de hoc dare possum? Ite, palpate si quid hujusmodi umquam factum est, ac post mortem quis crimine circa fidem est absolutus; & hoc suscipiat Imperator atque Patriarcha, ut imitentur Dei condescensionem, ac ille, nempe Imperator, *Jussum hortatorium, Ecthesin vulgo dictum, hic,* nempe Patriarcha, *Synodicam ad Papam Romæ mittant. Et omnino si inveniatur Typus Ecclesiasticus hoc permittens, propter rectam confessionem fidei convenit nobis de hoc.* Hæc quidem Maximus, eo quod eodem anathemate adversus Monothelitas Romæ in Synodo promulgato, tum Imperator qui Ecthesin promulgasset, tum Patriarchæ Constantinopolitani ejus defensores hæresis perculsi fuissent: quos absolvi post mortem, quod in eodem errore & anathemate defuncti essent, non liceret: opus autem esse, si ipsi vellent absolvi, ad sedem Apostolicam se conferre. His namque persuasus Theodosius ostenditur ex iis quæ sequuntur in iisdem Actis, in quibus ita:

XX. *Ac Theodosius: Hoc omnino fit. Sed da mihi verbum: si mittor, mecum veniro. Maximus: Tibi confert, domine, conservum meum, qui Mesembriæ est, tecum ducere, quam me: nam & ille linguam novit, & eum digne reverentur, qui tamdiu jam punitur propter Deum, & rectam fidem, quæ in illo throno est. Theodosius vero: Certamina varia inter nos fuere, nec libenter cum illo proficiscor. Tum Maximus: Quia, domine, ita fieri visum est, placitorum eventus fiat, & quo jubetis, vos sequor. Postea surrexere omnes cum lætitiæ lacrymis, & humili reverentia inclinarunt sibi invicem: & oratio facta est. Et unusquisque eorum sancta Evangelia, & pretiosam Crucem, &*

Juramento stabilita concordia.

imaginem Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, & genitricis ejus dominæ nostræ Deiparæ salutarunt, & proprius manus posuerunt ad *dictorum confirmationem.* Locus iste citatus reperitur in sancta Synodo Nicæna secunda ab Euthymio Sardensi Episcopo, lectusque est a Joanne Notario, hoc titulo (a): *Ex dogmatibus, quæ agitata sunt inter piæ memoriæ Maximum, & Theodosium Episcopum Cæsareæ, quæ est in Bithynia, ejusque asseclas.* Sed male ibi loco mutuæ reverentiæ, pœnitentia facta ponitur, ut superius ex Billio correctum est. Lecto citato loco ad confirmationem venerandi cultus sacrarum imaginum, hæc tunc addita sunt ex iis, quæ & inferius in eodem codice scripta leguntur:

(a) Concil. Nic. 2. Act. 4.

XXI. *Conversus autem ad Episcopum Abbas Maximus, cum lacrymis cum sic affatus est. Magnus Dominus: Diem judicii omnes expectamus. Novisti quæ sancita sunt per sancta Evangelia, vivificamque Crucem, nec non imaginem Dei Salvatoris nostri, ipsiusque sanctam semper Virginem matrem. His lectis, Constantinus sanctissimus Episcopus Cypri dixit: Verbum hoc, salutarunt, hoc loco sanctus Pater sumpsit pro, Adorarunt. Siquidem sanctum Evangelium & vivificam Crucem ipse adoravit, deinde imagines venerandas Salvatoris & inculpatæ ejus matris.* Lecta iterum eadem verba sunt ex alio codice, quem attulerat Petrus Episcopus Nicomediæ. Quibus lectis, de eodem S. Maximo hæc idem Petrus: *Neque enim vulgaris vir, qui hoc fecit, sed Maximus Dei philosophus, & cum Patribus certans,* utpote non illis impar, *quin etiam confessor & veritatis propugnator. Sufficiat igitur nobis, ut in salutando venerandas imagines, illum sequamur.* Hæc ex Concilii Actis. Prosequamur reliqua inter Maximum atque Theodosium tunc gesta, quæ sic se habent:

XXII. *Deinde cum inter se paulisper sermonem habuissent de vita secundum Deum, ac de divinorum mandatorum observatione: conversus Theodosius ad Abbatem Maximum, dixit: Ecce sublata sunt omnia scandala, & facta est pax per Deum, & fiet. Sed per Dominum ne celet me: Nullo modo dicis unam voluntatem, & unam operationem in Christo? At Maximus: Non capit me hoc umquam dicere. Et dico causam. Quia peregrina hæc est sanctis Patribus vox, duarum differentium naturarum unam voluntatem & operationem. Deinde vero, & omnimodo qui hoc dicit, invenit ex adverso absurditatem sibi occurrentem.*

Quot absurda contineat Monothelitarum hæresis.

Primum enim, si dicam naturalem, timeo confusionem. Secundo, si hypostaticam, divido a Patre & Spiritu Filium, ac tres voluntates videbor inducere, non convenientes inter se, quemadmodum & hypostases. Tertio, si dicam ut unius unam voluntatem & operationem, cogor & ut unius Patris, & ut unius Spiritus dicere, tametsi nolim, unam voluntatem & operationem; ac sermo incidere invenietur in multos deos. Quarto, si dicam per cognationem ac necessitudinem & amicitiam relativam, Nestorii personalem divisionem induco. Quinto, si dicam, præter naturam, corrumpo existentium voluntas: naturæ enim corruptela est, quod est contra naturam, sicut Patres dixerunt. Ibi Theodosius: Unam propter unionem, inquit, Salvatoris nostri voluntatem omnimodis debemus dicere, quemadmodum Pyrrhus, & Sergius pulchre (ut arbitror) intelligentes scripserunt.

XXIII. *Et Maximus: Si propter unionem una Dei & Salvatoris nostri (ut Pyrrhus & Sergius,*

pius, & Paulus scripserunt) facta est voluntas: primo alterius voluntatis, secundum eos, Filius erit, quam Pater, qui propter naturam voluntatem habet, non propter unionem, quæ in Filio; quandoquidem non idem est unio & natura. Item secundo, si propter unionem una, secundum eos, Salvatoris nostri facta est voluntas: causam ejus habebit omnino unionem, neutram vero earum, ex quibus est, naturarum, & amicitiæ & familiaritatis relationis, secundum eos, aperte erit voluntas, non naturæ: naturam enim, non relationem veritatis novit sermo. Tertio, si propter adunationem (ut dicitur) una Salvatoris facta est voluntas: qua voluntate ujant ipsum factam esse unitionem? Non enim (si veritas iis est curæ, & volunt effugere quod præter rationem est) dixerint, ea quæ per ipsum est facta. Quarto, si propter unitionem una Salvatoris facta voluntas est: ante unitionem videlicet aut multas voluntates habebat, aut penitus nullam. Ac siquidem multas habebat, diminutionem multarum subiit, in unam contractus voluntatem; & conversionis aperte recepit passionem, imminutionem nempe multarum voluntatum, quæ ei naturaliter inerant. Sin erat absque voluntate, potiorem quam naturam ostendit unionem esse, ex qua voluntatem adeptus est, cujus natura erat indigens: ac rursum convertibilis apparait, relatione id consecutus, quod per naturam non inerat. Quinto, si propter unionem, Salvatoris nostri voluntas facta est una, secundum utrumque eorum ex quibus est: fuit Deus voluntate recens, idem propter unionem natura manens æternus, ac homo voluntate expers principii, manens secundum naturam recens: quod impossibile est, ne dicam impium. Sexto, si ob unionem facta est naturarum voluntas una: cur eamdem ob causam naturarum facta non est una natura?

Alia absurda.

XXIV. *Interpellans autem longiorem horum progressum Theodosius Episcopus, dixit: Quid igitur propter unitionem factum est, si ob eam nihil horum fuit? Maximus vero: Ostendit eum, inquit, qui sine carne erat, veraciter fuisse in carne: eum, qui natura Deus erat, & omnium opifex, præbuit aperte natura hominem factum, non conversione naturæ, aut diminutione ullius eorum quæ naturæ erant, sed vera assumptione carnis intelligenter animatæ, sive indeficientis humanitatis, omni perpurgans contracto secundum naturam crimine primorum parentum: & ratione mutuæ connexionis, admirabilem vere rem ac stupendam fecit, totum inter homines Deum eumdem integrum manentem in propriis, eumdem totum in dictis hominem, totum manentem in propriis, nec iis excidentem. Commeatus enim & commercium naturarum inter ipsas, & naturalium quæ iis insunt, ex Deiloqua Patrum nostrorum doctrina, non transitio ob unionem, nec mutatio facta est! quod proprium est eorum, qui veritatem interpolantes, unitionem, faciunt confusionem, ac idcirco multimodis versantur in novitatibus, ac propter inopiam stabilitatis rationis suæ pios persequuntur.*

XXV. Rursus urget quæstionibus Theodosius.

Hæc cum audisset Theodosius Episcopus visus est cum cæteris, qui cum eo aderant, ea probare: rursumque ad Sanctum dixit: Fac charitatem: Quid illud est, quod nobis dixisti, neminem secundam hypostasim operari, sed operari unumquemque, secundum naturam: mihi enim illud, propterea quod non intellexerim officit. Et Maximus: Non operatur quisquam secundum hypostasim, sed secundum naturam: ut Petrus & Paulus aliquid faciunt, sed non Petrice, & Paulice, verum humanitus: ambo enim naturaliter homines juxta communem ex definitione comprehensam rationem naturæ at non hypostatice juxta id, quod proprie quale est. Eodemque modo Michael & Gabriel sunt in opere, sed non Michaelice, aut Gabrielice, sed Angelice; ambo enim Angeli. Sicque in omni natura quæ multo numero prædicatur, communem intuemur, non singularem operationem. Quamobrem qui hypostaticam & personalem operationem dicit, inducit ipsam naturam, quæ una est, factam esse operationibus infinitam, & in se ipsa differentem secundum multitudinem individuorum quæ sub ipsam reducuntur. Quod si pulchre se habere accipiemus, in omni natura rationem, quomodo ea est, corrumpimus.

XXVI.

*Post hunc sermonem, cum inter se consultassent, dixit Theodosius Consularis: * Ecce bene omnia processerunt. An in se recipies Imperator, ut jussum faciat adhortationis? Dicit vero Abbas Maximus: Omnino, si velit imitator Dei esse, ac se cum ipso humiliare, communis nostræ salutis causa, sicque cogitare. Siquidem Deus, qui natura salvat, non salvavit, quoad humiliatus est volens, quomodo qui natura salvatur homo, aut salvus erit, aut aliis salutem afferet, nisi humilietur? Tum Theodosius Consul: Spero, inquit, Deo meam conservantem memoriam, ei cum hoc dixerim, persuasum iri. Postea inter se salutarunt, & abierunt in pace.* Hæc autem quæ sequuntur in alio codice scriptorum Maximi itidem in Vaticana bibliotheca existente leguntur, his verbis:

* Consul

De voluntate Imp. dubitatio.

Cum religiosus vir omnes Theodosii Episcopi in sermonibus & ratiocinationibus objectiones facile evertisset: tandem hic fessus, qui nihil in præsentia haberet quod re-

responderet, alia ratione Sanctum abstrahere conatur, & amicius cum eo loquitur; se ipsum quoque velle omnia de medio scandala & offendicula auferri, pristinamque pacem reddi Ecclesiæ. Quæ res, inquit, aliter non fiet, nisi ad eos qui Romæ sunt jam proficiscamur, & ad conditiones, reconciliationemque eos provocemus, unum videlicet cum ipsis & spirantes & sentientes. Quare sanctus ille bono animo magis esse cœpit: vixque dici potest, quomodo ad hæc fuerit affectus, quibusque laudibus ei, qui sic locutus esset, responderit. Qui sane cum ita corpore affecto esset, ac exercitiis monasticis, senectaque afflicto: tamen prompto animo parabat se, ut Romam sursus contenderet, & una cum illis ea quæ in rem essent atque utilia conficeret. Modo, inquit, res hæc fit, non sermo frustra habitus.

Maximus Romam ire cum Theodosio pollicetur.

XXVII. *Cum vero Theodosius jurejurando dicta firmasset, & inviolabilia Evangelia manibus contigisset: quamvis vir non intelligens, bonum nihil servarit, utpote eorum voluntate qui rerum potiebantur, attractus: magis ac magis religiosus vir bonum animum suscipiebat, se totum ad iter intendens, eaque spectans quæ essent cum ipsis, tum qui Romæ erant, profutura. Inde igitur discessurus Theodosius, ut cum iis qui in urbe regia erant, de his communicaret: salutatione virum religiosum rursum excipit, dexteraque data, & ei donata tunica linea, & fusco pallio, Byzantium revertitur una cum duobus Consulibus ejus comitibus.*

Legati redeunt Constantinopolim.

At quid post hoc? Reversi Constantinopolim qui missi fuerant ab Imperatore, omnia retulerunt quæ cum Maximo gesta essent, & quomodo veritate victi manus dedissent. Quibus acceptis Imperator magnopere commotus est, ac tantum abfuit ut pactis ab ipsis conventis staret, & Romanæ fidei acquiesceret, pacemque in Ecclesia restitueret, ut iterum unum ex ipsis, Paulum videlicet, Byziam mitteret, qui Maximum Constantinopolim perduceret. Quæ autem cum eo acta sint, ubi Constantinopolim perductus est, eadem Acta significant, dum institutam de his narrationem ita prosequuntur:

Postea octavo die mensis Septembris præsentis decimæquintæ Indictionis (ita auctor cunctis præsens quæ agebantur, scribensque singula) *contulit se rursum Paulus Consul Byziam ad Abbatem Maximum, mandatum afferens hac formula:*

XXVIII. *Jubemus gloriam tuam Byziam proficisci, Maximumque monachum adducere cum multo honore ac veneratione propter senium & imbecillitatem, atque ut amicum, & familiarem majorum meorum, a quibus in honore est habitus: eumque collocare in religioso monasterio S. Theodori, quod prope Rhegium positum est; ac venire, nosque certiores facere: & mittimus ad eum ex persona nostra duos Patricios, ut cum illo loquantur, nobis ex animo amicos, quique a nobis diliguntur.* Hucusque mandatum Principis Paulo Consuli oblatum. Pergit vero auctor: *Adductum itaque eum Consul in eo monasterio deposuit: venitque ad Imperatorem, ut id renunciaret. Veniunt ad eum postridie Epiphanius & Troilus, ambo Patricii cum multo comitatu ac fastu, & ostentatione, item Theodosius Episcopus, quem & Sanctus præstolabatur, quæque condicta erant, confirmaturum sperabat: nec cum illius subdolum obscurumque animum deprehenderat vir mentem doli in primis expertem gerens. Is in illius mansionis Catechumenio*, nempe ubi catechumeni instrui solerent, *erat. Ipsi consueta salutatione facta, consederunt, vim ei adhibentes ut sederet.*

S. Maximus iterum revocatus.

XXIX. *Sermonis vero cum eo initium faciens Troilus, dixit: Orbis dominus nos ad te esse jussit, ac dicere quæ ejus Imperio a Deo stabilito placuissent. Sed nobis primum dic: Imperata facies, an non? Dixit Maximus. Audiam, domine, quid jusserit pium ejus Imperium: ac tibi respondebo quæ oportet. Nam ad id quod mihi ignoratum, quod responsum habeo dare? Troilus autem perseveravit, ac dixit: Non dicimus quid afferamus, nisi prius responderis, utrum Imperatori obtemperes. Ut vidit religiosus vir eos amplius urgere in ejus mora, & infestius aspicere, & respondere asperius cum omnibus comitibus, qui & ipsi elati erant sæcularium honorum dignitate, respondit: Quandoquidem non sustinetis dicere servo vestro, quæ domino nostro Imperatori placita sunt: en dico, audiente Deo & sanctis Angelis ac vobis omnibus, me quicquid jusserit, quod cum hoc sæculo dissolvatur, & una corrumpatur, libenter facturum.*

Troilus stulte Maximum interpellat.

XXX. *Statim consurgens Troilus exiit, ac dixit: Orate mihi: ego abeo: hic enim nihil facit. Cum tumultus exortus esset, magnaque turbæ atque confusio, dixit eis Theodosius Episcopus: Edicite ei Imperatoris jussa, & cognoscite quid loquatur, nec enim rationi consentaneum est, nulla re dicta, nulla audita, abire nos. Tum Epiphanius Patricius dixit: Hoc Imperator per nos tibi denunciat, ac dicit: Quoniam totus Occidens, quique sunt in Oriente, perversitate ducti, ad te respiciunt, ac propter te omnes seditionem concitant, cum nolint se nobiscum in fide conjungere: ut te compungat Deus, quo nobiscum communices super a nobis exposito Typo. Ac nos ultro imus in Chalcen, teque consalutamus, supponimusque vobis manum nostram, ac vos cum magno honore & gloria in magnam Ecclesiam*

Magnum nomen Maximi in Oriente, & Occidente.

ſtam inducimus, ſtatuimuſque nobiſcum, ubi de more Reges ſtant: facimus unaſecum Synaxim, & una communicamus puris ac vivificis myſteriis vivifici corporis, & ſanguinis Chriſti; teque prædicamus ac declaramus noſtrum Patrem: & gaudium erit non ſolum in noſtra Chriſtum diligente urbe, ſed etiam in univerſo orbe terrarum. Certo enim ſcimus fore, ut ſi ſancto huic throno communices, ſe nobis omnes adjungant, qui propter te tuamque doctrinam ſe a nobis abſciderunt.

XXXI. Exprobat Episcopo Maximus juramentum.

Converſus vero ad Epiſcopum Abbas Maximus cum lacrymis dixit: Magnum, domine, judicii diem expectamus omnes: Noſti quæ conſtituta ſint & placita ſuper ſanctis Evangeliis, & vivifica Cruce, & imagine Dei, & Salvatoris noſtri Jeſu Chriſti, & ejus genitricis ſanctiſſimæ Deiparæ ac perpetuæ Virginis Mariæ. Epiſcopus, vultu in terram demiſſo, leniori voce reſpondet: Et quid poſſum facere, cum aliud viſum ſit piiſſimo Imperatori? Cui Abbas Maximus: Cur, inquit, tetigiſti ſancta Evangelia, & qui tecum erant, cum in vobis ſitus non eſſet dictorum eventus? Re vera, omnis cœli virtus non perſuadet mihi, ut hoc faciam. Quam enim defenſionem afferam, non dico Deo, ſed conſcientiæ meæ, ſi propter gloriam, & exiſtimationem humanam, quæ ex ſui ratione nullam exiſtentiam habet, ejuraverim fidem, quæ ipſam diligentes ſalvat?

Impie & illiberaliter nimis tractatur S. Maximus.

His dictis, conſurrexere omnes, & iracundia ducti, eum crebris vellicationibus pulſando, vexando, debilitarunt, a capite ad ungues uſque ſputis inundantes, e quibus teterrimum exhalabatur cœnum, quibuſque veſtis ejus tota impleta eſt. Exurgens autem Epiſcopus, dixit: Non ſic fieri oportuit, ſed tantum ex eo reſponſum audire, & renunciare domino Imperatori; res enim, quæ ex canonibus pendet, alio modo adminiſtrantur. Ac vix perſuaſit eis Epiſcopus, ut quieſcerent, & rurſum ſederent. Cum igitur eum innumeris contumeliis ac inexcogitabilibus diris ſugillaſſent, omiſerunt.

XXXII. Negant se esse hæreticos Monothelitæ.

Tum multa aſperitate Epiphanius dixit: Dic, peſſime vetule, belluo; ut nos pro hæreticis habens & civitatem noſtram, & Imperatorem, hæc dixiſti. Vere magis quam tu, Chriſtiani ſumus & Orthodoxi; ac Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum fatemur habere tum divinam voluntatem, tum humanam, & animam mente præditam: nam omnis natura mentem habens, omnino & voluntatem a natura habet & operationem: quandoquidem vitæ proprium eſt motus, ac mentis proprium eſt voluntas. Ac novimus ipſum volendi facultatem habere non divinitate ſolum, ſed etiam humanitate: quinetiam duas ejus voluntates, & operationes non negamus.

XXXIII. Confitenda aperta voce fides Catholica.

Reſpondit vero Abbas Maximus: Si ita creditis, ut & intellectuales naturæ, & Eccleſia Dei, cur me cogitis communicare Typo, qui hæc penitus tollat, quæ etiam nunc confeſſi eſtis? Ibi Epiphanius: Hoc, inquit, per diſpenſationem factum eſt, ne læderentur populi ſubtilioribus hujuſmodi vocibus. At Abbas Maximus: Contra, omnis ſanctificatur homo accurata fidei confeſſione. Troilus: Et in palatio tibi dixi: non ſublatum hoc, ſed juſſum eſſe ſileri, ut omnes pacem tueremur. Et Abbas Maximus: Tacere ſermonem, eſt eum tollere: nam per prophetam dicit Spiritus ſanctus (a): *Non ſunt loquelæ, neque ſermones, quorum non audiantur voces eorum. Quamobrem qui non dicitur ſermo, omnino non eſt. Troilus vero: Habe in corde tuo, ut vis: nemo te prohibet. Maximus: At univerſam ſalutem in corde non definivit Deus, qui dixit* (b): *Qui me non confitetur coram hominibus, nec ego confitebor eum coram Patre meo qui in cælis eſt. Ac divinus Apoſtolus docet, dicens* (c): *Corde creditur ad juſtitiam, ore autem confeſſio fit ad ſalutem. Si igitur Deus, & Dei prophetæ, & Apoſtoli jubent confiteri myſterium vocibus ſanctum & magnum, & tremendum totius mundi ſaluturæ: nullo modo utile eſt ſilentium ejus vocis præcipi, quæ myſterium hoc prædicet, ne tacentium hominum ſalus minuatur.*

(a) Pſ. 18.

(b) Matt. 10.

(c) Rom. 10.

XXXIV. Epiphanii comminationes.

Reſpondens aſperrime ſermone Epiphanius, dixit: Subſcripſiſti in libello? anathematis ſcilicet adverſus Monothelitas. *Et Maximus: Subſcripſi. Et quomodo (inquit Epiphanius) auſus es ſubſcribere, atque anathematizare confitentes & credentes, ut intellectuales naturæ & Catholica Eccleſia? Re vera, meo judicio, inducemus te in urbem, & ſiſtemus in foro vinctum, & mimos mimaſque ac proſtibula inferemus, & univerſam plebem, ut omnes te colaphis cædant, & conſpuant tuum os. Ad hæc Sanctus reſpondens, dixit: Sicut dixiſti, fiat, ſi eos qui confitentur duas naturas ex quibus Dominus eſt, ac duas naturales voluntates & operationes ei convenientes, qui natura Deus & homo veritate eſt, anathematizavimus. Lege, domine, geſta & libellum; ac ſi inveniatis quod dixiſtis, facite quod vultis. Nam ego, & conſervi mei, & quicumque ſubſcripſerunt, eos qui juxta Arium, & Apollinarium unam voluntatem, & unam operationem dicunt, anathematizavimus, quique non confitentur Dominum noſtrum ac Deum, ſecundum utramque earum, ex quibus & in quibus eſt, & quæ ipſe eſt naturarum, eſſe ſecundum naturam intellectu præditum, & idcirco volendi facultatem habere, & noſtram operandi ſalutem.*

Tum

XXXV. Recedunt Judices.

Tum Epiphanii comites inter se dixerunt: Si hunc usque attendamus, neque comedimus, neque bibimus: verum surgamus, & prandeamus, & ingrediamur, renunciemusque ea quæ audivimus: hic enim vendidit se Satanæ. Surrexerunt itaque, & pransi sunt. Erat autem statio, sive vigilia Exaltationis pretiosæ Crucis, & introierunt in urbem cum ira.

Revocatur Maximus ad Judicium.

Postridie mane venit Theodosius Consul ad Abbatem Maximum, & omnia quæcumque habebat, abstulit, hæc verbis Imperatoris locutus: Qui noluisti honorem, & elongatur es a te: ubi, quo dignum te ipsum judicasti, habens judicium discipulorum tuorum, quique Mesembriæ est, quique Perberis, qui fuit Notarius beatæ nostræ matris.

Dixerunt autem Patricii Troilus & Epiphanius: Omnino duos discipulos tuos adducimus, tum qui Mesembriæ, tum qui Perberis, eosque examinamus, ac coram videmus eventum. Theodosius vero Consul tradidit eum militibus; qui eum Selymbriam duxerant, ubi biduum moratus est. Ac interea unus militum in castra ad exercitum est profectus, ac in vulgus divulgavit, eos in senem incitans, venire monachum, qui Deiparam blasphemaret. Post biduum miles redit, eumque ducit in castra. Legatus vero, Dux exercitus, compunctus a Deo, mittit ad beatum Maximum primores e clero presbyteros & diaconos, religiososque signiferos. Quos vir sanctus conspicatus, surrexit, ac veneratus est humili obsequio, submisso videlicet corpore inclinans se honoris ergo: idemque illi fecerunt, & sederunt, eumque sedere jusserunt.

Calumnia de Blasphemia urgetur S. Maximus.

XXXVI. Maximus calumniam diluit.

Tum quidam senex valde honorabilis cum multa reverentia ei dixit: Pater, quoniam nonnulli scandalizaverunt nos de tua sanctitate, quod non dicas Deiparam, dominam nostram sanctam Virginem: adjuro te per sanctam & consubstantialem Trinitatem, ut nobis verum dicas, & hanc offensionem de animis nostris abstergas, ne lædamur, injuste scandalizati. Maximus humili prostratione corporis facta, surrexit, dixitque manus in cælum tendens cum lacrymis: Qui non dicit Dominam nostram omnibus hymnis celebrandam, & sanctissimam, & immaculatam, & omni intellectuali naturæ venerabilem, naturalem vere matrem Dei factam, qui fecit cælum, & terram, & mare, & omnia quæ in eis sunt: esto anathema a Patre & Filio, & Spiritu sancto, consubstantiali & supersubstantiali Trinitate, & ab omni virtute cælesti, & choro sanctorum Apostolorum, & prophetarum, infinitoque populo sanctorum martyrum, omnique spiritu in justitia consummato & nunc & semper & in sæcula sæculorum.

Flentes omnes, bene precati sunt ei, dicentes: Deus corroboret te, pater, dignumque te faciat, qui peragas sine offensione cursum tuum. Atque his dictis, multi convenere milites, audituri multos egregiosque sermones, qui tum habiti sunt. Cum autem quidam e domesticis Ducis videret multum exercitum conglobari, ac sancti viri ædificari sermonibus, & ea quæ fierent contra eum scilicet damnare, jubet eum (qua cogitatione ac suspicione, novit Deus) inde abstrahi, duobusque millibus passibus a castris abduci, dum Synaxim facerent, & venirent qui eum ducerent Perbera: Clerici divina moti charitate, duo illa milliaria pedibus confecerunt cum eo. Et cum advenissent qui ducerent Perbera; ipsi manibus eum gestantes, imposuerunt jumento: cumque eum amplexi essent, salutem dixissent, atque orassent in loca sua cum pace redierunt. Ipse vero Perbera adductus est, tenente eum custodia. Hucusque Acta de rebus Maximi gestis hoc anno.

XXXVII.

Vidisti, lector, præstantissimi confessoris iterata certamina, in quibus omnibus etsi furens semper obstrepuerit; tamen victa semper remansit impietas cedere nescia, majori cum prosternitur obstinatione resurgens. Sed ea omnia ad profectum Evangelii provenere, ut uno Maximo resistente, fides Catholica non fuerit omnino in partibus illis extincta, usque adeo ejusmodi confessione virescens, ut post obitum nefandi Imperatoris fœcundiori cæspite germinaverit, atque fructum ex eo produxerit, & quidem uberrimum; cum videlicet œcumenica Synodo congregata, Monothelitarum hæresis fuit penitus condemnata. Sic igitur optime convenit, ut de Maximo illud propheticum (a) ab Orientalibus occinatur: *Nisi Dominus reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuissemus, & quasi Gomorrha similes essemus.* Cum uno tantum Maximo atque duobus discipulis ejus & non aliis, quod sciatur) fides tunc splendescere visa sit, dum undique tenebræ operirent terram, & caligo populos. Sed etsi grandia sint ista de Maximo, longe sunt majora quæ dicturi sumus, cum rursum adversus eum ejusque discipulos acerbiora excitata sunt prælia, ex quibus invicti milites Christi majora erexere de hæresi profligata hæreticisque superatis trophæa: quando autem ista contigerint, suo loco dicturi sumus inferius.

(a) Isa. 1.

Sed

XXXVIII.

Petri Ep. Constanti-nop. obitus.

Sed quid accidit? qui obniti hactenus visus est veritati, Imperatoris favens pravis affectibus, idem ipse ad supernum tribunal vocatus reddere rationem, mortis nuncio interpellatus. Hoc siquidem anno Petrus Patriarcha Constantinopolitanus hæreticus: ubi sedisset annos duos & menses tres, moritur, atque in ejus locum subrogatus est Thomas, qui in Concilio œcumenico Constantinopolitano asseritur fuisse Catholicus. Cæterum de annis quibus sederit Petrus, textus Nicephori corrigendus est, dum habet sedisse annis duodecim, cum duobus dumtaxat ei Ecclesiæ præfuisse legatur.

Thomas successor Petri.

Porro ista de electione Thomæ quomodo se habuerint, ut Imperator insequens Maximum Orthodoxum, eo quod acquiescere nullo modo voluerit ipsius sententiæ de communicando cum Ecclesia Constantinopolitana in probando qui promulgatus est Typus, idem passus sit Thomam assertum Orthodoxum illi Ecclesiæ præfici? cum nihil sit quod dici possit, ipsum mutasse sententiam & ad frugem meliorem esse conversum, siquidem in persecutione Maximi perseverasse usque ad obitum reperitur. Verum tunc fuisse Thomam Orthodoxum non puto dici aliquo modo posse. Certe quidem ex iis quæ de Maximo dicta sunt, & quæ inferius suo loco dicentur, cum longe aliter res se habuisse inveniatur, convincuntur Acta illa Sextæ Synodi fuisse admodum depravata; siquidem ipsa facta Thomæ repugnant: etenim ipsum liquet cum Monothelitis contra Maximum sedisse: adeo enim res patens est, ut ne cum eo communicaret, maluerit sanctus martyr subire martyrium. Hunc ne ergo dixerimus fuisse Catholicum, cujus hæresis Acta Proconsularia coram Senatu amplissimo habita satis certum firmumque testimonium habent? Id quidem inferius suo loco patebit.

Verum quæ habent de fide Catholica Thomæ depravata Acta Sextæ Synodi, videamus. In ipsius enim quæ extat Synodi Collatione decimasexta, dum mentio habetur de epistola Catholica ab eo scripta ad Vitalianum Romanum Pontificem, sed cur ad eum mitti minime fuerit facultas, declaratur, ibi ex Georgii Chartophylacis verbis hæc leguntur:

XXXIX. De Synodica scripta a Thoma Episc. Constantinop.

Hic mihi præsto est cum his & authentica Synodica bullata, quæ facta sunt a Thoma sanctæ memoriæ quondam Patriarcha ad Vitalianum sanctæ memoriæ quondam Papam Romanum: quæ etiam volens ad eum dirigere, propter impiorum Saracenorum incursum assidue imminentem (ut nostis) & obsessionem quæ facta est per biennium, quo gessit Episcopatum, non valuit dirigere: & hæc ego statim vobis jubentibus profero. Et paulo post jussa sunt edi scripta Thomæ & successorum Patriarcharum, eademque legi: nam inferius: *Accipiens Agatho religiosus lector & Notarius sanctissimi Patriarchæ Constantinopoleos Synodicam authenticam sanctæ memoriæ Thomæ bullatam, & coram omnibus bullam quæ in eo pressa fuerat, auferens, relegit habens in superscriptione ita: Per omnia sanctissimo ac beatissimo & consacerdoti domino Vitaliano, Thomas indignus Episcopus salutem.* Hucusque inscriptio. Epistolæ autem initium est: *Qui cuncta ex nihilo quidem ut existerent protulit, &c. quod Synodicum collatum est cum regesto, quod protulit Georgius Deo amabilis diaconus & Cartophylax, & constitit ab initio usque ad finem indemminute.* Hucusque in Actis de Synodali Thomæ in Synodo recita-

PAGIUS V. *Obitus Petri Episc. Constant.*

A num. XXXVIII. ad XLI. *Petrus* Patriarcha Constantinopolitanus omnium Sancti Maximi tribulationum ac persecutionum Auctor vixit usque ad annum sexcentesimum sexagesimum sextum. Tarasius enim in Actione II. Sextæ Synodi generalis de Monothelitarum hæresi loquens, ait: *A Petro usque ad Sextam Synodum non plures anni transierant quam quindecim, quinque intermedio eo tempore Pontifices fuerunt, Thomas, & Joannes, & Constantinus a prædictis hæreticis fuerant ordinati: nec propterea reprobati sunt.* Quare cum Synodus illa anno DCLXXX. celebrata fuerit, Petrus anno tantum sexcentesimo sexagesimo sexto extinctus est. Ad hæc Zonaras tradit eum post annos Sedis duodecim demortuum esse, totidemque anni in Tabulis Theophani insertis eidem assignantur. In editione quidem Chronici Nicephori, tam Scaligeri quam Regia, anni duo & menses septem *Petro* attribuuntur, sed sine dubio errore Librariorum, qui denarium omisere, & locum depravarunt. Is enim ultra annos undecim & menses septem vitam protrahere non potuit, ut ex dictis constat. Baronius, qui reprehendit *Nicephorum*, quod illum annos duodecim sedisse scripserit, videtur nactus esse aliquem Codicem *Nicephori* in quo locus ille purus erat; cum *Petrus* annis duodecim incompletis Ecclesiam Constantinopolitanam rexerit; sed quidquid hac de re sit, certum est, Baronium male eidem annos duos tribuisse, & *Petrum* ad eum, quem dixi, annum pervenisse. Ex annis, quibus ejus Successores usque ad sextam Synodum, juxta ipsummet *Nicephorum* sederunt, hujus vel potius Librariorum error ex dicendis manifestissimus fiet.

VI. *Thomas Vir Orthodoxus in locum Petri hæretici subrogatur.*

Ex tam brevi *Petri* Pontificio Baronius intulit, *Thomam* ejus successorem perperam in Actis Sextæ Synodi *Catholicum* appellari, & Sanctum *Maximum* ei communicare noluisse. At Patriarcha, qui Sanctum *Maximum* persecutus est, & cum quo is communicare noluit, alius non est quam *Petrus*, qui post S. *Maximi* Martyrium superstes fuit, & tam *Thomas*, quam *Joannes* & *Constantinus*, qui eum excepere, jure merito in Actione XIV. Sextæ Synodi dicuntur *in omnibus immaculati & irreprehensibiles circa rectam Christianorum fidem;* quod confirmat Sanctus Tarasius loco laudato, ubi dicit, eos reprobatos non fuisse, licet ab hæreti-

ta, sed non integre in iisdem Actis descripta.

XL. *Sextæ Synodi acta depravata.*

Quod insuper in iisdem Synodalibus recitatis Actis Constantinopolitana civitas biennali fuisse obsidione fatigata traditur, haud mediocrem pariter de impostura suspicionem auget: siquidem neque Theophanes, qui per annos singulos Imperatorum res gestas recensuit, neque quisquam alius Græcorum Historicorum tantæ rei vel leviter meminisse reperitur. Verum ista toleranda quomodocumque videri poterant, si reliqua consentientia veritati reperta fuissent, ut quod dictum est de Thoma Constantinopolitano Patriarcha post Petrum, cui ut hæretico constat sanctum Maximum (ut ex iisdem Actis apparet) minime communicare voluisse; sed & hæc, ea quæ dicentur sequenti anno perspicue demonstrabunt. Immutata plane fuisse Sextæ Synodi Acta a Theodoro Constantinopolitano Patriarcha, ex compluribus haud levibus conjecturis suo loco, inferius demonstraturi sumus: ut plane tu ipse mireris, considerans, secundum illud Davidicum, quanta sit malignatus inimicus in Sancto, quomodo Græcus, impostor velut præstigiis quibusdam fecerit videri lucem tenebras, & tenebras lucem, malum bonum, & bonum malum tantamque fidem invenerit, ut in hanc diem sub Sextæ Synodi titulo multa reperiantur intexta mendacia. Sed de his diffusius suo loco.

XLI.

Celebratum est hoc eodem anno Toleti Concilium, quod numeratum reperitur decimum, æra nimirum sexcentesima no-

PAGIUS

reticia ordinatos. Baronius quidem omnem ingenii doctrinæque vim adhibuit, ut Acta Sextæ Synodi quæ habentur, sincera non esse ostenderet, licet antiquis Scriptoribus nunquam in mentem venerit, ea aut arguere vitii aut in dubium revocare. Verum hæc ejus opinio non videtur amplius sustineri posse; ut ex iis, quæ sparsim docuimus, evidenter patet. Quoad biennalem obsidionem Civitatis Constantinopolitanæ, cujus mentio in Actis Latinis ejusdem Synodi, ex qua falsitatis eorumdem argumentum desumit Baronius, quod sc. Theophanes, & alii Scriptores Byzantini ejus non meminerint, ea quidem obsidio commentitia, sed nullum ejus in Actis Græcis vestigium. Quare la errur Interpreti Latino tribuendus, ut infra demonstrabimus.

VII. *Concilium Toletanum X.*

Ad num. XLI. & seqq. In Præfatione Concilii Toletani X. legitur, illud habitum, *Die Kalendarum Decembrium, anno octavo gloriosissimi Domini & religiosissimi Recesuinti Principis, Era DCXCIV.* ideoque currenti anno, quo mense Decembri Reccesuintus annum Regni octavum agebat. Annum Eræ Hispanicæ addititium esse inde colligimus, quod Ambrosius Morales illud congregatum afferat an. Christi DCLVIII. & Vasæus anno Domini DCLV. Nam si annus Eræ notatus fuisset in Codicibus hujus Concilii, quibus usi sunt, illud a præsenti anno removere non potuissent. Eo in Concilio decem capitulis constante inter alia decernitur, *Ut solemnitas Dominicæ Matris die XV. Kalendarum Januar. omnimodo celebretur, & Nativitas filii ejus Salvatoris Nostri die octavo Kalendarum earumdem, sicut mos est, solemnis in omnibus habeatur*, quia, ut inquiunt Patres prior Festivitas non potest celebrari condigne, die qua Angelus Virginii Verbi Conceptum nuncisvit, interdum ob dies Quadragesimæ, interdum propter Paschale Festum. Etiamnum solemnitas *Annunciationis* celebris est die XVIII. mensis Decembris in Ecclesia Toletana, vocaturque *Expectatio Partus*, & in tota Hispania colitur ut festivus dies.

VIII.

Sanctus Fructuosus ex Complutensi Abbate Dumiensis Episcopus pridem factus, in *Potamii* ab Episcopatu Bracarensi in hoc Concilio depositi locum subrogatus est, eique tanquam Archiepiscopus Bracarensis subscripsit. Is inter Hispaniæ Viros præcipuos, qui hoc sæculo floruere, jure merito numerari potest, cum præter plurima a se constructa Monasteria, duplicem bis Regulam præscripserit, quæ adhuc extat. Ex Monasteriis ab eo ædificatis decem in Actis ejus memorantur, [1] sed sedecim numerantur a Tamajo in Martyrologio Hispanico. Vita ejus Auctore, ut aiunt, Sancto Valerio Monasterii Sancti Petri de Montibus Abbate, fere æquali, extat apud Mabillonium Sæculo Secundo Benedictino & apud Bollandum ad diem XVI. mensis Aprilis, quo colitur. Rodericus a Cunha Ecclesiæ Bracarensis Antistes, qui duos de Episcopis Bracarensibus scripsit idiomate Lusitanico Tomos, & alium Tractatum Latinum *de Primatu* Bracarensis Ecclesiæ in Universa Hispania, asserit Sanctum *Fructuosum* obiisse anno sexcentesimo sexagesimo quinto. Certe an. IV. Wambræ Regis, Christi DCLXXV. *Leodecisius* cognomento *Julianus*, Fructuosi Successor Concilio Bracarensi III. subscripsit.

Floret S. Fructuosus Episc. Bracarensis.

IX. *Moritur Sigibertus Rex Austrasiæ.*

A rebus Hispanicis ad Gallicas transeo, ad mortem scilicet *Sigiberti* Austrasiæ seu Orientalis Franciæ Regis, & Clodovei II. ejus fratris Neustriæ & Burgundiæ Regis; licet enim Baronius de morte illius anno sequenti, & de Clodovei obitu anno DCLXIV. verba faciat, quia tamen Monarchiæ Clotarii Regis III. quæ ab hoc anno ad DCLX. duravit non meminit, eaque ab aliquibus recentibus Rerum Gallicarum Scriptoribus negatur, ab aliis vero, vel anticipatur vel nimium producitur, nostra narratio dilucidior erit, si Baronii ordinem hac in parte invertamus. *Sigibertus* itaque intelligens mortem sibi imminere, *Grimoaldi* Pippini Landensis filii & Præfecti Palatii fidei *Dagobertum* filium suum commendans rogavit, ut parvulum Austriæ Regem constituendum curaret, essetque ei tutoris, & parentis loco. Dein *Kalendis Februarii* hujus Christi anni mortuus est, anno ætatis vicesimo sexto inchoato, Regni vicesimo testio.

X. *Ejus virtutes.*

Ejus pietas, liberalitas, ac magnificentia plu-

NOTÆ [1] Ex *Monasteriis ab eo ædificatis decem in Actis ejus memorantur &c.* Immo novem: decimum enim Castri-leonis Monasterium ex discipulis ejus Theodiselicus construxit. Vide Acta S. Fructuosi cap. 2. MANSI

Concilium Toletanum Decimum. nonagesima quarta, anno autem Reccesuinthi Regis octavo: cui interfuerunt Episcopi viginti, vicarii vero ab Episcopis absentibus missi quinque; præfuit autem Eugenius Toletanus Metropolitanus. Sancitum primo loco fuit, ut dies festa Incarnationis Verbi, nempe Annunciationis Deiparæ, celebraretur ante octo dies a Natali Domini; eo quod quando re vera mysterium incidit, Ecclesia vel jejunii pœnitentia, vel celebritate Paschæ teneri soleat occupata. At visum postea ob excellens mysterium nonnisi ea die qua contigit, celebrari debere. His decretis, statuti sunt a sacro conventu canones numero septem. Quibus omnibus rite dispositis, cognita est causa Potamii Episcopi Bracarensis, *De causa Potamii Epis. Bracarens.* qui (quod mirum visum fuit) nemine accusante, se ipse prodens, abdicansque, libellum obtulit sui lapsus & pœnitentiæ:

cujus gratia universa Synodus in lacrymas conversa est. Editum quidem ab eo fuit dignum vere pœnitentis specimen: qui enim a digna sacerdotis per culpam decidit majestate, se in pœnitentium numerum volens libensque conjecit. Sed de his ipsam Synodum audiamus: hæc enim ad finem post sancitos canones habentur de his quæ de ea causa locuti sunt Patres.

XLII. *Assumere putaramus canoram in tantum fraternæ lætitiæ tibiam, quia divina pietas conventum nostrum ad concordiæ convocaverat studia: & convenerat mœstitiam vitare, quoniam visitatione disciplinæ videbamur paternas regulas innovasse. Sed gravius sistrum pro cimbalo sumimus, & funus pro carmine decantamus, gementesque cum Hieremia (a) questibus dicimus: Dissolutum est gaudium cordis nostri, versus est in luctum chorus*

(a) Thren. 5.

PAGIUS

pluribus laudatæ; nec alius ex ejus Decessoribus plura & majora, imo tanta intra paucissimos annos Cœnobia ædificavit, & possessionibus ac rebus necessariis instruxit. Episcoporum consiliis præcipue usus est, ex quibus suo tempore multi Sanctitate illustres floruere. Sepultus est *Mettis*, quæ Regni caput, Regumque Austriæ Regia erat, in Basilica Sancti Martini ad radices montis Urbi imminentis posita, quam ipse extra muros extruxerat. Verum sacris ejus pignoribus gaudet hodie Civitas *Nanceiana*, quæ Lotharingiæ Ducatus caput est. Nomen ejus variis Martyrologiis inscribitur ad diem primum mensis Februarii, quo Sigebertus in Chron. eum e vivis excessisse testatur. Extant duo libri de Vita *Sigiberti Regis*, alter longior, brevior alter atque contractior; quorum prior a *Sigeberto* Cœnobii Gemblacensis Monacho compositus; posterior ab eodem forsitan in epitomen redactus, certe iisdem ac prior verbis scriptus. Sed enim juvenis esset *Sigebertus*, quando libros illos elucubravit, in multos errores incidit, quorum aliquos in suo Chronico paucis ante mortem annis exarato emendavit; nec mirum, cum Sigebertus, Chronographus annos ferme quingentos post Sigebertum Regem vixerit, eoque tempore, quo res historica magna caligine circumsepta erat.

XI. *Quot annis regnavit Sigebertus.* In Vita Sancti Sigiberti scribit Sigebertus, eum *obiisse Kalendis Februariis, expletis ætatis suæ annis XXXI. Regni autem XXVIII. anno ab Incarnatione Domini DCLXII. a transitu Sancti Martini CCLXIII.* e quibus characteribus nullus vero consonat, eo excepto qui de die ejus emortuali est. Standum igitur ejus Chronico, in quo ad hunc annum legitur: *Sigebertus Rex Austrasiorum moritur, Dagoberto filio suo admodum parvulo fidei Grimoaldi commendato, ut in Regnum ejus auxilio promoveatur.* Hæc Epocha firmatur ex Indice seu Laterculo Regum Francorum, quod ex Codice Tiliano Duchesnius Tomo I. Script. Franc. edidit, vocavitque *Chronicon brevissimum*, ubi Auctor ejus vetustissimus hæc habet: *Sigebertus nepus ejus* (Clotario II. Regis) *regnavit annos XXIII. Childebertus adoptivus, filius Grimoaldi annos VII.* sed loco, *annos VII.* legendum, *menses VII.* Amanuenses enim menses verterunt in annos, seu M. in AN, quem in errorem eos non semel incidisse constat. Neque *Grimoaldi* tyrannis diutius duravit, quam a mense Februario usque ad mensem Augustum. Quare cum *Sigebertus* anno sexcentesimo tricesimo tertio Franciæ Orientalis Rex renunciatus fuerit, Sigebertus in Chronico mortem ejus cum præsenti anno recte illigavit, nec minus vere Auctor Catalogi Tiliani eum annos XXIII. regnasse scripsit. Male itaque a recentibus Historicis Sigiberti mors consignata, ab Hadriano quidem Valesio lib. XX. Rer. Franc. anno DCL. a Cointio in Annal. Ecclesiast. Franc. anno DCLIV. a Mabillonio Tom. III. Analect. in Dissert. de *Anno ordinationis & obitus S. Desiderii Cadurcensis Episcopi*, anno DCLV. & ab Henschenio in Exegesi Diatribam Dagobertinam innovante præfixa Tom. III. SS. mensis Aprilis anno, DCLVIII. Hæc ultima opinio cum omni antiquitate pugnat & Monarchiam tam Chlodovei II. quam Clotarii III. evertit. Duas priores annus Sigiberti Regis XVII. cum mense Novembri in Vita Sancti Desiderii Cadurcensis Episcopi conjunctus falsas esse demonstrat.

XII. *Grimoaldus Childebertum filium Regem Austrasiæ renunciat.* *Sigibertus* Rex reliquit filium, patris sui nomine *Dagobertum* appellatum, cumque annos circiter decem natum, & filiam nomine *Bilechildem*, quam postea *Childericus* nepos Sigiberti uxorem duxit; quæ omnia infra demonstrabo. Varia hujus filii fortuna fuit: Auctor enim Gestorum Francorum, qui Carolo Præfecto Palatii in Francia dominante floruit, cap. 43. ait: *Defuncto Sigiberto Rege, Grimoaldus Major Domus filium ejus parvulum nomine Dagobertum totondit. Didonemque Pictaviensis Urbis Episcopum in Scotia* (ita Hibernia olim appellata) *ad peregrinandum eum dirigens, filium suum in Regem constituens. Franci itaque commoti atque vehementer indignati Grimoaldo insidias preparant: eumque eximentes ad condemnandum Regi Francorum Clodoveo deferunt & Parisius Civitate in carcere mancipatus, vinculorum cruciatu constrictus, ut erat morte dignus, propter scelus, quod in Dominum exercuit, morte vitam finivit.* Huic narrationi lucem affert Auctor Vitæ Sancti Remacli editæ apud Surium Tomo V. *Porro*, inquit cap. 15. *Grimoaldus Major Domus sub prætextu munerum accipiendorum a Clodoveo fratre Sigiberti Parisios evocatus; illis* (cum in itinere a Proceribus Francis raptus fuisset) *retentus est.*

rus noster. Unde & Va, coram nobis conspicimus: quoniam cecidisse coronam capitis nostri videmus, dum tam nobile in infimum cernit, quod in tam sublime sanctitatis optimum stetit. Ecce etenim tractantibus nobis in pace Dei de Ecclesiasticis regulis, delatum est conventui nostre epistolium confusæ confessionis & abolendæ subscriptionis, quod Potamius Bracarensis Ecclesiæ Episcopus de factis propriis, suisque verbis annotarat & articulis. Quæ reserata, quid obliteranda pagina & abolenda litterarum panderent elementa, fletibus potius quam sermonibus lacrymosa concio recensuit. Tunc solitarie tantum secretimque adunatis Pontificibus Dei, prædictum Episcopum adesse coram nobis fecimus.

Potamius sui proditor lapsus.

XLIII. *Quem singultibus aggredientes amplius quam loquelis, reseratam illi suæ deformitatis nostræ confusionis scripturam protulimus. Quam accipiens & recurrens, scissitantibus nobis, utrum sui operis & suæ annuntiationis intimatio esset, ille suum actum, suique oris eloquium, suorum quoque digitorum esse robur asseruit, quod illic relegendo pervidit. Rursum divini nominis contestatione hunc adjurantes, obtestati sumus, ut an de se sponte mendacium diceret, aut alicujus violentia premeretur, & perterritus talia enarraret, veraciter indicaret. Qui mox flebili voce, luminibusque ploratu madentibus, & fragore singultuum cum unius Dei nominis juramento clamavit, se & vere eadem mala de se confiteri, & ad hæc confitenda nulla se violentia prægravari. Unde etiam ferme per novem menses sponte deseruisse regimen Ecclesiæ suæ, & ergastulo quodam pro admisso flagitio actarus pœnitentiam*

PAGIUS id est, in carcerem trusus. Henschenius quidem citatus contendit, *Clodoveo* Regi demortuo *Sigibertum* Regem biennio superstitem fuisse, eo anno DCLVIII. prærepto *Grimoaldum* anno insequenti Parisios deductum, ibique per varios cruciatus vitam finivisse: quo pacto non solum *Clodovei* II. & *Clotarii* Monarchiam evertit; sed etiam meris conjecturis fretus post annos mille in dubium revocat, quod veteres omnes Historici disertis verbis asseruere, *Clodoveo* scilicet regnante, *Grimoaldum* pœnas dedisse. Id etiam testatur Auctor Vitæ Sancti Boniti Arvernorum Episcopi Synchronus, Sigebertus tam in Vita Sancti Sigiberti, quam in Chronico, Heriperus Abbas Laubiensis lib. 2. de Vita S. Ursmari Abbatis apud Mabillonium Sæculo III. Benedictino in fine Primæ Partis, Auctor Chronici Engolismensis, Scriptor Vitæ recentioris Sancti Romarici. Scriptor Vitæ S. Theodardi Episcopi Trajectensis, cujus verba recitat Baronius anno DCLVIII. num. V. Flodoardus, cujus verba mox in medium adducam, aliique.

XIII. *Adoptio Childeberti fictitia.* Auctor Catalogi Tiliensis de *Childeberto*, quem *Grimoaldus* pater post Sigiberti mortem in Regnum Austrasiæ sublimavit, inquit: *Childebertus adoptivus* (id est Sigiberti) *filius Grimoaldi*, (genuinus & naturalis) *regnavit annos VII.* sed legendum, *menses VII.* ut supra dixi. *Childebertum* adoptivum vocat, non quod vere adoptatus fuerit a Sigiberto, sed quia *Grimoaldus* adoptatum fuisse finxit. Verum, nec Auctor Gestorum Francorum, nec ullus Antiquorum hujusmodi adoptionis meminit. Nam quo pacto *Sigibertus* Rex de adoptando ex aliena stirpe filio cogitasset, qui filium ex *Immichilde* legitima uxore habebat? *Grimoaldus* itaque perfide finxit, *Childebertum* a *Sigiberto* Rege adoptatum; nec quisquam e Proceribus Austrasiis ejus consilii adversari ausus est, aut potuit; potentiam enim hominis diuturnitate temporis ac adolescentia Principis auctam stabilitamque metuerunt; præterquamquod qui *Pippino* Grimoaldi patri amici fuerant, faverunt filio pluribus animi dotibus prædito. Posteriorum tamen sæculorum Scriptores, uti Sigebertus in Vita S. Sigiberti & in Chronico, aliique passim, hanc adoptionem, quasi vere facta fuisset, memorarunt; qua in re non audiendi.

XIV. Omnes Austrasiæ Proceres ac etiam Episcopi sanctitate eminentes *Childebertum* Regem agnoverunt. Nam Flodoardus lib. 2. Hist. Ecclesiæ Rhemensis cap. 7. de Nivardo Metropolitano Rhemensi loquens, inquit: *Præceptum etiam immunitatis a Childeberto Rege super teloneis, & quibusdam tributis Ecclesiæ Rhemensi obtinuit.* Colvenerius super ora Libri Flodoardi editi Duaci reposuit, *Childebertus III.* verum si filium Theodorici III. intellexit Colvenerius, valde hallucinatus est; *Nivardus* enim obiit annis triginta antequam Childebertus III. Regna Francorum capessivisset. Ipse *Grimoaldus* munificus fuit ergo Nivardi Ecclesiam; *Hujus etiam tempore*, ait Flodoardus cap. citato, *tradidit Grimoaldus Vir Illustris Sancto Remigio villas suas Calmiciacum*, (Gallice Cormici) *& Villeriacum* (Gallice Witsi) *pro anima sua remedio.* Postea, ut asserit Flodoardus lib. 2. cap. 11. *Rigobertus* Episcopus Rhemensis Præceptum seu Diploma obtinuit confirmationis a Theoderico Rege (tertio scilicet, non IV. seu Calensi sub quo Rigobertus exulabat) *specialiter pro villa Calmiciaco, quam Grimoaldus Vir Illustris Ecclesiæ Rhemensi contulerat.* Testatus ibidem Flodoardus Regalium præceptionum Monimenta *adhuc* (ævo scilicet suo) in Archivo Rhemensis Ecclesiæ conservata fuisse. Interim *Clodoveus* II. Neustriæ & Burgundiæ Rex videns se fratris hæreditate privari, tantique Regni fastigium in privatos humeros ruere, quod fratre orbo moriente non ad alium, quam ad ipsum aut liberos suos pertineret, hoc demum consecutus est, ut ad se Parisios *Grimoaldus* audiendus damnandusque perduceretur, ut supra dixi; & licet Veteres Historici nostri quid de *Childeberto* ejus filio factum sit, non referant, nequaquam dubitare debemus, inquit Hadrianus Valesius citatus, quin ab Austrasiorum Optimatibus una cum patre comprehensus, Regio solio dejectus, & aut Clericus factus, aut etiam occisus fuerit.

Childebertus in Austrasia regnat.

XV. *Clodoveus II. Monarchiam Francorum obtinet.* Austrasii; qui *Childebertum* Regali solio deturbarant, & *Grimoaldum* patrem ejus Parisios ad *Clodoveum* adduxerant, huic, seu proximo defuncti Regis Sigiberti sui agnato ac hæredi, Regnum Austriæ nomine popularium videntur detulisse; propterea quod forsitan quam in Regionem relegatus esset a *Grimoaldo* Dagobertus Sigiberti filius, ignorabant. *Dagoberto* tonso ac in Hiberniam insulam relegato, quo tempore quave ratione in Regnum Austrasiæ sit restitutus, suo loco dicemus. *Clodoveus* Austriam post Grimoaldum ac Childebertum oppressos obtinuit

tium se conclusisse, adiecit. Tunc per fidelem confessionem ejus agnito quod tactu femineo sorduisset, & declarato: licet hunc paterna antiquitas sacris regulis deiicere ab honore decernat; nos tamen miserationis jura servantes, non abstulimus nomen honoris, quod ipse sibi sui criminis confessione jam tulerat: sed valida auctoritate decrevimus, perpetuæ pœnitentiæ hunc inservira officiis & ærumnis: providentes, melius illum per asperam & dumosum ire pœnitentiæ solitudinem, ut quandoque perveniret ad refrigerii mansionem; quam relictum in voluntatis suæ latitudine, ad præcipitium deiici æterna damnatione.

XLIV. Fructuosus in Potamii locum suffectus.

Tunc vero Fructuosum Ecclesiæ Dumiensis Episcopum communi omnium nostrum electione constituimus Ecclesiæ Bracarensis gubernacula continere: ita ut omnem Metropolim provinciæ Gallæciæ, cunctosque Episcopos, populosque conventus ipsius, omniumque earum animarum Bracarensis Ecclesiæ gubernandum suscipiens, ita componat atque conservet, ut & Dominum nostrum de rectitudine operis sui glorificat, & nobis de incolumitate Ecclesiæ ejus gaudium præstet. Quia vero ad futura prospicere convenit, ne exoriri possit in statu pacis quadam commotio litis: Patrum sententiam, quæ jam dictum Potamium Episcopum rectitudine damnat, huic decra-

PAGIUS

nuit, cum in Neustria dudum Burgundiaque regnaret; & quemadmodum patri ipsius Dagoberto, evoque Clotario II. contigerat, totam Franciam, dum vixit, possedit, mense Augusto, qui septimus est a morte Sigiberti Regis absque bello Monarchiam adeptus. Tumultus tamen quosdam excitatos esse in Campania, quos brevi & nullo negotio repressit, discimus ex Flodoardo lib. 2. cap. 7. ubi scribit: *Ludovicus quoque Rex* (Clodoveus scilicet) *sub Ecclesia sua* (Rhemensis) *nomine res quasdam in Malliaco super fluvium Vidulum* (Gallice Mailli sur Vesle, vicus sito supra Urbem Rhemensem) *quas quibusdam Infidelibus suis ejectis receperat*, AUCTORITATIS SUÆ PRÆCEPTO concessit, scilicet *Nivardo* Rhemorum Episcopo. Ex hoc Præcepto, quod in Archivis Rhemensibus servatum viderat Flodoardus, invicte demonstratur, *Clodoveum* II. in Campania Rhemensi supremam obtinuisse potestatem, & idcirco Monarcham extitisse.

XVI. *Moritur Clodoveus totius Franciæ Monarcha.*

Verum *Clodoveus* II. brevi tribus Franciæ Regnis potitus est; hoc enim anno vitam cum morte commutavit, postquam regnasset annos decem & octo, ac aliquot menses; cum, ut supra ostendimus, mense Augusto de *Grimoaldo* & *Childeberto* Pseudo-Rege supplicium sumserit, & mense Januario anni DCXXXVIII. Regnum inierit. Annos ei XVIII. assignant Continuator Fredegarii cap. 91. Monachus Sandionysianus capp. 52. & 52. Auctor Chronici Musciacensis, quod vulgo Moisacense appellant, Scriptor Anonymus posterioris Vitæ S. Wandregesili Abbatis Fontanellensis, Hermannus Contractus, & alii; hosque *annos XVIII. in Regni administratione completos* fuisse, diserte tradunt Auctores Chronicorum Divionensis S. Benigni, Besvensis Abbatiæ, & aliorum. In Vita Sanctæ Bathildis leguntur tantum *an. XVII.* sed Interpolator, qui eam ex priori descripsit, in eo, sicuti & in quibusdam aliis, erravit. Erravit etiam Auctor de Gestis Francorum cap. 44. Erchanbertus, & Recentiores, qui illos secuti sunt: cum illum annos XVI. Regem fuisse scribunt. *Clodoveum* II. ad hunc usque annum pervenisse, duo argumenta demonstrant. Prius deducitur ab annis quatuor, quos Auctor de Gestis Francorum, Continuator Fredegarii, Hermannus Contractus, Sigebertus, cæterique Veteres Historici *Clotario* III. ejus filio tribuunt; quos Recentes Rerum Francicarum Scriptores ante Hadrianum Valesium ad unum omnes secuti sunt. Post quem tamen annos quatuordecim *Clotarium* regnasse, Veteresque qui eidem annos tantum quatuor attribuere, graviter errasse, communis consensus fuit. Sed nec Hadrianus Valesius, nec aliquis ex Recentioribus vulgaris illius erroris originem detexit. Auctor quidem de Gestis Francorum cap. 45. scribit: *Clotarius Rex puer obiit, regnavitque annis quatuor*; Continuator vero Fredegarii cap. 93. ait: *Clotarius obiit in juventute regnavitque annos quatuor*: verum uterque id de annis ejus Monarchiæ dumtaxat intellexit; & prior per pueritiam aliud non designat quam quod posterior per juventutem: *Clotarius* enim anno ætatis circiter decimo octavo mortuus est; ea scilicet ætate, quam qui attingere, aut etiam egressi sunt, vocantur ab Antiquis, modo *pueri*, modo *adolescentes*, modo *juvenes*. Sed Sigebertus, Hermannus Contractus, aliique, cum non animadvertissent utrumque Historicum loqui tantum de annis ejus Monarchiæ, arbitrati sunt, eosdem locutos de annis, quibus in universum *Clotarius* Principatum obtinuit, aliisque omnibus idem persuasere usque ad nostra tempora. Quare cum Monarchia *Clotarii* quadriennalis fuerit, ut uterque Anonymus nos edocet, annoque sexcentesimo sexagesimo *Childericus* Austrasiæ Rex renunciatus sit, manifestum est, *Clodovei* mortem a præsenti anno removeri non posse.

XVII. *Secunda Novembris hebdomada adhuc in vivis erat.*

Secundo, Mabillonius in Differt. *de Anno mortis Dagoberti primi & Clodovei Junioris*, quæ Tomo III. Analect. legitur, veterem inscriptionem in lucem protulit, ex qua ineluctabile argumentum eruit de anno mortis Clodovei Junioris, adeoque & Dagoberti primi. Inscriptio hæc lib. 2. de Vita B. Joannis Abbatis Reomaensis a Jona Abbate præfixa est, quam cum suis nævis ex Codice Fossatensi repræsentat: *Anno centesimo post explicionem numeri Sancti Victori Episcopi Ciclum recapitulantem, anno tertio Domni* CLOTARII REGIS *indolis ex jusso ipsius Principes, vel Genitrice sua præcelsa Domna* BATHILDÆ *Regina, cum ad Urbem Cabalonnensem nona mensis secunda ebdomada* JONAS *Abbas per Reomas Sancti Johannis Monasterio præteriens, paucis diebus inibi pro labore itineris quievit*, &c. Non dubium, quin integra inscriptio sit ipsius Jonæ, qui in B. Joannis anno mortis designando calculum itidem Victorii, sicut in hac inscriptione, adhibuit. Ex ea deducit Mabillonius, *Clodoveum* II. præsenti anno naturæ debitum solvisse; cum *Clotarius* III. ejus filius anno sexcentesimo quinquagesimo nono tertium Regni numeraverit. Certum est enim eo Christi anno centesimum, secundæ Periodi Victorianæ in cursu fuisse: *Victorius* quippe Cyclum suum quingentorum & triginta duorum anno-

rum

creto connectere, nostra vigilantia procurat.

Potamius ex recenti canone redargutus.

Hic advertendum est, citatum & recitatum canonem ad condemnationem Potamii, non aliquem fuisse ex canonibus pœnam infligentibus ejusmodi lapsis, sed canonem Concilii Valentini Galliæ, quo tractatur de eo qui sua sponte proderet culpam, qui omnino damnandus esset: nam sive re vera peccatum admisisset, ob peccatum puniendus; si vero non admisisset ob id quod se mendacio infamasset, gravius plectendus foret. Sunt enim hæc verba canonis:

XLV. Canon de clericis publice sua crimina prodentibus.

Quicumque sub ordinatione vel diaconatus vel presbyterii vel Episcopatus mortali crimine dixerint se esse pollutos a supradictis ordinationibus submovendos, reos scilicet vel veri confessione, vel mendacii falsitatis. Neque enim absolvi potest is qui in se ipsum dixerit, quod dictum in alios puniretur: quoniam omnis qui sibi fuerit mortis causa, major homicida fit. Tu vero consule a nobis superius suo loco dicta in eodem canone Concilii Valentini. Habent eadem Acta hæc infra: *Factum est decretum sub die Kalendarum Decembris, anno feliciter octa-*

PAGIUS

rum incipit a Kalend. Januarii anni Eræ Dionysianæ vicesimi octavi, ut Tomo priori hujus Operis ostendi; ideoque anno ejusdem Eræ DLIX. definit, & secunda Periodus Victoriana anno insequenti exorditur, cujus idem annus centesimus convenit in annum Christi sexcentesimum quinquagesimum nonum. Fallitur enim Mabillonius in eo quod existimet, *Victorium* annos Magnæ suæ Periodi a Paschate inchoasse: illum quippe eosdem a Kalendis Januarii deducere, anno DCCXXXVI. patefaciam: quare ex ea inscriptione intelligimus etiam, Clodoveum II. vixisse adhuc hebdomada secunda mensis Novembris in ordine mensium noni, a quocumque mense vel die annus exordiretur, ideoque nihil refert quod Victorius Periodum suam a mense undecimo Januario sc. auspicatus fuerit; alioquin *Clotarius* III. ejus filius ac Successor secunda hebdomada mensis Novembris anni sexcentesimi quinquagesimi noni quartam Regni annum jam numerasset. Hæc observatio ad varia Clotarii III. Diplomata, suis annis reddenda conducet.

XVIII. *Annus ejus mortis magis confirmatur.*

Denique in Vita Sancti Wandregisili Abbatis dicata Sancto Lantberto ejus Successori, & scripta ab Auctore Anonymo coævo, quæ extat apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino, legitur: *Hir diebus, anno VII. tertii Regis Lotharii qui erat regiminis prædicti patris annus decimus quintus, isdem Vir Domini ad eundem Regem accessit, & Privilegium Regia confirmationis super area præfati Cœnobii liberalissima datione suscepit.* Annus XV. Wandregisili Kalendis Martiis anni DCLXII. inchoatus est, ideoque & septimus Clotarii III. Regis. Quare is anno currenti Regnum inierat; & quidem post diem XXII. mensis Julii, ut hoc argumento ostendo. *Wandregisilus* anno DCLXVIII. die XXII. Julii undecimo Clotarii III. Regis anno, ut infra videbimus, ad Deum migravit, ideoque anno DCLXVII. post diem XXII. mensis Julii, duodecimum Regni annum inchoaturus erat, quia scilicet currenti anno post eum diem ac mensem Clodoveo II. patri successerat: indeque certa & indubitata est ratio, quam Mabillonius ex prædicta Jonæ inscriptione desumit; ex qua & liquet, *Dagoberti* Regis hujus nominis primi mortem anno DCXXXVIII. contigisse, ab eoque Christi anno *Clodovei* II. annos proficisci, cui Epochæ præcipua pars Chronologiæ Franciciæ hujus sæculi innititur.

XIX. *Tres liberos reliquit.*

Vixit *Clodoveus* II. annos viginti tres: natus enim erat anno XII. Regni Dagoberti patris, ut scribit Fredegarius cap. 76. anno sc. Christi DCXXXIII. Ex *Bathilde* Regina tres reliquit filios, *Clotarium*, *Childericum*, & *Theodoricum*. Erant omnes admodum infantes, quantum ex ætate *Clodovei* ipsorum parentis intelligi potest: prior vix quimus, posterior quadrimus, aut etiam trimulus. Dagoberti filii *Sigibertus* ac *Clodoveus* Francorum Reges a fortitudine Majorum plurimum degeneraront, ac tum primum Majores Domus sub specie administrationis Palatii Regnum ipsum administrarunt, ac nudo inanique nomine Regio pueris Principibus relicto summam virium potentiamque Regalem occuparunt, ut ex dicendis manifestum fiet.

XX. *Clotarius in universa Francia regnat.*

Clotarium natu maximum post *Clodoveum* patrem in universa Francia regnasse, deducitur ex Auctore de Gestis Francorum & Continuatore Fredegarii, qui Regno ejus annos quatuor assignant, licet certum sit, eum annum Regni quartum decimum attigisse, quia scilicet uterque Auctor sermonem tantum habet de tempore quo tribus Franciæ Regnis dominatus est, ut supra exposui. Præterea *Childericum* ejus fratrem anno tantum sexcentesimo sexagesimo post diem vicesimum quintum mensis Julii Regem Austrasiæ renunciatum fuisse infra demonstrabimus. Quamobrem ante annum illum *Clotarius* tria Regna obtinebat. Tertio Anonymus ipsi coævus qui Vitam Sancti Wandregisili Abbatis scripsit, & Lantberto tunc Episcopo Lugdunensi dicavit, num. XV. habet: *Postquam vita decessit Hlodoveus Rex, remansit Bathildes Regina, cum tribus filiis Hlothario videlicet, Hilderico ac Theoderico, ex quibus Hlotarius, qui major natu erat, fastigium adeptus est Regni.* Denique Mabillonius in Supplemento tertii Sæculi Benedictini parte II. pag. 618. producit Diploma Clodovei III. in quo hic Rex testatur, sibi exhibitum fuisse Præceptum *Clotari avunculi sui*, quo Monachis Dionysianis confirmaverat centum solidos annui redditus percipiendos ex fiscali & regio patrimonio Urbis *Massiliæ*: *Massiliam* vero ad Austrasiæ, non vero ad Neustriæ Reges, pertinuisse Hadrianus Valesius & Cointius sub singulis Austrasiæ Regibus, quibus Massilia paruit, certis argumentis ostendunt.

XXI. *Ostenditur Clotarium Dominum fuisse Austrasiæ.*

Cum *Childericus* Austriæ Rex impositus est, ipsi Aquitania Austrasiaca & Provincia Massiliensis cessere, cui eidemque Urbi *Childericus* præfecit *Bonitum* ab Arverna Civitate oriundum, ut testatur Childerico coævus vel suppar Auctor Anonymus Vitæ ejusdem Sancti Boniti. Childericum *Massiliæ* regnasse, docet Nummus, cujus antica pars exhibet ejus effigiem cum hac inscriptione; CHILDERICUS REX; postica Crucem globulo superpositam cum hac epigraphe, MASSILIÆ CIVITATIS Subtus Crucis brachia exaratæ sunt hæ duæ literæ M. & A. quidam volunt eas significare *Massiliam*; sed vana hæc conjectura, cum nomen Civitatis, nulla prætermissa littera, ibidem integrum describa-

octavo regni gloriosissimi domini nostri Reccesuinthi Regis. Quod ad eumdem Potamium spectat, interfuerat ipse octavo Concilio Toletano, sederatque quarto loco in consessu quinquagintaduorum Episcoporum, auctorque cum aliis fuerat, ut sanciretur canon (a) adversus carnis inquinatione pollutos, quos Episcopi deberent inquirere, eosdemque severe corrigere, ne quid hujusmodi admissum audiri posset: cujus memor tantus Episcopus, in se ipsum statutam in eos pœnam sponte convertit, dignum vere pœnitentis edens exemplum.

(a) Conc. Tol. 8. c. 5.

XLVI. De S. Fructuoso Episcopo Bracarensi.

Sed & illud (ut vidimus) bene consultum fuit, ut sancta Synodus in locum lapsi Episcopi substitueret sanctissimum sacerdotem Fructuosum, de quo hæc in Notis suis doctissimus Garsias: *Fructuosus ex regio Gothorum sanguine ortus, Ducis filius, Episcopi Palentini Conantii discipulus, multorum monasteriorum conditor & pater, ex Complutensi Abbate, cum monasterium exædificaverat ad Vergidiensem tractum Justi & Pastoris martyrum nomine, Dumiensis Episcopus creatus in Potamii dejecti locum subrogatus, Bracarensis Ecclesiæ curam suscepit; Actis hujus Concilii*, nempe Toletani noni, *post Eugenium Toletanum & Fugitivum Hispalensem subscribit. Ejus memoria cum sanctitatis opinione a populis Bracarensibus & Compostellanis colitur, festo die dicato ad sextamdecimum Kal. Maii. Corpus ejus a monasterio ab ipso exædificato inter Dumium & Bracaram sepulturæ mandatum, postea a Gelmeride primo Compostellæ Archiepiscopo* Com-

PAGIUS

batur, & in Nummis similis tautologia non reperiatur. Quare hæ sunt monetariorum notæ. Refert hoc Numisma Claudius Bouterous in Tractatu de *Vetere Francorum Moneta*. Ad Regnum itaque Austrasiæ pertinebat *Massilia*, in qua cum *Clotarius* Dominium exercuerit, non solum Neustriæ & Burgundiæ; sed etiam Rex Austriæ fuit. Hinc idem Bouterous refert aliud Numisma seu Tremissum aureum, in cujus antica legitur, CHILDERICUS REX, in postica, CHLOTARIUS REX, & pars antica caput exhibet *Childerici* Regis, postica Crucem, subter cujus brachia sunt illæ duæ litteræ M. & A: inferius hæ quinque, CONOB. Hinc liquet, inquit Cointius anno DCLXVIII. num. XXII. *Massiliæ* Dominos simul fuisse Clotarium & Childericum, quorum ille Burgundiæ Rex erat, hic Austrasiæ. Imo si nummus hic Massiliæ cusus, solus *Childericus* eadem Urbe potitus est; cum ejus solius in antica Caput exprimatur; & in postica nomen solum *Clotarii*. Si duo fratres Massiliæ Domini fuissent, nonne potius Caput *Clotarii*, utpote senioris, in antica insculpi debuisset relicta postica nomini *Childerici*, qui junior erat? Quod si hoc Numisma in aliqua alia Civitate percussum fuerit, nihil inde contra nostram explicationem inferri potest: cur enim illud & similia cudi non potuerunt in honorem duorum Regum fratrum sub tutela *Bathildis* matris pacifice viventium?

XXII. Negantes Clotarii III. Monarchiam refelluntur.

Henschenius loco laudato, & in Vita Sancti Sigiberti Regis, ad diem primum mensis Februarii, in Commentario prævio, & Hadrianus Valesius lib. XX. contendunt, *Clotarium* nunquam universæ Franciæ præfuisse, hoc præcipue fundamento, quod Auctor Anonymus libelli de Vita Sanctæ Bathildis Clotarii & Childerici matris, haud multo post ejus obitum compositi scripserit, mortuo Clodoveo Rege, filium ejus *Clotarium*, Francos, hoc est, Neustrasios regendos illico suscepisse, & Austrasios, opera Balthildis Childericum Regem salutasse. Verum is Anonymus contrarium asserit. Hæc ejus verba: *Deo jubente Rex Clodoveus Vir ejus migravit a corpore, relictaque sobole filiorum cum matre, suscepit illico post eum filius ejus Clotarius quondam* (ut sc. alias fuerat) *Francorum Regnum. Tunc etenim præcellentibus Principibus Chrodoberto Episcopo Parisiaco, & Domno Audoeno, seu & Ebruino Majore Domus, cum reliquis Senioribus, vel cæteris quamplurimis, & Regno quidem Francorum in pace consistenti. Tunc enim nuper & Austrasii pacifico ordine ordinante Domina Balthilde per consilium quidem Seniorum receperunt Childericum filium ejus Regem Austri, Burgundiones vero & Franci facti sunt uniti. Et credimus, Deo gubernante, juxta Domnæ Balthildis magnam fidem, ipsa tria Regna tunc inter se tenebant pacis concordiam*. Alius Anonymus, qui eam Vitam Sanctæ Bathildis studuit aliquanto curatius limare, ultima verba sic refert, *Cum reliquis Senioribus vel cæteris quam plurimis Regni honorem quærentibus, ad regimen Francorum in pace constituitur. Austrasii quoque pacifico ordine, faciente Domina Balthilde, (per consilium quidem Seniorum) receperunt filium ejus Childericum Regem in Austrasiam, factique sunt Burgundiones & Franci ex illo tempore uniti. Et credimus quia, Deo gubernante, juxta Domina Balthildis magnam fidem accidit, ut ipsa tria Regna, quæ antea dissidebant discordia, tunc inter se tenerent pacis concordiam.*

XXIII. Verba ex Vita S. Bathildis desumta explicantur.

Verum illo textu tempora notantur multum diversa; cum enim *Clodoveus* Rex obiit, non *Ebroinus*, sed *Erchinoaldus* Majoratum tenebat, eique *Ebroinus* successit. Quare sensus Anonymi est, mortuo *Clodoveo*, *Clotarium* ejus filium illico Regnum suscepisse, rexisseque pacifice; tum quia publicæ tranquillitati *Ebroinus* Major Domus, *Audoenus* Episcopus Rotomagensis, *Chrodobertus* Episcopus Parisiensis, aliique plurimum studuerunt; tum quia tumultuantibus Austrasiis, Regemque, cui solæ Ditiones Austrasianæ subjacerent, poscentibus, datus est illis post annos quatuor *Childericus*, non vero ab obitu Clodovei; quod suadet vox *nuper*, qua prædictus Anonymus utitur. Uno verbo Anonimus, quæ variis temporibus contigere, ad Sanctam *Bathildam* commendandam, uno tenore recitat.

XXIV. Obitus Erchinoaldi Majoris Domus.

Eodem, quo Clodoveus II. anno, *Erchinoaldus* Major Domus Palatii vita functus est. Continuator enim Fredegarii cap. 92. Clodovei morte narrata, ait: *Eodem quoque tempore mortuus est Erchenoaldus Major Domus Palatii. Franci autem in incerto vacillantes accepto consilio Ebruinum in hujus honorem ac dignitatem statuunt.* Antiquior Anonymus in libro de Miraculis Sancti Fursei refert, *Erchinoaldum* Ecclesiam in villa, *cui Perona vocabulum est, magno opere* construxisse, in eaque sepultum esse Sanctum *Furseum*; & posterior Anonymus in libro de Miraculis Fursei testatur, Ecclesiam illam ab Episcopis Eligio No-

vio-

Compostellam translatum, ubi magna populi veneratione colitur. Hactenus ipse. Sic igitur magnâ consideratione a Patribus factum, ut in locum ubi S. Ecclesia atrox vulnus acceperat, tanti successoris ornamento eam, quæ irrogata videri posset, deleret infamiam. Porro ejusdem S. Fructuosi memoria in Romano Martyrologio recensita anniversaria die publico præconio in Ecclesia una cum aliis sanctis recepta est sextodecimo Kal. Maii.

Re-

PAGIUS

viomensi & Autberto Cameracensi dicatam fuisse. Ecclesia Sancti Fursei hodie est Collegiata intra pomerium Urbis Peronæ. Cointius *Erchinoaldi* mortem anno DCLIX. electionem vero Ebroini anno DCLX. collocat: Verum Sancti *Dalfini* Episcopi Lugdunensis cædes, quæ tardius quam anno DCLVIII. patrari non potuit, *Ebroinum*, cujus jussa *Dalfino* mors illata, jam eo anno Majorem Palatii fuisse ostendit, ut eo anno monstrabimus, idque Cointium tandem agnovisse videbimus, licet suam de anno mortis *Erchinoaldi* sententiam retractare non meminerit.

I.

Maximi consummatio Martyrii.

Redemptoris adest annus sexcentesimus quinqusgesimusseptimus, Indictione decimaquinta anno superiori jam inchoata: quo S. Msaimus, ejusque discipuli ab exilio Constantinopolim revocantur ad quæstiones, ad dicendam rursus causam de his, quibus a pluribus idem Maximus & discipuli accusarentur: hic prætextus erat, cum re vera illud agerent perfidi Monothelitæ, ut eos a Catholica fide divellerent, & suæ ipsorum hæresi sociarent: quod alias sæpe tentatum ab ipsis, satis ex Actis est demonstratum. Sed cum id diu multumque adversarii frustra tentassent, tandem eo furoris adacti sunt, ut sanctissimi viri jam decrepitæ senectutis etiam Angelis reverendi radicitus linguam præciderint, & manum dexteram crudelissime amputarint, parique supplicio alterum ejus quoque discipulum affecerint. Est de his veterum omnium scriptorum assertio, præcipue vero ejus vitæ Actorum, necnon Theophanis, & aliorum Græcorum historicorum, simulque etiam Latinorum: sed & publica præconia Ecclesiastica (a), quibus in ipsorum natali die, anniversaria commemoratione, eorumdem martyrium prædicatur, id ipsum tradunt.

(a) Martyrol. Rom. die 13. Augusti.

II.

Tempus Martyrii S. Maximi.

Quomodo autem ista se habuerint, ex dictis Actis publicis summa fide exceptis prodenda erunt, sed primum omnium quæ spectant ad temporis rationem stabilienda. Hæc quidem facta esse hoc ipso anno, inde certum deducimus argumentum, quod in iisdem publicis Actis numerentur anni vigintiduo ab eo tempore quo Sarraceni pervaserunt Ægyptum, usque ad tempus quo Maximus ab exilio revocatus Constantinopolim judicio sistitur; cum ex Theophane & aliis dictum sit superius, ea de Sarracenis Ægyptum invadentibus facta esse anno vigesimosexto Heraclii Imperatoris, qui numeratur Redemptoris annus sexcentesimus trigesimusquintus: cui si addantur anni vigintiduo, plane ad hunc ipsum Domini annum sexcentesimum quinquagesimum septimum pervenies. His de temporis ratione elucidatis, jam ipsa Acta recenseamus, prodita (ut sæpe dictum est) ex Græcis Vaticanis codicibus, quæ sic se habent:

III.

Postquam vero multum temporis præteriisset, ac Sanctus esset in exilio: rursum misit Imperator, eumque accersivit. Qua vero die ad hanc urbem regiam appulerunt tum domnus Maximus, tum ejus discipuli, sub occasum Solis venerunt duo Mandatores cum decem excubitoribus, eosque e navigiis eduxerunt nudos & incalceatos, ac disjunxerunt, & in diversis excubitis custodierunt. Post aliquot vero dies ducunt eos in Palatium; senemque os introducunt, ubi Senatus convenerat, multaque alia turba, & statuunt in medio sedentium principum. Tum dicit ei Sacellarius iracunde: Christianus es? Respondet: Gratia Christi Dei universorum, Christianus sum. Sacellarius autem multo percitus furore: Non est hoc verum. Respondit servus Dei, & dixit: Tu dicis, me non esse: at Deus dicit, esse me & perseverare Christianum. Sacellarius: Si Christianus es, cur odisti Imperatorem? Et Sanctus: Unde hoc manifeste declaratur? Odium, animi est occulta affectio, sicut & dilectio est. Sacellarius vero: Ex iis quæ fecisti, omnibus apparuit te & Imperatorem odisse & urbem ejus: tu enim solus Ægyptum & Alexandriam, & Pentapolim, & Tripolim, & Africam Sarracenis prodidisti. Et quæ horum demonstratio? dixit Maximus.

S. Maximus ad quæstiones.

IV.

Et introducunt Joannem, qui fuerat Sacellarius Petri, dum esset Prætor Numidiæ Africæ, & dixit: Ante vigintiduos annos avus domini imperavit beato Petro, ut exercitum in Ægyptum duceret adver-

PAGIUS SÆC. VII.

Anno Eræ Hispan. DCXCV.

Anno Hegiræ XXXVII, inchoato die 19. Junii fer. 2.

A.C. 657.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6150.

☉ 22. A. ☽ 22. P. 9. April. Indict. 15.

JESU CHRISTI 657.

VITALIANI PAPÆ 2.

CONSTANTIS IMP. 17.

I.

Postconsulatus.

Hic annus ista formula notatus: *XVI. Post Consulatum Constantis Aug. XIV.*

II.

A num. I. ad XXXVII. Judicium de Sancto *Maximo* a Sacellario factum, quod hoc anno Baronius recitat, antecessit Disputationem ejusdem Maximi cum Theodosio Episcopo & duobus Consulibus, de qua anno superiori, quo ea habita, cum Baronio egimus. Sed quia Cardinalis Eruditissimus hoc Judicium non legit, nisi in tribus Codicibus Vaticanis, ubi prædictæ Disputationi postponitur, nos mirum si illud in hunc annum distulerit. Hoc autem ea Disputatione prius fuisse demonstrant, tam Vita & Certamen Sancti Maximi, quam Baronius legerat, quam Collectanea Anastasii & quæ de hoc Judicio habet Combefisius in Præfatione ad Opera Sancti Maximi a se ab aliquot annis publicata. In Collectaneis Anastasii hujus Judicii hic titulus est: *Relatio motionis factæ inter Domnum Abbatem Maximum, & socium ejus, atque Principes in secretario.* In ejus principio Maximus Majestatis crimine accusatur. Dicit enim ei Sacellarius: *Tu solus Ægyptum, & Alexandriam, & Pentapolim, & Tri-*

Primum Judicium de S. Maximo.

fue Sarracenos. Qui cum tibi considerct ut servo Dei, te sciscitatus est per litteras, num ei auctor esset, ut duceret. Ne id faceret, rescripsisti: nec enim Deo placere. Heraclii imperio sobolisque ipsius, Imperium Romanorum juvare. Dixit autem servus Dei: Si vera dicis, habes-que Petri ad me measque ad eum litteras: proferantur, & suscipiam pœnas placitas legi. Ego (inquit ille) non habeo litteras, sed neque scio an ad te scripserit: sed in castris hæc omnes illo tempore loquebantur. Et Sanctus: Si tota castra id loquebantur, quomodo tu solus de hoc me calumniaris? An unquam me vidisti, aut ego te? Respondet: Numquam. Et ad Senatum Sanctus conversus, dixit: Si jus est hujusmodi proferre accusatores testes, judicate: In quo enim judicio judicatis, judicabimini; & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis, dicit (a) *universorum Deus.*

(a) Matth. 7.

V. Alia in Maximum calumnia.

Deinde intromittitur Sergius Magudas, hæcque dixit: Abhinc novem annis dixit mihi beatus Abbas Thomas, qui Roma venerat: Papa Theodorus me misit ad Patricium Gregorium, qui ab Imperio desciverat, ut ei dicerem, ne quemquam extimesceret: nam servus Dei Abbas Maximus somnium vidit, fuisse in cœlis ad Orientem & Occidentem multitudinem Angelorum, quorum alteri ad Orientem clamabant: Constantine Auguste tu vincas; alteri ad Occidentem: Gregori Auguste tu vincas: clarior autem ea fuit vox, quæ ad Occidentem. Tum exclamat Sacellarius: Te ad hanc urbem misit Deus comburendam.

At Sanctus: Gratias ago Deo purganti voluntaria mala mea involuntario supplicio. Verumtamen (b) *væ mundo a scandalis: Necesse est enim ut veniant scandala: væ autem ei, per quem scandalum venit. Non sic oportuit talia dici, præsentibus Christianis, nec impunitos esse, qui hæc faciunt ut hominibus placeant, qui hodie sunt, cras non sunt. Hæc viro Gregorio hunc dicere oportuit, ac suam erga Imperatorem benevolentiam ostendere. Jus fuit (si & vobis ita videtur) tam illum, qui ante hunc sycophanta fuit, impelli, ut iret, & adduceret Patricium Petrum, tunc hunc producere Abbatem Thomam, & a Thoma sisti beatum Papam Theodorum. Tunc præsentibus omnibus, dixissem Patricio Petro: Dic nobis, domine Patrici: scripsisti ad me unquam, de quibus dixit pro testimonio tuus Sacellarius? aut ego ad te? Similiter beato Papæ: Dic, domine, ego ne tibi unquam somnium narravi? Si me arguisset, illius fuerat crimen, non meum, qui vidissem: res enim involuntaria somnium: ea autem sola quæ proficiscuntur a voluntate, punit lex.*

(b) Matth. 18.

Purgat se alia calumnia S. Maximus.

VI.

Tum dicit ei Troilus: Ludis, Abba: non nosti ubi sis? Et Sanctus: Non ludo, inquit, sed lugeo vitam meam adhuc conservatam, ut talia spectra experiar. Dicit domnus Epiphanius: Quod Deus cognoscit, bene facis, hæc ludens, ea si vera non sunt. Post quem Sacellarius rursus cum iracundia dixit: Plane omnes mentiuntur, ac tu solus vera loqueris. Sanctus vero ei verba illacrymans, dixit: Potestatem habetis, permittente Deo & vivificare, & mortificare. Veramtamen tantum abest ut hi vera loquantur, quantum ut Satanas natura Deus esse possit, quod est omnino impossibile. Hæc Maximus secundum loquendi modum usitatum, cum quid omnino impossibile dici soleret. Sed & apponit adhuc juramentum, dicens: *Nam non merear cum Christianis videre faciem Dei qui super omnia est, qui factor est & opifex & conditor & provisor & judex & conservator universorum, si unquam tale somnium vidi, aut alium narrantem audivi, nisi hac hora ex domno Sergio, qui benevolens est in Imperium.*

Purgat etiam se Maximus juramento.

*Tunc adducunt tertium sycophantam, Theodorum filium Joannis, qui fuerat Candidatus, cognomine Chilas, qui nunc gener est domni Platonis Patricii, qui hæc testificatur: Cum sermo inter nos Romæ esset de Imperatore, vituperabat quæ dicerentur, intrita faciens & lamias *. Et Sanctus dixit: An unquam tecum locutus sum, nisi semel cum religiosissimo presbytero domno Theocharisto fratre Præfecti propter Primicerium, de eo per litteras rogatus? Quod si mentiri deprehendar, pœnam habeam.*

Tertia calumnia agitatur Max.

*

VII. Quarta calumnia.

Postea adducitur Gregorius filius Photini, & dicit: Romæ contuli me in cellam Abbatis Maximi: cumque dixissem & Imperatorem esse sacerdotem, dixit Abbas Anastasius hujus discipulus: Ne mereatur

PAGIUS *pelim, & Africam Saracenis tradidisti. Tum; quia ante annos viginti duos avus Dominatoris jussit B. memoriæ Petro, ut sumto exercitu, in Ægyptum contra Saracenos pergeret.* Additur in ea Relatione, Maximum suasisse eidem Petro, ut expeditionem illam non susciperet. Capta Ægyptus, ut suo loco ostendi, anno DCXXXV. Quare ibi sermo de expeditione quæ suscipienda erat anno DCXXXIV. a quo ad annum DCLV. fluxerunt anni viginti duo utrimque incompleti. Baronius annos illos XXII. numerat ab anno Christi DCXXXV. quo Saraceni pervaserunt *Ægyptum*, ad præsentem annum, quo existimavit Judicium istud habitum. Verum expeditio illa præcedere debuit pervasionem Ægypti, alioquin *Maximus* impedire non potuisset, ne ea a Saracenis occuparetur.

III. An DCLV. habitum.

Præterea num. V. apud Baronium legitur, quemdam Sergium dixisse, *ante annos novem* Abbatem Thomam Roma venientem sibi aperuisse *Theodorum* Pontificem Romanum misisse illum ad Gregorium Patricium, ut diceret ei Ma-

reatur esse sacerdos. Statim ei Sanctus respondet: Metue Deum, domne Gregori: nec enim tecum quicquam in eo sermone locutus est conservus meus. Ac se humi prosternit, haecque dixit ad Senatum: Servum vestrum sustinete. Ego, qui habitus est, sermonem exponam: me redarguet, si mentiar. Dominus hic meus Gregorius, cum Romam venisset, dignatus est venire in cellam servi vestri: quem cum vidissem, abieci me ipsum (ut mihi moris est) in terram, & adoravi, & amplexus sum eum; dixique postquam consedissemus: Quae causa est optabilis adventus domini mei? Is respondit: Sanctus a Deo stabilitus dominus noster, Imperator scilicet, *curam gerens pacis sanctarum Dei Ecclesiarum, fecit jussum ad a Deo honorificatum Papam, missa oblatione ad sanctum Petrum, adhortans eum, ut se cum Praesule Constantinopolitano conjungeret: quae pium ejus Imperium dignatum est mitti per meam mediocritatem.*

VIII. *Ego tum dixi: Gloria Deo, qui te dignum fecit tali ministerio. Sed quomodo jussit unionem fieri Deo amabilis ejus serenitas? si quidem nosti. Dixisti Typi causa. Impossibile (ut arbitror) hoc est. Non enim patiuntur Romani, tolli una cum impurorum haereticorum vocibus lucem gerentes sanctorum Patrum voces, aut cum mendacio extingui veritatem, aut lucem consociari cum tenebris. Nihil enim erit nobis quod adoramus, si verbo quae docuit Deus tollantur. Et dixisti: Non facit Typus sacrarum vocum sublationem, sed silentium ut hac dispensatione pacem tueamur. Dixi vero: Idem est apud sacram Scripturam silentium & sublatio. Dixit enim Deus per David (a): Non sunt loquelae, neque sermones, quorum non audiantur voces eorum. Quare nisi dicantur & audiantur, nec penitus sunt, juxta Scripturam. Dixisti: Non me conjicias in silvas: ego enim symbolo contentus sum. Et quomodo, inquam, contentus esse potes, qui recipis Typum. At tu: Et quid detrimenti est, Typum recipere, & Symbolum dici? Et dixi: Propterea quod Typus aperte Symbolum evertit. Tu vero: Quomodo? per Dominum. Recitemus, dixi. Symbolum: & cognosce quomodo perimatur a Typo.*

Silentium quando idem quod negatio.

(a) Psal. 18.

IX. Monothelitae negant Nicaenam fidem.

Coepisti dicere: Credo in unum Deum Patrem omnipotentem, factorem caeli & terrae, visibilium omnium & invisibilium. Dixi: Consiste parumper, ac disce, quomodo Nicaena Patrum fides negata est. Factor enim non erit Deus, voluntate & operatione privatus naturali: siquidem volens, et non coactus, fecit caelum & terram, si vere dicit in spiritu David: (b) Omnia quaecumque voluit Dominus fecit in caelo, & in terra, in mari, & in omnibus abyssis. Quod si dispensationis causa cum perfidia tollitur salutaris fides, separatio est omnino a Deo, non unio, hoc genus dispensationis.

(b) Psal. 134.

Cras enim nefarii Judaei dicent: Dispensatione faciamus inter nos pacem, & copulemur, tollamusque nos quidem circumcisionem, vos vero baptisma, nec amplius inter nos belligeremus. Hoc & quondam Ariani scripto praetenderunt sub Magno Constantino, dicentes: Tollamus Consubstantiale, & Alterius substantiae, & inter se Ecclesiae tota conjunguntur. Nec vero deiferi Patres nostri id acceperunt; sed maluerunt persecutionem pati ac mortem, quam eam vocem tacere, quae ostenderet unam Patris & Filii & Spiritus sancti superessentialem divinitatem: atque adjuncto iis qui haec proponerent Magno Constantino, sicut ab iis memoriae traditum est, qui magno labore, & studio, quae tum scripta sunt, collegerunt. Ac Imperatorum nemo potuit Deiferis Patribus persuadere, ut mediis vocibus conglutinarentur cum iis qui ipsorum tempore haeresim sequebantur; sed dilucidis, propriis, ac certis, & accomodatis dogmati, de quo quaestio esset, usi sunt, manifeste dicentes, Sacerdotum esse quaerere ac definire de salutaribus dogmatibus Catholicae Ecclesiae, non Imperatorum.

Silentium quarumdam vocum non admiserunt Patres;

Dixisti: Quid igitur? an non est omnis Imperator Christianus & sacerdos? Non est, inquio: non enim assistit altari; non post sanctificationem panis extollit, ac dicit, Sancta sanctis; neque baptizat neque initiandi mysterium peragit: non ordinat & facit Episcopos & diaconos,

X. Monothelitae Imperatorem esse Sacerdotem dicebant.

PAGIUS

Maximum habuisse visionem, in qua Angeli, qui ad Orientem erant, clamabant *Constantine Auguste, tu vincas*, & qui ad Occidentem, *Gregori Auguste, tu vincas*, & hos Angelos invaluisse. Rebellio Gregorii Patricii Africae Praefecti coepta anno DCXLVI. & sequenti anno, quo a Romanis debellatus est, continuata. Quare novem illi anni ab alterutro Christi anno proficiscuntur. Tertio, num. XV. apud Baronium sermo est de Apocrisariis Roma Constantinopolim missis, qui decepti a Monothelitis, ut anno DCLV. num. II. & seq. ostendimus unionem cum illis fecerant. Hi autem Apocrisarii alii esse non possunt, quam quos *Eugenius* anno DCLIV. mense Septembri ordinatus Pontifex Romanus, Constantinopolim misit, ut suam ordinationem Imperatori significaret. Istud itaque Judicium anno DCLV. sine ullo dubio peractum, & quidem ante diem decimum tertium mensis Martii. Anno enim DCLI. demonstravimus *Paulum* Episcopum Constantinopolitanum ante eum diem fato functum esse. In eo Judicio num. XXI. apud Baronium dicitur juxta versionem Anastasii, quam hic sequor: *Rursumque alio Sabbato adduxerunt eos* (Maximum nempe, & Anastasium ejus discipulum) *in Palatium & in-*

nos, & presbyteros: neque consecrat & ungit templa: nec signa sacerdotii gerit, super humerale & Evangelium, ut Imperii coronam & purpuram. Et tu dixisti: Quomodo igitur Scriptura Regem & sacerdotem dicit esse Melchisedec? Respondi: Unius natura Regis universorum Dei, qui factus est natura propter nostram salutem Pontifex, unus fuit typus Melchisedec. At si quidem secundum ordinem Melchisedec alium dicis esse Regem & sacerdotem: audeto reliqua quoque dicere, Sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem vitæ habentem: & considera quid ex eo mali nascatur. Talis enim alius invenietur Deus factus homo, qui secundum ordinem Melchisedec, non secundum ordinem Aaron nostram operaretur salutem.

XI. Locus Imperatorum in sacris.

Et quid multa percurrimus? In oblatione, quæ in sancta mensa fit post Pontifices, & sacerdotes & diaconos ac omnem ordinem sacrum, cum laicis Imperatores commemorantur, dicente diacono: Et laicorum, qui in fide dormierunt, Constantini, Constantis, & reliquorum: sic & viventium Regum meminit post omnes sacris initiatos.

Cum hæc diceret, clamavit Menas: Hoc sermone scidisti Ecclesiam. Ad quem Maximus: Si qui sanctarum Scripturarum sanctorumque Patrum verba dicit, scindit Ecclesiam: qui tollit sanctorum dogmata: quid demonstrabitur Ecclesia facere, sine quibus nec hoc ipsum Ecclesia esse potest? Sacellarius autem dixit apparitoribus Præfecti: Dicite Præfecto. Hunc hominem debuisti sinere vivere, ubi cum potestate es?

XII. Anastasius discipulus S. Maximi verberatur.

Ibi eo foras ducto, discipulum ejus intromittunt, ab eo postulantes, ut indicium faceret in præceptorem, ut qui Pyrrhum afflixisset. At ille sedata voce sic verum respondit: Nemo æque honorem habuit Pyrrho, ac meus magister. Cum igitur de multis interrogatus, non potuisset adduci, ut a decente & religiosa voce atque ab observantia decederet; jubet eum Sacellarius, coram iis qui aderant, verberari. Quem pugnis cædentes, seminecem fecerunt. Dimissis illis in carcerem, ad senem venit Menas, eique præsentibus principibus, dixit: Huc te conjecit Deus, huc adduxit, ut pretium haberes eorum quæ aliis fecisti, omnes in Origenis dogmatum trahens errorem. Ad quem senex, omnibus præsentibus: Anathema Origeni, ejusque doctrinæ, & cuivis cum eo sentienti. Tum dixit Patricius Epiphanius: Solutum est, Abbas domne, Menæ a te illatum opprobrium: nam etsi Origenistes fuisset; postquam anathematizavit, se eo liberavit crimine: Ego, inquit in præsens, nihil tale de eo amplius accipio. Post hæc eo unusquisque eorum abductus est, ubi custodiebatur.

XIII. Troili & Sergii cum Maximo sermo.

Postero vero die, circiter lucernæ accensionem, Troilus Patricius & Sergius Euphratas regiæ mensæ præfectus ad eum venerunt: cumque sedissent, eum quoque jusserunt sedere, eique dixerunt: Narra nobis, domne Abbas, quem cum Pyrrho in Africa & Roma sermonem habuisti, quibusque ei argumentis persuaseris, ut proprium dogma anathematizaret, tuoque assentiretur. Respondit Abbas: Si penes me libri mei essent, ex iis vobis, nulla re prætermissa, quæ in commentarios retuli, narrassem: Sed quia a me ablati sunt, exponam quæ memoria revocabit. Et quædam commemoravit eorum quæ dicta fuerant: hocque addidit: Ego proprium dogma non habeo, sed Catholicæ Ecclesiæ commune: nec enim vocem ullam innovavi, ut meum proprium dicatur dogma.

XIV.

Post omnem narrationem ei dicunt: Non communicas sedi Constantinopolis? Respondet

PAGIUS

& introducunt primo discipulum Senis, una etiam convenientibus duobus Patriarchis, qui alii non erant, quam Paulus & Pyrrhus Expatriarcha, qui *Patriarchæ* nomen honoris causa adhuc ferebat. Baronius ibidem alterum ex his Patriarchis fuisse *Thomam* credit. Verum *Thomas* Orthodoxus fuit, nec ante annum DCLXVI. Patriarcha Constantinopolitanus renunciatus est, ut suo loco monstravi. Et hæc quantum ad annum, quo Judicium istud habitum est. Cum enim Paulus anno DCLV. ante diem XV. Martii obierit, ante illum diem peractum fuisse oportet.

IV. S. Maximus coram duobus Patriarchis auditur.

Auditi sunt *Maximus* & *Anastasius* ejus discipulus coram duobus Patriarchis, qui postquam magna constantia responderunt ad omnes sibi objectas calumnias, qui præerant Ecclesiastico tribunali, auctores fuerunt Imperatori, utrumque damnandum esse *amaro ac inhumano exilio a se mutuo divisos*, & Maximum quidem mittendum esse *Bizyam* Provinciæ Thraciæ Castrum, ejus autem discipulum Perberim, *interdicto maris propius accessu, ne qua miserantium visitatione, tanta hæc illorum desolatio aliquid levaretur*; quibus & similibus verbis relatio hujus Judicii clauditur. Apud Baronium ea continet Maximi & Anastasii exilium & mortem, a num. scilicet XXIV. ad num. XXIX. Verum cum ista non legantur in Relatione, quæ extat in Collectaneis Anastasii, nec apud Combefisium laudatum, additititia sunt, & desumta ex Vita & Certamine Sancti Maximi, quæ nos majoris claritatis gratia, infra explicabimus.

V. Rursus auditur.

In Collectaneis Anastasii post istud Judicium statim additur Appendix quædam, cujus hic titulus est: *Sancti Maximi Abbatis ad Anastasium Monachum*; ejus vero initium: *Heri quod fuit decima octava dies mensis, qua solemnitas agebatur Mediæ Sanctæ Pentecostes, significavit mihi Patriarcha, dicens, cujus Ecclesiæ es? Constantinopolitanæ, Romanæ, Antiochenæ, Alexandrinæ, Hierosolymitanæ? Ecce omnes cum subjectis illis Provinciis unione consociatæ sunt.* Refertur postea, qui ad se missi fuerant, dixisse sibi, se duas

Causæ cur non communicet cum Monothelitis.

det: Non communico. Dicunt. Quamobrem? Et respondit: Quia sanctas quatuor Synodos ejecerunt per novem Alexandriæ facta capitula, & per Ecthesim proxime a Sergio in hac urbe factam, & per Typum deinceps sexta Indictione expositum; & quod ea quæ per Ecthesim dogmatizaverunt, per Typum repudiaverunt, ac se ipsos toties destruxerunt. Qui ergo a se damnati sunt, & a Romanis, & ab ea Synodo quæ postea sexta Indictione facta est, depositi & sacerdotio nudati, quamnam conficiunt Mystagogiam? aut qualis spiritus ad eos venit, qui a talibus perficiuntur? ordinantur scilicet. Dicunt ei: Quid igitur? tu solus salvaeis, & omnes pereunt? Et dixit: Neminem condemnaverunt tres pueri, cum omnes statuam adorarent: non enim res aliorum respiciebant, sed ne ipsi exciderent a vera pietate. Sic quoque Daniel conjectus in lacum leonum, non damnavit eos qui Deum non orarent ex edicto Darii, sed de se cogitavit, ac sibi prospexit, maluitque mori, & in Deum non delinquere, nec a propria flagellari conscientia ob divinarum legum prævaricationem. Quare mihi Deus non det, ut de quoquam judicem, aut dicam me solum salvum esse. Quantum autem possum, malo mori, quam conscientiam perturbari meam, quod in fide quocumque modo peccarim.

XV. Mendaciis agunt hæretici.

Dicunt ei: Quid habes facere, cum Romani Byzantiis uniantur? Nam ecce heri venerunt Apocrisarii Romæ, & crastino die Dominico communicant cum Patriarcha, ac omnes manifesto cognoscent te depravasse Romanos: videlicet, te illinc sublato, nostris assentiuntur. Dixit Maximus: Qui venere præjudicium sedi Romanæ, tametsi communicent (quoniam quidem non attulerunt ad Patriarcham litteras) non faciunt. Nec mihi unquam persuadeo, Romanos his qui hic sunt, communicaturos, nisi confiteantur Dominum nostrum ac Deum secundum utramque naturam, ex quibus & in quibus est, unumque ipse est habere volendi facultatem & operandi salutem nostram. Et dicunt: Si vero his conjungantur Romani, quid facis? Qui dicit: Spiritus sanctus per Apostolum (a), & Angelos anathematizat, qui præter prædicationem novi aliquid afferant.

(a) Galat. 1.

Dicunt ei: An omnino necesse est, duas voluntates dicere in Christo & operationes? Respondit: Omnino necesse, si quidem pietatem veritate colere volumus. Nihil enim entium sine naturali operatione subsistit. Sancti enim Patres aperte dicunt, neque esse, neque cognosci absque essentiali ejus operatione quamcumque naturam. Si ergo non est, neque cognoscitur natura sine operatione, quæ eam essentialiter denotat & characterizat: quomodo aliter possibile est, sciri Christum, aut noscitari Deum vere natura & hominem?

XVI. Urgent adhuc Monothelitæ.

Tum dixerunt: Scimus re vera ita esse. Verumtamen ne afferas Imperatori dolorem qui vel pacis solum causa hunc fecit Typum, non ut quicquam eorum tolleret, quæ in Christo intelliguntur, sed ut pacem tueretur, dispensatione silentium earum vocum faciendo, quæ dissidium alebant.

Servus autem Dei, humi se abiiciens, respondet cum lacrymis: Non debuit bonus ac pius dominus ex mea humilitate percipere dolorem; non enim possum contristare Deum ea tacendo, quæ ipse jussit dici & confiteri. Nam si juxta divinum Apostolum (b), ipse est qui posuit in Ecclesia primum Apostolos, deinde prophetas, tertio doctores; per eos videlicet ipse est locutus: ex omni autem

(b) 1. Cor. 12.

PAGIUS

duas fateri *Operationes ob distinctionem, & unam propter unitionem*, & Maximum respondisse: *Hoc utique dicere non valeo, nec a Sanctis Patribus eam didici Confessionis regulam*. Reliqua ibidem legenda. Vides sermonem hic esse de nova hæresi a *Petro* Constantinopolitano Episcopo hæretico inventa & quidem antequam Episcopatum illum adipisceretur. *Pyrrhus* enim ejus Decessor vixit usque ad finem circiter mensis Maii anni sexcentesimi quinquagesimi quinti; cum tamen Colloquium istud inter *Maximum* & delegatos a Patriarcha habitum fuerit eo anno die vicesima secunda mensis Aprilis, in quam Festum Mediæ Pentecostes anno DCLV. incidit, ut mox ostendo.

VI. Explicatur Festum Mediæ Pentecostes.

Error irrepsit in priora verba laudatæ hujus Appendicis; ubi enim legitur, *Heri, quod fuit octava decima mensis dies*, reponendum, *Heri, quod fuit vigesima secunda mensis dies*; cum anno sexcentesimo quinquagesimo quinto Festum Mediæ Pentecostes in diem vicesimum secundum mensis Aprilis inciderit. Qui error cum nemini hactenus observatus fuerit, nec Festum Mediæ Pentecostes, quod quandoque ad dirigenda tempora conducit, in Annalibus explicatum, præstat hic hanc notam Chronologicam dilucide enucleare. *Festum Mediæ Pentecostes*, quod a Græcis appellatur μεσοπεντηκοστή, prioribus Ecclesiæ sæculis celebratum; cum ejus præter cæteros meminerit Sanctus Chrysostomus in Homilia 5. de Anna; & quidem cum solemnitate. Supersunt homiliæ ea die alias habitæ, quarum duas refert Combefisius in novo Auctario Bibliothecæ Græco-Lat. Patrum pag. 702. & seqq. quarum prior est Leontii Episcopi Neapolis Cypri, & altera Leontii Presbyteri Constantinopolitani. In Synaxario de hoc Festo habetur: *Feria quarta Paralytici, Mediæ Pentecostes solemnitatem celebramus in honorem magnarum duarum Festivitatum, Paschatis nimirum & Pentecostes, tanquam ea quæ utraque unit & conjungit*. Græci enim Dominicam IV. post Pascha vocant *Dominicam IV. Paralytici*, ejusque Officium canitur Dominica ac feria secunda & tertia absolvitur: quarta quippe feria a Matutino Festum Mediæ Pentecostes inchoatur, ac per dies octo celebratur, desinens in feriam IV. quintæ hebdomadis post Pascha. Illa itaque solemnitas semper incidit in feriam quartam, primus

tem sancta Scriptura tum veteris, tum novi testamenti, & a sanctis doctoribus ac Synodis edocemur facultatem volendi & operandi habere tum Deitate, tum humanitate, incarnatum Christum Jesum Dominum ac Deum nostrum: nihil enim ab ipsa abest eorum, quibus ut Deus cognoscitur, aut eorum, quibus ut homo noscitatur, excepto peccato. Si vero perfectus est secundum utrumque, nec ulla re deficitur: profecto totum de eo adulterat mysterium, qui non confitetur, ipsum esse, quod est cum iis, quæ ei insunt secundum utrasque earum, ex quibus, & in quibus est, & quæ ipse est, omnium naturalium proprietatum.

XVII. *Cum illi paulisper conticuissent, inter se annuentes, dixerunt: Unde demonstrare potes, eos qui sedis Constantinopolitanæ sunt, Synodos aspernari? Respondet: Jam sigillatim ostensum est ex eo sermone, quem cum domno Gregorio, qui primus a secretis Romæ habui: nunc vero (si ita videtur) hoc etiam demonstrabo. Jubete dari hanc veniam indigno servo vestro, & notitiam facio librorum quandoquidem mei adempti sunt, idque omnibus manifestum facio sine ullis verborum flexuosis ambagibus.*

Cum inde alia multa dicta essent, converterunt se ad tractationes, considerationesque petitas a Scriptura, a natura, & ab arte: quibus oblectati, hilariores fuerunt, cæperuntque dicere: Novit Deus, hæc nobis præfuerunt; atque ex hac hora non habemus quod vobis facessamus molestiam. Domnus vero Sergius ei dixit: Sæpe veni ad cellam tuam in Bembas, ac tuam audivi doctrinam. Deus potest tibi opitulari: noli ullum agoniam suscipere. Hoc uno omnes dolent, quod committis, ut multi a communione hujus Ecclesiæ separentur.

XVIII. Quanti momenti Maximi confessio.

Ecquis est (ait servus Dei) qui asseveret, me cuiquam dixisse, ne Ecclesia communicaret Byzantiorum? Respondit domnus Sergius: Hoc ipsum, quod non communicas, magna ad omnes defectionis est vox. Servus Dei dixit: Nihil violentius accusante conscientia, ac nihil eadem patrocinante liberius. Cum vero audisset domnus Troilus, in toto Occidente Typum anathematizari: dicit Dei servo: Pulchrum ne est, quod pii domini nostri existimatio contumelia afficitur? Respondet Dei servus: Ignoscat iis Deus, qui domino auctores fuerunt, ut Typum faceret, & iis qui assensi sunt. Dicit Troilus: Qui auctores? Quinam assensi sunt? Respondit servus Dei: Qui sunt Ecclesiæ, impulerunt: principes concesserunt. Et ecce obnoxiorum sordes in insontem & ab omni hæresi purum excussæ sunt.

XIX. Salubre consilium Max.

Verum consilium hoc ei date, ut sui avi nempe Heraclii Imperatoris, *piæ memoriæ exemplum sequatur. Ille enim cum sensisset, a nonnullis in Occidente probrum sibi aspergi: edicto se liberavit omni Ecclesiastica reprehensione, hæcque scripsit: Ecthesis mea non est, nec ego dictavi, aut fieri jussi: verum cum Sergius Patriarcha eam quinque ante annis condidisset, quam ab Oriente redirem, oravit me postquam ad hanc felicem urbem adveni, ut nomine meo promulgaretur, cum subscriptione. Ejus hortatu id feci: Nunc vero cum cognoverim eam a nonnul-*

lis

PAGIUS musque dies Pentecostes idem est apud Græcos ac dies Paschatis, dies vero vicesimus quintus a Festo Paschali solemnitas Mediæ Pentecostes vocatur, & uno Pentecostes nomine septem hebdomadæ, quæ Pascha subsequuntur, appellantur. Sic recte Auctor Chronici Alexandrini ad annum Heraclii XVI. & Indictionem XIV. Christi sc. DCXXVI. scribit: *Hoc anno mense Artemisio, Romanis Maio XIV. die, ipsa Sancta Media Pentecoste*, &c. αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ μεσοπεντηκοστῇ, non vero *feria quarta Media Pentecostes* ut perperam vertit Raderus; Festum enim Mediæ Pentecostes semper in feriam quartam cadit. Recte itaque vertit Ducangius, secundum Romanos Majo XIV. Feria IV. in quam incidit Media Pentecoste.

VII. *S. Maximus in Festo Mediæ Pentecostes auditur.*

Quare cum anno sexcentesimo quinquagesimo quinto Pascha celebratum fuerit die vicesimo nono mensis Martii, dies ab illo vigesimus quintus fuit vigesimus secundus Aprilis, in quem feria quarta competebat. Neque per tempora quibus *Maximus* vexatus est ab Imperatore, Festum istud cadit in diem decimum octavum alicujus mensis præterquam anno sexcentesimo quinquagesimo octavo, quo Pascha celebratum die vicesima quinta mensis Martii. Festum vero Mediæ Pentecostes die decima octava mensis Aprilis. Verum Festum *Mediæ Pentecostes* expressum in laudata Appendice convenire non potest in annum Christi DCLVIII. cum ea collocetur in Collectaneis Anastasii inter Judicium S. Maximi anno DCLV. habitum, & Disputationem ejusdem cum Theodosio Episcopo & duobus Consulibus, quæ pertinet ad annum DCLVI. Præterquam quod in ea Appendice mentio est de unione Ecclesiæ Romanæ cum Ecclesiis Orientalibus in Doctrina de una & duplici Christi Voluntate, cui Apocrisarii *Eugenii* Papæ a Monothelitis decepti subscripserant, hique ideo eam pro doctrina Ecclesiæ Romanæ venditabant. Nihil hac nostra emendatione certius.

VIII. *Epitome rerum in causa S. Maximi hactenus gestarum.*

Quia vero certamen Divi *Maximi* inverso ordine a Baronio narratum tenebras animis offundit, hic ex ejus Vita paucis explico, quæ in ejus causa acta sunt, solis Notis Chronologicis additis. Anno itaque sexcentesimo quinquagesimo tertio Imperator Virum Sanctum in Regiam Urbem adduci jussit, reputans fore, ut hoc superato, etiam reliquorum facile compos fieret. Adducti quoque cum eo *Anastasius* ejus discipulus, & *Anastasius* alter, qui & Romanæ Ecclesiæ Apocrisarios audiebat. *Maximus* cum sociis vix nave eductus initio anni DCLV. Byzantium salutaverat, cum is & socius ejus in diversis locis sub custodia servati sunt, ac post dies aliquot ducti in Palatium, quo Senatus aliaque turba

iis oppugnari; declaro ad omnes non esse meam. Hoc Jussum (sive edictum) fecit ad beatum Joannem Papam, qui damnaret Ecthesim in iis quæ ad Pyrrhum tum scripta sunt: ac Sergii ex illo tempore illa expositio habetur. Faciat hoc qui nunc pie nobis imperat, & ejus existimatio penitus omni vituperatione carebit.

Illi tum quatientes capita, siluerunt, cum hoc tantum dixissent: Difficilia omnia: nec ullum habent exitum. His igitur, aliisque variis habitis sermonibus, inter se salutarunt cum omni hilaritate, ac recesserunt. Hactenus hujus diei de Maximo habita quæstio coram Judicibus.

XX. Ex quibus, inter alia plura notatu digna, perspexisti vera esse quæ a nobis superius, dicta sunt in Justiniano, nimirum, ut Imperatores Orientis tot sancirent leges Ecclesiasticas, quot relatas vides in Codicem & Authenticorum librum, & alias quæ extra vagantur, auctores illis fuisse Constantinopolitanos Episcopos, qui cum quæ ipsi sanciturі essent, scirent haud ab omnibus recipi & observari, nomine Imperatoris ea roborari curarint; quo vel timore saltem subditi fideles perculsi, eadem reciperent Imperatoris nomine sancita decreta. Ita illi male consulentes Ecclesiasticæ libertati, jus Ecclesiasticarum, legum condendarum, quo nihil in Ecclesia Dei præstantius, sponte prostituerunt Imperatoribus: usque adeo, ut etiam decreta fidei, immo & perfidiæ & impietatis, quibus suam quisque hæresim sive schisma roborare vellet, ea Imperatorum nomine promulgarint: qui oblatam occasionem haud inviti arripuerunt, qua se sicut laicis, ita & Ecclesiasticis imperare docerent. Confessus est id ingenue Heraclius, cum videret ea Ecthesi suo nomine promulgata nonnisi infamiam se contraxisse, notaque hæreticæ pravitatis aspersum esse. Sed quæ in sequenti consessu Judicum de Maximo ejusque discipulo facta sint, ex iisdem Actis publicis audiamus, in quibus ista subjiciuntur:

Unde Imp. jus condendarum legum Ecclesiasticarum.

XXI. *Alio rursum sabbato in Palatium ducuntur*, Maximus scilicet, & Anastasius ejus discipulus: *priorque introducitur discipulus senis, cum duo tunc Patriarchæ adessent.* Quorum alter Constantinopolitanus Episcopus Thomas fuit, qui hoc tempore illi Ecclesiæ præerat: pergit auctor: *Veniunt Constantinus & Menas senis accusatores: & a discipulo petunt, ut illorum dictis assentiretur. Multa vero cum libertate ac intrepide discipulus ad Senatum dixit: Constantinum adducitis in Secretum * Palatii? Hic nec presbyter est, nec monachus; sed eum norunt Afri & Romani Tribunum Thimelicum. Venit illinc, aestio, quas mulierculas pascens. Omnes ejus flagitia norunt, astutamque malitiam ad fallendum & ad lædendum promptam. Modo dicit; eas sorores esse suas: modo vero, quia illæ non communicant Ecclesiæ Constantinopoleos; idcirco eas abduxi, ne hæretico contagio macularentur. Ac rursum, si deliciæ ei defuerint, eam regionem inveniat, quæ ipsum non noverit: eadem faciet turpis lucri causa & sordidæ voluptatis: magnum namque est dedecus, hujus congressum non vitare eos, qui gravitatem atque honestatem susceperint vitæ.*

Anastas. libera confessio.

* Secretarium.

XXII. *Postea interrogatus, Typum ne anathematizasset? sine metu dixit: Non solum anathematizavi, sed etiam libellum feci ac porrexi*, anathematis scilicet. *Dicunt ei principes; Quid igitur? Non consiteris, male te fecisse? Respondet: Ne permittat hoc Deus, ut quod recte feci, atque ex lege Ecclesiastica; dicam male factum. Multaque alia interrogatus cum respondisset ut ei Deus subministrabat, educitur e Secreto, & adducitur senex.*

Cui dicit Troilus Patricius: Vide Abba, dic veritatem, & dominus tui miseretur: quandoquidem si in legitimam quæstionem veniamus, & vel unum eorum criminum quæ tibi objecta sunt, verum inveniatur; lex te interficit. Respondet: Jam dixi, ac rursum dico, tantum possibile esse ut ex iis vel unum verum sit, quantum ut qui est Satanas, Deus sit: sed cum Deus non sit, nec esse possit, qui est apostata; crimina quoque hæc falsa sunt, nec subsistunt. Attamen si quid jubetis facere, facite: Deum colens, non afficior injuria. Dicit ei Troilus: Nonne Typum anathematizasti? Respondit senex: Sæpe dixi, me anathematizasse. Troilus: Si Typum anathematizasti, anathematizasti quoque Imperatorem. Respondet Dei servus: Ego Imperatorem non anathematizavi, sed chartam alienam ab Orthodoxa & Ecclesiastica fide. Dixit ille: Ubi anathematizatus est? S. Maximus respondit: A Synodo Romana in Ecclesia Salvatoris & in Dei genitricis. Tunc

Secura conscientia loquitur Max.

PAGIUS be multa convenerant. Ibi primum auditus *Maximus*, habitumque primum ejus Judicium, de quo hoc anno, loco non suo locuti sumus. Auditus & discipulus Maximi, qui intrepide ad Senatum respondit, ut legere est in Actis ejusdem Judicii, in cujus fine dicitur, tam *Maximum*, quam Anastasium damnatos esse exilio, & illum *Bizyam*, istum vero *Perberim* perductum. Tum die vicesima secunda mensis Aprilis, *qua Solemnitas Media Pentecostes agebatur*, iterum interrogatus Sanctus *Maximus* de una & duplici Voluntate Christi, novam eam Monothelitarum fidem exsufflavit. Anno sexcentesimo quinquagesimo sexto, dum Maximus Byziæ in exilio esset, habitum inter illum & Theodosium Cæsareæ Bithyniæ Episcopum *Colloquium*

XXIII. Cur non communicet Ecclesiæ Constantinop.

Tunc dixit ad eum Eparchus: Communicas huic Ecclesiæ, an non? Respondit ac dixit: Non communico. Dixit ei: Quamobrem? Respondit Sanctus; Quia rejicit Synodos. Dicit ei: Si rejicit Synodos, quomodo in Diptycha referuntur? Et dicit: Ecqua utilitas nominum, cum dogmata ejecta sunt? Potes (inquit Eparchus) hoc docere? Respondit: Si hanc veniam a vobis accipiam ac jubetis admodum facile possum ostendere.

Objicitur dilectio Rom. Ecclesiæ.

Cum omnes tacuissent, dicit ei Sacellarius: Cur diligis Romanos, Græcos vero odisti? Respondens autem servus Dei dixit: Præceptum habemus, ne oderimus quemquam. Diligo Romanos, ut ejusdem fidei Græcos, ut ejusdem linguæ. Rursum Sacellarius: Quot annorum te ipsum dicis? Respondit: Septuagintaquinque. Dicit ei: Quot jam annos tecum habitat discipulus tuus? Respondit: Trigintaseptem. Tum quidam clericus exclamavit: Tibi reddidit Deus, quæcumque fecisti beato Pyrrho. Ad quem nihil omnino respondit.

XXIV. * Secretario. Defenditur S. Martinus a Maximo.

*Cum vero tam multa in Secreto * dicta sunt, nullus Patriarcharum quicquam locutus est. Cum autem sermo de Synodo Romana moveretur, clamat Demosthenes: Non valuit ista Synodus, cum eam congregaverit Martinus, qui depositus est. Tum dicit servus Dei: Non depositus est, sed persecutionem passus. Quænam enim facta est super gestis Synodalis & canonica expositio, quæ certo habeat ejus depositionem? Veruntamen demus ut canonice depositus fuerit: hoc non facit iis præjudicium, quæ canonice secundum sacros canones decreta sunt; quibus & ea quæ a sancto Papa Theodoro scripta sunt conveniunt. Hæc audiens Troilus Patricius, inquit: Nescis quid dicas, Abba: quod factum, factum est. His dictis, cum sanctum senem paulum a Secreto summovissent, consilium capiunt, vitam quidem ad specimen clementiæ non adimentes, ut homines inhumani aliquid per humanitatem facere viderentur, morte vero acerbiora his supplicia infligentes.*

Dirissime verberatur S. Maxim.

Et quidem cum eos Urbis Præfectus sibi traditos accepisset, atque in Prætorium adduxisset: primum quidem divinum Maximum distentum nervis durissimis jussit verberari, non senectutem nefarius vir miseratus, non membra squallida & rugis contracta, non corpus illud jejunio & laboribus consumptum; adeoque crudeliter cædit, ut ob defluentis sanguinis copiam subjectum pavimentum cruentaretur, caroque universa consumeretur, nec ullum membrum sanum & integrum relinqueretur.

XXV. Duo Anastasii flagellantur.

Tum bellua se ad ejus discipulum transfert, deinde ad ejus cognomen, Anastasium itidem appellatum; multasque eis plagas imponit, vibicibus corpora eorum replens. Atque iis præcones adhibuit, qui, dum flagellarentur, hæc clamarent: QUI REGIIS SANCTIONIBUS NON PARENT ET IN CONTUMACIA PERSISTUNT, DIGNI SUNT QUI HÆC PATIANTUR. Ac eos quidem ægrum tenuemque spiritum ducentes, in carcerem contruserunt.

Postero vero die religiosum virum una cum discipulo sistunt, totum vibicibus exaratum, totum scatentem tumoribus, totum plagis inustum. Quin etiam cum tot doloribus confectus esset, non tamen sibi temperarunt, quin alia pejora ei facerent, naturam penitus aspernantes.

Lingua præciduntur S. Maximus & Anastasios.

Linguam enim illam Theologam, quæque sermonibus fluviorum instar scaturierat, a faucibus usque & a contigua epiglottide scelestissime præcidunt; ut vocis adempto instrumento, doctrina ei quoque & sermones eriperentur, posteaque conticesceret, & mutus esset. At vero, egregie Maxime, non

PAGIUS.

um, quod Baronius recte cum anno DCLVI. illigavit.

IX. *Sententia in S. Maximum lata.*

In hujus Colloquii fine legitur, ex duobus Maximi discipulis unum tunc *Mesembriæ*, alterum vero *Perberis* custoditum fuisse: *Maximum postea* Perberim adductum esse, ibique Synodum, quæ ad illum audiendum coacta fuerat, in eum sociosque extremam sententiam tulisse, quæ legitur in fine ejusdem Disputationis juxta editionem Combefisii; desideratur vero in Anastasii Collectaneis. [1] Hæc hujus Synodi sententia: *Sancimus, ut statim assumtis, qui nobis præsto est, Clarissimus Præfectus, in suum amplissimi Dominatus Prætorium, Maximo ac utroque Anastasio, eorum flagris dorsa cædat; vestraque Maximi amborumque Anastasiorum procacitatis organum (vestram scilicet blasphemam linguam) ab imo intus abscindat; tumque etiam, quæ blasphemæ vestræ rationi mentique ministravit, dexteram ferro auferat; ac ubi sic execrandis membris mutilos pariter circumducens, Urbis Augustæ Regiones duodecim totas lustraverit, sempiterno exilio, ingique præterea custodiæ tradat: ut deinceps, ac quamdiu vita superstes erit, blasphemia plenos errores* ve-

NOTÆ [1] Pseudosynodus illa qua Maximus & ambo Anastasii damnati ac sententia de eorum supplicio dicta fuit, non quidem Perberi, sed Constantinopoli coacta, ipsis sanctissimis Martyribus præsentibus. Id enim diserte exprimitur in additione ad Colloquium illud, de quo hic Pagius. *Exinde adductis illis Constantinopolim, adversumque eos actione habita ac eum anathematizassent &c.* Insuper in sententia ab eodem Concilio lata, decernitur SS. Martyres lingua manuque mutilatos traducendos esse per *hujus ταύτης Urbis Augustæ Regiones &c.* Quæ utique verba Synodum habitam esse Constantinopoli demonstrant. MANSI

non eras vel lingua exsecta taciturus. Verum qui linguam perficit infantium, & mutue surdoque dedit sermonem, ipse fecit ut præter opinionem loquereris, sermonesque emitteres magis quam antea articulates.

XXVI. Manu dextera præciduntur Maximus & Anastasius.

Postquam autem idem & discipula Anastasio fecerunt, ejusque linguam introrsus præciderunt: eadem ipsum corroboravit gratia, sermonem dans, absque loquentis instrumento, eumque uberem inopinato & copiosum. Quare majori invidia scelesti homines perculsi, alium generosis athletis inusitatiorem cruciatum inflixerunt, quasi se injurios esse existimarent, nisi omnem in eos acerbitatem experirentur: quos & multo satius erat, morte affectos tollere de medio, sicut illis quoque videbatur, quam hujusmodi suppliciis addicere: nam restibus tenuibus beatum complectentes, ac tormentis undique adhibitis, ei cultra & malleo dexteram manum abscindunt, & in pavimentum abiiciunt: confestimque certaminis socium Anastasium adeunt, idem ab eo supplicium expetentes, ut paris gloriæ fructu omnino potiretur.

Ducuntur in exilium Maximus & discipuli.

Hos lingua & manus expertes eiiciunt e Prætorio, trahunt & circumducunt per forum, excisa membra obstentantes, clamoribus utentes incertis, eosque ludibriis & dicteriis appetentes. Tum post inhonestam illam circumductionem, exilio longinquo tradunt una cum Apocrisario Anastasio, ab omni cura & ope desertos & nudos, sine calceis, sine cibo, omni vitæ facultate privatos, procul a mari propter misericordem hominum visitationem, & (quod omnium gravissimum) inter se disjunctos; hoc solum facientes pulchre, sanctos scelerati a se segregantes. Pepercerant autem inferre dicta supplicia alteri Anastasio, muneris quo functus erat, Apocrisarii, rationem habentes. Sed pergit auctor:

XXVII.

Postquam autem (ut sermo narravit) in exilium Maximum deportarunt: contigit, ut is in via multa perpeteretur, multasque ærumnas subiret ac dolores, utpote qui nec in jumento, nec in sella aut lectica sedere posset multis doloribus confectus, ac innumeris afflictus angoribus. Eum igitur in quemdam grabatum vimine contextum imponunt, ac vix ægreque gestantes longo illo itinere adducunt. Quem in quodam Alaniæ castello, quod Schemaris appellatur, custodia inclusum collocantes, sinunt ab ope & cura desertum. Cumque præclarum ejus di-

Disjunguntur singuli ab invicem.

scipulum cum eius cognomine, ambo Anastasios, eodem itinere duxissent: disjungunt utrumque a præceptore, eosque etiam ab invicem dirimunt, sigillatim multa commutantes loca, & longe in Absagorum inducunt regionem. Ex his alter multis incommodis fessus, ipsum spiritum, qui solus reliquus erat, emisit: nec satis scitur dies, quo discessit e vita, ut ejus dixit cognominis Apocrisarius Anastasius. At divino Maximo in castella Alaniæ jam triennium concluso, sibimetque in corporis cura ministranti quamvis plenus dierum esset (ut dictum est) ac infirmo corpore, divinum quoddam visum superne oblatum est, mortis diem ei significans, & ad illa accersens tabernacula. Qui dies cum venisset (erat autem decimustertius mensis Augusti) hæc dimittens, percurrit ad cælos, re vera cælis & illa habitatione dignus. Monumentum autem, in quo sacrum eius corpus depositum est tres lucidæ faces per unam noctem ex tunc splendore illustrant mirificum quidem emittentes fulgorem, mirabiliorem vero (ut par est) stuporem intuentibus afferentes, munificique Dei erga famulum suum ditissimam ostendentes gratiam.

Dies obitus & coronæ S. Max. Mart.

XXVIII. Auctoris ad Maximum apostrophe.

Verum tibi quidem, sanctissime Pater, magna præsentium gloria & splendor est, cum te etiam Dominus plus hic honorificaverit; multo vere major est, longeque præstantissima tibi illic tributa sors, cælestes illi honores, cum magna luce assistis, ac beatæ Trinitatis principisque lucis in te recipis splendorem, Deumque (quod maximum, maximeque mirabile est) vides, ac videlicet ipsa unione factus sis Deus, & participatione totus deificatus, deificationemque inenarrabilem susceperis. Quamobrem cum eam gloriam sis adeptus, da quoque multum abs te auxilium nobis, qui adhuc in præsentibus natamus undis, cursum hunc peragimus, & hanc vitam navigamus multis procellis plenam: Ut te gubernatore, te duce, mare hoc instabile enavigemus, & in æterno tranquilloque portu stationem adipiscamur in Christo Jesu Domino nostro, cum quo Patri gloria, una cum sancto & vivifico Spiritu nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen. Hactenus auctor. Quæ autem sequitur oratio, nonnisi in uno volumine (cum sint tres Vaticani codices, in quibus eadem S. Maximi & sociorum Acta continentur) scripta reperitur addita (ut videri potest) a nota-

rio,

PAGIUS

vestros legatis, versa scilicet in vestra capita, quam in nos maledictionem diraşque excogitastis. Tulit itaque Præfectus, aliisque excruciatis tormentis, membra amputavit, totaque Urbe propudiosa circumductione traducens, Lazicam relegavit. His verbis clauditur Collatio Sancti Maximi cum Theodosio Episcopo Cæsareæ in Editione Combefisiana. In Codicibus, quibus usus est Baronius similis sententia in Maximum & duos ejus socios recitatur, post primum S. Maximi Judicium, quod Baronius hoc anno recitat, ut videre est num. XXIV. & seqq. Verum sententia in Maximum & in utrumque Anastasium aliquot tantum post annos executioni mandata, ut suo loco videbitur.

rio, qui in gratiam cujusdam Episcopi, Nicolai nomine, ejusdem sancti Maximi studiosissimi, eadem Acta conscripsit. Sic enim se habet:

XXIX.

Hac a nobis tibi oratio, o Patrum optime, & filiorum amantissime, rebus ipsis (ut & ipse novi) omnino inferior, desiderio autem (ut puto) nemini cedens. Orationis vero causa & auctor fuit Antistes ex te pendens, qui ditatus est tum nomine, tum & similitudine morum ejus, qui fuit Myrorum gregis princeps: mirabilium sermonum tuorum semper ipse cupidus, te maxime desiderans, tuumque jucundissimum nomen linguæ faciens delicias. Cui & redde, societatem tecum & contubernium nancisci: qui multum (ut vides pro honestate pulchrisque institutis certamen capessit: quique vitam ipsam libens projiciat, modo ei contingat aliquid melius in rebus gerendis peragere in Christo Domino nostro, cui gloria & imperium nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Notarii ad S. Maximum preces.

Porro his de Maximo atque ejus discipulis dictis Græci historici omnes adstipulantur, simulque eorumdem Græcorum Menologia, necnon Latini auctores: ita ut gloriosum Maximi martyrium tam in Oriente quam in Occidente scriptorum omnium monumentis fuerit celebratum.

XXX.

Accedit ad gloriam tanti martyris, quod sui nobilissimi ingenii & fidei Orthodoxæ, qua pollebat, dignas post se lucubrationes reliquit, quibus licet vivens fuerit ab adversariis (ut dictum est) spoliatus: haud tamen, Deo eas protegente, perire penitus valuerunt, sed magna ex parte integræ remanserunt: quarum hic tibi indicem, veluti insignem coronidem ad ea quæ sunt dicta de ipso, ex Vaticano promptuario exscriptum apponimus, depromptum ex tribus tomis Græce conscriptis, & ex Photio collectum: quorum ut facilior sit tibi cognitio, quatuor alphabeti litteris distincta serie scripta singula numeramus hoc ordine:

P. significat Photium ejus operis meminisse.
A. reperiri docet in codice Vaticana numero 335.
B. esse ostendit in codice Vaticano numero 336.
C. reperiri in Codice Vaticano numero 337.

XXXI. Scripta S. Maximi mart.

P.	A.	*Quæstiones in sacram Scripturam numero sexagintaquinque cum earumdem solutionibus, ad Thalassium presbyterum ac Præpositum.*
	A.	*Expositio symbolica eorum quæ in sacra Synaxi fiunt in Ecclesia.*
	A.	*Expositio in Psalmum quinquagesimumunum.*
	A.	*Expositio orationis Dominicæ ad quemdam Christi famulum.*
	C.	*Scholia in B. Dionysium Areopagitam.*
P.	A.	*Ad Thomam Dei famulum, de diversis ejus quæstionibus in Dionysium, & Gregorium, epistolæ duæ.*
P.	A.	*Scholia in Gregorium Theologum ad Joannem Cyzici Archiepiscopum.*
P.	A.	*Centuriæ quatuor de charitate, ad Elpidium presbyterum.*
P.	A.	*Centuriæ septem de Trinitate, de Verbi incarnatione, & de virtute ac vitio.*
P.	A.	*Sermo asceticus per interrogationem, & responsionem.*
P.		*Sermo compendiosus adversus Severi dogmata, ad Petrum illustrem, per capita distinctus.*
P.	A.	*Dialogus Pyrrhi & Maximi, de duabus voluntatibus, & operationibus in Christo.*
	A.	*Tomus dogmaticus in Cyprum missus ad Marinum diaconum* *.
	A.	*Expositio summaria de Pascha Dominico, in qua totius Kalendarii canonici ratio explicatur, cum brevi sub fine chronologia.*

* presbyterum.

XXXII.

Epistolæ ad diversos.

	B.	*Auxentio.*
P.	B.	*Cononi presbytero ac Præposito.*
P.	B.	*Constantino illustri ex Sacellariis duæ.*
P.	A.	*Cosmæ diacono Alexandrino, de communi ac proprio, deque essentia, & hypostasi continet capita novem.*
	B.	*Cydonio Episcopo.*
P.	B.	*Cyricio, seu Cyrisicio Episcopo duæ.*
	B.	*Eulogio Episcopo Alexandriæ, de duabus Christi naturis, continet capita septem.*
P.	A.	*Georgio Præfecto, cum appulisset Constantinopolim.*
P.	B.	*Georgii Africæ Præfecti nomine, ad monachas Alexandrinas, quæ ab Ecclesia Catholica defecerant.*

Ge-

A. *Georgio presbytero ac Præposito, qui per epistolam interrogarat de Christi mysterio.*

XXXIII.

P. A. *Janiæ Præpositæ, de monacha quæ cœnobium reliquerat.*
A. *Joanni Archiepiscopo Cyzici, quod anima sit immortalis.*
B. *Joanni cubiculario, de charitate.*
A. *Joanni cubiculario, de tristitia secundum Deum.*
P. *Joanni cubiculario duæ.*
P. B. *Joanni Episcopo duæ.*
P. *Joanni Philosopho, continet capita undecim.*
A. *Joanni cubiculario, de rectis Ecclesiæ dogmatibus, & contra Severum duæ.*
P. *Joanni Sophistæ.*
P. A. *Jordani presbytero, de animæ operatione post mortem.*
P. *Juliano Alexandrino ab hæresi Acephalorum converso.*
B. *Juliano Scholastico Alexandriæ, de dogmate Ecclesiæ circa Christi incarnationem.*
P. A. *Marino presbytero, de naturali voluntate, &c. continet capita novem.*
A. *Nicandro Episcopo, de duabus operationibus in Christo.*
A. *B. Petro illustri epistola dogmatica.*
P. B. *Polychronio Abbati quatuor.*
P. A. *Pyrrho adhuc presbytero.*
A. *Siciliæ insulæ Præpositis, monachis, & plebi Orthodoxæ, contra eos qui unam operationem ponunt in Christo.*
B. *Stephano Abbati.*

XXXIV.

P. *Stephano Præposito ac presbytero duæ.*
P. A. *B. Sophronio monacho cognomento Eucrate duæ.*
A. *Thalassio Præposito ac presbytero, de Regibus Ethnicis, qui filios immolarunt.*
P. A. B. *Thalassio presbytero ac Præposito quinque.*
B. *Theodoro presbytero Lauræ Raithu, de essentia & natura.*
A. *Anomæi sive Ariani disputatio cum Orthodoxo.*
A. *Anomæi & Orthodoxi altera disputatio.*
A. *Macedoniani hæretici disputatio cum Orthodoxo.*
A. *S. Athanasii cum Apollinarista disputatio.*
A. *Quænam sit animæ vis comprehensiva,*

XXXV.

Sunt & alia opuscula, quæ magna ex parte videntur pertinere ad superiores epistolas, videlicet.

B. *De duabus unius Christi Dei nostri voluntatibus.*
B. *De differentiis definitionum.*
Capita X. de duabus voluntatibus, ad Orthodoxos: subiiciuntur epistolæ dogmaticæ ad Petrum.
Capita X. de naturalibus voluntatibus & operationibus. | *Capita XIII. de voluntatibus, seu contra eos qui unam in Christo dicunt voluntatem.* | *Capita X. de essentia & natura, hypostasi & personis.* } *subiiciuntur epistolæ ad Theodorum Raithu.*
Capita XI. de essentia, natura & hypostasi. | *Quod impossibile sit unam dicere Christi voluntatem.* } *subiiciuntur epistola ad Eulogium.*

XXXVI.

A. *Adversus eos qui asserunt unam in Christo dicendam esse voluntatem.*
A. *Ex tractatu de operationibus & voluntatibus caput quinquagesimum, & quod sequitur.*
A. *De duabus Christi naturis contra Arium, Nestorium, Sabellium, & Eutychem.*
B. *Metaphrasis ex carminibus de silentio & virtutibus.*
A. *In illud: Pater, si possibile est, transeat a me calix iste.*
B. *In Porphyrii Isagogen, & categorias Aristotelis, quid definitio &c.*
A. *Variæ definitiones.*
B. *Excerpta ex antiquis Patribus. Incipit ab Irenæo, desinitque in aliquot Cyrilli epistolis.*

Hactenus lucubrationes Maximi, qui non Orientem solum sed & Occidentem illustravit, & eo clarius, quod ea quæ scripsit, martyrio etiam consignarit. Sed de Maximo hactenus.

XXXVII. S. Eugenius Tolet. Episc. moritur. Succedit Ildefonsus.

Hoc eodem anno, qui & numeratur nonus Recesuinthi Hispaniarum Regis ex quo solus regnare cœpit anno Domini sexcentesimo quadragesimonono S. Eugenius Toletanus Episcopus moritur; in cujus locum subrogatur Ildefonsus æque sanctus. Porro Eugenius egregiæ sanctitatis merito adscriptus retinetur publicis Ecclesiæ tabulis inter sanctos, ex quibus anniversaria die qua obiit, Idibus Novembris, nomen ejus publice recitatur. At cum viri hujus egregiæ res gestæ magna ex parte obscuræ remanserint; pauca quæ de eo reperiuntur scripta in libello ejusdem S. Ildefonsi de viris illustribus, hic reddamus: ait enim:

Eugenii mores, & lucubrationes.

Eugenius alter post priorem Eugenium Pontifex subrogatur. Hic cum Ecclesiæ clericus esset egregius, vita monachali delectatus est. Qui sagaci fuga, urbem Cæsaraugustanam petens, illic martyrum sepulcris inhæsit, ibique studia sapientiæ, & propositum monachi decenter excoluit. Unde Principali violentia reductus, & in Pontificatum adscitus, vitam plus virtutum meritis, quam viribus egit. Fuit namque corpore tenuis, parvus robore, sed valde fervescens spiritus virtute, studiorum bonorum viam prosequens. Cantus pessimis usibus vitiatos, melodiæ cognitione correxit: Officiorum remissos ordines, curamque discrevit. Scripsit de Trinitate libellum, & eloquio nitidum, & rei veritate perspicuum: qui Libyæ Orientisque partibus mitti quantocyus poterat, nisi procellis resultantia freta incertum pavidis iter viatoribus distulissent. Quos enim præpotens armis evertisset secta Mahometana, quæ ab Ariano homine venena fuerat mutuata: his quamprimum Eugenius suis scriptis occurrendum putavit: quæ in Orientem perferri curans, haud perficere valuit. Cum enim nefaria secta non disputatione, sed armis robur sibi compareret; haud prosperum Deus facit iter liberos ferentibus non profuturos. Sed quæ fuerint aliæ ejusdem viri sanctissimi lucubrationes, idem ita pergit ostendere.

XXXVIII.

Scripsit & duos libellos, unum de diversi carminis metro, alium de diversi operis prosa concretos: qui ad multorum industriam, ejus ex hoc tenaciter sanctam valuerunt commendare memoriam. Libellos quoque Dracontii de creatione mundi conscriptos, quos antiquitas protulerat vitiatos, ea quæ inconvenientia reperit subtrahendo, immutando, vel meliorando, ita in pulchritudinis formam coegit, ut pulchriores de artificio corrigentis, quam de manu processisse videantur auctoris. Et quia de die septimo idem Dracontius reticendo, semiplenum opus visus est reliquisse; iste & sex dierum recapitulationem singulis versibus renovavit, & de die septimo, quæ illi visa sunt, eleganter dicta subjunxit. Clarus habitus fuit temporibus Chindasvindi & Recesuinthi Regum, fere duodecim annis tenens dignitatem simul & gloriam sacerdotis: sicque post lucis mundialis occasum in basilica S. Leocadiæ tenet habitationem sepulcri.

XXXIX.

Antequam autem de ejus successore Ildefonso agamus, hic ejusdem Eugenii sepulcri epitaphium reddendum putamus; quod habet acrostichis his versibus ipsius Eugenii nomen expressum:

Epitaphium sepulcri Eugenii.

Excipe, Christe potens, discretam corpore mentem,
Ut possim picei pœnam vitare barathri.
Grandis inest culpa, sed tu pietate redundas.
Elue probra, Pater, & vitæ crimina tolle.
Non sim pro meritis sanctorum cœtibus exul.
Judice te prosit sanctum videre tribunal.
Vis lector uno, quis sim, dignoscere versu?
Signa priora lege, mox ultima nosse valebis.

nem-

PAGIUS X. *Obitus S. Eugenii Episc. Toletani.*

Ad ann. XXXVII. & seq. *Eugenius Junior* Toletanus Episcopus, qui hoc anno ad Cœlum migravit, ut ex Sede Sancti Ildefonsi ejus Successoris colligitur, Doctrina & Sanctitate inclytus fuit. Ejus Epigrammata, aliaque Opuscula Sirmondus anno MDCXX. publicavit, una cum *Dracontii* libellis duobus ab eodem Eugenio recognitis. Operi etiam Dracontii, quo mundi creationem Carmine Heroico exposuit, & Geneseos initium eleganter explanavit, diei septimæ explicationem, quæ desiderabatur, Eugenius adjecit. Eminentissimus Cardinalis de Aguirre in Notitia Conciliorum Hispaniæ pag. 331. pollicetur se se ex MS. Ecclesiæ Toletanæ in lucem editurum ejus Epistolam ad *Protasium* Archiepiscopum Tarraconensem. *Eugenius* in Sedem Toletanam anno Christi DCXLVI. Eugenio priori successit, tribusque Conciliis Toletanis VIII. IX. ac X. præfuit.

XI. *S. Ildefonsus fit Episcopus Toletanus.*

Sanctus *Ildefonsus* seu *Hildefonsus* Eugenio II. currenti anno successit, cum in ejus Vita dicatur, eum adscitum esse in Pontificatum *nono Recesuinthi Principis anno*. Vita ejus scripta a Juliano & Ziaiane Episcopis, quæ extat apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino, & apud Bollandum ad diem XXIII. mensis Januarii. De ejus Operibus legendus Labbeus in Dissert. de Script. Ecclesiast. Inter ea numeratur Libellus *de Perpetua Virginitate B. Mariæ* distinctus ab eo, quem Paschasius Radbertus

com-

nempe EUGENIUS MISELLUS.

XL. Ildefonsus successor Eugenii.

Ildefonsus autem successor ipsius, cum (ut dictum est) scribatur anno nono Recesuinthi successisse Eugenio, plane hoc anno in ejus locum subrogatus apparet. Quæ autem de se ipsemet habeat, cum præfatur in libello, quem postquam creatus est Episcopus, scripsit de viris illustribus, in medium adducamus: ubi enim eos recensuit auctores qui eodem argumento libros scripsere, hæc de se ipso: *Ast ego procul valde impar, & iis quos adnotatio retinet, & iis quos adnotatio delectavit, indigaus satis, & absque substantia alicujus boni operis, successor sanctæ memoriæ alterius Eugenii factus in sede illa gloriosa Toletanæ urbis, quam non ex hominum immenso conventu * gloriosam dico (cum hanc etiam gloriosorum illustret præsentia Principum) sed ex hoc quod coram timentibus Dominum, iniquis atque justis * habetur locus terribilis, omnique veneratione sublimis, &c.* Hæc de sede Toletana Ildefonsus; de ipsius autem lucubrationibus agendum erit in ejus obitu.

* numero

* injustis.

XLI. Toletana Eccl. celebris.

Quod vero pertinet ad ea quæ dicit de sede Toletana: eam plane præter alia multa insigniaque reddidit his temporibus celebrem successio plurium sanctorum Pontificum: nihil enim tam movet populum ad cultum venerationemque alicujus Ecclesiæ, quam præsidentium sacerdotum fulgens sanctis operibus vita. Rursum vero, quod & in eos qui minus digne in eam assumpti sedem degeneres reperti essent, divina vindicta evigilasset, eamdem ipse nominat locum terribilem, omnique veneratione sublimem, ex iis scilicet, quæ ipse eadem præfatione inferius habet, ubi de sancto Montano, quæ suo loco sunt dicta recensuisset, his verbis:

Terribilia Dei judicia in pravos Episcopos, & clericos

Cum, inquit, *Helladio Episcopo sedis ejus Justus diaconus fasta superbiæ insultaret, post mortem quidem sui Pontificis vixit Episcopus, & ipse tabefactus; sed in reprobum versus sensum, ob intemperantiam morum, a ministris altaris sui dormiens strangulatus laqueo expiravit. Item cum successori ejus Justo Episcopo Gerontius presbyter, Principis oblectamine fotus, contemptum adversitatemque deferret, tam repentino motu vim perdidit intellectus; ut multis medicorum curationibus quicquid in medelam fieret, totum in pestis augmentum cresceret: sicque invaluit commotio mentis, ut usque ad obitum suum terror esset homini ejus vel participatio visionis, vel colloquium oris. Adhuc etiam successori in locum ejus Eugenio priori Eufridius * diaconus suus cum immixus amicitia sæculari violenter honorem presbyterii, & quædam prædia extorsisset, tam in reprobum sensum tamquo in languoris supereminentem pervenit statum, ut cum vivere recusaret, tam mori esset quod viveret, quam vivere, quod mori vellet.* Hæc Ildefonsus: ad quæ visus est allusisse, cum sedem Toletanam nominat *locum terribilem, omnique veneratione sublimem*.

* Decentius habet Cod. Vatic.

XLII.

Sed Deus, qui se adversus pravos Episcopos ultorem manifestum exhibuit; erga sanctos misericordem, donis pluribus iisdemque maximis impertitis, ostendit. Quanta enim per suam genitricem Mariam Virginem ipsi, postquam factus est Episcopus, contulerit Ildefonso, ex canone Concilii in Hispania ad Pennam fidelem sub Ægidio Episcopo Toletano habiti hic innotescet. Est canon ejusdem Concilii undecimus istis verbis expressus, ubi agitur de solemniori cultu celebrando die natali ejusdem sanctissimi viri.

Synodalis testificatio de grandi miraculo.

Item quia mater Dei, & Salvatoris nostri Domini Jesu Christi gloriosa, ac semper Virgo Maria cappellanum ac suæ virginitatis specialem præconem beatum Ildefonsum Patriarchalis Toletanæ Ecclesiæ Præsulem ac rectorem post sui assumptionem descendens de cælo empyreo corporaliter visitavit, ac donis & muneribus spiritualibus decoravit in signum spiritualis dilectionis, & amoris; & quos mater Dei diligit & honorat, nos teneamur diligere, & etiam honorare: Statuimus & ordinamus, ut per totam Toletanam provinciam ejus festivitas præcipue solemda-

PAGIUS

composuit *de Partu Virginis*, etsi fere idem sit utriusque argumentum. Inde Calvinianus quidam occasionem sumsit scribendi genuinum Paschasii fœtum Ildefonso subditum fuisse usque ad nostram ætatem. Verum Mabillonius in Præfatione Sæculi III. Benedictini parte II. ostendit hunc disceptatorem valde hallucinatum esse. Licet enim idem utriusque scopus sit, diversus tamen est fœtus, inscriptio diversa, alii atque alii adversarii. Ildefonsus scripsit *contra tres infideles Jovinianum sc. Helvidium & Judæos*, qui Virginitatem Beatæ Mariæ impugnabant, ut constat ex Epistolis Quiricii Barcinonensis Episcopi ejus æqualis, editis in Spicilegii Tomo primo: Paschasius vero scripsit contra *fratres* (sic adversarios vocat in Præfatione sua, qui de Virginitate quidem Dei Matris recte sentiebant, sed modum partus Dominici non recte explicabant.

XII. B. Virgo vestem Sacram dat S. Ildefonso.

Annunciationis Festum in decimo Concilio Toletano sub Eugenio celebrato, institutum fuisse ostendi anno DCLVI. num. VII. & tamen in libro Miraculorum B. Mariæ cap. 5. dicitur, B. Mariam vestem Cœlitus allatam donasse S. Ildefonso Archiepiscopo, huncque constituisse, *ut celebraretur Solemnitas ejus singulis annis ante Festivitatem Natalis Domini*, ubi sermo est de Annonciatione B. Virginis, seu de *Expectatione* Partus, quæ Toleti die XVIII. mensis Decembris celebratur. Longe itaque verosi-

duplici officio solemniter celebretur. Hæc Patres in dicto Concilio anno Domini, millesimo trecentesimo secundo celebrato. Sed quæ de re tanta in rebus gestis ejusdem S. Ildefonsi scripta reperiuntur, in medium adducamus.

XLIII. Julianus diaconus scriptor rerum S. Ildefonsi.

Julianus, non ille Toletanus Episcopus, sed ejusdem Ecclesiæ Toletanæ diaconus, in præfatione voluminis S. Ildefonsi de laude intemeratæ Dei genitricis Mariæ, ipsius sanctissimi Episcopi res gestas contexuit: habes eam, simulque ejusdem Sancti opuscula cum sermonibus ejusdem haud pridem typis ex scriptis codicibus primum cusa Parisiis, in lucem prodita summa diligentia viri doctissimi Francisci Fevardentii Theologi Parisiensis, cui hoc nomine plurimum debeat, Hispaniarum Ecclesia. Quæ autem idem Julianus diaconus Toletanus scribit de rebus adeo admirandis transactis inter Deiparam & sanctum Ildefonsum, ac primum quæ cum S. Leocadia intercesserunt, se accepisse testatur e testibus fide integerrimis Urbano & Evantio, qui eodem sæculo quo Ildefonsus vixerunt, & Urbanus factus est postea Episcopus Toletanus, Evantius vero ejusdem Ecclesiæ Archidiaconus. Postquam igitur de primordiis ejusdem Sancti nonnulla Julianus ipse narrasset, hæc de eodem dicere pergit:

XLIV. De S. Leocadiæ apparitione.

Quod per tot annos populi desiderantibus necdum fuerat ostensum, illis iste patefaceret primum: & reliquias sanctæ ac Deo dicatæ virginis Leocadiæ adveniente Rege in sede regia, sua festivitate, omnibus astantibus præstaret, & ante sepulcrum ejus genibus provolutus, tumulum in quo ejus sanctissimum corpusculum usque hodie humatum est, ut exiliret, & operculum quod vix triginta juvenes movere potuissent, non humanis manibus sed Angelicis elevatum: velum quod sanctæ martyris membra tegebat, consurrexit, tamquam illud ipsa vivens foras submitteret, & veluti manibus hominum extensum elevaretur atque conspectus ejus virgo pulcherrima obsequens adventaret, clamantibus Episcopis, Principibus, presbyteris, diaconibus cleri, atque omni populo, Deo gratias in cælo, Deo gratias in terra, nemine tacente. Ipse vero manibus statim complexans & astringens, talia fertur depromere vota, vociferans cum omni populo, & clamans: Deo gratias, vivit domina mea per Ildefonsum. Et ipsum repetens clerus vehementer psallebat, Halleluja: & canticum quod ipse dominus Ildefonsus graviter fecerat: Speciosa facta es, Halleluja: & alia quæ in ipsa Missa, quæ subter est annotata, in laude ejus deprompserat. Clamabat inter voces populi velut mugiens, ut aliquod incisorium deferrent, unde quod manibus tenebat præcideret: & nemo illi accurrebat, & populus vastis vocibus rictibusque frendebat. Nam & sancta virgo quod voluntate submiserat, violenter retrahebat. Sed & Princeps quondam Reccisuinthus, qui eo tempore erat, gloria & ferocitate terrena deposita qui eum ob iniquitates suas increpitus superbo oculo intuebatur, cultrum modicum, quem in theca tenebat, cum lacrymis offerebat: & collo submisso, supplices manus a throno suo extendens, ut eum illi deferrent, instanter deprecabatur, postulans ut indignum non judicaret sua cum lacrymis offerentem. Quem ille apprehendens, quod manu læva jam modicum tenebat, dextra præcidit: & cultrum ipsum una cum eisdem reliquiis techis* argenteis collocavit, indignum judicans, ut qui sancta præciderat, altra polluta tangeret. Requirentis manus quantum valebat vicario jure præcipit impendi.*

* Ipsa.

* thecis.

XLV.

His peractis, quia longum est ista omnia enucleare; cuncta quæ usui pertinebant sanctæ Catholicæ Ecclesiæ, in Dei laudibus usquequaque completa sunt. Hic excussis alia adhuc miracula Spiritus Sanctus per eum in ipso Dominico Adventu non post multos dies peregit. Sed quia omnia longa sunt recensere, quæ ejus temporibus in Toletana urbe dominus Urbanus, & dominus Evantius per eum facta narrabant, vel ex multis pauca aggrediamur: quia qui hoc mecum audierunt, cum hoc legerint, dolebunt prætermisisse me tam multa & magna, quæcumque mecum sciunt. Superveniente vero die Assumptionis sanctæ & semper virginis Mariæ, ante tres dies tribus diebus Litanias peregit, & Missam quæ in illius laude decantaretur, perfecit, quæ est septima. At ubi ventum est ad ejus solemnitatem, supradictus Rex minus de timore Dei sollicitus, & de suis iniquitatibus male conscius, ad audienda solemnia regali de more accessit. Nam rebus Dei Ildefonsus majori adhuc munere fretus, dum Dominæ suæ solemnia, cui Deo præsule serviebat, ovans susciperet, & in laude genitricis Dei hoc quod supra prænotavimus, summo cordis affectu harmonica modulatione composita carmina appararet, & libellum virginitatis more synonymiæ testimoniis veteris & novi Testamenti plenum compte ederet, & digna facundia ac magnificentia jam præfatæ Dominæ suæ exornaret, dum ante horas matutinas solito

Dei genitrix visa in Ecclesia.

PAGIUS rosimilius est quod scribit Rodericus Toletanus lib. 2. cap. ult. Beatam Virginem in Festo, quod die XVIII. Decembris in Hispaniis celebratur, Ildefonso apparuisse, eidemque vestem sacram qua in facienda Re Divina uteretur, dedisse; quod etiam ex eo Vasæus in Chronico ad annum DCLXII. refert existimatque Festum *Expectationis* jam antea institutum, ex eo tempore ce-

lito more ad obsequia Dei peragenda consurgeret, ut vigilias suas Domino consecraret: diacono vel subdiacono, atque clero ante eum cum vasculis præcedentibus, subito ostia aperientes, & Ecclesiam intuentes, atque splendori cælesti aciem defigentes, lumen quod ferre non valuerunt, cum tremore effugientes; lampadas, quas manibus tenebant, reliquerunt, & sua vestigia per qua venerat adeuntes, prope mortui reversi sunt ad sodales.

XLVI. *Solicito omnis congregatio requirens quid de Dei servo ageretur, eum cum Angelicis choris viderant: quod tam subito expaverunt custodes, ut & terga ab ostio Ecclesiæ dantes, revertebantur ad proprias sedes. At ille bene sibi conscius, ante altare sanctæ Virginis procidens, reperit in cathedra ipsam Dominam sedentem, ubi solitus erat Episcopus residere & populum salutare (quam cathedram nullus Episcopus adire tentavit postea, nisi dominus Sisibertus, qui statim ipsam perdens) exilio relegatus est, & elevatis oculis aspexit in circuitu ejus, & vidit omnem apsidem Ecclesiæ repletam virginum turmis, de canticis David modulata suavitate aliquid decantantibus. Aspiciensque in eam, ut ipse sibi conscius bene carissimis referebat, sic eum allocuta est voce: Propera in occursum, serve Dei carissime, accipe munusculum de manu mea, quod de thesauro filii mei tibi attuli. Sic enim tibi opus est, ut benedictione tegminis, quæ tibi data est, in meo tantum servitio utaris. Et quia oculos fidei fixos in meo semper servitio tenens permansisti; & laudem meam, diffusa in labiis tuis gratia, dulciter in cordibus fidelium depinxisti: & vestimentis Ecclesiæ jam in hac vita ornatus eris, & in futuro in promptuariis meis cum aliis servis filii mei lætaberis. Et hæc dicens, ab oculis ejus una cum virginibus & luce, quæ venerat, remeavit. Remansit Dei servus in tantum securus de adipiscenda gloria, in quantum præsens de sibi donata palma victoriæ, præstante Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre & Spiritu sancto vivit, & cuncta regit per infinita semper sæcula sæculorum. Amen.*

Quæ S. Ildefonso donarit sancta Dei genitrix Maria.

Hucusque Julianus diaconus: tribuunt alii ejus historiæ scriptionem Lixicæ Toletano Episcopo Urbani successori, accepisseque eam ab Urbano & Evantio, quibus per ætatem licuerit rei gestæ miraculo immo miraculis interesse. His autem omnes penitus, qui res Hispaniarum Ecclesiæ scriptis sunt prosecuti, absque controversia adstipulantur. Qui vero ejusdem Sancti opuscula legerit, videritque quam ardentissimo Dei genitricis amore ipse flagrarit, & quam copiose prosecutus sit laudes cultumque ejusdem sanctissimæ Mariæ Deiparæ: haud adeo puto, mirabitur, si tale ab ipsa munus fuerit consecutus. ☞ Post hæc autem cusa admoniti sumus, in Ecclesia Toletana haud receptam esse Juliani affectionem de tempore Apparitionis Dei genitricis, ad S. Ildefonsum cum præclaro munere descendentis; quam ipse dicit factam tempore Assumptionis ejusdem Dei genitricis Mariæ. Magis autem esse ibi antiqua traditione probatum usque retentum in sacris ritibus, id fieri contigisse die decima octava Decembris, qua solemnitas Expectationis ejusdem sanctissimæ Dei genitricis Mariæ ibidem celebrari consuevit; quod & sacris lectionibus antiquitus receptis in eadem Ecclesia recitari publice consuetum asseritur. ☜

Obitus Sigeberti Francorum Regis.

Hoc anno, qui undecimus numeratur Sigeberti Francorum Regis, ipse ex hac vita migravit: licet alii decem tantum vixisse annos tradant, alii dicant pervenisse ad annum Domini sexcentesimum sexagesimum secundum, quod pluribus quæ erunt dicenda repugnat. Constat, (a) autem ipsum ob egregias animi virtutes a majoribus relatum esse inter sanctos, colique diem natalem ejus Kalendis Februarii. Scripsit libellum de ejusdem miraculis Sigebertus Gemblacensis.

(a) *Molan. in nat. SS. Belg. die 1. Febr.*

An-

PAGIUS celebrius factum fuisse Hispanis. Sed in re obscurissima nihil certi dici potest, ut colligitur ex iis quæ Nicolaus Antonius in lib. V. cap. VI. Bibliothecæ Veteris Hispanæ in medium adducit.

XIII. *Obitus Sigeberti Regis.* *Sigibertus* Austriæ Rex, cujus mortem hoc anno recitat Baronius, anno superiori obiit, ut ibidem ostendimus.

XIV. Hoc vel sequenti anno S. Godeberta renunciavit sæculo, seque S. Eligio Episcopo Noviomensi Christo consecrandam tradidit; quod Baronius anno DCXV. n. XII. regnante Clotario secundo contigisse scribit; cum tamen eo tempore *Eligius* in hujus Sanctæ Vita memoratus, nondum Episcopus esset, ideoque & *Clotarius* Rex, cujus in ea mentio, fit Clotarius III. non vero *Clotarius* II. ut ibidem ostendi.

Floret S. Godeberta.

JESU CHRISTI ANNUS 658.	VITALIANI PAP. ANNUS 4.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 17.

I. ANnus sequitur Redemptoris sexcentesimus quinquagesimus octavus Indictione prima: quo Thomas Constantinopolitanus Episcopus ubi sedisset (ut haber Nicephori Chronicon) annos duos & menses septem, moritur, atque in ejus locum subrogatur. Joannes presbyter * ejusdem Ecclesiæ Syncellus & Custos vasorum. Hic ipse in Sextæ Synodi Actis (ut dictum est superius) prædicatur Catholicus; quem de sua quam profitebatur Catholica fide Synodalem scripsisse epistolam ad Macarium Antiochenum, fidem faciunt Acta quæ extant Sextæ Synodi, ubi inter alia de Joannis fide Catholica hæc leguntur (a): *Similiter relectum est ex eodem regesto exemplar Synodicorum Joannis sanctæ memoriæ qui fuit similiter Patriarcha hujus regiæ urbis, continens in superscriptione ita: Per omnia sanctissimo & consacerdoti, Macario Joannes indignus Episcopus. Quorum initium est. Quis loquetur potentias Domini? &c.* Probatum vero cognitumque fuisse Catholicum eumdem Joannem Episcopum, inferius eadem Acta testantur, quæ commenticia existimantur.

* diaconus. Jo. Episc. Constant.

(a) *Sext. Synod. Act.* 13.

II. Valde namque repugnant iis quæ in Sanctum Maximum facta sunt, atque in discipulos ejus, cum omnes simul toto hoc tempore durissimo detinerentur exilio, eo quod nollent communicare cum Constantinopolitana Ecclesia, cujus esset ipse Thomas Episcopus Monothelita. Si enim secus fuisset, communicare eidem minime recusassent; sicque ab exilio liberati, Deo gratias egissent de reddita Ecclesiæ pace, quam diu optassent, & pro ea Deum jugiter rogassent. Quamdiu igitur perseverare videmus in Orthodoxorum præcipuos agonistas persecutionem; quæ scripta habentur de Catholica fide ejus Ecclesiæ Patriarcharum, æquo animo haud ferre possumus absque suspicione commenti. Sed de his jam superius diximus.

Hoc anno pax tractata est inter Romanos & Sarracenos, de qua Theophanes inter alios verbis istis: *Anno decimoseptimo Imperatoris Mabuvias Arabum Princeps, suorum seditione compulsus, de pace ineunda ad Constantem misit, ejus pacis nomine in singulos dies ab Arabibus mille nummos dependum iri promittens & equum & servum.* Hæc Theophanes.

III. Quod pertinet ad res Occidentalis Eccle-

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCXCVI. Anno Hegiræ XXXVIII. inchoato die 8. Junii fer. 6. A C. 658.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6151.

☉ 25. G. ☽ 13. P. 25. Mart. Indict. 2.

JESU CHRISTI 658.

VITALIANI PAPÆ 2.

CONSTANTIS IMP. 18.

HIc annus ista formula notatus: *XVII. Post Consulatum Constantis Aug. XV.*

I. *Postconsulatus.*

II. *Thomas Episc. Constantinop. moritur.*

Ad num. I. & seq *Thomas* Episcopus Constantinopolitanus anno tantum sexcentesimo sexagesimo octavo aut insequenti e vita migravit, ut recte in Tabulis Theophanis annotatur, ubi etiam anni tres incompleti scilicet, eidem assignantur. Nam Nicephorus in Chronico & Zonaras in Constante Aug. *Thomam* annos duos & menses septem sedisse scribunt. Thomæ successit *Joannes* quem utrumque in Actis Sextæ Synodi Catholicum male prædicari putavit Baronius, quod ea depravata existimaret. Adhæc utrumque fuisse participem eorum, quæ facta sunt in Sanctum *Maximum* ejusque discipulos, qui hoc tempore durissimo detinebantur exilio arbitratus est. Verum cum jam constet, ante *Thomæ & Joannis* Pontificatum Constantinopoli sævitum esse in Sanctum Maximum, ejusque discipulos, Actaque Sextæ Synodi indubitatæ fidei esse, nunc de utroque Patriarcha nonnisi bene sentiendum.

III. *Pax Saracenos inter & Romanos sancita.*

Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DCL. Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoato, ait: *Hoc anno Mavia* (qui de Califatu Saracenorum cum alii contendebat) *Legatione ad Imperatorem suscepta, Arabes seditionibus & tumultibus jactati cum Romanis pacti sunt; ut nimirum per singulos dies nummos mille, equum & servum Romanis penderent. Inter hæc magnus terræ motus mense Dasio, Indictione secunda, per Palæstinam & Syriam exortus magnis ruinis causam dedit.* Ex indictione secunda cum mense Desio seu Junio conjuncta, quæ eo mense anno sequenti; quo terræ motus ille contigit, in cursu fuit, certo discimus, per totum Constantis Aug. Imperium *Theophanem* res uno anno tardius consignare; quem errorem unius numeri additione emendamus, ut suo loco ostendi. [1]

IV. Ad num. III. & seqq. Sanctus *Theodardus* Episcopus Trajectensis anno tantum sexcentesimo

---

NOTÆ [1] HOc anno celebrata fuit Synodus illa Senonensis triginta Episcoporum, quæ in editione Veneto-Labbeana ex Chronico S. Petri Vivi exhibetur ad annum 670. Privilegium Emmoni in hoc Concilio datum, laudatumque in eodem Chronico, sed non recitatum protulit Mabillonius Sæc. III. pag. 619. Porro idem Concilium diligentiam Pagii non fugit, cum de eodem verba fecit ad A. 665. 5. ubi & ad hunc annum 658. optime refertur. Ideo vero hic mentionem ejus habendam censui, quod in Collectione laudata extra suum annum recenseatur, addaturque privilegium in eodem Concilio latum nullibi legi, quod falsum esse ex iis, quæ de Mabillonio dixi, compertum est. MANSI.

clesiæ, clarent Galliæ nova luce martyrii, quod subiit hoc anno (a) S. Theodardus Episcopus Leodicensis. Extant ejus Acta, scripta, vel restituta potius a Sigeberto Gemblacensi, qui se ea meliori stylo expoliisse testatur. Natione Gallus Theodardus fuit, professione monachus: cumque Sigebertus Rex Francorum in Austrasia duodecim monasteria erexisset, uni eorum, nempe Stabulensi, consilio S. Reclami Tungrensis Episcopi & Cuniberti Coloniensis, invitus præficitur Abbas; nolensque haud diu post ipsi Reclamo successit in Episcopatu Ecclesiæ Leodiensis. Fuit ipsi aliqua ex parte quies, cum viveret Sigebertus laudatissimus Princeps æqui amantissimus, & religionis observantissimus: quippe qui solus visus sit pro miraculo frænum injecisse indomitæ dominandi cupiditati, cum paterni regni ipse major natu minorem sibi sumpserit partem, majorem vero minori cesserit fratri Clodoveo; beneque usus pace, cum ab externis, & a civilibus bellis quiesceret, sese totum monasteriis erigendis, aliisque pietatis operibus mancipavit.

(a) Sig. in Chron. hoc anno, & Molan. in Martyr. SS. Belgii.

Sigeberti Regis virtutes laudatæ.

IV. Childerici regnum.

Cum vero (uti anno superiori dictum est) Sigebertus ad annum undecimum propagasset regnum, & ex hac vita recessisset, uno relicto puero filio Dagoberto; adoptatoque jam antea, cum prole careret, Ildeberto filio Grimoaldi Majoris domus, cujus arte foras in Scotiam Dagobertus puer fuerat amandatus, in bello perempto, & ejus parente carceri mancipato; potitus est regno frater ipsius Sigeberti Clodoveus, monarchiam obtinens Galliarum; qui Childerico secundo loco natu filio regnum a Sigeberto relictum tradidit, adolescenti (ut ajunt) levissimo, ad omnem pravorum impulsum facile mobili; sub quo ipse, quem diximus, Theodardus martyrium subiit. Quomodo autem id acciderit, ex ejus Actis hic reddimus, quæ sic se habent (b):

(b) Extant apud Sur. die 10. Septemb. t. 5.

V. Childericus adversatur S. Theodardo.

Tutabatur Theodardum Episcopum contra omnes favor Sigeberti Regis, qui amator divinæ religionis, oculos habebat columbinæ simplicitatis. Quo defuncto, regnum Austrasiæ, quod tenuerat, dedit frater Clodoveus filio suo Childerico. Tum vero omnis malitia & injustitia in regno prævaluit, & contra Ecclesiam gravis domesticæ tempestatis turbo insonuit. Theodardus autem, quia mercenarius non erat, non fugit a facie luporum, sed pro ovibus suis constantius ex adverso stetit. Et quia pastor essentialiter bonus dixerat: (c) Majorem charitatem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis: nec in hoc surdus auditor fuit, paratus pro ovibus animam ponere. Sed ne quid inexpertum relinqueret, deliberat Regem Childericum adire, & ante eum super injuriis Ecclesiæ illatis legaliter expostulare, si forte per censuram regalem Ecclesiæ possessiones suas reciperet. Atque divinitus edoctus a mentis suæ oraculo, imminere sibi tempus passionis, disposuit domui suæ, & omnibus ultimum Vale dicto, ovesque suas illi commendans, qui sibi illas commendavit, duce mentis constantia, cum paucis iter arripuit.

(c) Jo. 15.

PAGIUS

mo sexagesimo septimo Martyrium passus est, ut statim ostendam. Ejus Vitam ab antiquiore Auctore conscriptam Sigebertus Gemblacensis urbaniore stylo a se melioratam testatur. Extat ea apud Surium ad diem X. Septemb. in illa *Theodardus* perperam dicitur *Abbas* Malmundariensis & Stabulensis, ac Successor Remacli in eandem Abbatiam, quando is ad Episcopatum Trajectensem evectus est. *Remaclum* enim regimen utriusque Monasterii cum Episcopatu gessisse, suo loco docuimus. Quare *Theodardus* ejus tantum Vicarius dici potest. Postquam S. *Remaclus* Episcopatum abdicavit, Theodardum in Episcopatu successorem habuit. Ad hunc missus est a patre S. *Lambertus*, qui ejus postea Successor fuit, ut in ejus Vita testatur synchronus Scriptor apud Duchesnium, qui illius aliqua fragmenta publicavit. Hanc Vitam S. Lamberti politiore stylo postea Godeschalchus edidit: *Tantum gratiarum in conspectu Pontificis invenire meruit, ut quasi filium hæredem & Successorem sibi eum eligere adoptabat, si licitum ei fuisset, propter institutionem Canonicam.* Vixit Theodardus usque ad annum sexcentesimum sexagesimum septimum, quo nominatur in Præcepto Childerici Regis pro Cœnobiis Stabulensi & Malmundariensi, dato *quando fecit mensis Septembris dies VI. anno VIII. Regni Domni Childerici Regis. Trajecto feliciter.* Recitat illud Cointius anno DCLXVII. num. XIX. eoque jubetur *Theodardus* Episcopus cum aliis Viris illustribus solum remetiri, cujus partem usibus Monachorum Rex addixit.

Martyrium S. Theodardi Episc. Trajectensis.

V. *S. Lambertus succedit S. Theodardo in Episcopatu Trajectensi.*

Verum eodem anno *Theodardus* prope Nemetum seu *Spiram* interemptus est, cum proficisceretur ad Childericum Regem, qui Trajecto procul aberat. Rem gestam narrat Anselmus in ejus Vita. In ejus locum subrogatus Sanctus *Lambertus* seu *Landebertus* qui initio sui Pontificatus Sacras Reliquias Theodardi revexit, & *in villa publica Legia* (id est, Leodium) *tumulavit cum honore qualis decebat Martyrem* inquit Auctor coætaneus in ejus Vita. Colitur Sanctus *Theodardus* in Tabulis Ecclesiasticis die decima mensis Septembris, indeque deduxit Cointius citatus eum anno tantum sexcentesimo sexagesimo octavo Martyrium fecisse quia inquit, anno antecedenti die sexta Septembris adhuc in vivis erat, ut ex laudata Diplomate constat, & quarto post die non occubuit: cum Diploma Trajecti datum sit, & *Theodardus* prope Spiram, quæ Trajecto procul abest, occisus. Verum cum dies ejus Martyrii in ejus Vita non memoretur, Sanctique aliis plerumque diebus quam quibus coluntur, ad Deum migrarint, vanum & futile est Cointii argumentum. *Theodardum* enim anno DCLXVII. vacuam *Lamberto* Sedem reliquisse, in hujus Sancti morte monstrabimus.

VI.

Sanctus *Dalfinus* Episcopus Lugdunensis, qui binominis erat, & *Annemundus* etiam vocabatur, hoc anno Martyrium fecit. Beda enim lib.

VI. *Porro filii Belial, qui pro duritia impœnitentis cordis thesaurizabant sibi iram, nullo modo potuerunt adduci ad aliquam resipiscendi viam, ut scilicet ablata Ecclesiæ restituerent; sed scientes quia in nullo sibi responderet justitia, si de præsumtis rebus Ecclesiæ coram Palatinis ageretur controversia; mala malis cumulant, & ex desperationis periculo de morte innocentis Præsulis tractant, & iter ejus diligenter explorant. At vir sanctus justi propositi tenax, quem armabat vivus & efficax sermo Dei dicentis* (a): *Nolite timere eos qui occidunt solum corpus: jam diœcesis suæ terminos longe excesserat, & in pago, quem Alsatiam vulgo dicunt, bonis adhuc proœmentibus gradum fixerat. Et ecce cunei inimicorum Dei de insidiis emergens, arrectis lanceis in necem innocentis proruit. Ille munitus tuto patientiæ clypeo, eos ad pacis bonum invitare volebat. Sed quia non erant filii pacis, pax non inveniens in eis ubi requiesceret, ad amicum pacis reversa est.*

(a) Matth. 10.

VII. Martyrium Theodardi Episcopi. *Tum vero ut lupi agnum, impii circumstabant pium; illumque oculos ad cælos tollentem, & pro eis orantem exemplo Jesu in Cruce pendentis, contumeliis afficiunt, humi prosternunt: & quia iram nequit explere potestas, caput sancto oleo perunctum in frustra secant, corpus sanctum membratim dilaniant. Terra quidem sic data est in manus impiorum, spiritus autem ab omni terræ rudere excoctus per ignem passionis, ut aurum in fornace probatus redit ad Dominum, qui fecit illum. Fides nimirum, quæ protomartyri Stephano aperuit cælos, ut videret Jesum stantem ad auxiliandum sibi; hæc*

PAGIUS

S. Dalfini seu Annemundi martyrium. lib. 5. cap. 20. narrat, *Sanctum VVilfridum* Roma redeuntem ejus Martyrio interfuisse: *Et cum menses aliquot, ibi* (nempe Romæ) *studiis occupatus felicibus exegisset* (videlicet Wilfridus) *redit ad Dalfinum in Galliam & tres annos apud ipsum commoratus, attonsus est ab eo; & in tanto habitus amore ut heredem illum sibi facere cogitaret. Sed ne hoc fieri posset, Antistes crudeli morte præreptus est, at VVilfridus ad suæ potius, hoc est, Anglorum gentis Episcopatum reservatus. Nam Brunichildis Regina missis militibus Episcopum jussit interfici, quem ad locum quidam, quo decollandus erat, secutus est VVilfridus, Clericus illius desiderans cum eo quamvis ipso multum prohibente, pariter occumbere. Sed hunc ubi peregrinum atque oriundum de natione Anglorum cognovere carnifices, pepercere illi, nec eum trucidare cum suo voluere Pontifice.* Ita vulgatæ Bedæ editiones quas Baronius anno DCXIV. num. IV. secutus, *Brunichildæ* Reginæ aliorum Episcoporum parricidio contaminatæ, nefandum hoc sacrilegium attribuit; quamvis certum sit, *Brunichildem*, diu antequam *VVilfridus* nasceretur interiisse. Corrigendus itaque locus Bedæ ex editione Latino Saxonica, seu Cantabrigensi, Chiffletiana, & variis MSS a Viris doctis citatis, quibus addendi quinque Bibliothecæ Colbertinæ a me lecti, in quibus loco *Brunichildis* habetur *Balthild*, vel *Bathilde*, vel *Beldhid*, vel *Balthid*, vel *Baltid*, quæ quando Dalfinus cæsus est, tutelam *Clotarii* III. Regis sui filii gerebat, & *Ebroinus* Major Domus omnia pro arbitrio moderans licentius in Ecclesiam & Episcopos peccabat, qui ideo hujus sceleris reus est, non vero *Bathildis* sub cujus nomine *Ebroinus* Episcopos persequebatur. *Annemundum* Lugdunenses ut Martyrem colunt *quarto Kalendas Octobris*, ejusque corpus in puellari Cœnobio S. Petri depositum, docent veteres apud Severtium Chartæ in Episcopis Lugdunensibus, & Ledanus Lugdunensis Metropolitanus in literis ad Carolum Magnum.

VII. Anno suo redditur. Cointius ejus mortem collocavit anno DCLIV. ut ibidem num. XIV. & seqq. videre est, quam tamen sententiam postea mutavit, ut statim ostendam. Mabillonius in Differt. *de Anno Mortis Dagoberti Primi & Clodovei Junioris*, num. XVII. in annum superiorem eamdem contulit, & Chiffletius in Differt. de *Annis Dagoberti* cap. XI. in annum DCLXIII. Verum *Annemundum* currenti anno passum ostendo ex Privilegio Emmonis Episcopi Senonensis pro Martyrio Sancti Petri apud Senonas collato cum iis, quæ Beda loco laudato de Wilfrido & Annemundo habet. Recitat illud Privilegium Mabillonius Sæculo III. Benedictino Part. II. in Monumentis Historicis, cujus hæc subscriptio est: *Actum Mansaluco curte Dominica anno tertio Regni Domini nostri Clotharii Regis.* Post subscriptionem Emmonis Episcopi Senonensis, & Joannis Episcopi Arelatensis, quorum tamen Sedes non exprimitur, habetur *Unemundus hoc Privilegium consensi*, quem ibidem in margine Mabillonius eundem cum Annemundo Metropolita Lugdunensi recte constituit. Nec mirum *Annemundum* ibi dici *Unemundum*; cum in Diplomate Clodovei II. quo Monasterii Sancti Dionysii libertatem confirmat apud Mabillonium lib. 2. de Re Diplom. cap. 26. primus ex Episcopis, qui eidem subscribit, *Annemundus* vocetur, quem eumdem esse cum Annemundo & Unemundo recte ibidem Mabillonius notavit. Quare anno currenti, quo *Clotarius* III. tertium Regni inchoavit, adhuc in vivis erat Annemundus. Non viderat hoc Privilegium Cointius, quando Tomum III. Annalium suorum publicavit, quod postquam in ejus notitiam venit, ad annum DCCLI. num. CXXXVI. priorem sententiam retractavit, scripsitque præcitatam Senonensis Privilegii subscriptionem ostendere Annemundum trucidatum esse *Post annum Christi sexcentesimum quinquagesimum octavum*. At melius dixisset, eum hoc anno interfectum. Hujus subscriptionis si meminisset Mabillonius, cum laudatam Dissertationem in lucem emisit, suam etiam sententiam mutasset.

VIII. S. Vilfridus Romam proficiscitur. Annum autem tertium *Clotarii* Regis in laudato Diplomate memoratum, intelligi non posse de anno ejus tertio exeunte, annoque Christi insequenti, & *Annemundum* ad eum non pervenisse, ostendit Romanum iter, quod Wilfridus ex Anglia aggressus est. Beda enim loco citato refert, Wilfridum, *ubi decimumquartum ætatis contigit annum, Monasticam sæculari vitam prætulisse*, & postquam in insula Lindisfarnensi, *necdum attonsus*, annos aliquot in Monasterio illius insulæ Deo servisset, proposuisse animo venire Romam, & *qui ad Sedem Apostolicam ritus Ecclesiastici, sive Ministe-*

hæc quoque Theodardo martyri cælos aperuit, &c. Pergit auctor pluribus dicere de miraculis, quæ postea contigerunt plurima quidem & ingentia, quibus Deus voluit hominibus notum fieri secum in cælis regnare martyrem, quem improborum manus in terris occiderant. Adscriptus autem est Theodardus ea die qua passus, decima mensis Septembris, catalogo sanctorum martyrum, eademque annis singulis publica commemoratione in Ecclesia conspicitur redivivus.

Successit Theodardo martyri S. Lambertus Episcopus pariter martyrio coronatos, ut suo loco dicemus: fuisse autem & hunc discipulum S. Remacli Episcopi Leodiensis, cujus Acta testantur. Sed quem toties audisti nominatum esse Remaclum, factum scias vitio describentis, qui cum quem constat dictum esse Remacium, Reciamum mendose scripsit, non sic inferius anno 882. prope finem, ubi Remaclum recte invenies appellatum.

PAGIUS

nisterialee servarentur, videre. Eddius Stephanus Wilfrido familiaris & æqualis, in ejus Vita a Mabillonio in Appendice I. Sæculi IV. Benedictini publicata cap.3. ait: *Appellare & videre Sedem Apostoli Petri & Apostolorum Principis, adhuc inattritam viam genti nostra tentare, in cor adolescentis supradicti adscendit.* Quæ notabilis est Epocha peregrinationum Romanarum apud Britannos, qui postea certatim ad Apostolorum limina convolarunt; paulo serius Scotti & Hiberni, ob discordiam, inquit Mabillonius, rituum patriorum a Romanis, si quosdam excipias antiquiores, ex quibus S. Patricius Hiberniæ Apostolus, qui sæculo V. istuc profectus est.

IX. *Suscepta peregrinationis annus.*

Vvilfridus consilium suum indicavit Reginæ Eanfledæ, quæ *Misit eum Cantiam ad Regem Ercombertum, quo tempore ibi gradum Archiepiscopi Honorius, servabat*, inquit Beda, qui jam lib.3. cap. 20. docuerat, *Honorium* migrasse ex luce *anno ab Incarnatione Domini sexcentesimo quinquagesimo tertio, pridie Kalendarum Octobrium*. Verum non eo anno ex Anglia solvit Wilfridus; addit enim Beda lib. 5. cap. 20. hunc in Cantia cum Rege *aliquandiu* demoratum esse, diligenter his quæ inspiciebat discendis operam dedisse, supervenisse illuc alium adolescentem, scilicet *Benedictum Biscopum*, & hujus comitatui Regem sociasse Wilfridum. Quare *Vvilfridus & Benedictus* circa mensem Maium anni sexcentesimi quinquagesimi quarti Angliam reliquere. *Qui cum Lugdunum pervenissent, Vvilfrid a Dalfino Civitatis Episcopo* retentus est. *Delectabatur enim Antistes prudentia verborum juvenis, &c. & omnia, qua necesse habebat, abundanter ipsi cum sociis suis, quandiu secum erant, donabat.* Quare Wilfridus Lugduni mansit per multos menses. Addit enim Beda Benedictum, Wvilfrido a Dalphino retento, *coeptum lintre navali iter Romam usque* complevisse.

X.

Tum veniens Romam orationibus ac meditationi Rerum Ecclesiasticarum se se totum addixit, *Bonifacii* Archidiaconi Papæ Consiliarii Magisterio quatuor Evangeliorum libros computum Paschæ rationabilem, & alia multa percepit; ac *menses aliquot ibi studiis occupatus felicibus exegit*. Eddius Stephanus asserit *per multos menses* Romæ fuisse, & postremo Bonifacium Archidiaconum præsentasse eum *Papa Beata memoria*. Erat is *Eugenius* die VIII. mensis Septemb. anni DCLIV. in Sedem Roman. evectus. Verum Wilfridus anno tantum DCLV. circa mensem Septembrem Roma digressus videtur; multum enim temporis eundo & redeundo consumptum. *Dein redit ad Dalfinum in Galliam & tres annos apud ipsum commoratus, attonsus est ab eo*, inquit Beda, qui postea Dalfini cædem recitat. Chiffletius loco, *tres annos*, reposuit, *sex annos*, ex fide Codicis MS. Trevirensis. Verum mendosus erat in hac parte Codex ille, sicut non raro vitiosi sunt variis in locis alii MSS. Codices. Nam non solum *tres anni* in omnibus vulgatis Bedæ exemplaribus, in Eddio, Stephano, Eadmero, aliisque qui res gestas Wilfridi memoriæ commendarunt, leguntur; sed etiam in quibusdam MSS. a Mabillonio in prædicta Dissertatione citatis: quibus adde sex exemplaria MSS. a me in Bibliotheca Colbertina evoluta. Ex quibus tandem omnibus sequitur, *Dalfinum* interemptum præscoti anno post secundam hebdomadam mensis Novembris, quo *Clotarius* annum III. Regni sui exorsus est, post quadriennium scilicet & aliquot menses a Wilfridi excessu ex Anglia, & post triennium ex hujus in Galliam reditu; neque usque ad sequentem annum Martyrium ejus differri posse. Porro *VVilfridus* natus erat *anno Incarnationis DCXXXIV. regnante in Cantia Eadbaldo*, inquit Eadmerus in ejus Vita, quod ex dicendis in hujus morte constabit. Quamobrem anno præsenti *VVilfridus* attigerat annum ætatis vicesimum quintum. De eo & *Benedicto Biscopo* sæpe infra agetur.

In Angliam Lugduno transiens redit VVilfridus

Hoc anno *Sanctus Eligius* Episcopus Noviomensis moritur, ut anno DCLXV. ostendemus.

JESU CHRISTI ANNUS 659.	VITALIANI PAP. ANNUS 5.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 18.

I. Constans fratrem occidit.

SExcentesimus quinquagesimus nonus Domiai anaus sequitur, Indictione secunda: quo Imp. Constans, sceleribus scelera jungens, impulsu malorum dæmonum, fratrem suum Theodosium consecratum jam diaconum nece abstulit, ita crudeliter fratricidium sacrilegio magis infamaas. De nefaado facinore breviter hæc taatum ex Theophane Græcorum habeat Annales: *Aano decimooctavo Imperii Constans germanam suam fratrem Theodasium interfecit: quem quidem, offensus ab eo antea, opera Pauli Patriarchæ attonsum diaconam consecrari volasset: a quo ministrante idem Imperator sancto saaguinis poculo in sacrosanctis mysteriis impertitus faisset.* Ista vero haud impune patravit: exegit enim fusus sanguis innocus a Deo vindictam, ut omnibus vitæ suæ diebus instar Cain, conscieatiæ stimulis agitatus, profugus & vagus viveret super terram: eo infeliclor, quod non sicut ille (*a*) signum accepit a Domino, ne ab aliquo interficeretur: eteaim insequente eum culpa, tremens ubique locorum fuit & pavens: sed etiam ea ex causa infelicissimus, quod ob oculos positum proficuum remedium pœnitentiæ non arripuit, sed in fugam infamus præsidium collocavit, vaae putans mutatione locorum ab insequeate se culpa non expiata posse defendi. Quidnam autem memoria digaum suuc acciderit, audi iachoatæ tragediæ dignum exitum.

(a) Genes. 4.

II

Ubi enim scelus, immo ia uno plura scelera nefaadissima perpetrasset, cum extinctum penitus fratrem & oblivione sepultum omnino putavit, didicit suo damno miser superesse post cædem homini, quod vivat & clamet. Sed accipe quæ in Græcorum leguntur Annalibus (*b*): *It erga Theodasius a morte sua ipsi Constantio crebro per quietem visas est habitu diaconi poculum sanguine plenum porrigens, atque dicens: Bibe frater.* Ac si diceret: Inebriare fraterno saaguine, quem fudisti: talem decet propinare poculum plenum sanguine avidæ crudelitati. Explere cruore germani porrigeatis, non ut olim in Ecclesia porrigebat in tuarum redemptionum culparum sanguinem Christi, sed ia ultionem paratum. Sume de manu non saaguine agai refertum poculum, quo percussor Angelus abigatur (*c*), sed qui ultorem excitet in te Deum. Accipe sanguinem victimæ, non quo sancitum est fœdus, sed quo tua est damnatio comparata. Porrigo calicem non salutarem, sed ira Dei (*d*) poculum plenum, quod haurias est necesse. Meus ecce sanguis qu tuum a Deo vindice suis vocibus exigit. Audiebat hæc & metuebat Imperator, ultrice accusante pariter conscientia, & fugientem majoribus clamoribus insequentu: nam pergit auctor:

Divina ultio exagitat Imperatorem.

(b) Cedre. compend. in Const. hoc anno.

(c) Exod. 12.

(d) Isa. 51.

III.

Ejus visionis acerbitate victus infelix Imperator, statait in Siciliam abire. Itaque in urbe relinquens uxorem & tres filios, celocem conscendit (est navigii genus). Cumque solvisset, conversus retro urbem Imperii sedem conspuit. Sed ne in Sicilia quidem insomnium illud vexare Constantem desiit. Syracusas sibi delegit, abi vitam ageret, ubi & statait Imperiam

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCXCVII. Anno Hegiræ XXXIX. inchoato die 29. Maii fer. 4.

A.C. 659. I. Postconsulatus.

II. Gesta in Oriente.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6252.

☉ 24. C. ☽ 14. P. 14. April. Indict. 2.

JESU CHRISTI 659.

VITALIANI PAPÆ 8.

CONSTANTIS IMP. 19.

HIC annus ista formula notatus: *XVIII. Post Consulatum Constantis Aug. XVI.*

A num. I. ad IV. Theophaaes anao Incarn. secundum Alex. DCLI. Kalendis Septemb. hujus Christi anni incœpto, refert, Constantem Aug. Theodosium germanum fratrem occidisse. Tum anno Incarnationis DCLIII. scribit: *Hoc anao de transferenda Romam Imperii Sede Imperatur consiliatur, Constantinop. relicta Syracusas Sicilia Urbem migravit. Quamobrem misit, qui uxorem suam, tresque liberos, Constantinum, Heraclium atque Tiberium ad se adducerent; sed Byzantii Cives eos abire minime passi fuat.* Verum profecto illa ante aanum Christi DCLXIII. aon instituta, at eo anon ostendemus. Præterea Theophanes aliique Byzantini Historici prætermiserunt obseevare Imperatorem, qui jam a sexeanio *Constantinum* natu majorem filium Augustum renunciaverat, duos alios hoc anno Cæsares appellasse. Illud tamen discimus ex Actis Sextæ Synodi cujus Actione XV. legitur: *Imperantibus a Deo coronatis, ac serenissimis Dominis nostris Flaviis, Constantino quidem pissimo, & a Deo decreto magno Principe, perpetuo Augusto & Imperatore anno vigesimo octavo, & post Consulatum ejus a Deo iastructa mansuetudinis, anno decimo tertio, Herac io vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus anno vigesimo secundo, vigesima sexta mensis Aprilis, Indictione nona.* Initio vero Actionis XVI. de Heraclio & Tiberio legitur: *Heraclio vero atque Tiberio a Deo conservandis ejus fratribus, anno vigesimo tertio, nona die mensis Augusti, Indictione nona.* Quare cum utraque Actio habita fuerit anno DCLXXXI. Constantino Pogonato imperante, Heraclius atque Tiberius ejus fratres hoc anno appellati sunt Cæsares, post diem vigesimum sextum mensis Aprilis & ante diem nonum mensis Augusti, ut numeranti patet. Porro Cæsa-

rea

rium Romanum transferre, cum invisus esset ob Monothelitarum hæresim, aliasque pravas de religione sententias. Misit ergo qui uxorem & liberos adducerent; sed hanc Byzantii cum liberis detinuerunt. Hæc Annales hoc anno exhibent. Anastasius autem reliqua addit, quæ sunt in Annalibus prætermissa, nempe ejus adventum Romam, antequam in Siciliam se conferret. Sed de his suo loco dicendum erit.

Sarraceni infestant Persas & Rom. Imp.

Hoc eodem anno, qui bello civili suorum armis depressus Mahuvias Princeps Sarracenorum pendere delegerat tributum Constanti Imperatori (ut superius vidimus) exigentibus Imperatoris ejusdem peccatis, æmulo suo Hali nece sublato, solus absque timore imperans, adversus Persas primum, inde adversus Romanos erigitur.

IV. Moritur hoc anno Longobardorum Rex Rodoaldus, occisus a Longobardo homine, cujus uxorem adulterio polluerat, ubi regnasset (ut Paulus ait a) annos quinque & dies septem. Cujus tempore nihil præterea memoria dignum gestum reperitur, nisi quod ejus conjux filia Theodolindæ, quam matrimonio sibi conjunxerat, exemplo matris, Ticini basilicam erexit in honorem S. Joannis Baptistæ, quam mirifice exornatam auro & argento etiam redditibus locupletavit, ubi & sepeliri voluit. Porro de ea subjicit ista Paulus: *Hæc cum crimen adulterii apud virum accusata fuisset, proprius ejus servus Carellus nomine a Rege expetiit, ut cum eo qui Reginæ crimen ingesserat, pro castitate suæ dominæ, monomachia dimicaret. Qui cum criminatore illo singulare certamen cum iniisset, eum, cuncto populo astante, superavit; Regina vero post hoc factum ad dignitatem pristinam redit.* Hæc ipse.

(a) Paul. diac. l. 4. c. 47. 50. nov. edit. Plant.

Rodoaldi Regis Longob. obitus.

V. Cæterum quod Paulus diaconus affirmat, hanc filiam Theodolindæ nomine Gundibergam fuisse uxorem Rodoaldi, errasse videtur, cum id ratio temporis minime patiatur: nam duo de quadraginta intercedunt anni ab obitu Agilulphi ejus patris usque ad regnum Rodoaldi: ut potius ipsa dicenda sit uxor fuisse Aricoaldi, qui successit Adaloaldo cujus sententiæ est Aimoinus l. 4 c. 10. & auctor Appendicis ad Gregorium Turonensem c. 50. & 51.

Detestatio Monomachiæ.

Quod vero pertinet ad singulare certamen initum, invexerunt barbari in Italiam detestandam ejusmodi consuetudinem, ut monomachia jurgia definirent. Quo sicut nihil crudelius, ita nihil stultius potest excogitari, cum nequaquam semper in unoquoque bello victoria justitiam consequatur, sed divina sententia & occulto Dei judicio declinet interdum ad eum qui causam malam fovet. Sunt de his exempla cum in aliis libris, tum etiam in divina Scriptura; sed illa memorabilia magis, cum jussu Dei, justissima præcedente causa apparatu longe majore filii Israel (b) omnes zelo Dei incensi ad ultionem detestandi facinoris progressi, semel & iterum vincuntur a longe dispari militum numero; ea (ut asseritur) ratione, quod antequam idonei essent aliorum punire peccata, ipsi prius sua, accepta iterum clade, expiare deberent. Quid ergo insani homines, degeneres Christiani, desertores paternarum legum, ob idque millies detestandi, jureque anathemate damnati, ejusmodi jactu infamis aleæ vitam non sæculi tantum hujus, sed & æternam amittunt; cum nec si vincant, certum reddi possit fovisse justitiam, & pugnasse pro veritate? Sed missa istæc.

(b) Jud. 20.

Suc-

PAGIUS

res coronatos fuisse, in dubium revocari non potest. Ducangius in Familiis Augustis Byzantinis exhibet aliqua Numismata Constantis Augusti; in aliquibus cernuntur duæ protomæ Imperatorum in quibusdam tres & in aliis quatuor; ex quibus intelligimus, eum filios in Imperii societatem vocasse.

III. Post Alim & Hasenum Muvia Saracenis præest.

III. Theophanes eodem anno Incarnat. DCLI. refert, *Alim* Persidis Principem sublatum esse, & *Maviam* Imperium Arabum solum adeptum *Damasci* Regiam firmasse. Tum anno DCLII. narrat, *Maviam* Arabes, qui *Persiam incolebant*, afflixisse; alios *in Syria positos* opibus & honoribus exornasse. Inde sumta occasio a Baronio scribendi, Maviam *adversus Persas primum, inde adversus Romanos* erectum esse. Cum tamen ab aliquot annis Persarum Imperium Saracenicæ Ditionis esset. Cæterum a Theophane dissentit Elmacinus in Hist. Sarac. ubi *Alim* quartum Saracenorum Califam vocat, atque, occisum esse anno Hegiræ XL. & post ejus mortem *Hasenum* seu *Chasanum* ejus filium regnasse menses sex ac dies quinque, & abdicasse anno Hegiræ XLI. Muaviæque Imperium tradidisse, quem Elmacinus septimum Califam vocat. Quare tam Theophanes, quam Elmacinus mortem *Alis* in annum Eræ nostræ DCLX. conferunt, sed ille unum ex Califis prætermittit, quia nempe ejus Principatus brevis fuit.

IV. Aribertus succedit Rodoaldo in Regnum Longobardorum.

Ad num. IV. & seqq. Cædem *Rodoaldi* Langobardorum Regis, quam hoc anno collocat Baronius, Sigebertus in Chronico recte retrahit in annum sexcentesimum quinquagesimum primum, juxta ea quæ de Rodoaldi Decessoribus diximus. Eidem tribuit Sigebertus annos quinque, quibus Paulus Diaconus juxta editionem Grotii lib. 4. cap. 49. dies quinque addit; juxta eam vero, quam secutus est Baronius, & Gruterus recusit, loco *dies quinque* habentur *dies septem*. Sigebertum in utroque capite sequitur Hermannus Contractus in suo Chronico. *Rodoaldo successit Aribertus filius Gundoaldi, qui fuerat germanus Theudelindæ Reginæ*, inquit Paulus cap. 50. dicit Baronius rationem temporis minime pati, ut credamus *Gundibergam* filiam Theodolindæ Reginæ uxorem fuisse *Rodoaldi* Regis; quod tamen scribit Paulus ci-

tis-

Successit autem Rodoaldo Regi Aripertus, de quo Paulus hæc scribit (a): *Fuit hic filius Gandibaldi, qui fuerat germanus Theodolindæ Reginæ. Hic condidit apud Ticinum oraculum Domini Salvatoris, quod extra portam Occidentalem, quæ dicitur Marenca, situm est, quod ornamentis variis decoravit, & substantiis sufficienter ditavit.* Hæc Paulus, qui in eo erroris arguitur, dum novem annos ejus regno tribuit, ut ostendetur inferius, cum de exordio regni Grimoaldi disputatio erit.

(a) Paul. diac. l. 4. c. 50.

Aripertus Rex Longob.

VI. Posso adhuc Longobardorum Reges Ariana peste affecti cum essent, Catholicis Episcopis haud parum negotii facessebant, qui sese pro muro Israel domus opponebant: inter quos præcipue enituerunt Joannes cognomento Bonus Mediolanensis & Joannes Bergomatis Ecclesiæ Episcopi. Hi enim, ut olim Paulus (b) & Barnabas, ad fidem Catholicam tuendam ac propagandam manus simul junxere; verum eorum alter, Bergomensis videlicet, eo gloriæ progressus est, ut ea pugna sibi martyrium lucraretur: Martyris enim titulo decoratum ipsum tabulæ Ecclesiasticæ retinent quinto Idus Julii, quo anniversaria die ea redimitum laurea Ecclesia Catholica repræsentat; licet ejus martyrii Acta nobis hactenus remaneant incomperta. Collega vero etsi non consummavit martyrium, egregiorum tamen meritorum ergo inter sanctos æque adscribi meruit suo natali die, quarto videlicet Idus Januarii, sed & de ambobus iterum inferius mentio fiet.

(b) Act. 13.

Se-

PAGIUS

tatus, eamque potius dicendam esse uxorem Arioaldi, ut tradunt Aimoinus lib. 4. cap. 10. & Auctor Appendicis ad Gregorium Turonensem cap. 50. & 51.

V. Gundeberga uxor Arioaldi, & dein Rotaris Regum Longobard.

Hæc Baronii conjectura certa. Paulus enim Diaconus de Regno *Arioaldi Gundeberga* conjugis parum edoctus fuit, ut anno DCXXVI. jam monstravi. Standum itaque Fredegario Auctori coætaneo, cujus Chronicon sub Appendicis Gregorianæ nomine Baronius citare solet. Fredegarius autem cap. 34. prodit, *Agonem* Langobardorum Regem accepisse uxorem *nomine Theudelindem ex genere Francorum*, & de ea suscepisse *filium nomine Odoaldum, & filiam nomine Gundebergam*. Erat Theudelinda filia Garibaldi Ducis Bajoariæ hujus nominis primi qui uxorem habuit Valdetradem Franciæ Reginam, Thodobaldi Austrasiæ Regis viduam. Mortuo Theodobaldo, *Regnum ejus Clotarius Rex accepit copulans Valdetradem uxorem ejus strato suo. Sed increpitus a Sacerdotibus, reliquit eam, dans ei Garibaldum Ducem* inquit Gregorius Turonensis lib. 4. cap. 9. Quare Fredegarius cap. 71. recte scripsit *Gundebergam* fuisse *parentem* Francorum, ex materna scilicet origine. Idem Fredegarius cap. 50. testatur, *Gundebergam* matrimonio conjunctam cum Arioaldo, quem ipse *Charoaldum* appellat, & cap. insequenti addit, falso accusatam ab *Adalulfo*, quod maritum veneno interficere vellet. *Arioaldus* Rex his mendaciis credens, *Gundebergam* in quamdam turrim contrusit: quo audito *Clotarius* II. Francorum Rex Legatos ad *Arioaldum* direxit, quorum unus armatus ad singulare certamen contra Adalolfum processit; cumque confligissent singulari certamine, Adulfus interfectus est, exindeque Gundeberga tanquam innocens *de exilio post annos tres regressa sublimatur in Regnum*, inquit Fredegarius citatus, qui cap. 70. scribit, eam secundis nuptiis Chrotarium, ut eum ipse vocat, aut Rotarim, ut alii, Langobardorum Regem, & Rodoaldi Langobardorum etiam Regis patrem, maritum accepisse.

VI. Quomodo Theudelinda fuerit ex genere Francorum.

Quamobrem si ea *Rodoaldo* sociata fuisset, ut putavit Paulus Diaconus lib. 4. cap. 10. sequeretur, aut proprio filio connubio junctam, aut saltem mariti sui filio; cum Fredegarii Scriptoris æqualis testimonium in dubium revocari non debeat. Idem quod Fredegarius, Aimoinus lib. 4. cap. 10. recitat. Quod hic explicare placuit quia Hadrianus Valesius lib. XVIII. Rer. Franc. & Cointius in Annal. Ecclesiast. Franc. *Gundiberga* nullam mentionem fecere, & quia multos in hac difficultate hærere video, quomodo nempe *Theudelinda* potest dici fuisse *ex genere Francorum*. Parentum nomine cognati & affines universe vulgo tunc veniebant, & cum *VValderada* primis nuptiis cum *Theodobaldo* Francorum Rege collocata fuerit, *Theudelinda* neptis *parentis* Francorum appellatio hoc sensu congruit ut ait Velserus lib. 4. Rer. Boic. pag. 118. His adde, *Theudelindam* neptem etiam fuisse *Theodeberti* Francorum Regis, qui *VVisegardam* Valderadæ matris sororem uxorem habuerat.

VII. Floret Joannes Bonus Episc. Mediolan.

Joannes cognomento *Bonus* Episcopus Mediolanensis, quem Baronius a Langobardis Ariana hæresi infectis vexatum refert, interfuit Concilio Lateranensi anno DCXLIX. celebrato, ideoque usque ad præsentem annum vitam producere potuit. Ejus Acta a nullo Antiquorum scripta, sed Bollandus ad diem X. mensis Januarii ejus Vitam refert ex Historia Mediolanensi Josephi Ripamontii. Baronius in Romano Martyrologio augendo secutus Galesinium, *Joannem* eidem diei inscripsit. In Catalogo tamen Episcoporum Mediolanensium a Mabillonio in Musæo Italico Tomo I. & a Papebrocio Tom. VII. SS. mensis Maii producto dicitur eum obiisse *quarto Nonas Januarii*. Quare aut Galesinius loco *IV. Non. Januarii*, legit *IV. Idus Januarii*, aut *Joannes* alio die, quam quo mortuus est, eidem Martyrologio adscriptus.

Hoc anno *S. Gertrudis* Abbatissa Monasterii Nivellensis obiit, ut anno DCLXIV. ostendemus.

I. SEquitur ordine temporis annus Redemptoris nostri sexcentesimus sexagesimus, indictione tertia: quo sanctus Maximus Abbas & martyr, ubi post mutilationem linguæ & manus triennium in exilio apud Alanos barbaros exegisset, complens gloriosum martyrium, in cælum migrat, relatusque inter martyres romansit in Ecclesia perenni memoria celeberrimus; de quo superius satis.

Eodem anno, & qui numeratur Clodovei junioris Francorum Regis decimusquartus, hæc ab eo facta narrantur (*a*): *Anno decimoquarto suscepti regiminis Cladoveus Rex argentum, quo genitor suus apsidem super sepulcra martyrum Dionysii, Rustici, & Eleutherii prominentem a-perueras, auferri mandavit, & Argulfo loci illius Abbati, ut illud egenis & necessitatem patientibus (quia fames eo tempore totam pene occupaverat Franciam) dispartiret. Et quia idem locus sub potestate constitutus erat adbuc Parisiaci Pontificis, tale quid idem Deo amabilis Princeps excogitavit*. Deesse aliquid in narratione videtur, dum conatur excusare factum, & adscribere pietati, quod ab aliis ut sacrilegium condemnatur, cum mox sit ultione divinitus immissa punitum: ista siquidem apud Sigebertum leguntur hoc eodem anno (*b*): *Clodoveus Rex corpus sancti Dionysii Parisiensis discooperiens minus religiose, os brachii ejus fregit & rapuit; moxque in amentiam per-*

(a) *Aimoi. l. 4. c. 41.*

Clodoveus inconcessa tentat.

(b) *Sig. in Chron.*

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCXCVIII. Anno Hegiræ XL. inchoato die 26. Maii fer. 5.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6153.

☉ 25. E. D. ☽ 15. P. 5. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 660.

VITALIANI PAPÆ 4.

CONSTANTIS IMP. 20

A.C. 660.

I. *Postconsulatus.*

HIC annus ista formula notatus: XIX. *Post-Consulatum Constantis Aug. XVII.*

II. *Obitus Anastasii discipuli S. Maximi.*

Ad num. I. Tempus mortis Sancti *Anastasii* Presbyteri & Apocrisarii, Sancti *Maximi* Abbatis, & *Anastasii* ejus discipuli discimus partim ex ejusdem Anastasii Apocrisarii Epistola ad Theodosium Presbyterum Gangrensem, partim ex Hypomnestico quod, sicuti & ea Epistola, extat in Collectaneis Anastasii. Ex iis summarie referam quæ ad rem nostram faciunt, & quidem de verbo ad verbum, quantum fieri poterit, Epistola *missa est a tertio exilio, idest, Lazico*. *Cum venissemus*, inquit Anastasius, *ad Regionem Lazorum sexto Idus Junias quinta Indictionis* (ideoque anno sexcentesimo sexagesimo secundo) *statim separaverunt nos ab invicem, diripientes omnia usque ad unam acum & filum, & Dominum Maximum Abbatem, neque in subjugali, neque in vehiculo sedere valentem, proeo quod in infirmitate positus esset, cum plectentes virgulas ex iis quasi lectulum texuissent, bajulantes detulerunt, & incluserunt in Castro Schemari vocitato, juxta gentem eorum, qui dicuntur Alani*. Refert postea Anastasius, Anastasium Abbatem & se inclosos fuisse separatim in duobus Castris: & dein post paucos die eumdem Anastasium translatum esse in aliud Castrum, & obisse, aut in medio viæ, aut in secunda Castro, seque conicere, quod circa undecimo Kalendas vel nono Kalendas Augustas in Domino obdormierit.

III. *Annus mortis S. Maximi & Anastasii Apocrisarii.*

Asserit postea Anastasius, Apocrisarius, Sanctum Maximum, cum esset custodiæ mancipatus in Castro superius memorato, dixisse ad quosdam, qui erant in illo; *Tertio decimo die Augusti mensis, hujus instantis quinta Indictionis feria septima assumet me Dominus: quod & factum est. Igitur tertio decimo die prædicti Augusti mensis præterita quinta Indictionis secundum Divinum ejus vaticinium, feria septima præsentibus derelictis, perrexit ad Dominum*. Quare mors Sancti Maximi contigit anno sexcentesimo sexagesimo secundo, mense Augusto, Indictione quinta notato. Refert dein Anastasius, se de Castro ad Castrum nudum & discalciatum, & peditem, & frigore ac fame & siti depressum circumductum esse. In fine ejusdem Epistolæ legitur hoc Scholion: *Obiit & ipse Sanctus Pater noster & Martyr Anastasius, qui hanc scripsit Epistolam, die Dominico, hora tertia, quinto Idus Octobrias, cum in Sancta Collecta diceret, Sancta Sanctis Indictione decima*, ideoque anno sexcentesimo sexagesimo sexto, quo indictio X. Kalendis Septembris inchoata est.

IV. *Annus emortualis S. Maximi & utriusque Anastasii.*

Idem dies & annus mortis Anastasii Apocrisarii notatur in Hypomnestico, ubi etiam narratur, in tertio ejus exilio Lazicæ septies in difficilioribus locis & tribulatione multa sæpe translatum fuisse: & Anastasium Presbyterum & Apocrisarium Romanum, *a sexta Indictione præteriti Cycli usque ad decimam Indictionem, in omnibus prædictis tribus exiliis suis traductionibus diversis* affectum, *tribulationibusque ac necessitatibus, & angustiis non mediocribus nec modicis* permansisse *annis viginti*, ideoque ab anno Christi sexcentesimo quadragesimo septimo, quo Indictio sexta Kal. Septemb. inchoata, usque ad annum DCLXVI. quo Kal. Septemb. Indictio X. auspicata est. Indeque liquet etiam ante promulgationem Typi Constantem Imperatorem hunc servum Dei persecutum esse. Adhæc dicitur ibi de Sancto Maximo & Anastasio ejus discipulo: *Pariter & Anastasius discipulus ejus ab undecima Indictione præteriti Cycli per tria exilia, Bizyce scilicet, & perbere Thracensium Regionis, atque prædictum Lazicum, in multis contritionibus & intolerabilibus necessitatibus, atque hujusmodi athleticis certaminibus, annis decem peractis, ad Regnum migraverunt supernum. Sanctus quidem Maximus sicut dictum est, mense Augusto die tertia decima, Indictione quinta, cum prædixisset ex Divina revelatione suam in Domino ante dies quindecim dormitionem futuram, sicut jam præmissum est; Sanctum vero suum pro veritate in Christo Deo Nostro Martyrium ante non paucos annos. Discipulus vero ejus Anastasius mense Julio, die vicesima quarta, Indictionis ejusdem.* Quare Maximus & Anastasius ejus discipulus ve-

perpetuam incidit. Hæc ipse.

II. Mali Principes obtendunt velamentum pietatis.

Solent mali Principes, quodcumque licet impietatis factum, aliquo tamen pietatis tegumento velare, ut tum ex Gentilibus tum ex Christianis exempla non pauca declarant. Certe quidem quod ad præsens facinus pertinet, nihil est quod jure defendi excusarive possit. Quidam enim sibi Principes vendicant juris in iis quæ Deo semel dicata sunt? Vel si necessitas suaderet tale quid perpetrari; thesaurus primum regius ab ipso fuerat prodigendus, & ante profana quam sacra distrahenda. Demum si post erogatum thesaurum regium, adhuc urgente fama, in sacram supellectilem manus conjiciendæ fuissent; non illæ quidem, regiæ, sed sacerdotales esse debuerant: sicuti ab Ambrosio, Augustino, aliisque sanctis viris compluribus factum scimus: Fuit Juliani Apostatæ tantum facinus, aliquo colorato prætextu expilare Ecclesiarum thesauros, non Principis Orthodoxi. Non caruisse multiplici sacrilegio tale factum, certum est, cum non tantum concameratum in apside argentum sublatum ab ipso fuerit, sed quo tectæ erant sacræ reliquiæ, idque absque aliqua adhibita pœnitus reverentia; cum brachii os tunc ab eo fractum, insuper & raptum etiam fuisse dicatur.

PAGIUS

vexati ab anno DCLII. ad DCLXII. ab undecima scilicet Indictione ad quintam. Opera S. Maximi duobus Tomis in folio a Combefisio puplicata.

V. *Clodoveus Secundus immerito culpatus.*

Ad num. II. & seq. Quod dicitur de insania *Clodoveo* Regi afficta, & templis ab eo spoliatis confutatum reperies apud Hadrianum Valesium lib. XX. Ret. Francic. ubi plura de hujus Regis tam virtutibus, quam vitiis; nobis enim in his immorari non vacat.

VI. *Childericus fit Rex Austrasiæ.*

Anno quarto Monarchiæ *Clotarii* III. in finem vergente, Austrasiis tumultuantibus, & Regem, qui soli Austriæ dominaretur, sibi dari poscentibus, *Bathildis* Regina *Childericum* filium suum secundo genitum & fratrem Clotarii, ut tumultus sedaret, eisdem præfecit; indeque ab hoc anno *Clotarius* Burgundionibus tantum ac Francis seu Neustrasiis imperavit. Hoc indicat, quamvis verbis obscurioribus, Auctor coætaneus in Vita Sanctæ Bathildis his verbis: *Nuper & Austrasii pacifico ordine, ordinante Domna Balthilde, per consilium quidem Seniorum receperunt filium ejus Childericum Regem Austri; Burgundiones vero & Franci facti sunt uniti*. Quæ verba exposui anno DCLVI. num. XXII. & seq. factum autem id nondum completa quartæ Monarchiæ Clotarii Regis anno, & quidem ante diem vicesimum quintum mensis Julii. Mabillonius enim Sæculo III. Benedictino parte II. refert egregium fragmentum Vitæ S. Lantberti ex Abbate Fontanellensi Episcopi Lugdunensis, scriptæ a Monacho Fontanellensi Anonymo, qui Ludovico Pio imperante vixit, in quo memoratur quoddam Privilegium a Lantberto obtentum a Childerico Rege, pro Cœnobio Fontanellensi, cui tunc Lantbertus præerat, dicituque: *Edita est hæc Regia Largitio Arlauno jocundo Palatio, undecimo anno præfati Regis in Austria, qui fuerat primus in Neustria; porro ejusdem Rectoris Cœnobii lucidissimi anno quinto, ex quo regiminis locum sortiebatur post decessum felicissimum magni Patris, Christique clarissimi Sacerdotis VVandregisili*. Successit Lantbertus in Abbatiam Fontanellensem VVandregisilo die XXVI. mensis Julii anni DCLXVII. Quare quintum regiminis annum inchoavit die XXVI. Julii anni sexcentesimi septuagesimi primi, quintusque annus Lantberti & XI. Childerici in Regno Austrasiæ inter se conveniunt; ideoque hoc anno & quidem post diem XXX. Julii *Childericus* Austriæ Rex renunciatus est.

VII. *Non vero anno Superiori.*

Præterea Henschenius ad diem XXV. Martii, quo S. *Humbertus* fundator Monasterii Maricolensis in Haonnia colitur, recitat donationem ejusdem Sancti a se visam, quæ his verbis exorditur: *Anno duodecimo Regni Domini nostri Hildrici gloriosi Regis*, &c. addit Henschenius, Baldericum lib. 1. Chronici Cameracensis cap. 39. referre hoc diploma donationis, sed addere, *XV. Kal. Aprilis*; quod & Miræus in Codice Donationum cap. 5. habet, quodve Baldericus aliunde scire potuit. Quod si eo die ea Charta scripta, pertinet ex ad annum sexcentesimum septuagesimum secundum, quo mense Martio annus XII. Childerici Regis in cursu erat juxta dicta num. superiori. Verum Henschenius videns annum XI. Childerici non posse convenire in annum quintum Lantberti Abbatis, existimansque Childericum anno superiori Regem Austriæ nuncupatum esse, loco, *XI. anno præfati Regis in Austria*, legendum esse dicit, *XII. anno præfati Regis in Austria*, annumque XI. amanuensium errore ibidem exaratum putat. At perperam; cum anno DCLXXI. post diem vicesimum quintum mensis Julii quo *Lantbertus* quartam sui regiminis absolvit, *Childericus* adhuc annum undecimum Regni Austrasiani numeraret, qui ideo hoc anno post eumdem diem regnare cœperat. Quare vel ex hac sola Charta, cum alia argumenta deessent liquet Henschenium initium Regni Austrasiani Childerici male cum anno DCLIX. illigasse.

VIII. *Moritur S. Remaclus Episc. Trajectensis.*

Hoc anno Sanctus *Remaclus* Episcopus Trajectensis, ut remotus a curis secularibus, liberius Rebus Divinis inhiaret, proposuit Regi & Optimatibus Sanctum *Theodardum*, oravitque, ut is suas expleret vices, & sibi subrogaretur Antistes; quod summa cum difficultate impetravit. Rei gestæ tempus, nec Anonymus, qui labente sæculo nono Vitam ejus a Mabillonio Sæculo II. Benedictino recitatam scripsit, nec Notgerus Leodiensis Episcopus, qui Vitam Remacli etiam elucubravit, obiitque anno millesimo septimo; nec Harigerus Abbas Laubiensis, qui eodem quo Notgerus anno obiit, scripsitque Historiam de Episcopis Leodiensibus, memorarunt. Verum ex Vita Sancti Trudonis, quam edidit *Donatus* Diaconus, laudatis Auctoribus antiquior, utpote qui eam Angelramno Episcopo Metensi circa annum DCCLXVIII. eam dignitatem adepto, dicavit, liquet, *Remaclum* nonnisi regnante Childerico Episcopatum abdicasse, recteque Auctorem Chronici MS. Sancti Trudonis annos decem eum sedisse, annotasse. Refert enim Donatus, *Trudonem* nobilibus & locupletibus parentibus in Hasbania natum venisse ad Beatum Remaclum Tungrensis Urbis Pontificem, ut eum viam salutis doceret, huncque misisse eum ad *Clodulfum* Episcopum Metensem, ut hujus consilio cuncta quæ possidebat, traderet Sancto Stephano Protomartyri

III. Porro in detestationem ejusdem facinoris, utpote causæ ruinæ regni Francorum in appendice ad Aimoinum hæc de eodem Clodoveo leguntur (a): *Eodem tempore Clodoveus brachium beati Dionysii martyris abscidit, instigante diabolo. Per idem tempus concidit regnum Francorum casibus pestiferis. Fuit autem ipse Clodoveus omni spurcitiæ deditus, fornicarius, illusor feminarum, gulæ & ebrietati operam dans*. Certe quidem ex eo tempore collabi cœptum regnum Francorum familiæ Morovingorum generis Clodovei, historiæ perspicuo docent, posterioribus Regibus ignaviæ deditis & deliciis, cum per suos ministros, quos Majores domus nominabant, regnum, administrantes, nudum vix nomen Regis apud ipsos remanserit, effectis illis rerum dominis. Sed de his inferius. Quod vero circa vitæ ipsius finem Clodoveum laborasse insania, æque tradat qui ad Gregorium ap-

(a) *Aimoi.* l. 4. c. 42.

Quando cœpit deficere Regnum a familia Clodovei.

PAGIUS

tyri. Trudo ad Clodulfum venit, omnia sua Sancto Stephano donavit, & Clodulfus Rectori illius Ecclesiæ, ut eum cum summo studio erudiret, jussit. *Transactis plurimis annis*, inquit Donatus, *cum jam Vir Dei repletus esset divina scientia, maturusque tam ætate quam moribus existeret*, illum Clodulfus *ad partes Hasbaniæ* destinavit. *Profectus igitur inde Vir Dei ad Tungrensem Urbem usque pervenit, in qua suum spiritualem Patrem Remaclum reperit*, qui concessit illi Verbum Domini in cuncta Parochia sua prædicare, & Ecclesiam in sua hæreditate ædificare. Ita Donatus. Idem refert Notgerus citatus, qui Donatum legerat, ut ex utriusque collatione intelligitur. Nam de Clodolfo ait: *Multis vero annis illic moras trahentem* (nempe Trudonem) *bene habuit, diligenterque instructum & Sacerdotio initiatum Sancto Patri Remaclo remisit*. Subdit Notgerus; *Permansit aliquandiu apud eum* (nempe Remaclum Episc. Tungrens. seu Trajectensem) *vivente Sanctissimo, & tandem Episcopali percepta benedictione, natale revisit solum*.

IX. *Sedit annis decem.*

Ex his tres laudatos Vitæ Remacli scriptores valde hallucinatos esse manifestissimum fit: tradunt enim *Remaclum* a *Siziberto* Rege in eremum secedendi licentiam obtinuisse, eoque Austrasiam, cui Trajectum parebat, administrante, *Remaclum* abdicasse; cum tamen *Sigibertus* die prima mensis Februarii anni sexcentesimi, quinquagesimi sexti vivere desierit, & *Clodulfus* die XIII. mensis Aprilis anni sexcentesimi quinquagesimi quarti Metensis Episcopus consecratus fuerit. Si itaque Sanctus Trudo *multis annis* in Civitate Metensi moras traxit, quod Ipsemet Notgerus fatetur, & in dubium revocari non potest; & postea ad *Remaclum* adhuc Trajectensem Ecclesiam regentem rediit, *& permansit aliquandiu apud eum*; & denique si cum primum ad Remaclum venit, *puerili adhuc ætate floridus, primos emittere jam cœperat Deo grata juventutis fructus suavissimos*, ut habet Harigerus, etiam Sacerdos factus ad eum rediit, nonnisi aliquot post *Sigiberti* Regis mortem annis *Remaclum* Episcopatum deseruisse necesse est. Donato, Harigero, & Notgero consentiunt Theodoricus Abbas Sancti Trudonis in hujus Vita apud Surium ad diem XXIII. Novembris, & Auctor Chronici Sancti Trudonis; (de *Trudone* enim Anonymus a Mabillonio editus mentionem non facit). Cumque laudati Scriptores prodant, non multo postquam *Trudo* ad Remaclum reversus est, hunc Episcopatum abdicasse, & Scriptor Chronici Trudonensis asserat, *Remaclum*, postquam annos X. sedisset, Episcopatum deseruisse, liquet & reditum *Trudonis* ad *Remaclum*, & hujus abdicationem contigisse præsenti Christi anno, quo decimus Remacli annus absolutus. Verum quidem est, ejusdem Chronici MS. Chronotaxim non satis apte congruere cum annis Imperatorum, ut notavit Bollandus in Commentario prævio ad Vitam Sancti Adelini Presbyteri paragrapho 5. ad diem III. Februarii quo Sanctus *Adelinus* colitur, ac perperam scribere anno DCXLV. *Trudonem* convenisse *Clodulfum* Episcopum Metensem, & anno DCLVII. Trudonis Cœnobium a Sancto Theodardo Trajectensi Episcopo dedicatum esse; cum Clodulfus & Theodardus tunc nondum Episcopi essent; sed illum Chronographum decem Episcopatus annos, quos *Remaclo* attribuit, ex veteri aliquo Monumento desumsisse, imperite tamen eum annis Christi alligasse, non videtur dubitandum. Recte itaque Bollandus citatus hanc abdicationem cum hoc Christi anno illigavit.

X. *Post abdicationem præfuit Monasteriis Malmundari & Stabuleti.*

Sigebertus Gemblacensis in Vita S. Theodardi Episcopi Trajectensis apud Surium ad diem X. Septembris, scribit, *Theodardum* a *Sigeberto* Rege & *Grimoaldo* factum fuisse Abbatem Monasteriorum Malmundarii & Stabuleti, postquam ea ædificata sunt, & post aliquot annos *Remaclum* abdicandi Episcopatum Trajectensem facultatem ab eodem Rege obtinuisse. At utrumque falsum esse ex dictis patet; neque *Remaclum* utriusque Monasterii Abbatem & simul Episcopum Trajectensem fuisse, nos dubitare permittunt duo ejusdem Regis diplomata anno DCL. a nobis memorata, in quorum etiam uno dicitur *Episcopus & Abbas*. Licet vero tres Scriptores Vitæ Sancti Remacli dicant tantum, eum abdicato Episcopatu in eremum secessisse, & rursus Monachum factum esse; certum tamen eum post Episcopatus abdicationem iisdem Monasteriis tanquam Abbatem præfuisse. *Childericus* enim Austrasiæ Rex, ut Notgerus scribit, Beato Remaclo confirmavit quod patruus Sigibertus ei donarat pro Cœnobiis Stabulensi & Malmundariensi, & Cointius anno DCLXVII. num. XXIX. Childerici præceptum, quo iisdem Monasteriis recitat, datum *die VI. Septembris anno VIII. Regni Childerici Regis*, in quo dicit Rex: *Quapropter ipse Episcopus Abbas eorum una cum ipsis Monachis nobis exinde confirmatione auctoritatis nostræ petierunt affirmari*, ubi Remaclus dicitur Episcopus etiam post depositam dignitatem, & Abbas, quia revera utrumque Monasterium regebat. Hinc *cœperunt undique ad eum ceu apes ad alvearia confluere*, postquam innotuit Remaclum abdicasse, inquit Notgerus, qui subdit, inter eos susceptum ab eo *Papolenum*, qui *Malmundariensi Cœnobio, salva in omnibus auctoritate sua eum præfecit*, huncque ei demortuo successisse. Quare Remaclum simul Episcopum & Abbatem, & post depositum Episcopatum Abbatem remansisse, extra controversiam esse debet. Annus ejus mortis incertus: attigit tamen, si prætergressus non est, octavum Childerici Austrasiæ Regis annum, qui in annum Christi DCLXVII. comperit. *Celebratur depositio ejus tertio nonas Septem-*

pendicem apposuit incertus auctor: erroris videtur redargui ex rebus gestis anno decimosexto ejus regni, ex quibus ipsum usque ad illud tempus satis sibi constasse, specimeeque summæ pietatis edidisse, quæ eo anno inferius dicentur, osten-

PAGIUS

ptembris, inquit Anonymus in ejus Vita. Hujus Sancti meminit Baronius nono DCLVIII. num. III. [1]

XI. *Floret S. Trudo fundator Monasterii sui nominati.*

Quoad Sanctum Trudonem, ubi ad domum suam pervenit, *memor verbi sui & voti quod in sua pueritia voverat, Ecclesiam in sua hereditate construxit in honore B. Quintini Martyris & S. Remigii Confessoris, in loco qui vocatur Sarchinnio sito super fluvio Cysindria, ibique suffragante Domino magnam utilitatem animarum tam Sancta exhortationis studio quam religiosissima vita exemplo operabatur*, inquit Donatus in ejus Vita, in qua ea scribere potuit quæ Viri fide digni n Trudonis familiaribus sibi dicta comprobataque retulerant. Eo in vico Sanctus Trudo construxit rexitque Monasterium, quod ex nomine Auctoris appellationem traxit, vulgo *Saint Tron*, illudque ex vico, deposito veteri nomine, celebre Oppidum evasit. Abstinuit tamen Trudo Abbatis nomine; & quia complures illius Regionis incolas ad Dei cognitionem & amorem adduxit, *Apostolus Hasbania* dici meruit. Annum dedicati Monasterii seu Ecclesiæ unus nos edocet Auctor Chronici Sancti Trudonis, etiamsi in eo designando erraverit. Ait enim: *Anno Domini DCLVII. Sanctus Trudo Cœnobium, quod propriis expensis in sua hæreditate fundaverat, & ad inhabitandum aptatum decenter in altum produxerat, dedicari fecit a Sancto Theodardo Trajectensi Episcopo, in honore SS. Quintini & Remigii, III. Idus Octobris.* Eo etiam die Miræus in Fastis Belgicis ad diem XXIII. Novembris Ecclesiam a Trudone ædificatam, dedicatam esse refert. Quare cum toto tempore, quo *Theodardus* Ecclesiæ Trajectensi præfuit, dies XIII. Octobris in Dominicam non incidat, nisi anno sexcentesimo sexagesimo quarto, eodem die eodemque anno ea Dedicatio peracta; indeque intelligimus, *Trudonem* currenti anno *Clodulfo* & *Remaclo* Episcopis vale dixisse, & circiter quadriennium in Monasterio & Ecclesia construendis insumsisse. Theodoricus Abbas in ejus Vita scribit eum obiisse *nono Kalendas Decembres*, anno non expresso, quem tamen Bucherius in Chronico Episcoporum Trajectensium, & Miræus in Fastorum Belgicorum Anacephalæosi existimant fuisse sexcentesimum octogesimum nonum Incarnationis Dominicæ. Meminit Sancti *Trudonis* Baronius anno DCCI. num. VIII. & præter Donatum, & Theodoricum, & Notgerum, Harigerus Abbas Lobiensis duobus ultimis antiquior Trudonis Vitam in Gestis Trajectensium Antistitum breviter complexus est.

XII. *S. Ethelfrida hic nubit.*

Hoc anno *Egfridus*, Osvvi Regis Northumbrorum filius, *Ethelfridham*, *Anna Regis Orientalium Anglorum filiam*, *accepit in conjugem*, inquit Wigorniensis ad hunc Christi annum, *Anno post interitum patris sui sexto*, inquit Thomas Eliensis Monachus, qui sæculo XII. vixit in ejus Vita a Mabillonio Sæculo II. Benedictino recitata. De hac Beda lib. 4. cap. 19. scribit: *Accepit Rex Egfridus conjugem, nomine Edilthrudam filiam Anna Regis Orientalium Anglorum, Viri bene religiosi, ac per omnia mente, ac opere egregii: quam & alter ante illum Vir habuerat uxorem Princeps videlicet Australium Girviorum vocabulo Tombert. Sed illo post modicum temporis, ex quo eam accepit, defuncto data est Regi præfato: cujus consortio cum duodecim annis uteretur, perpetua tamen mansit Virginitatis integritate gloriosa; sicut mihimet sciscitanti (cum an hoc ita esset, quibusdam venisset in dubium) beata memoria Vilfrid Episcopus referebat, dicens se integritatis ejus esse certissimum: adeo ut Egfridus promiserit se ei terras ac pecunias multas esse donaturum, si Reginæ posset persuadere ejus uti connubio, quia sciebat illam nullum Virorum plus illo diligere.* Hanc Historici Angli nunc Edildridam, nunc Ediltrudam, nunc Etheldredam, nunc Ethildritham, & hodie Anglorum vulgus, *S. Audre* appellant. Hæc itaque licet amores suos in unum Christum projecisset, cum Tomberto Girviorum Principe partiri illos a parentibus jubetur. Dicebantur vero Girvii, qui Cantabrigiensis agri palustres insulas incolebant; quæ loca vulgus a primaria insula *Elii* vocat, ut Alfordus in Annal. Eccles. Anglic. hoc anno observat. *Desponsatur itaque apparatissime*, inquit Thomas citatus Auctor gravis *biennio ante interfectionem Patris sui* (ideoque anno Christi DCLII.) *Insulam Elga ab eodem sponso ejus accepit in dotem: quo facto perpetuo manet Virgo*. Ea insula eadem quæ insula Elii. Subdit Thomas, *sub jugo maritali ferme triennio eam vixisse*.

XIII. *In utroque conjugio Virginitatem servat.*

Tomberto marito demortuo, *ad propriam in Ely defendit domum. Sed jam Dei judicio primo labore determinato, iterum Beata Virgini prorsus gravius demandatur certamen, ut palma Virginitatis ejus mundo excellentius appareret. Quare anno post interitum patris sui sexto* (currenti scilicet) (unanimi voluntate parentum iterum datur in conjugem Regi Egfrido filio Osvvii Regis Northanhumbrorum Viro ie nimis strenuo, & Wilfridi amicitiis valde adstricto. Sed *fit ille Maritus mente non carne, nomine non opere tamen ille optat debitum a conjuge, sed nec precibus, nec promissis animum illius sua voluntati potuit inclinare. Rex vero tandem victus ipsius importunis precibus, licet invitus, tamen eam dimisit invitusibilem*, ut Monasterium quod illa die ab eo postulaverat, ingredi posset, sed hac de re infra. Hujus sanctissimæ Reginæ continentia ejus temporibus per totam Angliam divulgata & credita, & ut de facto certi plurimi asserebant. *Etheldrida duobus Viris nupta felici continentia, sine ullo pudoris jactura sine ulla libidinis urtica, perpetua Virginitate lau-*

NOTÆ

[1] Obiter hic adnoto successorem S. Remacli in Abbatia Stabulensi &c. non Papolenum sed Godvinum fuisse, ut perspicue docent duo pro eodem Monasterio Diplomata; alterum quidem Theodorici, alterum vero Dagoberti II. utrumque vero absque anno & loco. Recitantur illa in Collect. Veter. Monum. to. 2. col. 12. &c. Dein in eadem Collectione succedit Præceptum Clodovei III. datum pro eodem Stabulensi Monasterio rogatu Paboleni Episcopi, quem & Abbatem fuisse ejusdem Monasterii discimus ex Placito coram Carolo Martello ibidem col. 16. relato. MANSI

ſtendunt; dum in expiationem puto admiſſi ſceleris, convocatis undique Galliarum Epiſcopis, & ſæcularibus poteſtatibus, monaſterium S. Dionyſi ab omni dominio liberum fecit, ut ſuo loco patebit.

PAGIUS

laureum, Cœlo victrix inferuit, inquit Malmesburienſis lib. 2. de Reg. cap. 2.

XIV. *Concilium Nannetenſe.*

Hoc circiter anno, antequam *Clotarius III.* Francorum Monarcha *Childericum* fratrem; hujus nominis II. Auſtriæ Regno præficeret celebratum *Concilium Nannetenſe*, de quo loquitur Flodoardus lib. 2. cap. 7. *Beatus Nivardus* (Rhemenſis Epiſcopus) *dum ex communi conſenſu totius Concilii Præſulum Galliæ Nannetis Romani juſſione Pontificis exhibiti, Rege favente, reſtruxiſſet Eccleſiam Monaſterii ſuper ripam Maternæ fluminis in loco nuncupato Villari dudum ſiti, ſed a Barbaris diruti, & ab eo conſtructa hac funditus cecidiſſet Eccleſia; in alio loco rurſus ab ipſo reſtructa rurſum traditur corruiſſe.* Loquitur Flodoardus de Monaſterio Villari, quod ad Matronam fluvium alias ædificatum fuerat, quodque reædificatum rurſus corruit, ſed poſtea *Nivardus* anno DCLXII. qui ultimus ejus vitæ fuit, illud iterum ædificavit, & *Sanctum Berchariam* ejus Abbatem declaravit, ut infra videbimus. Porro Concilium illud, cujus Canones viginti extant, & in editione Conciliorum Labbeana ad finem ſæculi IX. differtur tardius celebratum non fuit: non ſolum quia, ut inquit Lalandæus in Supplemento Conciliorum Galliæ, Civitas hæc poſt medium hoc ſæculum jam funditus diruta erat, ut ſcribit Carolus Calvus Nicolao Papæ circa annum DCCCLXVIII. propter continua bella contra Britones & Normannos paganos; ſed etiam quia Sanctus Bonifacius in Epiſtola ad Zachariam Papam anno DCCXLII. data, loquens de miſero ſtatu Eccleſiarum Galliæ, & de neceſſitate Concilii in Francia Orientali celebrandi, ait: *Franci (ut ſeniores dicunt) pluſquam per tempus octoginta annorum Synodum non fecerunt, nec Archiepiſcopum habuerunt, nec Eccleſiæ canonica jura alicubi fundabant, vel renovabant*, ideſt fundeꝛunt vel renovarunt, juxta loquendi modum tunc uſurpatum.

XV. *Nationale fuit.*

Quare quando Bonifacius Epiſtolam illam ſcripſit, jam ab annis circiter LXXX. nulla Synodus in Francia Orientali, de qua ſola loquitur, ut ſuo tempore videbimus, coacta fuerat; indeque deducitur, ante annos illos LXXX. aliquam habitam fuiſſe. Hæc autem alia eſſe non poteſt quam *Nannetenſis*, quæ nationalis fuit, & in qua tam Præſules Auſtriæ, quam Neuſtriæ & Burgundiæ adfuiſſe debuere. Hæc præterea Pontificia Romani juſſu celebrata, & præclari Canones in ea ſanciti, ut Tomo IX. Conciliorum videre eſt. Sirmondus in Conciliis Galliæ ex duobus Concilii Nannetenſis Canonibus, III. & X. qui inde tranſlati videntur in Librum VII. Capitularium, colligit eos deceptos, qui hoc Concilium ſub annum Chriſti DCCC. collocandum cenſuere. Sed ſive Canones viginti Concilii Nannetenſis ad illud Nannetenſe, de quo agimus, pertineant, ſive ad aliud, quod incerto tempore celebratum fuerit, certum tamen, *Nivardo* Eccleſiam Rhemenſem regente, Galliæ Præſules *Nannetis* congregatos fuiſſe, ut ex Flodoardo mox diximus.

JESU CHRISTI ANNUS 661.	VITALIANI PAP. ANNUS 7.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 20.

I. De obitu S. Amandi Episc. Traject.

ANnus Christi sexcentesimus sexagesimusprimus, Indictione quarta, rerum gestarum inopia tam in Oriente, quam in Occidente obscurus omnino, veluti face magnopere illustratur natali sanctissimi viri Amandi Trajectensis Episcopi, Flandrorum Apostoli nuncupati, de quo plura superius dicta sunt. Plurimum quidem ejus virtutibus atque miraculis Gallia Belgica coruscavit: siquidem ejus admonitionibus & exemplis quampiurimi nobilissimi viri ac feminæ sublime secundum Christianam perfectionem vivendi genus arripuerunt. Et ut de aliis modo taceam: *Ipsius (a) admonitione Ydubergu relicta Pipini Ducis Brabantiæ sibi & filiæ suæ Gertrudi, Christique familiæ cœnobium instruxit Nivellanum, in quo utramque Deo sacravit.*

(a) Molan. in Natal. SS. Belg. die 5. Februar.

At minime contentus fuit terminis suæ diœcesis, sed inibi constituens Vicarium sanctissimum Landoaldum archipresbyterum, aliis etiam gentibus Christum prædicavit, ut Sclavis circa Danubium, Vasconibus circa Pyrenæos saltus, & in Flandria Gandensibus & Pabulensibus potissimum: Gandenses vero a Mercurii & aliorum idolorum cultu avocavit, ibique duo celeberrima monasteria ad honorem sancti Petri Blandiniense & Gandense erexit, ac sancto Bavoni Hasbaniæ Principi Deum sincere colendi leges dedit. Truncinii ad Lisam fluvium clericorum sive canonicorum societatem instituit, quæ multis post annis in cœnobium instituti Præmonstratensis est conversa. Tandem Apostolica virtute & spiritu plenus apud Pabulenses in Elnonensi monasterio, quod hodie ab auctore proprie dicitur S. Amandi, mortem obiit hoc anno incarnationis Verbi sexcentesimo sexagesimoprimo. Hæc Molanus ex diversis scriptis simul junxit. Demonstratus est longe absenti ejus transitus sanctæ Aldegundi virgini Deo sacratæ, estque de his fidelis narratio ad finem rerum gestarum ejusdem Sancti a Baudemundo conscriptarum.

II. Hoc etiam tempore, ante videlicet Grimoaldi regnum, Lupus Longobardorum Dux Forojuliensis Grados insulam depræ-

---

PAGIUS SÆC.VII Anno Eræ Hispan. DCXIX. Anno Hegiræ XLI. inchoato die 6. Maii fer. 5. A.C. 661.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6154.

☉ 16. C. ☽ 26. P. 28. Mart. Indict. 4.

JESU CHRISTI 661.

VITALIANI PAPÆ 5.

CONSTANTIS IMP. 21.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus; *XX. Post-Consulatum Constantis Aug. XVIII.*

II. Mors S. Amandi Trajectensis Episc.

Ad num. I. Ideo Baronius Sancti *Amandi* Trajectensis Episcopi, & Flandrorum Apostoli mortem cum hoc Christi anno illigavit, quod Molanus in Natal. SS. Belgic. innixus Supplemento Vitæ Sancti Amandi a Milone Monacho scripto, id in litteras miserit. Verum Milo, qui medio sæculo nono floruit, summopere hac in re hallucinatus est. Nam super est adhuc Testamentum hujus Sancti Præsulis, quod Mabillonius Sæculo II. Benedictino, ubi Supplementum illud Milonis publicavit, refert ex Philippo Abbate bonæ-Spei, in cujus fine legitur: *Quam Epistolam* (ita Testamentum suum vocat Amandus) *Fratri nostro Baudemundo Presbytero fieri rogavimus. Facta Epistola in Monasterio Elnona anno secundo Regni Domini nostri Theoderici gloriosi Regis sub die decima quinta Kalend. Maii*; ideoque anno Christi sexcentesimo septuagesimo quinto. Iste Baudemundus, qui Monachus erat Elnonensis ac Sancti Amandi discipulus, hujus postea Vitam scripsit. Testamento suo Amandus sepulturam eligit in Monasterio Elnonensi, ubi etiam nunc ejus Reliquiæ in theca inaurata affabre elaborata ostenduntur. E pluribus Cœnobiis ab eo constructis celeberrimum est *Elnonense* seu *Helnonense*, nunc Sancti Amandi dictum, & Oppido ejusdem nominis insignitum.

III. Cum anno DCLXXIX. copulata.

Milo loco laudato asserit, obiisse, Amandum *annorum circiter nonaginta, octavo Idus Februarii, die Dominica*, & quidem recte: Beatus enim Amandus apud Harigerum moritur *octavo Idus Februarii, anno ætatis suæ nonagesimo*; apud Philippum Abbatem Bonæ-Spei, *nocte Dominica, octavo Idus Februarii, regnante in Francia Theoderico, anno vitæ nonagesimo*: apud Hucbaldum in Vita Sanctæ Aldegundis, *Dominica nocte, plenus dierum*. Verum est, hos Auctores, non minus quam Milonem annos Christi Pontificis Romani & Imperatoris vitiose inter se conjungere; sed hoc illis commune cum Scriptoribus aliis, qui ante quingentos annos scripsere. Si itaque Sanctus *Amandus* ad Deum migravit die sexta mensis Februarii, die Dominica, post annum Christi sexcentesimum septuagesimum quintum, quo mense Aprili Testamentum suum condidit, mortuus est anno littera Dominicali B insignito; ideoque vel anno sexcentesimo septuagesimo nono, vel anno sexcentesimo nonagesimo, qui proximiores sunt anno, quo Testamentum condidit. Quare accurate Cointius mortem Sancti Amandi copulavit cum anno sexcentesimo septuagesimo nono; male vero Henschenius ad diem VI. Februarii in Comment. prævio Vitæ Sancti Amandi num. 154. cum anno sexcentesimo octogesimo quarto & Sabbato ante Dominicam. Milo enim laudatus num. XI. rursus scribit: *Requievit anno ætatis suæ nonagesimo, mense Februario, febris tactus incommodo, die quoque Dominico*. De Monasteriis a Sancto Amando constructis, ejusque virtutibus ac laboribus pro fide Christi disseminanda, legendi iidem Henschenius & Cointius, qui fuse de iis agunt.

IV. Hymnechildis tutrix Childerici Regis.

Non hic omittenda donatio *Barisiaci* facta hoc anno Sancto Amando a Childerico Austrasiæ Rege, ob litem inter Eruditos ortam de Hilderico & Hymnechilde Regina eidem donationi subscriptis: non quidem quoad annum: in omnibus enim Codicibus diploma dicitur *datum*

prædatur, in quam Aquilejensis Patriarcha una cum supellectili Aquilejensis Ecclesiæ prædivite sedem transferens sese contulerat. Ait enim de his hæc Paulus (*a*): *Hic Lupus in Grados insulam, quæ non longe ab Aquileja est, cum equestri exercitu per stratam quæ antiquitus per mare facta fuerat, introivit: & deprædata ipsa civitate, Aquilejensis Ecclesiæ thesauros inde auferens deportavit*. Hæc Paulus. Translatam vero fuisse tunc pariter sedem Aquilejensem apud Forumjulii, & Patriarchas ibidem habitasse; quæ idem Paulus (*b*) inferius pluribus in locis tradit, plenissimam fidem faciunt: verum non Forijulii, ubi degebat ejus civitatis Episcopus, sed (ut idem ait Paulus) in Cormone sedem habebat, loco proximo, sed ignobili castro, de quo alibi meminit (*c*).

> (*a*) Paul. diac. de gest. Longob. l.5. c. 17. nov. edit. & vet. 2.
> (*b*) Paul. eod. l.5. c. 25. & l.6. c.51. nov. edit & vet. 24.
> (*c*) Paul. diac. l.4. c.38. vel in vet. 32.

Quid præterea hoc anno gestum sit, nihil invenimus, nisi pium monumentum Reccesuinthi Hispaniarum Regis, qui memoriæ sancti Joannis Baptistæ ecclesiam erigens, hoc ipso anno, Æra nimirum sexcentesima nonagesimanona, eam dedicavit. Mirum dictu, quomodo ejus Sancti cultus ubique terrarum Christiani

> III. Eccl. S. Joann. Baptist. erecta a Reccesuintho.

PAGIUS *datum sub die Kal. August. anno II. regnante Domno nostro Childerico Rege*, ideoque hoc Christi anno, vel insequenti cum incomperti, sint dies ac menses quibus Childericus regnare cœpit; sed quoad Regem & Reginam: *Hymnechildis* enim vidua erat S. Sigiberti Regis & mater Dagoberti in Hiberniam relegati, ac *Bilihildis*, quæ in alio Diplomate a Childerico *die VI. Septembris, anno VIII.* Regni sui dato subscripta reperitur cum Hymnechilde, quia scilicet jam eo anno Bilihildis Childerico Regi nupserat. Miræus inter Diplomata Belgica Præceptum, de quo agitur, recitat, sed loco *Hymnechildis*, Blidehildem habet. Labbeus in Miscellaneis Curiosis cap. 4. autumat, loco *Blidechildis*, reponendam esse Baldechildem Childerici matrem, quo nomine in Diplomatis aliquando Bathilda appellatur; quia hoc tempore Childericus, puer annorum dumtaxat novem *Bilihildem* nondum duxerat. Quare Labbeus nomen Hymnechildis Reginæ respuit, nec ullam ei tribuit apud Austrasios auctoritatem. Cointio vero hoc anno num. IV. ubi hoc Diploma integrum recitat, aqua hæret. Verum hujus Diplomatis initio legendum esse, *Childericus Rex Francorum, & Hymnechildis Regina*, & in fine. *Signum Childerici Regis. Hymnechildis Regina subscripsi*, ostendunt omnia hujus Regis Diplomatis exemplaria, cum in nullo Baldechildis, vel Blidechildis seu Bilihildis, quam Childericus in uxorem nondum duxerat, nomen legatur. Nam Henschenius lib. 1. de Tribus Dagobertis cap. 2. asserit in Codice MS. Amandino ita legi, *Childericus Rex Francorum & Chinechildis Regina*. Sub finem: *Signum Childerici Regis. Chinechildis subscripsi*. Antiqui enim nomen Hymnechildis facile mutarunt in Chinechildem. Secundo, Mabillonius ad calcem Sæculi II. Benedictini refert Epistolam Beati Amandi de loco Barisiaco, datam *Lauduno Civitate XVIII. Kalend. Septemb. anno V. Regni Domni nostri gloriosissimi Regis*, in qua enumerat quæ sibi collata sunt a Deo, vel ex munificentia Regum Domni Hilderici Regis, necnon & præcelsæ Dominæ Imnechildis Reginæ: hoc est villam nuncupatam Barisiaco, &c. Tertio, Milo in supplemento Vitæ Sancti Amandi, ait Amandum ædificasse *cellam, quæ nuncupatur Barisiacus, quem locum cum adjacentibus sibi appendiciis Hildericus Rex & Hymnechildis Regina visi sunt condonasse*. Denique postquam Childericus Bilihildem filiam Hymnechildis sibi sociavit, non solum nominatur in Diplomatis Childerici Regis; sed etiam præponitur Bilihildi. Cointius enim anno DCLXVII. num. XXIX. refert exemplar Præcepti Childerici sæpius a nobis laudati, ex Archivo Ecclesiæ Bambergensis acceptum, quo confirmatur hujus Regis Præceptum pro Cœnobiis Stabulensi & Malmundariensi, in cujus initio legitur: *Childericus Rex Francorum, Emnechildis, & Bilihildis gratia Dei Regina*. In fine: *Signum gloriosi domni Childerici Regis. Signum Emnechildis Regina. Signum Bilihildis gratia Dei Regina. Data quando fecit mensis September diee VI. anno VIII. Regni Domni Childerici Regis Trajecto feliciter*.

Ex præcepto itaque donationis *Childerici* pro Monasterio *Barisiacensi*, Hoc anno edito arcanum notabile discimus, *Hymnechildem* scilicet viduam Sancti Sigiberti Regis & matrem Dagoberti exulis ac Bilihildis, profectam esse in Austrasiam cum *Childerico* nepote, quando is huic Regno præpositus est, ut ejus tutelam gereret, Childericum promisisse accepturum se *Bilihildem* uxorem, quando ea nubilis esset; ac *Hymnechildem* matrimonio illo contentam parum curasse de Dagoberto filio ex Hibernia revocando. Quare jure merito Hadrianus Valesius lib. XX. suspicabatur, aliquid causæ fuisse cur de Dagoberti revocatione actum non fuerit: „ Cæterum, inquit, non immerito quis mirari „ possit, *Clodoveum* Grimoaldo Childebertoque „ oppressis, Regnum Austriæ occupavisse, & „ qui debitas perfidiæ pœnas ab eis expetierat, ipsemmet jura violavisse, cum fratris „ sui filium in exilio & egestate relinqueret, „ quem summa cura, quæri & in regnum patrium restitui oportebat. Frustra enim spoliatores pupilli punitos esse, si ille ignotus „ ac egens in Hibernia remaneret: nec minus a „ *Clodoveo*, quam a Grimoaldo *Dagobertum* spoliatum videri, qui alieno scelere utcumque „ vindicato frui non erubuerit. Nihil quidem „ *Dagoberti* interfuisse, *Grimoaldus* ne filii sui „ nomine an *Clodoveus* in Austria regnaret, „ cum sceleratis extinctis scelus tamen ipsum „ duraret, & meliore sub patruo quam sub „ inimicis conditione puer Regius non uteretur, eo miserior, quod injuriæ sibi factæ ultione lætari, non poterat. Sed forsitan nondum norant Austrasii, quo terrarum *Dagobertus*, & a quo esset adductus; præsertim cum „ tonsus & vilem vestem indutus a Didone Episcopo peregrinus, infans, & ignotus per ignotas regiones circumduceretur: aut si id & norant Austrasii, & *Clodoveus* ex Austrasiis cognoverat fratris filium ex Hibernia difficillime „ erui posse existimavit, qui jam forte veneno a ductore suo sublatus esset, vel saltem „ in aliquod insulæ Monasterium abditus; & „ Regnum, Austriæ obtinere ac sibi habere „ maluit, quam tantopere laborare, ut puero „ illud exuli restitueret. Ita Valesius.

> V. *Hymnechildis tutela Dagoberto juniori fatalis*.

Ve-

ni orbis fuerit propagatus. De Longobardis audisti, ab eis plures in honorem ejusdem sancti Joannis, teste Paulo diacono, erectas fuisse basilicas, ut de aliis ubique locorum extructis modo taceamus. Quod enim testificatione Domini adeo ipse meruit commendari, idcirco a fidelibus præ cæteris celebriori cultu susceptus est venerandus. Sed reddamus hic eam quæ de ejusdem ecclesiæ erectione, & dedicatione extat verus inscriptio, quæ ab Ambrosio descripta sic se habet:

PRÆCVRSOR DOMINI MARTYR BAPTISTA JOANNES
POSSIDET CONSTRVCTAM IN ÆTERNO MVNERE SEDEM,
QVAM DEVOTVS REX RECCESVINTHVS AMATOR
NOMINIS IPSE TVI PROPRIO DE JVRE DICAVI
TERTIO POST DECIMVM REGNI COMES INCLYTVS ANNO,
SEXCENTVM DECIES ÆRA NONAGESIMA NOVEM.

Porro vocem, decies, otiose appositam adversus perfectionem, idem auctor, qui recitat, affirmat ex temporis exacta ratione. Locus in quo ecclesia erecta erat, licet

PAGIUS VI. *Ea tutela magis demonstratur.*

Verum quod tenebrarum offudit silentium Historicorum hujus ætatis, dissipat Præceptum Childerici Regis de loco Barisiaco (vicus est Diœcesis Laudunensis, Gallice *Barisy*, nunc Prioratus Abbatiæ Elnonensi attributus): Ex eo enim manifestum fit, *Hymnechildem* Dagoberto juniori filio *Bilihildem* filiam prætulisse, & dummodo hæc Childerici Regis sponsa fieret, sibi vero Regni administratio concederetur, filii exulis curam abjecisse. Certe *Hymnechildis* tutela clare eo in Præcepto exprimitur; præterquam enim quod in Præcepti Principio Childerici & Hymnechildis nomen præmittitur, ac in fine Rex signum suum apponit & Regina subscribit, paulo ante ejusdem Diplomatis finem ita Rex loquitur: *Et ego dum propter imbecillam ætatem minime potui subscribere, manu propria subterfirmavi, & Regina subterscripsit.* Quare Miræus citatus, & in Diplomatis Belgicis loco Hymnechildis Bilechildem Childerici postea uxorem male substituit. Quomodo enim *Bilihildis* hoc anno Childerici Regis uxor esse potuit; cum is vix annos octo natus esset, & *propter imbecillam ætatem*, ut ipsemet in laudato Præcepto fatetur, eidem subscribere non potuerit?

VII. *S. Leodegarius fit Episc. Augustodun.*

Hymnechildem Reginam cum Clodoveo II. vel post hujus mortem cum Bathilde ejus conjuge & Clotario filio natu majori Ebroini Majoris Domus in quavis re suscipienda audacioris opera in eam quam diximus pactionem venisse, argumento etiam est *Didonis* Episcopi Pictaviensis, qui *Grimoaldi* ambitionis & persecutionis Dagoberti junioris satelles & minister fuerat cum domo Regia reconciliatio, quæ jam ante præsentem annum facta fuerat: *Beatus Leodegarius ex Francorum prosapia & nobilissima progenie ortus, in primis ætatis initiis a parentibus in Clotarii Regis* (hujus nominis II.) *Palatium adductus est, nec diu post ab eodem Rege Didoni Pictaviensis Urbis Præsuli, avunculo scilicet suo, litterarum studiis imbuendus traditus est,* inquit Ursinus in Vita Sancti Leodegarii. Progressu temporis Ecclesiæ Pictaviensis Archidiaconus ab avunculo effectus, *omnibus ejus Diœcesis Ecclesiis ab eodem Pontifice præfectus atque prælatus est*; aliquot post annos Monasterii in Sancti Maxentii honorem conditi avunculi jussu regimen suscepit, illudque *sex fere annis* gubernavit. Subdit Ursinus: *Per idem tempus, Minor Clotarius Rex cum Baldechilde sua matre* (nempe Bathilde) *Regni Francorum habenas moderabatur. Qui cum ejus* (videlicet Leodegarii) *prudentiam auditione accepissent, cupierentque eum apud se in Palatio habere, petierunt ab Episcopo, ut ei faceret copiam eum ipsis in Palatio manendi. Episcopus statim jussa complens, magnis rebus instructum & sapientiæ floribus redimitum, eum misit ad illos, qui eum sane honorifice susceperunt. Ille vero intra paucos dies virtute & integritate sua, sermonisque comitate id consecutus est, ut Rex & Regina, & plerique Pontifices eum præcipue charum haberent, consensuque omnium maxime Francorum, Episcopi functione dignus proclamaretur.* Quare *Dido* cum familia Regia tunc in gratiam reconciliatus fuerat. Non multo post Clotarius Rex Leodegarium Augustodunensem Pontificem nuncupavit; *Quo munere,* inquit Ursinus, *decem annos strenue functus cum esset, Clotarius Rex, qui eum promoverat, excessit e vivis.* Baronius anno DCLXVIII. num. VII. *Leodegarium* triennio tantum ante *Clotarii* Regis mortem Episcopum renunciatum scribit; sed eam sententiam eo anno evertemus. Cum itaque Clotarius III. anno sexcentesimo septuagesimo denatus fuerit, currenti anno Sanctus *Leodegarius* decem illos Episcopatus annos inchoavit. De Sancto hoc Præsule sæpe inferius sermo erit. Præter Ursinum Auctor Anonymus coævus ejus Vitam scripsit. Utraque extat apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino.

VIII. *Obitus S. Finani Lindisfarnensis Epi.*

In Anglia obiit hoc anno *S. Finanus* Episcopus Lindisfarnensis in Regno Northumbriæ postquam sedisset *annos decem*, inquit Beda lib. 3. cap. 26. qui diem & mensem ejus mortis silet. Colitur die XVII. Februarii in Martyrologio Anglicano, & in aliquibus Breviariis citatis a Bollando ad illum diem, quo de S. Finano disserit. Fuerat primum Monachus Monasterii S. Columbæ in Insula *Hya*, seu *Hy*, sive *Hu* apud Hodiernos Scotos extructi, quod hoc tempore celeberrimum erat. Vocatur Merciorum, seu Mediterraneorum Anglorum Apostolus; quia ejus industria magna pars illius Regni, in quo Episcopus fuit, ad Christianam fidem conversa est cum suo Principe *Peada* Pendæ magni persecutoris filio. Ei successit S. *Colmanus*.

IX. *Angilbertus abdicat Episcopatum Dorcestriensem.*

Cum Saxoniæ Occidentalis Parochia pateret amplissime, & *Angilberti* Episcopi industria plurima animorum seges esset, placuit episcopale onus quod hactenus unus Agilbertus Dorcestriæ sustinuerat, duobus humeris imponere. Quare *Kenewalchius* Occidentalium Saxonum Rex *VVinam* natione Anglum Wintoniensi Sedi præfecit, relicta Agilberto Sede, quam prius occupaverat. *Tandem Rex,* inquit Beda lib. 3. cap. 7. *Qui Saxonum tantum linguam noverat pertæsus barbaræ loquelæ subintroduxit in Provinciam alium suæ linguæ Episcopum vocabulo Vini & ipsum*

licet amplus, modo humilis apparet, Balneum, dictus, qui hoc tempore nobilissimus habebatur in vertice Vallisoletanæ situs.

Sex-

PAGIUS *& ipsum in Gallia ordinatum, dividensque in duas Parochias Provinciam, huic in Civitate Venta, quæ gente Saxonum Vintaceastir appellatur, Sedem Episcopalem tribuit: unde offensus graviter Agilbertus, quod hoc ipso inconsulto ageret Rex, rediit in Galliam*; sed tertio post hunc anno; præsenti enim ad Northumbriæ Regnum perrexit ad Alfridum Regem inquit Huntindonius, quod confirmat Beda lib. 3. cap. 25. ubi loquens de quæstione mota de tempore paschæ & de Conventu ea de re anno DCLXIV. habito, ait: *Venerat eo tempore Agilbertus, Occidentalium Saxonum Episcopus, amicus Alchfridi Regis* (Osvvii filii) *& VVilfridi Abbatis, ad Provinciam Nordanhymbrorum, & apud eos aliquandiu demorabatur.* Provincia seu Regnum Occidentalium Saxonum Regio erat amplissima, utpote quæ omnem fere Australem Insulæ Britanniæ oram complectebatur, quæ hodie in octo Diœceses distributa est, ut inquit Godwinus lib. de Præsulibus Angliæ in Episcopis Wintoniensibus, quorum *Vvina* primus fuit. Verum *Agilbertus* jure merito ægre tulit primas Sedes in Provincia distrahi. Hanc divisionem hoc anno, vel saltem superiori factam, ostendit Alfordus in Annal. Eccles. Angl.

I. Concilium Clypiacense.

SExcentesimus sexagesimussecundus Domini annus, quinta Indictione, numeratur etiam Clodovei Regis decimussextus: quo a Clodoveo Rege in Galliis Clyplacensis habita est Synodus omnium propemodum Francorum gentis Episcoporum. Est Clypiacum villa in territorio Parisiensi, de qua mentio habetur in rebus gestis S. Ansberei Episcopi Rotomagensis. De hac vero Synodo hæc apud Aimoinum leguntur (a):

(a) Aimoi. l.4.c.42.

Anno decimosexto ex quo sceptra susceperat regalia Clodoveus, Pontifices & totius gentis Principes Clypiacum convenire jubens, mediusque inter eos solio residens, hoc habuit sermonis exordium: Quamquam, inquiens, Francigenæ cives terrent nos cura principatus admonuerit publicis nos rebus consultores advocare: tamen prius nobis convenit ea quæ Dei & sanctorum ejus sunt, disponere, ut postmodum ea quæ nostra sunt, Deo dante, ex sententia cedant. Ille enim qui per semetipsum polliceri dignatus est, dicens: (b) Primum quærite regnum Dei & justitiam ejus, & hæc omnia adiicientur vobis: nobis suis obtemperantibus præceptis, sua confert promissa. Requiramus itaque quæ sunt placita sanctis in regno jam consistentibus æterni Patris, & cuncta nobis evenient prospera in terris, si ea curaverimus adimplere factis. Intentionem igitur nostri cordis vos sacerdotes, qui dii vocati estis & filii Excelsi omnes, attendite & audite, & auditam si probaveritis, una nobiscum ad effectum adducere laborate. Nostri itaque devotio hæc extat animi, ut monasterium patroni nostri Domini Dionysii, in quo ipse cum consortibus testimoniis veritatis requiescit humatus, & piæ memoriæ genitores nostri, dominus videlicet Dagobertus ore domina Nantildis se sepeliri mandaverunt, ab omni solvamus dominio mortalium: quatenus Abbas vel fratres eo loco commanentes, possessiones a parentibus nostris, sive ab aliis fidelibus Christianis sibi traditas absque ullius dominationis inquietudine possidentes, pro salute nostra ac statu regni nostri liberius Deum deprecentur.

(b) Mat.6.

Privilegium Monachorum S. Dionysii.

II.

Huic autem nostræ suggestioni consentit venerabilis Landericus Parisiacæ urbis Præsul, in cujus diœcesi cœnobium illud situm est, & cui usque ad præsens tempus subjectum fuit. Hanc ergo libertatem servi Dei inibi constituti dum fuerint adepti, nulliusque præter Dei & sanctorum, nostrorumque cui etiam tota natio Francorum paret, fuerint perpessi dominatum: sciant se debito tali genitoribus nostris & nobis, eisque qui nostro (ut speramus) per Dei gratiam orientur ex semine, fore obnoxios: & pro nostra, eorumque quos commemoravimus, præsenti ac futura requie non desinant Deum exorare. Hæc Regem pro concione locutum circumstantes postquam auscultaverunt intente: in laudibus ejus proclamantes, mansura ei optant gaudia.

Huic conventui interfuere prope omnes cir-

PAGIUS SÆC VII Anno Eræ Hispan. DCC. Anno Hegiræ XLII. inchoato die 26. April. fer. 5 A.C. 662.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6155.

☉ 27. B. ☽ 17. P. 20. April. Indict. 5.

JESU CHRISTI 662.

VITALIANI PAPÆ 6.

CONSTANTIS IMP. 22.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XXI. Post Consulatum Constantis Aug. XIX.*

II. Conventus Clipiacensis.

Ad num. I. Immunitatem Ecclesiis primi Imperatores Christiani parcam & modicam tribuerunt, & initio quidem a civilibus & personalibus muneribus tantum ut ex libro 16. Codicis Theodosiani intelligitur: plenissima vero a Regibus Francorum concessa est, ita ut, teste Bignonio V. C. in Notis ad formulas Marculfi dici merito possit eos suo exemplo cæteris Principibus præivisse. Meminit Aimoinus lib.4. cap. 41. Præcepti Regii a Clodoveo II. *anno XVI. Regni sui* Monasterio Sancti Dionysii concessi in Conventu Clipiacensi, ubi Episcopos ac Proceres, qui convenerant, egregiis verbis allocutus est. Præceptum illud, sed varie interpolatum, plures retulere, ut videre est apud Cointium *anno* DCLIII. num. XXXI. & seqq. ubi pluribus illud defendit, simillimumque esse demonstrat Marculfi formulis. Correctiùs postea illud edidit Mabillonius lib.5. de Re Diplomat. Tabelle 57. ex ipsa autographi forma, & lib.6. pag. 466. ubi dicitur *datum sub die X. Kal. Julias an. XVI. Regni nostri Clipiaco*, ideoque Baronius perperam hoc anno ejus meminit; cum annus ille XVI. Clodovei inciderit in annum Christi DCLIII. Deceptus est etiam Cointius citatus in eo quod scripsit Præcepto seu Concessioni Regiæ neminem subscripsisse præter Regem, ejusque Referendarium; indeque expunxit Episcoporum ac Procerum subscriptiones ibidem exaratas, quia eas lapsu temporis interpolatas fuisse arbitratur. Nam in laudata autographo corticeo Præceptum illud extat cum subscriptionibus Episcoporum ac Magnatum, qui Conventui Clypiacensi interfuere, non designata tamen Sede Episcopali. Primus subscribit *Annemundus* Episcopus Lugdunensis, ut recte interpretatur Mabillonius, *Eligius* qui erat Episcopus Noviomagensis, *Landericus*, qui erat Episcopus Parisiensis, aliique. Præterea Mabillonius lib.2. cap.25. aliquot exemplis ostendit, Literis Regis aliquando subscripsisse Episcopos & Proceres, pauca tamen inveniri primæ stirpis Diplomata Regia, quibus testes subscribant. Porro *Clodoveus* Præcepto illo Monasterio Sancti

Gallicani Episcopi, inter quos quidam sancti extiterunt viri, quos sancta Ecclesia dignis effert honoribus, eo quod ad eorum sepulcra variis vexati sanarentur infirmitatibus: id est, beatus Audoenus, sanctus Rado frater ipsius, & dominus Eligius cum beato Sulpitio, necnon sancto Eucherio. Hæc de Synodo ibi: de rebus autem in ea gestis nihil præterea.

III. Sed & sub eodem Clodoveo Rege celebrata reperitur Synodus Cabilonensis, quoto autem anno regni ejus, ignoratur: cui inter alios dignos Episcopos sanctitateque celebres interfuisse leguntur, qui etiam in dicto Concilio Clypiacensi præsentes fuerunt sancti viri Audoenus & Eligius: verum non sub Landerico Episcopo Parisiensi habita ponitur, sed eo tempore quo Parisiensi Ecclesiæ præerat Audobertus, qui per Abbatem Grimoaldum eidem interfuit. Ad hunc autem Audobertum S. Audoenus Episcopus Rotho-

Cabilonense Concil.

Ann. Eccl. Tom. XI. Yyy ma-

PAGIUS III. *Synodus Cabilonensis.*

cti Dionysii libertatem confirmat.

Ad num. III. Concilium Cabilonense, *Clodoveo II. regnante*, ut in ejus Præfatione legitur & *octavo Kalendas Novembris* celebratum, ut liquet ex Epistola hujus Concilii ad *Theodosium* Episcopum Arelatensem scripta, cum tunc is publice pœnitentiam ob publica peccata egeret. Hunc Baronius corrupto exemplari usus *Theodorum* vocat; at interfuit *Theodosius* iste exequiis Sanctæ *Rusticulæ* Abbatissæ Monasterii Sancti Cæsarii apud Arelatas anno sexcentesimo trigesimo secundo, ut eo anno ostendimus. Conditi in eo Concilio Canones viginti, quibus subscripsere Episcopi undequinquaginta, & ab Episcopis directi Abbates quinque cum uno Archidiacono. Verum quo anno celebratum fuerit, in eo non legitur; [1] cum tamen *Audoenus* Rotomagensis, *Eligius* Noviomensis, & *VVulfolendus* Bituricensis jam essent Episcopi, nondum vero promotus esset ad Presbyteratum *Tillo*, quo tantum anno DCXLV. insignitus fuit. Cointius illud cum anno sexcentesimo quadragesimo quarto alligavit, observavitque in Vita Sancti Tillonis Monachi Solemniacensis, qui auxilio fuit Sancto Eligio in convertendis Menapiis, narrari *habito Concilio* sancitum fuisse, *ut nullus pretio dato, ad Sacerdotale admitteretur officium*, & proxime subjungi de *Tillonis* Sacerdotio & Præfectura Solemniacensi, licet, inquit Cointius, Tillonis nomen ab Abbatum Solemniacensium Catalogis absit. Cum tamen Mabillonius Sæculo Secundo Benedictino aliam *Tillonis* Vitam melioris notæ ex Lectionario Solemniacensi exhibeat, in qua *Tillo* non dicitur Abbas; in Martyrologio Ecclesiæ Solemniacensis ante quingentos annos exarato solo *Monachi* nomine designetur; & Solemniacenses eum in Abbatum suorum Catalogo non numerent, levis est de hujus Concilii Epoche Cointii conjectura. Illud certum, Concilium hoc ante mensem Septembrem anni sexcentesimi quinquagesimi sexti habitum; cum paulo post Clodoveus II. fato functus fuerit; imo ante finem anni DCLIII. ut numero sequenti ostendo.

IV. Synodo Cabilonensi subscripsit *Germoaldus Abba in vicem Audoberti Ecclesiæ Parisiacæ*. Audobertus vero antecessit *Landericum* in Episcopatu Parisiensi, non vero subsecutus est, ut autumavit Baronius. *Audobertus* enim regebat Ecclesiam Parisiensem anno sexcentesimo quadragesimo, quo Fossatense Monasterium, Gallice *Fossez*, in Episcopatu Parisiensi conditum est a *Blidegisilo* Archidiacono Parisiensi, ut liquet ex Vita S. Baboleni Abbatis ejusdem Monasterii a Duchesnio in Hist. Franc. & nuper a Chiffletio in Dissert. de annis Dagoberti I. publicata, & Sanctum *Babolenum* primum Abbatem huic Monasterio præfecit, ut videre est apud Cointium anno DCXL. num. XXXIII. & seqq. ubi recte ostendit, hunc Sanctum *Babolenum* diversum esse a Sancto Bobuleno quarto Abbate Monasterii Bobiensis in Italia, adversus eos, qui utrumque inter se confundunt. Subscripsit Audobertus donationi ex Regia liberalitate factæ Monasterio Fossatensi a Blidegisilo, *Parisius, sub die Nonarum Majarum, anno tertio regnante Clodoveo gloriosissimo Rege*, quæ tam a Cointio, quam a Chiffletio laudatis recitatur. Ex quibus etiam inferri debet Synodum Cabilonensem, ad quam deputatum misit, *Audobertus* Parisiensis Episcopus habitam esse ante annum DCLIII. quo *Landericus* ejus Successor præsens fuit Conventui Clypiacensi. Ecclesia Fossatensis sæculo proxime elapso ad Canonicos sæculares transiit. Est is locus tertio fere milliari supra Lutetiam ad Matronam fluvium insula circumclusus.

Monasterium Fossatense Audoberto Ecclesiam Parisiensem regente conditum.

V. Hoc anno *Sanctus Nivardus* Rhemensis Episcopus, de quo pluribus agit Flodoardus lib. 2. cap. 27. ad Deum migravit, & quidem adveniente *Kalendarum Septembrium die*, ut diserte legitur in Passione S. Bercharii Abbatis Altivillarensis & Dervensis primi. Magna necessitudine conjunctus fuit cum Sancto Berchario *qui ab eo petierat locum sibi dari, ubi cum fratribus suis Monachis sub Regula Patrum Sancti Benedicti & Sancti Columbani vivere posset. Quod & idem Præsul facere statuit*, inquit Flodoardus citatus, ubi sermonem habet de Monasterio Altum-Villaris, Gallice *Haut-Villiers*, quod *Nivardus* ad flumen Matronam in Episcopatu Rhemensi extruxit & Berchario Abbati cum multis prædiis suis donavit, idque non longe ante mortem suam; cum in Passione Bercharii legatur, Nivardo moriente ædificia nondum absoluta fuisse San-Marthani Tom. 4. Galliæ Christ. pag. 30. referunt fragmentum fun-

Obitus S. Nivardi Episc. Rhemensis.

NOTÆ [1] ETsi de anno quo Synodus ista Cabilonensis habita fuit, certi nihil definiri potest; non insani tamen conjectura eam anno 649. illigarem. Nam die VIII. Kal. Novembris celebratam fuisse, tam certum est, quam certum pariter indicendis exordiendisque Conciliis diem Dominicam plerumque deligi consuevisse; sicut & æque perspicuum est ex iis quæ Pagius hic animadvertit, Synodum hanc collocari oportere intra annos 640. quo SS. Eligius & Audoneus Episcopi renunciati sunt, & 653. quo S. Audobertus Parisiensis jam decesserat. Porro intra annorum spatium illud Dominica dies in VIII. Kal. Novembris nonnisi anno 649. incidit; hæc ergo Concilii epocha interim statuenda, donec lux major ex anecdoto aliquo monumento Ecclesiasticæ historiæ effulgeat. MANSI

magenfis fcripfit vitam S. Eligii Epifcopi Noviomenfis: extant ea de re litteræ utriufque ultro citroque datæ in appendice ejufdem fcriptionis. Habentur ejus Synodi canones decem & novem, quos tu confulas. Legitur poft ipfos epiftula Synodalis ad Theodorum Epifcopum, qui publice egerit pœnitentiam ob publica peccata commiffa, quæ citatur caufam dicere ad fequentem Synodum Arelatenfem. Quod ad tempus regni Clodovei fpectat: perveniffe ipfum ufque ad annum decimoctavum fui regni, inferius dicturi fumus.

Qui

PAGIUS

fundationis ex Charthophylacio Altivillarenfi, recteque cenfent, *Nivardum* hoc anno demortuum; & Auctor Paffionis Bercharii afferit, Monafterium Altumvillare conftructum effe *Childerici Regis Francorum opitulante clementia*, & poft Nivardi mortem Monafterium Dervenfe. Quæ idem mors hoc anno contigit, cum illud anno fequenti ædificatum fuerit, ut ibi oftendo. Adhæc fcribit Auctor ejufdem Paffionis, *Bercharium*, relicto Monafterio Altivillarenfi, veniffe ad locum quendam Diœcefis Tricaffinæ, cui tunc nomen erat Mangifvillare, *Pellemonftier* Galli nuncupant, & abftrufiores receffus in fylva Dervenfi ftudiofe perluftrantem, duas alias ibidem Ecclefias conftruxiffe, & poft ipfas tandem Monafterium *Dervenfe*, cujus ipfe Bercharius primus Abbas extitit. Vocatur illud Gallice, *Monftier-en-Der*, & etiam nunc utrumque Monafterium fub Benedictina S. Vitoni congregatione viget.

VI. *Varia Monaft. a S. Berchario ædificata.*

Cointius fundationem Monafterii *Altum-Villarenfis* cum præfenti Chrifti anno accurate copulavit; fed Ecclefiarum mox memoratarum ædificationem partim cum anno DCLXVIII. partim cum anno DCLXIX. male conjunxit, ac majori errore initium Monafterii Dervenfis in annum DCLXXI. diftulit: quod Auctor Paffionis S. Bercharii, poftquam locutus eft de una ex præfatis Ecclefiis, fcribat: *Hunc ergo* (fc. Childericum Regem) *Pater eximius adiit, atque fibi ad bona vota confortibus Viris Dei amore ferventibus, Leodegario & Mummolino Epifcopis, Amalrico quoque & VVlfaudo Optimatibus, impetravit a Rege licentiam ædificandi fibi in eodem loco Bafilicam, quam B. Martini in honore confecratam prædictus Rex Childericus circumquaque ab Ecclefia fylvæ longa una benigne donavit*. Exiftimavit enim Cointius Clotarium Regem anno DCLXIX. e vivis abiiffe, & *Childericum* fratrem Monarchiam Francorum, quando eum adiit Bercharius, jam obtinuiffe; quod evincere putat ipfa Pontificum nomina, ex quibus Leodegarius Epifcopatum Auguftodunenfem in Burgundia gerebat, & Mummolenus Epifcopatum Noviomenfem in Neuftria. Verum præterquamquod *Clotarius* III. vixit ufque ad annum DCLXX. Monafterium *Dervenfe* a Childerico dum Auftriæ tantum præeffet, conditum eft, idque anno fequenti, ut ibidem oftendam; ideoque omnes præfatæ Ecclefiæ ante hujus anni finem, vel prioribus menfibus anni infequentis ædificatæ in Regno Auftrafiano, ubi *Leodegarius* & *Mummolenus* ob caufas nobis ignotas tunc verfantes, *Sancti Bercharii* confilia apud Childericum Regem, cui gratiffimi erant, promoverunt. Quare male Cointius mortem Sancti *Nivardi* in annum DCLXXIII. diftulit, ut ex dicendis anno fequenti manifefte conftabit.

VII. *Diftinguend. duo Nivones vel Nivard. di Epifcopi.*

Ex his fequitur, *Nivonem* Epifcopum ad cujus petitionem in fragmento Vitæ Sancti Lantberti Abbatis Fontanellenfis dicitur *Bilibilda* uxor Childerici Regis dediffe quafdam poffeffiones Cœnobio Fontanellenfi, eumdem non effe cum *Nivardo*, qui etiam *Nivo* appellabatur, ut autumavit Henfchenius ad diem XIV. Aprilis quo S. Lantbertus colitur, in Notis ad ejus Vitam: cum ea largitio Regia facta fuerit *anno X. Childerici* in Auftria, & *V. ejufdem Lantberti Abbatis*, ut in eo fragmento legitur, ideoque, anno DCLXXI. ad quem *Nivo* five *Nirvardus* Epifcopus Rhemenfis non pervenit.

I. De adventu Constantis Imp. in Urbem.

QUI sequitur annus sexcentesimus sexagesimustertius, Indictione sexta inscribitur: quo Constans Imperator Romam se conferens ad limina Apostolorum visitanda, a Vitaliano Romano Pontifice honorifice exceptus est. Sed quomodo id acciderit, & quæ tunc ab eodem Imperatore Romæ gesta sint, ex Anastasio Bibliothecario audiamus, qui in Vitaliano ipso ista habet: *Hujus* inquit *temporibus venit Constans* * *Augustus de regia urbe per littoraria Athenas, exinde Tarentum, inde Beneventum & Neapolim per Indictionem sextam: postmodum venit Romam, id est, quinta die mensis Julii, Indictione suprascripta. Et occurrit ei Apostolicus cum clero suo milliario sexto ab urbe Roma, & suscepit eum.* Obsequia ista Pontificis quid aliud monent, nisi fuisse adventum ejus in Urbem pacificum, præcessisseque pacis nuncia, quæ significarent Imperatorem venientem in Occidentem, Occidentalium velle sectari fidem, ac detestari Orientalem errorem, a quibus volens libensque discederet? Hæc & alia hujusmodi cum apud Vitalianum Pontificem fidem invenerint, nihil voluit prætermisisse, quo eum demerere & continere in officio posset; ut ab eodem auctore audies, qui sic reliqua narrare pergit:

* Constantinus

II. Quomodo Imperator exceptus est a Vitaliano.

Et ipsa die ambulavit Imperator ad sanctum Petrum ad orationem, & donum ibi obtulit: die sabbati ad sanctam Mariam venit, itemque donum obtulit. Dominico die processit ad sanctum Petrum cum exercitu suo: omnes cum cereis exierunt obviam ei, & obtulit super altare illius pallium auro textum; & celebratæ sunt Missæ. Item sabbati die venit Imperator ad Lateranas ædes, & lavit se, & ibidem pransus est in basilica Julii. Item Dominico die fuit statio ad sanctum Petrum; & post Missas celebratas, Vale fecerunt sibi invicem Imperator & Pontifex. Duodecim dies in civitate Romana perseverans, omnia quæ erant in ære ad ornatum civitatis deposuit. Sed & ecclesiam beatæ Mariæ ad Martyres, quæ tecta tegulis æreis erat, discooperuit, & in regiam urbem cum aliis diversis rebus, quas deposuerat, direxit. Et postmodum secunda feria egressus de civitate Romana, reversus Neapolim, inde terreno itinere pergens Rhegium, ingressus est Siciliam per Indictionem septimam, & habitavit in civitate Syracusana, & talem afflictionem posuit in populo, seu habitatoribus, vel possessoribus, provinciarum Calabriæ, Siciliæ, Africæ, Sardiniæ per diagrapha, seu capita, atque nauticationes per annos plurimos, quales a sæculo numquam fuerant: sed & alia multa inaudita perpessi sunt, ut aliqua spes vitæ non remaneret: sed & sacra vasa, vel Cimilia sive utensilia *sanctarum Dei ecclesiarum auferens, nihil dimisit.* Hucusque Anastasius: quæ autem prosequitur de ejus nece, suo loco dicemus.

III. Vitalianus censuræ cur remiserit nervus.

Hic vero absque accurata consideratione non transeat, quomodo Romanus Pontifex Vitalianus inter solertes prudentes-que

Ann. Eccl. Tom. XI. Y y y 2

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCCI. Anno Hegiræ XLIII. inchoato die 15. April. fer. 7. A.C. 663.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6156.

☉ 28. A. ☽ 18. P. 2. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 663.

VITALIANI PAPÆ 7.

CONSTANTIS IMP. 23.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatur: *XXII. Post Consulatum Constantis Aug. XX.*

II. Constans Imp. annos sex in Sicilia mansit.

A num. I. ad VI. Hoc anno *Constans* Aug. Constantinopoli relicta in Italiam venit, ubi reliquo vitæ tempore commoratus est, per annos scilicet sex, ut Theophanes in Chronico, & Zonaras in Constante docent. Anastasius in Vitaliano Papa refert, eum venisse navi Athenas, & exinde Tarentum, Beneventum, & Neapolim, *per Indictionem sextam*, quæ hoc anno usque ad Kalendas Septembris obtinuit: postmodum profectum esse Romam *quinta die mensis Julii, feria quarta, Indictione suprascripta, die Sabbati* ad Sanctam Mariam, & *Dominico die* processisse ad Sanctum Petrum, *duodecim dies* in Civitate Romana moratum esse, & *postmodum secunda feria* egressum de Civitate Romana, rediisse Neapolim, & introiisse Siciliam *per Indictionem VII.* ac populos Calabriæ, Siciliæ, Sardiniæ, Africæ valde afflixisse dum in Sicilia commoratus est. Qui temporum characteres præsentem annum certo designant. Paulus Diaconus lib. 5. de Gestis Langobard. cap. 12. Anastasio antiquior ait, etiam Imperatorem *in Sicilia ab Indictione septima usque ad duodecimam*, qua obiit, mansisse.

III. Ob hæresim Monothelitarum Constantinopolitanis invisus.

Statuit inquit Cedrenus ad annum ejus Imperii XVIII. *Imperium Romam transferre cum invisus Byzantiis esset ob Monothelitarum hæresim, aliasque pravas de religione sententias. Misit ergo qui uxorem & liberos adducerent: sed hanc cum liberis Byzantii detinuerunt.* Eamdem hujus profectionis causam refert Constantinus Manasses: aliam jam tetigerat Cedrenus, eum scilicet ideo statuisse in Siciliam abire, quia cum *Theodosium* fratrem occidisset, quem antea suadente Paulo Constantinopolitano Episcopo fecerat consecrari Diaconum, *Theodosius* ei Diaconi habitu crebro appareret cum poculo pleno sanguine, quem ei porrigebat. Zonaras, qui etiam prodit eum statuisse transferre Romanum Imperium Syracusas, addit Constantinopolim reliquisse, ob odium Civium post fratris cædem, & post patrata in Papam *Martinum*

& Sam-

que Pontifices adnumeratus, immo & inter sanctos, quos colit Ecclesia Catholica, recensitus, erga Constantem Augustum nullum genus obsequii prætermisit, quo posset hominem demerere. Non enim ejecit ab Ecclesia sacrilegum fratricidam, neque procul abhorruit vel a salutatione hominis, qui sanctissimum Pontificem Martinum a sede tyrannice evulsisset, ignominiose tractasset, ac tandem relegatum Chersonæ perire fame etiam coegisset: non exhibitam in sanctum Maximum ejusque discipulum carnificinam exprobravit: non, inquam, tot tantisque aspersum criminibus hominem sprevit, vel (ut par erat) exhorruit, foresque illi occlusit Ecclesiæ; sed obviam prodiit, excepit, fovit, amplexatus & prosecutus est omni genere charitatis.

IV. Cur ista Vitalianus in summum dispendium (ut videri poterat) Ecclesiasticæ læsæ censuræ, & fractæ penitus disciplinæ? Qui cuncta moderatur Deus, & fecit in numero, pondere, ac mensura, & pro ratione diversorum temporum diversas a nobis in rebus gerendis rationes exposcit; secundum quod Sapiens definivit dicens: (a) *Tempus odii & tempus amoris, & tempus amplexandi, & tempus ab amplexibus recedendi, & tempus pacis, & belli tempus*; suasit Vicario suo Summo Pontifici, ita agere cum scelestissimo homine, dissimulando omnia hominis illius delicta, dummodo Catholicæ esset veritati consultum, cui conduceret ut Imperator diu hæreticus, sive per veritatem, sive per occasionem specimen ederet Catholicæ pietatis, personam præseferens hominis Orthodoxi.

(a) Eccl. 3.

V. *Opportuna Vitaliani dispensatio.* Quod enim una cum Imperatore (ut sæpe cognitum est) universus Oriens vel schismate scindi, vel communione Catholica uniri soleret: sanctus Spiritus persuasit, Ecclesiasticos tunc reliquos omnes silere canones, Ecclesiasticamque tacere censuram, ut unius communicatione universus simul Oriens & Occidens, diu inter se divisi schismate, communione Catholica stringerentur. Nec ipsum Vitalianum spes fefellit, vel consilium ejus est irritum redditum: etenim ejusmodi remissione censuræ factum, ut non ipse solus Constans usque ad obitum videri voluerit esse catholicus; sed hac semel aperta via, & ejus successor in Imperio, œcumenico congregato Concilio, ad ipsam hæresim extirpandam, omne contulerit studium atque robur. Cujus enim est sancire canones, ejusdem est & moderari eos, ac pro ratione personarum & temporis secundum Dei consilium cuncta disponere, quæ prodesse sciat Ecclesiæ. Unus idemque Spiritus dono consilii atque discretionis hæc omnia est operatus, remittens nervos Ecclesiasticæ arctæ censuræ pro salute totius Ecclesiæ consequenda. Hinc illud quam saluberrime monet Ecclesiastes: (b) *Noli esse justus multum: neque plus sapias quam necesse est, ne obstupescas*. Probes igitur necesse est medicinam, ex qua integra sanitas fuit Ecclesiæ Catholicæ restituta.

(b) Eccl. 7.

VI. Hæc eadem cum & describat Paulus (c) diaconus de adventu Constantis Imperatoris & rebus ab eo Romæ gestis, dicatque contigisse reditum ejus in Siciliam anno sequenti, Indictione septima: multa commiscet de bello ab eodem in Italia gesto adversus Grimoaldum Regem Longobardorum, & ejus filium Romualdum Ducem Beneventanum, antequam se conferret in Urbem ipse Constans Imperator hoc anno; licet annorum ejus ex iis quæ idem Paulus tradit, ubi agit de tempore ☞ Ariperti ☜ Regis ejus prædecessoris, alia esset ratio ineunda. Si-

qui-

(c) Paul. diac. l. 5. c. 6. 7. 9. 11.

PAGIUS

& Sanctum Maximum. Ei obviam processit *Vitalianus* Papa sexto ab Urbe milliario, quia ante suum Romam adventum Catholicum omnino egit. Baronius anno DCLV. numer. III. & hoc anno num IV. scribit, Constantem hæresim abjurasse statim post initum a *Vitaliano* Pontificatum, & antea ita audivisse hæreticum ut velut proscriptus ab Ecclesia haberetur, ideoque hæresim abjurasse; alioquin Vitalianus missam *per Responsales non accepisset oblationem*, inquit Baronius. Verum de illa hæreseos abjuratione nulla apud Anastasium, nec quemquam ex Veteribus mentio. Quemadmodum itaque Sanctus *Martinus* Papa in Concilio Lateranensi œconomia erga *Constantem* usus est; ita & Vitalianus tam Pontificatus sui initio, quam hoc anno, quando Constans Romam venit. Inde Imperatore, saltem apparenter Catholico, & urbane agente cum Catholicis, facilis fuit Ecclesiarum pax & fidei tranquillitas, & *Constantinus Pogonatus* ejus filius, plane Catholicus, optimeque affectus Vitaliano Papæ Sextam Synodum generalem procuravit.

IV. *Grimoaldus Langobardorum Regnum anno superiori arripuit*

Ad ann. VI. & seqq. Sigebertus in Chronico *Ariberti* Langobardorum Regis obitum anno sexcentesimo sexagesimo consignavit, sed anno uno citius, ut mox dicetur. Regnavit enim *annos novem*; ut tam Sigebertus, quam Paulus Diaconus lib. 4. cap 53. habent. Sed quia nec Baronius, nec ullus alius, quem viderim, animum advertit ad errorem ejusdem Pauli anno DCXXXVI. a me indicatum ac emendatum, hinc Baronius annos tantum quinque *Ariberto* tribuit, ac præterea ejus mortem biennio tardius recitat. Sigonius lib. 2. de Regno Italiæ Langobardorum Regum annos etiam mutilare cogitur. Onuphrius in Chron. Eccl. Grimoaldi initium usque ad annum DCLXVI. differt; & aliqui *Aribertum* prætermittunt. Joannes Basilius Heroldus in lucem edidit Codicem legum Langobardorum, ubi Grimoaldus in Præfatione dicit se emendare edictum a Rothari Rege datum *anno sexto Regni mei, mense Julio, Indictione undecima*, qui characteres in annum DCLXVIII. competunt. Quare si sextus Grimoaldi annus tunc in cursu erat, anno DCLXII. non vero DCLXI.

quidem dum ait, ipsum annos novem regnasse, & filios unum, cœpisse vero ex sententia ipsius regnare anno Redemptoris sexcentesimo quinquagesimonono; non ante sexcentesimum sexagesimumnonum. Grimoaldum regnare cœpisse, dicendum esset: quod plane contrarium omnino esse reperitur iis quæ de exordio regni ejusdem Grimoaldi habentur in ejusdem Regis edicto, cui magis quam alicui scriptori aliter asserenti esse standum, nemo non dixerit: & ex ejus assertione fore necesse omnes diversa sentientes corrigere & emendare, æque consentiet absque aliqua controversia. Hoc idcirco diximus, quod qui nuper res Longobardorum & Regum Italiæ est accuratius prosecutus (a), ponat exordium regni Grimoaldi anno Domini sexcentesimo sexagesimoprimo, cum ex ejusdem edicti, quod & ipse recitat, auctoritate, erroris redarguatur: etenim ipsius exordio hæc in eo leguntur: *Ideo ego Grimoaldus vir excellentissimus Rex gentis Longobardorum, anno (Deo propitio) sexto regni mei, mense Julio Indictione undecima, per*

(a) *Sigon. de regn. Ital. l. 2. in Grimoaldo.*

Grimoaldi Regnum quando coepit.

PAGIUS DCLXI. ut perperam habet Sigebertus, Regnum inierat, idque post mensem Julium. Baronius ex ea lege deducit, *Grimoaldum* hoc anno Regem Langobardorum dictum esse, sed ex infra dicendis hæc opinio evertetur. Præterea nullum *Godeberto & Bertharit* Regibus tempus assignat: & tamen Sigebertus Ariberti morte narrata, ait: *Godebertus & Bertarith filii ejus annum agunt non tam in Regno componendo, quam Regno contendendo.* Narrat eos tumultus Paulus lib. 4. cap. ult. & lib. 5. cap. 1. & seqq. Tum Sigebertus anno DCLXI. ait: *Grimoaldus Dux Taurinensium Godebertum filium Aripert Regis Langobardorum dolo perimit, & ejus Regnum arripit, sororemque Godeberti uxorem facit, regnavitque novem annis.* Confirmato Grimoaldi Regno apud Ticinum, jamdudum pactam Ariberti Regis filiam duxit uxorem, inquit Paulus lib. 5. cap. 5. [1]

V. *Synodus Augustodunensis.*

Sanctus Leodegarius Augustodunensis Episcopus ut Ecclesiæ suæ præsentissimam opem afferret, Synodum celebravit, cujus Canones maxima ex parte deperditi. Aliquot publicavit Sirmondus ut videre est in Collectione Conciliorum. [2] Ex uno eorum liquet id præcipue *Leodegario* placuisse, ut in Cœnobiis Diœceseos Augustodunensis nulla Regula præter Benedictinam vigeret, in alio dicitur: *Si quis Presbyter, Diaconus, Subdiaconus, vel Clericus symbolum quod Sancto inspirante Spiritu, Apostoli tradiderunt, & fidem Sancti Athanasii Præsulis irreprehensibiliter non recensuerit, ab Episcopo condemnetur.* Hæc prima mentio symboli fidei sub nomine S. Athanasii Præsulis; quod tamen genuinum ejus fœtum non esse, ostendi anno CCCXL. Verum existimandum, Patres hujus Synodi non aliter de symbolis Apostolico & Athanasiano sensisse, quam Majores suos antea sensisse noverant.

NOTÆ [1] Composita Rodoaldi morte cum anno 653. Ariperti ejus successoris anni novem deducent nos ad annum 665. Dein anno uno tributo Godeberto & Betharit ejus filiis, ut & Sigebertus illis assignat, incidimus in annum 663. cui Grimoaldi initium assignandum est, ut anno 668. regni ejus sextus numerari potuerit, quo nos revocat Prologus Legum Grimoaldi hic a Pagio laudatus. Ex hoc autem intelligimus Grimoaldum isto quidem anno, sed ante Julium mensem cœpisse. MANSI

[2] Synodum hanc Augustodunensem ad annum 677. pertinere, suspicor, nec aliam esse rear ab illa cujus mentio est in vulgato S. Leodegarii testamento, sicuti neque aliam designari puto Synodum in Diplomate autographo Theodorici, de quo ex Mabillonio Pagius ad A. 677. 8. id autem paulo diligentius discutiendum est. Vulgatum S. Leodegarii testamentum genuinum esse quidem, sed corruptos ferre temporis characteres probat Mabillonius in Annalibus lib. V. num. 36. In eo vero ait Vir Sanctus testamentum illud suum condidisse in Concilio quinquagintaquatuor Episcoporum, præsentibus *Principibus nostris*, idest ut Mabillonius ibidem exponit, Theodorico & Dagoberto. Ex quibus intelligimus inter utrumque Regem pacem tunc conciliatam fuisse. Porro pax inter duos illos Reges nulla fuisse videtur in Gallia ante annum 677. ut Pagius ad eumdem annum num. 7. & 8. demonstrat. Constat autem ex Diplomate autographo Mabillonii, ut videre licet apud Pagium loco supra laudato, eo pariter anno 677. medio Septembri dum pax esset in Gallia, confertam quandam Gallorum Præsulum Synodum habitam fuisse pro *statu Ecclesiæ & confirmatione pacis*, quæ verba denotare videntur eidem Concilio plurimos Galliarum Episcopos convenisse, ut de ratione perpetuandæ utrimque pacis tractarent. Igitur Synodus hæc ipsissima censeri potest ac superior illa, cujus S. Leodegarius in suo testamento meminit. Repugnare his videtur locus habiti Concilii, qui locus in Testamento appellatur Christiacus, in Diplomate vero Marlacus. Sed forte sicut mendosi sunt characteres chronologici ejusdem Testamenti, ita & mendose loci nomen expressum est, ac pro Christiaci, legendum est Marlaci, seu forte Marliaci; cum præsertim ubi locorum Christiacus fuerit nemo norit, teste Mabillonio loco citato. Hoc ipsum autem Concilium forte Augustodunense appellatum fuit, quod ejus canones S. Leodegarius Augustodunensis facile direxerit.

Profecto Concilium illud de quo in testamento S. Leodegarii unum idemque cum Augustodunensi fuisse sensit pariter nobiscum Author adnotationis subjectæ editioni Conciliorum Veneto-Labbeanæ to. VII. col. 550. sensit & Mabillonius loco sup. laudato, ubi postquam egisset de Concilio in Testamento designato subdit: *Forte eodem in loco eodemque tempore habita est Synodus Augustodunensis dicta; quæ forte non aliam ob causam Augustodunensis dicta est, quam quod agente in primis Leodegario Augustodunensi Episcopo ejus canones conditi sunt.* His ergo stantibus Augustodunensis Synodi epocha figenda est anno 677. Theodorici Regis anno V. ineunte, medio Septembri. MANSI

per suggestionem Judeum, &c. Cum igitur mense Julio Indictionis undecimæ numeret ipse Grimoaldus annum sextum regni sui; fateri utique necesse est, ipsam regnare cœpisse hoc anno sexcentesimo sexagesimotertio, sexta inchoata Indictione: ad quod sane tempus bellum cum Longobardis a Constante gestum referendum est, nec est quod ad sequentem sextam Indictionem id referri possit, cum tunc temporis neque Constantem, neque Grimoaldum superstites esse contigerit, jam diu ante utroque defuncto.

VII. Quod autem ad ipsum bellum pertinet: antequam illud auspicaretur Constans, consultum ab eo sanctum eremitam, Paulus tradit, qui hæc de his habet (a): *Prius ad solitarium quemdam, qui prophetia spiritum habere dicebatur, abiit, studiose ab eo sciscitans, utrum gentem Longobardorum, quæ in Italia habitabat, superare & obtinere posset. A quo cum servus Dei spatium unius noctis expetiisset, ut pro hoc ipso Dominum supplicaret: facto mane, ita eidem Augusto respondit: Gens Longobardorum superari modo aliquo non potest, quia Regina quædam ex alia provincia veniens, basilicam beati Joannis Baptistæ in Longobardorum finibus construxit, & propter hoc ipse beatus Joannes pro Longobardorum gente continue intercedit. Veniet autem tempus, quando ipsum oraculum habebitur despectui, & tunc gens ipsa peribit. Quod nos ita factum esse probavimus: quia ante Longobardorum perditionem, eamdem beati Joannis basilicam, quæ utique in loco, qui Modicia dicitur, est constituta, per viles personas ordinari conspeximus: ita ut indignis & adulteris, non pro vitæ merito, sed præmiorum datione iisdem locus venerabilis largiretur.* Hactenus Paulus, qui narrare pergit inania studia Constantis Imperatoris, quæ insumpsit, ut Beneventana potiri posset civitate: tu ipsum consulas. Cæterum ejusdem Pauli (b) assertione, ante Imperatoris adventum in Urbem ea omnia contigisse traduntur. Defensam autem fuisse Beneventanam civitatem ope sancti Barbari ejusdem civitatis tunc Episcopi, plura quæ in ejus vita scripta habentur, ostendunt.

(a) Paul. diac. l. 5. c. 6.

Vaticinium de Regno Longob.

(b) Paul. diac. l. 5. c. 34.

VIII. Quod autem ad Grimoaldum pertinet: fuisse ipsum quidem ex Ariano ad fidem Catholicam conversum per sanctum Joannem Bergomi Episcopum, ejusdem Sancti Acta tradunt. Porro de sua ipsius fide

PAGIUS

eant. Hæc porro Synodus anno incerto in Burgundia celebrata.

VI. In Austria vero Sanctus *Cunibertus* Episcopus Coloniensis e vivis excessit: *Completis feliciter* inquit Auctor Anonymus ejus Vitæ apud Surium ad diem XII. Novemb *quadraginta vilicationis suæ annis, pridie Iduum Novembris Creatori suo reddidit spiritum*. Ex Archidiacono Trevirensi *septimo Kalendas Octobris gradum Episcopalis benedictionis ascendit*, ideoque anno sexcentesimo vicesimo tertio, quo dies XXV. Septembris in Dominicam cadit. Qui cum interfuerit Concilio Rhemensi anno DCXXVI. celebrato, recte inde colligit Cointius spuria & & commentitia esse quæ de illius pueritia sub Dagoberto Rege narrat citatus Anonymus. Consiliarius fuit Dagoberti Regis, qui cum *Sigibertum* filium Austriæ Regem præfecit totam Regni administrationem esse voluit penes *Cunibertum* & *Aldagiselum* Ducem. Magna amicitia conjunctos fuit cum Pippino Laodensi, cum quo post mortem Dagoberti Regnum Austriæ sub Sigiberto puero gubernavit.

Obitus S. Cuniberti Epise. Coloniensis.

VII. Hoc anno *Sanctus Bercharius* post Ecclesias anno superiori, ut ibidem dixi, ædificatas, cum invenisset locum erigendo Virorum Monasterio idoneum in nemore Dervensi, Præceptum a Childerico Rege impetravit, quo eidem locus ille conceditur. Extat illud apud Camosatum in Promptuario Antiquitatum Tricassinæ Diœcesis in Notis ad Historiam Sancti Bercharii, quod his verbis clauditur: *Et ut hæc emunitas firmior habeatur, & per tempora conservetur, manus nostra ac fidelium nostrorum tam Episcoporum, quam Optimatum subscriptionibus subter eam decrevimus roborari. S. Reoli Episcopi, S. Leodegarii Episcopi. S. Attelani. S. Vulfaudi Majoris Domus. S. Amalrici. Data IV. Non. Julii, anno III. Regni Childerici Regis. Actum Compendio Palatio.* In Passione Sancti Bercharii de ista fundatione mentio est, & in ea habetur: *Auxiliantibus vero sibi* (idest Berchario) *per Divinam Gratiam ex cujus desiderio ista agebat, S. Leodegario Episcopo & Amalrico Majore Domus, Fulcoaldo quoque & Vulfaudo, Nivardo etiam & Atelano Episcopis, impetravit sibi dare a Rege silvam ex suo fisco, &c.* Childerico Regi duæ erant Epochæ, altera a Regno Austrasiæ, altera a Regno Burgundiæ & Neustriæ deducta, & postquam duo hæc ultima Regna adeptus est, in actis res Austrasianas respicientibus priorem Epocham *Childericus*, ejusque exemplo subditi, adhibuere. Quare cum Monasterium *Dervense* situm sit in Parteosi Campaniæ pago, Gallice *Monstier en-Der*, Diœcesi Catalaunensi subjectum, Tricassinæ finitimum ad fluvium Vigeram, pertinebat ad Regnum Austriæ, ideoque Monasterium illud anno currenti, qui tertius est Childerici in Austria regnantis, fundatum fuit, & quidem post *Nivardi* Rhemensis Episcopi mortem, quæ contigit dum Sanctus *Bercharius* adhuc Rhemis esset, & antequam ad Dervensem silvam veniret, & locum ibi ad condendum Monasterium a *Childerico* Rege postularet, uti in Passione Bercharii legitur. *Nivo* itaque, qui in Passione illa dicitur adjuvasse *Bercharium*, Episcopus est incerti loci, ac diversus a *Nivardo Episcopo* Rhemensi, qui jam obierat, teste ejusdem Passionis Auctore; indeque in Præcepto Childerici *Reolus*, qui eidem successit, primus subscribit, deinde *Leodegarius* Episcopus Augustodunensis, Attelanus Episcopus Laudunensis, *Vulfaudus* Major Domus, & *Amalricus*, qui in eadem Passione perperam vocatur *Major Domus*, quamvis ibidem *VVlfaudus* nominetur, qui revera Majoratum gerebat in Austria; quare Passio illa hac in parte interpolata. *Nivonis* incerti loci Episcopi fit etiam mentio in fragmento Vitæ S. Lantberti Episcopi Lugdunensis, ut anno superiori

Monasterium Dervense a S. Berchario conditur.

fide Catholica illud certum reliquit posteris omnibus conspicuum monumentum dum (ut ex Paulo suo loco dicetur) constat ipsum erexisse basilicam sub titulo sancti Ambrosii Mediolanensis Episcopi, quem liquet fuisse Arianorum acerrimum oppugnatorem. De bellica ejus virtute, & adversus Græcos alia ante hac obtenta victoria, hæc breviter idem Paulus (a): *Cum esset bellicosissimus & ubique insignis, venientibus eo tempore Græcis, ut oraculum S. Michaelis Archangeli in monte Gargano situm deprædarentur; Grimoaldus super eas cum exercitu veniens, ultima cæde eos prostravit*. Hæc ipse de rebus ab eo gestis, cum Dux tantum esset, antequam regnum capesseret.

(a) Paul. diac. l. 4. c. 47.

An-

PAGIUS

perius diximus. In eo enim Auctor Anonymus refert, *Childericum*, cum tribus Regnis præesset, ideoque non ante annum DCLXX. ad petitionem *Nivonis* Episcopi, & quorumdam aliorum quasdam possessiones *Lantberto* tunc Abbati Fontanellensi largitum esse.

VIII. *Et bonis ejus locupletatum.*

Camasatus in Promptuario Antiquit. Tricass. refert Epistolam Sancti Bercharii, qua concedit Cœnobio Dervensi plurea villas ultra Ligerim de propria hæreditate, cujus est hæc subscriptio; *Actum Remis Civitate sub die III. Kal. Septemb. præsente Domno & glorioso Childerico Rege anno IV. Regni ejus. S. Nivardi Archiepiscopi. S. Leodegarii Episcopi Augustidunensis. S. Mummoleni Episc. Noviomensis*. Sed hæc Epistola, quæ anno sequenti qui quartus fuit Childerici Regis scripta a sciolo quodam interpolata; loco enim *Nivardi Archiepiscopi*, legendum *Reoli Episcopi*, qui ex mox dictis subscripsit Diplomati ejusdem Childerici anno III. Regni sui dato: præterquamquod Episcopi hoc tempore in subscriptionibus *Archiepiscopi* nomen non adhibebant.

IX. *Fundatum dum Childericus in Austria duntaxat regnaret.*

Cointius anno DCLXXI. num. IX. & seq. contendit, Præceptum Childerici Regis & Epistolam Bercharii data esse *Childerico* Monarchiam Francicam regente, non vero anno III. & IV. Regni ejus Austrasiani: quia, inquit, utrique Chartæ subscripsit *Leodegarius* Episcopus Augustodunensis in Burgundia: *Compendium*, ubi Præceptum datum, situm est in Neustria. *Mummolenus*, qui Epistolam sua subscriptione communivit, in eadem Neustria Noviomensis Episcopus fuit. Neque aliis argumentis opus est, ut intelligamus annos Childerici Regis in utraque Charta non a die numerari, quo primum Austriæ dominari cœpit, sed a die quo se Monarcham totius Franciæ dixit. Ita Cointius qui addit, in Diplomate Childerici Regis loco *Reoli*, legendum esse *Nivardum*, uti legitur in Epistola Bercharii; & duas illas Chartas datas esse annis DCLXXI. & DCLXXII. Verum non animadverterat Vir doctissimus, Auctorem Passionis Bercharii testari Nivardum Episcopum Rhemensem demortuum esse, & post ejus funera, quibus Bercharium interfuisse asserit hunc Sanctum Abbatem quæsivisse locum condendo Monasterio idoneum; cumque illum in silva Dervensi reperisset venisse ad *Childericum* Regem, & Episcoporum ac Magnatum auxilio illum ab eo obtinuisse. Quomodo igitur *Nivardus* jam mortuus Berchario apud Regem auxilio esse potuit, hujusque Diplomati subscribere? Secundo, si duæ hæ Chartæ *Childerico* in universa Francia regnante scriptæ essent, cum in eis agatur de bonis in Regno Austrasiano sitis, uti erant silva Dervensis, & quæ ultra Ligerim Monasterio suo dedit *Bercharius* non anno III. & IV. sed annos XIII. & XIV. Childerici, scilicet in Austria regnantis, præferrent. *Childericum* enim duplici Epocha usum esse ipsemet Cointius fatetur, & in dubium vocari non potest.

X. *Confutatur opinio contraria.*

Cæterum argumenta Cointii minime urgent. Quid enim impediebat, ne *Childericus*, qui in Neustriam ad *Clotarium* fratrem videndum, aut aliam ob causam nobis ignotam venerat, dare posset bona ad fiscum suum pertinentia, & quos volebat testes adhibere; res enim hæc non est Dominii, sed jus etiam privatis commune. Magis urget loquendi modus Childerici ad quem Cointius animum non advertit: ait enim: *Et ut hæc emunitas firmior habeatur, manus nostra ac fidelium nostrorum tam Episcoporum quam optimatum subscriptionibus subter eam decrevimus corroborari*. Fidelium quippe nomine vassalli & subditi designantur, qualis non erat *Leodegarius*. Verum Childericus Rex *fidelium* nomine non comprehendit Leodegarium Clotarii fratris sui subditum, sed *Reolum* Episcopum Rhemensem, *Attelanum* Episcopum Laudunensem, *VVulfaudum* Majorem Domus Austriæ, & *Amalricum* ex Optimatibus suis unum.

XI. *Ex qua magna sequuntur incommoda.*

Posterior Charta data *sub die III. Kal. Septemb. anno IV. Regni Childerici*, Cointium in transversum egit, & in causa fuit, cur mortem Sigiberti Regis anno DCLIV. mortem Clodovei II. & initium Clotarii III. ejus filii anno DCLV. ejusdem Clotarii mortem & initium Monarchiæ Childerici II. anno DCLIX. consignarit, sicque Chronologiam Francicam non parum perturbarit. Si enim Monarchiam *Childerici* II. numerasset ab anno DCLXX. quo is revera eam adeptus est, & *Clotario* fratri successit, quartus illius annus cum III. Kalendis Septembris conjunctus in posteriori Charta incidisset in annum Christi DCLXXIII. quo tamen anno & mense jam forte *Childericus* occisus erat, quove tempore fatetur Cointius, *Leodegarium* in Monasterio Luxoviensi inclusum fuisse. Cum itaque Cointius persuasum haberet, Chartam illam datam esse anno quarto Childerici Monarchæ, & quidem exeunte Augusto, & *Childericum* anno DCLXXIII. quod ultimum verissimum est, interfectum esse, non potuit *Clotarii* III. *Clodovei* II. & *Sigiberti* mortem non antevertere; in quæ etiam, aliaque incommoda, quemadmodum & ille volens nolensque incidet, qui laudatum Præceptum *Childerici* & donationem *Bercharii*, illo in Neustria & Burgundia regnante, emissa esse voluerit. Quæ fusius explicanda fuere, quia Regum Francorum Chronologia per hæc tempora hactenus non satis accurate digesta, indeque Christiana itentidem turbata

JESU CHRISTI ANNUS 664.	VITALIANI PAP. ANNUS 10.	CONSTANTIS IMP. ANNUS 23.

I. Constantinus Episc. Constantinopol.

Annus sexcentesimus sexagesimusquartus, Indictione septima, adest: quo Joannes Constantinopolitanus Episcopus, ubi sedisset annos quinque & menses novem (ut Nicephori Chronicon habet) moritur, atque in locum ipsius subrogatus est Constantinus diaconus ejusdem Ecclesiæ, itemque vasorum custos & Oeconomus, Catholicæ communionis, Monothelitis penitus adversarius, ut Sextæ Synodi Acta (a), si tamen impostura careant, significant, cum ita Sancta Synodus de tribus his Episcopis Thoma, Joanne, & Constantino decrevisse dicitur: *Sanctum Concilium dixit: Corporali sacramento in nostra audientia & gloriosissimorum Judicum, qui nobiscum sunt persoluto a Georgio Deo amabili diacono & Cartophilace sanctæ hujus magnæ Ecclesiæ Dei, perfectamque nobis satisfactionem hujusmodi corporali verbo perhibente, quod nullatenus sanctæ memoriæ Thomas, Joannes, & Constantinus a quibusdam libellos extorserunt de una operatione & voluntate: hos sanctæ memoriæ tres viros, id est, Thomam, Joannem, & Constantinum, prævidimus in identitate manere, atque in sacris Diptychis sanctarum Ecclesiarum recitari, utpote qui in omnibus immaculati & irreprehensibiles inventi sunt circa rectam nostram Christianorum fidem.* Hæc de his ibi. Ceterum quod ad Constantinum pertinet, nihil prohibet quin potuerit esse Catholicus, Imperatore jam in Occidente inter Catholicos apparente Catholico: sed de duobus aliis Thoma & Joanne quæ dicta sunt superius obstant.

(a) Sext. Syn. Act. 14.

II. Porro hoc eodem anno Constans Imp. in Siciliam venit, ibique (ut Paulus diaconus (b) tradit) usque ad duodecimam Indictionem permansit; cum interea Grimoaldus Rex Longobardorum Avares movet adversus Lupum Ducem Forojulii, qui absentia Regis fretus, ducatum illum sibi usurpans, adversus eumdem Regem rebellaverat. Sed tandem Lupus a barbaris illis occiditur: at labor fuit Grimoaldo post necem tyranni, Avares ad propria revocare, qui Forojulii potiti erant. Occisus est pariter Vvarnefridus Lupi successor a Forojuliensibus, cum adversus eos commovisset Sclavos. Sed quomodo per ejus successorem Vvectarim iidem Sclavi fuerint penitus superati, audi mirandum. Paulus diaconus rem gestam paucis ita describit:

(b) Paul. diac. l. 5. c. 7. 8. 9. in nov. edit. c. 18. 19. 20. 22. 23.

Lupus tyrannus.

III. Sclavi vincuntur e paucissimo numero militum.

Venientes Sclavi castra metati sunt in loco qui Broxas dicitur, non longe a Forojulii. Secundum divinam autem dispositionem contigit, ut Dux Vvectaris superiori vespere a Ticino reverteretur, nescientibus Sclavis. Cujus Comites cum ad propria (ut assolet fieri) remeassent; ipse hoc nuncium de Sclavis audiens, cum paucis viris, hoc est, cum vigintiquinque, contra eos progressus est. Quem Sclavi cum tam paucis venire conspicientes, irriserunt, dicentes: Patriarcham contra se cum clericis advenire. Etenim (ut dictum est) Patriarcha Aquilejensis Aquileja primum, inde e Grado insula pulsus, in castro Chermone apud Forumjulii residebat, quem redire Chermonem Sclavi existimarunt. Pergit vero Paulus hæc de Vvectari: *Qui inquit, cum ad pontem Natisonis fluminis, qui ibidem est ubi Sclavi residebant, appropinquasset; cassidem sibi de capite auferens, vultum suum Sclavis ostendit: erat enim calvo capite. Quem dum Sclavi, quia ipse esset Vvectari, cognoscerent: mox perturbati, Vvectarim adesse clamitant: Deoque eos exterrente, plus de fuga quam de prælio cogitant. Tunc super eos Vvectari, cum paucis quos habebat, irruens, tanta eos strage prostravit, ut ex quinque millibus viris, vix pauci evaderent, remanerent.* Hactenus Paulus.

IV. Quod ad res Anglicanæ Ecclesiæ pertinet: cum in provincia mediterraneorum Anglorum Nordhumbrorum & Mercio-

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCCII. Anno Hegiræ XLIV. inchoatus die 3. April. fer. 5. A.C. 664.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6157.

☉ 1. GF. ☽ 19. P. 11. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 664.

VITALIANI PAPÆ 8.

CONSTANTIS IMP. 24.

Hic annus iste formula notatus: *XXIII. Post Consulatum Constantis Aug. XXI.*

I. Postconsulatus.

II. Obitus Joannis Epi. Constanti. nopolit.

Ad num. I. *Joannes* Episcopus Constantinopolitanus obiit anno sexcentesimo septuagesimo quarto aut circiter, ut ex dictis sequitur. Sedit annos quinque & menses novem juxta Nicephorum in Chronico, eique successit *Constantinus Diaconus ejusdem Ecclesiæ, vasorum Custos, & Oeconomus*, inquit Nicephorus. Thomam, Joannem, & Constantinum successive Episcopos fuisse Orthodoxos, extra controversiam esse debet, juxta dicta superioribus annis.

III. Synodus Parisiensis de die Paschatis.

A num. IV. ad XVI. *His temporibus quæstio facta est frequens & magna de observatione Paschæ, confirmantibus eis, qui de Cantia, vel de Galliis advenerant, quod Scotti Dominicum Paschæ diem contra universalis Ecclesiæ morem celebrarent*, inquit Beda lib. 3. cap. 25. qui addit, graviorem eo de re natam esse controversiam, postquam *Colmannus* Lindisfarnensis Episcopus creatus est, quia missus a Scotia fuerat. His adde, anno sequenti DCLXV. geminum Pascha incidisse, Alexandrinorum, quod Angli cum Ro-

clorum ex Scotia periti præsiderent Episcopi, qui etsi in omnibus fide essent Orthodoxi, in celebratione tamen Paschalis festi minime cum Catholicis convenisens: hujus rei gratia factum est, ut hoc ipso anno coram Rege Osuvi inter utramque partem de eo disputatio haberetur. Describitur ipsa a Beda, qui de occasione ejus disputationis ista præmisit (a): *His, inquit, temporibus quæstio facta est frequens & magna de observatione Paschæ; confirmantibus eis qui de Cantia vel de Galliis advenerat, quod Scoti Dominicum Paschæ diem contra universalis Ecclesiæ morem celebrarent. Erat in his acerrimus veri Paschæ defensor, nomine Ronan, natione quidem Scotus, sed in Galliæ vel Italiæ partibus regulam Ecclesiasticæ veritatis edoctus: qui cum Finano* Scoto Episcopo *confligens, multos quidem correxit, vel ad solertiorem veritatis inquisitionem accendit, nequaquam tamen Finanum emendare potuit; quin potius, quod esset, homo ferocis animi, acerbiorem, castigando, & apertum veritatis adversarium reddidit. Observabat autem Jacob, diaconus quondam (ut supra docuimus) venerabilis Archiepiscopi Paulini, verum & Catholicum Pascha cum omnibus quos ad correctionis viam erudire poterat. Observabat & Regina Eanfeld cum suis juxta quod in Cantia fieri viderat, habens secum de Cantia presbyterum Catholicæ observationis, nomine Romanum. Unde nonnumquam contigisse fertur illis temporibus, ut bis in anno uno Pascha celebraretur; & cum Rex Pascha Dominicum solutis jejuniis faceret, tunc Regina cum suis persistens adhuc in jejuniis, diem Palmarum celebraret.*

(a) Beda l. 3. c. 25.

Diversimoda celebratio Paschæ.

V. Error Scotorum de Paschate quousque venialis.

Sed antequam ulterius progrediatur oratio, hic meminisse oportet, quæ & superias attigimus, eodem auctore Beda constare, hos quidem qui secus ac Catholici in Scotia Pascha, celebrabant, non fuisse ejus erroris, ut cum Judæis celebrandum Pascha dicerent, ob idque sententiæ in Quartadecimanos in Nicæno Concilio latæ obnoxii fuerint, sed iidem secus ac illi, non decimaquarta Luna, sed die semper Dominico celebrarent, ut Catholici omnes, cum quibus tamen in eo nequaquam convenirent, quod Catholici illum Dominicum diem ad agendum Pascha susciperent, qui a decimaquarta Luna ad vesperam usque ad vigesimamprimam Lunam primus occurreret; Scotis autem, qui a decimatertia luna usque ad vigesimam dies Dominicus primus occurreret, is dies Paschalis ipsis solemnis erat: ex quo illud absurdum interdum contingebat ut si quartadecima Luna occurreret Dominica dies, ipsi eadem die una cum Judæis Pascha pariter celebrarent. Verum ejusmodi error irrepsit in Scotos non ex refractaria contentione, ut agere voluerint contra totius Ecclesiæ Catholicæ usum; sed ex inscitia Paschalis computus. Porro cœptus est ejusmodi error anno Domini quingentesimo sexagesimosexto, perduravitque usque ad annum septingentesimum decimumsextum, ita vigens annis centum quinquaginta. Cæterum idem error in hunc usque annum fuisse illis venialis ostenditur, quod non ex contumacia & schismate fuisset exortus, sed tolerabili quadam ignorantia, cum (ut idem testatur Beda *b*) nemo illis ultra orbem positus Synodalia Paschalis observantiæ decreta porrexisset. Quamobrem haud visi sunt Ecclesiæ Catholicæ ex Albo sanctorum expungendi ii, qui sanctitate insignes in hunc usque annum inter eos egregiis virtutibus claruerunt pluribus etiam miraculis illustrati. Sed age hic ipsam disputationem paucis argumentis tractatam ac definitam ex eodem auctore reddamus.

(b) Beda l. 2. c. 4.

Celebrata ipsa quidem est, duobus Regibus præsentibus patre ac filio, Osuvi & Alchfrido, quorum alter, nempe pater Scotos in celebrando Paschate sequebatur, Alchfridus autem Romanæ Ecclesiæ usum, ut pote qui catechistam habuisset Vuilfridum, qui Romæ primum, deinde in Galliis res Ecclesiasticas didicisset.

VI. Collatio de Paschate celebrando.

Ann. Eccl. Tom. XI.

Zzz

PAGIUS

Romanie observabant ad VIII. Idus Aprilis, & Victorii, horumque Scotorum ipsis Idibus octiduo tardiur, quod etiam Victorii Canon offert apud Bucherium in Opere de Doct. Temp. ubi de hoc Scotorum calculo disputat. Eddius Stephanus *in* Vita Sancti Wilfridi cap. 10. Colmannum vel Colmanum *Eboracæ Civitatis Episcopum Metropolitanum* appellat, quia post Paulinum primum Eboraci Archiepiscopum Aidanus, Finanus, & Colmanus, ejus Successores in insula Lindisfarnensi deliituerunt. Malmesburiensis lib. 3. de Gestis Pontific. Angl. ait, *conquerebant, quid esset rectissimum, utrum more Britonum & Scotorum, omnisque Aquilonalis partis, a XIV. Luna Dominica die veniente usque ad XXII. Pascha agendum: an melius sit ratione Sedis Apostolica a XV. Luna usque XXI. Pascha esset Dominica celebranda.* Hæc congressus istius seu Synodi causa. Locus in quo ea celebrata fuit Monasterium dictum Streaneshalch, *quod interpretatur Sinus-Fari, cui tunc Hilda Abbatissa præfuit*, inquit Beda. Locus ille situs est in Eboracensium Septentrionalium littore, XXX. millibus ab Eboraco hodie *Vuibii*. Hæc Synodus hodie *Pharensis* appellata, a Monasterio in quo habita est, illudque *tempore infestationis Danorum deletum*, inquit Malmesburiensis lib. 1. de Gestis Angl. cap. 3.

Pro Ecclesia Romana, & Anglorum, quam Romani Monachi formaverant, stetere *Alfridus* Osvii Northumbriæ Regis filius, a patre ante aliquot annos Rex Deirorum renunciatus, *Agilbertus* Occidentalium Saxonum Episcopus, *Vilfridus*, qui post suum e Gallia reditum Presby-

IV. *Scoti in hac Synodo causa ceciderunt.*

set. Locus vero conventus habendi delectum est monasterium Hildæ Abbatissæ magni nominis feminæ. Cæterum si vocabulis uti debemus Ecclesiasticis, haud putamus ejusmodi conventum Synodum vel Concilium esse dicendum, cum in eo non fuerint provinciales convocati omnes Episcopi, sed qui tunc aderant, inter se coram Regibus amice contulerint. Sic ergo propria magis voce Collationem quis dixerit, imitatus S. Augustinum, qui hujuscemodi conventus Collationes appellare consuevit. Beda itaque rem gestam sic aggreditur (a):

(a) Beda l. 3. c. 25.

VII. *Veneruntque illo Reges ambo, pater scilicet & filius; Episcopi, Colman cum clericis suis de Scotia, Agilbertus cum Agathone & Vuilfrido presbyteris. Jacobus & Romanus in horum parte erant: Hilda Abbatissa cum suis in parte Scotorum, in qua erat etiam venerabilis Episcopus Cedda jamdudum ordinatus a Scotis, ut supra docuimus, qui & interpres in eo Concilio vigilantissimus utriusque partis extitit. Primusque Rex Osuvi, præmissa præfatione, quod oporteret eos qui uni Deo servirent, unam vivendi regulam tenere, nec discrepare in celebratione sacramentorum cælestium, qui unum omnes in cælis regnum expectarent: inquirendum potius, quæ esset verior traditio, & hanc ab omnibus communiter esse sequendam. Jussit primo dicere Episcopum suum Colmanum, qui essat ritus, & unde originem ducens ille, quem ipse sequeretur.*

Rex quid in Collatione præfatus.

Tunc Colmanus: Pascha, inquit, hoc quod agere soleo, a majoribus meis accepi, qui me huc Episcopum miserunt, quod omnes patres nostri viri Deo dilecti eodem modo celebrasse noscuntur: quod ne cui contemnendum & reprobandum esse videatur, ipsum est quod beatus Evangelista Joannes, discipulus specialiter Domino dilectus cum omnibus quibus præerat Ecclesiis, celebrasse legitur. Quo hæc & his similia dicente, jussit Rex & Agilbertum proferre in medium morem suæ observationis, unde initium haberet, vel qua hunc auctoritate sequeretur. Respondit Agilbertus: Loquatur, obsecro, vice mea discipulus meus Vuilfrid presbyter: quia unum ambo sapimus cum cæteris, qui hic assident, Ecclesiasticæ traditionis cultoribus: & ille melius ac manifestius ipsa lingua Anglorum, quam ego per interpretem, potest explanare quæ sentimus. Tunc Vuilfrid, jubente Rege ut diceret, ita exorsus est:

VIII. Assertio Catholici Paschatis.

Pascha, quod facimus, inquit, vidimus Romæ, ubi beati Apostoli Petrus & Paulus vixere, docuere, passi sunt & sepulti, ab omnibus celebrari: hoc in Italia, hoc in Gallia, quas discendi vel orandi studio pertransivimus, ab omnibus agi conspeximus: hoc Africam, Asiam, & Ægyptum, Græciam, & omnem orbem, quacumque Christi Ecclesia diffusa est, per diversas nationes ac linguas, uno ac non diverso temporis ordine geri comperimus: præter hos tantum & obstinationis eorum complices, Pictos dico, & Britones, cum quibus de duabus ultimis Oceani insulis, his non totis, contra totum orbem stulto labore pugnant.

Judaica diu tolerata & olim frequentata.

Cui hæc dicenti respondit Colmanus: Mirum quare stultam appellare velitis laborem nostrum, in quo tanti Apostoli, qui super pectus Domini recumbere dignus fuit, exempla sectamur, cum ipsum sapientissime vixisse omnis mundus noverit. At Vuilfridus: Absit, inquit, ut Joannem stultitiæ reprehendamus, cum scita legis Mosaicæ juxta litteram servaret. Judaizante adhuc in multis Ecclesia, nec subito valentibus Apostolis omnem Legis observantiam, quæ a Deo instituta est, abdicare: quomodo simulacra, quæ a dæmonibus inventa sunt, repudiare omnes qui ad fidem veniunt, necesse est: videlicet ne scandalum facerent eis, qui inter Gentes erant, Judæis. Hinc est enim quod Paulus quod Thimotheum circumcidit (b): quod hostias in templo immolavit (c), quod cum Aquila & Priscilla caput Chorinthi totondit (d): ad nihil videlicet utile, nisi scandalum vitandum Judæorum. Hinc quod eidem Paulo Jacobus ait (e): Vides, frater, quot millia sunt in Judæis qui crediderunt, & omnes ii æmulatores sunt

(b) Act. 16.
(c) Act. 21.
(d) Act. 18.
(e) Act. 21.

PAGIUS

sbyter & Abbas factus fuerat, *Agatho* Presbyter, *Jacobus* Diaconus, & *Romanus*. Contra vero a Scotorum partibus erant, *Osuvius* Northumbriæ Rex, *Colmanus* Lindisfarnensis Episcopus, & *Hilda* Abbatissa Monasterii, in quo ventilata est quæstio. Quoad annum hujus Conventus & tempestatem anni, a quibus multa pendent, non dubium quin currenti coactus fuerit; cum Beda id semel & iterum asserat lib. 3. cap. 26. & seq. idque verno tempore, ut ex mox dicendis manifestum fiet. In arenam descenderunt pro suis singoli partibus concertaturi *Sanctus Colmanus* Scotus; & *Sanctus Vvilfridus* Anglus, qui locutus est vice *Angilberti*, cujus erat discipulus, quia ille melius ac manifestius lingua Anglorum quam *Angilbertus* per interpretem, rem explanare poterat. Auditis utriusque partis rationibus *Osuvius* Rex secundum Romanos & Anglos decrevit, ut narrat Baronius ex Beda. Porro Scoti ac Britanni, quamvis in uno alterove Ecclesiastico ritu a Romanis differrent, in fide tamen & credendarum rerum substantia cum eis omnino conveniebant, & a *Paulini* Eboracensis recessu & deinceps, per annos omnino triginta Christianam rem in Nortumbriæ Regno egregie procurarunt. „ Hinc Bucherius cap. 10. „ in Victorii Canonem recte scribit; Scotos „ veteres, sive Hibernos, gentem sane mi„ nime malam & laudatæ simplicitatis sancti-

sunt legis. Nec tamen bodie clarescente per mundum Evangelio necesse est, immo nec licitum fidelibus vel circumcidi vel hostias Deo victimarum offerre carnalium. Itaque Joannes secundum Legis consuetudinem decimaquarta die mensis primi ad vesperam incipiebat celebrationem festi Paschalis, nil curans utrum haec sabbato, an alia qualibet feria proveniret.

IX. Catholicum Pascha a Petro Romanis datum.

At vero Petrus cum Romae praedicaret, memor quia Dominus prima sabbati resurrexit a mortuis, ac mundo spem resurrectionis contulit, ita Pascha faciendum intellexit, ut secundum consuetudinem ac praecepta Legis, decimamquartam Lunam primi mensis, aeque sicut Joannes orientem, ad vesperam semper expectaret: & hac exorta, si Dominica dies (quae tunc prima sabbati vocabatur) erat mane ventura, in ipsa vespera Pascha Dominicum celebrare incipiebat, quomodo & nos omnes bodie facere solemus. Sin autem Dominica non proximo mane post Lunam decimamquartam, sed sextadecima, aut septimadecima, aut alia qualibet Luna, usque ad vigesimamprimam esset ventura: expectabat eam, & praecedente sabbato vespere sacrosancta Paschae solemnia incohoabat: sicque fiebat, Dominica Paschae dies nonnisi a quintadecima Luna usque ad vigesimamprimam servaretur. Neque haec Evangelica & Apostolica traditio Legem solvit, sed potius adimplet, in qua observandum Pascha a quartadecima Luna primi mensis ad vesperam, usque ad vigesimamprimam ejusdem mensis praeceptum est. In quam observantiam imitandam omnes S. Joannis successores in Asia post obitum ejus, & omnis per orbem Ecclesia conversa est. Et hoc esse verum, Pascha hoc solum fidelibus celebrandum, a Nicaeno Concilio non statutum noviter, sed confirmatum est, ut Ecclesiastica docet historia.

X. In Ecclesia semper receptum Catholicum Pascha.

Unde constat, vos, Colmane, neque Joannis (ut autumatis) exempla sectari, neque Petri, cujus traditioni scientes contradicitis, neque Legi, neque Evangelio in observatione vestri Paschae congruere. Joannes enim ad legis Mosaicae decreta tempus Paschale custodiens, nihil de prima sabbati curabat: quod vos non facitis, qui nonnisi prima sabbati Pascha celebratis. Petrus a decimaquinta Luna usque ad vigesimamprimam diem Pascha Dominicum celebrabat: quod vos non facitis, qui a decimaquarta usque ad vigesimam Lunam diem Dominicum Paschae observatis, ita ut tertiadecima Luna ad vesperam saepius Pascha incipiatis, cujus neque Lex ullam fecit mentionem, neque auctor ac dator Evangelii Dominus in ea, sed in quartadecima Luna vel vetus Pascha manducavit ad vesperam, vel novi Testamenti sacramenta in commemorationem suae passionis Ecclesiae celebranda tradidit. Itemque Lunam vigesimamprimam, quam Lex maxime celebrandam commendavit a celebratione vestri Paschae funditus eliminatis: sicque (ut dixi) in celebratione summae festivitatis neque Joanni, neque Petro, neque Legi, neque Evangelio concordatis.

XI.

His contra Colmanus: Numquid, ait, Anatholius vir sanctus, & in praefata historia Ecclesiastica multum laudatus, Legi vel Evangelio contraria sapuit, qui a quartadecima usque ad vigesimam Pascha celebrandum scripsit? Numquid reverendissimum patrem nostrum Columbam & successores ejus viros Deo dilectos, qui eodem modo Pascha fecerunt, divinis paginis contraria sapuisse vel egisse credendum est? cum plurimi fuerint in eis, quorum sanctitati caelesti signa & virtutum quae fecerunt miracula testimonium praebuerunt, quos ipse ut sanctos esse non dubitans, semper eorum vitam & mores & di-

PAGIUS

„ tatisque, haereseos labe, quam nonnulli illis „ impactam volunt, benevole, ut decet eximius „ & omnem erroris, occasionem in Cyclum „ deflectentem, quem a Sanctis Majoribus non„ dum errantem acceperant, bonaque fide ob„ servabant, rejicimus. Et Beda lib. 3. cap. 17. *Sanctum Aidanum*, ac Scotos & cum iis *Sanctum Colmanum* excusant Petrus Abbas Cluniacensis Epist. 17. ad Sanctum Bernardum lib. 4. & Baronius num. V.

V. *Finito congressu Agilbertus in Galliam Colmanus in Scotiam reversi sunt.*

Quid postea secutum sit, Beda lib. 3. cap. 26. narrat: *Finito conflictu, ac soluta concione, Agilbertus domum rediit. Colman videns spretam suam doctrinam, sectamque esse despectam, assumptis iis qui se sequi voluerunt, idest qui Pascha Catholicum, & tonsuram coronae, (nam & de hoc quaestio non minima erat,) recipere nolebant, in Scotiam regressus est, tractaturus cum suis, quid de his facere deberet. Cedd, relictis Scotorum vestigiis, ad suam Sedem rediit, utpote agnita observatione Catholici Paschae.* Henschenius ad diem XVIII. mensis Februarii in Commentario praevio ad Vitam Sancti Colmani n.27. existimat, Bedam quoad Agilbertum hallucinari, aitque: *Imo in Galliam profectus Parisiensis Urbis Episcopatum accepit.* Verum id ipsum insinuat Beda, qui jam lib. 3. cap. 7. docuerat, *Agilbertum* fuisse natione Gallum, qui, inquit, *rediit in Galliam*, (hoc scilicet anno) *& accepto Episcopatu Parisiaca Civitatis ibidem obiit.* Quare quando dicit, *Agilbertum domum reversum esse*, indicat eum Civem Parisiensem fuisse, quod & sub illius capitis finem diserte asserit. *Agilbertus* enim, cum jam Ecclesiam Parisiensem regebat, per nuncios a Kenvvalchio rogatus est, ut ad Episcopatum Occidentalis Saxoniae rediret, sed contestatus est eo se venire non posse, *quia Episcopatu propria Civitatis ac Parochiae teneretur adstrictus*, inquit, Beda qui & lib. 3. cap. 26. loquens de Colmano in patriam redeunte, ait eum abiisse domum.

VI. *Angilbertus Gallus fuit.*

Ad eadem Bedae verba, *domum rediit*, offendit Mabillonius Saeculo III. Benedictino part. I. in Observat. praeviis ad Vitam S. Wilfridi num. IV. inquit enim; „ Beda non satis sibi con-

disciplinam sequi non desisto.

Declaratur sententia Anatholii.

At Vuilfridus: Constat, inquit, Anatholium virum sanctissimum, doctissimum, ac laude esse dignissimum: sed quid vobis cum illo, cum nec ejus decreta servetis? Ille enim in Pascha suo regulam utique veritatis sequens, circulum novemdecim annorum posuit, quem vos aut ignoratis, aut agnitum a tota Christi Ecclesia custoditum pro nihilo contemnitis. Ille sic in Pascha Dominicum decimamquartam Lunam computavit, ut hanc eadem ipsa die more Ægyptiorum decimamquintam Lunam ad vesperam esse fateretur. Si enim vigesimam diem Dominico Paschæ annotavit, ut hanc declinata eadem die esse vigesimam primam crederet. Cujus regulam distinctionis vos ignorasse probat, quod aliquoties Pascha manifestissime ante plenilunium, id est, in tertia decima Luna facitis.

XII.

De patre autem vestro Columba & sequacibus ejus, quorum sanctitatem vos imitari & regulam ac præcepta cælestibus signis confirmata sequi perhibetis; possum respondere: quia multis in judicio dicentibus Domino, quod in nomine ejus prophetaverint, & dæmonia ejecerint, & virtutes multas fecerint, responsurus sit Dominus, quia numquam eos noverit. Sed absit, ut de patribus vestris hoc dicam: quia justius multo est, de incognitis bonum credere, quam malum. Unde & illos Dei famulos ac Deo dilectos esse non nego, qui simplicitate rustica, sed intentione pia Deum dilexerunt. Neque illis multum obesse Pascha talem reor observantiam, quamdiu nullus advenerat, qui eis instituti perfectioris decreta, quæ sequerentur, ostenderet. Quos utique credo, si quis tunc ad eos Catholicus calculator adveniret, sic ejus monita fuisse secuturos, quomodo ea quæ noverant ac didicerant Dei mandata probantur fuisse secuti. Tu autem & socii tui si audita decreta sedis Apostolicæ, immo universalis Ecclesiæ, & hæc litteris sacris confirmata sequi contemnitis, absque ulla dubietate peccatis. Etsi enim patres tui sancti fuerunt: numquid universali, quæ per orbem est Christi Ecclesiæ, horum est paucitas uno de angulo extremæ insulæ præferenda? Et si sanctus erat ac potens virtutibus ille Columba vester, immo & noster, si Christi erat: num præferri potuit beatissimo Apostolorum Principi? cui Dominus ait: Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam; & tibi dabo claves regni cælorum? Hucusque disputatio de Paschatis quæstione,

Quod Catholicum, hoc præferendum.

XIII.

Quod autem adeo certis principiis nitebatur, qui universæ Catholicæ Ecclesiæ partes tueretur: facile fuit ei qui aderat ejus partis sectator, Regi Osuvio, quid de his sentiendum esset, asserere, qui ejusmodi definitione clausit sinceræ veritatis amore propositam quæstionem, quam idem recitat Beda, dicens: *Hæc perorante Vuilfrido, dixit: Vere ne, Col-*

PAGIUS

„ constat, dum in lib. 3. cap. 28. scribit, *Agilbertum* Episcopum Gallum huic Synodo interfuisse, ejusque jussu Wilfridum adhuc „ Presbyterum Colmano restitisse; & tamen „ *Vuilfridum* Episcopum ordinatum esse anno ipso DCLXIV. Compendii in Gallia, ex cap. 28. ab Agilberto jam Parisiorum „ Episcopo, qui *finita ac soluta concione domum* idest, in proprium Episcopatum, quem „ apud Occidentales Saxones obtinebat, rediisse dicitur cap. 26. Certe in Epitome Saxonica Bedæ Historiæ subjecta, Agilbertus *anno* „ DCLX. *abiisse a Kenuvalchio & Parisiorum* „ *Episcopatum in Galliis ad Sequanam flumen* „ *suscepisse* perhibetur. Verum *domus*, uti jam dixi, nomine non Episcopatum apud Occidentales Saxones, sed patriam intelligit Beda, quo *soluta concione* Agilbertus venit, & propriæ Urbis factus est Episcopus, ac postea anno tantum sequenti *VVilfridum* Episcopum Compendii ordinavit. Chronographus autem Saxonicus res duobus diversis annis gestas, quod & solent alii, uno tenore narrat.

VII. *Angilbertus creatur Episcopus Parisiensis.*

Fuerat *Angilbertus* consecratus in Gallia absque titulo & Ecclesia peculiari, ut indicat Beda l. 3. cap. 7. quod hoc tempore non raro contingebat. Venit in Provinciam Occidentalium Saxonum non de Gallia, sed *de Hibernia*, ubi *non parvo tempore demoratus* est, ait ibidem Beda, ideoque anno circiter sexcentesimo quadragesimo in Hiberniam profectus est, ubi usque ad annum DCLI. permansit, ut suo loco ostendi. Anno DCLX. Saxones Occidentales reliquit, ut habet Chronographus Saxonicus mox citatus; tum *ad Provinciam Nordanhymbrorum venit & apud eos aliquandiu* demoratus est, ubi *VVilfridum* Presbyterum fecit, ut habet Beda lib. 3. cap. 25. & hoc anno post Conventum Pharensem rediit in Galliam, ubi Civitatis Parisiensis ordinatus est Episcopus.

VIII. *Pestis in Anglia grassatur.*

Reversa in patriam Colmano, suscepit pro illo Episcopatum Nordanhymbrorum famulus Christi Tuda, qui erat apud Scotos Austrinos eruditus, atque ordinatus Episcopus, sed permodico tempore Ecclesiam regens, inquit Beda lib. 3. cap. 26. qui cap. 27. scribit: *Eodem anno Dominicæ Incarnat. DCXLIV. facta est Eclypsis Solis die tertio mensis Maii, hora circiter decima diei; quo etiam anno subita pestilentia lues, depopulatis prius Australibus Brittaniæ plagis, Nordanhymbrorum quoque Provinciam corripiens, atque acerba clade diutius longe lateque desæviens, magnam hominum multitudinem stravit. Qua plaga præfatus Domini Sacerdos Tuda raptus est de mundo.* Verum Astronomi demonstrant, hanc Eclypsim accidisse die prima Maji feria IV. hora 3. 45. minutis post meridiem, *hora circiter decima diei*, numeranda a nostra hora sexta, quæ prima est. Horam itaque optime notavit Beda, sed quoad diem erravit; diem enim tertium habent omnes Codices Latini, & Saxonicus Paraphrastes Historiæ Anglorum; nisi quis dicat jam ab antiquissimis temporibus multis in locis corruptos esse Bedæ Codices. Vere magna hæc strages fuit, qua Viri plures Sanctitate insignes ceciderunt. Ce-

Colmane, hæc illi Petro dicta sunt a Domino? Qui ait: Vere Rex. At ille: Habetis, inquit, vos proferre aliquid tantæ potestatis vestro Columbæ datum? At ille ait: Nihil. Rursum autem Rex: Si utrique vestrum, inquit, in hoc sine ulla controversia consentiunt, quod hæc principaliter Petro dicta, & ei claves regni cælorum sint datæ a Domino? Responderunt: Etiam, utrique. At ille ita conclusit: Et ego vobis dico: Quia hic est ostiarius ille, cui ego contradicere nolo: sed in quantum novi, vel valeo, hujus cupio in omnibus obedire statutis: ne forte, me adveniente ad fores regni cælorum, non sit qui reserat, averso illo, qui claves tenere probatur. Hæc dicente Rege, faverunt assidentes quique sive astantes majores una cum mediocribus, & abdicata minus perfecta institutione, ad ea quæ meliora cognoverant, sese transferre festinabant.

Scita sententia elusa disputatio.

Ita quidem veloci evidenti demonstratione allata, omnes sunt persuasi. Ad quam quidem sententiam certis adeo deductam principiis provocandi sunt omnes a veritate devii, qui per hæresum invia atque prærupta feruntur, perque inextricabiles labyrinthos mentis insania revolvuntur: quibus & illud propheticum sit inclamandum (a): *Respicite ad petram, de qua scissi estis.* ad Petrum ipsum, a quo divisi estis. Subdit vero Beda (b):

(a) Isa. 51.

(b) Beda l. 3. c. 26.

XIV.

Finito conflictu, ac soluta concione, Agilbertus domum rediit. Colman videns spretam suam doctrinam, sectamque esse despectam, assumptis his qui se sequi voluerant, id est, qui Pascha Catholicum & tonsuram coronæ (nam & de hoc quæstio non minima erat) recipere nolebant, in Scotiam regressus est, tractaturus cum suis, quid de his facere deberet. Ceda, relictis Scotorum vestigiis, ad suam sedem rediit, utpote agnita observatione Catholici Paschæ. Facta est autem hæc quæstio anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo sexagesimoquarto, qui fuit annus Osuvi Regis vigesimussecundus; Episcopatus autem Scotorum, quem gesserunt in provincia Anglorum, annus trigesimus: siquidem Aidan decem & septem annis, Finan decem, Colman tribus Episcopatum tenuere.

Tempus collationis hujus astruitur.

Reverso autem in patriam Colmano, suscepit pro illo Episcopatum Nordhanhymbrorum famulus Christi Tuda, qui erat apud Scotos Austrinos eruditus atque ordinatus Episcopus, habens juxta morem provinciæ illius coronam tonsuræ Ecclesiasticæ, & Catholicam temporis Paschalis regulam observans, vir quidem bonus ac religiosus, sed permodico tempore Ecclesiam regens. Quomodo autem iterum de eadem quæstione celebriori conventu disputatum est, suo loco dicturi sumus. Pergit dicere Beda de Scotorum clericorum & monachorum severissima disciplina, quam invexissent in Angliam:

XV.

Unde, inquit, *& in magna erat veneratione tempore illo religionis habitus: ita ut ubicumque clericus aliquis, aut monachus adveniret, gaudenter ab omnibus*

PAGIUS

Cecidit Londinensis Episcopus Sanctus *Ceddus*, dum Northumbriam, de more invisit, & Monasterium, quod ibi nuper fundaverat, ut habet Beda lib. 3. cap. 23.

IX.

Moritur S. Ceddus Episc. Londin.

Ceddum currenti anno VII. Kalend. Novemb. e vivis abiisse, prodit Wigorniensis. Bollandus ad diem VII. Januarii, quo colitur, ait non omnino constare, an Londini Sedem habuerit; Malmesburiensem tamen eum expresse Londinensem Episcopum vocare. Quo pacto post *Mellitum* primus Londinensis Episcopus fuerit. *Colmanus* relicta Britannia secessit ad parvam quamdam insulam Vaccæ albæ nuncupatam, in qua Monasterium construxit; sed cum Anglos inter & Hibernos non conveniret, aliud postea ædificavit pro Anglis in Hibernia, ut videre est apud Bedam lib. 4. cap. 4. de utroque Monasterio legendus Henschenius ad diem XVII. Februarii, quo *Colmanus* colitur.

X.

Ea die qua Deusdedit obiit, Chronologia confirmatur.

Mortis *Deusdedit* tempus accurate notavit Beda lib. 4. cap. 1. ex quo quæcumque hoc anno in Anglia gesta suis ferme mensibus reddi possunt: *Anno memorata præfatæ eclypsis, & mox subsequentis pestilentiæ, quo & Colman Episcopus unanima Catholicorum intentione superatus ad suos reversus est, Deusdedit, sextus Ecclesiæ Doruvernensis Episcopus, obiit pridie Iduum Juliarum; sed & Ercombercht Rex Cantuariorum eodem mense ac die defunctus, Ecgberto filio sedem Regni reliquit*, inquit Beda, qui jam lib. 3. cap. 20. scripserat, *Honorium* ejus decessorem migrasse ex hac luce *anno sexcentesimo quinquagesimo tertio, pridie Kalendarum Octobrium, & cessante Episcopatu per annum & sex menses electum esse* Archiepiscopum Cathedræ Dorovernensis sextum Deusdedit. *Ordinatus est autem die septimo Kalendarum Aprilium, & rexit Ecclesiam annos novem, menses septem, & duos dies*, ubi Beda regiminis *Deusdedit* annos, non a die consecrationis, sed a die electionis numerat. Cum enim *Honorius* die ultima mensis Septembris obierit, Ecclesia Dorovernensis seu Cantuariensis fuit sine Episcopo consecrato usque ad finem Martii anni DCLV. quo Deusdedit die vicesima sexta mensis Martii, quæ eo anno incidebat in feriam quintam, in Cœna Domini, ordinatus est. Et tamen si a die decima quarta mensis Julii hujus anni, quo *Deusdedit* vita functus est, annos novem, menses septem, & duos dies, retrocedendo numeres pervenies ad diem duodecimam Decembris anni DCLIV. quo ideo *Deusdedit* electus est Pontifex Cantuariensis. Quare sicut Beda annos *Theodori* Deusdedit Successoris, non a die quo consecratus est, sed ab eo quo ad Ecclesiam suam pervenit, ut suo loco dicemus, deducit; sic neque tempus Sedis Deusdedit a die consecrationis ejus desumit. Colitur *Deusdedit* in Martyrologio Anglicano ad diem XXX. Junii.

XI.

Moritur Ædelvaldus Rex Orient. Anglorum

Mortuo hoc anno Ædelvardo Orientalium Anglorum Rege postquam novem annis Regno præfuisset, *Adulfus* filius Annæ Regis Regnum suscepit. Post mortem enim *Annæ* duo ejus fratres, *Edelherius* & *Ædelwaldus* successive regna-

ve-

Clericorum & Monach. vigens disciplina.

bus tamquam Dei famulus exciperetur: & jam si in itinere pergens inveniretur, accurrebant, & flexa cervice, vel manu signari, vel ore illius se benedici gaudebant: verbis quoque horum exhortatoriis diligenter auditum præbebant, sed & diebus Dominicis ad Ecclesiam sive ad monasteria certatim, non reficiendi corporis, sed erudiendi sermonis Dei gratia, confluebant: & si quis sacerdotum in vicum forte deveniret, mox congregati in unum vicani, verbum vitæ ab illo expetere curabant, Nam neque alia ipsis sacerdotibus aut clericis vicos adeundi, quam prædicandi, baptizandi, infirmos visitandi, & (ut breviter dicam) animas curandi causa fuit: qui in tantum erant ab omni avaritiæ peste castigati, ut nec territoria nec possessiones ad construenda monasteria nisi a potestatibus seculi coacti, acciperent, Hæc de florenti tunc ibi Ecclesia Beda. Ita quidem, cum sal illud terræ sua virtute integrum ad condiendos alios permansit: postea autem cum infatuatum fuit, conculcatum est ab hominibus.

XVI.

(a) Beda in Epit. l. 3. c. 27.

Eodem quoque anno Earcombertus (a) Rex Cantuariorum defunctus est, inque locum ejus successit Ecgbertus, qui amicus Osuvi Regis Orientalium Saxonum de propaganda custodiendaque fide Catholica in universa Insula cum eo consilium iniit: factumque ut decerneretur legatio ad Vitalianum Romanum Pontificem: quidnam autem per eam sit petitum, dicemus anno sequenti, quo (ut colligi potest) mitti contigit. Addit vero idem auctor (b), hoc eodem anno dira peste in insula laboratum, compluresque ex Dei ministris non sine gravi damno ejus Ecclesiæ ad superos evocatos: Dei tamen benignitate factum, ut sanctus Ecgbertus multum profuturus illi Ecclesiæ non moreretur, de quo mira ista narrantur, cum de ipso atque germano ejus Edilhuno nobilibus Anglis & utrisque monachis historia texitur:

(b) Beda l. 3. c. 27.

XVII.

S. Ecgbertus divinitus servator ab interitu.

Ecgbertus (sicut mihi referebat quidam veracissimus & venerandæ canitiei presbyter qui hæc se ab ipso audisse perhibebat) cum se existimaret esse moriturum, egressus est tempore matutino de cubiculo, in quo infirmi quiescebant, & residens solus in loco opportuno, cœpit sedulus cogitare de actibus suis, & compunctus memoria peccatorum suorum, faciem lacrymis abluebat, atque, intimo ex corde Deum precabatur, ne adhuc mori deberet, priusquam vel præteritas negligentias, quas in pueritia sive infantia commiserat, perfectius ex tempore castigaret, vel in bonis se operibus abundantius exerceret. Vovit etiam votum: quia adeo peregrinus vivere vellet, ut numquam in insulam in qua natus est, id est, Britanniam rediret: quod præter solemnem canonici temporis psalmodiam (si non valetudo corporis obsisteret) quotidie Psalterium totum in memoriam divinæ laudis decantaret: quod in omni septimana diem cum nocte jejunus transiret. Cumque finitis lacrymis, precibus, & votis, domum rediret, invenit sodalem

PAGIUS

verent. Initium *Adulfi* colligitur ex Synodo facta a *Theodoro* Archiepiscopo Cantuariensi anno DCLXXX. quæ apud Bedam lib. 4. cap. 17. habita dicitur, *anno XVII. Regni ejus*, quorum primus in præsentem incidit. Fuit *Adulfus* Princeps Christianus ac frater Sanctæ Etildritæ.

XII.

Moritur & Ercombertus. Rex Cantii.

A num. XVI. ad XXI. Mortuus est hoc anno *Ercombertus pridie Iduum Juliarum*, cui successit *Ecgbertus* filius in Regno Cantuariorum, ut habet Beda lib. 4. cap. 1. qui & in Epitome ad hunc Christi annum Ercomberti mortis etiam meminit. Jam antea in Historia lib. 3. cap. 8. scripserat, eum *viginti quatuor annis, & aliquot mensibus* nobilissime Regnum tenuisse; *Sexburgam* filiam majorem Annæ Regis Orientalium Anglorum, uxorem ejus fuisse; & ex ea suscepisse *Earcongotam* magnarum virtutum Virginem, de qua anno DCXL. egi: fuit & mater Sanctæ *Ermenildæ* uxoris Wlferi Regis Merciorum, de qua infra: hic enim nobis de Sancta *Sexburga* agendum. *Ethildrita* soror ejus cum ab Egfrido Northumbriæ Rege ejus conjuge obtinuisset, ut sibi in Monasterio Christo servire permitteretur, & Eliense Monasterium fundasset, *Sexburga* sub sororis regimine Monialis fieri voluit: *Venit dives illa*, inquit Thomas Eliensis Monachus in Sanctæ Ethildritæ Vita, *de prælatione ad subjectionem, de Magistratu ad discipulatum, quærens a Beata sorore formam disciplinæ & humilitatis, tanquam Paulus ad pedes Gamalielis. Fœderatæ invicem Beata sorore in unitate fidei, per omnia viam mandatorum Dei sollicite exequentes, cursum Deo placitum consummare intendunt, sanctisque virtutibus proficiebant, atque crescebant usque ad extremum vitæ suæ.* Cum septem annos Sexburga se in eo stadio exercuisset, sororem sanctam sepelivit, & omnium suffragiis in illius locum successit anno DCLXXIX. Cumque gregi Dominico suo & sororis suæ exemplo magis prodesse satageret, quam præesse, *cum jam sexdecim annis sepulta esset* Ethildrita, inquit Thomas Monachus, crebrescente miraculorum frequentia, ossa ejus de tumulo levavit, *anno ab Incarnatione Domini sexcentesimo septuagesimo nono, sub die Kalendarum Novembrium sexta decima*, inquit Thomas citatus. Verum loco, *septuagesimo nono*, legendum, *nonagesimo quinto*, quo dies decimus septimus mensis Octobris in Dominicam incidit, & qui annus est sextus decimus ab Ethildritæ morte. Quare Uvigorniensis eam Translationem recte cum an. DCXCV. copulavit. *Et cum multis volventibus annorum orbitis indefessa ad cæleste Regnum anhelaret, graviter ægrotare cœpit, &c. & in senectute bona diem ultimum clausit*, inquit idem Thomas, qui verbis illis indicat, *Sexburgam* post translationem Sanctæ Ethildritæ plures adhuc annos superstitem fuisse; ideoque Wio in Notationibus ad Martyrologium Monasticum ad diem XIII. Februarii, quo Sancta *Ermenilda* ejus filia colitur

lem dormientem; & ipse quoque lectulum conscendens, cœpit in quietem membra laxare: & cum paululum quiesceret, experge factus sodalis respexit eum, & ait: O frater Ecgberte, o quid fecisti? Sperabam quia pariter ad vitam æternam intraremus: Veruntamen scito, quia quæ postulasti accipies. Didicerat enim per visionem, & quid ille petisset, & quia petita impetrasset. Quid multa? ipse Edilhunus proxima nocte defunctus est.

XVIII. *At vero Ecgbertus decussa molestia ægritudinis convaluit, ac multo post tempore vivens, acceptumque sacerdotii gradum condignis ornans actibus, post multa virtutum bona, ut ipse desiderabat, nuper, idest, anno Dominicæ incarnationis septingentesimo vigesimonono, cum esset ipse annorum nonaginta, migravit ad regna cælestia. Duxit autem vitam in magna humilitatis, mansuetudinis, continentiæ, simplicitatis, & justitiæ perfectione. Unde genti suæ, & illis, in quibus exulabat, nationibus Scotorum sive Pictorum, & exemplo vivendi, & instantia docendi, & auctoritate corripiendi, & pietate largiendi de his, quæ a divitibus acceperat, multum profuit, &c.* Profuit quidem multum, ut monachos ab errore Paschatis emendatos, ad Catholicam restitueret observantiam.

XIX. Quomodo autem tempore hujus ingruentis hoc anno pestis Rex partis unius Orientalium Saxonum a fide desciverit cum suis ad idola conversus, & reversus postea ad fidem fuerit, idem auctor sic narrat (a): *Eodem tempore provincia Orientalium Saxonum post Suvidhelmum (de quo supra diximus) præfuere Reges Sigbere & Sebbi, quamvis ipsi Regi Merciorum Vulfhere subjecti. Quæ videlicet provincia cum præfatæ mortalitatis clade premeretur, Sigbere cum sua parte populi, relictis Christianæ fidei sacramentis, ad apostasiam conversus est. Nam & ipse Rex, & plurimi de plebe, sive optimatibus, diligentes hanc vitam, & futuram non quærentes, sive etiam non esse credentes, cœperunt fana, quæ derelicta erant, restaurare, & adorare simulacra, quasi per hæc possent a mortalitate defendi.*

(a) Beda l. 3. c. 30. Apostasia Regis & populi.

XX. Conversio Regis & populi. *Porro socius ejus & cohæres regni ejusdem Sebbi magna fidem perceptam cum suis omnibus devotione servavit, & magna (ut in sequentibus dicemus) vitam fidelem felicitate complevit. Quod ubi Rex Vulfhere comperit, fidem videlicet provinciæ ex parte profanatam: misit ad corrigendum errorem revocandamque ad fidem veritatis provinciam Jarumannum Episcopum, qui successor erat Trumhere: qui multa agens solertia (juxta quod mihi presbyter, qui comes itineris illi & cooperator verbi extiterat, referebat: erat enim religiosus & bonus vir) longe*

PAGIUS

litur, hanc matri in Abbatiam successisse anno septingentesimo tertio non sine fundamento scripsit, licet Henschenius in Commentario prævio ad Vitam ejusdem Sanctæ Ermenildæ, quia Vitam Sanctæ Ethildritæ a Thoma Monacho elucubratam non viderat, eam opinionem improbet, existimetque *Ermenildam* non diu post annum DCLXXX. Abbatissam Eliensem nuncupatam fuisse. Verum Beda lib. IV. cap. 19. *Sexburgam* anno XVI. *a morte sororis*, hujus corpus e terra levasse, & cap. 20. id factum esse XVI. Kalend. Novembr. diserte habet.

XIII. *Obitus Suithelmi Regis Saxonum Oriental.* E Cantio venio ad Orientalem Saxoniam, ubi *Suithelmus*, seu *Suidhelmus* Rex anno currenti mortuus est. Thomas Eliensis Monachus in Vita Sanctæ Ethildritæ cap. 9. ait, eum regnasse *annis quinque*: Regnum itaque Orientalium Saxonum consecutus fuerat anno sexcentesimo senagesimo, ut anno DCLV. num. XII. jam insinuavi. Ei successere, inquit Beda lib. 3. cap. 30. *Sigberus & Sebbus, quamvis ipsi Regi Merciorum Vulfhere subjecti*. Sigbertum & Sebbum Wlfero Regi subjectos fuisse, & hoc anno Regnum iniisse, demonstro ex Charta fundationis Monasterii Petroburgensis a Wlfero Rege facta, quæ extat Tom. I. Monastici Anglicani p. 63. & seq. cui uterque subscripsit his verbis: *Ego Sigbere Rex, voluntarie, imo Christianæ fidei recenti receptione Regi Vulfero subjectus consensi. Ego Sewvius Rex, simili gratia devotionis ac nova industria baptismatis eumdem Vulfere habens Prælatum subscripsi*, &c. *ego Dorovernensis Ecclesiæ Pontifex Deusdedit annui*, &c. *Ego Tuda Episcopus aspiravi. Ego Vvilfridus Presbyter famulus Ecclesiarum & bajulus Evangelii Dei in gentes affectavi. Ego Eoppa Presbyter missus a Rege Vulfero Legatione Dei in convertendis gentibus in Vyyiht benedixi*, &c. *Sancitum est hoc Privilegium anno Domini DCLXIIII. Vulferi Regis VII. Deusdedit IX.* Scripta Charta ante diem vicesimum sextum mensis Martii, quo Deusdedit nonum Præsulatus annum absolvit, & decimum inchoavit, ideoque ante eum diem *Suithelmus* Saxonum Orientalium Rex fato functus fuerat, & *Sigberus ac Sebbus* qui hic Sewius appellatur, eidem successerant.

XIV. *Tuda fit Episc. Lindisfarnensis.* Ex ea fundatione patet primo in Anglia Æram Incarnationis in Actis publicis hoc sæculo usurpatam fuisse, quod ea multis aliis instrumentis liquet. Secundo, Wlferum anno DCLVII. in Mercia regnare cœpisse. Tertio, *Edilvalchium* Regem Australium Saxonum fidem Christianam amplexum esse; cum Beda lib. 4. cap. 23. testetur, *VVlferum* Regem postquam Baptismum suscepit, dedisse ei insulam *Vectam*, & *Eappam* seu *Eoppam* Presbyterum ad plebem baptizandam illuc missum, quod anno DCLXXXI. num. XVIII. ante triennium contigisse videbimus. Quarto, *Tudam* ante diem XXVI. Martii jam Episcopum fuisse; ideoque & Synodum Pharensem, post cujus celebrationem in locum Colmanni subrogatus est, jam absolutam, & ex consequenti eam indictam esse ipso hujus anni initio. Certum tamen *Tudam* ante Privilegii Petroburgensis concessionem Episcopum nulli Sedi adstrictum fuisse; cum Beda ibidem hæc scribat: *Reverso in patriam Colmanno suscepit pro illo Episcopatum Nordanhymbrorum famulus Christi Tuda, qui erat apud Scottos Austrinos eruditus, atque ordinatus Episcopus, habens juxta morem Provinciæ illius coronam tonsuræ Ecclesiasticæ, & Catholicam temporis Pa-*

ge lateque omnia pervagatur, & populum & Regem præfatum ad viam justitiæ reduxit: adeo ut, relictis sive destructis fanis, aris que quas fecerant, aperirent Ecclesias, ac nomen Christi, cui contradixerant, confiteri gauderent, magis cum fide resurrectionis in illo mori, quam in perfidiæ sordibus inter idola vivere cupientes. Quibus ita gestis, & ipsi sacerdotes, doctoresque eorum domum rediere lætantes. At de rebus Anglicanæ Ecclesiæ hactenus: ad res Gallicanas transeamus.

XXI. Clodovei II. obitus.

Hoc anno Clodoveus Francorum Rex diem obiit, ubi regnasset annos decem & octo: ita vetus auctor, qui appendicem affixit ad Gregorium Turonensem, atque mente captum fuisse. Reliquit autem tres filios, nempe Clotharium, Childericum, atque Theodoricum: de quibus quæ S. Eligius præviderit, S. Audoenus ita narrat (a): *Talis Eligio oblata visio est: Aspiciebam, inquit, in visione noctis Solem sub horam diei tertiam clare lucentem, repente disparere. Cumque insolens prodigium intente contemplarer, video repente ceu dimidiam oriri Lunam tribus in orbem vallatam stellis, eaque via ingredi, qua solet quotidie Sol recurrens. Ecce autem dum hic attonitus defigo obtutus, mox stellis manentibus, Luna evanescit. Deinde illas tres accurate considerans stellas, ad horam pene meridianam video eas accedere, vicissimque suis se radiis cadere, & eam quæ inter eas præstantior erat, de improviso non apparere. Cumque duæ reliquæ inter se conjungi viderentur, dicto citius altera earum obscurata & sublata, una sola remansit; eaque recto tramite Solis cursum imitans, magno tandem lumine aucta est; quantoque ad Occidentem magis ferebatur, tanto ejus lux copiosior propagabatur. Porro ubi ad ultimam pervenit occubitum, tantam vim luminis ex se diffudit, ut Solis splendorem vincere videretur.* Hactenus visio, quam idem qui viderat eam S. Eligius, divino spiritu, quo viderat, ita est prophetice interpretatus: pergit enim Audoenus ea ab ipso audita referre:

(a) Audo. in vit. S. Eligii l. 2. c. 31. apud Sur. die 2. Decemb.

Visio S. Eligii de Francor. Regibus.

XXII. Visionis interpretatio.

Hujus autem visionis hæc est interpretatio. Defuncto Clodoveo Rege, qui sine dubio brevi desinet esse in humanis, aliquandiu conjux ejus cum tribus filiolis regnum Francorum obtinebit: illa autem sublata, filiis in regno relictis, unus ex iis cadet, nec diu post alter quoque e duobus regno privabitur; tertius solus obtinebit monarchiam, eritque ejus magna gloria atque potentia. Hucusque Eligius. Nos vero dubitare non debemus ita fore ut prædixit, cum jam nonnulla impleta videamus: nam & Clodoveus Rex intra breve tempus in pace obiit; & Regina conjux cum tribus parvulis ad paucos annos regnans, filiis postea reliquit principatum: paucis interim labentibus annis major natu dum pacifice regnat, excedit e vita, duabus relictis fratribus; de quibus quid futurum sit, solus Deus novit. Ita ipse, cum S. Eligii vitam scriberet, adhuc viventibus eisdem Regibus. Porro & de reliquis ita factum, ut prædixerat sanctus, ipse exitus declaravit.

XXIII.

Sed antequam de successoribus Clodovei agamus, dicendum est de his quæ ultimis ejus regni temporibus contigerunt, præcipue vero de martyrio Aigulphi

---

PAGIUS

Paschalis regulam observans, &c. Venerat enim de Scotia, tenente adhuc Pontificatum Colmano. Quare non post hujus cessionem Episcopatui Lindisfarnensi, sed longe antea *Tuda* ordinatus Episcopus fuerat, & tanquam Episcopus Regionarius, Privilegio laudato subscribere potuit.

XV. *Sigherus Rex Saxonum Orient. defecit a fide.*

Beda lib. 3. cap. 30. testatur *Sigherum* cum sua parte populi a fide Christiana descivisse, cum ea Provincia pestilentia premeretur, quasi per idola possent a mortalitate defendi, & *Sebbum* Regni cohæredem fidem cum suis constantes servasse: *VVlfherum* vero ad revocandam ad fidem veritatis Provinciam *Jarumanum* Episcopum misisse, qui & populum & Regem præfatum ad viam justitiæ reduxit. Fuit *Jarumanus* quartus Lichfeldiæ Episcopus in Regno Merciorum, ubi Osvvius Rex Episcopalem illam Sedem instituit, quæ & adhuc perstat, de qua legendus Godvvinus in lib. de Præsulibus Angliæ. Porro nonnisi anno sequenti *Sigherus* fidem deseruit, cum correnti subscripserit præfatæ fundationi Monasterii Petroburgensis.

XVI. *Obitus Clodovei II.*

A num. XXI. ad XXVII. *Clodoveus II.* Neustriæ & Burgundiæ Rex obiit anno DCLVI. post quem Monarchiam Francorum obtinuit *Clotarius* III. major natu filius, qui post quadriennium S. *Bathildis* matris opera *Childericum* fratrem Regem Austrasiæ renunciavit, ut suis locis demonstravimus.

XVII. *Translatio Reliquiarum SS. Benedicti & Scholasticæ in Galliam controversa.*

Regnante *Clodoveo* II. corpora Sanctorum *Benedicti & Scholasticæ* translata dicuntur, cujus Translationis occasione Gallos inter & Italos Benedictinos magna controversia exorta. Galli enim magno suorum & exterorum fere omnium consensu affirmant, everso a Longobardis Casinensi Monasterio *Aigulfum* Divino monitu, *Mummoli* Abbatis Floriacensis jussu, Principato Clodovei secundi Francorum Regis, Italiam petiisse; ac Sacras SS. Benedicti & Scholasticæ Reliquias e solitudine Casinensi in Gallicanum Aurelianensis agri Cœnobium, dictum *Floriacum*, asportasse; Floriacenses S. Benedicti, Cenomanenses vero oppidanos, qui *Aigulfo* itineris socii fuerant, S. Scholasticæ Reliquiis locupletatos fuisse. *Cassinates* e contra, alii Translationem prædictam admittunt, sed Relationem in Cassinense Monasterium adstruere moliuntur; verum major eorum pars ipsam Translationem pernegat cum Leone Marsicano Cardinali Ostiensi in Chronico Cassinensi. Qua de controversia legendi Cointius ad an. DCLXXIII. num. XLIII. & Mabillonius Sæculo II. Benedictino in Historia Translationis corporum SS. Bene-

phi Abbatis, quod etsi nescitur quo anno acciderit, tamen eo plane tempore, quo defuncto Erconvaldo Magistro domus Clodovei subrogatus est Ebroinus, ex antiquis scriptorum monumentis (a) constat ipsum Aigulphum Abbatem Lerinensis cœnobii una cum sociis regulæ monasticæ observantissimis occisum esse dolo pseudomonachi Columbi, in ipsam vero lege actum a Clodoveo & Ebroino Magistro domus: quæ hæc omnia quidem cum ad Tertium Clodoveum referri non possint, cum jam ante illius regnum Ebroinus probetur fuisse necatus, utique ad Secundum hunc Clodoveum referenda sunt. De quibus antequam agamus, sciendum est, quod Aigulphi Acta docent, quibus & alii complures scriptores adstipulantur, ipsum missum a Mummulo Abbate Floriacensi Cassinum ad auferendas inde sacras reliquias S. Benedicti Abbatis: addant alii (b) & Scholasticæ sororis ejus a Cænomanis vel Aurelianensibus esse sublatas. Id cum plerique tradant, haud consentiunt tempore, cum alii ad Martini Papæ Pontificatum, alii ad Deodati tempora referant:

(a) Extant apud. Sur. die. 3. Septemb.

Aigulphi martyr.

(b) Paul. diac. l. 6. c. 2.

At alii sunt innumeri qui contradicunt, adeo ut etiam diplomata afferant Romanorum Pontificum id testantia; cujus probationis genere nec careat pars adversa. Sed refugit animus tam densum controversiæ hujus spinetum adire, quod horret vel e longe spectare. Prætermissis igitur omnibus his, ac si non extarent, perplexitatum ambagibus, revocata ad suum principium quæstione, modo tantum quid suadeant conjecturæ, velut e specula attentius contemplemur, non ut quid verum sit definiamus, sed tantum quid verisimile consideremus.

XXIV. De translatione S. Benedicti in Gallias.

Certum est a Longobardis Cassinense cœnobium devastatum: Sed rogo te, num monachis illis Cassinensibus Romam migrantibus, quibus curæ fuit mensuram quoque panis & vini secum ferre, nulla fuit ratio sacrorum ossium sanctissimi Benedicti, etsi non secum asportandi, saltem occultandi, vel custodiendi ea alicujus monachi anachoreticam vitam illic ducentis assistentia? Ita plane senties:

Corpus S. Benedicti haud penitus de- stitutum.

PAGIUS

nedicti & Scholasticæ in Galliam, qui causam Gallorum defendunt; Angelus de Nuce Abbas Casinensis in Appendice Romanis typis excusa ad Chronicon Casinense, qui totus est in propugnandis Leone Marsicano & Petro Diacono hujus continuatore; nobis enim sufficit tempus, quo res gesta dicitur hic discutere; cum huic controversiæ dirimendæ maxime conducat [1].

XVIII. *Refellitur opinio Cointii.*

Cointius citatus hanc Translationem ad annum DCLXXIII. & Pontificatum Vitaliani Papæ refert, in quo valde hallucinatur. Aimoinus enim Monachus Floriacensis juxta editionem Duchesnii lib. 4. cap. 42. quo Opus illud ibidem absolvitur, asserit a Clodoveo II. *Leodebodum* Abbatem Monasterii Sancti Aniani in suburbio Aurelianensi, impetrasse vicum *Floriacum*, ibidem Monasterium construxisse, ac non multo post Abbatem instituisse *Rigomarum, qui quinquennio expleto, ex hoc transiens sæculo, Successorem accepit nomine Mummolum*. In Historia hujus Translationis nono sæculo scripta ab *Adalberto* Monacho Floriacensi, & recitata tam a Mabillonio laudato, quam a Bollando ad diem XXI. mensis Martii, quo Sanctus *Benedictus* colitur, eadem narrantur: ac præterea dicitur, *Sanctum Berarium* fuisse tunc Episcopum Cenomanensem. *Adalberto* seu *Adrevallo* Monacho Floriacensi, cui Historiam illam multi attribuunt, suffragantur Regino in suo Chronico, & Gesta Cenomanensium Episcoporum edita a Mabillonio Tom. III. Veter. Analect. Quare cum *Berarius* ad Sedem Cenomanensem electus sit anno sexcentesimo quinquagesimo quarto, & *Clodoveus* II. anno DCLVI. vivere desierit, manifestum est, eam Translationem factam anno DCLIV. vel alterutro ex duobus consequentibus & *Monasterium Floriacense* conditam esse in Episcopatu Aurelianensi ante annum sexcentesimum quinquagesimum quartum, *Rigomaro* enim post quintum annum suæ Præfecturæ demortuo successit *Mummolus*, a quo *Aigulfus* in ordinem admissus ac Cassinum delegatus ast, ut ossa SS. Benedicti & Scholasticæ sororis in Monasterium suum asportaret. Et tamen Cointius scribit, Monasterium illud anno DCLIV. ædificatum, *Mummolum* anno DCLXI. Abbatem Floriacensem creatum, & denique Translationem istam factam eo tempore, quo *Childericus* universæ Franciæ dominabatur; quæ subsistere non posse ostendo.

Postquam enim Sacræ Reliquiæ in Galliam delatæ sunt, corpus *S. Scholasticæ* Berario Episcopo & plebi Cenomanensi traditum est, & corpus S. *Benedicti* Floraci depositum, ut refert idem Adrevallus, qui subdit, Monachos & plebem territorii Aurelianensis obviam *Aigul-*

XIX. *Clodoveo II. regnante hæc Translatio facta.*

NOTÆ [1] Ultra ea quæ ab Angelo a Nuce allata sunt pro asserendo Monachis Casinensibus Corpore S. Benedicti & S. Scholasticæ aliquid etiam affert Muratorius in Præfatione ad Pseudo-Anastasii Bibliothecarii Epitomen Chronic. Casinens. Rer. Italic. t. 2. par. 1. fol. 348. quod hic præteriisse pœniteret. Paulus Diaconus, cujus in ea re authoritas permaxima ast, in Homilia de S. Benedicto dum Casini degeret, scripta, narrat suis temporibus hominem mutum & surdum valetudini restitutum fuisse *ad sacratissimum corpus S. Benedicti*, cujus rei testes vocat auditores suos, Casinates nempe Monachos. Insuper in ejus de Langobardis Historia ubi in editis legitur: *Circa hæc tempora cum in Castro Casino, ubi Beatissimi Benedicti Corpus requiescebat*, vetustissimus MS. Codex Ambrosianus legit *requiescit*. Hæc si teneatur lectio, iis Casinensibus adjudicata est, cum Paulus coævus fuerit scriptor. Qui si relationem ablati & restituti a Gallis sacri corporis, Chronico suo non subtexuit, ideo est, quia restitutio ista ante annum 654. quousque Historia illa non pertingit, accidisse non potuit, ut optime Pagius hic. Mansi

neque enim fas esse videtur existimare tam sacra pignora Benedicti atque Scholasticæ illic fuisse penitus absque cultu aliquo derelicta a monachis Cassinensibus Romæ degentibus; cum videamus exemplis, quosvis etiam regularis disciplinæ solutissimos monachos, sui ipsorum institutoris memoriæ tenacissimos esse, ut pro ea conservanda parati sint vitam quoque profundere. Certe quidem quando Petronax Brixianus ad instaurandum locum perrexit, aliquos ibi residere invenit prout idem Paulus (a) diaconus docet.

(a) Paul. diac. l. 6. c. 40. nov. edit. Plan.

XXV. Vel si velimus nimia oscitantia stertisse omnes ut absque cultu veneranda lypsana dereliquerint: quomodo transferre ea Romam ad Lateranense cœnobium in mentem potuit non venisse, tot præterlabentibus annis? Quod cum eos non fecisse constet; plane bene cultum tunc & custoditum fuisse locum illum, aliquando restituendum, argumento est.

Rursum vero, si innotuit Gallis, & iis magnopere exultantibus, corpus S. Benedicti Floriacum, esse translatum: cum non Floriacum sed Cassinum a Francorum principibus & aliis innumeris undique confluentibus post hæc frequentes fuerunt pietatis ergo peregrinationes susceptæ? Quam autem frequens & celeberrima ex toto pene orbe, ex Transalpinis vero potissimum, peregrinatio ad Cassinum montem fuerit, quæ suis locis inferius dicenda erunt, aperte docebunt. Sunt hæc, quæ (ut diximus) conjectura opinari nos admonet.

XXVI. Scimus tamen antiquiorem omnium Paulum (b) diaconum, qui hoc sæculo vixit, & monachus in dicto Cassinensi cœnobio diem extremum clausit, quæstionem ita dirimere, ut dicat translata ossa fuisse, remansisse vero redactas in pulverem carnes: sicque idem intelligit quod ait inferius, dum agens de restitutione monasterii Cassinensis facta per Petronacem (c), corpus ipsum S. Benedicti illic esse, absque dubitatione testatur; cujus auctoritas apud me plurimum valet. Utcumque sit; venerati fideles pie sancteque corpus integram, ubi tenuis tantum pulvisculus habeatur alicujus sancti, quod ejusdem sit virtutis, cujus & integrum corpus, docet Gregorius Nazianzenus in Julianum. Sed de his hæc satis; redeamus ad necem sanctorum monachorum Aigulphi ac sociorum.

(b) Paul. diac. l. 6. c. 2. vel 2. nov. edit.

(c) Paul. diac. l. 6. c. 23. vel nov. edit. c. 40.

Martyrium Aigulphi & Sociorum.

Cum enim ex Floriacensi monasterio ad præfecturam Lerinensis monasterii vocatus esset, in quo collapsa monastica disciplina videretur; invidiam incurrit & odium pseudomonachorum illic degentium Columbi atque Arcadii: qui ipsum cum ejus sociis primum vinciendum curarunt, & in carcerem conjiciendum: inde vero ad eorum supplicium ignobilem insulam delegerunt inter Corsicam atque

PAGIUS

gulfo processisse, & corpora eorumdem Sanctorum cum gaudio atque honore magno excepisse *sub die quinto Iduum Juliarum*, ac post aliquod tempus *Mummolum* Abbatem & *Aigulfum* deposuisse corpus Sancti Benedicti in Basilica B. Petri *ad custodiendum*, ac in loco, qui Mummolo in oratione demonstratus fuerat; & postquam cum magno studio in melius ornatus fuisset *Sub pridie Nonas Decembris* cum ingenti honore & laudibus divinis collocatum fuisse. Hæc posterior Translatio, si die Dominica, ut mos solemnis ferebat, facta fuerit, apparet, eam pertinere ad annum sexcentesimum quinquagesimum sextum, quo dies quartus mensis Decembris in Dominicam convenit, quoque anno paulo ante *Clodoveus* II. obierat. Hæc Sancti *Benedicti* Translatio in aliquibus antiquis Martyrologiis notatur ad diem quintum iduum Juliarum, seu diem tertium Julii; in aliis ad pridie Nonas Decemb. seu diem IV. Decemb. & in quibusdam ad utrumque diem. Cointius an. DCLXVII. num. XV. & seqq. recitat Testamentum *Leodebodi* Sancti Aniani ad muros Aurelianenses Abbatis, quod variis circa Chronologiam mendis scatet, quodve, ut ille observat, duas in partes dividendum est, quarum alteram *Leodebodus* in procinctu construendi Monasterii Floriacensis, altera post ejus constructionem scripserit. Utrobique dicitur Testamentum factum, *anno secundo, regnante Domno nostro Clodoveo gloriosissimo Rege*, ubi loco, *anno secundo*, legendum, *anno duodecimo*, qui in annum Christi DCXLIX. competit, indeque deducendum, Monasterium Floriacense eo Christi anno constructum esse, non multo post *Leodebodum* curam illius Monasterii penes *Rigomarum* deposuisse, istoque circa annum DCLV. demortuo, post quinquennalem scilicet administrationem, *Mummolum* Abbatem renunciatum esse, & *Aigulfum* Monachum ad asportanda corpora SS. Benedicti & Scholasticæ in Italiam misisse. Quæ omnia mire inter se & cum hujus Translationis Historia congruunt. De *Sancto Mummolo* Abbate Floriacensi legendus Mabillonius Sæculo II. Benedictino ubi ejus elogium historicum habet, qui & ibidem pag. 349. varios antiquos Auctores memorat, qui hanc Translationem Clodoveo Secundo in Galliis regnante factam tradidere.

XX. Post istam Sanctarum Reliquiarum Translationem *Aigulfus* Monachus Floriacensis ob famam tota Gallia celeberrimam, quam sibi compararat ob prædictam Translationem, incerto anno postulatus est in Abbatem a Monachis Lirinensibus. Sed eodem anno quo reversus est Sanctus *Audoenus* Episcopus Rotomagensis ex Italia, Martyrium consummavit: prius enim per ipsum *Audoenum*, tunc ex Italia redeuntem certior factus est de insidiis, quæ sibi a pseudo-monachis parabantur, ut testantur Acta MSS. ejus Martyrii, quorum epitomen exhibet Cointius anno DCLXXVII. num. VI. quibus adstipulatur ipsamet S. Aigulfi Vita apud Surium ad diem III. mensis Septembris, & apud Mabillonium Sæculo II. Benedictino, ubi eamdem ad MSS. Codices restituit. *Aigulfus* cum Monasticam disciplinam in insula Lirinensi restauraret, duorum pseudo-monachorum odium incurrit,

S. Aigulfus Martyrium patitur.

atque Sardiniam constitutam, ubi post linguæ abscissionem & erutionem oculorum capite truncati sunt. Sed eorum corpora, comperto facinore, in Lerinensem insulam relata atque cum honore sepulta fuere; nefandus autem Columbus sceleris architectus a Rege Clodoveo post alia tormenta necari jussus est. Hæc summatim satis dixisse de Aigulpho, ejusque sociis martyribus: sed ista pluribus: eorumdem Acta martyrum. Relati sunt iidem inter sanctos Dei martyres, tabulisque Ecclesiasticis (*a*) adnotati, atque annua memoria nobilitati.

(*a*) *Mart. Rom. die 3. Sept.*

XXVII. S. Gertrudis obitus.

Transiit hoc eodem anno ex hac vita insignis illa virgo, Francorum nobilitatis decus & ornamentum, sancta Gertrudis filia Pipini Ducis. Extant ejus res præclare gestæ omni fide posteris traditæ, ex quibus perpauca hæc retulisse sat sit (*b*): *Fuit virgo clarissimis, & per totum Europam pervulgatis orta natalibus. Ab ipsis pueritiæ annis vinum mandatorum Dei ingressa omnem lubricæ ætatis levitatem fugiebat; & assidue matri Ittæ adhærens, ab ore ejus trahebat verba vitæ & disciplinæ. Ancillis suis se ancillam præstabat, nec usquam natalium suorum sublimitatem attendebat. Dum autem ulteriori proposito virgineæ pudicitiæ sigillum consecrare vult auctori castitatis Domino Jesu, supervenit ad ædes paternas Rex Dagobertus, in cujus comitatu erat Ducis cujusdam filius, qui eam in matrimonium postulavit. Sed virgo Regi, parenti, & reliquis principibus respondit: Ego mihi sponsum delegi, cujus æterna pulchritudine omnis creaturarum pulchritudo resplendet, in cujus divitiis cælum & terra & omnis ornatus numeratur, cujus nobilitatem Angelica sublimitas cum tremore veneratur.*

(*b*) *Molan. in Natal. SS. Belg.*

XXVIII.

Jacta sunt ejusmodi fundamenta ad celsam valde molem erigendam, quam ex rebus ab ea præclare gestis descriptam jam cusam præ oculis habes. Hic sat sit meminisse ipsius, cujus natalem Catholica Ecclesia anniversaria memoria colit die decimaseptima mensis Martii. Sed non prætereat hic meminisse (*c*) sanctæ matris ipsius Gertrudis, quæ Yduberga nomine, & Itta cognomine, uxor Pipini, viduata viro, a S. Amando sacrum religionis velamen accipiens, ex agro sanctæ continentiæ sexagesimum collegit fructum,

(*c*) *Molan. in Natal. SS. Belg. die 8. Mart.*

PAGIUS

rit, qui collecta flagitiosorum hominum manu, impetum in Monasterium opportuno tempore factura, eum *cum sociis triginta & eo amplius*, ut quædam Acta loquuntur, in quadam insula gladio confodiendum procurarunt. Unus quippe illorum cum Sanctos a Monasterio abstraxisset, & navi imposuisset, occurrit ei quædam *navis ex Africa veniens*, cui Sanctos Martyres imposuit, satellitibus suis præcipiens, ut ad insulam quamdam inter Corsicam & Sardiniam sitam venientes, ibi Sanctos gladio conficerent, *quod & factum est sub die tertio Nonas Septembres*, quo die festivitas ejus in Tabulis Ecclesiasticis recolitur. Cum vero, ut infra ostendam, *S. Audoenus* anno DCLXXVII. ex Italia in Galliam redierit, ad eum annum hoc Martyrium referendum. Dicitur quidem in laudatis Actis hujus Martyrii concinnatorem pœnarum ferocitate usque ad mortem vexatum esse tempore *Clodovei Regis & Ebroini Majoris Domus*. Verum loco *Clodovei*, legendum, *Theodorici*, quia, ut observat Mabillonius, in Chronico Malleacensi Sancti Aigulfi Martyrium diebus Theodorici Regis & Ebroini Majoris Domus accidisse legitur & Vita Sancti Aigulfi scripta est ab *Adrevaldo* Monacho Floriacensi, qui Caroli Calvi Principatu floruit, ideoque Adrevaldus narravit quæ duobus ante se sæculis contigere, & in circumstantiis facile labi potuit.

XXI. *Annus mortis S. Gertrudis controversus.*

Ad num. XXVII. & seq. Quia in Vita S. *Gertrudis* primæ Abbatissæ Nivellensis ab Auctore Anonymo coætaneo scripta, & recitata a Surio ad diem XVII. Martii dicitur, illam obiisse die, *qui erat Dominicus*, ac *decimo sexto Kalendas Aprilis* seu die XVII. mensis Martii, & tam anno Christi sexcentesimo quinquagesimo nono, quam correnti dies Dominica incidat in diem XVII. mensis Martii, Sigebertus in Chronico, Baronius hoc anno, Bollandus in Commentario prævio ad Vitam S. *Gertrudis*, ac ferme omnes, antequam constaret de anno emortuali Dagoberti Regis hujus nominis primi, eam currenti anno ad Deum migrasse existimarunt. Verum postquam nullum remansit dubium, quia *Dagobertus* Rex anno sexcentesimo tricesimo octavo e vivis abierit, communis omnium sententia fuit eam in Domino obdormisse anno sexcentesimo quinquagesimo nono. *Pippinus* enim *Landensis* Dux ejus pater anno secundo Clodovei Regis Dagoberti Successoris obiit, *cum* ipsa annos quatuordecim nata esset, mortua vero est *anno ætatis suæ tricesimo tertio*, ut in ejus Vita legitur. Quare non potuit vitam prorogare usque ad præsentem Christi annum. Sed vix hæc opinio prævaluerat, cum Mabillonius Secundum Sæculum Benedictinum publicavit, & Vitam *Sanctæ Gertrudis* quam Bollandus cum duobus MSS. Codicibus contulerat, & correctiorem quam Surius ediderat, eandem contulit cum tertio Codice MS. in quo non sicuti in Suriano & duobus Bollandianis legitur eam spiritum Deo reddidisse *sub die sexto decimo Kal. Aprilis*, sed *sub quinto decimo Kal. Aprilis* seu die decimo octavo mensis Martii, qui anno sexcentesimo quinquagesimo octavo cum Dominica concurrit, quo ideo anno Mabillonius *Gertrudis* obitum consignavit. Hanc novam sententiam Mabillonius duplici argumento confirmat. In eadem enim Vita etiam juxta editionem Bollandi interrogatus *S. Ultanus*, quali die migratura esset de hac luce Gertrudis, respondit: *Hodie sextus decimus Kal. April. est, dies, crastino autem die* (hoc est XV. *Kal.* April.) *est migratura*. Adhæc Usuardus in vetertimo apographo San-Germanensi, non XVI. Kal. (uti Wandalbertus & Ado) sed XV. Kal. April. S. Gertrudis memoriam consignant.

XXII.

Hac in difficultate diu multumque hæsi, sed libratis utriusque opinionis rationibus *Gertrudem* sexto decimo Kal. April. ideoque anno DCLIX.

adeoque profecit, ut inter sanctas & ipsa mereretur adnumerari, cujus natalis dies Nivellæ solemnis est octava Martii. Has fixit beata illa familia in cælo radices, ex quibus Francorum Regum progenies fœcando cespite pullularet, ubi truncus vetus familiæ Clodovei arescere cœpit avitæ defectu virtutis.

Sex-

PAGIUS

S. Gertrudis obiit anno DCLIX.

DCLIX. ad immortalem vitam transiisse tandem conclusi. Primo, quis Bollandus primariam coævi Auctoris scriptionem e duobus MSS. eruit; Mabillonius vero ex unico duntaxat. Secundo quis alier Anonymus, qui primarium Auctorem sæculo circa decimo interpolavit, habet etiam *sexto decimo Kalendarum Aprilium*. Tertio, eadem primaria scriptio ab aliis modo aucta, modo mutata, ut testatur Bollandus, qui cum non observet, illos in die mortis memorando variasse, apparet, eosdem in primaria Vita legisse *sexto decimo*. Quarto, memoria *Sanctæ Gertrudis* ad eamdem refertur a Molano in Natalibus Sanctorum Belgii, Miræo in Fastis Belgicis, Gelenio in Coloniensibus, aliisque Martyrologiis, immo in plerisque Ecclesiis Germaniæ, Poloniæ & Belgii eo die colitur *Sancta Gertrudis*, ut videre est apud Bollandum citatum, qui addit de ea fieri Officium Ecclesiasticum apud Canonicos Regulares Lateranenses decimo quinto Kal. April. seu die XVIII. mensis Martii, quod dies XVII. ejusdem mensis impeditur festivo cultu S. Patricii.

XXIII. *Die XVII. mensis Martii.*

Quare cum in toto Belgio, ideoque & in Abbatia Sanctæ *Gertrudis*, ea colatur die decimo septimo mensis Martii, & ex ejus Vita conficii, jam isto sæculo Festum ejus celebratum esse in Ecclesia Nivellensi, verosimile non est, illud affixum fuisse diei, qui ejus mortem præcessit, quod tamen ex sententia Mabillonii omnino consequens est. Aliam rationem adducemus, cur *Gertrudem* die XVII. Martii demortuam arbitremur, cum de morte *Sanctæ Beggæ* Gertrudis sororis anno DCXCVIII. differemus. Manuscriptum itaque quo usus est Mabillonius hac in parte mendosum fuit, & loco, *sexto decimo*, sciolus quispiam scripsit *quinto decimo*. Quantum ad Usuardum, in vulgatis ejus exemplaribus *Gertrudis* inscribitur ad diem XVII. Martii, sicuti & in genuino Bedæ Martyrologio. Sed inde tantum inferendum, *Gertrudis* Festum octavo & nono Ecclesiæ sæculo, quo illi vixere, in aliquibus Ecclesiis celebratum esse die ejus emortuali, in aliquibus vero die, quo ea tumulata juxta regulam toties in hoc Opere inculcatam. Interpolator initio Vitæ hanc præfigit inscriptionem: *Incipit liber primus Vitæ Sanctissimæ Gertrudis Virg. cujus festivitas est quinto decimo Kalendas Aprilis*, eamque in suæ sententiæ confirmationem adducit Mabillonius. Verum inde colligendum eum Vitam illam interpolasse, quia videbat Gertrudem eo die coli. Quoad responsionem Sancti *Ursani* numero superiori recitatam, mendose ea descripta, tam in duobus Codicibus MSS. quos habuit Bollandus, quam in tertio, quem promulgavit Mabillonius. Quare loco; *Hodie sextus decimus Kal. Aprilis est dies* &c. legendum, *Hodie decimus septimus Kal. Aprilis est dies*; quod miror Bollandi diligentiam fugisse; cum tradat eam demortuam *XVI. Kal. April.*

XXIV. *Prima Nivellensis Abbatissa fuit.*

Fuit *Gertrudis* filia *Pippini* Landensis Majoris Domus, & post hujus mortem educata est sub institutione piissimæ matris *Beatæ Itta* seu *Iduberga*, de qua suo loco locuti sumus. Hujus exemplo factum velum accepit, ab ea postmodum præposita regimini Monasterii *Nivellensis*, cujus prima Abbatissa fuit. Ante mortem Gertrudis regimen Monialium abdicavit, illudque nepti suæ *Vulfoltrudi*, *quæ ab ipsis prope incunabulis apud ipsam ad Monastica Regulæ præscriptum educata & Sacris Literis imbuta fuerat*, quamvis nolenti tradidit, ut habet Auctor Anonymus ejus Vitæ, qui addit, *Vulfeltrudem*, seu Vulfedrudem, vel Wulfetradem juxta varias lectiones, *vigesimum ætatis annum* tunc habuisse; ex quo liquet, veteres Canones tunc in Galliis observatos non fuisse. Monasterium *Nivellense* est etiamnum Capitulum utriusque sexus, in quo Canonicæ Virgines nobilissimæ digniorem locum obtinent, & penes Abbatissam ejusdem Civitati Dominium est.

I. Legatio ex Anglia Romam.

SExcentesimus sexagesimusquintus, Indictione octava, adest annus, quo ex Anglia a Rege Osuvi legatio missa est ad Vitalianum Romanum Pontificem una cum oblationibus in basilicam Petri Apostoli inferendis. Qui enim anno superiori in Collatione habita accepisset illam firmiter tenendam fidem, quam Romana doceret Ecclesia, cui Petrus consignatum Evangelium reliquit, audissetque pariter insignia Petri merita & divina charismata præ cæteris Apostolis eidem impertita; magno exarsit desiderio, ut inde acciperet magistrum atque doctorem, qui sibi pariter eumdem Petrum conciliaret Apostolum. Cum enim, ingruente lue, ea hac vita subductus esset Deusdedit Episcopus Dorovernensis sextus ordine, successorem ab ipso Romano Pontifice ordinari voluit, misitque qui ab eo ordinaretur Episcopus, Vvigardum presbyterum. Desiderantur ejus litteræ ad Romanum Pontificem datæ; sed ex iis, quæ ad ipsum Vitalianus Papa rescripsit, possumus hæc omnia facile intelligere. At priusquam Vitaliani legamus litteras, quæ illis Beda (a) præmittit, audiamus; sic enim ait:

(a) Beda l. 3. c. 29.

II. Consultatio Regum Anglorum.

His temporibus Reges Anglorum nobilissimi, Osuvi provinciæ Nordhambrorum, & Ecgbert Cantuariorum, habito inter se consilio, quid de statu Ecclesiæ Anglorum esset agendum (intellexerat enim veraciter Osuvi, quamvis educatus a Scotis, quia Romana esset Catholica & Apostolica Ecclesia) assumpserunt cum electione & consensu sanctæ Ecclesiæ gentis Anglorum, virum bonum, & aptum Episcopatu presbyterum, nomine Vvighardum, de clero Deusdedit Archiepiscopi, & hunc Antistitem ordinandum Romam miserunt: quatenus accepto ipse gradu Archiepiscopatus, Catholicis per omnem Britanniam Ecclesiis Anglorum ordinare posset Antistites. Verum Vvighardus Romam perveniens, priusquam consecrari in Episcopum posset, morte præreptus est, & hujusmodi litteræ Regi Osuvi in Britanniam remissæ sunt:

Domino excellentissimo filio Osuvi Regi Saxonum, Vitalianus Episcopus servus servorum Dei.

III. Epist. Vitaliani Papæ ad Regem Osuvi.

Desiderabiles litteras excellentiæ vestræ suscepimus, quas relegentes cognovimus ejus piissimam devotionem, ferventissimumque amorem, quem habet propter beatam vitam: & quia dextera Domini protegente, ad veram & Apostolicam fidem sit conversus; sperans, sicut in sua gente regnat, ita & cum Christo in futuro conregnare. Benedicta igitur gens, quæ talem sapientissimum & Dei cultorem promeruit habere Regem: quia non solum ipse Dei cultor existit, sed etiam omnes subjectos suos meditatur die ac nocte ad fidem Catholicam atque Apostolicam pro sua animæ redemptione converti. Quis enim audiens hæc suavia, non lætetur? Quis non exultet & gaudeat in his piis operibus? quia & gens vestra Christo omnipotenti Deo credit, secundum divinorum prophetarum voces, sicut scriptum est in Isaia (b): In die illa radix Jesse, qui stat in signum populorum, ipsum Gentes deprecabuntur. Et iterum (c): Audite insulæ, & attendite populi de longe. Et post paululum: Parum, inquit, est, ut mihi sis servus ad suscitandas tribus Jacob, & fæces Israel convertendas: dedi te in lucem Gentium, ut sis salus mea usque ad extremum terræ. Et rursus: Reges videbunt, & consurgent Principes, & adorabunt. Et post pusillum: Dedi te in fœdus populi, ut suscitares terram, & possideres hæreditates dissipatas, & diceres his qui vincti sunt: Exite, & his qui in tenebris: Revelamini. Et rursum (d): Ego Dominus vocavi te in justitia, & apprehendi manum tuam, & servavi, & dedi te in lucem Gentium,

(b) Isai. 11.

(c) Isai. 49.

(d) Ibid.

& ut

PAGIUS SÆC. VII

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6158.

☉ 2. E. ☽ 2. P. 6. April. Indict. 8.

JESU CHRISTI 665.

VITALIANI PAPÆ 9.

CONSTANTIS IMP. 25.

Anno Eræ Hisp. DCCIII. Anno HegiræXLV inchoato die 24. Martii feria 2. A.C. 665.

HIc annos ista formula notatus: *XXIV. Post Consulatum Constantis Aug. XXII.*

I. Postconsulatus.

II.

A num. I. ad VII. Beda lib. 4. cap. 1. refert, *Egbertum* Cantii & *Osvvinum* Northumbriæ Reges misisse Romam *VVigardum* Presbyterum, ut fieret Archiepiscopus Dorovernensis in locum Deusdedit, anno superiori demortui: *Qui ubi Romam pervenit*, inquit Beda, *cui Sedi Apostolicæ tempore illo, Vitalianus præerat, postquam itineris sui causam Præfato Papa Apostolico patefecit, non multo post, & ipse, & omnes pene qui cum eo advenerant socii pestilentia superveniente, deleti sunt.* Vitalianus Papa noluit inconsultis Regibus alium tam cito substituere. Quare scripsit ad *Osvvinum* Northumbriæ Regem, & tam *VVigardi* mortem, quam rei difficultatem aperuit in Successore deligendo. Recitat Baronius Vitaliani Papæ literas, in quibus inter alia refert, misisse se conjugi ejus, suæ spirituali filiæ, per illius Legatos, Crucem & est de Vinculis SS. Petri & Pauli, ubi intelligit *Eanfledam*, Osvvi conjugem, quæ prima & ante alios, in Northumbria, Baptismi sacramentum accepit, ut suo loco dixi. Verum

Legatio ex Anglia ad Vitalianum PP. missa.

& in fœdus populi, ut aperires oculos cæcorum, & educeres de conclusione vinctum, de domo carceris sedentem in tenebris.

IV.

Ecce, excellentissime fili, quam luce clarius est, non solum de vobis, sed etiam de omnibus prophetatum Gentibus, quod sint crediture in Christo omnium conditore. Quamobrem oportet vestram celsitudinem, utpote membrum existens Christi, in omnibus piam regulam sequi perenniter Principis Apostolorum, sive in Pascha celebrando, sive in omnibus quæ tradiderunt SS. Apostoli Petrus & Paulus: quia ut duo luminaria cæli illuminant mundum, sic doctrina eorum corda hominum quotidie illustrat credentium. Et post nonnulla, quibus de celebrando per orbem totum uno vero Pascha loquitur: *Hominem denique,* inquit, *docibilem & in omnibus ornatum Antistitem secundum vestrorum scriptorum tenorem minime valuimus nunc reperire pro longiquitate itineris. Profecto enim dum hujusmodi apta reperta persona fuerit, eum instructum ad vestram dirigemus patriam, ut ipse & viva voce & per divina oracula omnem inimici zizaniam ex omni vestra insula cum divino nutu eradicet.*

V. De muneribus missis ad Eccles. S. Petri.

Munuscula a vestra celsitudine beato Principi Apostolorum directa pro æterna ejus memoria suscepimus, gratiasque ei egimus, ac pro ejus incolumitate jugiter Deum, deprecamur cum Christi clero. Quæ autem fuerint ista munera, Beda inferius ait, fuisse vasa aurea & argentea non pauca. Pergit vero Vitalianus: *Itaque qui hæc obtulit munera, de hac subtractus est luce, situsque ad limina Apostolorum: pro quo valde sumus contristati cum hic esset defunctus. Verumtamen gerulis harum nostrarum litterarum vestris Missis & beneficia sanctorum martyrum, hoc est, reliquias beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & sanctorum martyrum Laurentii, Joannis & Pauli, & Gregorii, atque Pancratii eis fecimus dari, vestra excellentiæ profecto omnes contradendas. Nam & conjugi vestræ nostræ spirituali filiæ direximus per præfatos gerulos Crucem, clavem auream habentem de sacratissimis vinculis beatorum Apostolorum Petri & Pauli: de cujus pio studio cognoscentes, tantum cuncta sedes Apostolica una nobiscum lætatur, quantum ejus pia opera coram Deo flagrant & venerant.*

VI. Exhortatio Vitaliani ad Regem.

Festinet igitur, quæsumus, vestra celsitudo (ut optamus) totam insulam suam Deo Christo dicare. Habet enim profecto protectorem humani generis Redemptorem Dominum nostrum Jesum Christum, qui ei cuncta prospera impartiet, ut novum Christi populum coacervet, Catholicam ibi & Apostolicam constituens fidem. Scriptum enim est (a): *Quærite primum regnum Dei & justitiam ejus, & hæc omnia adjicientur vobis: nimirum enim quærit & impetrabit, & ei omnes suæ insulæ (ut optamus) subdentur. Paterno itaque affectu salutantes vestram excellentiam, divinam jugiter precamur clementiam, quæ vos vestrosque omnes in omnibus bonis operibus auxiliari dignetur, ut cum Christo in futuro regnetis sæculo. Incolumem excellentiam vestram gratia superna custodiat.* Hucusque ad Regem Anglorum Vitalianus Pontifex: qui solicite requirens quem expetitum in Angliam mitteret idoneum ad munus subeundum Episcopum, tandem nactus virum egregium, doctrina & moribus insignem Theodorum Tarsensem, eumdem Episcopum ordinatum cum Hadriano itineris duce in Angliam misit: quando autem id acciderit suo loco dicturi sumus. Porro quod pertinet ad obitum ejus qui fuerat missus, Wigardi: ait Beda (b), eum cum omnibus pene sociis Romæ pestilentia urgente interiisse: adeo ut appareat, eamdem pestem, quæ Anglos afflixit, Italiam etiam invasisse.

(a) Mat. 6.

Pestis in urbe.

(b) Bed. l. 4. c. 1.

VII.

Eodem Christi anno (c) S. Eligius admirandus Noviomensis Episcopus, Flandrorum Apostolus nuncupatus, sæculi hujus splendor, ex hac vita migravit miraculis celebris & egregiis factis insignis, cujus præclaras res gestas vir æque sanctitate clarus Audoenus ejus æqualis tribus libris digessit, quos consulere quisque potest: de ipso autem hic

(c) Sigeb. hoc anno in Chron.

S. Eligii Episc. obitus.

PAGIUS

rum hanc Legationem, & *VVigardi* mortem Wigorniensis in annum DCLXVII. confert, quod confirmat ordinatio Theodori in locum *VVigardi* demortui, anno DCLXVIII. peracta ut infra ostendam.

III. *Pestis in Anglia & Italia grassatur.*

Ex laudatis Bedæ verbis recte colligit Baronius, *pestem* non minus in Italia, quam in Anglia grassatam esse. Certe Westmonasteriensis, postquam scripsit eam anno superiori in Anglia cœpisse, hoc anno habet: *Mortalitas adeo invaluit in Anglia, ut homines gregatim ad maris loca prærupta venientes, sese in eo præcipites darent, præferentes cita morte præveniri, quam longa tabis cruciatu perire.* Beda lib. 3. cap. 30. refert, *cum Orientalium* Saxonum Provincia *præfata mortalitatis clade premeretur*, Suidhelmum Regem demortuum esse quod anno præsenti contigisse, superiori ostendimus.

IV. *Moritur S. Eligius Episc. Noviomensis.*

A num. VII. ad XII. Annus emortualis Sancti *Eligii* Noviomensis & Tornacensis Episcopi ab anno obitus Dagoberti Regis pendet. Audoenus enim Rotomagensis Episcopus qui illius Vitam scripsit, mortis annum non memorat, sed lib. 2. cap. 1. duntaxat ait: *Usque ad initium Regni Junioris Lotharii mansit in corpore.* Antea scripserat Audoenus, *Eligium* Erchinoaldum Majorem Domus sub Clodoveo II. & Clo-

hic elogium ex eisdem ab erudito viro Molano excerptum, intextumque in Natalibus sanctorum Belgii, reddere sat erit: *Hunc*, inquit, *& Flandri & Antuerpienses merito ut Apostolum suum venerantur: multum enim in Flandris laboravit, jugi instantia Andoverpis decertavit: pastoris cura solicitus lustrabat urbes & municipia circumquaque sibi commissa. Sed Flandrenses atque Andoverpienses, Frisones quoque & Suevi, & barbari quique circa maris littora degentes, quos velut in extremis remotos nullas adhuc prædicationis vomer impresserat, primo eum hostili animo & aversa mente susceperunt: postmodum vero cum paulatim per gratiam his verbum Dei insinuare cœpisset, pars maxima trucis ac barbari populi, relictis idolis, conversa est ad verum Deum, Christoque subjecta. Fana nonnulla, Christi clypeo protectus, cum Apostolica auctoritate destruxit: idola quoque diversi generis ubicumque invenit, funditus subruit. Inter hæc autem frequenter lacessitus ab ingrato & perfido populo, & pene usque ad contumeliam provocatus, nullatenus a cœpta doctrina arcebatur; sed magis ipse lenis, patiens, humilis, & mitis pro eis Dominum deprecabatur. Hæc & alia multa de eo scribit S. Audoenus, qui & Dado, Episcopus Rothomagensis ejus æqualis, vitaque scriptor. Aldenburgi, Rodenburgi, Oostburgi, Brugis, & alibi sacras inchoavit ædes.* Hæc summatim ipse, ex ampla messe paucas spicas perstringens manipulo uno.

VIII. Claruit & post obitum plurimis miraculis, quæ idem prosequitur Audoenus, agitque de ipsius memoriæ erecta Noviomi basilica. Quid autem acciderit Clothario majori natu Francorum Regi, non eo quo par erat honore Sanctum prosequente, audi eumdem Audoenum rem gestam ita narrantem (*a*): *Duo Reges, germani fratres, Clotharius & Theodoricus, quandoque e palatio egressi, orandi causa ad eam basilicam accesserunt. Absolutis precibus exeuntes illos quidam proceres admonuerunt, ut aliquam eleemosynam pro S. Eligii veneratione illi loco tribuerent: sed Rex senior contempsit, junior vero aliquot solidos ex radianti metallo ibi reliquit. Ubi ad palatium reversi sunt, Rex senior Clotharius molesta confestim febre vexatur, totoque corporis ardore ad caput tendente, secutus est vehementissimus dolor dentium. Nocte igitur illa in summis cruciamentis transacta, mane recordatur quid hesterno die neglexerit; seque confert ad beatum Eligium deprecandum, cui etiam per hominem fidelem multos misit solidos: qui simulatque illati sunt in templum, dolor omnis repente sopitus est.* Sed quæ miranda, præsente Bathilde Regina, acciderint, videamus: idem enim qui his præsens esse potuit Audoenus Episcopus Rothomagensis hæc ait (*b*):

(*a*) *Audo. vit. S. Eligii lib. 2. c. 58. apud Sur. die 1. Decemb. 1.*

Clotharius cur morbo correptus.

(*b*) *Ib. c. 33.*

IX. Studium Reginæ erga sacras sancti reliquias.

Mane tugens utriusque sexus multitudo ad oppidum advolavit, itemque Regina Bathildis cum filiis & proceribus, multoque exercitu. Et ipsa quidem Regina propere ad corpus beati viri accurrens, magnam illic fudit lacrymarum vim, valde dolens, quod eum vivum non reperisset. Interim jubet præparari omnia, ut possit corpus ad Calam monasterium ejus transferri: sed cum loco moveri non posset, magno animi mœrore affecta est: curavitque triduanum indicendum jejunium, quod etiam ipsa cum optimatibus suis & clero servavit, jejunio etiam cum illic pariter perpetuas adjungens vigilias: quæ cum fierent, in tantum illa mœrebat & lugebat, ut nullo pacto lacrymas frænare posset. Cumque præ nimio dolore desiderium ejus ferre non sustineret, tandem ut animo suo satisfaceret, detecto ejus vultu, cum multis lacrymis oscu-

PAGIUS Clotario III. sepulturæ mandasse; jamque ostendimus, hujus mortem contigisse exeunte anno sexcentesimo quinquagesimo sexto, quo & *Clotarius*, quem Audoenus *Lotharium* vocat Monarchiam Francicam suscepit. *Eligium* tamen vixisse usque ad annum sexcentesimum quinquagesimum octavum, eodemque demortuum demonstrat Privilegium ab *Emmone* Episcopo Senonensi Monasterio Sancti Petri apud Senonas concessum quod recitat Mabillonius Sæculo III. Benedictino pag. 613. directum illud *Senonica Civitatis comprovincialibus, Chrodoberto, Faroni, Bertoaldo, Audoeno, Gauzberto, Eligio.* Datum autem, ut in ejus fine legitur, *anno tertio Regni Domini nostri Clotarii Regis* (qui post secundam hebdomadam mensis Novembris anni Christi DCLVIII. inchoatus est, & quidem in Synodo Episcoporum, ex quibus complures privilegio subscripsere, & ex præfatis sex Episcopis solus *Eligius* non subscripsit, sed *Mummienus*, qui & Mummolenus dicitur, quem certum est Eligii Successorem fuisse. Quare, ut recte inde colligit Mabillonius, paulo post concessum Privilegium *Eligius* obiit, & quidem *Kalendis Decembris*, quo nomen ejus veteri Kalendario inscribitur. Nam licet, nec Audoenus, nec aliquis ex Antiquis diem ejus obitualem expresserit, Sanctique aliis sæpe diebus, quam quibus mortui sunt, colantur, quia tamen Audoenus lib. 2. cap. 35. refert, post *Eligii* mortem sanguinem fluxisse e naribus ejus, *tametsi erat hybernum tempus*, certumque est Concilium illud Senonense habitum exeunte anno DCLVIII. quo tertius Clotarii Regis inchoabatur, verosimile est S. *Eligium* die & anno præfatis in Domino obdormisse, & ejus obitum hactenus tardius quam par erat, consignatum fuisse, ab illis præsertim, qui Dagoberti Regis mortem septennio aut etiam tardius, differunt.

V. *Eligius* natione Lemovix fuit, primum aurifaber, inde Episcopus Noviomensis ac Torna-cen-

osculata est eum, itemque pectus & manus. Ecce autem dum sic palpat sacrum corpus, tametsi erat hibernum tempus, & jamdiu illud fuisset exanime prorsusque frigidum, copiosus sanguis ex ejus naribus emanavit. Id ubi viderunt Episcopi & Regina Christianissima, confestim admoverunt lintea summo studio sanguinem colligentes, eum pro magno munere in reliquiis servandum seposituri.

X. Cadaver immobile relictum civibus.

Interim expleto jejunio modis omnibus satagebat Regina, ut corpus beati viri in Calum monasterium ejus transferretur: sed e diverso alii Parisios illud transferre volebant. Quibus utrisque se opponebant cives Noviomenses, justissimam hereditatem corpus Antistitis sui sibi vendicantes. Sub ea pia contentione, cum Episcopi & prastantiores quique faverent Regina partibus, decernerentque ad monasterium beati viri corpus ejus transferendum, magnus clamor, & tumultus ortus est in universo populo Noviomensi. Tunc Regina prudenti usa consilio, omnipotentis Dei judicio rem totam committens: Facessant, inquit, verborum contentiones. Si placet Deo & Sancto ejus ut perducatur corpus quo ego volo, illico se levari sinat; sin aliter, jam experiamur. Mox accedunt ad corpus, ut illud tollant; sed nulla vi moveri potest. Tentatur id subinde ab aliis atque aliis, & tandem ab ipsa Regina totis viribus in id incumbente; sed nihil efficiunt. Tum Regina ad proceres se vertens: Jam perspicue (ait) animadvertimus, nolle eum alio asportari. Permittamus igitur huic populo vel inviti, quod hactenus sponte noluimus. Assenserunt omnes, & simulatque feretrum levare coeperunt, tanta facilitate motum est, ut commode jam a duobus portaretur, quod paulo ante plurimi nec movere leviter poterant. Id miraculum cum vidisset Regina & cives omnes, in Dei laudes eruperunt, dixeruntque: Mirabilis est Deus in Sanctis suis, &c. Pergit de funere dicere, atque rursus hæc de Bathilde: *Ad extremum Regina venerabilis cum plebe valde fessa, postquam illud reverenter venerata est, jejuna recessit; luctuque eam non sinente cibum sumere, sic triduanum lacrymabunda jejunium explevit.* Hucusque de Reginæ sanctissimæ ministerio.

XI. Monetur a S. Eligio Regina.

Quæ cum consuevisset commoneri ab eodem sancto Eligio vivente, eidem post mortem non destitit Sanctus ea quæ pie agenda essent ostendere ac significare. Cum enim viduata marito anno superiori (ut vidimus) ipsa cum parvulis filiis suis regnaret, coronato tamen Clothario primogenito, quod putaret decere Reginam regalibus uti indumentis, nullam habuit rationem viduitatis, nempe ut humilioribus vestibus uteretur, sed regiis utebatur: cujus rei gratia per Sanctum corripi meruit, id cuidam servo suo fideli revelantem. Res gesta digna memoria ita narratur ab eodem æque sancto Audoeno Episcopo Rotomagensi verbis istis: *Alii cuidam in Regis palatio commoranti in luculento habitu apparens Sanctus jussit: ut quamprimum adeat Reginam Bathildem, admoneatque eam pro Christi reverentia deinceps missa facere vestium aurea gemmataque ornamenta, quibus etiamnum uteretur. Illo dissimulante, nocte altera rursus apparet ei, repetitque eadem qua prius mandarat. Sed illo minime id auso Regina indicare, tertio adest, graviterque homini comminatur, ni faciat, quod jussus sit. At nec sic tamen jussa capessentem pra timore, mox febris infestat. Regina ad eum venit, causam morbi perquirit. Et data opportunitate, aperit ille, quid ab Eligio audierit; statimque pulsa febre, revalescit. Porro Regina ocyus ponit ornamenta omnia, nihil prater manicas aureas retinens: cunctaque pauperibus distribuens, elegantiora quaque servavit, atque ex iis Crucem pulcherrimam fecit, eumque ad*

Bathildis divinitus admonetur abdicare ornatum Regium.

PAGIUS

Ejus virtutes.

censis: ab anno enim Christi circiter quingentesimo tricesimo secundo, quo *Sanctus Medardus* Episcopus Noviomensis factus est etiam Episcopus Tornacensis, usque ad annum Christi millesimum centesimum quadragesimum sextum *annis amplius quam sexcentis*, ut in Vita Sancti Eleutherii cui Medardus jam Noviomensis Episcopus in Tornacensi Episcopatu successit, legitur, iidem Noviomenses Episcopi fuerunt, qui & Tornacenses: *Pastoris cura sollicitus*, inquit Audoenus in Eligii Vita, *lustrabat Urbes & municipia circumquaque sibi commissa. Sed Flandrenses atque Andoverpenses, Frisones quoque & Suevi, & Barbari quique circa maris litora degentes, quos velut in extremis remotos nullus adhuc prædicationis vomere exararat, principio eum hostili animo & aversa mente exceperunt. Postmodum vero cum paulatim per gratiam Christi eis Verbum Dei insinuare cœpisset, pars maxima trucis ac barbari populi, relictis idolis conversa est ad verum Deum, & Christo subjecta.* Bollandus in Commentariis præviis ad Vitas SS. Anscharii ad diem III. Febr. & Amandi ad diem VI. Febr. observat Scriptorem Audoeno vetustiorem non reperiri qui *Flandrensium* & *Andoverpensium*, sive Antuerpiensium mentionem fecerit. Antuerpienses, ut & Flandri, primos a quibus fidem edocti sunt, Apostolos suos agnoscunt S. Eligium & S. Amandum. De variis populis ab Eligio ad Deum conversis legendus Cointius anno DCXLI. num. III.

VI. Scripta.

In Bibliotheca Patrum sedecim extant Homiliæ Sancti Eligii, de quibus singulis differit, Cointius anno DCLIX. in quem ejus mortem perperam distulit, & num. XXI. notat ex Auberiino lib. 3. contra Sacramentum Eucharistiæ octavam & decimam quintam ea Eligianorum Operum Catalogo expungendas esse; certumque Eligii fœtum esse *Opusculum de rectitudine Catho-*

ad caput beati Eligii deponi jussit. Thecam quoque ex multo auro & argento, in qua ejus sacra ossa conderentur, miro opere conficiendam curavit, ita dicens: Hic vir beatissimus multarum sanctorum effecit thecas; & ego quoque (ut dignum est) ejus memoriæ, si potero, operam dabo. Cumque id fecisset, tanta deinceps a proceribus & potentibus ei loca auri & argenti atque gemmarum copia collata est, ut eam difficile sit verbis explicare. Subdit his dicere de miraculis ex eadem Cruce Dei virtute manantibus, quæ brevitatis causa omittimus.

XII. Bathildis Regina professa vitam Monasticam.

Ipsa vero Regina supervixit Clothario & Childerico filiis, superstite tantum relicto Theodorico, prout sanctus Vvandregisilus ipsi prædixerat, ut ejus sancti Acta habent ab ejus temporis auctore conscripta: ipsa enim filiis regni administrationem relinquens, in monastico habitu diem clausit extremum sanctitate percelebris: nam inter sanctas relata, anniversaria memoria in Ecclesia ex eo tempore in hanc diem celebrari non desivit sextodecimo Kal. Februarii, qua die ex hac vita recessit. Reliquit inter alia suæ pietatis monumenta duo a se celeberrima monasteria constructa, alterum cui nomen Corbeja, alterum Cala, de quo nuper mentio facta est.

Sed & hoc eodem pariter anno ex hac vita discessit magnæ vir sanctitatis Vvandregisilus sacerdos: interfuit ejus ad Deum transitui S. Audoenus Episcopus Rothomagensis, de quo nuper mentio facta est. Genitus (a) iste ex consobrino Pipini Ducis Austrasiorum, Comes palatinus apud Dagobertum Regem obligatus conjugio, cum uxore virgine & ipse virgo religionis ergo virginitatem servari pari consensu decrevit, attonsusque est in clericum, cum & ejus uxor institutum monasticæ vitæ suscepit. Quibus autem progressibus culmen ascenderit sanctitatis, ejus Acta quam fidelissime scripta significant, quæ tu consulas.

(a) Acta ejus apud Sur. die 22. Jul. t. 4.

S. Vvandregisili obitus.

XIII.

Quod vero ad obitus tempus pertinet, hæc ad fidem invenies: *Requievit, sane venerandus & cum omni magnificentia nominandus beatissimus pater & sacerdos Domini Vvandregisilus anno ab Incarnatione Domini nostri Jesu Christi sexcentesimo sexagesimoquinto, Indictione octava,*

PAGIUS

tholicæ conversationis, quia ejus mentionem facit Sanctus Audoenus citatus. Legitur illud inter Opera Sancti Augustini supposititia. Homilias tamen illas omnes, quæ in Bibliotheca Veterum Patrum referuntur, adulterinas esse, multis argumentis ostendit Aubertinus. Earum Auctor videtur vixisse sub initium vel medium sæculi noni: sunt enim omnes consarcinatæ ex variis Veterum Patrum fragmentis, ac tantum laciniæ desumptæ ex SS. Patribus Augustino potissimum, Ambrosio, Leone, Cæsario Arelatensi, Benedicto, Gregorio Magno, aliisque non citatis: qui mos consuendi libros vel homilias ex aliorum pannis, fuit proprius sæculi noni. Sed hac de re plura dabunt Aubertinus citatus, & Oudinus in Supplemento de Script. Eccl.

VII. S. Bathildis regimen Regni Burgundiæ & Neustriæ abdicat.

Ad num. XII. & seq. *Sancta Bathildis*, seu *Balthildis* uxor Clodovei II. & mater Clotarii III. & Childerici, quorum ille in Neustria & Burgundia, hic in Austrasia hoc tempore regnabat, varia condidit vel dotavit Monasteria, ab Auctore Vitæ breviter commemorata; inter quæ numeratur *Corbeiense* ad Somonam in Episcopatu Ambianensi constructum, cui *Bertefridus* Episcopus Ambianensis Privilegium concessit *sub die octavo Idus Septembris, anno VII. regnante Clotario Rege* quod an. DCLXII. num. XX. integrum recitat Cointius, & ab Impugnationibus Joannis Launoii Theologi Parisiensis tuetur. Quare eo Christi anno nondum Bathildis Aulam reliquerat; ait enim Bertefridus Episcopus: *Gloriosissimus Domnus Clotarius Rex, necnon & præcelsa Domna Balthildis Regina, Monasterium suo opere, Christo Præsule, in loco nuncupante Corbeja construxerunt, religiosam petitionem nostris auribus patefecerunt*, &c. Verum *Sigoberrando* Episcopo Parisiensi contra ejus voluntatem interfecto, secessit in Cœnobium Kalense, vulgo *Chelles*, quod ab ea fuerat conditum in Episcopatu Parisiensi, ut infra demonstrabo. Rem gestam narrat Auctor ejus Vitæ Anonymus, qui tempus non designat. Illud hucusque obscurum, certo eruo ex Ordinatione Agilberti dummodo tamen is *Sigoberrandi* immediatus Successor fuerit, ut tradunt Cointius anno DCLIV. num. XX. & alibi, ac Gerardus du Bois in Historia Ecclesiæ Parisiensis; Agilbertus enim Episcopatus Parisiensis media circiter anno sexcentesimo sexagesimo quarto consecratus est; & Sigoberrandi cædis occasione, *Bathildis* statim Monacham induit. Quare manifestum est, eam rerum publicarum regimen abdicasse prioribus mensibus anni sexcentesimi sexagesimi quarti. Neque enim *Sigoberrandi* Episcopi interfectores *Bathildis* justitiam se se declinare posse existimarunt, nisi hæc absque mora in Kalense Monasterium, uti dudum optabat, se recipere sineretur.

VIII. Secedit in Monasterium Kalense.

Id testatur Auctor Anonymus ejus Vitæ coætaneus: *Erat, enim*, inquit, *ejus Sanctæ devotio, ut in Monasterio quod prædiximus Religiosarum feminarum, hoc est in Kala, quod ipsa ædificavit, conversari deberet. Nam & Franci pro ejus amore hoc maxime dilatabant, nec fieri permittebant, nisi commotio illa fuisset per miserum Sigoberrandum Episcopum, cujus superbia inter Francos meruit mortis ruinam. Et exinde orta intentione dum ipsum contra ejus voluntatem interfecerunt, metuentes ne hoc ipsa Domna contra eos graviter ferret, ac vindicare ipsam causam vellet, permiserunt eam subito pergere ad ipsum Monasterium.* Hinc detegitur etiam aliquorum Doctorum Virorum error, qui *Sigoberrandum* eundem ac *Annemundum* esse volunt; cum is anno sexcentesimo quinquagesimo octavo trucidatus fuerit, annos circiter septem ante *Sigoberrandum*.

IX. Ejus virtutes.

Fuerat *Sancta Bathildis* ex Anglo-Saxonum Regione captiva in Franciam abducta, & ex *Erchinoaldi* Majoris Domus ministerio ad thalamum Clodovei Regis II. evecta. *Erchinoaldus* enim ipsam in Galliam venientem recepit, utque *ut pincerna honestissima sæpius præ-*

sens

* 12. anno XI. * *Pontificatus Vitaliani Papæ* (ita corrigendum loco IX.) *porro Tertii Clotharii anno regni undecimo*. Habent tabulæ Ecclesiasticæ ejus diem natalem vigesimasecunda Julii recensitum, quem annua die una cum aliis sanctis Ecclesia colit. Sed non prætereat de eodem sanctissimo viro, quod cum ædificaret quatuor basilicas, misit nepotem suum Romam ad Vitalianum Papam, a quo accepit quod voluit: auctor enim ejus Actorum hæc habet:

Ædificavit autem in ipso loco vir Domini basilicas egregio cultu numero quatuor,

PAGIUS

sens adstaret, præceperat; tantique fecerat, ut uxore sue defuncta eam in *toro matronali* sibi sociare voluerit. Verum quæ Erchinoaldi nuptias devitaret, meruit fieri conjux Regis ac trium Regum mater. Tantum ejus prudentiæ et pietati Francia debet, ut jure merito comparetur Clotildi, Radegundi, imo & Helenæ Imperatrici. *Ut vero Monacha sub integra religione Beatam vitam feliciter consummavit, atque III. Kalendas Februarias animam beatam benigna fecit, qui eam dederat, reconsignavit, humatque in pace requiescit in Kala Monasterio*; inquit Auctor Anonymus ejus Vitæ. Ipso die laudatur in sincero Usuardi Martyrologio & in veterrimo Abbatiæ Corbeiensis Kalendario, & in Monasteriis Corbeiensi & Kalensi ejus solemnitas celebratur, quamvis in Martyrologio Romano, aliisque Natalis ejus VII. Kal. Febr. collocetur, imo & in libro edito Usuardi, ut notat Mabillonius. Quare Festum S. Bathildis, quæ vivente Usuardo, sæculo sc. nono celebrabatur die XXX. mensis Januarii, translatum est postea in alium diem, & ad eum in Usuardo nomen *Batildis* inscriptum.

X. *Ejus obitus.*

Idem Mabillonius annum, quo Sancta Regina obiit, ex duobus characteribus Chronologicis deducit, altero a Regno *Theoderici* ejus filii, qui matri superstes regnasse dicitur in Vita secunda S. Wandregisili cap. 15. altero ex morte S. *Genesii* Lugdunensis Pontificis, qui sanctæ animæ de corpore migranti obviesse legitur in Vita S. Bathildis num. XIV. Obiit Sanctus *Genesius* anno V. Regni Theodorici, Christi DCLXXVII. Kal. Novemb. siquidem anno Theodorici septimo Ansbertus, qui Lamberto abbati Fontanellensi ad infulas Lugdunenses post *Genesium* evecto suffectus est, annum regiminis secundum agebat, quemadmodum ex Actis S. *Condedi* constat. Anno proinde circa DCLXXX. S. *Bathildis* ad superos transiit. Duos Vitæ suæ Scriptores ea habuit, unum ejus ætatis æqualem gravem quidem ac impolitum, alterum Interpolatorem, qui prioris sententias paulo elegantiori sermone mutavit, & exornavit.

XI. *Scriptores ejus Vitæ.*

Bollandus ad diem XXX. Januarii, in Commentario prævio ad utramque Sanctæ *Bathildis* Vitam, existimet Auctorem posterioris etiam coætaneum esse; Mabillonius vero Sæculo II. Benedictino, ubi priorem tantum exhibet, putat Interpolatorem, qui prioris sententias expolivit, non multo post illum vixisse. Sed neutri assentior; mos enim non ferebat, ut Interpolatores priores lucubrationes facerent majoris explicationis & elegantiæ causa, nisi diu post illorum mortem. Verum quidem est, eum, de quo agitur, de *Bathilda* loqui ac si ejus tempore vixisset; sed, ut jam non semel observavi, qui Acta Sanctorum ab aliis scripta, vel in pauciora contrahebant, vel amplificabant, vel curatius limabant, soliti erant easdem, notas temporarias retinere, ac in priorum Scriptorum persona loqui. Hinc ubi Auctor coævus Vitæ Sanctæ Bathildis num. VII. loquens de Monasterio Corbeiensi ab hac Sancta Regina constructo, ait; *Ubi venerabilis Vir Dominus Theudofredus* NUNC ENIM EPISCOPUS, *tunc vero Abbas magno gregi fratrum præfuit*; Interpolator n. IX. habet; *Ubi & venerabilis Vir Dominus Theodofredus, Nunc Episcopus, tunc vero Abbas magno gregi fratrum præfuit*. Auctor coævus num. III. dum de conjugio Bathildis cum Clodoveo II. loquitur, ait, *ipsa ejus* (nempe Bathildis) NUNC *regali regnante progenie*. Interpolator de ejusdem Reginæ Virtutibus num. XXIII. verba faciens, inquit; *Quæ nostris effulsit temporibus*. Quod si verum diceret, dubitandum non foret, quin sicut prior Anonymus regnantibus Bathildis filiis ejus Vitam scripsit, ut ex laudatis ejus verbis manifeste elicitur, quin iisdem etiam Regnum Gallicum administrantibus, secundus Anonymus seu Interpolator etiam vixisset; cum tamen Interpolatores, qui post plura sæpe sæcula aliorum Scripta auxere, alio modo non loquantur.

XII. *Posterior Auctor Vitæ S. Bathildis longe post priorem vixit.*

Quare licet secundus Anonymus antiquus sit uno tamen aut altero ad minus sæculo post priorem floruit. Hinc num. V. de Clodoveo II. scribit: *Decimo septimo Regni sui anno rebus exemptus humanis migravit a sæculo*; & tamen certum nunc esse debet, *Clodoveum* II. annos XVIII. integros Regnum Neustriæ tenuisse: præterea ubi prior Anonymus num. XIII. loquitur de Optimatibus nonnullis, qui feminam Sanctam falsi criminis accusarant, Interpolator n. XIII. hanc querelam, non Optimatibus, sed Sanctimonialibus Kalensibus attribuit, & quod alter recte scripsit, ipse corrumpit. Denique interpolator num. XXI. fingit, *Chlotildem* Reginam cum qua comparat *Bathildem*, primam ædificasse *Kala* Cœnobium Sanctimonialium cum Ecclesiola, sed postea illud a Bathilde eversum, & Basilicam prægrandem in ejus locum constructam esse; cum tamen Auctor Anonymus Vitæ S. *Bertila* primæ Abbatissæ Kalensis Monasterii, huic Sanctæ æqualis prodat, *Bathildem* priorem illius Monasterii *Matrem* constituisse *Bertilam*, ideoque antea nullas ibidem fuisse Sanctimoniales. Sed hunc illius Interpolatoris errorem anno DCCV. in morte *Bertilæ* commodius refellam.

XIII. *Moritur S. Wandregisilus Abbas Fontanellensis.*

Quoad mortem *S. Wandregisili* Abbatis Fontanellensis primi, quam hoc anno Baronius recitat, certum est eam contigisse anno sexcentesimo sexagesimo septimo. Nam, ut anno DCXLVIII. n. XIX. jam diximus, Authores duo Vitam hujus Sancti scripsere, utramque a Mabillonio Sæculo Secundo Benedictino editam. Priorem composuit Monachus Rumacensis, Anonymus, & æqualis; Alteram Auctor etiam Anonymus, sed aliquot in locis interpolatam hancque solam legerat Baronius, ex qua desumsit verba quæ adducit, quibus Anonymus ait, *Wandregisilum* requievisse *anno DCLXV. Indict. VIII. anno IX. Vitaliani Papæ Clotarii Regis XI.* Verum prior Auctor Vitæ Wandregisili nullam ex his notis temporariis exhibet, sed tantum dicit, Beati Viri obitum fuisse *XI. Kal. Augustas*, seu diem XXII. mensis

A Vitaliano Papa acceptæ reliquiæ.

tuor, in honorem videlicet Principis Apostolorum Petri, simulque doctoris Gentium Pauli, sanctique Laurentii, ac Pancratii martyrum Christi. Et cum huic o-

Ann. Eccl. Tom. XI.

peri insisteret, misit ante dictam nepotem suum Romam propter pignora beatorum Apostolorum ac martyrum Christi: ut ædificatis basilicis, in promptu haberet re-

PAGIUS

sis Julii. Hi vero characteres infarti sunt in Vitam a secundo Scriptore exaratam, quia ii inter se minime cohærent, ut ex dictis de Clotarii Regis & Vitaliani Papæ initio constat. Itaque præter annum *Clotarii* XI. retinendi tantum sunt hi characteres: *Regiminis sui anno decimo nono, mense quarto, die primo & vicesimo.* Nam ut loco laudato ostendi, *VVandregisilus* Monasterii Fontanellensis fundamenta jecit *Kalend. Martiis* anni sexcentesimi quadragesimi octavi, a quibus die & anno ad diem XXII. mensis Julii anni sexcentesimi sexagesimi septimi, anni illi, menses & dies intercurrunt; Auctor enim ille Anonymus diem emortualem Wandregisili excludit. Hinc Aigradus in Vita Sancti Ansberti Episcopi Lugdunensis recte scripsit *VVandregisilum* rexisse Cœnobium Fontanellense *a primo ædificationis die per viginti fere annorum spatia.*

XIV. *S. Lantbertus ei succedit.*

Cointius anno DCLXVII. num. I. ait corrigendam esse in anno Regis Clotarii III. vulgatam Sancti Wandregisili Vitam ex Codice MS. Monasterii Sanctæ Catharinæ prope Rotomagum in quo legitur *annos XII.* Clotarii III. Regis. At annus ille XII. Clotarii mendose in illo Codice exaratus; tum annum Regni XII. *Clotarius III.* ante secundam hebdomadam mensis Novembris non inchoarit, & Vandregisilus Martio mense anni Christi DCLXVII. e vivis excesserit. *Post triduanum jejunium S. Lantbertus* Monachus Fontanellensis in Wandregisili locum subrogatus est, ut testatur fragmentum Vitæ Sancti Lantberti a Mabillonio editum Sæculo tertio Benedictino part. 2. ideoque initium regiminis Lantberti a die XXV. aut XXVI. mensis Julii anni DCLXVII. repetendum; quæ observatio ad varios nodos solvendos conducere potest. Vide quæ de Wandregisilo diximus anno DCLXVIII. num. XIX.

XV. *Moritur S. Magnus discipulus S. Galli.*

Hoc circiter tempore obiit *Sanctus Magnus*, de quo Notherus in Martyrologio ad VIII. Idus Septembris: *Nativitas S. Magni Confessoris discipuli & comitis B. Galli, Mirabilis atque Sanctissimi Viri.* Fuit *Magnus* seu *Magnoaldus* natione Alemannus; qui Clericus ab initio una cum Theodoro, aliquandiu vixit sub *VVillimare* Presbytero, in Castro Arbona prope Brigantium: *VVillimarus* autem *Sanctum Gallum* benigne receperat, quando Sanctus *Columbanus* in Alemannia Verbum Dei prædicabat. Postquam *Sanctus Gallus* mortem Sancti Colombani, quæ in Monasterio Bobii in territorio Ticinensi sito contigit, per revelationem accepisset, misit ex Alemannia *Magnoaldum*, Diaconum in Italiam, ut quid actum esset circa Columbanum diligenter perquireret. Illuc cum Magnoaldus pervenisset, *accepit a fratribus Epistolam ad B. Gallum continentem venerandi transitum Columbani*, inquit Walafridus Strabo Augiæ Abbas in Vita Sancti Galli, ex qua hæc omnia excerpsi. Mabillonius enim Sæculo II. Benedictino demonstrat, Vitam Sancti *Magni*, seu *Magnoaldi* a Surio ad diem VI. Septemb. relatam, & ab aliis etiam recitatam nullius prorsus auctoritatis scriptionem esse, ac erratis scatere. Illius Auctor dicitur esse *Theodorus* Monachus, Sancti Magni discipulus, & occultatus testis eorum, quæ conscripsit; cum tamen Theodorus ille larvatus Auctor sit, &

specioso Theodori nomine Vitam illam consarcinarit, quæ tot Viros doctissimos decepit. *Magnoaldus* construxit Monasterium in loco *Fauces* appellato, *ad fontes Alpium Juliarum*, in Diœcesi Augustensi, *Fuessen* vulgo nunc dictum, situmque ad confinia recentioris Sueviæ, Tirolis ac Bavariæ. Perstat illud ad hunc usque diem, estque Ordinis Sancti Benedicti. Sancti *Magni* corpus sepultum fuit in præfato Monasterio.

XVI. *S. Vuilfridus ordinatur Ep. Eboracensis.*

Tuda Episcopo Lindisfarnensi, qui postquam Colmanus Britanniam reliquit, Episcopatus Eboracensis curam gesserat, demortuo, Sanctus *Vuilfridus* renunciatus est Episcopus Eboracensis, idque sub finem superioris Christi anni, ad quem Beda in Epitome scribit: *Et Ceadda, & Vuilfrid Nordanhymbrorum ordinantur Episcopi*; ubi Beda Epitomatorum aliorum more, quæ diversis annis gesta, & ad eandem rem spectant, uno tenore recitat, & *ordinationis* nomine hic nihil aliud significat, quam Wilfridum, ac Ceaddam nominatos aut electos Episcopos Northumbriæ fuisse. Hoc *ordinandi* verbo in eadem significatione usi sunt etiam Jornandes, ut anno CCCCLXXIV. numero VII. ostendi, ac Hormisdas Papa in Epistola ad Dioscorum Tom. IV. Concil. pag. 1503. relata. Adhæc Marcellinus in Chronico ad Consulatum Secundini & Felicis, seu ad annum Christi DXI. loquens de S. Macedonio Episcopo Constantinop. ait: *Locum Macedonii Timotheus meridiano tempore ab Anastasio Cæsare Episcopus ordinatus invasit*, præterea Continuator Marcellini *Indict. XV. iterum post Consulatum Belisarii*, anno DXXXVII. ait: *Papam Silverium Belisarius ab Episcopatu summovit, & loco ejus Vigilium Diaconum ordinavit*, quæ verba retulimus anno DXXXVIII. num. VI. Denique Eddius Stephanus, cujus verba anno DCLXVII. num. VII. recitabo eundem loquendi modum usurpat, cui cum observatus non fuerit, initium ordinationis Wilfridi hactenus an. DCLXIV. male alligatum. *Vuilfridum* enim anno tantum currenti & *Ceaddam* sequenti consecratos esse Episcopos certo me detexisse arbitror. Primo, quia in accurato Catalogo Præsulum Eboracensium ex antiquo MS. a Labbeo pag. 322. Tom. I. Novæ Bibliothecæ eruto dicitur: *Tertio anno Episcopatus Colmanni, qui est tricesimus annus Pontificatus Scotorum in Anglia, finito conflictu de observantia Paschali, missus est Vuilfridus ab Alfrido Rege in Gallias, ut ordinaretur Episcopus.* Et paulo post: *Pulsus est ab Episcopatu Vuilfridus anno ab incarnatione Domini DCLXXVII. qui est annus Episcopatus sui duodecimus.* Tertius Colmani Episcopi Eboracensis annus superiori Christi anno absolutus est, annusque Christi DCLXXVII. duodecimus Episcopatus Wilfridi esse non potest, nisi hoc anno consecratus fuerit. Secundo, ipsemet *Vuilfridus* in Concilio Romano an. DCLXXVIII. celebrato, coram Agathone Papa omnibusque præsentibus dixit: *Sedem, quam per decem & eo amplius annos cum Dei clementia dispensabam, raptorum more invadere, atque eripere moliti sunt, & in eadem Sede subsidere*, ut videre est apud Eddium Stephanum in ejus Vita cap. 28. Quare cum *Vuilfridus* an. DCLXXVII. dignitate deturbatus fuerit, anni illi decem

liquias sanctorum, quorum nomini & reverentiæ dicare desponderat. Qui votis pii patris libentissime parens, Romam abiit, Vitaliano Papa eodem tempore gubernante sedem ejusdem Ecclesiæ: atque ab eo suscepta plurima Apostolorum & martyrum Christi pignora, una cum benedictione Apostolica rediens, secum detulit, codicumque sacrorum copiam non minimam, &c. Hæc enim satis ad institutum de Vvandregisilo viro sanctissimo. Sane quidem videas his temporibus, quibus densa caligine Oriens, ingruentibus Sarracenis & diversarum sectarum hæreticis obscuratur, elucescere splendoribus sanctorum Gallias & Britanniam: ita plane eo clarioribus & ardentioribus fulget fides, ut Sol alibi, radiis, quæ nubium densitate lucere alibi prohibetur.

Se-

PAGIUS

non possunt ab anno DCLXIX. quo Theodorus Archiepiscopus Cantuariensis eum in Sedem Eboracensis Civitatis Episcopum constituit; tot enim anni nondum effluxerant: ideoque a currenti proficiscuntur, a quo ad an. DCLXXVII. anni decem & eo amplius intercurrunt. Ibi *Vvilfridus* numerum perfectum adhibet.

XVII. *Modus ordinandi Episcopos in Galliis usurpatus.*

His adde, laudatum Eddium cap. 11. postquam locutus est de Colmani ex Anglia recessu indicare Wilfridum nonnisi sub finem anni superioris Episcopum Eboracensem electum esse; *Reges* inquit, (scilicet Oswius & Alfridus ejus filius) *deinde consilium cum sapientibus suæ gentis* POST SPATIUM (a morte scilicet Tudæ, qui post Colmani discessum in hujus locum subrogatus fuerat) *inierunt, quem eligerent in Sedem vacantem*, &c. *Responderunt omnes uno consensu: Neminem habemus meliorem & digniorem nostra gentis, quam Vvilfridum Presbyterum & Abbatem* &c. *Erat enim tunc homo ille electus, sicut Joannes Præcursor Domini, & Ezechiel Propheta XXX. annorum ætatis* (natus enim erat anno Christi DCXXXIV.) *Tunc quoque consenserunt Reges, & omnis populus huic electioni*, licet Wilfridus primo abnueret. Tum cap. sequenti Eddius Wilfridum his verbis loquentem inducit: *Sunt hic in Britannia multi Episcopi, quorum nullum meum est accusare; quamvis veraciter sciam, quod haud XIV. anni sunt, ut Britones & Scoti ab illis sint ordinati, quos nec Apostolica Sedes in communionem recepit, neque eos, qui Schismaticis consentiunt. Et ideo in multa humilitate a vobis posco, ut me mittatis cum vestro præsidio trans mare ad Galliarum Regionem, ubi Catholici Episcopi multi habentur: ut sine controversia Apostolicæ Sedis, licet indignus, gradum Episcopalem merear accipere. Tale jam consilium bene Regibus complacuit, præparantes ei navem & auxilia hominum, & pecuniæ multitudinem, ita ut valde honorifice ad Galliæ Regionem perveniret, ubique statim Conventio magna facta est non minus quam duodecim Episcoporum Catholicorum, e quibus unus erat Ægelberthus Episcopus, qui eum propter fidem suam indicatam, gratanter & honorifice coram omni populo publice ordinaverunt, & in sella aurea sedentem more eorum sursum elevaverunt, portantes in manibus soli Episcopi intra Oratoria, nulla alio attingente, hymnosque & cantica in choro canentes.*

XVIII. Hæc profecto omnia anno superiori post Tudæ mortem fieri non potuere. Nam nonnisi *post Spatium* Reges & populus congregati sunt, & tam in profectione, quam in magna Episcoporum conventione facienda aliquod tempus effluxit. Obiter observandum cum Mabillonio in Notis ad Vitam Sancti Wilfridi ab Eddiu scriptam, laudatum locum insignem esse ad illustrandum ritum, qui Gallis in ordinatione Episcoporum hoc tempore usitatus erat; & quem *Ægelberethum* vocat Eddius alium non esse quam *Agilbertum*, vel *Angilbertum* a quo jam Episcopo Parisiensi Compendii *Vvilfridum* consecratum fuisse testatur Beda lib. 3. cap. 28. Amplius dico, non tantum Wilfridi ordinatio, sed ejus etiam in Galliam profectio ad hunc annum pertinent. Etenim Beda lib. 3. cap. 29. prodit, Reges Anglorum Oswium Provinciæ Nordanhymbrorum & *Egberth.* Cantuariorum, *habito inter se consilio, quid de statu Ecclesiæ Anglorum esset agendum*, assumpsisse *cum electione & consensu Sanctæ Ecclesiæ gentis Anglorum*, Presbyterum nomine Wighardum, *de Clero Deusdedit Archiepiscopi* Cantuariensis, *& hunc Antistitem ordinandum Romam* misisse. Tum lib. 4. cap. 1. narrata morte *Deusdedit*, quæ pridie Iduum Juliarum accidit, ait: *Tunc cessante non pauco tempore Episcopatu, missus est Romam ab ipso* (scilicet Egberto Rege Cantuariorum) *simul & a Rege Nordanhymbrorum Oswio Vuighar Presbyter*. Ac denique cap. 2. *eo tempore quo defuncto Deusdedit Dorovernensis Ecclesiæ Episcopus quærebatur, ordinabatur, mittebatur, Vvilfridus quoque de Britannia Galliam ordinandus est missus*, vel, ut in saxonico legitur, *ut ordinaretur, mittebatur*. Mense itaque Julio superioris Christi anni *Deusdedit* Archiepiscopo vita functo, post longam Sedis vacationem, ideoque hoc Christi anno *Vuighardus* Sanctæ vitæ Presbyter ab utroque Rege, quia de causa Ecclesiæ utriusque Regni agebatur, Romam, eodemque tempore Wilfridus in Galliam, ut ordinarentur, missi sunt. Henschenius ad diem XXIV. Aprilis Sancti Wilfridi Vitam ab Eadmero Monacho Cantuariensi scriptam recitat, & cum eo Wilfridum *Archiepiscopum* appellat. Verum *Vvilfridus* tantum Episcopus fuit, ut ex iis, quæ suo loco dixi, constat. Sed quia Eadmerus initio sæculi duodecimi, quo Præsules Eboracenses Archiepiscopi erant, floruit, sui sæculi moribus deceptus fuit. Neutra itaque ordinatio, *Vvilfridi* scilicet & *Ceaddæ* annis suis hactenus reddita fuere. Sed de Ceaddæ consecratione agam anno DCLXVII.

Vvilfridi Gallicana profectio & ordinatio.

JESU CHRISTI ANNUS	VITALIANI PAP. ANNUS	CONSTANTIS IMP. ANNUS
666.	12.	25.

I. Theodorus Episc. Constantinop.

SEquitur ordine temporis annus Redempturis sexcentesimus sexagesimus-sextus, Indictione nona: quo Constantinus Patriarcha Constantinopolitanus, ubi sedisset annum unum, menses duos, & dies septem, ut Nicephori Chronicon habet, moritur, subrogaturque in locum ipsius Theodorus presbyter Syncellus & custos vasorum. Fuit iste hæreticus omnium impudentissimus, subdolus, versipellis, malorum omnium concinnator egregius, Monothelitarum sectæ propugnatur audacissimus: cui cum pax summa fuerit atque potestas, quamdiu Constans Imperatur vixit; æque possumus intelligere fidem ipsius Imperatoris, quam Catholicam profiteri visus est in Occidente, nihil præterea fuisse, quam larvam ad mentiendum atque decipiendum impositam. Qui igitur in malum Ecclesiæ Catholicæ hoc anno sedere cœpit Theodorus, pervenit usque ad annum duodecimum suæ sedis. Ita corrigas textum Nicephori, ubi legitur sedisse annos duos & menses tres, ut restituas annos duodecim: usque enim ad annum ante Sextam Synodum sedisse, quæ inferius dicentur, ostendent. Hic est status anni hujus Orientalis Ecclesiæ plane miser.

II. Concilium Emeritense.

Hoc eodem anno, qui numeratur decimus octavus Reccesuinthi Regis, Æra septingentesimaquarta celebratum est Concilium Emeritense duodecim comprovincialium Episcoporum provinciæ Lusitaniæ: cujus sunt canones vigintitres ad optimum Ecclesiæ statum disponendum spectantes. Sed memoria dignum, quod habet canon tertius de ope ferenda a sacerdotibus Regi, dum in bello detinetur, his verbis:

Sacrificium quotidianum pro Rege decernitur.

Instituit hoc sanctum Concilium, ut quandocumque eum causa ingredi fecerit contra suos hostes, unusquisque nostrum in Ecclesia sua hunc teneat ordinem; ita ut omnibus diebus per bonam dispositionem sacrificium omnipotenti Deo pro ejus, suorumque fidelium, atque exercitus sui salute offeratur, & divinæ virtutis auxilium impetretur: ut salus cunctis a Domino tribuatur; & victoria illi ab omnipotente Deo concedatur. Tamdiu hic ordo tenendus est quamdiu cum divino juvamine ad suam redeat sedem. Quisquis hujus institutionis modum implere distulerit, sciat se a suo Metropolitano esse excommunicatum. Hæc de his Synodus.

III.

Sed & illud recens institutum est canone quinto, ne nisi presbyteri ab Episco-

---

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hispan. DCCIV. Anno Hegiræ XLVI. inchoato die 13. Mar. fer. 6. A.C. 666.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6159.

☉ 5. D. ☽ 2. P. 29. Mart. Indict. 9.

JESU CHRISTI 666.

VITALIANI PAPÆ 10.

CONSTANTIS IMP. 26.

I. *Post consulatus.*

HIc annus ista formula notatus: *XXV. Post Consulatum Constantis Aug. XXIII.*

II. *Obitus Constantini Episc. Constantinopolitani.*

Ad num. I. *Constantinus* Patriarcha Constantinop. qui anno DCLXXIV. Sedem inierat, mortuus est anno sexcentesimo septuagesimo sexto. Nam ut Nicephorus in Chronico docet, sedit anno uno, mensibus VIII. & diebus VII. ita legitur tam in editione Græca Scaligeri quam in editione Regia, licet Baronius usus forsan editione Nicephori parum correcta habeat annum I. menses II. & dies VII. Fuit *Constantinus* Episcopus Catholicus; sed *Theodorus* Presbyter Ecclesiæ Constantinopolitanæ, Syncellus, & Vasorum Custos, qui ei successit, nequissimus Monothelita extitit, indeque post annos duos, ut infra videbimus, e Sede dejectus est. Baronius annos decem, quos *Petro* Episcopo Constantinop. dempsisse diximus, *Theodoro* attribuit, asseritque hunc annos duodecim sedisse, ac errasse Nicephorum in Chronico, ubi ei annos duos & menses tres assignat. Verum Cardinalem doctissimum hac in re falli, anno DCLXXVIII. demonstrabimus.

III. *Concilium Emeritense.*

Ad num. II. & seq. In præfatione Concilii Emeritensis legitur: *Synodus quæ gesta est in Provincia Lusitania apud Urbem Emeritensem, quæ caput ejus dignoscitur esse, duodecim Episcopis in unum collectis, die VIII. Iduum Novembris anno XVIII. Serenissimi & Piissimi Reccesuinthi Regis, Era DCCIV.* Quare cum Reccesuinthus die XXII. Januarii, anni DCXLIX. Rex creatus fuerit, hujus Concilii Epocha recte a Baronio constituta. Constat illud viginti duobus Decretis ad disciplinam Ecclesiasticam pertinentibus, quæ summatim explicantur a Natali Alexandro in Selectis Hist. Ecclesiast. capitibus Sæculo VII. Huc revocanda Epistola Innocentii III. Papæ ad Petrum Constantinopolitanum Archiepiscopum scripta, qua Concilium Emeritense confirmatur, & aliqua ad istud Concilium pertinentia magis explicantur. Extat ea Tomo VI. Conciliorum edit. Labbeanæ pag. 511.

IV. *Vvina pellitur ab Episcopatu Vvintonia.*

Hoc anno *VVina* Episcopus Wintoniæ a Rege *Renevvalco* Præsulatu pulsus, ut habent Westmonasteriensis & Wigorniensis, qui ejus Præsolatui annos sex tribuunt. Beda lib. 3. cap 7. *Kenevvalcum* post secessionem *Agilberti* Occidentalium Saxonum Episcopi *gravissimis Regni sui damnis sæpissime ab hostibus* afflictum fuisse affirmat. Damnorum tamen ab eo perpessorum diserte non meminere Veteres, nisi cladis solius, qua afflictus est anno DCLXI. ut Chronographus Saxo, Westmonasteriensis, & Wigorniensis, vel anno insequenti seu anno XX. currente Regni ejus ac triennio ante Eclypsim Solis pestemque quæ contigit anno DCLXIV. Tunc enim, ut habet Huntindonus, *VVlfherus* Rex Merciorum *Kenevvalcum* prœlio fudit circa Pa-

scha

scopis impedimento aliquo detentis vicarii in Concilium mitterentur, iisdemque sedere a tergo Episcoporum concederetur, diaconis autem nullo modo. Fuit & illud salubriter decretum, ne quis defuncto Episcopo quoquo modo detraheret, sed gravibus plectendos pœnis, qui secus egerint. Est sancitus de his canon decimusseptimus, in quo hæc post alia: *Instituentes igitur decernimus, ut nullus subiectus decedentem detrahat Episcopum: nullus de eo deroget, nec malum quicquam loquatur. Si quis talia deinceps facere præsumpserit: si presbyter fuerit, tribus mensibus ab Episcopo sub pænitentia religatus maneat: si diaconus, quinque; si subdiaconus, aut clericus, vel quilibet religiosus de majori gradu* (*quia constat ex his jam aliquos per bonam actionem esse venerandos*) *novem: si minimi fuerint, qui levi corde sint, minimeque adhuc persona quinquagenis flagellis jussione feriuntur Episcopi: quod si laicus quamvis egenus, in domo Ecclesia tamen nutritus, & ab Ecclesia rebus, dignitatis gratia præditus, juxta quod dignitas ejus exegerit, pro tali excessu excommunicationis sententia feriendus erit: si vero de familia Ecclesiæ fuerit quisque* (*quia & in his discretionis est gradus*) *si major fuerit qui dignitate polleat, sex mensibus ab Episcopo suo excommunicatus maneat: inferior tamen, aut minimus persona disciplinam mereatur, juxta quod Episcopi processerit sententia. Dignum est enim, ut cui in vita honor fuit*

PAGIUS

scha, Regionem Saxonum Occidentalium vastavit, Provinciamque *Meanuariorum* & insulam *Vectam* ipsi eripuit. Quare *Agilbertus* a Regno Kenevvalci saltem anno DCLXI. secessit.

V. *Emit Episcopatum Londinensem.*

Pulsus est Vini ab eodem Rege, (Kenevvalco) *de Episcopatu qui secedens ad Regem Merciorum, vocabulo VVlfheri, emit pretio ab eodem Sedem Lundoniæ Civitatis*, inquit Beda lib. 3. cap. 7. qui addit, ea ratione Provinciam Occidentalium Saxonum tempore non pauco absque Præsule fuisse. Hoc pacto *VVlferus* Rex, qui pro Christiana fide hactenus recte egerat, coronam suam, nomenque maculavit.

VI. *S. Cedda ordinatur Episc. Eboracensis*,

Hoc anno *VVina*, antequam Episcopatu dejiceretur, Sanctum *Ceaddam* Abbatem Monasterii Lestingaheo Episcopum Eboracensem ordinavit. Tempus rei gestæ, causamque nos edocet Beda lib. 5. cap. 20. *Quo* (sc. Wilfrido) *adhuc in transmarinis partibus demorante, consecratus est in Episcopatum Eboraci, jubente Rege Osvvi, Cedda Vir Sanctus, & tribus annis Ecclesiam sublimiter regens*, &c. Idem habet lib. 3. cap. 28. Eadmerus in Vita Sancti Wilfridi cap. 2. num. 18. rem magis explicat: *Quo post ordinationem suam in transmarinis partibus demorante, ii quorum secta pravitas per eum pridem detecta fuerat, atque dejecta, rependendarum injuriarum sese jam tempus opportunum accepisse putantes, Regem Osvvium fraudulenta calliditate convenientes circumveniunt, circumveniendo in eam sententiam ducunt, quatenus Ceaddam Eboracæ Civitatis Episcopum fieri jubeat, ne Ecclesia diutius carente Pastore, fides Christi quamlibet jacturam incurrat: præsertim cum penitus, inquiunt, ignoretur, quo VVilfridus devenerit, quem ad ipsius Ecclesiæ regimen ordinandum in Galliam Alfridus direxit.* Quare cum Ceadda anno DCLXIX. a Sede Eboracensi remotus fuerit, ut infra videbimus, primus Episcopatus ejus annus a præsenti repetendus; non vero ab anno DCLXIV. ut habet Whartonus Part. I. Angl. Sacr. pag. 426. & vulgaris fert opinio.

VII. *Ante hunc annum ad eum Episcopatum non electus.*

Immo nec eo anno Episcopus electus fuit, cum ideo ab Osvvio Rege Episcopus Eboracensis renunciatus fuerit, quia Wilfridus post ordinationem suam e Galliis non veniebat, interimque Ecclesia Eboracensis Pastore viduata remanebat. Audiendus etiam Eddius in Vita S. Wilfridi cap. 14. *Quodam igitur tempore adhuc S. VVilfrido Episcopo trans mare non veniente* (ideoque non anno DCLXIV.) *Osvvio Rex male suadente invidia, hostis antiqui instinctu, alium præripere inordinate Sedem suam edoctus consensit ab his qui quarta-decimanam partem contra Apostolicæ Sedis regulam sibi elegerunt, ordinantesque servum Dei religiosissimum & admirabilem Doctorem, de Hibernia insula venientem, nomine Ceaddu, adhuc eo ignorante* (sc. S. Wilfrido qui in Galliis erat) *in Sedem Episcopalem Eboricæ Civitatis indocte contra Canones constituerunt.*

VIII. *Cur consecrandus in Cantium missus fuerit.*

Pergit Eadmerus citatus: *Hac ipsorum versutia Rex Osvvius incaute circumventus, dato præfato Ceadda ipsius Ecclesiæ Pontificatu, misit eum Cantiam in gradum Sacerdotii consecrandum. Quo cum fuit veniens, & tandem Sedem Pastore viduatam inveniens, inde divertit, prædictum VVina Episcopum adiit, ut Episcopus ab eo consecraretur, obtinuit.* Idem narrat Beda lib. 3. cap. 28. sed verbis subobscurioribus, aitque Oswium misisse Cantiam Virum Sanctum vocabulo Ceaddam cum suo Presbytero. *Verum illi Cantiam pervenientes, invenerunt Archiepiscopum Deusdedit jam migrasse de sæculo, & necdum alium pro eo constitutum fuisse Pontificem. Unde diverterunt ad Provinciam Occidentalium Saxonum, ubi erat VVini Episcopus: & ab illo est Vir præfatus consecratus Antistes*, &c. *Non enim erat tunc ullus, excepto illo VVine, in tota Britannia Canonice ordinatus Episcopus.* Non misit Oswius Rex Ceaddam ad Deusdedit mense Julio anni DCLXIV. vita functum, cujus mortem ignorare non poterat, cum ipsemet & *Egbertus* Cantuariorum Rex, postquam eam accepissent, *VVighardum* Presbyterum, ut Episcopus Dorovernensis consecraretur Romam misissent, ut suo loco retuli. Quare existimo ideo Osvvium Regem hoc anno Ceaddam in Cantium ordinandum misisse, quia putabat, *VVighardum* jam Romam reducem esse. *Verum Vighardus Romam perveniens, priusquam consecrari in Episcopum posset, morte præreptus est*, ut prodit Beda lib. 3. cap. 29. & fusius ex eodem explicavi anno superiori. Hæc ratio hujus missionis Ceaddæ in Cantium, ejusque ordinationis per *VVinam*.

IX. *S. Vvilfridus e Gallia redit.*

VVilfridus ordinationis Ceaddæ inscius hoc anno e Gallia in Britanniam rediit. Tempus ergo e Richardo *Priore* Haugustaldensi, qui sæculo duodecimo floruit, quique Tomo primo Collectionis Londinensis pag. 293. scribit *VVilfridum secundo post electionem suam anno* in-

An-

fuit impensus, post mortem detractionis subtrahatur stimulus. Hec Patres, & digne quidem, secundum illud vulgatum: *Ne quid in mortuum, neque si fuerit ipse Nero; prout alibi meminimus nos ex Luciano notasse.*

Statuit & illud sanctum Concilium, ut cui ob paupertatem ipsarum plures creditæ essent ecclesiæ, in illis singulis singula sacrificia Dominicis diebus offerre deberet. Extat de his canon decimus nonus. Reliqua prætermittimus quamvis observatione dignissima, ne longe nimis ab instituto digrediamur. Tu majori otio ipsa consulas.

Non detrahendum defunctis Episcopis,

An-

PAGIUS Angliam reversum esse. Præterea Eddius in Vita S. Wilfridi cap. 14. ait, cum post suum a Gallia reditum *tribus annis* in Ripensi Monasterio mansisse; Denique Eadmerus citatus num. 22. tradit, Wilfridum per tres continuos annos, antequam Eboracensem Episcopatum obtinere posset, *licet Episcopalis Cathedræ proprium locum nusquam haberet*, tamen Episcopali officio *per tres continuos annos* studiose intentum fuisse. Quamobrem cum anno DCLXIX. Eboracensem Sedem adeptus fuerit, ante præsentem annum Wilfridus e Gallia non rediit. Narrat Eddius citatus Wilfridum toto illo triennio frequenter a *VVlfhero* Merciorum Rege *ad officia diversa Episcopalia in Regione sua* invitatum esse, eique mox ad Monasteria condenda varia bona largitum esse; illum quoque *Egbertum* Cantuariorum Regem ad se accersisse, ut Presbyteros ac Diaconos illic ordinaret. Ubi rum Eddius Alfridi Regis, S. Wilfridi Magni patroni mentione non faciat, non dubium, quin is hoc vel superiori anno e vivis abierit; eo magis, quo nulla ejus amplius in Historicis Anglis memoria occurret.

X. *Saraceni Africam invadunt.*

Muavia Saracenorum Calipha, ut Novvejrius Rerum Arabicarum Scriptor ait, postquam Regnum pacifice obtinuit, & varias sibi Urbes subjecit anno Hegiræ XLVI. *Cairoanum* Africæ Minoris Oppidum ædificavit. A quo tempore bellum inter Arabas, eorumque proselytos ex una parte, & ex altera Græcos & Afros indigenas per plures annos varia fortuna gestum. Hujus invasionis meminere Elmacinus ad annum Hegiræ XLVI. & Theophanes ad annum primum Constantini Imp.

Hoc anno *Petrus* Constantinop. Episcopus Monothelita mortuus est, eique *Thomas* Vir Orthodoxus successit, ut suo loco diximus.

I. Saporius Præfectus Armeniæ tyrannus.

Annus agitur sexcentesimus sexagesimusseptimus, Indictione decima: quo Saporius Armeniæ Præfectus rebellans adversus Imperatorem, a Rege Saracenorum auxilium petiturus legat ad eum Damasci degentem Sergium magistrum militum: quo & legatio Constantis Imperatoris advenit, eo fungente munere Andrea cubiculario: auditique ambo simul fuere a Mahuvia Saracenorum Principe. Insultante vero & contumeliose multa in Andream jactante Sergio illo a tyranno legato, ei potius favit Princeps Saracenorum, multa pollicitus; dimisitque Andream contestantem, spretum Romanorum Imperatorem a Deo auxilium petere, & in ipso haud frustra sperare. Quod haud inane cessisse, paulo post declaravit eventus: nam Sergius ille rediens, in manus Andreæ nesciens venit, & pœnas dignas dedit suspensus in ligno. Tunc & missus est ab Imperatore Nicephorus Patricius adversus tyrannum: sed quomodo absque armis, Deo pugnante, superatus sit, audi: *Erat* (inquit Theophanes) *Sapor tyrannus Hadrianopoli degens, & cum Nicephorum ad se venire comperisset, exercebat se ipsum ad prælium. Verum die quadam contigit, hunc secundum consuetudinem de civitate super equum sedentem exire: cumque portæ civitatis appropinquasset, equum flagella percussit: qui jactanter saltans, & hujus caput in portam allidens, hunc vita male privavit; & sic Deus victoriam Imperatori contulit.* Ista meruit fides, quam animose de divino auxilio legatus ante conceperat.

II. De causa Joan. Lappensis Episcopi.

Hoc eodem anno, inchoato mense Septembri undecima Indictione, Joannes Episcopus Lappæ in Creta injustitiam passus ab Archiepiscopo Cretensi, appellans ad Romanum Pontificem, cum detineretur ne Romam veniret, tandem elapsus venit ad Vitalianum Pontificem. Sunt de his litteræ ejusdem Vitaliani Papæ ad Paulum Cretensem Archiepiscopum, quarum est exordium (a): *Decimanona die mensis Decembris præsentis undecimæ Indictionis Joannes Episcopus Lappæ urbis intra basilicam venerabilem beati principis Apostolorum Petri nobis intulit petitionem, per quam nos abnixe postulavit, atque conjuravit, per terribilem, inquiens, advocatum magni Dei atque Salvatoris nostri Jesu Christi, ut secundum sacratissimos canones, institutaque sanctorum Patrum, ejus causæ meritum requireremus, & sententiam promulgaremus, &c.* Non despexit justam Vitalianus petitionem, sed annuit, atque Synodum Episcoporum collegit, in qua ejus causa cognosceretur. Cum autem innotuisset Patribus in Synodo considentibus, injustitiam passum ipsum fuisse, communi eum absolvunt calculo. Ipse vero Vitalianus scribens ad Paulum Cretensem Archiepiscopum, qui appellantem Episcopum cohibuerat, eum redarguens, habet hæc inter alia:

(a) Vital. ep. 1. t. 2. ep. Rom. Pont.

III. Absolutus Joannes.

Oportebat tuam fraternitatem secundum canonum vigorem, tempore quo se petiit ad nos venire, eum absolvere tuis litteris: quem non solum noluisti canonice absolvere ad principis Apostolorum limina, sed magis respondisti ei indecenter, inquiens: Quia non competenter quæris. Quæ ergo sancti sanxerunt Patres, indecentia sunt? An placentia tibi, decentia sunt? Igitur præfatum Joannem Antistitem æque inculpabilem reperientes juxta textum sententiæ a te nobis directæ, fecimus nobiscum cum Episcopis ad Missarum solemnia in ecclesias Dei procedere. Itaque statuimus atque firmamus per hujus nostræ præceptionis auctoritatem, omnia quæ a te, tuaque Synodo contra canonum instituta, contra legum decreta gesta confectave sunt, vel sententiam promulgatam adversus eum, inania & vacua esse: sed quicquid claruerit eum damnificatum, ejusdemque Ecclesiam a quoquam, ei tua dilectio faciat reddi, per omnia conservans eum absque damno, &c. Multa reprehendit & comminatur in eum Vitalianus. Porro data est epistola mense Augusto anni sequentis: tantum plane temporis est interlapsum, donec Acta in Joannem confecta Romam mitterentur, & Synodus Romæ colligeretur Episcoporum. Sic igitur vidisti, quantopere in Archiepiscopum commotus sit Vitalianus, quod appellanti ad Apostolicam sedem non detulisset, sed contempsisset Apo-

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCCV. Anno Hegiræ XLVII. inchoato die 1. Martii fer. 3. A. C. 667.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6160.

☉ 4. C. ☽ 5. P. 28. April. Indict. 10.

JESU CHRISTI 667.

VITALIANI PAPÆ 12.

CONSTANTIS IMP. 27.

I. Postconsulatus.

Hic annus ista formula notatus: *XXVI. Post Consulatum Constantis Aug. XXIV.*

II. Rebellio adversus Imperatorem.

Ad num. I. Theophanes anno Incarnat. secundum Alexand. DCLIX. Kalendis Septembr. hujus Christi anni inchoato, refert rebellionem *Saborii*, non vero *Saporii*, ut perperam in Annalibus Baronii vocatur, *Armeniacæ militiæ Ducis* adversus Imperatorem Constantem, quæ ideo recte ab illo hoc anno consignatur.

Ad

postolicæ sedis auctoritatem. Sed & irritavit etiam idem Pontifex sententiam latam ab Episcopis Orientalibus, cum hæreticis Patriarcha Theodorus (ut dicemus) ejus nomen a Diprychis abradere conatus est. Porro & aliæ quoquæ litteræ eadem ex causa datæ a Vitaliano leguntur.

IV. *Obitus S. Ildefonsi Episcopi Toletani.*

Hoc eodem anno, mense Januario, magnus ille meritis sanctus Ildefonsus Toletanus Archiepiscopus ex hac vita migrat, ubi magna cum laude Ecclesiam illam rexisset annos novem & menses duos: de quo instar epitaphii sepulcralis hic elogium appositum velut appendicem ad libellum ejus de viris illustribus ex Vaticano codice describemus. Quis autem ejus sit auctor, ignoratur, sed eum fuisse constat, qui hoc vivebat tempore, & hæc de sancto scripsit, antequam ejus crearetur successor Episcopus: siquidem dum de Ildefonso ea scribit, novissimum eum appellat Toletanum Episcopum. Sed audi illum, qui hæc habet:

Laudes S. Ildefonsi.

Ildefonsus memoria sui temporis clarus, & irriguis eloquentiæ fluminibus exornans Ecclesiam, ætatis nostræ novissimus Toletanæ sedis adscitus in cathedram, Præsul post facundum Eugenium in sacerdotium consecratur, vir tanta laude dignissimus, quanta & virtutum gratia numerosus fuit. Denique timore Dei instantiæ plenus, prudens virtutibus, religione comptus, compunctione probus, incessu gravis, honestate laudabilis, patientia singularis, secreti tacitus, sapientia summus, differendi ingenio clarus, eloquendi facultate præcipuus, linguæ flumine copiosus, tantoque eloquentia cothurno celebris habitus, ut disputationum ejus profusa oratio dum per recta dirigitur, merito non homo, sed Deus per hominem affatim eloqui crederetur. Hic igitur sub rudimentis adhuc infantiæ degens, divino tactus spiritu, vita delectatus est monachorum, contemptisque parentum rerumque affectibus, Agaliense monasterium petiit, monachumque se in eo multis annis decenter exhibuit: cœnobium quoque virginum in Deilensi villula construxit, ac propriis opibus dedicavit: rector deinde effectus Agaliensis cœnobii, monachorum mores exercuit, rem discrevit* vitamque servavit: Principali post hæc violentia Toletum reducitur, atque ibi post decessoris sui obitum Pontifex subrogatur.*

* ædificavit

V. *Scripta S. Ildefonsi.*

Scripsit sane quamplurimos libros luculentiori sermone purissimos, quos idem in tot partibus censuit dividendos, id est, librum prosopopejæ imbecillitatis propriæ, libellum de virginitate sanctæ Mariæ contra tres infideles, opusculum de pro-

Ann. Eccl. Tom. XI. Cccc *prie-*

PAGIUS III. *Obitus S. Ildefonsi Epis. Toletani.*

Ad num. IV. & seq. In Vita Sancti Idelfonsi Episcopi Toletani scripta a Juliano Episcopo etiam Toletano legitur de eo: *Novem annis & duobus fere mensibus clarus habitus fuit; expletoque octavo decimo prædicti Principis (nempe* Recesuinthi Hispanorum Regis) *anno sequenti die X. Kal. Februarii domicilio carnis exuitur.* Baronius eadem verba refert, sed ex Codice mendoso, ubi habebatur *sequenti die Kalendarum Februariarum.* Quem errorem ipse ex Martyrologio Romano correxit, in quo hujus Sancti Natalis celebratur *X. Kal. Februarii.* Præsenti itaque anno, quo XVIII. Recesuinthi Regis absolvitur die XXII. mensis Januarii, Sanctus Idelfonsus ad immortalem vitam transiit, idque die XXIII. Januarii. Duo extant ejus Vitæ Scriptores aut potius Abbreviatores, editi tam a Bollando ad diem XXIII. Januarii, quam a Mabillonio Sæculo Secundo Benedictino, qui consulendi sunt.

IV. *Moritur Vvaldebertus Abbas Luxoviensis.*

Obiit hoc anno Sanctus *Vvaldebertus* Abbas Luxoviensis in hodierno Burgundiæ Comitatu. Nam, ut docet in ejus Vita Adso Abbas Luxoviensis, qui & Hermiriens appellatur, & floruit sæculo decimo, *per quadraginta annorum spatium* Monasterium illud rexit, & *multis miraculorum virtutibus adornatus, migravit ad Dominum VI. Nonas Majas.* Quare cum Sanctus *Eustasius* ejus Decessor anno sexcentesimo vicesimo septimo in Domino obdormierit, obitus illius in præsentem annum incidit. Natus est inclyta prosapia in pago Pontivo, sito in Picardia Occidentali inter Somonam & Anthiam & Altilism fluvios, vulgo *Le Ponty eu*, & sub militari habitu erga pauperes opera misericordiæ exercuerat, sedulo versans cogitatione quod postea opere complevit. Ad Luxoviense enim Monasterium venit, & traditis rerum suarum, quæ per diversa loca amplissime possederat, prædiis; armisque depositis a *Sancto Eustasio* tunc Abbate habitum religiosum accepit.

V. *Familiaris fuit SS. Bathildi, Salaberga & Burgundofara.*

Postquam *S. Bathildis* Monasterium Corbejense fundavit, Abbatem a Waldeberto, qui eidem præficeretur, expetiit. Adjuvit *Sanctam Salabergam* in constituendo Monasterio in suburbio Lingonicæ Urbis & Laudunum transferendo. Salabergæ in specie Waldeberti postea Angelus apparens, tempus mortis indicavit, ut in hujus Sanctæ Vita legitur. Jonas in Vita Sancti Eustasii scribit, eum Sanctæ Burgundofaræ Monasterium ædificasse, *fratresque* inquit, *qui ædificandi curam habeant deputat, germanum puellæ Chagnoaldum & Vvalbertum, qui ei postea successit, ut Regulam doceant decernit*, cum scilicet Gundoaldus qui eam religionis veste induerat, Urbis Meldensis Episcopus esset. Inde tam Hildegarius in Vita Sancti Faronis fratris Burgundofaræ & Episcopi Meldensis post Gundoaldum, recitata a Mabillonio Sæculo Secundo Benedictino, quam Anonymus, qui Vitam Sancti Agili Abbatis Resbacensis, quæ ibidem extat, elucubravit, occasionem sumpsere scribendi *Sanctum Vvaldebertum* fratrem fuisse *Faronis* ac Episcopum Meldensem. Verum Chiffletius in Probationibus Historiæ Trenorciensis pag. 354. observavit, hæc verba, *qui ei postea successit*, referri a Jona ad Eustasium Waldeberti Abbatis Decessorem. Et tamen iis Auctoribus deceptus Cointius commentus est *Vvaldebertum* fuisse fratrem *Faronis* & ex Abbate Luxoviensi Sancto Faroni successisse in Episcopatum Meldensem anno DCLXXII. quod suo loco refutavimus.

VI.

Ad hunc circiter annum pervenit Sanctus *Lupus*

prietate personarum Patris & Filii & Spiritus sancti, opusculum de viris illustribus, opusculum Annotationis in sacramentis, librum in cognitione baptismi unum, & de progressu spiritualis deserti alium: quod totum partis primæ voluit volumini connectendum: Partis quoque secunda liber epistolaram est, in quo diversis scribens, ænigmaticis formulis egit, personasque interdum induxit: in quo etiam a quibusdam luculentiora scriptorum responsa promeruit. Partem sane tertiam Missarum esse voluit, hymnorum, atque sermonum: Altioris denique partis liber est quartus versibus prosaque concretus, in quo epitaphia & quadam sunt epigrammata annotata. Scripsit alia multa, quamvis variis molestiarum occupationibus impeditus: aliqua cœpta, aliqua semiplena reliquit. Adscitus autem in pontificatum nono gloriosi Recesuinthi Principis anno, novem annis & duobus fere mensibus clarus habitus fuit, vitaque meritis & retentione regiminis: expletoque decimooctavo prædicti Principis anno, sequenti die Kalendarum Februariarum domicilio carnis exuitur, atque in Ecclesia beatæ Leocadiæ tumulatur, ad pedes sui conditus decessoris cum quo creditur æterno frui receptaculo claritatis. Hucusque auctor. ☞ Verum Romanum Martyrologium ejus ad Deum transitum celebrat non sequenti die (ut ait hic auctor) Kalend. Februariarum, sed decimo Kalendas Februarii ☜. Dolemus magnopere injuria temporum, grassationibusque Sarracenorum, tot nobilissimi ingenii monumenta, perpaucis exceptis magna jactura Ecclesiasticæ Hispaniarum antiquitatis, esse deperdita. Successit autem Ildefonso Cyriacus, post quem sedit S. Julianus ejus nominis secundus. Sed de his inferius suis locis dicendum erit. ☞ Porro dies Natalis ejusdem sancti agitur in Romano Martyrologio die vigesimatertia mensis Januarii, qua ibi de ipso in Notis egimus.

Sex-

PAGIUS

Moritur S. Lupus Ep. Cabilonensis.

pus Cabilonensis Episcopus, cujus Vitam ab Auctore Anonymo scriptam exhibet Bollandus ad diem XXVII. Januarii, quo ad Deum migravit & in Ecclesia Cabilonensi colitur. Epistola quidem LII. lib. IX Registri Gregoriani indict. IV. qua Divus Gregorius Augustinum & socios commendat, inscripta dicitur *Menna Tolosano, Sereno Massiliæ, Lupo Cabilonensi, Agilo Meris, Simplicio Parisiis, Melantio Rothomagensi, & Licinio Episcopis Francorum a partibus*. Verum licet plerique illorum Episcoporum anno DCI. quo ea Epistola data vixerint, epigraphe tamen illa vel depravata vel ab aliquo sciolo addita, ut liquet ex iis quæ Gussanvillæus in Notis ad eandem, & Cointius anno DCI. num. XXXVIII. in medium adducunt. Nam, ut de solo Lupo Cabilonensi Episcopo hic verba faciam, Ecclesiam Cabilonensem rexit post *Sanctum Gratum*, qui Concilio Cabilonensi tertio sub Clodoveo II. Neustriæ & Burgundiæ Rege celebrato subscripsit, quique paulo post cellulæ se se inclusit, & peracta spontanea septem annorum pœnitentia ad Ecclesiam suam reversus vita functus est anno DCLII. ut ejus Vitæ Auctor testator. Ei successit *Sanctus Lupus*, ut liquet ex antiquis Indicibus Cabilonensium Episcoporum. In laudata Vita narrantur plura de ejus virtutibus ac miraculis, sed sine ullo temporis charactere præter diem emortualem. Bollandus præfata epigraphe deceptus existimat, hallucinatos esse, qui *Gratum* ejus Decessorem faciunt, illiusque mortem anno DCI. consignant. Verum Mabillonius Sæculo III. Benedictino parte II. in Appendice refert Privilegium Emmonis Episcopi Senonensis pro Monasterio Sancti Petri apud Senonas emissum a Clotario III. Francorum Rege *anno tertio Regni ejus*, cui inter alios multos Præsules subscribit *Lupus Episcopus*, qui alius esse non potest, quam Lupus noster. Quare anno DCLVIII. quo Privilegium illud datum, Cabilonensis Episcopus erat, & Successorem habuit *Desideratum* cognomento *Dodonem*, de quo Auctor Anonymus Vitæ S. Leodegarii Episcopi Æduensis, cum loquitur de rebus anno DCLXXIII. gestis.

Legatio Anglicana ad *Vitalianum Papam*, de qua anno DCLXV. num. II. Obitus S. *Wandregisili* Abbatis de quo anno DCLXV.

I. Constans Imp. occiditur.

SExcentesimo sexagesimo octavo Christi anno, Indictione undecima, Constans Imperator cum in Sicilia degeret, Syracusis in balneo occiditur a quodam Andrea Troili filio. Ita Anastasius: *Paulus (a) autem diaconus id factum tradit Indictione duodecima; consentit Anastasio Theophanes, qui viginti septem tantum annos numerat Constantis Imperatoris: consentiunt pariter Acta Sextæ Synodi. Occiso Constante, rebelles Mezzium, sive Mezentium Armenum, Imperatorem crearunt. Quo audito Constantinus Constantis filius in Siciliam veniens, novum aggressus Imperatorem, immo tyrannum, occidit una cum iis qui adversus patrem conjurarunt. Hæc Annales (b) Græcorum. Porro suppetias ministrasse Vitalianum Pontificem Constantino Catholico Imperatori adversus tyrannos, idem ipse Imperator in litteris postea a se scriptis ad Donum Papam profitetur. Ipse vero Constantinus, bene dispositis rebus Occidentalis Imperii, regressus est Constantinopolim, atque allectis fratribus Tiberio & Heraclio in collegas, una cum eis imperat. Fuit (ut dictum sæpe est) Catholicæ religionis professor, idemque ob barbam dictus Pogonatus, quod scilicet Byzantia solvens tenera adhuc lanugine fuerit; & e Sicilia promissam barbam (ut Zonaras ait) retulisset. Quod vero furens populus nimis importune ab eo coronationem fratrum expeteret, ipsius in eos invidiam & iram accendit, quos suspendi patibulo atque naribus præcidi jussit, Justinianumque patricium Germani postea Patriarchæ parentem capite truncari mandavit, Germanumque ipsum eviravit.* Verum hæc longe postea acciderunt; licet errore facta hoc anno exordio ejus Imperii, Annales prodant, qui & ad-

(a) Paul. diac. l. 5. in fin. & edit. nov. c. 11.

Mezentius tyrannus.

(b) Theop. & Cedr. hoc ann.

Constantinus, Tiberius, & Heracl. Imppp.

Africanorum diræ clades.

Ann. Eccl. Tom. XI.

PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hispan. DCVI. Anno Hegiræ XLVIII. inchoato die 19. Feb. fer. 1. A. C. 668.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6161.

☉ 5. BA. ☽ 4. P. 9. April. Indict. 11.

JESU CHRISTI 668.

VITALIANI PAPÆ 12.

CONSTANTINI POGONATI 1.

I. Nova Consulatus forma inducta.

HIC annus ante mortem Constantis hac formula notatus: *XXVII. Post Consulatum Constantis Aug. XXV.* Sed postquam is trucidatus fuit, *Constantinus Pogonatus* ejus filius ac Successor, insignem mutationem in Fastis fecit. [1] Justinus Junior Consulatum a privatis ad Imperatores transtulerat, eumque perpetuum esse voluerat, ac secundo Imperii sui anno ea dignitate sumpta, ab eo ad suam mortem tot Consulatus, quot Imperii annos numerandos esse decreverat. Qua in re illum Successores usque ad Constantinum Pogonatum secuti sunt, nisi quod *Tiberius Constantinus*, & *Heraclius* primis post susceptum Imperium Kalendis Januariis Consules processere, ut suis locis visum est. Verum ea Consulatus forma *Constantino Pogonato* non placuit; ideoque aliam invenit, quæ fuit per modum Tribunitiæ potestatis, juxta quam non plures Imperii, ut antea, quam Consulatus anni numerati sunt; nisi qui succedebant in Imperio antea Augusti appellati fuissent, & cum patribus suis conregnassent; tunc enim annos Imperii ante eorum obitum suscepti numerare continuabant, sed novi Imperii annos nonnisi Consulatus nomine exprimebant. Quare cum *Constantinus Pogonatus* anno DCLIV. Augustea dignitate exornatus fuerit hoc anno postquam *Constans* pater necatus est, annum XV. Imperii & primum Consulatus numeravit: quod idem postea a Constantino Copronymo, a Leone patre in Imperii consortium allecto observatum fuisse videbimus. Aliorum omnium usque ad Leonem Sapientem, a quo Consulatus perpetuus abrogatus est, & honorarius privatorum tantum retentus, anni Imperii & Consulatus pari numero processere. Quod a me primum in Dissertatione Hypatica detectum, ad varios errores Chronologicos emendandos conducit.

II. Formula post Constantis mortem usurpata.

Hic itaque Christi annus post Constantis Aug. interitum hac formula insignitus fuit: *Anno XV. Constantini Aug. post Consulatum ejus I. & Imperii Heraclii ac Tiberii anno X.* ut ex Actis Sextæ Synodi generalis certo constat. Ubi *Postconsulatus* non differt a Consulatu; hunc enim loquendi modum illorum temporum usus induxit; mentio autem fit *Heraclii* ac *Tiberii*, quia, ut suo loco ostendimus, anno DCLIX. Cæsares nuncupati fuerant, & quemadmodum Constantinus frater, cum Constante patre corregnarant.

III.

Ad num. I. & seq. Anastasius in Vitaliano Papa, Constantem Imperatorem interfectum scribit, *XV. die mensis Julii per XI. Indictionem* Ma-

NOTÆ [1] PRæcedentium Consulatuum formam innovavit quidem Pogonatus, sed minus profecto ac Pagius censet. Igitur Decessores illius Imperatores Consulatum cum Imperio inibant prout in Nota ad A. 565. 2. demonstravimus. Tum vero consulatum alium exordiebantur a Januario anni succedentis, & ex eo secundo solemnique Consulatu reliquorum succedentium annorum postconsulatus supputabant. Pogonatus receptum hunc morem in eo retinuit, quod Consulatum cum Imperio cœpit. Alterum vero Consulatum a Kalendis Januarii solemni ritu inire neglexit; ex quo factum est, ut postconsulatus ejus & succedentium Imperatorum, non quidem a secundo Consulatu uti prius, sed a priori illo supputari cœperint, ea numerandi ratione ducta, de qua hic Pagius. MANSI

dunt lugubrem hunc extitisse annum miseris Africanis: siquidem irrumpentes in eam provinciam iterum Sarraceni, octoginta millia ipsorum duxere captivos.

II. Quod ad res Catholicæ fidei bene disponendas, studium Orthodoxi Imperatoris non defuit: perfecissetque quod conceperat animo, ut simul cum Occidentali Orientalis Ecclesia uniretur, quod in primis erat in votis, nisi bellorum ingruentium motibus impeditus fuisset: illud tamen præstitit, ut res interea silentio sopiretur, quousque congregandi Concilii tempus opportunum adesset. Testatur id ipse quidem in epistola quam postea dedit ad Donum Romanum Pontificem, de qua suo loco agemus. Vitalianus enim Pontifex id ab eo exigebat, ut qui vicisset tyrannos, jam superaret hæreticos Dei Ecclesiam infestantes. Idem quoque Vitalianus hoc tempore datis litteris ad Paulum Cretensem Episcopum scribit de Joanne Episcopo, qui sedem Apostolicam appellaverat, eumque absolutum significat, & restituendum in suam Ecclesiam præcipit.

Porro qui super eminentem speculam inspector & curator totius a Deo constitutus est orbis Vitalianus, dum ad Orientem ad sublevandos oppressos intendit, ad extremam quoque toto nostro hoc orbe divisam Britanniam respiciens, in Anglicanam novam illic coalescentem Ecclesiam ministrorum inopia laborantem figens obtutum, mittit ad eam magnum illum Theodorum Tarsensem opere quidem atque sermone pollentem, de cujus electione Beda hujusmodi scribit historiam (a):

(a) Beda l. 4. c. 1.

III. Vitalianus quærit quem mittat in Angliam.

Apostalicus Papa, habito de his consilio, quæsivit sedulus, quem Ecclesiis Anglorum Archiepiscopum mitteret. Erat autem in monasterio Niridano, quod est non longe a Neapoli Campaniæ, Abbas Hadrianus, vir natione Afer, sacris litteris diligenter imbutus, monasterialibus simul & Ecclesiasticis disciplinis institutus, Græcæ pariter & Latinæ linguæ peritissimus. Hunc ad se accitum Papa jussit, Episcopatu accepto, in Britanniam venire. Qui indignum se tanto gradu respondens, ostendere posse se dixit alium, cujus magis ad suscipiendum Episcopatum & eruditio conveniret & ætas. Cumque monachum quemdam de vicino virginum monasterio, nomine Andream, Pontifici afferret; hic ab omnibus, qui eum novere, dignus Episcopatu judicatus est: verum pondus corporeæ infirmitatis, ne Episcopus fieri posset, obstitit.

Et

PAGIUS

Interitus Constantis Imp.

Marianus Scotus in Chronico eumdem tam diem quam mensem retinet, sed loco Indictionis XI. *duodecimam* reponit, & quidem recte quoad Indictionem: in exemplaribus enim MSS. libri Anastasi de Vitis Pontificum Roman. Regio, Thuaneo, Mazarino, & quibusdam aliis loco, *per XI. Indictionem*, legitur, *per XII. Indictionem*, & Constans Syracusis post diem XVI. Septembris & ante diem septimum mensis Novembris interfectus est, ut liquet ex Actione XVIII. Sextæ Synodi generalis die XVI. Septembris anni DCLXXXI. habita: in ea quippe annus XIII. Consulatus Constantini Pogonati numeratur, qui tamen decimus quartus fuisset, si currenti anno ante diem decimum sextum Septembris *Constans* periisset, & Pogonatus Consul processisset. Præterea in Actione prima ejusdem Sextæ Synodi ann. DCLXXXI. die Septima Novembris habita, *Constantinus* jam annum XIII. Consulatus seu Imperii post patris mortem administrati numerabat; ideoque hoc anno ante illum diem Constans peremptus fuerat. Adhæc Paulus Diaconus, lib. 5 cap. 11. de Gestis Langob. ait Constantem mansisse in Sicilia *ab Indictione VII. usque in duodecimam* quam sine dubio includit; cum certum sit Constantem anno DCLXIII. in Siciliam venisse, ibique per annos sex, incompletos scilicet substitisse, ut eo anno ostendi. Quare post diem primum mensis Septembris, quo Indictio XII. auspicatur, iniquitatum suarum pœnas *Constans* luit. [1]

IV. *Imperii ejus duratio.*

Imperavit *annos XXVII.* Nicephoro Patriarcha in Historia, Theophane, Cedreno & Zonara testibus. Paulus enim citatus, qui *annos XXVIII.* ei attribuit, utrumque extremum incompletum in summam confert. Uxoris Constantis nomen Scriptores Byzantini tacent. Loquitur Baronius de Heraclio & Tiberio Constantini Pogonati fratribus, quasi ab eo in Imperii collegium allecti fuissent, quod neque Auctor Miscellæ, neque Anastasius, neque Theophanes dicunt, sed tantum Constantinum cum Tiberio & Heraclio Imperii collegis adscitis imperasse; sed præterquam quod *τὸ adscitis* non legitur in Græco Theophanis, ejus Interpres intellexit, vel intelligere debuit adscitis a patre non vero a Constantino fratre.

V. *Theodorus ordinatur Ep. Cantuarensis.*

A num. III. ad VI. Beda in Epitome hoc anno habet *Theodorus ordinatus Episcopus* se. Cantuariensis, in locum Deusdedit; nam *Vuigardus* Romam ex Anglia, ut consecraretur mis-

NOTÆ [1] FRustra quantum arbitror laborat Pagius in figendo Constantis interitu cum anno 668. nam ex Anastasii vetustioribus MSS. Codicibus docemur obiisse illum die 15. Julii Indict. 12. vel ut habet Blanchinianus Catalogus sæculi octavi die 10. Julii Indict. 12. Qui profecto temporum characteres non nisi cum anno 669. congruunt. Nec dubito quin in Actionem primam VI. Synodi mendum irrepserit in nota Consulatus Constantini, ut pro XIII. legendum sit XII. Facilius enim mendum in numeros irrepsisse persuaderemus, quam erroris argueremus Anastasii Codices. Nec insuper constare potest Anastasii fides, nisi mendum aliquod in notas numerales Synodi concipiatur. Si enim Constans hoc anno Julio mense obivit, ut quoad mensem aperte asserit Anastasius, utique Actio habita Septembri anni 681. non Consulatu XIII. sed XIV. a Julio cœpto signanda erat. MANSI

IV. Theodorus & Hadrianus mittuntur in Angliam.

Et rursum Hadrianus ad suscipiendum Episcopatum actus est: qui petiit inducias, si forte alium, qui Episcopus ordinaretur, ex tempore posset invenire. Erat ipso tempore Romæ monachus Hadriano notus, nomine Theodorus, natus ex Tarso Ciliciæ, vir & sæculari & divina litteratura Græce & Latine instructus, probus moribus & ætate venerandus, id est, annos habens ætatis sexagintasex. Hunc offerens Hadrianus Pontifici, ut Episcopus ordinaretur, obtinuit: his tamen conditionibus interpositis, ut ipse eum perduceret in Britanniam, eo quod jam bis partes Galliarum diversis ex causis adiisset, & ob id majorem hujus itineris peragendi notitiam haberet, sufficiensque esset in possessione hominum propriorum: & ut ei doctrina cooperator existens, diligenter attenderet, ne quid ille contrarium veritati fidei, Græcorum more, in Ecclesiam, cui præesset, introduceret. Qui subdiaconus ordinatus, quatuor expectavit menses, donec illi coma cresceret, quo in coronam tonderi posset; habuerat enim tonsuram more Orientalium S. Pauli Apostoli. Qui ordinatus est a Vitaliano Papa anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo sexagesimooctavo, sub die septimo Kalend. Aprilium, Dominica: & ita una cum Hadriano, sexto Kalendas Junias in Britanniam missus est. Qui cum pariter per mare ad Massiliam, & inde per terram Arelatem pervenissent, & tradidissent Joanni Archiepiscopo civitatis illius scripta commendatitia Vitaliani Pontificis, retenti sunt ab eo, quousque Ebroinus Major domus regiæ copiam pergendi quoquo vellent, tribuit eis. Qua accepta, Theodorus profectus est ad Agilbertum Parisiorum Episcopum, de quo superius diximus, & ab eo benigne susceptus, & multo tempore habitus est. Hadrianus vero perrexit primo ad Emmonem Senonum, & postea ad Faronem Meldorum Episcopum, & bene cum eis diutius fuit: coegerat enim eos imminens hyems, ut ubicumque potuissent, quieti manerent.

Quod cum anuntii certi narrassent Regi Egberto, esse scilicet Episcopum, quem petierant a Romano Antistite, in regno Francorum; misit illo continuo Redfridum Præfectum suum ad adducendum eum. Quo cum pervenisset, assumpsit Theodorum cum Ebroini licentia, & perduxit eum ad portum, cui nomen est Quentavic: ubi fatigatus infirmitate, aliquandiu ibi moratus est: & cum convalescere cœpisset, navigavit in Britanniam. Hadrianum autem Ebroinus retinuit, quoniam suspicabatur eum habere aliquam legationem Imperatoris ad Britanniæ Reges adversus regnum, cujus tunc ipse maximam curam gerebat. Sed cum tale nihil illum habere, vel habuisse, veraciter comperisset, absolvit eum, & post Theodorum ire permisit. Qui statim, ut ad illum pervenit, dedit ei monasterium beati Petri Apostoli, ubi Archiepiscopi Cantiæ sepeliri (ut præfatus sum) solent. Præceperat enim Theodoro abeunti dominus Papa Apostolicus, ut in diœcesi sua provideret & daret ei locum, in quo cum suis apte degere potuisset. Quia autem accessus ipsius Theodori in Britanniam contigit (ut idem testatur auctor) anno sequenti: quæ tunc per Theodorum gesta sint, suo loco dicemus.

V. Theodorus in Angliam navigat, & post eum Hadrianus.

VI.

Hoc eodem anno Clotharius Rex Francorum, ubi regnasset annos quatuor, ex hac vita migravit: tot namque eum regnasse annos, auctor appendicis ad Gregorium Turonensem affirmat, & alii consentiunt. Successerunt in regnum fratres Theodoricus ☞ & Childericus ☜; sed illo redacto in ordinem, ☞ Childericus ☜ tenuit annos tres, ut patet ex iis quæ in ejus obitu inferius dicentur. Tradunt autem ipsum coegisse Ebroinum Majorem domus regiæ fieri monachum in Luxoviensi cœnobio, cum faveret Theodorico: quod & in Actis sancti Philiberti Abbatis expressum habetur. Verum sponte ipsum secessisse, rerum spectator Ursinus, qui exposcente Audolpho Abbate monasterii sancti Maxentii scripsit res ge-

PAGIUS

missus, obierat, sicuti anno DCLXV. ostendimus. Beda in Hist. lib. 4. cap. 1. signantius tempus ordinationis designat; *ordinatus est a Vitaliano Papa anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo sexagesimo octavo, sub die septima Kalendarum Aprilium, Dominica*, die scilicet XXVI. Martii in quem incidebat Dominica de Passione. Addit Beda: *Et ita una cum Hadriano* (Monacho) *sexto Kalendas Junias Brittanniam missus est* (Theodorus) *Qui cum pariter per mare ad Massiliam, & deinde per terram Arelas pervenissent, & tradidissent Joanni Archiepiscopo Civitatis illius Scripta commendatitia Vitaliani Pontificis, retenti sunt ab eo, quousque Ebroinus Major Domus Regiæ copiam pergendi quoquo vellent, tribuit eis*. Ex his verbis colligitur, Arelatem ad Neustriæ Reges pertinuisse, fuisseque caput Provinciæ juris Neustrici.

Theodorus enim Roma in Britanniam proficiscens *per mare* Massiliam venit, quæ ad *Childericum* Austrasiorum Regem spectabat, & ex ea nullo impediente egressus est, detentus tantum Arelatis jussu Ebroini, qui erat Major Domus Clotarii III. Regis Neustriæ & Burgundiæ.

Ad num. VI. & seqq. Baronius, uti & omnes, qui eum præcessere, annos tantum quatuor *Clotario* III. Burgundiæ & Neustriæ Regi assignat. Verum postquam Hadrianus Valesius eum annos quatuordecim Neustrasios & Burgundiones rexisse detexit, omnes eam sententiam certissimis fundamentis fultam amplexi sunt. Certe Ursinus in Vita Sancti Leodegarii Episcopi Augustodunensis loco a Baronio citato, & a nobis anno DCLXI. num. VII. relato asserit Sanctum Leodegarium *Clotario* regnante re-

VI. *Clotarius III. obiit anno DCLXX.*

gestas sancti Leodugarii Episcopi Augustodunensis & martyris, tradit, pauloque diversa ita narrat, incipiens a Clothario filio Clodovei majore natu, regnique successore, his verbis (*a*):

(a) *Apud Sur. die 2. Octob.*

VII. *Per idem tempus minor Clotharius Rex cum Bathilde * matre regni Francorum habenas moderabatur. Qui cum Leodegarii prudentiam auditione accepissent, cupirentque eum in palatio apud se habere: petierunt ab Episcopo Pictaviense ejus avunculo & educatore, ut ei faceret copiam apud ipsos in palatio manendi. Episcopus statim jussa complens, magnis rebus instructum & sapientiæ floribus redimitum eum misit ad illos, qui eum sane honorifice acceperant. Ille vero intra paucos dies virtute & integritate sua, sermonisque comitate id consecutus est, ut Rex & Regina & plerique Pontifices eum præcipue charum haberent, consensuque omnium, maxime Francorum; Episcopi functione dignus proclamaretur. Itaque ab omnibus electum Augustoduni (quæ est Heduorum civitas) Episcopum curarunt ordinandum: quo munere cum annis tribus * strenue functus esset, Rex Clotharius, qui eum promoverat, excessit e vivis.*

VII. * Blitilde. Clotharii Regis obitus.

* *Alii decem sed male.*

VIII. *Tum vero beatus Leodegarius Episcopus id audiens, celeriter ad palatium profectus est, & cum aliis de Rege constituendo tractare cœpit: cumque comperissent Childericum Austrasiorum Regem adolescentem pro sua ætate regnum optime administrasse, quædam Francorum pars eum voluit habere Regem. Porro Ebroinus, qui sub Clothario Rege Major domus fuerat, Theudoricum fratrem Childerici nitebatur Clothario subrogare. Ejus autem nomen tum erat odiosum apud Francos, ut qui illo rursus jugo premendos se vererentur, quod sub Clothario per eum experti essent. Itaque Ebroini consilio posthabito, Childericum Francorum Regem elegerunt. Cernens ergo Ebroinus se destitutum, consiliumque suum prorsus negligi, multo timore correptus, petiit a Rege, ut rebus omnibus derelictis, permitteret ipsi, vita incolumi degere in monasterio. Illo sic rogante, & Leodegario quoque pro eo intercedente, Rex assensit, & illico eum ad Luxoviense monasterium ablegavit, ut illic monasticum institutum complecteretur. Deinde in regno confirmatus Childericus Rex, germanum suum Theodoricum cuidam servo Dei conservandum ac nutriendum commisit. Porro Leodegarium Episcopum omni domui suæ præfecit, & in omnibus Majorem domus esse voluit.*

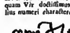
Childericus Francorum Rex habetur.

Is

PAGIUS

renunciatum esse Episcopum, & cum eo munere *annis decem strenue functus esset*, Clotarium, qui eum promoverat, e vivis excessisse. Quare *Clotarius* annos amplius quatuor regnavit. Verum est, Baronium loco, *annos decem*, reponere *annos tres*, sed contra omnium exemplarium fidem. Præterea Anonymus coævus, qui Vitam Sancti Wandregisili Abbatis Fontanellensis scripsit, dicavitque Lansberto Lugdunensi Antistiti, num. XV. affirmat, Clotarium *rexisse populum Occidentalium Francorum annis quatuordecim*. Tum num. XXIII. *Hlotharius, qui major erat (filiorum Clodovei) natu quartum decimum Regni agens annum consortiis subito caruit humanis*. His adde subscriptionem Diplomatis dati a Drausio Suessionensi Episcopo in favorem Monasterii puellarum extra muros Suessionenses ab Ebroino Majore Domus & Leutrude ejus uxore constructi, quod datum dicitur *Augusta Suessionum, sexto Kalendas Julii, anno decimo quarto Regni Clotarii gloriosissimi Regis*. Extat illud inter probationes Historiæ Suessionensis a Melchiore Reginaldo editæ. Quare cum Clotarius anno sexcentesimo quinquagesimo sexto post secundam hebdomadam mensis Novembris patri *Clodoveo* successerit, annosque quatuordecim regnaverit, morte sublatus est anno sexcentesimo septuagesimo, idque post diem vicesimum sextum mensis Junii, quo laudatum Privilegium a *Drausione* Suessionensi Episcopo concessum. Imo post diem XXIX. mensis Sept. anni DCLXX. ut anno seq. num. VII. ostendetur. Porro ex his quatuordecim annis, quatuor in tota Francia Dominatum obtinuit, reliquos decem in solis Neustrasiæ & Burgundiæ Regnis. Auctor de Gestis Francorum & Continuator Fredegarii, qui annos tantum quatuor Clotario III. tribuerunt, de annis ejus Monarchiæ explicandi sunt, non vero de annis, quibus in universum regnavit, quemadmodum ejus Principatus initio ostendi.

Mabillonius lib. 5. de Re Diplomatica pag. 379. refert Diploma datum a Chrothilde matrona pro Monasterio B. Mariæ apud Brogarias in pago Stampensi, ex Autographo Monasterii Sancti Dionysii, scriptum literis Merovingicis, quod dicitur datum *Morlacas vico publ. quod fecit minsis Martius dies decim anni XVI. Regn. Domini nostri Clotacharia Regis gloriosissimi*. Qua ex subscriptione Mabillonius deduxit, Clotarium III. usque ad annum Regni XVI. pervenisse. Nec enim dici potest Chartam illam falsatam esse, cum ipsum autographum æri incisum ipse exhibeat. Verum non anni XVI. sed anni XIV. insculpti sunt in tabella, quam Vir doctissimus exhibet. En figura illius numeri charactere Merovingico descripti,

idest, *anno XIV.* non vero, *XVI.* ut legit Mabillonius. Sunt enim ibi tres figuræ post vocem *anno* per abbreviationem exarato. Prima est X. secunda I. tertia V. sed ultima lineola hujus numeri V. progressu temporis deleta sola ejus summitate excepta, cujus solum restat, nempe, punctum. Similem errorem in simili numero commissum fuisse, dum de *Theoderico* Rege Childerici Successore sermo erit, anno DCLXXXVI. num. XII. detegemus. Ipse postea Mabillonius cum tomo III. Veterum Analect. in Differt. *de Anno mortis Dagoberti primi & Clodovei Junioris*, Clotarii Regis initium cum anno DCLVI. illigandum esse demonstravit, satis agnovit *Clotarium* III. annis XVI. non regnasse; inde enim sequeretur, *Clotarium* III.

VII. *Clotarius annos XIV. regnasse, indubitatum est.*

vi-

IX. *Is ergo, ea accepta potestate, quicquid adversus priscorum Regum & magnorum procerum leges comperit inepte introductum, cum esset vita & moribus inculpatis, ad pristinum reduxit statum. Usque adeo vero totum Francorum regnum usquequaque restituit, ut omnes se gratularentur Regem habere Childericum, & palatii Præfectum Leodegarium.* At non intelligas ut ipse fuerit Magister domus cum tunc temporis ejusdem Leodegarii consilio constet creatum fuisse Leudesium filium Erchonvaldi sub Clothario eodem munere perfuncti ante Ebroinum. Sed pergit auctor: *Cum hæc annis fere tribus cum multo decore agerentur, malus dæmon, qui pro insita sibi invidentia bona destruere solet, administris suis, quos idem Antistes sibi fomitor adhibuerat rerum gerendarum, invidiæ faces admovere cœpit, & per illos inter Episcopum & Regem discordiæ zizaniam seminare.*

X. *Imminente igitur tum Paschalis celeberrimo die, Episcopus a Rege petiit, ut Augustoduni Heduorum civitate diem sanctissimum celebraret. Non abnuit Rex, sed Episcopi precibus studet obsequi. In ipsis igitur vigiliis Paschæ pro antiquo more illis pariter euntibus ad Missarum solemnia celebranda, odii seminario adhuc latitante, is qui malorum incentor erat, accedens ad Episcopum, ait: Caveas tibi, sancte Pontifex: Missarum omnium celebritate peracta, jussu Regis interficiendus es: nam semen nequam ab hostibus tuis in ejus satum pectore, hac nocte exeret sese. His auditis, dissimulat interim Episcopus, neque eum rem magni pendens, lætum & serenum vultum exhibet, inchoatque Missarum solemnia honestissime consummat. Postquam autem ipse & Rex Eucharistiam sumpserunt, Rex ad palatium pransurus abscessit: Episcopus vero, peracto ministerio, haustoque eum fuit mero (ut se se habet humana fragilitas) Regis animos metuens, cum illic tractare cœpit, quid hac in re agendum videretur. Ubi autem ad Dominum preces fudit, consultius ei visum est, posthabitis omnibus, Christum sequi, quam cædi locum dare, ne manus Regis tam festo die sacerdotis sanguine inquinarentur, atque inde in Francorum odium & con-*

Proditor avellit Leodegarium a Rege.

Timet Regem Leodegarius.

PAGIUS vixisse usque ad annum DCLXXII. quod modo sustineri non potest. *Clotarius* III. anno ætatis circiter decimo nono, nullis relictis liberis, e vivis excessit. Alieni semper fuit arbitrii, ac primum sub tutela *Bathildes* matris suæ, deinde sub manu *Ebroini* Præfecti Palatii; quamquam vere dici possit eum sub *Ebroino* fuisse, quamdiu regnavit. Tunc enim omnia Majores Domus Regiæ administrabant. Cointius mortem Clotarii III. cum anno DCLXIX. copulat, Hadrianus Valesius cum an. DCLXVIII. aliique cum aliis Christi annis; sed præter Privilegium citatum a Drausio Episcopo Suessionensi datum anno sequenti argumento ex Beda deducto, illum anno DCLXX. adhuc in vivis fuisse demonstrabimus.

VIII. *Theodericus post Clotarium aliquot mensibus regnavit.*

Quid post *Clotarii* Regis mortem contigerit, docet Continuator Fredegarii cap. 93. & Auctor de Gestis Francorum cap. 45. sed textus Continuatoris corruptus, quem ideo referemus correctum a Chiffletio juxta fidem pervetusti Codicis MS. in Diss. de Annis Dagoberti I. cap. XV. *Theudericus frater ejus in Regno successit: Childericus enim frater a Francis in Regno elevatus est apud Vulfoaldum Ducem.* Auctor vero de gestis Francorum: *Theudericus frater ejus Rex elevatus est Francorum. Childericus itaque alius frater ejus, in Austria una cum Vulfoaldo Duce Regnum suscipere perrexit.* Subdit Auctor de Gestis Francorum: *Eo tempore Franci adversus Ebroinum insidias præparant, super Theudericum consurgunt, eumque a Regno dejiciunt, crinesque capitis amborum vi abstrahentes, incenderunt, Ebroinum totonderunt, eumque in Luxovio Monasterio in Burgundia dirigunt, in Auster propter Childericum legationem mittentes accommodant, & una cum Vulfoaldo Duce veniens in Regno Francorum elevatus est.* Sed hic locus ex parte corruptus, quem sic restituo ex Codice MS. Colbertino num. 3518. *In Auster propter Hildericum Legationem mittentes, in Regno Francorum eum Regem stabiliunt.* Quare aliquot fal-

tem mensibus post Clotarii obitum in Neustria & Burgundia regnavit Theodoricus.

IX. *Id magis confirmatur.*

Hujus rei certum testem habemus, Anonymum scilicet, qui Vitam Sancti Leodegarii scripsit, qui eo tempore quo hæc gesta sunt, vivebat, publicatum a Mabillonio Sæculo Secundo Benedictino: *Rex Lotharius*, inquit Anonymus, *a Domino vocatus de hac luce migravit. Sed cum Ebroinus ejus fratrem germanum nomine Theodoricum convocatis Optimatibus solemniter (ut mos est) debuisset sublimare in Regnum, superbiæ spiritu tumidus eos noluit deinde convocare: ideo magis cœperunt metuere, quod Regem, quem ad gloriam patriæ publice debuerat sublimare, dum post se eum retineret pro nomine, sui malum impieras illi, audenter valerat inferre. Cumque multitudo Nobilium, qui ad Regis novi properabat occursum, mandante Ebroino, itineris accepissent repudium, inito in commune consilio, relicto eo omnes expetunt Hildericum ejus fratrem juniorem, qui in Austro sortitus erat Regnum. Quorum consilio, qui tunc noluit acquiescere, aut fugaciter evasit, aut cum vita periculo incendio comminatum acquievit invitus. Cum autem omnes ob Ebroini tyrannicum metum Hildericum induxissent tam Neustricum, quam Burgundiæ Regnum; agnoscens tyrannus suum hoc facinus perpetratum, ad Ecclesiæ confugit altare, ejusque in multis partibus subito thesaurus fuit direptus; & quod iniquus diu congregaverat male, dispersum est subito bene. Episcopis tunc quibusdam intercedentibus, & præcipue interventu Antistitis Leodegarii eum non interficiunt, sed Luxovio monasterio dirigitur in exilium, ut facinus, quod perpetraverat, evasisset pœnitudo.* Addit Anonymus *Theodoricum* ad Monasterium S. Martyris Dionysii residere jussum esse.

X. Paulo aliter rem istam narrat Ursinus, cujus verba Baronius, qui Anonymum non viderat recitat. Vita enim S. Leodegarii scripta a duobus Auctoribus æqualibus, Anonymo nempe Monacho Augustodunensi primum a Duchesnio

contemptum incideret, uniusque hominis causa totius populi concertatio & conflictus oriretur.

XI. Leodegarius se confert in Luxoviense cœnobium.

Relicto igitur Rege, cunctisque regni proceribus, pro nihilo ducens quod in mundo habebatur, eadem nocte cum paucis iter suscepit, eo profecturus, ubi pauper Christi effici posset. Id ubi Rex cognovit, valde contristatus ac animo mœrens, quemdam e fidelibus suis cum magno exercitu post illum misit; qui eum tota nocte insecutus, diluculo assecutus est. Deprecante autem humiliter Pontifice, ut liceret ipsi quoque, relicto sæculo vacare Deo in Luxoviensi cœnobio, mox * *id ei permissum est. Itaque celeriter ad monasterium perveniens, Ebroinum jam clericum invenit, cumque rogavit, ut si quid in ipsum peccasset, veniam invicem poterent, & animorum inter se concordia jungerentur. Attamen ab Abbate sejuncti, aliquo temporis spatio pœnitentiam agentes, inter monachorum contubernia tam strenue se gesserunt, ut perpetuo illic in monasterio instituto mansuri viderentur.* Hactenus de his usque ad obitum Childerici, qui triennio in regno vixit ab obitu Clotharii Regis. Quæ autem post hæc secuta sint, suo loco dicturi sumus: quæ quidem etsi diversa ab iis quæ ab aliis narrantur nonnihil reperiantur, non spernenda dixerim, ut auctoris sui temporis res scribentis.

* vix.

An-

PAGIUS

Leodegarius Childerici Regis Consiliarius fuit.

snio Tom. I. Hist. Franc. publicato; & Ursino a Duchesnio etiam edito. Hic vero nonnumquam dissentit, nonnumquam verbis tenus consentit cum Anonymo, qui Hadriano Valesio merito præferendus videtur. Opus utriusque extat in Sæculo Secundo Benedictino magis correctum. Haud recte itaque Ursinus, qui aliqua de B. *Leodegario* fatetur ipsemet se ignorare, scripsit *Leodegarium* postquam *Ebroinus* in Monasterium Luxoviense relegatus fuit, Majorem Domus, Rectoremve Palatii factum esse. Ut enim observat Hadrianus Valesius lib. XXI. Rerum Franc. Præfectura Palatii, militaris magis quam civilis dignitas fuit, nec umquam eum Magistratum ac honorem Episcopi in Francia gessere. *Childericus* itaque postquam tota Francia potitus est, *Leodegarium* apud se assidue retinuit, ut eo Consiliario uteretur, ita ut non Rector Palatii, Majorve domus esset, sed aliqua ratione Childerico Principi pro Majore Domus esse videretur. Hinc Anonymus *VVlfoaldum* sub Childerico Rege Majorem Domus vocat, & tantum abest, ut Auctor de Gestis Regum Francorum cap. 45. & Continuator Fredegarii cap. 95. Leodegario locum inter Majores Domus concedant, ut asserant *Leudesium* Erchinoaldi filium in Majorem Domus sub Principatu Theodorici Regis (non vero Clotarii, ut perperam Baronius num. IX. habet) a Francis electum fuisse, hortante eodem Leodegario Episcopo.

XI. *Leodegarius Childerico per triennium gratissimus.*

Huic Ebroinus ante Clotarii mortem valde infensus erat, quia Ebroinus *non solum rapacitatis exercebat commercium, verum etiam pro levi offensa, sanguinem nobilium multorum fundebat, innoxium Sanctum itaque Leodegarium Episcopum, ideo habebat suspectum, quia eum superare non valebat in verbo, nec adulationis ei ut cæteri impendebat obsequium, & contra omnes minas suas semper eum cognovet ac permanere intrepidum*, inquit Anonymus in Vita S. Leodegarii. Ebroino in Monasterium Luxoviense relegato, & Childerico Monarchiam Francicam adepto, Leodegarius omni domui Regiæ præfectus, *Quidquid adversus priscorum Regum & magnatum Procerum leges comperit inepte introductum, ad pristinum reduxit statum*, inquit Ursinus, qui addit *annis fere tribus* eum in amicitia Childerici Regis fuisse, ex eaque penitus excidisse instante solemnitate Paschali, ideoque ab anno sexcentesimo septuagesimo, quo in finem vergente *Childericus* totius Franciæ Monarcha renunciatus est, usque ad Pascha anni sexcentesimi septuagesimi tertii. Baronius refert hoc anno ex Ursino Childerici Regis in eum commotionem, & quomodo in Paschæ Vigilia ad necem quæsitus fuerit, & postea *Leodegarius* in Luxoviense Cœnobium secesserit. Verum exilium Leodegarii a Childerici morte sejungi non debet, ut narratio rerum gestarum clarior evadat. Quare de eo agemus anno DCLXXI. cum quo Baronius *Childerici* mortem illigavit.

JESU CHRISTI ANNUS 669.	ADEODATI PAP. ANNUS 1.	CONST. POGON. IMP. ANNUS 2.

I. Vitaliani Pap. obitus.

ANnus sequitur Domini sexcentesimus uudeseptuagesimus, Indictione duodecima inchoata: quo, sexto Kaleadas Februarias Vitalianus Papa, ubi sedisset aanos tredecim & menses quinque minus diebus quatuor, ex hac vita ad Deum migrat: cujus probitas ita refulsit, ut inter sanctos Pontifices adscriberetur, ejusque aatalis dies anniversaria memoria perpetuo celebrandus sanciretur. Dolemus taati Pontificis tum scripta tum acta maxima ex parte calamitate temporis deperiisse penitus oblivione sepulta.

Præter illa autem quæ de ipso singulis certis annis sunt superius enarrata, alia quædam reperiuntur, quæ cum certo anno definita minime habeantur, hic ea describere, ex more, voluimus. Haber hæc enim Aoastasius: *Fecit aatem Vitalianus ordinationes quatuor, creavit presbyteros vigiatiduos, diaconum unum, Episcopos per diversa loca decem & octo* *. Inter Episcopos recens creatos, datum traduot Episcopum primum Fersariensibus, vel (ut Rubeo (a) placet) Vieoabentiæ Episcopatum Ferrariam translatum: qui autem primus Ferrariensibus Episcopus datus dicitur, Marinus nomine dictus habetur. Prodit idem auctor ex Ravennatis Ecclesiæ monumentis, a Vitaliano Papa excommunicatum fuisse Maurum Episcopum Ravennatem, quod ab ipso Romam vocatus causam dicturus, adesse cootempsesit. At ille taatum abfuit ut percussus anathemate resipuerit, ut etiam fretus Exarchi potentia, quem sibi intimum concillaverat amicum, eo vesaniæ progressus sit, ut io Vitalianum eamdem aathematis senrentiam reciprocaret: quo portentoso faciuore perculsi omnes Italiæ Episcopi, una cum Vitaliano coeuntes, eumdem Maurum ut iodignum penitus sacerdotio exuerunt. Puto id factum in Romano Concilio anno superiori in causa Cretensis Episcopi Joannis collecto.

* al. XCVII.

Ferrariensis primus Ep.

(a) Hier. Rub. Hist. Raven. l. 4.

Maurus Ep. Raven. contumax & protervus

II. Cæterum quo cœpit mentis delirio Maurus perseverans, nec mutans Ethiops pellem suam, ad finem vitæ perductus, contestatus est omnes Ravennatis Ecclesiæ clericos, ne umquam subiicerent se Romano Pontifici: in qua obstinatione vita functus miser, ab omni prorsus Ecclesiastica communione, suffragiis scilicet pro defunctis exhiberi solitis & commemoratione e sacris Diptychis interdictus est a successore Vitaliaal Adeodato, de quo proxime dicturi sumus. Porso in locum Mauri subrogatus est Reparatus, qui & ipse refractarius laboravit perficere per Imperatoris rescriptum, ne subiaceret Ecclesia illa Romanæ, illces in fiae vitæ facti pœnitens obiisse dicatus: cui successit Theodosus Ecclesiæ Romanæ obsequentissimus, qui & tenax fuit Christianæ humilitatis, cujus Maurus penirus expers fuerat: is enim in Synodo Romaaa sub Agathone ita subscribere voluit: Theodorus exiguus Episcopus sanctæ Ecclesiæ Ravennatis. Hæc de Episcopis Raveunatibus simul strinximus occasioae Vitaliani Papæ Maurum corripientis.

III. Ad postremum autem hæc de Vitaliani sepultura Anastasius: *Sepultus est*, inquit, *ad beatum Petrum Apostolum sub die sexto Kalend. Februarii. Cessavit Episcopatus ejus menses duos & dies tredecim.* Hæc ipse. Qua ratione temporis

lni-

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6162.

☉ 6. G. ☽ 5. P. 25. Mart. Indict. 12.

JESU CHRISTI 669.

VITALIANI PAPÆ 13.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 2.

PAGIUS SÆC. VII. Anno Æræ Hisp. DCCVII. Anno Hegiræ XLIX inchoatu die 8. Febr. fer. 5. A. C. 669.

HIc aonur ista formula notstus: *Anno XVI. Constantini Aug. Post Consulatum ejus II. & Imperii Heraclii ac Tyberii ejus fratrum anno XI.*

I. Postconsulatus.

II. Obitus Vitaliani PP.

Ad num. I. ad IV. Anastasius in Vitaliano Papa scribit, eum sedisse *annos quatuordecim, menses sex*, & sepultum esse ad B. Petrum Apostolum *sub die sexto Kalendas Februarii*, seu die XXVII. mensis Januarii. Anastasio suffragaotus Hermannus Contractus, Marianus Scotus, Luitprandus, Abbo, Ordericus lib. 2. Honorius Augustodunensis, Catalogus Vaticano-Palatinus, aliique multi, in quibus nullr dierum mentione facta tot anni & menses Vitaliano assignantur. Quare cum die tricesima mensis Julii anni sexcentesimi quinquagesimi septimi consecratus fuerit, mors ejur contigit die XXVII. mensis Januarii anni sexcentesimi septuagesimisecundi ut accurate habetur in Chron. Hermanni Contracti ex editione Canisiana, ubi & dicitur *Indictione XV.* demortuus. Bollandus ad diem XXVII. Januarii in Vita Sancti Vitaliani Papæ, dicit eo die legi ejus nomea ia quibusdam Martyrologiis, sed iis non valde antiqsis; additque, si literis essent hujus Sancti Pontificis gesta commendata, parem illum clarissimis Pontificibus merito habitum iri, cujus & in propaganda Catholica religione studium, & animi magnitudo variis exercita casibus eluxit.

III. *Privilegium ab eo Theodoro Archiep. Cantuariæ concessum.*

Theodorus Cantuariensis Episcopus ordinatus, dum in Galliis adhuc esset, ageretque com *Agilberto* Parisiorum Episcopo, didicit ab eo inter alia Gregorium Magnum, Augustino Dorobernensium seu Cantuariensium primo Antistiti plurima indulsisse Pontificiæ auctoritatis Privilegia, quibus illi, in omnes Britanniæ Ec-

cle-

Adeodatus Papa.

inita, dicendum est successorem subrogatum fuisse die octava mensis Aprilis. Fuit is Adeodatus natione Romanus, filius Joviniani, ex monacho, gratissimus omnibus; de quo ista Anastasius: *in tanta magnitudine fuit mitissimus ac benignissimus, ut omnem hominem a majore usque ad minimum libenter susciperet: peregrinis compassionem exhibuit, ut etiam unusquisque quod postulavit, sine dubio impetraret: sed & rogam omnibus ampliavit.* Erat roga (ut dictum est) donativum solitum erogari, ita dictum ab erogando. Quod autem idem subdit, hujus tempore motum ab Italia exercitum ad debellandum exortum in Sicilia tyrannum: operam ad id faciendum egregiam navasse Vitalianum, constare diximus ex Imperatoris epistola.

IV. Sarraceni Siciliam vastant.

Cæterum sub eodem Adeodato Romano Pontifice, ubi Constantinopolim profectus est Constantinus, invasam fuisse insulam illam a Sarracenis, direque vastatam, Anastasius habet his verbis: *Postmodum venientes Sarraceni in Siciliam, obtinuerunt prædictam civitatem*, nempe Syracusas, *& multam occisionem in populo fecerunt, qui in castra seu montana confugerant: similiter autem & prædam nimiam fecere; & æs quod illuc de civitate Romana delatum fuerat, secum tollentes, Alexandriam reversi sunt.* Hæc Anastasius in successore Vitaliani: eadem habet Paulus (a) diaconus. Verum cladem istam Siciliæ insulæ factam esse sub Vitaliano potius dicendum esset, si quæ extant litteræ nomine Vitaliani Papæ, ad monachos Siculos, vere Vitaliani essent: ponimus eas, ne invidiose prætermisisse videamur. Extant apud Leonem Ostiensem in Chronico Cassinate, ubi cusæ in fine leguntur, his præmissis eorumdem monachorum litteris ad suos Romam datis, quæ sic se habent:

(a) Paul. diac. l. 5. c. 13.

Sanctæ ac Deo dignæ congregationi Cassiensi Lateranis degenti, servi & filii eorum in Sicilia commorantes: Sic hujus vitæ pelagum currere, ut portum quietis valeant apprehendere.

V. Literæ nomine Siculorum monachorum.

Diversis attriti miseriis, & innumeris calamitatibus oppressi, de profundis ad vestram paternitatem clamamus, rogantes illam misereri afflictæ & desolatæ Siciliæ. Tot enim ac tantis tribulationum pressuris deprimimur, ut jam nulla spes vitæ relinquatur. Sarraceni namque ab Alexandria cum immenso exercitu ad Siciliam venientes, omnem fere insulam igne & gladio deleverunt; & monachos in sancti Christi martyris Placidi commorantes cœnobio, diversis suppliciis affectos, morti tradiderunt. Redacta est terra in solitudinem & ablatis ab illa bonitatibus, ferarum saltus effecta est; & nonaginta & octo civitates & villæ vobis in Sicilia subditæ incensæ, subversæ, & desolatæ sunt. Sanctorum quoque domicilia destruentes altaria Domini suffoderunt, & clericos cujuscumque ordinis & dignitatis diversis suppliciis affectos occiderunt. Facta sum in derisum (clamat Sicilia) omnibus gentibus, canticum eorum tota die in tristitia sedeo, clamo, non est qui consoletur me. Jam enim pellis mea, consumptis carnibus, adhæsit os meum, & derelicta sunt tantummodo labia mea circa dentes meos. Miseremini mei, miseremini mei saltem vos amici mei & Domini mei unica spes salutis meæ, quia manus Domini tetigit me.

VI.

Quapropter opportune importune vos per patrem Benedictum & martyrem Christi Placidum adjuramus, ut super nos afflictos misericordiæ brachium extendatis, & ad monasterium instaurandum, & civitates, castra, possessiones, & villas reparandas dirigere cum supplemento pecuniæ studeatis; periclitantique

PAGIUS

clesias Jurisdictio concessa est: quam, quia recens ubique erat Ecclesia, exercere haud quaquam potuit. Scripsit inde Romam *Theodorus*, priusquam in Angliam veniret, & *Vitalianum* Papam humiliter rogavit, ea omnia sibi concedi, quæ & totius Insulæ, & Anglo-Saxonum præsertim Ecclesiæ bono essent. Rescripsit Vitalianus Papa, eique petita concessit, ut legere est in litteris, quas Malmesburiensis lib. 1. de Pontif. recitat: desunt enim in editione Conciliorum. Illo Apostolicæ Sedis Privilegio munitus *Theodorus*, auctoritatem suam in omnes Anglo-Saxonum Ecclesias explicavit, ut infra videbimus.

IV. *Adeodatus fit Pontifex Rom.*

Onuphrius in Chronico Ecclesiastico initium & finem Pontificatus *Vitaliani* accurate consignaverat, sed post eum, quem viderim, nullus. Baronius, qui ejus Pontificatum triennio anticipavit, ei tantum assignat annos XIII. menses V. minus diebus IV. Papebrocius vero in Conatu Chronico-Historico ad Catalogos Pontif. ejus mortem perperam confert in annum DCLXXI. ac diem XXX. Decembris, atque sedisse annos XIV. menses V. diem I. Sed tam is, quam Baronius, in Vitaliani Pontificatu ab Anastasio plane discessere, quem tamen se sequi profitentur. *Cessavit Episcopatus menses duos, dies tredecim*, inquit Anastasius, quod & in Oderico ac variis ejus MSS. & Catalogis legitur. In uno tamen exemplari Anastasiano Bibliothecæ Colbertinæ dicitur, cessasse Sedem per menses IV. dies XV. Verum cum *Adeodatus* consecratus fuerit die vicesima secunda mensis Aprilis, quæ anno sexcentesimo septuagesimo secundo in Dominicam incidebat, ut ex duratione Sedis ei ab Anastasio assignatæ constat, vacavit Sedes menses duos, ac dies viginti quinque.

V. *Sicilia & Africa a Saracenis devastata.*

Ad num. IV. Saraceni hoc anno, *Vitaliano* Papa Romæ sedente, non tantum *Siciliam* invasere, ut docet Paulus lib. 5. de Gestis Langobard. cap. 13. ubi ait id accidisse, postquam interfectus est apud Syracusas Constans Imp. sed etiam *comparato exercitu in Africam occurrerunt*

quæ insulæ, jam jamque nutanti Benedicti dexteram porrigatis. Jam enim Placidus in sibi commissis ovibus rursum occiditur, & Eutychius, Victorinus, & Flavia virgo in sibi adhærentibus rursus capite truncantur. Effudere namque Sarraceni sanguinem Monachorum Cassinensium, & Christianorum cum illis habitantium, velut aquam in circuitu possessionum suarum, & non erat qui iret & sepeliret. Unde vestram sanctitatem iterum iterumque rogamus, ut nobis afflictis consolationis juvamen impendere studeatis. Valete. His subditæ leguntur litteræ Vitaliani Papæ nomine Inscriptæ his verbis:

Vitalianus Episcopus servus servorum Dei dilectis in Christo filiis sub patris Benedicti & Placidi dominio in Sicilia constitutis, salutem & Apostolicam benedictionem.

VII. Vitaliani Papæ nomine datæ litteræ ad Siculos Monachos.

Ad hoc nos superna clementia in orbe terrarum præfecit rectores atque custodes, ut dispersa congregare, & congregata conservare, & destructa restituere summopere procuremus. Quapropter quia civitates, castra, monasteria possessiones, & villas beato Benedicto in Sicilia subditas Paganorum incursionibus desolatas esse audivimus, supra modum dolemus, omnipotentique Deo super hoc gratias agimus, qui ideo temporaliter hic flagella irrogat, ne in æternum puniat. Unde vos carissimi filii, a fletu & mœrore cessare monemus, & his nostris filiis, quos de Cassinensi congregatione ad monasteria restauranda, & civitates, castra, possessiones, & villas recuperandas in Siciliam dirigere studuimus, ut specialibus dominis deservire curetis; ex parte beati Benedicti & nostra præcipientes, ut in restauratione monasterii & possessionum illos adjuvare studeatis, cœptumque laborem ad effectum perducere summopere procuretis. Nos enim & vos, & civitates, castra possessiones, & villas, quas Tertullus Patricius beato patri Benedicto in Sicilia dedit, defendere, adjuvare, & manu tenere parati sumus. Omnipotens Deus sua vos gratia benedicat, atque a cunctis adversis eripiat. Valete. Hactenus litteræ, quæ nobis parum arrident ob id potissimum, quod civitates plures in Sicilia hoc tempore possedisse monachi dicerentur: quando nec ipsa Romana Ecclesia vel unius oppiduli domina esset, ut ipsum possideret, immo nec Imperator ipse insulæ dominus tot illic civitates haberet.

VIII.

Missis his, de profectu Anglicanæ Ecclesiæ per Theodorum & Hadrianum a Vitaliano Pontifice anno superiori missos (ut vidimus) jam agamus: non enim eodem quo jussi sunt anno in Britanniam appulerunt, sed sequenti, hoc ipso scilicet: quod etiam Beda testatur his verbis (a): *Pervenit autem Theodorus ad Ecclesiam suam secundo postquam consecratus est anno sub sexto Kal. Juniarum, Dominica, & fecit in ea annos viginti & unum, menses tres, & dies vigintisex. Moxque peragrata insula tota, quaquaversum Anglorum gentes morabantur (nam & libentissime ab omnibus suscipiebatur atque audiebatur) rectum vivendi ordinem, ritum celebrandi Pascha canonicum, per omnia comitante & cooperante Hadriano disseminabat. Isque primus erat Archiepiscopus, cui omnis Anglorum Ecclesia manus dare consentiret. Et quia litteris sacris simul & sæcularibus (ut diximus) abundanter ambo erant instructi: congregata discipulorum caterva, scientiæ salutaris quotidie flumina in rigandis eorum cordibus emanabant; ita ut etiam metricæ artis, astronomicæ, & arithmeticæ Ecclesiasticæ disciplinam inter sacrorum apicum volumina suis auditoribus contraderent. Indicio est, quod usque hodie supersunt de eorum discipulis, qui Latinam Græcamque linguam æque ut propriam, in qua nati sunt, norunt.*

(a) Beda de gest. Angl. lib. 4. c. 2.

Progressus Theodori Ep. in Anglia.

IX.

Neque unquam prorsus, ex quo Bri-

PAGIUS

runt, & octoginta hominum millia, ut ferunt, in captivitatem miserunt, inquit Theophanes ad annum Incarnat. secundum Alexand. DCLXI. qui Kalend. Septemb. hujus Christi anni inchoatur. Quare Siciliæ deprædatio male narratur ab Anastasio in Vita Adeodati Papæ, ut etiam recte a Baronio observatum. Theophani consentiont Cedrenus, Zonoras, ac Hermannus Contractus in Chron. ex editione Canisii.

VI. *Annus emortualis Clotarii Regis.*

Ad num. VIII. & seqq. Beda lib. 4. cap. 1. postquam narravit. *Ebroinum*, qui in Gallia *Hadrianum* Abbatem retinuerat, ei permisisse, ut post Theodorum in Britanniam pergeret, ait: *Pervenit Theodorus ad Ecclesiam suam* (Cantuariensem sc.) *secundo postquam consecratus est anno, sub die sexto Kalendarum Juniarum, Dominica*, ideoque hoc anno, quo dies XXVII. Maii incidit in Dominicam, indeque intelligimus *Ebroinum* æstate hujus anni adhuc Majorem Domus Regiæ Francorum fuisse, neque tunc temporis Clotarium III. e vivis excessisse. Imo cum Beda clare significet, prius *Theodorum* navigasse in Britanniam, & postea *Ebroinum* permisisse Hadrianum *post Theodorum ire*, Hadrianus illuc non pervenit nisi anno sexcentesimo septuagesimo, annis duobus fere completis postquam Roma in Britanniam missus est a Vitaliano. Beda enim lib. 5. cap. 21. ait; *Anno quinto Osredi Regis, Reverentissimus Pater Hadrianus Abbas, defunctus est; qui est annus quadragesimus primus, ex quo a Vitaliano Papa directus est cum Theodoro; ex quo autem in Britanniam venit, tricesimus nonus*. Regnare cœpit Osredus Rex Northumbriæ anno DCCV. ideoque anno DCCIX. quintum Regni annum inchoavit. *Theodorus* vero a Vitaliano Papa una cum Hadriano Roma missus est in Britanniam sexto Kalend. Junias an. DCLXVIII. teste Beda lib. 4. cap. 1. Quare illuc pervenit *Hadrianus* anno DCLXX. paulo ante ab Ebroino Ma-

tamdiu perierunt Angli, feliciora fuere tempora, dum & fortissimos Christianosque habentes Reges, cunctis barbaris nationibus essent terrori, & omnium vota ad nuper audita cælestis regni gaudia penderent; & quicumque lectionibus sacris cuperent erudiri, haberent in promptu magistros, qui docerent: & sonos cantandi in Ecclesia, quos eatenus in Cantia tantum noverant, ab hoc tempore per omnes Anglorum Ecclesias discere cœperunt: primusque, excepto Jacobo, de quo supra diximus, cantandi magister Nordhumbrorum Ecclesiis Eddi cognomento Stephanus fuit invitatus de Cantia a reverendissimo viro Vilfrido, qui primus inter Episcopos, qui de Anglorum gente essent, Catholicum vivendi morem Ecclesiis Anglorum tradere didicit.

X. *Itaque Theodorus perlustrans universa ordinabat locis opportunis Episcopos, & ea quæ minus perfecta reperit, his quoque juvantibus corrigebat. In quibus & Ceaddam Episcopum cum argueret non fuisse rite consecratum, respondens ipse voce humillima dixit: Si me, inquit, nosti Episcopatum non rite suscepisse, libenter ab officio discedo: quippe qui neque me unquam hoc esse dignum arbitrabar, sed obedientiæ causa jussus subire hoc, quamvis indignus, consensi. At ille audiens humilitatem responsionis ejus dixit, non eum Episcopatum dimittere debere: sed ipse ordinationem ejus denuo Catholica ratione consummavit.* At de his modo hactenus: habes quem consulas, si scire cupis Theodori res gestas: nobis ad institutum satis, ejus primordia hic posuisse, quo intelligas quantos germen istud ex vinea illa, quæ extendit usque ad mare & trans mare propagines suas, Romana inquam Ecclesia fructus attulerit.

Theod. confirmat Ceaddæ Ep. ordinationem.

Chri-

PAGIUS

Majore domus, qui ipsum in Gallia retinuerat, dimissus. Bede enim spatium annorum duorum inter Hadriani ab Urbe Roma discessum, & adventum ejus in Angliam numerat.

VII. *Eruitur ex reditu Hadriani Abbatis in Britanniam.*

Præterea Beda ibidem diserte prodit, *Hadrianum*, ubi in Cantiam pervenit, præpositum fuisse Monasterio Sancti Petri a Theodoro: *Qui statim, inquit, ut ad illum pervenit, dedit ei Monasterium Beati Petri Apostoli*. At non ante annum DCLXX. Ipsemet enim Beda in Vita Sancti Benedicti Biscopi lib. 1. num. III. refert, *Vitalianum* Papam jussisse Benedicto, qui secundo Romam profectus fuerat, ut Theodorum in Britanniam comitaretur, ejusque interpres existeret: additque: *Venerunt Cantiam, Theodorus Sedem Episcopatus conscendit, Benedictus suscepit Monasterium B. Petri Apostoli ad regendum, cujus postea præfatus Hadrianus factus est Abbas. Quod ubi duobus annis Monasterium rexit, tertium de Britannia Romam iter arripiens solita prosperitate complevit.* Quare S. Benedictus annis duobus, incompletis scilicet, administravit Monasterium Sancti Petri, ante adventum Hadriani ex Gallia, ex qua proinde revertendi licentiam ante annum DCLXX. ab *Ebroino* non impetravit. Denique Willelmus Thornus in sua Chronica a Seldeno vulgata, cap. III. §. II. non solum annum; sed etiam diem, quo *Hadrianus* in Angliam accessit, notavit: *Igitur Anno Domini DCLXXIII. Kalen. Octobris Beatus Adrianus a carcerali custodia Ducis Ebroini Gallia dimissus, ad Beatum Theodorum pervenit; qui statim dedit ei Apostolica fretus auctoritate Monasterium istud* (nempe Sancti Petri Londinii situm) *ad regendum*. Ex quibus tandem omnibus sequitur, *Clotarium* III. Galliarum Regem die XXIX. mensis Septembris anni DCLXX. adhuc in vivis fuisse, & nonnisi sub finem ejusdem Christi anni mortalitatem explesse; cum Ebroinus exeunte mense Septembri adhuc Majoratum Domus gesserit. Quæ fuse narranda fuere, ut, qui inolevere errores, tandem tollantur.

VIII. *Ceadda a Theodoro privatur Episcopatu Eboracensi.*

Theodorus, postquam pervenit ad Ecclesiam suam, *mox peragrata insula tota, quaqua versum Anglorum gentes morabantur* (*nam & libentissime ab omnibus suscipiebatur, atque audiebatur*) *rectum vivendi ordinem, Pascha celebrandi ritum Canonicum, per omnia comitante & cooperante Hadriano disseminabat. Isque primus erat in Archiepiscopis, cui omnis Anglorum Ecclesia manus dare consentiret*, inquit Beda lib. 4. cap. 2. factum id juxta Privilegium illi a Vitaliano Papa concessum in omnes Britanniæ Ecclesias, de quo mox locuti sumus. Hinc Malmesburiensis lib. 1. de Pontif. asserit, Theodorum, *primum omnium Antistitum Cantuariæ, vigorem Pontificalem in tota Britannia exercuisse. Denique & citra & ultra Humbrum, Episcopos hos pro placito abegisse, hos posuisse.* Refert ibidem Beda, Theodorum cum invenisset *Ceaddam* non fuisse rite consecratum Episcopum, removisse eum a Sede Eboracensi, ac visa ejus humilitate, qua libenter ab officio discedebat, eum ordinationem *Ceaddæ* denuo Catholica ratione consummasse. Tum cap. 3. ait Beda, cum mortuo *Jarumanno* Episcopo alias ab eo a Wlfhere Merciorum Rege peteretur, Theodorum eidem dedisse *Ceaddam*, qui tunc in suo Monasterio quietam vitam agebat, *Vvilfrido administrante Episcopatum Eboracensis Ecclesiæ: susceptum itaque Episcopatum gentis Merciorum simul & Lindisfarorum, Ceadda administrare curavit*, inquit Beda. Sedem Episcopalem posuit Ceadda *Lichfeldiæ*, & quidem hoc anno, quo ad eam Ecclesiam translatus est, quove *Vvilfridus* Sedis Eboracensis possessionem iniit. Episcopatum Eboracensem *tribus annis sublimiter rexit* Ceadda, inquit Beda lib. 5. cap. 20. qui ideo ante an. DCLXVI. ejus administrationem non susceperat.

I. CHristi annus sexcentesimus septuagesimus sequitur decimatertia Indictione: in quo quid bonum Annales exhibere valeant, non reperimus, nisi fruges ex fertili agro Ecclesiæ Anglicanæ, excolentibus eam (ut diximus) Theodoro atque Hadriano illuc a Romano Pontifice Vitaliano missis. Etsi enim olim vomere exculta Apostolicorum virorum, quos S. Gregorius miserat, uberes primitiarum fructus Deo dedisset; silvescente illa nonnihil Scotorum cultu diversa semina rituum serentium, novorum cultorum ex Romana Ecclesia missorum laboribus, divina juvante gratia ubique læta, ubique fœcunda apparuit erga Romanam Ecclesiam redditis propensioribus Anglorum animis, cujus ope rite sancteque colere religionem iterum didicissent. Audi ista ea eorum gentili Beda (a), pauca hæc in medium afferentes, ex quibus reliqua intelligere quisque possit: ait enim:

(a) Beda l. 4. c. 5.

II. Obitus Osuvi Regis Anglorum.

Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo septuagesimo, qui est annus secundus ex quo in Brittanniam venit Theodorus, tertio vero ex quo a Vitaliano fuit ab Urbe dimissus, *Osuvi Rex Nordhumbrorum pressus est infirmitate, qua & mortuus est, anno ætatis suæ quinquagesimooctavo. Qui in tantum eo tempore tenebatur amore Romanæ & Apostolicæ institutionis, ut si ab infirmitate salvaretur, etiam Romam venire, ibique ad loca sancta vitam finire disponeret, VVilfridamque Episcopum ducem sibi itineris fieri, promissa non parva pecuniarum donatione, rogaret. Qui defunctus die decimaquinta Kal. Martiarum Ecgfridum filium regni heredem reliquit, &c.* Quæ enim sequuntur de Synodo Anglicana, suo loco dicemus.

In

PAGIUS SÆC. VII Anno Eræ Hispan. DCCVIII. Anno Hegiræ L. inchoatn die 18. Januar. fer. 3. A. C. 670.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6163.

☉ 7. F. ☽ 6. P. 14. April. Indict. 13.

JESU CHRISTI 670.

VITALIANI PAPÆ 14.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 3.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *An. XVII. Constantini Aug. Post Consulatum ejus III. & Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum anno XII.*

II. Moritur Osvuius Rex Northumbriæ.

Ad num. II. Beda in Epitome hoc anno habet: *Osvui Rex Nordanymbrorum obiit*, de qua morte lib. 4. cap. 5. hæc scribit: *Anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo septuagesimo, qui est annus secundus, ex quo Britanniam venit Theodorus, Osvuius Rex Nordanhymbrorum mortuus est anno ætatis suæ quinquagesimo octavo. Qui defunctus die decima quinta Kalendarum Martiarum Ecfrigdum filium Regni heredem reliquit.* Quibus ex verbis colligo, Bedam annos Incarnationis inchoare a Natali Domini; alioquin is annus Incarnat. nobis esset DCLXXI. quem ille die XV. Februarii nondum inchoasset. Neque dici potest *Osvuium* die XV. Februarii sequentis Christi anni demortuum, antequam annus DCLXXI. die Annunciationis B. Virginis a Beda inciperetur, quia, ut infra videbitur, Beda Ecfridi Regis ejus Successoris annos a præsenti deducit. Quare quando Beda ait, fuisse tunc annum secundum *ex quo Britanniam venit Theodorus*, qui illuc anno superiori adventarat, & quidem mense Majo, numerat annos Julianos, eosque utrimque incompletos; quem numerandi modum sæpe ab Antiquis usurpatum fuisse passim in hoc Opere ostendimus. Fuit *Osvuius* Romanæ Ecclesiæ propugnator, cujus res præclare gestas, cæde tamen Sancti *Osvuini* Regis obscuratas, passim Beda in sua Historia refert. Martyrologio Anglicano anno MDCXL. recuso insertus est ad diem XV. Febr. sed quia nulla Antiquorum de ejus veneratione extant testimonia, Bollandus ad eam diem *Osvuium* inter prætermissos prudenter numerat.

III. Filii Osvuis & conjux.

Conjux fuit *Osvuini* Sancta *Eansleda* filia S. Eduini & S. Ethelburgæ, filiæ Sancti Ethelberti Cantii Regis, ac præter Ecgfridum ea Sancta Eanfleda suscepit Sanctam *Elflædam*, *Elfuinum*, de quo anno DCLXXIX. sermo erit, & *Alcfridum*. His adde quartum filium *Alcfridum* nothum, qui post Ecgfridum fratrem regnavit. Utrumque *Alcfridum* multi in unum confundunt, quamvis prior ante Osvuium patrem obierit, & *Cymburga* seu *Kineburga*, Pendæ Merciorum Regis filia conjux fuerit, posterior vero seu nothus uxorem habuerit, *Cuthburgam*, Sororem Inæ Regis Saxonum Occidentalium. *Osvius* Rex, dum viveret, ut prodit Thomas Eliensis Monachus in Vita S. Ethildritæ Reginæ cap. 8. *Constituit filium suum Elfridum* (idest, Alfridum) *Regem super Deirorum* (lege Berniciorum) *Provinciam; Egfridum vero minorem, quem intimo dilexerat affectu, sibi consortem Regno super Provinciam Eboracam, hoc est Berniciorum* (lege Deirorum, in qua Provincia Eboracum Regni Northumbriæ caput, situm est) *adhibuit quoniam corporis gravitate depressus Regni jura difficile protegebat.* Porro Elfridum, seu melius Alfridum ante Osvium patrem vita functum innuit Eddius in Vita S. Wilfridi cap. 19. ubi de bello inter Ecgfridum & Vulferum Reges gesto, de quo nos anno sequenti, differens, vocat Ecgfridum Regem *Deirorum & Berniciorum*. Quare *Alfridus* ejus frater, qui Berniciis præfuerat, tunc in vivis non erat. *Elfuinum* aliqua Regni parte ab *Osvio* patre donatum ostendit idem Eddius in fragmento Vitæ S. Wilfridi, recitato Sæculo IV. Benedictino, parte 2. ubi cap. 16. de Dedicatione Ripensis Basilicæ dicitur, eam a Wilfrido factam, *Invitatis Regibus Christianissimis Ecgfrido & Elvvino duobus fratribus.* Elfuinus tamen Rex dici potuit, quia filius Regis erat.

Ean-

III. (a) *Molan. in Natal SS. Belg. die 25. Novemb.* Maxellendis virgo & martyr.

In Belgio autem in pago Cameracensi hoc anno clarissima virgo (*a*) radiis castitatis enitens, fulgore martyrii addito, longe lateque resplenduit, vespertilionibus Novatoribus tantum invisa. Maxellendis ista nomine dicta est, quæ cum virginitatem Christo desponsam omni virtutum genere exornasset, ab eo qui eam cuperet in uxorem ducere Arduino nomine, militari manu domi comprehensa, cum eidem consentire omnino renueret, gladio petita, ab eodem occisa est. Cujus virginitatem martyrio consecratam Dei Ecclesia venerata accedentibus divinis suffragiis per miracula declaratis, ipsam inter sanctas martyres retulit, anniversariaque memoria colit. Agit de eadem hoc itidem anno Sigebertus in Chronico: cujus etiam testificatione liquet, eodem tempore subiisse martyrium S. Projectum Arvernensem Episcopum, cujus martyrii causam illam afferunt, quod conquesto ipso apud Childericum Regem adversus Hectorem Massiliensem Patricium ob plurima ab eo illata damna Arvernensi Ecclesiæ, eum Rex facinorosum hominem gladio cædi jussisset, ipse S. Antistes ab ejusdem urbis primoribus Hectoris pernecessariis appetitus armis, crudeliter necatus est. Sufficiens quidem ad martyrium existimata est causa, cum ob defensionem suæ Ecclesiæ id sit passus.

Projectus Episc. Arvernensis martyr.

Sex-

PAGIUS

S. Elfleda ejus filia.

Eanfledæ conjugis monitu *Osvius* detestatus cædem Osvini Regis, profusis lacrymis expiare fusum sanguinem conata est, constructa etiam æde Sacra, de qua Beda lib. 3. cap. 14. & erecto Monasterio Streaneshalæ, in quo Elfleda ejus filia *primo discipula vitæ regularis, deinde etiam Magistra extitit, donec completo LX. annorum numero ad complexum & nuptias Sponsi Cælestis, Virgo Beata* intravit, inquit Beda lib. 4. cap. 24. Anno DCLXXX. Sancta Hilda ejusdem Monasterii Abbatissa demortua ei *Elfleda* successit. Ait enim Beda lib. 4. cap. 26. *præerat tunc eidem Monasterio Regia Virgo Aelfled, una cum matre Eanflede.* Sanctus *Cuthbertus* didicit ab ea Ecgfridum Regem fratrem ejus intra annum moriturum (a) successurum Alfridum (qui frater nothus ejus erat, tunc apud Scotos exulantem, seque futurum Episcopum, ut testatur Beda in S. Cuthberti Episcopi Lindisfarnensis Vita, qui addit eam ab eodem Sancto gravi morbo liberatam fuisse. Cum vero *completo sexaginta annorum numero*, Monasticæ scilicet disciplinæ, obierit, ipsoque fine anni DCLV. Deo a patre fuerit dedicata, mors ejus contigit anno septingentesimo decimo quarto, aut insequenti. Nomen ejus legitur in Martyrologio Anglicano, aliisque quibusdam ad diem VIII. Februarii, ut videre est apud Bollandum, ex cujus Commentatio Historico in ejus Vitam hæc excerpsimus. Quoad *Eanfledam* ejus matrem, ea Sanctum *VVilfridum* a prima hujus ætate Monasterio Lindisfarnensi consecravit, & a Rege Ercomberto avunculi sui filio obtinuit, ut eum honorifice Romam transmitteret, uti tradit Beda lib. 5. cap. 20. Addit Eddius in Vita Sancti Wilfridi cap. 3. Regem secundum petitionem Eanfledæ dedisse et Ducem nobilem & admirabilis ingenii, *Benedictum* scilicet cognomento *Biscopum*, qui eum ad Sedem Apostolicam properantem comitatus est. Eanfledæ nomen legitur ad diem V. Decembris in Martyrologio Anglicano.

IV. *Floret Ecclesia Anglicana.*

Jure merito Baronius scribit, Anglo-Saxonum Ecclesiam hoc tempore maxime floruisse; habuit enim Reges Sanctitate magnos, & numero plures, qui fundandis Ecclesiis & construendis Monasteriis egregiam operam posuere, *Egbertum* nempe in Cantio, Londini *Sebbam*, in Occidente *Kenvvalchium*, in Merciis *VVolferum*, & denique in Northumbria *Osvvium*. Nec sua etiam laude Antistites caruerunt, *Theodorus* in Cantio *VVilfridus* in Northumbria, Ceadda in Merciis, quibus accessere hoc anno *Putta* ordinatus a Theodoro Episcopus Rofensis, de quo Beda lib. 4. cap. 2. & Occidentalium Saxonum Episcopus *Leutherius* hoc anno consecratus, inquit Wigorniensis, *qui multis annis Episcopatum Gevissarum, ex Synodica Sanctione solus, sedulo moderamine gessit*, ut habet Beda lib. 3. cap. 7. Hic quartus Episcopus fuit Wintoniensis. Quare non mirum; si intra breve tempus Ecclesia Anglicana longe lateque propagata fuerit.

V. *Projecti Martyrium.*

Ad n. III. Martyrium *S. Projecti* Arvernensis Episcopi quod post Childerici Regis mortem contigit, commodius anno DCLXXIII. narrabimus.

VI. *Obitus Clotarii III.*

Clotarius III. Burgundiæ & Neustriæ Rex hoc anno e vivis excessit, ut anno DCLXVIII. monstravimus.

NOTÆ [a] S. C*Uthbertus didicit ab ea Ecgfridum Regem fratrem ejus intra annum moriturum &c.* Mira hallucinatio Viri doctissimi. Non enim id ab Elfeda didicit S. Cuthbertus; sed tria hæc vaticinia S. Cuthbertus roganti Elfedæ tulit. Docet id perspicue Beda in Vita ejusdem Sancti cap. 7. confirmatque Auctor coævus Vitæ ejusdem Sancti legendus apud Bollandistas ad diem XX. Martii, qui asserit Sanctum Anachoretam regiæ illi Virgini obitum Regis post duodecim menses futurum prænunciasse. Ex quo intelligimus, vaticinium illud latum fuisse anno 684. circa mensem Majum, cum Ecgfridi obitus anno sequenti mense Majo contigerit, ut recte Pagius ad A. 684. 26. ex Beda. MANSI

JESU CHRISTI ANNUS	ADEODATI PAP. ANNUS	CONST. POGON. IMP. ANNUS
671.	3.	4.

I. Obitus Childerici.

SExcentesimus septuagesimusprimus agitur Redemptoris annus, decimaquarta Indictione, eodemque tertius absolvitur Childerici Francorum Regis, quo ipse privatus est regno secundum S. Eligii vaticinium, de quo superius dictum est. De privatione autem ipsius, & morte causam illam afferunt (a), quod cum ob nimiam sævitiam in Francorum nobiles exhibitam eorumdem Francorum in se animos concitasset, a Bobilone, quem servili supplicio ad stipitem tentum verberare fecisset, occisus fuit: in locum vero ejus subrogatur germanus, ipsius Theodoricus. Quo audito Ebroinus, qui illi antea studuisset, & ejus causa in monasterium detrusus esset, vel timore majorum sponte adiisset ex monacho mutatus in militem, adversus eos, quos passus esset adversarios, gladium strinxit, nobilesque complures obtruncavit, summo magistrato Majoris domus eidem Regi Theodorico inhærens. Inter ipsos fuit S. Leodegarius Augustodunensis Episcopus, de quo suo loco dicendum erit.

(a) In append. apud Greg. Tur. & apud Aimoin. l. 4. c. 44.

Theoderici regnum.

II. Hic autem lectorem monitum velim, in horum Regum successione diversos diversa scribere, nempe post obitum Clotharii elevatum in regnum Theodoricum, eoque sublato, Childericum successisse: aliqui autem ajunt Theodoricum successisse Childerico. Verum de his sentienda puto, quæ scribit S. Audoenus ex oraculo S. Eligii, qui ea scriberet sicut expleta vidit. Repetenda hic sunt verba ejus, quo de his certior veritas percipi possit; ait enim hæc: *Defuncto Clodoveo Rege, qui sine dubio breve desinet esse in humanis, aliquandiu Regina conjux ejus cum tribus filiolis regnum obtinebit. Illa autem sublata, & filiis in regno relictis, unus ex eis cadet:* fuit hic, ut dictum est, Clotharius, *nec diu post alter quoque e duobus regno privabitur:* quem ex his quæ sequuntur, Childericum fuisse, dicere opus est: nam pergit: *Tertius vero solus obtinebit monarchiam, eritque ejus magna gloria atque potentia. Hucusque Eligius.* Subdit Audoenus:

III. *Nos vero dubitare non debemus ita fore ut prædixit, cum jam nonnulla impleta videamus: nam & Clodoveus Rex intra breve tempus in pace obiit, & Regina conjux cum tribus parvulis ad paucos annos regnans, filiis postea reliquit principatum: paucis interim labentibus annis major natu, Clotharius videlicet, dum pacifice regnat, excedit e vita, duobus relictis fratribus, de quibus quid futurum sit, Deus solus novit.* Hæc scribebat (ut apparet) Audoenus, cum post obitum Clotharii ambo fratres regnare cœperunt. Sed non diu post rejicitur Theodoricus, & erigitur Childericus, quem secundum vaticinium S. Eligii haud diutius regnasse oportuit: nam (ut dicebat) alter cito cecidit ex duobus, & tertius diu monarchiam obtinuit, qui fuit Theodoricus. Ex his ergo corrigas, qui Childerico annos tribuunt duodecim quem non excessisse putamus annum tertium, ad quem pervenisse vidimus. Quem vero diutius tenuisse regnum ex eodem divino constat oraculo, fuit, Theodoricus: nam apud Aimoinum reperies regnasse annos undeviginti, sive (ut alia lectio habet) viginti & unum. Quod autem apud Gregorium legitur regnasse annos quatuordecim, a tempore restitutionis certum est auctorem numerare: ait enim Sigebertus, eum restitutum anno Domini sexcentesimo septuagesimonono, defunctum vero anno sexcentesimo nonagesimotertio.

Corrigitur error de tempore Regum Francorum.

IV. Reddunt Græcorum Annales, hoc anno quarto Imperatoris Constantini cælesti

---

PAGIUS SÆC.VII. Anno Eræ Hispan. DCCIX. Anno Hegiræ LI. inchoato die 18. Feb. fer. 7. A.C. 671.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6164.

☉ 8. E. ☽ 7. P. 6. April. Indict. 14.

JESU CHRISTI 671.

VITALIANI PAPÆ 15.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 4.

I. Postconsulatus.

HIC annus ista formula notatus: *Anno XVIII. Constantini Aug. Post Consulatum ejus IV. & Imperii Heraclio ac Tiberio ejus fratrum anno XIII.*

II. Mors Childerici Regis.

A num. I. ad IV. Necem Childerici Regis Francorum distulimus in annum DCLXXIII. quo patrata est, ne ab ea dividamus quæ sequentibus post eam annis acta sunt, & narrationem nostram obscuriorem reddamus.

III. Signum apparet in Cælo.

Ad num. IV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DCLXIV. Kalend. Septembris anni Christi DCLXXII. inchoato ait: *Hoc anno Iris in cœlo conspecta cunctis omnibus tremorem incussit mense Martio Dystro: adeo ut omnes rerum universarum consummationem advenisse prædicarent.* Quare Iris illa visa anno sexcentesimo septuagesimo tertio, quo & recte eam collocavit Sigebertus in Chronico. Ejus quidem mentionem faciunt Cedrenus & Auctor Miscellæ ad annum IV. Constantini Pogonati, cum quo & Theophanes eam illigat: verum neuter observarat, Theophanem a fine Imperii Phocæ usque ad annum Christi DCXCIII. annum unum minus numerare, & ad defectum illum supplendum annis ab eo memoratis unitatem semper addendum esse, ut supra demonstravimus.

sti signo perterrefactum orbem, ita ut videretur ejus interitus imminere; in-

vasamque a Sarracenis Lyciam atque Ciliciam, comparatumque ab eisdem op- pa-

PAGIUS

mna. Memorabile porro hoc signum fuit, cum ut ii Auctores referunt, omnes crederent finem mundi instare, ac præterea ex ea certum argumentum habeamus anni necis Childerici Regis, qui hactenus in controversia, fuit, ut anno DCLXXIII. videbimus. Addit Theophanes horrendam quoque mortalitatem universam Ægyptum incessisse, & *Saracenos* classe maxima præparata *Ciliciam* prænavigasse & hyberna egisse partim *Smyrnæ*, partim in *Cilicia* & *Lycia*. Eos enim Constantinopolim per annos septem obsidione cinxisse infra visuri sumus.

IV. *Obitus S. Eremberti Episc. Tolosani.*

Hoc anno mortuus est *Sanctus Erembertus*, qui sub regimine Sancti Wandregisili in Cœnobio Fontanellensi Monachum induit, regnante Clotario III. & post aliquot annos jussu Regis populique electione Tolosanus ordinatus est Antistes. Verum postquam per aliquod tempus instar magnæ lampadis lumine suorum meritorum in illa Ecclesia fulsit, secessit ad Monasterium Fontanellense, cui tum præerat *S. Lanthertus*, ibique aliquantulum in sancta degens conversatione, ultimo confectus senio feliciter migravit ad Christum *pridie Idus Maii*, ut legitur in ejus Vita ab Anonymo Auctore scripta, quæ extat Sæculo secundo Benedictino. Mortem ejus hoc anno accidisse colligitur ex Chronico Fontanellensi, quod testatur anno DCCIV. corpora Sanctorum Wandregisili, Ansberti, & Wlframni translata fuisse pridie Kal. Aprilis, feria secunda, postridie Paschatis, quod eo anno celebratum est die XXX. Martii, additque illius Chronici Auctor, corpus S. Eremberti Episcopi positum fuisse in Basilica S. Pauli Apostoli *die tricesimo primo post Translationem prædictam* ideoque die prima mensis Maii S. Apostolis Philippo & Jacobo sacra, postquam, inquit Chronographus ille *annis plus minusve triginta tribus* in tumulo requievisset: quos annos si ordine retrogradu numeres, ad eum in quo versamur, pervenies. Quæ adversus hanc sententiam ex Jona Monacho Fontanellensi in Vita Sancti Wlframni Senonensis Episcopi afferri possunt, refellit Cointius.

V. *Occasione victoriarum Egfridi Regis Ecclesia Anglicana dilatatur.*

Hoc anno Picti *Egfridum* Northumbriæ Regem novitium & inexpertum rati in ejus Ditiones excursiones fecere; quibus Regius juvenis occurrens, innumerabilem eorum delevit exercitum cum paucis suis militibus, ut tradit Malmesburiensis lib. 3. de Pontif. sub finem. Quod hoc anno gestum indicat Eddius Stephanus in Sancti Wilfridi Vita cap. 18. dum ait id contigisse *in primis annis ejus, tenero adhuc Regno*, & antequam Ethildrita Regina, quam Adelredam vocat, ab eo separaretur: *In diebus illis Egfridus Rex religiosus cum beatissima Regina Adelreda, cujus corpus vivens ante impollutum post mortem incorruptum manens adhuc demonstratur; simul in unum Vuilfredo Episcopo in omnibus obedientes facti, pax & gaudium in populis, anni frugiferi, victoriæque in hostes Deo adjuvante subsecutæ sunt.* Anno autem sequenti Ethildrita in Monasterium secessit. Addit cap. sequenti Eddius, post hanc victoriam Wlferum Regem Merciorum, omnes Australes populos adversus Northumbros, quibus præerat Egfridus, concitasse, ut eos sub tributo redigeret; sed *Egfridum* occisis innumeris *Vuolferum* fugasse: *Regnumque ejus*, inquit, *sub tributo distribuit*. Malmesburiensis citatus idem narrat, asseritque partem Provinciarum Northanymbrorum Egfrido Wolferum cessisse, hocque bellum movisse quod meminisset patrem suum Pendam a Northumbris alias occisum. *Sicut igitur*, inquit Eddius cap. 20. *Ecfrido Rege religioso Regnum ad Aquilonem & Austrum per triumphos augebatur: ita beata memoria Vuilfrido Episcopo ad Austrum super Saxones, & Aquilonem super Brittones & Scottos Pictosque Regnum Ecclesiarum multiplicabatur*. Prioris belli non meminit Beda, sed tantum secundi lib. 4. cap. 12. qui ait, Egfridum fugato Wlfere Lindisfarorum Provinciam obtinuisse, ubi *Lindisfarorum* nomine *Lincolnienses* intelligit.

VI. *Ob bella domestica Religio & Politia civilis in Galliis pessumdata.*

Ab hoc circiter tempore propter turbulenta bella, quæ inter Gallos inflammata sunt, non solum politia civilis in Gallia corruere cœpit; sed etiam nationes ultra Rhenum positæ, quæ huc usque Dominationi Regum Francorum subditæ fuerant, ab ea paulatim desciscere, indeque idololatria in illis Regionibus revixit, pluresque hæreses in eas introductæ. Testatur hoc de statu civili Annalista Metensis, qui ad annum DCLXXXVIII. loquens de prosperis successibus *Pippini Heristalli* post pugnam Textriacam, a qua totius Franciæ Majoratum obtinere cœpit, ait: *Hinc Suavos & Baioarios, & Saxones, crebris irruptionibus frequentibusque præliis contritos ne Ditioni subjugavit. Hæ enim Gentes olim, & aliæ plurimæ multis sudoribus acquisitæ Francorum summo obtemperabant Imperio. Sed propter desidiam Regum, & domesticas dissensiones, & bella civilia, quæ in multas partes divisi Regni ingruerant, legitimam Dominationem deserentes, singuli in proprio solo armis libertatem moliebantur defendere. Quam obstinationem invictus Pippinus Princeps crebris expeditionibus, utilissimisque consiliis, & frequentibus populationibus Domino cooperante compescuit, severissimasque nationes Divina comitante virtute propriæ Dominationi subegit.* Pippino Heristallio demortuo *Carolus Martellus* ejus filius, & post eum Pippinus *Brevis* cognominatus, ac Carolomannus ejus filii fere continuo contra eosdem Saxones, Bajoarios, Frisios, Suevos, aliosque populos, qui jugum Francicum excusserant, pugnarunt; indeque factum, ut non solum Vita hominum solutior fuerit; sed etiam ad superstitiones inclinarit, pluresque in limite Rheni fluminis ad idololatriam conversi fuerint. Quare cum præfatus Carolomannus Concilium Germanicum anno DCCXLII. ad restituendam Religionem convocavit, in Præfatione ea se de causa Episcopos & Presbyteros convocasse testatur, *ut mihi*, inquit, *consilium dedissent, quomodo lex Dei & Ecclesiastica religio recuperetur, quæ in diebus præteritorum Principum dissipata corruit: & qualiter populus Christianus ad salutem animæ pervenire possit, & per falsos Sacerdotes deceptus non pereat*. Idem fere dicit Pippinus in Concilio Suessionensi anno DCCXLIV. indicto ut legere est in Canone primo ejusdem Concilii.

VII. *Hæresis & idololatria in Galliam Orient. introducta.*

Gregorius II. Pontifex Romanus intelligens sibi ob dignitatem Sedis suæ imminere curam universalis Ecclesiæ, Legatum in Germaniam misit S. *Bonifacium*, ut illic operam daret conversioni Paganorum. Hic ubi in Turingiam pervenit *Seniores plebis populique Principes affatus est, eosque relicta ignorantia caritati ad acceptam dudum Christianitatis Religionem iterando provocavit, quia fatiscente fuerunt Regum* Do-

paratum ad expugnandam Constantinopolitanam civitatem. Ita turbatus est Oriens, cum hæreticus Patriarcha eamdem gubernaret Ecclesiam; qui nec cessavit diversis motibus quati, quousque fides Catholica firmata est.

PAGIUS

Dominio, magna quidem eorum Comitum multitudo sub Theobaldi & Hedenie periculoso Primatu, qui lugubre super eos tyrannici Ducatus & infestum vastationis potius quam devotionis obtinebant Imperium, vel corporali per eos præventa morte, vel hostili siquidem eductione captivata est; in tantumque diversis constricta malis, ut cætera, quæ manebat, residua populi turba, Saxonum se subiiceret Principatui. Quo cessante religiosorum Ducum dominatu, cessavit etiam in eis Christianitatis & Religionis intentio, & falsi seducentes populum introducti sunt fratres, qui sub nomine Religionis maximam hæreticæ pravitatis introduxerunt sectam: ex quibus est Torchtwine & Berchthere, Eambreeh, & Hunred, fornicatores & adulteri, quos juxta Apostolum Dominus judicavit, inquit Willibaldus in Vita Sancti Bonifacii cap. 8.

VIII. *Illud magis probatur.*

Nec aliter loquitur S. Eigil Fuldensis Abbas in Vita Sancti Sturmii Abbatis Fuldensis primi, qui Sancto Bonifacio in Germania prædicanti oblatus est a parentibus: *Tempore quodam*, inquit, *Sanctus ac Venerabilis Archiepiscopus Bonifacius Noricam* (Baioariam scilicet, ut liquet ex Paulo Diacono in lib. 5. de Gest. Longob. cap. 32.) *Regionem ingressus, cum Sacerdotes & universos Ecclesiæ ordines ad Catholicam imbueret fidem, cunctosque ibidem hæreticorum errores ab Ecclesiæ repelleret; Christique populos quoque gentis illius, licet essent Christiani, ab antiquis tamen Paganorum contagiis & perversis dogmatibus, veracibus Christi Doctrinis cohiberet*, &c. *Tunc etiam puer Sturmi precatu parentum ab eo susceptus*. Idololatria autem & hæresis ab hoc circiter anno in Regiones illas ultra Rhenum positas irripere cœpit, ut elicio ex literis S. Bonifacii ad Zachariam Papam an. DCCXLII. datis: *Notum sit Paternitati Vestræ quod Carolomannus Dux Francorum, me accersitum ad se rogavit, ut in parte Regni Francorum, quæ in sua est potestate, faciam Synodum congregari, & promisit se de Ecclesiastica religione, quæ jam longo tempore, id est, non minus quam per sexaginta vel septuaginta annos calcata & dissipata fuit, aliquid corrigere & emendare velle*. Hujus observationis opera facile quisque intelliget, quam necessarium sit, bellorum sequentibus annis in Galliis gestorum in Annalibus Ecclesiasticis mentionem facere; cum ex iis morum dissolutio, disciplinæ Ecclesiasticæ ruina & idololatriæ ac hæreseos introductio profluxerint.

Obitus *Grimoaldi* Langobardorum Regis dequo anno DCLXXIII.

I. ANnus Domini sequitur sexcentesimus septuagesimussecundus, Indictione decimaquinta, idemque quartus Adeodati Romani Pontificis, quo contigit sanctissimi viri Audoeni Rothomagensis Episcopi peregrinatio ad limina Apostolorum, digna quidem quæ intexatur Annalibus in exemplum fidelium, ut discant quanta pietate consueverint viri sancti ejusmodi religiosum munus obire. De ea enim hæc in rebus ab eo præclare gestis (a): *Post fundatam in fide Ecclesiam, post doctrinæ fluenta, post tot ædificata monasteria, post tranquillatum totius Franciæ regnum, urbem Romam caput orbis & Christianæ religionis, quam Apostolorum Principes suis corporibus ornant, ac martyrum catervæ sacris ossibus decorant, Pontificatum ejus urbis tunc in annum quartum obtinente Adeodato Papa, adire tandem constituit. Cumque hoc longe lateque fama vulgaret, undique convenient ad virum Dei homines religiosi auri argentique pondera multa ei afferentes, simulque obsecrantes, ut ad corpus sanctorum Apostolorum, & martyrum pro redemptione animarum suarum ea deferri jubeat, partem etiam pauperibus illic suis sacris manibus distribuat, ipsosque suis precibus Christo commendet.*

(a) Extant apud Sur. die 24. Aug. c. 23.

Peregrinatio S. Audoeni ad limina Apost.

II. *Multi ergo venerabiles viri & Deo devoti una cum illo proficisci sibi licere gratulantur, in quibus erat sanctus Sidonius genere Scotus, extractor monasterii, quod nunc per metonymiam, sanctum Sidonium appellant. Stipatus ergo vir Deo dilectus sanctorum comitum turba, eleemosynarumque benedictionibus onustus, ad limina sanctorum Apostolorum hilaris, ut quondam Vas electionis, cum diversarum Ecclesiarum benedictiones in ministerium sanctorum Hierosolymam apportaret, pervenit. Ad singulas autem Apostolorum & martyrum Memorias se prosternens, vota & supplicationes tam pro se, quam pro totius Ecclesiæ Catholicæ pace obtulit, lacrymas tamen uberius quam verba fundens: ubicumque enim in oratione prostratus jacebat, flumina lacrymarum pavimenta irrigabant. Denique cum ad Petri Confessionem hunc versum inciperet. Exultabunt sancti in gloria: divinitus responsum est: Lætabuntur in cubilibus suis.*

Cultus sanctorum mirificus.

III. *Sed quis commemorare sufficiat, quanta liberalitate & munificentia per Romanas ecclesias & sanctorum Memorias traditam sibi pecuniam distribueret? Cumulabantur altaria sanctorum auro, & argento, itemque pauperum manus implebantur: gaudebat urbs tota, cum & beneficiis gratulabatur, ac si fidei suæ fundatores coram oculis corporeis intueretur. Absolutis vero apud loca sanctorum diu optatis precibus, divinis acceptis responsis, cum multarum reliquiarum suffragiis tandem venerabilis senex, altissimis Alpium jugis transmissis, in Gallias revertit.* Hucusque auctor.

Oblationes fidelium ad SS. martyres.

Hoc eodem anno, mense Septembri, quo prima Indictio inchoatur, & decimoquinto Kal. Martii numerari incipit annus tertius Ecgfridi Regis Anglorum a Theodoro Archiepiscopo Dorovernensi, Apostolica qua fungebatur auctoritate, congregata est in Anglia Synodus, de qua Beda (b) his verbis meminit: *Ejusdem Regis Ecgfridi anno tertio Theodorus cogit Concilium Episcoporum una cum eis, qui canonica Patrum statuta diligerent & nossent, magistris Ecclesiæ pluribus. Quibus pariter congregatis, diligenter ea quæ unitati pacis Ecclesiasticæ congruerent, eo quo Pontifi-*

Synodus Anglic.

(b) Beda de Gest. Angl. l. 4. c. 5.

PAGIUS SÆC. VII

Anno Eræ Hisp. DCCX. Anno Hegiræ LII. inchoato die 7. Jan. fer. 5. Anno Hegiræ LIII. inchoato die 27. Decemb. fer. 2. A.C. 672.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6165.

☉ 9. D. C. ☽ 8. P. 25. April. Indict. 15.

JESU CHRISTI 672.

ADEODATI PAPÆ 1.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 5.

HIc annus ista formula notatos: *Anno XIX. Constantini Aug. Post Consulatum ejus V. & anno Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum XIV.*

I. Postconsulatus.

II. A num. I. ad IV. Fridegodus in Vita S. Audoeni Episcopi Rotomagensis, decimo post Christum sæculo ab eo scripta docet hunc Sanctum Antistitem Romam adire constituisse, *Pontificatum ejus Urbis tunc in annum quartum obtinente Adeodato Papa*. Quare ea peregrinatio ab Audoeno suscepta anno sexcentesimo septuagesimo quinto, quo *Adeodatus* mense Aprili annum Pontificatus sui quartum inchoavit. *Multi venerabiles Viri & Dei devoti una cum illo proficisci sibi licere gratulabantur, in quibus erat Sanctus Sidonius genere Scotus, exstructor Monasterii, quod nunc per methonymiam Sanctum Sidonium appellant*. Stipatus igitur Vir Deo dilectus Sanctorum comitum turba & eleemosinis onustus ad limina Sanctorum Apostolorum pervenit. Erat *Sidonius* Monachus Gemmeticensis, qui factus postea primus Abbas Monasterii, quod in agro Rotomagensi *Thedericus* Francorum Rex antea construendum curavit quarta scilicet leuca ab ea Civitate in solo Calletensi ubi pagus etiamnum conspicitur, qui de S. Sidonii nomine S. Sidonius, vulgo *Saint Saens*, appellatur. Rediit postea *S. Audoenus* in Galliam, & cum eo S. *Sidonius*, dum inter Ebroinum, aliosve Proceres discordiæ enatæ essent, ut indicat Fri-

S. Audoenus cum S. Sidonio Romam proficiscitur.

vificem decebat animo, cupit observanda docere: cujus Synodicæ Actionis hujusmodi textus est:

IV.

In nomine Domini Dei & Salvatoris nostri Jesu Christi, regnante in perpetuum ac gubernante Ecclesiam eodem Domino nostro Jesu Christo, placuit convenire nos juxta morem canonum venerabilium tractaturos de necessariis Ecclesiæ negotiis. Convenimus autem die vigesimaquarta mensis Septembris, Indictione prima, in loco qui dicitur Herudford: Ego quidem Theodorus quamvis indignus ab Apostolica sede destinatus Dorovernensis Ecclesiæ Episcopus, & consacerdos ac frater noster reverendissimus Bisi Orientalium Anglorum Episcopus: quibus etiam frater & consacerdos noster Vvilfridus Nordumbrorum gentis Episcopus per proprios legatarios affuit. Affuerunt & fratres ac consacerdotes nostri Putta Episcopus castelli Cantuariorum quod dicitur Rofcbester, Leutherius Episcopus Occidentalium Saxonum, Vvinfridus Episcopus provinciæ Merciorum. Cumque in unum convenientes, juxta ordinem quique suum resedissemus: Rogo, inquam, dilectissimi fratres, propter timorem & amorem Redemptoris nostri, ut in commune omnes pro nostra fide tractemus: ut quæque decreta ac definita sunt a sanctis ac probabilibus Patribus, incorrupte ab omnibus nobis serventur.

V.

Hæc & alia quamplura, quæ ad charitatem pertinebant, unitatemque Ecclesiæ conservandam, prosecutus sum. Cumque explessem prolocutionem, interrogavi unumquemque eorum per ordinem, si consentirent, ea quæ a patribus canonice sunt antiquitus decreta, custodire. Ad quod omnes consacerdotes nostri respondentes dixerunt: Optime omnibus placet, quæque definierunt sanctorum canones Patrum, nos quoque alacri animo libentissime servare. Quibus statim protuli eumdem librum canonum, & ex eodem libro decem capitula, quæ per loca notaveram, quia maxime nobis necessaria sciebam, illis coram ostendi, & ut hæc diligentius ab omnibus susciperentur, rogavi.

Sanciti canones.

Primum capitulum, ut sanctum diem Paschæ in commune omnes servemus Dominica post decimamquartam Lunam primi mensis.

Secundum, ut nullus Episcoporum parochiam alterius invadat, sed contentus sit gubernatione creditæ sibi plebis.

Tertium, ut quæque monasteria Deo consecrata nulli Episcoporum liceat ea in aliquo inquietare, nec quicquam de eorum rebus violenter abstrahere.

V

Quartum, ut monachi non migrent de loco ad locum, hoc est, de monasterio ad monasterium, nisi per dimissionem proprii Abbatis, sed in ea permaneant obedientia, quam tempore suæ conversionis promiserunt.

Quintum, ut nullus clericorum relinquens proprium Episcopum passim quolibet discurrat, neque alicubi veniens absque commendaticiis litteris sui Præsulis suscipiatur. Quod si semel susceptus est, & noluerit invitatus redire: & susceptor, & is qui susceptus est, excommunicationi subiacebit.

Sextum, ut Episcopi atque clerici peregrini contenti sint hospitalitatis munere oblato, nullique eorum liceat ullum officium sacerdotale absque permissu Episcopi, in cujus parochia esse cognoscitur, agere.

Septimum, ut bis in anno Synodus congregetur: sed quia diversæ causæ impediunt, placuit omnibus in commune, ut Kalendis Augusti, in loco qui appellatur Clofeshooh, semel in anno congregetur.

Octavum, ut nullus Episcoporum se præferat alteri per ambitionem, sed omnes agnoscant tempus & ordinem consecrationis suæ.

Nonum capitulum in commune tractatum est, ut plures Episcopi, crescente numero

PAGIUS

Fridegodus laudatus, quibus sedendis incubuit Audoenus ut infra, videbimus, de *Sidonio* legendus Menardus in Observat. ad Martyrologium Benedictinum ad diem XIV. Novemb. qui docet Monasterium illud a Normannis fuisse postea solo æquatum, & *Sidonii* Vitam recitat.

III. *Obitus Egberti Cantuariorum Regis.*

A num. IV. ad VIII. Synodus *Hertfordiensis* quam Theodorus Cantuariensis Episcopus, compositurus Anglo-Saxonum Ecclesiam celebravit, pertinet ad annum sexcentesimum septuagesimum tertium, ad quem Beda in epitome scribit: *Egberct Rex Cantuariorum obiit; & Synodus facta est ad Herudforda, præsente Egfrido Rege præsidente Archiepiscopo Theodoro, utilissima, decem Capitulorum.* In Historiæ vero lib. 4. cap. 5. postquam ea Capitula retulit, ait: *Facta est hæc Synodus anno ab Incarnatione Domini sexcentesimo septuagesimo tertio, quo anno Rex Cantuariorum Egberct mense Julio obierat, succedente in Regnum fratre Lothere.* Successerat *Egbertus* Ercomberto patri anno DCLXIV. die XIV. mensis Julii demortuo, & Regnum *per novem annos tenuit*, inquit Beda lib. 4. cap. 1. quare novem illi anni completi, ac integri fuere. *Lothere Lotharius* communius vocatur, insigni injuria filiorum Egberti Sceptrum arripuit, qui duos filios reliquit *Edricum* atque *VVigtredum*, quæ ex invasione enata postea bella, de quibus Historici Angli consulendi.

IV. *Synodus Herefordiensis*

Beda lib. 4. cap. 5. Postquam narravit mortem Osvvi Regis Northumbriæ, inquit: *Qui defunctus die XV. Kal. Mart. Egfridum filium Regni hæredem reliquit; cujus anno Regni tertio Theodorus coegit Concilium Episcoporum.* Initio vero Synodicæ Actionis ibidem recitatæ hæc verba leguntur: *Convenimus die vigesima quarta mensis Septembris, Indictione prima, in loco qui dicitur Herudford.* Hæc indictio prima merito turbavit Baronium, non solum quia non anni

mero fidelium, augeretur. Sed de hac re ad præsens silemus.

Decimum pro conjugiis, ut nulli liceat nisi legitimum habere connubium: nullus incestum faciat: nullus conjugem propriam nisi ut sanctum Evangelium docet, fornicationis causa relinquat. Quod si quisquam propriam expulerit conjugem legitimo sibi matrimonio conjunctam: si Christianus esse recte voluerit, nulli alteri copuletur, sed ita permaneat, aut propriæ reconcilietur conjugi.

VII. *His itaque capitulis in commune tractatis ac definitis, ut nullum deinceps ab aliquo nostrum oriatur contentionis scandalum, aut alia pro aliis divulgarentur: placuit, ut quæque definita sunt, unusquisque nostrum manus nostræ subscriptione confirmaret. Quam sententiam definitionis nostræ Titillo notario scribendam dictavi. Actum in mense & Indictione suprascriptis. Quisquis igitur contra hanc sententiam juxta decreta canonum, nostra etiam consensione ac subscriptione manus nostræ confirmatam, quoquo modo venire eamque infringere tentaverit, noverit se ab omni officio sacerdotali & nostra societate separatum. Divina nos gratia in unitate sanctæ Ecclesiæ sua viventes custodiat incolumes. Facta autem est hæc Synodus anno ab incarnatione Domini sexcentesimo septuagesimotertio.* Hactenus in Synodo Beda: sed corrigendum puto annum Domini, cum facta Synodus dicitur anno septuagesimotertio supra sexcentesimum; nisi tunc una cum Indictionis principio, hoc ipso quoque anno, mense Septembri sequens annus Domini fuerit numerari cœptus.

VIII. Hoc eodem anno e vita ereptus est sanctissimus Episcopus Ceadda, ut idem asserit Beda (*a*), qui de peste, quæ hoc anno Angliam depasta est, pluribus agit (*b*): tertius namque hic est annus sedis ejus, de quo ipse Beda hæc ait: *Cum in illa provincia* (Merciorum scilicet, cui dictus Ceadda Episcopus datus erat) *duobus annis ac dimidio Ecclesiam gloriosissime rexisset, affuit, superno dispensante judicio, tempus, de quo loquitur Ecclesiastes* (*c*): *Quia tempus mittendi lapides, & tempus colligendi. Supervenit namque clades divinitus missa, quæ per mortem carnis vivos Ecclesiæ lapides de terrenis sedibus ad ædificium cæleste transferret.* Pergit dicere de vita & ad Deum transitu ejusdem Episcopi, qui hoc anno contigit sexto Nonas Martias: deque magni meriti viro, Ovvino monacho multa habet, pluraque etiam de nonnullis sanctis virginibus monasticam vitam agentibus sub sancta Eldiburga Abbatissa tunc ex hac vita ad Deum receptis, ipsiusque Eldiburgæ ex hac vita migratione, signis cælestibus earumdem sanctitate omnibus testata: quæ tu consulas.

(*a*) Beda l. 4. c. 3.
(*b*) Beda l. 4. c. 7. 8. 9. & 10.
De Ceaddæ Episc. obitu.
(*c*) Eccl. 3.
Lues grassatur.

At

PAGIUS animadverterat, Anglos hoc tempore usos esse Indictione Constantiniana, a die XXIV. Septemb. cœpta; sed etiam quia ea mendose in omnibus Bedæ editionibus, & in versione etiam Saxonica descripta est. Beda enim lib. de Temporum Ratione Tomo II. pag. 80. edit. Colon. hæc scribit: *Incipiunt Indictiones ab VIII. Kalendas Octobris, ibidemque terminantur.* Quare die XXIV. Septembris anni DCLXXIII. inchoarunt Angli Indictionem secundam quam Constantinopolitani a præcedentibus Kalendis Septembris jam auspicati erant, sicuti & hoc tempore alii populi. Synodum enim illam anno DCLXXIII. habitam fuisse, tam annus Incarnationis a Beda expressus, quam duratio Regni Lotharii, mense Julio inchoati nos dubitare non patiuntur. Is enim teste Beda lib. 4. cap. 5. regnavit annos undecim & menses septem, & mortuus est anno DCLXXXV. VIII. Idus Februarii, ut Beda lib. 4. cap. 26. scribit. Quare quando loco mox citato Beda asserit Concilium istud congregatum fuisse *anno tertio* Ecgfridi Regis qui die XV. Februarii anni DCLXX. Osvvio patri successerat, non annos Imperii, sed annos civiles numerat, & menses septem, qui post annum Regni tertium lapsi erant, negligit, uti sæpe alii Historici. Ad locum Synodi quod attinet, quem Beda *Herudford* vocat, hodie est *Hertfordia* seu Herefordia, quam Camdenus in Cattieuchlanis populis locat.

V. Ad num. VIII. Beda lib. 4. cap. 3. fuse agit de *S. Ceadda* Episcopo Merciorum simul & Lindisfarnorum, aitque Sedem ejus Episcopalem fuisse Lichfeldiam, & in illa Provincia *duobus annis ac dimidio* Ecclesiam gloriosissime rexisse, ac obiisse, *sexto die Nonarum Martiarum*. Quare anno DCLXIX. ineunte circiter Septembri ad Episcopatum illum evectus fuerat. *In cujus locum ordinavit Theodorus VVinfridum, Virum bonum & modestum, qui sicut Prædecessor ejus, Provinciis Merciorum, & Mediterraneorum Anglorum, & Lindisfarorum Episcopatus officio præesset: in quibus cunctis VVlfheri (qui adhuc supererat) sceptrum Regni tenebat.* Cum successu temporis plures in Anglia constituti essent Episcopi ob suam antiquitatem eminuit præ reliquis Sedes Lichfeldensis, etiam subinde Archiepiscopalis habita, Pallio ab Hadriano primo Pontifice Romano ad Aldulphum Episcopum misso, eique subiecti erant omnes Regni Merciorum & Orientalium Anglorum Episcopi, ut scribit Godwinus in Comment. de Præsul. Angliæ pag. 365. Sancti Ceaddæ Vitam ex variis Bedæ locis collegit Bollandus ad diem II. Martii, quæ ex Observationibus nostris illustrari poterit.

Obitus S. Ceadda Episcopi Lichfeldiensis.

VI. Florebant hoc tempore in Anglia Sanctus *Erconvaldus* & Sancta *Æthelburga* seu *Edilburga* soror ejus, illeque, ut testatur Beda lib. 4. cap. 6. priusquam fieret Episcopus Londoniensis, duo præclara Monasteria, unum sibi juxta fluvium Tamisum alterum, sorori suæ in Orientali Saxonum Provincia construxerat. Præfuit per plures annos eidem Monasterio Berecingensi dicto *Edilburga*, quam Capgravius in ejus Vita refert obiisse quinto Idus Octobris, circa annum DCLXXVI. quod Harpsfeldius sæculo VII. cap. 14. etiam tradit. Fuse de ea & de miraculis in Berkengensi Monasterio factis illud re-

Florent SS. Erconvaldus & Edilburga in Anglia.

gen-

IX.

(a) Beda l. 3. c. 3. (b) Beda l. 4. c. 11. Sebbi Reg. laudes.

At non silentio praetereundus, sed Annalibus merito intexendus felix ad Deum transitus Orientalium Saxonum Regis Sebbi, de quo superius mentio (a) facta est, quem sanctarum virginum laeto funeri idem Beda subiicit istis verbis (b): *Eo tempore praerat regno Orientalium Saxonum (ut idem etiam libellus docet) vir multum Deo devotus, nomine Sebbi, cujus supra meminimus. Erat enim religiosis actibus, crebris precibus, piis eleemosynarum fructibus plurimum intentus, vitam privatam & monachicam cunctis divitiis & honoribus praeferens: quam & olim jam, si non obstinatus conjugis animus divortium negaret, relicto regno, subiisset. Unde & multis visum (ut saepe dictum est) quia talis animi virum, Episcopum magis, quam Regem ordinari deceret. Cumque annos triginta in regno miles regni caelestis exegisset, correptus corporis infirmitate permaxima, qua & mortuus est, admonuitque conjugem, ut vel tunc divino se servitio pariter manciparent, cum amplius pariter mundum amplecti, vel potius mundo servire non possent.*

X. Rex religionis habitum suscipit.

Quod dum aegre impetraret ab ea, venit ad Antistitem Londoniae civitatis vocabulo Valdhere, qui Erconvaldo successerat, & per ejus benedictionem habitum religionis, quem diu desideraverat, accepit. Attulit autem eidem & summam pecuniae non parvam pauperibus erogandam, nil omnimodis sibi reservans, sed pauper spiritu magis propter regnum caelorum manere desiderans. Qui cum ingravescente praefata aegritudine diem sibi mortis imminere sensisset, timere coepit homo animi regalis, ne ad mortem veniens tanto affectus dolore aliquid indignum suae personae vel ore proferret, vel aliorum motu gereret membrorum. Unde accito ad se praefatae urbis Londoniae, in qua tunc ipse manebat, Episcopo, rogavit, ne plures eo moriente, quam ipse Episcopus & duo sui ministri adessent. Quod dum Episcopus libentissime se facturum promitteret, non multo post idem vir Dei cum membra sopori dedisset, vidit visionem consolatoriam, quae omnem ei anxietatem memoratae solicitudinis auferret, insuper & qua die esset hanc vitam terminaturus, ostenderet.

XI. Visio & felix transitus pii Regis.

Vidit enim (ut post ipse referebat) tres ad se venisse viros claro indutos habitu: quorum unus residens ante lectulum ejus, stantibus his qui secum advenerunt comitibus, & interrogantibus de statu ejus quem languentem visitare venerunt, dixit, quod anima ejus & sine ullo dolore & cum magno lucis splendore esset egressura de corpore: sed & tertium exinde diem, quo esset moriturus, insinuavit. Quod ita utrumque ut ex visione didicit, completum est. Nam die dehinc tertio, completa hora nona, subito quasi leviter obdormiens, sine ullo sensu doloris emisit spiritum. Cujus corpori tumulando praeparaverant sarcophagum lapideum: sed cum hic corpus imponere coepissent, invenerunt hoc mensura palmo longius esse sarcophago. Dolantes ergo lapidem in quantum valebant, addiderunt longitudini sarcophagi quasi duorum men-

PAGIUS

gente Æthilburga Beda lib. 4. capp. 7. 8. 9. & 10. Valde autem falluntur, qui *Erconvaldum* & ejus sororem patrem habuisse *Annam* Orientalium Anglorum Regem scripsere; cum Thomas Eliensis Monachus in Vita Sanctae Ethildritae Reginae cap. e. ubi omnes ejus liberos enumerat, neutrius mentionem faciat. De Erconvaldo a Theodoro Archiepisc. Cantuariensi Episcopo Londinensi anno DCLXXIV. creato infra non semel sermo erit.

VII. Obitus S. Sebbi Regis Orientalium Saxonum.

A num. IX. ad XIII. Sancto *Erconvaldo* in Londinensi Sede constituto, *Sebbus*, qui cum *Sighero* Orientalibus Saxonibus praeerat, liberior ad opera pietatis fuit. Tunc Monasticae vitae quam coronae appetentior, statuit turbulentis Regni negotiis se subducere. Verum in hoc sancto mentis proposito constanti, uxor impedimento fuit: *Sebbus*, inquit Beda lib. 4. cap. 11. *Erat religiosis actibus, crebris precibus, piis eleemosinarum fructibus plurimum intentus; vitam privatam & Monachicham cunctis Regni divitiis & honoribus praeferens, quam & olim jam, si non obstinatus conjugis animus divortium negaret, relicto Regno subiisset.* Addit Beda eum *cum annos triginta in Regno miles caelestis exegisset*, correptum corporis infirmitate permaxima, aegre ab uxore impetrasse, ut se uterque Divino servitio manciparent, venisse ad Antistitem Londoniensem *Valdherum*, qui Erconvaldo successerat, & ab eo habitum religionis accepisse, ac *ingravescente praefata aegritudine* ad Deum migrasse, eique duos ejus filios *Sighardum* & *Suefredum* in Regno successisse. Quare cum aooo DCLXV. Regnum Orientalium Saxonum inierit, annosque triginta tenuerit, mors ejus incidit in annum Christi sexcentesimum nonagesimum quartum aut insequentem, non vero in currentem, ut habet Baronius oum. IX. qui & perperam eum peste sublatum credidit. Colitur *Sebbus* Rex tam in Martyrologio Anglicano, quam Romano ad diem XXIX. mensis Augusti.

VIII. S. Etheldreda Regina & Abbatissa obitus.

Hoc anno *Sancta Ethildrita* seu *Etheldreda* Monitis Sancti Wilfridi Eboracensis Episcopi edocta, quae dio divortiom ab Egfrido marito Cantii Rege postulaverat, ut Monasterium ingredi posset, ab eo tandem obtinuit. Beda enim lib. 4. cap. 19. testatur, eam *duodecim annis, perpetua tamen virginitatis integritate*, Egfridi Regis usam esse consortio, ut diximus anno DCLX. *Oswius* Northumbriae Rex sororem habuerat *Ebbam*, quae hoc tempore Abbatissa erat Monasterii positi in loco, quem *Coludi Urbem* nominant, & sub ejus Magisterio Ethildrita deposito Regni Diademate quae Monasticae institutionis sunt, didicit, postquam velamen a Sancto Wilfrido accepisset. *Post annum*, inquit Beda citatus, ipsa facta est Abbatissa Monasterii Eliensis a se constructi, fuitque *Virginum Deo devotarum perplurium Mater Virgo.*

Post

menfuram digitorum; fed nec fic quidem corpus capiebat. Unde facta difficultate tumulandi, cogitabant aut alium quærere loculum, aut ipfum corpus, fi poffent, in genibus inflectendo breviare, donec ipfo loculo caperetur.

XII. Ingens miraculum de fepulcro Regis.

Sed mira res, nec nifi calitus facta, ne aliquid horum fieri deberet, prohibuit. Nam fubito aftante Epifcopo & filio Regis ejufdem ac monacho Sighardo, qui poft illum cum fratre fuo Frede regnavit, & turba hominum non modica, inventum eft farcophagum illud congruæ longitudinis ad menfuram corporis, adeo ut a parte capitis etiam cervical poffet interponi, a parte vero pedum menfura quatuor digitorum in farcophago corpus excederet. Conditus eft autem in ecclefia beati Doctoris Gentium, cujus edoctus monitis, cæleftia fpirare didicerat. Hucufque Beda. Porro omnes iftos tunc ex pefte defunctos, in fanctorum catalogum religiofe, calculo accedente divino, receptos, annis fingulis, fingulis diebus quibus ex hac vita migrarunt, Ecclefia Dei piæ memoriæ repræfentat.

XIII. Hoc pariter anno, qui numeratur quintus Conftantini Imperatoris, Sarraceni ingenti numero traiicientes in Traciam, appropinquantes Conftantinopolim, affiduis prœliis a menfe Aprili ufque ad feptembrem eam expugnare tentarunt: quod cum facere minime a Deo conceffum fuerit, hyemare ftatuerunt Cyzici, ut ad proximum ver copias ad aggrediendam civitatem paratas haberent: quod non femel tantum factum eft, fed id ipfum per feptem annorum fpatia iteratum annis fingulis, ea Theophane Græcorum produnt Annales (a): ajunt enim: *Per feptem annos eifdem geftis, Divina, Deique genitricis ope, multitudine virorum bellicoforum amiffa, & vulneratione maxima in eis effecta, confufi ac reverfi cum ingen-*

(a) Theop. & Cedren. an. 5. Conftant. Imp.

PAGIUS Poft Wifheri Merciorum Regis mortem *Sancta Vverburga* ejus filia S. Ethildritæ Majoris matertetæ Monafterium intravit, ficuti & Sancta *Sexburga* Ethildritæ foror ac avia Werburgæ, quæ utraque poftea Elienfis Monafterii Abbatiffa extitit. *Rapta eft ad Dominum Virgo Etheldreda in medio fuorum, nono Kalend. Junii poft annos feptem, ex quo Abbatiffæ gradum fufceperat: & æque (ut ipfa jufferat) non alibi quam in medio fuorum juxta ordinem quo tranfierat, ligneo in locello eft fepulta. Tranfivit autem anno ab Incarnatione Domini fexcenteſimo feptuagefimo nono, a cænolenta voragine hujus mundi ad Cæleftis gaudia Regni fub Regibus Anglorum, fratre ejufdem videlicet Aldulfo Orientalium, & Lothero Sancta Sexburgæ filio Cantuariorum*, inquit Thomas Elienfis Monachus, qui fæculo XII. vixit, *gravis ac difertus Auctor*, inquit Mabillonius Sæculo Secundo Benedictino, qui primus ex MSS. Codd. Vitam Sanctæ Etbildritæ Virginis & Reginæ Abbatiffæ Elienfis primus eruit. Sed loco, *nono Kalendas Junii*, legendum, *nono Kalendas Julii*, quo die memoriam ejus celebrant præter Martyrologium Romanum Martyrologia fincera Bedæ, Wandelberti, Ufuardi & Adonis, & quem diem Mabillonius in margine notat, quamvis hujus erroris mentionem non faciat.

IX. *Corpus ejus poft mortem incorruptum.* Poft ejus mortem *Sexburga* e fororibus Abbatiffa electa, qui cum poft annos duodecim placuiffet fororis fuæ Reliquias reverenter de terra colligere; ejus corpus ita incorruptum inventum eft ac fi eodem die fuiffet defuncta, five humi condita, inquit Thomas Elienfis citatus. De qua Tranflatione anno DCLXIV. num. XII. egimus. Hæc verba mutuatus eft idem Thomas a Beda lib. 4. cap. 19. qui addit, Sanctum *Vvilfridum* & multos alios, qui novere, id teftatos effe. Anno Chrifti MCVI. Ricardus Elienfis Abbas aliam Tranflationem fecit, cum de *Vvitburga* Virginis fororis Sanctæ Ethildritæ, ut fuo loco dixi, incorruptione quæftio effet, & tam illius Sanctæ quam Ethildritæ patuit integritas & incorruptio corporum, inquit Malmesburienfis lib. 4. de Geftis Pont. pag. 293. qui fuam Hiftoriam perduxit ufque ad annum MCXLII. quo vivebat.

X. Ad num. XIII. & feq. Theophanes anno Incarnat. fecundum Alexandrinos DCLXIV. Kalendis Septembris præfentis Chrifti anni inchoato, refert, *Conftantinum* Auguftum, cum accepiffet, *Saracenos* claffem maximam ad Conftantinopolim obfidendam præparaffe, biremes etiam cacabos igne oppletos ferentes, & dromones fiphonibus eumdem ignem fpirantes ad portum in hoftes impreffionem facturos præparari juffiffe. Tum anno DCLXV. ait Theophanes, eo anno belli maritimi renovatricem illam Dei adverfariorum Claffem ad Thraciæ fines appuliffe, & fingulis diebus a diluculo ad vefperam armis fe fe impellentium ac viciffim bellica vi repulforum crebrum, imo quotidianum excitatum & reparatum fuiffe conflictum. Subdit: *Bello tandem per annos feptem in hunc modum protracto, & amiffa Virorum bellicorum innumera multitudine, a vulneribus infuper & lue maxima ipfis inflicta, Deo Deique Genitrice auxiliarem manum conferentibus, cum dedecore & animi dolore receffere.* Ea igitur Claffis vela faciens fractis ad faxa vel in profundum abforptis ratibus tota difperiit. *Tum vero Callinicus Heliopolenfis in rebus arte parandis ftrenuus, Syria ad Romanos deficiens, igne marino excogitato, Arabum navigia, ipfis hominibus vivis confumptis, fuccendit. Sicque Romani victores reverfi funt: ignemque marinum invenere.* Ita Theophanes, cui fuffragantur Cedrenus, Zonaras, Nicephorus in Hiftoria, aliique, qui omnes obfidionem feptem annos duraffe tradunt. Eumdem denique annorum numerum exhibent *Triodium*, quod ritualis Græcorum liber eft, & Oratio Hiftorica *in Feftum Acbatifti* a Combefifio poft Hiftoriam Hærefis Monothelitarum edita. Ecclefia enim Græca Sabbato quintæ hebdomadis Quadragefimæ celebrat hymnum *Acathiftum* dictum in laudem Deiparæ ob Conftantinopolim ejus ope a Dei hoftibus liberatam, fub Heraclio, Conftantino Pogonato, & Leone Ifauro, ut videre eft in lib. 3. Obfervat. Gretferi in Codinum Curopalatam cap. 7.

Conftantinopolis per annos VII. a Saracenis oppugnata.

XI. *Hujus oppugnationis initium obfcurum.* Ex his manifeftum eft, Theophanem initium hujus oppugnationis confignare anno Eræ noftræ infequenti; cumque poft annos quatuor de pace inter Romanos & Saracenos inita fermonem habeat, Baronius exiftimavit errorem effe in numeris annorum, quibus obfidio, ut [illegible] eam

Obsidio Constantinop. cœpta.

genti mœrore fuat, Cum autem discessisset idem demergendus a Deo flalus, ab byemali æstu ac spiritu procellarum circa partes Scylles comprehenditur, & contritus totus omnino disperiit. Hæc de classe Sarracenoram & rebus ab eis in obsidione Constantinopolis gestis.

XIV. Quo etiam anno, pugnante alio Sarracenorum Duce adversus copias Romanorum sub Floro, Petronio, & Cypriano Ducibus constitutas, ex Ipsius exercitu trigiata millia desiderata esse, iidem doceat Annales; adduntque de novo adinvento igne, quem marinum dicebant, quod in mari arderet, quo & naves Arabum combusserunt. Verum quod ad obsidionis tempus spectat, errorem esse in annorum numero certum est: nequaquam enim potuit ad septennium perdurasse: nam anno abhinc quarto constat inter Romanos & Arabes pacem esse sancitam, ut iidem produnt Annales. Est mentio in decimatertia Actione Sextæ Synodi de obsidione Constantinopolis, quæ facta est per spatium duorum annorum, sed sub Vitaliano Romano Pontifice, ac proinde diverso ab isto tempore. Cæterum tot tantaque præter spem atque opinionem concessit Deus Imperatori Catholico de fide Catholica benemereri satagenti, quo-

Error corrigitur de tempore obsidionis.

PAGIUS eam appellat, duravit. Jam anno DCLVI. num. XL. ut ostenderet immutata fuisse Sextæ Synodi acta a Theodoro Constantinopolitano Patriarcha, inter alias conjecturas hanc addiderat: *Quod insuper in iisdem Synodalibus recitatis Actis Constantinopolitana Civitas biennali fuisse obsidione fatigata traditur, baud mediocrem pariter de impostura suspicionem auget: Siquidem neque Theophanes, qui per annos singulos Imperatorum res gestas recensuit, neque quisquam Græcorum Historicorum tanta rei vel leviter reperi-*
„ *tur meminisse*. Petavius in Notis ad Histo-
„ riam Nicephori, recitatis Theophanis verbis
„ dicit ea mendosa esse. Sub hujus, inquit, Im-
„ perio Constantini nonnisi anno V. in Thra-
„ ciam delati sunt, eodemque anno confectum
„ est ope Divina bellum. Quare cum ambigue
„ loquantur illi de toto belli tempore, quod
„ etiam sub *Constante* gestum est, par est an-
„ norum numerum accipi. Etenim anno ejus
„ XXVI. Chalcedonem appulsi maxime inde
„ præda potiti sunt, a quo tempore ad an-
„ num *Pogonati* V. anni sunt septeni. Er-
„ go ita forsitan componenda res est; ut,
„ quanquam plures annos bellum tenuerit, ta-
„ men nonnisi septies Constantinopolim usque
„ populabundi pervenerint.

XII. *Opiniones Goaris & Combefisii.*

Goarus in Notis ad Theophanem ex eo quod hic Historicus tradat, bellum septimo anno ad finem perductum esse, putat inde sequi sexto supra vicesimum Constantis anno Saracenicam adversus Constantinop. expeditionem susceptam esse. Eo enim Constantis anno asserit Theophanes Saracenos Chalcedonis partes armis infestis vexasse; ad *Constantini Pogonati* annum secundum *Phadalam* Saracenorum Ducem ad Cyzicum byemasse; ad annum ejus quartum armorum classisque majorem vim incubuisse; quia dicit Theophanes classem ad ferendum auxilium ab Arabibus missam, quartoque ejusdem Imperatoris anno Saracenos græco igne vastatos esse: quo pacto, inquit Goaras, septem annis Saracenicam obsidionem toleravit Constantinopolis. Denique Combefisius in Hist. Monothelitarum ac Differt. pro Actis Sextæ Synodi cap. 2. paragr. 4. nesciens quo se verteret, ait: *Cum erratio Thoma tanto intervallo a biennali illa obsidione distet, credendum non est Georgio Carthophylaci cum obtestatione loquenti in Synodo.*

XIII. Verum nondum istum, qui Viros eruditissimos in transversum egit, apertissime, planissimeque explico. Theophanes & ex eo Cedrenus anno uno tardius septennalem Constantinopoleos oppugnationem auspicati sunt, quemadmodum ex ipsismet eruitur: uterque enim ejus initium cum anno quinto Constantini Pogonati, finem vero, seu pacem Romanos inter & Saracenos compositam cum anno nono ejusdem Imperatoris copularunt, ac præterea, uti sæpe monui, Theophanes, & ex eo Cedrenus, per hæc tempora annum unum minus numerant. His adde in Theophane legendo, non ad annos Imperatorum sed ad annos Incarnationis Eræ Alexandrinæ, quando certus rei gestæ annus quæritur, attendendum. Quo posito si annos Incarnationis a Theophane memoratos, & inter bellum istud ac pacem interjectos enumeres, eum annis duobus tardius illud inchoasse, sed nulla alia in re peccasse, comperies. Siquidem anno Eræ Alexandrinæ DCLXV. Kal. Septemb. anni Christi DCLXXIII. inchoato initium hujus belli; anno vero Incarnationis DCLXIX. Kal. Septemb. anni Dionysiani DCLXXVII. incœpto, annoque Dionysiano DCLXXVIII. absoluto, ejus finem ac pacem consignat. Quare Theophanes annos duos mians secundum Eram Alexandrinam, secundum vero Dionysianam unam minus numerat; idroque debuit Theophanes belli principium cum anno Eræ Alexandrinæ DCLXIII. Kalend. Septemb. anni Dionysiani DCLXXI. inchoato, exordiri; hoc enim pacto tam juxta calculum Alexandrinum, quam Dionysianum per annos septem, utrimque scilicet incompletos, protractum, est, ab anno scilicet Dionysiano DCLXXII. ad ann. Dionysianum DCLXXVIII. quorum prior anno Alexandrino DCLXIII. posterior anno Alexandrino DCLXIX. respondet. Et revera ita res se habuit. Elmacinus quippe lib. 1. Hist. Saracenicæ exordium hujus belli cum præsenti Christi anno illigavit; ait enim: *Anno LII.* (Hegiræ sc.) *oppugnavit, Jezidus filius Muavia filii Abusophiani Romanos cum multis e suis, inter quos Abiobus Medinensis. Deinde profecti sunt ad Constantinopolim ubi mortuus est Abiobus in oppugnatione.* Plura de hoc bello Elmacinus non habet, de quo etiam Historici Arabes tacent, quia illud eis infelix infaustumque fuit. Annus Hegiræ LII. incipit die V. mensis Januarii nostri, & die XXVII. Decembris nostri terminatur, indeque Theophanis error in manifestam lucem educitur, & hujus belli initium anno suo certo redditur.

Theophanes biennio tardius inchoavit oppugnationem Constantinop.

XIV. *In sexta Synodo Constantinopolis non dicitur per biennium obsessa.*

Sed non tantum Theophanis error; verum etiam prava interpretatio loci ex Actione XIII. Sextæ Synodi generalis desumpti, ad quam neminem animum advertisse video in causa fuere, cur Viri docti de hujus nodi solutione desperarint. Loco enim Synodi laudato legitur: *Georgius Deo amabilis Diaconus & Chartophylax dixit: Codicillus, Domine, sive Regestum, in* quo

quotidie versanti animo, quomodo pacem inter Orientalem & Occidentalem Ecclesiam sancire posset: nec destitit, donec tandem perfecit, ut suo loco dicetur.

XV. Reccesuinthi Regis obitus.

Eodem anno Reccesuinthus Rex Hispaniarum, ubi ab obitu patris regnasset annos viginti duos & menses sex, moritur, desiderium sui relinquens, utpote Regis optimi, Ecclesiæ valde proficui: de eo enim hæc Tudensis habet: *Hic fidem Catholicam in tantum dilexit ut semper perquireret viros litteratos, qui frequenter coram ipso conferrent de articulis fidei: delectabatur enim in divinis Scripturis, & altare Christi auro, argento, gemmis & sericis summo studio decorabat: ter Synodum cum Episcopis Toleti peregit, & leges apud decessores suos editas firmavit, atque quasdam addidit omnino honestati convenientes. Cunctos mire dilexit, & ab omnibus valde dilectus fuit. Erat enim adeo mitis & humilis, ut inter subditos quasi unus ex illis videretur. In pace regnum sibi subjectum rexit; & in villa nomine Gerticos quæ in monte Laurienſi sita est, propria morte decessit sub Imperatore Constantino.* Hucusque Tudensis.

Vvamba Rex Hispaniarum.

Meruit a Deo Reccesuinthus successorem haud imparem pietate, sed mundi contemptu præclariorem: dictus est iste Bamba, sive Vvamba, vel Vvambanus, de quo hæc idem auctor habet: *Hic Toleti eadem hora qua unctus est in Regem, quadam apparitione visa est apis cunctis qui aderant ex capite ejus exire, & ad cælos volare. Hoc signum factum est, non ut futuras victorias nunciaret de inimicis per eum, sed dulcedinem pacis, quam habuit erga suos.* Hæc ipse summatim, qui & inferius fusius perpetua digna memoria habet ista de ejus electione:

XVI.

Bamba Princeps clarissimus de regali Gothico sanguine ortus est, quem digne principari Dominus voluit, quem sacra unctio decoraret: quem, Rege mortuo, totius gentis & patriæ communio elegit: quem populorum amabilitas exquisivit: qui ante regni fastigia multorum relationibus praconio celebrabatur & prædicabatur, antequam regnaret. Dum decedentis Reccesuinthi Regis morti exequiale funus solveret, inter ipsa lamenta, in unam omnes concordiam versi, uno affectu pariter provocati, illum se desiderio habere Principem clamant; illum, nec alium posse esse Principem, unitis vocibus intonant: & catervatim ejus pedibus obvoluti, nostri regimen regni susciperet, instant, cum lacrymis postulantes. At ille, quem mirifice fortitudo firmaverat, nec lacrymis cedit, nec precibus vincitur, nec voto flectitur populorum, modo se non suffecturum tot ruinis imminentibus clamans, modo senio confectum se esse pronuncians. Tam acriter reluctanti unus ex officio Ducum audacter in medium prosiliit, & irato contra eum vultu, educto gladio, prospiciens dixit: Nisi consensurum te nobis promittas, gladii hujus mucrone modo cruentandum te scias esse: Hic tamdiu sumus, quamdiu aut expectatio nostra te Regem accipiat, aut contradictorem eventus hic hodie casus mortis absorbeat. Quorum tam precibus superatus, quam minis, tandem cessit, regnumque suscipiens, ad suam omnes pacem recepit. Et tamen ne citra locum sacræ

Vvambæ electio.

PAGIUS

quo continentur exemplaria Synodicorum, quæ facta sunt tam a Thoma Joanne, & Constantino Sanctæ memoriæ quondam Patriarchis hujus Regiæ Urbis, hic mihi præsto est, cum his & authentica Synodica bullata, quæ facta sunt a Thoma sanctæ memoriæ quondam Patriarcha ad Vitalianum sanctæ memoriæ quondam Papam Romanum, quæ etiam volens ad eum dirigere, propter impiorum Saracenorum incursionem assidue imminentem, ut nostis, & OBSESSIONEM, QUÆ FACTA EST PER BIENNIUM, *quo gessit Episcopatum, non valuit dirigere, & hæc ergo statim vobis jubentibus profero.*

XV. *Corrigitur versio textus Græci Synodi VI.*

Cum Thomas Ecclesiam Constantinopolitanam extremis Constantis Augusti annis per biennium administrarit, eoque eam regente Constantinopolis obsessa dicatur, hinc Petavius & Goarus deduxere septennalem ejus obsidionem Imperatore Constante cœptam, sub Constantino Pogonato ejus filio solutam fuisse: Baronius vero Acta Concilii depravata esse; cum obsidionis Constantinopolitanæ, dum Thomas Patriarcha esset, nullus Antiquorum meminerit: & Combefisius Georgio Carthophylaci etiam cum obtestatione in Synodo loquenti hac in re fidem non adhibendam. Perinde quasi Georgius in Synodo quæ Constantinopoli habebatur, ausus esset asserere ipsam Urbem a quindecim aut circiter annis per biennium obsessam fuisse, licet id tota Civitas falsum esse sciret. In textu itaque Græco Concilii nulla obsidionis mentio. Hæc enim verba pessime ab Interprete in Latinum versa: ἅτινα καὶ ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν βουληθέντος αὐτοῦ διὰ τὴν γενομένην, ὡς ἔτι σήμερον, τῶν ἀθέων Σαρακηνῶν ἐπίμονον καταδρομὴν καὶ παρέδρευσιν εἰς τὴν διετῆ χρόνον, ὃν ἐπεσκόπευσε, πέμψαι οὐκ ἴσχυσε. Ubi vox καταδρομὴ incursionem quidem significat, sed τὸ παρέδρευσις neque hic, nec alibi, ut videre est apud Budæum in Commentario linguæ Græcæ, Henricum Stephanum, aliosque *obsidionem* denotat, sed tantum vehementiam, repræsentationem, qua quid velut præsens ostenditur, vel aliquid simile. Quare per biennium exercitus Saracenicus incursiones fecit in Urbem Constantinopolitanam, & in ejus conspectu fuit, sed minime eam per annos septem obsidione cinxit. Neque hac de re controversiam imposterum moveri posse video.

XVI. *Obitus Reccesuinthi Regis Hispaniæ.*

Ad num. XV. & seqq. *Reccesuinthum* Hispaniarum Regem bello paceque nobilissimum hoc anno *Kalend. Septembris* e vita migrasse inter omnes convenit: Sed non de mensibus & diebus, quibus supra annos XXIII. Hispaniis præfuit. Marianus enim lib. 6. de Reb. Hisp. cap. 11. Vulsa, & quidam alii annos XXIII. menses

cea sedis Toletanæ regni sacratam susciperet unctionem, distulit usque ad nonamdecimam diem, ne videretur vel ambitione usurpasse, vel paratam esse regni gloriam, sed potius signum tanti culminis a Domino percepisse.

XVII. *Gerebantur enim ista in villa cui antiquitas Gerticus nomen dedit, quæ fere centum viginti milliaria ab urbe regia distans, in Salmanticensi territorio sita est: ibi enim ano eodemque die, scilicet Kalendis Septembris, & decedentis Regis vitalis exitus fuit, & dicti viri electio subsecuta. Postquam aatem Toletanam urbem ingreditur, & ventum est quo sancta unctionis susciperet signum, regio jam vultu conspicuus ante altare divinum consistens, ex more Catholicam fidem professus, cum sacramenta jurandi fidem populis dedit, & mores bonos prædecessorum Regum atque leges firmavit. Deinde curvatis genibus oleum anctitatis per sacras Primatis & Pontificis Quiriaci manus vertici ejus infunditur, & unctionis copia exhibetur. Ubi hoc statim emicuit mirabile signum: nam mox e vertice ipso, ubi oleum sanctum perfusum fuerat, evaporatio quædam fumo similis in modum columnæ sese erexit, & ex capite ipso apis visa est prosiluisse, & aeris alta petisse; quæ utique signa fuerunt secuturæ felicitatis.* Hæc & alia Tudensis: sed de eodem Rege inferius rursum agetur annis sequentibus, cum ipsum adversus rebelles pugnantem divina gratia comitata cum triumpho reduxit Toletum. Licet enim nullus filius defuncti Regis, qui succedere regno posset, extaret & fratres ejus ob nimiam imbecillitatem extra aleam esse viderentur, qui eligi possent in Regem: alii tamen affines robore validi non deerant, nobilesque alii viribus æque pollentes, qui se Wambæ defuisse præferri putarunt, quorum causa & intra fines regni ipsius fuerunt res admodum turbulentæ. Sed de his suo loco uberius dicendum erit.

PAGIUS ses VI. dies XI. ipsi attribuunt; cum tamen, die XXII. Januarii anni DCXLIX. cum patre regnare cœperit, ideoque annis XXIII. mensibus septem, diebus undecim Regno potitus fuerit. Ei successit *VVamba*, uti in Nummis & Rerum Gothicarum libris vocatur, non *Bamba*, ut a Roderico, Vasæo aliisque quibusdam Historicis Hispanis per corruptionem appellatur. Is, ut narrat Vasæus in Chronico, *nullis precibus aut lachrymis adduci potuit, ut Regnum susciperet, usque dum quidam e Ducibus ense stricto extrema illi minatus est, nisi in preces Genthorum concederet. Cessit tandem minis magis quam precibus, atque undevigesimo post die Toleti unctus est in Regem*, ideoque die decima nona mensis Septembris, quæ hoc anno in Dominicam cadebat. Porro Reccesuinthus, uti habet Mariana ibidem cap. 10. quia nullam prolem suscepit, Procerum suffragio *VVambam* Successorem habuit. Erat Reccesuintho frater *Theodefredus* pater Ruderici ultimi Hispaniarum Regis de quo infra.

Vitaliano Papa demortuo succedit *Adeodatus*, ut probavimus anno DCLXIX.

JESU CHRISTI ANNUS	ADEODATI PAP. ANNUS	CONST. POGON. IMP. ANNUS
673.	5.	6.

I. Obitus Grimoaldi Reg. Longobard.

SExcentesimo septuagesimotertio Christi anno, Indictione prima, Grimoaldus Longobardorum Rex moritur, cum regnasset annos novem. Hæc ex Paulo, quod ad tempus regni ejus: quod vero ad annum obitus, non ex ipso, sed (ut diximus) ex ipsius Regis constitutione edita ponitur. Redditum autem ipsum ex Ariano fuisse Catholicum, monumenta ab eo constructa testantur: ita ut si quis id negaret, lapides clamantes audiret, dum videlicet constet (quod dictum est) acerrimo Arianorum hosti & expugnatori S. Ambrosio ipsum Ticini erexisse basilicam, in eaque sepeliri potius, quam in aliis a se erectis, delegisse. Successit vero in regnum filius ejus, quem puerum novem annorum reliquerat, Garibaldus, sed non diu tenuit: etenim cælesti nuncio repente accitus venit ab internecione antea elapsus Bertaridus Ariperti Regis filius, cui debebatur regnum: cum enim jam extorris annos novem apud Francos egisset, & in Britanniam apud Saxonum Regem degeret, divinitus redire in patriam jussus, ubi adfuit, regnum capessit. Magna divinæ providentiæ vis in eo tunc quidem enituit, cum magno est declaratum exemplo, quod ejus arbitrio dentur ac pariter auferantur regna. Sed quomodo id aciderit, ex Paulo diacono audi rem gestam, quam ita recenset (a):

(a) Paul. diac. l. 5. c. 33.

II. *Igitur* (ut dicere cœperamus) *Bertaridus egressus de Gallia, navem ascendit, ut ad Britanniam insulam ad regnum Saxonum transmearet. Cum aliquantulum per pelagus navigasset, vox a littore audita est inquirentis utrum Bertaridus in eadem navc consisteret. Cui cum responsum esset, quod Bertaridus ibi esset: ille qui clamabat, subjunxit; Quia tertia dies est hodie, quod Grimoaldus ex hac subtractus est luce. Quo audito Bertaridus statim post se reversus est; veniensque ad littus, invenire personam non potuit, quæ ei de Grimoaldi nece nunciaret. Unde arbitratus est, non hunc hominem, sed divinum nuncium fuisse. Exindeque ad patriam rediens, cum ad claustra Italiæ venisset, jam ibi omnia obsequia palatina, omnemque regiam dignitatem cum magna Longobardorum multitudine paratam esse reperit. Exinde itaque Bertaridus Ticinum reversus, exturbato Garibaldo puerulo a regno, ab universis Longobardis mense tertio post mortem Grimoaldi in regnum levatus est. Erat autem vir pius, fide Catholicus, justitiæ tenax, pauperumque largissimus nutritor. Qui statim Beneventum misit, exindeque Rodelindam suam conjugem & Cunibertum filium suum revocavit.* Detinebantur enim ibi in custodia. Sed & pergit Paulus de eodem Bertarido, cum ex insperato regnum recuperasset:

Bertaridus Rex Longob.

III. Sacræ ædes erectæ a Longob. Reg.

Ut, inquit, *regni jura suscepit, in laco illo, qui a parte fluminis Ticini est, unde ipse olim fugerat, monasterium, quod Novum appellatur, Domino & liberatori suo in honorem sanctæ virginis & martyris Agathæ construxit, in quo multas virgines aggregavit, rebusque diversis, pariterque ornamentis eumdem locum ditavit. Regina vero uxor ejus Rodelinda basilicam sanctæ Dei genitricis extra muros ejusdem civitatis Ticinensis, quæ ad Perticas appellatur, opere mirabili condidit, ornamentisque mirifice decoravit.* Hæc paulus, qui & cur ad Perticas locus ille dictus esset declarat: quod scilicet cœmeterium illic esset Longobardorum, a quibus poni ibi solerent perticæ

PAGIUS SÆC.VII. Anno Eræ Hispan. DCCXI. Anno Hegiræ LIV. inchoato die 16. Decembr. 6. A.C. 673.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6166.

☉ 20. B. ☽ 9. P. 20. April. Indict. 1.

JESU CHRISTI 673.

ADEODATI PAPÆ 2.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 6.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *Anno XX. Constantini Aug. Post Consulatum ejus VI. & Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum anno XV.*

II. *Obitus Grimoaldi Regis Langobardorum.*

A num. I. ad IV. *Grimoaldus* Langobardorum Rex anno sexcentesimo septuagesimo primo mortalitatem explevit. Ex initio enim Luitprandi anno DCCXII. ejusdem gentis Regis renuociati, quod certum est, præcedentiom Regum Chronotaxis digerenda. Quare Sigebertus in Chronico, ubi anno uno citius initium *Grimoaldi* statuit, in errore pessam mortem ejus cum anno DCLXX. conjungit, qui tamen ei annos novem recte attribuit, uti & Paulus Diaconus lib. 5. cap. 33. [1] Post mortem ejus *Berthari dus* filius Ariberti, qui Langobardorum Rex fuerat, & cujus filiam Grimoaldus uxorem duxerat, e Galliis reversus, exturbato Garibaldo filio Grimoaldi puerilis ætatis *ab uni-*

NOTÆ [1] SI Geimoaldum, non quidem anno 662. sed anno 663. cœpisse statuamus, ut in Nota ad A. 663. 4. novem regni ejus anni melius nos in annum 672. quam in annum 671. deducent. Quamquam nec ab anno 671. abhorremus; cum forte anni illi regni non absoluti sed incœpti numerandi sint. MANSI

ticæ desuper columbam ligneam habentes illuc versam ubi illorum carus quisquam obiisset, atque ut sciri posset ubi defuncti corpus quiesceret.

IV.

Eodem anno, cum a nobilioribus nonnullis Hispaniarum regni hominibus indigno animo ferretur electio Vvambæ Regis, populi favore in tantum evecti regni fastigium: novarum rerum moliendi fomite in animis eorumdem incenso; primus omnium, qui præerat Galliæ Narbonensi adhuc sub Gothorum regno existenti,

Tyranni in Hispania & Gallia Narbonens.

PAGIUS

universis Langobardis mense tertio post mortem Grimoaldi in Regnum levatus est, inquit ibidem Paulus, qui subdit, eum fuisse Catholicum, justitiæ tenacem, pauperumque largissimum nutritorem.

III.

Vvamba Hispaniæ Rex rebelles domat.

Ad num. IV. Regante in tota Francia *Childerico*, Septimania Francorum auxiliis adjuta rebellavit, & a *VVamba* Hispaniarum Rege armis recepta est. Narrat hoc bellum Julianus Metropolita Toletanus Auctor coætaneus in Historia Wambæ Regis a Duchesnio Tomo I. Hist. Franc. publicata & ex Juliano Baronius partim hoc anno partim insequenti. Verum illud inchoatum anno superiori, & currenti absolutum. Vasæus enim in Chronico, & Rodericus Toletanus lib. 3. de Rebus Hisp. cap. 7. scribunt, *VVambam* hoc bellum profligasse quo die primum Regni sui annum complevit, quod uterque ex Juliano accepit, qui ait, Paulum vestem Regiam quam sumpserat, *Kal. Septemb.* deposuisse, qua ipsa die ante annum *VVamba* Rex ab Episcopis Optimatibusque electus Thronum conscenderat. Quare cum *VVamba* anno antecedenti Recesuintho successerit, currenti tumultibus illis domesticis finem imposuit. Eos cum accepisset Wamba, *Paulum* Ducem cum copiis in Galliam quamprimum misit, sed hic a *VVamba* quoque defecit, auxilia Francorum e vicinis locis evocavit, seque Regem dixit. *VVamba* in Hispaniam Tarraconensem cum ingenti exercitu perrexit, Barcinonem & Gerundam recuperavit. Deinde Galliam ingressus Narbonem, Biterras, Agatham & Magalonam perdomuit; ac denique *quarto Kal. Septembres* Nemausum expugnavit, ipsoque Paulo homine Græco in vincula conjecto, factionem omnem extinxit: Rex *Sedem sui solii, sexto postquam inde commigraverat mense, repetiit*, inquit Julianus citatus.

IV.

S. Prajectus venit in Aulam Childerici Regis.

Baronius anno DCLXVIII. num. X. & seq. *Sancti Leodegarii* Augustodunensis Episcopi exilium, anno DCLXX. num. III. Sancti *Prajecti* Episcopi Arvernensis cædem, annoque DCLXXI. num. I. & seqq. mortem *Childerici* Francorum Monarchæ recitat; quæ tria in hunc annum a nobis dilata, tum quod eodem currente peracta sint, tum quod præpostera illa narratio rebus gestis tenebras offundat. Vita *Sancti Prajecti*, seu Projecti Episcopi Arvernensis & Martyris a duobus Auctoribus coævis seorsim literis commendata, & utraque a Bollando ad diem XXV. Januarii & a Mabillonio Sæculo II. Benedictino recitata. Celebris est hujus Sancti memoria, non solum in Arvernis, sed etiam in aliis Regionibus. Episcopatum Arvernensem adeptus est, postquam *Sanctus Genesius* illum recusavit, populumque hortatus est, ut eum a Rege Childerico postularent Antistitem. Contigit autem ut ei ad Aulam Childerici Regis pro Ecclesiæ suæ negotiis proficiscendum fuerit. Nam, ut narrat prior Anonymus ejus Vitæ Scriptor, quædam femina Deo dicata nomine Claudia res suas ei vel pauperibus, quos ipse regebat, contulit. *Erat quidam infamis vir, Hector nomine, qui apud Massiliam Patriciatus honorem adeptus fuerat, qui filiam supradictæ Claudiæ raptam ex scelere sibi sociaverat, & deinceps concubinatur miseriam adorsus, ad Hildericum Principem, qui eo tempore utraque Regna suscepta gubernabat, alio sibi in scelere sociato nomine Leodegario, pervenit ad Regem. Incusat Pontificem, quod prædia prædicta femina sibi vendicaret, obtinuitque cum Principe, ut Missos ex latere dirigeret, qui eum* (nempe Præjectum) *per districtius nunciarent, & in Aula Regis facerent præsentari.* Hector Leodegarium, de quo Anonymus loquitur, Virum Sanctum, etiam prudentem facillime decepit, & S. Leodegarius semel circumventus partes *Hectoris*, quas æquissimas putabat, tueri cœpit ardentiori zelo, sibique quam plurimorum Aulicorum aliter de Hectore sentientium invidiam atque odium consitavit.

V.

S. Prajectus vendicat bona Ecclesiæ suæ.

Hector Claudiæ prædictæ filiam rapuerat, & prædia, quæ mater Ecclesiæ Arvernensi contulerat, sibi reddi postulabat. *Prajectus* negabat *Claudiæ* prolem *Hectori* legitime nuptam esse: *Vulfoaldus* Major Domus stabat a partibus Episcopi, Comiti vero favebat *Leodegarius*, adversus quem jam Rex commotus erat, quod ab eo correptus fuisset. Auctor enim Anonymus Vitæ Sancti Leodegarii cap. 5. de hoc Sancto scribit: *Quia Sacerdotalis integritas minas Regis nescit metuere, Hildericum cœpit arguere, cur consuetudines patrias, quas conservare præceperat, tam subito immutasset, simulque fertur dixisse, quod Reginæ quam habebat conjugem, filia esset sui avunculi: & nisi hæc facinora cum reliquis illicitis sceleribus emendatione corrigeret, Divinam certe sibi ultionem subito imminere cognosceret*, a quo tempore Childericus Rex satellitum præventus consiliis de nece ejus cogitavit. *Bilichildis* itaque Childerici Regia conjux filia erat Sigiberti Regis; cum Clodoveus II. nullum habuerit fratrem præter Sigibertum, & Bathildis, quæ alienigena erat, nullum etiam in Galliis fratrem habuerit. Quare *Hymnichildis* Regina Dagoberto filio in Hiberniam relegato, Childericum loco filii habuit, qui erat gener suus ac mariti sui nepos.

VI.

S. Leodegarius Augustodunum relinquere cogitur.

Childericum in Ecclesia Urbis sua in Paschali solemnitate rogaverat advenire Leodegarius, inquit idem Anonymus. Sabbato Sancto quod hoc anno incidebat in diem nonum mensis Aprilis, Præjectus, ut habet prior Auctor Anonymus ejus Vitæ in Codice MS. Attrebatensi a Cointio hoc anno num. IV. citatu, (qui non in sensu, sed in nonnullis duntaxat vocibus differt ab Ultrajectino, quo Bollandus & Mabillonius usi sunt) ad Palatium properavit, *& ut mos est apud Regis Aulam in loco, ubi causa ventilantur, introiit, ut cum Hectore de supradicto negotio rationes haberet. Ipse cœpit renuere, & rationem veram reddere juxta statuta Canonum*, &c. *Cumque Vir Dei se arctatum cognovisset, necessitate compulsus respondit, se causas Ecclesiæ Hymnichilda Regina commendasse* (vel, ut Codex Ultrajectinus habet, *se causas Ecclesiæ Himnichilda Reginæ Ditioni commendatas habere*) *Cumque hanc assertionem cognovissent, imperfectum opus remansit*. Qui locus etsi obscurior sit; ex eo tamen constat, *Hymnichildem*

ti, Ildericus in tyrannum erupit, secumque etiam Episcopos aliquos traxit. Post hunc autem qui adversus eum missus est Paulus Dux, vir domi forisque spectatus, in Regem ipsum, a quo missus fuit, arma convertens, pleraſque Hispaniæ civitates suæ subdidit potestati, Regisque nomen usurpans, coronam auream, quam gemmis ornatam dono dederat Reccaredus S. Felici Gerundensi martyri, sacri-

PAGIUS

dem Dagoberti in Hibernia exulis matrem tunc in Austrasiu fuisse. Beatissimæ noctis solemnia *Projectus* celebravit in Monasterio Sancti Symphoriani præsente Rege, qui postea minabundus adiit primariam Ecclesiam, ut *Leodegarium* Sacris illic operantem terreret, territumque in fugam coniiceret, ut scribit Auctor Anonymus Vitæ Sancti Leodegarii, omnesque consentiunt *Leodegarium*, & *Hectorem* de nocte fugæ se commisisse, ne Sanctus Paschæ dies cæde pollueretur, ut ait Ursinus in Vita Sancti Leodegarii.

VII. *S. Projectus occiditur.*

Cum aurora, diei initium, jam jam emineret terris, *Hector captus, regalibusque Edictis peremptus est; Leodegarius vero in exilium Luxovio trusus*, inquit prior Anonymus in Vita Sancti Præjecti. Leodegarios in Monasterio Luxoviensi Ebroinum Monachali habitu tonsuratum invenit, inquit Anonymus in ejus Vita; Sanctus vero Præjectus valedicens Regi, qui item in ejus favorem judicarat, regressus est ad propria, ubi factione quorundam Procerum occisus est die & mense incertis. Colitur die XXV. mensis Januarii.

VIII. *Childericus Rex Francorum interficitur.*

Anonymus in Vita Sancti Leodegarii, postquam ejus exilium narravit, mortem Childerici Regis proxime subjungit: *Hic ita Gestis divina aut diu distulit ultro suum de Hilderico dare judicium. Nam ejus dissoluta conversatio omnibus increverat Palatinis Optimatibus. Tunc unus ex eis hoc molestius ferens pru ceteris, dum venationem in silva forenus exerceret, eum vulnere mortis percussit*. Paulo post subiicit: *Adeo tunc iram Dei manifeste cognovimus evenisse, ut etiam stella appareret in sidere, quam Astrologi Cometem vocant; in cujus ortu asserunt fame terram turbari mutationem Regum vel commotionem Gentium, percussione gladium imminere. Hæc enim omnia manifeste tunc constiti evenisse*. Loquitur procul dubio Anonymus de *Iride*, quam anno DCLXXI. num. III. ostendimus mense Martio currentis anni visam esse.

IX. *Cædes ejus a Cometa prænunciata.*

Eodem enim tempore Cometam, aliaque signa in cœlo apparuisse Theophanes indicat, cum scribat: *Hoc anno Iris in cœlo conspecta cunctis omnis tremorem incussit mense Martio Dystro: adeo ut omnes rerum universarum consummationem advenisse prædicarent*, ἐπὶ συντέλεια ἥκει. Christus vero Evangelio nos docet, multa signa cœlestia, non vero unum, finem mundi præcessura. Theophanes tamen de sola *Iride* loquitur, sicuti & illi, qui eum exscripsere, quia ea magis Orientales terruit; & Scriptor Vitæ Sancti Leodegarii de solo Cometa, intentus scilicet conversioni rerum, quæ post Childerici interitum in Gallia contigit, juxta illud Lucani lib. 1. 115. *mutans regna Cometes*. Certe signa cœlestia in omnibus climatis non eodem modo semper apparent, & Iris inter fatalia aliquando reputatur, eamque alia quandoque comitantur, ut testatur Gregorius Turonensis lib. VI. cap. 44. anno IX. Childeberti Francorum Regis, Christi scilicet DXLIV. in Gallia contigisse: *Hoc anno*, inquit, *multa prodigia apparuerunt in Galliis, vastationesque multa fuerunt in populo. Nam mense Januario rosa visa sunt; circa Solem quoque circulus magnus apparuit diversis coloribus mixtus, ut solet in illo cœlestis Iris ambitu, pluvia discedente monstrari*. Chiffletius in Dissert. *de Anno Dagoberti Regis* cap. 7. arbitratus Dagoberti, ejusque filiorum ac nepotum Chronologiæ lucem affulgere a Cometa nominatissimo, qui anno Christi DCLXXVII. a mense Augusto per tres menses Orbe toto spectatus est, quem ideo *septimi* a Christo *sæculi Pharum* appellat, ac *Childerici* Regis interitum, fratrisque ejus *Theoderici* exordia signasse asserit. Verum cum Cometes ille de quo suo loco agemus, omnino diversus sit ab eo, qui hoc anno apparuit, tantum abest ut Chronotaxeos Gallicæ tenebras, illi principio innixus Vir doctissimus discusserit; ut eam penitus labefactarit, & hoc in capite ab omnibus derelictus fuerit.

X. *Childerici Regis sepulcrum nuper Parisiis detectum.*

Hinc denique constat hallucinatum esse Henschenium in Exegesi SS. mensis Aprilis cap. 3. qui Childerici Regis cædem confert in annum DCLXXV. aliosque, qui eam alia quam huic anno affixere. Vixit *Childericus* annos unum & viginti & prolem masculam suscepit. Ejus, *Bilihildisque* uxoris tumuli ante paucos annos reperti sunt Parisiis, cum Basilica Sancti Germani repararetur, ut narrat Hadrianus Valesius lib. 21. Jacebant in sepulchris corpora Regis & Reginæ: infantulus clausus erat *arcula* Reginæ matris suæ sepulchro imposita, & in ima interioris sarcophagi Regis parte hæc Inscriptio apparuit CHILDE REX. Infantulus ille penitus ignotus fuerat, antequam Mabillonius Sæculo III. Benedictino fragmentum Vitæ Sancti Lantberti Episcopi Lugdunensis publicasset; ibi enim legitur: *Rex Childericus insidiis satellitum suorum, una cum conjuge Bilhilde filioque nomine Dagoberto, vita & Regno privatus est*. Iisdem parentibus natus & alter filius nomine *Childericus*, qui tenerrimam in cunis ætatem agebat, cum utroque parente orbatus est, ut probabimus anno DCCXV. quo paternam hæreditatem tandem recuperavit.

XI. *Childerico succedit Theodericus III.*

Regnavit *Childericus* in Austria annos quatuordecim, ut legitur in brevissimo Chronico a Duchesnio edito, quod a Clotario II. usque ad Pippini Regis obitum continuatur: in Neustria vero ac Burgundia annos fere quatuor, ut patet ex fragmento Actorum Sancti Wningi Monachi Sæculo II. Benedictino, ubi legitur: *Childericus non plene quatuor annos tenens, vita decessit*: quos incompletos fuisse produnt Acta Sancti Ragneberti Martyris ab Ebroino interfecti, in quibus is Clericum & Monachum exuisse dicitur *post triennium*, ex quo sc. Luxovium relegatus fuerat; quod etiam indicat Ursinus in Vita Sancti Leodegarii, ubi scribit eum *per annos fere tres* Childerico Regi percarum fuisse. Childerico successit *Theodericus* frater ejus, & quidem ante diem decimum mensis Octobris. Auctor enim Anonymus Vitæ *Sancti Condedi* Monachi Fontanellensis & Anachoretæ, recitatæ Sæculo II. Benedictino, refert *Condedum* quasdam possessiones, quas enumerat, dedisse Monasterio Fontanellensi, *Sub anno tertio præfati Regis, qui erat Lantberti Abbatis annus nonus*. Additque Anonymus: *acta fuerat hæc largitio die decimo mensis Octobris*,

crilegus suo imponere capiti est ausus: sed quomodo vix emenso integro anni curriculo pœnas dedit anno sequenti suo loco dicendum erit: hic enim annus ad comparandum exercitum, quem Paulus duceret adversus Ildericum, insumptus est, & in defectione ipsius Pauli, adversus quem Rex nonnisi anno sequenti potuit proficisci.

An-

PAGIUS

bris, quod est VI. Idus Octobris. Annus nonus Lantberti inchoatur diu XXVI. Julii anni DCLXXV. quo die X. Octobris jam tertius Theodorici Regis annus inchoatus erat. Quare hoc anno ante diem X. Octobris jam *Childerico* successerat *Theodericus*.

XII. *Ante medium mensem Septembrem.*

Immo ante diem XV. mensis Septembris *Theodericus* regnabat. Mabillonius enim lib. VI. de Re Diplom. pag. 469. recitat quoddam Theodorici III. placitum de *Chramlino* Episcopo Ebreduneosi in Synodo deposito, quod dicitur *datum media mense September annum V. regni nostri*. Quare cum illud emissum fuerit anno DCLXXVII. ut infra demonstrabo, manifestum est, Theodoricum hoc anno ante medium mensem septembrem jam fratri successisse. Mabillonius in Præfatione secundæ partis Sæculi Tertii Benedictini num. V. Theodoricum hoc anno Regnum iniisse hoc argumento probat, quod annus ejus XIV. cum anno Eræ Christianæ DCLXXXVI. comparatur in instrumento quodam relato a Perardo in Collectione Monumentorum Burgundicorum, dato *die Sabbato proximo ante medio mense Aprili in anno XIV. regnante Domino nostro Theoderico Rege*: quæ notæ inquit Mabillonius, conveniunt anno Christi prædicto, quo dies XV. mensis Aprilis litera Dominicali G. præditus erat. Verum præterquam quod instrumentum illud pertinet ad annum DCLXXXVII. quo mense Aprili annus XIV. Theodorici Regis in cursu erat, ut ex dictis liquet, ex laudata loquendi formula nihil, quod ad rem nostram faciat, deduci potest; cum Sabbatum medio alicujus mensis proximius modo ab eo distet diebus quatuor, modo pluribus.

XIII. *Moritur Kenefrvalchius Rex Occid. Saxonum.*

Kenefvvalchium secundum Regem Christianum Saxonum Occidentalium annos novem supra triginta regnasse, inter Historicos Anglicanos convenit; ejus mors in hunc annum communius confertur. Wigorniensis scribit superiori anno *Benedictum Biscopum* Roma reducem adiisse *Egfridum* Transhumbranæ gentis Regem, qui ei terram dedit ad construendum Monasterium. Et certe cum Benedictum anno DCLXXI. hanc tertiam profectionem Romanam suscepisse tradat idem Wigorniensis, & diu is Romæ morari solitus non fuerit, reditus ejus in Britanniam recte ab eo collocatus videtur. Beda autem in Vita Sancti Benedicti lib. 1. n. 4. de ejus reditu hæc habet: *Ingressus Britanniam ad Regem Occidentalium Saxonum nomine Coynvvalh conferendum putavit, cujus & ante non semel amicitiis usus & beneficiis erat adjutus. Sed ipso eodem tempore immatura morte prærepto, eandem ad patriam gentem, solumque in quo natus est, pedem convertens, Egfridum Transhumbranæ Regionis Regem adiit*, &c. Secundo, Ethelvverdus antiquus Historicus lib. 2. cap. 7. scribit, Convalchium obiisse duobus annis completis ab obitu Osvvii Regis Northumbrorum, quem ostendimus mense Februario anni DCLXX. supremum diem obiisse. Præterea Huntindonius lib. 2. pag. 318. ait: *Sexburge regnante, mortuus est Egbricht, Rex Cantuariæ, cui successit Lotarius in Regnum.* Quare currenti anno mense Julio, quo Egbertum obiisse diximus, jam regnabat *Sexburga* vidua Coinvvalchii, quæ confundenda non est cum *Sexburga* Ercomberti Cantuariorum Regis uxore. Ethelvverdus dicit *Sexburgam* Coinvvalchii viduam Regnum rexisse duodecim menses, quia scil. *Kenvvalchio* filius non erat.

XIV. *Escuinus & Kentuinus Angliæ Subreguli.*

Sexburga mortua, cum nullius Regni hæres e vicino esset, *acceperunt subreguli*, inquit Beda lib. 4. cap. 12. *Regnum Gentis, & divisum inter se tenuerunt, annis circiter decem.* Erant illi *Escuinus* & *Kentuinus*, uterque Regii generis & Christiani, ut liquet ex Malmesburiensi lib. 1. de Reg. Angl. cap. 2. Porro *Escuinus* & *Kentuinus* Regno integro non imperitarunt, sed illud inter se divisere, uti Bedam explicat Malmesburiensis laudatus qui addit, *Escuinum* per biennium, & *Kentuinum* per novennium regnasse. Malmesburiensi suffragatur Auctor antiquioris Chronici Saxonici qui *Escuini* mortem cum an. Christi DCLXXVI. copulat, & utrique Ethelvverdus lib. 2. cap. 7. qui ait, post *Sexburgam* Escuinum successisse in Regnum *impleto biennio*, idest duobus annis Regnum obtinuisse. Kenufvvalchius itaque, qui, ut ait Malmesburiensis laudatus *primo Regni auspicio pessimis, medio, & ultimo tempore optimis Principibus comparandus*, vitam cum morte commutavit hoc anno; *Sexburga* ejus uxor post ejus mortem Regnum tenuit usque ad priores menses anni sexcentesimi septuagesimi quinti, & post biennium, seu anno DCLXXVI. *Escuinus* Regnum reliquit *Kentuino*, de quo anno DCLXXXV. Erat vero *Escuinus* Cynigisli Regis ex fratre abnepos, teste Malmesburiensi lib. 1. de Gest. Reg. cap. 3.

Hoc anno *Egbertus* Cantuariorum Rex mortuus est, & Synodus Herefordensis celebrata, ut anno superiori visum est.

I. Vvambæ Regis victoria divinitus parte.

ANno Redemptoris seacentesimo septuagesimoquatto, Indictione secunda, Vvamba Rex Hispaniarum adversus tyrannos, qui Galliam Narbonensem & alia loca regni sui pruditione subegerant, comparato eaercitu progrediens, divino muoitus auxilio, sea mensium spatio eosdem feliciter debellavit, penitusque delevit. Victoriam tantam haud humanis viribus partam, sed divinitus comparatam perpetuis consignatam monumeotis tradidit posteris Julianus, qui successit Quiriaco hujus temporis Archiepiscopo Toletano: is enim, scripto commentariolo, ejosmodi belli historiam prosecutus est; quem totidem ferme verbis majori ex parte Tudensis in suum Chrouicoo retulit.

II. Persecutio in Gallia Narbonensi.

Qui aotem tyrannidem adversus Regem exercuerunt, etiam adversus Deum impietate pugnarunt. Etenim inter alia nefanda scelera impius Ildericus persecutionem haud levem in Gallia Narbonensi adversus Ecclesiasticos excitavit, qui ipsi in omnibus parere recosarent. Cujus rei gratia tunc accidit, ut Nemausensis Ecclesiæ Episcopum vita saoctissima commendatum, Aregium nomine, eidem constanti animo repugnantem, vinculis mancipatum tradiderit illudendum, in ejusque sedem suæ perfidiæ socium Ramirum Abbatem intruserit. Addidit alia nefanda, quæ recensere longum esset. Sed & qui adversus eum missus est Paulus natione Græcus, in tyrannum æque conversus, ne-

---

PAGIUS SÆC. VII. Anno Eræ Hispan. DCCXII. Anno Hegiræ LV. inchoato die 6. Decemb. fer. 4.

A.C. 674.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6167.

☉ 11. A. ☽ 10. P. 2. April, Indict. 2.

JESU CHRISTI 674.

AOEODATI PAPÆ 3.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 7.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XXI. Constantini Aug. Post Consulatum ejus VII. & Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum anno XVI.*

II. Bellum Hispanicum.

Ad oum. I. & seqq. Baronius hoc anno nonnisi de bello in Gallia Gothico, seu in Septimaniu gesto a *VVamba* Visigothorum Rege adversus subditos, qui rebellarant, ugit; quod cum pertineat ad annum superiorem, ibique de eo locuti fuerimus, hic addemus quæ ab eo prætermissa sunt.

III. Leodegarius & Ebroinus e Monasterio egrediuntur.

Post Childericl Francorum Monarchæ mortem, *Leodegurius & Ebroinus* egressi sunt e Monasterio Luxoviensi, *VVlfoaldus*, qui regnante Childerico Major Domus fuerat, e Neustrasis in Austrasiam per fugam vix evasit, & *Leudesius* Erchinoaldi quondam Majoris Domus filius Majoratum obtinuit, ut docet contiooator Fredegarii cap. 95. *VVlfoaldus Dux per fugam lapsus evasit, & in Austriam reversus est. Franci vero Laudesium filium Erchonualdi nobilem in Majoris Domus dignitatem statuunt per consilium Beati Leudegarii & sociorum ejus.* Idem habet Aoonymus in Gestis Regum Francorum cap. 45. Ursinus vero in Vita S. Leodegarii ait, *Childerico* Rege defuncto & *Theoderico* in ejus locum substituto, Leodegarium & Ebroioum inter se pacis concordia junctos Augustodunum profectos esse; cumque *Leodegarius* Ebroinum magnis uffectum muneribus honorifice u se dimittere vellet, *Ebroinus*, inquit, *nocte fuga sapessens ab Urbe recessit, & Austrasios, quos olim adversarios habuerat, sibi amicos ascivit.* Addit Ursinus: *Nan diu post multis perpetratis sceleribus, cum sibi flagitiorum socios adjunxisset, in Francorum fines per vim invasit*, quod fusius narrat Anonymus in Gestis Regum Francorum loco laudato, & hæc anno superiori gesta, sed vexationes *Ebroini* hoc anno continuatæ, & facies rerum in tribus Franciæ Regnis velde immutata.

IV. Francia post Childerici Regis mortem in varias factiones divisa.

Universum itaque Franriæ Regnum post *Childeriri* Regis mortem in tres factiones divisum fuit, hinc *Ebroino*, illinc *VVlfoaldo*, & parte eliu *Leudesio* inter se se de regimine Regni certantibus. *Ebroinus* & *VVlfoaldus* sub Clotario Majores domus extiterant, hic in Austria sub Childerico, ille in Austrasie sub Clotario: deinde post *Clotarii* mortem, cum *Childericus* Monerchiam Francorum edeptus esset, *VVlfoaldus* non in Austrasia modo; sed & in Neustresia Majoratum gesserat detruso in Monasterium Luxoviense *Ebroino*: regnante aotem post Childericum Theodorico hujus fratre, *VVlfoaldus* u Neustrasiis pulsus in Austrasiam se receperat, *Leudesius* Erchinoaldi Majorato ante Ebroinum ulias functi filius eandem dignitstem in Neustrasis obtinoerat, & *Ebroinus* e Cœnobio Luxoviensi digressus ad dignitatem, qua exciderat rursum aspirabat, faventa Austrasiorum turba non modica. Episcopi & Proceres in verias partes trahebantur: *VVlfoaldo* studebant Austrasii magno oumero: *Leudesius* umicos Erchinoaldi quondem patris & inprimis *Leodegarium* Episcopum Augostodunensem, & *Gaerinum* Comitem Leodegarii fratrem sibi sociarat. *Ebroinum* sequebaotur, qui prius amicitium cum illo vel inimicitiam cum Erebinoaldo exercuerant, uti *Audoenus* Rotomagensium Episcopus, quem *Erchinoalda* amicum haud fuisse Vita Saocti Eligii, quem scripsit, apertissime demonstrat; ibi eoim acerbius in *Erchinoaldum* invehitur, quem cæteri Scriptores impense laudant. Denique *Leudesius* necatus est enno post Childerici Regis cædem proximo, ut habet Sigebertus in Chronico, ionuuotque Anonymus & Ursious in Vita Leodegarii, ex quo otroque, Continuatore Fredegarii & Auctore de Gestis Francorum, præfata excerpta sunt.

V. Ebroinus in Austrasia Pseudo Regem creat.

Ebroinus aliquorum Episcoporum & Optimatum osus consilio, ut narrat Anonymus in Vita Saocti Leodegarii num. VIII. Majore Domus iam interfecto, scilicet Leudesio, *dum populum universum fideliter cernebant declinare post Theodoricum, cumque jam confirmatum in Regno & Dei famulum Leodegarium cum illius gratia in sua Urbe residentem*, Clodoveum quendam Clo-

nequiora patravit, ubique perfidus, ubique sacrilegus, expolians cunctas suis thesauris Ecclesias.

Pius Rex purgat exercitum.

Ad hos igitur debellandos tyrannos expeditionem parans Rex maxime pius, primum omnium studuit exercitum communire justitia: quamobrem in ipso procinctu, quos scivit milites adulteria perpetrasse, jussit amputari virilibus, hanc tanto Principe dignam sententiam promens: *Ecce jam judicium imminet belli; & licet fornicari, ut Deus ad iracundiam provocetur?* Et post alia, hæc quoque perpetuæ mandanda memoriæ verba addidit: *Frustra perget ad bellum, quem iniquitatis comitatur exemplum.*

III.

Qui vero primum sceleribus militum eo modo purgavit exercitum, a Deo accepit, ut Angelos haberet commilitones. Ita quidem testatur dignus cui credatur auctor, nempe visum esse Angelis vallatum exercitum. Sed reddamus hic ejus ver-

PAGIUS Clotarii filium supponunt: *denique* subdit Anonymus, *acceperunt quendam puerulum, quem Clotarii fuisse confinxerunt filium* (ideoque Clotarius, non puer, ut falso arbitrati sunt Historici nostri, sed jam adolescens nobilis) *hunc in partibus Austri secum levantes in Regnum. Qua de re multum collegerunt hostiliter populum, eo quod verisimile cunctis videbatur esse. Etenim cum depopulando patriam subjugarent, etiam in nomine sui Regis quem falso fecerant, præcepta Judicibus dabant; tunc qui eis nolens, noluit acquiescere, aut jura potestatis amisit, aut si non fuga latenter discessit, gladii internecione deperiit. Quanti enim per hoc calliditatis figmentum Theodoricum tunc defunctum, & Clodoveum Clotarii esse filium crediderunt?*

VI. Leodegario oculi eruuntur ab Ebroinianis.

Inter hæc Ebroinus *Didoni* Episcopo Cabilonensi & *VVaimero*, (quem tunc Ducem Campaniæ postea Episcopum Trecensem fuisse docet Auctor Vitæ S. Præjecti,) perdendi Leodegarii mandatum committit: dat eis exercitum cum quo ad Civitatem Augustodunensem perrexere, comminatus Dido, *non se ab impugnatione Civitatis discedere, quoad usque Leodegarium valeret comprehendere, & sui furoris vesano desiderio satisfacere; & nisi Clodoveo, quem falso Regem fecerant, promitteret fidem.* Tunc Leodegarius sumpto Viatico dubiis populi cordibus confirmatis, apertis claustris sponte se obtulit pro Civibus inimicis: *illi autem* (Ebroiniani nempe) *iniquissimum pene excogitantis commentum, ab ejus capite lumen evulserunt oculorum: in qua evulsione ultra humanam naturam lacrimonem ferre visus est tolerasse*, inquit anonymus num. X. Ductus est autem ab illis extra Urbem: Cumque eum custodibus tradidissent, *in quoddam Cœnobium perduxerunt, in quo latuit per annorum circulum duorum*, inquit Ursinus in Vita Sancti Leodegarii. Hæc Baronius anno DCLXXXV. num. XII. & seqq. decennio scilicet & amplius serius quam oportuit, narrat; quæ tamen currenti anno patrata esse, & quidem antequam *Ebroinus* in Majoratum Domus restitueretur, ut asserit Anonymus in Vita Sancti Leodegarii, in dubium minime revocandum. Errat enim Ursinus, qui id factum dicit ab Ebroino jam Majore Domus: *Igitur*, subjicit Anonymus num. XII. *cum suum faciaus dinties Ebroinus perditus occultare non posset, de Rege, quem falso fecit, declinat ingenium, ut in Theodorici rediret Palatium. Quorundam factione suscipitur, & iterum subito Palatii Major Domus efficitur.*

VII. S. Lambertus Episcopatu Trajectensi pellitur.

Eodem tempore quo *Leodegarius* Augustoduno, pulsus est & Trajecto Sanctus *Lambertus* Episcopus, ut testatur Auctor coætaneus, quem Godescalchus Diaconus Tomo I. Collect. Histor. Franc. relatus elegantiore stylo postea perpolivit; *Cum interfectus fuit ab impiis gloriosus Rex Childericus, tunc adversarii sævissimi iniqui & falso consilio machinantes, ut eum de Sede Pontificali dejicerent. Et ita prævaluit iniquitas eorum & deposuerunt eum de Sede sua sine causa.* Addit Godeschalcus eos *Faramundum* in Cathedram illius constituisse, & Lambertum seu Landebertum perrexisse ad Monasterium *Stabulai*, ubi per annos septem mansit, ut suo loco dicemus. Godeschalcus quidem Ebroini non meminit, sed Nicolaus & Renerus in Vita Sancti Lamberti illum totius facinoris auctorem jure merito constituunt; neque de hoc dubium esse potest. Baronius anno DCLXXXV. num. XI. hoc *Lamberti* exilium narrat, & in Synodo Episcoporum factum fuisse arbitratur. Verum, ut ait Godeschalcus, *cum interfectus fuit ab impiis gloriosus Rex Childericus, tunc invidus omnium bonorum Diabolus festinus insurrexit contra Beatum Virum*; Concilium autem de quo ibidem loquitur Baronius, non habitum fuit statim a cæde Childerici Regis, sed quinquennio post; in eoque actum, non de Lamberto, sed de Leodegario, ut infra videbimus. Præterquamquod facinus in Lambertum commissum, cum in Austrasia dominabatur *Ebroinus* nomine Clodovei Pseudo-Regis. Tyrannidem ac Pseudo-Pontificatum Faramundi pluribus describit Stephanus Episcopus Leodiensis, concluditque: *Nullum facinus exceratus est, nullum scelus intactum reliquit, monstravit verbo & opere, qua mentis intentione ad regimen introductus fuisset Ecclesiæ. Plura referre pudet, quæ dolo magister egisset.* Hoc porro anno *Lambertum* in exilium missum, ex iis, quæ dicemus, quo in Sedem restitutus est, anno scilicet DCLXXXI. manifestum fiet.

VIII. S. Filibertus ex Abbatia Gemeticensi pellitur.

Hoc etiam anno Sanctus *Philibertus* Abbas Gemeticensis Ebroini sævitiam expertus est, postquam *recepisset locum honoris*, inquit Monachus Gemeticensis suppar in ejus Vita, ideoque postquam Majoratum Domus adeptus est. *Sanctus ad eum Philibertus abiit, & prædicationis verba impendit, &c. Fremens lupus rabidus animarum greges a suis rapi dentibus, instinxit quosdam Urbis Rotomagensium Clericos cœpit discordiam ingerere, & malevola verba Sancto Audoeno Pontifici de Filiberto Viro Dei insusurrare.* Credens Sanctus Audoenus Clericorum colloquiis, Virum Dei Filibertum, *quem ante dilexerat, nimium, retrudi jussit ergastulo, quod ille ingressus est cum gaudio.* Horum Clericorum conscium fuisse Ebroinum, qui tamen liberum eum a se dimiserat, non asserit Monachus Gemeticensis; at non obscure innuit, Filiberti innocentiam Audoeno non ignotam fuisse, priusquam e carcere egrederetur: ait enim illum *per literas Beati Audoeni* adiisse *Ansoaldum* Pictaviensem Pontificem *ob Monasterii gratiam construendi*: Ansoaldum voluisse eum secum retinere in Urbe, sed Filiberto eremi vastitatem semper desiderante, Ansualdum dedisse ei *Herium maris insulam*, ubi Monaste-

rium

verba: *Manifeste*, inquit, *divina protectio adfuit; quod cælestibus indiciis patuit evidenter. Visus est enim Angelorum excubiis protectus noster exercitus & ipsos Angelos super castra corusca volitatione protectionis sua signa protendere.* Quod & rerum declararunt eventa: siquidem difficillimum bellum adversus duos tyrannos Vasconum Francorumque roboratos auxilio, civitatibus munitissimis tutatos, brevissimo temporis spatio summa felicitate confecit: insuper & post devictos tyrannos, Lupum Ducem pollentem Francorum viribus nullo negotio superavit, deque omnibus triumphum gloriosissimum egit. Inter alia autem divini judicii æqua lance librata sententia patuit; cum rerum desperatione Paulus tyrannus penitus superatus, hoc anno sua sponte, antequam ab adversariis caperetur, ipsis Kalend. Septembris regalibus se exuit vestimentis, ac privatis indutus regnum deposuit qua die a Deo electus Rex Vvamba illud acceperat.

Vvamba Rex ope divina tyrannos superat.

IV. Sed non prætermittendum, quod prophetice ipsius Pauli tyranni epistola significatum est. Quod enim ipse Paulus scisset Regem exercitum comparasse; ut in officio contineret virum venerabilem Amatorem Gerundensem Episcopum, hanc ad eum perbrevem scripsit epistolam:

Epist. Pauli tyranni.

Audisti quod Vvamba Rex cum exercitu adversum nos venire disponit: sed cor tuum non turbetur: nec enim fieri pu-

PAGIUS

rium ædificavit, & multos Monachos congregavit. Porro *Herium*, seu *Herio* insula est in finibus Pictorum, vulgo *l'Isle de Ermonstier*, corrupte *Nermostier*. Processu temporis illud a Normannis destructum, & insula, deposita veteri appellatione, insula *Nigri-monasterii* dicta, ut videre est apud Hadrianum Valesium in Notitia Galliarum, in voce *Herius insula*. In eadem insula postea fundata est nova Abbatia Sanctæ Mariæ dicta *Abbatia Alba*, a veste candida Monachorum Cisterciensium, qui ipsam incolunt, non ab albis populis Abbatiæ Albæ vicinis, ut vult Chiffletius in Historia Trenorchiensi, ubi Prioratum Sancti Filiberti in quem mutatum est Nigrum-monasterium, male confundit cum Monasterio Cisterciensi Sanctæ Mariæ sive Abbatiæ Albæ. Porro *Ebroinus* hoc anno Filiberto increpatus isque anno sequenti ex Abbatia Gemeticensi pulsus, aliusque in ejus locum substitutus ut ex dicendis anno DCLXXXIII. num. XVIII. constabit.

IX. A Theodorico vero Rege, postquam Regnum recuperavit, pulsus est etiam in exilium, & Perona sub Sancto Abbate Ultano in custodia permansit Sanctus *Amatus* Senonensis Episcopus, quem malevoli falso accusarunt, ut scribit Auctor Vitæ apud Surium die XIII. Septemb. *Deinde post excessum B. Ultani traditus est præfata Dei famula Abbati Mauronta, ut eum custodia manciparet in suo qui Broilus dicebatur Monasterio ab eodem nuperrime constructo in territorio Letia vocato. Quo suscepto, ut ejus religiosam expertus est conversationem, sicuti servanda cælesti thesauro omnem omnibus vitæ ejus diebus famulandi adhibuit diligentiam, habens in eo pulcherrimum sua suorumque confratrum vitæ & sanctitatis speculum* inquit Hucbaldus Elnonensis Monachus in Vita S. Rictrudis Marcianensis Abbatissæ, qui jam dixerat, Amatum insimulatum *falso* fuisse *quasi de infidelitate* apud Regem Theodoricum. *Broilense* Monasterium ad Legiam fluvium situm erat, ex quo imminente Danorum persecutione Monachi corpus B. Amati deportaverunt, & posuerunt in Ecclesia Deiparæ, quæ modo est Collegiata, ut tradit Colvenerius in Notis ad Chronicon Cameracense lib. 1. cap. 22. in quo Chronico dicitur, *Amatum* Perona per Mauromtum deductum fuisse Cameracum, ambosque diutissime in Cœnobio Hamatico appellato commoratos esse; tandemque Amatum *Broilum* perductum, ubi vigiliis atque jejuniis incessanter corpus fatigavit, & animam Deo reddidit, anno scilicet DCXC. vel circiter, uti ex documentis publicis docet Colvenerius laudatus. [1] Hamaticum vulgo *Hamay*, locus una cum Monasterio in Atrebatensi Episcopatu situs, nuncupatur. De Sancto Amato legendus Mathoudus Monachus e Congregatione Sancti Mauri in Catalogo Archiepiscoporum Senonensium.

S. Amatus Epis. Senonensis relegatur in Belgium.

X. Dum *Ebroinus* Neustriam & Burgundiam in servitutem redigit, & in utriusque Optimates sævit, Austrasiam amisit. Cum enim *Vulfoaldus*, qui Childerici Major Domus fuerat, Neustrasiorum furorem vix evasisset, & in Austrasiam anno superiori se recepisset, egit cum suæ factionis Proceribus de *Dagoberto* filio Sancti Sigiberti Regis & Hymnechildis, ab annis circiter decem & octo in Hibernia exule, in patriam reducendo, paternoque Regno restituendo; quod hoc anno factum indicat Diploma pro Monasterio Stabulensi a *Dagoberto* Rege datum & recitatum ab Henschenio lib. 2. *de Tribus Dagobertis*, cap. 8. quod ait, datum esse *Kalend. Augusti anno quarto Dagoberti Regis*, quove confirmantur donationes, quas Sigibertus ejus pater Monasteriis Stabulensi & Malmundariensi concesserat. Si enim an. DCLXXVII. jam quartum Regni sui annum inchoarat, currenti ante Kalendas Augusti in solium evectus est, ut magis ex sequentibus patebit. Vivebat adhuc *Hymnechildis* mater ejus, & in Regno Austrasiæ degebat, ut anno superiori num. VI. vidimus. Quare non dubium, quin jam filia ejus *Bilichilde* & *Childerico* Rege genero occisis, omnibus viribus enixa sit, ut *Dagobertus* filius Regnum Austrasiæ recuperaret. Ejus tamen restitutio Sancto *Vvilfrido* Episcopo Eboracensi, a quo pecunia comitatuque instructus est, præcipue debita, ut discimus ex Eddio Stephano, teste coætaneo, in Vita Sancti Wilfridi cap. 27. Ibi enim loquens de hoc Sancto An-

Dagobertus II. in Regnum Austrasiæ restituitur.

NOTÆ [1] S. AMati Senonensis exilium anno 678. consignatur in Chronico Monasterii Elnonensis S. Amandi scripta ab Authore sæculi, ut arbitror, XIII. & vulgato a P. Martene Anecdot. tom. 3. col. 1392. In quo pariter Chronico ejusdem S. Amati obitus ad annum 691. rejicitur. MANSI

puto. Sed tamen quem primum de nobis ambobus ibi tua sanctitas cum exercitu viderit accedentem, ipsum se credat habere dominum, ut in ejus debeat perfistere charitate. Ita Ipse, nesciens quid diceret, prophetavit, Novit id postea Wamba Rex, cum Gerundam pervenit, gavisus etiam hostis sententia de divino se patrocinio esse securum, regnoque pariter potiturum.

V. Sed ne in bellicis amplius immoremur, finem audi dignum meritis, quem sacrilegus tyrannus accepit. Qui S. Felicis martyris Gerundensis donatam a S. Reccaredo Rege coronam sacrilege suo capiti regnaturus imposuit, idem in triumphum catenis vinctas deductus, Toletum ingressus est una cum sociis perduellibus iisdem poenis affectis, capite decalvato, rasa barba (erat id apud Gothos perinfame supplicium) nudatis pedibus, indutus sordidis vestibus, camelo impositus, corona ex corio facta redimitus: post hæc vero iidem omnes pariter sancitum le-

Paulus ac socii pœnis affecti.

Ann. Eccl. Tom. XI. Gggg

PAGIUS Antistite, postquam Seda sua pulsus est anno DCLXXVII. Romam pergente, ait: *Verno tempore adveniente coeptum iter, Deo adjuvante, ad Sedem Apostolicam cum comitibus carpebat, veniens ad Francorum Regem nomine Daegberth, qui eum cum honore mansuetissime pro meritis ejus antea Ctis in eum suscepit. Nam supradictus Rex in juventute sua ab inimicis regnantibus in exilium proditionis pulsus, navigando ad Hiberniam insulam, Deo adjuvante pervenit. Post nonorum sterulum amici & propinqui ejus* (Hymnechildis sc. mater, Wifoaldus, & alii) *viventem, & in perfectu atate florentem a navigantibus audientes, miserunt nuncios suos ad Beatum Vuilfridum Episcopum petentes, ut eum de Scotia & Hibernia ad se* (in Angliam, ubi Wilfridus Episcopus erat) *invitasset, & sibi* (scilicet Austrasiis) *ad Regem emisisset,* (id est, remitteret, ut sibi Rex præficeretur:) *& sic Sanctus Pontifex noster perfecit, suscipiens eum de Hibernia venientem, per omnia ditatum & viribus sociorum* (Anglorum Principum) *elevatum ad suam Regionem emisit.*

XI. *Sed non ante præsentem annum.*

Porro ante præsentem annum ex Hibernia in Austrasiam, ut ibi regnaret, evocatum non fuisse Dagobertum II. ex eo liquet, quod anno superiori, quo *Childericus* Rex occisus Austrasii nullum Regem habebant: *Ebroinus* enim a Burgundia profugus in Austrasiam profectus est, Austrasiique, licet ab eo plurimum abhorrerent, sibi ipsummet Ducem constituerunt adversus *Theodericum* Regem, cui infensissimi erant. Ut autem e stirpe Regia Principem huic opponere possent, *Ebroinus* Clotario III. filium supposuit, quem Clodoveum appellavit, Austrasiique sibi Regem constituerunt. Præterea Ebroinum e Burgundia viciniores Austrasiæ Civitates adiisse, Leucos puta & Catalaunos, nullus diffitebitur. Has autem Civitates primas fuisse quæ *Dagobertum* II. Regem agnoverint in confesso est. Is itaque ex Hibernis in Austrasiam reversus non est, nisi postquam *Clodoveus* Regio titulo ab Austrasiis, instigante Ebroino, donatus est, & omnia in eo Regno turbata fuere.

XII. *Catalaunum, Rhemi & Trajectum Dagoberto II. paruerunt.*

Quæ Aostrasiæ Provinciæ *Dagobertum* II. agnoverint, difficile esset definire. Certum est, *Catalaunum* ei paruisse: Anonymus enim qui Vitæ Sancti Memmii tria subjonxit capita *de Miraculis*, & rerum, quas scribebat, oculatum se testem dixit, ait se agere de rebus, quæ contigere *in anno secundo sub Imperio Dagoberti Regis*: & ut hunc ab aliis Dagobertis distingueret, proxime subjungit: *Ipse est, qui post longam pressuram reversus est ad propria Regna.* Cointius, qui recte vidit Dagoberti II. restitutionem in Regnum factam esse tantum post mortem Childerici Regis, perperam tamen scribit anno DCLXXIV. num. XII. *Trajectum* & universam ferme Diœcesim Ebronianis partibus adhæsisse, post *Dagobertum* ex Hibernia reversum, quod & de Civitate Remensi anno DCLXXV. num. IX. etiam asserit. Verum contrarium demonstrare difficile non est: Grimoaldus olim Major Domus dederat Monasterio Stabulensi *locum cognominatum Germanicum in pago Rhemensi, quem Sigibertus Rex concesserat*, & alia prædia in Rhemorum pagu sita Monachis confirmavit. Quare Rhemi subditi erant Dagoberti II. [r] Diploma confirmationis recitat Henschenius citatus ex Archivo Bambergensi.

XIII. *Illud magis confirmatur.*

Diplomata hujus confirmationis vidit & approbavit Sanctus Leo IX. Papa Constitutione edita a Mirxo pag. 227. Notitiæ suæ, in qua hæc leguntur: *Ratum decernimus quidquid dedit primus constructor locorum Sigibertus videlicet Rex Francorum, qui Germiniacum in pago Rhemensi, & Vegasium super fluvium Ligerim ipsi adhuc viventi S. Remaglo tradidit. Eadem quoque firmitate vigoramus acta & instituta Regum Cladovei* (sc. tertii) *Dagoberti* (scilicet II.) *Childerici* (ordinem Regum non servat) *Theodorici, qui eadem præceptis suis confirmaverunt: necnon Imperatorum Karoli, Ludovici, Lotharii, & trium Othonum Henrici etiam primi & secundi.* Extat in Codice Bambergensi Privilegium Gregorii V. Papæ per Notkerum Episcopum Leodiensem Abbati Ravengero missum

NOTÆ [r] PAtochiæ Tangrensis & Coloniensis Dagoberto II. paruerunt quidem, ut Pagius ex Diplomatibus pro Monasterio Stabulensi optime collegit; sed ex aliis ejusdem Monasterii ab eodem Abbate Godoino procuratis Diplomatibus æque intelligimus, Theodoricum iisdem locis imperitasse. Nam in Collectione Vet. Monum. to. 2. col. 22. extat Theodorici hujus Childerici Regis germani & Sigeberti ex fratre nepotis præceptum, nulla temporis adscriptione notatum, quo latifundia resque omnes olim & tunc pariter acquisitæ eidem asseruntur. Id autem se præstare asserit Theodoricus, *considerans sacerdotium ipsius viri Godoini, & fidei sua respectum, quo erga regnum nostrum fideliter videtur famulari.* Verba hæc denotare videntur jam tunc tumultus quosdam in ea Galliarum parte cœpisse, nec defuisse multos, qui partibus Dagoberti studerent, quorum factione, quod nihil emoveri se Godoinus passus fuerit, ideo gratiam & favorem a Rege obtinere meruerit. Primo igitur tractuum illorum incolæ Theodorico paruisse, dein vero ad Dagobertum accessisse videntur. MANSI

legibus in tyrannos supplicium novissimum subicere. Porro Wamba Rex Dei beneficii accepti memor, eidem gratus existens, sacra vasa & alia ornamenta, quæ ablata ex Ecclesiis ab hostibus comperit, una cum aliis manubiis vendicatis jussit iisdem reddi: addidit & alia, pia ubique suæ a Deo concessæ victoriæ monumenta relinquens: loco autem triumphalis fornicia, ea quæ omnibus essent proficua civibus Toletanis construenda curavit ædificia, nova, erigens mœnia civitatis, in quorum nonnullis turribus ejusmodi inscriptionem jussit incidi:

Monumenta pietatis Vvambæ Regis.

ERE-

PAGIUS

sum, *& datum III. Nonas Julii anno Dominicæ Incarnationis CMXCVI. Indictione IX. ubi hæc traduntur Monasteria in honore S. Petri constructa, id est Stabulaus, & Malmundarium, sita in saltu Ardennensi. . . . secundum antiquorum Edictum Regum Sigeberti, Clodovei, & Dagoberti, qui & eorumdem constructores fuere Monasteriorum; nec non & Imperatorum Karoli, Hludovici* (scilicet Pii) *& Ottonis Augustorum.* Habemus, inquit Henschenius loco citato, etiam diplomata MSS. Ludovici Pii & trium Ottonum Imppp. ex quibus Otto II. Dagobertum inter dictorum Monasteriorum *constructores & defensores* collocat. *Abbas Ravengerus* loquitur in Diplomate Otto II. mortuus anno CMLXXXIII. *postulavit a nobis quatenus secundum Prædecessorum nostrorum morem, id est, Sigeberti, Hildevici, Clodovei, Dagoberti Regum, qui & eorumdem Monasteriorum fuerunt* CONSTRUCTORES; *necnon & Imperatorum Karoli, Ludovici sed & Ottonis genitoris nostri.* Hæc & similia Diplomata recitat Henschenius lib. 2. de Tribus Dagobertis cap. 8. Ex quibus manifestum fit, Dagobertum II. fuisse unum e constructoribus Monasteriorum Stabolensis & Malmundariensis, ideoque Parochias Tungrensem & Coloniensem, in quibus ipsa sita sunt, eidem paruisse.

XIV. *Refellitur Cointius.*

Cointius loco citato refert Testamentum S. Amandi scriptum *in Monasterio Elnone, anno secundo Regni Domini nostri Theoderici gloriosi Regis sub die Kal. Maii*, cui subscripsit Reolus; cumque Civitas Remensis ad Austrasiam pertineat, & *Reolus* Metropolita Remensis Testamento Amandi subscribat, inde, deducit Cointius partem illam Austrasiæ, quæ hortatu Ebroini pseudo-Clodoveum Regem agnoverat, ad Theodoricum cum eodem Ebroino transiisse. Verum vana hæc illatio, *Reolus* enim etsi Dagoberto II. subditus, subscribere potuit Testamento extra Principis sui Ditionem condito; quemadmodum alibi diximus, *Leodegarium* Augustodunensem Episcopum Clotario III. Burgundiæ & Neustrasiæ Regi subditum subscripsisse duobus Præceptis datis a Childerico tunc Austrasiæ tantum Rege. Vide dicta anno DCLXIII.

XV. *Laudunum paruit Dagoberto II.*

Laudunum Clavatum, seu Laudunum cum omni Diœcesi Laudunensi pertinuisse ad Dagobertum Secundum, infra ostendemus, cum de *B. Jemina* ejus filia sermo erit. Partem tamen Aquitaniæ & Provinciæ, quæ Prædecessoribus suis paruerant, non recepit. *Sanctus* enim *Bonitus* Arvernensis Episcopus Regibus suis semper gratissimus fuit, Arvernique iis attributi fuerant. *Bonitus* primum notus fuit *Sigeberto*, postea *Childerico*, præfectus est provinciæ Massiliensi, ac demum floruit sub Theodorico Rege, & Principe Pippino. Et tamen Anonymus, qui ejus Vitam scripsit, & ejusdem Vitæ interpolatores ne verbum quidem habent de Dagoberto Secundo. Malmesburiensis loquens de S. Wilfrido Dagobertum Regem *Transrhenanorum* Francorum appellat, qui Parisiis degentibus sunt *Cisrhenani*. Potius itaque Rex *Adrhenanus* vocandus; cum Austrasia cis & ultra Rhenum sita potius fit.

XVI. *Dagobertus II. ante Childerici necem in Regnum non restitutus.*

Mabillonius in Præfatione partis primæ Sæculi Quarti Benedictini existimat, *Dagobertum* II. mortuo Clotario III. in patriam ab Austrasiis revocatum esse, cum *Childericus* ad capessendum Neustriæ Regnum advolavit. Paulus enim Diaconus in lib. 5. cap. 32. ait: *Francorum Regnum apud Gallias Dagobertus regebat, cum quo Rex Grimoaldus pacis firmissima fœdus inierat*, ac paulo post asserit Paulus *Bertaridum* egressum e Gallia ad Britanniam insulam properare disposuisse; sed cœlesti voce admonitum fuisse de Grimoaldi morte. Quare cum *Grimoaldus* Langobardorum Rex anno DCLXXI. interierit, ante eum annum *Dagobertus* II. jam in Austrasia regnabat, inquit Mabillonius. Verum anno superiori vidimus *Hymnechildem* ejus matrem, regnante Childerico in Austrasia, in ejus Ditionibus vixisse. Secundo, *Ebroinum* e Burgundia in Austrasiam profugum, cum nullum e stirpe Regia Principem, quem *Theoderico* opponeret, haberet, supposuisse filium *Clotarii* III. quem Austrasii Regem agnovere. Quare in Austrasiam reversus non est, nisi postquam eo in Regno omnia susdeque eversa sunt, illudque in diversas factiones divisum. Non ergo curandum de auctoritate Pauli Diaconi Scriptoris externi, & Rerum Francicarum parum periti, quod eo minus mirandum, quod ipsimet Franci eo tempore, quo Paulus Historiam Longobardicam scripsit in Historia & Chronologia Patrum suorum cæcutiebant, ut omnibus notum & videre est apud Henschenium ad diem primum Februarii in Commentario prævio ad Vitam S. Sigiberti Regis n. 75. Quod itaque Paulus Diaconus Dagoberto Seniori quem Grimoaldi Langobardorum Regis tempore adhuc vixisse arbitratus est attribuit ad Clotarium III. vel Childericum referendum est. Longe minus verosimilis est opinio Henschenii in Exegesi ad Dissert. de *Tribus Dagobertis*, Tom. 3. SS. mensis Aprilis præfixa, ubi *Dagobertum* anno DCLXI. in Regnum restitutum tradit. Unde omnino standum Hadriano Valesio lib. XXII. qui hanc restitutionem post *Childerici* Regis cædem factam affirmavit.

XVII. *Sexvvlfus Litchefoldiensis, Earconvvaldus Londoniensis Episc. creati.*

Beda lib. 4. cap. 6. postquam superiori capite egit de Synodo Herefordiensi, mense Septembri superioris Christi anni celebrata, ait: *Non multo post hæc elapso tempore, offensus a Vvinfrido Merciorum Episcopo per meritum cujusdam inobedientiæ Theodorus Archiepiscopus deposuit eum de Episcopatu post annos accepti Episcopatus non multos; & in loco ejus ordinavit Episcopum Sexvvlfum, qui erat Constructor & Abbas Monasterii, quod dicitur Medeshamstedi, in Regione Girviorum. Depositus vero Vvinfrid rediit in Monasterium suum, quod dicitur Ad Barve, ibique in optima conversatione vitam finivit. Tunc etiam Orientalibus Saxonibus, quibus eo tempore præfuerunt Sebbi & Sigheri Earconvvaldum constituit Episcopum in Civitate Londonia. Cujus*

vi-

EREXIT FAUTORE DEO REX INCLYTUS URBEM
WAMBA SVAE CELEBREM PROTENDENS GENTIS HONOREM.

(a) Isai. 62. Sed & secundum illud propheticum (a): *Super muros tuos Hierusalem constitui custodes*: supra cacumina turrium statuas erexit Sanctorum, quorum custodia civitas salva foret, ejusmodi inscriptione notatas:

VOS DOMINI SANCTI, QVORVM HIC PRAESENTIA FVLGET,
HANC VRBEM ET PLEBEM SOLITO SERVATE FAVORE:

Hæc quidem religiosissimus Rex, de quo rursum inferius suis locis sæpe dicendum erit. Quomodo autem idem Rex ubi muros civitatis extruxit, instar Zorobabelis (b) sanctuarium pariter expurgare, & exædificare aggressus est, anno sequenti dicturi sumus.

(b) Esdr. 1. c. 1. 2. 3.

PAGIUS *videlicet Viri in Episcopatu, & ante Episcopatum vita & conversatio fertur fuisse sanctissima sicut etiam nunc cælestium signa virtutum indicio sunt.* In Chrooico vero Lithfeldense qood extat Tomo III. Monastici Anglicani pag. 217. de Winfrido dicitur: *Rexit Ecclesiam Litchefeldensem annis tribus* (icompletis sc.) *& postea per eumdem Theodorum depositus est. Sexwolfus post depositionem Vuinfridi per Theodorum Episcopus Litchefeldia consecratus est anno DCLXXIII.* exeunte videlicet. Westmonasteriensis depositionem Winfridi in hunc annum coniicit, quia Auctor Chronici Litchefeldiensis hunc moltorum Anglorum more a die XXV. Martii exorditur. Errare porro videntur Scriptores Anglici, & cum iis Recentiores, qui Episcopatum Sancti Earconvaldi in annum sequentem differunt, sicuti & Barooius, qui anno DCLXXVI. num. X. & seq. eum tunc Episcopum dictum arbitratur.

XVIII. *Monasterium Vuiremutense a S. Benedicto Biscopo fundatum.* *Sanctus Benedictus Biscopus* a biennio Roma in Angliam reversus, *tantam apud Regem* (Egfridum videlicet Northumbriæ Regem) *gratiam familiaritatis invenit, ut confestim ei terram septuaginta familiarum de suo largitus, Monasterium inibi primo Pastori Ecclesiæ facere præciperet. Quod factum est, sicut & in proœmio memini, ad ostium fluminis Vuiri ad Aquilonem, anno ab Incarnatione Domini sexcentesimo septuagesimo quarto, Indictione secunda, anno autem quarto Imperii Egfridi Regis*, inquit Beda in hujus Sancti Vita lib. I. num. IV. ideoque Monasterium illud ante diem XV. Februarii hujus anni, quo Egfridus annum Regni quartum finiit inchoatum. Dicatum fuit Divo Petro, situmque ad Wiræ fluminis ostia, indeque *Vuiremuthense* appellatum, & quinto fere milliari distabat a Cœnobio Sancti Pauli posito ad Tinam fluvium, in territorio Girwensi, vulgo *Jarrow*, ex quo Girvense Sancti Pauli Monasterium dictum est. Utrumque condidit *Biscopus*, ac eidem Abbati, iisdemque institutis subesse voluit. Quod in causa fuit, ut nonnunquam apud Bedam, aliosque Auctores quasi unius Monasterii vocabulo censeretur. Jam capite primo Beda dixerat, *Biscopum* Monasterium Sancti Pauli *annis sedecim* rexisse. Cap. 5. rem notatu dignam scribit, eo tempore seoestrarum vitrearum usum Anglis incognitum fuisse, quia scilicet Saxones una cum idolis barbariem invexerant: *Misit Legatarios Galliam, qui vitri factores, artifices videlicet Britanniis eatenus incognitos, ad cancellandas Ecclesiæ, porticuumque & cœnaculorum ejus fenestras adducerent. Factumque est, & venerunt: nec solum postulatum opus compleverunt; sed & Anglorum ex eo gentem hujusmodi artificium nosse ac discere fecerunt.*

JESU CHRISTI ANNUS 675.	ADEODATI PAP. ANNUS 7.	CONST. POGON. IMP. ANNUS 8.

I. Concil. Tolet. XI. dictum.

CHristi annus sexcentesimus septuagesimusquintus, Indictione tertia, adest: quo septimo Idus Novembris in Hispania celebrata fuit Synodus Toletana undecima, ita dicta, Æra nimirum septingentesima decimatertia, anno quarto Wambæ * Regis, decem & novem Episcoporum præsentia, quorum duo tantum per vicarios interfuerunt. Hactenus Rex ipse religiosissimus æque ac fortissimus bellicis expeditionibus detentus, haud rebus Ecclesiæ componendis curam impendere valuit: deletis autem diversis hostibus, atque in primis tyrannis, nihil antiquius habuit, quam ut res Ecclesiasticæ per Episcopos bene disponerentur, quæ sacerdotum negligentia videbantur omni ex parte collapsæ. De his vero summatim habet ista Tudensis: *Astures enim & Vascones in finibus Cantabriæ crebro rebellantes edomuit, & suo imperio civitatem subjugavit, quæ Carta vocabatur, ampliavit, & eam Bambelonam, quasi Bambæ Lunam vocavit. Provinciam quoque Galliæ, quæ Hispania citerior dicitur, sibi rebellantem multis agminibus Francorum interemptis, subjugavit, & Paulum perfidum tyrannum cepit, & ei oculos evellere præcepit. Et ad urbem Toletanam cum triumpho magno reversus, discordantes Pontifices eo quod alii aliorum parochias invadebant, ad concordiam studuit revocare.* Sic igitur hoc anno quarto regni ejus inchoato a mense Septembri, Concilium provinciale Toleti convocandum curavit. In ejus præfatione, hæc quæ præcesserant impedimenta congregandi Episcoporum conventus, significantur his verbis:

** Vvambani.*

II. Praelocutio Patrum.

*In nomine sanctæ Trinitatis. Collectis in unum Carthaginis provinciæ sacerdotibus in Toletana urbe, in beatæ matris Domini Mariæ Virginis sede, anno quarto excellentissimi, & religiosi Vvambani * Principis, sub die septimo Idus Novembris, res votivo gaudii, & dies nimium optatæ gratulationis occurrit, in quo nobis datum est conspicere, pariter & deflere, quid lacrymarum de præteritis Domino deberemus. Eramus hucusque prolabentis sæculi colluvione instabiles: quia annosa series temporum, subtracta luce Conciliorum, non tam vitia auxerat, quam matrem omnium errorum ignorantiam otiosis mentibus ingerebat. Cernebamus enim, quomodo Babylonicæ confusionis (a) olla succensa, nunc tempora Conciliorum averteret, nunc sacerdotes Domini dissolutis moribus irretiret: purpuratæ enim (b) meretricis sequebantur invitamenta, quia Ecclesiastici conventus non aderat disciplina; nec erat qui errantium corrigeret partes, cum sermo divinus haberetur extorris. Et quia non erat adunandorum Pontificum ulla præceptio, crescebat in majus vita deterior. Cum tandem divina nos clementia ex alto respiciens, & tempori ætatis nostræ se occursuram præbuit & saluti, præparans nostris sæculis religiosi Principis mentem devotam pariter, & instructam, cujus fervidæ solicitudinis voto & lux Conciliorum revocata resplenduit, & alterna charitas se mutuo in corrigendis vel instruendis moribus excitavit, dum & aggregandi nobis hortatu Principis religiosi facultas est data, & opportuna corrigendis præparata est disciplina: ut qui decursis longe ante temporibus,*

** Vvambæ.*

Status Eccles. Hispaniar.

(a) Hierem.

(b) Apoc. 17.

---

*PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hisp. DCCXIII Anno Hegiræ LVI. * inchoato die 25. Novemb. fer. 2. A.C. 675.*

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6168.

☉ 11. G. ☽ 11. P. 22. April. Indict. 3.

JESU CHRISTI 675.

ADEODATI PAPÆ 4.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 8.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XXII. Constantini Aug. Postconsulatum ejus VIII. & Imperii Heraclii & Tiberii ejus fratrum anno XVII.*

II. Concilium Tolet. XI.

A num. I. ad VI. Concilium Toletanum XI. In Præfatione dicitur, celebratum *anno IV. VVambani Principis, sub die VII. Idus Novembris*, idemque hoc Christi anno, quo Kalendis Septemb. quartus Regis Wambæ inchoatus est. Huic præfuit *Quiricus Urbis Regiæ Metropolitanus Episcopus*; fuit provinciale, eique interfuere Episcopi XVII. Garsias Loaisa in Notis ad illud asserit, *factam esse legitimam Sedium Episcopalium divisionem*, tradere omnes Hispanos Historicos. At cum in illius Synodi capitulis ne verbum quidem de ea divisione legatur, Hispaniarum Diœceseon in aliquo posteriori Concilio, cujus Acta perierint, divisionem factam esse Baronius recte autumavit. Divisio enim Sedium Episcopalium ad communem Ecclesiæ utilitatem spectabat, & juxta Decretum Synodi Toletanæ quartæ fieri debuit in Concilio generali seu nationali, quod ex omnibus Ditionibus Wambæ convocatum esset. In illa quippe quarta Synodo duo genera Conciliorum distinguuntur, *Generalia* scilicet, & *Provincialia*, decernitturque, ut si causa fidei est, aut alia Ecclesiæ communis, indicatur Generalis Synodus: *Si causa fidei est*, inquiunt Patres in quarta Synodo art. 3. *aut alia qualibet Ecclesiæ communis, Generalis totius Hispaniæ, & Galliæ*, idest Galliæ Gothicæ, quæ Hispanis subiacebat, *Synodus convocetur: si vero nec de fide, nec de communi Ecclesiæ utilitate tractabitur, speciale erit Concilium uniuscujusque Provinciæ, ubi Metropolitanus elegerit peragendum.* Quare cum Wamba post Concilium Toletanum XI. annos ferme quinque regnarit, & nulla legatur habita

bat, post decem, & octo scilicet labentium annorum excursum, in unum meruimus aggregari conventum, mederi possemus spirituali gratia sanitatum. Nec enim numerus iste alienus est a salute: sic quippe mulier illa in Evangelio (a) ter senis annorum excursibus curva, quæ figuram totius generis humani gestabat, sub sacramento hujus numeri saluti pristinæ a Salvatore donatur, &c. Hæc ex multis voluimus reddidisse, ut sciretur quam damnosa esse consuevisset in Ecclesia frequentis Conciliorum celebrationis intermissio, quamque utilis ejus usus; utque ex eorumdem Patrum verbis intelligi posset, quod cum Reges ad Episcopos de conveniendo in unum scriberent, non id jubendo facerent, sed hortando: hortatu namque Regis se convenisse, iidem (ut dictum ast) testati sunt. Sicque cum audis sive ab eis sive ab aliis dictum, jussu Principis convocatos Episcopos ad Concilium convenisse, ejus exhortatione id factum intelligas.

(a) Luc. 13.

III. Quæ in Concilio fuerint statuta.

Quod vero ad exactam fidei professionem primo loco in Concilio editam pertinet, ex ea intelligi potest, necdum nomen Orientalis hæresis Monothelitarum illic pervenisse, cum nequidquam de ea mentio habeatur, vel adversus eam assertio proponatur. Post fidei vero prolixam valde professionem editi sunt a Patribus canones sexdecim, quorum primo corrigitur in Ipsomet Concilio, quicquid alienum a sacerdotali majestate sive indecorum verborum strepitu, risu, ac jocis proferretur ineptum. Secundo loco illud magnopere inculcatur, ut vacent doctrinæ Episcopi, nec ullo curarum obice a divina lectione revocentur, vel a doctrina verbi scilicet prædicatione cessent. Illud præterea additum, ut idem custodiretur in psallendo ac Missis celebrandis ab omnibus ordo, qui in Metropolitana Ecclesia usu receptus esset. Sic & qui sequuntur canones, ad ipsos sacerdotes respicere, duobus exceptis, noscuntur; probe scientibus Patribus, inde provenire ut subditorum quoque mores rectissime disponantur, si qui præsunt rectores populis, digne præsint. Novissime vero fatentur Patres, ejusdem Regis Vvambæ fuisse voluntatem, ut prætermissa Conciliorum celebratio restitueretur, annisque singulis ab Episcopis secundum Ecclesiasticos canones frequentaretur. Unde satis potest intelligi, complura Toletana Concilia esse deperdita, vel ipsa saltem, quæ reliquis annis ejusdem Regis maxime pii celebrari contigerunt, ut inter alia generale Concilium, de quo dicemus.

IV.

Quod vero aliquid temporum haud adeo veram rationem habentes, collocant eamdem Synodum sub Agathone Romano Pontifice, errare certum est: cum ex constitutione Imperatoris, de qua inferius agemus, certum sit, non ante sextam Indictionem ipsum sedere cœpisse. Porro hæc Synodus sub quarta Indictione inchoata, hoc anno, septimo Idus Novembris celebrata reperitur. Sed quod ab omnibus asseritur, in eodem Concilio omnium Hispanarum Ecclesiarum factam esse sedium Episcopalium divisionem: secus senserim: nam Tudensis assertione constat id factum in Concilio generali sub eodem Rege celebrato, cui omnes Hispaniarum Episcopi interfuerunt, & subscripserunt, huic vero decem, & novem dumtaxat Episcopi interfuerunt.

V. De Toletan. Conc. Generali.

Quod enim essent inter Episcopos ob diœcesum fines obortæ discordiæ, ad has componendas indicendum fuit generale Concilium, quod quidem non extat; sed celebratum esse, ejusdem auctoris testificatione liquet. In eo potissimum ad dirimendas discordias, & perpetuam inter Episcopos sanciendam pacem, idem Rex dividi & terminis distingui voluit uniuscujusque Episcopi parœcias, immo quomodo antiquitus divisæ fuerint innotescere, aliquibus recens additis: cujus rei gratia idem Tudensis ait priorum Regum voluisse legi historias: nam subdit: *Fecit Chronica Regum priorum coram se legere, ut facilius posset terminos parœciarum dividere, sicut antiquitas denotaret, & exigeret juris censura, & jura propria quilibet etiam possideret, sicut subjecta demonstrat scriptura, &c.* Post vero multa de earumdem distinctione hæc habet ex verbis Regis: *Fiunt sedes harum duarum Hispaniarum octoginta sub dominio Gothorum tam Archiepiscopales, quam Episcopales, per quas nobis ministratur verbum Dei, quæ a Romano Pontifice communionem Catholicæ veritatis habent, ut ex fide Christi secundum traditionem sanctorum Patrum animas sibi commissas valeant gubernare. Hæc igitur nostra divisio de assensu omnium Archiepiscoporum, & episcoporum dictarum sedium in Toleto facta firma permaneat in æternum.* Hæc

PAGIUS III.

ta sub ejus Principatu per illud tempus, Synodus, licet undecima Synodum singulis annis fieri præcipiat, non dubium, quin ea, in qua Provinciarum divisio peracta perierit.

Præterea Garsias in Notis ad Concilium Lucense describit Indices Sedium Hispaniensium ex MSS. Codicibus Ecclesiarum Ovetensis & Toletanæ, in quibus etiam delineatio Provinciæ Narbonensis reperitur, & hæc verba sub finem habentur: *Omnia suprascripta legit gloriosus Rex Vvamba in Concilio Toletano, ubi omnes Archiepiscopi & Episcopi convenerant, quæ subscriptione omnium confirmata sunt, Quirico Toletano Archiepiscopo Primatia dignitate & fide* Ca-

In codice viso Diœceson Hispaniarum facta non est.

VI. *Hæc omnia suprascripta legit gloriosus Rex Vuamba in Concilio Toletano ubi omnes Episcopi & Archiepiscopi Hispaniarum convenerant; quæ subscriptione omnium firmata fuit, Quiriaco Toletana Archiepiscopo in primaria dignitate, & fide Catholica consistente. Statutum est praterea a judicio Concilii, ut omnes clerici viverent secundum regulam sanctissimi patris Isidori, &c.* Hæc de Concilio generali sub eodem Rege habito, sed incerto anno Tudensis, quem præ ceteris citare consuevimus, quod præstet fide & antiquitate, non quod reiiciamus reliquos nobiles rerum Hispanicarum historicos tam veteres, inter quos eminet Rodericus, quam recentiores viros doctissimos.

Rursum vero hoc ipso anno ex Episcopis provinciæ Lusitaniæ celebratum est Concilium Bracarense, quod ponitur ordine tertium; cui interfuerunt Episcopi octo, sanciveruntque canones totidem, quibus correcti sunt pravi errores, qui in ritus sacros & bene institutam Ecclesiasticam disciplinam irrepserant: ut inter alios, ne procedentes in solemnitatibus martyrum Episcopi, diaconorum humeris sella gestatoria veherentur suspensas collo sacras reliquias portantes: etenim sella gestatoria vehi, Romani Pontificis tantum fuit insigne, vel si cui Patriarchatum ipse concessit, sed quæ laicorum humeris vectaretur diaconorum numquam, neque infimi ordinis clericorum. Porro inter alios dignos Præsules, qui Synodo huic interfuisse leguntur, fuit Isidorus Asturicensis, qui tum moribus dignitati congruis, tum doctrina enituit, relinquens sui ingenii posteris monumenta: quo

Concil. Bracarens. tertium.

PAGIUS *Catholica consistente.* Quare Episcopatuum Hispanensium divisio facta fuit in Concilio Toletano generali seu nationali *duarum Hispaniarum*, idest, omnium Ecclesiarum, quæ intra fines Wisigothicarum Ditionum cum in Gallia, tum in Hispania consistebant, non autem in Provinciali seu speciali Provinciæ duntaxat Toletanæ, quale fuit Toletanum XI. cui XVII. duntaxat Episcopi, denique Vicarii, qui vices suorum Pontificum agebant, omnes ex Provincia Toletana subscripserunt.

IV. *Concilium Bracar. III.* Ad num. VI. & seq. Concilium *Bracarense* III. celebratum quidem, *Vuamba* Hispanias regente, ut in eo dicitur, at anno incerto; cum nullus in eo temporis character exprimatur. Habitum illud ab Episcopis octo, & in eo novem Capitula condita. Porro in Editione Conciliorum Labbeana perperam dicitur inter Bracarensia IV. at ex dictis sequitur.

V. *Vulferi Mercia Rege obitus.* Beda in Epitome ad annum DCLXXV. ait: *Vulferi, Rex Merciorum, postquam septemdecim annis regnaverat, defunctus, Edilredo fratre reliquit Imperium.* In Historia lib. 3. cap. 24. ait etiam eum Genti Merciorum *annis decem & septem* præfuisse. Quare verum est quod scribunt Huntiodonius lib. 3. pag. 332. post tres annos a morte Peadæ fratris, & Wigorniensis ad annum DCLIX. eo anno Duces gentis Merciorum adversus Regem Osvvium rebellasse, & Wlferum in solium evexisse. Thomas Eliensis Monachus Auctor accuratus, in Vita Sanctæ Ethildritæ Virginis & Reginæ, Abbatissæ Eliensis primæ cap. 17. de Wlfero filio Pendæ hæc habet: *qui primus in eodem Regno fidem & lavacrum Sancta regenerationis accepit atque in tota gente sua Dæmoniorum culturam destruxit, Christique nomen ubique locorum Regni sui prædicare jussit, & in multis locis Ecclesias ædificavit. Insuper famosum illud Monasterium VVesdesbamstede, nunc Burg vocatum, possessionibus & ornamentis multum dilatavit per Sexulfum, qui primus Abbas & Fundator loci ejusdem ac postea Episcopus Merciorum sub eodem Rege extitit. Cujus regina Ermenilda Cantuariorum Regis Ercomberti & Sexburga Regina filia, peperit ei magnarum virtutum Virginem S. VVerburgam, qua patre defuncto seculo renunciavit, & habitum sancta conversationis susceptura, genitrice sua matertera, beata videlicet Ethildreda Monasterium intravit, ubi Deo operante multa patravit miracula.* Quæ iisdem pene verbis apud Wigorniensem ad hunc annum leguntur. Sed loco *VVesdesbamstede* legendum, *Medesbamstede*, quod fuit Monasterium in Regione Girviorum celeberrimum, postea *Petriburgum* appellatum, quod Peada Wlferi frater ac in Regno Decessor in honorem S. Petri construere cœpit, cujusque mentio in Synodo Heatfeldensi apud Spelmannum in Conciliis Britannicis pag. 163. porro Malmesburiensis lib. 1. de gest. Reg. Angl. cap. 4. ubi ait, Wlferum *post decem & novem annos* defunctum esse, eos deducit ab anno DCLVII. quo *Peada* fratri successit, uti suo loco ostendi.

VI. *Crimina quadam ei affilla.* Henschenius ad diem XIII. mensis Februarii in Commentario Historico ad Vitam Sanctæ Ermenildæ Reginæ Merciæ, & uxoris Wlferi Regis, optime confutat fabulosum parricidium, quod a Viris etiam in antiquitate Historica Anglo-Saxonum alias eruditis, dicitur *VVlferus* aut acerrimus a Regni exordio Christianorum hostis, aut fœdissimus a fide Baptismoque ante suscepto ad idolatriam relapsus, Apostata proprios filios in odium Christianæ religionis sua ipse manu interemisse: ostenditque *SS. VVulfhadum & Ruffinum*, qui ob fidem Christi occisi, Martyres coluntur, non fuisse filios Wlferi & Sanctæ Ermenildæ, a quibus tantum genita *S. VVereburga*. Quare jure merito in Vita S. Wereburgæ a Goscelino Monacho scripta, & recitata ab Henschenio ad diem III. Februarii, quo Sancta Wereburga colitur dicitur *VVlferus multarum Ecclesiarum ædificator: Christiana fidei summus amator ac dilatator: qui etiam subjectos Reges, datis in mercedem Provinciis ad Christi cultum attraxerit: & sicut S. Ethelbertus Dorobernia, ita in Merciis Christianitatem primus dilataret.* Fuit Ermenilda Ercomberti Cantii Regis & Sanctæ Sexburgæ, Sanctæ Ethildritæ sororis filia, quæ pietate ac zelo plurimum promovit, quæ a Wlfero marito in propaganda fide præclare gesta sunt. Eo demortuo *apud Cantiam sub S. Sexburga genitrice sua in Monasterio de Shepeia habitum religionis suscepit, indeque Sexburga ad Monasterium Eliense discedente*, isthic relicta est Abbatissa, ut legitur in historia Eliensi, ubi additur matri defunctæ tertiam Abbatissam in Monasterio Eliensi, Canonica electione substitutam esse. Quod egregie confirmat Thomas Eliensis Mo-

quo tempore etiam ejus æqualis claruit Valerius Abbas æque doctrina & pietate insignis. Reliqua Synodi tu consulas: Hæc satis ad institutum. At de Conciliis in Hispania hoc anno celebratis hactenus.

VII. *Classis Sarracenorum incensa.*

Qui igitur Dei Ecclesiæ bene instituendæ totus intentus fuit, accepit Ipse Wamba Rex insigne beneficium, quod idem Tudensis paucis enarrat, nempe ut Sarraceni, qui Oriente magna ex parte potiti essent, insulasque plurimas devastassent, ingenti comparata classe navium ducentarum, & septuaginta cum Hispanias invasissent, victi iidem fuerint ab ipso Rege maritimo bello, quo & eorum classis incensa funditus deperierit; sicque quam evidentissime ostensum fuerit, adversus fideles tunc tantum perfidos infidelesque barbaros prævalere, cum in illis peccata insunt, quæ Dei justa sententia puniantur: ubi autem pietas viget & fulta sancta religio bonis operibus floret, tunc barbaricas omnes vires summo licet studio comparatas, imbecilles penitus reddi & impotentes, sit necesse.

An-

PAGIUS

Monachus in Vita S. Ethildritæ cap. 18. ubi de Sexburga ait: *Incongruum arbitrata aliis præesse, cum ipsa subesse prius non didicerat. Accersit proinde Mater filias, Abbatissa Moniales sibi consortes in Christo, eisque suam prodit voluntatem, ac votum dicens: Vobis a filia, Jesum derelinquo Tutorem, Sanctosque Angelos ejus Paranymphos; filiam præterea meam Ermenildam vobis Matrem constituo, ut illius corda vestra animentur monitis, & salutaribus ad Cælestia erudiantur disciplinis.*

VII. *Ermenilda ejus uxor & VVereburga filia Sanctitate illustres.*

In eadem Historia Eliensi hæc habentur: *VVerburga filia Sancta Ermenilda, post mortem patris sui, intravit Monasterium Sancta Etheldreda apud Ely, sicut legitur in Vita sua priusquam mater sua idem Monasterium intravit: cujus Sanctitatem cum Rex Ethelredus patruus suus comperisset, eam inde cepit, & Principatum Monasteriorum Sanctimonialiumque in Regno suo ei tradidit. Sponsa igitur Domini VVerburga, cum quibusdam Ecclesiis præfuisset, post dilecta genitricis sua obitum, jure prælationis etiam Monasterium Elge (seu Ely) suscepit.* Quibus ex verbis intelligimus, *Ermenildam* ex Monasterio Sepejensi eductam fuisse, ut fieret Abbatissa Monasterii Eliensis, idque circa annum DCCIII. quo *Sexburgam* Abbatissam mortuam, suo loco ostendi. Est autem *Sheppey* insula Cantii Orientalis, in qua ob Monasterium Sanctimonialium tunc extructum, vicus etiamnum *Minster* appellatur.

VIII. Præter Historiam Eliensem, Sanctam Wereburgam præfectam fuisse Monasteriis Merciorum docet Goscelinus in ejus Vita cap. 2. num. VI. ubi tamen num. V. perperam scribit, post Wlferi mortem Ermenildam uxorem cum filia Wereburga in Eligensi Monasterio jugum Domini suave subiisse; illud enim falsum esse ex dictis liquet. Thomas Eliensis Monachus citatus cap. 96. asserit, Ermenildam *totius ambitionis Dominatione neglecta commendatis Christo Virginibus quibus præfuit*, Sexburgam matrem suam secutam esse, sed dum apud homines honorari refugit, ea mortua totius congregationis Matrem effectam esse, Monasterii scilicet Eliensis, ad quod venerat, relicta Abbatia Shepejensi. Refert postea Thomas hæc verba, quæ & in Historia Eliensi, habentur: *In Anglico quidem legimus, quod Sexburga in Ecclesia de Srapeja* (seu, ut in Historia Eliensi, de Scepeja) *quam construxerat, a B. Theodoro Archiepiscopo Sanctitatis velamen accepit, atque ibidem filia ipsius Ermenilda sub ea normam religionis, spreto Regni culmine, postea sumpsit. Qua dum iter ad Ely paravisset, filiam suam Vverburgam pro se in monasterio Abbatissa, sicut diu optaverat, constituit.* Tam Ermenilda, quam Wereburga anno incerto mortua; illaque tertia, hæc quarta Monasterii Eliensis Abbatissa extitit. Hæc ad supplendos Annales, in quibus anno sequenti num. X. obitus ejus tantum mentio.

Earum annus emortualis incertus.

Profectio Romana S. *Audoeni*, de qua anno DCLXXII. num. II.

JESU CHRISTI ANNUS 676.	DONI PAP. ANNUS 1.	CONST. POGON. IMP. ANNUS 9.

I. Adeodat. Papa moritur.

ANno Redemptoris sexcentesimo septuagesimosexto, Indictione quarta, sexto Kalendas Julias moritur Adeodatus Papa, cum sedisset annos septem, menses duos, dies decem & septem. Ita apud Anastasium, sed in aliquibus codicibus quatuor tantum ipsi anni tribuuntur: veriorem tamen lectionem putamus, quæ ei septem annos tribuit, cui & Sigebertus subscribit, cum totidem ipse Adeodati annos numeret. Accidit plane infeliciter, ut tanti Pontificis res gestæ temporis injuria alto sint sepultæ silentio, quas fuisse præclaras nemini dubium esse debet: vix autem reperitur una ejus epistola ex Turonensi archivo in lucem vindicata per Papirium Massonum disertum virum, qua continetur privilegium Abbati monasterii S. Martini concessum: quam cum absque nota temporis positam invenerimus, hic in fine Pontificatus ejus putavimus collocandam: Sic enim se habet ipsa data pro eodem monasterio ad omnes Galliarum Episcopos.

II. *Dilectissimis fratribus universis Episcopis in Galliæ partibus commorantibus. Adeodatus ....*

Privilegium concessum Eccl. S. Martini.

Æquitatis nos admonet norma, quam apprime custodire præcipimus, ut canonica sanctorum Patrum consulta, præsertim a beatissimis Apostolicæ sedis Præsulibus, prædecessoribus scilicet nostris, qui auctoritatem successionis & vicem sacratissimi Apostolorum principis Petri per diligentem solertiam nacti sunt, quemadmodum statuta reperimus, intemerata atque illibata custodita conservemus. Sed ut sunt quæque a fratribus nostris Ecclesiarum Episcopis pedissequa dumtaxat imitatione consulta, & salubriter fuerunt ordinata, utpote functi Apostolorum principis licet impares ministerio, conservanda simili ratione decrevimus.

Qua ex re dum Aegiricus religiosus presbyter, & Abbas monasterii S. Martini, in quo venerabile corpus ejus est situm, visendas ex desideria veniens Apostolicas Confessiones & atria, nostris se repræsentaret obtutibus, commendationemque fratris nostri Cutperti Turonicæ Ecclesiæ Præsulis obtulisset: supplici voce precatus est, ut privilegium Apostolica auctoritate subnixum ob munitionem venerabilis monasterii, quod beatæ recordationis confessor Christi Martinus Turonensis Ecclesiæ Episcopus in Gallicanis partibus ad conversorum salutem sui sacratissimi corporis consecratione decoravit, cui nunc præesse se perhibens, scriptis ostenderat, ei concedere deberemus.

III. *Parumper autem ambigimus, idcirco quod mos atque traditio sanctæ nostræ Ecclesiæ plus non suppetat, a regimine Episcopatus providentia religiosa loca secernere. Verum ubi & prædicti fratris nostri Cutperti Turonensis Ecclesiæ Præsulis monasticam libertatem, hoc est, liberam dispensandi licentiam scripto concessam religiositatem ejus exemplaris proferente comperimus, in cujus volumine & aliorum per Gallicanam videlicet provinciam constitutorum Antistitum ad id consensum præbentium subscriptiones subter annexas inspeximus: nullatenus jam exortem rationis, ac canonicæ regulæ tantorum Episcoporum consonam sententiam fore perpendimus. Propterea & nos erga quos iidem fratres nostri reverendissimi præsentes conferre providerunt, simili censura ex auctoritate profecto Apostolorum principis, cui claves ligandi atque solvende Conditor, atque Redemptor omnium tribuit, identidem confirmare concessimus: ut Apostolica fulti auctoritate per privilegii seriem gravedines a quolibet Episcoporum sub prætextu discussionis religiosus Abbas vel monachi ibi degentes ne sustineant: neque rursus sibi disputandi apud eos licentiam vendicantes dispendia bis atque insolentias angariarum imponant: neque per occasionem regularis disciplinæ rimandæ atque servandæ quaslibet eis intentent injurias, sed*

PAGIUS SÆC.VII

Anno Eræ Hisp. DCCXIV

Anno Hegiræ LVII. inchoato die 13. Novemb. fer. 5.

A. C. 676. 1. Postconsulatus.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6169.

☉ 13. F. E. ☽ 22. P. 6. April. Indict. 4.

JESU CHRISTI 676.

DONI PAPÆ 1.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 9.

HIc annus ista formula notatus: *XXIII. Constantini Aug. Post Consulatum ejus IX. & Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum anno XVIII.*

II. *Moritur Adeodatus PP.*

A num. I. ad VIII. Anastasius tradit, *Adeodatum Papam sedisse annos quatuor, menses duos dies quinque*, quod etiam legitur in duobus Codicibus MSS. Anastasianis Colbertinis, in Luitprando, Orderico lib. 2. Reginone, Hermanno Contracto, Catalogo Vaticano-Palatino, aliisque quibusdam Catalogis. Addit Anastasius eum sepultum esse *ad B. Petrum Apostolum sub die VI. Kal. Julias*, seu die XXVI. mensis Junii. Quare cum die XXII. Aprilis anni DCLXXII. ordinatus fuerit, mortuus est die vicesima sexto mensis Junii currentis anni. Asserit Anastasius cessasse Sedem *menses quatuor, dies quindecim*. Verum error in numeros irrepsit, legendumque cum Catalogis MSS. Colbertinis II. & V.

sed liberam licentiam habere statuimus, salva profecto monachicarum regularum custodia, religioso Abbate (quicumque pro tempore praeerit) praefato venerabili monasterio id procurante, ut erga quos pristinae recordationis ejus articulus concinet, & ipse conservare nitatur, & quicumque sub ejus reguntur dispensatione, solerter custodire commoneat, districteque compellat.

IV. *Reverendissimus vero Episcopus, in cujus paroecia est memoratum venerabile monasterium, vel res ac possessiones consistiterint, faciendae tantum ordinationis ac promotionis sacerdotum atque levitarum, vel conficiendi chrismatis sit tantum concessa licentia. Dispositionem autem venerabilis loci gerere, & conversationem monachicam exquirere, religioso Abbati, ejusque Praeposito, vel qui probatissimi fuerint in eodem monasterio (quod etiam praefati Praesules consona sententia definierunt) decernimus.*

Quisquis igitur quolibet tempore (quod nullatenus credimus) hujus decretum privilegii, quod auctoritate Apostolica submixi consentiendo firmavimus, in totum vel in partem temerare tentaverit, hancque praesumptionis audaciam digna emendatione minus correxerit: in perpetuum percellendum vel anathematizandum se noverit, non solum tantorum sententia sacerdotum, vel etiam aequissimo condemnationis aculeo: quoniam violare pertinaciter visus est, quod salubriter servare debebat. Et ita quoque hujus privilegii sanctio firma, & rata indiminutaque persistat atque permaneat. Erga quod, & praeexcellentissimi totius Galliae Reges (ut scripto comperimus) ad reprimendas laicorum infestationes, edicto praemunire idem venerabile monasterium regali pietate dignati sunt. Bene valete, dilectissimi fratres. Hactenus Adeodatus.

V. Ex cujus scripto illud fit manifestum, jam cessasse Romanos Pontifices ejusmodi immunitates concedere monasteriis, cum dicat: *Mox atque traditio sanctae nostrae Ecclesiae plus non suppetat a regimine Episcopalis providentiae religiosa loca secernere.* Id fortasse, quod experimento didicissent, ejusmodi immunitates obfuisse potius, quam profuisse monasticae observantiae. Certe quidem numquam placuit S. Bernardo (quod ex pluribus locis epistolarum ejus apparet) ut monachi ab Episcopali obedientia hujuscemodi privilegiis se subtraherent: nec gratum fuit S. Francisco, sed fratris Eliae hominis non divino spiritu sed carnis prudentia nitentis, fuit opus. At de his modo hactenus. Redeamus ad obitum sanctissimi Praesulis, quem visa sunt ipsa etiam elementa luxisse, cum post ejus transitum portentosae fuerint continuo exortae pluviae, prout in ipso Anastasius refert, ubi primum haec habet:

Exemptiones Monachorum a Sanctis improbatae.

VI. *Reliquae res gestae Adeodati.*

Hic Ecclesiam B. Petri, quae est in Portuensi juxta campum Meruli, reparavit atque dedicavit. Sed & monasterium S. Erasmi situm in Caelio monte, in quo conversatus est praedictus sanctissimus vir multa nova aedificia coagmentavit, sed & casalia conquisivit, sed & in vita sua Abbatem, & congregationem ibi constituit.

Pluviae indesinentes.

Post cujus transitum tantae pluviae, & tonitrua fuerunt, qualia nulla aetas hominum meminisset: adeo ut etiam homines, & pecudes fulgure interirent; & nisi per litanias, quae quotidie fiebant, Dominus propitiatus esset, non potuissent homines triturare, & in horreis frumenta reponere. In tantum enim crevere haec mala, ut ex ipsis pluviis denuo legumina nascerentur, & ad maturitatem pervenirent, pro quo cuncti homines mirarentur. Fecit autem Adeodatus ordinationem unam per mensem Decembrem, creavit presbyteros quatuordecim, diaconos duos, Episcopos per diversa loca quadragintatres: qui etiam sepultus est ad B. Petrum. Haec ipse qui

PAGIUS & V. *menses quatuor, dies quinque*, quod & ex Anastasio in morte *Doni* natione Romani, Adeodati successoris confirmabitur. *Donus* itaque consecratus est Pontifex Romanus, die prima mensis Novembris Festo omnium Sanctorum facta [1]. Sed Baronius, qui in praecedentibus Pontificibus annos tres omiserat, ut in viam rediret, *Adeodato* annos VII. menses VII. dies XVII. attribuit, quos se in Anastasio legisse ait. Verum in Codicem mendosum hujus Auctoris Annalista doctissimus inciderat. Papebrocius in Conatu Chronico-Historico ad Catalogum Pontificum Romanorum, *Adeodati* mortem in diem XVIII. mensis Maii anni sequentis confert, atque eum sedisse annos V. menses II. dies V. sed fatetur se annum unum per conjecturam addidisse. At Pontificatus Adeodati ab Anastasio accurate consignatus, & ab Hermanno Contracto in Chron. ex editione Canisii obitus ejus cum hoc anno optime copulatus.

III. *Adeodatus* Privilegium quod *Chrotbertus* Turonensis Episcopus Monasterio Sancti Martini con-

NOTAE [1] DOni electio anticipanda est aliquibus saltem mensibus; si quid videmus in Anastasio, ait enim de Dono: *Hic dum esset electus per Augusti mensem apparuit Stella a parte Orientis.* Frustra autem interpunctio ita mutaretur. *Hic dum esset electus, per Augusti mensem apparuit &c.* ut mensis Augusti ad Cometae phasim non ad Doni electionem referretur; nam semper Anastasii mens eo spectare videtur, ut quo tempore electio Doni facta cometem in caelo apparuisse pateret. MANSI

qui & addit post obitum Adeodati sedem vacasse mensibus quatuor & diebus sex.

VII. Donus Papa creatur.

Hac igitur ratione dicendum est, hoc eodem anno Kal. Novemb. Donum, sive Domnum vel Domnionem, quem alii Conum, sive Cunonem appellant, creatum esse Romanum Pontificem, alii addunt quarto Nonas ejusdem mensis consecratum fuisse. Romanus iste fuit, Mauritii filius. Ubi autem Constantinopoli innotuit Donum Romæ creatum esse Pontificem, Theodorus Constantinopolitanus Patriarcha nequaquam ex more Synodalem ad eum epistolam dedit, eum probe sciret minime ab eo fore recipiendam, quod hæresis nomine a Romanæ sedis Pontificibus a communione Catholica haberetur extorris: verum hortatoriam ad eum epistolam misit, ut aliquando tandem inter Orientalem, & Occidentalem Ecclesiam concordia sanciretur. Quid ad hæc Donus Papa rescripserit, ignoratur: de litteris autem Theodori ad ipsum testis est epistola a Constantino Imper. ad eum scripta, quam suo loco reddemus.

VIII.

Hoc eodem anno, qui nonus Constantini Imperatoris numeratur, habent Græeo-

PAGIUS

Privilegium Monasterii S. Martini.

concesserat, Apostolico Diplomate in certo anno dato, & a Baronio recitato, confirmavit a Illud in eo totum consistit, ut Episcopus Turonensis, in cujus Diœcesi Monasterium Sancti Martini situm, nullam in eo potestatem habeat, nisi quod Monachis & Sacros conferat Ordines, & Sanctum Chrisma concedat. Joannes quidem Launoius in *Assertione Inquisitionis in Privilegium San-Medardense*, duodecim argumentis illud impugnavit. Verum Radulphus Monsnyerus in libro de Juribus Ecclesiæ Sancti Martini Turonensis ea vana & futilia esse ostendit, & Cointius hoc anno num. XXXIV. & seqq. ubi utriusque rationes expendit, & inter se confert, recte concludit, in illo Privilegio nihil occurrere quod formulæ Privilegii a Marculfo lib. 2. cap. 1. exhibitæ refragetur; ideoque perperam Launoium illud supposititium & subreptitium fuisse existimasse. Certe illis temporibus plurima Monasteria Gallicana Privilegio gaudebant ab Episcopis Diœcesanis concessa, & Lirinense Privilegium in Actis Synodi Arelatensis sub Raveanio Episcopo habitæ memoratum nihil complectitur, quod a Turonico dissentaneum sit.

IV. *Maronitæ adversus Imperatorem rebellant.*

Ad num. VIII. & seq. Baronius ad num. VIII. loco Mardaitarum ponit in margine Maronitas, qui revera hæreticorum odio per aliquod tempus ita denominati sunt, ut docet Faustus Naironus in Dissert. de Origine, nomine ac religione Maronitarum num. XXXII. & seqq. ubi ait eos nomen illud *Mardaitarum* sortitos fuisse a Syriaco verbo *Mrad*, hoc est rebellavit, & etiam ab Arabico Marads, idest rebellis & perduellis factus est. Acciderat enim, prosequitur idem eruditissimus Maronita, in Imperio Constantini Pogonati, ut Muhavias, post occupatam a Saracenis anno DCXXXIV. Urbem Damascum, assiduis incursionibus Phœniciam vexaret, ac Libani loca vastaret; ex quo factum ut Maronitæ, visa pro eorum securitate Imperatoris incuria, elegerint Principem, qui sibi præsideret. Is in ipsa administrationis suæ initio Saracenos nimis vicinos sibique imminentes ægre ferens, valida armatorum manu propria auctoritate inscioque Imperatore, Damascenam Ditionem ab hostibus occupatam ingressus, totam illam planitiem depopulatus est, & cum neque Viris, neque mulieribus parceret, populos illos summo terrore affecit. Quibus Imperatori nunciatis, tantam novi Principis audaciam, etsi in Saracenos excitatam, quia absque Cæsareo jussu, censuit quantocyus reprimendam; misso itaque ad eum Legato cum muneribus, simulavit ea se illi ob ejus egregia facinora adversus Romani Imperii hostes offerre. Legatus autem honoris hujus & amoris significatione delusum, Maronitam ad epulum invitavit, dato militibus mandato, ut edito signo illum statim interimerent, quod ad aliorum exemplum executioni, mandatum fuit.

V. *Principem eligunt.*

Putavit Imperator hoc stratagemate seditionum fomitem inter Maronitas recidere, sed eo magis excrevere, ut Duces exercitus ira perciti ex dolosa Principis internecione, ab obedientia Imperatoria prorsus defecerint, in cujus locum Simonem prædicti Principis ex sorore nepotem subrogarunt, quem postea quadraginta Episcopi in Principem unxerunt, ut legitur his verbis in Maronitarum Chronicos *Elegerunt Principem in Rasconta* (quod est Libani Oppidum in Provincia dicta Kesruan) *Misit statim exercitum & stratagemate Bhas devastavit, ubi ense ceciderunt Viri ac mulieres. Hoc Imperatori nunciatum fuit; misit illi chlamidem cum Legatis, & libellum securitatis, & cum eo epulatus est; quique erant a terga inermem hac securitatis simulatione oppresserunt, illumque occiderunt; quo audito a Ducibus exercitus ab obedientia ac fide defecerunt, Simeon Comes, ejus ex sorore nepos protexit exercitum, quem quadraginta Episcopi in Principem unxerunt.*

VI. *Nolunt aliquem hæreticum aut Saracenum in sua Regione morari.*

Brevi tunc temporis intervallo defuncto prædicto Principe & altero ejus successore, Maronitarum Principes, duos constituerunt eximios Duces, Paulum nimirum ac Fortunatum, ut militibus præessent, qui egressi ex Civitate Hhadteasi, quæ est in Libano in Provincia *Gobbe* nuncupata, tanto animi ardore in Saracenos irruerunt, ut eorum exercitum pene internecione profligarint. Hujus novitatis fama cum Damascum pervenisset, Saracenorum Duces militum cohortibus in unum collectis stricta obsidione Hhadetum obsidione vallarunt. Maronitarum studium ac valor in tuenda Urbe adhuc immortali memoria commendatur. Nam etsi Imperator nullum eis præbuerit auxilium, per septem tamen annos frequentes hostium aggressiones valide retuderunt, & majora egissent nisi Urbs per proditionem capta fuisset ac funditus eversa; in ea mille DCC. domus numerabantur. His hostes non contenti, aliorumque progressuum stimulo impulsi, Phœniciam denuo invadere studebant; quapropter Maronitæ Imperatoris auxilio destituti, cui infelix eorum status fuerat denunciatus, coacti sunt Ducem eligere, quem sedem figere voluerunt in Urbe Bsciarrsi, totius Libani tunc temporis facile Principe, eaque conditione præessa decrevere, ut neminem vel Saracenum vel Hæreticum exciperet domo, aut Regionem incolere pateretur; secus si faceret, illum Patriarcha excommunicatione feriret.

Id

Pax a Saracenis expetita.

corum Annales, Sarracenos, composita cum Romanis pace spatio triginta annorum, consensisse annuum pendere ipsis tributum. Quanam occasione tumentes animo barbari in ejusmodi conjecti fuerint necessitatem, ex Theophane ita accipe: *Anno nono Imperii Constantini ingressi sunt Mardaitæ * Libanum, & tenuerunt a Mauro monte usque ad sanctam civitatem, & ceperunt cacumina Libani, & multi captivi, & servi, & liberi fugerunt ad eos, ita ut multa millia in brevi tempore fierent. Quibus compertis Mauvias, & consiliarii ejus timuerunt valde colligentes quod Imperium Romanorum diutius muniretur; & dirigit legatos ad Principem Constantinum, postulans pacem, & pollicitus annualia se Imperatori pacta laturum. Ast Imperator hujusmodi susceptis, eorumque petitione audita, destinavit cum eis in Syriam Joannem Patricium cognomento Pitzigaudin, tamquam antiquæ prosapiæ virum Reipublicæ, & multarum negotiarum expertum, atque magnam consecutum prudentiam ad disputandum aptissime cum Arabibus, & quæ pacis sunt, consone præstruendum.*

* Maronitæ.

Rex Saracenorum pacem petit ab Imp.

IX. *Qui cum venisset in Syriam, coacervatione Mabuvias tam Amirearum quam Gerasinorum * effecta, suscepit eum cum bo-*

* Corasinorum.

PAGIUS VII. *Legatum ad Imperatorem mittunt.*

Id eum Maronitæ ad sui securitatem peregissent, ipsorum novus Princeps Legationem misit Constantinopolim, ut peteret ab Imperatore confirmationem. Et ad retundendam hæreticorum protervìam, qui ab illis tanquam rebellis una cum tota Maronitarum natione dicebatur, protestatus est se ab omni rebellionis macula immunem, & hæc fuisse in Libano innovata, ut suæ nationis securitati, præcipueque fidei Catholicæ consuleret, paratumque esse Imperatoris nutibus obsequi. Quid Legato Imperator responderit, Historia non refert.

VIII. *Maronitæ Saracenos fortiter repellunt.*

Huic principi Salem ejus filius successit, qui ne Imperatoris iram in se concitaret statuit ut nonnullæ Jacobitarum, Græcorumque Melchitarum familiæ contra jusjurandum Patriarchæ præstitum, permanerent in Libano; quapropter cum excommunicationis mucrone ab eodem percussus fuisset, obedientiam illi præstare Maronitæ renuerunt. Hanc contentionum occasionem nacti Saraceni, denuo de invadendo Monte Libano cogitarunt, remque tanto impetu aggressi sunt, ut incolæ Tripolis Bybli, ac Bsciarrai vix tuti intra ipsorum mœnia permanserint. Tot hostium insultus, ut reprimerent Maronitæ generalia signa per totam dedere Phœniciam, quo ad arma dispositi in Libano congregarentur. Nullaque interposita mora a geotis Principibus, triginta armatorum millibus sub vexillo collectis, tutiora Regionis loca, ac Libani juga occuparunt sub diversis distributa Ducibus quorum nomina refert Maronitarum Chronicon.

IX. *Ac vincunt.*

Dum hæc geruntur, fama undique diffusa est Saracenorum exercitum inter Byblum & Botrim ad maris littora castra metari, quos cum aggredi statutum fuisset, Maronitæ agmina in diversas partes distribuerunt, datoque pugnæ signo una omnes, ita audacter hostes invasere, ut terga vertere post breve certamen Saraceni coacti fuerint, & loco depulsi, usque ad flumen prope locum Alfidar vocatum, fugientes persecuti sunt, & ex eis complures interfecerunt. Quo visu reliqui ex hostibus, ne circumvenirentur sese fugæ mandarunt, ex quibus tamen ad quatuor equitum millia captivi remanserunt. Fugata igitur hostili acie, ac divisa inter milites magna auri ac argenti copia, una cum omnibus fugati exercitus sarcinis, copias suas Duces in castra reduxerunt, ut ex assiduo labore eorum relaxaretur animus.

X. Hæc de ea pugna in Chronico Maronitarum leguntur: *Dux Paulus, ac Princeps Fortunatus cæteros bonitate superabant, egressi sunt ex Hbadet* (quæ est in Giubbe inter primarias Libani Urbes) *tristisque armati descenderunt magnanimi in campum, & Saracenorum dissipavere exercitum. Cum facti nuncius Damascum pervenisset, per septem annos in eadem Urbe Hbadet cum Saracenis decertarunt; quæ omnia Imperatori nunciata fuerunt, in Civitatem, facta per proditionem securitate, ingressi sunt, ejusque habitatores mactati sicut agni, una cum mulieribus ac pueris. Tunc Hbadet devastata, ac penitus desolata fuit, & domus ejus quæ MDCC. numerabantur, igne consumpta sunt; cujus fama per omnes Regiones diffusa est, septemque annis Saracenis obstitit. Elegerunt Principem in Bsciarrai, ut Provinciam susciperet, illique dederunt ensem cum jurejurando, ne ullo Saraceno ad sui obsequium uteretur, nullusque hæreticus cum eo permaneret. Legatum Constantinopolim misit, ut peteret confirmationem, si possibile esset, quia nunquam in vita rebellis fuerat. Eo defuncto successit ejus filius.*

Hæc in Chronico Maronitarum recitantur.

XI. *Pergit idem Chronicon.*

Et paulo inferius: *Adversarii Jacobitæ erant in Giobbe, & adversarii Græci in Arbe: Princeps sub gravi existebat excommunicatione propter ipsius officium & jusjurandum. Populus illi constanter aversatus est, & ab ejus obedientia milites solutos esse voluerunt propter excommunicationis, quam incurrerat, sententiam, non erat, qui ejus uteretur familiaritate. Certiores facti Saraceni de hac excommunicatione, remotis castris ab Urbe Damasco, illico Tripolim versus descenderunt, nullusque contra illos stetit. His auditis a Principibus Montis* (nempe Libani) *dederunt omnibus signa, & congregata sunt triginta millia & descenderunt milites ex montibus in similitudinem imbrium.* Et post descriptionem pugnæ cum Saracenis initæ subdit Chronographus: *Captivos duxerunt quatuor millia equitum cum armis, & lanceis, vestibus, ac galeis absque numero.*

XII. *Saraceni & hæretici e Libano expelluntur.*

Sed post aliquot dies cum per exploratores certior factus esset Princeps Bsciarrai, adhuc in Libano nonnullas Saracenorum legiones permansisse, celeriter illuc accurrit, atque a vinculo excommunicationis dignum se exhiberet qui absolveretur, ac suorum subditorum enata in se odia compesceret, illos non tantum expulit; verum etiam omnes hæreticos, quos permanere in Libano passus antea fuerat. Sic enim prosequitur Chronographus: *Princeps notu contra eos descendit, reversus est in Bsciarrai cum quadraginta equis. Hæretici hæc audientes fugerunt ex Monte Libano, ac Saracenos timore affecerunt, iidemque hæretici timore perculsi sunt: Duces unanimiter elati sunt, & securi permanserunt in Monte Libano, & multiplicata sunt eis bona, & dissoluta sunt ab eis an-*

nore magno. Multis ergo inter eos verbis pacificis edictis, convenit inter utrumque in scriptis fieri pacis cum jurejurando sermonem super consonantia annui pacti, prabendi videlicet Romanæ Reipublicæ ab Agarenis auri librarum tria millia, viros captivos quinquaginta, & equos nobiles quinquaginta. His ex communi placito inter utramque partem firmatis, & in triginta servandis annis mutuo repromissis, amplissima pax inter Romanos & Arabes est effecta: sicque generalibus duobus inscriptis verbis ad alterutrum cum jurejurando patratis & invicem traditis, supedictus famosus vir ad Imperatorem cum muneribus quoque multis reversus est. Cum hæc autem didicissent qui Hesperias partes inhabitant, tam videlicet Caianos Avarus, quam Exarchi & Castaldi, necnon & principes nationum ad Occidentem sitarum, per legatos muneribus Imperatori transmissis, pacificam erga se dilectionem poposcere firmandam. Annuens itaque Imperator postulationibus eorum, confirmavit etiam circa illos donatoriam pacem, & facta est securitas magna in Oriente, necnon & in Occidente. Hactenus Theophanes. Admiratione quidem dignum fuit, quod qui universum orbem terrore concusserant, magnaque ex parte vastarant, eo humilitatis consternati devenerint, ut pacem sponte enixe rogarent, muneribus redimerent, & persolutione tributi firmarent. Præstita sunt tanta hæc Catholico Principi, sub cujus antecessoribus hæreticis Imperatoribus Imperium florentissimum in ultimum discrimen perductum fuerat, jam jam penitus collapsurum.

Pactis conventis pax statuta.

X. Eodem anno Anglorum Ecclesia in Cantia bellorum incursionibus dire vexatur. Cum enim anno superiori (ut Beda (a) auctor est) mortuus esset Vulfhere Rex Merciorum; qui in locum ejus successit Edilredus, comparato exercitu, ingressus Cantiam, absque delectu rerum sacrarum ac profanarum cuncta vastavit. Regnabat eo tempore Cantuariorum Rex Lotheri, qui successerat fratri Ecgberto defuncto ante annos tres, nempe (ut idem testatur) anno Domini sexcentesimo septuagesimotertio. Ex his autem majores crevere sancto Theodoro labores, cui non solum Dorovernensis Ecclesiæ sed totius Angliæ a Romano Pontifice veluti Apostolicæ sedis legato cura credita erat; adeo ut ejus penderet arbitrio, quem vellet Episcopum sedere vel sede moveri: De ipso enim ita Beda (b): *Non multo post hæc elapso tempore offensus a Vuinfrido Merciorum Episcopo per demeritum cujusdam inobedientiæ Theodorus Archiepiscopus deposuit eum ab Episcopatu post annos accepti Episcopatus non*

(a) Beda in epitom. hist. Angl.

Persecutio in Anglicanam Eccl.

(b) Beda l.4. c.6.

PAGIUS

angustiarum vincula, ac discordia inter eos cessavere, obedientiamque servarunt ac fidem.

XIII. Ex his itaque adversus hæreticos simul ac Infideles gestis, ortum est hæreticorum odium adversus eos tam implacabile in Maronitas, ut cum alio re nocere non valerent, injuriosa appellatione Mardaitarum eos afficerent, neque ferre æquo animo possent Maronitarum Sectæ suæ adeo infensorum nomen & gloriam ob singularem animi fortitudinem, & præclara gesta ubique celebrari. Imo tanta hujus belli ad Saracenos fama perlata est, ut Muavias & qui cum eo erant, terrore perculsi Legatos ad Constantinum Pogonatum pacis petendæ causa miserint.

Maronitæ per contemptum Mardaitæ dicti.

XIV. Theophanes anno Incarnat. secundum Alex. DCLXIX. qui Kalendis Septembris anni Dionysiani DCLXXVII. inchoatur, ait, *hoc anno* Mardaitas Libanum agressos tenuisse *quidquid a Mauro monte est usque ad Sanctam Urbem.* Quo audito Maviam Legatos de pace habenda ad Constantinum summisisse, hocque destinasse Joannem Patricium in Syriam, ubi pax inter Romanos & Arabes *ad annos triginta* constituta fuit, ut fusius ex Anastasio Theophanis interprete narrat hoc anno Baronius. At loco non suo, cum enim Saraceni, quorum Califa Mavia erat, anno DCLXXII. Constantinopolim septennali bello afflixerint, pax illis anno tantum sexcentesimo septuagesimo octavo sancita, indeque Theophanis error ex Theophane corrigendus, Si enim eo Christi anno pax inter utramque gentem *composita est, profecto belli initium biennio tardius Theophanes recitavit, quemadmodum suo loco insinuavi.

Pax Romanos inter & Saracenos composita.

XV. Ad num. X. & seq. Beda in Epitome ait: *Anno DCLXXVI. Edilredus vastavit Cantiam,* ubi Lotharius regnabat. Baronius hanc cladem perperam extendit in annum sequentem, ut ibidem videbimus, atque tunc *Theodorum* Cantuariensem Archiepiscopum *Vuinfridum* Episcopatu Lichefeldiensi deposuisse, ejusque loco *Sexvulfum* ordinasse, ac præterea Earconvaldum Londiniensem Antistitem creasse. Verum utraque ordinatio anno DCLXXIV. a Theodoro peracta, ut eo anno vidimus, ubi & de *Edilburga* Earconvaldi sorore locuti sumus.

Cantium a Merciis vastatum.

XVI. In Antiquiori Chronico Saxonico hoc anno habetur: *Hic Escwinus obiit, & Hedda accepit Episcopatum.* Fuit Escwinus Occidentalium Saxonum Rex, qui biennio tantum imperitavit, & *Kentuinus* eo demortuo Regnum illud regendum suscepit, ut anno DCLXXIII. num. XIII. & seq. ostendi. *Hedda* vero hoc anno Saxonum Occidentalium Episcopus creatus est post Leutherii mortem, quæ hoc anno contigit. Malmesburiensis enim lib. 2. de Gest. Pontif. Angl. pag. 241. refert, se ex Chronicis didicisse *Leutherium* annis VII. Occidentalium Saxonum Ecclesiam rexisse. Is autem an. DCLXX. Episcopatum inierat, ut eo anno numero IV. ostendimus. Hedda prius fuerat Monachus & Abbas; Vir tantæ Sanctitatis, ut etiam Sectarii moderni eum laudibus exornent. Ipse *Kentuinum* Regem docuit Monachis favere, & Monasteria benefacere, ut legere est in magna Glastoniensi Tabula apud Usserium pag. 212. ubi dicitur *Heddam*, impetrasse integram libertatem insulæ Glastoniæ a Rege Kentuino, & *Constituendi sibi Rectorem, secundum Regulam Sancti Benedicti.*

S. Hedda fit Episc. Occident. Saxonum.

XVII. Sanctus Leodegarius Augustodunensis Episcopus *per annorum circulum duorum* in quodam

Cœ-

non multos, & in locum ipsius ordinavit Episcopum Sexvulfum. Ita quidem secundum illud Apostoli (a): *In promptu habentes ulcisci omnem inobedientiam*. Subdit autem Beda de Erconvaldo eodem tempore ab eodem Theodoro ordinato Episcopo Londoniensi viro sanctissimo, necnon de ejus sorore sancta virgine Edilburga, cui idem frater ante Episcopatum extruxerat monasterium, in quo tum ipsa mater omnium, tum aliæ ejus subditæ discipulæ egregia hoc tempore floruerunt sanctitate; de quarum felici ad Deum transitu idem Beda æque historiam scripsit.

(a) 2. Cor. 10.

XI. Anglicana Eccl. florentissima

Florebat siquidem his temporibus Ecclesia Anglicana veluti paradisus Domini, abundantes liliis sanctarum virginum, atque violis cœtuum sanctorum monachorum humiliori loco latentium: sed & sanctissimis quoque abundavit Episcopis, inter quos pariter idem, de quo mentio est, Erconvaldus egregia claruit sanctitate, ut idem auctor paucis his docet: *Hujus viri & in Episcopatu & ante Episcopatum vita & conversatio fertur fuisse sanctissima, sicut etiam nunc cælestium signa virtutum indicio sunt: etenim usque hodie feretrum ejus caballarium, quo infirmus vehi solebat, servatum a discipulis ejus, multos febricitantes, vel alio quolibet incommodo fessos sanare non desistit: non solum autem superpositi * eidem feretro vel appositi curantur ægroti, sed & assulæ de illo abscissæ atque ad infirmos allatæ citam illis solent afferre medelam*. Hæc de eo Beda, quem inter sanctos receptum universa Catholica Dei Ecclesia colit, anniversaria die recolens ejus memoriam trigesima mensis Aprilis (b):

* suppositi.

(b) Mart. Rom. ea die.

An-

PAGIUS

S. Leodegarius & frater ejus crudeliter habiti.

Cœnobio latuit. Sed Ebroinus *Childerici mortem simulabat se velle vindicare, cum nullus eum prior quam ipse voluisset interire, (publice enim aliter quem odisset, non audebat persequi) jusserunt Principes una cum germano suo S. Leodegarium ex Monasterio in quo tenebatur absconditus egredi, & in præsentia Regis jussus est accensiri*, inquit Anonymus in Vita S. Leodegarii cap. 13. qui addit, Ebroini jussu *Gairinum* Leodegarii fratrem, ligatum ad stipitem lapidibus obrutum fuisse; labia vero Leodegarii & faciem concavam incisa ferro, nec non & linguæ plectrum ferro secante ablatum: & postea perductum eum fuisse ad Cœnobium Fiscamnense, ubi erat Congregatio Virginum, in quo per aliud biennium detentus est, ut fusius tam laudatus Anonymus, quam Ursinus in ejus Vita narrant. Quare cum anno DCLXXIV. in prius Cœnobium perductus fuerit, currenti ad secundum missus. Agit de hac *Gairini & Leodegarii* persecutione Baronius an. DCLXXXV. num. XII. & seqq. ubi integrum Ursini hac de re testimonium recitat. Chiffletius in Dissert. *de Annis Dagoberti Regis*, cap. 16. ait, Leodegarium oculis exsculptis excæcatum esse octavo Kalendas Septembris, quia inquit, in antiquis membranis legitur: *Excæcatio quoque gloriosissimi Martyris Leodegarii, ac lapidatio Beati Gayreni est VIII. Kalendas Septembris*. Verum Passio Martyrum aliis sæpius diebus in Monumentis Ecclesiasticis descripta quam quibus contigit. Præterquamquod, ut fatetur Chiffletius, dies quidem utriusque supplicii eadem esse potuit, sed non annus idem; cum biennio serius lapidibus obrutus fuerit *Gayrenus*, seu *Garinus*, aut *Gerinus*, quam excæcatus Leodegarius, ut ex dictis constat.

JESU CHRISTI ANNUS 677.	DONI PAP. ANNUS 2.	CONST. POGON. IMP. ANNUS 10.

I. *Conatus Theodori & Macarii hæretic. adversus Rom. Pontific.*

ANnus Redemptoris sexcentesimus septuagesimusseptimus, Indictione quinta inchoatur, quo Imperator Constantinus solutus bellicis curis, pace composita cum Sarracenis, ad pacem Ecclesiæ restituendam totum adiecit animum: sed obices mox passus est Theodorum Constantinopolitanum Episcopum, & Macarium Patriarcham Antiochenum signiferos hæresis Monothelitarum, eosdemque acerrimos adversarios Pontificum Romanorum. Nam unius excepto Honorii nomine, quem ab ipsorum partibus stetisse mentiebantur, aliorum neminem recitandum putarunt in sacris Ecclesiæ diptychis: egeruntque apud Imperatorem, ut relatum in easdem sacras tabulas nomen Vitaliani Pontificis deleretur: quod Imperator faciendum omnino negavit, eo quod animo concepisset pacem inter Orientalem atque Occidentalem Ecclesiam, ubi primum licuisset, omnino componere: cujus rei gerendæ anno sequenti (ut dicemus) cœpit jacere fundamenta: quod & feliciter ex sententia consecutus est, invitis licet hæreticis, ac discordiarum subiicientibus sæpe fomitem.

II. Egit itaque Imperator, ut omnino Vitaliani nomen in sacris tabulis retineretur, reliquorum vero Romanorum Pontificum nomina, qui in hunc usque annum Romanæ Ecclesiæ præfuissent, ex decreto futuri Concilii postea reciperentur in diptycha. Hæc quidem omnia ita transacta esse inter duos illos Patriarchas hæreticos & Imperatorem, epistola ipsius ad Donum Papam anno sequenti scripta testatur. Verum licet ita illi polliciti essent Imperatori, ut nomen Vitaliani Papæ retineretur in diptychis: postea tamen iidem, vel invito, vel inscio ipso Imperatore, minime stetere promissis, sed dicti Pontificis nomen e diptychis amovere, ejecereque penitus. Id quidem ita ab ipsis factum esse, declarant Acta Sextæ Synodi in octava Collatione, ubi actum est ut nomen Vitaliani in sacra diptycha restitueretur, e quibus fuerat injuste sublatum.

Nomen Vitaliani Papæ retentum in Diptychis.

Quod igitur reliquis abjectis, unum sibi honorandum hæretici vendicarent Honorium, haud modicam illi, defuncto licet, conflavit invidiam, in suspicionemque falso adductus est conniventiæ cum hæreticis, a quibus ipse Honorius, exclusis cæteris, recipi & honorari sciretur: Ex quo factum est, ut qui inter damnatos Monothelitas in diptychis reperiretur adscriptus, postea una cum ipsis fuerit pariter relictus eadem aspersus infamia: sed calumniose cuncta peracta esse

Cur Honorius inter improbos numeratus.

PAGIUS SÆC. VII. ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6170.

☉ 14. D. ☽ 13. P. 29. Mart. Indict. 5.

JESU CHRISTI 677.

DONI PAPÆ 2.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 10.

Anno Eræ Hispan. DCCXV. Anno Hegiræ LVIII. inchoato die 3. Novemb. fer. 3. A. C. 677.

HIc annus ista formula notatus: *XXIV. Constantini Aug. Post Consulatum ejus X. & Imperii Heraclii ac Tiberii ejus fratrum anno XIX.*

I. *Postconsulatus.*

A num. I. ad III. *Vitalianus* Papa prudenti sua in Constantem Augustum œconomia adeo sibi animum Constantini Pogonati filii ac Successoris devinxit; ut ipse solus post Honorium Papam in Sacris Diptychis honorifice legeretur, expunctis unanimiter aliorum Pontificum Romanorum nominibus, licet *Theodorus* Patriarcha Constantinopolitanus, & *Macarius* Antiochenus, ambo Monothelitæ, apud Constantinum Imp. omnem operam adhibuerint, ut Vitaliani nomen e Diptychis eraderetur, donec per Concilium generale Decretum super hoc fieret inviolabile: *Multam nobis instantiam*, inquit Constantinus Imp. in Epist. ad Donum Papam, *fecerunt tam hic Sanctissimus Patriarcha, quam Macarius Sanctissimus Patriarcha Theopoleos, ut eiiceretur Vitalianus Beatissimus e Diptychis, afferentes Honorium memorari in Diptychis propter honorem Apostolicæ Sedis Antiquæ nostræ Romæ. Nam non acquievere, ut memorentur Patriarchæ, qui postmodum fuere in prædicta Sancta Romana Ecclesia, donec conquisitio & satisfactio proveniat verborum, de quibus contenditur inter utrasque Sedes, &c. Sed ad hoc nos non acquievimus, idest, ut eiiceretur idem Vitalianus e Diptychis, hoc quidem, utpote omnem æqualitatem servantes, & utrosque Orthodoxos habentes.* Quamvis autem, ut liquet ex his Constantini verbis, is initio reluctarit, ne Vitaliani nomen e Diptychis expungeretur; libellis tamen iterum atque iterum, non tantum a Patriarchis Constantinopolitano & Antiocheno; verum etiam a plurimis Episcopis super hac Vitaliani nominis controversia porrectis; visus est tandem Imperator acquievisse eorum supplicationibus, ne iterum Ecclesia scissuras maximas pateretur, dum futuræ pacis atque unionis spes non modica irradiabat.

II. *Monothelitæ petunt, ut Vitalianus e Diptychis expungatur.*

Rem ita se habuisse ostendit Actio VIII. Sextæ Synodi, ubi Georgius Constantinopolitanus Episcopus his verbis Imperatorem alloquitur: *A Deo coronate Domine, jubete mitti in Diptychis Sanctarum Ecclesiarum nomen sanctæ memoriæ Vitaliani Papæ Romæ, eo quod propter tarditatem missorum Apocrisariorum a Sanctissimo Papa ejusdem Antiquæ Romæ petitionem tunc dedisse constat ad mansuetissimam vestram fortitudinem, tam partem Sanctæ meæ Ecclesiæ, quam etiam Macarium Venerabilem Archiepiscopum Antiochiæ, eosque qui illo tempore venerunt in hanc a Deo servatam vestram Civitatem, Deo amabiles Episcopos, ut prædictus Sanctæ memoriæ Vitalianus eij-*

III. *Repulsam ferunt ab Imperatore.*

se, dicetur inferius. Hæc autem dicta sunto, ut causa pateat, cur apud Orthodoxos nonnullos Honorius Papa male reperiatur audisse, arte nimirum dolosa hæreticorum, qui, licet calumniose, ejusdem cum ipsis sententiæ Honorium fuisse scriptis dictisque jactarent, ut & superius est demonstratum in Pyrrho disputante cum Maximo.

III. Anglicana Eccl. exagitata bellis.

(a) Beda hist. Angl. l.4. c.12.

Eodem anno, qui & secundus numeratur cœptæ persecutionis, quæ graviter exagitavit Ecclesiam Anglicanam in Cantia, de ea ita Beda occasione Rhofensis Ecclesiæ (a): *Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo septuagesimoseptimo, cum Edilred Rex Merciorum adducta maligno exercitu Cantiam vastaret, & Ecclesias ac monasteria sine respectu pietatis vel divini timoris fœdaret, civitatem quoque Rhofi, in qua erat Putta Episcopus, quamvis eo tempore absens, communi clade absumpsit; quod ille ubi comperit, Ecclesiam videlicet suam rebus ablatis omnibus depopulatam, divertit ad Sexvulfum Merciorum Antistitem, & accepta ab eo possessione Ecclesiæ cujusdam & agelli non grandis, ibidem in pace vitam finivit, nil omnino de restaurando Episcopatu suo agens: quia (sicut & supra diximus) magis in Ecclesiasticis, quam in mundanis rebus erat industrius; sed in illa solum Ecclesia Deo serviens, & ubicumque rogabatur, ad docenda Ecclesiastica carmina diverteus. Pro quo Theodorus in civitate Rhofi Vilhelmum consecravit Episcopum: sed illo post non multum temporis præ inopia rerum ab Episcopatu decedente, atque ad alia loca secedente, Gebmundum pro eo substituit Antistitem.* Hæc Beda occasione Rhofensis Ecclesiæ.

IV.

Eodem anno Audoenus ille admirandus Rothomagensis Episcopus ex hac vita migravit, ut ejus Acta testantur, in quibus

PAGIUS

ejiceretur de Sanctis Diptychis, & restitui nobis hujusmodi petitionem. Non abs re dicit Georgius: *Eo quod propter tarditatem missorum Apocrisariorum.* &c. Spoponderat quidem Constantinus prima vice rogantibus, celebratum iri quam primum Concilium, in quo præsentibus Legatis Pontificis disquisitio fieret de hisce omnibus dissensionibus: *Polliciti sumus,* inquit Constantinus in sua ad Donum sacra, *prædictis Sanctissimis Patriarchis, quod per omnia diriget Vestra Paterna Beatitudo homines, qui debeant conquirere cum ipsis; & tunc secundum quod claruerit, perfecta dispositio fiat,* &c.

IV. *Qui tandem acquiescit.*

Verum cum & *Doni* Papæ obitus, qui anni sequentis initio contigit, & *Agathonis* Successoris electio, & Episcoporum Occidentalium convocatio, & Concilii Romani sub Agathone celebratio, impedimento fuerint, ne hic ita celeriter mitteret Constantinopolim Legatos, adeo ut a data *Constantini* Epistola ad Legatorum adventum duo ferme anni intercurrerint; inde factum est, ut Monothelitæ longam Legatorum ex parte Romæ Veteris moram prætexentes, putantesque Romanum Pontificem contemnere communionem cum Orientalibus, novos supplices libellos Constantino Imperatori exhibuerint de ejiciendo Vitaliano, quibus tandem aliquando visus est assentiri, vel saltem connivere. Neque enim *Vitaliani* expunctionem eo inscio, multo minus invito, factam credibile est; cum verba ex Concilio nuper citata Imperatoris consensum, vel saltem conniventiam probabiliter evincant.

V. *Cantium anno superiori a Merciis vastatum.*

Ad num. III. Baronius videns Bedam in Epitome ad annum DCLXXVI. scribere *Edilredum* Merciorum Regem vastasse Cantium, & in Historia lib. 4. cap. 12. fusius de ea vastatione agere, prænotato an. Incarnationis DCLXXVII. eam cladem in duos annos distraxit, ita ut superiori cœpta, & præsenti continuata fuerit. Verum editio Coloniensis Operum Bedæ, qua usus est Baronius perperam in Historia habet DCLXXVII. loco DCLXXVI. ut liquet ex correctis editionibus tam Cantabrigiensi, quam Chiffletiana, & ex Historicis Anglicis, a quibus hæc clades illata dicitur ab *Edilredo* anno Regni ejus secundo, quo & consignatur in Chronologia Saxonica tam antiquiori quam in nuper Oxonii publicata.

VI. *S. Audoeni mors.*

Ad num. IV. & seq. *Sancti Audoeni* Episcopi Rotomagensis obitus hoc anno a Baronio narratus pertinet ad annum DCLXXXIV. quo commodius de eo agemus.

VII. *Bellum inter Theodoricum III. & Dagobertum II.*

Auctor Anonymus Vitæ Sanctæ Salabergæ, coævus Theodorico & Dagoberto II. num. 13. loquens de Monasterio puellari, quod Salaberga in Lingonensi suburbio erigere primo statuerat & postea in Civitate Laudunensi ædificavit, ait: *Cum jam pars maxima fabricæ Monasterii extructa esset, cœpit famula Christi præsaga utpote Spiritu Dei repleta, sagaci cum Viro trutinare animo, non esse in eodem loco puellare Cœnobium tutum, nihilque stabilitatis habere, munitionesque locum. Nam licet barbaries procul abesset, Regnum tamen limitibus hinc inde admixtis, periculi indicium futuris temporibus erat: quod periculum nos deinceps vidimus. Denique nuper civile bellum inter Reges Francorum Theodoricum & Dagobertum circa illos fines est actum: loca quoque vicina depopulata, agri, villæ, ædes; & ipsa (quod gravius est) Sanctorum corpora igne sunt cremata. Unde liquido patet Divino eam Spiritu fuisse imbutam, quæ pridem anticipavit discrimen*, anno scilicet circiter sexcentesimo quadragesimo, quo illius Cœnobii fundamenta jacta sunt, in suburbio Lingonicæ Urbis ad utriusque Regni fines sito; cum tamen bellum illud currenti anno gestum fuerit. Hujus belli etiam meminit Childebertus III. Theodorici filius in Placito edito a Mabillonio lib. 6. de Re Diplomatica pag. 477. ubi Haino Abbas Monasterii S. Dionysii *suggerebat eo quod ante hos annus, quando genitor noster Theodericus quondam Rex partibus Auster hostiliter, visus fuit ambolasse; homo nomine Ibbo quondam nullatenus ibidem ambolasset & ob hoc solidos sexcentos fidem fecisset.* Quæ verba ex Autographo Childeberti Regis desumpta, de bello hoc anno inter Theodoricum & Dagobertum gesto, intelligenda, non vero de bellis Theodorici contra Pippinum seu de prælio Locofacensi, aut de Textriciensi. Quomodo enim Palatii Childeberti Comites, omnes Pipini clientes ratam habuissent mulctam, quam perpessus esset Ibbo, quia contra supremum Principem Pippinum *hostiliter non ambulasset?* Illud autem bellum ad hunc annum pertinere liquet ex

(a) Vit. S. Audoeni l. 29. die 24. Aug. Sur. t. 4.

S. Audoeni Episc. Rothomagensis transitus.

bus hæc scripta leguntur (a): *Anno igitur sexto* (ita restituendum est pro decimosexto) *Theodorici Regis & Crotildis Reginæ, res palatii administrante Vvarratone subregulo, apud villam Clypiacum, ubi tum vir beatus de pace inter Francorum populos constituta nuncium attulerat, jam longævæ ætatis senio confectus in morbum incidit. Appropinquabat enim dies optatus, quo cupiebat dissolvi & esse cum Christo, terraque relicta, penetrare cælos, & videre jam facie ad faciem, quod in ænigmate jampridem viderat. Cumque febribus corpus attenuaretur, & obitum suum jam imminere cerneret obsecrabat Dominum, ut suas oves idoneo pastori committeret. Denique hortabatur Regem, ut Abbatem Ansbertum sibi faceret successorem: quod & factum est. Postremo fusis ad Dominum pre-*

PAGIUS

ex pace, quæ tunc inter ambos Principes composita est.

VIII. Pax inter utrumque sancita.

Hujus Pacis mentionem facit ipse Theodoricus in Diplomate Autographo edita a Mabillonio lib. 6. de Re Diplom. pag. 469. In eo agitur de Chramlino Episcopo Ebreduneusi in Synodo publica deposito, [1] & facultate eidem concessa res suas post degradationem retinendi: *Dum & Episcopos*, inquit Theodoricus, *de regna nostra tam de Neuster, quam & de Burgundia* (vides tunc non Francorum Monarcham, sed tantum Neustriæ & Burgundiæ Regem fuisse, ideoque adhuc vixisse Dagobertum) *pro statu Ecclesia vel confirmacione pacis* (ideoque jam inter utrumque Regem confectæ) *ad nostro Palatio* MARLACO *villa jussemus advenire, &c. Datum medio mense September, annum V. regni nostri, Marlaco in Dei nomine feliciter*. Annus quintus Theodorici Regis eo in loco iniens intelligendus; cum medio mense Septembri sequentis Christi anni Dagobertus II. jam trucidatus fuerit, ut ex tunc dicendis constabit. Quare tam bellum illud, quod brevi confectum fuit, quam pax inde secuta, ad hunc annum omnino spectant. Porro Mabillonius laudatus pag. 298. *Marlaci*, ubi tunc Conventus actus est, situm primus omnium investigavit, existimavitque illud idem fuisse ac *Morlacum* vicum quemdam in Ducatu Barensi, diœcesique Tullensi situm, vulgo *Morlay*. Verum certum videtur *Marlacum* Palatium positum fuisse in Neustria & ad Theodoricum pertinuisse, & totam Diœcesim Tullensem paruisse *Dagoberto*; cum Catalaunensis, quæ citerior est, integra in potestam ejus fuerit. Itaque *Marlacum* situm fuit in agro Parisiensi, & ut opinor, non aliud est a Palatio Marliaco Gallice Marli quod Ludovicus Magnus paucis abhinc annis instauravit, novas ibidem ædes construendo. *Marlaci* prope Parisios Chrotildis matrona dedit Chartam pro Monasterio quodam puellari, sito in agro Stampensi a Mabillonio ibidem recitatam.

IX. S. VVilfridus Episcopatu pellitur.

Quia *Dagoberti* II. cædes, quæ anno sequenti contigit, & profectio Romana Sancti *VVilfridi* hoc anno ab Episcopatu Eboracensi depositi, inter se conjunctæ & implicatæ sunt, neutraque adhuc a quoquam suo anno reddita est, juvat hic depositionem Wilfridi exponere, licet Baronius anno tantum sequenti num. XVI. de ea differat. Beda itaque in Recapitulatione Chronica suæ Historiæ scribit: *Anno DCLXXVII. Cometa apparuit; VVilfrid Episcopus a Sede sua pulsus est ab Ecgfrido Rege*. Explicatius autem lib. 4. Hist. cap. 12. *Anno Dominicæ Incarnationis sexcentesimo septuagesimo septimo, qui est annus Imperii Regis Ecgfridi octavus, apparuit mense Augusto stella, quæ dicitur Cometa; & tribus mensibus permanens, matutinis horis oriebatur, excelsam radiantis flammæ quasi columnam præferens. Quo etiam anno orta inter ipsum Regem Ecgfridum, & Reverentissimum Antistitem VVilfridum dissensione, pulsus est idem Antistes a Sede sui Episcopatus, & duo in locum ejus substituti Episcopi, qui Nordanhymbrorum genti præessent*. Episcopatum Hagustaldensem *Eata*, Eboracensem vero *Bosa* obtinuit, ut ibidem Beda prodit. Mortuo *Eata* Joannes *Beverlacensis* in ejus locum subrogatus est, ut infra videbimus. Fuere omnes isti Præsules Sanctitate clari. In vulgatis quidem editionibus, quas Baronius, aliique secuti sunt, pro anno DCLXXVII. tam in Epitome, quam in Historia, legitur DCLXXVIII. sed Petrus Franciscus Chiffletius in Differt. *de Annis Dagoberti Regis*, capp. 7. & 20. lectionem illam emendavit, tam ex Codice Trevirensi vetustissimo, quam ex alio San-Germanensi, ubi habetur DCLXXVII. suamque emendationem duobus argumentis confirmavit. Beda enim lib. 4. cap. 5. asserit, anno Incarnationis DCLXX. mortuum *Osvvim* Regem Nordanhymbrorum, XV. Kalendas Martias, *Ecgfridum* filium Regni hæredem reliquisse. Quare mense Augusto præsentis anni octavus Regni Ecgfridi numerabatur. Præterea *Cometa* ille, cujus Beda meminit, præsenti anno spectatus est, ut tradunt Westmonasteriensis & Sigebertus in Chronico, qui mensem etiam Augustum memorant, sicuti & Paulus Diaconus lib. 5. de Gestis Langob. cap. 35. qui tamen anni mentionem non facit. Distinctius Anastasius in Vita Doni Papæ: *His Papa*, inquit, *dum esset electus, per Augusti mensem apparuit stella a parte Orientis, a galli cantu usque mane, per menses tres*, &c. sed *Donus* Pontifex Romanus creatus die prima mensis Novembris anni DCLXXVI. mensem Augustum & duos sequentes anni DCLXXVIII. non vidit in suo Pontificatu. Ex Anastasio Hermannus Contractus juxta editionem Henrici Canisii, ad annum DCLXXVI. quo iniit Donus Papa: *Cometa per tres menses visus*, &c. Hæc Chiffletius, qui tamen discessum Wilfridi ex Anglia perperam distulit usque in annum sequentem, quo adhuc in cursu fuit annus VIII. Ecgfridi usque ad diem XV. mensis Februarii; ita ut Edictum illud hujus Regis hoc anno labente prodierit, & *VVilfridus* vernas etesias expectarit, ut se mari tuto committeret.

X. Et quidem hoc anno,

Verum an Beda annum Incarnationis, cum de depositione *VVilfride* agit, expresserit in Historia, in dubium revocari potest; cum *Alvredus*

NOTÆ [1] SYnodus de qua hic, ipsa facile est Augustodunensis, de qua nos in Nota ad A. 663. 5. MANSI

precibus, gregem sibi creditum illi devote commendavit, atque ita spiritum reddidit in manus Creatoris cælestibus choris sociandum, & gloria sempiterna paradisi fruiturum. Hactenus ibi de tempore obitus: de funere autem & pluribus ex ejus corpore editis miraculis, idem auctor inferius narrat, qui ejus vitam egregiis factis cumulatam scriptis tradidit.

V. Francorum cum Austrasiis pax inita. (a) Vit. S. Audoeni c. 57. 58.

Quod igitur pace confecta inter Francos populos, eum obiisse auctor affirmet: quænam ante præcessisset discordia, ex eodem sic accipe (a): *Orta*, inquit, *erat discordia inter Francos & Austrasios. Vir beatus componendæ pacis causa Coloniam venit. Ubi cum martyrum monumenta perlustrasset, atque suo more reliquias ex eorum monumentis ablatas secum magno cum honore asportaret, ob-*

PAGIUS

dus Rex, qui ante annos octingentos floruit, hanc chronologicam notam omiserit, quia eam in exemplaribus suis latinis, ut par est credere, non reperit, sed aliam prorsus diversam; ait enim id factum *anno secundo, ex quo Æthelbaldus Merciorum Rex Cantiam diripuit.* Anno DCLXXVI. *Edilredus* Cantiam vastavit, unde hic annus secundus est ab illa vastatione: nec enim verisimile, Regem *Alvredum*, expuncto Incarnationis anno, hanc non obviam Epocham priori vulgatissimæ substituisse. Inferius autem videbimus, Bedæ Codicum Exscriptores nonnullas notas Chronologicas ab Era Incarnationis desumptas intrusisse in textum Historiæ ex meris conjectoris. In iisdem Latinis Codicibus scribitur, *VVilfridum* anno Regni *Egfridi* IX. uti in Saxonica paraphrasi, Sede sua pulsum, quod ex dicendis falsum esse constabit. Præterea Anastasius in Vita Doni Papæ refert, *Cometam* illum ad annum præcedentem, ut optime vidit Hermannus Contractus. *Donus* enim, postquam Sedes vacasset menses quatuor, & dies quinque, ordinatus est die prima Novembris superioris Christi anni, obiitque die undecima mensis Aprilis anni DCLXXVIII. Quare supponit Anastasius *Cometam* apparuisse mense Augusto antecedentis Christi anni, quo *Donus* Pontifex Romanus electus erat, consecratus tantum die prima mensis Novembris insequentis.

XI. *Huntindonius & Ethelverdus corriguntur.*

Erravit itaque Huntindonius lib. 4. Hist. pag. 318. ubi ait, *Kentuini* Regis anno tertio *Cometam* per tres menses apparuisse, *anno vero sequente* Ecgfridum Regem Northumbriæ & Edelredum Regem Merciorum pugnasse gravissime, quæ pugna anno DCLXXIX. habita. Denique erravit Ethelverdus lib. 2. cap. 7. ubi scribit, *post annum Vulfhere Penda filius, & Cenuvalh alternum inter se inierunt bellum in loco, qui Bedanheafde dicitur. Post quem decursum triennii apparuit stella Cometa. Fit Synodus in loco Heth, transacto jam biennio.* Quare cum hæc Synodus anno DCLXXX. ut infra videbitur, habita fuerit, Cometa ille, juxta Ethelverdum, visus est anno DCLXXVIII. Obiter corrigendus error Librarii vel Auctoris, & loco *Cenuvalch*, legendum, *Escuine*. Wlferus enim, ut inter omnes convenit, e vivis excessit anno DCLXXV. eodemque prælium illud habitum inter eundem & *Escuinum*; ipsemet enim Ethelverdus capite superiori mortem *Kenevalchii*, & *Sexburga* Regni post ejus mortem administratricis finem & initium Regni Escuini, qui utrisque successit, narraverat.

XII. *Annus depositionis S. VVilfridi a Sede sua magis probatur.*

Non dubitandum tamen, quin is *Cometa* anno DCLXXVII. apparuerit, cum præter Sigebertum & Westmonasteriensem citatos Wigorniensis ad annum DCLXXVII. scribat: *Apparuit mense Augusto stella Cometes, quo etiam anno orta inter ipsum Regem Ecfridum & Rev. Antistitem Vulfridum dissensione pulsus est idem Antistes Sede sua Episcopatus*, &c. Hoc etiam anno pulsum Sede sua Wilfridum habetur in Catalogo Præsulum Eboracensium, qui extat Tomo I. Biblioth. Manuscript. Labbei pag. 352. *Interea mortuo Regi Osvvino successit filius ejus Ecfridus in Regnum. Qui post B. Etheldritam, quam nomine tenus conjugem primo duxerat, Elmenburgam fortitus est in matrimonium. In cujus corde malignus hostis sibi hospitium fecerat, ubi odiorum & invidiæ contra B. Vulfridum conficiens fomenta, per linguam mulieris incrudit animum Regis ad expulsionem usque Pontificis; sed quia Rex Pontificem de sua Sede præter consensum Theodori Archiepiscopi pellere nequibat, mandavit Archiepiscopo, ut adesset. Auditis, quas accusatores finxerant, causis, pulsus est ab Episcop. Vulfridus anno ab Incarnatione Domini DCLXXVII. qui est annus sui Episcopatus duodecimus, & per decennium exulavit*, usque ad annum scilicet DCLXXXVII. quo restitutum fuisse in pristinam dignitatem infra ostendam. Ubi Auctor illius Catalogi qui accuratissimus est, annum XII. Episcopatus Wilfridi deducit ab anno ejus ordinationis, Christi sc. sexcentesimo sexagesimo quinto, refellitque communem opinionem, quæ eam in annum anteriorem perperam confert.

XIII. *Corrigitur error Epistolæ Simeonis Dunelmensis.*

Porro Catalogus ille Præsulum Eboracensium, a Labbeo Tom. I. Biblioth. ex Codice MS. Epistolarum Ivonis Episc. Carnotensis descriptus, annoque MDCLVII. publicatus, jam antea a Seldeno Tom. I. Script. Anglic. pag. 75. editus fuerat in Epistola Simeonis Dunelmensis *ad Hugonem Decanum Eboracensem de Archiepiscopis Eboraci*, cujus epistolæ Catalogus ille secundam partem componit, sed errore Exscriptorum aliqua verba in uno leguntur, quæ non habentur in altero. Imo in editione illius Epistolæ apud Seldenum locus laudatus corruptus est, *pulsus est*, inquit Simeon, *ab Episcopatu Vvilfridus anno ab Incarnat. Domini DCLXXVIII. qui est annus sui Episcopatus XII. & per decennium exulavit.* Loco enim DCLXXVIII. legendum, DCLXXVII. cum sive *Simeon* annum illum XII. a Wilfridi electione an. DCLXIV. facta, sive ab anno ejus ordinationis, anno DCLXV. peractæ deduxerit, cum anno Christi DCLXXVIII. concurrere non possit. Locus itaque mendose ibi exaratus. Ex his enim quæ infra in medium adducemus, nullum dubium relinquetur, quin *Vvilfridus* præsenti anno Episcopatu Eboracensi exturbatus fuerit.

XIV. *Causa propter quam Ecgfridus Rex S. VVilfridum persecutus est.*

Dissidii inter *Ecgfridum* Northumbriæ Regem, & *Vvilfridum*, originem docet nos Thomas Eliensis Monachus in Vita Sanctæ Ethildritæ Virginis & uxoris Ecgfridi, quæ an. DCLXXII. in Monasterium Coldinghamense, (seu Coludi, quæ Urbs est hodiernæ Scotiæ in Marchia, seu Mersia,) monitu Sancti Wilfridi & consensu Ecgfridi mariti secesserat. Ibi enim postquam per annum commorata esset, *Ecgfridus* non leviter ferens divortium sponsæ dilectæ, cum furore & fremitu ad Monasterium illud venit, at eam, si posset comprehenderet, quod cum non po-

vium habuit mutum quemdam, qui jam annis undecim nullum cuiquam verbum fudisset. Permisit autem Dominus tot annis illum sic permanere in famuli sui Audoeni honorem, ut per eum facultas ei loquendi restitueretur, & diu tacens lingua in Christi laudes erumperet. Illi autem mato vir Dei signum Crucis impressit, caput ejus consignans; moxque locuta est lingua diu tacens. Tum vero inter discordes populos sacramento pacis fœdere, inde discedens in Austream, Virdunum pervenit. Cum autem in ejus urbis Ecclesiam ingrederetur, mulier quædam dæmoniaca vexari cœpit miserabiliter: frendensque dentibus in virum Dei, rapido cursu invehebatur. At vir beatus manu caput ejus stringens, illico dæmonum

PAGIUS

potuisset, Eboracum rediit; nec deinceps Confessorem Dominicum Vvilfridum a secretis, seu affectu, ut antea, coluit; sed iram diu tacito contra illum sub pectore gessit, & expectata hora ob istiusmodi causam eum de Sede sui Episcopatus expulit. Denique cum omni fiducia ad copulam Sanctæ Reginæ reverti posse destitueretur, Elmemburgam sibi matrimonio copulavit, inquit Thomas Eliensis cap. 11. Odii fomitem Elmemburgæ avaritia accendit. Wilfrido enim, Ecclesiæ scilicet & Monasteriis, qua Regum, qua Civium pietate, multa accreverant terræ prædia, suppellex sacra, denique divitiæ. Hinc Egfridus cœpit Sanctum persequi, ut testatur Eddius Stephanus in Vita Sancti Wilfridi cap. 23. Regis Egfridi Regina nomine Ermenburg, suadente diabolo, invidia tunc temporis torquebatur. Nam de lupa, post occisionem Regis, agna Domini & perfecta Abbatissa, materque familias optima commutata est. Jam namque de pharetra sua venenatas sagittas venefica in cor Regis quasi impiissima Jezabel Prophetas Dei occidens & Heliam persequens, per auditum verborum emisit, enumerans ei eloquenter Sancti Vvilfridi Episcopi omnem gloriam ejus sæcularem & divitias, nec non Cœnobiorum multitudinem & ædificiorum magnitudinem, innumerumque sodalium exercitum regalibus vestimentis & armis ornatum. Ita Eddius, qui addit.

XV. S. Vilfridus appellat ad Sedem Apostolicam.

Talibus itaque jaculis cor Regis vulneratum, ambo callide quærentes Sanctum caput Ecclesiarum in suum interitum contemnere, donaque Regum pro Deo a se audacter fraudare; ad auxilium sui vesania Archiepiscopum Theodorum cum muneribus, quæ excæcant etiam Sapientum oculos quasi Balach Balaam contra Dei voluntatem invitaverunt. Veniente vero Archiepiscopo ad eos quid mente agerent in contemtu ejus pandentes, (patefacientes) & sine aliquo culpandi piaculo inique damnare (quod absit) consensit. Nam tres Episcopos aliunde inventos, & non de subjectis illius Parochiæ in absentia Pontificis nostri in sua propria loca Episcopatus sui noviter inordinate solus ordinavit (nempe Bosam ad Deirorum sedem in Hagustaldensi seu Lindisfarnensi Ecclesia; Eatam ad Berniciorum Provinciam Eboraci; Eadhedam in Provincia Lindisfarnorum, quam nuperrime Rex Ecgfridus superato Wlferio Merciorum Rege obtinuerat, ut videre est apud Bedam in lib. 4. cap. 12.) quo audito Sanctus Pontifex noster Regem & Archiepiscopum adiit, interrogans quid causa esset, ut sine aliquo delicti peccato suis substantiis a Regibus pro Deo donatis prædonum more defraudarent. Illi responderunt famosum verbum Pontifici nostro coram omni populo, dicentes: Nullam criminis culpam in aliquo merudi tibi adscribimus; sed tamen statuta de te judicia non mutamus. Ille vero Episcopus noster tali judicio fraudabili non contentus, cum consilio Coepiscoporum suorum, judicium Apostolicæ Sedis magis elegit: sicut Paulus Episcopus (Apostolus) sine causa damnatus a Judæis, Cæsarem appellavit. Deinde autem Sanctus Pontifex noster conversus a tribunali regali, adulatoribus cum risu gaudentibus dixit: Hoc anniversario die, qui nunc videtis in meam pro invidia condemnationem, tunc in vestra confusione amare flebitis. Et sic secundum Prophetiam Sancti evenit. Nam eo die anniversario, Elfvvini Regis occisi cadaver in Eboracum delatum est, omnes, populi amare lachrymantes vestimenta, & capitis comam lacerabant, & frater ejus (nempe Ecgfridus) superstes usque ad mortem sine victoria regnabat.

XVI. Præcipua causa cur S. Vilfridi depositio hactenus anno suo reddita non fuerit.

Antequam ulterius pergam, aperiendus hic fons erroris omnium hactenus recentiorum Historicorum, qui Wilfridi ex Episcopatu dejectionem in annum sequentem differunt, hac præsertim ratione quod Elfvvinus Ecgfridi Regis frater anno sexcentesimo septuagesimo nono in bello perierit; inde enim inferunt, anno DCLXXVIII. Wilfridum Sede pulsum esse. His præivere Antiqui Malmesburiensis scilicet, & Eadmerus, qui eodem sæculo XI. floruere, & qui hæc Eddii verba; Hoc anniversario die, qui nunc videtis, &c. non intellexere; ea enim sic accepere, ac si Wilfridus prædixisset, anno vertente a sui spoliatione, eodem die, quo ipse hoc anno Episcopatu privabatur, Elfvvinum vita privandum esse: Contigitque, ut anno revoluto eodem die, quo ille præjudicium in Eboraco passus fuerat, cadaver Regis adolescentis illatum Urbi longum indiceret justitium, inquit Malmesburiensis lib. 3. de Gest. Pontif. Angl. pag. 262. id est, intermissionem, cessationem, seu suspensionem felicitatis, lætitiæque prosperorum eventuum. Eadmerus vero num. XXXI. sic Wilfridum loquentem inducit: Nec prius hunc annum transisse videbitis, quam istas, quas super me derisiones habetis, acerbi mœrore luatis. Qua Prophetia veritas facta est, &c. Verum nequaquam hoc asseruit Eddius sed tantum, anniversarium diem suæ depositionis futurum illis, qui eum cachinno insultabant, diem mœroris & tristitiæ; quod verum fuisset, etiamsi decem annis integris a Wilfridi depositione, eodem quo is dignitate dejectus est die, Elfvvinus occisus esset, aut cadaver ejus in Urbem illatum. Certe inter sermones S. Leonis Magni quatuor habemus, quorum titulus tam in editis, quam in MSS. plerisque est: In anniversario die assumptionis ejus ad Romanæ Sedis culmen & onus, quos nullus dicet uno eodemque die post annum ejus ordinationis recurrente habitos fuisse. Quid venerit Theodoro in mentem in Eboracensem Sedem tres præsumere, frustra hic quæreratur, cum Theodorus ipse morti vicinus peccatum agnoverit, & veniam deprecatus sit. Quoad Elmenburgam Ecgfridi uxorem, Beda in Vita S. Cuthberti Episcopi Lindisfarnensis cap. 28. Postquam superiori cap. interitum Ecgfridi, qui anno DCLXXXV. contigit, memoravit, ait, non multo post tempore Cuthbertum Lugubaliam venisse, quatenus ibidem ipsam Reginam, dato habitu sanctæ conversationis, benedicere de-

nium ejecit, sanamque illam pareutibus reddidit. Hæc sunt quæ proxime ejus præcessisse obitum Deus voluit post alia multa antea miracula edita, quibus ejusdem transitus veluti divinis sanctitatis testibus illustraretur: sicque factum est, ut præcedente vitæ sanctitate, per istiusmodi signa Deo loquente, idem inter sanctos ab Ecclesia Catholica fuerit adnumeratus, & annis singulis repetendus ipsius natalis dies referretur in tabulas (a) Ecclesiasticas.

(a) Mart. Rom. die 14. Aug.

PAGIUS

deberet. Logubalia appellatur hodie Carleolum, vulgo *Carliste.*

XVII. *S. Vilfridum etiam extra Angliam inimici persequuntur.*

Pergit Eddius cap. 24. aitque Wilfridum navem ascendisse, ut Romam proficisceretur: *Inimici vero nostri Præsulis malorum suorum memores, putantes in Austrum ad Quoeatawic* (portum & Oppidum Galliæ a Normannis solo æquatum, olim situm ad ostium Cantiæ seu Cuentæ amnis, vulgo *Canche*) *navigantem, & via rectissima ad Sedem Apostolicam pergentem, premiserunt Nuncios suos cum muneribus ad Theodoricum Regem Francorum, & ad Efrninum* (Ebroinum) *impium Ducem, ut aut exilio majori damnarent, aut occisis sociis omni substantia sua spoliarent. Deus enim* (idest autem) *de manu inimicorum, quasi de manu Herodis liberavit eum. Nam eo tempore Sanctus Vvulfridus* (Winfridus, ut recte Malmesburiensis legit) *Episcopus de Liccitfelda expulsus* (anno scilicet DCLXXIV. ut suo loco dixi) *ea via pergens venit in manus supradictorum inimicorum, quasi in fauces leonis: captus statim, & omnia pecunia spoliatus multisque ex sociis suis occisis, misere ad extremum Sanctum Episcopum, nudum dereliquerunt. Putabant enim, ut non erat, illum esse Sanctum Vvilfridum Episcopum errore bono unius syllabæ seducti.*

XVIII. *Ebroinus e persecutoribus S. Vilfridi unus.*

Nam e contrario, ut statim subiicit Eddius cap. 25. *Sanctus Pontifex noster secundum desiderium ejus, flante vento, ab Occidente temperanter versis navium rostris, ad Orientem usque dum in Freis* (nunc Frisiam) *prospere cum omnibus pervenit: ibique gentilium copiis inventis ab Algiso Rege eorum honorifice susceptus est.* Malmesburiensis lib. 3. de Gest. Pontif. Angl. pag. 262. eadem his verbis narrat: *Vvulfridus*, &c. *levi favonio provectus in altum proras in eurum obvertit, ut Frisiam navigaret; exceptusque a Rege & populo honorifice ibidem hyemem, quæ imminebat, exegit*, cujus initium Angli teste Beda lib. de Ratione Temp. cap. 23. a *VII. Idus Novembris* repetebant. Malmesburiensi consentit Beda lib. 5. cap. 20. ubi ait, *Vvilfridum* navem conscendisse *flante Favonio*, & pulsum esse *Fresiam*, indeque colligo, eum ineunte autumno, mense scilicet Septembri depositum fuisse, & ante Kalendas Novembres in Frisiam appulisse. Tum Eddius cap. 26. *Eodem quoque tempore Efrninus* (Ebroinus) *Dux Theodorici Regis Francorum misit Nuncios suos cum literis ad Algislum Regem Fresi, salutans eum verbis pacificis, promittensque ei sub jurejurando modium plenum solidorum aureorum dare pretium atque fecisse, si Vvilfridum Episcopum aut vivum deductum, aut caput ejus occisi sibi emisisset. Statimque Rex præsentibus nobis* (vides Eddium eorum quæ narrat testem occulatum esse) *& Nunciis coram populo suo in Palatio epulantibus, omnibusque audientibus, legi literas jussit: post lectum vero Chartam, accipiens inter manus suas, cunctis videntibus discedens dissipavit, & in ignem coram se ardentem projecit, dicens portitoribus: Enunciate Domino vestro hoc modo me dicentem: Sic rerum Creator Regnum & vitam ejus Deo suo perjurantis pactumque initum non custodientis scindens destruat, & consumens in favillam devellat: deinde autem Nuncii cum confusione a Rege non consentiente piacale, ad Dominum suum unde venerant, redierunt.* Tota hyeme *Vvilfridus* in Frisia Gentilibus Evangelium annunciavit, uti anno sequenti videbimus.

JESU CHRISTI ANNUS 678.	AGATHONIS PAP. ANNUS 1.	CONST. POGON. IMP. ANNUS 11.

I. Donus Papa moritur.

SExcentesimus septuagesimusoctavus annus Redemptoris sexta Indictione numeratur, quo tertio Idus Aprilis moritur Donus Papa, cum sedisset annum unum, menses quinque, dies decem. Porro ejus reliquas res gestas Anastasius ita narrat: *Hic atrium B. Petri Apostoli superius, quod est ante ecclesiam, in quadriportienm magnis marmoribus stravit: sed & ecclesiam Apostolorum sitam via Ostiensi (ut dicunt) restauravit atque dedicavit, itemque ecclesiam sanctæ Euphemiæ positam via Appia similiter dedicavit: clerum diversis ordinibus & honoribus ampliavit. Hic reperit in urbe Roma, in monasterio quod appellatur Boetianum, Nestorianos monachos Syros, quos per diversa monasteria divisit*, ad pœnitentiam scilicet. *In prædicto monasterio monachos Romanos instituit.*

II. Episc. Raven. subdidit se Rom. Pont.

Hujus temporibus Ecclesia Ravennas, quæ se ab Ecclesia Romana segregaverat causa primatus, denuo se pristinæ sedi Apostolicæ subjugavit; cujus Ecclesiæ Præsul nomine Reparatus evestigio, at Deo placuit, vitam finivit. Subdit de cometa, qui ejus tempore apparuit per menses tres, quem pestilentia subsecuta est, de qua inferius dicturi sumus. Ad postremum hæc de eodem: *Fecit ordinationem unam, creavit presbyteros decem, diaconos quinque, Episcopos per diversa loca numero sex. Cessavit Episcopatus ejus menses duos, dies quindecim.* Hucusque Anastasius. Verum ad aliquot menses amplius propagasse sedem Donum Pontificem, epistola Constantini Imperatoris ad ipsum scripta existimare suadet, cum data reperiatur hoc eodem anno pridie Idus Augustas, Indictione sexta. Quæ enim ratio patitur, ut post menses quatuor adhuc latuerit Imperatorem obitus Romani Pontificis? At de ejusdem Imperatoris epistola ad Donum Pontificem data agamus.

III. Constantinus Imper. agit de pace Eccles.

Haud enim Deo ingratus existens Constantinus Catholicus Imperator, de acceptis ab eo beneficiis has immolandas hostias ipsi gratissimas existimavit, ut Monothelitarum ingruentem hæresim commen-

---

PAGIUS SÆC. VII.

Anno Eræ Hispan. DCCXVI. Anno Hegiræ LIX. inchoato die 23. Octob. fer. 7. A.C. 678.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6171.

☉ 15. C. ☽ 24. P. 28. April. Indict. 6.

JESU CHRISTI 678.

AGATHONIS PAPÆ 1.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 11.

I. Postconsulatus.

HIc annus ista formula notatus: *XXV. Constantini Aug. Post Consulatum ejus XI. & Imperii Heraclii ac Tiberii fratrum ejus an. XX.*

II. Moritur Donus PP.

Ad num I. & seq. Anastasius tradit, *Donum* Papam sedisse *annum unum, menses quinque, dies decem*, cui suffragantur Luitprandus, Ordericus lib. 2. Regino, Honorius Augustodunensis, Hermannus Contractus, Catalogus Vaticano-Palatinus, aliique. Addit Anastasius, eum sepultum esse *ad B. Petrum Apostolum sub die III. idus Aprilis*, die scilicet undecima ejusdem mensis. Quare cum die prima Novemb. anni DCLXXVI. ordinatus fuerit, mors ejus incidit in diem, quo illum sepultum Anastasius asserit. Verum quidem est, Baronium, qui recte *Doni* mortem hoc anno collocavit, scribere ad aliquot menses amplius Sedem eum propagasse, Epistolam Constantini Imp. ad ipsum scriptam ostendere; *cum data*, inquit, *reperiatur hoc eodem anno pridie Idus Augustas, Indictione VI. quæ enim ratio patitur, ut post menses quatuor adhuc latuerit Imperatorem obitus Romani Pontificis?* Verum hæc ejusdem Epistolæ appendix, *data pridie Idus Augusti Constantinopoli, Indictione VI.* idest currenti anno, nec in Græco, nec in veteri Latina versione juxta editionem Parisinam anni MDXXIV. habetur: desumta autem hæc vetus versio ex Codice MS. Bellovacensi, cui ad calcem Concilii prædicti additur: *Scriptus est hic codex temporibus Domini Sergii Sanctissimi ac Beatissimi Papæ, & in Patriarchio S. Ecclesiæ Romanæ reconditus.* Papebrocius in Conatu Chronico-Historico, ubi *Doni* ordinationem in diem quartum Octobr. anni superioris distulit, coactus est ejus mortem in diem XIII. Martii sequentis Christi anni differre. Post *Doni* mortem cessavit Pontificatus *menses duos, dies XV.* ut ait Anastasius, & ex eo Ordericus. Quare S. *Agatho natione Siculus* ordinatus est die vicesima septima mensis Junii, in quam hoc anno Dominica incidebat: diem enim emortualem *Doni* Anastasius ut alibi sæpe, ab Interpontificio excludit. Porro Hermannus Contractus juxta editionem Canisii mortem Doni & Agathonis initium eum hoc anno recte connectit.

III. Imperator pace cum Saracenis & Bulgaris sancita de pace Ecclesiæ cogitat.

A num. III. ad XIII. Hoc anno pax Romanos inter & Saracenos constituta, ut probavimus ex Theophane anno DCLXXVI. n. XIV. Post eam *quies & tranquillitas maxima tam in Oriente quam in Occidente obtinuit*, inquit Theophanes ad annum Constantini IX. Quamobrem Imperator id præ cæteris summo studio procuravit, *ut Sancta Dei Ecclesia dissidium ubique pace a temporibus Heraclii Imp. proavi sui & vesani Sergii, & Pyrrhi, qui Constantinop. Throno indigne præfecti unam voluntatem, unumque item actionem in Domino Deo Salvatore Nostro Jesu Christo docebant, in unionem atque concordiam revocaret.* Quæ tamen verba scribit Theophanes postquam locutus est de bello Bulgarico anno Incarnat. secundum Alex. DCLXXI. Kalendis Septemb. anni Dionysiani DCLXXIX. inchoato, aut sine Imperii Romani detrimento profligato. Ad illud respicit Constantinus in Epistola, quam ad Donum Papam scripsit anno currenti, ut videtur, cum ea Romam non pervenerit, nisi Dono jam mortuo. Integram recitat Baronius, in qua num. XI. dicit Imperator, *spem habemus in Coronatore*

Deo

meodare penitusque sepelire curaret, & Orientalem Ecclesiam ea ex causa a Romana divisam, Catholicæ fidei compagine eidem Catholica communione conjungeret, barbaris omnibus qui hactenus post longissimi temporis spatium Romanum devastarant Imperium, jam pace firmatis, & Sarracenis redditis tributariis, quæ tanta quis prudens neque animo concipere valuisset. Tot igitur tantisque acceptis a Deo Imperator Catholicus beneficiis, quæ nec sperari posse videbantur, nihil antiquius habuit, quam bene uti concessa divinitus pace, ad comprimendum nimirum exortum inter Christianos civile bellum, intestinamque discordiam effugandam: cujus rei gratia litteris compellandum Pontificem Romanum existimavit, ipsum inquam quem adhuc putabat superstitem esse Donum. Extant ipsæ integræ ante ingressum Sextæ Synodi collocatæ, utpote ad eam Synodum præambulares, quas hic tibi reddendas necessitas postulat argumenti, ac primum qui eis inscriptus est titulus verbis istis:

IV. *In nomine Domini, & Salvatoris nostri Jesu Christi, Flavius Constantinus Fidelis, Magnus, Imperator, Domo sanctissimo ac beatissimo Archiepiscopo antiquæ nostræ Romæ & universali Papæ. Sacra data prid. Idus Augustas Constantinopoli, Indictione sexta.*

Ep. Constant. Imp. ad Donum Pap. *Per omnia novit vestra paterna beatitudo & plures vestræ sanctæ Ecclesiæ antiquæ Romæ, quia ex quo jussit Deus principaliter nos imperare, dum voluissent quidam motionem facere de verbis, de quibus est contentio pro dogmate pietatis inter partes tam sanctæ vestræ Ecclesiæ, quamque hujus sanctæ magnæ Ecclesiæ, ut ambigerent: & hoc prohibuimus fieri, tempore non admittente, cognoscentes quod ex particulari contentione non solum unitas fieri non posset, sed magis malum accresceret. Et licet animo doleremus ultra omnem dolorem tam pro exprobratione, quæ nobis ob hoc ab inimicis inferebatur, & propter ipsam veritatem, quod Pontifices secundum nos & Orthodoxus noster populus propter quasdam novitates vocum in schisma incidissent, exultatioque ex hoc fieret impiis hæreticis: attamen Deo nostro commisimus, ipso pro nobis potiora providente, & dum ejus benignitas jusserit, correctionem hujus rei fieri, tunc nobis donante opportunitate temporis ad generalem collectionem faciendam utrarumque sedium: quatenus considerantibus eis definitiones sanctarum quinque Synodorum, & editiones sanctorum probabilium Patrum, satisfacerent semetipsis, & convenirent in uno ore, unoque corde ad glorificandum honorificum nomen Dei nostri.*

V. Cur non scripserit Theodorus fidei professionem. *Sed quoniam sicut homines cogitamus, sicut autem jubet Deus, omnia perficit; ipse enim novit futura, & quæque nobis expediunt: sic ei placitum est, ut ad effectum perducantur: cognoscere facimus vestram paternam beatitudinem, quod dum ordinatus esset Theodorus sanctissimus, & beatissimus Patriarcha a Deo conservandæ hujus nostræ regiæ urbis, suggessit nostræ serenitati, suspectum se esse dirigere consueta Synodica ad vestram paternam beatitudinem, ne forte non reciperentur, sicut & sub prædecessoribus ejus Patriarchis factum est. Sed quia magis prævidit adhortatoriam epistolam facere ad vestram paternam beatitudinem, quam & direxit, cujus per omnia scientiam habet vestra paterna beatitudo, & non prævidimus per præsentem nostram piam Sacram de hujusmodi epistola uti multiloquio.*

VI. Explorat Imp. dissidii causam. *Sed postquam directa est eadem epistola ad vestram paternam beatitudinem, interrogavimus eumdem sanctissimum & beatissimum Patriarcham, & Macarium sanctissimum Patriarcham civitatis Theopolitanæ, quænam esset difficultas, quæ provenerat inter vestram paternam beatitudinem, seu vestram Apostolicam sedem & ipsos, olim omnibus expletis, quæcumque sunt de immaculata nostra & incommutabili Christianorum fide, tam per doctrinam sanctorum Apostolorum, quam per definitionem sanctarum quinque Synodorum, & doctrinam sanctorum ac probabilium Patrum, & omnibus hæresibus jam manifestatis atque condemnatis, & nullo deinceps remanente modo, quo possit, divisio aut schisma sanctæ & immaculatæ nostræ fidei inferri: satisfecerunt nobis iidem ipsi sanctissimi Patriarchæ, quod verba quædam novitatis intromissa sunt, aliquibus*

PAGIUS *Deo Nostro, quia dum providerit super hoc ferventem nostrum affectum* (in pace sc. Ecclesiæ procuranda) *ejus benignitas etiam ingruentes nobis perturbationes gentium sedabit*, ubi eum Bulgaros innuere recte vidit Baronius.

IV. Nova Bulgaria exordium. Pluribus de Bulgaris egit Theophanes loco laudato, & Nicephorus in Historia pag. 22. Ad Meotidem paludem, juxta Cophinem fluvium, sita erat *Magna Bulgaria*, cujus Princeps Constantis Constantini Pogonati patris tempore, relictis quinque filiis obiit. Hi post patris mortem seorsim a se invicem populi Bulgarici partem regere voluere, & tertius traductis copiis ultra Euxinum mare venit, ubi *Baianum* in suam potestatem redegit. Inde cum Bulgari Danubium transiissent, & *ad Barnam, quæ prope Odyssum, & eminentiora illic mediterranea est*, pervenissent, ibi castra metati sunt. Quibus rebus aucti atque confirmati, Thraciæ Oppida, locaque omnia populantur. *Quare Imperator annua pensitatione promissa pacem cum iis facere coactus est*, inquit Nicephorus citatus, idque *cum dedecore Romani Imperii*, ait Zonaras; quod & Cedrenus habet.

bus quidem ex imperitia hæc introducentibus, aliquibus vero incongrue scrutantibus incomprehensibilia opera Dei; & quia ex quo hæc verba moveri cœperunt & usque hactenus utraque sedes inter se minime convenerant, ut inquirentes sibimet satisfacerent pro veritate.

VII. Quid Orthodoxi agere debeant.

Propter utilem igitur iaqaifitionem non sit infinita contentio; ne nobis insulteat Pagani & hæretici, neque in nobis usquequaque locum accipiant semina adversarii: cadens namque ab humano genere, quod ei serviebat, & confusus per apparitionem Domini nostri Jesu Christi veri Dei nostri, etiam in his confundetur per studium vestræ paternæ beatitudinis. Et secundum quod scriptum est (a), deponentibus nobis omnem zelum, & omnem contentionem, omnemque invidiam, veritati coacarramus. Veritas enim Deo chara est, & secundum Domini vocem (b): Quicumque voluerit omnium primus esse, sit omnium minister. Et iterum dictum est (c): In hoc cognoscent omnes, quia mei estis discipuli, si dilectionem habueritis ad invicem.

(a) 1. Pet. 2.
(b) Mat. 20. & Marc. 9. 10.
(c) Joan. 13.

VIII. Imperatoris exhortatio.

Postquam igitur tempus cœpit perfectam congregationem fieri, hortamur vestram paternam beatitudinem per præsentem nostram piam Sacram dirigere viros utiles, modestos, notitiam habentes totius a Deo inspiratæ doctrinæ, & peritiam irreprehensibilem habentes dogmatum, indutos personam vestræ Apostolicæ sedis, ejusque Concilii, deferentes & libros, quos oportet proferri, & omnem auctoritatem habentes: quatenus convenientes cum hic posito sanctissimo ac beatissimo Patriarcha, & Macario sanctissimo Patriarcha Theopolitanæ civitatis, perscrutentur cum omni mansuetudine & modestia, & per gratiam sancti Spiritus veritati insistere & consentire, munitionem habentibus eis, qui huc advenerint ex parte sedis vestræ per præsentem nostram piam Sacram. Per Deum enim omnipotentem non est apud nos partis cujuslibet favor, sed æqualitatem utrisque partibus conservabimus, nullatenus necessitatem facientes in quocumque capitulo eis qui a vobis diriguntur quoquo modo, sed & omni honore cum competenti munificentia & susceptione dignos eos habebimus. Et si quidem utrique convenerint, ecce & bene; sin autem minime convenerint, iterum cum omni humanitate eos ad vos dirigemus; de cætero nos excusantes in judicio Dei imminente nobis, juxta quod constituti sumus servare fidem sanctam & immaculatam, quam percepimus (unoquoque proprio sensu abundante) rationem reddituri ante sanctum & terribile tribunal Dei nostri. Invitare enim & rogare possumus ad omnem commendationem, & unitatem omnium Christianorum, necessitatem vero inferre nullatenus volumus.

IX. Qui causam cogituri essent.

Per personas vero quæ dirigentur a paterna vestra beatitudine, ita decernat: Ex vestra quidem sancta Ecclesia (si utique videtur ei) tres personas; quod si plures, quantæ ei placuerint, dirigat; de Concilio vero usque ad duodecim Metropolitas Episcopos; de quatuor vero monasteriis Byzacenis, ab unoquoque monasterio monachos quatuor. Nam si recepisset tempus, ut dictum est, perfectam congregationem studuissemus facere: sed quoniam tempus non admisit, Deus autem noster proprio consilio protulit quod nos differebamus, in hoc tempore per omnia jubemus vestram paternam beatitudinem minime effici impedimentum voluntati Dei, sed eos dirigere. Sic enim speramus in ejus benignitate, quoniam qui voluerit hujusmodi capitulum moveri in præsenti, per Spiritum sanctum concedere habet, ut veritas clareat, & instruantur omnes sine schismate, & contentione veritatem profiteri, & uno ore, unoquoque corde glorificare nos omnes ejus bonitatem. Tacere quippe hoc, terribile æstimamus: ut ne plebs, quæ ut sanctificetur, accedit ad sanctas Dei Catholicas & Apostolicas Ecclesias, contrariis congregationibus occupetur, considerans Antistitum adinvicem dissonantiam.

X. Quid conati sint Hæretici Patriarchæ.

Multam nobis instantiam fecerunt tam hic sanctissimus Patriarcha, quamque Macarius sanctissimus Patriarcha Theopoleos, ut ejiceretur Vitalianus beatissimus e diptychis, asserentes Honorium memorari in diptychis propter honorem Apostolicæ sedis antiquæ nostræ Romæ. Nam non acquievere, ut memoretur Patriarchæ qui postmodum fuerunt in prædicta sancta Romana Ecclesia, donec conquisitio, & satisfactio proveniat verborum, de quibus contenditur inter utrasque sedes, & ita vestra beatitudo consequenter memoretur. Sed hoc non acquievimus, id est, ut ejiceretur idem Vitalianus e diptychis: hoc quidem, utpote omnem æqualitatem servantes, & utrosque Orthodoxos habentes: hoc autem & propter collatam nobis charitatem ab eodem Vitaliano, dum superesset, in motione tyrannorum nostrorum. Sed sic polliciti sumus prædictis sanctissimis Patriarchis, quod per omnia diriget vestra paterna beatitudo homines, qui debeant conquirere cum ipsis; & tunc secundum quod claruerit, perfecta dispositio fiet: nam hoc nullo modo nos acquiescere, ut idem beatissimus Vitalianus ejiceretur.

XI.

Hoc cognoscens vestra paterna beatitudo, studeat sequi voluntatem Dei: sicut enim prædictum est, spem habemus in coronatore Deo nostro, quia dum prævideris super hoc ferventem nostrum affectum, ejus benignitas etiam ingruentes nobis perturbationes gentium sedabit. Omnem vero concursum venientibus jussimus præbere

bere Theodorum gloriosum Patricium & Exarcham Christo amabilis nostræ Italiæ provinciæ, tum in navi, quam in expensis & omni utilitate eorum; & si necessitas exegerit, etiam castellatos dromones præbere ad eorum munimen: ut ex omnibus illæsi & sine periculo, Deo cooperante, iidem ad nos perducantur. Et subscriptio. *Divinitus te servet per multos annos, sanctissime ac beatissime Pater.* Hactenus Imperatoris ad Donum Papam epistola scripta, reddita vero (ut dictum est) successori ejus Agathoni, illo jam vita functo.

XII. Bulgarorum irruptio prima.

Quod autem in hac epistola Imperator queritur de perturbationibus ex tumultu bellorum rursum exortis, cum ait: *Ejus benignitas ingruentes nobis perturbationes gentium sedabit.* Sciendum est hos fuisse Bulgaros hoc anno undecimo Constantini Imperatoris in Romani Imperii provincias irrumpentes. Hoc quidem anno id accidisse, testatur Theophanes, apud quem hoc anno undecimo ejusdem Imperatoris leguntur: *Hoc quoque anno Bulgarorum genus supervenit in Thraciam, &c.* Pergit dicere de origine Bulgarorum, quos duplicis fuisse generis tradit, Onogundurenses scilicet, & Contragenses, ex Septemtrionalibus Euxini ponti partibus oriundos: dictosque a Bulga flumine, testatur Cedrenus.

Pax sancita cum Bulgaris.

Quomodo vero iniqua conditione cum ejusmodi barbaris transegerit Imperator, ut quies daretur & pacatum tempus celebrandi Concilii, ita Theophanes subdit: *Ut coactus Imperator pacem fecit cum eis, annua illis præbere pacta pollicitus in confusionem Romanorum ob multitudinem delictorum. Mirabile quippe ipsis auditu erat, ut is qui omnes tributarios sibi statuerat, tam videlicet eos qui ad Eoum & Occasum, quam qui ad Arctum & Mesembriam commorabantur, ab ista detestabili gente fuerit superatus. Verum Imperator ita quidem ex providentia Dei hoc Christianis contigisse credens, pacem fecit, & fuit usque ad obitum suum quietus a cunctis hostibus; studium habens præcipuum uniendi universas Ecclesias Dei, quæ ubique divisæ fuerant a temporibus Heraclii proavi sui, &c.* Ut igitur indictam Synodum prosequi Imperator posset, pacem indignis licet conditionibus transegit cum Bulgaris.

XIII.

Hoc cum factum, peccatis exigentibus, Theophanes dixerit: nullum gravius & magis evidens peccatum extitit, quam quod Catholicus Imperator passus hactenus fuerit sedere Constantinopolitanæ Ecclesiæ Præsulem Theodorum Monothelitam hæreticum, qui & eo temeritatis progressus fuit, ut post Honorium neminem Romanorum Pontificem passus sit in sacris dipthychis reperiri, nuperque contra expressam ipsius Imperatoris jussionem Vitalianum Papam ex eisdem erasferit. Non ferens vero tantam viri procaciam Imperator, eam cessare protinus voluit, atque in locum ejus Georgium subrogavit, qui præsens postea fuit Sextæ œcumenicæ Synodo. Tu vero corrigas, quod apud Nicephorum legitur, sedisse Theodorum annos duos & menses tres, ut loco duorum ponas duodecim: ad hoc namque tempus usque pervenisse, litteræ ejusdem Imperatoris ad Donum Pontificem datæ (ut diximus) docent.

Theodorus ejicitur, Georgius subrogatur

XIV. Sacrum sudarium capitis Christi inventum.

Hoc eodem anno undecimo Constantini Imperatoris moritur Mahuvias Princeps Sarracenorum relinquens regni successorem Gizid filium suum. Hujus autem Mahuviæ tempore inventum fuisse sacrosanctum sudarium capitis Redemptoris, Beda testatur in libello de locis sanctis scripto relatione Archulphi Episcopi, quem his ferme diebus loca sancta visitasse testatur. Porro rem gestam ita describit (a): *Sudarium capitis Domini post resurrectionem ejus mox Christianissimus quidam Judæus furatus, usque ad obitum, divitiis sibi affluentibus, habuit. Qui moriturus interrogat filios, quis Domini sudarium, qui cæteras patris vellet accipere divitias. Major thesauros rerum, minor elegit sudarium. Et mox illi decrescunt opes usque ad paupertatem, fratri autem cum fide crescunt & opes quod usque ad quintam generationem fideles tenuere. Hinc ad impios perveniens, divitias tantum auxit, ut Judæis, & hoc*

(a) Beda de loc. sanct. c. 5.

PAGIUS V. *Theodorus pellitur Episcopatu Constantinop.*

Ad num. XIII. Imperator *Theodorum* Patriarcham Constantinopolitanum, incertum qua de causa, a Sede dejecit, & *Georgium* in ejus locum subrogavit, qui cum initio Sextæ Synodi tertium Sedis annum ageret; ut infra videbimus, non dubium quin eamdem præsenti anno inierit. Zonaras numero rotundo loquens *annos duos* Theodoro attribuit; Nicephorus vero in Chronico *annos duos, & menses tres*. Sed Baronius, qui annos decem *Petro* uni e Decessoribus Theodori ademerat, loco *annos duos annos duodecim* legendum contendit, quod ex dictis, dum de eodem *Petro* locuti sumus, sustineri non posse constat. Quando hoc anno Constantinus ad *Donum* Papam scripsit, *Theodorus* adhuc Ecclesiam Constantinopolitanam regebat. An vero ob hæresim, quod Baronius arbitratus est, depositus fuerit, vel ob aliam causam infra examinabimus.

VI. *Obitus Maviæ Kalifæ Saracenorum.*

Ad num. XIV. Theophanes anno Incarnationis secundum Alexandrinos DCLXXI. qui Kalendis Septembris sequentis Christi anni inchoatur, ait: *Hoc anno mensis Aprilis die sexto, Indictione prima, Mavias primus Saracenorum Rex lethe extinctus est. Gentis suæ Ducem se gessit annos viginti. Ameram se renunciavit annos viginti quatuor: Izid vero ejus filius post eum Principatum obtinuit.* Verum loco, *Indictione prima,*

hoc multo tempore: donec post longa litigia, quibus Christiani Judæi se Christi, infideles vero se patrum suorum affirmabant heredes, Mabuvias Sarracenorum Rex, qui nostra ætate fuit, judex postulatur. Qui accensa grandi pyra, Christum judicem precatur, qui hoc pro suorum salute super caput habere dignatus est. Missum ergo in ignem sudarium veloci raptu effugiens evolat, & summo in aere diutissime quasi ludendo volucritans, ad altimum cunctis utrinque intuentibus, sese leviter in cujusdam de Christiana plebe sinum deposuit: quod mane mox totus populus summa veneratione salutabat & osculabatur. Habet autem longitudinis pedes octo. Aliud quoque aliquanto majus linteum in ecclesia illa veneratur, quod fertur a sancta Maria contextum, duodecim Apostolorum & ipsius Domini continens imagines, uno latere rubro, & altero viridi. Hucusque Beda, qui de rebus patriis historiam cum prosequitur, hæc habet de iis quæ hoc anno contigerunt (a):

Linteum cum sacris imaginibus.

(a) Beda l. 4. cap. 12.

XV. *Anno Dominicæ incarnationis sexcentesimo septuagesimooctavo, qui est annus Imperii Regis Ecgfridi octavus, apparuit*

PAGIUS

ma, legendum, *Indictione octava*, & loco, *mense Aprilis*, legendum, *mense Arthemisii*, uti in Græco habetur, idest, *mense Maji*. Mavias enim tam secundum Theophanem, quam secundum Elmacinum in Historia Saracenica, mortuus est anno Christi sexcentesimo octogesimo, seu, ut habet Elmacinus, *anno Hegiræ LX* Mavias *Jezidum* filium suum instructissimæ Classi præfecit, ut Constantinopolim obsideret, sed irrito conato, ut suo loco ostendi.

VII. *S. Vilfridus Evangelium Frisiis annunciat.*

Ad num. XV. & seq. Cometa, quem Auctores Anglici Eboracensis Ecclesiæ, quæ secuta est, distractionem significasse existimant, & Sancti *VVilfridi* ex Episcopatu Eboracensi dejectio pertinent ad annum superiorem, ubi de iis egimus, ostendimusque vulgatos Bedæ Codices in anno Incarnationis exprimendo hac in parte mendosos esse. Wilfridus post depositionem in Frisiam venit, ubi teste Eddio, qui eum comitabatur, in ejus Vita cap. 25. cum licentia Algisi Regis Pagani *Verbum Dei gratibus quotidie prædicavit. Deinde eo anno accepta prædicatione omnes Principes, exceptis paucis, & multa millia vulgi in nomine Domini baptizavit: & primum ibi, secundum Apostolum, fundamentum fidei posuit, quod adhuc super ædificat filius ejus in Rypis nutritus, gratia Dei VVilbrordus Episcopus, multo labore desudans, cujus merces manet in æternum*, inquit Eddius Sanctum Wilbrordum traditum fuisse Riponensis Monasterii fratribus, *religiosis studiis & literis erudiendum*, ibique Monachum induisse, testatur Alcuinus in Vita Sancti Wilbrordi lib. 2. cap. 1.

VIII. *Hiemem in Frisia transigit.*

Postquam Deo amabilis Pontifex noster in Freis (idest Frisia) *hyemaverat, populum multum Domino lucratus; verno tempore adveniente* (currentis sc. Christi anni) *cœptum iter, Deo adjuvante, ad Sedem Apostolicam cum comitibus carpebat, veniens ad Francorum Regem nomine Dagobertum, qui eum cum honore mansuetissime pro meritis ejus antiquis in eum suscepit*, inquit Eddius cap. 27. cui suffragatur Beda lib. 5. cap. 20. ubi de Wilfrido in Frisia Evangelium prædicante loquens ait: *Ibi ergo hyemem cum nova Dei plebe feliciter exigens, sic Romam veniendi iter repetiit*. Malmesburiensis lib. 3. de Gest. Pontif. Angl. politiori stylo reddere tentavit, quæ ab Eddio mutuatus fuerat, his verbis: *Jamque se verna temperies aperiebat in flores, cum Vuilfridus*. &c. Ante medium mensem Martium Wilfridus itineri Romano se se commiserit; quod non sine Divinæ providentiæ ductu evenit; nam si in Aostrasia diutius remansisset, non dubium quin ibi cum amico suo *Dagoberto* Rege occisus fuisset. Addit Malmesburiensis, *Vuilfridum* itinere reincœpto ad *Dagobertum* Transrhenanorum Francorum Regem venisse. Certe *Transrhenani* isti vere erant Franci, quos Rhenus a Frisonibus disterminabat, *Vuilfridi* sc. in Frisia hyemantis respectu. Franci trans Rhenum habitabant, quos ideo recte *Transrhenenses* Malmesburiensis appellavit. Inter Francos vero Rhenum & Frisonibus viciniores erant incolæ Parochiarum seu Diœceseon Tungrensis & Coloniensis, & quæ in *Theoderici* Regis, & *Ebroini* hostium Wilfridi potestate amplius tunc non erant, quia ipsas sui juris *Dagobertus* II. fecerat. Provincia ista, a Romanis *Germania inferior* dicta, & postea apud Gregorium Turonensem *Tungria* seu *Thoringia* appellata, adhuc sub Ebroini tyrannide gemebat paulo post mortem Childerici Regis; cum tunc tempus is *Ebroinus* Sanctum Lanthertum Sede sua Trajectensi spoliarit. Verum postea *Dagobertus* hanc Provinciam cum reliquis a *Theoderico* usurpatis, & ad Aostrasiam pertinentibus bello vel pace inter ambos Reges anno superiori composita receperat. Cæterum Dagobertus II. *Rex Adrhemanus* rectius dicitur; cum Aostrasia eis & ultra Rhenum posita, licet non tota, potitus sit.

IX. *S. Vilfridus Romam petit.*

Beneficiorum a Wilfrido acceptorum Dagobertus Rex memor, ab eo petiit, *ut in Regno suo Episcopatum maximum ad Civitatem Streitburg pertinentem susciperet: & eum nolentem accipere, cum muneribus & donis magnis, & cum Deodato Episcopo suo Duce ad Apostolicam Sedem emisit*, inquit Eddius cap. 27. Quare vacabat tunc Episcopatus Strateburgensis seu Argentinensis. Florebant hoc tempore duo *Deodati* Episcopi, alter Nivernensium quondam Episcopus, alter vero Tullensium in Regno Dagoberti. Cointius anno DCLXXIX. num. V. existimavit, Auctores Vitæ Sancti Wilfridi intelligendos de *Deodato* Nivernensium quondam Episcopo, quem Monachus Vallis Galilææ in hujus Sancti Pontificis Vita tradit, Episcopatum deposuisse, & die vicesima Junii anni DCLXXIX. ad Deum migrasse. Verum loquuntur illi de *Deodato* Leucorum, seu Tullensium Episcopo, ut liquet ex duobus Conciliis Romanis, quibus hoc & sequenti anno interfuit, ut infra videbimus. Pergentes itaque Sancti Episcopi pervenerant ad *Berchterum Regem Campaniæ*, qui eis significavit Nuncios sibi e Britannia missos, dona maxima promittentes, si eos ad Apostolicam Sedem tendentes retineret, ut habet ibidem Eddius, qui, uti observat Mabillonius in Notis ad illum, loquitur de *Berthari do* Langobardorum Rege, & *Campaniæ* nomine Liguriam intelligit, ob longe patentem camporum planitiem sic dictam, uti Eulogius Presbyter Cordubensis in lib. 2. Memorialis Sanctorum cap. 9. *Campaniam Cordubensem* appellat.

Per-

ruit mense Augusto stella quæ dicitur cometa, & tribus mensibus permanens matutinis horis oriebatur excelsa radiantis flammæ quasi columnam præferens. Hæc Beda, qui hanc secutam esse post siccitatem ingentem pestem tradit, eademque Anastasius Bibliothecarius docet; siccitatem vero perdurasse triennio, ita ut numquam imbribus terra maduerit. Quæ autem digna memoria postea acciderint pestis tempore, suo loco dicturi sumus: modo hujus anni res gestas eodem auctore prosequamur.

Siccitas ingens.

(a) Beda l. 4. c. 13. & in epitom. hoc anno.

XVI. Eodem enim anno (ut idem subdit a) ex-

PAGIUS X. *Indicitur Romæ Concilium ad ejus causam ventilandam.*

Perveniente igitur Deo amabili Vuilfrido Episcopo prospere cum omnibus ad Sedem prædictam, causa adventus ejus perlata Urbe innotuit: quia eo tempore Coenwald religiosus Monachus a Sancto Theodoro Episcopo cum suis literis emissus Romam venit, & Beatum Agathonem Papam Sedis Apostolicæ rerum dissensio non latuit. Tunc vero congregantibus Sanctissimis Episcopis & Presbyteris plus quam quinquaginta in Basilicam Salvatoris Domini Nostri J. C. quæ appellatur Constantiniana, Agatho dixit, &c. ut habet Eddius cap. 28. Romam pervenit Wilfridus ante initium mensis Octobris currentis anni; cum primum Concilium Romanum in ejus causa eo mense celebratum sit, ut liquet ex proœmio ejus a Spelmanno in Conciliis Angliæ publicato: *Imperantibus Dominis nostris Piissimis Augustis Constantino Majore, Imperatore, anno vigesimo sexto, post Consulatum ejus anno decimo, sed & Heraclio atque Tiberio, novis Augustis, ejus fratribus, vicesimo secundo, Indictione septima, mense Octobre præsidente Agathone* &c. Indictio septima Kalendis Septembris hujus Christi anni inchoata, ideoque hoc Concilium præsenti anno congregatum, non vero insequenti, ut in editionibus Conciliorum, & ab omnibus Neothericis, qui de rebus Sancti Wilfridi disseruerunt, asseritur. Indeque certo innotescit, eosdem dejectionem *Vuilfridi* ex Episcopatu Eboracensi perperam illigasse cum præsenti anno, & vulgatos Codices Bedæ, quos ii secuti sunt, hac in parte mendosos esse. Irrepsit etiam error in laudatum proœmium; loco enim *Piissimis Augustis, Constantino Majore Imperatore*, legendum, *Piissimo Augusto Constantino Magno Imperatore*; loco, *anno vigesimo sexto*, legendum, *anno vigesimo quinto*; loco, *novis Augustis, ejus fratribus, vicesimo secundo*, legendum, *a Deo conservandis ejus fratribus anno vigesimo*. Quæ emendationes certo ex dictis constant.

XI. *In suum Episcopatum restituitur.*

Inter Episcopos, qui Concilio interfuere, nominatur in eodem proœmio *Deodatus Tullensis*. Causa Wilfridi ibidem agitata, decretumque, ut is Episcopatum suum reciperet. In Epistola a Joanne Papa ad Ethelredum & Alfridum Reges post aliquot annos scripta, & ab Eddio cap. 52. recitata, Wilfridum a calumniis adversariorum absolutum fuisse dicitur: *dudum sub Apostolicæ memoriæ Prædecessore nostro Agathone Pontifice, dum Vuilfridus Episcopus ad hanc Sedem Apostolicam veniens appellasset; præsentibus ejus contrariis* (quorum præcipuus erat Coenwald Monachus supra memoratus) *qui a Theodoro veneranda memoria Archiepiscopo Sanctæ Cantuariorum Ecclesiæ ex hac Apostolica Sede mandato, & Hilda religiosa memoria Abbatissa* (Monasterii scilicet Streaneshalensis) *ad eum accusandum huc prius advenerant* (ante mensem scilicet Octobrem hujus anni,) *etiam hic Episcopi de diversis Provinciis cum suprafato Sancto Pontifice congregati* (mense Octobri hujus anni) *quæ a partibus dicebantur, regulariter quæsierunt, & sententialiter decreverunt; eandemque sententiam Successores ejus* (scilicet Agathonis) *Sancti Pontifices Prædecessores nostri secuti sunt.* Idem affirmat Malmesburiensis lib. 3. de Gest. Pontif. Angl. pag. 267. *Illi viri*, inquit, *quos Sanctissimos celebrat Antiquitas, Theodorus, Bertuualdus, Joannes, Bosa, nec non & Hilda Abbatissa digladiabili odio impetierunt Vuilfridum, Deo, ut ex antedictis probatur, acceptissimum.* Post Concilium hoc, cujus Baronius non meminit sed tantum absolutionis *Vuilfridi*, ut videre est anno 679. num. IX. jussus est is Romæ residere, ut interesset Concilio anno sequenti contra Monothelitas Romæ celebrando.

XII. *Dagobertus II. occiditur.*

Hoc anno *Dagobertus* II. dolo *Ebroini* & consensu quorumdam Episcoporum insidiose occisus est. Rem gestam narrat Eddius citatus cap. 32. cujus verba anno sequenti num. XVII. recitamus; annum vero hactenus ignotum, & fere mensem, eruo ex clausula, quam Mabillonius Tomo IV. Veter. Analect. pag. 233. cum veteribus Formulis Andegavensibus publicavit ex vetustissimo Codice Weingartensi, annorum amplius nongentorum, in qua annus tertius *Theoderici* Regis, filii Cloduvei II. designatur his verbis: *A principio mundi usque ad Passionem Christi V. millia CCXXVIIII. anni fuerunt. Abinde, peractis Regnum Clodoveo, Chlothario, Theoderigo, & Childerico, a mundi initio anni sunt V. millia DCCCLXXX. in anno tertio Theoderico Regis.* Est hæc Era mundi LXX. Interpretum, ut vulgo appellatur, quæ in Gallia per hæc tempora viguit, cujus anni a Paschate proficiscuntur, ut alibi demonstro. Quare annus ille mundanus V M. DCCCLXXX. absolutus est anno Dionysiano sexcentesimo octogesimo, & quidem ante diem vicesimam quintam mensis Martii, qua eo anno Pascha celebratum fuit.

XIII. *Ei Theodoricus III. succedit.*

Quare si illo Christi anno tertius Theodorici Regis annus ante diem XXV. Martii inchoatus est, primus ejus in Austrasia regnantis cœpit anno sexcentesimo septuagesimo octavo ante diem XXV. mensis Martii; alioquin anno Christi DCLXXX. tertius ejus Regni annus ante Pascha numerari non potuisset. Quæ supputatio certa. Præterea Continuator Fredegarii, Vir Austrasius, qui, sicuti Clotarii III. ita & Theodorici III. annos, quibus Monarcha uterque fuit, enumerat, cap. 105. ait: *mortuus est Theodoricus Rex, regnavit autem annos XIV.* in Austrasia scilicet. Theodoricus enim anno DCXCI. postquam annos XIX. Neustriæ & Burgundiæ præfuisset, diem obiit. Quamobrem cum is annos XIV. & quidem utrimque incompletos in universa Francia regnarit, mors *Dagoberti* II. Austrasiæ Regis, cui successit Theodoricus, hoc anno contigit, & quidem, ut ex laudata clausula colligitur, ante diem XXV. mensis Martii. Utrumque testimonium, cum hominum Austrasiorum sit, in dubium revocari non potest. Porro Sigebertus in Chronico, cum non animadvertisset, Continuatorem Fredegarii numerare tantum annos Monarchiæ tam Clotarii III. quam Theodorici III. sicuti illi annos IV. ita isti annos XIV. assignavit. Denique notabis, *VVeingartense Monasterium*, quod egregiam illam, quam explicavimus clausulam, nobis conservavit, liberum hodie & Imperiale, ut no-

Vuilfridus præbicat Frisiis.

exorta inter Vuilfridum Episcopum Eboracensem & Regem Ecfridum dissensione, a sua sede ille deiicitur, alio in ejus locum subrogato. Verum ista iniuste passus Vuilfridus, Romanum Pontificem appellavit: ad quem profectus, detentus in via prædicatione Evangelica apud Frisios, non ante sequentem annum pervenit, ut idem testatus est Beda. Quid vero cum Agathone in Urbe gesserit, & quomodo cum aliis Episcopis in Romano Concilio sederit, suo loco dicturi sumus. Hic autem de eo, cum discedens ex Anglia, conscendens navim est delatus ad Frisios, prosequamur historiam, quam idem auctor ita breviter prosecutus est (a): *Romam*, inquit, *iturus Vuilfridus, & coram Apostolico Papa causam dicturus, ubi navem conscendit, flante Favonio, pulsus est in Fresiam; & honorifice susceptus a barbaris, ac Rege illorum Aldgislo, prædicabat eis Christum; & mul-*

(a) Beda l. 5. c. 20.

PAGIUS

notat Mabillonius in Itinere Germanico pag. 39. situm esse in Suevia, quæ ad Regnum Austrasiæ pertinebat.

XIV. *Et quidem ante diem XXV. mensis Martii.*

Neque his obstat, quod hujus anni initio affirmavimus, *VVilfridum* scilicet e Frisia in Austrasiam verno tempore venisse, indeque Romam profectum esse: Historici enim vernum tempus a Februario inchoant, ipsique Angli a die septima Februarii hoc tempore illud exordiebantur, ut testatur Beda Eddio coævus lib. de Rat. Temp. cap. 33. cujus verba hic referre operæ pretium ducimus: *Horum autem*, inquit Beda, *principia temporum diverse ponunt diversi. Isidorus namque Hispaniensis Episcopus hyemem IX. Kalendas Decembris, ver VIII. Kalend. Martias, æstatem IX. Kal. Junias, autumnum X. Kal. Septembr. habere dixit exortum. Græci autem & Romani, quorum in hujusmodi disciplinis potius quam Hispanorum auctoritas* SEQUI CONSUEVIT (saltem apud Anglos) *hyemem VII. Idus Novembris, ver VII. Id. Febr. æstatem VII. Id. Maii, autumnum VII. Idus Augusti inchoare decernunt, hyemis videlicet & æstatis initia vespertino vel matutino Vergiliarum ortu occasuque signantes. Item veris & autumni cum Pleiades medio fere die vel nocte oriuntur & occidunt, ponentes ingressum.* Dagobertus itaque paulo postquam a S. Wilfrido visitatus fuisset, insidiis interfectus est. Cointius ann. DCLXXX. num. II. scribit se eruere ex Anonymo, qui Historiam seu Gesta Francorum a morte Dagoberti Regis usque ad ann. Christi DCCXXXV. jussu Childebrandi scripsit, *Dagobertum* anno DCLXXX. extinctum, quia *Childebertus* trigesimo primo post anno vitam clausit; quos anno DCXCII. num. XXXIII. asserit, Anonymum illum ita in tres partes dividere, ut *XIV. Theodorico, IV. Clodoveo, XIII. Childeberto assignet.* Verum ipsemet Cointius anno DCCXI. num. III. ait, Anonymum illum valde hallucinari, dum annos XIII. Childeberto assignat; sicque Vir doctissimus evertit quod jam adstruxerat. Continuator itaque ille Fredegarii annos XIV. utrimque incompletos, *Theodorico* quatuor fere completos *Clodoveo* III. & sexdecim etiam fere completos *Childeberto* III. assignat, & nonnisi errore Librarii anni XIII. in eo leguntur; cum Auctor ille, qui tum vivebat, ignorare non potuerit, *Childebertum* anno DCCXI. vita functum esse. Quare non solum Cointio non suffragatur, sed etiam sententiam nostram confirmat.

XV. *Dagobertus II. non Rothomagi, sed Parisiis sepultus.*

Occisus & cum Dagoberto *Sigibertus* ejus filius, cujus mentio in Vita Sancti Arbogasti Argentoratensis Episcopi. De utroque intelligendus Continuator Fredegarii cap. 97. ubi ait: *In Austria quoque mortuo Vulfoaldo Duce, Martinus Dux, & Pippinus filius Ansigisli quondam Franci nobilis dominabantur* DEFUNCTIS REGIBUS, *commissis invicem Principibus, Ebruino, Martino atque Pippino, adversus Theodoricum Regem excitantur ad bellum*, ubi *Regum* nomine Auctor intelligit Familiam Regiam, & *Sigibertum* Regem vocat, uti de more filii Regum Reges vocabantur. Fridegodus in Vita S. Audoeni Episcopi Rotomagensis ait, Dagobertum in Ecclesia Rotomagensi sepultum fuisse: *In ista Ecclesia*, inquit sc. S. Audoeni, *requiescunt Clotarii Regis duæ Reginæ Huldetrudis* (Sichildis potius) *& Bertrudis: itemque Dagobertus filius Sigiberti Regis, quem Grimoaldus totondit: atque etiam Childericus Rex frater Theoderici cum uxore Bilichilde & filio, quos ipse Pater S. Audoenus illic sepelierat.* Verum nihil magis a verosimili alienum, quam credere corpus Dagoberti occisi in Austrasia deductum fuisse Rotomagum Urbem trecentis milliaribus a loco ubi is cæsus est, dissitam. Decepit Fridegodum Auctor Anonymus Vitæ S. Lantberti Lugdunensis Episcopi a Mabillonio sæculo IV. Benedictino editæ, in qua legitur: *Rex Hildericus insidiis satellitum suorum, Amalberti videlicet & Ingolberti, simulque Bodilonis, nec non & Lupi, aliorumque una cum conjuge sua vocabulo Bilihilde, filioque nomine Dagoberto vita & Regno privatus est, quorum corpora prænominatus Maximus* (Pontifex Audoenus sepelivit.) Hæc postrema verba recte adiecit Mabillonius ut mancum suppleret apographum, quod ibidem desinit. Nam de eodem Præsule ibidem paulo ante fit mentio his verbis: *Magnus Rotomagensis Ecclesiæ Pontifex Audoenus.* Hic itaque sepelivit corpora horum Principum in Basilica Sangermanensi, Parisiis constructa, non vero Rotomagi, ut perperam cum Auctorem Anonymum Lantberto coætaneum interpretatus est Fridegodus; cum nostra ætate sepulcra tam *Childerici* quam *Bilichildis* ejus uxoris, in quo & jacebat *Dagobertus* utriusque filius, reperta fuerint, ut suo loco dixi. Sed Fridegodus qui longe post hæc tempora scripsit, *Dagobertum* filium Childerici, perperam existimavit fuisse *Dagobertum* II. Austrasiæ Regem, & *Childerico* non filium, sed filiam attribuit.

XVI. *De familia Dagoberti II.*

In Vita Sancti *Aviti* Episcopi Arvernensis in Gallia, scripta ab Auctore Anonymo ejus æquali, & recitata a Bollando ad diem XV. Januarii, & a Mabillonio Sæculo Tertio Benedictino, dicitur num. IV. *Bonitum* fuisse a Sigiberto Austrasiæ Rege Massiliæ præfectum: *Nec multo post accepit a Principe magnum honorem cum gratia. Post cujus obitum, filiisque defunctis, pronepos ejus suscepit sceptra*, scilicet Childericus, qui Sigiberti pronepos, idest, fratris Clodovei filius dicitur. Ex his verbis aliqui deducere, *Dagobertum* II. fratres habuisse. Verum ea Vita interpolata fuit hac in parte, cum hæc verba, *filiisque defunctis* desint in exemplari, quo usus est Duchesnius Tomo I. Hist. Franc. ubi ante Bollandum & Henschenium eamdem Vi-

tam

& multa eorum millia verbo veritatis instituens, a peccatorum suorum sordibus fonte Salvatoris abluit: & quod postmodum Vvilbrordus reverendissimus Christi Pontifex in magna devotione complevit, ipse primus ibi opus Evangelii cœpit.
Ann. Eccl. Tom. XI.

Ibi ergo hyemem cum nova Dei plebe feliciter exigens, sic Romam veniendi iter repetiit, &c. Eadem totidem ferme verbis Marcellinus ante Bedam scriptis mandavit, dum sui temporis res gestas sancti Suitberti Episcopi scripsit: in quo tamen

PAGIUS

tam publicavit. Bruschius in sua Epitome de omnibus Germaniæ Episcopatibus, ubi loquitur de Sancto Arbogasto Argentinensi Episcopo ait: *Suscitavit orationibus suis a mortuis Sigibertum Dagoberti Regis ex Machtilde Saxonum Ducissa filium, &c.* Verum nomina Sigiberti & Machtildis matris in MSS. Sancti Arbogasti Actis non reperiuntur, & *Machtildem*, cujus nomen aliunde accepit, perperam Ducissam Saxoniæ dicit. *Dagobertus* enim in Anglia uxorem accepit, & uti ex his Bruschii verbis, quæ bona fide ex aliquo veteri Monumento accepit, deducere est, de genere alicujus Principis Anglo-Saxonici.

XVII. *S. Irmina ejus filia.*

Sanctam Irminam primam Abbatissam Horreensis Monasterii in Urbe Trevirensi, filiam fuisse Dagoberti II. non vero Dagoberti Senioris, ita clare demonstrarunt Henschenius & Cointius, ut hac de re dubitandi locus non sit. *Theofridus* Epternacensis in ejus Vita testatur, Hermannum quemdam Comitem Gallicanum, *conscripta sibi amplissima dote in Tyrasio* (Gallice Tierasche) *& aliis locis*, hanc sibi desponsasse, sed eum ante diem nuptiarum immatura morte præreptum esse, & *Irminam* protinus Christum in Sponsum elegisse, & præter dotem privati Comitis, ex paterna vel materna hæreditate Treveri Monasterium ædificasse, quod dicitur *Horreum*. Extat apud Henschenium lib. 2. *de Tribus Dagobertis* cap. 10. Diploma pro illo Monasterio emissum a Dagoberto II. Sanctæ Irminæ patre, quod tamen in subscriptione interpolatum est, ex qua omnia verba præter ista expungenda: *data VII. Kalend. Septemb. anno Regni Domni Dagoberti II. Actum Treviris in Dei Nomine feliciter, Amen. Signum Dagoberti Regis.* Ait ibi Dagobertus: *Notum fieri volumus, qualiter dilectissima filia nostra Irmina allodium suum, quod in Landunensi Episcopatu* (qui ideo suberat Dagoberto II.) *in his locis Ludusa Ancia, Balbengeit, VVartengels...., a sponso suo, Hermanno scilicet Comite in dotem legali traditione suscepit, ad idem Monasterium quod vocatur Horreum.... per nostram manum cum omni integritate contradidit*, &c. Inde liquet illud Præceptum anno DCLXXVI. a Dagoberto II. datum esse. Si enim *Sigibertus* natus est ipso initio anni DCXXX. ut suo loco probavimus, nasci potuit ex ejusdem Regis cum *Hymnechildo* conjugio Dagobertus II. anno DCXLVI. Ex Dagoberto in Britannicis insulis exule & Machtilde nasci potuit *Irmina* anno DCLXII. quæ ideirco anno DCLXXVI. annos quindecim nata fuerit. Ex his etiam intelligimus, quam falsum sit illud quod Historici nostri narrarunt, *Sigibertum* Regem adoptasse *Childebertum* Grimoaldi filium, cum de filiis suscipiendis desperasset; quod aliunde absurdum est; cum *Sigibertus* mortuus sit vix annos XXVI. natus. Quo anno *Irmina* obierit, incertum.

XVIII.

Henschenius in Differt. de Tribus Dagobertis suspicatus est, *Dagobertum* Regem eundem esse cum Dagoberto Martyre, de quo MS. Martyrologium Adonis, quod auctum extat in Monasterio S. Laurentii juxta Leodium, ad diem XXIII. Decembris hæc habet: *Eadem die Passio S. Dagoberti Regis Francorum, qui quadam die pergens venatum in saltu Vaurensi, in loco qui dicitur Scortias, tribus milliaribus distante a fisco Sataniaco* (Gallice *Stenay*, quæ Urbs est munita ad Mosam fluvium,) *in quo ipse morabatur, a filiolo suo nomine Joanne, X. Kalendas Januarii martyrizatus est; & ab Angelis deportatus est ad societatem Martyrum.* Verum in Exegesi ad Diatribam de *Tribus Dagobertis* præfixa Tomo III. SS. mensis Aprilis jam multo securior asserit, eum Dagobertum a Dagoberto II. Austrasiæ Rege diversum non esse, atque in Vita Dagoberti Martyris a Wilthemio publicata haberi: *præceperunt Episcopi per singulos annos celebrari solemniter diem Martyrii X. Kalendas Januarii.* Advertit tamen Wilthemius, inquit Henschenius, jam celebrari quarto Nonas Septembris Sathanei, Longwici, & in tota Diœcesi Verodunensi, & varias illi dicatas esse Ecclesias. Idem autumat Mabillonius in Præfatione Tomi II. Tertii Sæculi Benedictini, additque, Psalterio Emmæ Reginæ Francorum Lotharii uxoris præfixa esse hæc verba: *X. Kal. Januarii Sancti Dagoberti Regis & Martyris.* Verum Dagobertus II. Francorum Rex mense Martio trucidatus est, *Dagobertus* vero, qui Sathanei colitur, die XXIII. mensis Decembris Martyrium fecit: & aliqui hunc solum *Martyrem* appellant, alii *Regem Francorum*, sed *Confessorem* quidam, nonnulli *Martyrem*.

Dagobertus II. diversus a Dagoberto qui colitur Sathanei.

XIX. *Acta S. Dagoberti Regis & Martyris fabulosa.*

Ad hæc Acta *Sancti Dagoberti* Regis Francorum ac Martyris in lucem aliquot ab hinc annis a Wilthemio Treviris publicata nullam fidem merentur; tum quia fabulis & anachronismis abundant, tum quia scripta sunt ab Auctore recentiore, qui duodecimo sæculo vixit, & accurate refellitur a Cointio, cum de Dagoberto tertio sermonem habet. Denique Henschenius in lib. 3. de Tribus Dagobertis cap. 7. refert tria Diplomata data a *Godefridis* Lotharingiæ Ducibus, Barbato, & Bullonio. In priori anno MLXIX. scripto *Godefridus Barbatus* Lotharingiæ Dux Ecclesiam Sancti Dagoberti tradit Monachis Gorziensibus, illudque est omnium antiquissimum, in quibus *Sancti Dagoberti* nomen legatur. In secundo emisso a *Godefrido Bullonio*, dein Hierosolymorum Rege, anno MXCIII. concessio ejusdem Ecclesiæ Monachis Gorziensibus confirmatur. In tertio Sathanei anno Dominicæ Incarnationis MXCVI. *Indictione* IV. dato idem legitur. Porro in tribus illis Diplomatis undecimo sæculo scriptis antequam sc. Gorziensis Monachus in literas referret Acta, quæ nostra ætate Wilthemius typis mandari, curavit, septies nomen *Sancti Dagoberti* repetitur, ter *Martyr* appellatur, sed nusquam Regio nomine aut stirpe nobilitatur. Dicitur quidem Ecclesia in ejus honorem *priscis temporibus constructa*, sed ad id sufficiunt ducenti aut trecenti anni. Quare *Dagobertus* Sathanacensium Patronus fuit aliquis Francorum Dux, non vero Rex, & a *Dagoberto* Austrasiorum Rege diversus extitit.

XX.

Dagobertum II. hoc anno occisum esse, indicare videtur Auctor Anonymus Vitæ S. Andoeni

men corrigas mendum in numeri notam illapsum, ut dum præsenti anno appulsum ad Frisios Vvilfridi contigisse tradiderit, numeri inversa nota, loco anni Domini sexcentesimi septuagesimioctavi, legatur optogesimiseptimi. Magna sane enituit Dei providentia, ut sanctissimum Episcopum permiserit a Christiano Rege sede turbari, quo ad sitientes Gentes Evangelii flueta portaret: ut & ipsi ob Apostolicum munus æque prophericum dictum aptari possit (a). *Qui sunt isti qui volant sicut nubes? &c.* Utpote qui flante vento delatus in terram aridam, eamdem mox cælestibus imbribus irrigavit.

(a) Isai. 60.

Sex-

PAGIUS

S. Audoenus ex Italia redux.

ni Episcopi Rotumagensis Carolo Martello coætaneus, qui testatur Sanctum Præsulem anno quarto Adeodati Papæ, Christi scilicet DCLXXV. Romam profectum esse, & ex Italia reducem Proceres in Gallia inter se se discordes reperiisse: *Exinde Beatus Audoenus cum pace reversus ad propria invenit in Regno Francorum inter Principes Palatii orta scandala, instigante Diabolo seminatore discordia. Tunc Vir Domini assumens arma justitia pernoctans cum vigiliis & jejuniis & orationibus assiduis pro concordia eorum fortiter desudabat. Etenim multas tribulationes bonus senectus sustinuit, ut pacificos redderet, quos diu odia fœdaverant, & ut effusio sanguinis humani & cædes inter eos non fierent, pene usque ad mortis terminum pie ac fideliter desudavit.* Fridegodus in Vita S. Audoeni prædictum Anonymum ita reddit: *Audoenus ad Sedem propriam reversus audit Palatii Principes quos Auctore Deo Romam proficiscens concordes reliquerat, instigante diabolo jam discordia peste correptos.* Ubi de aliis dissensionibus sermo esse non potest, quam de iis, quæ post Dagoberti Regis cædem contigere.

XXI.

Invenit Proceres inter se discordes.

Tunc enim *Martinus* Dux Sancto Clodulpho ante Episcopatum genitus, & *Pippinus* Ansigisili ejusdem Clodulphi fratris filius, Sancti Arnulphi Metensis Episcopi nepotes Austrasios in Regiæ mortis ultionem commoverunt, ut testatur Continuator Fredegarii cap. 97. cujus verba jam citata hic explicanda sunt: *In Austria*, inquit, *mortuo VVlfoaldo Duce* (paulo ante Dagobertum II. cujus Major Domus fuerat) *Martinus Dux & Pippinus filius Ansigisili quondam Franci nobilis dominabantur. Defunctis Regibus* (Dagoberto II. & Sigiberto ejus filio) *commissis invicem Principibus, Ebruino, Martino atque Pippino adversus Theodericum Regem excitantur ad bellum. Commoto exercitu ad locum, cui vocabulum est Locofito* (locus hic nunc ignoratur, qui tamen a Lauduno non multum aberat, ut ex sequentibus liquet), *interim commissi prælium ineunt, ibique magno certamine dimicantes, plurima pars populi ex utrisque partibus corruit. Devicti cum sociis Martinus atque Pippinus in fugam lapsi sunt, persecutusque eos Ebroinus maximam partem de illa Regione vastavit. Martinus autem Laudunum Clavatum* (Gallice Laon) *ingressus se infra muros ipsius Urbis munivit, persecutusque eum Ebroinus, veniens Estreco villa* (vulgo Escheri Launois), *ad Laudunum Clavatum Nuncios dirigit, Ægilbertum & Regalum Rhemensis Urbis Episcopum, ut fide promissa in incertum super vacuas capsas* (Sanctorum) *Sacramenta falsa dederint. Qua in re ille credens eos a Lauduno Clavato* (Austriæ Oppido munitissimo) *egressus, cum sodalibus ac sociis ad Ercreum veniens, cum sociis omnibus interfectus est.* Quæ præsenti anno cœpta, duobus sequentibus continuata sunt, post quos Ebroinus occisus est, qui alioquin Pippinum male perdidisset, & Austrasios subjugasset.

XXII.

S. Leodegarii Ep. Augustodunensis martyrium.

Hoc anno S. *Leodegarius* Ebroini jussu interfectus. Auctor enim Anonymus, qui ejus Vitam scripsit, num. XIV. tradit eum *per biennium fere ibidem in Dei laudibus* resedisse, id est, in Monasterio Fiscamnensi ad quod perductus fuerat anno DCLXXVI. ut ibidem ostendi. In Fragmento Vitæ S. Waningi a Mabillonio Sæculo II. Benedictino publicato, dicitur etiam de Leodegario: *Per annorum vertiginem duorum cum Sanctis Virginibus conversatus est.* Addit Anonymus, eodem tempore Theodoricum Regem & Ebroinum *Synodum* convocasse *ad quamdam villam Regiam*, ibique Didonem, *qui Sanctum Virum Leodegarium cum VVaimero expulit de Sede sui Episcopatus*, condemnatum fuisse ab ipsa Synodo, & deinde capite plexum, & *Vaimerum*, qui ad explenda Ebroini dicta socius pernicici extiterat, & Episcopatus gradu dolose fuerat sublimatus, morti turpissimæ addictum esse. *Dido* per multos annos Cabilonensis seu Catalaunensis Episcopus fuerat. *VVaimerus* vero, seu *VVanmirus*, ut in Vita S. Præjecti Episc. Arvernensis vocatur, ex Campaniæ Duce a paucis annis Trecensem Episcopatum adeptus erat. Anno enim DCLXXIV. ut ibidem vidimus, adhuc Campaniæ Dux erat. Quare cum *Cabilo & Treca* positæ sint in Campania, quam certum est Dagoberto II. paruisse, manifeste apparet jam autumno hujus anni, quo Synodus illa habita, *Dagobertum II.* demortuum fuisse; cum Campania Theodorico III. tunc paruerit. Dum hæc Synodus celebratur, *adhuc Vir Dei Sanctus Leodegarius in eodem Monasterio Sanctimonialium, in quo ad custodiendum positus fuerat, commorabatur*, inquit idem Anonymus qui addit, eum ad dictam Synodum adductum: *Ubi dum deductus fuisset ad mediam inquirebant ab eo verbum, ut de Hilderici morte confiteretur se conscium.* Tandemque rei capitalis per calumniam damnatum, indeque Chroduberto in custodiam traditum, haud multo post a quatuor gladiatoribus equitibus in interiorem sylvam abreptum, in pago Attrebatensi; haud procul *Sarsingo* villa, amputato capite ad Martyrum præmia evolasse *sexto nonas Octobris*, quo etiam die ejus Martyrium Ursinus in ejus Vita consignat. Quare hæc Pseudo-Synodus autumno, uti jam dixi, celebrata. Baronius de hac Synodo, & de isto martyrio anno DCLXXXV. differit.

I. Synodi plures contra Monothelitas.

SExcentesimo septuagesimonono anno salutis, Indictione septima, cum innotuissent Episcopis Occidentalibus per Agathonem Romanum Pontificem ea quæ ad Domnum Papam a Constantino Imperatore scripta ipse accepisset de legatione mittenda, ejusdem pariter Agathonis Pontificis jussu, ea de causa iidem Synodos congregarunt, quibus ubique condemnata est hæresis Monothelitarum hæreticorum. Id quidem factum esse in Italia, in Galliis, & in Anglia, ejusdem Agathonis litteræ sequenti anno ad eumdem Imperatorem datæ declarant. Porro omnium Italiæ Episcoporum conventuum superest tantum memoria de Synodo Mediolanensi: Gallicanorum vero Conciliorum Acta penitus exciderunt: sed Anglicanæ Synodi aliqua adhuc fragmenta supersunt. Mediolanensis autem Concilii extat Synodalis epistola, cujus hæc est inscriptio:

II. *Domino serenissimo atque tranquillissimo & a Deo coronato religiosissimo Constantino Imperatori, Mansuetus Mediolanensis Metropolitanæ Ecclesiæ indignus Episcopus, vel universa sancta Episcoporum fraternitas, quæ in hac magna regia urbe convenit, æternam in Domino salutem.*

Si apicem Imperialis fastigii, &c. Laudator in primis ejus exordio pietas Imperatoris, quem comparat religiosis, qui ante eum in Ecclesia claruerunt, Imperatoribus, per quos generalibus Synodis congregatis, curatum est, ut ortæ hæreses damnarentur, quibus fusius explicatis, & Catholica fide ex præscripto sacrorum Conciliorum asserta, hæc subiiciuntur: *Ecce præstantissime Princeps, antiquorum Patrum statuta una cum consensu piissimorum Imperatorum definita, quæ convelli vel infirmari nulla ratione pietas vestra permittat. Nam si sunt, qui audacia dialecticæ artis inflati, cothurnata cervice, buccis tumescentibus, sinuosis circuitionibus, & flexuosis ambagibus, phaleris verborum, pompisque sermonum sua ferali calliditate simplicem fidei rationem convellere, & delegatas a Patribus regulas conculcare vel temerare voluerint: eorum inflationibus tranquillitas vestra non acquiescat, sed recordamini qualiter propheta dicit* (a): *Verbum breviatum facit Dominus super terram: quod per sanctos Apostolos vidimus impletum. Quid enim brevius, quam simplex fidei symbolum ab Apostolis institutum, in quo mysticum sacramenti continetur arcanum?*

Monet Imperatorem Mansuetus Episcopus.

(a) Isai. 10.

III. *Nam si recolas, insignissime Imperator, non cum dialecticis, non cum rethoricis, non cum grammaticis, sed cum rusticolis & piscatoribus Dominus posuit rationem, & his*

PAGIUS SÆC. VII Anno Æræ Hisp. DCCXVII. Anno Hegiræ LX. inchoato die 12. Octob. fer. 4. A. C. 679.

ANNO PERIODI GRÆCO-ROMANÆ 6172.

☉ 16. B. ☽ 25. P. 3. April. Indict. 7.

JESU CHRISTI 679.

AGATHONIS PAPÆ 2.

CONSTANTINI POGONATI IMP. 12.

I. Postconsulatus.

HIC annus ista formula notatus: *XXVI. Constantini Aug. Post Consulatum ejus XII. & Imperii Heraclii ac Tiberii fratrum ejus anno XXI.*

II. Variæ Synodi contra Monothelitas coactæ.

A num. I. ad V. Cum inter *Constantinum* Augustum & Pontifices Romanos de cogenda Synodo universali actum esset, & *Sanctus Agatho* Papa Epistolam ab Imperatore ad *Donum* Decessorem suum scriptam ea de re post hujus mortem accepisset, jussit, ut in variis Regionibus Synodi congregarentur, quibus hæresis *Monothelitarum* damnata est in Italia, Galliis & Anglia, uti ex ejusdem Agathonis literis ad Imperatorem datis constat. Verum cum Mediolanensis & Gallicana præcesserint Romanam die quinta mensis Aprilis currentis anni habitam, ut mox ostendetur, utraque vel exeunte anno superiori, vel saltem currentis initio coacta.

III. In Concilio Gallicano electi sunt *Felix* Arelatensis Episcopus, *Adeodatus*, seu *Deodatus* Episcopus Tullensis seu Leucorum, & *Taurinus* Diaconus Ecclesiæ Telonensis, qui interessent Synodo Romanæ, in qua fides Orthodoxa confirmanda, Monothelitarum hæresis damnanda, & Legatio Constantinopolim ad Synodum Oecumenicam decernenda erat. Id patet ex subscriptionibus Episcoporum, quæ Agathonis Papæ ipsiusque Romanæ Synodi literis ad Imperatores, Constantinum, Heraclium & Tiberium directis subjectæ sunt, ut videre est Tomo VI. Concil. General. pag. 697. Felix enim sic subscripsit: *Felix humilis Episcopus S. Arelatensis Ecclesiæ, Legatus Venerabilis Synodi per Galliarum Provincias constituta, in hanc suggestionem &c. subscripsi. Adeodatus humilis Episcopus Sanctæ Ecclesiæ Leucorum, Legatus Venerabilis Synodi per Galliarum Provincias constituta, in hanc suggestionem, &c. Taurinus indignus Diaconus Sanctæ Ecclesiæ Telonensis, Legatus venerabilis Synodi per Galliarum Provincias constituta, in hanc suggestionem, &c. subscripsi.* Cum vero duo illi Episcopi quorum alter e Regno Burgundico, sicuti & Diaconus, alter e Regno Austrasiæ Adrhenanæ Episcopus erat, dicant se ab una eademque Synodo Delegatos, apparet, jam *Dagobertum* II. occisum fuisse; alioquin is Synodum etiam in Regno Austrasiæ celebrandam curasset, & in ea *Deodatum* seu *Adeodatum*, qui jam ab æstate anni superioris Romæ erat cum *Sancto Vvilfrido*, ad eam Legationem obeundam, eligendum.

Synodus Gallicana adversus Monothelitas.

IV. *Synodus Mediolanensis* eodem circiter, quo *Gallicana* tempore, coacta est, & Sanctus *Mansuetus*

Simplicitas doctrinæ Christianæ.

& his tradidit sui secreta consilii, quos & principes ordinavit, quibus ligandi atque solvendi tribuit potestatem. Nonne vobis videntur, optime Imperator, dementissimæ mentis esse, qui Apostolicas traditiones & venerabilium Patrum instituta depravare festinant? Nos autem omnes, &c. Quibus docet Mansuetus una cum eadem sancta Synodo, sequi se quæ sunt ab Apostolis tradita, a sacris Conciliis instituta, atque a sanctis Patribus confirmata. His conjungit rectæ fidei confessionem, ad cujus finem contra Monothelitas duæ in Christo asseruntur voluntates & operationes totidem: nam dum duas naturas divinam & humanam in una eademque persona ipse una cum eadem sancta Synodo recognoscit, mox ex uniuscujusque naturæ præscripto duas infert voluntates atque operationes.

IV. *Mansuetus sanctitate clarus.*

Ista quidem sanctus Mansuetus una cum collegis Episcopis: magnæ vero existimationis erat eo tempore apud omnes ipse Mansuetus, utpote qui egregia claruit sanctitate, dignusque est habitus, ut qui vivens sanctissimos prædecessores Episcopos moribus atque doctrina sectatus esset, cum eisdem post mortem in sacris Ecclesiæ tabulis adscriberetur, quo sicut illorum, ita & ipsius anniversaria natali die memoria in Ecclesia publice coleretur, nempe decimanona mensis Februarii.

At nec satis ipsi fuit ista de Catholica fide in Synodo statuisse, scriptisque mandasse, atque ad Imperatorem in Orientem misisse, sed etiam sequenti anno Romam se contulit, ut una cum aliis universali convocato Concilio interesset. Verum quod ad dictam epistolam Synodalem pertinet, eam non a Mansueto, sed a Damiano Ticinensi Episcopo scriptam, testatur Paulus diaconus his verbis (a):

Eo tempore Damianus Ticinensis Ecclesiæ Episcopus sub nomine Mansueti Mediolanensis Archiepiscopi hac de causa satis utilem rectaque fidei epistolam composuit, quæ in præfata Synodo non mediocre suffragium tulit. Cæterum & ipse Damianus magni nominis his temporibus claruit, vitæ quoque probitate insignis: adeo ut æque ac Mansuetus inter sanctos post transitum ex hac vita adnumerari meruerit ut sacræ testantur tabulæ, in quibus idem Damianus duodecimo mensis Aprilis inscriptus legitur anniversaria memoria in Ecclesia repetendus.

(a) Paul. diac. l. 6. c. 4.

Damianus Episcopus Ticinensis.

Sed

PAGIUS

Synodus Mediolanensis contra Monothelitas.

tus Mediolanensis Episcopus, qui eidem præfuit, ad Synodum Romanam delegatus, ut liquet ex Epistola ejusdem Synodi Romanæ, cui subscripsit. In Mediolanensi hæc verba juxta Labbei editionem leguntur: *Nos autem omnes, qui sub Felicissimis & Christianissimis, & a Deo custodiendis Principibus nostris, Dominis Pertharit, & Cunibert præexcellentissimis Regibus, Christianæ religionis amatoribus*, &c. Erant hi Longobardiæ Reges, de quibus Paulus Diaconus lib. 5. de Gest. Langobard. capit. 35. ait: *Bertaridus, cum solus per annos septem regnasset, octavo jam anno Cunibertum filium suum in Regni consortem adscivit.* Baronius an. DCLXXXI. num. LXVI. existimat, eo anno *Cunipertum* a patre Regni participem factum esse. [1] Verum ex hac Synodica Sancti Mansueti, quæ Tomo VI. Concil. pag. 601. emendatior, quam apud Baronium extat, liquet anno superiori exeunte, aut currentis initio, quo Mediolanensis Synodus habita, *Cunibertum* jam ad Regiam dignitatem evectum, initiumque *Bertaridi* recte a nobis cum anno sexcentesimo septuagesimo primo copulatum fuisse. Hermannus quidem Contractus ex editione Canisiana ad an. DCLXXVII. scribit: *Pertherich Rex Longobardorum Chunibertum filium suum Regni consortem fecit; cum quo decem annis postea regnavit.* Verum cum Paulus Diaconus, qui Longobardus erat, eum octavo Regni anno filium Regni Collegam fecisse scribat, major ei hac in re fides habenda. Colitur *Mansuetus* in Tabulis Ecclesiasticis die XIX. Februarii.

V. *Synodica a Damiano adhuc Presbytero scripta.*

Controversia esse potest, an ipse *Mansuetus*, vel Sanctus *Damianus* Papiensis Episcopus hujus Epistolæ contra Monothelitas scriptæ Auctor fuerit. Paulus enim Diaconus lib. 6. cap. 4. postquam locutus est de Synodo Romana: a CL. Episcopis, ut ipse habet coacta, ait: *Eo tempore Damianus Ticinensis Ecclesiæ Episcopus, sub nomine Mansueti Mediolanensis Archiepiscopi hac de causa satis utilem rectaque fidei Epistolam composuit, quæ in præfata Synodo non mediocre suffragium tulit.* Et tamen eidem Synodo Romanæ, non *Damianus*, sed *Anastasius* Episcopus Ecclesiæ Ticinensis subscripsit, isque Decessor Damiani fuit, ut videre est apud Ughellum Tomo I. Italiæ Sacræ in Episcopis Papiensibus. Baronius in Notis Martyrologii Romani ad diem XII. Aprilis, cui *S. Damianus* inscribitur, existimat hallucinatum esse Paulum Diaconum, quia, inquit, tempore hujus Synodi Romanæ, non *Damianus*, sed *Magnus* Episcopus Ticinensis fuit. Addit Latinius ab eo citatus, *Damianum*, cognomento *Magnum* appellatum fuisse. Verum in illius Concilii Synodica *Magnus* non se Papiensem, sed Popiliensem Episcopum subscribit. In eo itaque minus accurate locutus est Paulus, quod Epistolam a *Damiano* adhuc Presbytero exaratam, *Damiano* jam Episcopo attribuerit, ut idem Ughellus observavit.

Anum.

NOTÆ [1] Assumptionem hanc Cuniperti anno 678. ante diem nonam Novembris contigisse certum demonstrat Diploma Cuniperti, quod ex Tabulis Lucensibus descriptum Mabillonius in Annal. lib. 18. num. 79. vulgavit. Datum est illud Ticini, nona die mensis Novembris, anno Regni nono, Indict. 15. Congruunt hæc cum anno 686. quo annum Regni nonum cum ageret Cunipertus, profecto liquet anno 678. ante diem illam Novembris supremam hanc dignitatem cœptam fuisse. Vide Saxium in Notis ad novam editionem Sigonii to. 2. MANSI

V. Concil. Anglican.

Sed jam prosequamur quæ ad Concilium Anglicanum spectant: meminit ipsius Beda, scriptamque in eo Synodalem epistolam de fide Catholica ex parte recitat, quam hic tibi subiiciendam putamus: sic enim in primis idem Beda præfatur (a): *His temporibus audiens Theodorus fidem Ecclesiæ Constantinopolitanæ per hæresim Eutychetis multum esse turbatum; & Ecclesias Anglorum, quibus præerat, ab hujusmodi lube immunes perdurare desiderans: collecto venerabilium sacerdotum, doctorumque plurimorum cœtu, cujus essent fidei singuli sedulus inquirebat; omniumque unanimem in fide Catholica reperit consensum, & hunc Synodalibus litteris ad instructionem memoriamque sequentium commendare curavit.* Ista præfatur Beda: cui incomperta fuisse videntur, quæ sequenti anno tum ab Agathone tum a Synodo Romæ collecta in Synodalibus litteris ad Imperatores datis reperiuntur de eodem Theodoro conscripta, nempe vocatum & expectatum ad Concilium Romæ celebrandum, idque ob egregiam tanti viri peritiam; utpote, quia hoc sæculo valde rudi scientia, ipse ferme solus vel cæteris eminentior peritia scientiarum, præsertim vero sacrarum, celebris haberetur. Sed cum non licuerit ipsi coalescentem Ecclesiam, atque lecte adbuc opus habentem relinquere, placuit fidem Catholicam conventu publico cognitam & confirmatam conscribere, quæ sic se habet a Beda recitata:

(a) Beda l. 4. c. 17.

VI. Fidei Catholicæ professio.

In nomine Domini Jesu Christi Salvatoris, imperantibus dominis piissimis nostris Ecgfrido Rege Humbronensium, anno decimo regni ejus, sub die quintodecimo Kalendas Octobris, Indictione octava, & Edilredo Mercinensium, anno sexto regni ejus, & Aldulfo Rege Estranglorum, anno decimoseptimo regni ejus, & Lodhario Rege Cantuariorum, regni ejus anno septimo, præsidente ipso Theodoro gratia Dei Archiepiscopo Britanniæ insulæ & civitatis Doroverniensis, una cum eo sedentibus cæteris Episcopis Britanniæ insulæ viris venerabilibus, præpositis sacrosanctis Evangeliis, in loco qui Saxonico vocabulo Hedtfeld nominatur, pariter tractantes, fidem rectam & Orthodoxam exposuimus, sicut Dominus noster Jesus incarnatus tradidit discipulis suis, qui præsentialiter viderunt & audierunt sermones ejus, atque sanctorum Patrum tradidit symbolum, & generaliter omnes sanctæ & universales Synodi, & omnis probabilium Catholicæ Ecclesiæ doctorum chorus.

VII.

Hos itaque sequentes nos pie atque Orthodoxe, juxta divinitus inspiratam doctrinam eorum professi, credimus consonanter & confitemur secundum sanctos Patres proprie & veraciter Patrem & Filium & Spiritum sanctum, Trinitatem in unitate consubstantialem, & unitatem in Trinitate, hoc est, unum Deum in tribus subsistentiis vel personis consubstantialibus, æqualis gloriæ & honoris. Et post multa hujusmodi; quæ ad rectæ fidei con-

PAGIUS VI. *Concilium Anglo-Saxonicum adversus Monothelitas.*

A num. V. ad X. Concilium *Anglicanum* a Theodoro Archiepiscopo Cantuariensi indictum, ut quod alibi in Gallia Italiaque adversus Monothelitas decretum fuerat, in Angliæ etiam statueretur, pertinet ad sequentem Christi annum. Beda enim in Recapitulatione hæc habet: *Anno DCLXXX. factus est Synodus in campo Hedfelda de fide Catholica, præsidente Archiepiscopo Theodoro, in qua adfuit Joannes Abba Romanus.* Præterea in Historia lib. 4. cap. 17. prodit Beda illud celebratum, *imperantibus Dominis piissimis nostris Egfrido Rege Hymbronensium, anno decimo Regni ejus, sub die XV. Kalend. Octobres, Indictione octava; Edilredo Rege Mercinensium, anno sexto Regni ejus, & Adwulfo Rege Estanglorum, anno decimo septimo Regni ejus, & Lothario Rege Cantuariorum, Regni ejus anno septimo.* Decepit Baronium aliosque *Indictio VIII.* cum die decima septima mensis Septembris conjuncta, quæ hoc anno a Kalendis Septembris in cursu fuit; Nam uti supra demonstravimus, Beda utitur Indictione Constantiniana, quæ die vicesima quarta mensis Septembris exorditur. Quare Synodus hæc mense Septembri sequentis Christi anni habita. Verum quidem est *Egfridum* cœpisse regnare in Northumbria die XV. mensis Februarii anni DCLXX. ideoque die XVII. mensis Septembris insequentis Christi anni undecimum Regni annum numerasse. Verum annus ille X. mendose descriptus a Librariis, & quidem jam a multis sæculis; cum non solum legatur in Henrico Huntindoniensi, qui floruit an. MCLIII. quo Historiam suam absolvit, quique initio libri 4. Acta hujus Concilii ex Beda recitat; sed etiam in Versione Saxonica longe antea ab *Aluredo* Rege curata. Sed tam ex Epitome laudata, quam ex Indictione & anno VI. Edilredi ibidem expresso error ille emendandus. *Edilredus* enim Rex Merciorum cœpit regnare anno DCLXXV. ideoque anno tantum sequenti sextum Regni annum exorsus est. Initium Regni *Ardvulfi* ex hoc tantum Concilio nobis innotescit, ideoque nihil inde colligi potest. Sed annus VII. Lotharii Regis Cantii seu Cantuariorum, qui etiam legitur in Versione Saxonica, & in Historia Huntindoniensis, mendosus est, legendumque anno octavo; cum *Lotharius* mense Julio anni DCLXXIII. Regnum inierit.

VII. *Privilegium Monasterii Petriburgensis interpolatum.*

Si genuina esset Epistola, quæ dicitur ab Agathone Papa ad *Ethelredum* Merciorum Regem scripta, quam e MS. Saxonico Petriburgensis Monasterii Latinam fecit Spelmanus lib. 1. de Synodis Angliæ pag. 164. adhuc magis constaret, Concilium Anglo-Saxonicum sequenti anno habitum esse. In ejus enim fine legitur: *Hoc Breve Angliam miserunt Agatho & centum viginti quinque Episcopi, per manus Vvilfridi Episcopi Eboracensis. Actumque est anno post Incarnationem sexcentesimo octogesimo, Regis Edelredi anno sexto.* Verum eam interpolatam esse non dubito. Nam ea Epistola statuit Agatho Papa, ut Abbas Medeshampsted, seu Petriburgensis *habeatur Romanæ Sedis Legatus per totam Angliam;*

confessionem pertinebunt, hæc quoque sancta Synodus suis litteris addidit: Suscipimus sanctas & universales quinque Synodos beatorum & Deo acceptabilium Patrum idest, qui in Nicæa congregati fuerunt, trecentorum decem & octo contra Arium impiissimum & ejusdem dogmata: & in Constantinopoli centum quinquaginta contra vesaniam Macedonii & Eudoxii & eorum dogmata: & in Epheso primo ducentorum contra nequissimum Nestorium & ejusdem dogmata: & in Chalcedone sexcentorum & triginta contra Eutychem & Nestorium & eorum dogmata: & iterum in Constantinopoli quinto congregati sunt Concilio in tempore Justiniani minoris contra Theodorum & Theodoretum & Ibæ epistolas & eorum dogmata contra Cyrillum: Paulo post: Et Synodum quæ facta est in urbe Roma in tempore Martini Papæ beatissimi, Indictione octava, imperante Constantino piissimo anno nono. Suscipimus & glorificamus Dominum nostrum Jesum Christum, sicut isti glorificaverunt, nihil addentes vel subtrahentes: & anathematizamus corde & ore, quos anathematizaverunt; & quos susceperunt, suscipimus, glorificantes Deum Patrem sine initio, & Filium ejus unigenitum ex Patre generatum ante sæcula, & Spiritum sanctum procedentem ex Patre & Filio inenarrabiliter, sicut prædicaverunt hi, quos memoravimus, supradicti sancti Apostoli & prophetæ & doctores. Hactenus ex Synodali epistola Beda: in qua illud considerandum, sanctum Theodorum virum natione quidem Græcum, meritis insignem, sanctis quibuslibet veteribus comparandum, atque doctrina clarissimam, æque cum universa Catholica Ecclesia asserere Spiritum sanctum a Patre filioque procedere, sicuti non a Latinis tantum, sed & a sanctis Orientalibus doctoribus affirmari certo sciebat. Unde erubescant magis recentiores Græci, cum a suis ipsis, qui doctiores ac sanctiores fuere, erroris redarguantur. Subdit vero his hæc Beda (a):

Spiritus Sanctus a Patre & Filio procedit.

Intererat huic Synodo, pariterque Catholicæ fidei decreta firmabat vir venerabilis Joannes archicantator Ecclesiæ S. Petri & Abbas monasterii beati Martini, qui nuper venerat a Roma per jussionem Papæ Agathonis, duce reverendissimo Abbate Biscopo, cognomine Benedicto, cujus supra meminimus. Cum autem idem Benedictus construxisset monasterium Britanniæ in honorem beatissimi Apostolorum Principis juxta ostium fluminis Vuyri, ve-

(a) Beda l. 4. c. 18.

VIII.

PAGIUS

glium; cum tamen omnis Dorovernensis Ecclesiæ Archiepiscopus Romanæ Sedis Legati titulo exornatus fuisse legatur. Adhæc Manuscriptum illud Saxonicum hæc etiam habet: *Ethelredus Vuilfridum Episcopum Romam mittit ad Agathonem Papam, verbo & litteris innotescens Peadam fratrem suum, Vuolferum, & Sexulphum, Monasterium Medeshamstede condidisse, immuneque illud constituisse, tum a Regis, tum ab Episcopi servitutibus, rogavitque, ut hoc idem scripto suo, & benedictione confirmaret.* Sed hæc mere fabulosa; cum *Vuilfridus* an. DCLXXVII. ex Anglia ab Egfrido Rege expulsus fuerit, & *Agatho* nonnisi die XXVII. mensis Junii anni DCLXXVIII. Pontifex Romanus consecratus sit. Denique *Vuilfridus* hoc anno Romæ interfuit Concilio centum XXV. Episcoporum adversus Monothelitas celebrato feria tertia Paschatis, quæ incidit in diem [illegible] mensis Aprilis, ut mox ostendetur. Quomodo itaque dici potest, anno DCLXXX. Privilegium illud ab *Agathone*, & centum ac viginti quinque Episcopis datum esse, anno scilicet post congregatum Concilium, & post discessum Wilfridi ab Urbe Romana. Labbeus Tomo VI. Concil. pag. 576. recitat illud Privilegium, sed sine ulla mentione Spelmanni, nec Versionis Saxonicæ in linguam Latinam ab eo factæ, & anno Incarnationis expuncto, quæ tamen Era hoc sæculo in Anglia usurpabatur.

VIII. *Privilegium S. Benedicto Biscopo pro Monasterio VVirmuthensi concessum.*

Certum tamen videtur, Agathonem aliquod Privilegium Monasterio Petriburgensi ad petitionem Ethelredi Regis concessisse, uti hoc tempore in more positum erat. Beda enim in Vita Sancti Benedicti Biscopi Abbatis Virmuthensis lib. 1. n. 6. refert, *Benedictum*, postquam Monasterium illud in honorem S. Petri ædificasset, Romam profectum esse, & ab Agathone Papa inter alia postulasse, & accepisse *Joannem Archicantorem* Ecclesiæ Beati Apostoli Petri, & Abbatem Monasterii Beati Martini, *quem sui futurum Magistrum Monasterii Britanniam Romanum Anglis adduceret. Qui ille perveniens, non solum viva voce, quæ Romæ didicit, Ecclesiastica discentibus tradidit; sed & non pauca etiam literis mandata reliquit.* Addit Beda. *Quartum Benedictus non vile munus attulit, Epistolam Privilegii a venerabili Papa Agathone, cum licentia, consensu, desiderio, & hortatu Egfridi Regis acceptam, qua Monasterium quod fecit, ab omni prorsus extrinsecus irruptione tutum perpetuo redderetur ac liberum.* Beda lib. 4. cap. 18. pluribus loquitur de Joanne Archicantore, ut videre est apud Baronium num. VIII. eumque interfuisse Concilio Anglicano. Porro satis non constat, quo anno *S. Benedictus Biscopus* quartam Romanam profectionem, de qua mox locuti sumus ex Beda in ejus Vita, susceperit. Wigorniensis enim, qui illam investigavit, ad annum DCLXXVI. ait: *Benedictus Biscopius cum Ceolfrido religioso Monacho, quarto Romam de Britannia petit: Ecclesiastica Privilegia ab Agathone Papa, cum licentia, consensu, desiderio & hortatu Regis Egfridi accepta, quo Monasterium suum tutum ac liberum perpetuo redderetur, retulit. Accepit & Joannem Archicantorem B. Petri Apostoli Britanniam perducendum, &c.* Verum nisi quæ pluribus annis gesta uno tenore recitet Wigorniensis, manifeste errat. Nam Agatho mense tantum Junio superioris Christi anni ordinatus est Pontifex Romanus. Existimandum itaque *Benedictum* anno DCLXXVI. Romam profectum esse, annoque DCLXXVIII. postquam Privilegium illud ab Agathone Papa obtinuit, in Angliam cum Joanne Archicantore rediisse.

IX.

Sed si literæ Agathonis Papæ, quas e MS. Saxonico Petriburgensis Monasterii, Latinas fecit

venit Romam cum cooperatore suo ac socio ejusdem operis Ceolfrido, qui post ipsum ejusdem monasterii Abbas fuit (quod & ante sæpius facere consueverat) atque honorifice a beatæ memoriæ Agathone susceptus est, petiitque & accepit ab eo in munimentum libertatis monasterii quod fecerat, epistolam privilegii ex auctoritate Apostolica firmatum, juxta quod Egfridum Regem voluisse, ac licentiam dedisse noverat; quo concedente & possessionem terræ largiente, ipsum monasterium fecerat. Accepit & præfatum Joannem Abbatem in Britanniam perducendum, quatenus in monasterio suo cursum canendi annuum, sicut ad sanctum Petrum Romæ agebatur, edoceret. Egit itaque Abbas Joannes, ut jussionem acceperat Pontificis, & ordinem videlicet ritumque canendi ac legendi viva voce præfati monasterii cantores edocendo, & ea quæ totius anni circulus in celebratione dierum festorum poscebat, etiam litteris mandando, quæ hactenus in eodem monasterio servata & a multis jam sunt circumquaque transcripta.

Cantus Ecclesiasticus traditus ab Ecclesia Rom. Anglis.

IX. *Non solum autem idem Joannes ipsius monasterii fratres docebat, verum de omnibus pene ejusdem provinciæ monasteriis ad audiendum eum, qui cantandi erant periti, confluebant; sed & ipsum per loca, in quibus doceret, multi invitare curabant. Ipse autem, excepto cantandi vel legendi munere, & aliud in mandatis ab Apostolico Papa acceperat, ut cujus esset fidei Anglorum Ecclesia, diligenter edisceret, Romamque rediens referret. Nam & Synodum beati Papæ Martini centum quinque Episcoporum consensu * non multo ante Romæ celebratam, contra eos maxime qui unam in Christo operationem & voluntatem prædicabant, secum veniens attulit, atque in præfato religiosissimi Abbatis Benedicti monasterio transcribendam commodavit *. Tales namque eo tempore Constantinopolitanæ Ecclesiæ fidem multum turbaverant; sed Domino donante, proditi jam tunc & victi sunt. Unde volens Agatho Papa, sicut in aliis provinciis, ita etiam in Britannia, qualis esset status Ecclesiæ, quomodo ab hæreticorum contagiis castus, ediscere, hoc negotium reverendissimo Abbati Joanni in Britanniam destinato injunxit. Quamobrem collecta pro hoc in Britannia Synodo, quam diximus, inventa est in omnibus fides Catholica inviolata, datumque illi exemplar ejus Romam perferendum.* Hactenus Beda, in quo desideratur & alia causa profectionis Joannis in Britanniam, ut scilicet (quod dictum est) Theodorum ad Romanam Synodum convocaret, ut Synodales epistolæ a Romana Synodo Constantinopolim scriptæ docent. Verum quod scisset Theodorus Romam abiisse S. Vvilfridum, hocque anno ab Agathone Pontifice auditum & absolutum, eidem legationem credidit, ut nomine totius Ecclesiæ Anglicanæ Synodo interesset: quod ipsum ostendent quæ anno sequenti dicturi sumus. De absolutione Vvilfridi facta ab Agathone Beda (a) testatur.

* confessu

Explorata Fides Ecclesiæ Anglicanæ.

* commendavit.

Legatio S. Vvilfrido credita.

(a) *Beda l. 5. c. 20.*

PAGIUS est Spelmannus, admittendæ non sint ob rationes supra in medium adductas; quæ editæ sunt de eadem re Tomo I. Monastici Anglicani pag. 47. eosdem nævos non habent. Ait in illis Agatho Papa, præcipere se, *quatenus Apostolica gratia suique Petri prærogativa præstet*, (sc. Monasterium Petriburgense) *cæteris a Tamesa fluvio in Aquilonalem, sicut & orta perhibetur mater primaria: Abbas quoque ejus aliquis Arctoa plaga prior habeatur, & in omnibus conventibus anterior sedeat*, &c. Quæ verba e correctiori exemplari Saxonico quam quo usus est Spelmannus, videntur desumpta, sicuti & clausula, quæ post illud Privilegium, seu Agathonis Papæ Epistolam, ibidem legitur: *Hoc Privilegium a Sancto Papa Agathone assentiente Concilio centum XXV. Episcoporum per Reverentissimum Episcopum VVilfridum destinatum, ego Athelredi Dei dono Rex anno Domini DCLXXX. meique Regni VI. suscipiens, approbante etiam Domino Archiepiscopo Theodoro, cum Concilio celebrato in campo Eftfeld Regali subscriptione confirmo*, &c. *Ego Theodorus Romana Legatione in his fines terræ destinatus, confirmo. Ego humilis Saxulfus, regali beneficio ejusdem Monasterii fundator*, &c. *Ego VVilfridus Apostolico favore repetens Sedem Eboracensem testis & relator hujus Sanctionis votiva assentior. Ego Ostrich Regina Athelredi Regis*, &c. *Ego Adrianus Apostolicus Legatus*, &c. *Ego Joannes Romanus Legatus, conlaudo. Ego Putta Rofensis Episcopus ultro subscribo. Ego VValdere Londoniensis Episcop. confirmo. Ego Abbas Cuthbaldus ejusdem Monasterii Medishamstede, Successor Venerabilis Saxulfi speciali amore amplector*, &c.

Privilegium Petriburgense genuino exemplari descriptum.

Ex his liquet primo, Concilium Anglo-Saxonicum anno sequenti post Sancti Wilfridi ex Urbe Romana reditum coogregatum esse. II. Eram Incarnationis in Actis publicis hoc tempore in Anglia usurpatam fuisse; quod tot Monumentis constat, ut in dubium revocari non possit. III. Wilfridum Privilegium *Petroburgense* ab Agathone Papa concessum in Angliam detulisse. IV. eundem *VVilfridum*, qui apud Ethelredum Regem in honore tunc habebatur, subscripsisse Privilegio his verbis: *Ego VVilfridus Apostolico favore* (idest judicio Sedis Apostolicæ) *repetens* (idest, restituendam mihi petens) *Sedem Eboracensem*, quia nempe *Theodorus* eum pro Episcopo non agnoscebat. *Joannes*, qui se Romanum Legatum dicit, erat *Joannes Archicantor* Ecclesiæ S. Petri Apostoli quem Beda lib. 4. cap. 18. huic Concilio interfuisse asserit. Erat hoc tempore *Erconvaldus* Episcopus Londoniensis, quem etiam annis sequentibus Londoniensem Episcopum appellatum videbimus. Cumque nullus Historicus Anglus eum dignitatem abdicasse tradat, *VValdherus* Episcopus Londoniensis, & Erconvaldi Successor aliquot post hunc annis huic Privilegio subscripsit; quod & in aliis Privilegiis a quibusdam Episcopis factum Viri docti observarunt, ut alibi ostendi.

X. *Ex illo liquet Concilium Anglo-Saxonicum coactum fuisse anno sequenti.*

X.

(a) Beda l. 4. c. 23. & supra c. 21. & 22.

De pace inter Reges Anglorum per Theodorum facta.

Hoc ipso anno qui præcedit sexcentesimum octogesimum (ut auctor est Beda a) per Theodorum Archiepiscopum componitur pax inter Ecgfridum & Edilredum Reges gravi prœlio mutuo confligentes. Quid vero valde mirandum tunc acciderit, Bedæ ipse ita describit: *In præfata autem prælio, quo occisus est Rex Elbuini memorabile quoddam factum esse constat, quod nequaquam silentio prætereundum arbitror, sed multorum saluti (si referatur) fore proficuum. Occisus est ibi inter alios de militia ejus juvenis vocabulo Imma: qui cum die illo & nocte sequenti inter cadavera occisorum similis mortua jaceret, tandem recepto spiritu revixit; ac residens, sua vulnera (prout potuit) ipse alligavit: deinde modicum requietus levavit se, & cœpit abire sic, ubi amicos, qui sui curam agerent, posset invenire. Quod dum faceret, inventus est & captus a viris hostilis exercitus, & ad Dominum ipsorum, Comitem videlicet Edilredi Regis adductus: a quo interrogatus quis esset, timuit se militem fuisse confiteri: rusticum se potius & pauperem, atque uxoria vincula colligatum fuisse respondit, & propter victum militibus afferendum, in expeditionem se cum suis similibus venisse testatus est. At ille suscipiens, eum curam vulneribus egit; & ubi sanari cœpit, noctu enim, ne aufugeret, vinciri præcepit, nec tamen vinciri potuit: nam mox ut abiere qui vinxerant, eadem sunt ejus vincula soluta.*

XI. Sacrificium missæ proficuum vivis atque defunctis.

Habebat enim germanum fratrem, cui nomen erat Tunna, presbyterum & Abbatem monasterii in civitate quæ hactenus ab ejus nomine Tunnacestir cognominatur: qui cum eum in pugna peremptum audiret, venit quærere, si forte corpus ejus invenire posset: inventumque alium illi per omnia simillimum, putavit ipsum esse; quem ad monasterium suum deferens, honorifice sepelivit, & pro absolutione animæ ejus sæpius Missas facere curavit; quarum celebratione factum est quod dixi, ut nullus eum posset vincire, quin continuo solveretur. Interea Comes, qui eum tenebat, mirari & interrogare cœpit, quare ligari non posset, an forte litteras

PAGIUS XI.

Bellum inter Egfridum & Ethelredum Reges.

Ad num. X. & seq. Beda in Recapitulatione scribit: *Anno DCLXXVIIII. Elfuini occisus est* quod fusius narrat lib. 4. Hist. cap. 21. *Anno Regni Egfridi nono, conserto gravi prælio inter ipsum & Edilredum Regem Merciorum, juxta fluvium Treanta, occisus est Elfuini, frater Regis Egfridi, juvenis circiter decem & octo annorum, utrique Provinciæ multum amabilis. Nam & sororem ejus, quæ dicebatur Ausfrid, Rex Edilred habebat uxorem.* Malbesburiensis lib. 3. de gest. Pontif. Angl. hoc bellum refert, sed neque Bedam, neque Eddium in Vita S. Wilfridi, se intelligere ostendit: *Cum præsul*, inquit *Sedem Apostolicam appellasset, subsannatoribus, qui propter Regem adstarent, in risum crepantibus hoc dictum objecit. Hæc derisio, quam de meo abscessu, (ab Anglia nempe ut Romam peteret) modo facitis, in magnum mœrorem vobis commutabitur futuro anno hoc eodem die: verax eventus rerum amulatus est Antistitis dictum. Ethelredus enim Rex Merciorum frater Vulferii, post abscessum Vuilfridi non multis diebus guerram inceptans, fraternas injurias ultum ire cupiebat*, &c. *contigitque, ut anno revoluto eodem die, quo ille præjudicium in Eboraco passus fuerat, cadaver Regii adolescentis illatum Urbi longum indiceret justitium. Ita Ethelredus triumpho functus integritate Regni recepta* (parte nempe, quam amiserat Wlferus) *VVinfridum Episcopum, qui Cedda apud Licefeld successerat, quod Egfridi partium fuerat, expulit.* Sed hallucinatur Malmesburiensis, confundens *VVinfridum* Episcopum Licefeldensem anno DCLXXIV. depositum, vivente adhuc Wlfero, cum Ædhædo Episcopo Lindyssano, quem expulit Ethelredus hoc anno post occisum Elfuinum. Ædhædum enim, non vero Winfridum, expulsum fuisse ab Ethelredo, diserte docet Beda lib. 4. cap. 12. *Edhedum de Lindissi reversum eo quo Ethilred Provinciam recepisset Rhypensi Ecclesiæ præfecit*, scilicet Theodorus. Præterea cum Malmesburiensis corruptis Codicibus Bedæ deceptus depositionis Wilfridi Epocham anno DCLXXVIII. manifeste illigasset, arbitratus est, anno uno tantum revoluto a die spoliationis Sancti Præsulis, *Elfuini* occisi cadaver Eboracum relatum fuisse; quod nequaquam asserit Eddius, sed tantum eam mortem contigisse anniversario die depositionis Wilfridi, qui non solum primo anno post ejus depositionem; sed singulis sequentibus recurrebat, ut anno DCLXXVII. num. XVI. demonstravimus. Porro cum *Egfridi* Regis annus nonus die XV. Februarii hujus Christi anni desinat, & decimus inchoetur, non solum *Elfuinus* ejus frater ante diem illum periit; sed etiam anno DCLXXVII. eodem die, quo *Elfuinus* hoc anno vitam amisit, *VVilfridus* de Sede pulsus est; qui tamen nonnisi eo anno in finem vergente Romam profecturus ad appellationem suam prosequendam navem conscendit. Quare ex tempore, quo *Elfuinus* necatus, illud quo Wilfridus dignitate motus nobis innotescit.

XII. *Pax inter utrumque Regem sancita.*

Bellum inter *Egfridum & Ethelredum* Reges brevissimo tempore duravit: ignem enim in ipsismet initiis extinxit *Theodorus* Episcopus Cantuariensis, ut refert Baronius ex Beda lib. 4. cap. 21. qui lib. 4. cap. 12. observat, fœderibus pacis Provinciam Lindissorum seu Lindisfarorum recepisse Ethlredum, quam alias Egfridus *superato in bello & fugato Vulfere obtinuerat*. Imo Theodorus Episcopum Lindissanum ab Ethelredo expulsum constituit Episcopum Rypensem, *post tres abscessionis Vuilfridi annos*, idest anno tertio currente, postquam reliquerat Angliam. Cum itaque hoc anno, ut infra videbimus, *Vuilfridus* in Angliam pervenerit, & *Theodorus* ante ejus adventum novos Episcopos ordinaverit pro Diœcesi Eboracensi, evidens est eum anno DCLXXVII. ex Anglia expulsum, alioquin non post annos tres, sed post annos duos, ordinationes illæ peractæ fuissent.

XIII.

Monachus Anonymus Vallis Galilææ, qui Vitam Sancti Deodati Episcopi Nivernensis scripsit, cap. 17. ait: *Transiit de morte ad vitam, de exilio ad patriam Sanctus Deodatus*

XIII.

rat solutorias, de quibus fabulæ ferunt, apud se haberet, propter quas ligari non posset. At ille respondit, nihil se talium artium nosse: sed habeo fratrem, inquit, presbyterum in mea provincia, & scio quia ille me interfectum putans, pro me Missas crebras facit; & si nunc in alia vita essem, ibi anima mea per intercessiones ejus solveretur a pœnis. Dumque aliquanto tempore apud Comitem teneretur, animadverterunt qui eum diligentius considerabant, ex vultu & habitu & sermonibus ejus, quia non erat de paupere vulgo, ut dixerat, sed de nobilibus.

XII. *Tum secreto advocans eum Comes, interrogavit intentius, unde esset, promittens se nihil ei mali facturum, si simpliciter sibi, quis esset, proderet. Quod dum ille faceret, ministrum se Regis fuisse manifestans, respondit: Et ego per singula responsa cognoveram, quod rusticus non eras: & nunc quidem dignus es morte, quia omnes fratres & cognati mei in illa sunt pugna interempti: nec te tamen occidam, ne fidem mei promissi prævaricem. Ut ergo convaluit, vendidit eum Londoniam Fresoni cuidam. Sed nec ab illo, nec cum illuc duceretur, ullatenus potuit alligari: verum cum ulla*

Nullis valuit teneri vinculis.

PAGIUS

SS. Deodatus & Hildulphus abdicatis Episcopatibus in eremo vivunt.

XIII. Kalend. Julii, qua tunc erat dies Dominica, anni ab Incarnatione Domini Nostri Jesu Christi sexcentesimi septuagesimi noni, Indictione septima: ab ingressu vero ejus in hanc Vallem Galilaam anni undecimi, ideoque hoc anno, quo dies XIX. Junii in Dominicam incidit. Factus Episcopus Nivernensis Pontificatu se ultro abdicavit, & cum aliquot sociis e Nivernensi Oppido egrediens, voluntarium sibi ipsi a natali solo exilium indixit. Relicto primo domicilio, quod condiderat in eremo, ad Vallem Galilæam penetravit, quæ non procul distat a Luxovio, ubi memoria Sancti Columbani per vicinas regiones celeberrima erat. Ibi construxit Monasterium anno DCLXIX. in colliculo, quem *Juncturas* vocant, Gallice *Les jointures*. *Postquam in Vosagus Deodatus & Hildulphus septem annis cum sex mensibus habitassent una; largus remunerator Deus statuit Beato Deodato laborum suorum reddere mercedem*. Erat Sanctus Hildulphus Episcopus Trevirensis valde familiaris Sancto Deodato, qui in eremum etiam secesserat, *qui ab ipso Sancto Deodato per visum, ut sui Monasterii curam gereret, est admonitus: quod Beatus Hildulphus viginti octo annis strenue gubernavit, & multis redditibus ampliavit*, inquit Richerius Chronographus Senonensis, qui vixit post medium sæculum XIII. in Vita Sancti Gundelberti Episcopi Senonensis, recitata parte II. Secundi Sæculi Benedictini. Quare *Deodatus* hoc anno, *Hildulphus* vero anno septingentesimo septimo ad Deum migravit. [1] Colitur *Hildulphus* die XI. Julii, *Deodatus* die XIX. Junii, ad quem Surius ejus Vitam recitat. Cointius qui Deodatum post abdicatum Episcopatum Nivernensem, *Vuilfridum* Romam comitatum fuisse credidit, utriusque Sancti Chronologiam mire perturbat, ut videre est in ejus Annalibus. Verum *Deodatus* Wilfridi in Romana peregrinatione socius, diversus ab isto erat, & Episcopatum Tullensem administrabat, uti supra ostendimus.

XIV. *Synodus Romana contra Monothelitas.*

Sanctus Wilfridus hoc anno Romæ hyemavit, & ibidem Festum Paschatis transegit. Eddius enim, qui in ejus Vita cap. 32. ait, *transactis ibi multis diebus secundum Apostolicam imperium, & totius Synodi Sancta jussu patriam remeasse*, cap. 50. loquens de Synodo Romana sedente Joanne Papa VI. habita, in qua rursus Wilfridus absolutus est, ait: *Per IIII. menses & LXX. Conciliabula Sanctissimæ Sedis, de fornace ignis examinandus, Apostolica potestate hoc modo auxiliante purificatus (ut dicam) evasit: (recitatumque) breviter quia in Sancto Pascha, tertia die, ter Beatissimi Agathonis Synodus adversus pravitates Hæreticorum cum centum XXV. Orthodoxis Episcopis constituta est: ex quibus unusquisque pro sua Provincia & Civitate veram fidem confessus est & subscriptione sua confirmavit. Hac coram omni populo more Romanorum clara voce legebatur, in qua scriptura inventum erat inter cætera: Vuilfridus Deo amabilis Episcopus Eborica Civitatis, Apostolicam Sedem de sua causa appellans, & ab hac potestate de certis incertisque rebus absolutus, & cum aliis CXXV. Coepiscopis in Synodo judicii Sede constitutus pro omni Aquilonali parte Britanniæ & Hiberniæ insulis, quæ ab Anglorum & Brittonum, nec non Scottorum & Pictorum gentibus colebantur, veram & Catholicam fidem confessus est, & cum subscriptione sua corroboravit.*

XV. *Duæ Synodi Rom. sub Agathone PP. non confundendæ.*

Hæc paucula supersunt hodie ex Actis Synodi Romanæ sub Agathone celebratæ contra Monothelitas, & quidem hoc anno, non vero insequenti, uti Baronius, aliique passim arbitrati sunt. Diem habitæ Synodi hactenus ignotum docuit nos unus Eddius, feriam scilicet tertiam Paschatis, quæ hoc anno concurrebat cum die quinto mensis Aprilis. Baronius unius tantum Synodi Romanæ meminit, & prio-

NOTÆ [1] AUthor (quem vetustissimum agnovit S. Petrus Damianus Opusc. 19. cap. 7.) Vitæ Sancti Hidulphi ex Archiepiscopo Trevirensi Medii Monasterii Abbatis relatæ Acecdot. to. 3. col. 1095. prodit obiisse S. Hidulphum anno 707. *Consulatu Justiniani minoris Augusti a Leone, contra eum rebellante, narium detruncatione deformati, Indictione V. quinto Idus Julii*. Sepulturæ vero mandatum fuisse addit *feria secunda* (nempe posterâ ab obitu die) *adulta jam luce*. Hi omnes characteres annum revera 707. designant, quamvis non recte Auctor sæculi undecimi, qui vitam hanc compendio redegit (neque enim Textus integer primigenii Authoris superest) scribit, tunc temporis Romanam Cathedram Sergium Pontificem tenuisse. Addit ibi pariter Hidolphum solidis annis 36. Eremi secessum incoluisse; ex quo colligas rectam esse Cronologiam Richerii, Pagio relatam; nam licet Vir sanctus annis 36. in eremo mansit, præfecturam tamen Monasterii non excepit, nisi post octo fere ab adventu suo annos, quot scilicet cum S. Deodato egit; eo enim defuncto administrationem ab eo relictam suscepit. Hæc si ex Authore nostro admittamus, constat Hidulphum anno 671. vel circiter Episcopatum Trevirensem abdicasse. MANSI

atque alia vinculorum genera ei hostes imponerent, dissoluta sunt. Cumque videret qui emerat, eum vinculis non posse cohiberi, donavit ei facultatem sese redimendi, si posset. A tertia enim hora, quando Missæ fieri solebant, sæpissime vincula solvebantur. At ille dato jurejurando, ut rediret, vel pecuniam illi pro se mitteret, venit Cantiam ad Regem Lodhere, qui erat filius sororis Edildridæ Reginæ (de qua supra dictum est, qui & ipse quondam ejusdem Reginæ minister fuerat) petiitque & accepit ab eo pretium suæ redemptionis, ac suo domino pro se, ut promiserat, misit.

Qui post hæc in patriam reversus, atque ad suum fratrem perveniens, replicavit ex ordine cuncta quæ sibi adversa, quæve in adversis solatia provenissent: cognovitque referente eo, illis maxime temporibus sua fuisse vincula solata, quibus pro se Missarum fuerant celebrata solemnia; sed & alia quæ periclitanti ei commoda contigissent & prospera, per intercessionem fraternam & oblationem hostiæ salutaris cælitus fuisse sibi donata, intellexit. Multique hæc a præfato viro audientes, accensi sunt in fide ac devotione pietatis ad orandum, vel ad eleemosynas faciendas, vel ad offerendas Domino

PAGIUS priori in qua Wilfridus absolutus mentionem non facit; cum tamen Beda libr. 5. capit. 20. utramque innuat. Ait enim: *Ubi causa ejus ventilata est* (scilicet Romæ) *præsente Agathone Papa, & pluribus Episcopis, universorum judicio absque crimine accusatus fuisse, & Episcopatu esse dignus inventus est.* Hæc de Prima Synodo Romana anno superiori habita. De secunda vero subdit: *Quo in tempore idem Papa Agatho cum Synodum congregaret Romæ centum viginti quinque Episcoporum, adversus eos, qui unam in Domino Salvatore voluntatem atque operationem dogmatizabant*, & cætera quæ Baronius ex eo recitat.

XVI. *S. Vilfridus eidem Synodo interfuit.* Mabillonius, qui inter alia Antiquitatis Monumenta Vitam S. Wilfridi ab Eddio Stephano scriptam Sæculo Quarto Benedictino parte prima publicavit, ad hæc Eddii cap. 31. verba, *transactis ibi multis diebus*, nempe Romæ, ait ibi mansisse *per quatuor menses*, citatque Eddium cap. 50. Verum Eddius citato cap. 50. non loquitur de tempore, quo Wilfridus sub Agathone Romæ mansit, sed asserit tantum causam Wilfridi fuisse ventilatam Romæ sub Joanne V. Papa per quatuor menses, & in LXX. Conciliabulis, seu ut hodie loquimur, Congregationibus & demum recitata fuisse Acta Synodi cum Agathone celebratæ. Synodus enim Romana sub Joanne VI. hæc respondet Nunciis Archiep. Berchthoaldi Archiep. Cantuariæ Wilfridum persequentis: *Non ignoratis, charissimi fratres, quod habemus ex præcepto Canonum antiquorum quotiescumque Clericis ab accusatoribus multa crimina objiciuntur, & unum ex ipsis de quo prius egerit probare non potuerint; ad cætera jam non admittantur. Sed tamen propter honorem Sancti Archiepiscopi ob hujus Apostolicæ Sedis Monarchia directi, & pro hujus Beatissimi VVilfridi Episcopi reverentia dea fraude spoliati, ut asseritur Deo & S. Petro Principe Apostolorum revelante & aperiente* PER MULTOS DIES ET MENSES *omnia capitula plene ventilantes, finem rei imponere desiderantes non fastidiose curabimus.* Quibus Berchtoaldi verbis Eddius ibidem subjicit: *Per plura spatia dierum & mensium ab omni piaculo degradandi pure perfecteque excusatus probabili Sanctus Pontifex noster apparuit. Nam per IV. menses & LXX. Conciliabula Sanctissimæ Sedis de Fornace ignis examinandus, Apostolica potestate hoc modo auxiliante purissimus (ut dicam) evasit.* Quis non videt spatium istud quatuor mensium ad ventilationem causæ sub Joanne Papa, non sub Agathone pertinere?

XVII. Mense itaque incerto post Festa Paschalia *VVilfridus* hoc anno Roma profectus est, ut in patriam reverteretur: *pergente ergo*, inquit Eddius cap. 31. *Sancto Præsule nostro ab Apostolica Sede cum triumphali judicio per Campaniam* (idest, per Langobardiam, ut anno præcedenti diximus), *& montana transcendente* (Alpes nempe, & quidem Penninas, vel etiam Rhæticas, quia in Orientalem Franciam & Adrhenanam tendebat) *in Regionem Francorum* (scil. Orientalium) *pervenit: ibique* (nempe in Austrasia) *nuper* (anno superiori ac mense circiter Martio) *amico suo fideli Dagoberto Rege per dolum Ducum, & consensu Episcoporum* (ex quorum numero recte conjectatur Mabillonius fuisse Faramundum in Sedem Trajectensem Ebroino procurante intrusum. Idem censet de Waimero ex Duce Campaniæ ab eodem Ebroino ad Episcopatum evecto. Verum cum is paucis mensibus a morte Dagoberti in pseudo-Synodo Episcopatu ab eodem Ebroino exturbatus fuerit, videtur potius depositus, quod in Dagobertum uti alii quidam, conjurare noluerit) *quod absit, insidiose occiso: Ex quibus unus cum ingenti exercitu obviavit, cogitans impie in corde suo insidias, nisi Deus restitisset ei, sodales suos omnes spoliatos, aut in servitutem redigere, aut vendere sub corona, seu rebellantes occidere, atque Pastorem Sanctum nostrum anxiatum in custodiam usque ad Ebruini Ducis reservare judicium. Interrogavitque eum Episcopus, dicens: qua fiducia tam temerarie per Francorum Regionem pergeret* (pergis), *qui dignus es morte, quia nobis Regem subsidio tuo factum exilio emisisti: Dissipator erat Urbium, consilia Seniorum despiciens; populos, ut Roboam filius Salomonis, tributo humilians, Ecclesias Dei cum Præsulibus contemnens: quorum malorum pœnas luens occisus, cadaver ejus humatum jacet. Sanctus vero Pontifex noster humiliter respondit Episcopo: Veritatem dico in Christo Jesu & per Sanctum Petrum Apostolum non mentior quia talem Virum exulantem & in peregrinatione degentem, secundum Dei præceptum Israelitico, qui advena fuit in terra aliena auxiliatus, enutrivi, & exaltavi in bonum, & non in malum vestrum, ut ædificator Urbium, consolator Civium, consiliator Senum, defensor Ecclesiarum Dei, in nomine Domini secundum promissum ejus esset. O rectissime Episcope, quid aliud habuisti facere, si exul de genere nostro & semine Regio ad Sanctitatem tuam perveniret, quam quod ego in Domino feci? Respondit Episcopus: Dominus custodiat introitum, & reliqua, & Væ mihi peccatori, da indulgentiam, quia secundum Judam Patriarcham video te multo justiorem me esse. Sit Dominus vobiscum, & S. Petrus Apostolus in auxilio vestro.*

S. Vilfridus Roma in Angliam revertitur.

Tom

mino victimas sacræ oblationis pro ereptione suorum, qui de sæculo migraverunt. Intellexerunt enim, quod sacrificium salutare ad redemptionem valeret & animæ & corporis sempiternam. Hanc mihi historiam etiam quidam eorum, qui ab ipso viro, in quo factu est, audiere, narrarunt: unde eam, quum liquido comperi, indubitanter historiæ nostræ Ecclesiasticæ inserendam credidi. Hactenus Beda.

Hoc eodem anno, tertiodecimo Kalendas Julii sanctus Adeodatus Episcopus Nivernensis, idemque eremi cultor, ex hac vita migravit. Ejus res præclare gestas vidimus typis excusas, in quibus non ipsius tantum, sed & aliorum ejusdem temporis illustrium virorum facta narrantur. Scriptæ fuerunt tempore Leonis Noni Romani Pontificis, cui oblatæ, ab eodemque probatæ leguntur.

APPEN-

PAGIUS

XVIII. *S. Vilfridus ab Egfrido Rege male habetur.*

Tum cap. 32. Eddius scribit: *Deinde longe spatia terrarum peragrans, Dei adjutorio in navigio maris magnitudinem superans, inlæsus cum omnibus evasit ad regionem propriam.* Wilfridum autem ad portus Gallicos nequaquam venisse, ut inde Britanniam transfretaret inde colligo, quod alioquin in laqueos incidisset *Ebroini*, quem fugiebat. Itaque videtur in Frisiam profectus ad *Algisum* Regem, qui jam ipsi faverat, & ex cujus portubus transitus *in* Northumbriam tutissimus, & facillimus erat. In eam pervenit ingruente hyeme, mense Novembri, opinor. Ubi in Northumbria fuit, *pacifice salutans Regem adiit, Regique humiliter scripta Apostolicæ Sedis judicia cum totius Synodi consensu & subscriptione ostendens, cum bullis & sigillis signatis reddidit: deinde omnibus principibus ibidem habitantibus, nec non servis Dei ea locum Synodalem accersitis*, &c. *postquam difficilia sibi & sua voluntati contraria lecta audierunt*, &c. *quidam respuerunt*, &c. *defamaverunt in animarum suarum perniciem, ut pretio dicerent redempta esse Scripta*, &c. *Tum jussione Regis, & ejus Conciliatorum cum consensu Episcoporum, qui ejus* (Wilfridi) *Episcopatum tenebant, in custodiam duceret, & novem mensibus sine ullo honore custodire censuerunt*, &c. *Regina vero* (Eirmenburga) *chrismarium hominis Dei Sanctis Reliquiis repletum in thalamo suo manens, aut curru pergens juxta se pependit.*

Sancta Etheldrita Eliensis Monasterii Abbatissa mortua est, ut anno DCLXXII. num. VIII. diximus. Mortuus & *Sanctus Amandus* Flandrorum Apostolus, ut videre est an. DCLXI. num. II. Pax Romanos inter & *Bulgaros* sancita, ut anno præcedenti num. III. ostendi.

APPENDIX.

AUCTOR PIO LECTORI.

Quod hoc Octavo Tomo Annalium inter scribendum res praeclare gestas S. Maximi martyris adversus Pyrrhum Constantinopolitanum Episcopum Monothelitam, omisimus dedita opera prolixam illam disputationem ejusdem cum eodem Pyrrho in Africa publice habitam, ne nimia ejus prolixitate lectorem fastidio afficeremus, pollicitique sumus hic eam apponere per appendicem, quo rerum antiquarum studiosi eadem nondum edita frui possint: promissi memores, hic tibi eam tum Graece, tum Latine reddimus ex interpretatione Francisci Turriani Societatis JESU *Theologi. Sed quoniam is unico dumtaxat, quamvis antiquo, exemplari usus esse videbatur, in bibliotheca autem Vaticana plures erant ejusdem Disputationis Codices manu scripti, omnes inter se diligenter conferendos, variasque lectiones iisdem quibus Vaticani Codices recensentur numeris, habito earum delectu, partim ad marginem, partim ad libri calcem adnotandas curavimus. Utere, Lector, & boni consule.*

ΠΑΡΑΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ γενομένης ζητήσεως χάριν τῶν κινουμένων περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων, παρουσίᾳ Γρηγορίου τοῦ εὐσεβεστάτου πατρικίου καὶ τῶν συνεδρευόντων αὐτῷ ὁσιωτάτων ἐπισκόπων, καὶ λοιπῶν θεοφιλῶν καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, παρὰ Πύῤῥου τοῦ γενομένου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Μαξίμου τοῦ εὐλαβεστάτου μοναχοῦ, μηνὶ Ἰουλίῳ, ἰνδικτιῶνος γʹ. Πύῤῥου μὲν συμμαχοῦντος τῇ παρεισαχθείσῃ παρ' αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ καινοτομίᾳ, τουτέστι τοῦ ἑνὸς θελήματος. Μαξίμου δὲ συνηγοροῦντος τῇ ἄνωθεν εἰς ἡμᾶς ἐλθούσῃ πατρικῇ τε καὶ ἀποστολικῇ διδασκαλίᾳ διὰ τοῦ ῥηθέντος ὑπερφυοῦς ἀνδρός, φημὶ δὲ Γρηγορίου τοῦ ὑπερτίμου πατρικίου, τῶν λεχθέντων ἀνδρῶν τουτέστι, Πύῤῥου καὶ Μαξίμου, ἀλλήλοις προσοψισθέντων· προκατήρξατο δὲ τῆς πρὸς Μάξιμον διαλέξεως ὁ Πύῤῥος, οὕτως εἰπών.

QUÆSTIO ECCLESIASTICI dogmatis disputata coram Gregorio patricio piissimo, in conventu, & consessu sanctissimorum episcoporum, & reliquorum nobilium virorum, a Pyrrho patriarcha Constantinopolitano, & a Maximo reverendissimo monacho, mense Julio, indictione III. Pyrrho quidem novum dogma de una Christi voluntate, a se & a suo antecessore Sergio prave introductum, defendente; Maximo autem doctrinam Apostolorum & patrum a principio nobis traditam.

FRANCISCO TURRIANO

Societatis JESU *Theologo interprete.*

ΠΥΡΡΟΣ. Τί σοι κακὸν ἐποιήσαμεν, κύρι ἀββᾶ Μάξιμε, ἐγώ τε καὶ ὁ πρὸ ἐμοῦ, ὅτι οὕτω πανταχοῦ διασύρεις ἡμᾶς, αἱρετικῶν ὑπόληψιν [illegible] πᾶσι διδοὺς ἡμῖν; τίς δὲ ἤτοι ποτὲ, καὶ τὸ κατὰ πρόσωπον ἀγνοούμενόν σε, ἐτίμησεν ἢ ἐσεβάσθη σε, ὡς ἡμεῖς; ΜΑΞ. ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀκροᾶται, οὐδεὶς ὅπως, ἵνα τοῖς σαῖς χρήσωμαι λέξεσιν, ἐτίμησεν ἢ ἐσεβάσθη με, ὡς ὑμεῖς· ἀλλ' ἀθετησάντων ὑμῶν νῦν τὸ Χριστιανῶν δόγμα, φοβερὸν ἡγησάμην τῆς ἀληθείας τὴν πρὸς ἐμὲ προτιμῆσαι χάριν. ΠΥΡ. Τί γὰρ δοξάσαντες, τὸ Χριστιανῶν ἠθετήσαμεν φρόνημα; ΜΑΞ. Ἓν θέλημα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ δοξάσαντες, καὶ μὴ μόνον δοξάσαντες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λύμῃ τοῦ παντὸς τῆς ἁγίας ἐκκλησίας σώματος, διὰ καινῆς ἐκθέσεως τοῦτο * προτεθεικότες. ΠΥΡ. Τί οὖν, ὁ ἓν θέλημα τοῦ Χριστοῦ δοξάζων, δοκεῖ σοι ἀλλοτριοῦσθαι τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας; ΜΑΞ. Πάνυ μὲν οὖν. τί γὰρ ἀνοσιώτερον τοῦ λέγειν, τὸ αὐτὸν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ θελήματι, πρὸ μὲν τῆς σαρκώσεως τὰ πάντα ἐκ μὴ ὄντων * συ-

* προςεθεικότες.

* ὑποςήσασθαι.

PYRRHUS: Qua in re domine Abba Maxime, ego & is cui successi, tibi nocuimus, qui ubique nobis detrahis, & nos omnibus in suspicionem de hæresi venire facis? Quis unquam te, ne de facie quidem notum, sic honoravit & coluit, ut nos? MAX. Quandoquidem audit Deus, nemo ut verbis tuis utar, sic me honoravit, & coluit ut vos: sed cum vos aspernati sitis nunc dogma Christianorum, existimavi pertimescendum mihi esse, si gratiam vestram veritati anteponerem. PYRR. Qua opinione aspernati sumus quod Christiani sentiunt? MAX. Opinione de una voluntate divinitatis Christi & humanitatis ejus: & non solum opinione, sed etiam proposita ejus nova expositione ad perniciem totius corporis sanctæ Ecclesiæ. PYR. Quid igitur, qui unam Christi voluntatem esse sentit, videtur tibi a Christiana doctrina traduci? MAX. Maxime. Quid enim magis impium, quam dicere, eumdem una & eadem voluntate, ante incarnationem quidem omnia ex nihilo fecisse, continere & procu-

rare

rare ac salubriter dirigere; post incarnationem vero, cibum & potionem appetere, loca locis mutare, & omnia alia facere, quæ omni culpa & reprehensione vacabant; quibus etiam dispensationem liberam ab omni fictione esse demonstravit? PYRR. Est ne unus Christus, an non? MAX. Unus sane. PYRR. Si igitur unus Christus, tamquam unus omnino etiam volebat: quod si tamquam unus volebat, una prorsus est & ejus voluntas, non duæ. MAX. Dicere quippe, & non distinguere prius significata in eo quod dicitur, nihil aliud est, quam omnia confundere, & ea studio relinquere operta, de quibus quæritur: quod est alienum a viro disserendi perito. Dic igitur mihi hoc: Christus cum sit unus, est ne Deus solum, an etiam solum homo, an utrumque, Deus simul, & homo? PYRR. Plane, Deus simul & homo? MAX. Deus igitur natura & homo cum esset Christus, volebat tamquam Deus & idem homo, an ut Christus tantum? ac siquidem principaliter ut Deus, & homo volebat Christus, liquet, quod dupliciter, & non uno modo, unus cum idem esset, volebat. Etenim si nihil aliud est Christus præter naturas suas, ex quibus, & in quibus est, perspicuum est, quod convenienter naturis suis Christus, id est, ut unaquæque apta nata erat, unus existens & idem, & volebat, & operabatur: Siquidem neutra earum voluntatis, aut operationis expers est. Quod si convenienter naturis suis Christus, idest, ut unaquæque apta nata erat, volebat & operabatur; erant autem duæ naturæ ejus: duæ igitur voluntates ejus naturales, & quæ cum ipsis numero totidem sunt, substantiarum operationes. Sicut enim numerus naturarum unius & ejusdem Christi, si pie intelligatur & dicatur, non dividit Christum, sed differentiam naturarum etiam in unione custodiri demonstrat: sic numerus voluntatum & operationum, quæ secundum substantiam in ejus naturis insunt (ambabus enim naturis suis, ut dictum est, idem salutem nostram & volebat & operabatur) non divisionem inducit, absit: sed earum etiam in unione custodiam tantum & incolumitatem declarat. PYRRHUS: Non potest fieri, quin voluntates secum inferant ipsos volentes: MAX. Hoc quidem absurdum, in vestris etiam literis, non ratione, sed licentia protulistis, nacti Heraclium vestrum ad hoc adjutorem, quia vos ejus nefariæ & sceleratæ mixtioni assensi estis, & benedictione * eam confirmastis. Si enim concedatur inferri cum voluntatibus volentes, omnino consentanea reciprocatione cum volentibus inferentur voluntates: reperieturque etiam vobis auctoribus in superessentiali, plusquam bona & beata Deitate, una quidem hypostasis, sicut sensit Sabellius, quia una est in ea voluntas; tres vero voluntates, quia sunt tres personæ, ac proinde tres naturæ, ex opinione Arii: si quidem secundum definitiones, & regulas Patrum, differentia voluntatum differentiam etiam naturarum secum infert. PYR. Impossibile est, in una persona duas simul esse non contrarias voluntates. MAX. Si non est possibile esse simul in una & eadem persona duas non contrarias voluntates; igitur, opinione tua, possibile est esse, si contrariæ sint. Si sic est; confessus es hactenus duas esse, & non dissides a numero, sed tantum a pugna: restat igitur ut quæramus causam hujus pugnæ effectricem. Quam igitur esse hanc ais? Voluntatemne naturalem, an peccatum? si naturalem dicis; hujus autem auctorem non alium esse scimus, nisi Deum;

* for. commendatione.

σεύεσθαι, συνέχειν τε, καὶ προνοεῖν, καὶ σωστικῶς διεξάγειν· κατὰ δὲ τὴν ἐνανθρώπησιν τροφῆς ἐφίεσθαι καὶ ποτοῦ, τόπους τε ἐκ * τόπων * ἀμείβειν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ποιεῖν, τὰ διαβολῆς ἁπάσης καὶ * μώμου ἐκτὸς τυγχάνοντα· δι' ὧν καὶ πάσης καθαρὰν ἔδειξε τὴν οἰκονομίαν φαντασίας; ΠΥΡ. Εἷς ὁ Χριστὸς, ἢ οὔ; ΜΑΞ. Ναὶ, εἷς προδήλως. ΠΥΡ. Εἰ οὖν εἷς ὁ Χριστὸς, ὡς εἷς πάντως καὶ ἤθελεν. εἰ δὲ ὡς εἷς ἤθελεν, ἓν πάντως, αὐτοῦ καὶ τὸ θέλημα, καὶ οὐ δύο. ΜΑΞ. Τὸ λέγειν τι, καὶ μὴ προδιαστέλλεσθαι τῶν λεγομένων τὰ σημαινόμενα, οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰ μὴ πάντα συγχεῖν, καὶ ἀσαφῆ ἀφιέναι ἐᾶσαι τὰ περὶ ὧν ἡ ζήτησις· ὅπερ ἀλλότριον ἀνδρὸς * λογικοῦ καθέστηκε. τοῦτο οὖν εἰπέ μοι· ὁ Χριστὸς εἷς ὤν, Θεὸς μόνον ἐστὶ, ἢ καὶ ἄνθρωπος μόνον ἢ τὸ συναμφότερον, Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος; ΠΥΡΡ. Προδήλως Θεὸς ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπος. ΜΑΞ. Θεὸς οὖν φύσει καὶ ἄνθρωπος ὑπάρχων ὁ Χριστὸς, ὡς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος * ὁ αὐτὸς ἤθελεν, ἢ ὡς Χριστὸς μόνον; ἀλλ' εἰ μὲν προηγουμένως, ὡς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ἤθελεν ὁ Χριστὸς, δηλονότι διπλῶς, καὶ οὐ μοναδικῶς εἷς ὢν ὁ αὐτὸς, ἤθελεν. εἰ γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ὁ Χριστὸς παρὰ τὰς αὐτοῦ φύσεις, ἐξ ὧν καὶ ἐν αἷς ὑπάρχει, προδήλως, ὡς καταλλήλως ταῖς ἑαυτοῦ φύσεσιν, ἤγουν, ὡς ἑκάστη πέφυκεν, εἷς ὢν καὶ ὁ αὐτὸς, ἤθελέ τε καὶ ἐνήργει· εἴπερ οὐδετέρα αὐτῶν ἀθέλητός ἐστιν, ἢ ἀνενέργητος. εἰ δὲ καταλλήλως ταῖς ἑαυτοῦ φύσεσιν ὁ Χριστὸς, ἤγουν, ὡς ἑκάστη πέφυκεν, ἤθελέ τε καὶ ἐνήργει, δύο δὲ αὐτοῦ αἱ φύσεις, δύο αὐτοῦ πάντως καὶ τὰ φυσικὰ θελήματα, καὶ αἱ τούτων ἰσάριθμοι καὶ οὐσιώδεις ἐνέργειαι. ὥσπερ γὰρ ὁ τῶν τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς Χριστοῦ φύσεων ἀριθμὸς, εὐσεβῶς νοούμενός τε καὶ λεγόμενος, οὐ διαιρεῖ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ σωζομένην καὶ ἐν τῇ ἑνώσει παρίστησι τῶν φύσεων τὴν διαφοράν· οὕτω καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν οὐσιωδῶς προσόντων ταῖς αὐτοῦ φύσεσι θελημάτων καὶ ἐνεργειῶν· καθ' ἄμφω γὰρ, ὡς εἴρηται, τὰς αὐτοῦ φύσεις θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς καὶ ἐνεργητικὸς τῆς ἡμῶν σωτηρίας· οὐ διαίρεσιν εἰσάγει, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τὴν αὐτῶν δηλοῖ καὶ μόνον καὶ ἐν τῇ ἑνώσει φυλακὴν καὶ σωτηρίαν. ΠΥΡ. Ἀδύνατον, τοῖς θελήμασι μὴ συνεισάγεσθαι τοὺς θέλοντας. ΜΑΞ. Τοῦτο μὲν καὶ ἐν τοῖς ὑμετέροις γράμμασι τὸ παράλογον, οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἐξουσίᾳ κεχρημένοι, ἀπεφήνασθε, * συναιρόμενον ὑμῖν εἰς τοῦτο λαβόντες τὸν Ἡράκλειον· διὰ τὸ καὶ ὑμᾶς συνελθεῖν τῇ αὐτοῦ ἀθεμίτῳ καὶ παρανόμῳ μίξει, καὶ ταύτην δι' εὐλογίας κυρῶσαι. εἰ γὰρ δοθῇ, τοῖς θελήμασι συνεισάγεσθαι τοὺς θέλοντας, πάντως καὶ τοῖς θέλουσι τὰ θελήματα κατὰ τὴν εὔλογον ἀντιστροφὴν συνεισαχθήσεται· καὶ εὑρεθήσεται καθ' ὑμᾶς, τῆς ὑπερουσίου, καὶ ὑπεραγάθου, καὶ μακαρίας θεότητος, διὰ μὲν τὸ ἓν αὐτῆς θέλημα, μία καὶ ἡ ὑπόστασις, κατὰ Σαβέλλιον· διὰ δὲ τὰ τρία πρόσωπα, τρία καὶ τὰ θελήματα, καὶ διὰ τοῦτο τρεῖς φύσεις, κατὰ τὸν Ἄρειον· εἴπερ κατὰ τοὺς πατρικοὺς ὅρους καὶ κανόνας, ἡ διαφορὰ τῶν θελημάτων καὶ φύσεων εἰσάγει διαφοράν. ΠΥΡΡ. Ἀδύνατον ἐστι, ἐν ἑνὶ προσώπῳ δύο ἀλλήλοις συνυπάρξαι θελήματα ἄνευ ἐναντιώσεως. ΜΑΞ. Εἰ ἄνευ ἐναντιώσεως δύο θελήματα ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ εἶναι οὐ δυνατὸν, ἄρα μετὰ ἐναντιώσεως κατὰ σὲ δυνατόν· εἰ δὲ τοῦτο, τέως * τὰ δύο εἶναι ὡμολόγησας, καὶ πρὸς τὸν ἀριθμὸν οὐ * διαφέρῃ, ἀλλ' ἢ μόνον πρὸς τὴν ἐναντιότητα. ὥστε λείπεται ζητεῖν τὴν ποιητικὴν τῆς μάχης αἰτίαν. ποίαν οὖν ταύτην * φὴς ἄρα; τὴν κατὰ φύσιν θέλησιν, ἢ τὴν ἁμαρτίαν; ἀλλ' εἰ μὲν τὴν κατὰ φύσιν τοῦτο θέλησιν, ταύτης δὲ οὐκ ἄλλον, ἢ τὸν Θεὸν, * γινώσκομεν αἴτιον· ἄρα κατὰ σὲ τῆς

μάχης

* τόπου
* ἐναμείβειν,
* μέμψεως
* λογίου
* αὐτὸς
* συναιρούμενον.
* τὸ δύο
* διαφέρει,
* φὴς ἄρα τὴν
* γινώσκομεν

μάχης δημιουργὸς ὁ Θεός. εἰ δὲ τὴν ἁμαρτίαν, ἁμαρτίαν δὲ οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τὴν οἱανοῦν ἐναντίωσιν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν αὐτοῦ ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς εἶχε θελήμασι. τοῦ αἰτίου γὰρ οὐκ ὄντος, οὐδὲ τὸ αἰτιατὸν προδήλως ἔσται. ΠΥΡ. Φύσεως οὖν τὸ θέλειν. ΜΑΞ. Καὶ, τὸ ἁπλῶς θέλειν φύσεως. ΠΥΡ. Εἰ φύσεως τὸ θέλειν· οἱ ἐμφανέστεροι δὲ τῶν πατέρων ἓν θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων εἶπον· καὶ μία φύσις ἔσται ὑπό γε τῶν ἁγίων, καὶ τοῦ Θεοῦ. ΜΑΞ. Καὶ ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, ὅτι δεῖ τὸν περὶ ἀληθείας λόγον ποιούμενον διαστέλλεσθαι τῶν λεγομένων τὰ σημαινόμενα, διὰ τὴν ἐκ τῆς ὁμωνυμίας πλάνην. ἀντερωτήσομαι γάρ σε καὶ αὐτός· ὅτι οἱ ἓν θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων εἰπόντες ἅγιοι, πρὸς τὸ οὐσιῶδες τοῦ Θεοῦ, καὶ * δημιουργικὸν θέλημα ἀποβλέποντες, τοῦτο εἶπον, ἢ πρὸς τὸ θελητόν; οὐ ταυτὸν γὰρ τὸ τοῦ θέλοντος θέλημα, καὶ τὸ θελητόν· ὥσπερ οὐδὲ τὸ τοῦ ὁρῶντος ὀπτικὸν, καὶ τὸ ὁρατόν. τὸ μὲν γὰρ οὐσιωδῶς αὐτῷ πρόσεστι, τὸ δὲ ἐκτὸς τυγχάνει. ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς τὸ οὐσιῶδες ἀπιδόντες εἶπον, οὐ μόνον ὁμοφυεῖς καὶ συνδημιουργοὺς εἰσάγοντες εὑρεθήσονται τῷ Θεῷ τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῖς ἐναντιούμενοι, φήσαντες, μὴ δύνασθαι τὰ ἑτερούσια κοινὸν ἔχειν θέλημα. εἰ δὲ πρὸς τὸ θελητὸν, ἄρα αἰτιολογικῶς, ἢ, ὥς τισι φίλον λέγειν, καταχρηστικῶς τὸ θελητὸν θέλημα προσηγόρευσαν οἱ πατέρες· καὶ οὐδὲν ἕψεται ἄτοπον * τῶν φύσεως εἶναι τὸ ἁπλῶς θέλειν ὁριζομένων. ΠΥΡ. Εἰ τοῖς θελήμασι πρός τε ἑαυτοὺς καὶ * ἀλλήλους διαφερόμεθα, νῦν μὲν τοῦτο θέλοντες, * νῦν δὲ τὸ αὐτὸ οὐ θέλοντες, φύσεως δὲ τοῦτο, καὶ * τοῦ αὐτῆς * χαρακτηριστικὸν λόγου, οὐ μόνον τῇ φύσει ἀλλήλων διαφέροντες εὑρεθησόμεθα, ἀλλὰ καὶ ἀπειράκις ταύτης μεταβάλλοντες. ΜΑΞ. Οὐ ταυτὸν τὸ θέλειν, καὶ τὸ πῶς θέλειν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ὁρᾷν, καὶ τὸ πῶς ὁρᾷν. τὸ μὲν γὰρ θέλειν, ὥσπερ καὶ τὸ ὁρᾷν, φύσεως, καὶ πᾶσι τοῖς ὁμοφυέσι καὶ ὁμογενέσι προσόν· τὸ δὲ πῶς θέλειν, ὥσπερ καὶ τὸ πῶς ὁρᾷν, τουτέστι, θέλειν περιπατῆσαι, καὶ μὴ θέλειν περιπατῆσαι, καὶ δεξιᾷ ὁρᾷν, ἢ ἀριστερᾷ, ἢ ἄνω, ἢ κάτω, ἢ πρὸς ἐπιθυμίαν, ἢ κατανόησιν τῶν ἐν τοῖς οὖσι λόγων, τρόπος ἐστὶ τῆς τοῦ * θέλειν καὶ ὁρᾷν χρήσεως, μόνῳ τῷ κεχρημένῳ * προσὸν, καὶ τῶν ἄλλων αὐτὸν * χωρίζον, κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην διαφοράν. εἰ δὲ τοῦτο μαρτυροῦσαν τὴν φύσιν ἔχομεν, ἄρα τὸ θέλειν φαγεῖν, * ἢ μὴ θέλειν φαγεῖν, ἢ τὸ θέλειν περιπατῆσαι, * ἢ μὴ θέλειν, οὐ τοῦ πεφυκέναι θέλειν, ἐστὶν * ἀναίρεσις, ἀλλὰ τοῦ πῶς θέλειν. τουτέστι, τῶν θελητῶν ἐστι γένεσις καὶ ἀπογένεσις. οὔτε γὰρ, εἰ ὑποθώμεθα τὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ γενόμενα, θελητὰ αὐτοῦ ὄντα, ἀπογενέσθαι, τούτοις καὶ τὸ * προεπινοούμενον αὐτῶν, οὐσιῶδες * αὐτῶν, καὶ ποιητικὸν θέλημα συναπογενήσεται. ΠΥΡ. Εἰ φυσικὸν λέγεις τὸ θέλημα, τὸ δὲ φυσικὸν πάντως καὶ ἠναγκασμένον, πῶς οὐκ ἀνάγκη, φυσικὰ λέγοντας ἐπὶ Χριστοῦ τὰ θελήματα, πᾶσαν ἐπ' * αὐτοῦ ἑκούσιον ἀναιρεῖν κίνησιν; ΜΑΞ. Οὐ μόνον ἡ θεία καὶ ἄκτιστος φύσις οὐδὲν ἠναγκασμένον ἔχει φυσικὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡ νοερὰ καὶ κτιστή. τὸ γὰρ φύσει λογικὸν δύναμιν ἔχει φυσικὴν λογικὴν ὄρεξιν, ἣ καὶ θέλησις καλεῖται τῆς νοερᾶς ψυχῆς· καθ' ἣν θέλοντες λογιζόμεθα, καὶ * λογισάμενοι, θέλοντες * βουλόμεθα, καὶ θέλοντες ζητοῦμεν, σκεπτόμεθά τε, καὶ * βουλευόμεθα, καὶ κρίνομεν, καὶ διατιθέμεθα, καὶ προαιρούμεθα, καὶ ὁρμῶμεν, καὶ κεχρήμεθα· κατὰ φύσιν δὲ ἡμῖν, ὡς εἴρηται, προσόντος τοῦ λογικῶς ὀρέγεσθαι, ὅπερ θέλειν, καὶ λογίζεσθαι; βουλεύεσθαί τε, καὶ ζητεῖν, καὶ σκέπτεσθαι, καὶ

* δημιουργόν
* τῆς φύσεως
* ἄλλους
* ποτὲ δὲ
* ἑαυτῆς
* χαρακτῆρος αὐτῆς
* θέλοντος ὁρᾷν χρήσεως, ὡς μόνῳ
* προσεῖναι
* χωρίζει
* καὶ
* καὶ
* αἵρεσις
* προσεπινοούμενον
* αὐτοῦ
* αὐτῷ
* λογιζόμενοι
* βουλευόμεθα
* βουλόμεθα

igitur, ut tua est opinio, Deus est auctor pugnæ. Si peccatum dicas; peccatum autem non fecit, neque Deus incarnatus ullam quampiam pugnam in voluntatibus naturalibus habuit: cum enim causa non est, plane nec effectus causæ erit. PYR. Naturæ igitur est velle? MAX. Sane quidem simpliciter velle naturæ est. PYR. Si naturæ est velle, illustriores autem patres dixerunt unam esse Dei & Sanctorum voluntatem; ita fiet ut Sanctorum & Dei una sit natura. MAX. Superius dictum est, eum qui de veritate disserit, debere distinguere quæ vocibus significantur, propter errorem qui ex homonymia proficiscitur. Rursus enim percunctabor te: cum Sancti unam Dei & Sanctorum voluntatem esse dixerunt, dixerunt ne hoc intuentes in voluntatem substantialem Dei, & effectricem, an in id quod volunt? non enim idem est voluntas volentis, & id, quod vult; sicut non est idem videntis vis cernendi & quod cernitur: illa enim inest ei substantialiter; hoc autem extra est. Quod si ad substantialem respicientes dixerunt, reperientur non solum ejusdem naturæ cum Deo sanctos inducere, & cum eo effectores, sed etiam sibi ipsis repugnantes; qui dixerunt non posse diversas substantias communem habere voluntatem. Sin vero ad id, quod volunt, respexerunt; igitur secundum causam, sive ut quibusdam loqui placet, per abusionem voluntatem appellaverunt Patres eam rem, quam quis vult; nihilque absurdum sequetur ex eo, quod definierunt naturæ esse simpliciter velle. PYR. Si voluntatibus a nobis ipsis, & alii ab aliis dissidemus, qui nunc quidem hoc volumus, nunc vero idem nolumus; naturæ autem est hoc, & rationem ejus signat atque exprimit: non solum reperiemur natura inter nos dissidere, sed infinities mutare naturam. MAX. Non est idem velle, & aliquo modo velle; sicut non est idem videre, & aliquo modo videre, nam velle, sicut & videre naturæ est, & omnibus, qui ejusdem naturæ sunt, inest; at vero aliquo modo velle, sicut & aliquo modo videre, id est, velle deambulare, & nolle deambulare, videre ad dexteram, vel ad lævam, vel supra, vel infra, vel ad libidinem, vel ad perspicentiam rationum, quæ in rebus insunt, modi sunt utendi voluntate, & aspectu: & hic modus inest utenti tantum, & ab aliis eum distinguit secundum differentiam communiter dictam. Si autem ipsam naturam habemus hoc testantem, igitur velle comedere & nolle comedere, non tollit illud velle quod naturæ est, sed velle aliquo modo, idest, eorum quæ volumus est ortus, & interitus. Nec enim, si ponamus quæ a Deo facta sunt, quæ sunt ea, quæ ipse voluit, interire, cum his etiam voluntas, quæ ante ea cogitatur, & est eorum effectrix secundum substantiam, simul interibit. PYR. Si naturalem voluntatem dicis, quod autem naturale est, omnino etiam coactum est, quomodo non est necesse, si naturales in Christo voluntates dicimus, non tollere in eo omnem voluntarium motum? MAX. Non solum divina & non creata natura nihil habet naturale coactum, sed neque natura intelligens & creata. Quod enim est natura particeps rationis, vim habet naturalem appetitus rationalis, qui etiam vocatur θέλησις, id est, appetitio animæ intelligentis; qua appetitione volentes ratiocinamur, & ratiocinati appetentes volumus, & appetentes quærimus, & consideramus, ac consultamus, & judicamus, & afficimur, & eligimus, & aggredimur, & utimur. Cum igitur (ut diximus) natura nobis insit secundum rationem appetere, id est, velle, & ra-

ratiocinari, consultare, & quærere, ac considerare, velle, & judicare, ac affici, & eligere, aggredi, & uti: non sunt igitur coacta, quæ natura insunt intelligentibus. Quo modo enim hoc concesso, non erit omni absurdo absurdior ejusmodi enunciatio? Etenim si vera est, & omne id quod naturale est, idem omnino coactum est: Deus autem est natura Deus, natura bonus, natura creator: necessario Deus erit Deus, & bonus, & creator: quod quidem cogitare, nedum efferre, extremæ blasphemiæ est. Quis enim est qui necessitatem imponit? considera autem & sic, si placet, amice, hujus enunciationis blasphemiam. Si enim qui voluntatem naturalem in Christo dicit, omnem in eo voluntarium motum opinione tua tollit, necesse est, quæ quidem volunt naturaliter, motum habere non voluntarium; quæ vero naturaliter non volunt, voluntarium. Igitur non solum Deus, qui est super omnia, sed omnia quæ vim intelligendi & ratiocinandi habent, cum sint naturali vi volendi prædita, contra voluntatem motum habebunt; inanimata autem, quæ non sunt hujusmodi vi volendi prædita, habebunt voluntarium. Accedit huc, quod beatus Cyrillus in tertio capite contra reprehensiones Theodoreti liberavit nos negotio supervacaneo, qui clare pronunciavit, nihil naturale esse in natura intelligente invitum, & perspicere hoc potest, si quis hoc caput in manus sumat. PYR. Quandoquidem oportet ea quæ investigatione vera esse patuerunt, grato animo amplecti, valde distincte demonstratum est, esse in Christo naturales voluntates: fieri autem potest, ut sicut ex duabus naturis unum aliquid compositum dicimus, sic ex duabus voluntatibus naturalibus unam aliquam compositam dicamus. Ut qui duas voluntates dicunt propter naturalem in Christo naturarum differentiam, & qui unam dicunt propter summam unionem, non amplius, propter nudas, seu solas voces inter se pugnent; siquidem nobis non in nominibus, ait magnus in Theologia Gregorius, sed in rebus est veritas. MAX. Vides quamadmodum ex eo erratis, quod penitus ignoratis, compositiones eorum esse, quæ sunt in hypostasi, non eorum quæ in alio spectantur? Atque hæc quidem est omnium, tum philosophorum gentilium, tum sapientium doctorum Ecclesiæ communis sententia. Quod si voluntatum composionem dicitis, cogemini etiam aliorum naturalium compositionem dicere, si modo vultis consentanee de vestro dogmate disserere: aliorum inquam, id est, creati, & non creati, infiniti & finiti, non definiti & definiti, immortalis & mortalis, ejus quod corrumpi potest; & ejus quod corrumpi non potest; atque ita in absurdas opiniones deferemini. Quomodo autem ex voluntatibus compositum voluntas appellabitur? non enim quod compositum est, appellatione compositorum appellari potest; aut certe eo modo ex naturis, quod constat, natura appellabitur secundum veteres hæreticos. Præterea voluntate a patre eum separatis, cum compositam & solam naturam voluntate composita signatis. PYR. Nihil igitur habent commune, sicut naturæ, sic & quæ in eis natura insunt? MAX. Nihil, nisi solam hypostasim earundem naturarum. Sicut enim idem erat hypostasis non confusa suarum naturarum; sic etiam erat unio non divisa eorum, quæ erant ipsi naturalia. PYR. Quid igitur Patres, quorum sermones lex & norma Ecclesiæ sunt, etiam gloriam & contumeliam non dixerunt communem? aliud enim, inquit, est illud ex quo extitit communitas gloriæ, & aliud ex quo communitas

* βούλεσθαι, καὶ κρίνειν, καὶ διατίθεσθαι, καὶ αἱρεῖσθαι, καὶ ὁρμᾶν, καὶ κεχρῆσθαι. οὐκ ἄρα ἐστὶν ἠναγκασμένα τὰ τῶν νοερῶν φυσικά. πῶς δὲ καὶ τῶν δόντος ἡ πάσης ἀτοπίας ἀτοπωτέρα ἡ τοιαύτη διαχθήσεται πρότασις; εἰ γὰρ κατ' αὐτὴν τὸ φυσικὸν πάντως καὶ ἠναγκασμένον, φύσει δὲ Θεὸς ὁ Θεὸς, φύσει ἀγαθὸς, φύσει δημιουργὸς, ἀνάγκη ἔσται ὁ Θεὸς Θεὸς, καὶ ἀγαθὸς, καὶ δημιουργός· ὅπερ καὶ ἐννοεῖν, μή τι * λέγειν, ἐσχάτης ἐστὶ βλασφημίας. τίς γὰρ ὁ τὴν ἀνάγκην ἐπάγων; σκόπει δὲ, εἰ δοκεῖ, ὦ φιλότης, καὶ οὕτω τῆς τοιαύτης προτάσεως τὸ βλάσφημον. εἰ γὰρ ὁ φυσικὰ ἐπὶ Χριστοῦ λέγων τὰ θελήματα, πᾶσαν κατὰ σὲ ἑκούσιον * ἐπ' αὐτοῦ ἀναιρεῖ κίνησιν, ἀνάγκη, τὰ μὲν φυσικῶς θέλοντα, ἀκούσιον ἔχειν κίνησιν· τὰ δὲ φυσικῶς μὴ θέλοντα, ἑκούσιον. οὐκοῦν οὐ μόνον Θεὸς, ὁ ὑπὲρ τὰ ὄντα, ἀλλὰ καὶ νοερὰ πάντα, καὶ λογικὰ, φύσει ὄντα θελητικὰ, ἀκούσιον ἕξει κίνησιν· ἄψυχα δὲ μὴ θελητικὰ, ἑκούσιον ἕξει κίνησιν. πλὴν ὅτι ὁ μακάριος Κύριλλος ἐν τῷ τρίτῳ κεφαλαίῳ πρὸς τὰς τοῦ Θεοδωρήτου μέμψεις ἀπήλλαξεν ἡμᾶς περιττῶν πραγμάτων, διαρρήδην ἀποφηνάμενος, μηδὲν φυσικὸν εἶναι ἐν τῇ νοερᾷ φύσει ἀκούσιον. καὶ τοῦτο ἔξεστι τῷ βουλομένῳ μαθεῖν, μετὰ χεῖρας λαβόντι τὸ τοιοῦτον κεφάλαιον. ΠΥΡ. Ἐπειδὴ δεῖ τὰ ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἀναφαινόμενα ἀληθῆ εὐγνωμόνως ἀποδέξασθαι, μετὰ πολλῆς * ἀκριβείας ἔδειξεν ὁ λόγος φυσικὰ εἶναι τὰ ἐπὶ Χριστοῦ θελήματα. δυνατὸν δὲ, ὥσπερ ἐκ τῶν δύο φύσεων ἕν τι σύνθετον λέγομεν, οὕτω καὶ ἐκ τῶν δύο φυσικῶν θελημάτων ἕν τι σύνθετον λέγειν· ἵνα καὶ οἱ δύο λέγοντες θελήματα διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἐν Χριστῷ φύσεων διαφορὰν, καὶ οἱ ἓν λέγοντες διὰ τὴν ἄκραν ἕνωσιν, μηκέτι ψιλῶν λέξεων ἕνεκεν πρὸς ἀλλήλους διαφέρωνται. οὐ γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἡμῖν, * φησὶν ὁ μέγας ἐν * θεολογίᾳ Γρηγόριος, ἡ ἀλήθεια, ἀλλ' ἐν πράγμασιν. ΜΑΞ. Ὁρᾷς, ὅτι ἐκ τοῦ τοῦτο πλανᾶσθε, ἐκ τοῦ πάντη ἀγνοῆσαι, ὅτι αἱ συνθέσεις τῶν ἐν ὑποστάσει ὄντων, καὶ οὐ τῶν ἐν ἑτέρῳ * θεωρουμένων εἰσί· καὶ τοῦτο κοινὸν φρόνημα πάντων, καὶ τῶν ἔξω φιλοσόφων, καὶ τῶν τῆς ἐκκλησίας θεοσόφων μυσταγωγῶν. εἰ δὲ τῶν θελημάτων σύνθεσιν λέγετε, καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν τὴν σύνθεσιν λέγειν ἐκβιασθήσεσθε, εἴπερ ἀναμαρτήτως τὸν τοῦ οἰκείου δόγματος λόγον δεῖξαι βούλεσθε· τουτέστι, τοῦ κτιστοῦ, καὶ τοῦ ἀκτίστου· τοῦ ἀπείρου, καὶ τοῦ πεπερασμένου· τοῦ ἀορίστου, καὶ τοῦ ὡρισμένου· τοῦ θνητοῦ, καὶ τοῦ ἀθανάτου· τοῦ φθαρτοῦ, καὶ τοῦ ἀφθάρτου· καὶ εἰς ἀτόπους ἐξενεχθήσεσθε ὑπολήψεις. πῶς δ' ἂν τὸ ἐκ τῶν θελημάτων θέλημα προσαγορευθήσεται; οὐ γὰρ δυνατὸν, τὸ σύνθετον τῇ τῶν συντεθειμένων ὀνομάζεσθαι προσηγορίᾳ· ἢ οὕτω γε καὶ τὸ ἐκ τῶν φύσεων, φύσις, κατὰ τοὺς πάλαι αἱρετικοὺς, προσαγορευθήσεται. προσεπιτούτοις δὲ καὶ πάλιν αὐτὸν θελήματι τοῦ πατρὸς * χωρίζετε, συνθέτῳ θελήματι σύνθετον καὶ μόνον χαρακτηρίσαντες φύσιν. ΠΥΡΡ. Οὐδὲν οὖν, καθάπερ αἱ φύσεις, καὶ τὰ αὐτῶν φυσικὰ * ἔχει κοινόν; ΜΑΞ. Οὐδὲν, εἰ μὴ μόνην τὴν * τῶν αὐτῶν φύσεων ὑπόστασιν. ὥσπερ τῶν ὑπόστασις ἦν ἡ αὐτὴ * ἀσυγχύτως τῶν αὐτοῦ φύσεων, οὕτω καὶ ἕνωσις ἦν ἀδιαίρετος τῶν * αὐτῶν φυσικῶν. ΠΥΡΡ. Τί οὖν οἱ πατέρες, ὧν οἱ λόγοι νόμος καὶ κανὼν ἐκκλησίας καθεστήκασι, καὶ τὴν δόξαν, καὶ τὴν ὕβριν οὐκ εἶπον κοινήν; ἕτερον * γὰρ, φησὶν, ἐκεῖνο, ἐξ οὗ τὸ τῆς δόξης κοινὸν καθέστηκε, καὶ ἕτερον, ἐξ οὗ τὸ τῆς ὕβρεως. ΜΑΞΙΜ.

* βουλεύεσθαι,
* γε λέγειν
* ἐκ
* ποθεινότερος
* ὥς φησιν
* θεολογίας
* καὶ ἐν ἰδίῳ λόγῳ θεωρ.
* χωρίζετε
* εἶχον
* τῆς φύσεων ὑπόστασιν.
* ἀσυγχύτως
* αὐτοῦ
* γὰρ ἐκεῖνο

* τῶν * προσόντων, * θατέρῳ * μέρει πεπονημένων, * κοινὸν ἔχειν λέγεις * περιτρέπεταί σοι * γεγόνασι, * ἠθέλησεν * γενόμενα * ἴσως λείπει, ἀνθρωπικὴν * τελεσφορικά

Τῷ τῆς ἀντιδόσεως τρόπῳ τοῦτο τοῖς ἁγίοις εἴρηται πατράσι. πρόδηλον δὲ, ὡς ἡ ἀντίδοσις ἑνὸς οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ δύο καὶ ἀνίσων, κατ' ἐπαλλαγὴν * τὰ φυσικῶς ἑκατέρῳ μέρει τοῦ Χριστοῦ * προσόντα, κατὰ τὴν ἄῤῥητον ἕνωσιν, * θατέρῳ * πεπονθμένων, χωρὶς τῆς θατέρου μέρους πρὸς τὸ ἕτερον κατὰ τὸν φυσικὸν λόγον μεταβολῆς καὶ συμφύρσεως. εἰ οὖν κατὰ τὸν τῆς ἀντιδόσεως τρόπον * κοινὸν λέγεις τὸ θέλημα, οὐχ ἓν, ἀλλὰ δύο λέξεις τὰ θελήματα· καὶ * περιτρέπεται σοι πάλιν τὸ σοφὸν εἰς ἐκεῖνο, ἐξ οὗ φυγεῖν ἐσπούδασας. ΠΥΡΡ. Τί οὖν, οὐ νεύματι τοῦ ἑνωθέντος αὐτῷ λόγου ἡ σάρξ ἐκινεῖτο; MAXIM. Διαιρεῖς τὸν Χριστὸν, οὕτω λέγων· νεύματι γὰρ αὐτοῦ ἐκινεῖτο καὶ Μωϋσῆς καὶ Δαυὶδ, καὶ ὅσοι τῆς θείας ἐνεργείας χωρητικοὶ τῇ ἀποθέσει τῶν * ἀνθρωπίνων καὶ σαρκικῶν ἰδιωμάτων γεγόνασιν. ἡμεῖς δὲ τοῖς ἁγίοις πατράσιν, ὡς ἐν ἅπασι, καὶ τούτῳ ἑπόμενοι, φαμὲν, ὅτι περ αὐτὸς ὁ τῶν ὅλων Θεὸς, ἀτρέπτως γενόμενος ἄνθρωπος, οὐ μόνον ὡς Θεὸς, ὁ αὐτὸς καταλλήλως τῇ αὐτοῦ θεότητι * ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς καταλλήλως τῇ αὐτοῦ ἀνθρωπότητι. τὰ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ ὄντα * γενόμενα, καὶ τοῦ ὄντος, οὐ τοῦ μὴ ὄντος, ἔχουσι τὴν * δύναμιν· ταύτης δὲ κατὰ φύσιν ἴδιον ἡ πρὸς * τὰ συστατικὰ ὁρμὴ, καὶ πρὸς τὰ φθαρτικὰ ἀφορμή· ἄρα καὶ ὁ ὑπερούσιος λόγος, ἀνθρωπικῶς οὐσιωθεὶς, εἶχε καὶ τοῦ ὄντος τῆς αὐτοῦ ἀνθρωπότητος τὴν ἀντιποιητικὴν δύναμιν· ἧς τὴν ὁρμὴν καὶ ἀφορμὴν, θέλων, διὰ ἐνεργείας ἔδειξε. τὴν μὲν ὁρμὴν ἐν τῷ τοῖς φυσικοῖς καὶ ἀδιαβλήτοις ποιῶν κεχρῆσθαι, ὡς καὶ μὴ Θεὸν τοῖς ἀπίστοις νομίζεσθαι· τὴν δὲ ἀφορμὴν, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους ἑκουσίως τὴν πρὸς τὸν θάνατον συστολὴν ποιήσασθαι. τί οὖν τῶν ἀτόπων ἡ τοῦ Θεοῦ πέπραχεν ἐκκλησία, μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτοῦ καὶ κτιστῆς φύσεως, καὶ τοὺς δημιουργικῶς αὐτῇ παρ' αὐτοῦ ἐντεθέντας ἐν αὐτῇ ἀναλλοιώτως ὁμολογοῦσα λόγους, ὧν καὶ ἄνευ εἶναι τὴν φύσιν ἀδύνατον; ΠΥΡΡ. Εἰ φυσικῶς ἡμῖν πρόσεστιν ἡ δειλία, τῶν διαβεβλημένων δὲ αὕτη· ἄρα καθ' ὑμᾶς φυσικῶς ἡμῖν ἔγκειται τὰ διαβεβλημένα, ὅπερ ἡ ἁμαρτία. ΜΑΞΙΜ. Πάλιν ἐκ τῆς ὁμωνυμίας ἑαυτὸν, οὐ τὴν ἀλήθειαν, παραλογίζῃ. ἔστι γὰρ καὶ κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν δειλία· καὶ κατὰ φύσιν μὲν δειλία ἐστὶ δύναμις κατὰ συστολὴν τοῦ ὄντος ἀντεχτική· παρὰ φύσιν δὲ παράλογος συστολή. τὴν οὖν παρὰ φύσιν ὁ κύριος, ἅτε δὴ ἐκ προδοσίας οὖσαν λογισμῶν, ὅλως οὐ προσήκατο. τὴν δὲ κατὰ φύσιν, ὡς τῆς ἐνυπαρχούσης τῇ φύσει ἀντιποιητικῆς τοῦ εἶναι δυνάμεως ἐνδεικτικὴν, θέλων δι' ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς, ἐδέξατο. οὐ γὰρ προηγεῖται ἐν τῷ κυρίῳ, καθάπερ ἐν ἡμῖν, τῆς θελήσεως τὰ φυσικά· ἀλλ' ὥσπερ πεινάσας ἀληθῶς, καὶ διψήσας, * οὐ τρόπῳ τῷ καθ' ἡμᾶς ἐπείνασεν, * ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ ἡμᾶς· ἑκουσίως γάρ· οὕτω καὶ δειλιάσας ἀληθῶς, οὐ καθ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμᾶς ἐδειλίασε. καὶ καθόλου φάναι, πᾶν φυσικὸν ἐπὶ Χριστοῦ συνημμένον ἔχει τῷ κατ' * αὐτὸν λόγῳ καὶ τὸν ὑπὲρ φύσιν τρόπον· ἵνα καὶ φύσις διὰ τοῦ λόγου πιστωθῇ, καὶ ἡ οἰκονομία διὰ τοῦ τρόπου. ΠΥΡ. Οὐκοῦν, ἵνα τὴν λεπτὴν ταύτην, καὶ τοῖς πολλοῖς δυσληπτὸν τεχνολογίαν ἐκφύγωμεν, Θεὸν τέλειον τὸν αὐτὸν, καὶ ἄνθρωπον τέλειον ὁμολογήσωμεν, τὰ λοιπὰ πάντα ἐκκλίνοντες· ὡς τοῦ τελείου τὰ φυσικὰ * παρ' ἑαυτῷ συνεμφαίνοντος. ΜΑΞ. Εἰ τὸ λέγειν τὰς φύσεις ἄνευ τῆς ἑκάστῃ προσούσης ἰδιότητος, ἢ Θεὸν τέλειον, ἢ ἄνθρωπον τέλειον τὸν Χριστὸν, ἄνευ τῶν τῆς τελειότητος γνωρισμάτων, α-

* οὐ καθ' * ἀλλ' ὑπὲρ * αὐτὸ * ἐν

tas contumeliæ. MAX. Hue fancti Patres dixerunt fieri modo & ratione rummunicationis mutuæ. Liquet autem communicationem mutuam non esse unius, sed duorum & inæqualium; cum ea quæ naturaliter insunt utrique parti Christi, secundum unionem ineffabilem alterius viriffim fiunt, fine alterius partis in alteram secundum rationem naturalem mutatione, & confusione. Quod si ratione ac modo communicationis mutuæ communem voluntatem dicis, non unam, sed duas voluntates dices, atque ita illuc sapientia tua recidit, unde effugere & evadere studuisti. PYR. Quid igitur, non ne nutu Verbi rum ipso copulati caro movebatur? MAX. Dividis Christum, cum sic loqueris: nutu enim ejus movebantur Moyses & David, & quicumque fuerunt apti & idunei ad capiendam divinam operationem, depositis humanis & carnalibus proprietatibus. Nos vero qui sanctos patres, sicut in omnibus, sic etiam in hoc sequimur, dicimus, quod ipse Deus universorum factus homo sine mutatione, non solum idem, tamquam Deus, convenienter divinitati suæ voluit, sed tamquam idem homo, ut humanitati suæ conveniebat, item voluit. Si enim quæ facta sunt rum non essent, ejus quod est, & non ejus quod non est (tuendi) habent insitam vim; hujus autem proprium est secundum naturam, ea prosequi, quæ tuentur, & ab eis fugere, quæ ad interitum ejus spectant: igitur superessentiale Verbum homo factum, habuit vim insitam ad tuendam humanitatem, cujus conatum ad prosequendum & refugiendum volens ostendebat per operationem: conatum quidem prosequendi ostendebat in naturalibus, & a reprehensione alienis usque eo utendis, ut infideles Deum eum esse non crederent; conatum vero fugæ ostendit, cum tempore passionis voluntarie se metu mortis contraxit. Quid igitur absoni fecit Ecclesia Dei, si cum humanitate ejus, & natura creata, ea etiam, quæ ab ipso in creatione eidem humanitati indita sunt, sine quibus natura esse non potest, plene confitetur? PYR. Si naturaliter nobis inest timor, & hic est ex iis, quæ reprehenduntur; igitur ut vos sentitis, natura insunt nobis, quæ reprehensionem habent, id est, peccatum. MAX. Rursus te ipse, non veritatem ex homonymia, id est, multiplici voce, fallis. Est enim timor ex natura & præter naturam: ex natura quidem timor est vis ipsius naturæ ad tuendum se per contractionem: præter naturam vero timor est contractio præter rationem. Timorem igitur præter naturam Dominus, utpote ex proditione rugitationum profectum, penitus non admisit: timorem vero ex natura, utpote indicem facultatis insitæ naturæ ad tuendum se, volens propter nos, tamquam bonus, admisit: Non enim in Domino, sicut in nobis, ea quæ naturæ insunt, voluntati antecedunt, sed sicut cum vere esuriebat & sitiebat, non esuriebat sicut nos, sed supra nos; voluntate enim esuriebat, & sitiebat: sic cum timuit vere, non sicut nos, sed supra nos timuit: & ut in universum dicam, omne in Christo naturale habebat conjunctum cum ratione sua modum, qui supra naturam est; & ut natura per rationem comprobaretur, & dispensatio (verbi Dei) per modum. PYR. Igitur ut hanc subtilem & vulgo difficilem differendi artem fugiamus, perfectum Deum & eumdem perfectum hominem confitebimur, declinantes reliqua omnia; cum perfecti nomen naturalia in se ipso consignificet. MAXIM. Si dicere naturas sine proprietate, quæ in unaquaque inest, vel Deum perfectum, vel hominem perfectum Christum, sine notionibus perfectionis, perfectæ pietatis est, ut tu sentis; afficiantur anathemate Synodi,

& ante eas Patres; qui non solum naturas, sed etiam uniuscujusque naturæ proprietatem nobis, ut confiteremur, sanxerunt; & non solum Deum perfectum eumdem, & hominem perfectum, sed & perfectionis notiones, id est, eumdem & unum dicentes aspectabilem & inaspectabilem, mortalem & immortalem, potuisse corrumpi & non potuisse, tangi & non tangi, creatum, & non creatum: & ad eamdem normam piæ sententiæ, duas etiam voluntates unius & ejusdem esse pia tradiderunt; non solum per determinatum numerum duarum, sed etiam per pronomen aliam & aliam, & per proportionem, dicendo divinam, & humanam; non enim uno modo naturam numeri metimur. PYR. Si non possunt dici hæ voces propter calumniam hæreticorum, satis sint nobis ea sola, quæ a Synodis dicta sunt, & ne dicamus unam, neque duas voluntates. MAX. Si ea tantum confiteri oportet quæ a Synodis dicta sunt, nec unam Dei Verbi naturam incarnatam, quæ totam pietatem mysterii (incarnationis) complectitur, dicere oportet: quia non est dicta Synodice; quin immo sic etiam cum naturis, & cum earum proprietatibus cogemini voluntates quoque simul confiteri. Si enim quæ naturaliter naturis Christi insunt, earum proprietates esse dicitis, naturaliter autem utrique naturæ Christi insitum est velle; igitur necesse vobis erit, cum aliis proprietatibus naturalibus, voluntates etiam cum naturis confiteri. Præterea si Synodi propter vocem unius voluntatis Apolinarium & Arium anathematizaverunt: (quia uterque eorum hac voce ad probandum suam hæresim abutebatur: Apolinarius quidem, ut carnem ejusdem substantiæ cum verbo ostenderet; Arius vero, ut filium diversæ substantiæ a patre introduceret) quomodo possumus nos pii esse, si voces hæreticis contrarias non confitemur? Quinta vero Synodus, ut omnia prætermittam, cum decrevit ipsis verbis: Ut amplecteremur omnia scripta sanctorum Athanasii, & Basilii, & Gregorii, & aliorum, cum adjunctione egregiorum doctorum, in quorum scriptis sunt duæ voluntates; & duas voluntates tradiderunt. PYR. non videtur tibi aures offendere quæ dicitur naturalis voluntas. MAX. Excepta divina vita, quot species vitæ in rebus esse dicis? PYR. Dic ipse. MAX. Tres species vitæ sunt. PYR. Quæ istæ. MAX. Vita plantæ, sentiens, intelligens. PYR. Sic est. MAX. Quandoquidem unaquæque ratione quadam creationis ab aliis distincta est, quæ ratio uniuscujusque speciei propria est & eam ab aliis distinguens? PYR. Et hoc ut dicas, rogo. MAX. Vitæ quidem plantæ proprius est motus alendi, augendi, & gignendi: vitæ vero sentientis, motus appetitionis: intelligentis autem, motus liberæ voluntatis. PYR. Valde distincte & articulate cujusque speciei vitæ proprietatem explicasti. MAX. Si ostensa est valde distincte & articulate cujusque proprietas, rursus quæro an insit vitæ plantæ secundum naturam motus alendi, crescendi, & generandi, & vitæ sentienti motus appetitionis? PYR. Haud dubie secundum naturam. MAX. Igitur vitæ intelligenti, ut consentaneum est, secundum naturam inest motus liberæ potestatis. PYR. Et hoc etiam dabit omnino, qui propriis principiis consentanea tradit. MAX. Si igitur naturæ inest intelligentibus motus liberæ potestatis; sequitur omne intelligens natura habere ut possit velle: liberam enim potestatem definivit beatus Diadochus Episcopus Photices, esse voluntatem. Si autem omne intelligens na-

περιεσχημένης κατὰ τὴν εὐσεβείας ἔννοιαν, ἀναθεματίζουσαι αἱ σύνοδοι, καὶ πρὸ τούτων οἱ πατέρες, οὐ μόνον τὰς φύσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑκάστης φύσεως ἰδιότητας ὁμολογεῖν ἡμῖν νομοθετήσαντες· καὶ οὐ μόνον Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τῆς τελειότητος τὰ γνωρίσματα· τουτέστιν, ὁρατὸν καὶ ἀόρατον τὸν αὐτὸν καὶ ἕνα λέγοντες, θνητὸν καὶ ἀθάνατον, φθαρτὸν καὶ ἄφθαρτον, ἁπτὸν καὶ ἀναφῆ, κτιστὸν καὶ ἄκτιστον, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν εὐσεβῆ ἔννοιαν, καὶ δύο εὐσεβῶς θελήματα τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ἐδογμάτισαν· οὐ μόνον διὰ τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ τῶν δύο, ἀλλὰ καὶ δι' ἀντωνυμίας τοῦ, ἄλλο καὶ ἄλλο, καὶ δι' ἀναλογίας τοῦ, θεῖον εἰπεῖν, καὶ ἀνθρώπινον. οὐ γὰρ ἐνὶ τρόπῳ ἡ τοῦ ἀριθμοῦ περιορίζεται φύσις. ΠΥΡΡ. Εἰ οὐ δυνατόν ἐστι τὰς φωνὰς ταύτας λέγεσθαι διὰ τὴν τῶν αἱρετιζόντων ἐπήρειαν, ἀρκεσθῶμεν τοῖς μόνοις τοῖς συνοδικῶς εἰρημένοις. καὶ μήτε ἓν, μήτε δύο εἴπωμεν τὰ θελήματα. ΜΑΞ. Εἰ τὰ συνοδικῶς * μόνον εἰρημένα δεῖ ὁμολογεῖν, οὔτε τὴν μίαν τοῦ Θεοῦ λόγου φύσιν σεσαρκωμένην περιεκτικὴν πάσης τῆς τοῦ μυστηρίου οὖσαν εὐσεβείας, δεῖ λέγειν, συνοδικῶς μὴ ἐκπεφωνημένην· πλὴν ὅτι καὶ ὥσπερ ταῖς φύσεσι, καὶ τοῖς αὐτῶν ἰδιώμασι, καὶ τὰ θελήματα συνομολογεῖν βιασθήσεσθε. εἰ γὰρ τὰ φυσικῶς προσόντα ταῖς φύσεσι τοῦ Χριστοῦ, ἰδιώματα αὐτῶν εἶναι λέγετε, φυσικῶς δὲ * ἑκατέρᾳ αὐτοῦ φύσει τὸ θέλειν ἐμπέφυκεν· ἄρα μετὰ τῶν ἄλλων φυσικῶν ἰδιωμάτων καὶ τὰ θελήματα ταῖς φύσεσι συνομολογεῖν ἀναγκασθήσεσθε, ἄλλως τε δὲ, εἰ αἱ σύνοδοι ἐπὶ τῇ τοῦ ἑνὸς θελήματος φωνῇ καὶ Ἀπολινάριον καὶ Ἄρειον ἀναθεμάτισαν, ἑκατέρου αὐτῶν ταύτῃ πρὸς σύστασιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως ἀποχρησαμένου· τοῦ μὲν ὁμοούσιον τῷ λόγῳ διὰ ταύτης τὴν σάρκα βουλομένου δεῖξαι, τοῦ δὲ * ἑτεροούσιον τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα εἰσαγαγεῖν ἀγωνιζομένου· πῶς εὐσεβεῖν ἡμᾶς δυνατὸν, τὰς ἐναντίας ταῖς αἱρετικαῖς φωνὰς οὐχ ὁμολογοῦντας; ἡ δὲ πέμπτη σύνοδος, ἵνα πάντα παραλίπω, θεσπίσασα αὐτολεξεὶ πάντα τὰ τῶν ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Βασιλείου, καὶ * Γρηγορίου, καὶ ἄλλων τινῶν προσδιωρισμένως * ἐγκρίτων διδασκάλων συντάγματα, ἐν οἷς καὶ τὰ δύο ἔγκειται θελήματα, δέχεσθαι, καὶ δύο παραδέδωκασι θελήματα. ΠΥΡΡ. Καὶ οὐ δοκεῖ σοι τὰς τῶν πολλῶν * πλήττειν ἀκοὰς τὸ φυσικὸν θέλημα λεγόμενον. ΜΑΞ. Ὑπεξῃρημένης τῆς θείας, πόσα εἴδη ζωῆς ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι λέγεις; ΠΥΡ. Αὐτὸς εἰπέ. ΜΑΞ. Τρία εἴδη ζωῆς εἰσιν. ΠΥΡ. Ποῖα ταῦτα; ΜΑΞ. Φυτικὸν, ἡ αἰσθητικὸν, ἡ νοερόν. ΠΥΡ. Οὕτως ἔχει. ΜΑΞ. Ἐπειδὴ δὲ * ἕκαστον λόγῳ τινὶ δημιουργίας τῶν ἄλλων διακέκριται, τίς ὁ διακριτικὸς, καὶ ἰδιάζων ἑκάστου εἴδους λόγος; ΠΥΡ. Καὶ τοῦτο εἰπεῖν σε, ἀξιῶ. ΜΑΞ. Τῆς μὲν φυτικῆς ἴδιον ἡ θρεπτικὴ, καὶ αὐξητικὴ, καὶ γεννητικὴ κίνησις· τῆς δὲ αἰσθητικῆς ἡ καθ' ὁρμὴν κίνησις, τῆς δὲ νοερᾶς ἡ αὐτεξούσιος. ΠΥΡ. Πάνυ εὐκρινῶς, καὶ ἀσύγχυτον, τὴν τῆς ἑκάστου εἴδους ζωῆς παρέστησας ἰδιότητα. ΜΑΧΙΜ. Εἰ εὐκρινὴς, καὶ ἀσύγχυτος ἡ ἑκάστου * ἐδείχθη ἰδιότης, πάλιν ζητῶ· εἰ κατὰ φύσιν πρόσεστι τῷ φυτικῷ ἡ θρεπτικὴ, καὶ αὐξητικὴ, καὶ γεννητικὴ κίνησις, καὶ τῷ αἰσθητικῷ ἡ καθ' ὁρμήν. ΠΥΡΡ. Κατὰ φύσιν ἀναμφιβόλως. ΜΑΞ. Οὐκοῦν καὶ τῷ νοερῷ ἀκολούθως ἡ αὐτεξούσιος κίνησις. ΠΥΡΡ. Καὶ τοῦτο πάντως * δώσει, ὁ ἀκόλουθα ταῖς οἰκείαις ἀρχαῖς δογματίζων. ΜΑΞ. Εἰ οὖν κατὰ φύσιν πρόσεστι τοῖς νοεροῖς ἡ αὐτεξούσιος κίνησις, ἄρα πᾶν νοερὸν καὶ φύσει θελητικόν. θέλησιν γὰρ τὸ αὐτεξούσιον ὁ μακάριος Διάδοχος ὁ Φωτικῆς ὡρίσατο εἶναι. εἰ δὲ πᾶν νοερὸν καὶ φύσει θελητικὸν, γέγονε δὲ ὁ

Θεὸς

* καὶ μόνον
* ἑκατέρᾳ
* τὸ ἑτεροούσιον
* Γρηγορίου
* ἴσως ἐκκρίτων
* ἐκπλήττειν
* ἑκάστη
* εἴδους ἐδείχθη
* δῶσι ἀκόλ.

θεὸς λόγος σὰρξ, ἀληθῶς λογικῇ τε, καὶ νοερᾷ ἐψυχωμένη, ἄρα καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος, οὐσιωδῶς ὁ αὐτὸς ἦν θελητικός. εἰ δὲ τοῦτο, οὐκ ἄρα τὰς τῶν εὐσεβῶν ἀκοὰς πλήττει λεγόμενον τὸ φυσικὸν θέλημα, ἀλλὰ τὰς τῶν αἱρετιζόντων. ΠΥΡ. Ἐγὼ μὲν ἤδη ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπείσθην, φυσικὰ εἶναι τὰ ἐπὶ Χριστοῦ θελήματα· καὶ περὶ τούτου ἑτέραν οὐκ ἐπιζητῶ ἀπόδειξιν. οὐχ ἧττον γὰρ τῶν θεωδῶς ἐκπεφασμένων, αὐτὴν τῶν ὄντων τὴν φύσιν ὁ λόγος μαρτυροῦσαν ἔδειξεν· ὡς καταλλήλως ταῖς ἑαυτοῦ φύσεσιν * ὁ αὐτὸς ἤθελεν, ἐθέλων μὲν, ὡς θεὸς, ὑπακούων δὲ, ὡς ἄνθρωπος. καὶ ὅτι κατάλληλα πάντως τὰ φυσικὰ θελήματα ταῖς φύσεσιν· ἄναρχον μὲν τῆς ἀνάρχου, καὶ τὸ ἠργμένον ἠργμένης· καὶ ὅτι οὐ δυνατὸν, * πρὸς ἓν θέλημα ποτὲ * συμπεσεῖν * ἀλλήλοις· κἂν ἑνὸς, καὶ τοῦ αὐτοῦ εἰσιν, ὥσπερ καὶ αἱ φύσεις· τὸ ἄναρχον, καὶ τὸ ἠργμένον· τὸ ἄκτιστον, καὶ τὸ κτιστόν· τὸ ποιῆσαν, καὶ τὸ ποιηθέν· τὸ ἄπειρον, καὶ τὸ πεπερασμένον· τὸ θεῶσαν, καὶ τὸ θεωθέν· οἱ δὲ ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ὅτι πρὸς τὰ φυσικὰ θελήματα ἀντικαθιστῶντες, κατ' οἰκείωσιν φασιν εἰρηκέναι τοὺς πατέρας ἔχειν τὸν κύριον τὸ ἀνθρώπινον θέλημα. ΜΑΞ. Ἐπειδὴ αὐτὸς τῆς τοιαύτης αὐτῶν θαυμαστῆς, καὶ λαμπρᾶς καθηγήσω παιδεύσεως, κατὰ ποίαν οἰκείωσιν τοῦτο φασιν; ἆρα τὴν οὐσιώδη, καθ' ἣν τὰ φυσικῶς προσόντα ἕκαστος ἔχων, διὰ τὴν φύσιν οἰκειοῦται, ἢ τὴν σχετικὴν, καθ' ἣν φιλικῶς τὰ ἀλλήλων οἰκειούμεθα, καὶ στέργομεν, μηδὲν τούτων αὐτοὶ ἢ πάσχοντες, ἢ ἐνεργοῦντες. ΠΥΡ. Τὴν σχετικὴν δηλονότι. ΜΑΞ. Οὐκοῦν πρὶν τοῦτο δεῖξαι τὸ ἄτοπον, * δικαιότερον, ὡς οἶμαι, ἀκριβέστερον ἐξετάσαι, εἴ τε φύσει θελητικός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, εἴ τε καὶ μή. τούτου γὰρ δειχθέντος, σαφέστερον γενήσεται τῆς τοιαύτης αἱρέσεως τὸ βλάσφημον. ΠΥΡ. Εἰ δοκεῖ τοῦτο ἐξετάσωμεν. ΜΑΞΙΜ. Ἀδίδακτα εἶναι τὰ φυσικὰ, οὐ μόνον οἱ λόγῳ τὴν φύσιν διερευνησάμενοι, καὶ τῶν πολλῶν ὑπερπέραντες ἔφασαν, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν χυδαιοτέρων συνήθεια. εἰ δὲ τὰ φυσικὰ ἀδίδακτα, ἀδίδακτον δὲ ἔχομεν τὸ θέλειν. οὐδεὶς γάρ ποτε θέλειν διδάσκεται· ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος. καὶ πάλιν· εἰ φύσει λογικὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ δὲ φύσει λογικὸν καὶ φύσει αὐτεξούσιον, τὸ δὲ αὐτεξούσιον κατὰ τοὺς πατέρας, * θέλημά ἐστι· ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ πάλιν· εἰ ἐν τοῖς ἀλόγοις ἄγει μὲν ἡ φύσις, ἄγεται δὲ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐξουσιαστικῶς κατὰ θέλησιν κινουμένῳ, ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ πάλιν. εἰ κατ' εἰκόνα τῆς μακαρίας, καὶ ὑπερουσίου θεότητος ὁ ἄνθρωπος γεγένηται, αὐτεξούσιος δὲ φύσει ἡ θεία φύσις, ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς * ὄντως εἰκὼν, αὐτεξούσιος τυγχάνει φύσει· εἰ δὲ αὐτεξούσιος φύσει, θελητικὸς ἄρα φύσει ὁ ἄνθρωπος· εἴρηται γὰρ ἤδη, ὡς τὸ αὐτεξούσιον θέλησιν ὡρίσαντο οἱ πατέρες. Ἔτι τε. εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις συνυπάρχει τὸ θέλειν, καὶ οὐ τοῖς μὲν συνυπάρχει, τοῖς δὲ οὐκ συνυπάρχει, τὸ δὲ κοινῶς πᾶσιν ἐνθεωρούμενον, φύσιν χαρακτηρίζει ἐν τοῖς ὑπ' αὐτὴν ἀτόμοις, ἄρα φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος. ΠΥΡ. Δέδεικται διὰ πλειόνων φύσει θελητικὸς ὢν ὁ ἄνθρωπος. ΜΑΞΙΜ. Τούτου οὖν περιφανῶς δειχθέντος, διερευνησώμεθα, ὡς ἀνωτέρω ὑπεθέμεθα, καὶ τῆς αὐτῶν προτάσεως τὸ ἄτοπον. ΠΥΡΡ. Διερευνησώμεθα. ΜΑΞΙΜ. Εἰ φύσει θελητικὸς ὁ ἄνθρωπος, ὡς δέδεικται, κατ' αὐτοὺς δὲ κατὰ τὴν ἐν ψιλῇ σχέσει οἰκείωσιν τὸ ἀνθρώπινον εἶχε θέλημα ὁ * κύριος, ἀνάγκη, αὐτοὺς,

* καὶ αὐτὸς θέλων ἦν

* ἀκριβῶς

* θέλησις al. θελήσεως

* αὐτῆς

* Χριστὸς

tura habet vim volendi, factum est autem Verbum Dei vere caro animata anima ratiocinante & intelligente; igitur etiam quatenus homo erat, secundum substantiam idem erat facultate volendi præditus: quod si sic est, igitur non offendit aures piorum naturalis voluntas quæ dicitur, sed aures hæreticorum. PYR. Equidem jam superius persuasum est mihi, voluntates in Christo esse naturales; & de hoc aliam probationem non requiro. Non minus enim quam quæ sunt divinitus patefacta, ipsam naturam rerum testari docuisti, quod convenienter suis naturis idem volebat, approbans quidem tamquam Deus, obediens autem tamquam homo; & quod omnino voluntates naturales naturis conveniebant; voluntas quidem sine principio, naturæ sine principio; voluntas cœpta & orta, naturæ item cœptæ & ortæ: quodque fieri non potest, ut in unam voluntatem unquam inter se recidant, quamvis unius & ejusdem sint, sicut & naturæ: quod principio caret & quod cœptum est, non creatum & creatum, quod fecit & quod factum est; infinitum & terminatum; quod deificavit & quod deificatum est. Qui autem Constantinopoli adhuc contra voluntates naturales pugnant, ajunt dixisse patres, secundum attributionem habere Christum voluntatem humanam. MAX. Quandoquidem ipse hujusmodi admirabilis & splendidæ istorum disciplinæ dux fuisti, per quam attributionem ajunt? an illam ex substantia, qua illa quæ natura insunt, unusquisque cum habet, propter naturam sibi vindicat & attribuit; an illam ex habitudine attributionem, qua amice quæ aliorum sunt vicissim nobis attribuimus & amplectimur, nihil eorum ipsi aut patientes aut agentes? PYR. Illam videlicet, quæ est ex habitudine. MAX. Igitur priusquam hoc absurdum demonstretur, præstiterit diligentius excutere: sit ne natura homo facultate volendi præditus an non: hoc enim demonstrato, manifestior erit hujus hæresis blasphemia. PYR. Si videtur excutiamus hoc. MAX. Naturalia non doceri, non solum qui naturam ratione pertractarunt, & vulgo antecelluerunt, dixere, sed etiam consuetudo vulgarium. Quod si quæ naturalia sunt non docentur; ut autem velimus, nulla doctrina comparatum est; nullus enim unquam velle docetur: natura igitur homo volendi facultatem habet. Rursus; si natura homo est rationis particeps; quod autem est natura rationis particeps, natura etiam liberæ potestatis est; libera autem potestas, ut patres sentiunt, voluntas est: est igitur homo natura voluntate præditus. Præterea si in ratione carentibus ducit quidem natura, ducitur vero in homine, qui libera potestate secundum voluntatem movetur; est igitur naturæ hominis insitum velle. Item: si homo factus est ad imaginem beatæ & supersubstantialis Deitatis; est autem divina natura liberæ potestatis, homo ergo & ipse, ut vere ejus imago, natura est liberæ potestatis: si autem natura liberæ potestatis est; ergo natura compos voluntatis. Jam enim dictum est; definivisse patres *τὸ αὐτεξούσιον*, idest, liberam potestatem, voluntatem. Deinde; si omnibus hominibus inest velle, & non his inest, illis non inest; quod autem communiter in omnibus spectatur, naturam signat in individuis, quæ sub ipso sunt: ergo homo natura voluntatem habet. PYR. Demonstratum est pluribus habere hominem natura voluntatem. MAX. Hoc igitur perspicue demonstrato, age, consideremus, ut superius propositum fuit, absurdum propositionis ipsorum. PYR. Consideremus. MAX. Si homo, ut demonstratum est, naturaliter habet voluntatem; ut vero ipsi sentiunt, secundum attributionem in sola habitudine humanam habebat Dominus voluntatem

tatem : necesse est ipsos, modo velint principia sua sequi, alia etiam nostra naturalia cum ipsa illa voluntate naturali secundum solam attributionem dicere : ita fiet ut contemplationem & doctrinam de tota dispensatione fictam esse reperiant. Præterea, si sententia Sergii non eos qui aliquo modo, sed qui simpliciter duas voluntates dixerunt, anathemate affecit; dicunt autem hi duas voluntates, quamvis falso, propter attributionem; igitur qui hanc attributionem defendunt, anathemati contra se patrocinantur. Rursus si secundum propositionem quam defendunt, voluntates secum inferunt personas; igitur qui duas voluntates dicunt, quamvis errantes, propter attributionem, sicut dictum est, personas item, quas secum duæ voluntates inferunt, secundum hanc propositionem dicturi sunt: et quis feret sectionem unius in duas personas? PYR. Quid igitur patres, an non dixerunt nostram esse voluntatem, quam in se Christus formavit & expressit? MAX. Sane quidem nostram. PYR. Igitur non illam, quæ ipsi natura inerat, expressit per humanam, sed quam suscepit secundum attributionem. MAX. Quandoquidem similiter dixerunt, eum suscepisse naturam nostram; igitur, opinione ipsorum, reperietur Christus habere etiam ipsam naturam sola attributione : si enim illud verum est (de voluntate) & hoc verum erit (de natura): rursus si hoc falsum, & illud. PYR. Quid igitur, cum dixerunt eam, quæ nostra erat, in se formasse & expressisse, illam * ipsam, quæ natura inerat, significaverunt? MAX. Maxime. PYR. Quomodo hoc ais? MAX. Quia idem erat totus Deus cum humanitate; & idem totus homo cum divinitate : ipse, ut homo, in se & per se, humanam subjecit Deo & patri, formam nobis optimam, & exemplar ad imitationem se ipsum exhibens : ut nos in eum, tamquam in ducem & principem salutis nostræ, intuentes, * eam quæ nostra est, sponte ad Deum accommodemus, ita ut nihil velimus præter quam quod ipse vult. PYR. Illi non pravo proposito neque malitia quapiam hoc dixerunt; sed quod vellent sic unionem summam declarare. MAX. Si hoc Severianis concedatur, an non juste & verisimiliter deinceps, quod ad datam sumptionem pertinet, dicturi sunt, se non malo proposito, neque malitiose, unam naturam dicere, sed quod velint, sicut & vos, ea una voluntate, summam unionem per eam demonstrare? armis enim ipsorum contra ipsos illos, sicut David contra Goliath, utuntur. Ecce quemadmodum qui dicunt unam voluntatem in easdem voces, & sententias cum illis incidunt. Sed quid hanc unam voluntatem appellent? æquum est enim hujus appellationem eos assignare. PYR. Ajunt esse gnomicam voluntatem : (dicamus nos sententialem.) MAX. Si sententialis, ergo derivatur a sententia : & si derivatur, erit sententia, tamquam prototypum, substantia. PYR. Sententia non est substantia. MAX. Si non est substantia, est qualitas; atque ita qualitas erit ex qualitate, quod fieri non potest : quid igitur ajunt esse gnomen (id est, sententiam)? PYR. Gnome, (id est, sententia) nihil aliud est, quam quod eam beatus Cyrillus esse definivit, videlicet modus vitæ. MAX. Modus vitæ, verbi gratia, vitæ ex virtute, aut vitæ ex vitio, est ne ex electione an non. PYR. Ex electione omnino. MAX. Volentes igitur & consultantes eligimus, an nolentes, & sine consilio. PYR. Procul dubio, volentes, & consilium capientes. MAX. Igitur gnome nihil aliud est, quam voluntas alicujus modi, quæ secundum habitudinem adhæret alicui vere bono, aut existimato bono, PYR. Recte definitionem patris (Cyrilli) explicasti MAX. Si re-

*quæ ipsi natura exal.

* for. quod nostrum est,

εἴπερ ταῖς οἰκείαις ἀρχαῖς στοιχοῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἡμῶν φυσικὰ μετ' αὐτοῦ, φημὶ δὴ, τὰ κατὰ φύσιν θελήματος, κατ' οἰκείωσιν ψιλὴν λέγειν· καὶ εὑρεθήσεται αὐτοῖς ἡ τῆς ὅλης οἰκονομίας θεωρία καὶ μύησις, κατὰ φαντασίαν λαμβανομένη. Ἔπειτα· εἰ ὁ ψῆφος Σεργίου οὐ τοὺς πως, ἀλλὰ τοὺς ἁπλῶς δύο θελήματα εἰπόντας, ἀναθεμάτισε· λέγουσι δὲ οὗτοι δύο, καίτοι ἐσφαλμένως, διὰ τὴν οἰκείωσιν, ἄρα * ταύτης προϊστάμενοι, τῷ κατ' αὐτῶν συνηγοροῦσιν ἀναθέματι. Καὶ πάλιν· εἰ κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν διωκομένην πρότασιν, τοῖς θελήμασι πρόσωπα συνεισάγονται· ἄρα δύο θελήματα λέγοντες, καὶ εἰ ἐσφαλμένως, διὰ τὴν οἰκείωσιν, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ συνεισαγόμενα αὐτοῖς, κατὰ τὴν τοιαύτην πρότασιν, λέγουσι πρόσωπα. Καὶ τίς οἴσει τὴν εἰς δύο πρόσωπα τοῦ ἑνὸς κατατομήν; ΠΥΡ. Τί οὖν οἱ πατέρες; * οὐχ ἡμέτερον εἶπον εἶναι, ὅπερ ὁ Χριστὸς ἐν ἑαυτῷ ἐτύπωσε θέλημα. ΜΑΞ. Ναὶ, ἡμέτερον. ΠΥΡ. Οὐκοῦν οὐ τὸ προσὸν αὐτῷ φύσει, διὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐσήμαναν, ἀλλ' ὅπερ κατ' οἰκείωσιν ἀνεδέξατο. ΜΑΞ. Ἐπειδὴ καὶ τὴν ἡμετέραν φύσιν ὁμοίως ἀνειληφέναι αὐτὸν ἔφασαν, ἄρα κατ' αὐτοὺς καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν κατ' οἰκείωσιν ψιλὴν ἔχων εὑρεθήσεται. Εἰ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθὲς, καὶ τοῦτο· εἰ δὲ τοῦτο ψευδὲς, κἀκεῖνο. ΠΥΡ. Τί οὖν, τὸ ἡμέτερον ἐν ἑαυτῷ τυπῶσαι εἰπόντες, τὸ * αὐτῷ φύσει προσὸν * ἐσήμαναν; ΜΑΞ. Ναί. ΠΥΡ. Πῶς τοῦτο φής; ΜΑΞ. Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ὅλος ἦν Θεὸς μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὅλος ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος μετὰ τῆς θεότητος· αὐτὸς, ὡς ἄνθρωπος, ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτοῦ τὸ ἀνθρώπινον ὑπέταξε τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν διδοὺς πρὸς μίμησιν· ἵνα καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τῆς ἡμῶν ἀφορῶντες σωτηρίας, τὸ ἡμέτερον ἑκουσίως προσχωρήσωμεν τῷ Θεῷ, ἐκ τοῦ μηκέτι θέλειν παρ' ὃ αὐτὸς θέλει. ΠΥΡ. Ἐκεῖνοι οὐ προθέσει κακῇ, ἢ πανουργίᾳ τινὶ, τοῦτο εἶπον, ἀλλὰ βουλόμενοι τὴν ἄκραν ἕνωσιν δηλῶσαι. ΜΑΞ. Εἰ τοῦτο τοῖς ἀπὸ Σευήρου δοθῇ, οὐκ ἀλόγως λοιπὸν, ὅσον πρὸς τὸ δοθὲν λῆμμα, κἀκεῖνοι λέξουσιν, ὅτι οὐ κακῇ προθέσει, ἢ πανουργίᾳ τινὶ, μίαν λέγομεν φύσιν, ἀλλὰ βουλόμενοι, καθάπερ καὶ ὑμεῖς, διὰ τοῦ θελήματος τὴν ἄκραν ἕνωσιν δι' αὐτῆς δεῖξαι; τοῖς γὰρ αὐτῶν κατ' αὐτῶν, ὃν τρόπον καὶ Δαβὶδ κατὰ τοῦ * Γολιὰθ, χρῶνται ὅπλοις. Ἰδοὺ οὖν ἓν θέλημα λέγοντες, * ταῖς αὐταῖς * ἐκείνοις καὶ ἐννοίαις καὶ φωναῖς συμπίπτουσι. Πλὴν τοῦτο τὸ ἓν θέλημα τί βούλονται ὀνομάζειν; * δίκαιον γάρ ἐστι τούτων τὴν προσηγορίαν δοῦναι. ΠΥΡ. Γνωμικὸν αὐτό φασι. ΜΑΞ. Οὐκοῦν, εἰ γνωμικὸν, καὶ παράγωγον· εἰ δὲ παράγωγον, ἡ γνώμη, ὡς πρωτότυπον, οὐσία ἐστίν. ΠΥΡ. Οὐκ ἔστιν ἡ γνώμη οὐσία. ΜΑΞ. Εἰ οὐσία οὐκ ἔστι, ποιότης ἐστί· καὶ εὑρεθήσεται ποιότης ἐκ ποιότητος· ὅπερ ἀδύνατον. Τί οὖν φασι τὴν γνώμην; ΠΥΡΡ. Ἡ γνώμη οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ ὅπερ ὁ μακάριος αὐτὴν ὡρίσατο Κύριλλος, ὅτι τρόπος ζωῆς. ΜΑΞ. Ὁ τρόπος τῆς κατ' ἀρετὴν, φέρε εἰπεῖν, ἢ κακίαν ζωῆς, ἆρα ἐξ ἐπιλογῆς ἡμῖν πρόσεστιν, ἢ οὔ; ΠΥΡΡ. Ἐξ ἐπιλογῆς πάντως. ΜΑΞ. Θέλοντες οὖν καὶ βουλόμενοι ἐπιλεγόμεθα, ἢ ἀθελήτως καὶ * ἀβουλεύτως; ΠΥΡΡ. Ὁμολογουμένως θέλοντες καὶ βουλόμενοι. ΜΑΞ. Οὐκοῦν ἡ γνώμη οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ ποιὰ θέλησις σχετικῶς τοῦ, ἢ ὄντος, ἢ νομιζομένου ἀγαθοῦ, ἀντεχομένη. ΠΥΡΡ. Ὀρθῶς τὴν τοῦ πατρικοῦ ὅρου ἐποιήσω ἐξήγησιν. ΜΑΞΙΜ. Εἰ ὀρθῶς ἡ τοῦ πατρικοῦ ὅρου ἐξάπλωσις γεγένηται, πρῶτον μὲν οὐ δυνατὸν, γνωμικὸν λέγειν θέλημα· πῶς γὰρ ἐν

* εἶναι.
* εἶπον ἡ οὐχ ἡμέτερον εἶναι.
* αὐτῷ
* ἐσήμαναν
* Γολιὰθ
* αὐτῶν
* ἐκείναις
* δίκαιον γάρ ἐστι
* ἀβουλεύτως;

θελήματος θέλημα προελθεῖν ἐνδέχεται; Ἔπειτα δὲ καὶ γνώμην λέγοντες ἐπὶ Χριστοῦ, ὡς ἡ περὶ * αὐτῆς ἔδειξε ζήτησις, ψιλὸν αὐτὸν δογματίζουσιν ἄνθρωπον, βουλευτικῶς διατιθέμενον καθ' ἡμᾶς, ἀγνοοῦντά τε, καὶ ἀμφιβάλλοντα, καὶ ἀντικείμενα ἔχοντα· εἴπερ περὶ τῶν ἀμφιβαλλομένων, καὶ οὐ περὶ τῶν ἀναμφιβόλων βουλεύεται. Ἡμεῖς μὲν γὰρ τοῦ μὲν * ἁπλῶς φύσει καλοῦ φυσικῶς ἔχομεν τὴν ὄρεξιν· τοῦ δὲ πῶς καλοῦ τὴν πεῖραν * διὰ ζητήσεως καὶ βουλῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἡμῶν καὶ γνώμη * προσφυῶς λέγεται, τρόπος οὖσα χρήσεως, οὐ * λόγος φύσεως· ἐπεὶ καὶ ἀπειράκις * μετέβαλλεν ἡ φύσις. ἐπὶ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης τοῦ Κυρίου, οὐ ψιλῶς καθ' ἡμᾶς ὑποστάσης, ἀλλὰ θεϊκῶς· Θεὸς γὰρ ἦν ὁ δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς ἐξ ἡμῶν σαρκὶ πεφηνώς· γνώμη λέγεσθαι οὐ δύναται. αὐτὸ γὰρ τὸ εἶναι, ἤγουν τὸ θεϊκῶς ὑποστῆναι, φυσικῶς καὶ τὴν πρὸς τὸ καλὸν εἶχεν οἰκείωσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κακὸν ἀλλοτρίωσιν, καθὼς καὶ ὁ μέγας τῆς ἐκκλησίας ὀφθαλμὸς Βασίλειος ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ μδ'. ψαλμοῦ διδάσκων, ὑφα- κατὰ τοῦτο δὲ ἐκλήψῃ καὶ τὸ Ἡσαΐᾳ περὶ αὐτοῦ εἰρημένον. ὅτι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον, ἢ προελέσθαι πονηρά, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν, διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀπειθεῖ πονηρίᾳ, τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν. τὸ γὰρ πρὶν ἢ, δηλοῖ ὅτι οὐ καθ' ἡμᾶς ζητήσας καὶ βουλευσάμενος, ἀλλὰ θεϊκῶς ὑποστάς, αὐτῷ τῷ εἶναι τὸ ἐκ φύσεως εἶχεν ἀγαθόν. ΠΥΡΡ. Τί οὖν, φυσικαί εἰσιν αἱ ἀρεταί; ΜΑΞ. Ναί, φυσικαί. ΠΥΡΡ. Καὶ εἰ φυσικαί, διὰ τί μὴ ἐπίσης πᾶσιν ἐνυπάρχουσι; * ΜΑΞ. Πᾶσι τοῖς ὁμοφυέσιν ἐπίσης ἐνυπάρχουσι. ΠΥΡΡ. Καὶ πόθεν ἐν ἡμῖν ἡ τοσαύτη ἀνισότης; ΜΑΞ. Ἐκ τοῦ μὴ ἐπίσης ἐνεργεῖν τὰ τῆς φύσεως· ὡς εἴπερ πάντες ἴσως, ἐφ' ᾧ καὶ γεγόναμεν, ἐνηργοῦμεν τὰ φυσικά, μία ἂν ἐδείκνυτο ἐν πᾶσιν, ὥσπερ φύσις, οὕτω καὶ ἀρετή, τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον οὐκ ἐπιδεχομένη. ΠΥΡΡ. Εἰ οὐκ ἐξ ἀσκήσεως ἡμῖν τὰ φυσικὰ πρόσεστιν, ἀλλ' ἐκ δημιουργίας, αἱ δὲ ἀρεταὶ φυσικαί· πῶς πόνῳ καὶ ἀσκήσει τὰς ἀρετάς, φυσικὰς οὔσας, κτώμεθα; ΜΑΞ. Ἡ ἄσκησις, καὶ οἱ ταύτῃ ἑπόμενοι πόνοι, πρὸς τὸ μόνον διαχωρίσαι τὴν ἐμφορηθεῖσαν διὰ αἰσθήσεως ἀπάτην τῇ ψυχῇ, ἐπινενόηνται τοῖς φιλαρέτοις, οὐ πρὸς τὸ ἔξωθεν προσφάτως ἐπεισαγαγεῖν τὰς ἀρετάς. ἔγκεινται γὰρ ἡμῖν ἐκ δημιουργίας, ὡς εἴρηται. ὅθεν καὶ ἅμα τελείως διακριθῇ ἡ ἀπάτη, ἅμα καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἀρετῆς τὴν λαμπρότητα * ἐπιδείκνυται ἡ ψυχή. * ὁ γὰρ ὁ μὴ ἄφρων, φρόνιμος· καὶ ὁ μὴ δειλός, ἢ θρασύς, ἀνδρεῖος· καὶ ὁ μὴ ἀκόλαστος, σώφρων· καὶ ὁ μὴ * ἀδικῶν, δίκαιος· κατὰ φύσιν δὲ ὁ λόγος φρόνησίς ἐστι· καὶ τὸ κριτικὸν δικαιοσύνη· καὶ ὁ θυμὸς ἀνδρεία· καὶ ἡ ἐπιθυμία σωφροσύνη· ἄρα τῇ ἀφαιρέσει τῶν παρὰ φύσιν τὰ κατὰ φύσιν καὶ * μόνα διαφαίνεσθαι οἶδεν· ὥσπερ καὶ τῇ τοῦ ἰοῦ ἀποβολῇ, ἡ τοῦ σιδήρου κατὰ φύσιν αὐγὴ καὶ λαμπρότης. ΠΥΡ. Μεγίστη * ἐντεῦθεν ἀναδέδεικται βλασφημία τῶν γνώμην ἐπὶ Χριστοῦ λεγόντων. ΜΑΞ. Χρὴ μηδὲ τοῦτο παρελθεῖν ἀπαρασήμαντον, ὅτι πολύτροπον καὶ πολύσημον παρά τε τῇ ἁγίᾳ γραφῇ καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἐστὶ τὸ τῆς γνώμης ὄνομα, * ὡς τοῖς ἐπιμελῶς ἀναγινώσκουσι δῆλον ὑπάρχει. ποτὲ μὲν γὰρ ἐπὶ παραινέσεως καὶ ὑποθήκης αὐτὸ φέρουσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ ἀπόστολος. περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω, γνώμην δὲ δίδωμι. ποτὲ δὲ * ἐπὶ βουλῆς, ὥσπερ ὁ μακάριος

* αὐτὸν
* πρῶτον
* καὶ
* προσφόρως
* λόγῳ
* μεταβαίνει· μετέβαλεν
* τοῖς ὁμογενέσι,
* ἐπιδείκνυται
* ὁ γὰρ μὴ
* ἄδικος
* μόνον
* ἐνταῦθα
* ἡ
* ἐπιβουλῆς

de facta est explanatio definitionis, primum quidem non potest dici sententialis voluntas: quomodo enim potest ex voluntate voluntas prodire & manare? Deinde vero qui sententiam in Christo dicunt, ut de ea quæstio facta demonstravit, hominem merum eum esse tradunt, consultantem more nostro, ignorantem, & dubitantem, & contraria habentem; siquidem de iis in quæ cadit dubitatio, & non de eo, in quod non cadit, quispiam consultat. Nos enim, quod simpliciter natura bonum est, naturaliter appetimus: id autem, quod aliquo modo bonum est, quærendo & consultando experimur. Idcirco penes nos esse & gnome, id est, sententia apte dicitur, quæ est modus utendi (voluntate) non ratio naturæ: alioqui infinities mutaretur natura. In humanitate autem Christi, quæ non mere more nostro, per se existebat, sed divine, *Deus enim erat, qui propter nos, & sicut nos, & ex nobis in carne apparuit, non potest dici sententia: ipsum enim esse, idest, ipsum divine subsistere, habebat naturaliter cognationem cum virtute, & a vitio alienationem, *sicut magnus Ecclesiæ oculus Basilius ait in interpretatione Psalm. 44. In eamdem, dicens, sententiam accipies, quod de eo apud Isaiam dictum est: „Priusquam cognoscat puer, aut eligat prava, eliget bonum; quoniam prius quam cognoscat puer bonum vel malum, repugnat malitiæ ut eligat bonum. Illud enim, prius quam, declarat quod non sicut nos quærendo & consultando, sed divine subsistens per ipsum suum esse habebat ex natura bonum. PYR. Quid igitur, sunt ne virtutes naturales? MAX. *Sane quidem naturales. PYR. Si naturales, quare non ex æquo omnibus insunt? MAX. Æque omnibus insunt qui ejusdem naturæ sunt. PYR. Et unde tanta in nobis inæqualitas? MAX. Ex eo quod quæ naturæ sunt non æqualiter excolimus & elaboramus. Nam si omnes pari studio, ad quod & nati sumus, quæ ex natura sunt operaremur, una utique in omnibus, uti natura, sic & virtus conspiceretur, neque plus, neque minus suscipiens. PYR. Si naturalia nobis non ex exercitatione, sed ex creatione proveniunt, virtusque naturalis est, quomodo exercitatione & labore virtutes, alioqui naturales, comparamus? MAX. Exercitatio, & qui eam sequuntur labores, ad depellendam dumtaxat fallaciam, quæ per sensus est animæ admixta, ab iis, qui studio virtutis tenentur, excogitati sunt, non autem ad inducendas extrinsecus recenter virtutes: insunt enim nobis ex creatione, ut diximus, unde simulatque perfecte dirimitur fallacia, continuo virtutis, quæ ex natura est, *splendorem anima profert. Si enim qui non est imprudens, prudens est; & qui non timidus, vel audax, fortis est: & qui non est impudicus, pudicus est: & qui non facit injuriam, justus: secundum autem naturam ratio, prudentia est: & (secundum naturam) judicandi facultas justitia est: & ira item (secundum naturam) fortitudo; similiter cupiditas (secundum naturam) temperantia; igitur usu venit, ut ablatis, quæ præter naturam sunt, quæ secundum naturam sunt, vel sola appareant: sicuti rubigine abrasa & extrita, ferri, fulgor, & splendor, qui natura inerat, apparet. PYR. Maxima hinc apparet blasphemia eorum, qui in Christo gnomen dicunt. MAX. Oportet nec hoc sine animadversione præterire, esse apud scripturam & sanctos Patres varium, ac multiplicis significationis, gnomes nomen, ut iis notum est, qui accurate legunt: aliquando enim pro admonitione & consilio, ipsum proferunt, ut cum ait Apostolus: De Virginibus autem præceptum Domini non habeo, γνώμην autem (id est, consilium) do: aliquando vero pro consultatione, ut cum ait David: Super popu-

populum tuum malignaverunt γνώμην, id est consultationem: quod alius interpres explanans, sic dixit: Super populum tuum malignaverunt βουλὴν (id est, consilium) quandoque pro sententia, ut cum ait de quopiam magnus propheta Daniel: Exivit sententia impudens ex persona regis: alias pro opinione, vel fide, vel sensu, ut enim ait Gregorius, cognomento Theologus in prima oratione de Filio: Quia vero non est res magna reprehendere, facillimum enim est, & omnium, qui volunt; viri autem pii est & cordati, dicere quid sentiat. Denique, ne si omnia singulatim percurram, turbam aggregem sermoni, vigintiocto significationes in hoc gnomæ nomine apud scripturam, & sanctos Patres observavi. Nec enim aliquid commune, aut particulare signat, sed ex iis, quæ prius dicta sunt, aut ex iis, quæ sequuntur, sententia ejus, qui loquitur, normam & regulam accipit. Quamobrem non potest fieri, ut hujusmodi nomen uni tantum rei significandæ adhibeatur. PYR. Quomodo enim potest quod multipliciter dicitur, unum aliquid ad significandum sortiri? MAX. Ut igitur turpitudo hujus hæresis magis pateat, aliter etiam enunciationem talem consideremus. PYR. Si placet, consideremus. MAX. Qui unam voluntatem dicunt, sive voluntatem electionis, sive gnomæ, sive liberæ potestatis; vel si aliter eam vocare eis libet (non enim de hoc contendimus) aut divinam, aut angelicam, aut humanam hanc dicere cogentur: & in primis, quodcumque horum dixerint, naturalem dicent, siquidem unumquodque eorum naturam significat: atque ita, quod visi sunt methodo divisionis effugere, hoc per methodum resolutionis probasse convincuntur. Consequenter vero, si dicent divinam voluntatem esse, Deum tantum natura esse Christum agnoverunt; si vero angelicam, neque Deum, neque hominem, sed naturam quamdam angelicam: si autem humanam, hominem tantum, & subjectum alterius potestati ostendent. PYR. Cum in hæc absurda incidunt, neque gnomicam, neque naturalem voluntatem dicunt, sed ajunt inesse nobis eam habilitate. MAX. Hæc habilitas inest nobis ex natura, an non ex natura? PYR. Ex natura. MAX. Rursus igitur ex arte resolutionis naturalem voluntatem dicent, & nihil eis profuit circuitus iste, & quia habilitas ex disciplina habitum efficit & promptitudinem; igitur ex disciplina & profectu habuit Christus, ut isti sentiunt, habitum voluntatis, & promptitudinem: & progressum faciebat, ignorans disciplinas, antequam disceret. Cur igitur aspernantur Nestorium, cujus vocibus & sententiis ardenter adhærent? Quod autem, cum unam voluntatem dicunt, illa, quæ Nestorius tenet, defendunt, testatur etiam expositio, quam ipsi defendunt; quæ declarat, Nestorium profiteri unam voluntatem in duabus personis ab ipso fictis. Ad hæc, cum recusent isti fateri esse voluntatem naturalem, dicturi sunt, esse hypostaticam, aut præter naturam: si enim hypostaticam esse dixerint, erit igitur sic quidem filius alia voluntate quam pater: hypostaticum enim solam hypostasim signat. Si præter naturam; occasum, interitumque substantiatum ejus docebunt: siquidem quæ sunt secundum naturam, ab iis intereunt, quæ sunt præter naturam. Hoc autem libenter ipsos interrogarem: Deus universorum & pater, vult quatenus pater, an quatenus Deus? si quatenus pater, alia erit ejus voluntas præter voluntatem filii; non enim pa-

λέγει Δαβίδ· ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην. ὅπερ ἄλλος ἐκδότης σαφηνίζων, ἐπὶ τὸν λαόν σου, ἔφη, κατεπανουργεύσαντο βουλήν. ποτὲ δὲ ἐπὶ τὸ ψῆφος, ὁπηνίκα Δανιήλ, ὁ ἐν προφήταις μέγας, λέγει περί τινος· ἐξῆλθεν ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς ἐκ προσώπου τοῦ βασιλέως· ποτὲ δὲ ἐπὶ δόξης, ἢ πίστεως, ἢ φρονήματος. ὁπηνίκα Γρηγόριος ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ υἱοῦ λόγῳ διέξεισιν. ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ἐπιτιμᾷν οὐ μέγα, ῥᾷστον γὰρ, καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ἀνδρός ἐστιν εὐσεβοῦς, καὶ νοῦν ἔχοντος· καὶ ἁπλῶς, ἵνα μὴ καθ' ἓν τὰ πάντα διεξερχόμενος, ὄχλον ἐπισωρεύσω τῷ λόγῳ, κατὰ εἰκοσιοκτὼ σημαινόμενα παρά τε τῇ ἁγίᾳ γραφῇ καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἐπιτηρησάμενος, τὸ τῆς γνώμης εὗρον ὄνομα. οὐδὲ γὰρ κοινοῦ τινος, ἢ ἰδικοῦ ἐμφαίνει χαρακτῆρα, ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν πρὸ αὐτοῦ λεγομένων, ἢ τῶν ἐφεξῆς, ἡ τοῦ λέγοντος κανονίζεται ἔννοια. διὸ καὶ ἀδύνατον, ἐφ' ἑνὶ καὶ μόνῳ σημαινομένῳ τὸ τοιοῦτον ἀφορίσαι ὄνομα. ΠΥΡΡ. Πῶς γὰρ ἐνδέχεται τὸ πολλαχῶς λεγόμενον, ὅρος τινὸς εἶναι ἀποπληρωτικόν; ΜΑΞ. Ἵνα οὖν τὸ * αἶσχος τῆς τοιαύτης αἱρέσεως φανερώτερον γένηται, καὶ ἑτέρως τὴν τοιαύτην διασκεψώμεθα πρότασιν. ΠΥΡΡ. Εἴ σοι φίλον, διασκεψώμεθα. ΜΑΞ. Ἓν θέλημα λέγοντες, εἴτε προαιρετικόν, εἴτε γνωμικόν, εἴτε * ἐξουσιαστικὸν ἢ καὶ ἑτέρως πως αὐτὸ καλεῖν βούλονται· οὐ γὰρ διαφερόμεθα περὶ τούτου· ἢ θεῖον, ἢ ἀγγελικόν, ἢ ἀνθρώπινον τοῦτο λέγειν βιασθήσονται. καὶ προηγουμένως μὲν, ὁ πότερον τούτων εἴπωσι, φυσικὸν λέξουσιν, εἴπερ ἑκάτερον αὐτῶν φύσεως ὑπάρχει δηλωτικόν· καὶ ὅπερ διὰ τῆς διαιρετικῆς μεθόδου φεύγειν * ἔδοξαν, τοῦτο διὰ τῆς ἀναλυτικῆς συνιστῶντες ἐδείχθησαν. ἑπομένως δὲ, εἰ μὲν θεῖον αὐτὸ λέξουσι, Θεὸν καὶ μόνον φύσει ὄντα τὸν Χριστὸν ἐγνώρισαν· εἰ δὲ ἀγγελικόν, * οὔτε Θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀγγελικήν τινα φύσιν· εἰ δὲ ἀνθρώπινον, ψιλὸν ἄνθρωπον, καὶ * ὑπεξούσιον αὐτὸν ἔδειξαν. ΠΥΡΡ. ὁπηνίκα τούτοις ἀπαντήσωσι ταῖς ἀτοπίαις, οὔτε φυσικόν, οὔτε γνωμικὸν λέγουσι τὸ θέλημα ἀλλ' ἐπιτηδειότητι προσεῖναι ἡμῖν φασιν. ΜΑΞ. Ἡ ἐπιτηδειότης αὕτη κατὰ φύσιν ἡμῖν πρόσεστιν, ἢ οὐ κατὰ φύσιν; ΠΥΡ. Κατὰ φύσιν. ΜΑΞ. Οὐκοῦν πάλιν κατὰ ἀνάλυσιν * φυσικὸν λέξουσι τὸ θέλημα, καὶ οὐδὲν ἐκ τῆς ἐφόδου ταύτης * ἀπώναντο· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιτηδειότης ἐκ μαθήσεως ποιεῖται τὴν ἕξιν, καὶ τὴν * προχείρισιν· ἀπὸ μαθήσεως ἄρα καὶ προκοπῆς ἔσχεν ὁ Χριστὸς κατ' αὐτοὺς τὴν ἕξιν τοῦ θελήματος, καὶ τὴν προχείρισιν· καὶ προέκοπτεν ἀγνοῶν πρὸ τῆς μαθήσεως τὰ μαθήματα. τίνος οὖν χάριν τὸν Νεστόριον ἀποστρέφονται, τῶν ἐκείνου θερμῶς ἀντεχόμενοι λέξεων καὶ ἐννοιῶν; ὅτι δὲ ἓν θέλημα λέγοντες, τὰ ἐκείνου ἐκδικοῦσι, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν συνηγορουμένη ἔκθεσις μαρτυρεῖ, ἓν θέλημα ἀποφηναμένου τὸν Νεστόριον πρεσβεύειν ἐπὶ τῶν πλαττομένων αὐτῷ δύο προσώπων. ἔτι τε, τὸ φυσικὸν εἶναι θέλημα ἀρνούμενοι, ἢ ὑποστατικὸν αὐτὸ, ἢ παρὰ φύσιν λέξουσιν. ἀλλ' εἰ μὲν ὑποστατικὸν αὐτὸ φήσουσιν, ἑτερόβουλος οὕτω γε ἔσται ὁ υἱὸς τῷ πατρί· μόνης γὰρ ὑποστάσεως χαρακτηριστικὸν τὸ ὑποστατικόν. εἰ δὲ παρὰ φύσιν, τὴν ἔκπτωσιν τῆς αὐτοῦ δογματίσουσιν οὐσίας, εἴπερ φθαρτικὰ τῶν κατὰ φύσιν τὰ παρὰ φύσιν. ἡδέως δ' ἂν αὐτοὺς καὶ τοῦτο ἠρόμην· ὅτι ὁ τῶν ὅλων Θεὸς καὶ πατὴρ, καθ' ὃ πατὴρ θέλει, ἢ καθὸ Θεός; ἀλλ' εἰ μὲν καθὸ πατὴρ, ἄλλο αὐτοῦ ἔσται παρὰ τὸ τοῦ υἱοῦ θέλημα· οὐ γὰρ πατὴρ ὁ υἱός. εἰ δὲ κα-

θὸ

* ἔσχατον
* ἀντεξουσιαστικόν.
* ἔδειξαν,
* οὔτε θεῖον οὔτε ἀνθρώπινον.
* ἀντεξούσιον
* αἵρεσιν
* ἀπόναντο.
* προχείρισιν.

ὁ Θεός, Θεὸς δὲ ὁ υἱός, Θεὸς καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ἄρα φύσεως εἶναι τὸ θέλημα δώσουσιν, ἤγουν φυσικόν. ἔτι· εἰ κατὰ τοὺς πατέρας, ὧν τὸ θέλημα ἕν, τούτων καὶ ἡ οὐσία μία ἐστί· κατ' αὐτοὺς δὲ ἓν τὸ θέλημα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ· ἄρα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τούτων λέγουσι τὴν οὐσίαν. καὶ πῶς οὕτως ἀσεβοῦντές φασιν, ὅτι περ τοῖς πατράσιν ἕπονται; καὶ πάλιν· εἰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς πατέρας ἡ τῆς φύσεως * διαφορὰ ἐν τῷ ἑνὶ θελήματι οὐ διαφαίνεται, ἀνάγκη αὐτοὺς ἢ ἓν θέλημα λέγοντας, φυσικὴν ἐν Χριστῷ μὴ λέγειν διαφοράν· ἢ φυσικὴν λέγοντας διαφοράν, ἓν θέλημα μὴ λέγειν, εἴπερ τοῖς πατρικοῖς κανόσιν ἑαυτοὺς ἀπευθύνουσι. καὶ πάλιν· εἰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς διδασκάλους, οὐκ ἔστι κοινὸν ἀμφοτέρων δηλαδὴ τῶν οὐσιῶν τὸ θέλημα, ἀνάγκη αὐτοὺς ἢ ἄμφω τὰς φύσεις * τοῦ αὐτοῦ μὴ λέγειν κοινῶς ἔχειν ἓν θέλημα· ἢ τοῦτο λέγοντας, φανερῶς τοῖς πατρικοῖς ἀπομάχεσθαι νόμοις τε καὶ θεσπίσμασι. ΠΥΡΡ. Λίαν σαφῶς καὶ συντετμημένως ἔδειξεν ὁ λόγος τὴν συμπεπλεγμένην πάσῃ ἐπινοίᾳ τῶν ἐναντίων ἀσέβειαν. τί * δὲ λέγομεν, ὅτι καὶ ἐκ τῶν πατέρων τοῦτο * δεικνύειν ἐπιχειροῦσι; ΜΑΞ. Εἰ μὲν τοὺς διαιροῦντας, καὶ τοὺς συγχέοντας τὴν θεοφρονὰ οἰκονομίαν, πατέρας καλεῖν βούλονται, συγχωροῦμεν αὐτοῖς· πάντες γὰρ * ἓν θέλημα ἐδόξασαν, καίτοι ἐκ διαμέτρου ἀλλήλων διεστηκότες τὴν ἀσέβειαν. εἰ δὲ τοὺς * ἐκκλησίας, οὐδαμῶς τοῦτο συγχωρήσομεν αὐτοῖς. * ἐπιδειξάτωσαν ἕνα μόνον τῶν ἐμφανῶν, καὶ πᾶσι * γνωρίμων· ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν ἡμέρᾳ τῆς τῶν ἡμετέρων διαγνώσεως ἐγκαλούμενοι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τίνος χάριν ἐδέξασθε φωνὴν ὅλον λύουσαν τῆς ἐμῆς σαρκώσεως τὸ μυστήριον; ἔχωμεν ἀπολογίαν· ὅτι τὴν ἐν πᾶσιν αἰδεσθέντες τοῦ πατρὸς ὑπόληψιν. ΠΥΡΡ. Τί οὖν τὸ εἰρημένον τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ τὸ γὰρ ἐκείνου θέλειν * οὐδὲν ὑπεναντίον τῷ Θεῷ, * θεωθὲν ὅλον, οὐκ ἐναντίον τῶν δύο θελημάτων ἐστί; ΜΑΞ. Οὐδαμῶς· τοὐναντίον, τῶν δύο θελημάτων μὲν οὖν, καὶ τῶν ἄλλων πάντων ἐμφαντικώτερον τῶν δύο τυγχάνει θελημάτων. ΠΥΡΡ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΜΑΞ. Ὥσπερ ἡ πύρωσις τὸ πυρωθὲν καὶ τὸ πυρῶσαν ἑαυτῇ συνεισάγει, καὶ ἡ ψύξις τὸ ψυχθὲν καὶ τὸ ψύξαν, καὶ ἡ βάδισις τὸ βαδίζον καὶ βαδιζόμενον, καὶ ἡ ὅρασις τὸ ὁρῶν καὶ ὁρώμενον, καὶ ἡ νόησις τὸ νοοῦν καὶ νοούμενον· οὐ γὰρ δυνατὸν, τὴν σχέσιν ἄνευ τῶν * σχετικῶν, ἢ λέγειν· οὕτω κατὰ τὸ ἀκόλουθον, καὶ τὸ θεωθὲν καὶ τὸ θεῶσαν. ἄλλως τε δὲ εἰ ἡ τοῦ θελήματος θέωσις ἐναντία ἐστὶ τῶν δύο θελημάτων κατ' αὐτοὺς, καὶ ἡ τῆς φύσεως θέωσις ἐναντία ἔσται τῶν δύο φύσεων· ἐπ' ἀμφοτέρων γὰρ τὸν αὐτὸν τῆς θεώσεως τέθεικεν ὁ πατὴρ λόγον. ΠΥΡ. Πάνυ συμβαίνουσα ἐδείχθη ἡ λύσις τοῦ πατρὸς τοῖς δύο θελήμασιν· ἀλλὰ δεῖ τούτῳ σύμφωνον δεῖξαι καὶ Γρηγόριον τὸν τὴν Νυσσαέων φαιδρύναντα ἐκκλησίαν· ἓν γὰρ αὐτὸν φρονοῦντα παράγουσι * θέλημα, ἐκ τοῦ εἰπεῖν τὸν πατέρα ἐπὶ τοῦ κυρίου· ἡ ψυχὴ θέλει, τὸ σῶμα ἅπτεται· δι' ἀμφοτέρων φεύγει τὸ πάθος. φασὶ γὰρ, ὅτι τῷ θείῳ θελήματι τῆς ἑνωμένης αὐτῷ καθ' ὑπόστασιν θεότητος ἔφη ὁ πατὴρ τὴν ψυχὴν τοῦ κυρίου θέλειν. ΜΑΞ. Οὐκοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν εἱρμὸν καὶ τὸ σῶμα τῇ θείᾳ ἁφῇ ἔφη ἅπτεσθαι· καὶ ἔσται κατ' αὐτοὺς καὶ ἁπτὴ ἡ θεότης· ἃ γὰρ αὐτοὶ περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ κυρίου λέγουσιν, ἕτερος ἐκ τῆς ἴσης ἐπερωτήσεως μετάγων περὶ σῶμα εἰς ἐσχάτην αὐτοὺς ἀπάγει πλάνην. ΠΥΡ. Πάνυ συνοπτικῶς τὸ βλάσφη-

* διαφορᾶς τῷ ἑνὶ θελήματι
* τῆς
* ἓν λέγομεν
* ἐπιδικάζουσιν
* μίαν θέλησιν ἐδόξ.
* ἐπιδειξάτωσαν ἕνα
* γνωρίμων
* οὐδὲ al.
* ἀλλὰ θεωθὲν
* σχετικῶν
* τὸ θέλ.

ter est filius. Si vero quatenus est Deus; Deus autem est filius, Deus item Spiritus sanctus; igitur concedent voluntatem esse naturæ, id est naturalem. Rursus; si secundum Patres, quorum est una voluntas, una etiam substantia est; opinione vero ipsorum, una est voluntas divinitatis Christi & humanitatis ejus: igitur unam & eamdem ajunt esse harum substantiam. Quomodo ergo, qui tam impii sunt, ajunt se Patres sequi? Ac rursus, si secundum ipsos illos Patres, differentia naturæ una voluntate non dignoscitur, neque discernitur; necesse est ipsos, vel unam voluntatem si dicunt, naturalem in Christo differentiam non dicere, vel si dicunt naturalem differentiam, unam voluntatem non dicere; siquidem se ipsos ad normas & regulas Patrum dirigunt. Ac rursus si, ut sentiunt iidem magistri & doctores, non est communis voluntas, ambarum scilicet substantiarum, necesse est ipsos aut dicere, ambas naturas ipsius non habere communiter unam voluntatem; aut si hoc dicunt, plane cum legibus & decretis Patrum pugnare. PYR. Valde clare & concise ratio demonstravit, implicatam esse impietatem cum omni cogitatione adversariorum. Sed quid dicemus, siquidem hoc etiam auctoritate Patrum demonstrare conantur? MAX. Si vocare volunt patres eos qui dividunt & confundunt divinam œconomiam (id est, dispensationem) damus eis: omnes enim unam voluntatem opinati sunt; cum tamen maxime inter se in impietate discrepent. Si vero patres Ecclesiæ vocant, nequaquam eis hoc concedemus: nam unum tantum ex illustribus, & notis apud omnes, producant, ut & nos in die illa, cum nostra dijudicabuntur, & Christus nos increpaverit, cur vocem probaverimus, quæ totum mysterium incarnationis dissolvit, excusare possimus nos, in omnibus patris opinionem reveritos fuisse. PYR. Quid igitur est quod ait Gregorius Theologus: „Velle enim illius in nulla re erat Deo contrarium, totum deificatum: „non est hoc contrarium duabus voluntatibus?„ MAX. Nequaquam, immo contra, magis hoc, quam cætera alia, duas voluntates ostendit. PYR. Quo modo hoc ais? MAX. Sicut inflammatio inflammatum & inflammantem secum infert; & refrigeratio refrigeratum & refrigerantem; ambulatio ambulantem & ambulatum; aspectus aspicientem & quod aspicitur; intelligentia intelligentem & rem intellectam; non enim potest habitudo sine habentibus habitudinem intelligi, aut dici: sic consequenter deificans & deificatum. Præterea, si voluntatis deificatio est contraria duabus voluntatibus, sicut isti sentiunt, deificatio etiam naturæ erit contraria duabus naturis: utrobique enim posuit Gregorius idem verbum deificationis. PYR. Demonstratum est, dictum patris Gregorii magnopere convenire cum duabus voluntatibus: sed oportet demonstrare concordare cum hoc alterum Gregorium qui Ecclesiam Nyssensium claram & illustrem reddidit: producunt enim eum pro una voluntate sentientem, eo quod „de Domino dixerit: Anima vult, corpus tan„gitur, utrisque fugit passionem: ajunt enim, dixisse patrem Gregorium, velle animam Domini voluntate divina divinitatis, cum ipsa anima secundum hypostasim unitæ. MAX. igitur eadem consequentia dixit, corpus divina tactione tangi, eritque eorum opinione divinitas tactilis: quæ enim ipsi de anima Domini dicunt, cum alius ad corpus traducit, pari ratione orationis prolatæ in summum errorem eos detrudit. PYR. Magna perspicacia, & brevita-

te blasphemiam hujusmodi interpretationis probasti. Quid vero dicemus de iis auctoritatibus, quas ex magno Athanasio producunt? ex quibus una est hæc; Mens Domini nondum Dominus, sed vel appetitio, vel voluntas, vel energia ad aliquid. MAX. Et hanc quoque auctoritatem contra se proferunt. Quamobrem vera ratio in omnibus quæstionibus utitur argumentis ipsorum ad eos ipsos confutandos. Nec enim sic unquam veritas inops erit, ut propria arma indigeat adversus adversarios. Si enim, ut hic pater ait; mens Domini nondum Dominus, aliud omnino præter Dominum erit mens ejus; hoc est non natura Dominus, sive Deus, mens Domini est, quia secundum hypostasim facta esse ejus creditur; idque ex eo perspicitur, quod subjunxit; eam esse vel appetitionem, vel voluntatem, vel energiam ad aliquid; pro regula usus ad hoc vere philosopho philosophorum Clemente in sexto libro Stromatum, qui θέλησιν, id est, appetitionem, definivit esse mentem appetentem, at vero βούλησιν, id est, voluntatem, appetitum rationi consentaneum, aut appetitionem de re quapiam; energiam vero ad aliquid dicit hic divinus doctor (Athanasius) quia ad omnia, quæ ab eo fiebant, ut Deum decebat, anima intelligente, & ratiocinante, secundum hypostasim ipsi unita usus est. PYR. Re vera quibus argumentis videntur pietatem oppugnare, iis ipsis nescientes redarguuntur. Oportet autem & aliam auctoritatem, quam ex eodem patre afferunt, examinare, ne ulla eis occasio adversus veritatem relinquatur. MAX. quæ ista auctoritas? ignoro enim. PYR. in qua ait admirandus ille vir; Natus est ex muliere, qui ex prima formatione sibi formam hominis erexit, & excitavit in ostensione carnis, sed sine voluntatibus carnalibus, & sine humanis cogitationibus, in imagine novitatis; voluntas enim erat solius divinitatis. MAX. Se ipsam interpretatur hæc auctoritas; idcirco nullo penitus subsidio ratiocinationis indiget. PYR. Quomodo igitur venit istis in dubium? MAX. Ex multa inscitia. Cui enim non est perspicuum, nisi omnino oculis animi captus sit, quod non de ratione naturali, sed de modo, quo secundum carnem extitit, hæc ille pater (Athanasius) recensuit, cum vellet demonstrare, fuisse incarnationem opus divinæ, & solius voluntatis, complacente Deo Patre, ac per se operante Filio, ac cooperante Spiritu sancto: non autem opus motus carnalis, & cogitationum humanarum, id est, ordinis & consecutionis nuptialis, non enim rationem naturæ novavit factus homo, qui erat Deus universorum; quoniam nec fuisset homo, qui non habuisset perfectam & immutabilem in omnibus rationem naturæ; sed modum, id est, conceptum e semine, & ortum per corruptionem. Rationes igitur naturales unitorum non negaverunt divini Ecclesiæ doctores; quin potius consentientes cum Evangelistis, & Apostolis, atque Prophetis, Dominum nostrum, & Deum Jesum Christum ambabus naturis suis salutem nostram voluisse, & operatum esse dixerunt. PYR. Potes hoc ex litteris veteris & novi Testamenti demonstrare? MAX. Maxime. Patres enim non suapte sponte, & a se ipsis excitati, sed ex ipsis litteris sacris, quod didicerunt, hoc nos amanter docuerunt: non enim erant ipsi qui loquebantur, sed gratia Spiritus, quæ copiose in ipsis versabatur. PYR. Quandoquidem ad imitationem divinæ bonitatis, cum propositum tibi esset juvare, in hos labores inquirendi te conjecisti, ne pigeat docere nos hoc. MAX. In sanctis Evangeliis di-

μοι τῆς τοιαύτης διαλέξεως παρέστησας. Τί δὲ φαμὲν καὶ περὶ τῶν ἀγομένων αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου χρήσεων, ὧν μία ἐστὶν αὕτη· Νοῦς κυρίου οὔπω κύριος, ἀλλ' ἢ θέλησις, ἢ βούλησις, ἢ ἐνέργεια πρός τι. ΜΑΞΙΜ. Καθ' ἑαυτῶν καὶ ταύτην προβάλλονται. Διὸ καὶ ὁ ἀληθὴς λόγος τοῖς αὐτῶν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν αὐτῶν ἐν πᾶσι κέχρηται προβλήμασι. Μηδὲ γὰρ οὕτω ποτὲ πτωχεύσειεν ἡ ἀλήθεια, ὥστε τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἀντιπάλων δεηθῆναι ὅπλων. Εἰ γὰρ κατὰ τὸν πατέρα νοῦς κυρίου οὔπω κύριος, ἄλλο πάντως παρὰ τὸν κύριον ἔσται ὁ νοῦς αὐτοῦ· τουτέστιν, οὐ φύσει κύριος, ἤγουν Θεός, ὁ νοῦς τοῦ κυρίου· καθ' ὑπόστασιν γὰρ * αὐτῷ γεγενῆσθαι πιστεύεται. Καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς· ἢ θέλησιν, ἢ βούλησιν, ἢ ἐνέργειαν πρός τι * αὐτὸν εἶναι, κανόνι χρώμενος πρὸς τοῦτο τῷ ὄντι φιλοσόφῳ τῶν φιλοσόφων Κλήμεντι ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Στρωματέων λόγῳ, τὴν μὲν θέλησιν νοῦν εἶναι ὀρεκτικὸν ὁρισαμένῳ, τὴν δὲ βούλησιν εὔλογον ὄρεξιν, ἢ τὴν περί τινος θέλησιν. Πρός τι δὲ ἐνέργειαν ὁ θεῖος οὗτος ἔφη διδάσκαλος· διότι πρὸς πάντα τὰ θεοπρεπῶς παρ' αὐτοῦ γινόμενα, τῇ καθ' ὑπόστασιν ἑνώσει αὐτῶν νοερᾷ καὶ λογικῇ ἐχρήσατο ψυχῇ. ΠΥΡ. Τῷ ὄντι δι' ὧν * ἀντιστρατεύεσθαι δοκοῦσι τῇ εὐσεβείᾳ, δι' αὐτῶν τὸν ἔλεγχον ὑπομείναντες οὐκ ἔγνωσαν. Δεῖ δὲ καὶ τὴν ἑτέραν, ἣν ἐκ τοῦ πατρὸς παράγουσιν, ἐπεξεργάσασθαι χρῆσιν, πρὸς τὸ μηδεμίαν αὐτοῖς ὑπολειφθῆναι πρόφασιν κατὰ τῆς ἀληθείας. ΜΑΞ. Τίς αὕτη; ἀγνοῶ γάρ. ΠΥΡ. * Ἥ φησιν ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος ἀνήρ· Ἐγεννήθη ἐκ γυναικός, ἐκ τῆς πρώτης πλάσεως τὴν ἀνθρώπου μορφὴν αὐτῷ ἀναστησάμενος, ἐν ἐπιδείξει * σαρκός, δίχα δὲ σαρκικῶν θελημάτων, καὶ λογισμῶν ἀνθρωπίνων, ἐν εἰκόνι καινότητος. Ἡ γὰρ θέλησις θεότητος μόνης. ΜΑΞ. Αὐθερμήνευτός ἐστι, οὐ δεῖται ὅλως τῆς ἐκ λογισμῶν βοηθείας. ΠΥΡ. Καὶ πῶς τούτοις * ἀμφίβολος τυγχάνει; ΜΑΞ. Ἐκ πολλῆς ἀμαθίας. Ἐπεὶ τίνι οὐκ * ἔστι καταφανές, εἰ μὴ πάντη τὸ τῆς ψυχῆς πεπήρωται ὀπτικόν· ὅτι οὐ περὶ τοῦ φυσικοῦ λόγου, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰ σάρκα αὐτοῦ ὑπάρξεως, ταῦτα ὁ πατὴρ διεξῆλθε, δεῖξαι βουλόμενος τὴν σάρκωσιν ἔργον εἶναι τῆς θείας καὶ μόνης θελήσεως, εὐδοκοῦντος μὲν τοῦ πατρός, αὐτουργοῦντος δὲ τοῦ υἱοῦ, καὶ συνεργοῦντος τοῦ ἁγίου πνεύματος· ἀλλ' οὐ σαρκικῆς κινήσεως, καὶ λογισμῶν ἀνθρωπίνων, εἴπουν γαμικῆς ἀκολουθίας. Οὐ γὰρ τὸν τῆς φύσεως λόγον ἐκαινοτόμησε γενόμενος ἄνθρωπος ὁ τῶν ὅλων Θεός· ἐπεὶ οὐδὲ ἄνθρωπος ἦν, ὁ ἀνελλιπῆ, καὶ ἀναλλοίωτον, τὸν ἐν πᾶσι τῆς φύσεως οὐκ ἔχων λόγον· ἀλλὰ τὸν τρόπον, ἤγουν, τὴν διὰ σπορᾶς σύλληψιν, καὶ τὴν διὰ φθορᾶς γέννησιν. Οὐκοῦν τοὺς φυσικοὺς τῶν ἑνωθέντων λόγους οὐδαμῶς ἠρνήσαντο οἱ θεόφρονες τῆς ἐκκλησίας διδάσκαλοι· ἀλλὰ συμφώνως τοῖς εὐαγγελισταῖς, καὶ ἀποστόλοις, καὶ προφήταις, τὸν κύριον ἡμῶν, καὶ Θεόν, Ἰησοῦν Χριστόν, κατ' ἄμφω τὰς αὐτοῦ φύσεις θελητικὸν καὶ ἐνεργητικὸν τῆς ἡμῶν ἔφασαν σωτηρίας. ΠΥΡ. Καὶ δύνασαι τοῦτο καὶ ἐκ τῶν τῆς παλαιᾶς, καὶ νέας δεῖξαι γραμμάτων; ΜΑΞ. Καὶ μάλιστα· καὶ γὰρ * οἱ πατέρες οὐκ οἴκοθεν κινούμενοι, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν μαθόντες, τοῦτο φιλανθρώπως καὶ ἡμᾶς ἐδίδαξαν· οὐ γὰρ αὐτοὶ ἦσαν οἱ λαλοῦντες, ἀλλ' ἡ δι' ὅλου περιχωρήσασα * αὐτοῖς χάρις τοῦ πνεύματος. ΠΥΡ. Ἐπειδὴ μιμήσει θείας ἀγαθότητος ὠφελῆσαι προθέμενος, εἰς τούτους τῆς ζητήσεως ἑαυτὸν τοὺς πόνους * ἐνδέδωκας, ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο διδάξαι. ΜΑΞ. Ἐν τοῖς ἁγίοις εὐαγγε-

* αὐτῷ
* αὐτὸν al. αὐτῷ κανόνι χρώμενος
* ἐπιστρατεύεσθαι
* φησιν al.
* σαφῶς
* ἀμφίβολος
* ἔστι
* καὶ οἱ
* εἰς αὐτούς

* ἐπιδημίας * ἤθελεν * ἐξελθεῖν * ὡς ὅτι * ἤθελεν * ἄπεστιν * ἐξελθεῖν * τόπου * τόπου· τόπος

γελίοις εἴρηται περὶ τοῦ κυρίου· ὅτι ἐν τῇ ἐπαύριον * ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς * εἰσελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· πρόδηλον δὲ, * ὅτι καθ' ὃ οὐκ ἦν ἐκεῖ, * ἠθέλησεν εἰσελθεῖν, οὐκ ἦν δὲ ἀνθρωπότητι· θεότητι γὰρ οὐδενὸς * ἄπεστιν· ἄρα οὖν καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεὸς, ἠθέλησεν * εἰσελθεῖν· καὶ θελητικὸς ἦν καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ οὐ καθ' ὃ Θεὸς, ἠθέλησεν * εἰσελθεῖν· καὶ θελητικὸς ἦν καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἑτέρωθι πάλιν, θέλω, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, καὶ αὐτοὶ ὦσιν· εἰ καθ' ὃ Θεὸς, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ * τόπου ἐστίν· οὐ γὰρ ἐν τόπῳ, καθ' ὃ Θεός. ὑπὲρ δὲ * τὸ ποῦ ἀδύνατον τὴν κτιστὴν φύσιν ὑπάρχειν. ἄρα, καθ' ὃ ἄνθρωπος, θέλει, ἵνα ὅπου ἐστὶ, καὶ αὐτοὶ ὦσι. καὶ θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς, καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν· καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον, εἶπε· διψῶ· καὶ ἔδωκαν αὐτῷ οἶνον μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν. κατὰ ποῖον οὖν τὸ μέρος διψῆσαι αὐτὸν λέγεται; εἰ μὲν κατὰ τὴν θεότητα, ἐμπαθὴς ἔσται ἡ θεότης αὐτοῦ, πόσεως παρὰ φύσιν ἐφιεμένη· εἰ δὲ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἄρα καθὸ ἐδίψησε, κατ' ἐκεῖνο καὶ τὸ ἀκατάλληλον τῇ φύσει οὐκ ἠθέλησε πιεῖν· καὶ θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἀλλαχοῦ φησι· καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι. εἰ τῆς σαρκὸς φύσει ὁ περίπατος, ἀλλ' οὐ τῆς καθ' ὑπόστασιν ἑνωμένης αὐτῇ θεότητος, ἄρα καθ' ὃ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ περιπατῶν, οὐκ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν· καὶ θελητικὸς ὁ αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἑτέρωθι πάλιν· κἀκεῖθεν ἐξελθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας· καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ. * ὁμολόγηται δὲ παρὰ πάντων ἡ πορεία φύσει τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς εἴρηται, εἶναι τοῦ κυρίου, ἀλλ' οὐ τῆς αὐτοῦ θεότητος· εἰ δὲ καθ' ὃ ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐ καθ' ὃ Θεὸς, φύσει πρόσεστιν αὐτῷ ἡ πορεία, ἄρα καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος, παρπορευόμενος μετὰ τῶν μαθητῶν, οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ· καὶ θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἑτέρωθι πάλιν· κἀκεῖθεν ἀναστὰς, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὅρια Τύρου καὶ Σιδῶνος. καὶ εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν, οὐδένα ἤθελε γνῶναι. καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν· εἰ καθ' ὃ Θεὸς, ὁ Χριστὸς δύναμις ἦν αὐθυπόστατος, καθ' ὃ δὲ ἄνθρωπος, ἀσθένεια· εἰ γὰρ καὶ ἐσταυρώθη, φησὶν ὁ θεῖος ἀπόστολος, ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ. ἄρα, καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεὸς, εἰσελθὼν εἰς οἰκίαν, οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ· καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν· καὶ θελητικὸς ἦν αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἀλλαχοῦ φησι· περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς· εἰ μὲν καθ' ὃ * Θεὸς, τοῦτό τις περὶ αὐτοῦ εἰρῆσθαι ἐκλάβοι, πέρασι σωματικοῖς * τῷ ἄνω, φημὶ, καὶ τῷ κάτω· τῷ ἔμπροσθεν, καὶ τῷ ὄπισθεν, τῷ * δεξιῷ, καὶ τῷ ἀριστερῷ, διειλῆφθαι ὁ τοιοῦτος τὴν θεότητα λέγειν ἀναγκασθήσεται. εἰ δὲ καθ' ὃ ἄνθρωπος, τοῦτο εἰρῆσθαι περὶ τούτου λέγει, ἄρα θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ἀλλαχοῦ φησι· καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες αὐτῷ, ποῦ θέλεις, ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμέν σοι τὸ πάσχα φαγεῖν; εἰ ἡ βρῶσις τοῦ πάσχα τῶν ὑπὸ νόμον ἐστὶ, γέγονε δὲ ὁ κύριος, καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεὸς, ὑπὸ νόμον· ἄρα καθ' ὃ ἄνθρωπος θέλων, ἔφαγε τὸ πάσχα, καὶ θελητικὸς ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. καὶ ὁ θεῖος δὲ ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ περὶ αὐτοῦ φησιν· ὑπήκοος γενόμενος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ· θέλων οὖν ἄρα ὑπήκουσεν, ἢ μὴ θέλων; ἀλλ' εἰ μὲν μὴ θέλων, τυραννὶς ἂν εὐλόγως, καὶ οὐχ ὑπακοὴ λεχθείη· εἰ δὲ θέλων, ὑπήκοος δὲ, οὐ καθ' ὃ Θεὸς, ἀλλὰ

* ὁμολογεῖται

* Θεὸς ἦν, ἔτο

* τὸ ἄνω φημὶ, καὶ τὸ κάτω τὸ ἔμπροσθεν, καὶ τὸ ὄπισθεν τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν, * δεξιῷ καὶ τῷ ἀριστερῷ al.

ctum est de Domino: quod & postera die voluit Jesus intrare in Galilæam: perspicuum est, quod quatenus non aderat illic, voluit intrare: non autem aderat humanitate; divinitate enim nusquam abest: igitur quatenus homo, & non quatenus Deus, voluit intrare, poteratque quatenus homo velle. Et in alio loco rursus: Volo, inquit, ut ubi ego sum, & ipsi sint. Si Christus quatenus Deus, est supra ubi, non enim quatenus Deus, est in loco; supra locum vero non potest esse natura creata: igitur quatenus homo, vult, ut ubi est, sint etiam ipsi: atque ita idem, quatenus homo, potestate voluntatis præditus erat. Et alias: Et cum venisset ad locum, dixit: sitio; & dederunt ei vinum cum felle mixtum, & cum gustasset noluit bibere: qua parte dicitur sitivisse eum? siquidem divinitate, erit divinitas ejus passionibus obnoxia, quæ potionem præter naturam experivit: si autem humanitate, igitur qua parte sitivit, illa parte noluit, quod naturæ suæ non conveniebat; & poterat velle quatenus homo. Et alibi inquit: Et ambulabat Jesus in Galilæa, non enim volebat in Judæa ambulare, quia quærebant eum Judæi, ut occiderent. Si ambulatio natura erat carnis, & non divinitatis secundum hypostasim ei unitæ; igitur quatenus homo ambulans in Galilæa nolebat ambulare in Judæa; & idem poterat velle, quatenus homo. Rursus in alio loco: Et illinc egressi transibant per Galilæam; & non volebat, ut aliquis sciret. Omnibus certum est, itionem natura esse humanitatis Domini, ut dictum est, non divinitatis ejus, quod si itio, quatenus homo erat, & non quatenus Deus, natura ei inerat: igitur etiam quatenus homo, transiens cum discipulis suis, non voluit, ut aliquis sciret, & poterat idem, etiam quatenus homo, velle. Item alias: Et surgens inde, abiit in fines Tyri & Sidonis, & ingressus domum, neminem voluit scire, & non potuit latere. Si Christus, quatenus Deus, erat virtus per se subsistens, quatenus vero homo, infirmitas: Et si enim, inquit divinus Apostolus, crucifixus est ex infirmitate, sed vivit ex virtute Dei; igitur quatenus homo, & non quatenus Deus, ingressus in domum, non voluit, ut aliquis sciret, & non potuit latere: habuitque quatenus homo potestatem volendi. Et alibi inquit: Circa quartam vigiliam noctis venit ad eos, ambulans supra mare, & voluit prætertire eos. Si quis hoc de eo, quatenus Deus erat, dictum esse exponat, cogetur is dicere, interceptum esse divinitatem terminis corporeis, supra, inquam, & infra, ante & post, dextro, & sinistro: sin vero dicta hæc esse de eo, quatenus, homo erat, dixerit; igitur poterat idem ipse velle, etiam quatenus homo. Et in alio loco: & accesserunt ad eum discipuli ejus dicentes; Ubi vis, ut euntes paremus tibi comedere Pascha? Si esus Paschæ est eorum, qui sunt sub lege, fuit autem Dominus, quatenus homo, non quatenus Deus, sub lege: igitur quatenus homo volens comedit Pascha; poteratque velle idem etiam quatenus homo. Et divinus Apostolus, in epistola ad Hebræos de eo ait: Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Volens igitur obedivit, an non volens? siquidem non volens, tyrannis merito, & non obedientia dicetur: sin vero volens, obediens autem, non quatenus Deus, sed quatenus homo,

fuit,

fuit; quatenus enim Deus, nec obediens, ut patres sentiunt, nec inobediens: hæc enim ad secundos pertinent, & eorum sunt, qui sunt sub manu & potestate alterius, ut ait divinus Gregorius: igitur quatenus homo etiam poterat velle. Et beatus David Psalm. 39. Sacrificium inquit, & oblationem noluisti; corpus autem perfecisti mihi: holocausta, & pro peccato non postulasti; tunc dixi; ecce venio: in capite libri scriptum est de me, ut faciam voluntatem tuam, Deus meus, volui. Quod autem Pater dicitur Deus Christi, quatenus Christus homo est, & non quatenus Deus; sicut & Pater dicitur ejus, quatenus Deus, & non quatenus homo, nec adversarios arbitror dubitare. Si igitur quatenus homo est & non quatenus Deus, Deus ejus est Pater; igitur etiam quatenus homo, & non quatenus Deus, voluit voluntatem Patris & suam facere. Voluntas enim Patris etiam ipsius est, cum & ipse substantialiter sit Deus: quod si hoc ita est, non solum, quatenus Deus & ejusdem cum Patre substantiæ, poterat velle, sed etiam quatenus homo, & ejusdem nobiscum substantiæ. Scire autem oportet, quod hæc verba Psalmi, quæ nunc proposita sunt, divinus Apostolus in epistola ad Hebræos, de Domino accepit & interpretatus est. Magnus vero Moyses Deum introducit dicentem in creatione hominis: Faciamus hominem ad imaginem nostram & ad similitudinem. Si igitur homo est imago divinæ naturæ; natura autem divina liberæ potestatis est: igitur & imago, siquidem similitudinem archetypi servat, natura est liberæ potestatis: quod si sis est; factum est autem, quod erat natura archetypum, etiam natura imago: igitur idem secundum ambas suas naturas poterat natura velle. Demonstratum enim prius est auctoritate Patrum, voluntatem esse, potestatem natura liberam. Est autem sciendum dici liberam potestatem æquivoce, sicut & naturam; aliter enim accipitur in Deo, & aliter in Angelis, & aliter in hominibus. In Deo quidem supersubstantialiter, in angelis vero tamquam concurrente aggressione cum habitu, & omnino interpositionem temporis non admittente; in hominibus autem, tamquam habitu prius tempore ipsa aggressione cogitato. Si enim Adam volens obedivit, & volens spectavit, & cum voluisset comedit, igitur voluntas est in nobis, quæ primum afficitur. Quod si voluntas in nobis primum patitur, hanc autem Verbum, cum caro factum est, ut isti sentiunt, non assumpsit, non ergo positus sum ego extra peccatum: quod si extra peccatum non sum positus, non sum consecutus salutem: siquidem quod non est assumptum, non est curatum. Deinde si opus & fabricatio ejus est libera potestas naturæ, hanc autem potestatem Verbum caro factum, opinione istorum, cum natura secundum unionem inexplicabilem non assumpsit; aut quia improbavit fabricam suam, tamquam non bonam, eam a se rejecit, & amandavit: aut quia nobis invidit curationem ejus, nos quidem perfecta salute privans, se vero sub passione esse demonstrans, aut non volendo, aut non valendo perfecte salvare. Hæc hactenus de eo, quod Verbum Dei incarnatum, natura, etiam quatenus homo, velle poterat. Quod autem idem etiam, quatenus Deus, natura habeat voluntatem, hinc sciemus; ait enim ipse Dominus noster & Deus, sola veritas, de se ipso in Evangeliis sic: Hierusalem, Hierusalem, quæ occidis prophetas, & lapidas eos, qui ad te missi sunt, quoties volui congregare filios tuos, sicut gallina congregat pullos suos sub alis, & noluistis: nunc autem relinquetur vobis domus vestra deserta. Perspi-

καθ' ὃ ἄνθρωπος, γέγονε· καθ' ὃ γὰρ Θεός, οὔτε ὑπήκοος, κατὰ τοὺς πατέρας, οὔτε ἀνήκοός ἐστι. Τῶν γὰρ δευτέρων, καὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα ταῦτα, φησὶν ὁ θεῖος Γρηγόριος· ἄρα καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος, θελητικὸς ἦν. Καὶ ὁ μακάριος δὲ Δαυὶδ ἐν τῷ τριακοστῷ * ἐνάτῳ ψαλμῷ· θυσίαν, καὶ προσφοράν, φησίν, οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι· ὁλοκαυτώματα, καὶ περὶ ἁμαρτίας, οὐκ ἐξεζήτησας· τότε εἶπον· ἰδοὺ ἥκω. ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου, ὁ Θεός μου, ἐβουλήθην. Ὅτι μὲν καθ' ὃ ἄνθρωπος ὁ Χριστός, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεός, Θεὸς αὐτοῦ λέγεται ὁ πατήρ, ὥσπερ καὶ πατήρ, καθ' ὃ Θεός, καὶ οὐ καθ' ὃ ἄνθρωπος, οὐδὲ τοὺς ἐναντίους οἶμαι ἀμφιβάλλειν. Εἰ δὲ καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεός, Θεὸς αὐτοῦ ἐστιν ὁ πατήρ· ἄρα καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ οὐ καθ' ὃ Θεός, ἐβουλήθη τὸ θέλημα τοῦ πατρός, καὶ * αὐτοῦ ποιῆσαι· αὐτοῦ γὰρ ἐστι καὶ τὸ τοῦ πατρὸς θέλημα, καὶ Θεοῦ κατ' οὐσίαν αὐτοῦ ὄντος· εἰ δὲ τοῦτο, οὐ μόνον καθ' ὃ Θεός, καὶ τῷ πατρὶ ὁμοούσιος, ἦν θελητικός, ἀλλὰ καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος, καὶ ἡμῖν ὁμοούσιος. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς τὰ νῦν * ἐξαρτεθέντα τοῦ ψαλμοῦ ῥήματα ὁ θεῖος ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ εἰς τὸν Κύριον ἐξείληφεν· ὁ μέγας δὲ Μωϋσῆς ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώπου γενέσει τὸν Θεὸν εἰσάγει λέγοντα· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, * καὶ ὁμοίωσιν. Εἰ οὖν εἰκὼν ὁ ἄνθρωπος τῆς θείας φύσεως, αὐτεξούσιος δὲ * φύσις ἡ θεία, ἄρα καὶ ἡ εἰκών, εἴπερ τὴν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον σώζει ὁμοίωσιν, αὐτεξούσιος φύσει τυγχάνει· εἰ δὲ τοῦτο, γέγονε δὲ τὸ φύσει ἀρχέτυπον καὶ εἰκὼν φύσει, ἄρα κατ' ἄμφω τὰς αὐτοῦ φύσεις θελητικὸς φύσει ὑπῆρχεν ὁ αὐτός, προαποδέδεικται γὰρ ἐκ τῶν πατέρων, τὸ θέλημα εἶναι τὴν κατὰ φύσιν αὐτεξουσιότητα. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὡς ἡ αὐτεξουσιότης ὁμωνύμως λέγεται μέν, ὥσπερ καὶ ἡ φύσις. Ἄλλως δὲ ἐπὶ Θεοῦ λαμβάνεται, καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀγγέλων, καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐπὶ μὲν Θεοῦ ὑπερουσίως· ἐπὶ δὲ ἀγγέλων ὡς συντρεχούσης τῇ ἕξει τῆς προχειρήσεως, * καὶ παρενθήκην ὅλως χρόνου μὴ ἐπιδεχομένης· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς χρονικῶς τῆς ἕξεως προεπινοουμένης τῆς * ἐπιχειρήσεως. Εἰ γὰρ θέλων ὁ Ἀδὰμ ὑπήκουσε, καὶ θέλων ἐθεάσατο, καὶ θελήσας ἔφαγεν, ἄρα πρωτοπαθὴς ἐν ἡμῖν ἡ θέλησις. Εἰ δὲ πρωτοπαθὴς ἐν ἡμῖν ἡ θέλησις, ταύτην δὲ μετὰ τῆς φύσεως, κατ' αὐτούς, οὐ προσείληφεν ὁ Λόγος ἐνανθρωπήσας, οὐκ ἄρα ἐγὼ χωρὶς ἁμαρτίας γέγονα· εἰ δὲ ἐγὼ χωρὶς ἁμαρτίας οὐ γέγονα, οὐκ ἄρα ἐσώθην, εἴπερ τὸ ἀπρόσληπτον ἀθεράπευτον. Ἔπειτα δέ, εἰ ἔργον * αὐτοῦ, καὶ ποίημα, ἡ * αὐτεξούσιος τῆς φύσεως ὑπάρχει δύναμις· ταύτην δ' ὁ Λόγος σαρκωθεὶς κατ' αὐτοὺς μετὰ τῆς φύσεως καθ' ἕνωσιν ἄρρητον οὐ προσείληφεν, ἢ κατεγνωκὼς τῆς οἰκείας δημιουργίας, ὡς οὐ καλῆς, ταύτην ἑαυτοῦ ἀπεπέμψατο, ἢ φθονήσας ἡμῖν τῆς κατ' αὐτὴν θεραπείας, ἡμᾶς μὲν τῆς * ἐντελοῦς ἀποστερῶν * σωτηρίας, καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ πάθος ὄντα δεικνύς, * τῷ μὴ θέλειν, ἢ τῷ μὴ δύνασθαι τελείως σώζειν. Ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θελητικὸν εἶναι φύσει τὸν σαρκωθέντα Θεὸν Λόγον, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος. Περὶ δὲ τοῦ θελητικὸν εἶναι φύσει τὸν αὐτὸν καὶ καθ' ὃ Θεός, ἔνθεν εἰσόμεθα. Φησὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεός, ἡ μόνη ἀλήθεια, περὶ ἑαυτοῦ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις οὕτως· Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας, καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὅνπερ ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας· καὶ οὐκ ἠθελήσατε· νῦν ἀφίεται ὑμῖν

* ἐνάτῳ δὲ ψαλμῷ
* ἑαυτοῦ
* παρατεθέντα τὰ ψαλμοῦ ῥήματα
* καθ' ὁμοίωσιν al.
* ἡ θεία φύσις al.
* ὡς καὶ
* προχειρήσεως al.
* αὐτοῦ
* αὐτεξουσιότης, καὶ φύσεως
* παντελοῦς
* θεραπείας
* τὸ μὴ

μὴν ὁ οἰκεῖος ἡμῶν ὅρμος. δῆλον γὰρ, ὅτι ἢ καθ' ὃ ἄνθρωπος, τοῦτο εἴρηκεν· εἴπερ προσφάτως ἐγεγόνει ἄνθρωπος· ἀλλὰ καθ' ὃ Θεὸς, δείξας τοὺς ποικίλους τῆς σοφῆς αὐτοῦ * ἀεὶ τὸν ἄνθρωπον προνοίας τρόπους· δι' ὧν θελήσας ἀπὸ τῆς τῶν ἐκτὸς πλάνης τὴν φύσιν πρὸς ἑαυτὸν ἐπισυνάξαι, * αὐτὴ οὐκ ἠθέλησε. Καὶ πάλιν φησίν· ὥσπερ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς, καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς, οὓς θέλει, ζωοποιεῖ. εἰ τὸ, ὡς, ἐπίῤῥημα συγκριτικόν ἐστιν, αἱ δὲ συγκρίσεις * τῶν ὁμοουσίων, οὐκ ἄρα τοῦτο δυνατὸν κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἐπὶ Χριστοῦ λέγεσθαι· οὐκοῦν ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ σωτὴρ, ὅτι ὥσπερ ὁ πατὴρ, Θεὸς ὢν, θελήματι τοὺς νεκροὺς ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ αὐτὸς, ὁμοούσιος ὢν τῷ πατρὶ, καὶ ὁμοθελὴς, οὓς θέλει, ζωοποιεῖ· ταῦτα τῶν εὐαγγελιστῶν, καὶ ἀποστόλων, καὶ προφητῶν τὰ δόγματα· τίς οὖν ὑπὲρ ταῦτα μείζων ἀπόδειξις περὶ τοῦ φύσει εἶναι θελητικὸν τὸν αὐτὸν καὶ καθ' ὃ Θεός ἐστι, καὶ καθ' ὃ ἄνθρωπος; ΠΥΡΡ. Οὐδὲν τούτων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ φυσικὰ εἶναι τὰ θελήματα σαφέστερον· πῶς οὖν τὸν ἐπιδοθέντα λίβελλον ὑπὸ Μηνᾶ, τοῦ γενομένου ἐπισκόπου * τῆς βασιλίδος, ἓν θέλημα ἔχοντα, ἐδέξατο Βιγίλιος, ὁ τῆς Ῥωμαίων τηνικαῦτα πρόεδρος· καὶ τοῦτο, ἐμφανισθέντος * αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ σεκρέτῳ τοῦ τηνικαῦτα τῶν Ῥωμαίων βασιλεύοντος, καὶ * τῆς συγκλήτου. ΜΑΞ. Θαυμάζω, πῶς πατριάρχαι ὄντες κατετόλμησαν τοῦ ψεύδους. ὁ προηγησάμενός σου πρὸς * Ὀνώριον γράφων εἶπεν· ὅτι ὑπεγράφη μὲν, οὐκ ἐπεδόθη δὲ, οὔτε ἐνεφανίσθη αὐτῷ. σὺ δὲ ἐν ταῖς πρὸς τὸν ἐν ἁγίοις Ἰωάννην τὸν πάπαν ἔφης· ὅτι * ἐπεδόθη, καὶ ἐνεφανίσθη, ἀναγνωσθεὶς διὰ Κωνσταντίνου κοιαίστωρος· τίνι οὖν * πεισθῶμεν σοὶ, ἢ τῷ πρὸ σοῦ; οὐ γὰρ δυνατὸν ἀμφοτέρους ἀληθεῦσαι. ΠΥΡ. Καὶ οὕτω γέγραπται τῷ πρὸ ἐμοῦ; ΜΑΞ. Οὕτω γέγραπται. ΠΥΡ. Ἔστω περὶ Βιγιλίου ταῦτα. τί ἔχεις περὶ Ὀνωρίου εἰπεῖν, φανερῶς πρὸς τὸν πρὸ ἐμοῦ ἓν δογματίσαντος θέλημα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; ΜΑΞ. Τίς ἀξιόπιστος ἐξηγητὴς τῆς τοιαύτης καθέστηκεν ἐπιστολῆς, * ὁ ταύτην ἐκ προσώπου * Ὀνωρίου συντάξας, ἔτι * περιὼν, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ καλῶν, καὶ τοῖς τῆς εὐσεβείας δόγμασι πᾶσαν τὴν δύσιν * καταφαιδρύνας, ἢ οἱ Κωνσταντινουπόλει τὰ ἀπὸ καρδίας λαλοῦντες; ΠΥΡ. Ὁ ταύτην συντάξας. ΜΑΞ. Ὁ αὐτὸς οὖν πρὸς τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον, τὸν γενόμενον βασιλέα, ἐκ προσώπου πάλιν Ἰωάννου τοῦ ἐν ἁγίοις πάπα περὶ αὐτῆς γράφων, ἔφη· ὅτι ἓν θέλημα ἔφαμεν ἐπὶ τοῦ κυρίου, οὐ τῆς θεότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ μόνης τῆς ἀνθρωπότητος. Σεργίου γὰρ γράψαντος· ὥς τινες δύο θελήματα λέγουσιν ἐπὶ Χριστοῦ ἐναντία, ἀντεγράψαμεν, ὅτι ὁ Χριστὸς δύο θελήματα ἐναντία, οὐκ εἶχε, σαρκὸς φημὶ, καὶ πνεύματος, ὡς ἡμεῖς ἔχομεν μετὰ τὴν παράβασιν, ἀλλ' ἓν μόνον, τὸ φυσικῶς χαρακτηρίζον τὴν αὐτοῦ ἀνθρωπότητα. καὶ τούτου ἀπόδειξις ἐναργὴς, τὸ καὶ μελῶν, καὶ σαρκὸς μνησθῆναι· ἅπερ ἐπὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ ἐκεῖνα ληφθῆναι οὐ συγχωρεῖ. εἶτα καὶ προκατάληψιν ἀνθυποφορᾶς ποιούμενος, φησί· εἰ δέ τις, λέγοι· καὶ τίνος χάριν περὶ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ διαλαβόντες, περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ μνήμην οὐκ ἐποιήσασθε; φαμὲν ὅτι πρῶτον μὲν πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἡ ἀπόκρισις γέγονεν· ἔπειτα δὲ καὶ τῷ τῆς γραφῆς ἔθει, ὡς ἐν πᾶσι, κἂν τούτῳ ἑπόμενοι, ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς θεότητος αὐτοῦ διαλεγομένης, ὡς ὅταν λέγῃ ὁ ἀπόστολος· Χριστὸς Θεοῦ δύναμις, καὶ Θεοῦ σοφία. ποτὲ δὲ ἀπὸ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, καὶ μόνον. ὡς ὅταν ὁ αὐτὸς λέγῃ· τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί. ΠΥΡ. Ἀπλούστερον ὁ πρὸ ἐμοῦ, τῇ λέξει προσεσχηκὼς, τὴν ἰδί-

[Margin notes: * πρὸς — * αὐτὰ — * ἐπ' αὐτῶν — * ταύτης — * ὡς, αὐτῷ. — * τῆς συγκλήτου al. — * τὸν ἐν ἁγίοις Ὀνώρ. — * καὶ παρεδόθη — * πεισόμεθα — * ἐπὶ τῷ — * τοῦ ἐν ἁγίοις — * καὶ περιὼν — * καταφαιδρύνων]

cuum enim est, quod non quatenus homo, hoc dixit, si quidem recenter fuerat factus homo, sed quatenus Deus, qui varios modos sapientis providentiæ suæ circa hominem demonstravit, quibus voluit naturam ab errore externorum abducere, & sibi aggregare; ipsa autem noluit. Rursus ait: sicut pater suscitat mortuos & vivificat, sic & filius quos vult vivificat: sicut, adverbium est comparationis, comparationes autem sunt in his, quæ sunt ejusdem substantiæ: non potest igitur dici hoc in Christo secundum humanitatem. Igitur docuit nos Salvator, quod sicut Pater, Deus existens, voluntate mortuis tribuit vitam, sic etiam ipse, quippe cum ejusdem substantiæ sit & ejusdem voluntatis, quibus vult vitam præbet. Hæc sunt Evangelistarum, & Apostolorum, atque Prophetarum dogmata. Quæ igitur major demonstratio esse potest, quam sint hæc, posse eumdem natura velle, quatenus Deus est, & quatenus homo? PYRRHUS. Nihil his apertius ad demonstrandum naturales esse voluntates. Quomodo igitur Vigilius tunc Pontifex Romanus libellum a Mena Episcopo hujus urbis regiæ oblatum, qui unam voluntatem continebat, accepit; idque cum esset ei ostensus in secreto regio Imperatoris, qui tunc erat, & in Senatu? MAXIMUS. Admiror, quomodo Patriarchæ cum sint, audeant mentiri. Qui tibi antecessit in suis ad Honorium litteris scripsit, commonefactum quidem fuisse de eo libello, non autem oblatum, nec ostensum: ipse vero in tua ad Joannem Papam epistola dixisti, oblatum esse, & ostensum, lectum etiam per Constantinum quæstorem: utri igitur credemus? tibi, an ei, cui successisti? uterque enim non potest verum dixisse. PYRRHUS. Et sic scripsit, qui mihi antecessit? MAXIMUS. Sic scriptum est. PYRRHUS. Sit ita de Vigilio, Quid de Honorio ad respondendum habes, qui aperte antecessori meo unam voluntatem Domini nostri Jesu Christi esse tradidit? MAXIMUS. Quis fuerit fide & auctoritate dignus epistolæ hujus interpres, qui eam ex persona Honorii scripsit, adhuc superstes, & qui totum Occidentem cum aliis virtutibus, tum dogmatibus fidei Christianæ illustravit; an ii, qui Constantinopoli, quæ ex corde erant, loquebantur? PYRRHUS. Qui hanc composuit. MAXIMUS: Is igitur ipse cum ad divum Constantinum Imperatorem ex persona rursus sancti Papæ Joannis de hac epistola scriberet, dixit:
„ Unam voluntatem diximus in Domino, non
„ divinitatis ejus & humanitatis, sed humani-
„ tatis solius. Cum enim Sergius scripsisset, quod
„ quidam duas voluntates in Christo contrarias
„ dicerent, diximus, Christum non duas volun-
„ tates contrarias habuisse, carnis inquam, &
„ spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed
„ unam tantum, quæ naturaliter, humanitatem
ejus signabat. Hoc autem ita esse, argumentum evidens est, meminisse membrorum & carnis, quæ quidem de divinitate illa accipi non permittunt. Deinde occurrit per anticipationem objectioni:
„ Si quis vero, inquit, dicat: quare de huma-
„ nitate Christi agentes, de divinitate ejus non
„ meministis? respondemus: primum quidem,
„ responsum fuisse ad quæstionem; deinde, ut
„ in omnibus, sic etiam hic consuetudinem scri-
„ pturæ nos secutos fuisse, quæ aliquando ex
„ divinitate ejus disserit, ut cum ait Apostolus:
„ Christus Dei virtus & Dei sapientia; aliquan-
„ do ex humanitate, & solum, ut cum idem ait:
„ quod stultum est Dei, sapientius est homini-
„ bus, & quod infirmum est Dei, fortius est ho-
minibus. PYRRH. Simplicius antecessor meus accepit hoc, in vocem intentus. MAXIM. Rem

ipsam

ipsum loquor: nihil me tam a tuo antecessore abalienavit, quam mutabilitas ejus & inconstantia, id est, in alias alio tempore transire sententias, & in nullo sensu permanere. Aliquando enim eos, qui hanc unam voluntatem divinam appellabant, approbans, incarnatum introducebat tantum Deum esse: aliquando vero eis assentiens, qui dicebant esse consultatricem voluntatem, hominem solum introducebat, more nostro consultantem, nihil a Pyrrho & Maximo differentem: quandoque vero vocans hanc voluntatem hypostaticam, cum differentia personarum simul inducebat differentiam voluntatum in personis (divinis) ejusdem substantiæ: alias eos amplectens, qui eam voluntatem suæ potestatis dicebant, unionem introducebat secundum habitudinem: potestas enim & auctoritas & alia hujusmodi, manifeste γνώμης, id est, sententiæ, non naturæ, motus sunt: aliquando, cum eos, qui voluntatem vocabant electricem & sententialem, sibi adjungebat, & dominos suos faciebat, non solum Christum faciebat hominem merum, sed mutabilem & peccatorem: siquidem sententia oppositorum est diiudicatrix, & eorum quæ ignorantur indagatrix, & in iis, quæ non sunt manifesta, consultatrix: interdum eos sequens, qui œconomicam voluntatem in Christo dicebant, faciebat eum ante œconomiam (id est, dispensationem) non habuisse voluntatem; & si quid aliud absurdum ex hoc sequitur: & in alias infinitas absonas opiniones detrusus est, qui non est nixus in veritate, tamquam in fundamento; quas si mandare literis vellem subtiliter, & diligenter, neque futurum tempus satis esset. Quid autem necesse fuerit proponere chartas, & Ecclesiam Dei sanctam scindere? neque, quod omnibus est communissimum, assequi potuit: aut enim, ut vobis cedamus, habent istæ (chartæ) dogmata Synodorum, ut vos falso dixistis, & sic non opus est nobis vestris chartis, qui Synodos & ante & nunc accipimus, & amplectimur; aut non habent dogmata Synodorum, & sic multo magis eas aversari & fugere justum est. Propositio igitur earumdem chartarum cum ex utraque parte injusta sit, & scelerata, ipsarum chartarum conscissio propter utrumque justa, & canonica fuit. PYRRH. Sophronius, qui paulo ante fuit Patriarcha Hierosolymitanus, fecit, ut hoc vel præter propositum faceremus, cum tempore inopportuno sermonem de operationibus excitavit. MAX. Ego ex omni parte nescio, quam excusationem prolaturos vos expectatis, qui eum qui extra culpam est, tam graviter criminamini. Dic enim mihi per veritatem ipsam oro, cum Sergius ad Theodorum Pharanitanum scripsit, misso etiam libello, quem esse dicit, Menæ, per Sergium Macaronam Episcopum Arsinoes, hortans eum, ut quid sentiret de una in eo libello operatione, & una voluntate, aperiret, & rescripsit approbans eas, ubi tunc erat Sophronius? aut cum Theodosinpoli ad Paulum monoculum, & Severi sectatorem scripsit, misso etiam ad eum libello Menæ, & Theodori Pharanitani, cum sua approbatione? aut (ubi erat) quando ad Georgium cognomento Arsam Paulianistam scripsit, rogans, ut mitteret sibi auctoritates de una ipsorum operatione, inseruitque epistolæ, facere etiam se (his auctoritatibus) unionem Ecclesiæ cum eis? hanc autem epistolam Beatus Joannes Papa Alexandrinus manu ab Arsa abstulit; unde cum vellet etiam eum ob ipsam deponere, impeditus fuit ab incursu tunc a Persis in Ægyptum facto; aut quando ad Cyrum Episcopum Phasidis rescripsit de una operatione & duabus, ab eo rogatus, misso etiam ad eum libello Menæ, quem diximus? Quid igitur? postquam Sergius moltis modis morbum suum in commune proposuit, & maximam partem Ecclesiæ corrupit, ac vastavit,

ξαν. ΜΑΞ. Ἀλήθειαν λέγω· οὐδὲν οὕτω * ἀπεδιώθησέ με πρὸς τὸν πρὸ σοῦ, ὡς τὸ παλίμβολον αὐτοῦ ἦθος, τὸ ἄλλοτε εἰς ἄλλας αὐτὸν μεταπίπτειν ἐννοίας, καὶ ἐν μηδενὶ βεβηκέναι φρονήματι. ποτὲ μὲν γὰρ τοὺς τοῦτο τὸ ἓν θέλημα θεῖον προσαγορεύοντας * δεχόμενος, τὸν Θεὸν μόνον εἶναι τὸν σαρκωθέντα * εἰσῆγε· ποτὲ δὲ τοὺς βουλευτικὸν αὐτὸ λέγοντας, ἄνθρωπον αὐτὸν εἶναι ψιλὸν εἰσῆγε, βουλευόμενον καθ' ἡμᾶς * διακριθέμενον, καὶ μηδὲν διαφέροντα Πύῤῥου καὶ Μαξίμου· ποτὲ δὲ ὑποστατικὸν αὐτὸ λέγων, τῇ διαφορᾷ τῶν ὑποστάσεων συνεισῆγε καὶ τὸ διάφορον τῶν θελημάτων ἐπὶ τῶν ὁμοουσίων· ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἐξουσιαστικὸν αὐτὸ λέγοντας ἀποδεχόμενος, σχετικὴν εἰσῆγε τὴν ἕνωσιν· ἐξουσία γὰρ καὶ αὐθεντία, καὶ τὰ τοιαῦτα, γνώμης προδήλως, ἀλλ' οὐ φύσεως ὑπάρχει κινήματα. ποτὲ δὲ τοὺς προαιρετικὸν, καὶ γνωμικὸν αὐτὸ λέγοντας, προσλαμβανόμενος, καὶ κυρίους ἑαυτοῦ καθιστῶν, οὐ μόνον ψιλὸν ἄνθρωπον εἰσῆγε τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ τρεπτὸν, καὶ ἁμαρτωλόν· εἴπερ ἡ γνώμη τῶν ἀντικειμένων ἐστὶ κριτικὴ, καὶ τῶν ἀγνοουμένων ζητητικὴ, καὶ τῶν ἀδήλων βουλευτική· ποτὲ δὲ τοὺς οἰκονομικὸν αὐτὸ λέγοντας, τὸ πρὸ τῆς οἰκονομίας ἀθέλητον αὐτὸν εἶναι, καὶ εἴ τι ἕτερον ἕπεται τῷ λόγῳ ἄτοπον, εἰσῆγε· καὶ εἰς ἄλλας μυρίας ἀτόπους ἐξώκειλεν ὑπολήψεις, * τὴν ἀλήθειαν βάσιν οὐκ ἐσχηκώς. ἃς δι' ἀκριβείας εἰ βουληθείην γραφῇ παραδοῦναι μετὰ τῶν αὐτῶν ἀτόπων, οὐδὲ ὁ μέλλων ἀρκέσει χρόνος. τίς δὲ ἡ ἀνάγκη χάρτας προθεῖναι, καὶ σχίσαι τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν; οὐδὲ πᾶσι κοινότατον συνιδεῖν ἠδυνήθη. * ἢ γὰρ, ἵνα παραχωρήσωμεν ὑμῖν * τὰ τῶν συνόδων ἔχουσι δόγματα, ὡς ὑμεῖς οὐκ ἀληθεύοντες ἔφητε, καὶ οὐ δεόμεθα τῶν ὑμετέρων χαρτῶν, τούτους καὶ πρὶν, καὶ νῦν δεχόμενοι, καὶ ἀσπαζόμενοι· ἢ οὐ τὰ τῶν συνόδων ἔχουσι, καὶ πολλῷ πλέον τούτους ἀποστρέφεσθαι, καὶ φεύγειν δίκαιον. τῆς οὖν τῶν αὐτῶν χαρτῶν προθέσεως, * καθ' ἑκάτερον ἀδίκου καὶ παρανόμου οὔσης, καὶ ἡ αὐτῶν καθαίρεσις * δι' ἑκάτερον δικαία, καὶ κανονικὴ καθέστηκε. ΠΥΡ. Σωφρόνιος ὁ μικρῷ πρόσθεν πατριάρχης γενόμενος Ἱεροσολύμων, τοῦτο ὑμᾶς καὶ παρὰ πρόθεσιν πρᾶξαι πέπεικε, τὸν περὶ ἐνεργειῶν λόγον οὐκ ἐν εὐθέτῳ καιρῷ κινήσας. ΜΑΞ. Ἐγὼ πάντοθεν ἀπορῶ, ποίαν ἐκδέχεσθε δοῦναι ἀπολογίαν, τὸν ἀναίτιον οὕτω πικρῶς αἰτιώμενοι· εἰπὲ γάρ μοι πρὸς τῆς ἀληθείας αὐτῆς· ὅτε Σέργιος ἔγραψε πρὸς τὸν τῆς Φαρὰν Θεόδωρον, πέμψας καὶ * τὸν φησὶ λίβελλον Μηνᾶ διὰ τῆς μεσιτείας Σεργίου τοῦ * Μακρωνᾶ, τοῦ Ἀρσινόης ἐπισκόπου, προτρεπόμενος αὐτὸν περὶ τῆς ἐν τῷ * λιβέλλῳ μιᾶς ἐνεργείας, καὶ ἑνὸς θελήματος τὸ δοκοῦν εἰπεῖν, καὶ ἀντέγραψεν * ἀποδεξάμενος αὐτὰ, ποῦ ἦν τότε Σωφρόνιος; ἢ ἡνίκα ἐν Θεοδοσιουπόλει πρὸς Παῦλον τὸν μονόφθαλμον, καὶ ἀπὸ Σευήρου ἔγραψε, πέμψας καὶ αὐτῷ τὸν λίβελλον Μηνᾶ καὶ τὴν τοῦ Φαρανίτου, καὶ ἑαυτοῦ συγκατάθεσιν; ἢ ὅτε πρὸς Γεώργιον, τὸν ἐπίκλην * Ἀρσᾶν, Παυλιανιστὴν ὄντα, ἔγραψε, χρήσεις αὐτῷ πεμφθῆναι περὶ μιᾶς ἐνεργείας αἰτῶν, ἐνθέμενος καὶ τοῦτο τῇ ἐπιστολῇ· ὅτι ἐν ταύταις καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς τῆς ἐκκλησίας ποιεῖ ἕνωσιν; ταύτην δὲ τὴν ἐπιστολὴν ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ πάπας Ἀλεξανδρείας ἀφείλατο χειρὶ ἀπὸ τοῦ * Ἀρσᾶ. ὅθεν καὶ βουληθεὶς δι' αὐτὴν ποιῆσαι τὴν καθαίρεσιν αὐτοῦ, ἐκωλύθη ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ τηνικαῦτα γενομένης τῶν Περσῶν ἐπιδρομῆς· ἢ ὅτε πρὸς Κῦρον τὸν Φάσιδος ἀντέγραψε περὶ μιᾶς ἐνεργείας, καὶ δύο, ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ, πέμψας καὶ αὐτῷ τὸν ῥηθέντα λίβελλον Μηνᾶ; τί οὖν; ἐπειδὴ, Σεργίου πολυτρόπως τὴν οἰκείαν νόσον ἐν τῷ κοινῷ προθέντος, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἁγίας ἐκκλησίας λυμηναμένου, ὁ μακά-

ριος

* ἀποδιωθῆναί με
* ἀποδεχόμενος
* λόγον εἰσῆγε.
* διακρινόμενον
* εἰς τὴν
* εἰ γὰρ
* ὡς τὰ
* καθ' ἑκάτερον
* δι' ἑκάτερον
* τῆς
* ὥς φησι
* Μακαρωνᾶ & Macarona al.
* ἀποδεξάμενος
* Βαρσᾶν
Βαρσᾶ

ριος Σωφρόνιος ὑπέμνησεν αὐτὸν μετὰ τῆς πρεπούσης τῷ σχήματι αὐτοῦ ταπεινοφροσύνης, τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ * προσκαλινδούμενος, καὶ ἀντὶ πάσης ἱκετηρίας αὐτῷ προσφέρων αὐτῷ τὰ ζωοποιὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ παθήματα. ὥστε μὴ φωνὴν * αἱρετικῶν, πάλαι καλῶς ὑπὸ τῶν σπουδαιοτάτων τὸν βίον ἁγίων πατέρων σβεσθεῖσαν, ἀνανεώσασθαι, αὐτὸς αἴτιος τοῦ τοιούτου * γέγονε σκανδάλου; ΠΥΡ. Πάντων τῶν προτεθέντων τὴν ἀνατροπὴν διιόντος ὁ λόγος ἐποιήσατο· καὶ * οὐδὲν ὅλως ἐλλείπει ἡ περὶ θελημάτων ζήτησις. ΜΑΞ. Ἐπειδὴ ἡ περὶ θελημάτων ζήτησις πέρας εἴληφε, βούλει καὶ τὴν περὶ ἐνεργειῶν ποιησώμεθα; ΠΥΡ. Τὸν περὶ τοῦ φυσικὰ εἶναι τὰ θελήματα λόγον ἀγνοήσας, κατὰ * τοῦτον καὶ τὸν περὶ ἐνεργειῶν παρεδεξάμην. καὶ εἴτε ἐγγράφως, ἢ ἀγράφως ἐρρέθη μοι, πρὸς τὰ τοῦ * ὁρᾷ τὸν σκοπόν. νυνὶ δὲ τοῦ πεφυκέναι θέλειν καὶ τοῦ πεφυκέναι ἐνεργεῖν συνεκδοχικῶς ὁμολογουμένου, πάντα τὰ περὶ τούτου πρώην μοι * συσταθέντα ἀνῄρηται. καὶ περιττὸν ἡγοῦμαι, λοιπόν τινα ὅλως περὶ τούτου κινῆσαι λόγον. ΜΑΞ. Τί οὖν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς, διὰ τὴν προγνωσθεῖσαν αὐτῷ πρόθεσιν ὑμῶν, ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας αὐτοῦ ἐπίγνωσιν, οὐ δεῖ τὰ περὶ τούτου ἐγγράφως ἢ ἀγράφως πρός τινας εἰρημένα βασανίσαι, διὰ τοὺς, ὡς εἰκὸς, ἀφυλάκτως αὐτοῖς περιτυχόντας, ἢ καὶ περιτυγχάνοντας εὐχειρώτους; ΠΥΡ. * Εἴ τι πρὸς τοῦτο ὁρᾷ ἡ βάσανος, ἀναγκαῖόν ἐστι· τὸ γὰρ φροντίσαι τῆς τῶν ἀκεραιοτέρων ἀσφαλείας, μίμησίς ἐστι θείας φιλανθρωπίας. ΜΑΞ. Εἰ οὖν θείας φιλανθρωπίας ἐστὶ τοῦτο μίμησις, ἀρξώμεθα * ἐντεῦθεν τῆς περὶ τούτου ἐξετάσεως. ΠΥΡ. Ἀρξώμεθα. ΜΑΞ. Ἐν τοῖς σοῖς εὗρον συγγράμμασι, μίαν σε Χριστοῦ, ὡς ὅλου, ἐνέργειαν δογματίσαντα. εἰ οὖν μία, ὡς ὅλου, ἐστὶν ἐνέργεια, τὸ δὲ ὅλον ἡ αὐτοῦ ἐστιν ὑπόστασις. ἄρα ἡ μία αὕτη ἐνέργεια ὑποστατικὴ ἔσται, καὶ ἑτέρας ἐνεργείας, ὥσπερ καὶ ὑποστάσεως, δειχθήσεται πατρί τε καὶ μητρί· ὧνπερ οὐδ' ἕτερος αὐτῶν ὑπάρχει Χριστός. ΠΥΡ. Εἰ διὰ τὸ διάφορον τῶν ἐν Χριστῷ φύσεων δύο λέγετε ἐνεργείας, καὶ οὐ διὰ τὸ μοναδικὸν τοῦ προσώπου μίαν, δύο εὑρεθήσονται καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργειαι, διὰ τὸ κατ' οὐσίαν διάφορον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ τοῦ σώματος. εἰ δὲ τοῦτο, τρεῖς ἔσονται τοῦ Χριστοῦ ἐνέργειαι, καὶ οὐ δύο. ΜΑΞ. Ἅπερ ὑμεῖς ἐπ' ἀναιρέσει τῶν φυσικῶν προΐσχεσθε, ταῦτα καὶ κατὰ τῶν φύσεων οἱ πρὸς αὐτὰς μαχόμενοι * προτείνουσι. τοῦτο γὰρ ὑμῶν καὶ μόνον τὸ χαρίεν, τὸ ἐκείνοις ἐν πᾶσι συμπεριάγεσθαι. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς παρὰ τῶν πατέρων ἐκείνοις ἐπενεχθέντας ἐλέγχους, καὶ ὑμῖν, ὡς τὰ αὐτὰ νοσοῦσι, προσάγομεν· ὅτι, εἰ διὰ τὸ διάφορον τῶν ἐν Χριστῷ φύσεων, δύο φύσεις καὶ αὐτοὶ μεθ' ἡμῶν λέγετε, καὶ οὐ διὰ τὸ μοναδικὸν τοῦ προσώπου μίαν, δύο εὑρεθήσονται ὑπό γε καὶ τοῦ ἀνθρώπου φύσεις, διὰ [τὸ κατ' οὐσίαν διάφορον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ τοῦ σώματος· καὶ οὕτω, τρεῖς ἔσονται τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὐ δύο φύσεις. εἰ δὲ διὰ τὸ διάφορον τῶν φύσεων, δύο μεθ' ἡμῶν λέγοντες φύσεις, τρεῖς οὐ λέγετε ἐπὶ Χριστοῦ φύσεις, πῶς ἡμῶν διὰ τὸ διάφορον τῶν φύσεων δύο λεγόντων ἐνεργείας, αἱ τρεῖς συναχθήσονται ἐνέργειαι; ἃ γὰρ ὑμεῖς μεθ' ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐναντία κατὰ φύσεων προφέροντας λέγετε, ταῦτα καὶ ἡμεῖς περὶ τῶν ἐνεργειῶν πρὸς ὑμᾶς ἁρμόσομεν. ἀλλ' οὕτω μὲν ὑμᾶς ἐκ τοῦ ἴσου ὁ λόγος ἀπερράπισε, δείξας τῆς ἀπορίας τὸ παράλογον. ἐκ δὲ τοῦ ὑπερέχοντος φαμέν· ὅτι οὐ ταυτὸν τὸ κατ' εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἕν, καὶ τὸ κατ' οὐσίαν ψυχῆς καὶ σώματος ἕν. τὸ μὲν γὰρ κατ' εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἓν, τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὸ

* προσκυλινδούμενος. * αἱρετικήν. * γεγένηται. * οὐδὲ μία τις ὅλως. * τοῦτο. * ὁρᾷ. * συσταθέντα. * Εἴ πρὸς. * ἐντεῦθεν. * ἀποτείνουσι.

si beatus Sophronius admonuit eum humilitate, quæ ejus habitum decebat, ad vestigia ejus provolutus, Christi Dei passionibus vivificis, quæ omnem supplicationem continebant, commemoratis, & obtestans ne vocem hæreticorum, probe olim a sanctis Patribus superioribus extinctam, renovaret, fuit ne ipse auctor hujus scandali? PYRRHUS, Competenter omnia quæ proposita sunt, sermo habitus hactenus evertit; nihilque prorsus deest in quæstione de voluntatibus. MAXIMUS. Quandoquidem quæstio de voluntatibus conclusa est, vis, ut de operationibus differamus? PYRRHUS. Sicut ignoraveram naturales esse voluntates, sic de operationibus acceperam; & si quid, sive scripto, sive sine scripto dixi, ad hoc propositi spectat. Nunc autem cum certum sit naturæ esse velle, & in eo contentum per synecdochen, naturæ quoque esse operari, omnia quæ a me antea de hac re defensa sunt, facta sunt irrita, & supervacaneum esse arbitror, ullum deinceps de hoc sermonem habere. MAXIMUS. Quid igitur? quandoquidem Deus, quia præcognovit propositum vestrum, ad agnitionem veritatis ejus vocavit, non ne oportet, quæ scripto, aut sine scripto de hoc apud aliquos dicta sunt, ea diligenter examinare, propter eos, qui incaute, ut probabile est, in ea inciderunt, aut incidunt, faciles, ut decipiantur? PYRRHUS. Si inquisitio hoc propositi habet, necessaria est; curare enim, ut tuti sint simpliciores, imitari est charitatem Dei erga homines. MAXIMUS, Si igitur hæc est imitatio charitatis Dei erga homines, incipiamus hic ea de re inquisitionem. PYRRHUS. Incipiamus. MAXIMUS. In libris tuis reperi, docuisse te, unam esse operationem Christi, tamquam totius. Si igitur una est, tamquam totius, operatio; totum autem est ejus persona; igitur una hæc operatio personalis erit, & demonstrabitur diversæ operationis esse, sicut & personæ, a patre, & matre; siquidem neuter eorum est Christus. PYR. Si propter differentiam naturarum in Christo, duas dicitis operationes, & non propter unam personam unam operationem; duæ reperientur in homine operationes, propter differentiam substantiæ animæ & corporis ipsius; quod si hoc ita est, tres erunt operationes Christi, non duæ. MAX. Quæ vos ad tollenda ea, quæ sunt naturalia, obiicitis, hæc ipsa contra naturas ii obiiciunt, qui contra eas pugnant; in eo enim vel solo belli estis, quod in omnibus cum illis circumversamini. Unde quibus argumentis illos sancti Patres redarguerunt; eisdem vos, qui eodem morbo laboratis, ipsi redarguimus, quoniam si propter differentiam naturarum in Christo, duas naturas ipsi nobiscum dicitis, & non propter unam personam unam naturam, sic quidem duæ reperientur naturæ hominis, propter differentiam substantialem animæ ipsius & corporis, & hoc concesso, tres erunt naturæ Christi, non duæ. Sin vero propter differentiam naturarum, duas nobiscum naturas confitentes, non dicitis tres in Christo naturas, quo modo, quia nos, propter differentiam naturarum, duas operationes dicimus, tres operationes inferentur? Quæ enim vos nobiscum adversus illos, qui contra naturas disputant, dicitis, hæc etiam nobis de operationibus adversus vos sufficient. Verum sic quidem a pari ratione repulsi estis, demonstratumque est, quæstionem vestram carere omni probabilitate: a majori vero dicimus, non esse idem secundum speciem hominis unum, & secundum substantiam animæ & corporis unum. Unum enim secundum speciem hominis, significat nullam differentiam esse in omnibus individuis ejusdem naturæ. Unde non hoc dicimus sine adjunctione, sed adjungentes,

hominis (cum dicimus unum secundum speciem hominis:) unum vero secundum substantiam animæ & corporis significat ipsam essentiam eorum: quæ essentia corrumpitur, cum desiuit esse homo. Quod si non est idem unum secundum speciem hominis, & unum secundum essentiam animæ & corporis, non igitur necesse est nobis, cum dicimus unam operationem secundum speciem, vel hanc operationem personalem dicere, vel tres operationes, quia operatio spectat ad naturam. PYRR. At cum operationibus, ut sentit Nestorius, inferuntur personæ; & necesse est eos, qui duas dicunt operationes, illius impura dogmata defendere. MAX. Atqui Nestorius, duas personas cum dicit, unam operationem tradit. Si autem, ut vestra est opinio, cum operationibus inferuntur personæ; etiam cum personis, ut consequens est, inferentur operationes: & coacti eritis vestras regulas secuti, aut propter unam operationem sanctæ Deitatis, unam ejus personam dicere, vel propter tres ejus personas, tres quoque operationes, vel dicere, sicut Nestorius, unionem esse ex habitudine. Hujus enim est una operatio unio, ut ipse Nestorius, & qui sunt societatis ejus, in litteris suis docuerunt: & in nobis, quia una est operatio secundum speciem, multæ autem personæ necesse erit, vel propter unam secundum speciem operationem, etiam unam omnium personam dicere; vel propter multas personas, multas quoque operationes. Ita fiet, ut frustratum sit, quod Patres dixerunt: quæ sunt ejusdem substantiæ, ejusdem etiam operationis esse. Præterea, si cum operatione, opinione ipsorum, infertur persona, multas autem operationes dederunt ex uno & eodem verbo Dei incarnato prodidisse; dabunt etiam inferri personas cum operationibus prodeuntibus, si sibi constare decreverunt; & reperientur infinitæ personæ & operationes ejusdem. Et rursus: si infertur persona cum operatione, ut isti sentiunt, etiam sublata operatione simul erit omnino sublata persona: quod si hoc verum est; igitur sublatis duabus, & una operatione, simul tolluntur duæ & una persona; & ita fit ut quantum in ipsis est, Christus, qui est, & plusquam est, desinat esse: quo quid potest magis impium esse? Si quis vero in unoquoque nostrum voluerit hoc tractare, ut abunde satisfiat, reperiet, etiam nos uno & eodem tempore ratiocinantes, & deambulantes, vel etiam alia cogitantes, & alia præsentibus disserentes: quod quidem Moyses fecisse narratur, cum eodem tempore pro populo Deum precabatur, & cum populo loquebatur, & eum ad bonas spes incitabat; neque tamen, quia dupliciter operabatur, convenienter naturis suis, duo erat unus, neque quia unus erat, qui dupliciter operabatur, idcirco motus, qui secundum substantiam naturis ejus inerant, confundebat. Et cum profertur ore verbum, similiter videmus notionem impositam verbo, & verbum subjectum notioni, & ipsorum in se vicissim commeationem per totum: & neque cum differentia ipsorum, differentia personarum inducitur, neque cum summa unione, confusio. Quid dicemus de gladio ignito, nihilominus naturis, ignis scilicet, & ferri, & eorum naturales operationes, ustionem dico, & sectionem servante, ac simul & in eodem ipso & per omnia illas operationes ostendente? nec enim ustio soluta est a sectione post unionem, neque sectio ab ustione: neque propter duplicem operationem naturalem duos gladios inducit; neque, quia unus gladius est igni-

φύσιν ἀτόμοις ἀπαραλλαξίαν εὐθύνονται. ὅθεν οὐδὲ αἱ προδιορίσας αὐτὸ φαμὲν, ἀλλὰ προσεπάγοντες, τοῦ ἀνθρώπου· τὸ δὲ κατ' οὐσίαν ψυχῆς καὶ σώματος ἓν, * αὐτὸ τὸ τῶν αὐτῶν λυμαίνεται, ὡς ἀνυπαρξίαν αὐτὸ παντελῆ εἰσάγειν. εἰ δὲ οὐ ταυτὸν τὸ εἶδος τοῦ ἀνθρώπου ἓν, καὶ τὸ καθ' οὐσίαν ψυχῆς καὶ σώματος ἓν, οὐκ ἄρα ἀνάγκη ἡμῖν, τὴν κατ' εἶδος μίαν * λέγοντας ἐνέργειαν, ἢ ὑποστατικὴν ταύτην λέγειν, ἢ τρεῖς ἐνεργείας, διὰ τὸ πρὸς φύσιν ὁρᾷν τὴν ἐνέργειαν. ΠΥΡ. Ἀλλὰ ταῖς ἐνεργείαις τὰ πρόσωπα κατὰ Νεστόριον συνεισάγεται· καὶ ἀνάγκη, τοὺς δύο λέγοντας ἐνεργείας, τὰ ἐκείνου μιαρὰ δικάζειν δόγματα. ΜΑΞ. Καὶ μὴν Νεστόριος, δύο πρόσωπα λέγων, μίαν δογματίζει ἐνέργειαν, εἰ δὲ ταῖς ἐνεργείαις πρόσωπα καθ' ὑμᾶς συνεισάγεται, καὶ τοῖς προσώποις ἀκολούθως αἱ ἐνέργειαι συνεισαχθήσονται· καὶ βιασθήσεσθε, τοῖς ἰδίοις ἑπόμενοι κανόσιν, ἢ διὰ τὴν μίαν ἐνέργειαν τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἓν λέγειν αὐτῆς πρόσωπον, ἢ διὰ τὰς τρεῖς αὐτῆς ὑποστάσεις, τρεῖς καὶ ἐνεργείας· ἢ σχετικὴν, ὡς * Νεστόριος λέγει, ἕνωσιν· ταύτης γὰρ ἡ μία ἐνέργεια, * ἡ ἕνωσις, ὡς αὐτὸς Νεστόριος, καὶ οἱ τῆς αὐτοῦ φατρίας ἐν τοῖς αὐτῶν ἀπέδειξαν γράμμασι· καὶ ἐφ' ἡμῶν δὲ, ἐπειδὴ μία μὲν ἡ κατὰ τὸ εἶδος ἐνέργεια, πολλαὶ δὲ αἱ ὑποστάσεις, ἢ διὰ τὴν μίαν κατ' εἶδος ἐνέργειαν, καὶ ἓν τῶν πάντων λέγειν πρόσωπον, ἢ διὰ τὰ πολλὰ πρόσωπα, πολλὰς καὶ ἐνεργείας· καὶ διαπίπτουσι τοῖς πατράσιν ὅ γε φάσκων λόγος, τὰ τῆς αὐτῆς εἶναι οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς εἶναι ἐνεργείας. Ἔτι * τε· εἰ τῇ ἐνεργείᾳ * πρόσωπον συνεισάγεται κατ' αὐτοὺς, πολλὰς δὲ διδόασιν ἐνεργείας ἐξ ἑνὸς, καὶ τοῦ αὐτοῦ σεσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου προελθεῖν, καὶ τὰ συνεισαγόμενα ταῖς προελθούσαις ἐνεργείαις πρόσωπα δώσουσιν· εἴπερ ἑαυτοῖς στοιχεῖν διέγνωσαν· καὶ εὑρεθήσονται ἄπειρα, καὶ τὰ πρόσωπα καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ αὐτοῦ. Καὶ αὖθις· εἰ συνεισάγεται πρόσωπον κατὰ τὴν αὐτῶν πρότασιν τῇ ἐνεργείᾳ, καὶ ἀναιρουμένῃ ταύτῃ συναναιρεῖται πάντως· εἰ δὲ τοῦτο ἀληθὲς, ἄρα τῇ ἀναιρέσει τῶν δύο, καὶ τῆς μιᾶς * ἐνεργειῶν, συναναιρεῖται καὶ τὰ δύο, καὶ τὸ ἓν πρόσωπον· καὶ ἐχώρησεν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ ὄντος, καὶ ὑπερόντος, εἰς τὸ μηδέν· οὗ τί γένοιτο ἂν ἀσεβέστερον; εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ἕκαστον ἡμῶν τοῦτό τις ἐκ πολλῆς περιουσίας γυμνάζειν βουληθείη, εὑρήσει, καὶ ἡμᾶς καθ' ἕνα, καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ λογιζομένους, καὶ περιπατοῦντας, ἢ καὶ ἕτερα μὲν διανοουμένους, ἕτερα δὲ τοῖς παρατυγχάνουσι διαλεγομένους· ὅπερ καὶ Μωϋσῆς ποιήσας * ἱστορεῖται, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων * ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ τῷ λαῷ διαλεγόμενος, καὶ πρὸς χρηστὰς παραφέρων ἐλπίδας· οὔτε * τῷ προσφυῶς ταῖς αὐτοῦ φύσεσι διπλῶς ἐνεργεῖν, δύο ὁ καθεὶς ἐστιν, οὔτε τῷ ἕνα εἶναι τὸν διπλῶς ἐνεργοῦντα, τὰς οὐσιώδεις προσούσας ταῖς αὐτοῦ φύσεσι κινήσεις συγχεῖ. Καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ προφορὰν δὲ λόγου ὡσαύτως καὶ τὴν ἐγκειμένην τῷ λόγῳ ὁρῶμεν ἔννοιαν, καὶ τὸν ὑποκείμενον τῇ ἐννοίᾳ λόγον, καὶ τὴν αὐτῶν δι' ὅλου εἰς ἄλληλα περιχώρησιν· καὶ οὔτε τῇ διαφορᾷ αὐτῶν τὸ διάφορον τῶν προσώπων συνεισάγεται, οὔτε τῇ ἄκρᾳ ἑνώσει τὸ συγκεχυμένον. Τί δ' ἄν τις εἴποι καὶ ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης μαχαίρας, οὐχ ἑκατέρων τῶν φύσεων, τοῦ πυρὸς, καὶ τοῦ σιδήρου, καὶ τὰς αὐτῶν φυσικὰς ἐνεργείας, τὴν καῦσιν φημὶ, καὶ τὴν τομὴν σωζούσης, καὶ διὰ πάντων ἅμα, καὶ ἐν ταυτῷ, ταύτας ἐνδεικνυμένης; οὔτε γὰρ ἡ καῦσις αὐτῆς τῆς τομῆς ἄφεσίς ἐστι μετὰ τὴν ἕνωσιν, οὔτε ἡ τομὴ τῆς καύσεως· καὶ οὔτε διὰ τὸ διττὸν τῆς φυσικῆς ἐνεργείας, δύο εἰσάγει * τὰς μαχαίρας· οὔτε διὰ τὸ μοναδικὸν τῆς πεπυρακτωμένης μαχαίρας τὸ αὐτῶν οὐσιώ-

* ἐν αὐτῷ * λέγοντα * αἱ Νεστόριος λέγει ἕνωσιν. * ὡς αἱ. * δὲ * πρόσωπα * ἐνεργείας * ἱστόρηται. * περὶ * τὸ * πεπυρακτωμένης μαχαίρ.

ποιοῦσι διαφορᾶς φύσεων, ἢ σύγχυσιν ποιεῖται. ΠΥΡ. Οὐχ εἷς ἦν ὁ ἐνεργῶν; ΜΑΞ. Ναί, εἷς. ΠΥΡ. Εἰ οὖν εἷς ὁ ἐνεργῶν, καὶ μία, ὡς ἑνός, ἐνέργεια. ΜΑΞ. Οὗς εἷς Χριστός. πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς εἰς τὰ αὐτὰ ὑμᾶς ὑποστρέφοντες ἐρωτῶμεν· εἷς τῇ ὑποστάσει, ἢ τῇ φύσει ἐστίν; ΠΥΡ. Τῇ ὑποστάσει· τῇ γὰρ φύσει διπλοῦς τυγχάνει. ΜΑΞ. Διχῶς οὖν διὰ τὸ διπλοῦν τῆς φύσεως ὁ αὐτὸς ἐνήργει, ἢ ἑνικῶς, διὰ τὸ μοναδικὸν τῆς ὑποστάσεως; ἀλλ' εἰ μὲν διχῶς, εἷς ὢν ὁ αὐτός, ἐνήργει, οὐκ ἄρα τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐνεργειῶν ὁ τῶν προσώπων συνεισάγεται ἀριθμός· εἰ δὲ ἑνικῶς, διὰ τὸ μοναδικὸν τοῦ προσώπου, ταῖς αὐταῖς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀτοπίαις ὁ περὶ τούτου δέξεται λόγος. εἰ γὰρ ὑποστατικὴ ἡ ἐνέργεια, τῷ πλήθει τῶν ὑποστάσεων καὶ ἡ τῶν ἐνεργειῶν διαφορὰ συνθεωρηθήσεται. ΠΥΡ. Οὐ πάντως, ἐπειδὴ διχῶς ἐνήργει, δύο ἦσαν αὐτοῦ αἱ ἐνέργειαι· ἀλλ' ἐπειδὴ εἷς ἦν ὁ ἐνεργῶν, μία. ΜΑΞ. Τοῦτο καὶ περὶ τῶν φύσεων ἕτερος λέγει πρὸς σέ· ὅτι οὐκ ἐπειδὴ δυαδικὴ αὐτοῦ ἡ φύσις, ἤδη καὶ δύο * εἴησαν καὶ * δεχθείησαν αἱ φύσεις· ἀλλ' ἐπειδὴ μία ἦν αὐτοῦ ἡ ὑπόστασις, μία ἐστὶν αὐτοῦ ἡ φύσις, καὶ λέγεται· πλήν, ἵνα πάντα παραλείπω, ὅσα περὶ τούτου ῥηθῆναι δύναται, μίαν ἐνέργειαν λέγοντες, ὁποίαν ταύτην λέγειν ἀξιοῦτε· θείαν, ἢ ἀνθρωπίνην, ἢ οὐδ' ἑτέραν; ἀλλ' εἰ μὲν θείαν, Θεὸν μόνον τὸν Χριστὸν λέγετε· εἰ δὲ ἀνθρωπίνην, οὐδ' ὅλως Θεόν, ἀλλ' ἄνθρωπον μόνον ψιλόν. εἰ δὲ οὐδ' ἑτέραν τούτων, οὐδὲ Θεόν, οὐδὲ ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀνύπαρκτον, δογματίζετε τὸν Χριστόν. ΠΥΡ. Μίαν λέγοντες ἐνέργειαν τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρωπότητος, οὐ λόγῳ φύσεως ταύτην προσεῖναι αὐτῷ φαμέν, ἀλλ' ἑνώσεως τρόπῳ. ΜΑΞ. Εἰ ἐκ τῆς ἑνώσεως αὐτῷ, κατὰ τὸν ὑμέτερον λόγον, προσεγένετο ἡ ἐνέργεια, πρὸ τῆς ἑνώσεως ἄρα ἀνενέργητος ἦν καὶ τετυραννικῶς, καθ' ὑμᾶς δημιουργήσας. καὶ αὖθις· εἰ ἐκ τῆς ἑνώσεως αὐτῷ προσεγένετο τὸ ἐνεργεῖν, ὁ πατὴρ δέ, καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα, οὐχ ἡνώθησαν καθ' ὑπόστασιν σαρκί, οὐκ ἄρα ἐνεργητικοί· εἰ δὲ μὴ ἐνεργητικοί, οὐδὲ δημιουργοί, ἵνα μὴ λέγω, ὅτι οὐδὲ ὅλως εἰσί. καὶ πάλιν· ἐπειδὴ ἡ ἕνωσις σχέσις ἐστί, καὶ οὐ πρᾶγμα, σχέσις ἄρα, καὶ οὐ πρᾶγμα, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐνέργεια. ἔτι τε ἢ κτιστήν, ἢ ἄκτιστον λέγειν ταύτην ἀναγκασθήσεσθε· ἐπειδὴ μέσον κτιστοῦ, καὶ ἀκτίστου, οὐδεμία ὑπάρχει τὸ σύνολον· καὶ εἰ μὲν κτιστὴν αὐτὴν φήσετε, κτιστήν, καὶ μόνην * δηλώσει φύσιν· εἰ δὲ ἄκτιστον, καὶ μόνην * χαρακτηρίσει φύσιν· δεῖ γὰρ πάντως κατάλληλα ταῖς φύσεσι τὰ φυσικὰ εἶναι. καὶ πῶς ἂν δυνατόν, τῆς κτιστῆς φύσεως, καὶ ἠργμένης, ἄκτιστον εἶναι τὴν ἐνέργειαν, ἄναρχόν τε καὶ ἄπειρον, καὶ δημιουργόν, καὶ συνεκτικήν; ἢ τῆς ἀκτίστου, καὶ ἀνάρχου κτιστήν, καὶ ἠργμένην, καὶ πεπερασμένην, καὶ ὑφ' ἑτέρας πρὸς τὸ ἀδιάλυτον συνεχομένην; ΠΥΡ. Οὐδὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑπὸ Χριστοῦ * γινομένων ἔργων λέγοντας μίαν ἐνέργειαν, ἀποδέχῃ καὶ ἐπαινεῖς; ΜΑΞ. Ἄλλης ἄλλο πράξεως ἀποτέλεσμα, καὶ οὐχ ἕν· ὡς ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης * ἐδείχθη μαχαίρας. εἰ γὰρ καὶ ἥνωνται ἀλλήλαις ἥ τε τοῦ πυρὸς καὶ ἡ τοῦ ξίφους ἐνέργεια, ἀλλ' ὁρῶμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυρὸς τὴν καῦσιν ὄν, καὶ τοῦ σιδήρου τὸ ἀποτέλεσμα τὴν τομήν· εἰ καὶ μὴ διῄρηνται ἀλλήλων ἐν τῇ κεκαυμένῃ τομῇ, ἢ ἐν τῇ τεμνομένῃ καύσει· * ὥσπερ καὶ οὐρανοῦ ἄλλο, καὶ γῆς ἄλλο, καὶ ἡλίου ἄλλο. οὐ δυνατὸν οὖν ἓν λέγειν ἀποτέλεσμα· εἰ μηδ' ἂν μία εἴη, καὶ * μόνη ἡ πρᾶξις. εἰ οὖν πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑπὸ Χριστοῦ γινομένων ἔργων ἀπιδό-

* ὦσιν, * λεχθείησαν

* δηλώσετε * χαρακτηρίσετε

* γενομένων

* ἐπεδείχθη

* ὥσπερ ὁ οὐρανὸς

* μόνη

tus, mixtio, aut confusio fit differentiæ naturarum eorum secundum substantiam. PYR. Nonne unus est, qui operatur? MAX. Unus sane. PYR. Si igitur unus erat, qui operabatur, & una item, tamquam unius, operatio. MAX. Hic unus Christus (rursus enim, quia ad eadem revertimini, eadem quæ superius percunctabor) est ne unus persona, an natura? PYR. Persona: natura enim duplex est. MAX. Dupliciter igitur, propter duplicem naturam, operabatur idem, an singulariter, propter unam personam? at si dupliciter operabatur, cum unus idem esset, non igitur cum numero operationum numerus personarum inducitur: si vero singulariter operabatur, propter unitatem personæ, eadem in eisdem absurda incurret disputatio de hoc. Si enim est operatio hypostatica (id est personalis) cum multitudine etiam personarum differentia operationum simul spectabitur. PYR. Non, quia dupliciter operabatur, omnino erant duæ ejus operationes, sed quia unus erat, qui operabatur, una operatio. MAX. Hoc etiam alius contra te de naturis dicet; quod, non, quia natura ejus est δυαδικὴ (id est duplex) jam duæ naturæ sint, & dicantur, sed potius, quia una erat ejus persona, una item est, & dicitur ejus natura. Sed ut omnia prætercam, quæ de hoc dici poterant: cum unam operationem dicitis, quamnam istam unam dicere placet? divinam, an humanam, an neutram? At qui sane si divinam dicitis, Deum merum dicitis Christum: si humanam, nequaquam Deum, sed hominem merum solum facitis: si neutram harum; neque Deum, neque hominem, sed potius Christum tradita non existere. PYR. Cum dicimus unam operationem divinitatis Christi, & ejus humanitatis, non dicimus, hanc in eo inesse ratione naturæ, sed modo unionis. MAX. Si, ut vos loquimini, ex unione accessit ei operatio, ante unionem igitur vacabat operatione, & per vim fabricatus est mundum, ut vestra est opinio. Ac rursus: si ex unione accessit operatio, pater autem & Spiritus sanctus non sunt uniti secundum hypostasim cum carne, igitur non sunt operatores: si non operatores, ergo neque fabricatores, ut non dicam, omnino non esse. Præterea quandoquidem unio habitudo est, & non res: habitudo igitur, & non res, est operatio Christi. Deinde necesse est vobis, ut creatam aut non creatam esse dicatis; siquidem nulla penitus intermedia est inter creatam & non creatam. Si creatam dicetis, solam naturam creatam indicabit (operatio creata) si non creatam, solam naturam non creatam signabit: oportet enim omnino naturalia naturis convenire. At quomodo fieri potest, ut naturæ creatæ & quæ cœpit esse, operatio sit non creata, & sine principio, atque infinita, & creatrix, & conservatrix? vel naturæ non creatæ & principio carentis, operatio sit creata, & cœpta, atque terminata, & quæ ab alia natura, ne dissolvi queat, conservetur? PYRR. Neque eos, qui effectum operum Christi dicunt unam operationem esse, approbas, &conseatis? MAX. Alius ex alia actione effectus est, non unus, sicut in gladio igneo demonstratum est; etsi enim copulatæ sunt inter se operatio ignis & operatio gladii, videmus tamen effectum ignis ustionem, & ferri effectum sectionem; quamvis non sint sejunctæ inter se in sectione uste, aut in ustione secta; sicut alius est effectus cœli, alius terræ, alius Solis: non potest igitur dici unus effectus, nisi sit una & sola actio. Quare si intuentes in effectum operum Christi, unam operationem tradi-

distis, vel unam etiam actionem tradite; vel propter infinitas actiones, infinitas quoque operationes. Cæterum non est nobis quæstio de operibus: nec enim loquimur de iis, quæ sunt extra Christum; sed de iis quæ sunt in Christo ipso, id est, de ratione naturali substantiarum Christi, an imperfecta ex unione remanserit, an perfecta; & si imperfecta, an fieri possit, ut sit existentia naturæ imperfectæ; si vero non imperfecta remansit, an in ipsa ratione substantiam constituente spectatur operatio, an est ex iis quæ sunt extra. Sed quod non sit operatio naturalis ex iis, quæ sunt extra, ex eo constat, quod sine operibus potest natura esse, sine operatione autem naturali non potest esse, neque cognosci natura, ex iis enim quæ unumquodque naturaliter operatur, probatur esse quod est, & non mutatum. Quod vero non respicientes ad opus, unam operationem, a vobis instar hircocervi fictam, docuistis, sed ad rationem naturalem substantiarum unitarum, fidem certam facit, quod capita a Cyro tradita benevole & libentissime a vobis suscepta sunt. In quibus unam (operationem) eum traderet, eadem operatione dixit operatum esse divina & humana; non solum cum scriptura & sanctis patribus pugnans, sed cum natura ipsa eorum, quæ facta sunt. Nulla enim res, dum in naturalibus suis manet, apta nata est contraria facere: non enim ignis calefacit & refrigerat; neque gelu refrigerat & calefacit; neque siccat terra & humectat; neque humectat aqua & siccat. Si igitur in nulla re hoc cernitur, quomodo non horruistis dicere, verbum incarnatum, & secundum substantiam factum hominem, miracula, & passiones, quæ ratione naturæ inter se differunt, una operatione consummasse? PYRR. Quid igitur Cyrillus Ecclesiæ lumen contraria piæ sententiæ, quæ nunc ex quæstione demonstrata est, docuit, cum dixit, Christum scilicet, unam cognatam operationem per ambas ostendisse? MAX. Non pugnat ullo modo hæc auctoritas cum duabus operationibus, sed contra potius eas defendit: non enim dixit unam naturalem operationem divinitatis Christi & humanitatis ejus; alioqui non dixisset alibi: Auctoris & operis eandem esse operationem, nunquam aliquis sanæ mentis concesserit; sed potius (illud dixit (cum vellet demonstrare, unam esse divinitatis sine carne, & cum carne operationem, sicut si quispiam unam esse ignis operationem cum materia, & sine materia ostendere volens, diceret, ignem cum materia, & sine materia urere: sic pater Cyrillus non dixit unam operationem duarum naturarum, sed unam operationem dixit divinam, & paternam, quæ essentialiter in Verbo Deo incarnato inerat; qua non solum jussu suo, omnium rerum effectore, miracula incorporaliter faciebat, sicut ipse ait, siquidem etiam post incarnationem habebat eamdem operationem communem cum Patre incorporee operante: sed tactu etiam propriæ carnis hæc ipsa miracula corporaliter ostendebat. Hoc enim significat quod ait, per ambas; ut vita reddita puellæ per verbum, & jussum omnia operantem, vel aspectus cæco restitutus, vel mundatio leprosi, vel benedictio panum, cognitionem haberet secundum naturam cum operatione per tactum corporee consummata, ut demonstraret carnem quoque esse vivificam, quia ejus proprie erat, & non alterius propter summam cum ea unionem; per utraque enim, hæc; per jussum inquam, & tactum, divina operatio in ipsis rebus apparebat, nequaquam naturalem operationem carnis

τες, μίαν ἐνέργειαν ἐδογματίσατε, οὐδὲ μίαν πρᾶξιν ἐδογματίσατε, ἢ διὰ τὰς ἀπείρους πράξεις, ἀπείρους καὶ τὰς ἐνεργείας. πλὴν οὐ περὶ τῶν ἔργων ἡμῖν ἐστι τὸ ζητούμενον· οὐ γὰρ περὶ τῶν ἔξω Χριστοῦ ἐστιν ὁ λόγος ἡμῖν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ * Χριστῷ, τουτέστι, περὶ τοῦ φυσικοῦ τῶν οὐσιῶν τοῦ Χριστοῦ λόγου, εἴ τι ἐλλιπὲς ἐκ τῆς ἑνώσεως, εἴ τι ἀνελλιπὲς μεμένηκε· καὶ εἰ ἐλλιπές, εἰ δυνατὸν ἐλλιποῦς φύσεως ὕπαρξιν εἶναι· εἰ δὲ ἀνελλιπές, εἰ ἐν αὐτῷ, φημὶ δὲ, τῷ * συστατικῷ τῆς οὐσίας λόγῳ, ἡ ἐνέργεια θεωρεῖται, ἢ τῶν ἐκτὸς τυγχάνει. ἀλλ', ὅτι μὲν οὐ τῶν ἐκτὸς τυγχάνει ἡ κατὰ φύσιν ἐνέργεια, δῆλον ἐκ τοῦ ἄνευ μὲν τῶν ἔργων δύνασθαι τὴν φύσιν εἶναι, ἄνευ δὲ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας, οὔτε εἶναι τὴν φύσιν, οὔτε γνωρίζεσθαι δυνατόν. οἷς γὰρ ἕκαστον φυσικῶς ἐνεργεῖ, πιστοῦται ὅπερ ἐστὶ, μὴ τρεπόμενον. ὅπερ οὐκ εἰς τὸ ἔργον ἀπιδόντες, τὴν ἀναπλασθεῖσαν ὑμῖν τραγελάφου δίκην μίαν ἐνέργειαν ἐδογματίσατε, ἀλλὰ πρὸς τὸν φυσικὸν τῶν ἑνωθεισῶν οὐσιῶν λόγον· καὶ τούτου πίστις ἀψευδὴς τὰ ὑπὸ Κύρου μὲν δογματισθέντα κεφάλαια, ὑφ' ὑμῶν δὲ προθύμως, καὶ λίαν ἀσμένως δεχθέντα· ἐν οἷς καὶ μίαν δογματίσας, τὸ αὐτὸ ἔφη ἐνεργῆσαι τά τε θεῖα, καὶ τὰ ἀνθρώπινα, οὐ μόνον τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσι μαχόμενος, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ τῇ τῶν γεγονότων φύσει· οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐν τοῖς κατὰ φύσιν μένον τὰ ἐναντία ποιεῖν πέφυκεν· οὐ γὰρ θερμαίνει τὸ πῦρ, καὶ ψύχει· οὔτε ψύχει ὁ κρύσταλλος, καὶ θερμαίνει· οὔτε ξηραίνει ἡ γῆ καὶ ὑγραίνει· οὔτε ὑγραίνει τὸ ὕδωρ, καὶ ξηραίνει· εἰ οὖν ἐπ' οὐδενὸς τῶν πάντων τοῦτο θεωρεῖται, πῶς τὸν σαρκωθέντα λόγον, καὶ οὐσιωδῶς γενόμενον ἄνθρωπον, μιᾷ ἐνεργείᾳ τά τε θαύματα, καὶ τὰ πάθη, λόγῳ φύσεως ἀλλήλων διαφέροντα ἐπιτελέσαι λέγοντες οὐ δεδοίκατε; ΠΥΡ. Τί οὖν ἐναντία τῆς νῦν ἐκ τῆς ζητήσεως ἀναφανείσης εὐσεβοῦς ἐννοίας ὁ τῆς * ἐκκλησίας φωστὴρ Κύριλλος ἐδογμάτισε, μίαν συγγενῆ δι' ἀμφοῖν ὡς ἐπιδεδειγμένον ἐνέργειαν, τὸν Χριστὸν δηλαδὴ, φήσας; ΜΑΞ. Οὐ μάχεται ὅλως ἡ παροῦσα χρῆσις ταῖς δύο ἐνεργείαις· τοὐναντίον δὲ καὶ συνίστησιν· οὐ γὰρ μίαν φυσικὴν ἐνέργειαν τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἔφη καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνθρωπότητος· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἀλλαχοῦ εἴρηκεν· ὅτι ποιοῦντος καὶ ποιήματος μίαν ἐνέργειαν οὐκ ἄν τις δοίη σωφρονῶν· ἀλλὰ δεῖξαι βουλόμενος μίαν τῆς θεότητος οὖσαν τὴν ἐνέργειαν καὶ ἄνευ σαρκὸς, καὶ μετὰ σαρκὸς· ὡς εἴ τις μίαν τοῦ πυρὸς ἐνέργειαν καὶ μετὰ ὕλης, καὶ ἄνευ τῆς ὕλης, δεῖξαι θέλων, φήσειεν· ὅτι τὸ πῦρ καὶ ἄνευ ὕλης, καὶ μετὰ ὕλης καίει· οὕτω καὶ ὁ πατὴρ οὐ μίαν τὴν τῶν δύο φύσεων εἶπεν ἐνέργειαν, ἀλλὰ μίαν τὴν ἐνέργειαν εἶπεν τὴν θείαν καὶ τὴν πατρικὴν, οὐσιωδῶς ἐνυπάρχουσαν τῷ σαρκωθέντι Θεῷ Λόγῳ· καθ' ἣν οὐ παντουργῷ * μόνον προστάγματι τὰς θεοσημείας ἀσωμάτως * ἐτέλει· καθὼς αὐτός φησιν· ὥσπερ καὶ μετὰ σάρκωσιν ὁμοεργός ἐστι τῷ οἰκείῳ γεννήτορι ἀσωμάτως ἐνεργοῦντι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῆς οἰκείας σαρκὸς ἀφῇ ταύτας ἐδείκνυ σωματικῶς. τοῦτο γὰρ * αὐτὸ βούλεται τὸ, δι' ἀμφοῖν· ὡς συγγενῶς ἔχον κατὰ τὴν φύσιν διὰ λόγου, καὶ παντουργοῦ προστάγματος γινομένην τὴν ζώωσιν τῆς παιδὸς, ἢ τὴν ἀνάβλεψιν τοῦ τυφλοῦ, ἢ τὴν εὐλογίαν τῶν ἄρτων, ἢ τὴν κάθαρσιν τοῦ λεπροῦ, πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀφῆς σωματικῶς τελουμένην· ἵνα ἀποδείξῃ καὶ τὴν σάρκα ζωοποιόν, ὡς αὐτοῦ κυρίως, καὶ οὐκ ἄλλου ὑπάρχουσαν, τῇ πρὸς αὐτὸν ἀπαρασπάστῳ ἑνώσει· δι' ἀμφοτέρων γὰρ τύπων, προστάγματός φημι, καὶ ἀφῆς, ἡ θεία ἐνέργεια δι' αὐτῶν ἐγνωρίζετο τῶν πραγμάτων, μηδόλως τὴν καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνην, καὶ παχεῖαν, φυσικὴν

τῆς

* τῷ Χριστῷ al.

* οὐσιαστικῷ

* εὐσεβεῖ-

* μόνῳ

* τελεῖ

* αὐτῷ

τῆς σαρκὸς ἐνέργειαν ἀπαραβλάπτως· τοὐναντίον δὲ συντηροῦσα αὐτὴν εἰς οἰκείαν ἔμφασιν. ὥσπερ ἡ ψυχὴ, ὡς δι' ὀργάνου τοῦ οἰκείου σώματος, καὶ τῆς αὐτοῦ φυσικῆς ἐνεργείας τὰ οἰκεῖα, καὶ τὴν ἑαυτῆς προσφόρως κατὰ φύσιν ἐνέργειαν. ἥτε γὰρ ἔκτασις τῆς χειρὸς, καὶ ἡ ἁφὴ, καὶ ἡ κράτησις, καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τοῦ πηλοῦ μίξις, καὶ ἡ τοῦ ἄρτου κλάσις, καὶ ἁπλῶς, πᾶν, ὃ διὰ τῆς χειρὸς, ἢ ἑτέρου μέλους, ἢ μέρους τοῦ σώματος ἐτελεῖτο, τῆς φυσικῆς ἐνεργείας τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχε· καθ' ἣν, ὡς ἄνθρωπος ἐνεργὸς ἦν αὐτὸς, ὁ φύσει Θεὸς, καὶ τὰ θεῖα φυσικῶς ἐνεργῶν· ὡς ἂν δι' ἑκατέρων, ἑκατέρα κατὰ φύσιν πιστώσηται, Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον τέλειον, δίχα μόνης τῆς ἁμαρτίας, ἑαυτὸν ὄντα κατὰ ἀλήθειαν δεικνύς· οὐκ * ἠγνόησεν οὖν ὁ πατὴρ τὴν ἑκάστης φύσεως κατ' ἐξαίρετον ἰδιότητα, καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν ἰδιωμάτων περιεκτικὴν, τήν τε δημιουργικὴν φημι, καὶ τὴν ἐκ τῆς ψυχῆς ἐνδιδομένην τῷ σώματι αὐτοῦ ζωτικὴν ἐνέργειαν· ὡς σώζων ἐν αὐτῷ ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς λόγος, εἰλικρινεῖς, καὶ ἀσυγχύτους ἔδειξε, τὴν μὲν δημιουργικὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ, καὶ ποιότητι, καὶ ποσότητι δημιουργῆσαι· ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς, καὶ ἅπερ ἡ τῶν ὄντων ὕπαρξίς ἐστί τε καὶ θεωρεῖται· οἱ γὰρ καὶ οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες εἰς δέκα κατατείνουσι λόγους τὰ ὄντα· ἀλλ' οὖν τούτοις τὸ πᾶν συνέχεται, καὶ περικλείεται· οὐσίαν μὲν, τοὺς λείποντας τοῦ τυφλοῦ ὀφθαλμοὺς ἀναπληρώσας· ποιότητα δὲ, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλών· ποσότητα δὲ, τοὺς ἄρτους αὐξήσας, τὴν δὲ ζωτικὴν ἐνέργειαν ἔδειξεν ἐν τῷ ἀναπνεῖν, λαλεῖν, ὁρᾶν, ἀκούειν, ἅπτεσθαι, ὀσφραίνεσθαι, ἐσθίειν, καὶ πίνειν, χεῖρας κινεῖν, βαδίζειν, ὑπνοῦν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὅσα ἐν πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν φύσιν τὴν ἀπαραλλαξίαν τῆς κατὰ φύσιν ἐνδείκνυται ἐνεργείας. ΠΥΡ. Εὐσεβῶς καὶ ἀβιάστως τὴν τοῦ πατρὸς παρέστησας ἔννοιαν, οὐ μαχομένην, ἀλλὰ συμβαίνουσαν διὰ πάντων ταῖς δύο ἐνεργείαις· τί δὲ περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου φαμὲν, ἐν τῇ πρὸς Γάϊον τὸν θεραπευτὴν ἐπιστολῇ * φάσκοντος, καινήν τινα τὴν θεανδρικὴν ἐνέργειαν, * τὸν Χριστὸν, * πεπολιτεῦσθαι; ΜΑΞ. Ἡ καινότης ποιότης ἐστὶν, ἢ ποσότης; ΠΥΡ. Ποσότης. ΜΑΞ. Οὐκοῦν καὶ φύσιν * ἑαυτῇ συνεισάξει τοιαύτην. εἴπερ πάσης φύσεως ὅρος ὁ τῆς οὐσιώδους αὐτῆς ἐνεργείας καθέστηκε λόγος. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἅπερ λέγει ὁ ἀπόστολος· ἰδοὺ, γέγονε τὰ πάντα καινὰ, οὐδὲν ἕτερον λέγει, ἢ ὅτι, ἰδοὺ, γέγονε τὰ πάντα ἕν· εἴτε δὲ φύσει, εἴτε ἐνεργείᾳ, τοῦτο καλεῖν βούλεσθε, τοῦτο τῆς ὑμῶν ἔσω ἐξουσίας· εἰ δὲ ποιότης ἐστὶν ἡ καινότης, οὐ μίαν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὸν καινὸν, καὶ ἀπόρρητον τρόπον τῆς τῶν φυσικῶν τοῦ Χριστοῦ ἐνεργειῶν ἐκφάνσεως, τῷ ἀπορρήτῳ τρόπῳ τῆς εἰς ἀλλήλας τῶν Χριστοῦ φύσεων περιχωρήσεως προσφόρως, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον αὐτοῦ πολιτείαν, ξένην οὖσαν καὶ παράδοξον, καὶ τῇ φύσει τῶν ὄντων ἄγνωστον, καὶ τὸν τρόπον τῆς κατὰ τὴν ἀπόρρητον ἕνωσιν ἀντιδόσεως. ΠΥΡ. Οὔτε ἡ θεανδρικὴ μίαν δηλοῖ; ΜΑΞ. Οὐχί. τοὐναντίον γὰρ περιφραστικῶς ἡ φωνὴ διὰ τῶν ἀριθμουμένων φύσεων τὰς αὐτῶν ἐνεργείας παραδίδωσιν· εἴπερ ἀποφασκομένων τῶν ἄκρων οὐδέν ἐστι μέσον ἐπὶ Χριστοῦ. εἰ δὲ μίαν δηλοῖ, ἄλλην παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς, ὡς * Θεὸς, ὁ Χριστὸς ἕξει τὴν ἐνέργειαν. ἄλλης γὰρ παρὰ τὸν πατέρα ἐνεργείας ἔσται ὁ υἱὸς, εἴπερ ἡ τοῦ πατρὸς οὐκ ἔστι θεανδρικὴ, μεθ' * ἧς καὶ θεανδρικὴν χαρακτηρίζει φύσιν, καὶ συνιστᾷ· ἡ γὰρ ἐνέργεια, φυσικὴ οὖσα, φύσεως ὑπάρχει * συστατικὴ, καὶ ἔμφυτος χαρακτήρ. καὶ οἱ τὰ περὶ τούτου δὲ * συνέμματα διαλαβόντες, ἕτερον μὲν εἶναι

* ἠγνόησεν ἄν.
* φάσκοντος al.
* ἐν ὑμῖν πεπολιτ.
* ἑαυτῇ al.
* Θεοῦ,
* τοῦ
* συστατικὴ
* συνάμματα

naturæ nostræ humanæ, & patientem, lædens, sed contra potius eam conservans ad propriam manifestationem; sicut & anima tamquam per instrumentum proprii corporis & per naturalem operationem ejus, ea quæ sibi propria sunt, & suam operationem naturalem profert. Extensio enim manus, & tactus, & comprehensio, & mixtio luti manu facta, ac fractio panis, & denique id omne, quod manu, vel alio membro, vel parte corporis fiebat, naturalis operationis humanitatis Christi erat, qua tamquam homo ipse natura Deus operator erat, & divina naturaliter operabatur, ut per utraque (divina scilicet & humana) utraque secundum naturam probaret, perfectum Deum, & perfectum hominem, absque solo peccato, se vere esse ostendens. Non igitur ignoravit pater Cyrillus proprietatem præcipuam uniuscujusque naturæ, & eam, quæ alias naturales proprietates comprehendit, operationem dico creatricem, & vivificatricem ex anima corpori ejus impartitam, quas Verbum incarnatum servans in se ipso, sinceras, & non confusas demonstravit, operationem creatricem in creanda substantia, & qualitate, ac quantitate, ex quibus, & in quibus, & quæ rerum essentia est & spectatur; & si enim philosophi Gentiles in decem rationes res omnes distribuunt, his tamen tribus universum continetur, & concluditur. Substantiam quidem creavit, restituendis oculis cæci, qui deerant; qualitatem vero, mutata aqua in vinum; at quantitatem, auctis panibus; operationem vero vivificatricem ostendit respirando, loquendo, videndo, audiendo, tangendo, olfaciendo, comedendo, bibendo, manus movendo, ambulando, dormiendo, & reliqua, quæcumque in individuis ejusdem naturæ operationem naturalem sine ulla variatione demonstrant. PYR. Pie & non violenter sententiam Patris non repugnare monstrasti, sed potius per omnia cum duabus operationibus convenire. Quid præterea dicemus de S. Dionisio, qui in epistola ad Cajum cultorem de Christo dixit, exercuisse novam quamdam operationem theandricam (idest, Deivirilem)? MAX. Novitas ista est ne qualitas, an quantitas? PYR. Quantitas. MAX. Igitur etiam naturam simul secum talem inducet: siquidem ratio operationis suæ substantialis est definitio omnis naturæ. Et non solum hoc, sed cum ait Apostolus: Ecce facta sunt omnia nova, nihil aliud dicit, quam: Ecce omnia facta sunt unum; natura ne, an operatione dicere velitis, vestræ hoc potestatis sit. Si vero novitas qualitas est, non unam operationem declarat, sed novum & arcanum modum demonstrationis operationum naturalium Christi, convenienter modo arcano mutuæ circummeationis naturarum Christi inter se ipsas, & novam, atque admirabilem, ac naturæ rerum ignotam conversationem ejus secundum humanitatem, ac modum reciprocæ communicationis secundum unionem inexplicabilem & arcanam. PYR. Nec Deivirilis operatio unam operationem declarat? MAXIMUS. Minime. Immo contra vox ipsa quadam circuitione per numeratas naturas earum operationes tradidit. Negatis enim extremis nihil est medium in Christo. Si autem unam operationem declarat, aliam operationem præter operationem Patris habebit Christus, ut Deus; alius inquam operationis erit filius, quam pater; siquidem operatio Patris non est theandrica (id est, Deivirilis) quæ nimirum naturam deivirilem signat & constituit, operatio enim quæ naturalis est, naturam testatur, & character naturalis ejus est. Et qui hæc disse-

gunt & commemorantur, aliud genus esse qualitatis, aliud quantitatis dixerunt. PYRRHUS. Neque quantitas, neque qualitas est novitas, sed essentia. MAXIMUS. Miror, quomodo ausus es hoc dicere: quid distinguendo essentiæ opponitur? PYRR. Quod non est. MAXIM. Quid vero novitati? PYRR. Vetustas. MAX. Igitur non est substantia novitas, sed qualitas. Quomodo autem si de una operatione vocem accipiamus, non hunc divinarum rarum doctorem hac ratione sibi & reliquis Patribus repugnantem introducimus? Omnes enim communiter plane & dixerunt & docuerunt; quæ sunt ejusdem substantiæ, ejusdem esse operationis; & quæ sunt ejusdem operationis, ejusdem substantiæ esse & quæ substantia differunt, differre etiam operatione, & rursus quæ differunt operatione, substantia quoque differre. PYR. Hoc in theologia dictum est a patribus, non autem in œconomia. Unde non fuit mentis veracis ea, quæ in theologia dicta erant ab ipsis, ad œconomiam transferre, & hujusmodi absurdum inducere. MAX. Si in theologia tantum dicta sunt ista a patribus, igitur opinione vestra post incarnationem non est conjuncta theologia de Filio cum paterna. Quod si non est conjuncta theologia ipsius, neque connumeratur Filius cum Patre in invocatione baptismi, & reperietur fides vana, & prædicatio. Et rursus: Si non est conjuncta theologia de Filio cum Patre, nec erit ejusdem substantiæ: quæ enim ratione differunt, natura etiam omnino differunt. Ac rursus: Si post incarnationem non simul de Filio cum Patre prædicatur divinitas, cui tribuemus illud: Pater meus usque modo operatur, & ego operor? item illud: Quæ viderit Patrem facientem, hæc Filius similiter facit? & illud: Si mihi non creditis, operibus meis credite? Et: Opera, quæ ego facio, testimonium perhibent de me? Et: Sicut Pater suscitat mortuos, & vivificat, sic Filius, quos vult, vivificat? Hæc enim omnia non solum esse ejusdem substantiæ cum Patre etiam post incarnationem demonstrant, sed etiam ejusdem operationis. Et rursus. Si providentia ac procuratio eorum, quæ sunt, operatio Dei est, hæc autem providentia non solum est Patris & Spiritus sancti, sed & Filii, etiam post incarnationem: est igitur ejusdem operationis cum Patre etiam post incarnationem. Et rursus: Si miracula sunt operatio Dei; ex miraculis autem cognovimus ejusdem substantiæ esse cum Patre; igitur ex eadem operatione demonstratus est esse ejusdem cum Patre substantiæ; estque theologia (Filii) juncta cum Patre etiam post incarnationem. Præterea: Si inest in Deo secundum substantiam operatio creatrix; quæ autem secundum substantiam insunt, tolli non possunt: necesse est, vel si non dicunt ejusdem operationis esse cum Patre post incarnationem, neque dicere ejusdem substantiæ esse (ubi enim non est (eadem) operatio, quæ est secundum naturam, nec erit unquam (eadem) natura) vel si dicunt ejusdem substantiæ cum ipso eum esse, dicere etiam ejusdem operationis esse; & jungere Theologiam Filii cum Patre etiam post incarnationem: ubi enim naturam, illic & communis secundum naturam operatio omnino erit. PYR. Non dicimus unam operationem ad tollendum humanam operationem, sed quia cum distinguendo opponitur divinæ operationi, passio hac ratione dicitur. MAX. Hac ratione etiam, qui dicunt unam naturam, non dicunt ad tollendum humanam naturam, sed quia, cum distinguendo opponitur natura divinæ, passibilis dicitur hac ratione. PYR. Quid igitur? nonne Patres, ut distinguerent a divina operatione: passionem appellaverunt motum humanum? MAX. Absit: nullius enim rei essentiam, ut universe

τῆς ποσότητος, καὶ ἕτερον τὸ τῆς ποιότητος εἶπον. ΠΥΡ. Οὔτε ποσότης, οὔτε ποιότης ἐστὶν ἡ καινότης· ἀλλ' οὐσία. ΜΑΞ. Θαυμάζω, πῶς τοῦτο εἰπεῖν ἐθάῤῥησας· τῇ οὐσίᾳ τί ἀντιδιαστέλλεται; ΠΥΡ. Τὸ μὴ ὄν. ΜΑΞ. Τί δὲ τῇ καινότητι; ΠΥΡ. Ἡ παλαιότης. ΜΑΞ. Οὐκ ἄρα οὐσία ἡ καινότης, ἀλλὰ ποιότης. Πῶς δὲ εἰ πρὸς μίαν ἐνέργειαν ἐκληψόμεθα τὴν φωνὴν, οὐχ ἑαυτῷ τε, καὶ τοῖς λοιποῖς πατράσι, μαχόμενον εἰσάγομεν τὸν θεοφάντορα, τοῦτον διδάσκαλον; πάντες γὰρ διαῤῥήδην κοινῇ καὶ εἶπον καὶ ἐδίδαξαν, τὰ τῆς αὐτῆς ὄντα οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς εἶναι ἐνεργείας· καὶ τὰ τῆς αὐτῆς ὄντα ἐνεργείας, τῆς αὐτῆς εἶναι οὐσίας· καὶ ὅτι τὰ τῇ οὐσίᾳ διαφέροντα, καὶ τῇ ἐνεργείᾳ διαφέρουσι· καὶ τὰ τῇ ἐνεργείᾳ διαφέροντα, καὶ τῇ οὐσίᾳ διαφέρουσι. ΠΥΡ. Τοῦτο ἐπὶ τῆς θεολογίας τοῖς πατράσιν, οὐ μὴν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας εἴρηται. Ὅθεν οὐδὲ φιλαλήθους διανοίας καθέστηκε, τὰ ἐπὶ τῆς θεολογίας αὐτοῖς εἰρημένα, μετάγειν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας, καὶ τὴν τοιαύτην * συνεισάγειν ἀτοπίαν. ΜΑΞ. Εἰ ἐπὶ τῆς θεολογίας μόνον εἴρηται τοῖς πατράσι, γοῦν οὐκ ἄρα μετὰ τὴν σάρκωσιν καθ' ὑμᾶς συνθεολογεῖται ὁ υἱὸς τῷ πατρί· εἰ δὲ οὐ συνθεολογεῖται, οὐδὲ συναριθμεῖται κατὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ βαπτίσματος· καὶ εὑρεθήσεται κενὴ ἡ πίστις, καὶ τὸ κήρυγμα. Καὶ πάλιν· εἰ οὐ συνθεολογεῖται μετὰ τὴν σάρκωσιν ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ, οὔτε τῆς αὐτῆς ἔσται οὐσίας· τὰ γὰρ τῷ λόγῳ διαφέροντα, καὶ τῇ φύσει διοίσει πάντως. Καὶ πάλιν· εἰ οὐ συνθεολογεῖται ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ μετὰ τὴν σάρκωσιν, τίνι ἀπονέμομεν τὸ, Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι; καί· Ἃ ἂν βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα, * καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ, καί· Εἰ ἐμοὶ οὐ πιστεύετε, τοῖς ἔργοις μου πιστεύσατε; καί· Τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ; καί· Ὥσπερ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς, καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς, οὓς θέλει, ζωοποιεῖ; ταῦτα γὰρ πάντα οὐ μόνον τῆς αὐτῆς ὄντα οὐσίας καὶ μετὰ σάρκωσιν τῷ πατρὶ δηλοῦσιν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας· καὶ πάλιν· εἰ ἡ τῶν ὄντων πρόνοια ἐνέργεια Θεοῦ τυγχάνει, αὕτη δὲ οὐ μόνον πατρὸς, καὶ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ μετὰ σάρκωσίν ἐστιν, ἄρα καὶ τῆς αὐτῆς ἐστιν ἐνεργείας τῷ πατρὶ καὶ μετὰ σάρκωσιν. Καὶ πάλιν· εἰ τὰ θαύματα * ἐνέργεια Θεοῦ τυγχάνει, ἐκ δὲ τῶν θαυμάτων τῆς αὐτῆς ὄντα οὐσίας τῷ πατρὶ ἔγνωμεν, ἄρα ἐκ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας τῆς αὐτῆς ὢν τῷ πατρὶ ἐδείχθη οὐσίας. Καὶ συνθεολογεῖται αὐτῷ καὶ μετὰ σάρκωσιν. Καὶ πάλιν εἰ οὐσιωδῶς πρόσεστι τῷ Θεῷ ἡ δημιουργικὴ ἐνέργεια, τὰ δὲ οὐσιωδῶς προσόντα, καὶ * ἀναφαίρετα, ἀνάγκη, αὐτοὺς, ἢ τῆς αὐτῆς τῷ πατρὶ καὶ μετὰ σάρκωσιν ἐνεργείας αὐτὸν εἶναι λέγοντας, μηδὲ τῆς αὐτῆς αὐτῷ λέγειν οὐσίας εἶναι· ἔνθα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν ἐνέργεια οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ἡ φύσις ἔσται ποτ' ἄν, ἢ τῆς αὐτῆς αὐτῷ λέγοντας αὐτὸν οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς λέγειν ἐνεργείας, καὶ συνθεολογεῖν τῷ πατρὶ καὶ μετὰ σάρκωσιν· ἔνθα γὰρ ἡ φύσις, ἐκεῖ καὶ ἡ κοινὴ κατ' αὐτὴν ἀπαραλείπτως ἔσται ἐνέργεια. ΠΥΡ. Οὐκ ἐπ' ἀναιρέσει τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας τὴν μίαν λέγομεν ἐνέργειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντιδιαστελλομένη τῇ θείᾳ ἐνεργείᾳ, πάθος λέγεται, κατὰ τοῦτο. ΜΑΞ. Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ οἱ μίαν φύσιν λέγοντες, οὐκ ἐπ' ἀναιρέσει τῆς ἀνθρωπίνης ταύτην λέγουσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντιδιαστελλομένη ἡ φύσις τῇ θείᾳ, * παθητικὴ λέγεται, κατὰ τοῦτο. ΠΥΡ. Τί οὖν; οὐ τῇ πρὸς τὴν θείαν ἐνέργειαν διαστολῇ οἱ πατέρες πάθος τὴν ἀνθρωπίνην προσηγόρευσαν κίνησιν; ΜΑΞ. Μὴ γένοιτο· οὐδενὸς γὰρ, καθόλου

* εἰσαγαγεῖν, vel εἰσάγειν

* ταῦτα καὶ

* ἐνεργεία

* ἀναφαίρεται

* παθητικὴ

φάνει, ὕπαρξις ἐκ παραθέσεως, ἢ ἐκ συγκρίσεως γνωρίζεται, ἢ ὁρίζεται· ἢ οὕτω δ' ἂν ἀλληλαίτια εὑρεθήσονται ὄντα τὰ πράγματα. εἰ γὰρ διὰ τὸ ἐνέργειαν εἶναι τὴν θείαν κίνησιν, ἡ ἀνθρωπίνη πάθος ἐστὶ, πάντως καὶ διὰ τὸ ἀγαθὴν εἶναι τὴν θείαν φύσιν, πονηρὰ ἔσται ἡ ἀνθρωπίνη. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν * συναντιδόσεως ἀντιστροφὴν, διὰ τὸ πάθος λέγεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην κίνησιν, ἡ θεία κίνησις ἐνέργεια λέγεται. καὶ διὰ τὸ πονηρὰν εἶναι τὴν ἀνθρωπίνην, ἀγαθὴ ἔσται ἡ θεία. ἀλλ' ἄπαγε· πολλῆς γὰρ ὄντως ἀβελτηρίας ἐστὶ ταῦτα. ΠΥΡ. Τί οὖν; οὐκ ὠνόμασαν πάθος τὴν ἀνθρωπίνην κίνησιν οἱ πατέρες; ΜΑΞ. Πολυτρόπως αὐτὴν, πρὸς τὰς ὑποκειμένας δηλονότι ἐννοίας, ὠνόμασαν. ΠΥΡ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΜΑΞ. Προσηγόρευσαν αὐτὴν καὶ δύναμιν, καὶ ἐνέργειαν, καὶ διαφορὰν, καὶ κίνησιν, καὶ ἰδιότητα, καὶ ποιότητα, καὶ πάθος, οὐ κατὰ ἀντιδιαστολὴν τῆς θείας, ἀλλ' ὡς μὲν συνεκτικὴν, καὶ ἀναλλοίωτον δύναμιν, ὡς δὲ χαρακτηριστικὴν, καὶ τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ὁμοειδέσιν ἀπαραλλαξίαν ἐκφαίνουσαν, ἐνέργειαν· ὡς δὲ ἀφοριστικὴν, διαφοράν· ὡς δὲ ἐνδεικτικὴν, κίνησιν. ὡς δὲ συστατικὴν, καὶ μόνῃ αὐτῇ, καὶ οὐκ ἄλλῃ προσοῦσαν, ἰδιότητα· ὡς δὲ εἰδοποιὸν, ποιότητα· ὡς δὲ κινουμένην, πάθος· πάντα γὰρ τὰ ἐκ Θεοῦ, καὶ μετὰ Θεὸν, πάσχει τὸ κινεῖσθαι, ὡς μὴ ὄντα αὐτοκίνησις, ἢ αὐτοδύναμις· οὐ κατὰ ἀντιδιαστολὴν οὖν, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ διὰ τὸν δημιουργικῶς αὐτοῖς ἐντεθέντα παρὰ τῆς τὸ πᾶν συστησαμένης αἰτίας λόγον· ὅθεν καὶ μετὰ τῆς θείας συνεκφωνοῦντες αὐτὴν, ἐνέργειαν προσηγόρευσαν· ὁ γὰρ εἰπών· ἐνεργεῖ γὰρ ἑκατέρα μορφὴ μετὰ τῆς θατέρου κοινωνίας, τί ἕτερον πεποίηκεν, ἢ ὁ εἰπών· καὶ γὰρ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος * διαμείνας, ὕστερον ἐπείνασεν· ἔδωκε γὰρ τῇ φύσει, ὅτε ἠθέλησε, τὰ ἴδια ἐνεργῆσαι; ἢ οἱ διάφορον * αὐτοῦ φάσαντες ἐνέργειαν; ἢ οἱ διπλῆν, ἢ οἱ ἄλλην καὶ ἄλλην; ΠΥΡ. Ἐπ' ἀληθείας καὶ ἡ περὶ τῶν ἐνεργειῶν ζήτησις ἄτοπον ἔδειξε τὴν μίαν ἐνέργειαν, καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπὶ Χριστοῦ λεγομένην· ἀλλὰ συγγνώμην αἰτῶ καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῶν προλαβόντων· ἐξ ἀγνοίας γὰρ εἰς τὰς ἀτόπους ταύτας ἐξωκείλαμεν ἐννοίας, καὶ ἐπιχειρήσεις· καὶ παρακαλῶ εὑρεθῆναι τρόπον· ἵνα καὶ ἡ ἐπεισαχθεῖσα αὕτη ἀτοπία καταργηθῇ, καὶ ἡ μνήμη τῶν προλαβόντων φυλαχθῇ. ΜΑΞ. Ἄλλος οὐκ ἔστι τρόπος, ἢ παρασιωπηθῆναι μὲν τὰ πρόσωπα, ἀναθεματισθῆναι δὲ τὰ τοιαῦτα δόγματα. ΠΥΡ. Ἀλλ' εἰ τοῦτο γένηται, ἐκβέβληνται τούτοις συνεκβαλλόμενοι, Σέργιός τε καὶ ἡ ἐπὶ ἐμοῦ γενομένη σύνοδος. ΜΑΞ. Θαυμάζειν ὑπεισί μοι, πῶς σύνοδον ἀποκαλεῖς, τὴν μὴ κατὰ νόμους, καὶ κανόνας συνοδικοὺς, ἢ θεσμοὺς γενομένην ἐκκλησιαστικούς· οὔτε * γὰρ ἡ ἐπιστολὴ ἐγκύκλιος κατὰ συναίνεσιν τῶν πατριαρχῶν γέγονεν, οὐ τόπος, οὐχ ἡμέρα ὑποτυπώσεως ὡρίσθη. οὐκ εἰσαγωγεύς τις, ἢ κατήγορος ἦν· συστατικὰς οἱ συνελθόντες οὐκ εἶχον, οὔτε οἱ ἐπίσκοποι ἀπὸ τῶν μητροπολιτῶν, οὔτε οἱ μητροπολῖται ἀπὸ τῶν πατριαρχῶν· οὐκ * ἐπιστολαὶ, ἢ τοποτηρηταὶ, ἀπὸ τῶν ἄλλων πατριαρχῶν ἐπέμφθησαν. τίς οὖν λόγου * μεμοιραμένος, σύνοδον καλεῖν ἀνάσχοιτο, τὴν σκανδάλων, καὶ διχονοίας ἅπασαν πληρώσασαν τὴν οἰκουμένην; ΠΥΡ. Εἰ οὐκ ἔστιν ἕτερος τρόπος, ἢ οὗτος, * πάντων τὴν ἐμαυτοῦ προτιμῶν σωτηρίαν, ἑτοίμως ἔχω μετὰ πάσης τοῦτο ποιῆσαι πληροφορίας, ἓν καὶ μόνον παρακαλῶν· ὥστε ἀξιωθῆναί με, προσκυ-

* συναντιθέσεως ἀντιστρο.

* μείνας,

* αὐτὴν

* γὰρ ἐπιστολὴ ἀλ.

* ἐπιστολὴ

* μεμοιρημένος, vel μεμοιραμένος

* πάντας

ditam, ex collatione, aut comparatione cognoscitur, aut definitur; alioqui reperientur res esse inter se sibi vicissim causæ. Si enim, quia operatio est divinus motus, humanus motus passio est, omnino etiam, quia bona est divina natura, prava erit humana: & similiter secundum tuam reciprocationem oppositionis, quia humanus motus passio dicitur, divinus motus operatio dicetur; & quia pravus est humanus motus, bonus erit divinus: verum apage, multæ enim fatuitatis sunt ista. PYRR. Quid ergo? an non humanum motum passionem appellaverunt Patres? MAX. Multis modis motum humanum appellaverunt, convenienter subjectis notionibus. PYR. Quomodo hoc dicis? MAX. Appellaverunt eum potestatem, operationem, differentiam, motum, propietatem, qualitatem ac passionem, non secundum distinctionem ex oppositione divini motus, sed tamquam continentem & conservantem, atque immutabilem nominarunt δύναμιν (id est, vim, sive potestatem) tamquam designantem, & ostendentem in omnibus ejusdem speciei ἀπαραλλαξίαν (id est, invariationem) vocaverunt energiam (id est, operationem) tamquam separantem, & distinguentem, vocaverunt differentiam, tamqnam indicantem, dixerunt motum; tamquam constituentem, & ipsi soli & non alii inhærentem, nuncupaverunt proprietatem; tamquam formæ efficientem, vocaverunt qualitatem; tamquam motum factum vocaverunt passionem: omnia etiam quæ ex Deo, & post Deum sunt, subeunt motum, ut pote quæ non sunt ipsa per se motus, aut ipsa per se potestas. Non igitur sic vocaverunt propter distinctionem ex oppositione, ut dictum est, sed propter rationem ipsis inditam ex creatione a causa omnium rerum effectricem. Unde cum divino motu motum humanum proferentes, ipsum appellaverunt energiam (id est, operationem). Qui enim dixit: operatur utramque forma cum communione alterius, quid aliud fecit, quam quod is, qui dixit: Etenim, cum quadraginta dies jejunus fuisset, postea esurivit: concessit enim naturæ, quando voluit, ut quæ propria erant, operaretur? aut quam quod ii, qui dixerunt, differentem esse ejus operationem? aut qui duplicem? aut qui aliam & aliam? PYR. Demonstratum etiam profecto est in quæstione de operationibus absurdum esse, unam operationem in Christo dicere, quomodocumque dicatur. Sed veniam postulo, tum mihi ipsi, tum iis, qui antecesserunt; ex ignorantia enim in absurdas has sententias & argumentationes prolapsi sumus; & obsecro, ut inveniatur modus delendi hanc introductam absonam sententiam, & parcendi memoriæ antecessorum. MAX. Non est alius modus, quam taceri personas, & anathemate affici talia dogmata. PYR. At si hoc fiat, reperientur cum his simul ejecti Sergius & Synodus me Patriarcha habita. MAX. Subit me admiratio, quomodo Synodum vocas, quæ non est habita, ut leges & canones Synodici & jura Ecclesiastica jubent. Nec enim epistola encyclica ex consensu Patriarcharum edita est, neque locus, neque dies conveniendi decretus: non fuit aliquis actor, aut accusator: qui convenerunt, epistolas commendatitias non habuerunt; nec Episcopi a Metropolitanis, neque Metropolitani a Patriarchis; non Epistolæ, neque Vicarii ab aliis Patriarchis missi sunt. Quis igitur particeps rationis Synodum sustineat appellare, quæ scandalis & discordia cunctum Orbem implevit? PYR. Si non est alius modus præter hunc, pluris faciens salutem meam, quam cætera omnia, præsto sum ad faciendum hoc cum omni satisfactione: hoc sulum rogo, ut dignus habear in pri-

mis

mis templorum Apostolorum, ac potius ipsorum principum Apostolorum adoratione, deinde, ut videam faciem sanctissimi papæ; eique tradam libellum eorum, quæ absurde facta sunt. Maximus & Gregorius patricius dixerunt: Quandoquidem tua propositio bona est, & Ecclesiæ utilis, sic fiat.

In hac ergo celeberrima Urbe Roma cum adesset, nobiscum promissum præstitit, damnavitque dogmata impiæ expositionis; seque per rectam professionem cum sancta Catholica & Apostolica Ecclesia conjunxit, gratia & cooperatione magni Dei, & Salvatoris nostri, Jesu Christi, cui gloria in secula seculorum. Amen.

μὲν ὡς μὲν τῆς τῶν ἀποστολικῶν ναῶν, μᾶλλον δὲ αὐτῶν τῶν κορυφαίων ἀποστόλων προσκυνήσεως λοιπὸν δὲ καὶ τῆς κατὰ πρόσωπον τοῦ * ἁγιωτάτου πάπα θέας, καὶ αὐτῷ ἐπιδοῦναι τὸν ἀτόπως γεγενημένον λίβελλον. Μάξιμος καὶ Γρηγόριος ὁ πατρίκιος * εἶπον· ἐπειδὴ ἡ * πρότασίς σου ἀγαθὴ τυγχάνει, καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ συμβαλλομένη, οὕτω καὶ γένηται.

Ἐν ταύτῃ ἐν τῇ μεγαλωνύμῳ σὺν ἡμῖν γενόμενος Ῥωμαίων πόλει, τὴν ὑπόσχεσιν ἐπλήρωσε, κατακρίνας μὲν τὰ τῆς ἀσεβοῦς ἐκθέσεως δόγματα, ἑνώσας δὲ ἑαυτὸν διὰ τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας τῇ ἁγίᾳ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ, χάριτι καὶ συνεργίᾳ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

* μακαριωτάτου
ταῦτα αὐτοῦ εἰρηκότος, Μαξ.
* εἶπεν.
* πρόθεσίς σου

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.

VARIETAS LECTIONUM.

Pag. 631. supra 602. habet hanc inscriptionem, Ἡ γενομένη ἐν Ἀφρικῇ διάλεξις τοῦ ὁσίου Μαξίμου πρὸς Πύῤῥον.

631. linea 15. προστιθεμένης, 336. habet προστιθεμένης.
ult. συςήσασθαι, 602. 270. ὑποςήσασθαι.

632. 3. ἀμείβων, 336. ὑπαμείβων.
5. μομφῆς, 336. μέμψεως.
ult. γινώσκομεν, alia præter, 270. 336. γινώσκων.

633. 28. ἀλλήλας, 270. ἄλλας.
41. θέλων, ἢ ὁρᾷν κτίσεως μόνῳ, 602. 270. θέλοντος ὁρᾷν κτίσεως, ὡς μόνῳ.
In columna latina, & est eorum effectrix secundum substantiam, simul, &c. potest e Græca lectione marginali sic verti, essentialis ipsius, & effectrix, simul.
50. προεπινοούμενον, 602. 339. προεπινοούμενον.

634. 35. Θεολογίᾳ, al. θεολογίας

635. 8. κοινὸν λέγεις, 270. κοινὸν ἔχειν λέγεις 602. pro ἔχειν, ἔχει habet.
18. ὅτιπερ, 270. 602. ὡς.
20. ἠθέλει, 602. 270. ἠθελησεν.
22. γινόμενα, 270. γενόμενα.

636. 34. ἑτεροῦσιν, al. τὸ ἑτεροῦσαν.
56. non habet τῆς, nec paulo post ζωῆς.

637. 58. αὐτῷ, 602. 270. αὐτῇ.

638. 9. αὐτὸν, 602. 270. αὐτῷ.
12. ἢ οἱ 602. καὶ οἱ.
18. Ναὶ ἡμέτερον, 602. Οὕτως ἔχει.

639. 5. μένει, al. μόνον.
ult. ἐπὶ βουλῆς, al. ἐπιβουλῆς.

640. 43. τῷ 270. τῆς.

642. 52. τὸν, al. præter 270. non habent.
64. ἢ, 270. non habet.

643. 11. τὸ πῶς, 602. 270. τύπον, al. τόπου.
54. Θεὸς τῶν, 602. 270. Θεὸς ἦν τῶν.

644. 6. ἐν τῷ ψαλμῷ, 602. 270. 339. ἐν τῷ ᾠδῇ ψαλμῷ, nec habent paulo post φησ'.
58. τὸ μὴ, 336. τὸ μὴ.

645. 64. ἀεὶ, 602. 270. πρὸς.
64. ἐν τοῖς 270. 602. non habent.

646. 32. ἔχουσι δόγματα, 339. ἔχουσιν, ἢ χάρτας δηλονότι, δόγματα.

647. 5. αἱρετικῶν, 339. αἱρετικῶν.
8. γέγονε, 270. γεγένηται.
27. Εἴ τι πρὸς, 270. 602. Εἰ πρὸς.

648. 22. Νιςόρεως λέγει, ἕνωσιν, al. Νιςόρεως, λέγει ἕνωσιν.
23. ἕνωσις, 270. 602. non habent.
31. τι, 339. δὲ.
42. τὸ, al. non habent.

649. 5. ὑμᾶς, 270. non habet.
60. ἐδέχθη, al. ἀπεδέχθη.
ult. μόνον, 339. 270. μόνη.

651. 16. ἠγνόησεν ἦν, 602. 270. ἠγνόησε δὲ.
48. τῶν, 270. 602. non habent.
61. ἄλλην οὐδὲ οὐδὲ τὸν πατέρα, &c. omissis his, quæ hac linea, & fere tota sequenti habentur, 270. 602. habent ἄλλως οὐδὲ, &c. ut infra.
62. Θεὸς, al. Θεοῦ.

652. 43. ἐνεργεία, al. præter 270. 602. ἐνεργείας.
56. κοινὴ, 602. 270. non habent.

653. 60. ἐπισοχαὶ, al. præter 603. ἐπισολή.
64. πάντων, al. præter 336. 339. πάντως.

654. 4. ἀγωνιῶν, al. præter 270. 602. μακαριωτάτων.
6. εἶπεν, al. εἶπεν.

MU-

Mutata vel adjecta a BARONIO hoc Tomo his signis ☛ ☚ notantur : rejecta hic vides.

ANno *Chr.* 610. §. Quod vero , *pro* Mense Februario , *legebatur* , Mense Martio .

Anno Chr. 614. *in princip. ubi legitur* , octava Maii , *legebatur* , ultima Maii .

Anno Chr. 615. §. Accessit autem , *ubi nunc legitur* , post biennium , *legebatur* , post quadriennium .

Anno Chr. 627. *in princip. pro* Indictione decima quinta , *legebatur* , decima *tantum* .

Eodem An. §. Etenim cum Chosroes , *ubi nunc legitur* , Heraclium , *legebatur*, Hemelium .

Anno Chr. 633. §. Hoc anno , *pro* septuaginta, *legebatur*, sexaginta duo . *Et paulo inferius pro* septuaginta quatuor , *legebatur* , septuaginta capita .

Anno Chr. 654. *in princip. ubi nunc legitur* , annos quinque , menses quatuor, dies duodecim , *legebatur* , annos sex , menses tres, dies duodecim .

Anno Chr. 657. §. Hoc eodem anno , *pro* sexcentesimo quadragesimo nono , *legebatur* , sexcentesimo quadragesimo octavo .

Anno Chr. 663. §. Hæc eadem , *ubi nunc legitur* , Ariperthi , *legebatur* , Rhotaris .

Anno Chr. 668. §. Hoc eodem anno , *ubi legitur* , Childericus , *legebatur* , Chilpericus .

Anno Chr. 672. §. Hoc eodem anno , *pro* decimoquinto Kal. Martii , *legebatur*, quinto Kal.

Eodem Anno §. Eodem , *ubi nunc legitur* , annos viginti duos , *legebatur* , annos duodecim .

Anno Chr. 675. *in princip. pro* septimo Idus Novembris , *legebatur* , septimo Idus Septembris .

Anno Chr. 678. §. His temporibus , *ubi nunc legitur* , qui ejus , *legebatur* , quæ ejus ; *& paulo inferius pro* quem pestilentia , *legebatur* , quam pestilentia .

Eodem Anno §. Hoc eodem , *ubi legitur* , Constantini Imperatoris , *legebatur* , Justiniani .

INDEX

INDEX
IN TOMUM UNDECIMUM
ANNALIUM ECCLESIASTICORUM
BARONII.

Nota numeralis communis Annum Christi; *Romana vero* Numerum Marginalem *significat*.

A

B

Basi-

Bru-

C

Chal-

Clo-

Con-

D

E

F

G

H

He-

 eam

I

Jer

L

M

Ma-

Mar-

Mel-

N

O

P

An-

 Pri-

Q

R

Re-

S

Se-

T

eum

V

Vi-

Z

INDEX CRITICÆ HISTORICO-CHRONOLOGICÆ P. ANTONII PAGII QUÆ HOC TOMO CONTINETUR.

A

An-

B

Bo-

C

D

Au-

E

Mar-

F

G

H

I

mit-

K

L

M

Vvvvv 2 Ma-

N

O

P

Si-

T

Thu-

V

W

Epi-

INDEX
ANIMADVERSIONUM
In quo Paginarum numerus indicatur.

A

B

C

D

E

F

G

H

I

L

M

P

R

S

V

FINIS.